ROBERTAS PATAMSIS

LIETUVIŲ PASIPRIEŠINIMAS

ROBERTAS PATAMSIS

LIETUVIŲ PASIPRIEŠINIMAS

II pataisytas ir papildytas leidimas

Partizaninis judėjimas, kaip ginkluoto tautos pasipriešinimo būdas, yra senas kaip ir visas civilizuotas pasaulis. Tai silpnesnės kariaujančios pusės ginklas, kurį naudoja nereguliariosios ginkluotosios pajėgos, tačiau dinamiškas, lankstus, asimetrinis, labai gyvybingas ir grėsmingas. Esant pakankamai karinei-politinei pagalbai iš draugiškų užsienio šalių bei profesionaliai, išradingai naudojant partizaninę taktiką, pasyvias pilietinio pasipriešinimo formas, informacines-propagandines priemones, galima pasiekti tokią karinę-politinę padėtį, kai agresyvi, stipri valstybė savo tikslų nebegali pasiekti karinėmis priemonėmis ir pereinama prie politinių-diplomatinių sprendimų, atnešančių okupuotai šaliai laisvę ir nepriklausomybę. Nors jis visąlaik būna nestandartinis, novatoriškas, karo eigoje nenuspėjamai besikeičiančių ir įvairialypių formų, tam pamatus padėti reikia jau taikos metu.

Klaipėda, 2026

© Robertas Patamsis, 2026

ISBN 978-609-481-276-7

Trumpai apie partizaninio judėjimo sampratą

Partizaninis judėjimas, jo atsiradimas - tai ne tiek karinis, kiek politinis faktorius. Jo atsiradimą visų pirma lemia politinės priežastys.

Terminas guerrilla (ispanų kalba – „mažasis karas") atsirado XIXa. pradžioje Prancūzijos – Ispanijos karo (1808-1814m.) metu. Pralaimėjus ispanų reguliariai kariuomenei, į kovą prieš prancūzų okupacinę kariuomenę stojo nereguliarios ginkluotosios pajėgos ir civiliai gyventojai. Tačiau partizaninio karo praktika buvo žinoma jau senovėje, apie ją rašoma ir Biblijoje.

Partizaninis karas – tai ginkluotos kovos forma, kai nedidelės, mobilios, partizanais vadinamos grupės veikia priešo okupuotoje teritorijoje. Jos visada vengia, siekdamos išvengti didelių nuostolių, stambių pozicinių kautynių, o naudoja staigių išpuolių, diversijų taktiką, naikina priešo komunikacijas.

Partizaninis karas – vienas iš asimetrinio karo vedimo būdų, kuriuos, kaip taisyklė, naudoja nevalstybiniai subjektai kovoje su okupacinės valstybės karinėmis pajėgomis. Strateginis partizanų tikslas yra išsekinti priešo kariuomenę, išvyti ją iš savo teritorijos ir, to pasėkoje, priversti priešą sudaryti taikos sutartį.

Partizaninis karas (guerrilla), kaip viena iš „mažojo karo" formų, yra vedamas tarp vietinių gyventojų ar partizaninei veiklai tinkamose vietovėse (miškuose, pelkėse) besislepiančių ginkluotų grupių – partizanų, visada vengiančių atviros kovos, stambių susidūrimų su priešu. Trumpai sakant, tai didžiosios gyventojų dalies ginkluota kova prieš valdžią, kurią gyventojai skaito svetima ir okupacine.

XXa. pradžioje partizaninis karas įgavo šiuolaikinę prasmę – koviniai veiksmai yra vedami nereguliarių formuočių (partizanų), besislepiančių tarp taikių civilių gyventojų priešo užimtoje teritorijoje.

Kontrpartizaninis karas – tai okupacinės valstybės ginkluotos kovos bei kitų priemonių, tiesiogiai nesusijusių su koviniais veiksmais, organizacinė forma, kuriuos naudoja pati valstybė, jos kariuomenė, specialiosios tarnybos ir teisėsaugos organai kovoje su partizanų formuotėmis.

XX-XXI amžių sandūroje dėl eilės objektyvių faktorių įvyko daug pokyčių ir partizaninėje, ir antipartizaninėje kovoje. Viena iš globalių priežasčių – greiti globalizacijos, urbanizacijos procesai ir partizaninio karo veiksmų persikėlimas į tankiai apgyvendintus šiuolaikinius miestus. Miesto antžeminė ir požeminė infrastruktūra kariuomenei, vykdančiai antipartizaninę kovą, sukuria labai nepalanką terpę panaudoti šiuolaikines technologijas (GPS, aukšto tikslumo ginklus, stebėjimo ir ryšio priemones, oro žvalgybą), kas labai skaudžiai atsiliepia jų mieste kovojantiems padaliniams. Tuo pačiu miesto partizanai gali prisidengti civiliais gyventojais, įsimaišyti tarp jų.

Asimetrinis karas – tai karas tarp dviejų priešiškų valstybių, kurių ginkluotosios pajėgos turi ryškų karinės jėgos disbalansą (asimetriją), arba kurios naudoja kardinaliai skirtingą strategiją ir taktiką. Negalėdama kompensuoti ryškų disbalansą tradicine karine taktika, silpnesnė pusė pereina prie asimetrinio karo – kovos būdų netradiciniais metodais. Juos sudaro: 1. partizaninis karas; 2. pasyvus pilietinis pasipriešinimas; 3.Teroro aktai, diversijos; 4.informacinis - psichologinis karas; 5.parama jėgoms, vykdančioms antiokupacinę-antivyriausybinę veiklą ir t.t.

Partizaninį karą gali vykdyti specialiai suformuotos dalys ir padaliniai esant vietinių gyventojų paramai. Mažoms, patiriančioms pralaimėjimą valstybėms, partizaninio karo metodas gali būti svarbesnis, nei jų reguliariosios kariuomenės koviniai veiksmai.

Plačiąja prasme partizaninis karas – tai įvairialypės taktikos ir kovinės praktikos panaudojimas kovoje su priešu, turinčiu didelį karinį, techninį ir ekonominį pranašumą. Pagrindiniai partizaninio karo metodai – diversijos, pasalos, išpuoliai, bauginimo akcijos ir kt.

„Įkanda ir bėga“ - taip dažnai vadinami partizanų kovos veiksmai. Iš tikrųjų, jie taip ir veikia: įkanda, pabėga, laukia, pasalauja, vėl įkanda ir vėl bėga, neduodami priešui ramybės. Iš pirmo žvilgsnio gali pasirodyti, kad ši atsitraukimo, kovos vengimo tendencija yra neigiama. Iš tikrųjų tai yra partizaninio karo strategijos ypatumas, kurios galutinis tikslas - sunaikinti priešą, pasiekti pergalę.

Praktiškai nežinoma šalies, kurioje partizaninis judėjimas būtų nugalėtas karine jėga. Tuo pačiu yra daugybė pavyzdžių, kai galingos imperijos nesugebėjo įveikti mažų valstybių pasipriešinimo, kuriose partizaninis judėjimas buvo pasiekęs aukštą profesionalumo lygį.

Reguliarioji kariuomenė antipartizaninėje kovoje vaidina ne pirmaeilį, tačiau svarbų vaidmenį. Pirmoje vietoje yra efektyviai veikiančio agentūrinio (šnipų) tinklo sukūrimas.

Žinoma, kad daugiau ar mažiau sėkmingą kovą su partizaniniu judėjimu gali vykdyti tik specialiosios paskirties pajėgos (komandosai). Jų veiksmai visada remiasi agentūrine (šnipų) ir žvalgybine informacija.

Karas su tauta, liaudimi - visai ne tai, kam ruošiama bet kuri armija. <...> Reguliari kariuomenė sukurta tam, kad atremtų kitos šalies agresorės tokią pačią armiją. Tuo tarpu partizanų pagrindinis kovinių veiksmų būdas yra ne frontalinės atakos, ne generalinės kautynės ir ne pozicinis karas apkasuose, o netikėtas, staigus antpuolis iš užnugario ar flango (sparno) su po trumpalaikio mūšio sekančiu greitu atsitraukimu. Standartinė jų veiksmų schema yra tokia: staigus antpuolis - greitas atsitraukimas, išsisklaidymas – operatyvinė žvalgyba - jėgų sukaupimas (susijungimas) - naujas antpuolis.

Pagrindinis partizaninio karo postulatas, suformuotas Ernesto Če Gevaros, teigia: niekada nestok į mūšį ten ir tada, kur ir kada to nori priešas.

Norint sėkmingai kovoti su partizaniniu judėjimu, visų pirma, reikia suprasti, kad reguliarioji kariuomenė su savo artilerija, šarvuota technika ir aviacija mažai ką gali partizanams padaryti. Armijos veiksmai lėti, nepaslankūs, griozdiški, ji veikia tik pagal aukščiau esančios vadovybės įsakymus, remdamasi kariniu statutu, yra labai priklausoma nuo savo sandėlių, štabų, komunikacijų, ryšių mazgų. Karinių dalinių vadams labai sunku susigaudyti, kas aplinkui draugas, o kas - priešas. Dėl to jie taip dažnai naudoja „išdegintos žemės“ taktiką.

Partizaniniame, kaip ir konvenciniame kare, yra privalomas 1949m. priimtų Ženevos konvencijos taisyklių laikymasis. Jos 4-ame straipsnyje išvardintos keturios sąlygos, kurios suteikia partizano teisinį statusą: 1.kai vadovaujantis asmuo (vadas) atsako už jo pavaldinių veiksmus; 2. nešiojamas iš toli matomas partizanų skiriamasis ženklas; 3. kovinės operacijos vykdomos pagal karo įstatymus ir papročius; 4. atvirai nešiojami ginklai;

Visa tai buvo papildyta 1977m. pasirašytais papildomais Ženevos konvencijos protokolais. Protokole I teigiama: „Tautos, kovojančios prieš kolonijinį valdymą, svetimą okupaciją ir rasistinį režimą, vykdydamos savo teisę į apsisprendimą, laikomos tarptautinio ginkluoto konflikto dalyvėmis.“

Šis dokumentas **dar labiau išplečia apsaugą**, pripažindamas teisę **tautinio išsivadavimo judėjimams**, o tai reiškia, kad **partizanai, kovojantys dėl tautinio išsivadavimo**, pavyzdžiui, okupuotoje valstybėje (kaip Lietuva sovietmečiu), teoriškai galėtų būti pripažinti teisėtais kovotojais, net jei ir neatitinka visų keturių sąlygų.

Šaltiniai:

[1.] Prieiga internete: ru.wikipedia.org/wiki/Partizanskaja voina.2019.
[2.] Prieiga internete: https://ru.wikipedia.org.wik.2019.i
[3.] Prieiga internete: Боярский В. И. «Партизанство вчера, сегодня, завтра. Историко-документальный очерк». Издательский дом «Граница», 2003. Prieiga internete: http://www.libros.am/ book/read/id/358086/slug/partizanstvo-vchera-segodnya-zavtra. 2017.06.16. V. I. Bojarskij. «Partizanstvo včera, segodnia, zavtra». Moskva, Granica, 2003.
[4.] Малая война. Организация и тактика боевых действий малых подразделений. Хрестоматия. Сост. и ред. А. Е. Тарас. Минск: Харвест, 1998.
[5.] Prieiga internete: bigenc.ru/partizanskaia-voina-e97468.2025.
[6.] Prieiga internete: U. S. Army Guerrilla Warfare Handbook.Department of the Army. 2009.
[7.] *Prieiga internete: https://www.cia.gov/library/abbottabad-compound/4B/4BB2A65F1FF9040B4BDBFBAB15CC01C1.2025*

APIE „LIETUVIŲ PASIPRIEŠINIMĄ“

Knyga „Lietuvių pasipriešinimas“ - tai laisvės kovų skerspjūvis, kertantis ištisus dešimtmečius, tartum lietuvių pasipriešinimo kovų rentgenoskopija. Tai laisvės kovų mozaika, žvelgiant į įvykius iš paukščio skrydžio, protarpiais, nusileidžiant ant žemės - atidesniam įvykių apmąstymui. Ši knyga skirta ne akademinių tekstų mėgėjams, o eiliniams dabartinės Lietuvos skaitytojams, ypač moksleiviams, kuriems ligi šiol niekas deramai neatskleidė to baisaus gyvenimo, kurį teko patirti mūsų tėvynainiams okupantų priespaudoje, ir tos didžios kovos, kurią kovojo tūkstančiai lietuvių už Tėvynės laisvę.

Knyga daugeliui skaitytojų, ypač išsimokslinusių sovietiniais laikais, atskleis kitokį tautos pasipriešinimo kovos vaizdą. Tai dvisluoksnė knyga - labai neįprastas žanras: ji susideda iš atskirų vaizdelių ir atsiminimų, kurie vyksta konkrečiame istoriniame fone. Į konkrečius okupacinius reiškinius žvelgiama iš įvairių pusių: iš miestelio, kaimo, lagerio, tremties vietų ar atskirų šeimų gyvenimo.

Knygą įdomu skaityti, nes ji susideda iš tikrų gyvenimo pasakojimų su plačiais politiniais apibendrinimais. Atskirų žmonių pasakojimai apgaubti plačiu istoriniu „gaubtu“: politinių įvykių analize su skaičiais ir datomis. Laisvo pasakojimo vaizdą sustiprina chronologinis laisvumas - ne kartą grįžtama prie jau aptartų įvykių papildymo.

Tai, kad pagrindiniai įvykiai vyksta Rytų Aukštaitijoje, knygai suteikia apysakos vaizdą, nors iš tikrųjų, panašūs įvykiai vyko visoje Lietuvoje. Knyga objektyviai atskleidžia panoraminį tautos pasipriešinimo vaizdą visokių spalvų pavergėjams, okupantams. Tuose vaizduose atsiskleidžia blogieji ir gerieji, bailiai ir drąsieji, išdavikai ir patriotai.

Tikėjimas knygos objektyvumu didėja žinant, kad jos autorius yra žinomas gydytojas, kurio profesijai yra būtinas objektyvumas - drąsus tiesos atskleidimas, be kurio neįmanomas paciento išgydymas. Autorius apie labai skaudžius įvykius bei reiškinius rašo su gydytojui būdingu atvirumu ir tiesumu - ne tik apie peiktinus kitataučius, bet, lygiai, ir apie lietuvius. Akcentuojant kitų tautų ydas ir savybes, norint būti objektyviam ir sąžiningam, svarbu pažymėti ir savos tautos ydas, kurios žudo pačios tautos gyvenimą. Kai kas, beskaitydamas atvirai pateikiamus skaičius ir mintis, gali būti nepatenkintas dėl tokio tiesumo. Tačiau tokie atviri teiginiai verčia daryti tikras išvadas: kodėl visa tai įvyko?

Daug aistrų sukelia žiniasklaidoje pasirodantys vienpusiški pasakojimai apie laisvės kovų eigą ir dalyvius. Lietuvoje, tarp 1940 ir 1953 metų, buvo didžiausio čia gyvenusių tautų pilietinio, patriotinio ir moralinio išbandymo laikotarpis. Sovietams okupuojant Lietuvą, sunkus išbandymas užklupo visas ginkluotas patriotines organizacijas, neturinčias fizinių jėgų frontiniam karui ir visiškai neparuoštas partizaniniam pasipriešinimui. Tad pradžioje beliko bejėgiškai stebėti, kaip okupantai naikina valstybės

du dešimtmečius kurtas gynybines struktūras, ekonominius darinius, kultūrines bei religines organizacijas. Tiesa, ne visi gyventojai buvo pasyvūs. Didelį pagyvėjimą rodė kai kurių tautinių mažumų ir socialinių grupių nariai. „Dauguma rusų, nepriklausomai nuo to, kad dauguma jų buvo sentikiai, religingi žmonės, pasitiko bedieviškus bolševikus šiltai, su džiaugsmu, kaip ilgai lauktus „brolius slavus". Pasak Kaune gyvenusio žydų istoriko Dovo Levino (Dov Levin), 1940 m. birželio 15 d. į Lietuvą įžengus Raudonajai armijai, žydai, o ypač jaunimas, buvo labai aktyvūs, tiesiog klykė iš pasitenkinimo, kai rusų kareivių kolonos artėjo prie miestų. Jie džiaugsmingai šaukė sveikindami rusų kareivius, dovanojo jiems gėles. Po Raudonosios armijos įžengimo, žydai užėmė svarbias pareigas revoliuciniuose ir laikinuosiuose komitetuose, jie buvo skiriami į atsakingas pareigas milicijoje ir NKVD. Tokį elgesį lietuviai suprato kaip išdavystę, ypač, kai tie milicijos pareigūnai areštavo ir deportavo žmones į Rusiją". Todėl visai suprantama, kad naciai, po metų okupavę Lietuvą ir pradėję žydų tautinės mažumos naikinimą, į žudynes stengėsi įtraukti įpykusius vietinius gyventojus. Lietuviams tai buvo bjauri pagunda, nes juk ne visi žydai buvo kolaborantai: kai kurie iš jų komunizmo tiesiog nekentė, o vaikai, išvis buvo niekuo dėti. Todėl visai pagrįstai knygos autorius teigia, kad „didžiausia dalis žmonių prie žydų naikinimo prisidėjo grynai savanaudiškais, utilitariniais sumetimais, iš beribio, prasčiokiško godumo, tamsumo, nepraleisdami galimybės bet kokiais būdais pralobti, praturtėti. <...> Kariškiai, prieš bejėgius civilius žmones panaudoję ginklą, sutepė Lietuvos kario vardą, visi jie tapo nusikaltėliais, užsitraukė amžiną gėdą".

Įdomi kolaborantų charakteristika: panašiai, kaip naciams atėjus į Lietuvą, beveik kiekvienoje apylinkėje atsirado grupelės savanorių žydų šaudymui, taip, antrą kartą atėjus sovietams, atsirado stribai savanoriai, pasižymintys gyventojų terorizavimu ir plėšikavimu. Kaip rašo Autorius, „antrosios rusų okupacijos metais į valdžią atėjo uoliausi okupantų talkininkai, aršiausi savo tautos priešai - komunistai, skrebai ir tarybiniai aktyvistai. Šie mažaraščiai buvo „akli ir buki", tačiau ištikimi sovietinės valdžios nurodymų vykdytojai". Į stribus stojo nemažai vietinių sentikių rusų. Skrebų moralinę būseną atskleisdavo represuojamų šeimų turto konfiskacija, kuomet, supuolę kartu su savo „bobomis", besiriedami tarpusavyje, išsivarydavo ne tik gyvulius, bet išgrobstydavo viską, iki „paskutinio siūlelio", palikdami tik plikas sienas. Jiems nerūpėjo, kaip šeimai reikės toliau gyventi, kuo maitinsis jų vaikai. Iš žmonių atimtais ar pavogtais rūbais, viešai rengėsi skrebų žmonos ir dukros. Pasirodo, daugelis žmonių net neįtarė, kad jų kaimynystėje gyveno tikri plėšikai, kurių tikrasis veidas pasirodė tik atėjus „vagių valdžiai".

Antrą kartą į Lietuvą sugrįžus Raudonajai armijai, iškart prasidėjo rekrūtų ėmimas į okupacinę kariuomenę ir siuntimas į frontą. Kartu pasirodė tiesiogiai Stalinui pavaldi armijos kontržvalgyba „Smerš", kurios operatyviniai darbuotojai, vadovaudami NKVD bei Pasienio užkardų kareiviams, stribų padedami, gaudė ir šaudė nepaklusnius rekrūtus, dažnai ir niekuo dėtus jaunesnio amžiaus vyrus, neturinčius su savimi asmens do-

kumentų. Todėl daug vyrų, nenorėdami paklusti žiauriems okupantams, iškart pasirinko partizanų kelią. Jų pasirinkimą stiprino visiškas įsitikinimas, jog greitai ateis Vakarų pagalba. Žmonės besąlygiškai tikėjo sklindančiais gandais, kad netrukus ateis amerikonai, kurie žmonių neapvils. Ir, iš tiesų, amerikonai nieko neapvylė, nes nieko panašaus nežadėjo. Tariami „Amerikos balso" pranešimai tebuvo dezinformacija ir žmonių didžiulis noras tikėti tuo, kuo labai norėjo tikėti. Juk „Amerikos balsas" pradėjo transliacijas lietuvių kalba tiktai 1951 m. vasario 16 d., ir jis nežadėjo jokios pagalbos. Kita vertus, gandai apie Vakarų pagalbą teikė tik psichologinę paramą, bet nenulėmė bendro daugelio patriotų nusistatymo kovoti už laisvę, bet kokiomis sąlygomis. Daugelis tęsė aktyvų pasipriešinimą ir tada, kai mitas apie ateisiančius amerikonus buvo jau seniai išblėsęs. Knygos autorius gana paprastai apibūdina pagrindines patriotinės kovos nuostatas: „Apie šventą pareigą Tėvynei niekas ir nekalbėjo - paprasčiausiai tai buvo natūraliai, organiškai kilęs pasipriešinimas atėjūnui, pasikėsinusiam į tikėjimo laisvę ir savą tvarką."

Absurdiškas, o tikriau sakant, klaikus reiškinys buvo agentai-smogikai, specialiųjų operacijų metu paimti gyvi buvę partizanai. Neatsilaikę kankinimams ir psichologiniam poveikiui, jie išdavė bendražygius ir pasidarė MGB agentais-smogikais. Kai kurie iš jų buvo tvirtai apsisprendę nieko neišduoti, tačiau kankinimų tikrovė sulaužė jų valią. Po pirmojo išdavystės žingsnio, jau nebematė prasmės priešintis, o tai rodė, kad jų moralinė būsena neturėjo giluminio pamato.

Knygoje pateikta partizaninių veiksmų paletė turėtų sudominti Lietuvos atsakingus pareigūnus bei politikus, paskatinti apsvarstyti geriausius, galimus partizaninio karo variantus. Tai būtų žymiai efektyviau ir pigiau, negu ruoštis galimam frontiniam karui. Vietnamo ir Afganistano pavyzdžiai parodė, kad gerai apgalvotas ir atkaklus partizaninis karas gali būti pergalingas. Tačiau tokiems atvejams tauta turi būti morališkai pasirengusi. Labai svarbi jaunimo dvasinė būklė. Ilgalaikėje partizaninėje kovoje labai svarbu tai, kad kovotojai ir jų rėmėjai turėtų tvirtus įsitikinimus - pastovią optimistinę pasaulėžiūrą, kurios, esmės neišrauna, joks gyvenimo sąlygų pasikeitimas. Tauta, kurios jaunimas neturi nei noro, nei jėgų kurti savo tėvynės gerovės ir bėga į visas pasaulio puses, negali būti savo šalies patriotai, atkaklūs kovotojai. Pokario partizanai, kaip kovotojai, buvo savamoksliai. Padriki partizanų būrių veiksmai rodė, kad tauta nebuvo paruošta tokiam karui. Ši knyga galėtų būti patriotinio ugdymo įvadas, todėl ją turėtų perskaityti kiekvienas moksleivis, juolab, kad knygos žanras yra originalus, pasakojimas įdomus ir informatyvus.

Jeigu tokia knyga būtų išleista anglų kalba, ji galėtų tapti bestseleriu.

Petras Plumpa

Antisovietinio pogrindžio dalyvis, politinis kalinys, disidentas, vienas iš pogrindinės spaudos - Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronikos - leidėjų, buvęs VSD direktorius, Vyčio kryžiaus 3-iojo laipsnio ordino kavalierius.

Turinys

APIE „LIETUVIŲ PASIPRIEŠINIMĄ“. P. Plumpa / 6
Pratarmė / 17

Pirma dalis

I skyrius

Trumpa II pasaulinio karo priešistorė ir jo pradžia.
Lietuvos pirmoji sovietinė okupacija / 22
Tarybų Sąjungos-Vokietijos karo (Rytų fronto) pradžia. Birželio sukilimas.
Trumpa vokiečių okupacijos apžvalga / 37
Birželio trėmimai: Kviklių šeimos istorija / 99
Kavarsko laisvamanių kapinių istorija / 105
Antroji sovietinė okupacija / 108
Partizaninio kelio pasirinkimas / 125
Žaibo būrio partizano Jono Juzėno-Jupiterio pasakojimai / 131
Partizanas Liudas Sudeikis-Klajūnas / 139
Rusų dezertyrai / 145
Pirmoji užduotis. Beržo būrys. Sąskrydis / 146
Apie rusų štabą / 149
Veršelių kautynės / 151
Surdaugių k. 1944-45 m.: pirmosios bangos partizanai / 154
Drausmės pamoka / 156
Aleksas Kadžionis: vienos sielos istorija / 157
Gribulių kautynės / 162
Nesvetingi giminės / 163
Drąsus brolių Sudeikių pabėgimas / 164
Juodgirio kautynės / 167
Partizanas Karolis Kadžionis-Vermachtas / 176
Alūkėnų kautynės / 179
Pasala prie Repšėnų miškelio / 180
Mickūniškiečiai. Būrio vadas Julius Miškinis / 181

K.Maneika: pirmosios bangos partizano likimas / 184
Partizano Broniaus Kacevičiaus istorija / 187
L. Sudeikio-Klajūno prisiminimų nuotrupos / 188
„Stoj! Kto idiot?“(Stok!Kas eina!?) / 190
Parolių ir slaptažodžių sistema / 190
Dabužių kautynės / 193
Partizano Kazio Jakeliūno žūtis / 194
1945 m. liepa: rusų pasala Papartynėje / 195
Turto konfiskacija / 198
Slapstymasis / 199
Registracija: sunkus sprendimas / 202
Doro žmogaus tragedija / 205
K.Bradulskaitės-Birutės prisiminimai / 207
Jonas Gedžiūnas-Ereliukas / 223
Trisdešimt parų pragare / 224
Reguliarioji kariuomenė kovoje su partizanais / 228
Būrio vadas J.Raudonikis-Patašonas / 230
Gandai ir geopolitinė tikrovė: informacinio-propagandinio
karo peripetijos / 235
NKVD užnugario apsaugos kariuomenės daliniai ir pasienio pulkai / 257
Pavojingi svečiai / 261
Fatališka klaida / 263
Mediniai / 264
„Vis tiek jums greitai į mėsmalę!“ / 265
Pokario kasdienybės garsai / 266
Be namų / 267
Skrebai / 268
Sužeistas partizanas / 273
Partizanų kryžius / 274
Pasala prie sodybos (vaikiški prisiminimai) / 275
Trumpai apie kolaboracinę sistemą / 276

II skyrius

Ukmergės karinio komisariato viršininkas kpt. H.Vilkončius / 283
Per plauką nuo mirtinos klaidos / 284
MGB: partizanų sekimo būdai ir „operatyvinės kombinacijos“ / 285

Partizanų „akys ir ausys“ / 288
Pirmą arba penkioliktą / 292
Partizanai ir legalizacija / 292
Kaimynų apklausa / 295
Partizanų „paštininkas“ / 296
Stribų krata / 297
Apie „nevykėlį“ apylinkės pirmininką / 298
Partizanų ginkluotė ir amunicija / 299
Partizanų apsirūpinimas maistu: „kalėdojimas“ ir „žebravojimas“ / 308
Sutartiniai ženklai / 311
Kova su plėšikais / 313
Tikėjimas ir malda / 314
Trumpai apie partizanų slapyvardžius / 317
Partizanų ir gyventojų santykiai / 318
Sovietinė (okupacinė) propaganda / 322
Padirbtas pasas: A.Simanonio likimas / 328
Kautynės Pienios ir Susienos upelių kloniuose / 330
Rinkimai / 335
Cipruko batai / 336
Moterų lageris / 338
Lagerio „blatnieji“ / 347
Verbavimo technologija / 349
Spauda ir proklamacijos / 350
Jaunasis ryšininkas / 352
Utenos kalėjime / 354
Lukiškių kalėjimas / 363
Partizanų poetė G. Janulytė / 366
Partizanų apranga ir ekipuotė / 385
Šventos Onos naktį / 392
Kariniai apmokymai / 396
Būrio vadas Petras Semėnas-Jaguaras: žūtis nuo savų / 397
Meilės trikampis / 398
Partizanų fotografijos / 399
Apie „Amerikos balsą“ ir jo pažadus / 400
Partizanų archyvai ir kam jie yra reikalingi / 402
Pokario dainos ir eilėraščiai / 406
Kavarsko „siaubas“ / 418

Okupantų talkininkai (kolaborantai) / 419
Smilgeliai 1944m. vasarą: Rytų frontui artėjant / 425
Partizanų slėptuvė / 426
Mūšis Lapinės miške / 428
Šoferio niekšybė / 428
Rusų kolonistai / 430
Bjaurus partorgas / 430
Išprovokuotas „tiesos momentas“ / 431
Skrebo žiaurumas / 432
Vyčio būryje (trumpi atsiminimai) / 432
Apie slaptas žudynes / 433
„Raudonosios gurguolės“ / 434
Pušaloto aikštėje / 435
Išbuožinimas / 435
Pasala prie Puodžiūnų kaimo / 438
Papiškių tiltas / 439
Skrebų suktybės / 439
Rusų „ubagai“ (elgetos) / 440
Šaltakraujiškas poelgis / 441
Ištrėmimas / 442
Skrebų viešpatijos galas / 444
Sušaudytas kryžius (ir Dievo bausmė) / 446
Sovietų represinės struktūros. Rusijos Federacijos Baudžiamojo kodekso įvedimas Lietuvoje.NKVD/NKGB tardymų metodika. Baudžiamosios bylos: jų sudarymo technologija ir istorinis patikimumas. / 447
Adventas, aplaistytas krauju (mistinė istorija) / 464
Krikščioniškojo tikėjimo simboliai / 466
Partizanų apsilankymai (vaikiški prisiminimai) / 468
Trumpai apie partizanų strategiją ir taktiką / 469
Trumpai apie patriotizmą ir kolaboracionizmą / 483
Skrebai – partizanų talkininkai / 487

III skyrius

Obligacijų vajus, arba - „su visuotiniu politiniu pakilimu“ / 491
Žaibiečių „akcija“ ant Degionių k. vieškelio / 492

Žaibiečių trofėjai / 494
Pasala prie Traupio kapinių / 495
Kavarsko MGB skyriaus viršininkas ltn. P. Daračiovas / 496
Rusiška uniforma (tragiškas atsitikimas) / 498
Jonas Kadžionis: partizaninio kelio pradžia / 498
Pokalbis bunkeryje / 502
Stovyklos gyvenimo kasdienybė / 540
Ryšiai tarp būrių ir su partizanų vadovybe / 543
Apie išėjimą pas partizanus / 545
Partizanų ryšininkai ir rėmėjai / 546
Išgąstis / 550
Išdavystė / 551
Ginklavimosi „vajus“ / 553
Macikų lageryje / 554
Tėviškėje siaučia kovos / 557
Gyvulio nuojauta / 558
Priesaika / 559
Pirmasis kovos krikštas / 560
„Audros“ būryje / 566
Rusų kolonistai: operacija Galinių kaime / 569
Pranašystės iš delno / 570
F.Stasiškio - Smūgio ir jo bendražygių žūtis / 570
„Audros“ būrio vado pareigose / 571
Susidūrimas su Užpalių „aktyvu“ / 574
Netikėtas radinys / 575
Registracija / 576
Brangi šovinių kaina / 577
Mirtininkų kameroje / 578
Nepavykęs „pasikasimas“ / 580
Lagerio atsiminimų fragmentai / 581
Partizanų slėptuvės ir stovyklos / 582
Trumpai apie „pilietinio karo elementus” / 589
Partizanų kova su šnipais ir išdavikais / 594
Liūdnas atsisveikinimas / 596
Išdavikas J. Darela-Dieduška / 597
Būrio vado A. Jagielos-Ąžuolo ir jo bendražygių žūtis / 598
Malvina / 601

1949 m. rugpjūčio 17 d.: miško kautynės prie Rezgių kaimo / 608
Ištikimybės priesaika / 615
Susitikimas su H. Danilevičiumi-Vidmantu / 617
Gudraus šnipo pinklės / 618
Antano Blauzdžio-Konkurento žūtis / 619
Slapta MGB operacija / 622
Lietuvos žemės ūkis. Prievartinis kolūkių kūrimas / 623
Žmogaus metamorfozė / 633
Bunkeris Dabužių miške / 635
Alio, alio! Kalba Madridas! / 637
Gyvenimas bunkeryje. J.Kadžionio-Bėdos prisiminimai / 639
Šnipo galas / 642
Šeštasis pojūtis. Partizanų nuojauta ir sapnai / 643
Netikėtas pavojus: tamsi naktis ir nieks nelaukia / 645
KGB agentų-smogikų spąstuose / 646
Trumpai apie partizanų konspiracinę sistemą / 655
Ryšių punktas Jotkonių kaime. Algimanto apygardos tragedija. / 666
Partizano J. Bernatonio - Melagio nuotykiai / 687
Akis į akį su mirtimi (šeštasis pojūtis) / 689

IV skyrius

Indrašių istorija / 691
Teismas / 694
Petras Plumpa: jaunieji pogrindininkai / 694
Omsko lageriuose / 701
Lietuvos čekistų vizitai lageryje / 707
Partizanų dainos lageryje / 710
Mirtis iš nevilties / 711
Pabėgimai iš lagerio / 711
Pabėgimas iš Mordovijos 10-o lagerio / 713
Taišeto lageriai. Antrasis pabėgimas / 722
Lageryje papasakota istorija / 730
Kalinių liūdesys ir viltis / 731
Drama, vos nesibaigusi tragedija / 732
KGB agentai-smogikai lageryje / 733
Apie du nuovadų viršininkus / 736

Neatsargus pokalbis / 736
Režimo viršininkas Fiodorov / 737
Gudri kalinio provokacija / 738
Petro Plumpos prisiminimai: pogrindžio spauda, disidentinė veikla, LKB kronika / 738
Slaptas lagerio paštas / 743
Žydai lageryje / 744
Apie rusų misiją / 745
Subtili KGB provokacija / 746
Santykiai su lenkais / 747
Apie laisvą atsiskyrimą / 747
Apie naivumą / 747
Apie Kazimierą Skebėrą / 749
Apie lagerio pogrindį / 749
Naujoji politkalinių karta / 750
Apie lagerio prisitaikėlius / 751
Nepavykęs eksperimentas / 753
Disidentas P. Plumpa: trumpi lageriniai prisiminimai / 753
Disidentas S. Kovaliovas Permės lageryje / 755
Kalėdų incidentas / 756
Pokalbis valgykloje / 757
Išmintingas patarimas / 758
Apie Simą Kudirką ir KGB kombinacijas / 758
Vienoje kameroje su kriminaliniais / 760
Paskutinės lagerio dienos / 762
Sugrįžus į okupuotą Lietuvą. Laisvėje - bet be laisvės / 764
Vietoj epilogo. Paskutinis žodis / 765

Antra dalis

Priedai

I. Partizaninių judėjimų bei partizanų slaptų statinių – slėptuvių, bunkerių, stovyklų – klasifikacija. / 768
II. Partizaninis judėjimas kaip alternatyvi karo vedimo forma. Lietuvos ir kitų Vidurio-Rytų Europos šalių partizaniniai judėjimai (partizanų skaičius,

socialinė ir nacionalinė sudėtis, organizacinė struktūra, kovos taktika, mobilizacija, specifiniai ypatumai, palyginamosios charakteristikos, strateginiai tikslai). / 779
1. Apie partizaninį judėjimą kaip alternatyvią karo vedimo formą. Lietuvos partizaninis judėjimas: jo taktika, strategija, pagrindiniai bruožai, statistiniai duomenys. / 779
2. Sovietinių partizanų (diversantų) veikla Lietuvoje vokiečių okupacijos metais. / 799
3. Sovietinių partizaninių (žvalgybinių-diversinių) formuočių veikla Rusijos, Baltarusijos ir Ukrainos teritorijoje. / 809
4. Ukrainiečių nacionalinio išsivadavimo judėjimas - Ukrainos sukilėlių armija (OUN-UPA). / 838
5. Lenkijos emigracinei vyriausybei Londone pavaldi ir centrinės karinės-politinės vadovybės Varšuvoje vadovaujama pogrindžio karinė organizacija Armija Krajova (Krašto armija) Lietuvoje, Vakarų Baltarusijoje, Vakarų Ukrainoje. Operacija „Audra“. Varšuvos sukilimas. / 863
6. Partizaniniai judėjimai Latvijoje ir Estijoje. Jų mastai, taktika, specifinės savybės. Lietuvių ir latvių partizanų bendradarbiavimas. Trumpas Baltijos tautų pasipriešinimo judėjimų apibendrinimas. / 930

III. Rusijos karo istorikų ir spec. tarnybų aukštųjų karininkų Lietuvos partizaninio judėjimo analizė ir įvertinimas praėjus daugiau nei pusei amžiaus. / 939
Tarybinis kovos su partizanais ir sukilėliais patyrimas. Kova su lietuviais „miško broliais“ (V. N. Bogdanov ir kt.).
Iš: Малая война. Организация и тактика боевых действий малых подразделений (Mažasis karas. Mažų padalinių kovos veiksmų organizacija ir taktika). Хрестоматия. Сост. и ред. А. Е. Тарас. Минск: Харвест, 1998. (Vertimas į lietuvių kalbą R. P.).

Pratarmė

Karas, kaip agresyvios valstybės karinėmis priemonėmis grobikiškų politinių strateginių tikslų įgyvendinimo būdas, yra absoliutus blogis ir tam nėra jokio pateisinimo. Tačiau objektyvi realybė yra ta, jog pasaulio istorija – tai niekada nesibaigiantys, permanentiškai vienas kitą keičiantys kariniai konfliktai ir karai, vykstantys įvairiose jo dalyse. Dar yra nuomonė, kad taikos laikotarpis tėra pasiruošimas kitam karui. Ne veltui iki šiol populiari, sena kaip pasaulis, lotyniška sentencija; „ Si vis pacem, para bellum" (Nori taikos, ruoškis karui). Nepriklausomai nuo civilizacijos išsivystymo lygio, kaip rodo XXa. ir XXI a. pradžios istorija, karai tampa vis žiauresni, su tikslinėmis masinėmis civilių gyventojų aukomis, nes yra skaitoma, kad tai yra vienas iš veiksmingiausių demoralizuojančių faktorių norint nugalėti, parklupdyti ant kelių tautą, valstybę. Agresorius visada teigs, kad tai įvyko ne dėl jo kaltės, o tik dėl priešinimosi jam. Todėl ir dabar skaitoma, kad tikslas pateisina priemones, o nugalėtojų niekas neteisia (teisiami tik pralaimėjusieji).

Jei XX a. viduryje atsirado „šaltojo karo" terminas, tai XXI a. pradžia atnešė seniai žinomą, tačiau šiuolaikiniame pasaulio istorijos etape ypač ištobulintą, aukšto profesionalumo hibridinio karo formą, besinaudojančią naujausiomis viešųjų ryšių ir informacinėmis technologijomis, apimančią įvairius politinius, socialinius, ekonominius, karinius-diversinius veiksmus, o taip pat kibernetines atakas. Joje pagrindinis karo laukas yra žmonių protai, todėl svarbiausią vaidmenį atlieka destruktyviai visuomenę ir visą valstybę veikiančios informacinės-psichologinės operacijos, įvairios įtaigios manipuliacijos, gandai, propaganda (informacinis karas), vidaus ekonomiką, valstybės valdymą, pilietinės visuomenės sąmonę, valią ardančios, destabilizuojančios priemonės. Priešiškos valstybės specialiosios tarnybos savo destruktyviai veiklai šalies viduje visada panaudoja jiems palankias tautines mažumas, įvairias pogrindines arba po legalia priedanga veikiančias priešiškas organizacijas (penktoji kolona), užverbuotus ar papirktus kaip įtakos agentus politikus, aukštus valstybės pareigūnus ir, galų gale, finaliniame etape išplitusį terorizmą bei teisėsaugos nebekontroliuojamą kriminalinį chaosą. Vyksta kolaboracinės sistemos, kaip būsimo okupacinio režimo pamato, formavimo procesas. Įvykdytos diversijos būna pasiekusios tokį aukštą profesionalumo lygį, jog nukentėjusioji pusė pradeda manyti, kad tai įvyko dėl jų pačių kaltės. Valstybė-agresorė visada neigia savo tiesioginį dalyvavimą šiame kare, o konvencines karines priemones, jei viskas vyksta sėkmingai, pagal planą, panaudoja tik galutiniame veiklos etape - okupuojant jau pralaimėjusios, nebegalinčios valingai ir organizuotai pasipriešinti, valstybės teritoriją.

Tokia yra rūsti realybė. Su tokiais iššūkiais tenka ir teks susidurti bei juos atlaikyti paribinėms Vidurio - Rytų Europos šalims, tarp jų – ir Lietuvai. Todėl ginti savo Tėvynę yra kiekvieno piliečio pareiga, pati tauriausia, švenčiausia ir garbingiausia kova už prigimtinę teisę į laisvę. Priešo užpulta, ji ginama visomis priemonėmis, visais įmanomais būdais, pasitelkiant bet kokią įmanomą išorinę pagalbą ir sąjungininkus. Šalia konvencinio karo metodų, partizaninis karas, ypač mažai tautai, yra pats svarbiausias ir efektyviausias kovos būdas, parodantis jos pilietinį brandumą.

Šiame kare okupantai, jų vietiniai talkininkai (kolaborantai), išdavikai, slaptieji agentai, informatoriai – tai už įstatymo ribų atsidūrę žmonės, kurie kovojančios tautos – partizanų ir pogrindininkų - baudžiami visu karo įstatymų griežtumu, be jokių skrupulų ir minkštakūniškumo. Tokia yra partizaninio karo logika. Ji sugalvota ne mūsų ir ne Lietuvoje - tai pasaulinė partizaninio karo praktika, aprašyta daugelio jos dalyvių atsiminimuose, išnagrinėta karo istorikų, partizaninio karo specialistų.

Ši knyga yra apie partizaninį karą, apie Lietuvos-Sovietų Sąjungos (Rusijos) karinį konfliktą, 1944-53m. vykusį Lietuvos teritorijoje prieš sovietinius (rusų) okupantus, apie jo metu sukauptą didžiulį istorinį, karinį, taktinį, organizacinį, pogrindinį, konspiracinį, psichologinį – moralinį patyrimą, jo pamokas. Juk dabartis – tai praeities pamokų pakartojimas kitoje istorinėje plotmėje, kitame kontekste, kitomis sąlygomis. Todėl, gerai žinodami praeities pasipriešinimo istoriją, jos būdus, naudotą taktiką, jei reikės ją sugebėsime išmaniai pritaikyti ir šiuolaikiniame artėjančių išbandymų etape.

Partizaninis karas Lietuvoje buvo unikalus karinis-politinis-istorinis reiškinys, procesas, trukęs net 10 metų - be jokios išorinės pagalbos, be jokios paramos, remiantis tik vidiniais tautos ištekliais. Jis, ypač 1944-45m., buvo įgavęs masinio, visuotinio, totalinio tautinio pasipriešinimo formą, o sovietinis okupacinis režimas prieš jį naudojo pačias žiauriausias kolektyvinės atsakomybės, bausmės, naikinimo formas: masinį terorą, represijas, trėmimus (etninį valymą), fizinį tautos naikinimą (genocidą).

Didžiąją šios knygos dalį sudaro prisiminimai – tai gyvoji mūsų istorijos dalis, jos patirtis ir atmintis. Jais siekiama atskleisti dalį 1944-53 m. Lietuvos partizaninio judėjimo įvykių Vyčio, Algimanto, Didžiosios Kovos, jungtinėje Kęstučio ir Vytauto apygardose - Troškūnų, Taujėnų, Raguvos, Kavarsko, Giedraičių, Žemaitkiemio, Kražių, Utenos (Utenos apskr.), Užpalių, Pumpėnų valsčiuose. Juose, kaip ir visoje Lietuvoje, vyko aktyvi partizaninė kova prieš sovietinius okupantus ir jų vietinius samdinius (kolaborantus), kurioje, savo valia ir niekieno neverčiami, dalyvavo daugybė šio krašto laisvės kovotojų - vyrų ir moterų, jų ryšininkų, rėmėjų, talkininkų. Daug jų pagulde savo jaunas galvas nelygioje kovoje su okupacine kariuomene ir stribais, kiti mirė Sibiro lageriuose nuo bado, sekinančio darbo ar žuvo NKVD žiauriai numalšintuose politinių kalinių sukilimuose. Treti, kuriems likimas buvo palankesnis, praėję partizaninio karo pavojus, atlaikę NKVD-NKGB tardytojų kankinimus, ilgus metus kalėję

Rusijos lageriuose ir kalėjimuose, išliko gyvi, nepalaužti ir sugrįžo į Tėvynę. Remtasi ir gyvų, ir jau Anapilin iškeliavusių šių įvykių dalyvių pasakojimais. Knygos pagrindinio veiksmo dalis, jo „ašis," išlieka Traupio, Troškūnų, Kavarsko, Raguvos parapijos, jose gyvenę žmonės - tai mano gimtasis kraštas, mano tėvų, giminių, kaimynų ir gerai pažįstamų žmonių gyva istorinė atmintis, jų likimai.

Rašant knygą natūraliai, savaime užsimezgė ryšiai ir su kitais šios kovos dalyviais, o aprašomi įvykiai išplito į kitas Aukštaitijos vietoves, pasiekdami net Kražių valsčių - Žemaitijos pakraštį. Praėjus nuo tų įvykių 70-80 metų, savaime suprantama, dalis prisiminimų gali būti nebetikslūs, nebeišsamūs, su „paklaida," tačiau tai yra šių žmonių išgyventa tragizmo ir pasiaukojimo kupina garbingos praeities istorija; jų didžiulės vertės partizaninis kovinis, organizacinis, dvasinis-moralinis, politinis-istorinis, pasaulio geopolitinių procesų supratimas - tikras istorinis lobynas.

Šiuo laikotarpiu pagrįstai galima sakyti, kad tai jau yra paskutinė atsiminimų knyga - „paskutinė valksna," paskutinių gyvų to laikmečio herojų, liudininkų ateičiai išsaugotos „gyvos istorijos" vaizdai. Jie prikėlė iš užmaršties bei paliko istorijai gyvus ir kalbančius tuos, kurie kartu su jais gyveno, kovojo, kalėjo, kurie žuvo ir niekada to savo lūpomis jau nebegalėjo papasakoti. Visų jų atminimui bei garbei ir yra skirta ši knyga.

Su didžiule pagarba esu dėkingas pagrindiniam šios knygos herojui Jonui Kadžioniui-Bėdai, o taip pat ir kitiems pasipriešinimo kovų dalyviams, kurie padėjo „gyvai" sugrįžti į „karo po karo" laikus, pajausti to laiko dvasią, kaip galima detaliau, tiksliau pavaizduoti sovietinio totalitarinio okupacinio režimo sąlygomis vykusį partizaninį karą, to meto „informacinėje erdvėje" atskleisti žmonių pasaulėžiūrą, pasaulio ir vidaus įvykių supratimą, mąstymą, paaiškinantį jų pasirinktų sprendimų ir veiksmų logiką. Stengtasi per įvairius įvykius pavaizduoti tuometinės visuomenės dvasines-moralines vertybes, pasaulėžiūrą, patriotiškumą, pilietiškumą, pasiaukojimą bei atsakingumą už Tėvynės laisvę, jos likimą. Naudojantis įvairiausiais išlikusiais šaltiniais, atliekant jų „sintezę," bandyta kuo tiksliau, detaliau rekonstruoti vykusias kautynes, susirėmimus, atgaminti praeities įvykius. Rašant buvo stengiamasi vartoti partizanišką leksiką ir posakius, pokarinį liaudies folklorą, turinčius išliekamąją vertę ateičiai.

Aprašomas laikotarpis pateikiamas plačiame istoriniame kontekste, kaip tuo metu Europoje ir visame pasaulyje vykusių karinių-politinių procesų, konfliktų, karų, geopolitinių lūžių ir slinkčių neatsiejama, sudėtinė dalis, turinti glaudžius tiesioginius ar netiesioginius priežastinius-pasekminius ryšius su įvykiais Lietuvoje.

Dalį knygos sudaro antisovietinio pogrindžio dalyvių atsiminimai, naujosios kartos politinių kalinių – Lietuvos ir Rusijos disidentų - veikla, pogrindžio spaudos, Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronikos, leidyba. Aprašomi ir Stalino-Chruščiovo-Brežnevo laikų kalėjimai bei lageriai, politinių kalinių gyvenimo ir darbo sąlygos, jų santykiai su

„blatnaisiais", lagerio kasdienybė ir dramatiški pabėgimai, draugystė ir pasiaukojimas, provokacijos ir apgaulė, klasta ir išdavystės.

Dalis knygos skyrių paskirta tokioms temoms, kaip informacinis karas, propaganda, ideologija, pasaulėžiūra, kolaboravimas, konspiracija, NKVD/NKGB-MVD/KGB tardymo metodai, baudžiamųjų bylų sudarymo metodika, partizaninio karo strateginiai-taktiniai pagrindai.

Antrojoje knygos dalyje, „Prieduose," partizaninis judėjimas nagrinėjamas kaip alternatyvi karo vedimo forma, aprašoma jame naudota taktika, daugeliui partizaninių išsivadavimo judėjimų būdingi bendri pagrindiniai bruožai bei jų skirtumai. Nagrinėjama bei palyginama Lietuvos partizanų, sovietinių partizanų Lietuvoje, Rusijoje, Baltarusijoje, Ukrainoje, ukrainiečių sukilėlių armijos OUN-UPA, lenkų Armijos Krajovos, latvių ir estų partizaninių judėjimų veikla, taktika, ypatumai, skirtumai, bendrybės. Taip pat pateikiama Rusijos karo istorikų ir sovietų spec. tarnybų aukštųjų karininkų trumpa istorinė kovos su lietuvių partizanais apžvalga, jų patyrimas, analizė, išvados.

Knygoje sąmoningai, kaip visiškos tapatybės, naudojami terminai: „rusų kariuomenė", „Raudonoji armija", „sovietinė kariuomenė" ir „Rusija", „Sovietų Rusija", „Sovietų Sąjunga", „Tarybų Sąjunga". Nekreipiant dėmesio į to meto oficialias išorines „politines iškabas" ir tarp Lietuvos žmonių, ir tarp Vakarų pasaulio politikų bei žiniasklaidos atstovų labai dažnai buvo naudojama šitokia terminologija, pabrėžianti jos rusišką kilmę ir esmę. Viso to loginį teisingumą parodo Rusijos valstybės, kaip tarptautinės teisės subjekto, buvusios Sovietų Sąjungos teisių ir įsipareigojimų perėmimas.

Aprašomi XXa. 4-5 dešimtmečių istoriniai įvykiai – tai laikotarpis, kurio metu Europoje žlugo saugumo sistema, vyko II pasaulinis karas, geopolitiniai persitvarkymai, naujos pasaulio tvarkos pagal Atlanto chartijos idėjinius principus kūrimo procesas. Šiam laikotarpiui apibūdinti knygoje kaip geopolitiškai labai svarbus vartojamas anglosaksų, anglosaksiškos galios terminas, nusakantis keturių angliakalbių valstybių – JK, JAV, Kanados, Australijos – bendrą geopolitinę poziciją, politinę-strateginę vienybę, pasaulinę įtaką, karinę galią. Šias valstybes jungė tokios pačios britiškos, anglosaksiškos šaknys, gilios britų politinės-teisinės tradicijos, bendri interesai ir glaudus politinis-karinis-ekonominis bendradarbiavimas. Tuo metu anglosaksiška pasaulinė galia buvo realus politinis-istorinis faktas. Dabartiniame pasaulio politikos kontekste tokio termino vartojimas politiniu-istoriniu požiūriu šiuo metu yra praradęs savo reikšmę ir prasmę. Jei aprašomu XXa. 4-5 dešimtmečių pasaulinės pertvarkos laikotarpiu anglosaksiškos kilmės valstybės pasižymėjo politine ir strategine vienybe, demonstravo savo bendrą galią, tai šiuolaikiniame, XXIa. pradžios pasaulio pertvarkos etape, situacija yra iš esmės priešinga – tarp jų, gal būt laikinai, išryškėjo gilūs politiniai-ideologiniai-vertybiniai nesutarimai, susiskaldymas bei priešprieša. Tai apspren-

džia skirtingos šių šalių ideologinės - kair. neoliberalizmo (JK, Kanada) ir konservatyvizmo (JAV) – kryptys, atsiradusi tarp jų ideologinė poliarizacija. Visa tai, globaliai žiūrint, gali turėti įtakos, jei nebus priimti tam tikri politiniai sprendimai, tolesniam sėkmingam Vakarų pasaulio vystymuisi, jo pasaulinei įtakai, politinei-karinei-ekonominei galiai.

Lietuvoje tuo metu vykę istoriniai įvykiai ir juose dalyvavę asmenys vertinami remiantis paprastu loginiu principu - Lietuvos valstybingumo požiūriu. Dėl to yra labai aiški riba tarp tų, kurie partizaniniame kare už savo Valstybę ir Laisvę buvo tikrieji jos piliečiai, patriotai, didvyriškai stoję į nelygią kovą prieš okupantus, bei tų, kurie ją niekingai išdavė, tapo sovietų okupacinio režimo ištikimiausiais talkininkais (kolaborantais), smurtavo, žudė, trėmė, sodino į kalėjimus savo tautiečius, savinosi jų turtą.

Ši knyga, nepabijosiu šito žodžio, yra ne tik istorinė, patriotinė, bet ir ideologinė: tai lietuvių tautos patriotinių, kultūrinių, dvasinių įsitikinimų, idėjų ir vertybių sistema, padėjusi jai šimtmečių bėgyje atsilaikyti prieš agresyvių imperialistinių valstybių vykdomą ekspansiją ir okupaciją, išsaugoti savo kalbą, kultūrą, tapatybę, savo demografinį-etninį tęstinumą. Tai yra pagrindinė tautos išlikimo, jos tolimesnio pažangaus vystymosi garantija ir sąlyga.

Kovojanti už savo laisvę tauta visada teisi. Ji gali gintis visomis priemonėmis, visais įmanomais kovos būdais, tam ieškoti bet kokių sąjungininkų. Tai yra jos didžioji teisė, jos aukščiausia pareiga, jos kilniausias ir garbingiausias tikslas.

Tačiau, kaip rodo istorija, tai nėra vien izoliuotas, lokalus procesas. Jis priklausomas ir nuo užsienio valstybių politinės, finansinės, karinės-materialinės paramos, ir nuo tarptautinių aplinkybių - didžiųjų valstybių geopolitinių tarpusavio susitarimų, jų globalinių strateginių tikslų.

Robertas Patamsis

I dalis

I SKYRIUS

Trumpa II pasaulinio karo priešistorė ir jo pradžia. Lietuvos pirmoji sovietinė okupacija

Po I pasaulinio karo dvi valstybės – Vokietija ir Sovietų Rusija - atsidūrė Vakarų valstybių tarptautinėje izoliacijoje. Vokietiją tai ištiko dėl daugybės Versalio sutarties apribojimų karinėje-ekonominėje srityje, o Sovietų Rusiją – dėl bolševikų įvykdyto perversmo ir jų valdžios tarptautinio legitimumo nepripažinimo. Abi valstybės, atsidūrusios izoliacijoje, atmetė visas karo meto tarpvalstybines pretenzijas ir, siekdamos tarpusavio naudos ir bendradarbiavimo, elgėsi labai pragmatiškai - 1922m. pasirašė Rapalo sutartį. Taip prasidėjo aktyvus jų politinis-diplomatinis, ekonominis-prekybinis-technologinis ir, kas labai svarbu, slaptas karinis bendradarbiavimas.

Po 1871m. kanclerio Oto fon Bismarko įvykdyto Vokietijos suvienijimo, ji vėl (antrą kartą) tapo imperija. Tai Vokietijai buvo didžiulis vystymosi postūmis: ji sparčiai ekonomiškai vystėsi, didėjo jos karinė galia, geopolitinė įtaka. Taip XXa. pradžioje Europoje atsirado nauja, stipri politinė-karinė-ekonominė galia, tapdama rimta ir pavojinga konkurente Britų imperijai bei jos sąjungininkėms (Prancūzijai, Rusijai) .

Didžiųjų imperijų agresyvios konkurencinės varžybos dėl pasaulio išteklių perdalijimo, kolonijų, prekybos rinkų, logistikos kelių, galios bei įtakos siekimo didino tarptautinę įtampą ir grėsė kariniu konfliktu. 1914-18m. Europoje vykusiame I pasauliniame kare dalyvavo dvi priešiškos karinės sąjungos: Antantės santarvė, sudaryta iš Britų imperijos, Rusijos imperijos ir Prancūzijos bei Trilypė sąjunga, sudaryta iš Vokietijos imperijos, Austrijos-Vengrijos imperijos, prie kurių 1914-1915m. prisijungė Osmanų imperija bei Bulgarija. Reikia pasakyt, kad Italija, irgi priklausiusi Trilypei sąjungai, 1914m. išliko neutrali, o 1915m. perėjo į Antantės pusę.

I pasaulinio karo pasėkoje žlugo keturios didžiulės dinastinės imperijos: Osmanų imperija, Austrijos-Vengrijos imperija, Rusijos imperija, Vokietijos imperija, o iš jų atsikūrė

arba susikūrė daug naujų valstybių: Lietuva, Latvija, Estija, Suomija, Lenkija, Austrija, Čekoslovakija, Vengrija, Jugoslavija,Turkija.Tai buvo tautinių valstybių kūrimosi laikotarpis.

Sovdepinė Rusija po dviejų 1917m. revoliucijų - Vasario buržuazinės ir Spalio socialistinės revoliucijos (perversmo), o taip pat po pilietinio karo, Vakarų valstybių vykdytų karinių intervencijų, baltųjų kariuomenės sutriuškinimo, sugebėjo išsaugoti didžiąją dalį imperinės teritorijos, prarasdama tik dalį vakarinių žemių. Ji karine jėga užėmė ir nuslopino paskelbusius nepriklausomybę regionus (pvz., Ukrainoje, Vidurinėje Azijoje, Kaukaze), iš baltųjų atsikovojo Sibirą, sukūrė sovietines respublikas, centralizuotai valdomas Rusijos komunistų (bolševikų) partinės valdžios. 1922m. tai buvo sujungta į vieningą, centralizuotą politinį-teritorinį darinį – Sovietų Socialistinių Respublikų Sąjungą (Sovietų Sąjungą). Be to, ji revoliuciniu būdu įvykdė didžiulius politinius-ekonominius-socialinius pertvarkymus – perėjo iš kapitalistinės formacijos į socialistinę politinę-ekonominę formaciją, pakeisdama visą anksčiau buvusią ekonominę bazę ir antstatą. Tuo pačiu per tarptautinį komunistinį Maskvos Kominterną VKP (b) vykdė komunistinę politinę-ideologinę ekspansiją į kitas Vidurio-Vakarų Europos valstybes, kas atitiko Sovietų Sąjungos užsienio politikos strateginius planus.

Lenkijos valstybė atsikūrė iš trijų imperijų – Rusijos, Vokietijos ir Austrijos-Vengrijos. Po karo Europoje ji turėjo vieną iš stipriausių kariuomenių - I pasaulinio karo metu lenkų legionai, vadovaujami komendanto J.Pilsudskio, kovojo Austrijos-Vengrijos kariuomenės sudėtyje, o jų galutinis tikslas buvo Lenkijos valstybės atkūrimas. Atstatydamas valstybę, J.Pilsudskis atsiplėšė ir svetimų teritorijų: iš Ukrainos – Vakarų Ukrainą, iš Baltarusijos – Vakarų Baltarusiją, o iš Lietuvos – Vilniaus kraštą. Pagal Versalio sutartį Lenkija gavo prieigą prie Baltijos jūros. Buvo sukurtas autonominis laisvasis Dancigo miestas (Gdanskas), turintis savivaldos teises bei prižiūrimas Tautų Lygos (angl. League of Nations, nors dažnai verčiamas kaip Tautų Sąjunga). Jame tuo metu gyveno tik 4% lenkų. Per vokiečiams priklausantį Pomeranijos kraštą buvo sudarytas Lenkiją-Dancigą jungiantis sausumos koridorius (vienų vadintas Lenkijos, kitų - Dancigo koridoriumi), kuris atskyrė Vokietiją nuo Rytų Prūsijos. Tai sukėlė didžiulę įtampą ir ilgalaikius abiejų šalių ginčus bei neabejotinai vedė prie karinio konflikto su Vokietija. Tai 1939m. ir tapo viena iš II pasaulinio karo priežasčių.

Lietuvos ir Lenkijos teritorijas skyrė 1919m. prancūzų maršalo F.Fošo nustatyta laikinoji demarkacinė linija (Fošo linija), o abipus jos esančioje neutralioje zonoje (plotis į abi puses po 6km, o iš viso – 12km) iki pat 1923m., iki jos panaikinimo, vyko kariniai konfliktai, partizanų kovos (dažnai tai vykdė persirengę kareiviai). Lietuva niekada oficialiai neatsisakė savo teisių į lenkų okupuotą Vilniaus kraštą, o Vilnių laikė savo teisėta sostine. 1923m. Lietuva sėkmingai įvykdė karinę-politinę operaciją - sukilimo būdu prisijungė Klaipėdos kraštą, kurį pagal Versalio sutartį tuo metu administravo Antantė. 1924m. buvo pasirašyta Klaipėdos konvencija, pagal kurią Klaipėdos kraštas

tapo Lietuvos dalimi, ji įgijo svarbų uostą tarptautinei prekybai, o 1936m. buvo sukurtas ir prekybinis laivynas (Lietuvos Baltijos Loidas).

Britų imperija, 1917m. įsijungus į karą Antantės pusėje ir JAV, šventė pergalę: padidino savo valdomas teritorijas Osmanų imperijos sąskaita (gavo teritorijų valdymo mandatus Artimuosiuose Rytuose), perėmė dalį vokiečių Afrikos kolonijų, dar labiau sustiprino savo pasaulinę įtaką ir galią. JAV, tapusi viena iš I pasaulinio karo laimėtojų, irgi labai sustiprino savo pasaulines pozicijas.

Vokietija I pasauliniame kare anglosaksų bei prancūzų buvo parklupdyta ant kelių: pagal Versalio sutartį ji prarado 13% savo teritorijos bei visas turėtas Afrikos kolonijas. Tačiau praėjus 15 metų ir 1933m.valstybės kancleriu tapus A.Hitleriui, šis ėmėsi revanšistinės (revizionistinės), ekspansinės imperialistinės užsienio politikos. Jis atsisakė laikytis Vokietijai nenaudingų Versalio sutarčių, įsipareigojimų, draudimų, apribojimų, sparčiai vystėsi jos ekonomika, dideliais tempais buvo atkuriama stipri kariuomenė, vystoma karinė pramonė, kūrėsi nauja, jau trečioji, Vokietijos imperija – III-asis Reichas. Jos tikslas buvo atgauti prarastas Vokietijos žemes, suvienyti vokiečių tautą į vieną galingą valstybę, užimti Vidurio-Vakarų Europą, įtvirtinti joje savo hegemoniją ir, pasinaudojant jos ekonominiu potencialu, sukurti „Naująją Europą." Rytuose, sutvarkius reikalus Vakarų Europoje, siekiant „gyvybinės erdvės"(Lebensraum), turėjo būti tęsiama „Drang nach Osten"politika, okupuojant Rytų Europos valstybes, Sovietų Rusiją, vykdant vietinių gyventojų iškėlimą (ištrėmimą), kolonizavimą ir germanizaciją.

Vykdant A.Hitlerio paskelbtą vokiškų etninių žemių sujungimo politiką,1938m. kovo 12d. Vokietijos kariuomenė įžengė į Austriją, o sekančią dieną oficialiai buvo paskelbtas Austrijos prijungimas prie Vokietijos - įvykdytas anšliusas. 1939m. A.Hitleris iš Čekoslovakijos pareikalavo, siekdamas prijungti ją prie Vokietijos III Reicho, Sudetų srities, kurioje gyveno 3mln. etninių vokiečių. 1938m. rugsėjo 29-30d. Miunchene įvyko bendros Vokietijos, Prancūzijos, Anglijos ir Italijos derybos, kurios baigėsi susitarimu, kad Sudetų sritis turi būti perduota Vokietijai. Siekiant išsaugoti taiką Europoje, Anglija ir Prancūzija padarė didelę nuolaidą agresyviai Vokietijos užsienio politikai, kuri visiškai nepasiteisino. Netrukus sekę įvykiai parodė, kad Vokietijai to nepakako: 1939m. kovo mėnesį, pažeisdama Miuncheno susitarimus, ji įvedė kariuomenę į Čekoslovakiją. Buvo įkurtas Bohemijos ir Moravijos protektoratas, o Slovakija tapo de facto priklausoma nuo Vokietijos. Tai parodė, kad Vokietijos politika neapsiriboja vien vokiškų etninių žemių apjungimu, o jos geopolitiniai planai yra didžiulio masto – dominavimas Europoje.

1939m. kovo 20d. Vokietija pateikė Lietuvai ultimatumą, reikalaudama jai perduoti Klaipėdos kraštą, kuriame, be lietuvių, gyveno ir etninių vokiečių. Jame buvo pagrasinta, kad bet koks Lietuvos pasipriešinimas gali baigtis kariniu konfliktu, o vokiečių kariuomenė tada „nežinia kur sustos." Lietuva, neturėdama jokio tarptautinio užtarimo ir vengdama karo, šį ultimatumą priėmė, kovo 23d. Klaipėdos kraštas buvo perduotas Vokietijai.

Vokietijai Europoje vykdant agresyvią, ekspansinę, imperinę politiką, Vakarų valstybės - Anglija ir Prancūzija - ieškojo būdų jai užkardyti. Vokietijos planus gerai suprato ir Sovietų Sąjunga. 1939m. pavasarį-vasarą vyko ilgalaikės Sovietų Sąjungos ir Anglijos-Prancūzijos atstovų derybos, kurių tikslas buvo sudaryti trišalę karinę-politinę sąjungą prieš Vokietiją. Jos buvo per žemo lygio, nei viena pusė neturėjo įgaliojimų priimti rimtus, svarbius sprendimus. Vakarų pusė nesutiko su sovietų reikalavimu, kilus Vokietijos grėsmei, įgyti teisę įvesti savo kariuomenę į Lietuvą, Latviją, Estiją ir Lenkiją. Sovietų Sąjungos politinė vadovybė, vadovaujama VKP(b) sekretoriaus J.Stalino, turėjo savų, slaptų geopolitinių tikslų. Jie suprato, kad sovietų sutarties su Vakarais pasirašymas priverstų Vokietiją, atsidūrusią „vienai prieš du"- prieš Vakarų (britų-prancūzų) ir Rytų (sovietų) karinę galią, keisti agresyvią politiką, stengtis išvengti karo, ko jie nenorėjo. Jų tikslas ir buvo išprovokuoti karą tarp Vokietijos bei Anglijos ir Prancūzijos, įtraukiant į jį ir kitas Vakarų-Vidurio Europos kapitalistines valstybes, o tą galima buvo padaryti tik vienu būdu – įtraukiant Vokietiją į karą prieš Lenkiją, kuriai į pagalba privalėjo ateiti tam įsipareigojusios Vakarų šalys (JK ir Prancūzija).[18].

Jie siekė, kad Vakarų-Vidurio Europoje tarp kapitalistinių valstybių (Vokietijos, Anglijos, Prancūzijos ir kitų) kiltų jas sekinantis karas, kuris išplistų ir į kitas Vakarų Europos šalis ir labai susilpnintų, išklibintų kapitalistinės sistemos pamatus. Nusilpus kariaujančioms pusėms, į karą, jų manymu, turėjo įstoti trečia pasaulinė galia – pati Sovietų Sąjunga, Vidurio-Vakarų Europoje vykdanti „darbo žmonių išvadavimo misiją nuo kapitalistinio išnaudojimo ir fašizmo". Tai būtų naujas, antras (po 1920m. nepasisekusio) išvadavimo žygis į Vakarus, maskvietiškos komunistinės sistemos išplitimas į Vidurio-Vakarų Europą, o iš jos vėliau ir po visą pasaulį. Toks buvo Sovietų Sąjungos, Maskvos komunistinių strategų suplanuotas pasaulinis geopolitinis projektas, siekiantis, visų pirma, Vokietijos, Rumunijos (kaip naftos Vokietijai tiekėjos), o po jų ir kitų Vidurio-Vakarų Europos valstybių užkariavimo, vokiečių užimtų Vakarų Europos šalių okupaciją pakeičiant sovietine bei pavadinant tai „išlaisvinimu, išvadavimu." Tai būtų buvęs, kaip rašydavo komunistų ideologai-propagandistai, Sovietų Sąjungos „prasilaužimas, išėjimas iš kapitalistinės apsupties," jos „išvaduojamasis karas" Vidurio-Vakarų Europoje, siekiant „sutraukyti pasaulio buržujų proletariatui uždėtas grandines, nutraukti buržuazijos maitinimąsi darbininkų krauju." Juk komunistai-progresyvistai Sovietų Sąjungą vaizdavo kaip „pasaulio komunistinį stebuklą", kaip „progresyviausią" žmonijos dalį. Taip būtų sukurtas vieningas, integruotas, galingas, iš Maskvos centralizuotai valdomas komunistinis blokas, vieninga politinė-ekonominė-karinė-ideologinė sistema, vykdanti tolimesnę ekspansiją į kitas pasaulio šalis ir žemynus, siekiant palaužti, visų pirma, anglosaksų pasaulinę galią. Tokie buvo sovietų ekspansiniai, pasaulinio masto strateginiai planai.

Šitokios sovietų vykdytos politikos logiška seka buvo 1939m. rugpjūčio 23 d. tarp Vokietijos ir Sovietų Sąjungos pasirašytas Molotovo-Ribentropo paktas (Nepuolimo sutartis)

su jo slaptaisiais protokolais dėl Rytų Europos pasidalijimo į įtakos zonas, liečiantis ir visas tris Baltijos šalis, bei slaptas abipusis susitarimas dėl Lenkijos puolimo. Reikia pridurti, kad 1933m. Vokietijoje atėjus į valdžią A.Hitleriui, su Sovietų Sąjunga buvo nutrauktas tik karinis bendradarbiavimas, o politinis-diplomatinis ir ekonominis-prekybinis išliko.

Prieš pat karą, 1939m. rugpjūčio 25d., tarp Lenkijos ir Anglijos buvo pasirašyta tarpusavio karinės pagalbos sutartis. Prancūzija jau 1921m. su Lenkija buvo sudariusi karinę sutartį, įpareigojančią ją, kilus karui su Vokietija, ateiti lenkams į pagalbą. Tuo metu šios sutartys sudarė, galima sakyti, Vakarų antivokiškos karinės koalicijos pagrindą. 1939m. rugsėjo 1d. Vokietija užpuolė Lenkiją. Puolimo metu ji panaudojo „žaibo karo" (Blitzkrieg) taktiką: tankų smogiamąsias grupuotes, veikusias „pleišto" principu (vok. Panzerkeil), kurios smogdavo siaurame fronto ruože, o pralaužusios gynybą, veržđavosi gilyn, į operatyvines platumas. Šturmo aviacija (šturmuotojai, „Štukos", JU-87) tiesiogiai palaikė puolimą, naikindama iš oro gynybos, ryšių mazgus, vadavietes, karinę techniką ir gyvąją jėgą. Iš paskos judėjo motorizuoti pėstininkai, artilerija ir logistikos daliniai. Viskas veikė pagal principą: smūgis siaurame fronto ruože – greitas prasiveržimas – apsupimas – priešo armijų sunaikinimas ir paėmimas į nelaisvę. Tačiau tai dar nebuvo tobula „žaibo karo"taktika. Tuo metu didžiąją vokiškų tankų dalį sudarė tik lengvieji tankai, dar nebuvo aukšto lygio ryšių sistemos bei remiantis ja pasiektos geros karinių veiksmų koordinacijos, o trūkstant technikos, kai kuriose vietovėse naudota vien standartinė pėstininkų puolimo taktika. Tik 1940m. užpuolę Prancūziją, vokiečiai panaudojo jau pilnai ištobulintą, modernią, greitą, manevrinę „žaibo karo" taktiką.

Sėkmingai vystydami puolimą, vokiečiai sparčiai veržėsi gilyn į Lenkijos teritoriją – jau rugsėjo 8d. jie pasiekė Varšuvos prieigas. Reaguodamos į tai, 1939m. rugsėjo 3d. Anglija ir Prancūzija paskelbė Vokietijai karą, tačiau, deja, jai jokio karinio tiekimo nevykdė, į pagalbą neatėjo, jokių karinių veiksmų nepradėjo, nors vakarinėje Vokietijos dalyje buvo paliktos tik nedidelės karinės vokiečių pajėgos. Tai istorijoje buvo pavadinta keistuoju karu. Sovietų Sąjunga šioje situacijoje veikė strategiškai labai apgalvotai ir įžvalgiai – ji į karą įsijungė daug vėliau, tik 1939m. rugsėjo 17d., jam jau įpusėjus, politiškai deklaruodama, kad „jos kariuomenė įvedama vien tam, kad apsaugotų vietinius gyventojus – baltarusius ir ukrainiečius." Tai liečia Vakarų Ukrainos ir Vakarų Baltarusijos teritorijas bei Vilniaus kraštą, Lenkijos okupuotus 1920m. 1939m. Raudonoji armija užėmė su vokiečiais iš anksto sutartą Lenkijos teritoriją (okupavo iki 51 proc. teritorijos) iki nustatytos demarkacinės linijos, Vakarų Ukraina buvo prijungta prie Ukrainos TSR, Vakarų Baltarusija – prie Baltarusijos TSR, tapdamos Sovietų Sąjungos dalimi. Lenkija, kas atrodytų labai keista, oficialiai karo padėties su Sovietų Sąjunga, užpuolusia ją iš Rytų, nepaskelbė (gal būt, tai derino su sąjungininkais). Anglija į šį Sovietų Sąjungos įvykdytą ekspansinį karinį veiksmą – Lenkijos rytinės dalies okupaciją – pažiūrėjo labai tolerantiškai, jai karo irgi nepaskelbė. Patys britai

vengė karinio konflikto su Sovietų Sąjunga, nenorėjo atsidurti politinių-karinių galių pozicijoje „viena prieš du"(prieš Vokietiją ir Sovietų Sąjungą), o turėjo slaptų strateginių planų: palikti ateityje galimybę patraukti ją į savo pusę, padaryti II pasauliniame kare ją savo sąjungininke, pasinaudoti jos kariniu potencialu kare prieš Vokietiją.

Vokietija buvo pasiūliusi Lietuvai irgi dalyvauti šiame kare bei pačiai atsiimti Vilniaus kraštą (tapti karinio konflikto dalyve, jų sąjungininke), tačiau Lietuvos vyriausybė atsisakė, o 1939.09.01d. prasidėjus karui, paskelbė savo neutralitetą.

Jau vykstant II pasauliniam karui, Sovietų Sąjungos ir Vokietijos sandėriai buvo tęsiami toliau. 1939 m. rugsėjo 28 d. tarp jų buvo pasirašytas dar vienas susitarimas, kuris vadinosi: „Sutartis tarp TSRS ir Vokietijos dėl draugystės bei sienų," kuriame atsirado naujų teritorinių įtakos zonų perdalijimų (Lietuva iš vokiečių įtakos zonos pateko į sovietų įtakos zoną).

Jau kitą dieną po sutarties pasirašymo Sovietų Sąjunga supažindino Lietuvos diplomatinius atstovus su TSRS ir Vokietijos susitarimais bei pasiūlė derybas. Šiose derybose, siekiant įgyti Lietuvoje teisę dislokuoti Raudonosios armijos karines įgulas, buvo vykdomas didžiulis politinis spaudimas, manipuliacija Vilniaus krašto perdavimo Lietuvai klausimu. Tačiau lietuviai buvo tiesiog priversti pasinaudoti šia geopolitine galimybe, istoriniu šansu.1939m. spalio 10d. mainais į Vilniaus krašto perdavimą Lietuvai (kurio, pagal buvusią 1920m. Lietuvos-Rusijos sutartį, Lietuva atgavo tik apie 1/5 teritorijos) buvo pasirašyta Lietuvos-TSRS savitarpio pagalbos sutartis (pilnas jos pavadinimas: Vilniaus ir Vilniaus srities Lietuvos Respublikai perdavimo ir Lietuvos-Sovietų Sąjungos savitarpio pagalbos sutartis). Remiantis šia sutartimi, Lietuvoje buvo dislokuotos Raudonosios armijos karinės įgulos, sudarančios iki 20 tūkstančių karių, o Lietuva priverstinai, nelygiavertėmis sąlygomis, įtraukta į jos karinę-gynybinę sistemą. Nors ši sutartis oficialiai buvo pristatoma kaip gynybinė bei buvo nukreipta prieš galimą Vokietijos agresiją, iš tikrųjų ji tebuvo Sovietų Sąjungos vykdomo ekspansinio geopolitinio plano dalis, sudarant ateityje sąlygas Lietuvos bei kitų Baltijos šalių 1940m. okupacijai, buferinės zonos tarp Sovietų Sąjungos-Vokietijos panaikinimui ir plačiam, strateginiam išėjimui prie Vokietijos rytinių sienų.

Sutartyje dar buvo pažymėta, kad jos įgyvendinimas neturi paveikti nei šalies suverenumo teisių, nei santvarkos, nei ekonominės bei socialinės sistemos. Tuo pat metu, darant didžiulį politinį spaudimą, savitarpio pagalbos sutartis TSRS pasirašė ir su Latvija bei Estija. Sovietų Sąjunga norėjo savitarpio pagalbos sutartį pasirašyti ir su Suomija, tačiau ši tai vykdyti atsisakė. Tai iššaukė 1939-40m. TSRS-Suomijos karą, pramintą Žiemos karu.

Svetimos, agresyvios valstybės kariuomenės įsileidimas į savo šalies teritoriją ateityje nežadėjo nieko gero. Po sutarties pasirašymo garsus kupletistas P.Biržys – Pupų Dėdė per Kauno radiofoną toliaregiškai uždainavo: „Vilnius mūsų, o mes - rusų!"Jau 1940m. gegužės-birželio mėnesiais TSRS apkaltino Lietuvą melagingais, sufabrikuotais kaltinimais:

raudonarmiečių grobimu, provokacijomis bei sutarties laužymu. Netrukus šie kaltinimai peraugo į 1940m. birželio 14d. ultimatumą, kurį Lietuvos politinė vadovybė, nebematydama kitos išeities ir norėdama išvengti aukų, priėmė. Birželio 15d. buvo įvestos papildomos Raudonosios armijos pajėgos, prasidėjo Lietuvos sovietinė okupacija, aneksija, inkorporacija į Sovietų Sąjungos sudėtį, tam panaudojant prievartą, terorą, represijas, trėmimus. Toks pat likimas ištiko ir Lietuvos kaimynes – Latviją ir Estiją.

Vis tik, nepaisant 1939m. tarp Vokietijos ir TSRS pasirašyto Molotovo-Ribentropo pakto bei slaptų sutarčių, abi imperijos, abi totalitarinės sistemos – Sovietų Sąjunga ir Vokietijos III Reichas - turėjo nesutaikomus ekspansinius geopolitinius interesus, nes abi siekė to paties – viešpatauti, valdyti Europą.

1939m.Vokietijai užpuolus Lenkiją, Anglija ne tik paskelbė jai karą, bet, siekdama nusilpninti ją ekonomiškai, sužlugdyti jos karinę pramonę, pradėjo britų karinio jūrų laivyno pajėgomis vykdyti jūrinę ekonominę blokadą. Tačiau tuomet Vokietijai į pagalbą kaip partnerė, o iš tikrųjų, siekdama kuo giliau įtraukti ją į karą su Vakarų valstybėmis (Anglija, Prancūzija ir kt.), atėjo Sovietų Sąjunga. Ji pradėjo jai vykdyti karinių-strateginių žaliavų, o kas ypač buvo svarbu Vokietijai, – ir naftos tiekimą. Siekdamos tai nutraukti, Didžioji Britanija, kartu su Prancūzija, net planavo subombarduoti Sovietų Sąjungos Baku (Užkaukazė, Azerbaidžanas) naftos versloves („Operation Pike"), kad paliktų Vokietiją be kuro. Tokiu būdu būtų paralyžiuota jos ekonomika, karo pramonė sustotų, o sustojus ir karinei technikai (tankams, šarvuočiams, aviacijai, autotransportui ir kt.), jos kariuomenė nebegalėtų Vakarų Europoje vykdyti puolamųjų veiksmų. Tačiau šis planas buvo atšauktas: britai nenorėjo įsigyti dar vieną priešą – Sovietų Sąjungą, o šiame trijų pasaulio galių susidūrime likti labai pavojingoje pozicijoje „vienas prieš du." Reikia pridurti, kad, siekiant sustiprinti Vakarų frontą, britų ekspedicinio korpuso pajėgos į Prancūziją buvo įvestos jau 1939m. rugsėjo mėnesį, 1940m. – į Belgiją, Olandiją, Norvegiją, o 1941m. – ir į Graikiją.

Viena iš sovietų iškeltų Draugystės ir sienų sutarties sąlygų buvo pasirašyti tarpusavio prekybos-kreditavimo sutartį, pagal kurią Vokietija jiems suteiktų 200 mln. markių finansinį kreditą. Sovietai už tai vokiečiams tiekė naftą, grūdus, medieną, platiną, mangano rūdą, medvilnę, fosfatus ir kt. žaliavas, o šie - aukščiausios technologijos pramonės gaminius: mašinas, įvairius pramonės įrenginius, metalo apdirbimo stakles, Marteno krosnis ir kt.

1940m. vasarą Vokietija, atskleisdama karines paslaptis, sovietų karinei delegacijai parodė savo karines gamyklas bei naujausią karinės aviacijos bei tankų technikos produkciją. Sovietai išsirinko ir nusipirko viską, ką norėjo: naikintuvus „Meserščmit Bf 109" ir „Heinkel-100", bombonešius „Junkers-88" ir „Dornje-215", tankus T-III. Sovietinės delegacijos karinių ekspertų nuomone, rusų tankai buvo daug geresni nei vokiečių, tad buvo pasirinktas tik šiokį tokį susidomėjimą sukėlęs tanko T-III modelis. Vokietija

savo atsilikimą šioje srityje išlygino tik 1943m., pradėjusi gaminti naujus vidutinius ir sunkiuosius tankus: „Pantera“ (T-V), „Tigras“ (T-VI), savaeigius pabūklus „Ferdinandas“. Tuo tarpu sovietai informaciją apie savo ginkluotę, karinę techniką laikė didelėje paslaptyje, nuo vokiečių viską slėpė, todėl šie 1941m. vasarą turėjo didelių netikėtumų.

Dėl 1939 m. įvykusio geopolitinio sandėrio - Molotovo-Ribentropo pakto - žlugo visa Europos saugumo sistema, atverdama duris II pasauliniam karui, Rytų-Vidurio Europos perdalijimui, netrukus po savo griuvėsiais palaidodama daugelio tautų, tarp jų - ir Lietuvos, valstybingumą ir laisvę. Netrukus, kaip jau minėta, Sovietų Sąjunga užpuolė Suomiją, o 1939-40m., pažeisdama su vokiečiais pasirašyto Pakto slaptuosius susitarimus, prisijungė Besarabiją, Šiaurės Bukoviną, okupavo Lietuvą, Latviją, Estiją, plačiu frontu išeidama prie rytinių Vokietijos ir jos sąjungininkių sienų. Tokiais sovietų veiksmais buvo panaikintas apsauginis barjeras, buferinė zona, skyrusi juos nuo Vokietijos, o Sovietų Sąjunga užėmė platų placdarmą jos strateginiam puolimui. Į okupuotas šalis buvo įvestos didžiulės Raudonosios Armijos pajėgos: smogiamieji mechanizuoti korpusai, tankų, aviacijos, kavalerijos, pėstininkų divizijos, ties Rumunijos siena - kalnų divizijos, skubiai statomi nauji kariniai aerodromai, šaudmenų, aviacijos bombų (amunicijos) sandėliai, tiesiamos naujos geležinkelio linijos.

Aišku, toks Sovietų Sąjungos kariuomenės sukoncentravimas prie rytinių III-ojo Reicho sienų, tuo pat metu vykstant karui Vakarų fronte, sukėlė vokiečių vadovybei didelį susirūpinimą ir vertė ieškoti išeities.

Jau 1940m. balandžio 9d. Vokietija, „gindama nuo britų”, užpuolė Daniją – ši, vengdama aukų, pasidavė tą pačią dieną. Tą pačią dieną vokiečiai puolė ir Norvegiją, greitai užėmė jos pietinę dalį ir sostinę Oslą, tačiau jos šiaurėje, Narviko srityje, pasipriešinimas tęsėsi net iki birželio mėnesio. Jų pusėje kovojusios britų ekspedicinės pajėgos buvo priverstos atsitraukti į Angliją.

1940m. gegužės 10d. Vokietija, panaudodama „žaibo karo” (Blitzkrieg) taktiką, iš šiaurės apeidama prancūzų gynybinę Mažino liniją, per Belgiją, Olandiją, Liuksemburgą, Ardėnų miškus įsiveržė į Prancūziją. Vokiečiai kariavo šiuolaikinį, modernų karą: naudojo stiprias, galingas smogiamąsias tankų grupuotes, jų veiksmus rėmė smogiamoji aviacija, buvo išlaikytas didelis puolimo greitis ir manevringumas. Prancūzijai į pagalbą atėjo britų ekspedicinis korpusas (BEC). Vis tik vokiečių Vermachto kareiviai ir generolai kariavo daug efektyviau ir profesionaliau – jau gegužės 21d. pagal šiaurinę Prancūzijos pakrantę, ties Diunkerku, jie apsupo britų ekspedicinį korpusą, belgų kariuomenės likučius ir tris Prancūzijos armijas. Britų ekspedicinio korpuso sutriuškinimas ir paėmimas į nelaisvę Anglijai būtų buvusi didžiulė karinė katastrofa, pralaimėjimas, tačiau to neįvyko: A.Hitleriui įsakius, 1940m. gegužės 24d. Vokietijos kariuomenė sustabdė puolimą, o tai sudarė sąlygas britams per Lamanšo sąsiaurį sėkmingai evakuoti savo kariuomenės dalinius į Britaniją. Ši anglų vykdyta evakuacijos operacija

„Dynamo" leido išgelbėti net 338 226 karius, tačiau visa karinė technika - tankai, artilerijos pabūklai, karinės mašinos - atiteko vokiečiams. Tai, retrospektyviai žvelgiant iš Vokietijos pozicijų, karine-istorine prasme buvo jos didžiulė strateginė klaida, o politine-diplomatine - didelė politinė iliuzija: viltingas, bet neišsipildęs bandymas tokiu politiniu gestu sudaryti prielaidas tarpusavio deryboms, taikos sutarčiai tarp Vokietijos ir Anglijos pasirašyti. Nuo 1940m. gegužės 10d. Jungtinės Karalystės ministru pirmininku tapęs V.Čerčilis buvo kategoriškai nusistatęs prieš Vokietijos III Reichą, bet kokias derybas atmetė ir pasirinko tęsti karą iki galutinės anglosaksų pergalės.

Vokietija dar prieš II pasaulinį karą tikėjosi pasiekti strateginį susitarimą su Didžiąja Britanija. A.Hitleris tikėjosi, kad bus susitarta, jog Vokietijai bus leista dominuoti Europos kontinentinėje dalyje, o Didžioji Britanija toliau išsaugos jūrinės imperijos statusą. 1937-38m. vyko abipusiai diplomatiniai kontaktai, tačiau 1939m. Vokietijai okupavus Čekoslovakiją ir užpuolus Lenkiją, britai atsisakė bet kokio tolesnio politinio-diplomatinio bendradarbiavimo su III Reichu. Jungtinė Karalystė kategoriškai nesutiko su Vokietijos siekiais dominuoti Europos kontinentinėje dalyje, laikydama tai grėsme geopolitinei pusiausvyrai bei anglosaksų strateginiams interesams.

Jau 1940m. birželio 22d. Prancūzija kapituliavo – tame pačiame Kompjeno miške, tame pačiame vagone, kaip ir 1918m., pasirašydama šį kartą ją pažeminusią Kompjeno paliaubų sutartį su Vokietija.

1940m. liepos mėn. Vokietija pradėjo oro mūšį dėl Britanijos, o lapkričio 14-15d. masinio bombardavimo buvo visiškai sunaikintas svarbus pramonės centras Koventris (nuo to laiko vokiečių aviacijoje atsirado naujas terminas – „koventruoti", t.y., bombardavimais sulyginti su žeme). Tačiau ši vokiečių oro operacija baigėsi aviacijos technikos praradimais ir nesėkme – britų karališkoji aviacija (RAF) šį oro puolimą atlaikė. Šie bombardavimai dėl A.Hitlerio asmeninių sprendimų irgi turėjo didelių taktinių klaidų: pirmiausia reikėjo sunaikinti anglų aviacijos bazes, aerodromus, karinę aviaciją (RAF), o tik po to bombarduoti pramoninius centrus, tačiau viskas buvo padaryta atvirkščiai.

1940m. liepos mėn. į karą Vokietijos pusėje įstojo Italija. Ji tų pačių metų rugpjūtį-rugsėjį, vesdama paralelinį karą ir plėsdama savo kolonijines valdas, užpuolė britų Somalį, dalį Kenijos ir Sudano, įsiveržė į Egiptą, tačiau po kiek laiko anglų kariuomenės buvo sumušti ir išvyti. 1940m. spalio 28d., siekdama dominuoti Balkanuose, per Albaniją ji įsiveržė į Graikiją, tačiau graikų kariuomenė pati viena atstūmė italus iki Albanijos sienos. Jiems į pagalbą, turėdama atidėti Sovietų Sąjungos puolimo datą, buvo priversta ateiti Vokietija, o norint ten patekti, pakelyje buvo priversta užimti ir Jugoslaviją. Graikijoje jų laukė ir dar viena problema – vokiečiai joje susidūrė su ten 1941m. pavasarį permestu anglų, australų, naujazelandiečių ekspediciniu korpusu. Be to, Vokietija turėjo užimti Vidužemio jūroje esančią Kretos salą - strategiškai svarbią britų karinę jūrų bazę. Italams patiriant pralaimėjimus Šiaurės Afrikoje ir siekiant sustabdyti britų veržimasi link Sueco

kanalo, 1941m.vasarį A.Hitleris pasiuntė vokiečių Afrikos ekspedicinį korpusą į Šiaurės Afriką padėti italams. Šiame regione jis kariavo iki 1943m., kol dėl tiekimo ir logistikos sutrikimų, didelio britų aviacijos pranašumo, Viduržemio jūros kontrolės praradimo, labai ribotų gyvosios jėgos ir materialinių-techninių išteklių, patyrė pralaimėjimą.

Vokiečių karo mašina, ruošdamasi karui su Sovietų Sąjunga, dirbo be jokio atokvėpio, tačiau karine-politine prasme buvo padaryta didelė strateginė klaida – iš anksto nebuvo susitarta, kad jos sąjungininkė Japonija tuo pat metu prieš Sovietų Sąjungą pradėtų karą ir Tolimuosiuose Rytuose, Sibire, taip ją įstumiant į karą dviem frontais ir labai susilpninant.

Tuo metu visa Vokietijos užsienio politika atsimušė į principinę, „geležinę" Didž. Britanijos premjero V.Čerčilio nuostatą, „kad jis tam ir atėjo, kad sužlugdytų III-ąjį Reichą". Visi vokiečių diplomatiniai bandymai sudaryti su britais taiką buvo nesėkmingi. Paskutinis toks mėginimas įvyko prieš pat Vokietijai užpuolant Sovietų Sąjungą. 1941 m. gegužės 10d. įvyko savarankiškas, slaptas A.Hitlerio asmeninio sekretoriaus (jo „dešiniosios rankos") Rudolfo Heso pilotuojamas skrydis su naikintuvu Messerschmitt Bf 110 į Angliją. Buvo planuota susitikti su britų aristokratu, hercogu Duglu Hamiltonu. Per jį siekta bandyti susisiekti su karaliumi Jurgiu VI ar su juo susijusiais konservatyviais politiniais sluoksniais, kurie buvo priešiški karui su Vokietija, didesniu Anglijos priešininku laikydami Sovietų Sąjungą. Taip siekta pradėti derybas ir siekti taikos sudarymo. Deja, visos jo pastangos „atsimušė kaip į sieną"- britai pasiūlymus derėtis atmetė, o jį patį areštavo.

Šiame Europoje bręstančiame konflikte neabejotinai turėjo susidurti trys geopolitinės galios: 1. anglosaksai (Didž.Britanija ir JAV, jiems talkinusios Kanada bei Australija), 2. nacistinė Vokietija ir 3. Sovietų Sąjunga. Jame galėjo laimėti tik tos dvi jėgos, kurios tarpusavyje susijungs, tarp kurių bus mažiausi (ar laikinai atidėti vėlesniam laikui) geopolitiniai prieštaravimai, kova vyks santykiu „du prieš vieną".

Tuo metu pasirašyta „Triašė" sutartis tarp Vokietijos, Italijos ir Japonijos, „Didžiosios Rytų Azijos erdvės" bei „Naujosios Europos" geopolitinio projekto kūrimas reikalavo daug jėgų, pastangų ir laiko (nereikia pamiršti, kad Vakarų Europos šalys turėjo didžiules kolonijas, kurias reikėjo perimti ir įsisavinti), o tai būtų užtrukę tikrai ne vienerius metus. Be to, reikėjo kuo skubiau išspręsti karo su Anglija problemą, nutraukti jos karinio jūrų laivyno vykdomą Europos kontinentinės dalies jūros blokadą, visiškai paralyžiavusią bet kokią jūrinę prekybą bei karinių žaliavų ir naftos tiekimą Vokietijai. Už britų nugaros stovėjo jos rėmėja ir sąjungininkė JAV, kuri jau nuo 1941m. kovo mėnesio pagal Lendlizo sutartį vykdė Anglijai karinį-materialinį tiekimą ir tebuvo tiktai laiko klausimas, kada ji oficialiai įstos į karą. Vokietija tuo metu tokio didelio masto ekspansinių žygių į Rytus dar neplanavo – paprasčiausiai, tuo metu dar buvo nepajėgi to daryti, tai būtų buvusi savižudybė. Siekdama apsisaugoti nuo Sovietų Rusijos agresijos, ji bandė sukurti „sanitarinį kordoną" iš Suomijos, Slovakijos, Vengrijos, Rumunijos, Bulgarijos ir Turkijos valstybių, tačiau jis buvo per silpnas bei nepatikimas.

1940m. lapkričio 12 d. į Berlyną su diplomatiniu vizitu atvyko Sovietų Sąjungos Liaudies komisarų tarybos pirmininkas ir Užsienio reikalų liaudies komisaras V.Molotovas. Naudodamasis sunkia Vokietijos padėtimi - užsitęsusiu ir nesėkmingu karu su Anglija, jis, demonstruodamas „stipresniojo teisę," pateikė imperialistine prasme neįtikėtinus, ekspansinius teritorinius reikalavimus, reikalaudamas iš Berlyno nuolaidų dėl įtakos sferų pasidalijimo, kitaip tariant, bandė „išsukinėti jai rankas." Sovietų Sąjunga sau reikalavo, prašė nuolaidų ar kėlė šiuos klausimus:

1. Reikalavo galutinio Suomijos klausimo sprendimo. Priminęs, kad ji priklauso Sovietų Sąjungos įtakos zonai, pareikalavo iš jos išvesti vokiečių kariuomenės dalinius.
2. Kėlė klausimą dėl Sovietų Sąjungos saugumo interesų (kontrolės) Kategato ir Skagerako sąsiauriuose (priklausė Danijai, tuo metu okupuotai Vokietijos).
3. Reikalavo pripažinti Balkanus Sovietų Sąjungos interesų zona, kur Jugoslavija minima kaip jų įtakos valstybė.
4. Išreiškė tikslą įgyti įtaką Graikijoje ir turėti tiesioginį išėjimą į Vidužemio jūrą (karinė bazė Salonikuose).
5. Išreiškė interesą atplėšti iš Rumunijos Pietų Bukoviną.
6. Pareiškė tikslą sudaryti Sovietų Sąjungos-Bulgarijos tarpusavio pagalbos sutartį ir įkurdinti joje savo karines bazes.
7. Turkijoje, Dardanelų ir Bosforo sąsiauriuose, įkurti sovietų karines bazes (siekė jų strateginės kontrolės).
8. Kalbėjo apie sovietų interesus Artimuosiuose Rytuose ir Irane (perspektyvoje įkuriant karines bazes Persų įlankoje).
9. Šalių, esančių į pietus nuo Baku-Batumio linijos, t.y. Rytų Turkijos, Šiaurės Irano ir Irako, perėjimo į sovietų įtakos zoną. <...>

Be kita ko, V.Molotovas priminė, kad vokiečių kariuomenės pergalės Vakarų Europoje būtų buvusios neįmanomos be Sovietų Sąjungos neutraliteto, garantavusio saugų Vokietijos užnugarį ir jos karinių strateginių žaliavų tiekimo. Taip pat pabrėžė, kad jie suinteresuoti ir neabejingi Vengrijos ir Rumunijos likimui. Tokie gąsdinantys pareiškimai sukėlė didžiulį nerimą, susirūpinimą karinei ir politinei Vokietijos vadovybei - juk Rumunijos Ploešti verslovės, esančios tik 130-140km nuo Sovietų Sąjungos sienos, buvo jai vienintelis (neskaitant tuo metu vykusio sovietų tiekimo) naftos šaltinis, pati pažeidžiamiausia III-ojo Reicho vieta, jo „Achilo kulnas".[13]

Vokietijos kancleris A. Hitleris ir politinė vadovybė buvo tiesiog „pritrenkti" tokių įžūlių reikalavimų, tokio „diplomatinio netakto" ir jų reiškiamoms pretenzijoms atsakymo nedavė. A.Hitleris tik kartojo, jog jis „nenori karo Baltijos jūroje." Šie reikalavimai buvo oficialiai patvirtinti 1940 m. lapkričio 25 d. sovietų vyriausybės kreipimesi, kuriame buvo pateikiamas pasaulio pasidalijimo planas tarp Sovietų Sąjungos,

Vokietijos, Italijos ir Japonijos. Vokietija į šį kreipimąsi nieko neatsakė, tačiau suprato, kad dabar sovietų geopolitinis strateginis tikslas yra pati Vidurio ir Vakarų Europa, o Stalinas šiam karui jau pasirengęs.

Vokietijos politinė-karinė vadovybė gerai suprato, koks mirtinas pavojus iškilo III-ajam Reichui - jie buvo tiesiog „įstumti į kampą." Beliko tik viena išeitis - aplenkti sovietus, patiems perimti karinę iniciatyvą, pirmiems pulti ir sutriuškinti prie jos rytinių sienų puolimui telkiamą rusų kariuomenę. Dar nebaigusi karo su Anglija ir atsisakiusi operacijos „Jūros liūtas" - išsilaipinimo į Britanijos salas - Vokietija buvo priversta pakartoti I-ojo pasaulinio karo klaidą - kariauti dviem frontais.

II pasauliniame kare Vokietijos sąjungininkai buvo vadinami Ašies valstybėmis. Jas sudarė: Italija, Japonija, Vengrija, Rumunija, Bulgarija, Suomija (neformaliai), Kroatija. Europoje dauguma Vokietijos sąjungininkių buvo mažos, silpnos, nepatikimos, turinčios ribotus mobilizacinius resursus ir silpnas kariuomenes valstybės, didelė dalis jų 1943-44m. perėjo į Antihitlerinės koalicijos - Vakarų sąjungininkų ar Sovietų Sąjungos – pusę ar bandė tai padaryti.

1940 m. gruodžio 18 d. Vokietijos kancleris A. Hitleris patvirtino direktyvą Nr. 21 – Tarybų Sąjungos puolimo planą „Barbarosa". Buvo pradėtas „forsuotas" karinis pasiruošimas, tačiau per pusę metų karui su Sovietų Rusija, turinčia neaprėpiamas teritorijas, didžiulius strateginių žaliavų išteklius, mobilizacinius rezervus, Vokietija, teturinti vos 80 mln. gyventojų, dėl anglų karo laivyno vykdomos jūrinės blokados praradusi visus pasaulinius karinių strateginių žaliavų tiekimo šaltinius, vien dėl objektyvių priežasčių to padaryti negalėjo. Rytų fronte 1941-42m. žiemą vokiečių kariuomenė pasitiko visai tam nepasiruošusi, o jos kareiviams teko kariauti vasarinėmis uniformomis. Todėl ir medalis „Už 1941-42 metų Rytų žiemos kampaniją" frontininkų buvo pramintas „Šaldyta mėsa."

Vokiečiams ilgam, užsitęsusiam karui trūko ir gyvųjų, ir materialinių resursų, jų kariuomenė niekada neturėjo kiekybinio pranašumo, visąlaik kovėsi mažesniu skaičiumi, bet žymiai aukštesne kokybe, t.y., pasižymėjo tik aukštu kariniu paruošimu, profesionalumu. Rusai, turėdami gausius resursus, priešingai, skaitė, kad masiškumas, didelė kiekybė pati savaime pereina į naują kokybę.

Tuo metu vokiečiai turėjo puikiai, profesionaliai paruoštą karininkų korpusą ir gerai apmokytus jaunesniuosius vadus (feldfebelius). Nuo kitų pasaulio armijų jų karinis vadovavimas skyrėsi tuo, kad rėmėsi principu Auftragstaktik - užduoties taktika, t.y., žemesnio rango karinių vadų savarankišku, iniciatyviu taktiniu mąstymu, efektyviais, improvizuotais sprendimais ir atsakomybe. Aukštesnė karinė vadovybė nustatydavo tik kovinį tikslą, o jį įgyvendinantys žemesnio rango karininkai bei feldfebeliai turėjo laisvą pasirinkimo laisvę, kaip tai detaliai suplanuoti ir efektyviai įvykdyti, remiantis turimais resursais bei gerai žinoma vietos kovine situacija. Buvo skatinami karininkų ir jaunesniųjų vadų iniciatyva, mąstymo lankstumas, kūrybiškumas, sprendimų greitumas, improvizacija, sugebėjimas

veikti savarankiškai, efektyviai karo chaose. Tokiu būdu jie sugebėdavo greitai priimti teisingiausius sprendimus ir patys, be įsakymo iš viršaus, imtis efektyvių veiksmų net ir didžiausios karinės sumaišties, neapibrėžtumo sąlygomis. Taip, net ir turint ryškiai mažesnius išteklius, būdavo pasiekiamas aukštas kovinis efektyvumas bei galutinis rezultatas.

Rusų kariuomenėje vadovavimo principai iš esmės skyrėsi: vyravo griežtas, centralizuotas vadovavimo „iš viršaus" principas, besąlyginis, pažodinis, tikslus aukštesnės karinės vadovybės įsakymų vykdymas, labai ribotas pavaldinių savarankiškumas bei iniciatyva, bijant už tai prisiimti atsakomybę, nes nukrypimas nuo plano galėjo grėsti bausme ar karo tribunolu. Žuvus vadui, nutrūkus ryšiui, žlugus planams, tai dažnai virsdavo nesuvaldomu chaosu bei turėdavo tragiškų pasekmių.

Jau 1940-41m. stalininė Rusija buvo pasiruošusi karui, sukūrusi visą tam reikalingą karinę-ekonominę bazę. Tiksliau sakant, ji tam ruošėsi visą laiką, nuo pat 1920 metų nepavykusio „išvaduojamojo žygio" į Vakarų Europą. Tada ji neperžengė „Varšuvos slenksčio", buvo sutriuškinta, tačiau už tai žiauriai atkeršijo lenkų karininkams 1940m. Katynės žudynėse. Juk sovietai gerai suprato, kad užkariavus Vidurio-Vakarų Europą, jau niekas nebepaklaus, kur dingo lenkų karininkai. Pasinaudodama II-oju pasauliniu karu, Sovietų Sąjungos politinė-karinė vadovybė planavo antrą „išvaduojamąjį žygį" į Vakarų Europą. Dirbtinai, su rusiškų tankų ir durtuvų pagalba, ruošėsi jos karinei okupacijai ir Vakarų krikščioniškosios civilizacijos naikinimui, sukuriant Maskvai pavaldžius komunistinius režimus.[14]

Šitam strateginiam tikslui jau buvo pasiruošta. Totaliai militarizuotoje sovietinėje imperijoje nuo 1931m.vykdant „forsuotą" industrializaciją (aktyviai padedant ir dalyvaujant JAV), buvo sukurtas galingiausias pasaulyje karinis-pramoninis kompleksas, šiuolaikiškai apginkluota didžiausia pasaulyje armija (apie 303-310 divizijų), kurios karinės technikos galia daug kartų viršijo vokiečių ir, net bendrai sudėjus, visų pasaulio armijų karinius pajėgumus.

Tarybinės visuomenės gerovei kurti bolševikai lėšų nešvaistė - vietoj to buvo sukurta galingiausia sovietinio melo ir propagandos „mašina," pati masiškiausia pasaulyje informacinio-propagandinio karo „smegenų plovykla". Naudodami įvairias informacines technologijas (spaudą, radiją, plakatus, šūkius, lozungus, politinį-ideologinį auklėjimą mokyklose, įvairiose mokymo įstaigose, politinius užsiėmimus, susirinkimus (politinį švietimą) gamyklose, fabrikuose), tam pasitelkę literatūrą, meną (ypač kiną), labai išradingai, įvairiomis rafinuotomis, psichologiškai įtaigiomis formomis skleidė ideologizuotą melą, iškraipytą, vienpusišką ir tendencingą informaciją. Tai giliai paveikė didelės dalies tarybinės visuomenės piliečių sąmonę - nuskurdę, užguiti, atsilikę, teroro bei represijų įbauginti žmonės pasijuto „pažangiausia ir demokratiškiausia pasaulio dalimi", „vieninteliu pasaulyje taikos ramsčiu", „atliekančiu garbingą viso pasaulio tautų išvadavimo nuo kapitalistų jungo misiją". Propagandos sukurtos iliuzijos, mitai buvo taip giliai įsišakniję, kad melas imtas suvokti kaip graži tikrovė, o objektyvi realybė - kaip priešiškų jėgų sukurta apgaulė.

1919m. Maskvoje, deklaruojant pasaulinės revoliucijos tikslus, buvo įkurtas Kominternas (III-asis Komunistinis Internacionalas). Valdant VKP(b) sekretoriui J.Stalinui, nuo 1930m. šis tapo jam visiškai pavaldus ir atstovavo, kaip geopolitinis įrankis, tik Sovietų Sąjungos imperiniams interesams. Jį sudarė užsienio valstybių pogrindinių kompartijų sekcijos - kaip planuojamų būsimų okupacinių režimų, komunistinių revoliucijų marionetinės vyriausybės ir administracijos organai (pvz., 1939 m. sovietams užpuolus Suomiją (Žiemos karas), vos tik Raudonajai armijai perėjus jos sieną, iš Kominterno suomių sekcijos kompartijos narių buvo suformuota marionetinė Suomijos Demokratinės Respublikos vyriausybė).

J.Stalinas tikėjosi, kad nacistinė Vokietija, stengdamasi išvengti karo dviem frontais, nevykdys jų atžvilgiu puolamųjų veiksmų tol, kol nepabaigs karo su Didžiąja Britanija, o karas Vakaruose ir ją, ir Angliją, labai išsekins, susilpnins. Jis manė, kad tai gali įvykti ne anksčiau 1942 metų. Gerai žinodamas vokiečių ginkluotę bei kokie riboti jų gyvieji ir materialiniai resursai, J.Stalinas Vokietijos paprasčiausiai nebijojo - matyt, tikėjosi, kad tai tik karinės jėgos demonstravimas, vėliau pereisiantis į diplomatinius ultimatyvius reikalavimus. Tuo tarpu vokiečiai, turėdami mažus karinius išteklius ir besitęsiantį karą su Anglija, visas viltis dėjo į trumpalaikį karą, tikėdamiesi efektyviai panaudoti „žaibinio karo"(Blitzkrieg) taktiką: sutriuškinti, neleidžiant pasitraukti į šalies gilumą ir užtęsti karo trukmės, prie jos rytinių sienų koncentruojamą rusų kariuomenę, didžiuliais puolimo tempais per kelis mėnesius užimti Maskvą bei išeiti iki Archangelsko-Astrachanės linijos. Ties ja, pagal vokiečių planus, prieš azijinę Uralo-Sibiro Rusiją turėjo būti sukurtas užtveriamasis barjeras, kurį saugotų 60-70 vokiečių divizijų. Vokietijos tikslas buvo sutriuškinti rusų armiją, nukelti kuo toliau į Rytus sieną su Rusija, sunaikinti europinėje dalyje esantį jos karinį-pramoninį kompleksą - bolševizmo (komunizmo) karinės ekspansijos į Vakarus bazę. Tai įvykdžius, tikėtasi sėkmingai užbaigti karą su Angliją ir, išsprendus „žydų klausimą," kurti naują geopolitinį projektą - „Naująją Europą".

Abiems pusėms prie Sovietų Sąjungos-Vokietijos sienų telkiant, koncentruojant karines pajėgas, Vokietijos „karinė mašina" veikė greičiau ir efektyviau. Ji aplenkė rusus ir pradėjo karo veiksmus anksčiau, šiems pačiu pažeidžiamiausiu - kariuomenės išsiskleidimo puolimui metu, o tai ir nulėmė sėkmingą karo pradžią. Tačiau jie buvo prastai išstudijavę ir neįvertinę Švedijos karaliaus Karolio XII 1700-1721m. Šiaurės karo ir Prancūzijos imperatoriaus Napoleono Bonaparto 1812 m. žygių į Rusiją pralaimėjimų istorijos priežasčių. Be to, vokiečius labai „spaudė" laikas, jie jau buvo atsidūrę ceitnote - užbaigti karą Rusijoje reikėjo per vienerius, daugiausia - per 2 metus, kol jų neužgriuvo visa savo karine galybe, „viską gniuždančia moderniausios karinės technikos galia" Vakarų valstybės, anglosaksai, Anglija ir Amerika, o ypač pastaroji, sparčiais tempais kurianti patį galingiausią, su beribiais resursais, karinį-pramoninį kompleksą pasaulyje.[3] Dar viena Vokietijos III Reicho kracho priežasčių - visai nepriimtina okupuotoms šalims vokiečių nacizmo ideologija, jų visiškai neracionali, nelogiška, arogantiška ir brutali

rasistinė politika Rytų Europos tautų atžvilgiu. Taip buvo neišnaudotas didžiulis antibolševikiškai nusiteikusių tautų, o ypač - pačios rusų liaudies, potencialas, galėjęs ir pats, tik vokiečiams padedant, sunaikinti komunistinę totalitarinę sistemą. [15,16,17,18].

P. S. Skyrių papildantis istorinės medžiagos priedas: Невежин В. А. Сталин о войне. Застольные речи 1933-1945 гг. Монография, история СССР. Москва: Яуза, Эксмо. 2007, p. 139-150. Iš šios knygos pateikiami karo išvakarėse -1941 m. gegužės 5 d. Kremliuje karo akademijų absolventams (apie 1500 elitinių Raudonosios armijos aukštųjų karininkų) surengto banketo metu J. Stalino sakytų kalbų fragmentai:

„Draugai karininkai!.. Laikas suprasti, kad Tarybų valstybės taikios politikos lozungas jau nuėjo į praeitį. Tai - gynybinis lozungas, kurio dėka Tarybų Sąjungai pavyko tik truputį praplėsti savo sienas į šiaurę ir vakarus, užimti Pabaltijo valstybes <...>. Ir tai viskas. Su tuo laikas baigti. Su šiuo lozungu mes negausim nė pėdos žemės, kuri vis dar priklauso kapitalistinėms šalims. Šiandien šią žemę galima paimti tik ginklo jėga. <...> Mes buvome liudininkai, kai mūsų valstybės sienos lėtai pajudėjo į vakarus ir sustojo, laukdamos staigaus šuolio į priekį. Laikas suprasti, kad tiktai lemiamu puolimu, o ne gynyba galime pasiekti pergalę. <...> Aš keliu bokalą už naują vystymosi erą ir socializmo šalies padidėjimą. Tegyvuoja Tarybų valstybės puolamoji politika! <...> Taikios politikos era pasibaigė, prasidėjo nauja era - socialistinio fronto išplėtimas ginklo jėga. <...> Kai kurie karininkai labai giria vokiečių armiją, jos vadovus. Tokie Raudonosios armijos karininkai trumparegiai, smarkiai klysta, apsigauna patys ir klaidina pavaldinius. Šie plepiai kiekviename žingsnyje kalba apie kažkokias vokiečių kariuomenės pergales. Jiems laikas suprasti, kad Vokietija iki šiol susidūrė tik su nepasiruošusiomis Europos šalių armijomis, kai nebuvo reikalinga strategija jas sunaikinti ir paimti į nelaisvę. Laikas baigti šį nereikalingą vokiečių armijos ir jos ginklo šlovinimą. <...> Mes kol kas vykdėme gynybinę politiką - kol neperginklavome savo armijos, neaprūpinome jos šiuolaikinėmis kovos priemonėmis. Dabar, kai mes armiją rekonstravom, aprūpinom ją kovine technika, reikalinga šiuolaikiniam mūšiui, kada mes tapome stiprūs - reikia pereiti nuo gynybos į puolimą. <...> Raudonoji armija yra šiuolaikinė armija, o šiuolaikinė armija - tai puolančioji armija. <...> Mūsų Tėvynę gali išgelbėti tik karas su fašistine Vokietija ir pergalė šiame kare. Aš siūlau išgerti už karą, už puolimą kare, už mūsų pergalę šiame kare...“

Šaltiniai:

[1] Solonin, Mark. June, 1941. Final diagnosis. [1941-ųjų birželis. Galutinė diagnozė]. Moskva: Jauza-EKSMO, 2013.

[2] Suvorovas, V. Ledlaužis, arba kas sukėlė II pasaulinį karą. Vilnius: Mintis, 2008.

[3] Suvorov, V. Diena M. Vilnius: Mintis, 2009. Solonin, Mark. Pyro pergalė. Kaip Sovietų Sąjunga nugalėjo kare. Vilnius: Briedis, 2018, p. 185-187.

[4] Мельтюхов Михаил Иванович. Упущенный шанс Сталина. Схватка за Европу: 1939-1941 гг. Moskva: Веče, 2000.
[5] Широкорад Александр Борисович. Россия и Германия. История военного сотрудничества. Сайт «Военнаялитература»:militera.lib.ru. Издание: Широкорад А. Б. Россия и Германия. История военного сотрудничества. — М.: Вече, 2007. Книга на сайте: http://militera.lib.ru/research/ shirokorad_ab25/index.html
[6] Горлов, Сергей. Совершенно секретно. Альянс Москва-Берлин 1920-1933 гг. Moskva: OLMA-PRESS, 2001. http://softovik.ucoz.net/load/raznoe_124_prochee/knigi/sergej_gorlov_sovershenno_ sekretno_aljans_moskva_berlin_1920_1933_gg_audiokniga/100-1-0-38838
[7] Hoffman, Joachim. Naikinamasis Stalino karas 1941-45. Planavimas, realizavimas ir dokumentai. Vilnius: Briedis, 2013.
[8] Solonin, Mark. Kare nieko gero. Vilnius: Briedis, 2012.
[9] Solonin, Mark. Mozgoimenije. Suklastota Didžiojo karo istorija. Vilnius: Briedis, 2011.
[10] Яковлев, Александр. Цель жизни. Политиздат, 1973, p. 212-248.
[11] Безыменский, Лев. Гитлер и Сталин Перед Схваткой, p. 345-370. Prieiga internete: bookstore/L/L-Bezymenskij/Gitler-I-Stalin-Pered-Shvatkoj/
[12] Solonin, Mark. Birželio 22-oji. Katastrofos anatomija. Vilnius: Briedis, 2010.
[13] Суворов, Виктор. Истина дороже. Последняя республика. Святое дело. АСТ, 2008, p. 530-536.
[14] Широкорад, Александр. Великий антракт. АСТ, 2009, p. 405-434.
[15] https://lt.wikipedia.org/wiki/Diunkerko_operacija. Prieiga internete:2025.12.15.
[16] Aufrakstaktik. Vokiečių karybos taktika. Jaap Jan Brouwer. Leidykla: Briedis. 2024.
[17] https://idomu.lt/istorija/veiksmai-galeje-nulemti-naciu-pergale-antrajame-pasauliniame-kare.2025.10.12.
[18] Sean Mc Meekin. Stalino karas. Nauja Antrojo pasaulinio karo istorija. Vilnius. Leidykla „Briedis". 2023. Psl 73-76.

Tarybų Sąjungos ir Vokietijos karo (Rytų fronto) pradžia. Birželio sukilimas. Trumpa vokiečių okupacijos apžvalga

1940m. rudenį Lietuvoje siaučiant sovietinio okupacinio režimo vykdomam nežabotam „raudonajam terorui,"patriotinės lietuvių visuomenės dalies akys su viltimi nukrypo į vienintelę valstybę, vienintelę politinę-karinę galią, iš kurios to meto Europoje dar galėjo sulaukti pagalbos - Vokietiją. Buvo primiršti prieškario metu Klaipėdos krašte vykę kruvini susidūrimai su vokiečių nacistais, jų agresyvi antilietuviška veikla, 1934 m. ruoštas sukilimas, pasibaigęs garsiuoju Zaso-Noimano ir jų bendrininkų teismu. Tuomet buvo nuteisti 87 asmenys, o po jo Vokietija pradėjo vykdyti Lietuvos ekonominę blokadą. Priešiškumas vokiečiams dar labiau sustiprėjo 1939m., atplėšus

Klaipėdos kraštą, tačiau 1941 m. tai buvo vienintelė jėga, vienintelis Vidurio-Vakarų Europos kontinentinėje dalyje susiformavęs politinės-karinės galios centras, galintis išgelbėti Lietuvą nuo Rytų barbaro vergijos.

Gandai apie artėjančią karo pradžią Lietuvoje plito jau nuo 1941m pavasario. Jo žmonės laukė kaip išvadavimo, kaip „išganymo", nes tik jis galėjo nutraukti bolševikų vykdomą lietuvių tautos naikinimą. Visi buvo išsigandę ir pasipiktinę jų vykdomais brutaliais naktiniais suėmimais, masinėmis represijomis, teroru, Lietuvos valstybės ir jos ūkio griovimu, žymiausių, įtakingiausių, labiausiai visuomenei nusipelniusių inteligentijos atstovų, politikų, Šaulių sąjungos ir politinių partijų narių, lietuvių karininkų suėmimais. Iš valstybės institucijų, pramonės ir ūkio valdymo struktūrų buvo masiškai šalinami lietuviai valdininkai, vietoj jų skiriant bolševikams ištikimus kolaborantus, labai dažnai - vietinius kitataučius, su mielu noru „puolusius į bolševikų glėbį". Lietuviai patriotai, o ypač energinga ir aktyvi jos jaunoji karta, pasinaudodami kilusiu karu, ruošėsi sukilti ir, dar prieš ateinant vokiečiams, atkurti Lietuvos valstybę.

Aktyvi lietuvių patriotų veikla dėl Lietuvos valstybės atstatymo vyko ir užsienyje. Visas Lietuvos diplomatinis korpusas, užsienyje ir toliau atstovaujantis teisiškai egzistuojančiai, bet, de facto, rusų okupuotai valstybei, 1940m. rugsėjo 19-25d. susirinkęs į diplomatų konferenciją Romoje, vieningai pareiškė protestą dėl Lietuvos okupacijos ir aneksijos bei priėmė sprendimą toliau jai teisėtai atstovauti. Joje buvo išrinktas Lietuvos tautinis komitetas, vadovaujamas patyrusio politiko, diplomato E. Galvanausko. Šioje konferencijoje buvo konstatuota, kad Europos politinės galios centras, kuriame priimami ir visai Europai, ir Lietuvai gyvybiškai svarbūs sprendimai, tuo metu persikėlė į Berlyną. Jie teisingai numatė, kad 1939m. susikūrusi Berlyno – Maskvos ašis dėl nesutaikomų prieštaravimų ilgai neišsilaikys ir žlugs, o Lietuva turėtų pasinaudoti jų tarpusavio konfliktu ir revoliuciniu būdu (ginkluotu sukilimu) atstatyti Lietuvos valstybingumą, abi puses, ir Sovietų Sąjungą, ir nacistinę Vokietiją, priešpastatydama prieš įvykusį faktą. Ši konferencija įgaliojo Lietuvos pasiuntinį Vokietijoje, gen. št. plk. K.Škirpą, kaip turintį didelį autoritetą tarp įtakingų vokiečių politikų, diplomatų, ta kryptimi Berlyne ir veikti. 1940-41m. plk. K.Škirpą daug ir vaisingai darbavosi ir tarp Vokietijos politikų, ir tarp kariškių, ir tarp vokiečių karinės žvalgybos atstovų, įkūrė Berlyne Lietuvos aktyvistų fronto štabą (LAF), nuveikė didžiulius paruošiamuosius-organizacinius darbus, įvykdant sukilimą Lietuvoje. Pats sukilimas, LAF, jo štabo veikla buvo teisiškai legitimi, teisėta, Lietuvos tautinį komitetą, visą Lietuvos užsienio diplomatinį korpusą, lietuvių tautą ir valstybę atstovaujanti veikla.

1941m. birželio 22-ąją, pirmą karo dieną, E.Galvanauskas Lietuvos tautinio komiteto vardu kreipėsi į plk.K.Škirpą, prašydamas jį eiti Lietuvos Laikinosios vyriausybės ministro pirmininko pareigas ir atkurti Lietuvoje santvarką pagal 1938m. konstituciją.(59) Deja, čia lietuvių ir vokiečių politiniai interesai iškart susikirto. Plk.K.Škirpa, būdamas gabus, principingas, patriotinių pažiūrų politikas, atstovavo tik Lietuvos valstybės, lietu-

vių tautos interesams – tai buvo jo aukščiausias tikslas, jo politinės veiklos prasmė. Vokiečiai, susidūrę su jo principinga, nenuolaidžia pozicija, supratę, kad jis jiems netarnaus, nematė kitos išeities, kaip tik jį izoliuoti, „uždėti namų areštą," jokiais būdais neišleisti jo į Lietuvą, nors tokiu būdu bandyti užkirsti kelią Lietuvos valstybės atstatymo paskelbimui.

Lietuvių tautos nacionaliniai interesai vokiečių nedomino - jie buvo įspėję, kad sukilimo metu lietuviai neskelbtų jokių politinių deklaracijų (dėl valstybės atstatymo). Vokietijos nacistai buvo parengę savo įsiviešpatavimo Rytų Europoje planą „Ost" ir jo laikėsi - joje turėjo būti įkurdinti vokiečiai, dalis vietinių gyventojų ištremta, likusieji - asimiliuoti.

Jau 1940 m. spalio 9 d. Kaune, o netrukus ir Vilniuje, buvo įkurti antisovietinio pogrindžio centrai. Lapkričio 17 d. Berlyne įkurtas Lietuvių aktyvistų fronto štabas (LAF), vadovaujamas gen. št. plk. K. Škirpos.[2,6,7] Kaune LAF vadovybei susikurti padėjo slaptai veikusios studentų korporacijos, Vilniuje - buvę Lietuvos kariuomenės karininkai, o Berlyne, kaip jau minėta, Lietuvos pasiuntinys Vokietijoje Kazys Škirpa su politiniais bendraminčiais. Politiniais tikslais buvo užmegzti ryšiai ir su vokiečių Vermachto karine, ir su jų karinės žvalgybos (Abwehr) vadovybe, ateityje tikintis jų pagalbos.

1940 m. gruodžio 26 d. buvo įkurta dar viena antisovietinė pogrindinė organizacija - Lietuvos Laisvės kovotojų sąjunga (LLKS). Jos steigėjai buvo tautininkų ideologinės pakraipos, liberaliai nusiteikusi inteligentija, studentai, jaunimas. 1941 m. balandžio mėn. ji susijungė su LAF, sudarydama bendrą vadovybę, kurios pagrindinis tikslas buvo visuotinis ginkluotas sukilimas, Nepriklausomybės atstatymas ir krašto administracinės kontrolės perėmimas į savo rankas anksčiau, nei ateis vokiečiai. Tolimesni uždaviniai priklausė nuo karo eigoje susidariusių aplinkybių, turint pagrindinį tikslą - Lietuvos nepriklausomybės išlaikymą.

LAF pastangomis Lietuvoje buvo sukurtas tankus pogrindinių organizacijų tinklas, tačiau tuo pat metu patriotiškoji, aktyvioji visuomenės dalis sukūrė ir daug kitų pogrindinių organizacijų, o daugelyje vietovių veikė net kelios pogrindinės organizacijos.

1940m. rugsėjį Kaune įkurta Lietuvos apsaugos gvardija (vadas Rumbinas), turėjusi savo slaptus padalinius Kretingos, Mažeikių, Raseinių,Tauragės, Telšių apskrityse.

1940m. rugsėjį Vilniuje įkurtas Šaulių mirties batalionas, turėjęs ir savo padalinį Kaune. Dauguma jo kovotojų buvo šauliai ar iki okupacijos policijoje tarnavę asmenys.

Taip pat buvo sukurti:

1.Lietuvių vienybės sąjunga (Žemaitija. Vadai: kpt J.Noreika, A.Juočeris, J.Mėta).

2. Baltoji gvardija (Marijampolės apskrities Naumiesčio apylinkė).

3. Lietuvai vaduoti sąjunga (Kaunas. Vadas A.Juočeris).

4. Lietuvos gynimo sąjunga (Tauragės apskritis).

5. Geležinis vilkas (Šakiai).

6. Lietuvos išlaisvinimo komitetas (Vilnius).

7. Lietuvos nepriklausomybės lyga (Kaunas, jos padalinys veikė ir Panevėžyje).
8. Penktoji kolona (Mažeikiai. Vadas A.Kenstavičius).
9. Sukilėliai (Telšiai. Vadas J.Abukevičius).
10. Lietuvos partizanai aktyvistai (veikė Ukmergės mieste ir pačioje apskrityje).
11. Aktyvistai (Kretinga).

Be išvardytų, veikė dar daug kitų, smulkesnių, vietinio masto pogrindinių organizacijų.

Dauguma jų veikė savarankiškai, kitos užmegzdavo ryšius su LAF ar tarpusavyje, jų veikimo teritorija dažnai apėmė tik vieną miestą, apskritį ar valsčių. Kaip jau minėta, neretai vienoje teritorijoje veikė net kelios pogrindinės organizacijos. Pvz., Panevėžio mieste veikė kauniečių įkurtos Lietuvos nepriklausomybės lygos padalinys ir Šiauliuose įkurtos Lietuvos laisvės armijos padalinys, o pačioje apskrityje - Partizanų lyga ir Žalgiriečiai.

Pogrindinių organizacijų nariai rinko žvalgybinę informaciją, kaupė ginklus, skatindami tautos patriotizmą, vedė aktyvų propagandinį-agitacinį darbą, spausdino ir platino antisovietinius atsišaukimus, proklamacijas. Vyko naujų narių atrankos, priėmimo, konspiracijos, kovos metodų apmokymo, šnipų, slaptų kolaborantų išaiškinimo procesai, sukilimo, sovietinių įstaigų užėmimo planavimas jų veikimo teritorijoje. Dažniausiai, kad išlaikyti konspiraciją, daug kas būdavo daroma tik žodžiu. Pagrindinį vaidmenį organizavimosi procese suvaidino Šaulių sąjungos nariai (LŠS nariai turėjo patirtį, nes buvo ruošti partizaniniam karui), Ateitininkų federacija ir Lietuvos kariuomenės likučiai (atsargos karininkai, puskarininkiai). Didmiesčiuose antisovietinė iniciatyva daugiausia priklausė inteligentijai, karininkijai ir studentams. Kaune, be jau minėtų ateitininkų, aktyviai veikė varpininkų, tautininkų, skautų, Ramovės korporacijų nariai. Provincijoje pasipriešinimo grupės telkėsi apie politinių ir visuomeninių organizacijų narius, kaip turinčius organizacinę patirtį šaulius, visuomeninių organizacijų vadovus, tarnautojus, policininkus, atsargos karišKius – to meto bendruomenių lyderius, vadovus. Daug kur sukilėlių grupių branduoliu tapdavo nuo suėmimo besislapstantys, sovietinio saugumo (NKVD/NKGB) persekiojami žmonės, kurie jau 1941m. pavasarį pradėjo burtis į grupes ir ginkluotis. Dar iki birželio 21 d. tokie būriai jau veikė Marijampolės, Rokiškio, Šiaulių, Utenos ir kitų apskričių miškuose. Prieš pat karą prie ginkluotų grupių prisijungė ir tremiamų šeimų nariai, kuriems pavyko pabėgti, išvengti deportacijų.

Tačiau aktyvi pogrindinė pasipriešinimo veikla neapsiėjo be aukų. NKVD/NKGB represinės struktūros dėjo viskas pastangas juos nustatyti ir suimti, ypač aktyviai veikė „visokio plauko" sovietiniai kolaborantai: komunistai, komjaunuoliai, partiniai ir sovietiniai aktyvistai, komunistuojantys gyventojai. Jie skundė, pranešinėjo (kas ką sakė, ką ir su kuo kalbėjo, ką darė, kaip elgėsi), ir dieną, ir naktį sekė įtariamų asmenų namus.

Per vienerius metus trukusį okupacijos laikotarpį buvo suimta ir sėdėjo kalėjimuose iki 6000 kalinių. Prasidėjus sukilimui, 4000 iš jų buvo sukilėlių išvaduoti arba išsivadavo patys, 400 kalinių sovietų represinės struktūros ar rusų kareiviai nužudė, o 1365 kaliniai buvo išvežti į Rusiją, kur didžioji jų dalis irgi žuvo.(61)

Karo išvakarėse Lietuvoje įvyko masinis, žiaurus, sukrėtęs visą tautą trėmimas į Sibirą. Šis laikas buvo pasirinktas neatsitiktinai - Raudonajai armijai ruošiantis prieš Vokietiją didelio masto puolamajai operacijai „Groza“ („Audra”), buvo atliekamas „artimojo užnugario valymas nuo sovietiniam okupaciniam režimui priešiškų, pavojingų ir nepatikimų politinių elementų.“ Buvo tremiami, kaip didžiausi nusikaltėliai, visuomenei ir valstybei labiausiai nusipelnę žmonės - mokytojai, visuomenėje žinomi ir gerbiami inteligentai, politikai, valstybės tarnautojai, šauliai, karininkai su šeimomis. Aplinkiniai gyventojai naktimis iš vagonų girdėjo siaubingus, širdį draskančius klyksmus, dejavimus, pagalbos šauksmus, tačiau, jausdami savo bejėgiškumą, niekuo negalėjo jiems padėti. Iš nevilties, kaip vežami į mirtį, tremtiniai meldėsi, giedojo giesmes „Marija, Marija“, laidotuvių giesmę „Angelas Dievo“, o pajudėjus vagonams, raudodami šaukė: „Sudiev, Lietuva! Sudiev, Lietuva!“

Marijos giesmė (Marija, Marija)

Marija, Marija,
Skaisčiausia lelija,
Tu švieti aukštai ant Dangaus!
Palengvink vergiją,
Pagelbėk žmoniją,
Ją gelbėk nuo priešo baisaus!

Mes, klystantys žmonės,
Maldaujam malonės;
Marija, maldų neatmesk!
Tarp verkiančių marių
Šių žemiškų karių
Nupuolančius stiprink ir vesk!

Ir kūno silpnybė,
Ir žemės puikybė,
Ir pragaro juoda dvasia
Į prapultį stumia

Žmonijos daugumą
Ir žudo galybe tamsia.

Kaip upės bėgimas
Taip mus įpratimas
Kas kartą vis traukia žemiaus;
Vargai kasdieniniai
Kaip pančiai geležiniai
Mus rišti kada bepaliaus?
Silpni, nusiminę
Tavęs paskutinę
Tematome viltį tiktai;
Tu savo malone
Šiai žemės karionei
Palengvinti galią žinai!

Marija, Marija,
Skaisčiausia lelija,
Dangaus karaliene šviesi!
Užstok prieš Aukščiausį
Tu žmogų menkiausį!
Taip daugel pas Dievą gali!

Tai buvo NKVD-NKGB organizuota masinė, brutali deportacijos operacija, vykusi iki birželio 17 d., o pasislėpusiųjų nuo tremties ieškota iki pat karo pradžios. Žmonės bijojo išeiti į gatvę, bėgo slėptis į miškus, kaimus, miestai atrodė kaip „išardytas skruzdėlynas“. Sudarant sąrašus ir tremiant, labai aktyviai dalyvavo „įvairaus plauko“ uolūs vietiniai okupantų talkininkai.[1] Po trėmimų daug Lietuvos kaimo mokyklų ištuštėjo, naujais mokslo metais pritrūko mokytojų. Trėmimas atnešė ir lietuvių pogrindžiui daug nuostolių, praradimų, buvo ištremta daug jų narių, juk, pvz., trėmimo sąrašuose buvo įrašytas net 3381 šaulys, o jie buvo aktyviausia, labiausiai organizuota sukilėlių dalis.

Vokiečių sausumos kariuomenė (Wehrmacht) 1941 m. birželio 22-osios naktį plačiu frontu pradėjo karinius puolamuosius veiksmus - peržengė Sovietų Sąjungos bei Lietuvos sieną, o jos karinė aviacija (Luftwaffe) pradėjo bombarduoti rusų karinius objektus.

Kaune sukilimas prasidėjo jau pirmąją karo dieną. Kitą rytą, 1941 m. birželio 23 d. 9 val. 28 min., matydamas palankią karo eigą, LAF-o štabas per Kauno radijo stotį kreipėsi į tautiečius. Buvo paskelbtas atsišaukimas: „Susidariusi Laikinoji vėl naujai atgimstančios Lietuvos Vyriausybė šiuo skelbia atstatanti laisvą ir nepriklausomą Lietuvos valsty-

bę. Prieš viso pasaulio tyrąją sąžinę jaunoji Lietuva entuziastingai prisideda prie Europos organizavimo naujais pagrindais. Žiauraus bolševikų teroro iškankinta lietuvių tauta ryžtasi kurti savo ateitį tautinės vienybės ir socialinio teisingumo pagrindais." Perspėjo, kad grobuonys, bėgdami, plėšia turtą, naikina įmones, žudo žmones. Kreipėsi į tautiečius, kviesdama saugoti nuo sunaikinimo visuomenės ir privatų turtą, organizuoti įmonių apsaugą. Valstybės tarnautojus kvietė saugoti įstaigas, neišduoti jų dokumentų ir turto. Policininkams liepė perimti viešąjį saugumą į savo rankas. Sugrojus Lietuvos himną, buvo atlikta lietuvių liaudies daina „Saulelė raudona" - tai buvo sutartinis ženklas pradėti Lietuvoje visuotinį sukilimą. Šis, kaip staigiai išplitęs gaisras, apėmė visą kraštą - ir jauni, ir pagyvenę vyrai ėmėsi ginklo. Dalį jų buvo išsaugoję Šaulių sąjungos nariai, kiti turėjo ginklų pasislėpę, buvo nuginkluojami rusų kareiviai. Po metus trukusio košmaro - pažeminimo, skausmo ir netekčių, ką tik vykusių brutalių trėmimų, žmonės pakilo kovai už Lietuvos laisvę. Buvo visuotinis tautinis pakilimas, džiaugsmingas permainų laukimas, visi pajuto dievišką, užburiančią tautos vienybės dvasią ir jėgą.

Sukilėliai saugojo nuo sunaikinimo pastatus, įstaigas, nupjaudavo telegrafų stulpus, nupjautais medžiais užversdavo kelius, ardė medinius tiltus, bėgius, suiminėjo tautai nusikaltusius asmenis, ištikimiausius okupantų talkininkus: sovietinius pareigūnus, komunistus, komjaunuolius bei kitus kolaborantus, dar taip neseniai triumfavusius, rodžiusius savo valdžios viešpatystę, skundusius lietuvių patriotus, sudarinėjusius jų sąrašus, vykdžiusius suėmimus, trėmimus. Reikia pabrėžti, kad sukilimo metu suėmimai vykdyti visiškai nepriklausomai nuo jų tautybės, o tik pagal jų įvykdytus nusikaltimus - buvo suimami ir lietuviai, ir rusai, ir žydai (tai, pagal skaičių, atitiko jų kolaboravimo proporcijas). To, reikia pasakyti, ir negalėjo nebūti – aktyviausių, labiausiai nusikaltusių kolaborantų suėmimas, izoliavimas, jų priešiškos, antivalstybinės veiklos užkardymas visada buvo, yra ir bus kiekvieno sukilimo sudėtinė dalis, jo klasikinė funkcija. Sukilimas buvo lietuvių patriotų gerai suplanuota ir sėkmingai įvykdyta karinė-politinė operacija, kuri iš viso tęsėsi savaitę, kol iš Lietuvos paniškai, netvarkingai pasitraukė rusų kariuomenė. Įvairiose vietose ji trukdavo skirtingą laiką – tol, kol į jų kontroliuojamą teritoriją įžengdavo vokiečių kariuomenė.

Tai buvo tautos triumfo dienos - žmonės sveikino vienas kitą, matydami iškeltas tautines vėliavas, glėbesčiavosi, verkė džiaugsmo ašaromis. Šio tautinio ir dvasinio pakilimo metu jie vėl pasijuto esantys vieninga tauta, atgavo pasitikėjimą savo jėgomis, pajuto svaiginančią, palaimingą tautos dvasios didybę, kas buvo taip reikalinga kovoje su abiem - vokiečių ir rusų - okupantais. Dauguma sukilėlių buvo jauni žmonės, ištikimi savo šalies patriotai, gimę jau Nepriklausomybės laikais. Jame dalyvavo ir sukilę lietuviai kareiviai, išvadavę Vilnių ir Gedimino pilyje iškėlę trispalvę. Į Kauną ir Vilnių vokiečiai įžygiavo jau juos užėmus sukilėliams, tačiau iš jų rankų gauti laisvę ir nesitikėta. Kaune visur plevėsavo trispalvės, daug kur buvo iškabinti šūkiai: „Tegyvuoja

laisva ir nepriklausoma Lietuva!“ Tuo metu naciai dar nebuvo parodę savo „tikrojo veido“, tačiau visi manė, kad vokiečiai negali būti Lietuvos šeimininkais.

Tačiau tai buvo tautinis, bet ne visuotinis, ne pilietinis ir, labai gaila, ne visų Lietuvoje gyvenančių tautų bei bendrapiliečių ruoštas bei įvykdytas sukilimas. Tik pati lietuvių tauta, savo valstybės kūrėja ir gynėja, sunkią Tėvynei valandą likusi vieniša, jausdama atsakomybę už Lietuvos likimą, visą okupacijos laiką bolševikų ir vietinių parsidavėlių persekiota, terorizuota, ujama, sodinta į kalėjimus, pajutusi nors ir mažą laisvės galimybę, stojo į kovą už savo Tėvynę, savo valstybę. Kodėl taip įvyko, ką 1940-41 m. sovietų okupacijos metu veikė tautinės mažumos - rusai, žydai, lenkai, turėjusios kultūrinę autonomiją, valstybės išlaikomas mokyklas, kai kurios nepriklausomoje Lietuvoje gyvenusios geriau, nei lietuviai? Gaila, tačiau jos pasuko savais keliais, dauguma, su mažomis išimtimis, ieškojo tik sau naudingų išeičių. Lenkai, aišku, laikėsi egoistinės, pasyvaus stebėtojo pozicijos - jiems buvo ne pakeliui nei su vienais, nei su kitais. Dauguma rusų, nepriklausomai nuo to, kad dauguma jų buvo sentikiai, religingi žmonės, pasitiko bedievius bolševikus šiltai, su džiaugsmu, kaip ilgai lauktus „brolius slavus“. Liūdnas faktas, tačiau dalis žydų šio „raudonojo tvano“ metu irgi neišlaikė pilietiškumo egzamino ir, pamindami 1921 m. pasižadėjimą „visada būti siela ir kūnu ištikimais Lietuvai“, pasuko savanaudiškais keliais. Jie, tartum tarpusavyje lenktyniaudami, manydami, kad „rusai atėjo amžiams“, puolė į bolševikinių okupantų glėbį, aktyviai talkininkaudami jiems savo valstybės griovime.

Žymus žydų istorikas, profesorius, rašytojas ir visuomenės veikėjas Dov Levin, savo knygoje „The Lesser of Two Evils. Eastern European Jewry Under Soviet Rule, 1939-41“ (Philadelphia Jerasulem 5755/1995. The Jewish Publication Society)[12] apie šį laikotarpį rašė:

Iš tikrųjų, žydai, o ypač jaunimas, buvo labai aktyvūs tose susirinkusių žiūrovų miniose, kurie tiesiog klykė iš pasitenkinimo, kai rusų kareivių kolonos artėjo prie miestų. Jie džiaugsmingai šaukė, sveikindami rusų kareivius, dovanojo jiems gėles. <...> Ypač džiaugėsi komunistų partijos ir kitų leftistinių (kairiųjų) organizacijų nariai, kuriose žydų buvo santykinai daug. <...> (Nežydai) lietuviai minioje buvo pikti ir įniršę dėl sovietų invazijos, gedėjo dėl savo prarastos nepriklausomybės. <...> „Nežydai gyventojai žiūrėjo į sovietų valdžią kaip į priešą, o į Raudonąją armiją - kaip įsibrovėlius, kurie atėjo sunaikinti Baltijos kraštų nepriklausomybės. Jų akyse sovietinė aneksija buvo ir politinė, ir visuomeninė pražūtis. Žydai, atvirkščiai, <...> neprijautė tokioms nuotaikoms.“„Per keletą dienų (Lietuvoje) šimtai politinių kalinių, daugiausia žydų, buvo paleisti iš kalėjimų. Daug jų, kaip ir jų kolegos Latvijoje ir Estijoje, papildė svarbias <...> pareigas valdžios ir partijos biurokratinėje sistemoje.“„Pačiomis pirmosiomis dienomis po Raudonosios armijos įžengimo <...> žydai buvo labai aktyvūs steigiant valdiškas įstaigas. Žydai užėmė svarbias pareigas milicijoje, revoliuciniuose ir laikinuosiuose komitetuose ir t. t. Žydų

dalyvavimas šiose organizacijose buvo ypač matomas miestuose ir miesteliuose.“„Žydai buvo skiriami į aukštas Lietuvos komjaunimo pareigas. <...> 1941 m. sausio 1 d., kai naujasis režimas konsolidavosi (sustiprėjo), Lietuvos komjaunimo organizacijoje buvo 1755 žydų tautybės nariai (23,8 procento). Žydų komjaunuolių skaičiaus proporcijos buvo aukštesnės daugelyje miestų. Pvz., Vilniuje, 46 iš 65 komjaunimo komiteto narių balsavimui į Aukščiausiąją Tarybą buvo žydai.“„Sovietų karinėje administracijoje buvo plačiai ir teisingai manoma, kad žydų mažuma tuo metu sudarė vieną patikimiausių elementų. <...> Žydai buvo skiriami į atsakingas pareigas milicijoje ir NKVD. <...> Žydai Lietuvoje, skirtingai negu kitose prijungtose teritorijose, užėmė aukštas pareigas valdžios ir partijos biurokratiniame aparate.“„Jaunų žydų skyrimą milicijos viršininkais nežydai (t.y., lietuviai) suprato kaip žydų nedėkingumą ir išdavystę, ypač kai tie milicijos viršininkai areštavo ir deportavo žmones, kurie buvo pasižymėję ir buvusios valdžios laikyti patriotais. <...> Taip pat nėra sunku atspėti, ką lietuviai ūkininkai jautė susitikę su žydų jaunuoliais ir merginomis, kurie lankydavosi kaimuose, platindami kolchozų steigimo propagandą bei aiškino ūkininkams pagrindinius ūkio darbų principus.“[12]

Daugeliui lietuvių nepatiko, kai mitinguose buvo nešiojami plakatai: „Tegyvuoja Raudonoji Armija!“, „Tegyvuoja draugas Stalinas ir stalininė konstitucija!“, „Dėkojame draugui Stalinui už priėmimą į SSSR tautų šeimą!“, „Mes vykdysime jūsų įsakymus bet kokia kaina - krauju ir gyvybe!“, skanduojami padėkos Stalinui ir komunistų partijai šūkiai ir pan. Kitaip tariant, Lietuvos valstybė ir Nepriklausomybė daliai parsidavėlių lietuvių, kaip ir daliai tautinių mažumų atstovų, visiškai nebuvo vertybė. Tai, kad vietoj lietuviškos trispalvės suplevėsavo raudona vėliava, jie sutiko su dideliu entuziazmu ir džiaugsmu, save laikydami Sovietų Sąjungos dalimi, „naujos, neaprėpiamos tėvynės piliečiais“. Vyko savos valstybės griovimas - be jokio gailesčio, sentimentų, sąžinės graužaties, tikra „puota maro metu“ [25,26].

Žydai visada buvo aktyvi, energinga, gabi, nerimstanti visuomenės dalis, imli naujovėms, permainoms. Staiga „atsivėrus platiems Sovietų Sąjungos horizontams,“ dalis jų, nebekreipdami dėmesio į nieką, žiūrėjo tik savų interesų, ieškojo naujų ateities perspektyvų, karjeros galimybių. O juk turėjo susilaikyti, nepasiduoti aklai pagundai, išlikti oriais, lojaliais lietuvių tautai piliečiais, nesugadinti priešiška veikla seniai abi tautas jungusių tarpusavio ryšių, neišprovokuoti tarpusavio priešpriešos. Euforiškai susižavėję sovietų okupantais, žydai teisingai neįvertino, suklydo, nenumatė visai artimos ateities geopolitinių perspektyvų, o atėjus katastrofai, šių buvo tiesiog palikti likimo valiai. Pirmasis sovietmetis ne tik kad neišgelbėjo jų nuo Vokietijos nacių vykdyto genocido, bet vedė tiesiai į pražūtį, turėjo tautai tragiškas pasekmes. Tik apie 8,5-9 tūkstančiai žydų spėjo pasitraukti į Sovietų Rusiją, kurių nemaža dalis buvo „aukšto rango“ sovietiniai kolaborantai: partiniai, sovietiniai veikėjai ir represinių žinybų - NKVD bei NKGB - darbuotojai. Likusi tautos dalis buvo palikta nacių vykdomam totaliniam genocidui - visiškam

beteisiškumui, kančiai, mirčiai, žudynėms ištisomis šeimomis, pakliuvo į brutalų, nežemišką pragarą, buvo atiduota į visokių moralinių iškrypėlių, žudikų, sadistų rankas. Jame dėl įvairių priežasčių (iš kerštо, o dažniausiai, dėl turto, pasipelnymo, tamsaus godumo) dalyvavo ir dalis lietuvių, kas, greta garbingo pasiaukojimo, beribio patriotizmo, ištikimybės laisvės idealams, kovos prieš abu - raudonąją ir rudąjį totalitarinius rėžimus, išliko kaip tragiškas ir skausmingas to meto istorijos puslapis. Jei Lietuva būtų išlikusi nepriklausoma, teisinė valstybė, jos teritorijoje niekada nebūtų įvykdyta tiek baisių, masinių nusikaltimų.

Grįžtant prie „sausų" istorinių faktų, reikia pažymėti, kad žydų pozicijos jau tarpukariu LKP, Lietuvos komjaunimo organizacijoje, MOPR-e buvo labai stiprios - 1940 m. tai sukeldavo didelį iš Sovietų Rusijos „atkomandiruotų" rusų „specialistų" nepasitenkinimą. Sovietų Sąjungoje jau buvo užbaigta nuožmi politinė kova dėl valdžios tarp dviejų komunistų (bolševikų) partijos lyderių – Josifo Džiugašvilio-Stalino ir Leibos Bronšteino-Trockio, užbaigtas „žydų išstūmimo iš komunistų (bolševikų) partijos viršūnių" procesas, kuris oficialiai buvo vadinamas „kova su trockizmu partijos viduje". Didelė žydų komunistų dalis atsidūrė Sibiro lageriuose ar buvo sušaudyti, kiti tapo ištikimiausiais Stalino politikos vykdytojais, o 1940 m. Meksikoje, Stalino įsakymu, nužudytas ir politiniu emigrantu tapęs pats L.Bronšteinas-Trockis.

Tuo metu Lietuvoje gyveno iki 2,9 mln. įvairių tautybių gyventojų, iš jų žydai, pagal 1941 m. sausio 1 d. Statistikos valdybos duomenis, sudarė 208 tūkstančių tautinę bendruomenę.[37] Tačiau, sudarydami vos 7% Lietuvos gyventojų, jie sudarė neproporcingai didelį antivalstybinių, prorusiškų (komunistinių) pogrindinių organizacijų narių skaičių (penktąją koloną). Lietuvos komjaunimo organizacijoje buvo 165 žydai ir 61 lietuvis (1936-40 m. jai vadovavo sekretorė Mira Bordonaitė), Maskvos sukurtai slaptai tarptautinei pogrindinei organizacijai MOPR-ui (arba „Raudonajai pagalbai"), skirtai finansuoti antivalstybinių organizacijų ir asmenų veiklą, priklausė 141 žydas ir 81 lietuvis. Lietuvos komunistų partiją (LKP), kurią, remiantis įvairiais duomenimis, 1939m. sudarė apytikriai 1295-1507 nariai, pagal tautinę sudėtį apie 60 % sudarė lietuviai, 31 % - žydai ir 9 % - kitų tautybių atstovai. Tačiau esmė glūdi ne šiuose procentuose.

1940m. rusams okupavus Lietuvą, Kaune, Laikinojoje sostinėje, pačiame valstybės politiniame-administraciniame centre, miesto komunistų partijos organizaciją sudarė net 76% žydų. Tai buvo Lietuvos komunistų partijos elitas, vadovavimo-administravimo centras, geriausi ir ištikimiausi partiniai kadrai, o ne vien dėl skaičiaus į partiją priimti provincijos mažaraščiai lietuviai. Žydų komunistai, LKP CK II sekretorius Icikas Šmuelis Meskupas-Adomas (nuo 1938 m. iki 1940 m. vidurio ėjęs LKP I-ojo sekretoriaus pareigas, t.y., vadovavęs LKP) bei LKP CK kadrų skyriaus vedėjas Chaimas Aizenas nuo 1940 m. vidurio tvarkė iš pradžių kompartijos, o vėliau visos Lietuvos administracinių struktūrų reikalus (t.y., iš vietinių kolaborantų kūrė sovieti-

nio okupacinio režimo administracinį valdymo aparatą). Jie koordinavo komunistų bei jų šalininkų iškėlimą ir įdarbinimą okupuotos Lietuvos įstaigose, organizavo socialinį ir politinį jų kadrų valymą. Chaimas Aizenas tiesiogiai kontroliavo, kaip iš įstaigų šalinama Lietuvos Respublikos valdininkija ir į jos vietą skiriami jų parinkti žmonės. Tai sudarė palankias sąlygas gausiems žydų sluoksniams įsitraukti į okupuotos Lietuvos, pavadintos LTSR, administracijos aparatą. Pvz., nacionalizavus daugumą Lietuvos įmonių, laikinaisiais komisarais ar administratoriais buvo paskirti net 1/3 žydų tautybės asmenų, Liaudies pramonės komisariato (ministerijos) beveik pusę (41 procentą) darbuotojų sudarė žydai, užėmę vadovaujančius postus. Marionetinėje vyriausybėje trys žydai tapo komisarais (ministrais): L. Koganas - sveikatos apsaugos, Ch. Alperavičius - pramonės, o E. Bilevičius - maisto pramonės liaudies komisaru.

Tas „valdžios, įmonių, įstaigų valdymo iš lietuvių perėmimas“, aišku, nevyko gražiai, mandagiai, sklandžiai. Lietuviai būdavo skundžiami, žeminami, pabrėžiama, kad „dabar yra mūsų valdžia, o ne jūsų“. Tas „lindimas“ į valdžią, kaip masinis ir tipiškas to meto visuomenės gyvenimo reiškinys, atsispindėjo lietuvių liaudies folklore, kuris, iš tikrųjų, yra labai objektyvus, išraiškingas to laikotarpio atspindys.

Be kompartijos, komunistinės spaudos (komunistų partijos dienraščio „Tiesa“redaktorius Genrikas Zimanas, ELTA direktoriaus pavaduotojas Leiba Šausas), administracijos, įmonių ar įstaigų vadovų (Vietinės, Maisto, Mėsos, Pieno pramonės, Prekybos, Žemės ūkio, Miškų liaudies komisariatų, įmonių direktorių, techninių direktorių, įvairių padalinių viršininkų, pavaduotojų ir t.t.), žydai užėmė aukštas pareigas ir NKVD bei NKGB žinybose. NKGB sistemoje aukščiausius postus užėmė šie žydų tautybės asmenys: Specialiojo skyriaus viršininko - Danielius Todesas, Tardymo skyriaus viršininko - Eusiejus Rozauskas, Kontržvalgybos poskyrio - Aleksandras Slavinas, NKGB Vyriausiojo kontrolieriaus - Benjaminas Fogelevičius, neminint jau daug kitų žemesnio rango pareigūnų apskrityse ir valsčiuose. Šie kolaborantai prieš lietuvių tautą vykdė žiaurų terorą, represijas, aršiai, panaudodami žiauriausias priemones, kovojo prieš lietuvišką antisovietinį pogrindį - būsimus Birželio sukilėlius, tuo viešai parodydami, kad Lietuvos valstybė ir nepriklausomybė jiems nėra jokia vertybė. Juk jau 1940 m. liepos pradžioje Maskvos centrinės NKVD vadovybės įsakymu visų Lietuvos politinių partijų (išskyrus LKP) vadovų bei narių likvidavimo paruošiamuosius operatyvinius darbus - masinių suėmimų sąrašus ruošė penkios specialios grupės, kurioms vadovavo ir apie pusę jų narių skaičiaus sudarė, deja, žydų tautinės mažumos atstovai, buvę bendrapiliečiai.[8, 9 10, 35, 36, 37, 38, 39] Tuoj po to prasidėjo masiniai suėmimai, represijos, tardymai, daug žymių Lietuvos politikos ir valstybės veikėjų atsidūrė Rusijos kalėjimuose, buvo sušaudyti.

Vyko sovietinės komunistinės sistemos, apimančios 1/6 pasaulio teritorijos, totalios centralizacijos ir integracijos procesas. Prievarta, teroru, masinėmis represijomis buvo kuriama centralizuotai valdoma, visiškai integruota politinė, partinė, karinė, ekonominė,

socialinė, kultūrinė-ideologinė sistema, kurioje tautiškumui nebeliko vietos. Jis komunistams tapo didžiuliu blogiu, kurį reikėjo „negailestingai išrauti su šaknimis“, nes kliudė jų tikslams. Tam besipriešinanti aktyviausia tautinės visuomenės dalis buvo visokiais būdais naikinama: tremiama, siunčiama į Sibiro lagerius, sodinama į kalėjimus, žudoma. Iš daugelio tautų mišinio buvo kuriamas naujadaras - „tarybinė liaudis“, kalbanti rusų kalba, „socialistinė kultūra“, naujas „tarybinis žmogus“- geopolitinis Rytų Sąjungos, oficialiai vadintos Sovietų Sąjunga, rusiškas modelis. Dėl to okupavus kraštą iškart buvo naikinamas tautinis politinis, karinis, visuomeninis-kultūrinis elitas - tautos mąstančioji, labiausiai išsilavinusi dalis, jos organizacinė-intelektualinė struktūra, kaip pavojingiausias elementas totalitarinės komunistinės politikos įgyvendinimui. Tai buvo sovietų priešas Nr.1. Antroje vietoje atsidūrė jos ekonominės-ūkinės sistemos elito atstovai: verslininkai, pramonininkai, finansininkai, stambių įmonių savininkai, net stambieji ūkininkai. Vykstant naujos politinės-ekonominės formacijos kūrimui, socialistinės socialinės-ekonominės sistemos centralizacijai, integracijai, suvienodinimui, prievartinei ekspropriacijai, privatinės nuosavybės panaikinimui, jie jau buvo praradę turėtą ekonominę-finansinę įtaką ir galią, tačiau fiziškai naikinti kaip komunistų politikai priešiška buržuazijos klasė, kaip ideologiniai priešai, kaip, pagal komunistinių propagandistų-agitatorių terminologiją, „reakcionieriai, kontrrevoliucionieriai, eksploatatoriai, darbininkų klasės išnaudotojai”. Jų neišvengiamai laukė trėmimai į Sibirą ir NKVD sukurtas ištisas Gulago lagerių „salynas“, kuriame, nuo vergiško darbo, ligų, bado, išsekimo, „plušant komunizmo statyboje,“ didžioji dauguma ten patekusių Lietuvos piliečių žuvo.

Tačiau teroras ir represijos buvo nukreipti ne tik prieš lietuvius, sudarančius didžiąją Lietuvos gyventojų dalį. Tai labai skaudžiai palietė ir žydų bendruomenę. Tarp „raudonojo teroro girnų“ pateko ir dešiniųjų pažiūrų žydų tautinis elitas: žymūs sionistinių bei judaistinių organizacijų veikėjai, tokie kaip laikraščio „Jidiše Štime“ redaktorius Reuvenas Rubinšteinas, Lietuvos žydų karių sąjungos valdybos pirmininkas Jakovas Goldbergas, vienas iš Lietuvos sionistų vadovų Leiba Garfunkelis, Lietuvos rabinų sąjungos generalinis sekretorius Dovydas Icikovičius ir daugybė kitų. Ypač daug nuostolių patyrė sukarinta sionistų organizacija „Beitar.“ Represijų mastą parodo jau tai, kad beveik dešimtadalį - apie 9 procentus (2300 asmenų) 1941 m. birželio tremtinių, sudarė žydų tautinė mažuma: dešiniojo-judaistinio politinio, visuomeninio, ekonominio-ūkinio, kultūrinio, religinio elito atstovai.

Birželio sukilime aktyviai dalyvavo ir Raguvos vls. Traupio parapijos žmonės. Kaimai ir miesteliai visada turėjo šviesių, dorų, patriotiškai nusiteikusių ir sugebančių organizuotis kovai už tautos laisvę žmonių. Jų viltį žadino jau 1940 m. gale pradėtos transliuoti Vatikano radijo laidos į Lietuvą, o nuo 1941 m. kovo mėn. slaptai tarp žmonių platinamos žinios apie prasidėsiantį karą. Karo pradžia jų neužklupo netikėtai - jo įtemptai buvo laukiama ir tam ruošiamasi. Žmones laisvės kovai jau nuo pavasario telkė Šaulių sąjungos narys, Trau-

pio mokyklos mokytojas Antanas Gruzdys, ltn. Antanas Žižiūnas, traupietis, dirbęs Raguvoje pašto viršininku, Antanas Kazlauskas, Traupio pašto viršininkas Petras Kiaulys. Tačiau prieš pat karo pradžią prasidėję žiaurūs trėmimai į Sibirą praretino ir sukilėlių gretas, dalis jų, laukdami karo pradžios, buvo priversti slėptis miškuose. Išsvajotos sukilimo dienos nesulaukė ir mokytojas Antanas Gruzdys - 1941 m. birželio 14 d. kartu su žmona ir dviem sūnumis buvo suimtas ir pateko į gyvulinius tremtinių vagonus. Kaip ir dauguma pirmojo trėmimo vyrų, žuvo lageryje. Vis tik Tėvynės labui nuveiktas jo darbas veltui nepražuvo.

Traupio mstl. sukilimą ruošę vyrai, gavę žinių, kad rytoj rytą prasidės karas, susirinko Pauliukonio miške ir visą naktį aptarinėjo veiksmų planą. 1941m. birželio 22 d. ankstyvą rytą skaitykloje, pas Vaclovą Juospaitį, rinkosi patriotiškai nusiteikę, apsisprendę ryžtingai veikti miestelio ir aplinkinių kaimų vyrai. Iškėlus trispalvę vėliavą ir sugiedojus Lietuvos himną, ltn. Antanas Žižiūnas pasveikino savanoriškai susirinkusius sukilėlius ir pradėjo mitingą. Jis sakė: „Išmušė valanda, kai mes turime veikti už laisvą, nepriklausomą Lietuvą. Pirmas uždavinys - neleisti, kad besitraukiantys rusų armijos daliniai ir komunistai plėšikautų, degintų mūsų miestus ir kaimus, žudytų žmones...“ Po mitingo buvo patikslintas sukilimo dalyvių, kurių susirinko 32 žmonės, sąrašas, sudarytos žmonių grupės tam tikroms užduotims vykdyti. Ltn. A. Žižiūnas buvo išrinktas sukilėlių būrio vadu, o Antanas Kazlauskas - jo pavaduotoju. Išgirdę Lietuvos himną ir pamatę iškeltą trispalvę, subėgo traupiečiai - vienas kitą sveikino, glėbesčiavosi, verkė džiaugsmo ašaromis. Atskubėjęs keturiolikmetis paauglys Stasys Gutauskas iškart sutiko būti būrio vado ltn. A. Žižiūno ryšininku, su pavedimais dviračiu nuvažiuoti į aplinkinius kaimus, perduoti nurodymus, įsakymus, pranešti žinias.

Netrukus sukilėliai užėmė sargybos postus - pamainomis budėjo prie Traupio mokyklos, pašto, iš bažnyčios varpinės stebėjo apylinkę ir judėjimą keliuose (mat traukdamiesi okupantai ir komunistai padeginėjo pastatus, įmones, sprogdino fabrikus, žudė žmones). Sukilėliai užvertė nupjautais medžiais kelius, nupjovė telegrafo stulpus, išardė Traupio-Kavarsko vieškelyje medinį tiltą, palaikė ryšius su Kavarsko sukilėlių štabu, kuriam vadovavo broliai Leonas ir Jonas Misiūnai. Tik apie pusė vyrų buvo ginkluoti medžiokliniais ar kariškais šautuvais, revolveriais, likusieji buvo pagalbininkai. Pas Petrą Kiaulį, turėjusį radiją, susirinkę klausėsi Kauno sukilėlių (Lietuvių aktyvistų fronto štabo) radiofonu perduodamų Lietuvos sukilėliams nurodymų, pranešimų apie karo veiksmų eigą Lietuvoje.

Traupio parapijos sukilėlių (partizanų) būrį sudarė:

1. Būrio vadas ltn. Antanas Žižiūnas, gyv. Daunoriškių k., Kavarsko valsčiuje.2. Būrio vado pavaduotojas Antanas Kazlauskas, buvęs traupietis, Raguvos pašto viršininkas.3. Petras Strolis, policininkas, gyv. Traupyje.4. Petras Kiaulys, gyv. Traupyje - vienas iš sukilimo organizatorių, įvairiapusiškai gabus vyras, turėjęs namuose paties pasigamintą radijo imtuvą. Tai ir buvo pagrindinis informacijos šaltinis apie skelbiamus LAF štabo nurodymus, veikimo instrukcijas, sukilimo eigą Kaune ir Lietuvoje, vokiečių

kariuomenės sėkmingą puolimą.5. Stasys Gutauskas, gyv. Traupyje (nepilnametis, 14 m. amžiaus).6. Vaclovas Juospaitis, gyv. Traupyje.7. Marijonas Laurinavičius, gyv. Traupyje. 8. Jonas Užubalis, gyv. Traupyje. 9. Mykolas Abraškevičius, gyv. Traupyje. 10. Pranas Blauzdys, gyv. Alūkėnų k. 11. Bronius Blauzdys, gyv. Alūkėnų k.12. Vitas Blauzdys, gyv. Alūkėnų k.13. Antanas Jablonskas, gyv. Žiurlių k.14. Juozas Jablonskas, gyv. Žiurlių k.15. Anupras Kiela, gyv. Žiurlių k. 16. Antanas Orvidas, gyv. Žiurlių k. 17. Alfonsas Orvidas, gyv. Žiurlių k. 18. Juozas Orvidas, gyv. Žiurlių k. 19. Stasys Riauba, gyv. Klaibūnų k. 20. Alfonsas Grincevičius, gyv. Klaibūnų k. 21. Antanas Gritėnas, gyv. Klaibūnų k. 22. Mečislovas Krivičius, gyv. Žiurlių k. 23. Julijonas Misevičius, gyv. Žiurlių k. 24. Stasys Žibutis, gyv. Vičiūnų k. 25. Aleksas Kubilius, gyv. Vičiūnų k. 26. Stasys Alkauskas, gyv. Alūkėnų k. 27. Romas Kačinskas, gyv. Jusiškių k., Kavarsko valsčiuje. 28. Stanislovas Olševskas, mokytojas, gyv. Jusiškių k., Kavarsko valsčiuje. 29. Mečislovas Čiukšys, gyv. Žiurlių k. 30. Aleksandras Augustinavičius, gyv. Klaibūnų k. 31. Juozas Jakūnas, gyv. Alūkėnų k. 32. Jonas Matulionis, gyv. Alūkėnų k. 33. Klemensas Daukša, gyv. Jusiškių k., Kavarsko valsčiuje.[29]

Sukilėlius aktyviai rėmė Traupio bažnyčios kunigas Jurgis Šimonėlis, karštas Lietuvos patriotas, talkinęs savo patarimais, palaikęs jų patriotinę dvasią.

Iš sukilėlių jaunųjų pagalbininkų – ryšininkų - žuvo vienas jaunuolis, traupietis, bažnyčios varpininkės sūnus (matyt, pasiųstas pasižvalgyti, komunistų buvo suimtas, nužudytas ir kažkur slapta užkastas).

Pro Traupį miestelį link Kavarsko kolonomis pravažiuodavo pilnos rusų kareivių „palutarkos“ (mašinos), tačiau labai skubėdavo - „pralėkdavo“ nesustodamos. Vietinis gyventojas Juozas Jeremičius pravažiuojantiems rusų kareiviams pranešė, kad miestelyje yra ginkluoti „baltieji partizanai“, tačiau šie taip skubėjo, kad, neturėdami laiko, jau nebekreipė dėmesio. O juk galėjo Traupio miestelis virsti kruvinų žudynių vieta. Tačiau kaime niekada nebūna paslapčių - apie jį greitai buvo pranešta partizanams, kurie jį suėmė ir „pasodino“ į rūsį. Vėliau jis buvo perduotas Raguvos valsčiaus policijai ir išsiųstas į Panevėžio kalėjimą. Ten atlikus tardymą bei nustačius kaltės laipsnį, po mėnesio buvo paleistas ir sugrįžo namus.

1941 m. birželio 24 d. bandant suimti sovietinį aktyvistą, prekybos kooperatyvo pirmininką P. Misiukonį, šis bandė pabėgti, o, lipant pro langą, jam iš kišenės iškrito pistoletas. Kilus trumpam sąmyšiui, sargyboje stovėjęs jaun. psk. B. Blauzdys pamestą ginklą iš pradžių įsidėjo į kišenę, tačiau, šiam pasileidus bėgti daržais, iš jo spontaniškai, beveik nesitaikydamas, iššovė. Kulka, peršovusi kelnių diržą, pataikė jam tiesiai į juosmenį, mirtinai sužeisdama.

Buvo suimtas Mociūnų k. gyventojas K. Verikas, sovietų valdžios paskirtas seniūnu, taip pat Minkevičius, tačiau vėliau abu buvo paleisti.

Kavarsko sukilėliai, apie 60 vyrų būrys, buvo suėmę ir pasodinę į daboklę sovietinių okupantų talkininkus-komunistus, sovietinius aktyvistus, kurių daugumą sudarė vietiniai žydai bei keli lietuviai. Besitraukianti į Rytus rusų kariuomenės mašinų kolona per miestelį prasiveržė, šaudydama į visas puses padegamosiomis kulkomis: Paryžiaus gatvėje padegė kelis namus, nušovė vieną gyventoją. Susišaudant su mokykloje įsitaisiusiais rusų kareiviais, žuvo sukilėlis K. Peldžius.

Apie Raguvą veikė du sukilėlių būriai - Užunevėžio apyl., vadovaujamas ltn. Bikino ir Kritižio apyl., vadovaujamas P. Skrebio. Birželio 25 d. sukilėliai užėmė visas Raguvos įstaigas, pakelės medžiuose ir pačiame miestelyje po metų pertraukos vėl plevėsavo žmonių slėptos trispalvės vėliavos. Vieškelis Ukmergė-Panevėžys keliose vietose buvo užverstas medžiais, ties Raguva - išardytas tiltas per Nevėžį. Ten ir įstrigo nuo Šilų k. važiavusi 15 mašinų ir dviejų šarvuočių kolona. Rusų kareiviai, padedami vietinių komunistų ir dalies juos palaikančių žydų, pradėjo apšaudyti ir mėtyti granatas į jų nurodytus sukilėlių namus, suėmė kelis žmones. Vis tik lietuvių partizanai greitai juos išblaškė - palikę tris mašinas, vieni išsibėgiojo, kiti pasitraukė, o ties Užunevėžio kaimu buvo pamuštas vienas šarvuotis.

1941m. birželio 24 d. buvo priimta slapta Stalino direktyva: jos įsakymu buvo apginkluojami sovietiniai ir partiniai aktyvistai, iš jų bandyta, tačiau nespėta, sukurti „naikintojų batalionus." Jų pareigos buvo kovoti, žudyti, naikinti stalininio režimo priešus, traukiantis nieko nepalikti vokiečiams: naikinti pasėlius, išsivaryti arba naikinti gyvulius, deginti pastatus, namus. Per kelias dienas jie spėjo įvykdyti daugybę nusikaltimų, nuo jų rankos žuvo daug sukilėlių, patriotiškai nusiteikusių žmonių. Dažniausiai jie veikdavo kartu su milicija ir rusų kareiviais. Atsitraukdami, kad neatitektų vokiečiams, jie bandė naikinti valstybės turtą, pastatus, padeginėti gyventojų namus. Pvz., atsitraukdami iš Anykščių sovietiniai ir partiniai aktyvistai bandė padegti namus, sukelti miestelyje gaisrą, tačiau padegėją nušovė sukilėliai, kuris, matyt, ir buvo pirmoji žydų auka Anykščių valsčiuje. (63)

Besitraukdami, rusai Lietuvoje įvykdė daug žiaurių nusikaltimų. 1941 m. birželio 25-26 naktį vien Panevėžyje, Raudonosios armijos karinio dalinio štabo rūsyje, įskundus vietiniams kolaborantams, rusai nukankino tris chirurgus, medicinos (gailestingąją) seserį ir tris miesto gyventojus, o prie Cukraus fabriko sušaudė 19 suimtų lietuvių.

Miesteliuose sukilėliams iškėlus lietuviškas trispalves ir žmonėms džiūgaujant, uolūs okupantų talkininkai (įvairių tautybių) bėgdavo prašyti rusų kariuomenės ar milicijos pagalbos, nurodydavo jiems aukas, sukeldami nekaltų žmonių žudynes. Žmones žudė ne tik NKVD, NKGB represinių struktūrų darbuotojai, rusų kareiviai, bet, kaip jau buvo minėta, savo iniciatyva, ir ginkluoti vietiniai sovietiniai bei partiniai aktyvistai. Todėl pirmoji karo savaitė buvo ir brutalaus, žvėriško „raudonojo teroro" savaitė. Iš viso Lietuvoje, pasinaudodami karo padėtimi, rusų kareiviai ir vietiniai komunistai įvykdė apie 40 grupinių žudynių.[32]

Vokiečių kariuomenė gyventojų buvo sutikta su gėlėmis ir džiaugsmo ašaromis kaip išvaduotoja nuo bolševikinio barbaro jungo.

Atėjus vokiečiams, sukilėliai valė miškus nuo ten besislapstančių rusų kareivių ir komunistų, suiminėjo tautai labiausiai nusikaltusius okupantų talkininkus.[2]

Iš K. Patamsio prisiminimų, daug kas iš Papartynės k. gyventojų ėjo prie Troškūnų kelio pažiūrėti į žygiuojančią vokiečių kariuomenę. Daug vokiečių kareivių važiavo dviračiais, kiti - susėdę dideliuose gurguolių vežimuose, kuriuos traukė stambūs, keistai atrodančiomis mažomis uodegytėmis, Ardėnų veislės arkliai. Kareiviai buvo geros nuotaikos, neišvargę, vieni, sėdėję vežime, pasiėmė akordeoną ir užtraukė linksmą vokišką dainą.

Po kelių dienų į Papartynę „bekiaušiniaudami" užėjo du pasiklydę jaunučiai vokietukai. Linksmai „klegėjo" vokiškai, ant pečių buvo nerūpestingai užsikabinę karabinus, o į kareiviškas pilotes „su kaupu" prisirinkę kiaušinių. Kazys Patamsis šiek tiek suprato jų kalbą: „Kameraden, kom!" - tarė jis ir palydėjo kareivėlius iki vieškelio. Ten parodė kelią link Parojaus kalno, kur buvo apsistojęs jų dalinys.

J. Kadžionio prisiminimais, daugybė gyventojų ėjo pasižiūrėti į žygiuojančią vieškeliu pro Pienionis vokiečių kariuomenę. Visus žavėjo vokiečių tvarka, technika, gražios kareivių uniformos. Vokiečiai žygiavo pėsti, važiavo kariškais dviračiais, sunkvežimiais, motociklais, gurguolių vežimais. Moterys ir merginos mėtė kareiviams gėles, mojavo jiems rankomis, ir vieni, ir kiti juokėsi, šypsojosi. Vienas jaunutis, gražus kareivėlis važiavo dviračiu, laikydamasis už mašinos borto. Begaudydamas gėlių puokštę, netyčia atsitrenkė į jį, susikruvindamas veidą. Visi labai jo gailėjo, tas vaizdas taip ir išliko atmintyje.

Apsistoję Troškūnų mstl., jie tuoj, linksmai „erzeliuodami," prausėsi, skutosi, kvėpinosi odekolonais, vaikus vaišino saldainiais, šokoladais. Jų uniformos buvo gražios, tvarkingos, batai išblizginti. Lyginant su rusais, kurie buvo apsmukę, nešvarūs, o patys dvokė kažkokiu prakaito, neplautų uniformų ir „sušutusių" autkojų mišiniu, matėsi didžiulis, kaip praraja, skirtumas tarp atsilikusios, užguitos, žemos kultūros azijietiškos Rusijos ir išsivysčiusios Vakarų civilizacijos. Vokiečių kareiviai juokėsi: „Kur ta nenugalimoji Raudonoji armija, mes jos niekur nerandam!?"

Tuo metu Vokietijoje antisemitizmas, „žydų klausimo" sprendimas, kova prieš Sovietų Sąjungos vykdomą komunizmo (bolševizmo) ekspansiją į Vakarų Europą ir visą pasaulį buvo jos valstybinės politikos „ašis". Dėl 1918m. įvykusios Lapkričio revoliucijos, Vokietijos kapituliacijos ir gėdingos Versalio taikos sutarties naciai, kaip ir tuometinis Generalinio štabo viršininkas, feldmaršalas Paulius fon Hindenburgas, kaltino kairiuosius (socialdemokratus), kurių nemažą, ypač vadovaujančią dalį, sudarė žydai (Ebertas, Šeidemanas ir kt.), laikydami tai „smūgiu peiliu į nugarą" savo valstybei. 1917 m. bolševikų Rusijoje įvykdytą Spalio perversmą A.Hitleris ir jo bendražygiai irgi laikė „žydų sąmokslu".

Tikrasis 1917m. Spalio perversmo (revoliucijos) Rusijoje „režisierius-statytojas," pseudonimu Aleksandr Parvus, buvo labai ryški, talentinga asmenybė, priklausiusi

abiejų kariaujančių valstybių - Vokietijos ir Rusijos - socialdemokratų partijoms, apie jo milžinišką vaidmenį pasaulio istorijoje iki šiol šnekama dar labai mažai. Tikroji jo tapatybė - Izraelis Gelfandas, Minsko gubernijoje gimęs žymus socialdemokratų partijos veikėjas, marksizmo teoretikas, revoliucionierius, gabus komersantas, publicistas, tarptautinio lygio avantiūristas ir, galų gale, vokiečių karinės žvalgybos agentas. Jis savo iniciatyva, kaip puikus Rusijos ekspertas, pasiūlė Vokietijos Generaliniam štabui savo paslaugas - įvykdyti Rusijoje revoliuciją, t.y., sugriauti ją iš vidaus. Tai būtų daroma tam, kad atėję į valdžią bolševikai sudarytų su Vokietija separatinę taiką, kuri išgelbėtų ją nuo karo dviem frontais. Jis jau tada, prieš šimtą metų, labai gerai suprato, kad pagrindinis politikos instrumentas yra manipuliacija visuomenės sąmone (informacinis karas), o tai daryti jis tiesiog genialiai sugebėjo. Milijonų žmonių likimai jo visiškai nejaudino. Savo suplanuotai milžiniško masto politinei operacijai jis ėmė rinkti komandą iš užsienyje (daugiausia Šveicarijoje) gyvenusių bolševikų, jų lyderiu pasirinkdamas Leniną (V.Uljanov-Lenin). Rusijoje pamirštas, jis jau dešimt metų gyveno Ciuriche ir tebuvo žinomas tik vietiniams politiniams emigrantams. Tačiau Izraelis Gelfandas labai gerai žinojo jo asmenines savybes: garbės troškimą, politinį cinizmą, neprincipingumą, o dėl valdžios jis buvo pasiruošęs padaryti bet ką. Rusijoje (ir užsienyje) buvo steigiamos tipografinės spaustuvės, spausdinami įvairiais pavadinimais bolševikų partiją ir Leniną šlovinantys laikraščiai, dirbo daugybė nusamdytų agitatorių ir propagandistų. Iš Šveicarijos per Vokietiją „užplombuotame vagone" į Rusiją - Peterburgo Suomių geležinkelio stotį, 1917m. Leninas atvyko kartu su 32 savo bendražygiais (be šio, buvo ir du „eksteritoriniai" vagonai, kuriais atvyko dar apie 140 politinių emigrantų, t.y., revoliucionierų-profesionalų). Už pinigus buvo surežisuotas grandiozinis sutikimas su orkestru, gėlėmis, žmonių miniomis, šarvuočiu, Baltijos karinio laivyno matrosais (jūreiviais), sveikinimais, laikraščiai liaupsino „didijį revoliucijos vadą". Apie šią sėkmingą vokiečių žvalgybos operaciją, turint minty jos griaunamąjį poveikį, V.Čerčilis pasakė istorinę frazę: „Leninas parvežtas į Rusiją kaip maro bacila". Tuo pat metu iš Niujorko (JAV) pajudėjo keleivinis laivas, tarp kurio keleivių, iš bolševikų revoliucionierių-profesionalų tarpo, pats žymiausias buvo L.Bronšteinas-Trockis, tapęs, po Lenino, antru žmogumi valstybėje: vadovavo Revoliuciniam-kariniam komitetui, t.y., kariuomenei ir laivynui.

Rusijoje viskas vyko pagal planą: buvo keliamos riaušės, darbininkai streikuodavo, gaudami didesnius atlyginimus, nei už darbą, labai gerai mokėdavo už dalyvavimą demonstracijose, sukeltą susišaudymą gatvėje ir t.t. Buvo sėkmingai vykdoma Rusijos vidaus politinės sistemos destrukcija. Spalio 25 d. įvykdytas valstybės perversmas buvo nebeišvengiamas - politinės partijos, dėl tuo metu Rusijos politiniame elite vyravusio liberalizmo, kuris pagimdė visišką politinį bevališkumą, apatiją, neatsakingumą, nesugebėjo jam pasipriešinti.

Tačiau bolševikai turėjo daug didesnius, platesnius interesus, nei kas manė. Jie planavo, apgaudami net savo buvusius rėmėjus-finansuotojus, taip pat ir revoliuciją pačioje Vokietijoje, o paskui - tolesnį jos išplitimą į Vakarų Europą ir kitas pasaulio šalis. Tikslas buvo grandiozinis, didžiulio masto, su plačiausiais užmojais, vedantis prie pasaulinės (globalistinės) komunizmo revoliucijos pergalės. Leninas tuo metu sakydavo: „Rusų liaudis - tai malkos pasaulio revoliucijos krosnyje."

Ne be Rusijos bolševikų pagalbos 1919 m. sausį ir Vokietijoje bandyta įvykdyti, deja, nesėkmingai, komunistų „spartakiečių" sukilimą, vadovaujamą K. Libknechto, R. Liuksemburg ir kt. Antras komunistų sukilimas, remiant (Maskvos) Kominternui, buvo bandytas įvykdyti 1923m. Marksistinių-komunistinių idėjų „eksportas" iš Maskvos per Komunistų Internacionalo (Kominterno) ir spec. tarnybų (ČK-GPU-OGPU-NKVD bei Karinės žvalgybos valdybos) struktūras, bolševikų teikiama visokeriopa politinė, organizacinė, materialinė, karinė, žvalgybinė, finansinė, nesiskaitant su išlaidomis, parama Vokietijos komunistams, jų sukarintoms grupuotėms (Raudonojo fronto kovotojų sąjunga „Rot Front", „Proletarinės šimtinės", „Spartako"sąjunga) vyko iki tol, kol naciai atėjo į valdžią. Reikėtų paminėt, kad 1921m., kaip atsvarą kovai su komunistų smogikais, jie buvo sukūrę SA - šturmo būrius, tarp kurių vykdavo kruvinos gatvių kovos. Galima sakyti, kad Vokietijos komunistai per Kominterną vykdė Stalino nurodymus. A.Hitleris šiuose politiniuose procesuose, nepaisant pačių vokiečių dalyvavimo, tematė tiktai žydus ir manė, jog būtent jie nori sąmokslo būdu parklupdyti Vokietiją ant kelių ir leisti įsigalėti komunizmui.[44,45,28]

Vokietijoje, tuometinėje Veimaro Respublikoje, gyvenę 500 tūkstančių žydų, sudarydami tik 0,9 % gyventojų, užėmė labai stiprias pozicijas pramonėje, prekyboje, ekonomikoje, bankininkystėje, biržų, vertybinių popierių, nekilnojamojo turto rinkoje, žiniasklaidoje, teisinėje sistemoje (teismai, advokatūra), medicinoje ir, žinoma, politinėje sferoje. Atėję į valdžią nacistai, siekdami visiškai panaikinti jų įtaką bei vaidmenį valstybėje, ėmėsi grubių, radikalių antisemitinių diskriminacinių priemonių: žydai buvo šalinami iš valstybinių pareigų, universitetų, prarado teisę dirbti daugelyje sričių, jų verslai buvo boikotuojami, turtas ir įmonės konfiskuojami, valdžia nekompensuodavo gydymo paslaugų asmenims, kurie gydėsi pas gydytojus žydus, apribojo žydų vaikų priėmimą į mokyklas, buvo uždrausta lankytis net parkuose, kino teatruose ir t.t. Norėdami priversti juos emigruoti, palikti Vokietiją, naciai 1935 m. išleido žydų teises ribojančius rasinius Niurnbergo įstatymus, atėmė iš jų pilietybę, paversdami juos politiškai beteisiais. Buvo uždraustos žydų ir vokiečių santuokos, jie privalėjo dėvėti geltoną Dovydo žvaigždę, o 1938m. kilusių pogromų metu buvo niokojamos žydų parduotuvės, sinagogos, naudojamas teroras ir fizinis smurtas.

Tuo metu buvo dvi ryškios, tarpusavyje priešingos srovės - žydai asimiliacionistai ir žydai sionistai. Jei pirmieji, susikūrę sau puikų gerbūvį, praturtėję, turėję verslus, bankus, fabrikus, kitą nekilnojamąjį turtą, nenorėjo to iškeisti į Palestinos dykynes, laikydamiesi principo asimiliuotis, prisitaikyti, tai antrųjų principinė ir kategoriška

nuostata buvo žydų emigracija į Palestiną bei Izraelio žydų valstybės sukūrimas. Šiuo atžvilgiu nacių ir sionistų tikslai sutapo.

1933m. įvyko SS karininko Leopoldo fon Mildenšteino ir Vokietijos sionistų asociacijos nario K. Tuchlerio vizitas į „Pažadėtąją žemę", trukęs net pusę metų. Vokietis buvo sužavėtas statomu Tel Avivu, įkurtomis žydų gyvenvietėmis ten, kur dar neseniai buvo tušti smėlynai. Grįžęs į Vokietiją, jis laikraštyje „Der Angriff" parašė net dvylika sionistų judėjimą šlovinančių straipsnių, tikėdamasis, kad kaip tik emigracija į Palestiną padės Vokietijai išspręsti „žydų klausimą". Jau 1933m., vos tik A. Hitleriui tapus kancleriu, tarp nacistų (Vokietijos Ekonomikos ministerijos) ir sionistų (Žydų Agentūros Palestinoje) buvo pasirašyta bendradarbiavimo sutartis Haavara, sprendžianti žydų ir kapitalo „perkėlimo"į Palestiną reikalus, suteikianti ten vykstantiems didžiules nuolaidas kapitalo išvežimui, leidžianti Vokietijoje legaliai veikti sionistinėms organizacijoms, tarp jų - ir jaunimo sukarintai organizacijai „Beitar"(pervadintai į Herclica). Ta kelionė į Palestiną sukėlė tokią nacių euforiją ir viltis, kad šia proga propagandos ministro prof. J. Gebelso rūpesčiu buvo išleistas atminimo medalis su svastika ir Dovydo žvaigžde, pavadintas „Ein Nazi fährt nach Palestina" (www.bpb.de/.../die.../ die-artikelserie-ein-nazi-faehrt-nach-palaestina). RSHA (Reicho saugumo vyriausioji valdyba) ir jos vadovybė (H.Heidrichas) buvo nusiteikę palankiai prosionistiškai, prie šios tarnybos buvo įkurtas Žydų skyrius, vadovaujamas L. fon Mildenšteino, o jo pavaduotoju tapo A. Eichmanas. 1937 m. įvyko A. Eichmano, jau kaip skyriaus vadovo, vizitas į Palestiną dėl tolimesnio bendradarbiavimo stiprinimo. Jis susitiko su sionistų karinės organizacijos Hagana vadovu F. Polkesu. Palestinos sionistai jam pareiškė, kad „žydų nacionalistiniai sluoksniai labai patenkinti radikalia Vokietijos politika". Iki 1939 m. į Palestiną išvyko 70 000 žydų, kurie išsivežė 100 mln. vokiškų markių kapitalą, tai, per tuos metus, sudarė 60 procentų visų investicijų į gyvenviečių ir ekonomikos kūrimą. Žydų gyventojų skaičius 1939 m. ten pasiekė 470 tūkstančių. Galima paminėti, kad tarpukario laikotarpiu ir iš Lietuvos į Palestiną išvyko gyventi apie devyni tūkstančiai žydų „litvakų". Dėl sunkių gyvenimo sąlygų smėlynuose esančiose sukarintose gyvenvietėse, buvo ir sugrįžusių atgal, tačiau jų skaičius nežinomas.

1938 m. liepos mėn. Amerikos prezidento F. Ruzvelto iniciatyva Prancūzijoje įvyko Eviano konferencija, kurioje dalyvavo net 32 valstybių atstovai, stambiausių pasaulio žydų organizacijų vadovybės. Buvo sprendžiama, kaip palengvinti žydų emigracijos problemas, kokį rasti palankiausią visiems sprendimą. Nors iš Vokietijos jau buvo emigravę 150 tūkstančių žydų, po Austrijos Anšliuso Reicho teritorijoje jų vėl padaugėjo 185 tūkstančiais. Nors visų šalių politikai, kalbėdami apie pogromus, pareiškė žydams užuojautą, tačiau, teisindamiesi ekonominiais sunkumais, nesugebėjo priimti jokių imigracijai palankių sprendimų, t.y., atsisakė juos priimti (išskyrus Dominikos Respubliką). Ši tarptautinė konferencija savo

abejingumu, interesų egoistiškumu bei visišku neatsakingumu (o, gal būt, ir užslėptu antižydiškumu) parodė, kad Europos žydų likimas atiduodamas į Vokietijos nacių rankas.

Anglija, turinti Tautų Lygos mandatą administruoti Palestiną, nepaisant 1917m. jų pačių pasirašytos žydams palankios Balfūro deklaracijos, 1939m. „Baltojoje knygoje" apribojo žydų imigraciją į Palestiną iki 75.000 asmenų per 5 metus. Tai buvo daroma todėl, kad labai stipriai padidėjo bei padažnėjo ginkluoti konfliktai tarp žydų naujakurių (sionistų) ir vietinių arabų, kurie 1936-39m. peraugo net į Arabų sukilimą. Britų tikslas buvo šiame strategiškai svarbiame Artimųjų Rytų regione išlaikyti politinį stabilumą, nes ginkluotas chaosas grėsė valdžios kontrolės praradimu. Tai iššaukė ginkluotų žydų naujakurių nepasitenkinimą, jų sukarintų organizacijų (Hagana, Irgun, Šterno grupė ir kt.) bei britų karinių pajėgų bei policijos ginkluotus konfliktus, kurie vyko ir II - ojo pasaulinio karo metu, ir ypač po jo, 1945-48 metais. Viena iš to meto didžiausią pasaulinį rezonansą sukėlusių teroristinių operacijų buvo sionistų pogrindinės organizacijos Irgun 1946m. liepos 22d. Jeruzalėje, viešbutyje „King David,"įvykdytas sprogimas, kuriame gyveno Palestiną administruojanti britų valdžia, jų karinis štabas ir žvalgybos tarnyba (sprogimo metu žuvo 91 asmuo).

Vokietijoje „žydų klausimo" sprendimas iš esmės pradėjo keistis 1939 m., prasidėjus II pasauliniam karui, nors paskutiniai emigrantai iš Vokietijos pasiekė Palestiną dar ir 1940m. Tuo metu naciai dar svarstė ir kitus žydų iškeldinimo variantus - į Madagaskarą (jo negalėjo įgyvendinti jau vien dėl anglų vykdomos jūrų blokados), į Lenkiją (sukurti Liublinlendą), tačiau visi tokie planai žlugo.

Nacistinės Vokietijos vykdoma radikali antisemitinė politika praėjo tris etapus: pradinį, tarpinį ir galutinį.

Pagal 1933m. tarp nacistinės Vokietijos ir Žydų Agentūros Palestinoje pasirašytą Haavaros sutartį prasidėjo pradinis antisemitizmo politikos etapas: žydų tautybės asmenų ir kapitalo perkėlimas į Palestiną, prievartinis skatinimas emigruoti, tam taikant teisines, ekonomines, politines diskriminacines priemones, net pogromus, fizinį smurtą ir terorą. Tai tęsėsi iki 1939m.

1939m. prasidėjus II pasauliniam karui, vokiečių okupuotose Vidurio-Rytų Europos šalyse – Lenkijoje, Lietuvoje, Latvijoje, Baltarusijoje, Ukrainoje – 1939-40-41m. buvo įkurti masiniai, izoliuoti, su labai blogomis gyvenimo sąlygomis žydų getai. Tai buvo tarpinis antisemitizmo politikos etapas, kurio metu žlugo žydų perkėlimo į Madagaskarą ir Liublinlendo (Nisko planas) sukūrimo projektai.

Prasidėjus Vokietijos karui su Sovietų Sąjunga, 1941m. vasarą-rudenį prasidėjo staigus perėjimas iš tarpinio etapo į galutinį antisemitizmo politikos etapą, 1942m. sausio 20d. įteisintas Vanzės konferencijoje kaip „galutinis žydų klausimo sprendimas". Jis tęsėsi iki pat 1945m., iki karo Europoje pabaigos. Buvo įkurtos masinio naikinimo (mirties) koncentracijos stovyklos (Aušvicas-Birkenau, Treblinka, Maidanekas ir kt.). Tai buvo Europos žydų masinio fizinio naikinimo (genocido) politika, kurios

pasėkoje žuvo iki 6mln. žydų tautybės asmenų. Dar reikėtų pažymėti, kad perėjimas į galutinį etapą kai kuriose šalyse įvyko vėliau: Italijoje - 1943m., Vengrijoje - 1944m., o prasidėjo tada, kai į jų teritoriją buvo įvesta vokiečių kariuomenė.

Vokietijos III Reicho ideologinė sistema buvo pastatyta ant šių pamatinių ideologinių principų:

1. nacizmo (kraštutinio, radikalaus nacionalizmo, atmetusio demokratinius principus).
2. radikalaus antikomunizmo (kova su bolševizmu, nacistinės propagandos siejamo su žydais, siekiant sunaikinti jo pagrindinę politinę-ideologinę-materialinę bazę, esančią Sovietų Sąjungoje, tuo pačiu vykdant ir „Drang nach Osten" politiką).
3. Rasizmo (tautų skirstymu į „aukštesnes ir žemesnes rases", sau priskiriant aukščiausią – arijų – rasę).
4. Radikalaus, kraštutinio antisemitizmo (žydų diskriminacinė, pereinanti į genocidą, politika, apkaltinant juos, kaip „valstybės priešus," visomis Vokietijos ekonominėmis-politinėmis-socialinėmis blogybėmis).
5. Vadizmo kultas (tautos vado, fiurerio A.Hitlerio absoliučios valstybinės valdžios sutelkimas vienose rankose, įvedant totalitarinį režimą).

Siekiant visuomenėje visuotinai įdiegti šias ideologines nuostatas, buvo sukurta centralizuota, totalitarinė, aukšto lygio informacinė-propagandinė-komunikacinė sistema - Propagandos ministerija, vadovaujama prof. J.Gebelso.Tai buvo ypatingo talento komunikacinių ryšių ir propagandinių-informacinių technologijų specialistas, kurio metodais tam tikrais aspektais tebesinaudoja ir šiuolaikiniai propagandistai.

Propagandos ministerija kontroliavo visas kultūros ir informacines sritis: žiniasklaidą, knygų leidybą, radiją, kinematografiją, teatrą, muziką, meną, įvairius masinius renginius, nulėmė jų politinį turinį bei kryptį. Ji formavo viešąją nuomonę, darė didžiulę įtaką ir vaikų, jaunimo ideologiniam auklėjimui mokymo įstaigose.

Ši veikla davė didžiulių siekiamų rezultatų: suformavo atitinkamą visuomenės mąstymą, emocijas, vertybinę sistemą, skatino visuotinį antisemitizmą, militarizmą, kraštutinį nacionalizmą, labai sustiprino totalitarinį nacistinį režimą, mobilizavo visuomenę nacių politikos vykdymui tiek šalies viduje, tiek ir užsienyje pagal šūkį: „Deutschland uber alles!"(Vokietija aukščiau visko!).

1941 m. Vokietijos politinė-karinė vadovybė, matydama iškilusį mirtiną pavojų iš Rytų - prie jos rytinių sienų koncentruojamas puolimui Raudonosios armijos smogiamąsias grupuotes, priėmė sunkų, fatališką sprendimą „peržengti Rubikoną" - smogti pirmiesiems, pradėti karą. Taip prasidėjo III-ojo Reicho mirtinos, žūtbūtinės, bekompromisinės ir, galima sakyti, beviltiškos kovos už savo išlikimą etapas prieš susiformavusią supergalingą Antihitlerinę koaliciją, objektyviai jau iš anksto nulemtas pralaimėjimui. Visos karo

pradžioje vokiečių iškovotos pergalės buvo prarastos, o pirmųjų mėnesių triumfas po 4 metus trukusio karo baigėsi visišku krachu - besąlygine kapituliacija. Stojus į mirtiną kovą už III-ojo Reicho likimą, kardinaliai keitėsi požiūris ir į žydų likimą. Jau nuo pat „žygio į Rytus“ karinių veiksmų pradžios „žydų klausimo“ sprendimas įgavo kraštutines, totalias masinio fizinio naikinimo (genocido) formas ir tęsėsi iki pat galo – naciai ir pralaimėdami stengėsi po III-ojo Reicho griuvėsiais palaidoti Europos žydus.[56, 57, 58]

Vieną po kitos okupuodami kontinentinės Europos valstybes, vokiečiai tokią pat antisemitinę politiką vykdė ir užimtose teritorijose, tarp jų - ir Baltijos šalyse. Vokietijos nacių vykdytas Europos žydų bendruomenės genocidas - tai jų represinių struktūrų sukurta totali, centralizuota, planingai, pagal direktyvas, veikusi masinio žydų tautybės žmonių naikinimo sistema visoje Europoje. Tai tas pats vientisas procesas, su tam tikrais vietiniais ypatumais, vykęs nuo Vakarų Europos - Belgijos, Olandijos, Prancūzijos - iki Balkanų: Jugoslavijos, Rumunijos, Bulgarijos, taip pat nuo Viduržiemio jūros pakrantės - Italijos (nuo 1943 m.) ir Graikijos, rytuose pasiekęs Baltijos šalis, Baltarusiją, Ukrainą, vokiečių okupuotas Rusijos sritis. Visoje šioje didžiulėje teritorijoje vyko žydų persekiojimas ir naikinimas, kuriuose, tiesiogiai ar netiesiogiai, dalyvavo tų šalių marionetinės vyriausybės ar okupaciniai kolaboraciniai režimai, tų šalių policija, dalis tų šalių gyventojų. Vengrai, lenkai, slovakai, rumunai, prancūzai, kaip ir kitų tautų atstovai, padėjo naciams persekioti žydus, grobdavo jų turtą, apsigyvendavo jų namuose, o savininkus išsiųsdavo į mirties stovyklas. Holokaustas Lietuvoje, kaip ir kitose nacių okupuotose Europos šalyse, buvo vokiečių okupacinio režimo vykdomos žydų tautos naikinimo politikos sudėtinė dalis (o ne kažkoks izoliuotas, atskiras, išskirtinis reiškinys, kaip dažnai mėgina pavaizduoti antilietuviško informacinio karo specialistai). Vis tik vokiečių užimtoje Sovietų Sąjungos teritorijos dalyje ir sovietų 1939-1940m. okupuotuose kraštuose, kur jau buvo įvesti komunistiniai totalitariniai režimai, jis pradėtas vykdyti pačiomis brutaliausiomis, sadistiškiausiomis formomis, vokiečiams vos tik jas užėmus.

Lietuvai naciai skyrė ypatingą strateginę reikšmę - kaip arčiausiai esanti ir besiribojanti šalis, ji turėjo būti kolonizuota, tapti sudėtine III-ojo Reicho dalimi ir apgyvendinta etniniais vokiečiais. Žydai, kaip „vokiečių tautai ir valstybei ypač pavojingas elementas“, turėjo būti visiškai išnaikinti, o lietuviai (arba didžioji jų dalis) po karo deportuoti į Rytus. Vokiečių karinei žvalgybai (Abwehr) buvo ne paslaptis apie dalies gausios Lietuvos žydų bendruomenės aktyvų kolaboravimą komunistiniam režimui - dalyvavimą sovietų okupacinės valdžios, kompartijos, komjaunimo, represinių žinybų struktūrose. Siekiant įvesti griežtą okupacinę tvarką bei apsaugoti savo kariuomenės užnugarį, pasienio zoną su Vokietija, žydų naikinimas prasidėjo jau pirmomis okupacijos dienomis.

Puolant vokiečių kariuomenei, jai iš paskos slinko žydų naikinimui sukurtos operatyvinės grupės, pavaldžios Vyriausiajai Reicho saugumo valdybai (RSHA). Armijų grupės „Šiaurė“, kuri užėmė Lietuvą ir toliau puolė Leningrado kryptimi, užnugaryje veikė

A operatyvinė grupė, kurią sudarė 1-as ir 2-as operatyviniai būriai (Einsatzkommandos) ir 1a bei 2a ypatingieji būriai (Sonderkommandos). Lietuvoje žydų naikinimui buvo paskirtas A grupės 3-iasis operatyvinis būrys, kuris pirmasis ir pradėjo žydų naikinimo akcijas. Tuo tikslu buvo sukurtas SS oberšturmfiurerio J. Hamano vadovaujamas „skrajojantis" būrys (vykdė naikinimo akcijas daugelyje Lietuvos provincijos vietovių), taip pat Vilniaus Ypatingasis būrys, pavaldus vokiečių saugumo policijai ir SD, vykdęs žydų egzekucijas Paneriuose. Naikinimo akcijoms buvo panaudoti ir TDA (Tautinio darbo apsaugos) bataliono 3-iosios kuopos, o kartais - ir 1-osios kuopos kariai. Dalis lietuvių karininkų ir kareivių, nenorėdami dalyvauti šaudymuose ir negalėdami kitaip pasipriešinti naciams, padavė atsistatydinimo raportus (1941 m. liepos 5-11 d. iš bataliono buvo paleista 117 karių, devyni dezertyravo, trys karininkai išėjo į atsargą, o 1-ojo būrio vadas kpt. B. Kirkila, psichologiškai neatlaikęs patirtų siaubingų išgyvenimų, nusišovė).

Vakarų ir Vidurio Europos valstybėse, nepatyrusiose Sovietų Sąjungos karinės invazijos bei komunistinio režimo teroro bei represijų, „žydų klausimo" sprendimas vyko palaipsniui: iš pradžių būdavo apribojamos jų pilietinės teisės, o vėliau jie perkeliami į getus. Tai, vokiečių nurodymu, vykdė okupuotų šalių kolaboracinė marionetinė valdžia ar okupacinė administracija, tam panaudodamos nacionalinę policiją ar kitas ginkluotas kolaboracines struktūras. Vėliau žydus jie suvarydavo į traukinių ešelonus ir išsiųsdavo į masinio naikinimo stovyklas kitose šalyse: Vokietijoje, okupuotos Lenkijos teritorijoje (Dachau, Buchenvaldą, Zaksenhauzeną, Ravensbriuką, Treblinką, Aušvicą, Maidaneką, Štuthofą ir kt.), dalis jų pasiekdavo net Kauno IX fortą. Daliai žydų Vakarų Europoje už pinigus pavykdavo pabėgti į užsienį - Prancūzijoje juos pervesdavo per sieną į Ispaniją, iš Danijos per sąsiaurius (tik nuo 1942 m.) nuplukdydavo į Švediją, o Šveicarijos valdžia bėglius grąžindavo atgal į Vokietiją. Lietuvoje galimybių pabėgti į užsienį nebuvo - žydus gelbėję lietuviai sunkiausiomis, pavojingiausiomis sąlygomis turėjo juos slapstyti 3 metus, iki pat 1944 m. liepos, kol į Lietuvą atsirito Rytų frontas. Per trejus nacių okupacijos metus, išslapstant net vieną žydų tautybės asmenį, dalyvaudavo daugybė, kelios dešimtys ar virš šimto žmonių, gausios lietuvių šeimos. Tam reikėjo daug drąsos, nes vokiečių bausmė už žydų slėpimą būdavo labai griežta - sušaudymas.

Vokiečių okupacijos metais buvo sunaikinta apie 190 tūkstančių Lietuvos žydų, tačiau tikslaus nužudytų skaičiaus nustatyti neįmanoma, o dalis jų buvo sunaikinta ne Lietuvoje. 1943m., naikinant Vilniaus getą, apie 15-20 tūkst. žydų tautybės asmenų buvo išsiųsta į Latvijoje ir Estijoje buvusias koncentracijos ar darbo stovyklas, kuriose daug jų žuvo arba vėliau buvo išsiųsti į Štuthofo konclagerį.1942-1943-1944m. iš Lietuvos žydai buvo siunčiami ir į koncentracijos stovyklas Vokietijoje ar okupuotoje Lenkijoje: Aušvicą, Ravensbriuką, Nacveilerio, Buchenvaldo ir kt. jų mažesnius filialus. Iš Štuthofo konclagerio daug žydų vėliau irgi buvo išsiųsti į kitus konclagerius, kur dauguma jų žuvo. Likę gyvi

arba pasiliko Vakarų Europoje, arba išvažiavo gyventi į Ameriką, Australiją ar kitas šalis, dalis išvyko gyventi į Palestiną, o į Lietuvą besugrįžo tik 2733 žydų tautybės asmenys [60].

Valstybinio Vilniaus Gaono žydų muziejaus Gelbėtojų skyriaus archyve yra 2300 šeimų, Lietuvos teritorijoje gelbėjusių žydus, vardinis sąrašas. Išgelbėtų žydų sąraše - 3000 asmenų pavardės.[42] Procentinis žydų aukų palyginimas dvidešimt dviejose Europos šalyse, kuriose vyko holokaustas, veda tik prie politinių manipuliacijų ir painių interpretacijų. Lietuvos žydų bendruomenės aukos sudaro apie 90-95 procentus, Lenkijoje - 90 procentų, Vengrijoje - 69 procentus, Rumunijoje - 47,1 procento, Liuksemburge - 55,7 procento ir t.t. Tačiau už šių procentų stovi baisūs, nesulyginami, realūs skaičiai. Jei Lietuvos žydų holokausto aukų skaičius yra apie 190 tūkstančių, tai okupuotoje Lenkijoje - 3 milijonai, Vengrijoje - 569 tūkstančiai, Rumunijoje - 287 tūkstančiai, o Liuksemburge - 1.950 (mažiau nei du tūkstančiai) ir t.t.[43]

Vokiečiai, ir Lietuvoje pradėję planingą, negailestingą žydų tautinės mažumos naikinimo politiką, į žudynes stengėsi įtraukti ir vietinius gyventojus. Tai buvo daroma pagal specialias Berlyno instrukcijas, remiantis ir manipuliuojant lietuvių 1940-41m. sovietų okupacijos metu patirtomis represijomis bei smurtu, ciniškai išnaudojant dėl dalies žydų kolaboravimo su sovietų valdžia kilusią tarpusavio priešpriešą ir neapykantą. Nors dalis tai darė iš kerštо, tačiau didžiausia dalis žmonių prie žydų naikinimo prisidėjo grynai savanaudiškais, utilitariniais sumetimais, iš beribio, prasčiokiško godumo, tamsumo, nepraleisdami galimybės bet kokiais būdais pralobti, praturtėti. Galima pagrįstai sakyti, kad tai buvo ne idėjinis-politinis, ne oportunistinis-prisitaikėliškas, o tik paprastas, materialinis kolaboravimas – siekiant tik turto, asmeninės naudos.

Vokiečiai tai sumaniai skatino, leido nebaudžiamai, laisvai pasireikšti taikos metu visuomenėje įstatymiškai baudžiamoms, užslopintoms, pačioms tamsiausioms atskirų individų moralinės degradacijos ir iškrypimo formoms: beribiam brutalumui, sadizmui, žudymui, grobimui. Žydšaudžiai grubiai apiplėšdavo aukas, atimdavo jų daiktus, rūbus, brangenybes, tačiau nė vienam jų svetimas turtas laimės neatnešė. Kiti prisidėjo vien todėl, kad galėtų nebaudžiami plėšti, mušti, tyčiotis, žudyti, jaustis jų „gyvybės ir mirties viešpačiais“. Savo moraline degradacija ir primityvia kriminaline psichologija vėliau į juos panašūs buvo jau lietuvių tautos naikintojai, ištikimi komunistinės totalitarinės sistemos teroro ir represijų vykdytojai - stribai.

Jau 1941 m. birželio 28 d. vokiečių įsakymu sukilėliai buvo nuginkluoti. Dalis jų perėjo tarnauti į pagalbinę policiją, iš jų pasitaikė ir tokių, kurie pateko į šaudymus net nežinodami, kur juos vokiečiai veža. Pakliuvę į griežtų vokiečių kariškių rankas kai kurie jų, būdami jauni, išsigando, neišdrįso atsisakyti, klusniai vykdė jų nurodymus. Vis tik, be jokios abejonės, buvo tai darančių sąmoningai, motyvuotai, skaitant, kad žydai 1940-41 m. okupacijos metais savo elgesiu ir darbais labai nusidėjo lietuvių tautai, tiesiog ją išdavė, kad jie pelnytai baudžia žydus (keršija) už jų padarytas nuodėmes. Juk tarp egzekucijas vykdančių buvo ir iš kalėjimų išlaisvintų kalinių, pergyvenusių NKVD ir NKGB tardyto-

jų kankinimų baisumus, patyrusių, kaip tardymų metu mušama, žalojami lytiniai organai, laužomi kaulai, badomos panagės. Išvaduoti sukilėlių iš kalėjimų, kai kurie jų patyrė dar vieną tragediją - neberado savo šeimų, kurios buvo ištremtos į Sibirą. Nepaisant nieko, dalyvaudami masinėse žydų žudynėse jie prarado savo žmogiškąją garbę, kariškiai, prieš bejėgius civilius žmones, mažus vaikus, panaudoję ginklą, sutepė Lietuvos kario vardą, visi jie tapo nusikaltėliais, žudikais, užsitraukė amžiną gėdą be jokio pateisinimo.

Vis dėlto po Birželio sukilimo, pradiniame vokiečių okupacijos etape, visada būtina atskirti du visiškai skirtingus procesus:

1. kovą su okupacijos metu baisius nusikaltimus prieš lietuvių tautą įvykdžiusiais įvairiataučiais sovietiniais kolaborantais (lietuviais, rusais, žydais), jų suėmimus, baudimą, dažnai ir mirties bausme, kas yra klasikinė kiekvieno sukilimo funkcija. Tie mirties bausmės nuosprendžiai buvo vykdomi selektyviai, mažoms kolaborantų grupelėms, po 10-20 ar daugiau žmonių.
2. holokaustą – civilių žydų tautybės asmenų, neužsiiminėjusiu nei politine veikla, nei kolaboravimu su sovietiniais okupantais, masinėmis, kartu su šeimomis, žudynėmis, kas jau buvo svetimos valstybės, nacistinės Vokietijos, vykdomos politikos padarinys jų visuose okupuotuose kraštuose. Šiam procesui vadovavo, jį kontroliavo vokiečių karinė valdžia, pvz., Anykščiuose, tai vykdė Utenos miesto vokiečių komendantūros pareigūnai.

Todėl, reikia pasakyti, bandymas tai pavaizduoti tik kaip vieną reiškinį, tą patį procesą, paprasčiausiai prieštarauja istorijos mokslo logikai, o istorijos mokslas pavirsta politikos, informacinio-propagandinio karo tarnaite, politiniais užsakymais.

Po laimėto sukilimo atkūrus lietuvišką valdžią, ji pakvietė į kuriamus Apsaugos būrius, skirtus valsčiuose, apskrityse įvesti ir palaikyti vidaus tvarką, t.y., atliekančius vidaus kariuomenės ir policijos funkcijas, stoti savanorius, nes jėgų miškų išvalymui nuo juose besislepiančių rusų kareivių, komunistų ir kitų kolaborantų labai truko. Tai reikėjo padaryti kuo greičiau, kol jie, kartu su kareiviais, nesusiorganizavo į ginkluotus kovos būrius. Tokio laiku nepadaryto darbo pavyzdys buvo Raseinių apskrityje iš miškuose besislepiančių rusų kareivių, karininkų bei vietinių komunistų, įvairiataučių kolaborantų susiformavęs „Keršytojo" raudonųjų partizanų būrys, išsilaikęs visą vokiečių okupacijos laikotarpį, vykdęs terorą, lietuvių administracijos, Birželio sukilimų dalyvių, patriotiškai nusiteikusių vietinių gyventojų žudynes, grobęs, plėšikavęs.

Daug jaunų vyrų į šį kvietimą atsiliepė - į būrius įstojo labai daug savanorių, daug didesnis skaičius nei buvusių sukilėlių. Pvz., Anykščių miestelyje Apsaugos būrį po sukilimo sudarė 289 nariai, iš jų - 110-115 buvę sukilėliai ir apie 175-179 naujai priimti savanoriai (sukilime nedalyvavę), t.y., po sukilimo Apsaugos būrio (jungtinės kuopos) narių skaičius padidėjo net 2,5 karto. Kurie iš jų, vokiečiams perėmus Apsaugos

būrio vadovavimą, sutiko dalyvauti žydų masinėse egzekucijose, nežinoma, bet šaudymuose dalyvavo apie 10-15 būrio narių. (62)

Lietuvoje vokiečiai žydų egzekucijas ne tik vykdė, bet dažnai tik vadovavo ir, patys likdami nuošalyje, viską fotografavo bei filmavo.

Lietuviai, kaip katalikiškai išauklėta tauta, tyliai smerkė ir baisėjosi žydų žudymu, visi žinojo, kas iš pažįstamų jame dalyvavo, tarpusavyje kalbėdami, juos vadino niekinančiai - žydšaudžiais. Tokie žmonės visuomenėje visam laikui jau buvo praradę bet kokią pagarbą, autoritetą, niekas nenorėdavo su jais sėdėti už vieno stalo, bendrauti. Sutikę tokį žmogų, tėvai vaikams tyliai sakydavo: „Žiūrėkit, šitas šaudė žydus!" Taip trumpai, keliais žodžiais, apie to žmogaus vertę būdavo pasakyta viskas. Belieka pridurti, kad sovietiniais Chruščiovo-Brežnevo laikais, tėvai analogiškai sakydavo vaikams: „Žiūrėkit, šitas buvo stribas!" Iš tikrųjų, ir vieni, ir kiti, ir žydšaudžiai, ir stribai, buvo svetimos valstybės nusikalstamos, žiaurios, brutalios politikos vykdytojai, jų aklas įrankis.

Veronikos Simanonytės iš Mackeliškių k. atsiminimais, ji su tėveliuku (tėvu) „brička" atvažiavo į Kavarsko bažnyčioje vykusias pamaldas. Važiuojant namo, leidžiantis nuo stataus kalno per akmenimis grįstą bruką, prie savo namo vartelių jų jau laukė senai pažįstamas žydas Girša, pasistatęs šalia savęs lagaminėlį. Jis, aišku, juos matė važiuojant į miestelį ir dabar laukė grįžtančių. Tuo metu žydai buvo labai išsigandę, neramūs, nusiminę, jiems buvo draudžiama išeiti iš namų. Tėveliukas pakėlė kepurę, sveikindamasis, tačiau šis mostelėjo ranka, duodamas ženklą sustoti. Abu, kaip seni pažįstami, pasisveikino, paspaudė rankas. Žydas ir sako: „Simanoni, tu esi geras žmogus. Paimk mano šeimos turtą - čia yra auksas, brangenybės. Jei mes liksim gyvi - grąžinsi, o jei ne - pasiliksi sau." - „Oi ne, Girša, ačiū, - atsakė tėveliukas, - man svetimo turto nereikia." Abu nuoširdžiai atsisveikino, A.Simanonis palinkėjo jam Dievo malonės.

Visų Kavarsko žydų likimas buvo tragiškas - ir vaikai, ir tėvai atgulė amžinam poilsiui prie Ukmergės esančiame Pivonijos šile. Lietuvos miestelių žydai daug savo turto, jausdami artėjančią nelaimę, išdalijo doriems lietuviams, kuriuos gerai pažinojo ir pasitikėjo, sakydami, dažniausiai, tą patį: „Jei liksim gyvi - atiduosit, jei žūsim - pasilikit sau!" Galima dar pridurti, kad apie tai sužinoję žydšaudžiai, atėję, jį atimdavo. Žmonės tarpusavyje kalbėdavo: „Ateis laikas, kai iš jų taip pat kiti atiminės", o tai po kelių metų ir įvyko.[34]

Kavarske buvę sukilėliai buvo pakviesti, nepranešus dėl kokios priežasties, susirinkti. Dalis jų ir atvyko. Vokiečiai, nieko nepaaiškinę, juos išvežė į Ukmergę. Tik atsidūrę prie iškastų Pivonijos šile duobių, šie suprato, kad atvežti žydų šaudymui. Ne visi išdrįso, būdami jauni, nepatyrę ir bijodami vokiečių, šio šėtoniško darbo atsisakyti. Vokiečiai ir čia tik vadovavo ir fotografavo, pasilikdami nuošalyje.

Lietuvos nepriklausomybės paskelbimas ir Vyriausybės sukūrimas vokiečiams buvo labai netikėta ir nemaloni staigmena - vietoj vokiečių sulaikyto K. Škirpos, ministro pirmininko pareigas jau ėjo Juozas Ambrazevičius-Brazaitis. Nors kova su bolševizmu

atitiko Vokietijos ir Lietuvos interesus, bet tolesni, slapti vokiečių planai buvo ne okupuotų tautų išlaisvinimas, o jų kolonizavimas, su vėlesniu šio krašto suvokietinimu. Nuo Narvos iki Tilžės (Estijoje, Latvijoje, Lietuvoje, Baltgudijoje) buvo planuojama sukurti vokiečių protektoratą su vėlesniu šio krašto suvokietinimu, kolonizavimu ir dalies vietinių gyventojų iškeldinimu. Baltijos jūra turėjo tapti Didžiosios Vokietijos „vidiniu ežeru". Nacių politika vadovavosi hitlerinės Vokietijos himno žodžiais: „Vokietija aukščiau visko!", kuriuo remiantis buvo kuriamas prievartinis, arijietiškas, vokiškas „Naujosios Europos" modelis. Joje vyko intensyvūs politinės-ideologinės-ekonominės-karinės integracijos procesai - juk kaip intensyviai Vokietijos labui dirbo Prancūzijos, Belgijos, Čekijos karinė pramonė, kiek Vakarų Europoje susikūrė gimineingų nacionalsocialistų partijų, kiek buvo suformuota ir pasiųsta į Rytų frontą SS savanorių karinių formuočių. Juk iš 38 SS divizijų tik 12 buvo vokiškos, visos kitos - nacionalinės, sudarytos iš tų šalių savanorių: belgų (kartu su valonais ir flamandais), prancūzų, olandų, danų, italų, norvegų, vengrų, serbų ir kt. tautų, o tai iš viso sudarė 340 tūkst. elitinių SS karių. Be šių, buvo suformuota ir daugybė kitų karinių dalinių, išvykusių į Rytų frontą „ginti Europą nuo bolševizmo". Vokiečių pavyzdžiu buvo sprendžiamas ir „žydų klausimas".[40, 41] Juk šių šalių policija „nesitepdavo rankų", o tiesiog suvarydavo savo bendrapiliečius žydus į traukinių ešelonus, kurie dundėdavo tiesiai į masinio naikinimo stovyklas Vidurio Europoje -Osvencimą, Buchenvaldą, Treblinką, pasiekdamos net Kauno IX fortą. Net neutrali Šveicarija talkininkavo III-ajam Reichui - naciai vagonais atveždavo prisiplėštą žydų auksą, ten jį konvertuodavo į užsienio valiutas, per jos bankus buvo atviri keliai į viso pasaulio bankininkystės sistemą, įskaitant Amerikos ir Anglijos bankus. Neutralumą deklaravusi Švedija, pasirodo, buvo slapta strateginių žaliavų Vokietijai tiekėja.

Aišku, Lietuvos valstybės atkūrimo faktas sujaukė vokiečių kolonizacinės politikos planus ir jie visokiais būdais, nors LLV nepripažindami ir neidami į viešą konfliktą, pradėjo trukdyti jos veiklai. Tam buvo pasitelkti ir provokiškai nusiteikę vietiniai kolaborantai - voldemarininkai, „Geležinio Vilko" organizacijos nariai, bandę nuversti Vyriausybę. Į LLV posėdį su dviem vokiečių esesininkais atėjęs buvęs Lietuvos kariuomenės aviacijos mjr. J. Pyragius pareiškė: „Nėra jokios Lietuvos, todėl negali būti ir Vyriausybės!" Jie įkūrė provokišką Lietuvos nacionalistų partiją (LNP), perėmė į savo rankas Kauno karo komendantūrą, vadovavimą lietuvių savisaugos (policijos) batalionams ir jų štabui. Reikia pasakyti, kad LLV bendravo su vokiečiais tik utilitariniais sumetimais, tik tam ir tik tiek, kad atkurtų, išsaugotų valstybę, iš esmės, išlikdami su jais politiniais priešais. Jų politinė veikla visiškai nesulyginama, kaip veikė 1940m. sovietams ištikimo kolaboranto J.Paleckio vadovaujama Liaudies vyriausybė, kuri tebuvo svetimos valstybės - Sovietų Sąjungos - politinis įrankis, kuris iš pagrindų griovė savo valstybę, kariuomenę, jos valdymo aparatą, suiminėjo, trėmė į Rusiją labiausiai nusipelniusius visuomenės narius, politikus, t.y., politinį-ekonominį-kultūrinį elitą.

Vokiečiams užėmus Lietuvą, buvo įvesta griežta karinė okupacinė valdžia (Militarverwaltung), o sukilėliai nuginkluoti. Vis dėlto dalis jų savo ginklus paslėpė ir išsaugojo būsimoms laisvės kovoms.

Lietuvą sukrėtė pirmomis karo dienomis vokiečių kariuomenės įvykdyti žiaurūs nusikaltimai: paimti įkaitais ir sušaudyti niekuo nekalti žmonės Alytuje, Ablingoje, Verstaminos, Kamisaruvkos, Padusio, Cigoniškių kaimuose. Tai įvyko rusų kareiviams ar sovietiniams aktyvistams nušovus kelis vokiečių kareivius - už tai, pagal vokiečių kariuomenės (Vermachto) nustatytą tvarką buvo imamas įkaitais tam tikras artimiausiai gyvenančių gyventojų skaičius ir baudžiamas mirties bausme.

Prasidėjo vokiečių spec. tarnybų slapta organizuotos ir skatintos lietuvių kerštо akcijos prieš žydus. Gestapo bei SS saugumo tarnybos (SD) 1941m. birželio 27 d. buvo suorganizuotas susidorojimas su žydais Kaune, Vytauto prospekte, „Lietūkio" garažo (1940-41m. buvo NKVD žinioje) ir greta buvusių arklidžių (priklausė rusų kavalerijai) kiemo teritorijoje. Dar reikia pridurti, kad NKVD čekistai garaže buvo įsirengę suimtųjų kankinimo ir šaudymo patalpas.

To meto šaltiniuose rašoma, kad ten buvo susidorota su NKVD tarnavusiais pareigūnais, komunistais, kolaborantais, jo metu žuvo apie 50 asmenų (nusikaltime dalyvavo apie 10 asmenų). Jie buvo užmušti, nužudyti garaže rastomis parankinėmis priemonėmis: kastuvais, metaliniais strypais, vamzdžiais, laužtuvais, pagaliais, lentgaliais, vienas darbavosi net su dideliu „prancūzišku" raktu. Su mašinoms plauti naudojama vandens žarna ant jų buvo purškiamas šaltas vanduo, kai kuriems žarna su bėgančiu vandeniu buvo kišama į burną. Visa tai rodytų šių žudynių spontaniškumą, atsitiktinumą, išankstinį nepasiruošimą. Šio įvykio liudininko Algirdo Mošinskio prisiminimais, pirmi mušti, tyčiotis, kankinti žydus pradėjo patys vokiečių kareiviai (mėnraštis „Akiračiai", Čikaga, 1984m. spalis, Nr.9(163). „Liudininko pasisakymas"(69).

1941m. birželio 24-29 d. įvyko žydų pogromai Vilijampolėje, kauniečių vadintoje Slobodke. Jos gyventojų daugumą sudarė žydai, o lietuviai Slobodkę skaitė „komunistų irštva". Visos šios žiaurios akcijos buvo vykdomos žurnalisto, iš kalėjimo išlaisvinto buvusio voldemarininko (provokiškai nusiteikusio) A.Klimaičio vadovaujamos grupės, kuri nepriklausė nei vienai antisovietinio lietuvių pogrindžio organizacijai. Ją stichiškai, spontaniškai sudarė ką tik iš kalėjimo išvaduoti, žiaurius kankinimus ir tardymus patyrę politiniai kaliniai, kurie troško kerštо. Ši grupė, būtina pabrėžti, nepriklausė nei LAF, nei Laikinajai vyriausybei, buvo apginkluota vokiečių ir vykdė tik jų įsakymus. Pats A. Klimaitis savęs lietuviu nelaikė, sakydamas, kad jis „iš Klaipėdos krašto".

Dar reikia pabrėžti, kad ši grupė specialiai veikė viešai, atvirai, dienos metu, pačiame Kauno miesto centre, stebint susirinkusiai didžiulei miesto gyventojų miniai bei vokiečių kareiviams, dviem iš jų dar ir fotografuojant. Tokiu būdu vokiečiai siekė tam tikrų politinių-propagandinių tikslų, stengdamiesi lietuvius paskatinti, išprovokuoti

grupinėms kerštо akcijoms prieš žydus, o vėliau panaudoti juos, kaip kolaborantus, jau nacistinės Vokietijos vykdomoje Europos žydų masinio naikinimo (genocido) politikoje (aišku, tik Lietuvos mastu), suverčiant jiems už tai ir visas kaltes.

Tuo pat metu Lietuvą ir Žemaitiją sukrėtė dar vienas ypatingai žiaurus, sadistinis nusikaltimas, įvykdytas sovietų okupantų ir jų vietinių talkininkų (kolaborantų) Rainių miškelyje. Skirtingai nei viešos kerštо akcijos prieš žydus Kaune, jis, atvirkščiai, buvo įvykdytas planingai, labai slaptai, nakties metu, nepaliekant jokių liudininkų, paslepiant nusikaltimo pėdsakus. Šio masinio nusikaltimo dalyvių sąrašas buvo įvairiatautis: rusai, lietuviai, žydai.

Sovietų Sąjunga, joje sukurta komunistinė totalitarinė sistema, vykdydama ekspansyvią užsienio geopolitiką, rėmėsi marksizmo-leninizmo teorija, kad kapitalistinio vystymosi perėjimas į socializmą yra neišvengiama ir objektyvi istorinė realybė: kuo anksčiau tautos pasuks jo keliu, tuo anksčiau pasieks ekonominį-socialinį progresą. Pagal šią politinę-ideologinę koncepciją Sovietų Sąjunga per Maskvoje įkurtą Kominterną (jam įvairiu laiku priklausė apie 60-65-70 užsienio komunistų partijų, tarp jų JAV, Vokietijos, Prancūzijos, o taip pat ir Lietuvos) atstovavo ne tik save, kaip pasaulinio komunistinio judėjimo bazę, bet ir viso pasaulio pažangiąją žmoniją, buvo jos pagrindinis ramstis, suteikęs sau teisę vykdyti ypatingos svarbos pasaulinę istorinės pažangos misiją. Jos tikslai buvo šie: visokeriopai, įskaitant ir karines priemones, „padėti kapitalistų engiamoms tautoms", išvaduoti jas nuo socialinio-ekonominio išnaudojimo, autokratinių, fašistinių režimų, sukurti jose „komunistinę demokratiją" bei visišką priklausomybę nuo centralizuoto Maskvos vadovavimo. Tokiu būdu sovietų įvykdytos užsienio šalių okupacijos, panaudojant, kaip kolaboracinį įrankį, vietines komunistų partijas, vertintini kaip progresyvūs, revoliuciniai procesai, „darbo liaudies išvadavimas nuo išnaudotojų, engėjų", „autokratinių režimų" ir t.t. Vardan „komunistinės pažangos" būdavo pateisinamos visos tam naudotos priemonės: prievarta, teroras, masinės represijos, trėmimai.

Tokia pati propagandinė politinė-ideologinė koncepcija buvo panaudota ir Lietuvoje. Buvo skleidžiama sovietų masinė propaganda, kad Lietuvą valdo fašistinis diktatoriškas režimas, kad visos legaliai veikusios partijos, organizacijos, politiniai veikėjai, valstybės tarnautojai, valdininkai, kariškiai, policininkai, šauliai ir kiti tebuvo šios fašistinės politikos vykdytojai: „nusikaltėliai, reakcionieriai, buržuaziniai nacionalistai, fašistai". Skleista propaganda, kad Lietuvą „išlaisvinus" Raudonajai Armijai, joje įvyko „liaudies revoliucija", „darbo žmonių išvadavimas". Tokia koncepcija tebuvo pateisinantis pretekstas pradėti masinį terorą, kada bet kuris Lietuvos pilietis galėjo būti apkaltintas „buržuaziniu nacionalizmu", antisovietizmu, antikomunizmu, kontrrevoliucine, fašistine, reakcinga, priešiška progresyvioms komunistinėms jėgoms, veikla.

Telšių NKVD kalėjime (iki I-o pasaulinio karo buvo viešbutis) be kriminalinių, kalėjo net 162 politiniai kaliniai, 1940-41m. NKVD-NKGB čekistų suimti Žemaitijoje. Iš jų 76 buvo tardyti, turėjo užvestas bylas, tačiau be teismo nuosprendžio. Jų daugumą

sudarė jaunimas, jauni vyrai: Telšių, Plungės amatų mokyklos moksleiviai (net keturiolika), gimnazistai (šeši), studentai (vienas), jaunieji ūkininkai (vienas), skautai (septyni), jaunalietuviai (septyni), mokytojai (trys), šauliai (trisdešimt trys), aktyvūs visuomeninkai, tarp jų buvo ir vyresnio amžiaus ūkininkų (septyni), amatininkų, inteligentų, policininkų (penki), tautininkų (devyni), ateitininkai (vienas), pavasarininkai (vienas), dalis jų priklausė pogrindinėms antisovietinėms organizacijoms. Visi jie buvo Lietuvos patriotai: vieni jų rašė, spausdino, platino patriotinius, antibolševikinius atsišaukimus, laikraštėlius, kiti agitavo nedalyvauti rinkimuose į SSRS Aukščiausiąją tarybą, dar kiti buvo nuplėšę ar sudraskę bolševikinius agitacinius plakatus, atsišaukimus, pajuokai išpaišę ar subadę Stalino portretus, kėlę per šventes lietuviškas trispalves. Buvo ir tokių, kurie į kalėjimą pateko vien už tai, kad per komunistų agitatorių mitingus garsiai laidė pastabas, kritikavo, juokėsi iš komunistų valdžios, palaikė lietuvišką, patriotišką dvasią. Keli iš jų tarpo su politika buvo išvis nesusiję, o suimti tik melagingai, siekiant asmeniško keršto, įskundus kaimynams, pažįstamiems. Visi jie buvo dori, taurūs lietuviai, katalikai, gabūs, darbštūs, sąžiningi žmonės: kai kurie - puikūs sportininkai (trys), kiti rašę, kūrę eiles (keturi), dar kiti galėjo tapti menininkais. Tarp jų buvo trys broliai – Juozas, Jonas ir Antanas, Antanavičiai, broliai – Petras ir Boleslovas, Kavoliai, Andrius ir Jonas Rudokai, Povilas ir Stasys Balsevičiai. Tai buvo nepriklausomoje Lietuvoje išaugusi jaunoji karta, jos elitas. Iš jų nei vienas nebuvo praliejęs net svetimo kraujo lašo, nei kam nors nutraukęs gyvybės siūlą, ką nors užpuolęs, sužalojęs ar padaręs kitokį fizinį nusikaltimą. Tačiau, deja, už kiekvieno jų įskundimo, suėmimo stovėjo baisūs, niekingi, su juoda sąžine žmonės: uolūs sovietinių okupantų talkininkai, pakalikai, niekingi skundikai, išdavikai, šnipai, informatoriai, akli, fanatiški komjaunuoliai, komunistai, jų giminės. Visi jie, be išimties, irgi buvo šio žiauraus, sadistinio nusikaltimo kaltininkai.

1941m. birželio 22d., ankstų rytą, prasidėjus karui, vokiečių kariuomenė sparčiai veržėsi į Lietuvos gilumą, o Raudonoji armija paniškai traukėsi. Artėjant vokiečiams, jau 1941m. birželio 23-24 d. naktį iš Telšių miesto mašinomis, autobusais pabėgo visa sovietinė ir partinė valdžia, milicija, NKVD ir NKGB skyrių darbuotojai (čekistai), dalis jų apsistojo už 30 km nuo Telšių esančiame Tryškių miške. Norėta išvežti ir politinius kalinius, tačiau nebuvo transporto. Tuo metu Telšių NKVD kalėjimo kalinius pasilikę saugojo lietuviai prižiūrėtojai, tarnautojai (tarp jų buvo ir žydų – J. Gutmanas, Heimanas, Joselis), kurie turėjo puikią galimybę atrakinti kameras ir išleisti juos į laisvę (taip, pvz., buvo padaryta Utenoje). Tačiau, deja, taip neįvyko – jie nebuvo Lietuvos patriotai, jos sąmoningi piliečiai, o tik kolaborantai, bailiai, prisitaikėliai, šio žiauraus nusikaltimo aktyvūs arba pasyvūs bendrininkai, stebėtojai.

Kalėjimo tarnautojo A.Žutauto parodymais, naktį jis kelis kartus skambino į Telšių NKGB skyrių norėdamas sužinoti, ką daryti su politkaliniais, tačiau neprisiskambino - visi buvo pabėgę. Norėdami dar patikrinti, kartu su kalėjimo gyd. Jevgenijum Gutma-

nu (aršiu komunistu, nors buvo tik kandidatu į kompartijos narius) pėsti nuėjo į Telšių NKGB skyrių, tačiau terado atrakintas duris ir paliktą didžiulę betvarkę. Grįždami atgal, dar užsuko į milicijos skyrių – ten irgi buvo tuščia, tik paliktos atviros durys. Sugrįžę atgal, viską papasakojo raštinėje susirinkusiems kalėjimo prižiūrėtojams.

Tą pačią naktį kalėjimo tarnautojas A.Žutautas, vyr. prižiūrėtojas V.Selenis ir kalėjimo gyd. J. Gutmanas išėję į gatvę ir, stovėdami kokie 40-50m nuo kalėjimo pastato, tarpusavy šnekėjo, tarėsi, ką toliau daryt. Prie jų privažiavo (kalinio J.Bertašiaus liudijimu, sustabdė pats J. Gutmanas) kariškas sunkvežimis su rusų kareiviais. Iš jo išlipęs rusų karininkas, kaip paaiškėjo, mjr. Doncovas, paskirtas Telšių miesto garnizovo (įgulos) vadu, paklausė, kas jie tokie? J. Gutmanas, gerai mokantis rusų kalbą, atsakė, kad jie yra kalėjimo tarnautojai. Jis tam karininkui ilgai pasakojo, kokia Telšių NKVD kalėjime susidariusi pavojinga padėtis, kad miesto partinė ir sovietinė valdžia, milicija, NKVD-NKGB skyrių darbuotojai, viską palikę likimo valiai, evakavosi, pasitraukė, o kalėjime likę daug politkalinių, „nepribaigtų"fašistų, kontrrevoliucionierų (taip politkalinius įvardijo ir D.Rocius bei P.Raslanas savo ataskaitose A.Sniečkui 1942m). Jis prašė karinės pagalbos, nurodymų, ką daryt, nes prie miesto artėjo vokiečiai ir galėjo kalinius iš kalėjimo išvaduot. Tas iškart pažadėjo viską sutvarkyt. Tai buvo esminis momentas, lūžis, nuo kurio prasidėjo tragedija.

Kadangi reikėjo transporto priemonių, mjr.Doncovo įsakymu kareiviai pradėjo stabdyti pravažiuojančias, tuščias kariškas mašinas. Atėjęs į kalėjimo raštinę, jis įsakė susirinkti visiems prižiūrėtojams, liepdamas nieko neišleisti. Mjr. Doncov kalbėjo rusiškai tik su J. Gutmanu (dauguma prižiūrėtojų rusų kalbos nemokėjo arba mokėjo blogai). Šis liepė A.Žutautui parodyti rusams kalėjimo rūsį, tačiau jį apžiūrėjęs rusų kariškis papurtė galvą, parodydamas, kad jis politinių kalinių egzekucijai (šaudymui) netinkamas – per mažas. Gatvėje, prie kalėjimo pastato, mjr. Doncovo įsakymu jau buvo išstatytos rusų kareivių sargybos, kai kurie jų – ginkluoti kulkosvaidžiais, o bet koks judėjimas gatve - sustabdytas.

Tai vyko birželio 23-24d. naktį, iki 7-8 val. ryto. Po to garnizono vadas, mjr. Doncovas išėjo, tačiau po kelių valandų su keliais rusų kareiviais vėl sugrįžo atgal. Susirinkusiems raštinėje prižiūrėtojams liepė išeiti, jame pasiliko tik jis pats, keli rusų kareiviai, A.Žutautas, kalėjimo gyd. J. Gutmanas, kalėjimo politvadovas, vyr. prižiūrėtojas A.Vaitkus, tuo metu ėjęs ir kalėjimo viršininko pareigas (buvęs batsiuvys), bei vyr. prižiūrėtojas V. Selenis (yra prižiūrėtojų parodymų neatitikimas, kai kurie liudijo, kad tai jis Telšių NKVD skyriaus viršininko Taurinsko buvo paskirtas kalėjimo viršininku).

Rusų kareiviai atrinkinėjo bylas pagal baudžiamuosius straipsnius, jas rūšiavo, o A.Žutautas ir gyd. J. Gutmanas sudarinėjo sušaudymui pasmerktųjų kalinių sąrašus. Iš pradžių buvo sudarytas 43 politkalinių sąrašas.

Tuo metu iš Telšių miesto pabėgę partiniai ir sovietiniai pareigūnai, NKGB čekistai, kaip jau minėta, apsistojo Tryškių miške – ten buvo jų laikina bazė. Jame stovėjo daug rusų kariuomenės, buvo jos štabas. Telšių vykdomojo komiteto pirmininkas, LTSR Aukščiausios

Tarybos Prezidiumo pirmininko (J.Paleckio) pavaduotojas D.Rocius, Telšių partijos komiteto sekretorius B.Mironovas, Telšių NKGB skyriaus viršininkas P.Raslanas kreipėsi į štabo vadovybę, karinį prokurorą, karo tribunolo pirmininką, pranešdami, kad Telšių NKVD kalėjime susidariusi pavojinga padėtis – jame liko daugiau nei 70 kontrrevoliucionierių, fašistų, kurie, jei būtų apginkluoti, sudarytų rimtą pavojų Raudonajai armijai, todėl juos ten palikti būtų didelis nusikaltimas. Karinė vadovybė sutiko jiems padėti – davė čekistui P. Raslanui kariuomenės dalinį, keturis sunkvežimius, du tankus. Tas, pasiėmęs į pagalbą keletą vietinių partinių ir sovietinių vadovaujančių darbuotojų - D. Rocių, B.Mironovą, Baužą bei čekistus (Telšių NKGB skyriaus operatyvinius įgaliotinius A. Minkevičių, A. Galkin, Ždanov ir kt.), išvyko į Telšių kalėjimą. Tai buvo didelis pastiprinimas miesto garnizono vado, mjr. Doncovo vadovaujamam daliniui bei 8-osios armijos Politinio skyriaus politdarbuotojui, II-o rango intendantui M.Kompanejec, perėmusiam kalėjimo vadovavimą.

Birželio 24d. pavakare atvykę į kalėjimą, jie sudarė naują komisiją byloms peržiūrėti. Nuo šiol ją sudarė: Telšių NKGB skyriaus viršininkas Petras Raslanas, jo pavaduotojas ltn. Ždanov, Telšių Vykdomojo komiteto pirmininkas D. Rocius, Kretingos NKGB skyriaus viršininko pavaduotojas, ltn. Jermolajev, 8-osios armijos Politinio skyriaus politdarbuotojas, II-o rango intendantas M. Kompanejec. Jie peržiūrėjo virš 70 bylų, kuriose suimtieji buvo kaltinami už šnipinėjimą, kontrrevoliuciją ir antisovietinę agitaciją bei priėmė sprendimą juos sušaudyti. Taip pasmerktųjų mirčiai sąrašas pailgėjo iki 76 žmonių.

Jų bylose būdavo tokie kaltinimai: „kontrrevoliucinė agitacija", „šmeižikiškų gandų apie sovietų valdžią ir Raudonąją armiją skleidimas", priklausymas „pogrindinei kontrrevoliucinei diversinei-teroristinei organizacijai", gyventojų agitacija, siekiant nuversti sovietų valdžią, sukilti, rengimasis vykdyti „diversinius-teroristinius aktus". Žinoma, kad pas kai kuriuos suimtuosius per kratas buvo surasta ginklų, nes vyko rengimasis būsimam sukilimui.

Apie 18 val. į Rainių miškelį kasti duobių (pagilinti ir praplatinti rusų kareivių iškastus apkasus) su mašina išvažiavo, vadovaujami rusų karininko, du prižiūrėtojai – A.Pilybaitis ir Heimanas bei 8 rusų kareiviai. Jie iškasė tris duobes, ketvirta, matyt, buvo iškasta jau žudynių metu. Miškelyje stovėjo rusų karinis dalinys, nes matėsi užmaskuotas tankas, už kokių 30 m gulėjo sumesti mašinų varikliai.

Į miškelį tą dieną turėjo būti atvežti ir kankinimo įrankiai, prietaisai, priemonės: elektros dinamos skirstomoji spinta, trys dizeliniai varikliai elektrai gaminti, didelis vandens bakas, vandens virimo krosnelė su katilu (garinis katilas), 3 ar 4 medinės statinės („bačkos"), pridėtos kopūstų galvų, vinys, plaktukai ir kt. Kas tai įvykdė, niekas iš apklaustų prižiūrėtojų nepapasakojo, niekas neprisipažino, tačiau tai galėjo būti įvykdyta tik su jų, vietinių gyventojų, pagalba. Visi šitie daiktai, prietaisai buvo rasti Rainių miškelyje po įvykdytų žudynių. Reikia pasakyt, kad jų galėjo būti ir daugiau, nes per tris dienas, kol buvo surastos aukos, dalį tų daiktų, tinkamų ūkyje, aplinkiniai gyventojai

jau buvo išsivežioję. Visi šie paruošiamieji darbai rodo, kad žudynės buvo organizuotos labai kruopščiai, detaliai, planingai ir profesionaliai. Nors visa tai turėjo būti atgabenta į egzekucijos vietą birželio 24 d., iki vakaro, tuo metu aukoms duobes kasęs prižiūrėtojas A.Pilybaitis to nemini, o kokiu tikslu jie kasė duobes, tvirtino net nežinojęs.

Birželio 24d., apie 21-22val.vakaro, į sargybą prie kalėjimo vartų stojo rusų kareiviai. Netrukus, 23val., prasidėjo politinių kalinių vedimas ir guldymas į sunkvežimių kėbulus. Kad aplinkiniai gyventojai negirdėtų pagalbos šauksmų, aimanų, buvo užvesti tankų, visą laiką dirbo mašinų varikliai. Tuo metu vokiečių kariuomenė buvo apie 7 km nuo miesto.

Politinius kalinius, atidaręs kameros duris, ramiu balsu, kad nesukelt įtarimų ir panikos, išsikviesdavo einantis kalėjimo viršininko pareigas A.Vaitkus. Kaliniai iš II-o aukšto būdavo nuvedami į I-ą aukštą, į sargybos būstinę. Pirmiausia jiems stipriai surišdavo rankas, bet ne už riešų, o per alkūnes. Po to, kad kalinys išsižiotų, liepdavo garsiai tarti - „aaa!" Tuo metu už nugaros stovėję rusų kareiviai ar A. Vaitkus per pražiotą burną užnerdavo iš drobinės paklodės padarytą raištį, pritraukdami apatinį žandikaulį prie krūtinkaulio ir suveržDavo, surišdami už kaklo mazgą. Tokiu būdu kalinys nebegalėdavo nei pasipriešint, nei šaukt. Tai grubiai, skausmingai atliekant, kai kurie kaliniai pasipriešindavo, šaukdavo, todėl būdavo žiauriai mušami - būstinėje grindys buvo aptaškytos krauju, mėtėsi krauju aptekę drabužiai.

Kalinius išvesdavo į lauką ir kniūbsčiomis, vieną ant kito, suversdavo į gatvėje stovinčių sunkvežimių kėbulus. Kai kurie vedami kaliniai patikimesniems, žmogiškumo nepraradusiems lietuvių prižiūrėtojams dar ištardavo kelis žodžius, kaip - „sudie", „būsi liudininku". Tuos, kurie priešindavosi, kareiviai mušdavo kumščiais, spardydavo, daužydavo šautuvų buožėmis. Kadangi iš keturių mašinų tik viena buvo dengta, ant viršaus užmesdavo kalinių drabužius (paltus), maskuodavo medžio šakomis, eglutėmis. Kalinių vedimas ir guldymas į mašinas truko apie 2-2,5val. ir buvo baigtas birželio 25d. naktį, 1 val. 30 min.

Baigus krauti kalinius, jos nuvažiavo Luokės gatve Rainių link, o joms iš paskos – mašinos su rusų kareiviais, čekistais, kai kuriais kalėjimo prižiūrėtojais. Į jas sulipo A.Vaitkus, Heimanas, A.Pilybaitis, Pocevičius ir kiti - visi jie nuvažiavo į Rainių miškelį, į egzekucijos vietą. Kalėjimo tarnautojo A.Žutauto prisiminimais, nuvažiavus paskutinei mašinai, iš raštinės išėjo Telšių NKGB skyriaus viršininkas P.Raslanas su savo pavaldiniu, operatyviniu įgaliotiniu N.Dušanskiu, kurie ką tai su savim nešėsi.

1988m. lapkričio 18d. paaiškinime Lietuvos TSR prokurorui P.Raslanas teigė, kad iš Telšių kalėjimo į Tryškių mišką, lydimi kareivių apsaugos, jie išvažiavo birželio 25d., 10-11 val. ryto. Atvykus, jis pasiliko prie automašinos, kurioje buvo saugumo skyriaus archyvinė medžiaga ir ten esantys Telšių NKGB skyriaus operatyviniai darbuotojai: K.Repšas, N.Dušanskis ir vienas rusų karininkas.

Pagal kalėjimo virėjo J.Adomaičio parodymus, po žudynių, birželio 25d. rytą, jis užbėgo į kalėjimo pastato sargybos būstinę pasiimti kepurės ir ten rado daug susirinkusių

prižiūrėtojų. Tuo metu prie jų prisidėjo du milicininkai, du rusų karininkai, o vėliau atsirado ir Telšių Vykdomojo komiteto pirmininkas D.Rocius. Jis liepė neatsilikti ir skubiai eiti paskui juos. Iš miesto išėjo Luokės gatve ir pasuko Tryškių vieškeliu. Einant, jis pastebėjo, kad A.Vaitkaus kelnės ir batai aptaškyti krauju, o Heimanas užsimovęs politkalinio rudas kelnes (matyt, sukruvintas pakeitė į švarias). Prižiūrėtojas Kabaila jam papasakojo, kad ir A.Vaitkus, ir Heimanas buvo prie kalinių žudymo. Visa tai rodo, kad dalis čekistų, kalėjimo prižiūrėtojų, dalyvavusių Rainių miškelyje vykusiose žudynėse, po to buvo sugrįžę atgal į Telšių kalėjimą (matyt, pailsėt, pavalgyt).

Rainių miškelyje žudynėms paruošta teritorija rusų kareivių buvo apsupta dviem žiedais – tai atliko 8-osios armijos 123-os divizijos dalinio kareiviai ir NKVD 105-os pasienio užkardos pasieniečiai. Buvo užtverti visi keliai, niekas pašalinis negalėjo į miškelį patekti. Naktį prasidėjo baisios, brutalios, su sveiko žmogaus psichika nesuderinamos žudynės, be jokios abejonės, vienos iš pasaulyje žiauriausių.

1988m. gruodžio 23d. buvo užrašyti Jono Šapalo, Telšių kalėjimo politkalinio, 1905m. gimusio Tverų valsčiaus Zarūbų kaime, prisiminimai. Jis pasakojo, kad išliko vienintelis gyvas iš kalinių, atvežtų egzekucijai į Rainių miškelį. Pasakojimo metu jam jau buvo 83 metai. Parodymus jis davė, sužinojęs, kad sukurta Vyriausybinė komisija 1941m. įvykiams Rainių miškelyje tirti. Toliau pateikiamas sutrumpintas jo parodymų atpasakojimas.

Atvežę politinius kalinius į Rainių miškelį, čekistai liepė jiems išlipti iš mašinų. Kiek tiksliai buvo atvežta kalinių, jis nežino, bet buvo keturios mašinos. Kiek ten buvo NKVD darbuotojų, jis irgi tiksliai pasakyti negali, bet tarp jų buvo ir lietuvių. Mašinas sustatė apie laukymę ratu, o kad būtų šviesu, įjungė lempų šviesas. Čekistai atrinko pirmą 10 kalinių grupę ir sustatė į eilę miško aikštelėje. J. Šapalo liudijimu, jie manė, kad prasidės šaudymas. Tuo metu buvo užvesti mašinų varikliai, sukeltas didelis triukšmas. Tačiau, pasirodo, niekas nešaudė, o tik prie kiekvieno kalinio iš priekio priėjo po 2-3 , o už nugaros atsistojo po vieną čekistą, kurie prilaikė kalinį. Kaliniai ir taip nebegalėjo pasipriešinti, nes buvo stipriai, per alkūnes, surištos rankos. Netrukus pasigirdo klaikus kalinių klyksmas, J.Šapalas pasibaisėjo, pamatęs, kaip iš priekio stovintys čekistai pjauna tų dešimties asmenų liežuvius, o nusmaukę kelnes – lytinius organus. Žmonės iš skausmo raičiojosi ir nežmoniškai klykė. Ar po to jie numirdavo, jis nežino, tačiau matė, kad po to kareiviai šautuvų buožėmis smogdavo jiems į galvas, matyt, pribaigdavo. Nei vienas iš tos dešimties nebuvo nušautas. Kaliniai, stovėję už jų nugarų, pasibaisėję tuo vaizdu, puolė bėgti į visas puses, mat buvo naktis, tamsu. Tačiau pabėgti buvo sunku, nes aplinkui buvo NKVD kareiviai, o, be to, rankos surištos. Jis matė, kaip rusų kareivis smogė vienam kaliniui, kurio pavardės jis nežino, šautuvo buože. J. Šapalas dar vežamas buvo beveik išsilaisvinęs rankas, nes, matyt, virvė nebuvo labai stipriai užveržta. Kai tik kaliniai išsisklaidė, jis griebė šalia stovėjusį kareivį, parvertė jį ant žemės ir ėmė bėgti miškeliu. Po kelių sekundžių pradėjo į jį šaudyti, aiškiai girdėjo už nugaros šūvius. Griuvo ant

žemės, kelis metrus pašliaužė, po to vėl bėgo. Jo niekas nebesivijo, nes buvo tamsu. Kas atsitiko su kitais kaliniais, jis nematė. Po to pėsčiomis parėjo į Zarūbų kaimą, pas tėvus.

Po kelių dienų pasklidus žiniai apie Rainių miškelyje nukankintus politinius kalinius, jis, kartu su nužudytų aukų giminaičiais, atvažiavo į Rainių miškelį. Apžiūrėjo žuvusius, sudarkytus kalinių kūnus, atpažino tuos, su kuriais kalėjo, tačiau ilgai ištverti negalėjo, sukrėstas išėjo. Tuo metu prie Džiuginėnų k. buvo rasti dviejų ar trijų nušautų kalinių kūnai – tai galėjo būti pabėgėliai iš Rainių miškelio, kuriuos pasivijo rusų kareiviai. Rainių miškelyje buvo rasti užkasti ir dviejų rusų kareivių kūnai su šautinėmis žaizdomis galvoje. Juos NKVD čekistai sušaudė, matyt, už tai, kad atsisakė dalyvauti kalinių kankinime, tačiau labiau tikėtina, kad buvo nubausti už tai, jog, stovint sargyboje, dėl jų kaltės pabėgo kaliniai.

Daugiau jokių rašytinių, archyvinių duomenų apie Rainių žudynių eigą neišliko, buvo jos dalyvių melagingai nuslėpti, tačiau išliko teismo medicininės ekspertizės duomenys, aukų sužalojimų aprašymai, nusikaltimo vietoje rastos kankinimo priemonės ir įrankiai. Iš jų galime atkurti ten vykusios tragedijos vaizdą.

Iškart galima pakartoti, kad tai buvo vienos iš žiauriausių, sadistiškiausių žudynių II-ojo pasaulinio karo istorijoje. Jos buvo įvykdytos labai profesionaliai, žmogui prieš mirtį sukeliant kuo didesnes ir ilgesnes skausmo kančias, kas tik parodo ČeKa (Ypatingoji Komisija), iš jos kilusių NKVD-NKGB čekistų, profesionalių žudikų, aukštą praktinį paruošimą, platų kankinimo būdų ir metodų arsenalą, jų patologinį, sadistinį žiaurumą, iškrypėlišką žudiko aistrą, malonumą.

Kaliniams buvo nupjaunami liežuviai, lyties organai, kurie būdavo sukišami į burnas. Kitiems lytiniai organai būdavo suknežinami kariškų batų spyriais ar kietais, bukais įrankiais, todėl juose buvo išlikę masyvūs kraujo išsiliejimai. Kad kančios būtų kuo ilgesnės, kalinių rankos, kojos buvo laikomos įmerktos į verdančių kopūstų katilus, šutinamos, po to oda nusmaukiama, nuplėšiama. Kitų kūnai būdavo apliejami verdančiu vandeniu, ant kūnų, išėmus iš verdančio katilo, dedami karšti kopūstų lapai, samanos. Kaliniai buvo kankinami, kratomi iš dyzelinių generatorių variklių išgaunama stipria elektros srove, juos mušdavo rimbais su švino antgaliais, lazdomis, šautuvų buožėmis, spardydavo, aukų kūnuose matyti likę kraujosruvos po daugybinių sumušimų. Uždegtame dideliame lauže buvo kaitinami metaliniai įrankiai ir jais deginami, svilinami aukų kūnai, padai. Rankų bei kojų galūnės buvo kišamos į laužą, deginamos. Buvo nuplėšiami rankų ir kojų nagai, deginami padai, perduriami durtuvais. Buvo, kaip kišenės, prapjaunami pilvai, į juos sukišamos aukos rankos. Kitiems tarp šonkaulių, iš abiejų pusių, kaip kišenės, buvo prapjauta krūtinės ląsta, sukištos rankos. Kietais, bukais įrankiais buvo laužomi šonkauliai, rankų ir kojų kaulai, suknežinami apatiniai žandikauliai. Kūnai daugelyje vietų buvo badomi durtuvais, pjaustomi peiliais, išbadomos akys, badoma į galvą, į ausis, nupjaunamos ausys. Būdavo nukapojami ar

nupjaustomi pirštai, prapjaunami tarpupirščiai. Daugeliui kalinių sunkiu, buku daiktu (šautuvo buože, o, gal būt, kūju ar pan.) būdavo sukneţinama, sutraiškoma kaukolė, išsiskirdavo per siūles kaukolės skliautas, deformuodavosi galva, iš orbitų iššokdavo akių obuoliai, ištykšdavo smegenys, o jei neištykšdavo, tai dar pradurdavo durtuvu. Į galvą, smegeninę kaukolės dalį - pakaušį, kaktą ar smilkinius, prikaldavo plaktukais vinių. Po odos šutinimo iš odos nugaroje peiliais būdavo išpjaunami diržai. Kai kuriuos kalinius kankindavo, degindavo pririšę prie eglių, buvo rasti apdegę, aprūkę jų kamienai. Kai kuriems kaliniams buvo nušutinti, kuokštais iškritę plaukai. Nuo nušutintų rankų, kojų pėdų, nuplėšdavo, kaip pirštinę ar kojinę, odą.

K.Žimkaus atsiminimais, birželio 25d. rytą jis važiavo į Telšių turgų. Rainių miškelyje pamatė didžiulę priekabą geležiniais ratais. Pasilypėjęs, žvilgtelėjo vidun: ten mėtėsi plaukų kuokšteliai, matėsi šutinti kopūstai, kurie dar buvo šilti, o sienos buvo aptaškytos krauju. Jo akys užkliuvo už nuogos kojos, kuri kyšojo iš po žemių. Kojos nagai buvo nulupinėti, o žemė apdėta skujomis, lapais.

Nužudytas aukas kareiviai nutempdavo ir sumesdavo į duobes. Po žudynių aukos buvo užkastos, užkasimo vieta užmaskuota samanomis, spygliais, nukritusiais medžių lapais.

1941m. birželio 27d. 11 val. į Telšius įžygiavo vokiečių kariuomenė, o sekančią, birželio 28d., Rainių miškelyje buvo rasti nukankinti politiniai kaliniai – viso 73 aukos. Jie buvo atkasti, sudaryta Speciali komisija, atlikta medicininė ekspertizė. Buvo, dažniausiai pagal drabužius, artimųjų atpažinti 26 kaliniai, o 46 kalinių dėl sužalojimų atpažinti buvo neįmanoma. Tik 10 kalinių turėjo šūvių padarytas žaizdas, tačiau jie nebuvo sušaudyti – tai buvo tik po ilgų kankinimų padaryti kontroliniai šūviai, galutinai pribaigiant aukas. Tai buvo baisus nusikaltimas, baisi tragedija, baisiau už „Baltramiejaus naktį"- artimieji nebeatpažino savo sūnų, brolių, vyrų.

1941m. liepos 1d. Telšiuose nusidriekė didžiulė laidotuvių procesija, susirinko daugybė žmonių pagerbti ir palydėti nukankintus lietuvių patriotus į paskutinę kelionę. Po iškilmingų mišių Šv. Antano Paduviečio katedros šventoriuje raudonojo teroro kankiniai buvo iškilmingai palaidoti Telšių kapinėse.

Buvusio ilgamečio Telšių kalėjimo tarnautojo Juozo Petkaus (1940m. sovietų atleisto iš darbo) atsiminimais, jis Telšių kalėjimo vadovavimą perėmė 1941m. birželio 27d., 4 val. ryto, dar prieš ateinant vokiečiams. Buvo apklausti nespėję į Rusiją pabėgti kalėjimo tarnautojai ir prižiūrėtojai. Jie papasakojo, kad kai kurie kaliniai, tariant raidę „a", buvo pažaboti ne drobiniu raiščiu, o spygliuota viela, į burną prikišus skudurų. Žudynių metu, kad kankinamos aukos kuo ilgiau išbūtų gyvos, kalėjimo gyd. J.Gutmanas nuolatos leido injekcijas.

Sukilėlių buvo suimti 19 prie Rainių žudynių prisidėjusių kalėjimo tarnautojų ir prižiūrėtojų, o juos ištardžius, 16 sušaudyta.

Palyginant du tomis dienomis vykusius įvykius – Lietūkio garažo žudynes, prie kurių netiesiogiai prisidėjo vokiečių spec. tarnybos (SS saugumo tarnyba – SD), bei

Rainių žudynes, kuriose jau tiesiogiai dalyvavo rusų specialiosios tarnybos (NKVD/NKGB), tarp jų galima pastebėti vieną bendrumą. Ir vienu, ir kitu atveju tai buvo dviejų diametraliai priešiškų, antagonistinių politinių-socialinių reiškinių - kolaboracionalizmo ir patriotizmo – žiaurus, negailestingas susidūrimas realybėje.

Po Birželio sukilimo, nepaisant vokiečių trukdymų, LLV suspėjo nuveikti daug darbų: paskelbti negaliojančiais sovietinius įstatymus ir grąžinti prieš okupaciją buvusių įstatymų galiojimą, atkurti buvusią Lietuvos teismų tvarką, po įvykdytos nacionalizacijos atstatyti privatinę nuosavybę, taip pat anksčiau buvusią švietimo sistemą. Labai reikšminga buvo tai, kad, LLV pakviesti, į darbą grįžo išsilavinę, patriotiškai nusiteikę lietuviškos administracijos tarnautojai - buvo galutinai sukurta lietuvių savivaldos administracija (greitai, sklandžiai atkurtos apskričių, miestų, valsčių valdybos ir kitos savivaldos įstaigos, buvo paskirti miestų burmistrai, apskričių viršininkai, valsčių viršaičiai ir kaimų seniūnai). Vokiečiai, nors tai jiems labai nepatiko, neišdrįso savivaldos išardyti, o jos darbas, mažinant okupacinio režimo poveikį krašto ūkiui ir Lietuvos žmonėms, buvo didžiulis. Atkurtos policijos nuovados ir apskričių policijos vadovybė. Kaune ir Vilniuje iš sukilėlių ir sukilime dalyvavusių 29-ojo teritorinio šaulių korpuso (suformuoto iš LK) karių su entuziazmu pradėti formuoti pirmieji policijos (savisaugos) batalionai, tikintis, kad tai bus Lietuvos kariuomenės atkūrimo pradžia.

Rytų fronte karo pradžioje vokiečių kariuomenę lydėjo pergalės. 1941m. vasarą vokiečių Vermachto armijų grupė „Šiaurė" sėkmingai vystė puolimą Leningrado kryptimi, armijų grupė „Centras" sėkmingai puolė Maskvos kryptimi, tačiau armijų grupės „Pietūs" puolimas pradėjo strigti – ji susidūrė su pačiomis didžiausiomis ir galingiausiomis Raudonosios armijos jėgomis, kurios priklausė Kijevo Ypatingajai karinei apygardai (į jos sudėtį įėjo 8 mechanizuoti korpusai su 3695 tankais) ir buvo telkiamos strateginiam puolimui (kodinis pavadinimas „Audra") prieš Vokietiją ir Vakarų Europą. A.Hitleris ryžosi sustabdyti puolimą Maskvos kryptimi ir permesti dalį kariuomenės (tame tarpe 4-ąją tankų grupę) į Pietus. Tokiam jo sprendimui kategoriškai prieštaravo žymiausi generolai – H.Guderianas, F. fon Bokas, F.Halderis, E.Hepneris, - teigdami, kad Maskva yra svarbiausias Rusijos strateginis politinis-administracinis- karinis-pramoninis-komunikacinis centras, todėl turi būti ir svarbiausias jų tikslas, o puolimo sustabdymas yra tik strategiškai svarbaus laiko praradimas bei „žaibo karo"pabaiga. Jie buvo visiškai teisūs – perkelti pagrindines smogiamąsias karines pajėgas iš pagrindinės puolimo krypties į šalutinę, buvo didžiulė strateginė klaida. Po keturių savaičių, 1941m. spalio 2, atnaujinus puolimą Maskvos kryptimi (operacija „Taifūnas"), prasidėjo rudens bekelė, šalta, ankstyva žiema (vokiečių kareivių praminta „Generolu Šalčiu"). Rusų kariuomenė, papildyta rezervais iš Sibiro, Maskvos prieigose perėjo į puolimą, sumušė ir atstūmė vokiečius net iki 350-400km. Taip nesėkmingai, neįgyvendinus strateginių tikslų, baigėsi „blitzkrieg"(„žaibo karas").

Nors vokiečiai ir sutriuškino prie vakarinių sienų sutelktą puolimui rusų kariuomenę, vykdydami puolimą vien 1941m. paėmė į nelaisvę net 3,8mln. rusų kareivių, sunaikino didžiąją dalį jų technikos, tankų, lėktuvų, laivų, tačiau tai pergalės jiems neatnešė – rusų gyvieji ištekliai buvo neišsemiami. Vietoj sutriuškintos prie vakarinių sienų savo kariuomenės, iki 1941m. pabaigos jie suformavo antrą, turinčią 400 naujų divizijų, o kariniais-materialiniais ištekliais juos iškart pradėjo remti Vakarai (Anglija ir JAV). Nuo to laiko prasidėjo ilgas, naikinantis, sekinantis gyvosios jėgos bei karinių-materialinių išteklių karas, kuriam Vokietija turėjo tik ribotus resursus. Šitokio karo varianto ji ir baiminosi, stengėsi išvengti, tačiau taip ir neišvengė: Rytų fronte kariavo iki ¾ jos karinių pajėgų, o žuvo net apie 75-80% proc. II pasaulinio karo metu žuvusių vokiečių karių (apie 4-4,3mln. iš 5,3mln. žuvusių).

Kadangi rusų kariuomenė turėjo didžiulių ne tik gyvosios jėgos, bet ir karinės technikos, ginkluotės nuostolių, o visas Sovietų Sąjungos karinis-pramoninis kompleksas nebeveikė, nes skubos tvarka iš europinės Sovietų Sąjungos dalies buvo evakuotas į Sibirą ir ten atstatomas, Vakarų valstybės iškart atėjo jiems į pagalbą. Jau 1941m. rugpjūčio mėnesį, dar net nepasirašius su JAV ir Didž. Britanija Lendlizo sutarties protokolų, jai buvo pradėtas vykdyti karinis-materialinis tiekimas: didžiuliais kiekiais tiekiami tankai, lėktuvai, pabūklai, šaudmenys, jūrų laivai, automobiliai, sunkvežimiai, traktoriai, metalo apdirbimo staklės ir kitokia įranga, degalai, apranga, avalynė, maisto produktai, medicininės priemonės ir t.t. Galima teigti, jog be Vakarų vykdomo Lendlizo tiekimo Sovietų Sąjunga būtų Vokietijai pralaimėjusi. Tiekimas buvo vykdomas net trimis srautais: 1. Šiaurės keliu: per Atlanto vandenyną į šiaurinę-vakarinę Sovietų Sąjungos dalį – Murmansko ir Archangelsko uostus.2. Pietų (Persijos įlankos) keliu per Iraną.3. Tolimųjų Rytų (Ramiojo vandenyno) keliu per Vladivostoką.

Šioje karinėje-politinėje situacijoje dviejų galių – Rytų (Sovietų Sąjungos) ir Vakarų (anglosaksų - JAV ir JK) interesai sutapo, nes Vokietija tapo abiejų šių galių priešu. Anglosaksai jau iš anksto turėjo slaptų tikslų patraukti į savo pusę ir pasinaudoti Sovietų Rusijos kariniu potencialu kare prieš Vokietiją. Taip dėl vieno bendro tikslo - nugalėti Vokietijos III Reichą - susivienijo dvi priešiškos ideologijos, dvi priešingos politinės-ekonominės sistemos: Sovietų Sąjungos radikalus komunistinis totalitarinis režimas ir Vakarų kapitalistinės demokratinės valstybės, tarp kurių egzistavo nesuderinami, antagonistiniai prieštaravimai (laikinai atidėti vėlesniam, pokariniam laikotarpiui). Vakarų sąjungininkai (JK ir JAV) į viską žvelgė iš savo praktinių, utilitarinių interesų, iš real politik pozicijų: jiems neturėjo jokios reikšmės, kad Sovietų Sąjunga, vykdydama agresyvią, ekspansinę imperialistinę politiką, užpuolė ir užėmė dalį Suomijos, Rytinę Lenkiją, okupavo ir aneksavo Lietuvą, Latviją, Estiją, karine jėga užėmė ir prisijungė Besarabiją, Šiaurės Bukoviną, 1939-41m. nacistinei Vokietijai, kariaujančiai prieš JK ir Prancūziją, vykdė naftos ir kitų karinių strateginių žaliavų tiekimą. Visi šie kariniai-politiniai veiksmai, sprendimai, susitarimai

Vakarų politikų buvo vertinami ne moraliniu-vertybiniu požiūriu, o labai racionaliai, pragmatiškai, pagrindinį dėmesį skiriant jų pačių strateginiams, globaliems geopolitiniams tikslams. Tokia politika, kaip parodė laikas, atnešė jiems didžiulę strateginę naudą ir pranašumą. Tuo metu, kai Vokietijos kariuomenės pagrindinės pajėgos, patirdamos milžiniškus nuostolius, buvo giliai įklimpusios Rytų fronte, anglosaksų valstybės - JAV, Jungtinė Karalystė, Kanada ir kitos Britų Sandraugos šalys – gavo joms labai reikalingą santykinį trejų metų atokvėpį. Jos tuo metu kariavo kituose strategiškai svarbiuose, bet antraeiliuose karo teatruose: kovos Šiaurės Afrikoje su vokiečių Afrikos korpusu (1943m. vokiečių korpusas patyrė pralaimėjimą), jūrų mūšiai už Atlanto vandenyno kontrolę su vokiečių povandeniniu laivynu (lūžis sąjungininkų naudai įvyko 1943m. pavasarį), sąjungininkų kariuomenės išsilaipinimas Sicilijoje (Italija) 1943m. Šis laikotarpis sudarė palankias sąlygas sistemingai kaupti bei stiprinti savo karinę galią, ginkluotąsias pajėgas, sėkmingai vykdyti Lendlizą – karinį-materialinį tiekimą – iš JAV į JK ir Sovietų Sąjungą, permesti per Atlanto vandenyną transporto laivais JAV ir Kanados kariuomenės pajėgas į Britų salas. Visa tai 1944m. vasarą lėmė galingo antrojo – Vakarų fronto - atidarymą Europos kontinente, Prancūzijos šiaurės-vakarinėje dalyje, Normandijoje.

Užbėgant įvykiams už akių, galima išvardinti ir palyginti, kokie II pasauliniame kare buvo patirti Didžiojo trejeto nuostoliai. Sovietų Sąjunga jame neteko iki 27mln. gyventojų, iš jų – 8,7mln. kareivių, JAV- 420 000 karių, Jungtinė Karalystė – 450 000 gyventojų, iš jų 383 000 karių. Tačiau dalis Rusijos istorikų jau seniai įrodė, kad Sovietų Sąjungos karinių nuostolių proporcijos nuo oficialiai skelbiamų ryškiai skiriasi: iš 27mln. žuvusių gyventojų, kareiviai sudaro net 22,4 mln. [B.Sokolov."Mitai ir tiesa", Leidykla, Briedis", 2020. Psl.330-367].

Vokietija II pasauliniame kare neteko 6,9-7,4 mln. gyventojų, iš jų iki 5,3mln. sudarė žuvę kareiviai.

1942m. sausio 1d. jau oficialiai susidarė Antihitlerinė koalicija, kurioje pagrindinį vaidmenį (be Kinijos, Kanados, Australijos, Prancūzijos, Lenkijos ir kt. valstybių) vaidino Didysis trejetas - JAV, Jungtinė Karalystė ir Sovietų Sąjunga.

1941m. vasarą vokiečių buvo įkurtas okupacinis administracinis-teritorinis vienetas Ostlandas su centru (Reichskomisariatu) Rygoje, kurį sudarė keturios Generalinės sritys: Estija, Latvija, Lietuva ir Baltarusija. 1941 m. liepos 25 d. vokiečiai paskelbė apie civilinės okupacinės administracijos (Civilverwaltung) įvedimą, o Lietuvai valdyti buvo paskirtas reichskomisaras Adrianas fon Rentelnas. LLV kreipėsi į jį su memorandumu, tačiau priėmime fon Rentelnas trumpai, iš rašto, perskaitė, kad jis perima buvusios nepriklausomos Lietuvos civilinę valdžią, Lietuvos laikinoji vyriausybė paleidžiama, o galutinį šio krašto santykių sutvarkymą fiureris pasiliks karo pabaigai. Pabrėžė, kad vietoj sovietinės teisės, nebus mechaniškai grąžinta nepriklausomos Lietuvos teisė, klausimas dėl įmonių ir žemės nuosavybės liks atviras, lietuviški teismai nenagrinės vokiečių ir žydų bylų, vokiečių kalba

bus tarnybinė, lietuvių - leistina ir kt. Buvo įkurta Generalinių tarėjų institucija, veikusi lygiagrečiai su civiline okupacine vokiečių administracija, į kurią nuėjo dirbti daugiausia buvę „voldemarininkai“ su gen. P.Kubiliūnu priešakyje (1934m. bandę įvykdyti Lietuvoje provokišką perversmą). 1941 m. rugpjūčio 5 d. Lietuvos laikinoji vyriausybė susirinko į paskutinį posėdį, kuriame pateikė savo šešių savaičių darbo apžvalgą. Joje konstatavo, kad LLV buvo sudaryta sukilėlių ir jai buvo patikėta ginti Lietuvos suverenumą, ką ji per visą savo gyvavimo laikotarpį ir darė. Buvo priimta apie 100 įstatymų, nutarimų ir potvarkių kraštui atstatyti. Veiklą LLV nutraukė prieš savo valią. Paskui visi Vyriausybės nariai, kartu su juos lydinčia minia, nuvyko į Karo muziejaus sodelį ir padėjo gėlių ant Nežinomo kareivio kapo.

Tuo metu atsirado ir „karštomis galvomis“ lietuvių generolų, kuriems kilo idėja sukurti du lietuvių karių korpusus ir prisidėti prie bendros pergalės prieš bolševizmą. Laimei, tuo metu vokiečiai jų pagalbos išdidžiai atsisakė. Kaip parodė vėlesni įvykiai, tai būtų buvusi tik didžiulė politinė klaida, ateityje turėjusi skaudžias pasekmes.

1941 m. liepos 26 d. LAF-o vadas K. Škirpa iš Berlyno Laikinosios vyriausybės vadovui J. Ambrazevičiui rašė: „Jei <...> krašto valdymo organą vokiečiai tikrai užsispirtų sudaryti, nušalindami dabartinę mūsų Vyriausybę, tai tegu susiranda sau tinkamų žmonių šiaip iš mūsų visuomenės tarpo, bet tik ne Vyriausybės narių. Nesant kitos išeities, vokiečių pasiūlymų mūsų visuomenės veikėjai neturėtų sabotuoti. Geriau vis dėlto, kad krašto reikalų tvarkyme dalyvautų kas nors iš rimtesnių mūsų žmonių, negu kad jų tvarkymą paimtų vieni vokiečiai į savo rankas arba pasikviestų sau pagalbininkais mažai vertingą elementą, kuris kraštui ir tautai padarytų daug žalos. <...> Vokiečiams neleidžiant mūsų Vyriausybei pasilikti, man kyla klausimas, ar yra prasmės būtinai veržtis, kad jie leistų mums sudaryti savo kariuomenę. <...> Siūlymu pagelbėti jiems kariauti su bolševikais ir tam paaukoti mūsų geriausius vyrus, vokiečių nenukreipsime nuo jų užsibrėžto prieš Lietuvą tikslo. <...> Vienintelis mūsų interesas tokiomis sąlygomis yra šis: stengtis laimėti laiko ir išsaugoti kiek galint daugiau mūsų tautos narių nuo išnaikinimo. Karas dar nežinia kaip ilgai gali užsitęsti ir kokių dar gali pasitaikyti mūsų tautai naujų sukrėtimų. Žiūrėkime daugiau pirmyn, ne vien to, kas vyksta šiandien.“[30]

Greta civilinės okupacinės administracijos, veikė ir vokiečių SD (SS slaptoji tarnyba), gestapas (valstybės slaptoji policija), Arbeitsamt (Darbo birža) ir kitos įstaigos, užtikrinančios vokiečių interesus. Visi su žydais susiję reikalai išimtinai buvo nacių rankose, jie labai piktai reaguodavo į bet kokius lietuvių administracijos bandymus palengvinti jų dalią. Tačiau Ostlando okupacinis režimas buvo santykinai švelnesnis, nei toliau į Rytus esančių okupuotų Rusijos sričių.

Vokiečių nurodymu įkuriami žydų getai - visiškai izoliuoti, griežtai saugomi, žydams gyventi skirti miesto kvartalai, turintys iš iškiliausių, žymiausių bendruomenės narių sudarytas Žydų tarybas (Judenratus), žydų geto policiją. Žydai vokiečių planingai naikinami, pasitelkiant į pagalbą ir vietinius talkininkus. Vykstant tokiam smurtui

prieš žydus, atsirado lietuvių, ištiesusių jiems pagalbos ranką. Tai buvo katalikiškoji visuomenės dalis, inteligentija, kunigai. Jie slėpė žydus, iš getų slaptai paimdavo jų vaikus, padarydavo jiems gimimo metrikus, pakrikštydavo. Vienas iš tokių žydų gelbėtojų buvo ilgametis Traupio parapijos klebonas Steponas Galvydis, karo metais kunigavęs Vabalninko bažnyčioje. Tai buvo didelė rizika, reikėjo turėti daug asmeninės drąsos, nes vokiečiai už žydų slėpimą taikė tik vieną bausmę - sušaudymą.

LAF (kartu su LLKS) dar veikė viešai ir 1941 m. rugsėjo 20 d. paskelbė memorandumą, kuriuo protestavo prieš Lietuvos Nepriklausomybės nepripažinimą. Vokiečių atsakomoji reakcija buvo labai greita ir negailestinga - jau kitą dieną vienas memorandumo kūrėjų - Leonas Prapuolenis, buvo suimtas ir išsiųstas į Dachau koncentracijos stovyklą, o 1941 m. rugsėjo 26 d. buvo uždrausta ir LAF veikla.

1941 m., po Laikinosios vyriausybės veiklos sustabdymo, prasidėjo antinacinio pogrindžio formavimosi periodas. Iš LAF susikūrė Lietuvių frontas (LF), o vėliau, 1942 m. pradžioje, prie jo sukurtas karinis Kęstučio padalinys, turėjęs tapti pagrindu Lietuvos kariuomenei atkurti (1944 m. gegužės mėn. turėjęs iki 10.000 narių).[23]

Lietuvių fronto politinė provakarietiška (anglosaksiška) orientacija, tikslai ir veiksmai, įvertinus tarptautinę padėtį, susidariusį naują pasaulinį politinį-karinį galios centrą, buvo suformuluoti labai anksti, trumpai ir aiškiai: remtis Antihitlerinės koalicijos narėmis Anglija ir Amerika bei jų 1941 m. rugpjūčio 14 d. pasirašytais ir visam pasauliui paskelbtais Atlanto chartijos susitarimais. Juose anglosaksų - JAV prezidento F.Ruzvelto ir JK ministro pirmininko V.Čerčilio, kaip naujos pasaulinės tvarkos kūrėjų, buvo deklaruoti pagrindiniai naujos pasaulio tvarkos projekto idėjiniai principai, ideologiniai pamatai. Prie Atlanto chartijos jau rugsėjo mėn. prisijungė ir Sovietų Sąjunga (su tam tikromis išlygomis dėl Baltijos šalių), Belgija, Nyderlandai, Norvegija, Lenkija, Jugoslavija, Graikija, Čekoslovakija, Liuksemburgas, emigracinė generolo Šarlio de Golio vadovaujama Prancūzijos vyriausybė).

Atlanto chartija (vertimas)

Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentas ir ministras pirmininkas mr. Čerčilis, atstovaujantis Jos Didenybės Vyriausybei Jungtinėje Karalystėje, susitiko kartu nustatyti tam tikrus bendrus nacionalinės politikos principus atitinkamose šalyse, kuriais remiantis tikisi (turi viltį) užtikrinti geresnę viso pasaulio ateitį.

1. JAV ir Didžioji Britanija nesiekia įsigyti teritorijų ar ko kito.

2. Jos nesutiks su jokiais teritoriniais pakeitimais, prieštaraujančiais suinteresuotų tautų laisvai pareikštiems norams.

3. Jos gerbia visų tautų teisę pasirinkti valdymo formą, kokią šios nori; jos siekia atstatyti suverenumo teises ir savivaldą tų tautų, kurios buvo prievarta jų netekusios.

4. Deramai laikydamosi savo įsipareigojimų, jos sieks, kad visos šalys - didelės ar mažos, nugalėtojos ar nugalėtosios - lygiomis teisėmis galėtų prekiauti ir naudotis pasaulio žaliavų šaltiniais, kurių būtinai reikia, kad tos šalys klestėtų ekonomiškai.

5. Jos nori pasiekti visų šalių visiško bendradarbiavimo ekonomikos srityje, kad galima būtų užtikrinti visoms aukštesnį gyvenimo lygį, ekonominį vystymąsi ir socialinį aprūpinimą.

6. Jos tikisi, kad, galutinai panaikinus nacistinę tironiją, įsigalės taika ir visos šalys galės saugiai gyventi savo teritorijoje; jos taip pat tikisi užtikrinti tokias sąlygas, kurioms esant, visi žmonės visose šalyse galėtų gyventi visą savo gyvenimą, nežinodami nei baimės, nei skurdo.

7. Tokia taika turi suteikti visiems galimybę laisvai, be jokių kliūčių plaukioti jūromis ir vandenynais.

8. Jos laiko, kad visos pasaulio valstybės, remdamosi realistiniais ir dvasiniais samprotavimais, turi atsisakyti panaudoti jėgą, nes ateityje jokios taikos nebus galima išsaugoti, jeigu valstybės, kurios už savo ribų grasina ar gali grasinti agresija, ir toliau naudosis sausumos, jūrų ir oro ginkluote. Čerčilis ir Ruzveltas yra tos nuomonės, kad, kol bus sudaryta platesnė ir patikimesnė visuotinio saugumo sistema, tokios šalys turi būti nuginkluotos. Anglija ir JAV taip pat rems ir skatins visas kitas įvykdomas priemones, kurios padės taikingoms tautoms nusikratyti ginklavimosi naštos.

1941 m. rugpjūčio 14 d.
Franklinas D. Ruzveltas, Vinstonas S. Čerčilis

Ją pasirašiusios šalys įsipareigojo atstatyti visų iki karo egzistavusių valstybių suverenumą ir sukurti kolektyvinio saugumo sistemą Europoje ir visame pasaulyje (reikia paminėti faktą, kad tuo metu JAV dar nebuvo oficialiai įstojusi į karą prieš Vokietiją, tai įvyko tiktai 1941m. gruodžio 11d.). Ir Lietuva, ir Latvija ir Estija šia deklaracija labai tikėjo, ja išsivadavimo kovoje rėmėsi, skaitydamos JAV ir JK pagrindiniu šios deklaracijos bei naujai formuojamos pasaulio tvarkos, o taip pat ir jų laisvės, garantu. Reikia pabrėžt, kad lietuvių tautos ir antinacinis pogrindinis pasipriešinimas (1941-44m.), ir antisovietinis partizaninis judėjimas (1944-53m.) buvo pastatyti ant tų pačių ideologinių Atlanto chartijos pagrindų, o galutinis strateginis tikslas buvo nepriklausomos Lietuvos valstybės atstatymas, remiantis Vakarų demokratijos principais.

Lietuvių antinacinis pogrindis stengėsi išeiti iš geopolitinės izoliacijos, užmegzti ryšius su Vakarų demokratiškuoju pasauliu (jie buvo užmegzti per Švediją). Lietu-

vių frontas buvo pati pirma antinacinio pogrindžio organizacija Lietuvoje, kurią sudarė Nepriklausomybės siekiams ištikimi LAF branduolio ir jo struktūroms atstovavę nariai, LLV aplinkos žmonės, katalikiškos ir skautų jaunimo organizacijos, ypač, studentai ir gimnazistai. Jos tikslas buvo ir toliau vykdyti Laikinosios vyriausybės uždavinius, vadovaujant antinaciniam pasipriešinimui, teisingai politiškai orientuojant visuomenę bei plėtojant valstybingumą. Buvo suformuotas vadovavimo centras, kuriam vadovavo VDU katedros vedėjas, Laikinosios vyriausybės ministras pirmininkas J. Ambrazevičius-Brazaitis. Apskrityse ir valsčiuose buvo kuriami šio centro padaliniai, 1942 m. pradėtas spausdinti savaitraštis „Lietuvių fronto biuletenis", o nuo 1943 m. sausio - uždraustas laikraštis „Į laisvę". Vieni iš svarbiausių spaudos uždavinių buvo tiesioginiai nurodymai, kaip elgtis okupuotai tautai (nesiregistruoti, neiti į vokiečių kariuomenę, nestoti į Reicho darbo tarnybą, policijos batalionus, sabotuoti pyliavas ir kt.), skelbiami oficialios valdžios nutylimi faktai apie vokiečių terorą Lietuvoje ir kitose šalyse, turto grobimą, pranešami užsienio politiniai ir kariniai įvykiai, tarptautinės padėties apžvalgos, įvertinimai, net slapčiausi A. Rentelno generalinio sekretoriato planai.

Lietuvą okupavę vokiečiai tuoj pat parodė savo tikrąjį veidą - visaip trukdė, o paskui uždraudė LLV veiklą, nepripažino paskelbtos Lietuvos nepriklausomybės. Prasidėjo represijos, žydų bendruomenės žudynės. Tačiau sukilimas puikiausiai atskleidė, kad Lietuva neperėjo iš raudonojo totalitarinio režimo į rudąjį kaip nuolankus vergas, pasirodė kaip gerai organizuota politinė-tautinė bendruomenė, lemiamu istoriniu momentu sugebanti spręsti savo laisvės bei išsivadavimo klausimą. Vokiečiams buvo apsunkinta „išvadavimo nuo bolševizmo" propaganda. LLKS, kurią sudarė liberalių pažiūrų tautininkai, 1941 m. rugpjūčio-rugsėjo mėn. atsiskyrė nuo LAF ir perėjo į pogrindį, pradėdama savarankišką antinacinę veiklą. Praktiniais ir taktiniais sumetimais kai kurie LLKS nariai prisidėjo prie vienintelės tuo metu legaliai veikiančios partijos - LNP („voldemarininkų" sukurta Lietuvos nacionalistų partija). Jos priedangoje buvo stengiamasi išplėsti rezistencinę veiklą ir pogrindinį organizacijos tinklą. Šį uždavinį lengvino LNP turimos legalios susisiekimo priemonės, jos priedangoje buvo skubiai sudarinėjamos popieriaus, rotatorių ir kitų biuleteniams ar kitokiems leidiniams reikalingų spausdinimo priemonių atsargos. Per LNP buvo pasirūpinta visoje Lietuvoje įsteigti sporto klubus, kurie labai gerai pasitarnavo LLKS vadovavimo aparatui, spaudai platinti, taip pat kitiems rezistencinės kovos uždaviniams vykdyti. Apsirūpinę reikalingomis priemonėmis, iki 1941 m. lapkričio mėn. vidurio LLKS nariai iš LNP palaipsniui pasitraukė. Reikia pasakyti, kad vokiečiai nesugebėjo Lietuvoje sukurti nė vienos „kvislinginės" (kolaboracinės) politinės organizacijos ar partijos - iš pradžių tokius įtarimus kėlusi LNP likvidavosi jau 1941 m. gruodžio mėn. viduryje, savo pačios vadovybės nutarimu. Dalis buvusių LAF narių 1942 m. rudenį įkūrė dar vieną pogrindinę organizaciją - Lietuvos Vienybės sąjūdį.

1942 m. Kaune buvo sudaryta LLKS vyriausioji vadovybė, įkurtos keturios apygardos (Vilniaus, Kauno, Šiaulių, Panevėžio). Apskričių vadovybės steigė organizacijos branduolius kiekviename valsčiuje. LLKS pogrindinėse spaustuvėse leido keletą leidinių: „Laisvės kovotojas", „Apžvalga", „Frontas", o nuo 1944m. - laikraštį „Laisvas žodis" (jis, rizikuojant, buvo spausdinamas viešose spaustuvėse). Senosios politinės partijos irgi dalyvavo rezistencijoje - spausdino laikraščius, proklamacijas. Spaudoje visada laikytasi pamatinės pozicijos: „Nė žingsnio nei į Rytus, nei į Vakarus!", „Nė vieno lietuvio už Lietuvos sienų!" Per visą okupaciją vyravo principinė nuostata, kad priešas Nr.1 yra pats baisiausias ir žiauriausias Rytų tironas - stalininė Sovietų Rusija, o priešas Nr.2 - hitlerinė nacistinė Vokietija, kovojanti su Lietuvos priešu Nr.1. Jeigu tekdavo rinktis, tai lietuviai pasirinkdavo mažesnę, antrą blogybę.

Pogrindžio spauda sugriaudavo, paversdavo beprasmėmis visas vokiečių administracijos pastangas dėl pyliavų vykdymo, dėl „įsijungimo į karo ūkį", dėl savanorių stojimo į transporto tarnybą, raginimus ir įsakymus stoti į vokiečių SS karinius dalinius. Taip pat pradėti spausdinti įvairūs pažymėjimai - atleidimai nuo kariuomenės, Reicho darbo tarnybos, pasai, kuriuose įrašomos fiktyvios gimimo datos. Padirbtais pasais buvo aprūpinami ir iš policijos batalionų pabėgę kariai. Visos šios priemonės, taip pat lietuvių valdininkų vokiečių potvarkių „lankstus" sabotažas, viešosios ir slaptosios lietuvių policijos bendradarbiavimas su pogrindžiu labai silpnino vokiečių okupacinį režimą. Galima pagrįstai teigti, kad lietuvių antinacinį pasipriešinimą palaikė ir rėmė visa lietuvių savivalda. Jų veiklą galima apibrėžti trumpu principu: kolaboruoti, kad sabotuoti.

Okupuota Lietuva neturėjo emigracinės (egzilinės) vyriausybės, kuri būtų vadovavusi vieningai pogrindinio pasipriešinimo politinei-karinei vadovybei. To nesant, konsolidacijos ir centralizacijos procesas užsitęsė. 1942 m. veikė du pogrindžio centrai - Tautos taryba ir Vyriausiasis lietuvių komitetas. Tautos taryba telkė katalikiškos pakraipos organizacijas: Lietuvių frontą, krikščionis demokratus, Darbo federaciją, Ūkininkų sąjungą, Vienybės sąjūdį. Vyriausiasis lietuvių komitetas jungė socialdemokratus, valstiečius liaudininkus, tautininkus, nacionalistus (buvusius LNP narius), LLKS. Savo programiniame dokumente jis pabrėžė, kad nei bolševikinė, nei nacistinė okupacija nekeičia Lietuvos, kaip suverenios valstybės ir Tautų Lygos narės, egzistavimo fakto.

Vokiečiai, skirtingai nei bolševikai, nesirengė griauti esamos tvarkos, o stengėsi ją racionaliai išnaudoti savo naudai. Jie nesikišo į lietuvių visuomenės narių religinio tikėjimo, mąstymo, ideologijos, įsitikinimų, asmens gyvenimo laisves, nenaikino nusistovėjusios lietuvių gyvenimo sanklodos. Būdami ciniškai atviri, jie neslėpė savo tikslų, todėl būdavo lengviau nuspėjami ir prognozuojami, padėdavo lietuvių visuomenei greit susiorientuoti bei taikiomis, rafinuotomis formomis, pasipriešinti.

Antinacinis pasipriešinimas nenaudojo brutalių, ginkluotų kovos formų, galinčių sukelti iš vokiečių pusės beatodairišką ir masinį lietuvių tautos naikinimą. Buvo stengiamasi įžvelgti nors ir miglotas bei tolimas, tačiau labiausiai tikėtinas geopolitinės ateities perspektyvas, „taupyti“ mažos tautos kraują lemiamam kovos už laisvę momentui.

1943 m. vasarą buvo bandyta atkurti Lietuvos šaulių sąjungą, tačiau vokiečiams buvo nepriimtinas jos patriotinis tikslas - Lietuvos nepriklausomybės gynimas. Po ilgai užtrukusių derybų su Lietuvos generaliniu komisaru T. A. Rentelnu ir derinimų su Berlynu, jie leido kurti lietuvių ginkluotą savisaugą kovai su „raudonaisiais banditais“, kuri turėjo „tankiu tinklu apdengti visą Lietuvos teritoriją“ - saugoti kaimo gyventojų turtą ir gyvybę, užtikrinti krašto rimtį. Taip prasidėjo kaimų savigynos būrių kūrimosi procesas, kuriuo naciai labai nepasitikėjo, bijodami jo transformacijos į lietuvių kariuomenę bei stambios, organizuotos ginkluotos jėgos atsiradimo jų okupuotoje teritorijoje. Tačiau kitų išeičių jie ir neturėjo - vokiečių karinės pajėgos buvo nepajėgios užtikrinti savo užnugario saugumą.

1944 m. pradžioje pradėjo veikti pogrindinis „Laisvosios Lietuvos radijas „Vilnius“, girdimas ir Švedijoje, teikiantis demokratiniam pasauliui informaciją apie įvykius Lietuvoje. Kaune pradėjo transliacijas pogrindinis radijas „Laisvoji Lietuva“. Jo vieta, saugumo tikslais, dažnai buvo keičiama, o saugodavo jį gerai ginkluotų vyrų grupė.

LLKS organizavo ir karinio pobūdžio dalinius, nuolat ir intensyviai buvo rūpinamasi jų apginklavimu, o 1943 m. pabaigoje atkūrė pogrindinę Lietuvos šaulių sąjungą (LŠS). 1944 m. pradžioje pradėtas leisti LŠS organas „Laisvės Trimitas“. 1944 m. LLKS vienijo apie 5000 narių.

Jau 1941 m. gruodžio 13 d. buvo įkurta pogrindinė karinė organizacija Lietuvos laisvės armija (LLA). Jos tikslas buvo Lietuvos nepriklausomybės atstatymas ne tik politinėmis-diplomatinėmis, bet ir karinėmis priemonėmis, rengimasis partizaniniam karui. Tarp patriotų, ypač tarp jaunų karininkų ir puskarininkių, ji buvo labai populiari. LLA platino informacinį biuletenį „Karinės ir politinės žinios“, labai aktyviai verbavo naujus narius, visoje Lietuvoje kurdama savo struktūras, 1944 m. vasarą vienijusias iki 10 tūkst. narių.

1943 m. vasario mėn. vokiečiai paskelbė mobilizaciją į SS legioną. LF tuoj pat išleido atsišaukimą, raginantį boikotuoti vokiečių vykdomą mobilizaciją. Iš visų generalinių tarėjų tik trys pasirašė atsišaukimą į Lietuvos gyventojus. Lietuvos jaunimas pakluso pogrindinės spaudos raginimams ir į legioną nestojo. Papartynės k. gyventojas K. Patamsis prisimena, kaip jam atvykus į valsčiaus naujokų registracijos punktą Raguvoje, prie jaunuolių prieidavo rimti, pagyvenę, inteligentiškos išvaizdos vyrai ir mandagiai patardavo nestoti į vokiečių kariuomenę, neguldyti savo jaunų galvų už svetimus grobikiškus interesus, o važiuoti atgal į namus ir slapstytis.

Vokiečių okupacinė valdžia į mobilizacijos boikotą atsakė represijomis: buvo uždarytos visos aukštosios mokyklos, daug kultūros institucijų, buvo suimti 46 įtakingiausi Lietuvos inteligentijos atstovai, visuomenės veikėjai ir keturi generaliniai tarėjai. Jie buvo išvežti į Štuthofo koncentracijos stovyklą, kur dalis jų žuvo. Galų gale, kaip nuolaida, buvo kuriami tik statybos batalionai.

Dar pirmaisiais vokiečių okupacijos metais buvo atliktas visuotinis ūkių surašymas, kur hektarais skaičiuojamas dirbamosios žemės, pievų, kiemo ir pastatais užstatytos žemės plotas, gyvojo inventoriaus ir gyvulių skaičius, surašomi ūkininkų šeimos nariai bei samdiniai (lietuvių savivaldos pareigūnai, stengdamiesi žmonėms neužkrauti sunkios okupacijos naštos, vokiečiams pateikė gerokai mažesnius gyvulių ir dirbamosios žemės duomenis). Vokiečiai buvo parengę normatyvus, kuriais, remiantis pagal žemės kokybę bei kiekį, gyvulių skaičių, buvo skaičiuojami ir privalomi Reichui atiduoti grūdų, pieno, mėsos bei kitų produktų kiekiai. Kadangi prievolės nebūdavo vykdomos arba vykdomos tik iš dalies, vokiečiai kartais surengdavo patikrinimus. Visi lietuvių valdininkai buvo patriotiškai nusiteikę - tai sužinojusi, apskrities valdžia pranešdavo valsčių viršaičiams, šie - kaimų seniūnams, tie dešimtininkams (seniūno padėjėjai - jiems priklausė 10 vienkiemių). Šie jau tiesiogiai pranešdavo ūkininkams, kad reikia paslėpti nesurašytus gyvulius, grūdų perteklių, todėl vokiečių tikrinimai baigdavosi be rezultatų. Taip pat, su lietuvių valdininkų pagalba, ūkininkai galėdavo sabotuoti prievoles, gaudami fiktyvius kvitus apie tariamą jų įvykdymą.

J.Kadžionio prisiminimais, Kavarsko valsčiuje, Piktagalio k. gyvenanti jų didelė šeima teturėjo 6 ha žemės. Surašydamas gyvulius, kaimo seniūnas jų skaičių sumažino. Kadangi jų ūkis prievolės neįvykdė, vokiečiai nutarė atvažiuoti patikrinti. Apie tai kaimo seniūno iš anksto buvo pranešta, o „neužpajamuoti" gyvuliai paslėpti miške. Atvažiavęs vokietis, lydimas lietuvių policininkų, apžiūrėjo ūkį, suskaičiavo gyvulius, pasėlius, aruode buvusių grūdų kiekį. Viskas atitiko. Paskaičiavus, koks grūdų kiekis centneriais reikalingas didelei šeimai prasimaitinti ir pavasarinei sėjai, nebeliko jokio likučio prievolėms. Jų šeima prievolių niekada ir nemokėjo, o vokiečiai daugiau ir nebetikrino. Jie buvo suinteresuoti, kad laukai būtų apdirbti, nedirvonuotų, gyventojai nebadautų, iš jų paskutinio grūdo niekada neatimdavo. Net ir miestų gyventojai, nepaisant karo sunkumų, pagal maisto korteles visada gaudavo nustatytą produktų kiekį, tarp jų net degtinės ir cigarečių.

Papartynės k. gyventojo, tuo metu buvusio dešimtininku, K. Patamsio prisiminimais, valsčiai vokiečiams teikdavo melagingą informaciją - nesurašydavo visų gyvulių. Buvo tikrinamas ir jų ūkis, tačiau apie tai iš anksto buvo pranešta, gyvuliai išvesti į mišką, paslėpti, o vokiečiai liko patenkinti „tvarka". Seniūnų, valsčių ir apskričių tarnautojų vokiečių potvarkių „lankstus" sabotavimas, boikotas, tarnavimas tik savo krašto žmonėms, labai palengvino vokiečių okupacijos sunkumus, nenuskur-

dino žmonių, nenualino jų ūkių. Lietuvių savivaldos veikla, kaip jau minėta, rėmėsi principu - kolaboruoti, kad sabotuoti. Valsčiuose tarnautojais Lietuvos labui dirbo daug patriotiškai nusiteikusių būsimų partizanų vadų: Troškūnų valsčiuje- Antanas Slučka, Raguvos valsčiuje - A. Aliukas, Taujėnų valsčiuje - Antanas Žilys, o Repšėnų k. seniūnu - Antanas Jagiela. A. Žilys net nubaudė vieną ištikimai vokiečiams tarnavusį kolaborantą, „uždėjusį" ūkininkams nepakeliamas pyliavas.

Vokiečių okupacinio režimo silpnumą lėmė tai, kad Lietuvoje jiems nepavyko sukurti sau ištikimos, efektyviai veikiančios kolaboravimo sistemos – okupacinio režimo pamato, o miestų, apskričių, valsčių valdžios įstaigose, viešojoje ir saugumo policijoje, teismuose dirbo patriotiškai nusiteikę tautiečiai, niekada neišdavę savo Tėvynės, rėmę ar patys aktyviai dalyvavę antinaciniame pogrindyje.

Traupio mstl. ir keturių aplinkinių kaimų - Vičiūnų, Mickūniškių, Surdaugių ir Klaibūnų - seniūnu buvo paskirtas Jonas Ribokas. Jam 1941 m. rugsėjo mėn. atsisakius šių pareigų, vietoj jo buvo paskirtas Aleksandras Kubilius, seniūnu buvęs iki pat 1944 m. vasaros. Jis vykdė Raguvos valsčiaus užduotis - skirstydavo žmones miško darbams, kelių, tiltų taisymui, rinko mokesčius, maisto prievoles. Į reikalavimus surasti žmonių darbams Vokietijoje, atsakydavo, kad vokiečių reikalavimams tinkamų ir laisvų kandidatų nėra. Jau be jo žinios, savo noru, į Vokietiją, Reicho darbo tarnybai, išvyko V. Ulevičius, M. Kazlauskas, K. Jeremičius, J. Keževičius, J. Kazlauskas.

Pasibaigus sukilimui, Raguvos valsčiaus policijos nuovados viršininko K.Čepo nurodymu, kaimuose sukilimo dalyviai tapo policijos pagalbininkais. Jų pareiga buvo apginti gyventojus nuo plėšikų, raudonųjų banditų, kad niekas negrobtų žmonių ir valstybės turto, nekeltų kaimuose neramumų. Sužinojus ar pamačius nepažįstamus apylinkėje žmones, buvo privaloma pranešti policijos nuovados viršininkui arba vietiniams policininkams.

Policijos pareigūnai gyventojams pranešdavo apie ruošiamas gaudynes, įspėdavo žmones apie gresiančius suėmimus. Saugumo policijoje dirbantys lietuviai niekaip „nesurasdavo" pogrindžio spaustuvių ir pogrindinės spaudos platintojų, iš policijos batalionų pabėgusių kareivių. Juk daugelis jų - ir policijos, ir savivaldybių darbuotojai - patys priklausė antinacinėms pogrindinėms organizacijoms. Arbeitsamto pareigūnai aktyviai reikalavo žmonių Reicho darbo tarnybai, viliodami gerais uždarbiais, profesijos įgijimu ir galimybėmis pamatyti pasaulį, tačiau mažai kas tokiais pažadais susiviliojo.

Lietuvių visuomenę labai papiktino 1942 m. antroje pusėje į Lietuvą vežami vokiečiai, buvę 1940-41 m. repatriantai. Kolonistai buvo apgyvendinami lietuvių, rusų, lenkų ūkiuose, tikriesiems šeimininkams liepus išsikraustyti. 1942m. lapkričio 9 d. laiške generaliniam komisarui Adrianui fon Rentelnui, kurį pasirašė dr. K. Grinius, kun. M. Krupavičius, prof. J. Aleksa, buvo rašoma, kad tai Lietuvos kolonizacijos pradžia ir remiamasi Berlyno laikraščiuose atvirai deklaruojamais šių kraštų tolimesnės ateities

planais. Juose buvo rašoma: „Mūsų uždavinys ne germanizuoti rytus senąja prasme, t.y., čia gyvenantiems žmonėms primesti vokiečių kalbą ir įstatymus, bet rūpintis, kad Rytuose gyventų tik žmonės, kurie yra tikrai vokiško, germaniško kraujo. <...> tokios tautos tėra tik atskiri vandens lašai ant karšto akmens. Jos tėra tik išsivystymo daigai, bet ne vaisiai.“[31]

Antinacinio pogrindinio pasipriešinimo vadai, siekdami Vakarų demokratinių valstybių paramos išsilaisvinimo reikaluose, ieškojo ryšių Vakarų Europoje. 1943 m. liepą LLKS narys A. Vokietaitis per Baltijos jūrą atvyko į Švediją. Joje buvo įkurtas Lietuvių komitetas, kuris vietos spaudoje demaskavo nusikalstamą nacių politiką Lietuvoje, informavo apie antinacinio pogrindžio veiklą, propagavo Lietuvos nepriklausomybės idėją. Šveicarijoje aktyviai veikė Lietuvos diplomatai J. Šaulys, E. Turauskas, A. Gerutis, S. Garbačiauskas. Jie redagavo antinacinius ELTA biuletenius, siuntė juos į užsienį, palaikė ryšius su Lietuvos pasiuntinybėmis JAV ir Didž. Britanijoje bei Berlyne veikiančiu K. Škirpa. Lietuvių komitetas užmezgė ryšius su JAV atstovybe Švedijoje, kuri buvo nuolat informuojama apie įvykius Lietuvoje, o pogrindžio veiklą buvo bandoma derinti su Atlanto chartijos ir Vakarų valstybių, kaip ateityje būsimų sąjungininkių, politikos siekiais. Vėliau, dideliam lietuviško pogrindžio vadų nusivylimui, paaiškėjo, kad patikimiausiai atrodžiusi garantija apie Vakarų valstybių ištikimybę šios chartijos principams, pasirodė, deja, buvusi pati silpniausia. Anglosaksai (JAV ir JK), pirmieji ją pasirašę, Baltijos šalių atžvilgiu ją ir pamiršo.

Tuo metu vokiečių reikalai Rytų fronte aiškiai blogėjo: po 1942-43m. žiemą pralaimėto Stalingrado mūšio, po kurio Vokietijoje tris dienas buvo paskelbtas gedulas, nepavyko ir suplanuota 1943m. vasaros „ofenzyva“ - „Citadelės“ puolamoji operacija prie Kursko. Vykstant įnirtingiems mūšiams Rytų fronte prie Kursko, Belgorodo, besikaunančius vokiečių karius pasiekė blogos žinios: per tris dienas sąjungininkų aviacija pavertė griuvėsiais Hamburgą, žuvo daugybė civilių gyventojų, Sicilijoje išsilaipino amerikiečių kariuomenė, įvyko perversmas Italijoje, buvo nuverstas dučė Musolinis, o jų sąjungininkė Italija pasitraukė iš karo.

Tai rodo, kad Antihitlerinės koalicijos nariai, Didysis trejetas, veikė planingai ir koordinavo savo karinius veiksmus prieš Vokietiją, vienu metu - ir Rytuose, ir Vakaruose - smogdami jai stiprius smūgius. Vokiečiai, dar tebevykstant Kursko kautynėms, buvo priversti permesti dalį savo kariuomenės į Italiją. Taip buvo užbaigtas esminis, strateginis persilaužimas Rytų fronte ir II-ame pasauliniame kare – nuo šiol Vokietija jau nebeturėjo karinių jėgų strateginio puolimo operacijoms ir, „lygindama fronto liniją“, atsitraukinėjo į Vakarus.

Seko Vokietijos mobilizaciniai rezervai, trūko strateginių karinių žaliavų, Vokietiją alino masiniai sąjungininkų aviacijos antskrydžiai. Blogėjant padėčiai visuose frontuose ir trūkstant gyvosios jėgos rezervų, vokiečiai paskelbė mobilizaciją į Reicho darbo

tarnybą (į ją planavo paimti apie 100 tūkst. lietuvių). Pogrindžio spauda į tai atsiliepė šūkiu: „Nė vieno darbininko neduoti Reichui!“

Silpstant vokiečių jėgoms, akivaizdžiai stiprėjo rusų kariuomenės pajėgumas, turintis neišsenkančius mobilizacinius rezervus ir gaunantis didžiulę karinę-ekonominę pagalbą iš Amerikos pagal „Lendlizo“ sutartį.

1943m. rudenį Lietuvoje išplito stalininių žvalgybinių-diversinių grupių veikla. Sovietai jau 1941-1942 m. į Lietuvą nuolat siųsdavo žvalgybines-diversines ir operatyvines grupes, tačiau, atvykusios į Lietuvą, jos „prapuldavo, kaip į vandenį“ – neturėdamos vietinių gyventojų palaikymo, būdavo greitai likviduojamos, o jų likučiai pereidavo į gilų pogrindį. Dėl šios priežasties vėliau jų bazės pradėtos steigti Baltarusijoje, sovietinių partizanų kontroliuojamuose dideliuose miškų masyvuose, netoli Lietuvos sienos, iš kurių, užmezgusios ryšius su sovietiniu pogrindžiu, palengva skverbėsi gilyn į Lietuvą. Prie jų prisijungdavo besislapstantys buvę Raudonosios armijos kareiviai ir karininkai, pabėgę iš nelaisvės karo belaisviai, buvę sovietiniai aktyvistai, iš getų pabėgę žydai, prosovietinių pažiūrų žmonės, Lietuvos rusai (rusų sentikių kaimai buvo aktyvūs jų rėmėjai). Šios grupės dažniausiai siaubė valstiečių ir valstybinius ūkius, dvarus, naikino sandėlius, lentpjūves, pienines ir pieno nugriebimo punktus, sprogdino elektrines, užtvankas. Labiausiai kentėjo valstiečiai, nes būdavo nuolat apiplėšinėjami, iš jų atimant pinigus, laikrodžius, brangenybes, maisto produktus, javus, galvijus (išveždavo nušovę kiaules, išsivarydavo ir paskutinę karvę), buities reikmenis, drabužius, batus, būdavo reikalaujama girtuokliavimui „samagono“. Bet kada iš jų pasiimdavo pakinkytus arklius ir grąžindavo kada panorėję, nuvarytus, netinkamus darbui. Daug valstiečių, eigulių buvo sušaudyta, dažnai - kartu su šeimomis.

Sovietiniai diversantai palaikydavo nuolatinį radijo ryšį su užfrontėje -„Didžiojoje žemėje“ – veikiančia centrine vadovybe ir visą paramą gaudavo per gerai organizuotą tiekimo sistemą. Sovietų užnugaryje, Didžiųjų Lukų (Velikije Luki) ir Senosios Toropos (Stara Toropa) apylinkėse buvo įkurti aerodromai, kariniai sandėliai ir Lietuvos partizaninio judėjimo štabo „speciali bazė“ su kilnojamąja radijo stotimi. Ginkluotė, šaudmenys, sprogmenys, net tabakas ir nauji laikraščiai Lietuvoje veikiantiems sovietiniams diversantams buvo siunčiami tonomis.[27]

1943 m. liepos-rugsėjo mėn. sovietinių diversantų grupės įvykdė 15-20 daugiau ar mažiau sėkmingų geležinkelio diversijų, daugiausia jų - Rytų Lietuvoje. Buvo stengiamasi pažeisti svarbią frontą maitinančią arteriją - Vilniaus-Daugpilio geležinkelio ruožą, per kurį vyko armijų grupės „Šiaurė“ ir, dalinai, „Centras,“ aprūpinimas. Taip pat įvykdytos diversijos Tauragės-Šiaulių-Daugpilio, Jonavos-Kėdainių, Radviliškio-Kėdainių geležinkelio ruožuose. Vokiečiai atsakė žiauriomis represijomis prieš vietinius gyventojus. Laikydamiesi nuostatos, kad diversijų ir teroro aktų negalima įvykdyti „bent be pasyvaus gyventojų dalyvavimo“, jie ėmė taikyti kolektyvinės atsakomybės

principą. Buvo deginamos arčiausiai sprogdinimų vietos esančios sodybos, kaimai, gyventojai represuojami, išvežami darbams į Vokietiją. 1943 m. rudenį sudeginti Fermų, Lazdėnų, Družilių, Šarkiškių, Miliūnų, Šlapekių, Lauciūnų ir kt. kaimai. Vokiečiai ėmė stiprinti geležinkelio apsaugą, 100 m atstumu abipus jo iškirto medžius ir krūmus, rugpjūčio gale-rugsėjo pradžioje Rytų Lietuvoje (Švenčionių ir Svyrių apskrityse) įvykdė baudžiamąją operaciją „Sommer“, o vėliau blokavo ir „šukavo“ Kazėnų miškus. [27]

Į Rūdninkų girią stalininiai diversantai, vadovaujami Genriko Zimano-Jurgio, iš Baltarusijos persikėlė 1943 m. spalio 4 d., o 1944 m. pradžioje jų jau buvo jau virš tūkstančio. Atsirado būtinybė iš LKP(b) CK Lietuvos partizaninio judėjimo štabo operatyvinės grupės, 1943 m. pavasarį atsiųstos į Baltarusijos partizanų bazę Begomlio miškuose, sukurti du vadovavimo centrus - Šiaurės ir Pietų. Baltarusijos teritorijoje, Naručio apylinkėse, buvo įkurtas LKP(b) Šiaurės srities komitetas, vadovaujamas M.Šumausko-Kazimiero, o Rūdninkų girioje - G. Zimano-Jurgio vadovaujamas LKP(b) Pietų srities komitetas.

Kadangi M.Šumauskas-Kazimieras Aukštaitijos šiaurės-rytinėje dalyje veikusiems sovietiniams partizanams vadovavo „iš saugaus atstumo“ - Baltarusijos teritorijos, svarbiausiu sovietinių partizanų vadu Lietuvos teritorijoje tapo G. Zimanas-Jurgis, o jo veikimo zonoje buvo du patys svarbiausi strateginiai centrai - Vilnius ir Kaunas. Jam vadovaujant, į Rūdninkų girią iš getų plūstelėjo žydų bėgliai, labai papildę sovietinių partizanų gretas. Susikūrė būriai „Mirtis fašizmui“, „Keršytojas“, „Už pergalę“, „Kova“, „Laisvoji Lietuva“, kuriuose daugumą sudarė žydų tautybės partizanai. Būriuose tarp jų ir rusų būdavo priešpriešos, antisemitinių nuotaikų, net kruvinų konfliktų. Lietuviai šiuose būriuose tesudarė mažumą - 1944 m. liepos mėn. duomenimis, Rūdninkų girioje iš 1157 raudonųjų diversantų jų tebuvo tik 76 asmenys (į šį skaičių neįeina GRU specialiosios paskirties grupės nariai).[19] Rūdninkų girios sovietiniai partizanai (diversantai) pasižymėjo išskirtinai žiauriu elgesiu su vietiniais gyventojais, plėšikavimu, civilių žudynėmis.

Ginklai ir amunicija šiems būriams irgi buvo tiekiama „oro keliu“ iš Lietuvos partizaninio judėjimo štabo sandėlių „Didžiojoje žemėje“ (užnugaryje), dalį jų įsigydavo, užpuldami atsparos punktus, nuginkluodami kaimų savigyną - besipriešinančią jų terorui valstietiją. Provizija (maistu) ir drabužiais turėdavo apsirūpinti patys.

Sovietiniai partizanai organizuodavo vadinamąsias „rekvizicijos operacijas“, apiplėšdami gyventojus „iki paskutinio siūlo“ - vežimais išsiveždavo maisto produktus (miltus, bulves, mėsos produktus), nušautus gyvulius (kiaules, avis), išsivesdavo karves, arklius. Tuo pat metu, begėdiškai plėšikaudavo: vogdavo drabužius, batus, brangius daiktus (laikrodžius, žiedus), pinigus, net vaikiškus drabužėlius. Apiplėšiamų šeimų moterys ir vaikai verkdavo, o vyrai iš bejėgiškumo keikdavosi.[16] Kaimai pradėjo ginkluotis, susiformavo kaimų savigynos būriai, einantys „naktinę sargybą“. Tarp jų

ir sovietinių diversantų prasidėjo tikras karas. Daug kaimų buvo sudeginta, daug jų gyventojų iššudyta (Daržininkų, Kaniūkų, Bakaloriškių, Musteikos, Taučiūnų ir kt.). Vien Kaniūkų kaime diversantų aukomis tapo 35 žmonės (11 moterų, 15 vaikų, 8 vyrai, apie 15 žmonių buvo sunkiai sužaloti). Dalis kaimų diversantų puolimus atrėmė (Grinkuvos, Derionių, Babraunikų, Šakaldonių ir kt.). Šie, patyrę nuostolius žuvusiais ir sužeistais, buvo priversti pasitraukti. Vis tik daug kaimų, naudojant agitaciją-propagandą, moralinį terorą, grasinimus sudeginti trobesius, ūkinius pastatus, iššaudyti gyvulius, diversantams pavyko nuginkluoti. Pakliuvę į jų rankas kaimų savigynos nariai, policijos pareigūnai ar kariai būdavo žiauriai nukankinami. Pagal kaimų gyventojų prisiminimus, visą laiką gyvenimas buvo neramus, apylinkėse liepsnojo gaisrai: degė namai, kluonai, ūkiniai trobesiai. [27]

Sovietiniai diversantai, siekdami išprovokuoti masines vokiečių represijas prieš lietuvių tautą, naudodavo brutalius kovos būdus, tyčiodavosi iš nužudytųjų kūnų. Tai sukeldavo vokiečių įsiūtį ir kerštо bangą prieš vietinius gyventojus. 1942 m. gegužės mėn. Švenčionių apylinkėse jie užpuolė automobiliu važiavusius vokiečių karininkus ir pareigūnus, o jų kūnus „azijietiškai“ išniekino. Vokiečiai žiauriai atkeršijo, paėmę įkaitais ir sušaudę iki 500 nekaltų gyventojų (dr. Rimanto Zizo duomenimis, buvo nužudyta apie 100 žmonių).[33]

Panašiai įvyko 1944 m. vasarą prie Rūdninkų girios, ant kelio, netoli Pirčiupio kaimo - už nušautus kelis vokiečių kareivius, iš kurių kūnų buvo išsityčiota, vokiečių SS dalinys Pirčiupių kaimą su 119 jo gyventojų sudegino. Matyt, diversantai specialiai pažeidė abipusį nerašytą susitarimą - prie gyvenviečių kovinių operacijų nevykdyti. Sovietinių partizanų bazė (stovykla) buvo vos už 4 km nuo Pirčiupių kaimo, žvalgai, be jokios abejonės, stebėjo šią žiaurią egzekuciją, tačiau į pagalbą nekaltai žūstantiems žmonėms net nesiruošė ateiti - nebuvo vadovybės įsakymo. Tokiu būdu, vokiečių rankomis, buvo keršijama nepaklusniems lietuviškiems kaimams.

1944 m. balandžio mėn. vokiečiai planavo Rūdninkų girios „valymą nuo raudonųjų banditų“, tačiau tokioms operacijoms jau nebeturėta karinių pajėgų.

Pietryčių Lietuvoje G. Zimano vadovaujami diversantai dažniausiai sprogdino siauruosius geležinkelius („siaurukus”), visiškai sutrikdydami lentpjūvių darbą ir vokiečių kariuomenės aprūpinimą mediena. Siekiant sutrikdyti ryšį, buvo masiškai pjaustomi telefono stulpai, taip pat puolami policijos ar vokiečių atsparos punktai, rengiamos pasalos, antpuoliai. 1944 m. vasario-kovo mėn. buvo įvykdytos kelios geležinkelio diversijos Vilniaus-Gardino ruože. 1944 m. balandžio mėn., gavus didelį ginklų, šaudmenų ir sprogmenų krovinį iš „Didžiosios žemės“, jos buvo atnaujintos ir plečiamos.

LKP(b) Šiaurės srities komiteto vadovas M. Šumauskas-Kazimieras visą partizanavimo laiką praleido Baltarusijos teritorijoje, netoli Lietuvos sienos - Kazėnų ir Naručio miškų masyvuose. Jo vadovaujami, o taip pat ir baltarusių sovietiniai

diversantai, aktyviausiai veikė Švenčionių apskrityje - sprogdino geležinkelio bėgius, traukinių sąstatus Vilniaus-Daugpilio ruože.

Be šių, Lietuvos partizaninio judėjimo štabui priklausiusių būrių, veikė ir gerai parengti specialiosios paskirties būriai ir grupės, priklausę Raudonosios armijos Generalinio štabo Vyriausiajai žvalgybos valdybai (GRU), NKVD ir NKGB žinyboms. Yra duomenų apie, berods, patį didžiausią Lietuvoje, Rūdininkų girioje, 1943-1944 m. veikusį, tiesiogiai Maskvai pavaldų, A. Aleksiuko (Aleko) spec. paskirties būrį Nr. 14, kuris vėliau susijungė su vyr. ltn. Markovenko desantine grupe. Artėjant frontui, jie judėjo toliau į Vakarus ir persikėlė į Rytprūsius. Taip pat veikė Jono Vildžiūno-Ivano Ivanovičiaus (Bero) vadovaujamas NKGB spec. paskirties žvalgybinis „Bičiulių" būrys. Kitos specialiosios paskirties grupės (priklausiusios karinei žvalgybai GRU, NKGB ar NKVD), veikdavo partizanų būriuose, pasinaudodamos jais, kaip priedanga. Spec. grupių vadai dažniausiai eidavo būrių žvalgybos ar ypatingųjų (kontržvalgybos) skyrių viršininkų pareigas. A. Mickevičiaus būrio specialiosios grupės vadas A. Vaicekavičius-Ramys 1944 m. gegužės mėn. buvo permestas į Lekėčių miškus. Jo atsiminimais, paskutinėmis vokiečių okupacijos dienomis, pasinaudojant didžiuliu pabėgėlių srautu, Kaunas buvo tapęs pagrindiniu įvairiataučių sovietinių agentų permetimo į Rytprūsius, o iš ten - į Vakarų Europą, kanalu. Jie, atvykę kartu su pabėgėliais, turėdami puikiai padirbtus dokumentus ir įtikinamai sukurtas „legendas", „nusėsdavo" Vakarų šalyse ir imdavo kurti agentūrinį tinklą.[20]

1943 m. pabaigoje buvo sukurtas NKGB IV valdybos „Mažasis centras", vadovaujamas valstybės saugumo komisaro A. Guzevičiaus. Jam priklausė keturi specialiosios paskirties būriai: „Gvardija", „Gvadalachara", „Draugovė" ir „Kometa"; dvi žvalgybos grupės iš spec. būrio „Kovinis"; „vokiečių grupė" iš spec. būrio „Vietiniai"; kelios atskiros operatyvinės-kovinės grupės iš „Osnazo" (Ypatingosios paskirties atskirojo būrio). Būriai buvo internacionaliniai - juos sudarė ispanai, vokiečiai, lietuviai, lenkai, rusai, baltarusiai, kurie veikė plačioje teritorijoje - Baltarusijoje, Lietuvoje, Rytprūsiuose, Lenkijoje, nukeliaudavo net iki Varšuvos ir Krokuvos. Spec. būrių nariai vykdė aktyvią žvalgybą, vykdė žvalgybines-diversines operacijas, rinko informaciją apie lietuvių pogrindį, verbavo agentus tarp jo narių. Ispanai, apsimetę „Mėlynosios divizijos" kariškiais, aktyviausiai veikė Vilniuje ir Kaune.[28]

Troškūnų girioje raudonieji diversantai atsirado 1943 m. vasarą. K. Patamsis papasakojo apie pirmą „neakivaizdinį" susitikimą su jais. Kadangi jų vienkiemis buvo visai pamiškėje, einant per kiemą iš miško pasigirdo paeiliui trys šūviai, o kulkos prašvilpė pro pat galvą. Manydamas, jog kažkas tyčia kvailioja, jis nėrė į klojimą. Po kelių dienų susitikęs eigulį, paklausė, kas galėjo šaudyti. Šis palingavo galvą ir atsakė: „Visai netoliese, Pašilvy, „susisuko sau gūžtą" raudonieji banditai. Jie tave taip įspėjo - „kad nieko nematytum ir nieko negirdėtum". Netrukus sulaukė ir „nekviestų svečių" – atėję,

elgėsi grubiai, neprašydami pasiėmė jiems tinkamus batus, drabužius, užlipę ant aukšto, nusikabino lašinius, skilandžius. Išėjo trinktelėję durimis, net nepadėkoję. Susirado kaimynystėje, pas Striogus, ir jiems „prijaučiantį lizdą". Nors raudonųjų gauja buvo nedidelė, apie 20-25 žmones, tačiau nebuvo ginkluotos jėgos, galinčios juos „sutvarkyti" - vokiečių dalinių šiame krašte nebuvo, o valsčiuose tarnybą ėjo tik po kelis policininkus. Raudonieji banditai nebaudžiamai savivaliavo, plėšė, terorizavo gyventojus, susprogdino Surdegio ir Raguvėlės pienines, penkis pieno priėmimo punktus, Troškūnų stotyje padegė suvežtus šiaudus ir šieną. Nuo jų plėšikavimų ir teroro kentėjo apylinkių gyventojai, buvo nušauti keli ūkininkai (Birželio sukilimo dalyviai), žiauriai sumušami pagalbinėje policijoje tarnaujančių vyrų šeimų nariai. Kaimai pradėjo ginkluotis, susikūrė savisaugos būriai. Traupio miestelyje nuo raudonųjų banditizmo apsisaugoti irgi buvo susikūrusi ginkluota savisauga, kurios nariai naktimis ėjo sargybą. Tačiau ši gauja irgi „priėjo liepto galą" - sujžūlėjusius raudonuosius banditus, prieš pat ateinant rusams, 1944 m. birželio mėnesį, sutriuškino susiorganizavę buvę policijos batalionų ir Vietinės rinktinės kariai („plechavičiukai") kartu su Kavarsko valsčiaus policininkais.

Antinacinio pogrindžio vadovai, gaudami ne tik radijo kanalais, bet ir viešai neskelbiamos informacijos apie tarptautinę politinę situaciją ir nusiteikimą Vakaruose, nutarė konsoliduoti visas tautos politines pajėgas bendrai tautos politinei vadovybei sukurti. Taip 1943m. lapkričio 23 d. sukuriamas Vyriausiasis Lietuvos išlaisvinimo komitetas (VLIK-as), apimantis visas Lietuvos politines partijas.[22] Prie jo sukurta Karo taryba, kurioje dirbo Lietuvos generolai, buvo rengiami mobilizaciniai planai. Ginklų ir amunicijos planuojamoms šešioms divizijoms apginkluoti, buvo tikimasi gauti iš Boforso ginklų gamyklų Švedijoje, jų pirkimą finansuojant Amerikos lietuviams.

Vokiečių okupacinė valdžia nuolat susidurdavo su įvairaus lygio lietuvių administracijos lanksčiu pasipriešinimu, sabotažu, naudojant tik taikių kovos priemonių arsenalą. Vokiečiams bandant surinkti kuo daugiau darbo jėgos Vokietijos karo pramonei ir pagalbiniams kariuomenės daliniams (Hilfswillige), pogrindis ir lietuvių administracija, atvirkščiai, stengėsi kuo daugiau žmonių išsaugoti savo krašte ir suburti juos aktyviai pasipriešinimo kovai.

Lietuvių frontas (LF), matydamas neišvengiamai iš Rytų besiritančią antrą bolševikinės invazijos bangą, pritarė siekiams sukurti ginkluotąsias pajėgas, kaip Lietuvos būsimos kariuomenės branduolį. Kad sukeltų vokiečių pritarimą, jos turėjo būti kuriamos kovos su raudonaisiais banditais ir bolševizmu tikslu, vokiečiams aprūpinant apranga, ginklais ir amunicija. Lietuvos generolai vedė derybas su generaliniu tarėju P.Kubiliūnu, o šis su generaliniu komisaru A. Rentelnu dėl lietuviško karinio junginio suformavimo, tačiau laikantis principinės nuostatos, kad jam vadovautų tik Lietuvos karininkai, o veikimo ribos būtų Lietuvos teritorija. Po permainingų derybų vokiečiai

su šiomis sąlygomis sutiko, taip pat ir su tarėjų pasiūlyta gen. ltn. P. Plechavičiaus kandidatūra, kuris turėjo vadovauti iš 20 batalionų suformuotai Vietinei rinktinei.

Iš tikrųjų, lietuvių antinacinio pogrindžio vadai manė, kad, kaip ir I-ojo pasaulinio karo metu, taip ir II-ojo pasaulinio karo gale, abi kariaujančios pusės - nacistinė Vokietija ir Sovietų Sąjunga - išseks, nusilps, galima fronto „griūtis," o Vakarų valstybės - JAV ir Didžioji Britanija, diktuos jiems savo sąlygas (kaip buvo po I-ojo pasaulinio karo). Iki to laiko buvo būtina atkurti savo kariuomenę, savo ginkluotąsias pajėgas, kaip valstybingumo atstatymo būtiną sąlygą, gerai suprantant, kad be karinės jėgos nebūna nei politinės teisės, nei jos galios. Tą patvirtino ir nesenas, sėkmingas to pavyzdys – komendanto J.Pilsudskio vadovaujami lenkų legionai, I-ojo pasaulinio karo metu kariavę Austrijos-Vengrijos kariuomenės sudėtyje ir padėję atkurti Lenkijos valstybę. Juk kaimyninės šalys, Latvija ir Estija, jau turėjo gerai paruoštas ir apmokytas tautines SS grenadierių divizijas, o lietuvių policijos batalionai buvo išbarstyti po visą vokiečių okupuotą teritoriją. Tokiu būdu būtų bandyta pakartoti 1941m. Birželio sukilimo naują, bet dar galingesnį ir sėkmingesnį nepriklausomos valstybės atstatymo politinės-karinės operacijos variantą.

1944 m. vasario 16 d. gen. P. Plechavičius per radiją kreipėsi į tautiečius: „Bolševikų tikslas - banditizmo bangą pastūmėti vis toliau iš Rytų į Vakarus. Ją lydi nuolatiniai plėšimai, deginimai, ramių gyventojų bei pareigūnų žudymai. Greta paprastų kriminalinių gaivalų, čia veikia įvairaus plauko Maskvos agentai. Jų tikslas - pakirsti gyvąsias lietuvių tautos jėgas, kad Lietuva daugiau nebegalėtų laisvai gyventi. <...> Prisimindamas lietuvių tautai bolševikų padarytą smurtą ir jausdamas lietuvių tautos tvirtą pasiryžimą kovoti dėl savo teisių atstatymo ir ginti savo tėvų žemę, o taip pat jos vieningą valią gyventi ir kurti laisvai bei savistoviai Europos tautų tarpe, aš prisiėmiau Lietuvos Vietinės rinktinės vado pareigas.

Pirmasis Rinktinės uždavinys - kova su banditizmu. Į Stalino pasikėsinimą mus išnaikinti - visi lietuviai buriasi į Vietinę rinktinę. Tegul Maskva žino, kad nė vienos pėdos savo žemės lietuviai be kovų Maskvai neužleis, kad už kiekvieną Lietuvos žemės pėdą kris tūkstančiai bolševikų bandos galvų. <...>

Rinktinės veikimo plotas - Lietuvos teritorija. Be mano sutikimo iš Lietuvos teritorijos joks dalinys negali būti paimtas kur nors nusiųsti. Rinktinei vadovaus lietuviai karininkai. Vyriausią Rinktinės vadovybę, Centrą, sudariau iš gerai Lietuvos visuomenei žinomų asmenų, o apskričių komendantais paskyriau prityrusius karininkus. Imdamasis šio darbo, aš aiškiai nusimanau, kad Lietuvos karys sprendžiamu mūsų Tėvynei metu negali atsisakyti prisiimti savo dalies atsakomybės už lietuvių tautos ateitį ir todėl laukiu, kad kiekvienas sąmoningas Lietuvos pilietis, mano kviečiamas, savo pareigas atliks. <...> Lietuviai kariai! Kai Tėvynė pavojuj, imkite tvirtai ginklą į savo rankas, kad visi, susibūrę į Lietuvos rinktinę, išvalytume savo žemę nuo visų tų iš Rytų beslenkančių banditų, kurie

žudo mūsų brolius, niekina mūsų moteris, plėšia ir degina mūsų turtą. O tu, Lietuvos jaunime, kuris neturėjai ginklo rankose, seki savo vyresnių brolių pėdomis.

Lietuvos vyrai, aš jus kviečiu stoti į mano organizuojamą Vietinę rinktinę. Visi vykite pas savo apskričių komendantus, nes atėjo laikas ginti savo Tėvynę.

Nepriklausomybės kovose žuvusių savanorių ir partizanų kraujas ne veltui pralietas, tęskime jų pradėtą darbą ir neužmirškime mūsų Tautos Himno žodžių: „Lietuva, Tėvyne mūsų, tu didvyrių žeme!"

Tad, vyrai, - už ginklų!

Per kelias dienas užsiregistravo savanorių daugiau, nei reikėjo pagal mobilizacinį planą. Netrukus buvo pradėti formuoti batalionai, įkurta Marijampolės karo mokykla. Po apmokymų, batalionai išvyko į savo dislokacijos vietas ir pradėjo vykdyti savo tiesiogines pareigas – kovą su raudonųjų banditų gaujomis ir lenkų AK (Armijos Krajovos) daliniais, Pietryčių Lietuvoje vykdžiusiais plėšikavimus, terorą, lietuviškosios administracijos, inteligentijos atstovų (dažniausiai mokytojų), policijos pareigūnų ir eilinių lietuvių, paprastų ūkininkų, žudynes (etniniu pagrindu buvo žudomos ištisos šeimos vien už tai, kad pase įrašyta lietuvio tautybė, meldžiamasi iš lietuviškos maldaknygės ar žmogus užsirašė lietuviu – tai, iš tikrųjų, buvo etninio valymo užuomazgos ir bauginimo politika vietinių lietuvių atžvilgiu).

Vis dėlto vokiečiai savo pažadų nesilaikė ir netrukus pradėjo reikalauti mobilizuoti į vokiečių kariuomenę karo pagalbininkais (Hilfswillige) dar 70 000 vyrų. Lietuvos generolai ir aukštieji karininkai jautė atsakomybę prieš tautą ir nenorėjo savo jaunimo siųsti kovoti už svetimus interesus į Rytų fronto „nepasotinamą mėsmalę" , visokiais pretekstais vilkino mobilizacijos pradžią . Jų tikslas buvo sukurti savarankišką, visų ginklo rūšių Lietuvos kariuomenę, kuri, besiartinant frontui, būtų pagrindinė karinė jėga, atstatant valstybės Nepriklausomybę. Vokiečiai suprato šį „ dvigubą" lietuvių žaidimą ir baiminosi savo užnugaryje lietuvių sukilimo - brendo neišvengiamas konfliktas. Vokiečiams nutarus Vietinę rinktinę performuoti į SS legioną, gen. P. Plechavičius tai vykdyti atsisakė, motyvuodamas, kad SS nacistinė ideologija nepriimtina lietuvių tautinei savimonei. 1944 m. gegužės 15 d. į Vietinės rinktinės štabo būstinę Kaune, Putvinskio gatvėje, įsiveržė vokiečių gestapininkai. Štabo vadovybė, numačiusi tokią įvykių eigą, jau buvo spėjusi duoti batalionams įsakymus išsiskirstyti su ginklais, šaudmenimis ir gurguolėmis, tad vokiečiai spėjo nuginkluoti tik keturis Pietryčių Lietuvoje dislokuotus batalionus. Siekdami įbauginti, 86 Vietinės rinktinės karius sušaudė Paneriuose, o apie 3500 išvežė į Vokietiją, priešlėktuvinės oro gynybos tarnybai, priklausančiai Liuftwaffe. Rinktinės štabo karininkai, kartu su gen. P. Plechavičiumi, buvo suimti ir išvežti į Salaspilio (Latvija) konclagerį. Taip baigėsi antras bandymas sukurti Lietuvos kariuomenės branduolį. Tačiau Vietinės Rinktinės kariai išsiskirstė į namus jau ne tuščiomis rankomis: apsiginklavę prancūziškais šautuvais ir kulkosvaidžiais, su

amunicija, nusiteikę kovingai, atsimindami garsųjį gen. P.Plechavičiaus patarimą ir palinkėjimą: „ Vyrai! Miško durys - atviros!", laukdami, „kol Tėvynė vėl pašauks".

1944 m. gegužės mėn. pradžioje vokiečių gestapas sudavė stiprų smūgį lietuvių pogrindžiui - suėmė VLIK-o narius. Gestapas, kaip sudėtinė RSHA (Reicho saugumo vyriausioji valdyba) dalis, užtikrinanti okupacinio režimo tvarką ir saugumą, su politiniais priešais, siekiančiais Lietuvos valstybės atstatymo, elgėsi be kompromisų – tiesiog „rovė viską su šaknimis". Susidarė tokia pavojinga padėtis, kad ypač svarbiu, lemiamu momentu, artėjant sovietų antrajai okupacijai, visame krašte pašlijo pogrindžio organizaciniai reikalai - nebeliko vadovavimo centro, vadovybės. Taip vokiečių rankomis buvo sužlugdytas bandymas atkurti Lietuvos kariuomenę, vokiečiams traukiantis, įvykdyti šalyje sukilimą ir paskelbti apie Lietuvos nepriklausomos valstybės atstatymą.

Padėtis buvo įtempta, jau 1944 m. kovo mėn. buvo gauta informacijos, kad Vakarų sąjungininkai leis sovietų kariuomenei okupuoti Lietuvą (tačiau, tikėtasi, neilgam – 3–4 mėnesiams). Netrukus susikūrė „mažasis" VLIK- as, ėmęsis organizacinės veiklos, centrinės vadovybės vaidmens, bet, suirutės sąlygomis, tam turėta per mažai pajėgų. Vis tik pogrindinės organizacijos, turėdamos savo vadus, veikė autonomiškai. „Kęstučio" karinės organizacijos nariams buvo nurodyta pereiti į pogrindį, į karinius susirėmimus nesivelti, mobilizacijai nepaklusti, mobilizuojant prievarta, trauktis į miškus savigynai, kovoti su išdavikais, juos įspėjant arba baudžiant (buvo tikimasi, kad tai truks neilgai, kol anglai ar amerikiečiai privers iš Lietuvos atitraukti sovietų kariuomenę).

Daug antinacinio pogrindžio narių, patriotiškai nusiteikusio jaunimo, policininkų, tarnautojų, šaulių, buvusių Birželio sukilimo dalyvių, susijungę į būrius, ginkluoti, organizuotai, su arkliniais vežimais, dviračiais ar pėsti, 1944m. liepą traukėsi į sovietų neokupuotą Žemaitiją. Ten pasipriešinimo konsolidavimo ėmėsi LLA vadovybė, sukurdama Lietuvos Gynybos Komitetą (LGK). Pogrindžio organizacijų vadai tikėjo Atlanto chartijoje Vakarų demokratijų – JAV ir Anglijos - deklaruotais moralios, vertybinės būsimos naujos pasaulio tvarkos politikos principais, tarptautinės teisės viršenybe, šių vertybių pagrindu tarp Vakarų demokratijų ir Rytų komunistinio totalitarinio režimo dėl nesutaikomų prieštaravimų, priešiškumo, greit kilsiančio karinio konflikto neišvengiamumu, o po karo įvyksiančioje Taikos konferencijoje – tiesos ir teisės triumfu. Atrodė, tereikia sukurti partizanų ginkluotąsias pajėgas, karinę – politinę vadovybę ir išsilaikyti iki to laiko, kai Lietuvoje, traukiantis rusams, reikės perimt valdžią bei sienų apsaugą.

1944m. liepos 1d. LLA paskelbė karinę parengtį. Pati organizacija buvo padalyta į du sektorius: Veikiantįjį (VS), kurį sudarė aktyvūs, ginkluoti partizanai, vadinti „vanagais" ir Organizacinį (OS), sudarytą iš legaliai gyvenančių kovotojų, kurie aprūpindavo „vanagus" maistu, transportu, medikamentais (vykdė logistiką, tiekimą), atlikdavo ryšininkų ir žvalgų funkcijas (ryšiai-žvalgyba). Vidury Žemaitijos, Plokš-

tinės miške, prie Platelių ežero, LLA įkūrė „Vanagų" mokomąją stovyklą ir pradėjo ruošti kadrus partizaniniam karui, tačiau trūko gerų ginklų, amunicijos, radijo ryšių priemonių ir kt.

Tuo metu Vermachto karinės žvalgybos (Abwehr) pozicija, priartėjus Rytų frontui prie Vokietijos sienų, pasidarė daug lankstesnė ir pragmatiškesnė. Žinodami, kad iš Lietuvos teks greitai pasitraukti bei matydami, kaip aktyviai lietuviai ruošiasi partizaniniam karui, jie nutarė tai išnaudot ir saviems tikslams. Į jų politinius siekius – Lietuvos nepriklausomybės atstatymą, kitaip nei gestapas (valstybės slaptoji policija, kuri lietuvių antinacinio pogrindžio narius persekiojo kaip Vokietijos politinius priešus), jie žiūrėjo labai atlaidžiai. Per lietuvių aukštuosius karininkus vokiečiai užmezgė kontaktus su LLA ir LLKS vadovybe bei, mainais už diversijų rusų kariuomenės užnugaryje vykdymą bei karinių žvalgybinių duomenų teikimą, pasiūlė savo paslaugas: karinės žvalgybos mokyklose išmokyti lietuvių kursantus žvalgybinio – kontržvalgybinio, pogrindinio - konspiracinio, radistų- šifruotojų (parengti radistus), diversinio - sprogdintojo darbo, mažų kovinių grupių taktikos pagrindų, topografijos, maskavimosi. Aprūpinti juos ginkluote, radijo aparatūra, sprogmenimis, apranga, padirbtais dokumentais, prižadėjo jiems parašiutais išmesti iš lėktuvų ginklų ir amunicijos krovinius. Čia jau lietuvių interesai sutapo, tačiau jie irgi buvo pragmatikai – žinodami, kad Vokietija neišvengiamai pralaimės, nesiruošė dirbti vokiečiams. Taip prasidėjo jaunų lietuvių patriotų, vyrų, atitinkančių reikalaujamus fizinius, psichologinius, išsilavinimo kriterijus, verbavimas į žvalgybos mokyklas, kurį dažniausiai atliko lietuvių karininkai. Vokiečių karinės žvalgybos (Abwehr) mokyklas Rytprūsiuose ir Lenkijoje baigė apie 250 lietuvių (dalis jų buvo užverbuota ir į Vokietiją pasitraukusiuose lietuvių policijos ir statybos batalionuose), į Lietuvą desantu 1944m. lapkričio - 1945m. kovo mėn. grįžo apie 200, o partizaniniame judėjime dalyvavo apie 100 desantininkų (iš jų 20 žuvo jau pirmomis dienomis).

Jau 1944m liepos 28d. Žemaitijoje, Pievėnų kaime, klebonijoje vykusio pasitarimo metu iniciatyvos ėmėsi jaunoji karininkija – kapitonai ir leitenantai. Jie nutarė suformuoti Savanorių diviziją, pavadintą Tėvynės apsaugos rinktine (TAR). Tuo metu Sedos apylinkėse, Plinkšių dvare, pasitraukę šiaurine Lietuvos dalimi iš okupuotos Aukštaitijos buvo susirinkę daug valsčių bei apskričių Apsaugos būrių, grupių, padalinių kovotojų, vadinamų saugūnų (nuo to, matyt, ir kilo rinktinės pavadinimas), kuriuos sudarė šauliai, policininkai, buvę Vietinės rinktinės kariai („plechavičiukai"), tarnavę Vermachte, policijos batalionuose kariai, buvę Birželio sukilimo dalyviai, pogrindinių organizacijų nariai, gimnazistai, studentai, jaunieji ūkininkai, patriotiškai nusiteikęs jaunimas. Susitarus su vokiečių karine vadovybe dėl apginklavimo, uniformų ir pavaldumo, buvo pradėti formuoti jos pulkai. Jie turėjo įeiti į Vermachto plk. H. Mioderio kovinę grupę, kuris sutiko būti ir TAR vadu. Iš viso TAR sudarė apie 6000 lietuvių

karių-savanorių, joje tarnavo apie 122 karininkai. Nors kariai vilkėjo vokiškas uniformas, tačiau kariniai skiriamieji ženklai buvo lietuviški. Rinktinė netgi leido savo laikraštį „Lietuvos gynėjas."

Jau 1944 m. rugpjūčio 4 d. suformuotas I-asis lietuvių savanorių pulkas (vadas mjr.A.Urbonas), kuris netrukus sėkmingai dalyvavo gynybinėse kautynėse prie Ventos. Tiesa, tai tebuvo taktinės, vietinės reikšmės kautynės, nes rusai tuo metu operatyvinių puolamųjų karinių veiksmų nevykdė, bet tam jau ruošėsi – vykdė kariuomenės pergrupavimą, kaupė jėgas. Po to Barstyčiuose buvo greitai suformuotas II-asis (vadovavo plk. M.Kareiva, o jam mirus - plk.-ltn. M.Naujokas), o Telšiuose pradėta ruoštis formuoti ir III-ąjį pulką, kurį turėjo sudaryti lietuvių policijos batalionų kariai ir karininkai (pasitraukę į Vokietiją batalionai buvo išformuoti, ten buvo surinkta daug lietuvių kareivių ir karininkų).

Vokiečių karinės vadovybės įsakymu armijų grupės „Šiaurė"sudėtyje kovojęs 5-asis lietuvių policijos batalionas išilgai per visą Latviją - Rezeknę, Rygą, Jelgavą – pėsčiomis, forsuotu žygio maršu, vyko susijungti su Sedos apylinkėse dislokuotu TAR I - uoju pulku, tačiau pavėlavo.

Dar neperėjus Lietuvos sienos, sužinota, kad rusų kariuomenė Žemaitijoje perėjo į puolimą, Seda jau užimta, o TAR I -asis pulkas patyrė didelius nuostolius ir atsitraukė.

Artėjant prie Skuodo, matėsi, kad miestelis skendi gaisrų liepsnose – jame irgi jau buvo rusai. Nutarta keist judėjimo kryptį ir, padarius didelį lanką, bandyt pajūriu apeit puolančią rusų kariuomenę iš priekio, nes iškilo grėsmė patekt į apsupimą.

Batalionas žygiavo Liepojos-Palangos vieškeliu, tačiau pavėlavo mažiausiai vieną valandą – susidūrė su avangardiniais sovietų kariuomenės daliniais, ką tik atkirtusiais kelią į Lietuvą. Jis atsitraukė atgal į Latviją ir kartu su 13-uoju ir 256-uoju lietuvių policijos batalionais pateko į Kurliandijos (Kuršo) katilą.

Tai buvo paskutinis lietuvių patriotų bandymas sukurti Lietuvos kariuomenės branduolį, kuris turėjo, traukiantis vokiečiams, kontroliuoti dalį šalies teritorijos, skelbti apie Lietuvos valstybės atstatymą, pradėti derybas su Raudonosios armijos vadovybe.

Deja, šie planai nebuvo įgyvendinti. Raudonajai armijai rudenį pradėjus puolamąją operaciją Vakarų Lietuvoje, 1944m. spalio 7d. kautynėse prie Sedos mstl. TAR dėl blogo apginklavimo, artilerijos trūkumo, nepakankamo karinio pasiruošimo patyrė pralaimėjimą (pačios kautynės tetruko tik apie 1 valandą, buvo skubiai traukiamasi). Likę I pulko likučiai bei II pulkas atsitraukė į Vokietiją (tuo metu Telšiuose, kaip minėta, buvo pradėti ir III pulko organizaciniai-mobilizaciniai darbai, tačiau jo suformuoti nespėta). Šio puolimo pasėkoje buvo užimta visa likusi Lietuvos teritorija - Žemaitija. Tęsdama puolimą, Raudonoji armija „iš eigos", nesustodama, bandė užimti ir Klaipėdą, tačiau atsimušė į kietą, gerai organizuotą vokiečių gynybą (čia kovėsi elitinės

vokiečių panzergrenadierių divizijos „Grossdeutschland" daliniai, 78-oji šturmo pėstininkų divizija, 58-oji pėstininkų divizija ir kitos pajėgos, iš jūros remiamos karinių laivų artilerijos).

Reikia pabrėžt, kad tuo metu teisiškai, pagal Lietuvos-Vokietijos 1939m. kovo mėn. sutartį, Klaipėda (Memelis) ir jos kraštas 1939-45m. priklausė Didžiajai Vokietijai (III Reichui). Prie Lietuvos Klaipėdos kraštas buvo prijungtas tik 1945m. sausio pabaigoje, sovietų kariuomenei išstūmus vokiečių karines pajėgas ir jį užėmus.

1944 m. rugpjūčio mėn. gen. M. Pečiulionis, VLIK'o Karo tarybos narys, vienintelis iš pasilikusių Lietuvoje, tuo metu ir LLA Lietuvos gynybos komiteto (LGK) narys, nurodė tris galimas strategijas:

1. Traukiantis vokiečiams, išlaikyti dalį Lietuvos teritorijos, kurioje skelbti atstatytą nepriklausomą valstybę, neutralitetą ir deklaruoti gerus kaimyninius santykius. Taip bus pranešta pasauliui, kad kraštas nenori Sovietų Sąjungos.

2. Turint Lietuvos teritorijos dalį, kontaktuoti su Raudonosios armijos vadais ir reikalauti gerbti Lietuvos neliečiamumą ir nepriklausomybės siekį (tokį vaidmenį, matyt, turėjo atlikti paskubomis, kaip paskutinė galimybė, suformuota Savanorių divizija, pavadinta Tėvynės apsaugos rinktine (TAR), iširusi 1944 m. spalio 7 d., po nesėkmingų Sedos kautynių).

3. Pereiti į gilų pogrindį ir ugdyti tautą nepriklausomybei.

Kaip parodė 1944 m. liepos-rugpjūčio-spalio įvykiai Lietuvoje ir už jos ribų (ypač Lenkijoje), pirmosios dvi strategijos neturėjo jokio realaus pagrindo - sovietai į jokias politines derybas nesileido, viską sprendė karinėmis priemonėmis.

Lenkų Armija Krajova 1944m. vasarą-rudenį veikė pagal panašų karinį-politinį planą „Audra", kurio esmė buvo, traukiantis vokiečių kariuomenei, užimti miestus, dalį okupuotos teritorijos, juose atstatyti lenkišką civilinę-karinę valdžią bei rusų karinei vadovybei deklaruoti 1939m. prieškarinės Lenkijos valstybės tęstinumą. Tačiau šis planas tiek Vilniuje, tiek Lvove patyrė visišką nesėkmę, o Varšuvos sukilimo metu įvyko tiesiog didžiulė katastrofa: jo metu žuvo labai daug žmonių, miestas vokiečių buvo praktiškai sugriautas, o visuotinio ginkluoto sukilimo, kaip praradusio politinę-karinę prasmę, galiausiai teko atsisakyti. Lenkija buvo sovietų okupuota, tapo satelitine valstybe, priklausiusia Rytų blokui.

Po aktyvios, ilgalaikės, nuostolingos partizaninės kovos Lietuvoje galiausiai pereita prie trečios strategijos – pogrindinės, dvasinės, kultūrinės rezistencijos, tautos dvasinių, kultūrinių vertybių, istorinės atminties, tautinių tradicijų, krikščioniškojo tikėjimo išsaugojimo bei naujos kartos piliečių patriotinio ugdymo Lietuvos nepriklausomybės atstatymui. [59,60,61,62,63,64,65,66,67,68,69,70,71,72,73,74,75,76,77].

[1] 1939-1941 m. į kalėjimus, Sibiro lagerius ir tremtį buvo išvežta daugiau nei 21 tūkst. Lietuvos gyventojų. Kaip didžiausius nusikaltėlius juos sugrūsdavo į gyvulinius vagonus, kuriuose nuo vasaros karščio buvo tvanku, žmonės duso, kentėjo nuo troškulio. Vyrai nuo šeimų buvo atskirti ir pateko į kalėjimus. Perėjus konclagerių pragarą, į Lietuvą buvo lemta sugrįžti tik dešimtadaliui (1 010) politinių kalinių ir pusei (6 153) likusių gyvų tremtinių. Tremtyje pirmosios aukos buvo nuo bado ir šalčio mirę maži vaikai ir vyresnio amžiaus žmonės. Sovietų valdžios vykdyti trėmimai į Sibirą buvo carinės Rusijos nacionalinės politikos tęsinys (1831, 1863, 1905 m. trėmimai), tačiau vykdomi daug masiškiau ir žiauriau, tremiant į Sibiro atokiausias ir atšiauriausio klimato vietas (prie Laptevų jūros šaltis siekdavo iki -60 °C) (R. P.). Jau kelionės metu mirė 82 žmonės. Jie paprasčiausiai buvo išmetami stotelėse pro vagonų duris. Tremiamųjų sąrašus sudarydavo remdamiesi NKVD informatorių pranešimais, tačiau didžiausią vaidmenį suvaidino valsčių vykdomųjų komitetų pirmininkų pateikta informacija. Buvo tremiami kultūringiausi, labiausiai išsilavinę ir visuomenėje didžiausią autoritetą turintys žmonės. Tremiamųjų turtą išdalydavo kolaborantams - tarybiniams ir partiniams aktyvistams.
Tremiami buvo ir kitų Lietuvoje gyvenančių tautų atstovai - lenkai (apie 2500 asmenų), rusai, gudai, vokiečiai (apie 300 asmenų), o taip pat apie 2300 žydų - Vyčio kryžiaus ordino kavalierių, Nepriklausomybės kovų dalyvių (1919-20 m. kovose dėl Lietuvos Nepriklausomybės dalyvavo 500 žydų tautos atstovų), Lietuvos žydų karių sąjungos narių, dešiniųjų (sionistinių) organizacijų veikėjų, sukarintos pogrindinės organizacijos „Beitar" narių, žymių verslininkų, finansininkų, stambių įmonių savininkų su šeimomis. Prasidėjus karui, 1941 m. rugpjūtį, lenkai ir žydai, buvę Lenkijos piliečiai, iš tremties buvo paleisti (Anušauskas, Arvydas. Teroras. 1940-58 m. Vilnius: Versus Aureus, 2012, p. 5657, 59-60, 82-83, 85-100).
[2] Jankauskas, J. 1941 m. Birželio sukilimas Lietuvoje. Vilnius: LGRTC, 2010.
[3] 1941 m. Birželio sukilimas. Dokumentų rinkinys. Sudarė V. Brandišauskas. Vilnius: LGRCT, 2010, p.132-135.
[4] Rezistencijos pradžia. 1941 m. birželis: dokumentai apie šešių savaičių Laikinąją Lietuvos Vyriausybę. Sudarė V. Landsbergis. 2012.
[5] Bubnys, A. Vokiečių okupuota Lietuva (1941-44). Vilnius: LGRCT, 1998.
[6] Bloznelis, M. Lietuvių frontas, I dalis. Kaunas, 2008.
[7] Bloznelis, M. Jaunimas 1941 m. Birželio sukilime. *Lietuvių katalikų mokslo akademijos metraštis*, 29 t. Vilnius, 2006, p. 112-115.
[8] Maslauskienė, Nijolė. Lietuvos tautinių mažumų įtraukimas į LSSR administraciją ir sovietinės biurokratijos tautiniai santykiai 1940-41 m. Prieiga internete: http://genocid.lt/Leidyba/9/nijole.htm. 2016-05-26.
[9] Maslauskienė, Nijolė. Valdininkijos šalinimas iš okupuotos Lietuvos administracijos ir jos keitimas okupantų talkininkais 1940 m. birželio-gruodžio mėn. Prieiga internete: http://genocid.lt/Leidyba/8/ nijole8.htm. 2016-06-07.
[10] Maslauskienė, Nijolė. Lietuvos komunistų sudėtis 1940 m. spalio-1941 m. birželio mėn. Prieiga internete: http://genocid.lt/Leidyba/6/nijole6.htm. 2016-06-07.
[11] Josadė, M. Laiškas dukrai į Izraelį. Lietuvos rytas, 1993 m. lapkričio 3 d.
[12] Levin, Dov. The Lesser ofTwo Evils. Eastern European Jewry Under Soviet Rule, 1939-41. Philadelphia-Jerasulem 5755/1995. The Jewish Publication Society.
[13] Rezistencijos pradžia. 1941-ųjų birželis: dokumentai apie šešių savaičių Laikinąją Lietuvos Vyriausybę Sudarė Vytautas Landsbergis. 2012.
[14] Laisvės kovų archyvas, 13 t. Kaunas, 1995, p. 231-259.
[15] Laisvės kovų archyvas, 14 t. Kaunas, 1995, p. 128-159.

[16] Januta, Donatas. Užmirštų dzūkų savanorių kovos (1943-44) ir „Pirčiupio motinos“ paslaptis. Prieiga internete: http://www.draugas.org/06-09-11januta.paslaptis.html. 2016-06-11.
[17] Zizas, Rimantas. Sovietiniai partizanai Lietuvoje 1941-44 m.: represiniai (teroristiniai) aspektai. Genocidas ir rezistencija, 2010, 1 (27). Prieiga internete: etalpykla.lituanistikadb.lt/fedora/objects/.../ content. 2016-06-12.
[18] Zizas, Rimantas. Raudonųjų partizanų ir Pietryčių Lietuvos kaimų savisaugos ginkluoti konfliktai 1943 m. Prieiga internete: http://genocid.lt/Leidyba/15/zizas.htm. 2016-06-12.
[19] Janavičienė, Audronė. Sovietiniai diversantai Lietuvoje (1941-1944). Prieiga internete: http://genocid. lt/Leidyba/1/audrone.htm. 2016-06-12.
[20] Dargis, Alvydas. Sovietinės lakštingalos generolo neužliūliavo. Lietuvos rytas, Nr. 36 (461) šeštadienio priedas „Rytai-Vakarai“, 2001 m. rugsėjo 8 d.
[21] Slavinas, Aleksandr. Gibelj Pompei [Pompėjos žuvimas]. Tel Aviv: IVRUS, 1997, p. 215-218, 350-420.
[22] VLIK'as susikūrė susijungus dviem centrams - Tautos tarybai, dar vadintai Lietuvos Ttaryba, kuri buvo katalikiškų organizacijų vadovaujantis centras, ir Vyriausiajam lietuvių komitetui (VLK), kurį sudarė liaudininkų, socialdemokratų, tautininkų ir nacionalistinių organizacijų atstovai. (Zizas, Rimantas. Sovietiniai partizanai Lietuvoje 1941-44 m. Vilnius: LII leidykla, 2014, p. 327-328).
[23] Jankauskas, Juozas, dr. Okupantams siaučiant. XXI amžius, 2005 m. sausio 19 d. Nr. 5 (1306).
[24] Prieiga internete: http://www. 15min.lt/naujiena/aktualu/istorija/bronius-nainys-naujam-okupantui-netarnavom-bet galių pasipriešinti neturėjom. 2016-12-23.
[25] Prieiga internete: http://www.llks.lt/pdf/kaip%20reiskesi%20bolseviku%20propaganda.pdf. 2017-01-31.
[26] Tatarūnas, L. Žydai Lietuvoje pirmosios sovietinės okupacijos metais (1940-1941 m.). Prieiga internete: http://www.istorijoszurnalas.lt/index.php?option=com_content&id=177. 2017-02-01.
[27] Zizas, Rimantas. Sovietiniai partizanai Lietuvoje. Vilnius: LII leidykla, 2014, p. 254-282, 393-515, 543-550).
[28] Linder, I. B.; Čurkin, S. A.; Abin, N. N. Diversanty. Legenda Lubianki - Pavel Sudoplatov. Moskva: Ripol klassik, 2008, p. 165-166, 723-724.
[29] Klemensas Daukša buvo Jusiškių k. LAF būrio, kuris dalyvavo užimant Kavarską, vadas. Jis, matyt, buvo kaip Jusiškių būrio atstovas, ryšininkas tarp Traupio sukilėlių, bendrai sprendęs tarpusavio bendradarbiavimo klausimus (R. P.)
[30] LAF-o vado K. Škirpos laiškas Laikinosios Vyriausybės vadovui J. Ambrazevičiui (Berlynas, 1941 m. liepos 26 d.). Prieiga internete: http://istorijai.lt/lietuva-vokieciu-okupacijos-metais/. 2017-07-27.
[31] Gvildys, Stasys. Kruvini likimai. Kaunas: LNRS, 2001, p. 468.
[32] Prieiga internete: http://genocid.lt/UserFiles/File/Atmintinos_datos/2016/201606_1941_zudynes.pdf. 2017-08-20.
[33] Prieiga internete: 12 REC V. Stravinskienė, p. 165-166 LIM, 2015-2 pdf - Adobe Reader. 2017-09-28.
[34] Remiantis Jono Lauryno, Marytės Jasiulienės atsiminimais. Šiluva, 2016-06-25.
[35] Prieiga internete: https://www.lzinios.lt/lzinios/istorija/1940-uju-liepa-teroro-pradzia/141448. 2018-0323.
[36] Anušauskas, Arvydas. Sovietinis genocidas ir jo padariniai. Prieiga internete: http://genocid.lt/GRTD/ Tremtis/arvydas1.htm. 2018-03-23. Maslauskienė, Nijolė. Lietuvos komunistų tautinė ir socialinė sudėtis 1939 m. pabaigoje-1940 m. rugsėjo mėn. Prieiga internete: http://genocid.lt/Leidyba/5/nijole5.htm. 2018-03-24.

[37] Bubnys, Arūnas. Vokiečių okupuota Lietuva (1941-1944). Vilnius, 1998, p. 206.
[38] Truska, Liudas. Tikros ir primestos kaltės. Žydai ir lietuviai pirmuoju sovietmečiu. Prieiga internete: http://etalpykla.lituanistikadb.lt/fedora/get/LT-LDB-0001:J.04~2003~1367170514996/DS.002.0.01. ARTIC. 2018-03-24.
[39] Tatarūnas, Linas. Žydai Lietuvoje pirmosios sovietinės okupacijos metais. Prieiga internete: http:// archyvas.istorijoszurnalas.lt/index.php?option=com_content&view=article&id=177&Itemid=177. 2018- 03-24.
[40] Дробязко С. И., Романько О. В., Семенов К. К. Иностранные формирования Третьего рейха. АСТ, 2011, p.79-748.
[41] Семенов, Константин. Дивизии войск СС. История организации, структура, боевое применение. МОСКВА, 2007, p. 30-31.
[42] Bubnys, Arūnas. Holokaustas Lietuvoje. Vilnius: LGRCT, 2011, p. 5-121, 133-559.
[43] Prieiga internete: http://www.bernardinai.lt/straipsnis/2011-09-23-20-klausimu-ir-atsakymu-apie-holokausta/. 2018-03-30.
[44] Prieiga internete: http://aidas.lt/lt/istorija/article/2986-01-06-galutinis-zydu-klausimo-sprendimas-1. 2018-04-01.
[45] Вибе, Фридрих Карл. Германия и Еврейская Проблема (1933 г.). Prieiga internete: https://public. wikireading.ru/94631. 2018-04-04.
[46] Кукловод революции. Александр Парвус и Ленин. Prieiga internete: https://nasledie77.wordpress. com/2014/12/21/https://nasledie77.wordpress.com/2014/12/21/. 2018-04-07.
[47] Александр Парвус «купец революции». Prieiga internete: https://www.liveinternet.ru/users/ mila111111/post118281349. 2018-04-07.
[48] Prieiga internete: http://www.odigitria.by/2017/05/05/kak-unichtozhalas-rossijskaya-imperiya-aleksandr-parvus-i-lenin/. 2018-04-07.
[49] Пломбированный вагон. Prieiga internete: https://ru.wikipedia.org/wiki/Пломбированный вагон. 2018-04-07.
[50] Пассажиры пломбированных вагонов. Prieiga internete: https://traditio.wiki/ Пассажиры_пломбированных_вагонов. 2018-04-07.
[51] К 85-летию «пломбированного вагона». Prieiga internete: http://www.pseudology.org/bank/ PlombVagon85.htm. 2018-05.07.
[52] Еврейское правительство Ленина. Prieiga internete: http://holeclub.ru/news/evrejskoe_ pravitelstvo_lenina/2014-02-10-1634. 2018-04-07.
[53] Руководство Архипелага ГУЛАГ состояло из евреев или О чём нам не рассказал Солженицин. Prieiga internete: https://politikus.ru/artides/52931-rukovodstvo-arhipelaga-gulag-sostoyalo-iz-evreev-ili-o-chem-nam-ne-rasskazal-solzhenicyn.html. Politikus.ru. 2018-04-07.
[54] Alexander Parvus & Russian Revolution 1-2-3. Russian revolutionary (Menshevik) and a German Social Democrat. Prieiga internete: https://www.youtube.com/watch?v=bP8AWXuGYeY. 2018-04-06.
[55] Гельфанд Парвус. Тайны СССР 1917 г. Израиль. Prieiga internete: https://ok.ru/video/3901360299. 2018-04-06.
[56] Ошеров, Михаил Ефимович. Государство Израиль и Холокост. Prieiga internete: http://samlib. ru/o/osherow_m_e/gosudarstvo_izrail_i_kholokost.shtml. 2018-04-05.
[57] Бреннер, Л. Сионизм в век диктаторов. Prieiga internete: royallib.com>read/brenner_lenni/ sionizm_v_vek... 2018-04-15.
[58] Hennecke Kardel. Adolfas Hitleris - Izraelio įkūrėjas. Vilnius: Mintis, 2006.

[59] V.Valiušaitis. „Lietuvos diplomatinė tarnyba - neįveikta pasipriešinimo citadelė": https://www.kariuomene.lt/.../karys_nr.5_2021_internetui.pdf 2025
[60] A.Bubnys, S.Buchaveckas. Lietuvos žydai Štuthofo koncentracijos stovykloje 1943-45m. LGGRTC, Vilnius, 2020.
[61] Dr.Asta Katutė. Antisovietinė rezistencija:nuo pogrindžio užuomazgų iki1941m. Birželio sukilimo. https://www.propatria.lt/2025/06/dr-asta-katute-antisovietine.html?fbclid=IwY2xjawL
[62] Gintaras Vaičiūnas.Kolaboravimas ir patriotizmas Anykščių valsčiuje 1920-41m.LGGRTC, 2023m.
[63] https://partizanai.org/failai/pdf/zemaiciu-kankiniai.pdf
[64] https://www.genocid.lt/centras/lt/1378/a/
[65] https://partizanai.org/failai/html/rainiu-tragedija.htm
[66] https://partizanai.org/index.php/telsiu-kankiniai
[67] Teroras. 1940-58 m. Arvydas Anušauskas.Versus Aureus.2012.
[68] https://www.partizanai.org/failai/html/rainiai-1941-06-24-25.htm
[69] https://alkas.lt/2021/06/27/v-valiusaitis-lietukio-garazo-zudynes-vienas-kraupiausiu-ir-mislingia....
[70] https://partizanai.org/index.php/bolsevizmo-metai-iv
[71] https://partizanai.org/failai/html/bolseviku-okupacijoje.htm
[72] https://aidai.lt/2024/06/25/atmintis-gyva-virtuali-paroda-be-kaltes-pasmerkti-zudynes-rainiu-miskelyje/
[73] 5min.lt/naujiena/aktualu/nuomones/valdas-rakutis-sedos-musiui-atminti-butina-pastatyti-siu-kovu-masta-atitinkanti-paminkla-18-2320106
[74] https://www.vle.lt/straipsnis/lendlizas/. 2025.12.22.
[75] https://lietuvai.lt/wiki/Antrasis_pasaulinis_karas. 2025.12.22.
[76] https://www.vle.lt/straipsnis/antrasis-pasaulinis-karas/.2025.12.22.
[77] https://lt.wikipedia.org/wiki/Ryt%C5%B3_kampanija_(Antrasis_pasaulinis_karas).2025.12.22

Birželio trėmimas: Kviklių šeimos istorija

Trėmimai – tai masinės etninio valymo operacijos, vykdytos sovietinio okupacinio režimo represinių struktūrų - NKVD/NKGB, aktyviai talkinant vietiniams kolaborantams - partiniams ir sovietiniams aktyvistams. Juos vykdydama okupacinė valstybė stengėsi sunaikinti lietuvių tautinį elitą, šviesuomenę, „tautos žiedą," jos intelektualinę-organizacinę dalį, sugebančią valdyti, ginti, stiprinti, vystyti valstybę, telkti, vienyti visuomenę bendram tikslui, vadovauti pasipriešinimui.

Mokytojų Mečislovo ir Antaninos Kviklių šeimą su trimis vaikais ištrėmė į Sibirą 1941 m. birželio 13-14 d. naktį. Prieš tai jokių nelaimę pranašaujančių ženklų nebuvo - viskas įvyko staiga, kaip perkūnas iš giedro dangaus.

1918m. atkūrus Lietuvos valstybės nepriklausomybę, visi po pasaulį, Rusiją išsibarstę lietuviai buvo pakviesti dirbti Lietuvai, jos labui. Daug jų į kvietimą atsiliepė ir darbavosi jos gerovei ne dėl atlygio, bet dėl idėjos, o Lietuva vis augo, kilo, gražėjo.

Mečislovas Kviklys buvo kilęs iš Aukštaitijos, Daugailių kaimo. Baigė Kauno mokytojų seminariją, o po to - Vytauto Didžiojo universiteto Humanitarinį fakultetą. Jo žmona Antanina irgi buvo pedagogė. Tėvelis buvo energingas, gabus, pažangus žmogus, labai darbštus ir pareigingas: visada pasitempęs, punktualus, tvarkingas, daug reikalavo ne tik iš savęs, bet ir iš kitų. Jis priklausė Tautininkų sąjungai, buvo ištikimas tautiškumo idėjai žmogus. Jį visada siųsdavo ten, kur reikėdavo kažką sukurti, organizuoti, padaryti tvarką. Kaune jis pradėjo Aklųjų instituto veiklą, tapo jo direktoriumi, neregius mokė Brailio rašto. Kai viską sutvarkė, padarė, toliau perdavė jo veiklą kitiems. Paskui buvo paskirtas Marijampolės mokyklų inspektoriumi, vėliau - Jurbarko gimnazijos direktoriumi. Ten pasikvietė V.Storostą-Vydūną, kuris, pagal dukrelės Danguolės atsiminimus, buvo labai paprastas žmogus, draugiškas ir su mažais, ir su dideliais. Jis buvo vegetaras ir labai nustebino virėją, paprašęs išvirti tik kruopų su kiaušiniu. „Ar jis ne šventasis?“ - nustebusi paklausė ši. Jis net šoko valsą su mažamete Danguole.

Tapęs Rokiškio valstybinės gimnazijos direktoriumi, tėvelis ten pradėjo aktyvią tautinio atgimimo veiklą. Pats, kartu su žmona Antanina, vaidino dramos būrelyje, jo iniciatyva ir pastangomis prie gimnazijos buvo pastatytas paminklas J.Basanavičiui. Jaunąją kartą stengėsi išauginti ir išauklėti kaip dorus, mąstančius, kūrybingus žmones Lietuvos ateičiai.

Savo vyresniajai dukrai Danguolei jis sakydavo: „Reikia išmokt mąstyt! Visada reikia suprast, kodėl blogai gaunasi, kodėl neišeina, kokios to priežastys, kaip tai išspręst.“

Rokiškio rinkimų apygardoje jis buvo išrinktas į Seimą. Šeima vėl persikėlė į Kauną. M.Kviklys tapo Seimo Prezidiumo sekretoriumi ir Švietimo departamento direktoriumi, palaikė glaudžius ryšius su Amerikos lietuviais.

Lietuvoje 1926m. karinio perversmo būdu buvo įvestas prezidento A. Smetonos autoritarinis valdymas. Šio valdymo tikslas buvo krašto saugumo, politinio-ekonominio-socialinio stabilumo užtikrinimas, nuoseklus, sklandus reformų vykdymas, po daugelį metų trukusios okupacijos bei svetimų įtakų - savos, autentiškos tautinės kultūros atkūrimas. Per švietimo sistemą (tautinę mokyklą) vyko sąmoningo, patriotiško jaunosios kartos piliečio ugdymas, tautinės inteligentijos formavimasis. Toks valdymas turėjo sudaryti palankias sąlygas tolesnei valstybės raidai, užkirsdamas kelią radikalioms, destruktyvioms politinėms jėgoms - kad į valdžią neateitų nei kraštutinės kairiosios jėgos (komunistai), nei kraštutinės dešiniosios, profašistinės jėgos. Tuo metu manyta, kad tai pasiekti galima tik vienu būdu – įvedant demokratijos apribojimus. To meto Lietuva ir toliau išliko trijų valstybių - Sovietų Sąjungos, Vokietijos, Lenkijos – geopolitinio intereso zonoje. Iš jų ypač Sovietų Sąjunga dėjo didžiules finansines,

politines-diplomatines, komunistų (LKP(b) pogrindžio, jų įtakojamų leftistinių organizacijų pastangas perimti šalyje politinę valdžią.

1940m. birželio 15 d. įvyko Lietuvos valstybės tragedija – jos teritoriją okupavo Sovietų Sąjungos kariuomenė. Danguolės prisiminimais, tėvelio veidas per vieną dieną pasikeitė, pajuodo. Prezidentas A.Smetona ruošėsi trauktis į Vakarus ir norėjo pasiimti patikimų žmonių, aktyvių politikų (galimai planuota sukurti emigracinę vyriausybę), tačiau tėvelis atsakė: „Kas bus su Lietuva, tas bus ir su manim!“ Šeima iš Kauno išvažiavo gyventi į netoli Daugailių k. esančius Šavašus, tėvelio gimtinę, o priešais keliu jau žlegsėjo, keldami dulkių debesis, rusų tankai.

Artėjant 1940m. mokslo metų pradžiai, iš Švietimo komisariato jis gavo laišką, kad yra paskirtas rusų kalbos mokytoju į Kauno mergaičių gimnaziją. Atvykus į Kauną, paaiškėjo, kad jų namas be šeimininko žinios „sekvestruotas“ - padalintas perpus. Kitame namo gale jau gyveno žydas, irgi mokytojas.

Tuo metu vyriausiajai dukrai Danguolei buvo 12, sūneliui Rimantui – 9, o mažiausiajam Algimantui - 4 metai. Tėvelis aiškino: „Išmokit konspiracijos - su niekuo nekalbėkit, nieko nepasakokit, elkitės mandagiai, kad niekas neišprovokuotų. Ir reikia išmokti priešo kalbą!“ Danguolė, jausdama atsakomybę, „kaip tikra mokytoja“, mokė keturmetį brolį Algiuką rusiškai skaityt. Broliukai buvo maži, bet labai gabūs vaikai.

Žydai viską darė patyliukais, slapta, savo naudai - skundė, sekė, pranešinėjo. Tėvelis perspėjo: „Su žydais į kalbas nesileist, nesiginčyt, stengtis nebendraut!“ Kai kurie jų, piktindami žmones, elgėsi labai akiplėšiškai. Laisvės alėjoje trys-keturios žydaitės susikabindavo už parankių ir eidavo, žydiškai dainuodamos „apie Spalio revoliuciją ir Stalino konstituciją“. Praeinantys žmonės turėdavo trauktis joms iš kelio, o jei ne, šios pagrasindavo: „Mes pasiskųsim rusams!“

1941 m. birželio 14d., tuoj po vidurnakčio, į namų duris kažkas tyliai pabarbeno. Tėveliui priėjus, už durų pasigirdo prislopintas jauno žmogaus balsas: „Šią naktį namuose nenakvokit!“ Pažiūrėjęs pro langą, jis dar spėjo pamatyt, kaip per tvorą peršoko du jaunuoliai.

Netrukus, po trumpos pauzės, pasigirdo garsus beldimas į duris. Jas atidarius, į vidų, stumdami tėvelį atbulą, įėjo du rusų kariškiai ir žydas kaimynas. Jie įstūmė tėvelį į valgomąjį ir prirėmė jį prie sienos, neleisdami net pajudėt. Vienas jų trumpai paaiškino: „Jūs turit lygiai pusę valandos laiko! Aprenkit vaikus, važiuosit gyventi į kitą vietą!“ Kitas dar perspėjo: „Žiūrėkit į laikrodį! Lygiai už pusės valandos išvežam!“

Mama padėjo rengtis broliukams, o Danguolė į sakvojažą susidėjo savo gražiausias sukneles, batelius, į kišenę įsikišo mažą Šv. Marijos paveikslėlį, gintarinį kryželį ir Dainų šventės knygelę su Baltijos šalių himnais.

Atėjo į valgomąjį. Jame tėvelis tebestovėjo priremtas prie sienos, jam neleido nieko pasiimt - komodos stalčiuje taip ir liko visi jo ordinai ir medaliai. Mama išsigandusi

verkė, o tėvelis ją ramino: „Antosėle, nenusimink, svarbiausia, kad mes visi kartu!“ Danguolė buvo taip susijaudinusi, pasimetusi, kad sakvojažą su daiktais kaip pasidėjo ant kėdės, taip ir pamiršo pasiimt.

Kauno geležinkelio stotyje viskas vyko „masiškai, konvejeriu:“ viena po kitos prie gyvulinių vagonų privažiuodavo rusiškos „palutarkos“ (bortinės mašinos) su nusiminusiais, išsigandusiais, baisios nelaimės ištiktais žmonėmis. Jiems išlipus, sargyba įsakydavo: „Moterys ir vaikai lipkit į šitą vagoną, o vyrai - į aną!“ Mama nešė tėvelio paltą. „Mečislovai, gaudyk!“ - sušuko, mesdama jį vyrui, o šis metė jai savo piniginę.

Gyvuliniame vagone buvo padaryti dviaukščiai mediniai gultai, grindyse - pridengta skylė gamtiniams reikalams atlikti. Nebuvo nei jokios patalynės, nei matracų, viskas pagal principą: „Tavo reikalas: kaip pasiklosi - taip išsimiegosi!“ Mažąjį Algiuką mama užkėlė į gulto antrą aukštą, prie langelio. Greit vagonas jau buvo pilnas tremiamų žmonių, aplinkui girdėjosi aimanos, raudos, maldos, bandymai nuraminti verkiančius vaikus. Kiekvieno vagono mažoje aikštelėje buvo pastatyti sargybiniai - rusų kareiviai.

Pajudėjus vagonams, visi laukė stebuklo – kad, pravažiavus Kauno tunelį, lietuvių partizanai juos išvaduos. Tačiau, deja, viltims išsipildyti nebuvo lemta - gyvulinių vagonų sąstatas jį pravažiavo ir, padidinęs greitį, nesustodamas, dundėjo vis tolyn ir tolyn į Rytus. Vagone pasidarė tylu: niekas nebešnekėjo, kiekvienas paskendo savo mintyse ir skausme, dauguma tyliai meldėsi. Traukinys sustojo jau Baltarusijoje, mažoje stotelėje. Sargybiniai pradarė duris ir leido žmonėms nueiti prisileisti į turimus indus karšto virinto vandens - „kipiatoko“. Sekančioje stotelėje sustojus, keturmetis Algiukas pro langelį pamatė rusišką užrašą ir, perskaitęs, sušuko: „Kipiatok!“, tuo sukeldamas tik liūdnas aplinkinių šypsenas. Vežant tremtinių niekas nemaitino - kas spėjo įsidėti maisto atsargų, dalijosi ir su kitais, stotelėse moterys savo drabužius, daiktus su vietiniais gyventojais keitė į duoną, rusiškas lepioškas (paplotėlius).

Priekyje važiavusiame vagone mirė kūdikis. Rusų kareiviai jį išmetė pro vagono langelį.

Traukinys su lietuvių tremtiniais sustojo Molodečne. Stotyje šalimais stovėjo dar vienas gyvulinių vagonų sąstatas. Žiūrėdama pro pravertas duris, Danguolė pamatė kareivių ten varomus civilius vyrus, o tarp jų - ir savo tėvelį. „Tėveli!,“ - garsiai sušuko ji, o visos moterys puolė prie durų plyšio. Sargyboje stovėję kareiviai greit užtrenkė sunkias vagono duris, kurios vos nesutraiškė Danguolei galvos. Tada ji paskutinį kartą matė savo mylimą, gerbiamą tėvelį. Mečislovas Kviklys, kartu su kitais 79 žymiais lietuvių politikos, visuomenės, mokslo, kultūros veikėjais, ministrais, 1942 m. liepos mėnesį buvo sušaudytas Sverdlovsko kalėjime, 12-ame kilometre už miesto.

Netrukus tremtiniai iš vietinių gyventojų sužinojo, kad prasidėjo karas, tačiau tai nuotaikos nepakėlė - jie jau buvo Rusijoje, labai toli nuo gimtųjų namų.

Po trijų savaičių kelionės juos atvežė į Altajaus kraštą, Bojunovo stotelę. Pakinkytais jaučiais atvežė į Kosykino runkelių kolūkį, laikinai apgyvendino mokyklos salėje. Vietiniai gyventojai, užguiti, atsilikę, vargingai gyvenantys žmonės, neturintys net pasų, buvo tiesiog apstulbinti, priblokšti tokio „Vakarų civilizacijos antplūdžio“ į jų atsilikusį kraštą. Juos viskas stebino, o į juodais kostiumais, su skrybėlėmis, barzdotus ir apvalius akinius nešiojančius tremtinius žydus žiūrėjo su tokia nuostaba, tartum šie būtų „ateiviai iš kito pasaulio“.

Tuoj pat suvažiavo „pirkliai“ - „kolchozų“ bei „sovchozų“ pirmininkai - ir prasidėjo tikras „vergų turgus“. Viskas vyko kaip senais, prieš daugelį amžių buvusiais laikais, žinomais tik iš istorinių knygų. Jie apžiūrinėjo, atrinkinėjo šeimas, kuriose buvo sunkiam darbui tinkamų paauglių, jaunuolių, merginų, iš jų sudarinėjo grupes ir jas išveždavo į tolimiausius, atšiauriausius Sibiro užkampius vergiškam darbui už duonos „pajkę“ (duonos davinį dienai). „Pirkliai“ buvo grubūs, ciniški, nužmogėję padarai. Jie šaukdavo: „Kam mums tos šeimos su mažais vaikais ir seniais! Juk iš jų jokios naudos, vis tiek pirmą žiemą padvės („zdochnut“)!“ Galų gale, kaime pasiliko tik 10 tremtinių šeimų - vien moterys su mažais vaikais. Juos apgyvendino šaltuose, skylėtuose barakuose ir žeminėse. Dirbančios motinos tegaudavo 400 g duonos dienai, nedirbantys – tik 200 g. Vietiniams gyventojams tremtiniai buvo pristatyti kaip „nepribaigti fašistai“.

Gyvenant pusbadžiu, prasidėjo drabužių, daiktų mainai su vietiniais kolūkiečiais į maistą. Šie nebuvo matę nei tokių suknelių, nei batelių: viskuo stebėjosi, aikčiodami gyrė. Lietuviai tremtiniai juos išmokė kaip šaldyti, rauginti pieną, sumušti sviestą, pasidaryti varškę, sūrį. Vietiniai rusai manė, kad tai „daroma tik fabrikuose.“ Iš lietuvių jie sužinojo, kaip sūdoma ir išrūkoma mėsa, lašiniai. Lietuvės moterys iš storų vielų pasidarė virbalus, iš gautos medžiagos pasiūdavo gražias sukneles, apmegzdavo jų apačią ir keisdavo jas į maistą. „Vatnikais” apsirengusiems kolūkiečiams tai buvo didžiausios grožybės, jie tremtinius labai gerbė.

Vargas moteris išmokė daugybės dalykų. Skusdamos bulves, jos gražiai išpjaudavo akutes ir jas pavasarį pasėdavo - derlingoje žemėje išaugdavo didžiuliai bulvių kerai.

Visos motinos buvo inteligentės, dauguma mokytojos, Lietuvoje ar užsienyje baigusios aukštuosius mokslus. Nors ir vaikščiodavo alkanos, skarmaluotos, dažnai net su prišalusiu panosėje snargliu, visas jas vaikai vadindavo poniomis: ponia Spudienė, ponia Morkuvienė, ponia Kviklienė ir kt. Visi, kaip ir Lietuvoje, laikėsi išugdyto bendravimo etiketo. Jos savo vaikus skatino mąstyti, galvoti, auklėjo ir mokė tik kilnaus, tauraus: kultūringo elgesio taisyklių, gražių manierų, šokių, taisyklingos kalbos, ruošė juos Lietuvos ateičiai. Tas auklėjimas išugdė tokį stiprų jaunosios kartos imunitetą, kad prie jų neprilipo joks „svetimas purvas“.

Miškai nuo Kosykino kaimo buvo labai toli, tremtiniui pėsčiomis nepasiekiami, o Sibire žiemos - šaltos, speiguotos, su didžiausiomis pūgomis („buranais“), į kurią patekęs ne vienas žmogus pasiklydo ir pražuvo. Neturėdami malkų, prasidėjus šalčiams tremtiniai kūrendavo surinktą sudžiūvusį jaučių ir karvių mėšlą, šiaudus, mažieji vaikai iš laukų prinešdavo sudžiūvusių pelynų stiebų. Šie labai greitai, be jokios kaitros, sudegdavo, o šilumos tebūdavo labai mažai. Kad nesušaltų, motinos vaikams liepdavo šokti, bet ne bet kaip, o gražiai, kaip baliuje: berniukas, priėjęs, turėdavo gražiai nusilenkti, ištiesti ranką, o mergaitė - atlikti reveransą.

Mama visada jiems kartodavo: „Vaikai, darykit taip, kad išliktumėt ir sugrįžtumėt į Lietuvą. Atminkit - jūs reikalingi Lietuvai!“

Į kaimą atvežė naują tremtinių grupę - 200 kalmukų. Iš jų nė vienas neišgyveno - tiesiog nesugebėjo, neprisitaikė prie jiems neįprastų, sunkių gyvenimo sąlygų, net neparodė jokių valios pastangų išlikti: maitinosi tik badmirišku duonos daviniu ir, vienas po kito, išmirė. O iš lietuvių šiame kaime išgyveno visi.

Pirmas dešimtmečio brolio Rimanto darbas buvo pakinkytais jaučiais už kaimo išvežti mirusius iš bado kalmukus. Jie jau būdavo sukrauti į vežimą, tereikėdavo jaučius paraginti, o jų valdymas buvo paprasčiausias: tereikėdavo žinoti tik du žodžius -„cob“ ir „cobė“ (į kairę arba į dešinę). Už kaimo vežimo jau laukdavo vietiniai kolūkiečiai su kastuvais, kurie lavonus iškraudavo ir duobėse užkasdavo. Visiška, tiesiog laukinė, nepagarba mirusiųjų kūnams, grubumas, nužmogėjimas, visam laikui įsirėžė į vaiko atmintį, ilgą laiką matyti vaizdai vaidendavosi, sapnuodavo košmarus.

Dvylikamečiai vaikai jau buvo pagrindiniai milžiniškų, be galo ir be krašto, burokų laukų ravėtojai, išeidavę dirbti anksti ryte ir grįždavę tiktai vėlai vakare.

Danguolei ir kitiems vienmečiams ryžto, jėgų nugalėti sunkumus, padėdavo ir skautiška dvasia, niekada neužmirštas skautų šūkis: „Dievui, Tėvynei ir Artimui“. Visi vaikai, net ir mažiausi, buvo skautai - „paukštytės ir vilkiukai“. Skautų draugovės pirmininku tapo Gediminas Akstinas (vėliau - garsus alpinistas), o nariais: Julija Spudaitė, Danguolė Kviklytė, Laima Akstinaitė, Vytautas Morkūnas, Rimgaudas Morkus, Aldutė, Laima ir Teresėlė Riautaitės, Eugenijus Gorinas, Rimantas ir Algimantas Kvikliai bei kiti vaikai. Vasarą jie, mušdami kokiu nors daiktu į taktą, žygiuodavo į laukiniais serbentais apaugusias daubas, rengdavo stovyklas, susirinkimus, mokėsi skautiško gyvenimo taisyklių, dainuodavo. Visiems, net ir mažiausiems, buvo diegiama, kad skautas be aimanų turi viską daryti, viską mokėti, viską ištverti.

Kartą žiemą Danguolė nuėjo į Bojunovo geležinkelio stotelę parsinešti druskos. Vietiniai jai sako: „Niekur neik, matai, kad nurimo vėjas, tuoj prasidės „buranas“. Nepaklausiusi patarimo, ji išėjo, manė, kad dar suspės pareiti. Netrukus prasidėjo baisi pūga, galėjai matyti tik kokius 0,5 m į priekį. Kelią jausdavo tik pagal suvažinėto kelio dangą - iškrypusi į pakelę, iškart įklimpdavo į gilų sniegą. Baisiai pavargo, tačiau ži-

nojo „geležinę" sibirietišką taisyklę: „Jeigu atsisėsi, tave suras tik pavasarį." Ėjo tol, kol atsitrenkė į sieną. Ačiū Dievui, tai buvo tremtinių barakas.

Visur belandžiojantys maži vaikai atrado sušalusių burokėlių krūvą - motinos jiems davė maišelius ir jie parnešdavo po kelis burokus namo. Suaugusieji to daryti negalėjo - būtų apkaltinti vagyste, patektų į kalėjimą, juk viską sekė „budri komendanto akis".

Danguolė pastebėjo, kad mama pradėjo storėti - ji pradėjo iš bado tinti, juk viską stengdavosi atiduoti savo vaikams.

Kartą Danguolę iškvietė pas komendantą. „Sėsk!" - tarė jis ir, pasiėmęs žirkles, nukirpo jos ilgas kasas. „Viskas!?" - atsistojusi, žiūrėdama jam tiesiai į akis, paklausė ji. „Viskas!" – atsakė, įžūliai šypsodamasis, komendantas. Atsistojusi, Danguolė išdidžiai išėjo pro duris, o eidama namo, visą kelią verkė.

Sunkus gyvenimas lietuvių tremtinių nesugniuždė, nepalaužė, jie niekada neprarado vilties. Pasibaigus karui, jie mažomis grupelėmis pradėjo bėgti į Lietuvą, į namus. Pirmoji traukiniu laimingai parvažiavo Julija Spudaitė, tačiau Lietuvoje netrukus buvo suimta. Už pabėgimą nuteista 3 m. kalėti, o po to vėl gražinta į tremtį. Vėliau tokia pat lemtis lydėjo ir daug kitų pabėgėlių. 1947m. A.Kviklienė ir J.Morkuvienė su šeimomis, be dokumentų, pabėgo iš tremties vietos ir per Barnaulą, Maskvą, traukiniu atvyko į Kauną.

Visa šeima negalėjo būti kartu - teko gyventi atskirai, slapstytis, patirti daug pavojų, tačiau vis tik pavyko išlikti nesugautiems, nesuimtiems. Vėliau, po Stalino mirties, atėjus „politinio atšilimo" laikotarpiui, visi trys vaikai - Rimantas, Algimantas ir Danguolė - sugebėjo baigti aukštuosius mokslus, tapo puikiausiais specialistais ir visą gyvenimą laikėsi tėvelio priesako - dirbti Tėvynės labui.

Pagal Danguolės Kviklytės-Karkalienės atsiminimus 2017-08-25.

Kavarsko laisvamanių kapinių istorija

Šis pasakojimas su pokario įvykiais neturi nieko bendro, tačiau ryžausi jį parašyti vien tam, kad jis išliktų ateičiai, nes turi tiesioginį ryšį su tarpukario metu veikusia liberalios-demokratinės pakraipos Lietuvos Jaunimo Sąjungos (LJS) organizacija bei jos kolaboravimo sovietiniam okupaciniam režimui 1940m. istorija. Ją žinau iš artimų man žmonių lūpų, o vieną iš jos herojų - dėdę Kazį Raudonikį, ir pats pažinojau, žavė-

jausi jo energija, mąstymu ir įdomiais pasakojimais. Tai svarbu, suprantant penktosios kolonos ir kolaboracinės sistemos vystymosi ypatumus.

Kavarsko vls. Mackeliškių k. – tai visos Raudonikių giminės šaknys, jos lopšys: iš čia jie pasklido po Lietuvą ir pasaulį, garsindami ją ir save išskirtiniais gabumais, įvairiapusiais talentais ir darbais. Iš čia kilusi ir mano bobutė - Kazimiera Raudonikytė-Simanonienė. Daugeliui jų buvo būdingas karštas, choleriškas charakteris ir didžiulė, niekada neišsenkanti energija.

Tarpukario metais Kazys Raudonikis (gim.1901m.) buvo ilgalaikis Lietuvos Jaunimo Sąjungos (LJS), jaunųjų liaudininkų visuomeninės-kultūrinės organizacijos, priklaususios Lietuvos valstiečių liaudininkų sąjungai, centro valdybos narys, jos iždininkas, o nuo 1935 m. - ir jos vicepirmininkas (pirmininko J. Paleckio pavaduotojas). Lietuvos valstiečių liaudininkų sąjungos (LVLS) vienas iš steigėjų, vadovų ir ideologų buvo šiais laikais liberalistinių jėgų garbinamas prezidentas K.Grinius, 1926m. gruodžio 17d. dešiniųjų patriotinių jėgų įvykdyto valstybinio perversmo metu nuverstas iš pareigų.

LJS leido žurnalą „Jaunimas", o nuo 1936m. – „Mūsų jaunimas". Jie skleidė liberaliasdemokratines ideologines pažiūras, antiklerikalizmą, tolerancijąkitų pažiūrų, tikybų ir tautybių žmonėms, buvo opozicinė politinė jėga tuometinei autoritarinei Lietuvos valdžiai, jos krikščioniškajai-tautinei ideologijai. Visi skyriai turėjo savo bibliotekas, skaityklas, veikė chorai, orkestrai, dramos sekcijos, sporto klubai, jungiantys iki 30 tūkstančių narių. Visą laiką joje vyko vis didėjantis ideologinis poslinkis į kairę, į kultūrbolševizmą: atsirado prokomunistinės nuostatos, prasidėjo slaptas bendradarbiavimas su komunistais - pogrindine LKP. Reikia pridurti, kad panašių leftistinių organizacijų Lietuvoje buvo ir daugiau. Tuo metu vienintelė kliūtis radikalioms kairiosioms (komunistų) ir kraštutinėms dešiniosioms (profašistinėms) jėgoms perimti valdžią buvo autoritarinis valstybės valdymas. Jis, kaip centristinė jėga, užtikrino politinį stabilumą, vidaus tvarką, sėkmingas reformas ir spartų modernios tautinės valstybės vystymąsi.

Panašūs procesai tuo metu vyko ne tik Lietuvoje, bet ir kitose šalyse, per sovietų pasiuntinybes, Kominterną, įtakos agentus vykdant plataus masto informacinį-propagandinį karą, propaguojant komunistines idėjas, socializmo laimėjimus bei ruošiant visuomenėje palankią ideologinę dirvą jos sovietizacijai. Todėl nieko keisto, kad 1940m. prasidėjus Lietuvos pirmajai sovietų okupacijai, pridengtai propagandiniu „taikios socialistinės revoliucijos"vardu, daugeliui jos narių buvo pasiūlytos aukštos ir ypač atsakingos pareigos sovietų marionetinėje-kolaboracinėje vyriausybėje bei kitose sovietinėse valdžios institucijose: LJS pirmininkas J.Paleckis tapo Lietuvos Respublikos prezidentu, M.Gedvilas – vidaus reikalų ministru, J.Vaišnoras – finansų viceministru, o vėliau ir ministru. V.Knyva paskirtas Savivaldybių departamento direktoriumi, P.Kežinaitis, buvęs jaunųjų liaudininkų žurnalo „Mūsų jaunimas" re-

daktoriumi, – VRM spaudos skyriaus sekretoriumi, A.Rūkas – Meno reikalų valdybos viršininko pavaduotoju, M.Gregorauskas - Prekybos ir pramonės komisaru ir t.t.

K.Raudonikis, gyvenęs Kaune, Laikinojoje sostinėje, būdavo dažnas svečias ir gimtajame Kavarsko miestelyje. Būdamas karšto, choleriško charakterio, jis buvo ir labai aistringas, aršus antiklerikalas, ateistas; kunigų niekada nevadindavo kitaip, kaip „juodaskverniais". Eidamas Kavarsko Šv. Jono Krikštytojo bažnyčios šventoriumi, kartais iš kišenės išsitraukdavo saują litų ir, tik švyst, pažerdavo juos į orą - akimirksniu sulėkdavo vaikai ir moterys jų rinkti. Tačiau pats didžiausias jo rūpestis buvo Kavarsko laisvamanių kapinių įsteigimas. Jis užsidegęs tvirtindavo, kad laisvamaniai negali, nenori ir neturi laidotis katalikų kapinėse, kad jiems reikia atskirų kapų. Po ilgų, energingų diskusijų, reikalavimų, jis vis tik savo pasiekė – prie Kavarsko buvo įsteigtos laisvamanių kapinės.

Ėjo metai, kapinės užžėlė piktžolėmis, tačiau jose niekas taip ir nesilaidojo. Žmonės juokaudami sakydavo: „Laisvamaniai nemirtingi – jie niekada nemiršta." Kažkas iš vietinių gyventojų, J.Kadžionio prisiminimu, norėdami pasišaipyti, kapinėse užkasė net pastipusį šunį su kyšančia iš po žemės uodega.

K.Raudonikis 1940m. sovietų okupacinės valdžios irgi nebuvo pamirštas – paskirtas Lietuvos TSR Liaudies teismo tarėju. Tačiau jis visada turėjo savo nuomonę, niekada nepataikavo jokiai valdžiai, net ir karjeros sumetimais. Pradėjo viešai kalbėt, piktintis: „Kas čia per tvarka, kad geriausius mūsų ūkininkus teisia, į kalėjimus sodina"!

Neužilgo iš teismo tarėjų buvo atleistas, o antrosios sovietų okupacijos metais, nors valdžioje ir turėjo daug politiškai įtakingų buvusių draugų, niekada jokios aukštos karjeros nebesiekė, o visam laikui išliko nuosekliu sovietinės politikos kritiku.

Parašyta remiantis:

[1] S.Kisielienė, ,,Kaip nepamiršti". Kaunas, ,,Caritas", 2002

[2] M.Tamošaitis. Kartų konfliktas Lietuvos valstiečių liaudininkų sąjungoje XXa.4-ame dešimtmetyje.Prieiga internete: https://www.vdu.lt/cris/bitstream/20.500.12259/104714/1/ISSN2029-7181_2007_V_65.PG_48-64.pdf. 2021.11.12.

[3] Mindaugas Tamošaitis. Kultūrbolševizmas Lietuvoje XXa. ketvirtajame dešimtmetyje. Režimas prieš parlamentarizmą:"Penktosios kolonos" telkimo pradžia. Prieiga internete: https://journals.lnb.lt>article> download pdf. 2025.11.12.

[4] Lietuvos Jaunimo sąjunga. Mindaugas Tamošaitis. Prieiga internete: https://www.vle.lt/paieska-pagal-vieta/ 2025.12.15.

Taip pat remtasi K.Raudonikio, K.Patamsio, V.Simanonytės-Patamsienės, J.Kadžionio prisiminimais.

Antroji sovietinė okupacija

1943m. vidury, po vokiečių Sausumos ginkluotųjų pajėgų nepavykusios „Citadelės" strateginės puolamosios operacijos Rytų fronte, rusai užbaigė 1942-43m. žiemos kautynėse Stalingrade pradėtą ir 1943m. vasaros kautynėse Kursko lanke pasiektą esminį persilaužimą Rytų fronte savo naudai. Nuo to laiko karinė iniciatyva visada buvo jau Raudonosios armijos pusėje. Po šių kautynių vokiečiai nebeturėjo nei pajėgų, nei resursų vykdyti stambias, strateginės reikšmės puolamąsias operacijas.

1944m. pradžioje visiems jau akivaizdžiai matėsi vokiečių karinės galios išsekimas: Vermachtas, kaip rašė „Lietuvos aidas", „lygindamas ir trumpindamas Rytų fronto liniją," vis atsitraukinėjo į Vakarus ir artėjo prie Vokietijos sienų. Apie „ofenzyvą" (puolimą) jau nebebuvo kalbama, o Propagandos ministro, prof. J.Gebelso, talentingo informacinio karo specialisto, vykdoma propaganda skatino vokiečių viltis tik išgirto naujo, slapto, „stebuklingo ginklo"(Wunderwaffe) galybe.

Nuo 1944m. pavasario Vermachto armijų grupės ,,Centras" ginama fronto linija Rytuose nusistovėjo, pasiekusi Vitebsko-Oršos-Mogiliovo –Žlobino ribą bei sudarydama į rytų pusę nukreiptą iškyšulį, pramintą ,,Baltarusijos balkonu". Po žiemą vykdytų puolamųjų operacijų rusų kariuomenės puolimas šiame fronto ruože galutinai išsisėmė ir buvo sustabdytas – laikinai perėjo į gynybą. Tuo metu vokiečių armijų grupė ,,Šiaurės Ukraina" buvo sustiprinta iš Vakarų permestais rezervais, todėl sėkmingai besitęsiantis rusų kariuomenės puolimas Ukrainoje, pasiekęs didelių laimėjimų, labai sulėtėjo ir ėmė strigti. Jo metu buvo atsiimta didžioji dalis Ukrainos, Krymo pusiasalis, įžengta į Vakarų Ukrainą (Lvovo sritį) ir Moldovą, sukeliant didžiulę grėsmę Rumunijoje esančioms Ploešti naftos verslovėms – pagrindinėms, strateginėms naftos Vokietijai tiekėjoms. Dėl tokios fronte susidariusios padėties Vyriausiosios Vadovybės Būstinė (Stavka), vadovaujama J. Stalino, ėmėsi permainų – nutarė pakeisti kariuomenės strateginio puolimo kryptį, perkeldama jį iš Pietų (Ukrainos) į Baltarusiją, prieš vokiečių armijų grupę ,,Centras". Siekiant tai įvykdyti, buvo masiškai panaudotos įvairialypės slaptumo, maskuotės, taktinės apgaulės priemonės, kurių vykdymą griežtai kontroliavo vadovybė, pasitelkdama net aviaciją. Karinė technika, sunkioji ginkluotė (mašinos, tankai, pabūklai), amunicija, gyvosios jėgos rezervai geležinkelio stotyse būdavo iškraunami ir judėdavo be šviesų tik nakties metu (nuo 10 val. vakaro iki 4 val. ryto), o dieną viską maskuodavo šakomis ir slėpė miškuose. Buvo uždrausta naudoti karinį radijo ryšį (visiška eterio tyla), panaudotos dezinformacinės priemonės (per žvalgybą ir kontržvalgybą skleidžiama melaginga žvalgybinė informacija, gandai), o tuo pačiu Pietuose, Ukrainoje - masiškai statomi karinės technikos (tankų, pabūklų, mašinų) imitacijos,

fantomai. Rusų karinė vadovybė, suklaidindama vokiečių karinę žvalgybą (Abwehr), sugebėjo Baltarusijoje nepastebimai sukoncentruoti galingą puolamąją grupuotę, sudarytą iš keturių armijų grupių (frontų): I Pabaltijo ir I-II-III Baltarusijos frontų. Viskas griežtai, skrupulingai, iki smulkiausių detalių apgalvotai buvo daroma tam, jog vokiečiai patikėtų, kad Baltarusijoje rusų kariuomenė ruošiasi tik gynybai, o puolimas bus pietuose, Ukrainoje. Šitas rusų žaidimas va bank buvo labai rizikingas – jei vokiečių karinė vadovybė būtų jį atspėjusi ir permetusi ten didelę tankų, artilerijos ir aviacijos dalį, pelkėtose vietovėse rusų tankų korpusų puolimas būtų pasibaigęs visišku krachu. Nors vokiečių vadovybei ir buvo kilę tam tikrų įtarimų, tačiau planuojamu puolimu jie nepatikėjo – likus iki rusų puolimo trims dienoms, armijų grupės „Centras" vadas generolas - feldmaršalas E.W.B. Bušas išvyko į Vokietiją atostogauti.

Strateginio vasaros puolimo operacijai „Bagrationas" sukoncentruotų karinių jėgų santykis buvo ryškiai vokiečių nenaudai. Rusai šiame fronto ruože sutelkė iki 1mln. 670300 , o vokiečiai – tik 486493 kareivių (abiejose pusėse neįskaitant užnugario dalinių). Rusų pusės karinė persvara buvo milžiniška - tankais siekė 23 kartus, artilerijos- 9,4 kartus, o aviacijos – 10,5 karto. Vokiečiai Baltarusijos miškingose, pelkėtose, gausiai išraižytose upių ir ežerų bei blogai išvystytu kelių tinklu vietovėse, kur, jų manymu, nebuvo galima panaudoti stambių smogiamųjų tankų korpusų, puolimo visai nelaukė, tikėdamiesi „ ramiai praleisti vasarą". A.Hitleris ir Vermachto karinė vadovybė (OKV) klaidingai manė, kad pagrindinio, strateginio smūgio kryptis vasarą bus pietuose, prieš armijų grupę „Šiaurės Ukraina", todėl pagrindines jėgas (karinę aviaciją, artileriją, tankų divizijas) ten ir sutelkė. Jų giliu įsitikinimu, rusai šioje vietoje turėjo bandyti įgyvendinti šiuos tikslus: pralaužti vokiečių frontą, po to tęsti puolimą šiaurės kryptimi link Baltijos jūros, siekiant atkirsti nuo Vokietijos armijų grupes „Šiaurė" ir „Centras", kurios patektų į didžiulį „katilą" (apsupimą), užimti Rumunijos Ploešti naftos versloves.

Tačiau buvo ir dar viena armijų grupės „Centras" silpnumo priežastis.1944m. birželio 6 d. Normandijoje, Šiaurės Prancūzijoje, išsilaipino Vakarų sąjungininkų – Anglijos, JAV ir Kanados kariuomenė, atidarydama antrąjį Vakarų frontą, kur ir buvo permesti visi ir taip menki strateginiai jų rezervai. Sovietai, kartu su Vakarų sąjungininkais, puolamąsias operacijas vykdė planingai, koordinuotai, nebeleisdami vokiečiams atsikvėpti nei Rytuose, nei Vakaruose.

Puolimo tikslas buvo pulti iš flangų (iš šonų) „Baltarusijos balkoną", apsupti, sunaikinti ir paimti į nelaisvę jame į „katilus" patekusius vokiečių dalinius. Toliau be sustojimo tęsiant puolimą vakarų kryptimi, buvo planuota sutriuškinti armijų grupę „Centras", užimti Lietuvą, dalį Latvijos, rytinę Lenkiją, pasiekti Vokietijos sieną, Baltijos jūrą, apsupti, atkertant pasitraukimo į Rytprūsius sausumos kelius, armijų grupę „Šiaurė".

Puolimas prasidėjo 1944m. birželio 23d. Vokiečiai buvo labai nustebę, kai jų kariniuose žemėlapiuose „nepraeinamomis" pažymėtose pelkėse pasirodė smogiamieji tankų, mechanizuoti, kavalerijos korpusai, rusų šaulių divizijos. Jie be pasigailėjimo traiškė vokiečių gynybą ir nesustabdomai veržėsi tolyn, į priekį, į „operatyvines platumas", palikdami savo užnugaryje apsuptas vokiečių grupuotes, kur susidarė net keturi „katilai"(iš jų didžiausias - prie Minsko, kapituliavęs 1944.07.08.). Frontas visiškai suiro, didžiulius nuostolius patyrę „Centro" armijų grupės likučiai skubiai atsitraukinėjo.

Raudonoji Armija prie Lietuvos artėjo dviem plačiai išsiskleidusiomis armijų grupėmis – I - ojo Pabaltijo ir III- ojo Baltarusijos frontais.1944m. liepos 5d. III-Baltarusijos frontas užėmė Minską ir toliau puolė Vilniaus kryptimi, labai greit, jau liepos 7d., pasiekdamas jo prieigas. Tuo metu, kai vyko įnirtingi mūšiai dėl Vilniaus, I – ojo Pabaltijo frontas peržengė Lietuvos sieną ties Drūkšiais ir perkirto Daugpilio – Vilniaus geležinkelį, užimdamas Dūkštą.

Toliau įvykiai tiesiog vyte vijo vienas kitą. Jau liepos13d., po penkias dienas trūkusių mūšių, rusai užėmė Vilnių: jį ginusi vokiečių įgula, patirdama didelius nuostolius, prasiveržė iš apsupimo, palikdama visą sunkiąją ginkluotę. Tą pačią dieną rusų kariuomenė ties Alytumi, „naudodamasi vien tik parankinėmis plaukimo priemonėmis", forsavo Nemuną, o liepos 16d. užėmė Druskininkus. Tomis dienomis III- Baltarusijos fronto pietinis sparnas užėmė Lydą ir Gardiną. Toliau III-Baltarusijos fronto armijos, korpusai ir divizijos tęsė puolimus Kauno, Raseinių, Vilkaviškio, Kalvarijų, Suvalkų kryptimis. Liepos 31d. buvo užimta Marijampolė, o rugpjūčio1d.- ir Kaunas.

Vokiečių Vermachto daliniai - armijų grupės „Centras" likučiai - negalėdami susilyginti su Raudonąja Armija nei gyvosios jėgos ištekliais, nei didžiule kiekybine artilerijos, aviacijos, tankų persvara, sudaryti ištisinės fronto gynybos linijos nebegalėjo (ir net nebandė). Jie naudojo tokio kraštutinio pavojaus atveju pačią racionaliausią bei labiausiai pasiteisinusią judrios gynybos taktiką: išnaudodami natūralias gamtines kliūtis, lanksčiai ir įnirtingai gynėsi, stipriais kontrsmūgiais sekino priešą, siekdami jį pristabdyti, sulėtinti jų puolimo pagrindinėmis strateginėmis kryptimis greitį bei palaipsniui atsitraukinėjo, užleisdami jam savo teritoriją. Labai narsiai, profesionaliai kovėsi mažos, judrios ariergardinės kovinės grupės, padarydamos rusams skaudžių nuostolių. Vokiečių karinė vadovybė tikėjosi ir laukė, kada rusų puolimas vien dėl objektyvių priežasčių - labai ištęstų užnugario komunikacijų ir tiekimo sutrikimų - neišvengiamai sulėtės ir sustos, pereidamas į gynybą. Naujai paskirtas armijų grupės „Centras"vadu feldmaršalas V.Modelis, vadintas „fiurerio gaisrininku," buvo pats geriausias gynybos specialistas vokiečių kariuomenėje. Jau birželio pabaigoje gauti pastiprinimai – 4-oji, 5-oji ir 12-oji tankų divizijos – visąlaik tokios judrios gynybos taktikos ir laikėsi.

Liepos 4 d. vokiečių armijų grupės „Centras" vadovybė pranešė, kad jos 350 km ilgio fronte sovietai turi 126 šaulių divizijas, 17 motorizuotų brigadų, 6 kavalerijos

divizijas ir 45 brigados dydžio tankų junginius. Prieš šias pajėgas gynėsi tik 8 divizijos dydžio vokiečių daliniai (junginiai), kas tik parodo, kad vokiečių gynyba buvo visiškai ,,kiaura". Susiformavusiai Rytų fronte ,,Baltijos skylei" likviduoti, kuri susidarė rytinėje Lietuvos dalyje nuo Vilniaus (pietuose) iki Drūkšių (šiaurėje), buvo reikalingi rezervai, kurių tragiškai trūko. Armijų grupė ,,Centras" buvo stiprinama iš armijų grupių ,,Šiaurė"ir ,, Šiaurės Ukraina" permestomis divizijomis, tarp kurių buvo ir garsioji tankų grenadierių divizija ,,Didžioji Vokietija" (,,Grossdeutschland"), vadinta ,,Rytų fronto ugniagesių komanda", atvykusi iš Rumunijos.

I - Pabaltijo fronto kariuomenė vykdė puolimą Daugpilio- Švenčionių – Pabradės, po to Rokiškio, Utenos, Ukmergės, Kėdainių, o iš ten Panevėžio ir Šiaulių kryptimis.

Liepos 10d. buvo perkirstas Daugpilio – Kauno plentas, o liepos 12d. pasiekta riba, jungianti Salaką – Daugailius –Uteną – Alantą – Giedraičius. Puolimas Daugpilio kryptimi, prieš armijų grupę ,,Šiaurė," rusams buvo nesėkmingas – jie ties Svėdasais atsimušė į ,,kietą" vokiečių gynybą, tačiau puolimą Panevėžio kryptimi lydėjo sėkmė. Liepos 18d. frontas pasiekė ribą, jungiančią Smalvos ežerą - Salaką – Užpalius – Svėdasus – Anykščius – Vidiškius. Buvo patikslintos užduotys: Šiaulių kryptimi puolė 51-oji ir 2-oji gvardijos armijos bei 3 – asis gvardijos mechanizuotas korpusas, 43-oji armija turėjo pulti Biržų kryptimi, o dalis pajėgų pasiųsta link Rokiškio paremti 6-osios armijos puolimą Daugpilio kryptimi.

Puolimas strategine kryptimi link Šiaulių prasidėjo liepos 20d.: buvo užimtas Panevėžys, Vabalninkai, Pumpėnai, o 2-oji gvardijos armija užėmė Raguvą ir Ramygalą. 43-oji armija perkirto geležinkelį Daugpilis – Panevėžys ir užėmė Južintus, Kamajus, Panemunėlį ir Kupiškį. Liepos 24d., naktį persikėlę per Šventąją, rusai užėmė Ukmergę. Liepos 25d. atnaujinus puolimą ir pradėjus veržtis Šiaulių kryptimi, fronto linija pasiekė ribą Vabalninkas – Pumpėnai – Naujamiestis – Ramygala – Pagirys. Kitą dieną tęsiant puolimą, pasiekta riba, jungianti Pasvalį – Joniškėlį – Rozalimą – Radviliškį – Baisogalą, o 3-asis gvardijos mechanizuotas korpusas, per dieną įveikęs 70km (ar net 90km), dideliu ,,pleištu" išsiveržė į priekį, pasiekė Šiaulius ir ėmė jį supti, kad atkirstų vokiečių pasitraukimą Kelmės kryptimi. Bandymas užimti miestą iškart, ,,iš eigos", nesustojus, tądien baigėsi nesėkme. Liepos 27d. rytą buvo užimtas pietvakariniame miesto pakraštyje esantis vokiečių karinis aerodromas, o, dienai įpusėjus, perkirstas Šiaulių – Kelmės kelias. Ties Meškuičiais vokiečiai pavojingai kontratakavo, bet, atskubėjus 51-osios armijos šaulių daliniams į pagalbą, buvo atstumti. Baigiantis dienai, buvo užimtas ir Šiaulių miestas – svarbus strateginių komunikacijų (kelių) mazgas. Tądien II-Pabaltijo fronto kariuomenė užėmė ir Daugpilį, pašalindama iškylusį pavojų užnugariui – armijų grupės ,,Šiaurė" Daugpilio grupuotė visą tą laiką ,,kabojo kaip Damoklo kardas" virš I - Pabaltijo fronto komunikacijų. Po to 51-osios armijos ir 3- ojo gvardijos mechanizuoto korpuso dalys pakeitė puolimo kryptį - nuo Šiaulių

pasuko stačiu kampu į šiaurę ir puolė Joniškio – Bauskės – Jelgavos kryptimi. Šio manevro tikslas buvo smogti armijų grupei „Šiaurė" į pietinį flangą bei užnugarį, atkertant ją nuo Rytprūsių.

Sparčiai judėdama plentu 3-ojo gvardijos mechanizuoto korpuso avangardo grupė, kartu su ant tankų sėdinčiais žvalgų būrio kariais, jau liepos 28d. naktį įsiveržė ir užėmė Joniškį. Prie mašinų ramiai stoviniavo sargybiniai, kiti vokiečių kareiviai miegojo miestelio aikštėje ar namuose, tačiau, netikėtai užklupti, rimčiau pasipriešinti nesugebėjo ir skubiai pasitraukė. Sekančią, liepos 29d., rusai užėmė Žagarę. Toliau sparčiai puldami, jau liepos 30d. Latvijoje jie užėmė Tukums mstl., perkirsdami Rigos – Klaipėdos geležinkelį ir išėjo į Rigos įlanką, pasiekdami Baltijos jūrą. Tokiu būdu I – Pabaltijo frontas įvykdė jam iškeltą svarbų strateginį operacijos tikslą – pasiekė Baltijos jūrą, tarp armijų grupių „Centras" ir„Šiaurė" įvarė „pleištą"bei perkirto (laikinai)„Šiaurės" armijų grupės tiekimo komunikacijas su Rytprūsiais.

Vokiečių karinė vadovybė bandė ištaisyti padėtį, puldami rusų kariuomenės flangus. Prie Vosyliškio (Raseinių raj.) ir Rokiškio jie sukoncentravo dvi grupuotes, kurios turėjo pulti Panevėžio kryptimi, tačiau dėl jėgų trūkumo jai skirtų užduočių įvykdyti nepajėgė. Armijų grupėje „Šiaurė" sutelkta stipri grupuotė puolė Biržų - Panevėžio kryptimi, stengdamasi užeiti 51-ajai armijai į užnugarį, apsupo rusų 357-ąją šaulių diviziją, vyko įnirtingos kautynės dėl Biržų, taip pat prie Nemunėlio Radviliškio. Šis vokiečių puolimas davė rezultatus - rugpjūčio 16d. jie atsiėmė Tukums, vėl sujungdami „Centro" ir „Šiaurės" grupuočių flangus bei atstatydami komunikacijas – siaurą, 30km pločio, koridorių pajūriu su Rytprūsiais. Tačiau padėtis čia ir toliau išliko labai sunki – vokiečiams nei atakomis, nei kontrsmūgiais toliau rusų atstumti nepavyko.

Ryšium su šiais kariniais veiksmais reikėtų paminėti ir vieną įdomų, beveik anekdotinį, įvykį ar išgalvotą legendą. Liepos 30d. ties Rygos įlanka 3-ajam gvardijos mechanizuotam korpusui pasiekus Baltijos jūrą, I-Pabaltijo fronto vadovybės įsakymu, matyt, norint pasigirti ir įsiteikti, buvo liepta pripilti butelį jūros vandens ir nusiųsti jį Vyriausiajam kariuomenės Vadui J.Stalinui. Kol butelį karinė aviacija nugabeno į Maskvą ir tas, galų gale, pasiekė Vyriausiosios Vadovybės Būstinę (Stavką), 3-asis gvardijos mechkorpusas nuo Baltijos jūros vokiečių jau buvo atstumtas. J.Stalinas tai žinojo ir labai pyko, todėl jo įteikimo metu pademonstravo jam būdingą subtilų, kaukazietišką humorą, I – ojo Pabaltijo fronto atstovams su paslėpta pašaipa sakydamas: „O dabar išpilkit jį atgal į Baltijos jūrą!"

Įnirtingi mūšiai vyko prie Nevėžio ir Dubysos. Prie Kėdainių vokiečiai kelis kartus kontratakavo, tačiau rugpjūčio2d. po 5d. trukusių kautynių miestas buvo rusų užimtas. Forsavę Dubysą, jie iš pietų priartėjo prie Raseinių, čia vokiečiai irgi atkakliai, kontratakuodami, gynėsi, tačiau jo išlaikyti nepajėgė – sugriautas miestas atiteko rusams.

Rusų puolimas sulėtėjo, pradėjo „išsikvėpti" ir vokiečių 3-ajai tankų armijai pavyko atstatyti fronto liniją. Siekdami padėti labai sunkioje padėtyje atsidūrusiai armijų grupei „Šiaurė", vokiečiai sutelkė stiprią smogiamąją grupuotę į vakarus ir šiaurės – vakarus nuo Šaulių. Jie planavo stipriais, koncentruotais tankų smūgiais pralaužti frontą, sutriuškinti I-Pabaltijo fronto Šiaulių grupuotę, paskui tęsti puolimą Jelgavos kryptimi, siekiant sutriuškinti ties Rygos įlanka esančią rusų kariuomenę bei atstatyti plačias komunikacijas su Rytprūsiais. Rugpjūčio 16d. nuo Kelmės pusės prasidėjęs vokiečių puolimas vakarop buvo sustabdytas. Rugpjūčio 17d. kita stipri vokiečių grupuotė, puldama Jelgavos ir Šiaulių kryptimis, ties Žagare ir Kuršėnais pralaužė frontą, forsavo Ventą ir užėmė Kuršėnus. Tęsdami puolimą, jie 12 km įsirėžė į rusų gynybą ir pasiekė Smilgius, grasindami užimti Šiaulius. Šiaulių gynyba buvo skubiai sustiprinta tankais, prieštankiniais pabūklais, artilerija, atsiųsta padėti 5 – oji gvardijos tankų armija. Nors vokiečių atakos tęsėsi toliau, tačiau rugpjūčio 19d. jų puolimas buvo sustabdytas. Rugpjūčio 20-21d. ir armijų grupė „Šiaurė" pradėjo puolimą Tukums ir Jelgavos rajonuose, stengdamiesi atstumti rusus kuo toliau nuo jūros, tuo pačiu, stengdamiesi jiems padėti, vokiečiai atnaujino puolimą prie Šiaulių, ties Kurtuvėnais, pasiekdami laikinų laimėjimų. Vis tik rugpjūčio 22d. naujais rezervais sustiprinta Šiaulių grupuotė vokiečius atstūmė 10-12km nuo Šiaulių. Nors šie dar bandė kelis kartus kontratakuoti, bet jokių laimėjimų nebepasiekė.

Pasibaigus mūšiams prie Polocko, rugpjūčio 2d. Šiaulių gynybai sustiprinti buvo permesta bei įjungta į 2-osios armijos sudėtį ir 16-oji lietuviškoji šaulių divizija (tuo metu jos sudėtyje tebuvo tik 31,2 proc. lietuvių). Ji užėmė fronto ruožą į pietvakarius nuo Šiaulių, gindama Šiaulių – Kuršėnų ir Šiaulių – Bubių plentų ruožą, kur jai irgi teko pajausti ir atlaikyti galingo vokiečių puolimo jėgą.

Vykstant įnirtingiems mūšiams prie Šiaulių, 1944m. rugpjūčio 17d. Kudirkos Naumiesčio rajone rusų kariuomenė įvykdė dar vieną iš savo strateginių tikslų – pasiekė valstybinę sieną su Rytprūsiais (Vokietija).

Rugpjūčio pabaigoje frontas Lietuvoje aprimo ir stabilizavosi ties linija Dobelė - Mažeikiai – Kuršėnai – Raseiniai – Kybartai. Raudonosios Armijos puolimas, pasiekęs didžiulius laimėjimus, sustojo dėl dviejų priežasčių: labai ištęstų komunikacijų, ryšium su tuo sutrikusio užnugario tiekimo (logistikos) bei stiprių vokiečių kariuomenės kontrsmūgių. Abi kariaujančios pusės persigrupavo ir telkė jėgas būsimiems mūšiams, tačiau tai jau buvo „Bagrationo" operacijos pabaiga. Šios, pačios didžiausios Raudonosios Armijos vasaros strateginės puolamosios operacijos metu, buvo pasiekti didžiuliai laimėjimai: sutriuškinta armijų grupė „Centras", 1100km ilgio fronto ruože pasistūmėta net iki 500-600km į gilumą (į priekį), užimta visa Baltarusija, dalis Lietuvos, Latvijos bei rytinės Lenkijos, pasiekta Vokietijos siena. Dar svarbu pabrėžti, kad užimtos teritorijos buvo labai patogūs placdarmai būsimoms puolamosioms karinėms

operacijoms Lietuvoje, Latvijoje, Estijoje, Lenkijoje vykdyti. Šių karinių veiksmų pasėkoje didžiąją Lietuvos dalį užėmė rusų kariuomenė - neokupuota liko tik Žemaitija.

Į Lietuvą įsiveržus Raudonajai armijai, dalis lietuvių, atsimindami 1940-41 m. rusų okupacijos baisumus, skubotai, stichiškai ir neorganizuotai traukėsi į Vokietiją. Kelius užtvindė arklinių vežimų kolonos - lietuviai traukėsi į Vokietiją ištisomis šeimomis, su mažais vaikais, kelionei pasiėmę maisto ir būtiniausius daiktus. Daug kas važiavo dviračiais, kiti ėjo pėsčiomis. Per tris mėnesius, kol buvo okupuota Lietuva, iš jos į Vakarus pasitraukė daugybė žmonių - apie 70 tūkstančių lietuvių, tarp jų - beveik visas tarpukario Lietuvos politinis ir kultūrinis elitas. Tai buvo „tautos žiedas" - išsilavinę žmonės, inteligentai, užėmę Lietuvoje aukštus postus, žymūs kultūros, mokslo ir švietimo veikėjai, mokslininkai, aukštųjų mokyklų profesoriai, docentai, valstybės valdininkai, tarnautojai, rašytojai (jų pasitraukė net 70%), poetai, menininkai, inžinieriai, teisininkai, gydytojai, kunigai (pasitraukė 25 %), studentai, gimnazistai, kariškiai, policininkai, šauliai, ūkininkai ir kt. Visi jie galvojo, kad Tėvynę palieka neilgam, keliems mėnesiams, ilgiausiai - pusmečiui. Po karo įvykus Taikos konferencijai ir išvedus iš Lietuvos rusų okupacinę kariuomenę, visi tikėjosi sugrįžti į namus ir toliau darbuotis savo šalies labui. Tiktai nusileidus „geležinei uždangai", supratę, kad kelias atgal į Tėvynę atkirstas, nuo 1948 m. pradėjo skirstytis po pasaulį - emigravo į JAV, Kanadą, Australiją, Airiją, Angliją ir kt. Pasitraukdami, dauguma jų išgelbėjo savo gyvybes - 1940-41 m. prasidėjęs tautos naikinimas, „raudonasis teroras", tokiomis pat priemonėmis buvo tęsiamas ir antrosios sovietų okupacijos metais.

Pro Traupio parapijos apylinkes, kaimus frontas praėjo greitai, be didelių užsitęsusių mūšių. Ties Surdaugių k. vokiečiai buvo išsikasę apkasus, už Nevėžio, ant kalnelio, šalia kelio į Mickūniškių k., stovėjo jų pabūklų baterija. Susišaudymas tęsėsi trumpai, kokį pusvalandį. Vokiečiai, nesiveldami į ilgas kautynes, atsitraukė. Vermachtas ištisinės fronto linijos sudaryti jau nebegalėjo, trūko jėgų, gindavo tik svarbesnius strateginius objektus, o rusų veržimuisi pristabdyti naudojo „judrių kovinių grupių" taktiką. Jos sumaniai rengdavo pasalas, į kurias pakliuvusios keliais žygiuojančios rusų kolonos turėdavo didelių nuostolių.

Mackeliškių k. ūkininkui A. Simanoniui vokiečių kareiviai parodė, kuriose vietose užkastos minos, atsitraukdami, paleido iš tvarto gyvulius, kad, apšaudant rusų artilerijai ir kilus gaisrui, šie nežūtų liepsnose. Patys, sužinoję, kad ties Surdaugiais atkirstas atsitraukimo kelias, per Pienios užpelkėjusius durpynus klojo šieną ir traukėsi Taujėnų link. Mackeliškių k. rusai į nelaisvę tik vieną paėmė aštuoniolikmetį vokietuką, kurį sušaudė. „Nesnaudė" ir vietiniai raudonieji diversantai - prie „greitesnės pergalės" jie prisidėjo nors kelių ir kaimo keliukų kryžkelėse įsmeigdami rusų kalba parašytas kaimų nuorodas su rodyklėmis.

Priartėjus frontui, vieni gyventojai slėpėsi iškastose slėptuvėse („akopuose"), tačiau dauguma - miškuose, tikėdamiesi, kad per mišką fronto linija neis. Kaip parodė laikas, jų pasirinkimas buvo teisingiausias - jie išsaugojo ir arklius, kurių neatėmė kareiviai. Dauguma Papartynės k. gyventojų slėpėsi miškuose. Pro juos mišku, stumdami rankomis pabūklus, link Surdaugių k., kur apkasuose pozicijas buvo užėmę vokiečiai, „pratraškėjo", praslinko rusų kariuomenės daliniai. Rusų kareivėliai buvo labai išvargę, prastai aprengti, o karininkai vis juos ragino komandomis: „Pirmyn, pirmyn!"K. Maneikos prisiminimu, paklausęs, kur išsidėstę vokiečiai, rusų karininkas pasakė: „Rytoj jų ten nebebus!"

Kadžionių šeima, nors ir turėjo išsikasę slėptuvę, nutarė pasitraukti toliau nuo fronto. Pavažiavę kelis kilometrus, prikalbinti pažįstamo ūkininko P. Vitkausko, pasiliko Miškinių k., netoli jo sodybos įrengtoje slėptuvėje. Vokiečiai traukėsi tvarkingai, be panikos, tačiau matėsi, kad jie rusų nebesustabdys. Paauglys J. Kadžionis švarkelio kišenėje nešiojosi ne tik gimimo metrikus, bet ir tarp jų įdėtas brolių Alekso ir Karolio su vokiškomis uniformomis nuotraukas. Tikėjosi, kad jas parodžius vokiečiams ir paaiškinus, kad jo vyresnieji broliai irgi kovoja fronte, šie nerekvizuos arklio. Tačiau tai nepagelbėjo. Vienas lenkiškai mokantis vokiečių kareivis jam paaiškino, kad arklį vis tiek paimtų rusai, todėl jau geriau paims jie, nes jų pusėje kovoja ir broliai.

Sodyba, kurioje jie apsistojo, atsidūrė „niekieno žemėje" - vienoj pusėje buvo rusai, kitoje - vokiečiai. Iš po nakties prie tvarto pastebėjo pririštą pabalnotą arklį, o netrukus pro jo duris išlindo užsimiegojęs rusų kareivis. Jis paprašė valgyti. Pasodintas prie stalo, valgė godžiai, beveik nekramtydamas - matėsi, kad išbadėjęs. Atsisveikindamas, tarė: „Ja vam dam bolšoj podarok" („Aš jums duosiu didelę dovaną") ir, išsitraukęs iš kišenės, šeimininkui įteikė iš laikraščio iškirptą, apglamžytą Stalino portretą. Šeimininkas, tartum ieškodamas „garbingiausios vietos", portretą pridėdavo prie sienos tai vienoj, tai kitoj vietoj. Vos tik ruskelis išėjo pro duris, jis tą „didelę dovaną" iškart įmetė į degantį „pečių".

Dar iš vakaro Piktagalio k. pusėje matėsi gaisrų pašvaistės, tačiau per Piliakalnio miškelį nieko nebuvo matyti. Visi susirūpino, ar nesudeginti jų namai. Rytą svainis (sesers vyras) J.Jakeliūnas, jo sūnus Levukas (Leonas) ir J.Kadžionis patraukė per fronto liniją į namus. Perėjus miškelį, prie Mackevičiaus vienkiemio buvo rusų kareivių sulaikyti. Pakviesti karininkai iš J.Jakeliūno griežtai pareikalavo dokumentų. Netoliese, nugara atsirėmęs į tvarto sieną, sėdėjo paimtas į nelaisvę jaunutis vokiečių kareivis - nuautais batais, be diržo, vilkintis švaria, gražia uniforma. Jis atrodė vienintelis tvarkingas, civilizuotas žmogus tarp jį apstojusių apsmukusių, numintais pusbačiais, purvinais autais apvyniotomis blauzdomis rusų. J.Kadžionis ne juokais išsigando – juk švarkelio kišenėje, tarp metrikų, buvo įdėtos ir pamirštos brolių vokiškomis uniformomis nuotraukos. Laimei, rusai tikrino tik svainio dokumentus, iš jo, kaip paauglio,

nereikalavo. Visi trys pasuko tiesiai per vasarojų, per laukus. Ir rusai, ir vokiečiai pradėjo iš pabūklų šaudyti, ore kaukdami švilpė sviediniai, priekyje ir už nugarų griaudėjo sprogimai. Svainis J.Jakeliūnas, J.Kadžionio vyriausiosios sesers vyras, besikeičiant vienai po kitos Lietuvos okupacijoms, kariuomenėj nebuvo tarnavęs, o tai karo metu yra labai blogai - neturėjo jokio patyrimo, jokio supratimo. J.Kadžionis pievoje rado pamestą rusiško Degtiariovo kulkosvaidžio diską ir pasikišo jį po pažastimi. Beeidami, jau netoli namų, užkliuvo už nutiestos per lauką vielos. Svainis sako: „Žiūrėk, gera viela, tiks avelėms pririšti!" Patraukė, tačiau ši pasirodė labai ilga, todėl sukibo visi trys ir truktelėjo kartu. Viela nutrūko, tačiau tik tada svainiui toptelėjo mintis, kad tai gali būti „svarbūs kariniai dalykai". Visi trys, negaišdami laiko, skubiai patraukė namų link. Ir pačiu laiku. Netrukus, jau būdami kieme, pamatė bėgantį rusų kareivį su kuprine, kuris ieškojo telefono linijos gedimo. Nedaug betrūko, kad būtų sugauti „kaip vokiečių diversantai", vidury „baltos dienos" nutraukę fronto linijos ryšį.

Namų durys ir langai buvo atidaryti, viskas išplėšta, išnešta. Tvartas visiškai tuščias, be gyvulių. Pasirodo, rusai jau spėjo pasidarbuoti.

Dar esant vokiečiams, į Papartynės k. pas tėvus svetimu, baltu arkliu atvažiavo dukra Elena Šeštokienė su šeima. Pasirodo, jos vyrą Antaną ir svainį Praną Vilkončių vokiečiai išsivarė kasti apkasus, jų arklį rekvizavo, vietoj jo palikdami savo - nuvarytą, nutrintais pečiais, nuo sužeidimų randuotą. Šis karo suluošintas gyvulys nebemokėjo elgtis normaliai - su pakinkytu vežimu važiuodavo tiesiai per griovius, krūmus, lipdavo per tvoras.

Vičiūnų k. įvyko nelaimingas atsitikimas - žuvo ūkininko Dailidėno dukra, jauna, graži mergina. Vienas išgėręs vokietukas pradėjo prie jos „kabinėtis", o ši įbėgo į kambarį ir užsirakino. Mergaitiško smalsumo vedama, pritūpė pažiūrėti pro rakto skylutę, o vokietis kaip tik tuo metu iššovė į durų spyną, pataikydamas jai tiesiai į galvą.

Rusų bombonešiai bombardavo Traupio mstl. - manė, jog po bažnyčios šventoriaus medžiais paslėpti vokiečių sunkvežimiai. Viena sprogusi bomba skeveldromis apgadino bažnyčios sieną, prie altoriaus esantį vitražinį langą, nuskėlė klebonijos šulinio rentinio dalį. Kita sprogo netoli pašto, suaižydama medinio namo sieną ir mirtinai sužeisdama keliu ėjusią moterį.

Atėjus rusams Mackeliškių k. pas ūkininką A. Simanonį apsistojo ryšininkų padalinys. Jaunutis rusų leitenantas, valgydamas su šeimyna prie vieno stalo, kalbėjo: „Jūs laimingi, gražiai gyvenate. Tik mes nežinome, kas yra sviestas, sūris, pyragas. Tačiau pamatysit, tuoj ir pas jus bus sukurti kolūkiai, ateis badas ir nepritekliai."

Prasidėjo rusų kareivių nebaudžiami plėšikavimai: atiminėjo laikrodžius, aulinius batus, reikalavo „samagono", o bičių avilius tiesiog laikė savo nuosavybe. Patys atvirai pasakojo, kad sočiai prisivalgė tik įžengę į Pabaltijį. Begrįžtančią iš tėvų į Traupį trijų mažamečių vaikų motiną J. K. išprievartavo šeši rusų kareiviai, važiavę vieškeliu su „palutarka".[1]

Sugrįžus antrai sovietinei okupacijai, stalininis totalitarinis represinis režimas iškart tiesiog „užgriuvo, prislėgė visu savo svoriu, kaip pilko gelžbetonio masė“: prasidėjo masinės represijos, teroras, suėmimai, visuotinis sekimas ir kontrolė. NKVD ir NKGB organų skyriai buvo ne tik miestuose, bet ir kiekviename valsčiuje. Pogrindžio organizacijos greit patyrė didžiulių nuostolių, o pogrindinės spaudos spausdinimas dėl neįmanomų konspiracijos sąlygų buvo priverstas persikelti iš miestų į miškų bunkerius.

Tą lietuvių tautai svetimų okupacijų pasikeitimą, pasitraukus vokiečiams ir atėjus rusams, kaimo žmonių sveikas protas ir gyvenimo patyrimas vertino labai blaiviai, be jokių iliuzijų ar simpatijų. Papartynės kaime gyvenanti senoji Julijona Patamsienė, išmintinga moteris, pergyvenusi jau du pasaulinius karus, susirinkusiai gausiai šeimynai, mobilizacijos „liečiamų“ metų žentams, tai apibūdino labai paprastai: „Atminkit, vaikai - ne dėdė išėjo, ne tetulė parėjo!“

Kaimuose ir valsčiuose valdžią iš karto paėmė kariniai komendantai, o armijos kontržvalgyba „Smerš“ pradėjo masines gyventojų apklausas, tardymus. Pagal surinktą informaciją jie pradėjo fronto „užnugario valymą:” suiminėjo Birželio sukilėlius, policininkus, šaulius, lietuviškos administracijos tarnautojus, antinacinio pogrindžio narius, patriotiškai nusiteikusius asmenis. Taip buvo pradėtas ir toliau planingai vykdomas Lietuvos valstybės administracinėje, ūkinėje, politinėje, teisėsaugos, saugumo, viešosios tvarkos sistemoje dirbusių žmonių, katalikiškų, visuomeninių, politinių organizacijų, patriotinės Šaulių sąjungos narių suiminėjimai, tardymai, teismai, išsiunčiant juos ilgus metus kalėti į Sibiro lagerius (tai tuo metu beveik prilygo mirties nuosprendžiui, nes juose iš bado mirdavo iki 60 proc. kalinių). Taip prasidėjo Lietuvos valstybės „žmogiškojo pamato“ – jo išsilavinusios, aktyviausios, patriotiškai nusiteikusios visuomenės dalies, naikinimas.

1944m. vasarą Traupio mstl. L. Misiukonienės namuose apsistojo komendantas - NKVD karininkas su „žaliakepuriais“ pasieniečiais, turinčiais ir savo transportą - rusišką „palutarką“ (mašiną). Iš tikrųjų, taip užmaskuotai veikė rusų kariuomenės kontržvalgyba „Smerš“, vykdanti užnugario teritorijos „valymą“ nuo sovietinei valdžiai priešiškų ir nepatikimų vietinių gyventojų. Juk ne veltui jie apsistojo buvusio sovietų kolaboranto, bandant pabėgti žuvusio nuo Birželio sukilėlių kulkos, namuose. Atsirado ir vietinių išdavikų, skundikų, uoliai talkininkavusių sugrįžusiems okupantams. „Žaliakepurių“ „palutarka,“ suiminėdama žmones, išvažinėjo visus apylinkės kaimų keliukus, o suimtuosius sodindavo į šalia komendanto būstinės esantį Misiukonių rūsį. Sargyboje stovėdavo jau ne rusų kareiviai, o ginkluoti vietiniai parsidavėliai, savo krašto žmonių išdavikai, naikintojai – „istrebiteliai”, „skrebai.“ Jie vaikščiodavo grupele, traupiečiai juos tyliai, atsargiai tarpusavyje vadino: „tie, bet ne anie.“ Daug buvusių sukilėlių spėjo pasislėpti, o kiti jau buvo tapę partizanais.

1945m. vasario mėn. Vilniuje karo tribunolas, vadovaudamasis Rusijos Federacijos Baudžiamojo kodekso 58 straipsniu, nuteisė kalėti (su turto konfiskacija) šiuos Traupio parapijos „kontrrevoliucinės grupės“ narius, Birželio sukilimo dalyvius, siekusius atkurti Lietuvos nepriklausomą valstybę:

1. Petrą Strolį iš Traupio mstl. - 15 metų kalėti (mirė lageryje).

2. Petrą Kiaulį iš Traupio mstl. - 20 metų kalėti (nepraėjus nė metams po suėmimo, 1945 m. birželio 15 d., jis mirė nuo bado, nepakeliamo darbo ir išsekimo Vorkutos lageryje).

3. Aleksandrą Augustinavičių iš Vičiūnų k. - 10 metų kalėti (mirė lageryje).

4. Stasį Žibutį iš Vičiūnų k. - 17 metų kalėti (1955 m. išleistas į laisvę).

5. Julijoną Misevičių iš Žiurlių k. - 17 metų kalėti (mirė lageryje).

6. Antaną Jablonską iš Žiurlių k. - 15 metų kalėti (mirė lageryje).

7. Vladą Jurevičių iš Pakalniškių k. - 15 metų kalėti (mirė lageryje).

8. Aleksandrą Kubilių iš Vičiūnų k. (kaip kaimo seniūną) - 20 metų kalėti (1955 m. išleistas į laisvę).[8]

1944m. liepos 27 d. prasidėjo prievartinė mobilizacija į Raudonąją armiją, o Lietuvos marionetinė komunistų valdžia užtikrino Staliną, kad rusų kariuomenę papildys 250 tūkstančių lietuvių kareivių. Tačiau lietuviai nesiruošė tarnauti okupantams ir būti „patrankų mėsa,“ šiems užkariaujant kitas Vidurio Europos tautas: paprasti kaimo artojai ėmėsi ginklo, rinkosi į miškus ir pradėjo partizaninę kovą. Didelė dalis vyrų slapstėsi, o miestuose ir valsčiuose kūrėsi antisovietinės pogrindinės organizacijos. Visus juos vienijo nemari laisvės idėja, okupacijai priešinosi absoliuti dauguma Lietuvos žmonių. Vokiečių okupacijos metais tautos pasipriešinimo potencialas lemiamam kovos už laisvę momentui buvo išsaugotas, paruoštas, išmokytas pilietinio pasipriešinimo būdų. Tai buvo antinacinio pasipriešinimo organizacijų vykdomos propagandos, agitacijos, nurodymų, kaip lietuviams elgtis „vokietmečiu“, nuopelnas, prie to prisidėjo ir patriotiškai nusiteikusi lietuvių administracija, sabotavusi vokiečių potvarkius ir reikalavimus, sugebėjimas boikotuoti, sužlugdyti mobilizaciją į vokiečių kariuomenę.

Nuo 1944m. lapkričio mėn., nepasitikint vietiniais lietuvių komunistais, buvo įsteigtas Visasąjunginės komunistų partijos (bolševikų) Centro komiteto Lietuvos biuras (VKP(b) CK Lietuvos biuras), vadovaujamas M.Suslovo ir biuro narių, iš kurių tik du - A.Sniečkus ir M.Gedvilas - tebuvo lietuviai. Tai buvo pati aukščiausia sovietinio okupacinio režimo administracinė ir partinė-politinė valdžia, vykdanti Maskvos centrinio partinio aparato direktyvas, jų rankose buvo visos Lietuvoje veikiančios represinės institucijos (NKVD/NKGB skyriai), NKVD Vetrovo divizija, pasienio kariuomenė, o esant reikalui, galėjo pasinaudoti ir reguliarios kariuomenės daliniais. Jie vadovavo terorui, represijoms, trėmimams, lietuvių patriotų persekiojimams, kovai su pogrindžiu ir partizaniniu judėjimu.

1945m. vasarą, artėjant „Tarybų Lietuvos“ jubiliejui - penkeriems metams, kai 1940 m. liepos 21 d. Lietuvoje sovietinių okupantų ir jų vietinių talkininkų buvo oficialiai paskelbta tarybų valdžia, marionetinis LKP(b) CK biuras birželio 22 d. nusprendė tai pataikūniškai pažymėti, pasiųsdamas lietuvių tautos vardu J. Stalinui padėkos laišką. Tai būtų buvęs ir kaip neoficialus plebiscitas, parodantis lietuvių tautos pritarimą okupacinei sovietinei valdžiai bei Nepriklausomybės idėjos atsisakymą. Maskvos valdžia buvo labai suinteresuota tokia akcija, nes 1945 m. liepos 17 d. prasidėjo Potsdamo konferencija, kurioje ji galėjo Vakarų valstybėms parodyti „dokumentus“, įrodančius lietuvių tautos ištikimybę sovietinei valdžiai ir jų vykdomai politikai. Lietuvių tauta tam ryžtingai pasipriešino. Pvz., Rokiškio valsčiuje buvo platinamas vienas iš daugelio tuo metu spausdintų tokio pobūdžio atsišaukimų:

„Lietuviai! Neatiduokite savo parašų rusams, nes po to reiks amžinai būti vergijoje. Dabar Pabaltijo klausimas sprendžiamas tarptautiniame teisme ir šie parašai nuspręs mūsų likimą - arba mes verti laisvės, arba amžinai būsime vergijoje. Nepraraskite drąsos ir nepasirašinėkite, tiktai tada iš tikrųjų greitai būsime laisvi.“[10]

Tauta parodė savo drąsą, valią, tautinę savigarbą bei orumą, o okupantų ir jiems ištikimų kolaborantų laukė visiška nesėkmė - iš karto prasidėjo šios politinės kampanijos boikotas, perauges į masinį pilietinį nepaklusnumą. Žmonės parašų rinkimą visiškai ignoravo, demonstratyviai išeidavo iš susirinkimo salės, atsisakydavo pasirašyti. Tam nepadėjo nei sovietinės valdžios vykdomas teroras, nei psichologinis spaudimas, nei gąsdinimai, nei suėmimai.[2]

Stringant mobilizacijai į Raudonąją armiją ir sparčiai plečiantis partizaniniam judėjimui, VKP (b) CK Lietuvos Biuras, marionetinė komunistų partija (LKP), rusų vadovaujamos NKVD ir NKGB struktūros pradėjo žiaurias represijas prieš partizanus ir jų šeimas. Prasidėjo trėmimai, suėmimai, teroras, liepsnojo sodybos, kurių ugnyje žūdavo ir šeimos su mažais vaikais. 1945 m. sausio 1 d. duomenimis, Lietuvoje nuo mobilizacijos slapstėsi 58 620 vyrų, o karinių-baudžiamųjų operacijų metu 1944-45 m. buvo nužudyta 5 tūkstančiai beginklių žmonių. Jeigu vokiečių okupacijos metais jaunuoliams bėgant nuo gaudynių į kariuomenę, vokiečiai šaudydavo į orą, tai rusai ir skrebai – jau į nugaras. 1945 m. pagal LTSR vidaus reikalų liaudies komisaro gen. J. Bartašiūno paskelbtą amnestiją prasidėjo besislapstančių ir partizanų eilėse kovojusių vyrų legalizacija, kuria daugelis pasinaudojo, išlikdami kaip partizanų rezervas ateičiai. Tauta laukė išvadavimo, esant palankiai įvykių eigai, ruošėsi sukilti. Tam partizanų apygardų vadai rengė mobilizacinius planus, kaupė ginklų atsargas.

Vyko didžiuliai tarptautiniai pokyčiai, iš esmės pakito Vidurio-Rytų Europos politinis žemėlapis. Jame vėl atsirado Austrija, Lenkija ir Jugoslavija, kurios hitlerinės okupacijos metais, kaip valstybės, buvo nustojusios egzistuoti. Šiame kare daugiausia teritorinių laimėjimų turėjo Sovietų Sąjunga - ji iš naujo okupavo Lietuvą, Latviją, Estiją,

užėmė dalį Rytų Prūsijos, iš Suomijos atėmė Petsamo sritį ir dalį Karelijos sąsmaukos, iš Čekoslovakijos - Užkarpatę, iš Rumunijos - Besarabiją ir dalį Bukovinos. Pagal 1939 m. Molotovo-Ribentropo paktą, susitarusi su Vokietija, Sovietinė Rusija buvo okupavusi Rytų Lenkiją. 1944 m. šią teritoriją ji susigrąžino, o Lenkijai buvo atlyginta vokiškomis Pomeranijos (Pamario) žemėmis iki pat Oderio ir Neisės upių. Vokietija ir Austrija buvo padalintos į okupacines zonas. Rusai kontroliavo rytines sritis: Saksoniją, Tiuringiją, Brandenburgą ir Meklenburgą. Britai perėmė dalį Reino žemių, Rurą, Žemutinę Saksoniją ir Šiaurės Vokietiją. Amerikiečių ir prancūzų okupacinės zonos buvo Vokietijos pietinėse žemėse. Berlynas irgi buvo padalytas į keturias okupacines zonas.

Nors 1941m. Atlanto chartija, kaip JAV ir JK naujos pasaulio tvarkos ideologinis projektas, buvo patvirtinta ne tik JAV, Jungtinės Karalystės ir kitų valstybių, tame tarpe ir Sovietų Sąjungos, parašais, tačiau 1945m. Jaltos ir Potsdamo konferencijose, kuriose dalyvavo Didysis trejetas - JAV, Didž. Britanija ir SSRS - į chartijoje įtvirtintus tautų laisvo apsisprendimo teises, teritorijų neliečiamumo ir valstybingumo atstatymo principus atsižvelgta nebuvo. Jose visi sprendimai buvo priimami vadovaujantis „real politik" (be jėgos nėra ir teisės) principais, o svarbiausi tai nulėmę veiksniai buvo globaliniai: išlaikyti Rytų ir Vakarų politinę-karinę pusiausvyrą, išsaugoti taiką, užkirsti kelią naujam pasauliniam karui.

Paaiškėjo, kad nuolaidžiaujant Vakarų valstybėms (ypač JAV prezidentui F.Ruzveltui), Sovietų Sąjunga įgijo lemiamą įtaką visai Rytų-Vidurio Europai. Karas visiškai suardė tradicinę Europos jėgų pusiausvyrą: Didž. Britanija, Prancūzija, Vokietija ir kitos šalys karo buvo taip nualintos ir nusilpusios, kad tapo visiškai priklausomos nuo JAV paramos. Vakarų Europos ir viso pasaulio likimą lėmė susidariusi nauja pusiausvyra tarp dviejų polių, dviejų supervalstybių - Sovietų Sąjungos ir JAV.[3] 1946 m. kovo 5 d. JAV, Fultone, V. Čerčilis, jau nebebūdamas Didž. Britanijos premjeru, pasakė pranašišką kalbą: „Šešėlis krito ant laukų, kurie dar visai neseniai buvo apšviesti sąjungininkų pergalės. Niekas nežino, ką Sovietų Sąjunga ir jos tarptautinė komunistinė organizacija ketina daryti artimiausiu laiku. Kokios ribos, jei tokios yra, numatytos tolesnei ekspansijai. <...> Nuo Štetino prie Baltijos jūros iki Triesto prie Adrijos ant žemyno nusileido geležinė uždanga. Už šios linijos atsidūrė visi senosios Centrinės Europos lobiai. Varšuva, Berlynas, Viena, Budapeštas, Belgradas, Bukarestas, Sofija - visi šie garsūs miestai ir teritorijos aplink juos, yra sovietų veikiami ir vis griežčiau Maskvos kontroliuojami. <...> Daugelyje pasaulio valstybių, esančių toli nuo Rusijos sienų, sukurtos komunistinės „Penktosios kolonos", kurios visiškai paklūsta komunistiniam centrui ir veikia pagal jo nurodymus. <...> Mes negalime pasitikėti nedidele jėgų pusiausvyra, sudarydami prielaidas jėgų išbandymui." [4]

Ši kalba atskleidė, kokia bedugnė (kuri lietuvių rezistencijos vadų ir buvo prognozuota) atsivėrė tarp Didžiojo trejeto, buvusių Antihitlerinės koalicijos narių, kokie

baisūs komunistinės imperijos planai, metę iššūkį ir grėsmę visam Vakarų pasauliui. V. Čerčilis numatė „šaltojo karo“ pradžią, Maskvai pavaldžių totalitarinių režimų susikūrimą Rytų ir Centrinėje Europoje (Lenkijoje, Rytų Vokietijoje, Bulgarijoje, Rumunijoje, Čekoslovakijoje, Vengrijoje, Albanijoje, Jugoslavijoje (nors vėliau ji vykdė savarankišką neprisijungimo politiką). 1946 m. vasarą ir rudenį įvyko Paryžiaus Taikos konferencija, o 1947 m. vasario mėn. buvo pasirašytos taikos sutartys, tačiau Baltijos šalių okupacijos klausimai net nebuvo svarstomi.

Komunistiniai laikraščiai ir Lietuvoje rašė, kad V. Čerčilis „vėl žvangina ginklais“, „kursto karą“, o J. Stalinas jį palygino net su A. Hitleriu. Tokia žinia pakėlė lietuvių tautos dvasią, sustiprino laisvės viltį. Ypač džiaugsmingai ją sutiko Lietuvos partizanai. 1947 m. kovo 12 d. buvo paskelbta JAV prezidento H.Trumeno doktrina (sovietų sulaikymo strategija), kuri, politiškai šviečiant tautą, buvo išplatinta ir partizaninėje spaudoje. JAV užsienio politiką nukreipė sovietų imperialistinės ekspansijos sulaikymo kryptimi, įsipareigojo padėti kovojančioms su komunistais demokratinių šalių vyriausybėms, užtikrinti pasaulio stabilumą ir taiką, visoms tautoms grąžinti turėtą suverenitetą. Pirmiausia imtasi karinių-ekonominių priemonių siekiant apsaugoti Turkiją ir Graikiją nuo patekimo į sovietų priklausomybę (įtakos sferą), išsaugoti Vakarų pasaulio valstybes, padėti jų demokratinėms vyriausybėms kovoti su iš Maskvos vadovaujamais vietiniais komunistais (Vakarų valstybių kompartijomis). Partizanai spaudoje, tarptautinių įvykių apžvalgose, svarstė: „Bus karas ar ne?“, „Kur jis galėtų prasidėti?“ Atrodė, kad karas prasidės daugelyje frontų, kaip antai: Persijoje, Kinijoje, Turkijoje, Balkanuose ir drauge visuose bolševikų okupuotuose kraštuose.[5]

1947 m. JAV valstybės sekretorius D. Maršalas pasiūlė ekonominės pagalbos planą Europai atkurti ir sustiprinti. Finansinė ir ekonominė pagalba buvo suteikta 16 valstybių, tai leido atkurti nuniokotą Vakarų Europos valstybių ūkį, sumažinti nedarbą, skurdą, o kartu ir populistinę komunistų įtaką (ypač Prancūzijoje, Italijoje, Graikijoje ir kt.). Daug dėmesio JAV skyrė ir Vakarų Europos valstybių gynybinei galiai sustiprinti. Blogėjant tarptautinei padėčiai ir didėjant naujo karo grėsmei, 1949 m. buvo sukurtas JAV ir Vakarų valstybių NATO karinis blokas. Jo tikslas - bendrai gintis nuo galimo Sovietų Sąjungos puolimo.[6]

Paskutinė viltinga žinia buvo 1950 m. prasidėjęs Korėjos karas, kuriame, kaip priešininkės, dalyvavo Pietų Korėja ir JAV (po JT vėliava) iš vienos pusės, o iš kitos - Šiaurės Korėja, remiama Kinijos ir Sovietų Sąjungos. Šiame kare jokio globalaus geopolitinio lūžio, peraugimo į naują pasaulinį karą neįvyko, viskas baigėsi neutraliai, paliaubų sutartimi. Tačiau tai jau buvo partizaninės kovos „saulėlydžio“ laikotarpis.

Sovietinė totalitarinė diktatūra, nepalyginamai su vokiškąja nacistine, smelkėsi ir stengėsi kontroliuoti visas visuomenės gyvenimo sritis - kultūrą, mokslą, švietimą, dvasinį gyvenimą, persekiojo bažnyčią ir tikinčiuosius. Stengdamasi įvesti

visuotinį visuomenės paklusnumą ir kontrolę, ji, visai nesiskaitydama su prievartos mastais naudojo žiauriausius teroro ir represijų metodus. Mokymo įstaigose atsirado Stalino portretai, komsorgai (komjaunimo organizatoriai) sekė ir skundė mokytojus, mokinius, komunistinė-marksistinė ideologija, pasaulėžiūra tapo oficialia bei privaloma. Mokykla tapo ne tik mokymo įstaiga, bet ir prievartinės komunistinės-ateistinės ideologijos skleidėja jaunajai kartai, savo mokiniams. Lietuviai turėjo prievarta švęsti sovietų revoliucines šventes, dalyvauti komunistus šlovinančiose demonstracijose, garbinti jiems svetimus sovietinius „stabus", dalyvauti rinkimuose, kuriuose būdavo balsuojama tik už vieną kandidatą. Baisiausia, kad „priviso" agentų, informatorių, skundikų. 1948-49 m. tarp žmonių jau buvo atsiradęs toks nepasitikėjimas, kad, prie dviejų besišnekančių priėjus trečiajam, tie išsiskirstydavo. Vien už prieš valdžią pasakytą žodį grėsė 10 metų lagerio (kaip antisovietinė propaganda ir agitacija pagal RTFSR BK 58 str. 10 punktą).

Buvo nustatytos didžiulės pyliavos, ypač padidintos stambiems ūkininkams („buožėms"). Viskas buvo kitaip, nei vokiečių laikais - dabar aruodus išsemdavo iki paskutinio grūdo, nepalikdami net sėjai, nieko nuslėpti buvo nebeįmanoma. Jeigu vokiečių okupacijos metais valsčių administracija, kaimų seniūnai buvo Lietuvos patriotai ir tarnavo savo tautiečiams, sabotuodami vokiečių potvarkius, tai antrosios rusų okupacijos metais į valdžią atėjo uoliausi okupantų talkininkai, aršiausi savo tautos priešai - komunistai, skrebai, tarybiniai aktyvistai. Šie mažaraščiai buvo „akli ir buki", tačiau ištikimi sovietinės valdžios nurodymų vykdytojai. Žiauriai smurtaudami ir terorizuodami žmones, jie uždėtas didžiules pyliavas priversdavo atiduoti jėga - kaip šeima turės prasimaitinti, „liaudies valdžios" tai visiškai nejaudino. Jei nustatytu laiku nesumokėdavo mokesčių ar neatiduodavo valstybei pyliavų, ūkininkus, kaip „sabotažnikus" (sabotuotojus), be gailesčio sodindavo į kalėjimą, konfiskuodavo turtą, išbuožindavo (atimdavo žemę, gyvulius, ūkinį inventorių).

Tarpukario ir vokiečių okupacijos metais kaime per darbymetį, ypač per šienapjūtę, javapjūtę, visi laukai aidėdavo nuo dainų. Savaitgalio vakarais sklisdavo armonikos garsai, jaunimas linksmindavosi, šokdavo, dainuodavo. Per „vakaruškas" į trobas susirinkdavo tiek vaikinų ir merginų, kad net suolai lūždavo, o nuo besisukančių šokėjų palubėse geso lempos. Atėjus rusams, kaimas dar buvo nepraradęs vilties, dar dainavo kaip ir seniau. Žmonės kaip „baubo" bijojo „kolchozų", tačiau dar tikėjosi, kad Lietuvoje taip neįvyks, rusai iš Lietuvos pasitrauks. Valdžia visaip išsisukinėjo, melavo, slėpė savo tikruosius tikslus. Tiktai nuo 1947 m., pradėjus ūkininkus „varyti į kolchozus", atėmus žemę, gyvulius, ūkinį inventorių, nutilo ir dainos. Prievartinis „kolchozo lažas", visiškas beteisiškumas, jį lydėjęs vargas sukeldavo žmonėms tik liūdesį, varė į neviltį. Buvę ūkininkai širdies skausmą ėmė slopinti „namine arielka" (degtine), kaimas, kaip niekada anksčiau, pradėjo masiškai gerti.

Prievartinis kolūkių kūrimas buvo vykdomas teroru, represijomis ir masiniais trėmimais. 1949 m. jau buvo kolektyvizuota 62 % ūkių, o 1953m. kolektyvizacija baigta - žmonės prievarta tapo „sovietiniais baudžiauninkais“ - tikrais skurdžiais, nešiojančiais rusiškas „vatinkas“. Kolūkiečių gyvenimas palengvėjo tik apie 1964-65 metus, kai žemės ūkis pasiekė 1939 m. Lietuvos prieškarinės produkcijos lygį.

Kaip minėta, viena iš represinių priemonių, siekiant palaužti lietuvių tautos pasipriešinimą ir įvesti šalyje centralizuotai valdomą, integruotą į Sovietų Sąjungą komunistinę totalitarinę sistemą, buvo gyventojų trėmimai. Tai totalitarinio komunistinio režimo vykdytos nusikalstamos, masinės „etninio valymo“ operacijos, kuriomis buvo siekiama sunaikinti tautinį elitą, visuomenės patriotiškąją dalį, pakeisti okupuoto krašto nacionalinę sudėtį, vietoj ištremtųjų atkeliant kolonistus. Tokiu būdu Lietuvoje siekta palengvinti ir paspartinti sovietizacijos, kolektyvizacijos, kolonizacijos, rusinimo ir asimiliacijos procesus.

Tokiais brutaliais, žiauriais, prievartiniais būdais – teroru, represijomis, masiniais suėmimais, trėmimais - buvo vykdomas perėjimas iš kapitalistinės politinės-ekonominės formacijos į visiškai priešingą – komunistinę (socialistinę) politinę-ekonominę formaciją. Iš pagrindų buvo griaunama buvusi Lietuvos valstybės politinė-ekonominė sistema, jos bazė (ekonominis-materialinis pagrindas) ir antstatas (pati valstybė, jos valdžios institucijos, teisė ir įstatymai, ideologija, religija, kultūra, švietimas), o kartu naikinamas, kaip ideologiškai priešiškas, ir šios politinės-ekonominės sistemos žmogiškasis, pilietiškasis pamatas (politiniai veikėjai, ekonominis, socialinis, kultūrinis elitas, karininkai, patriotinių organizacijų - LŠS, Jaunoji Lietuva, Ateitininkai, Pavasarininkai ir kt.- nariai, patriotiškoji-pilietiškoji visuomenės dalis). Šio proceso metu masiškai, žiauriai ir be gailesčio buvo žudomi, naikinami, tremiami Lietuvos visuomenės nariai, luošinami jų gyvenimai, griaunami likimai.

1940-53 m. sovietų valdžia etniniu pagrindu ištrėmė į Sibirą ir kitas atšiaurias vietoves iki 6 mln. Sovietų Sąjungos gyventojų (estų, latvių, lietuvių, ukrainiečių, baltarusių, Krymo totorių, Pavolgio vokiečių, čečėnų), iš kurių 1-1,5 mln. kelyje ar tremtyje žuvo.[9]

Šeštame-septintame dešimtmetyje iš kalėjimų ir tremties sugrįžę lietuviai būdavo nemaloniai nustebinti kai kurių anksčiau patriotiškai nusiteikusių ir patikimų tautiečių pažiūrų pasikeitimo - pasirodo, visuomenėje vyko prisitaikymo prie komunistinio režimo procesas. Totalitarinė diktatūra, kaip jokia kita politinė sistema, iš visuomenės reikalauja besąlygiško paklusnumo, iš pradžių tam pasiekti naudodama masinę prievartą, brutalią jėgą, terorą, represijas. Vėliau į visas visuomenės gyvenimo sritis įsiskverbdavo specialiosios tarnybos - KGB su tankiu agentų ir informatorių tinklu, - vykdančios jo kontrolę, apdorodamos visuomenę ideologiškai ir suformuodamos jos nuomonę. Daliai visuomenės atrodė, kad režimas visagalis, nenugalimas, o pasipriešinimas jam - beviltiškas, todėl atsirado jau sąmoningas paklusnumas, prisitaikėliškumas.

Tačiau tai palietė toli gražu ne visus, o tik dalį visuomenės narių. Didžioji tautos dalis išliko ištikima seniems, tarpukario Lietuvoje įskiepytiems idealams, krikščioniškajai-tautinei ideologijai, tam idėjinius-dvasinius pamatus klojo ir Katalikų Bažnyčia. Tarybinė ateistinė mokykla stengėsi sunaikinti šeimose per bažnyčią įdiegtą gyvenimo sampratą, krikščioniškas vertybes, vaikus mokė suklastotos Lietuvos istorijos, o pokario laisvės kovas visokiais būdais stengėsi apjuodinti, sumenkinti, iškraipyti jų esmę, kilnius siekius. Blogiausia buvo tai, kad, esant visuotinio sekimo ir skundimo visuomenėje atmosferai, tėvai dažnai savo istorinės atminties neperdavė (dažniausiai bijodami, kad vaikai mokykloje neprasitartų) jaunajai kartai - savo vaikams. Nemaža jų dalis taip ir nesužinojo apie tėvų išgyventas kančias, pažeminimus, apie pokario partizanų kovas, nemirtingą jų pasiaukojimą dėl idėjos, o kai kurie ir visiškai prarado istorinę sąmonę bei tapatybę.

Nors šios kovos be Vakarų demokratinių valstybių pagalbos ir nebuvo galima laimėti, tačiau išliko garbinga jos istorija, jos didžiulės vertės kovinis-organizacinis, politinis-istorinis patyrimas, vidaus bei tarptautinių politinių procesų, pasaulinės geopolitikos, jos logikos, principų bei dėsningumų, vykstant pasaulio pertvarkai, istorinės pamokos ateičiai. Pradėta ginkluota išsivadavimo kova perėjo į kitokias taikaus, kultūrinio-dvasinio, subtilaus, rafinuoto pilietinio pasipriešinimo formas, kas 1990m. ir atvedė Lietuvą į Nepriklausomybę. Tai galėjo įvykti tik todėl, kad didžioji lietuvių tautos dalis nepriėmė, atmetė prievarta brukamą komunistinę-ateistinę ideologiją, jos netikras, dirbtines vertybes. Tauta, lietuviškos šeimos, išsaugojo ir perdavė iš kartos į kartą tarpukario Lietuvos respublikoje gyvavusią krikščioniškąją-tautinę ideologiją, tautišką kultūrą, lietuvybę, jos tradicijas, išlaikė jos istorinį tęstinumą - tautinį vertybinį pamatą, kurio aktyvi nešėja, skelbėja ir platintoja buvo ir Katalikų Bažnyčia.

[1] Dėl Raudonosios armijos karių plėšikavimo tarp LSSR vadovybės ir SSRS represinių struktūrų, kariuomenės vadų ir partinių funkcionierių atsirado trintis ir kilo pirmieji nesutarimai. <...> Drg. Sniečkus pasakė, kad jeigu tokie siautėjimai ir plėšikavimai tęsis ir Kaune, tai mūsų simpatijos Raudonajai armijai išnyks <...>. 1945 m. birželio-liepos mėn. iš Rytų Prūsijos į Lietuvą atvykę Pabaltijo karinės apygardos daliniai buvo dislokuoti miestuose ir miesteliuose. Beveik visur daugelis karininkų, seržantų ir eilinių nuolat girtauja, plėšia ir žudo piliečius, apvaginėja ūkius ir butus, siautėja ir masiškai pažeidinėja revoliucinius įstatymus. <...> 1944 m. gruodžio 18 d. LSSR NKVD liaudies komisaras A. Guzevičius, pasibaisėjęs sovietų karių elgesiu, Šilutės komendantūroje <...> pareiškė: „Nemanykite, kad jūs esate Vokietijoje, jūs plėšiate Lietuvą, kiekviename name rodote savo ne kultūringumą, sadistai, marodieriai, grobikai! Plėšikus reikia šaudyti arba statyti prie gėdos stulpo.“ (Tininis, Vytautas. Prievartinė mobilizacija į Raudonąją armiją. Vilnius: LGGRTC, 2014, p. 30-31, 11, 183-195).

[2] Tininis, Vytautas. Komunistinio režimo įtvirtinimas Lietuvoje ir jo nusikaltimai. Vilnius: Margi raštai, 2009, p. 31-32.

[3] Prieiga internete: http://antraspasaulkaras.weebly.com/ii-pasaulinio-karo-pasekm279s.html. 2016-10-17.
[4] Prieiga internete: https://smp2014is.ugdome.lt/mo/10kl/IS_DE_5/3.2.html. 2016-10-
[5] Partizanai apie pasaulį, politiką ir save. 1944-56 m. partizanų spaudos publikacijos. Sudarė N. Gaškaitė-Žemaitienė. Vilnius: LGGRTC, 1998, p. 54-55.
[6] Prieiga internete: istorijai.lt/saltojo-karo-pradzia-rytu-ir-vakaru-santykiu-astrejimas/. 2016-10-18.
[7] Prieiga internete: vlbe.org/vlb/istorija/1944-1951/. 2017-01-22.
[8] Remtasi Vito Danio surinkta dokumentine medžiaga.
[9] Prieiga internete: https://lt.wikipedia.org/wiki/Tremtis. 2017-03-04.
[10] Prieiga internete: http://genocid.lt/Leidyba/3/is_archyvu.htm. 2017-11-2
[11] https://www.vle.lt/straipsnis/vkp-b-centro-komiteto-lietuvos-biuras/

Partizaninio kelio pasirinkimas

Partizaninei kovai tauta buvo subrendusi, joje savanoriškai, laisva valia, dalyvavo arba įvairiais būdais ją rėmė absoliuti dauguma Lietuvos žmonių. Tai lėmė pati lietuviškos visuomenės politinė-ideologinė raida, sveikas prigimtinis tautinis instinktas, tarpukario laikotarpiu išugdyta tautinė ir valstybinė sąmonė, krikščioniškoji-tautinė ideologija, tvirtas tautinis charakteris, įgytas politinis-karinis Nepriklausomybės kovų, Birželio sukilimo, dviejų - sovietų ir vokiečių - okupacijų patyrimas bei nenumaldomas troškimas gyventi laisvoje, nepriklausomoje valstybėje.

Tarpukario laikotarpis paklojo tvirtus laisvės pamatus, ant kurių buvo statomas valstybės rūmas. Nors okupantai jį ir sugriovė, tačiau laisvės pamato suardyti nepajėgė - jis buvo neapčiuopiamas, idėjinis, dvasinis, pačių žmonių viduje. Nepriklausomybės metai išugdė tautos patriotizmą, bendrumo, vienybės jausmą, subrandino ją laisvei, išmokė vieningai organizuotis, išauklėjo jaunąją kartą siekti laisvės ir teisingumo, suformavo tvirtą krikščioniškųjų-tautinių vertybių pamatą, moralines-dvasines nuostatas, prieš kurias abiejų okupantų vykdoma propaganda buvo bejėgė. Nepriklausoma valstybė žmonėms buvo didžiulė vertybė, jų gyvenimo dalis, jie patys buvo jos kūrėjai ir gynėjai.

Tarpukario Lietuvoje sukurta tautinė mokykla buvo valstybės ir tautos kūrybos, vystymosi ir pažangos pamatas. Ji ugdė jaunosios kartos tautinę savimonę, patriotiškumą, pilietiškumą, formavo sąmoningą pilietį. Mokytojai buvo jaunosios kartos ugdytojai, daug jų priklausė Lietuvos šaulių sąjungai, todėl šią ir kitas pilietines-patriotines organizacijas gausiai papildė ir jų mokiniai. Mokytojai buvo jaunajai kartai pavyzdžiu, daug jų dalyvavo Birželio sukilime, o 1944-45m. tapo partizanais, jų vadais, pogrindininkais.

Tais laikais veikė daugybė jaunimo organizacijų – Angelaičiai, Pavasarininkai, Jaunieji ūkininkai, Ateitininkai, „Jaunoji Lietuva“, Skautų sąjunga, įvairios sporto organizacijos ir klubai, taip pat daugybė studentų korporacijų. Visos jos, veikdamos kartu su mokykla ir bažnyčia, ugdė, lavino, mokė jaunuomenę organizuotumo, bendruomeniškumo, skatino branginti savo tautinę tapatybę, prisidėti prie valstybės kūrimo, aktyviai dalyvauti visuomeniniame-kultūriniame gyvenime, formavo ne tik kultūros, švietimo ir tikėjimo pagrindus, bet ir puoselėjo bendražmogiškas vertybes – dorą, tiesą, atsakomybę, pilietiškumą, patriotizmą, ištikimybę savo Tėvynei.

Nepriklausomybės metais Lietuvoje buvo spausdinama daugiau nei 2000 periodinių leidinių,[1] kurių populiariausi buvo „Karys“, „Trimitas“, „Žvaigždė“, „Naujoji Romuva“, „Jaunoji karta“, „Ateitis“, „Žvaigždutė“, „Kregždutė“, „Kariūnas“, „Policija“, „Jaunasis ūkininkas“ ir daugelis kitų, skirtų ne tik suaugusiems, bet ir jaunimui bei vaikams. Ir „grūdas krito į išpurentą dirvą“ - išaugo jaunoji piliečių karta, atsakinga už savo Tėvynės likimą, pasiruošusi be jokio atlygio darbuotis jos labui, išauklėta pasipriešinimo bet kokiai vergijai dvasia. Nors seni tėvai okupacijos metais kartais sakydavo: „Ką jūs, vaikai, prieš vėją nepapūsit!,“ - tačiau jaunimas „pūtė ir prieš vėją“, nes kova už laisvę, už Tėvynę buvo laikoma pačia kilniausia ir švenčiausia pareiga. Skaitydami knygas apie Lietuvos istoriją, klausydamiesi gyvų liudininkų ir dalyvių pasakojimų apie drąsius Nepriklausomybės kovų vyrus, jie labai imliai perėmė 1918-20m. savanorių, šaulių, partizanų, sėkmingai kovojusių Nepriklausomybės kovose su bolševikais, bermontininkais bei lenkais 1921-23m. pasienio neutralioje zonoje, patirtį, tradicijas, pasišventimą. 1941m. Birželio sukilimo metu, vidinio pareigos jausmo vedami, jie vieningai pakilo į laisvės kovą, patys pajuto tautos vienybės jėgą, svaiginančią dvasios galybę. 1944 m. žiemą daug jaunuolių, Tėvynės pašaukti, tapo Vietinės rinktinės kariais, o jau tų pačių metų rudenį daugelis jų, be jokių svyravimų ar svarstymų, tiesiog būriais patraukė į miškus, ėmėsi ginklo, tapo partizanais ir pradėjo kovą su iš Rytų užplūdusiais okupantais bei jų vietiniais samdiniais. Tai buvo daroma be jokios prievartos, vilionių, pažadų, be jokio atlygio - jie darė tai, ką liepė širdis, diktavo protas, sąžinė, nes ir negalėjo pasielgti kitaip. Juk jie buvo savo valstybės piliečiai, teisėti jos kariai, gynėjai, laisvės kovotojai.

1940m. Lietuvos valdžia ir kariuomenė, norėdamos apsaugoti savo žmones nuo aukų, pasidavė „be šūvio“, be jokio pasipriešinimo, tačiau tai lietuvių tautos nuo represijų neišgelbėjo. Sovietiniai okupantai, padedami vietinių kolaborantų (talkininkų), įvykdė daugybę kruvinų nusikaltimų, buvo fiziškai naikinami ištisi visuomenės sluoksniai, suimta, ištremta, nužudyta daug žymių politikų, buvusių ministrų, aukštųjų karininkų, įvairių partijų, organizacijų veikėjų, pramonininkų, verslininkų, tarnautojų, o taip pat paprastų, eilinių, patriotiškai nusiteikusių žmonių. Tai tautos atmintyje išliko kaip „baisus maras“, košmariškas „triumfuojančio blogio“ laikotarpis, todėl brutaliai, tautą naikinančiai sovietinio totalitarinio režimo jėgai ryžosi taikiai nepasiduoti - priešintis visomis išgalėmis, visokiais būdais, mirti, bet priešui nevergauti.

Jaunimas nesiruošė nuolankiai paklusti Lietuvą užplūdusiems „Rytų barbarams“, juos niekino ir ruošėsi pogrindinei kovai. 1941 m. birželį, prieš pat karo pradžią, įvyko visam civilizuotam Vakarų pasauliui nesuprantami dalykai - prasidėjo masinis, žiauriausiomis priemonėmis ir sąlygomis, su vietinių okupantų talkininkų pagalba vykdomas labiausiai savo kraštui nusipelniusių ir pasišventusių lietuvių su šeimomis trėmimas į Sibirą, patį atokiausią, atšiauriausią ir labiausiai atsilikusį, Rusijos kolonizuotą kraštą. Didelę tremtinių dalį sudarė jaunimo gerbiami, turintys didžiulį moralinį autoritetą mokytojai, kultūros, šviesuomenės atstovai, darbu tautos labui pasižymėję politikai, tarnautojai. Trėmė šeimas su mažais vaikais, pasmerkdami juos bado ir šalčio kančioms, mirčiai. Vyrus atskirdavo nuo šeimų ir išsiųsdavo į kalėjimus, kur dauguma jų žuvo. Ta etninio valymo operacija buvo tokia žiauri, brutali, nežmoniška, kad Lietuvos visuomenę tiesiog sukrėtė. Jei ne veržlus vokiečių kariuomenės puolimas, bolševikų nusikaltimų lietuvių tautai mastai būtų buvę neišmatuojamai didesni.

1941 m. Birželio sukilimo aktyviausi dalyviai irgi buvo jaunimas. Vieni su ginklu kovėsi prieš rusų okupantus, kiti, beginkliai, buvo pagalbininkai - pjovė ir vertė ant kelių medžius, ardė tiltus, geležinkelio bėgius. Tautos vieningumas buvo toks didelis, kad sunku buvo atskirti, kas nepriklausė sukilėliams. Tautą vėl sukrėtė bėgančių iš Lietuvos komunistinių okupantų įvykdyti brutalūs nusikaltimai: Rainių miškelio kankiniai, Pravieniškių kalinių sušaudymas, žiauriai nukankinti Panevėžio gydytojai ir sušaudyti suimtieji, kraupios skerdynės Juodupėje, sadistiškai nukankinti kunigai, lietuvių kalinių masinės žudynės kelyje į Červenę. Išvijus rusus, sukilėlio statusas ir baigėsi. Didžioji jų dalis tapo po sukilimo suformuotų Apsaugos būrių nariais, įstojo į pagalbinę policiją, kiti - į lietuvių policijos batalionus, tvirtai tikėdami, kad prasidėjo Lietuvos kariuomenės atkūrimas. Į vokiečių kariuomenę (Vermachtą) išėjo tarnauti tik savanoriai, ir tai tik vienu tikslu - kovoti su bolševikais už jų padarytas piktadarybes ir skriaudas Lietuvai, o ne tarnauti Didžiajai Vokietijai.

1944 m. prasidėjo antroji sovietinė okupacija, kuri buvo daug sunkesnė nei vokiečių: vėl sugrįžo prievarta, masinis teroras, represijos, suėmimai, trėmimai.

Sovietiniam totalitarizmui buvo būdinga tiksli, apgalvota, planingai vykdoma represijų sistema - aktyviausios, labiausiai išsilavinusios ir didžiausio pasipriešinimo tikimybę turinčios tautos dalies, kurią vienija valstybingumo idėja, fizinis sunaikinimas. Tam naudojami žiauriausi metodai: brutalūs kankinimai, žudymai, įkalinimai Sibiro lageriuose ir tremtys, kur žmonių laukdavo badas, šaltis, nepakeliamai sunkus darbas ir mirtis. Į Lietuvą niekas iš jų nebeturėjo sugrįžti. Sunaikinus aktyviausią, energingiausią, labiausiai išsilavinusią, elitinę jos dalį, t.y., visuomenės intelektualinę-organizacinę struktūrą, likusią visuomenės dalį turėjo asimiliuoti, „sumaišyti ir suminkyti kaip molį“, paversti „tarybine liaudimi“, „pilka žmonių mase“, bejėgiškai pasiduodančia totalitarinio režimo valdymui. Visuomenėje neturėjo likti nė vieno, galinčio drąsiai pareikšti savo nuomonę,

nepasiduodančio melo propagandai, prieštaraujančio ar besipriešinančio. Visi tie, kurie galėjo priešintis ir nesiduoti apgaudinėjami, kaip „pavojingas antisovietinis elementas“ turėjo būti sunaikinti, žūti bado mirtimi Sibiro lageriuose ar amžinai likti tremtyje.

Bolševikai su niekuo nesiskaitė - jiems negaliojo jokie žmogiškumo principai, jokios prigimtinės žmogaus teisės, jokios tikėjimo ir moralės normos. Su neapsakomu žiaurumu ir neapykanta jie ardė visą žmonių gyvenimo sanklodą, naikino pagrindinius žmonijos istorijoje susiformavusius visuomenės būties principus, viską be gailesčio, brutaliai, su pasitenkinimu griovė. Kad patrauktų į savo pusę labiausiai atsilikusią, beraštę visuomenės dalį, panaudotų juos savo nusikaltimuose naikinant valstybės struktūras, valdininkus, tarnautojus, politinius veikėjus, inteligentiją, verslininkus, patriotinių organizacijų narius, buvo pasitelktas demagogiškas šūkis: „Kas buvo nieks, tas bus viskuo!“ Taip sargai ar batsiuviai tapo direktoriais, šulniakasiai - apylinkių pirmininkais, tinginiai, veltėdžiai - milicijos viršininkais ir pan. Tokiems buvo suteikta beribė valdžia, besąlyginė viršenybė prieš kitus, kėlusi jiems didžiulį moralinį pasitenkinimą, atsiradusi galimybė nebaudžiamiems vogti, žudyti, kankinti, sovietų okupantams už tai tik pagiriant ir pritariant. Buvo laikoma, kad yra tik „bolševikinė revoliucinė moralė“ ir jokios kitos (t.y., atsisakyta bet kokių krikščionybės suformuotų moralės principų). Buvo totali prievarta, totali viešojo gyvenimo kontrolė, viešas „blogio triumfas“. Žmogus tapo visiškai beteisis, moraliai ir dvasiškai laužomas, gniuždomas, tačiau viešai turėjo rodyti naujajai valdžiai pritarimą ir pasitenkinimą - kitaip grėsė suėmimai, kankinimų kančios, kalėjimas. Per komunistinę spaudą ir iš tribūnų sklido tik melaginga propaganda, klastinga agitacija ir demagogiški pažadai. Buvo paniekintos visos tautai brangiausios ir švenčiausios vertybės, iš jų tyčiojamasi, žeminama lietuvybė, kalba, kultūra. Uždraustas Himnas, Trispalvė, reikalaujama prievarta garbinti bolševikus, jų vadus, šlovinti komunistinę santvarką „kaip pačią pažangiausią ir demokratiškiausią pasaulyje“.

1944 m. rugpjūtį buvo paskelbta mobilizacija į Raudonąją armiją ir pradėti nešioti vyrams šaukimai. Niekas „iš meilės“ į rusų[3] kariuomenę nėjo - dalis pakluso tik aukodamiesi dėl savo šeimų, gelbėdami jas nuo okupantų represijų, teroro. Visi jautė, kad atėjo lemiamas kovos už laisvę momentas, todėl dauguma vyrų pasirinko kitą kelią - tapo partizanais, laisvės kovotojais, išėjo į miškus, organizavosi į būrius. Dar kiti pasirinko pasyvaus pasipriešinimo kelią: boikotavo okupantų paskelbtą mobilizaciją į jų kariuomenę, nekolaboravo su okupaciniu režimu, slapstėsi bunkeriuose, slėptuvėse. Jie buvo kaip partizanų rezervas. Tauta tikėjo, kad Vakarų valstybės - vakarietiškos kultūros pasaulis - Lietuvos neužmirš, pateiks rusams ultimatumą atsitraukti, grįžti prie senų „rubežių“(sienų), o jei šie nevykdys Atlanto chartijoje deklaruotų politinių principų - ateis išvaduoti. Į partizanus patraukė jauni kaimų vyrai, laukų artojai - visi vienas kitą gerai pažinoję, kartu augę, lankę mokyklas, ėję į gegužines; tarp jų buvo ir giminaičių, pusbrolių, brolių. Apie šventą pareigą Tėvynei niekas ir

nekalbėjo - paprasčiausiai tai buvo natūraliai, organiškai kilęs tautinis pasipriešinimas atėjūnui, pasikėsinusiam į jo kraštą, tikėjimą, laisvę ir savą tvarką. Visi jie buvo su savo dorybėmis ir savo silpnybėmis, visi jie buvo paprasti ir tuo pačiu nepaprasti žmonės. Tai nulėmė jų apsisprendimas: sunkiu Tėvynei laikmečiu gyvenimo kryžkelėje pasukti teisingu, tačiau kraštutinai pavojingu keliu, nepaklusti blogiui, brutalumui, o imti į rankas ginklą ir tapti mirtinais okupacinio sovietinio režimo priešais. Šis apsisprendimas tautos akyse juos padarė didingais, nepaprastais, išdrįsusiais stoti į kovą prieš galingą ir žiaurų priešą, prieš didžiulę jėgą - valstybę, nugalėjusią nacistinę Vokietiją. Pakilę į kovą prieš viską niokojančią „bolševikinę pragaro imperijos mašiną", jie sąmoningai, protu, nuslopino savyje įgimtą savisaugos, išlikimo, išgyvenimo instinktą, likdami ištikimi aukščiausiems civilizuotos vakarietiškos visuomenės sukurtiems moraliniams idealams: laisvei, tiesai, dorybei, tikėjimui, krikščioniškoms vertybėms.

Kaimo žmonės juos gerbė ir mylėjo, dažnai kaimynai, pasigirdami, klausdavo: „Ar pas jus neužėjo? O pas mus jau buvo!" Žmonės save laikė tik laikinai okupuotos Lietuvos piliečiais ir, kelis metus laukę dviejų - rudojo ir raudonojo okupantų kovos atomazgos, pačiu palankiausiu momentu pakilo į laisvės kovą. Į ją aktyviai įsijungė ir kovose užsigrūdinę, turintys didelį kovinį patyrimą buvę lietuvių policijos batalionų kariai, Rytų fronte Vermachto daliniuose kovoję savanoriai, Birželio sukilimo dalyviai, šauliai, Lietuvos kariuomenės karininkai, puskarininkiai ir kareiviai, apskričių ir valsčių tarnautojai, mokytojai, studentai, gimnazistai, tačiau absoliučią daugumą sudarė jauni kaimo vyrai, ūkininkai - visi dori, patriotiškai nusiteikę, neabejingi savo Tėvynės likimui žmonės. Tuo metu kaimo bendruomenė sudarė 4/5 Lietuvos gyventojų, o partizaninio kelio pasirinkimui visiškai neturėjo reikšmės jų turtinė padėtis - didžiausią jų dalį kaip tik ir sudarė vidutiniai, mažažemiai, bežemiai ir tik mažiausią dalį - stambesnių ūkininkų sūnūs bei dukterys.[2]

Reikia pabrėžt, kad partizaninio judėjimo legitimumą, teisėtumą, pripažinimą apsprendė jau pats jo masiškumas, 1944-45m. įgavęs visuotinio tautinio pasipriešinimo formą - viena tautos dalis ginkluotu būdu priešinosi, kita dalis juos rėmė. Prie to prisidėjo ir tautos neginkluoto, pilietinio pasipriešinimo formos: sabotažas, nepaklusnumas, mobilizacijos į rusų kariuomenę masinis boikotas, rinkimų boikotavimas. Visi jie įvairiomis formos gynė, kovojo už savo valstybės laisvę, tarpukario metais joje susiformavusią politinę-ūkinę-socialinę sanklodą, tvarką, savo krikščioniškąsias bei tautines vertybes.

Tais sunkiais laikais kaimuose jaunimas dainuodavo tik partizaniškas dainas - gražios, melodingos lietuviškos dainos buvo primirštos. J. Kadžionis prisimena, kai per kūlimą į talką susirinkę kaimynai truputį išgėrė ir pradėjo per Adventą dainuot. Vyresnio amžiaus žmonės sako: „Vyrai, kaip gi čia dabar!? Dainuojat per Adventą!" Įsikišo šeimininkė: „Ne, ne! Partizaniškos dainos yra šventos, jas galima dainuoti ir per Adventą, ir per Gavėnią!" Toks tuo metu buvo žmonių nusistatymas. Kaimas tapo prasidėjusio partizaninio karo tvirtove ir tikėjimo šventove, nedejuodamas nešė sunkiausią

pasipriešinimo kovos naštą, meldė Dievo, kad „atitolintų Lietuvai neprietelius“ ir buvo ištikimas Tautos laisvės idėjai.

Kada į partizanų gretas stoja vyrai - tai visiškai suprantamas dalykas. Juos traukia kariški dalykai: ginklai, uniformos, susišaudymai, kautynės. Ginti Tėvynę yra jų pareiga. Tačiau į partizanų gretas savanoriškai stojo ir merginos, atsižadėdamos savo gyvenimo, savo jaunystės, eidavo per pavojus, per pačią mirtį. Tuo metu žodis „partizanas“ turėjo magišką galią, ištraukdavo mylimąjį iš mylimosios glėbio, buvo didžiulis pasišventimas kovoti už laisvę. To niekada nesupras žmogus, šioje kovoje nedalyvavęs ir dėl jos nieko nepaaukojęs. Partizanai nešė didžiulę auką, nes statė į mirtiną pavojų ne tik save, bet ir visos savo šeimos likimą. Kiek daug Lietuvoje yra šeimų, kur žuvusių brolių kaulai ilsisi Lietuvos žemėje, tėvų - Sibire, o į Tėvynę sugrįžusios tik dukros.

Didžiulė varomoji jėga šioje kovoje buvo krikščioniškasis tikėjimas - kiekvienas partizanas turėjo ar kryželį, ar rožančių, ar medalikėlį. Visi išėjo iš namų motinų palaiminti, peržegnoti, prisaikdinti, atsinešdami ir į būrius krikščioniškąjį-tautinį tikėjimą, moralę, etiką. Tuo metu tikėjimas ir malda buvo pagrindinis dvasinis-moralinis ginklas prieš iš Rytų užplūdusią bedievišką neteisybę, triumfuojantį blogį, žiauriausią okupaciją, teriojančią viską, kas šventa. Buvo visuotinis pasipriešinimas, nuo vaikų iki senelių, vyravo bendrumo, vienybės, pasiaukojimo dvasia. Norint tai įsivaizduoti, tereikia prisiminti 1989-91m. žmonių dvasinį pakilimą, jų vienybę, drąsą ir susitelkimą Vilniuje prie Parlamento, Spaudos rūmų, televizijos bokšto. Iš tikro tai buvo tos pačios kovos tęsinys, ta pati dvasia.

Visi gerbė ir rėmė partizanus, ar saugu, ar pavojus visada įspėdavo sutartiniais ženklais. Aldutė Petrikaitė, mergina iš Budrių k., sakė: „Man nesvarbu, ar partizanas gražus, ar jaunas, ar senas. Aš gerbiu jį už idėją!“ M. Aleksiūnas iš Papartynės k. sakydavo: „Kai žinom, kad ateis Ąžuolo vyrai, pabarstom smėliu takelius, ant stalo pamerkiam gėlių puokštę, laukiam kaip didelių svečių!“ M. Levandavičiūtė-Gilvydienė apie A. Jagielos-Ąžuolo būrio partizanus ne kartą sakė: „Geri buvo mūsų vyrai - ramūs, mandagūs!..“

Remtasi J. Kadžionio prisiminimais ir įvairiais kitais šaltiniais.

[1] Periodinės spaudos raida Lietuvoje. XVI-XX a. pirmoji pusė. Parengta pagal to paties pavadinimo Jono Bulotos straipsnį, išspausdintą knygoje „Žurnalisto žinynas“ (Kaunas: Vilius, 1992, p. 23-38). Prieiga internete: www.Spaudos.lt/Spauda /Periodines_spaudos raida.htm. 2016-09-05.

[2] Bojarskij, Viačeslav. Partizanstvo včera, segodnia, zavtra. Moskva: Granica, 2003, V sk.

[3] Sovietų Sąjungos ir Rusijos, Raudonosios armijos ir rusų kariuomenės pavadinimai naudojami kaip tapatybės, kaip ekvivalentai, pabrėžiant, kad Sovietų Sąjunga tebuvo Rusijos imperijos sovietinis variantas, tik su kitokia politine-propagandine „iškaba“, t.y., vienas ir tas pats. Pokario metu lietuvių tautoje buvo kalbama: rusai, rusų kariuomenė, Rusija, neminint jokio Sovietų Sąjungos vardo (R. P.).

Žaibo būrio partizano Jono Juzėno-Jupiterio pasakojimai

Jonas Juzėnas gimė 1914m. Taujėnuose, kunigaikščių Radvilų giminei priklausančiame dvare, kurį tuo metu valdė kunigaikštis Konstantinas Radvila. Jame net 22 metus kumečiais dirbo jo tėvai. Kadangi šeima buvo bežemiai, jis nuo pat mažens tarnavo pas ūkininkus Užulėnyje, Lietuvos prezidento A.Smetonos gimtinėje, todėl sakydavo, kad ne vieną A.Smetonos dovanotą baronką (riestainį) yra vaikystėje suvalgęs. Vis tik labiausiai įsiminė tarnavimas kunigaikščio Radvilos dvare Taujėnų miestelyje.

1944m. rudenį rusams paskelbus mobilizaciją, Taujėnų krašto vyrai pradėjo ginkluotis ir mažomis grupelėmis slapstytis. Niekas nesiruošė guldyti savo galvas už stalininės Rusijos interesus - visi laukė išvadavimo, Lietuvos valstybės atstatymo. Netrukus įstojo į aviacijos ltn. A.Žilio-Žaibo būrį (Briedžio rinktinė, Vyčio apygarda). Buvo paskirtas skyriaus, kuriam priklausė trylika vyrų, vadu (skyrininku). Išliko daug jo trumpų pasakojimų.

Pirmąją (1944-45m.) žiemą jų šešių partizanų grupė buvo įsirengusi bunkerį svirne, pas vieną vietinį ūkininką. Bunkerio išorinė siena ribojosi su pastato siena, kur buvo padaryta ventiliacinė anga. Tam atvejui, jei svirną rusai padegtų ir jie galėtų išsigelbėti, žemės ties ventiliacine anga atkasimui turėjo pasiruošę aštriai išgaląstą kastuvėlį.

Po Kalėdų sulaukė ir pirmojo jų apylinkėse rusų kariuomenės vykdyto „siautimo“- buvo „krečiamos“(vykdomos kratos) ūkininkų sodybos. Apie vidurdienį į vienkiemį sugarmėjo rusų kareiviai: apieškojo visus trobesius, išstukseno grindis, sienas, ilgais geležiniais strypais išbadė tvarto mėšlą, daržinėje - šieno prėslą, šiaudus ir nieko neradę, galiausiai išsinešdino.

Dar nespėjo po patirtos įtampos lengviau atsikvėpti, kai pamatė lauko keliuku link jų vienkiemio artėjantį dar vieną rusų kareivių būrį. Visi šeši vienbalsiai nutarė „antrą kartą savo laimės nebandyti” ir, prisidengdami trobesiais, pasileido bėgte užpustytu lauku miško link. Rusai juos pamatė ir ėmė vytis. Partizanų laimei, pro šalį rogėmis važiavo pažįstama moteris, netoliese gyvenančio ūkininko žmona. „Tetulyte, lipk iš važio, paskui grąžinsim!“ - sušuko Jonas ir, palikę ją nustebusią ir nesusigaudančią, kas čia vyksta, paraginę arklį zovada (šuoliais) nurūko tolyn. Rusai dar bandė šaudyti, tačiau iš tokio atstumo galėjo pataikyti tik atsitiktinai.

Jau sutemus partizanai Klaibūnų k. užvažiavo į prie netoli kelio stovinčią A. Gritėno sodybą. Šis pakvietė visus prie stalo, davė ne tik pavalgyti, bet ir pavaišino „namine arielka“. Pas jį pabuvę, pailsėję, papasakoję apie ką tik patirtus nuotykius, partizanai nutarė važiuoti dar toliau, kur, atrodė, buvo saugiausia - į Papartynę, Troškūnų girios pakraštį. Iki ten užpustytais rogių keliukais reikėjo įveikti apie 8km ilgio atstumą.

Kelionės metu Jonas nuo patirtos įtampos, nuovargio bei išgertos „arielkos“ rogėse užmigo ir pametė kepurę. Atvažiavus į Papartynę, užsuko į pamiškėje esantį Patamsių vienkiemį. Tuo metu, po vyro Petro, buvusio Birželio sukilimo dalyvio, suėmimo, su mažais vaikais pas tėvus iš Traupio mstl. buvo persikrausčiusi Julija Kiaulienė, kuri jį gerai pažinojo. Ji padovanojo jam žieminę „gelžkeliečio” triausę.

Tai buvo žiemą. Kartą Žaibo būrys dienavojo vadinamojoje Bieliaučynėje - Balelių miško aikštėje esančiame eigulio vienkiemyje. Visi, kaip silkės statinėje, buvo sugulę ant grindų. Pasirodo, kažkokiam rusų majorui į galvą šovė mintis „посмотреть, как бандит выглядит!“ („pažiūrėti, kaip banditai atrodo“). Pasiėmęs dvylika kareivių, jis užėjo į vienkiemį. Kareiviai pasiliko laukti kieme, o tas pasuko į trobos vidų. Susidūrimas abiems pusėms buvo labai netikėtas: majorui betraukiant iš dėklo savo „Žvaigždę“ (pistoletą TT), jam už rankų čiupo būrio vadas A.Žilys-Žaibas. Tarp jų prasidėjo tylios grumtynės. Rusas jau buvo pradėjęs lenkti vadą prie žemės, kai prišokęs B.Sauliūnas-Bruno iš parabelio tik „terkšt“ šiam į smilkinį - tas išsitiesė ant grindų. Žaibas sukomandavo: „Gult!“ Kieme esantys rusai atidengė į trobą stiprią ugnį. Partizanai iššoko per galinius langus ir, prisidengdami bulvių kapčiumi, ėmė trauktis į netoliese esantį mišką. Bėgant per atvirą lauką, buvo sužeistas ltn. Antanas Danyla-Kirna - jis ėmė svirduliuoti. Du vyrai čiupo jį už parankių ir pustekine nusitempė į mišką. Ten jis netrukus ir mirė. Pamiškėje, prisidengdami pirtimi, žaibiečiai kirto į rusus kulkosvaidžių ugnimi. Žuvo majoras ir šeši rusų kareiviai. Namo sienos, durys nuo kulkosvaidžių ugnies buvo su skylėmis, o staktos tiesiog „nukirstos“. Trobos viduje spintos buvo skylėtos kaip rėtis, pro kopūstų kubilo skyles ištekėjo visa sunka, sušaudyta net kūdikio vygė. Laimei, namiškiai nenukentėjo, nes po Žaibo komandos visi pasliki gulėjo ant grindų.

Naktinių žygių metu, kad susidūrus tamsoje partizanai vieni kitus atpažintų ir neįvyktų tarpusavyje susišaudymų, tarp būrių buvo naudojama parolių (slaptažodžių) sistema. Kadangi paroliai kas parą buvo keičiami, svarbiausia būdavo jų nepamiršti ir greitai atsakyti. Kartą vos neįvyko nelaimė. Vieną naktį jų grupė, išsidėsčiusi vorele, vienas paskui kitą, žygiavo per pievą Juodgirio link. Priartėjus prie miško, iš ten staiga, netikėtai pasigirdo griežtas šūksnis: „Parolė!“ Priekyje ėjęs būrio kulkosvaidininkas Juozas Kirkus-Plienas, aukštas, augalotas vaikinas, trumpam pasimetė, uždelsė ir vos nežuvo - trenkė šūvis ir kulkos peršauta jo kepurė nuskriejo kaip vėjo nupūsta.

Kartą sugulę ir išsidėstę miškelio pakraštyje, partizanai stebėjo šalimais einantį kelią – kas juo vaikšto, kas važiuoja. Dideliam visų nustebimui, pamatė ateinančius septynis sovietinius aktyvistus, visą Taujėnų mstl. partinį ir sovietinį „aktyvą“. Net nebuvo, kaip įprasta, visada juos lydinčių stribų. Situacija buvo tokia palanki, kad, atrodė, tiesiog plikomis rankomis juos imk. Tačiau būrio vadas A.Žilys-Žaibas savo vyrus

greit nuramino: „Tegul eina sau sveiki. Paskui prasidės prieš gyventojus represijos, siautimai, prarasim daug gerų žmonių."

Vyčio apygardos, Briedžio rinktinės, Žaibo būrys 1944-45m. buvo kaip „skrajojantis" - niekada vienoje vietoje ilgiau neužsibūdavo, gyvendavo tiktai laikinose miško stovyklose. Per metus jau buvo patyręs daugybę susidūrimų, „siautimų", miškų „valymų". Bunkerių būrio vyrai nemėgo, juos buvo išsikasę tik sužeistiesiems paslėpti. Jie sakydavo: „Kam gyvam lįsti į žemę - tai kapai, juose jau nepasipriešinsi, o ant žemės gali kariauti!" Kadangi taip veikdami turėjo sukaupę didelę kovinę patirtį, juokdavosi iš A.Juzukėno – Liūto būrio partizanų, kuriuos, J.Juzėno-Jupiterio pasakojimu, jie vadino „kurmiais". Šie elgėsi visaip kitaip – visus 1944-45m. rusų kariuomenės vykdytus siautimus, miško „košimus" buvo praleidę slėpdamiesi bunkeriuose.

Pirmais partizanavimo metais būrio vadas J. Baltušnikas-Vienuolis pasikvietė juos į talką - reikėjo pamokyti skrebus, kad nesivalkiotų po kaimus ir neplėšikautų. Gyventojai pranešė, kuriuo keliu tie važiuos. Užėmė patogias pozicijas pasalai ir, šiems su „pastotėmis" privažiavus visai arti, „davė gerai ugnies". Skrebus tartum vėjas nupūtė nuo vežimų - nepaleidę nė šūvio, apimti baimės, išsilakstė į visas puses: sukrito į raistą, šliaužiojo po balas. Partizanai norėjo juos tik pagąsdinti, todėl šaudė tik virš galvų.

Pirmais metais Juodgirio-Balelių miškuose veikė apie dvylika partizanų būrių. Būriai tarpusavyje palaikydavo ryšius, naktį atpažinimui naudodavo parolius, dažnai aplankydavo vieni kitus, vyko labai aktyvus partizanų grupių judėjimas ir dienos metu.

Traupio miestelyje, nors jis ir nedidelis, buvo užverbuoti net keturi NKVD agentai: trys vyrai ir viena sena moteriškė, gyvenanti prie kapinių. Vieną jų už judošišką darbą partizanai atėję gerai pagąsdino, peršovė net koją. Moteriškei, griežtai įspėję, vokiška granata padaužė į smakrą, tačiau iš jų nė vienas nebuvo sušaudytas ar kitaip sunaikintas. Partizanai, žinodami, kur gyvena šnipai, stengdavosi tas vietas aplenkti. Juk ne taip lengva nušauti žmogų, o pavojingiausi yra tie NKVD agentai, kurie dar neatskleisti.

Kartą A.Žilio-Žaibo būrys iš miško apšaudė rusų kariuomenės dalinį. Šis atsakė minosvaidžių ugnimi. Vėliau niekada tokio šlykštaus krintančių minų švilpimo, kurios, atsimušusios į medžių kamienus, sproginėjo, skleisdamos į visas puses daugybę skeveldrų, patirti nebeteko. Tačiau, ačiū Dievui, visi laimingai, net neįdrėksti, iš apšaudomos zonos išbėgo.

Miškų „šukavimo" metu rusai kvartalinėse linijose išdėstydavo kulkosvaidžius. Ją pereiti tapdavo labai pavojinga, tačiau nebūdavo kitos išeities – reikėdavo veikti drąsiai, išradingai, šaltakraujiškai. Vienas iš partizanų gerai užsimaskavęs - apsikaišęs kepurę, drabužius žaliomis šakelėmis, užsikišęs jas už perpetinės diržo - lėtai, atsargiai iškišdavo galvą apsižvalgyti. Pastebėję už kulkosvaidžio sugulusius rusų kareivius, partizanai išsirikiuodavo į vieną eilę ir, vadui davus ženklą - mostelėjus ranka, visi kaip

vienas, keliais šuoliais, kvartalinę liniją peršokdavo. Rusų kulkosvaidininkas nespėdavo net iššauti ar pradėdavo šaudyti pavėluotai.

Jų būriui vadovavęs aviacijos ltn. A.Žilys-Žaibas mūšiuose būdavo drąsus, greitos orientacijos, šaltų nervų, visada teisingus ir protingus sprendimus priimantis vadas, be to, dar ir labai taiklus šaulys. Jam vadovaujant partizanų patirti nuostoliai būdavo maži. Jis su visais elgėsi draugiškai, kultūringai, atsakingai, todėl visi partizanai ir gyventojai labai jį gerbė ir mėgo. Tais laikais jaunimo, moksleivių tarpe buvo paplitusi mada turėti atminimo sąsiuvinius (knygeles), kuriuose draugai vieni kitiems įrašydavo savo palinkėjimus, mintis, eilėraščius, posakius. Būrio partizanai, visi jauni, šaunūs vyrai, 1945m. vasarą Antaninių proga savo vadui A. Žiliui-Žaibui padovanojo atminimo sąsiuvinį, kurio gražiai išpieštame tituliniame lape buvo užrašyta: „Prisiminimui vardo dienoje"(manyčiau, sulyginus braižą, jį apipavidalino pats J.Juzėnas-Jupiteris, turėjęs ir „auksines rankas", ir kūrybinę gyslelę). Į jį visi būrio partizanai įrašė savo sveikinimus, palinkėjimus, o Jonas Juzėnas-Jupiteris ta proga sukūrė eiliuotą sveikinimą, pavadindamas jį „D.G.V". Tai, kaip jis pats man sakė, užšifruotai reiškė: „Didžiai Gerbiamam Vadui".

D. G. V.
Atminimui

Praeitį prisiminus, gal širdžiai graudu
Kad šį vardadienį švenčiat tarp žalių miškų,
Linkiu stiprybės vargus iškentėt,
Telaimina Dievas Tėvynėj budėt.
Laisvėj gyvenant prisiminti visu,s
Kada mus teriojo priešas baisus

1945-VI-12
Jupiteris

Rusams pradėjus dalinį kariuomenės atitraukimą iš Vokietijos, 1945m. liepos mėn. Lietuvoje prasidėjo masiniai miškų „šukavimai", „valymai". Taujėnų miške susirinko ir susijungė keli partizanų būriai. Rusams „šukuojant" mišką buvo ruošiamasi kareivių grandinę prisileisti visai arti, tada kirsti sutelkta, stipria, žudančia visų ginklų ugnimi ir staigiai veržtis į priekį.

Rusų kareiviams pamiškėje besirikiuojant „valymui“, A.Žilys-Žaibas pasiėmė su savimi du savanorius kulkosvaidininkus ir nuėjo į miško pakraštį. Jis buvo ginkluotas lietuvišku karišku šautuvu. Pastebėjęs karinei-čekistinei operacijai vadovaujantį aukšto rango karininką, gerai prisitaikė ir -„terkšt!”- jį nukovė. Tai labai retas atvejis, tačiau taikliu šūviu jis nušovė ne tik jų vadą, bet kiaurai perėjusi kulka mirtinai sužeidė ir šalia jo stovėjusį kitą karininką, jo pavaldinį (tai matė rusus stebintys partizanų žvalgai). Grįžęs į būrį, Žaibas pabučiavo „lietuvišką šautuvėlį“ ir pasakė, kad šis juos išgelbėjo - šiandien rusai pakrikę, pasimetę, praradę vadovavimą, tad miško tikrai „nebešukuos“, tačiau naktį visi turi išsikelti į kitus miškus. Kaip vėliau ir pasitvirtino, Žaibas iš tikrųjų viena kulka nušovė du rusų karininkus: miško „valymui“ sutelktos karinės grupuotės vadą ir jo pavaldinį. Rusai pasimetė ir „šukavimo” operaciją atšaukė - nuo miško visai atsitraukė.

Iškilus pavojui, kai tekdavo skubiai palikti stovyklą ir keisti dislokacijos vietą, partizanai išeidami paslėpdavo viską, ko negalėdavo pasiimti su savimi: atsarginius ginklus, šaudmenis, maisto atsargas, įvairius karinius, buities reikmenis ar daiktus. Tai atlikdavo, kad būtų išlaikyta konspiracija, pasiskirstę trejetukais. Trys vyrai eidavo paslėpti po žeme atsarginius ginklus, kiti trys - šovinių atsargas, kiti trejetai - granatas, maisto atsargas, maistui virti katilą, kasdienės buities reikmenis ir t.t.

Du Pučinskų sūnūs tarnavo Raguvoje stribais, o jų motina sekė ir skundė žmones (buvo kalbama, kad tai dėl jos kaltės Traupio mstl. žuvo K.Timinskas-Mariukas ir A.Sauliūnas-Saulėgrąža), visaip skatino savo vaikų žiaurumą. Pati, pasikėlusi sijoną, viešai šlapindavosi ant Raguvos miestelio aikštėje suguldytų žuvusių partizanų kūnų. Tokio begėdiško elgesio, tyčiojimosi partizanai atleisti negalėjo. Kartą ją, važiuojančią arkliniu vežimu, A.Žilio-Žaibo partizanai patykojo ir nušovė. Arklys, niekieno nebevaldomas, su vežime gulinčia nušauta Pučinskiene, užvažiuodavo tai į vieną, tai į kitą vienkiemį, tačiau ūkininkai, jį apgręžę ir suraginę, vydavo kuo toliau nuo savo namų.

Užsukę pas ūkininkus nakvynės, siekdami nuvyti jų įtampą, baimę, sukelti šypseną, partizanai sudainuodavo linksmą dainelę:

Ko taip baisiai nusiminę žiūrite į mus,
Gal dar pirmą kartą matot tokius svečius?
Nebūkit nusiminę, jei aplanko jus miškiniai, -
Jie gerbia Jus.

Šeimininke, čiupki lazdą, tildyki šunis,
Vesk į daržinę ar tvartą ir ten pririšk.
Kad niekas nežinotų ir šunys kad nelotų,
Tada tvarka.

Šeimininke, kelki greitai, langus uždenk,
Nors kaimynai ir neblogi - reikia jų vengt.
O šviesą kai uždegsi, pažinus net nustebsi,
Ir bus ramu.

Gal atrasite kaimynų, gal giminių,
O jei ne - galėsit spręsti iš mūs veidų.
Mes nesame plėšikai, o žmonės katalikai, -
Tokie kaip Jūs.

Ko atėjom, ką sakysim - galit nujaust,
Jei kas prašosi nakvynės - reikia priglaust.
Kur gulti patys rasim, nereikia mums matracų -
Tiktai šiaudų.

Pilnai tikim šeimininkės dosnumu,
Ji papratusi vaišinti svetelius.
Paltelės plaštakinės, dešrelės pusmetrinės -
Mums ir gana.

Juk netankiai atsilanko tokie svečiai,
Tie, kurie atneš jums laisvę savo pečiais.
Tad, mieli šeimininkai, priimkite, kaip tinka, -
Prašome Jus.

1945m. vasarą A.Žilio-Žaibo būrio partizanas Juozas Špokas-Plienas sustabdė Panevėžio-Ukmergės keliu važiavusį sunkvežimį ir įsėdo į kabiną. Taujėnų stribų būstinė buvo visai šalia kelio esančiame name, skyrė tik šaligatvis. Špokas liepė vairuotojui ties stribynu sulėtinti ir trumpam stabtelėti. Kaip tyčia, prie atviro lango savo automatą valė skrebas, pavarde Karvelis. Pokštelėjo taiklus J.Špoko-Plieno pistoleto šūvis ir stribokas negyvas nugriuvo ant grindų. Sunkvežimis staigiai šoktelėjo iš vietos ir, didindamas greitį, nurūko. Miestelio gyventojai, nekęsdami stribų, tuoj sukūrė juos pajuokiančią dainelę:

Skrido Špokas per miestelį
Ir nusinešė Karvelį...

1945m. vasarą, po Užugirio progimnazijos abitūros egzaminų, mokytojas Albertas Pukas (vėliau - slapyvardžiu Učitelis Alba) pas partizanus atėjo, atsivesdamas visą gimnazistų klasę - apie 30 mokinių. Tačiau būrio vadas A.Žilys-Žaibas atsisakė juos priimti - kai kurie iš jų dar buvo nepilnamečiai, o partizanų ir taip buvo pilni miškai. Į jų būrį priimti buvo tik trys, tarp jų ir K.Timinskas-Maras, nors ir nepilnametis, tačiau drąsus ir kupinas patriotinio pasiryžimo. Kiti jaunuoliai grįžo į namus ar slapstėsi.

Balelių miško pakraštyje augo didžiulė, aukšta eglė. Tai buvo „Eglės postas". Prieš išeinant iš miško vienas partizanas įlipdavo į ją ir su žiūronais gerai iššvalgydavo apylinkes - ar jose nėra rusų kariuomenės ir stribų. Tik tada partizanai iš miško išeidavo į atvirą vietovę.

Vyčio apygardos Briedžio rinktinės Žaibo būrio vadas A.Žilys-Žaibas ir Vytauto apygardos (nuo 1947m. Algimanto apygardos) Šarūno rinktinės Butageidžio kuopos vadas A.Jagiela-Ąžuolas, kurių būrių veikimo teritorijos ribojosi, kas dvi savaitės susitikdavo pasitarti, suderinti kovos veiksmus, pasikeisti turima informacija.

Naktimis, užėję į ūkininkų vienkiemius ir prašydami įleisti vidun, partizanai tyliai piršto krumpliu pabarbendavo į sutartą langą. Su ryšininkais, rėmėjais buvo suderinti ir tik jiems žinomi barbenimo į langą variantai. Pvz., „tris kartus po tris", „vienas, du, vienas", „du, vienas, du" ir pan. Tačiau nakties tyloje stuksenant į stiklą garsas sklisdavo labai toli ir, neduok Dieve, galėdavo pasiekti kur nors netoliese pasalaujančių rusų kareivių ar skrebų ausis. Todėl partizanai, sutarę su šeimininkais, naudodavo dar vieną garsinį signalą: paseilinę pirštą, juo braukdavo per stiklą, sukeldami į ūbavimą panašų, daug tylesnį, garsą.

Žaibo būrio partizanas K. Timinskas-Mariukas ties Baleliais bandė stabdyti pravažiuojančią mašiną. Šiai pradėjus lėtinti greitį, kabinoje sėdėjęs sovietinis aktyvistas įrėmė pistoletą vairuotojui į pašonę, o tas, žegnodamasis, nuspaudė „gazą". Tai matė kėbule stovintys keleiviai, tarp kurių buvo ir partizanų ryšininkų. Mariukas į tolstantį sunkvežimį, pagąsdindamas, paleido tik trumpą „tankiuko" seriją (rusiškas Degtiariovo tanko kulkosvaidis, DT-29). Kartais, stabdydami sunkvežimius, partizanai persirengdavo rusiškomis uniformomis.

Žaibo būrio partizanas, skyrininkas V.Juospaitis-Gugu (Guga), kilęs iš Traupio mstl., turėjo puikų humoro jausmą, pasižymėjo savitais, išradingais, tik jam būdingais šposais. Kartais net ir dienos metu vienas ateidavo į Traupio miestelio paštą, paskambindavo Raguvos stribams, pasijuokdavo, pasityčiodavo iš jų, paklausdavo, kaip sekasi šuniška tarnyba. Kol tie atvažiuodavo 10km atstumą iki miestelio, Gugos ir pėdos jau būdavo ataušusios. Naktį partizanams besibeldžiant į ūkininkų trobų duris, šie, kaip taisyklė, paklausdavo: „Kas ten?" Gugu jiems atsakydavo: „Laisvė už durų!"

Būrio vadas A.Žilys-Žaibas puikiai, išradingai, tiesiog virtuoziškai, naudojo partizaninės kovos taktiką. Rusų kareiviams persekiojant būrį, lipant ant kulnų, paskirdavo dviejų-trijų jaunų, greitų, fiziškai stiprių partizanų grupelę: jie, retkarčiais pašaudydami, nuviliodavo juos klaidinga kryptimi. Tuo metu jis pats su būriu traukdavosi visai

į kitą pusę. Rusams „šukuojant“ mišką, kartais kareiviai miške eidavo ne grandine, o bijodami partizanų, sueidavo į grupeles. Pro tarp jų atsiradusį tarpą Žaibas būrį išvesdavo jiems į užnugarį ir tyliai slinkdavo iš paskos. Tačiau vieną kartą nuo rusų kareivių „atsipalaiduoti“ niekaip nesisekė - jie įkyriai, neatstodami „lipo ant kulnų”, nors vedliu buvo pasiėmę ir vietinį eigulį. Jau netoli pamiškės jų būrys pasirinko patogią poziciją ir išsidėstė mūšiui. Tada, turbūt, juos išgelbėjo tik užėjusi stipri audra - smarkus lietus su perkūnija, nes rusai „ant jų ginklų vamzdžių neužlipo“.

Apylinkėse siaučiant NKVD kariuomenei, partizanai sutiko ir parsivarė į stovyklą laisvai sau po mišką bevaikštinėjantį Imbrasą (NKVD agentas - vyresnio amžiaus, storas, dramblotas žmogėnas, kilęs kažkur nuo Kavarsko pusės). Jis, matyt, čekistų buvo pasiųstas nustatyti partizanų dislokacijos vietą. Būrio vadas A. Juzukėnas-Liūtas atsisėdo ant kelmo ir, išsitraukęs bloknotą, pradėjo jo tardymą. Šis pademonstravo tokį gudrumą ir apsukrumą, kad iš jo nieko nesužinojo - į planšetę teko įsidėti tuščią bloknotą. Partizanai, atrodo, jį sušaudė.

1945m. vasarą, stovyklaujant Juodgirio miške, kartą virš partizanų stovyklos žemai praskrido rusų „kukurūznikas“ - biplanas PO-2. Keli būrio vyrai miško aikštelėje deginosi saulėje ir net nepasikėlė, sakydami: „Jam gali rodyti nors ir nuogą užpakalį, vis tiek nepamatys!“ Tačiau iš lėktuvo pasigirdus garsiai komandai: „Давай кругом!“(Suk ratu!) ir lėktuvui pradėjus sukti ratą, visi puolė slėptis po medžiais. Laimei, rusų biplanas neturėjo kulkosvaidžio ir nemėtė mažų bombų, o buvo naudojamas tik žvalgybai.

A.Žilio-Žaibo būryje buvo drausmė ir tvarka, tačiau kartais pasitaikydavo ir drausmės pažeidimų. Jono prisiminimais, yra buvę, kad prasikaltusį pririšdavo prie medžio ir kelis kartus, dėl vaizdo, daugiau kitų pamokymui, sušerdavo vytele – niekas nenorėjo jo pažeminti, nuskriausti, nes žinojo, kad už tai gali būti skaudžiai atkeršyta – juk kiekvienas turėjo ginklą.

Žiemą miške, besėdint užpustytame bunkeryje, pradėjo trūkti oro, užgeso žibalinė lempa. Išlindę iš bunkerio, ėjo svyruodami, kaip girti, vienas kitą prilaikydami.

Po pusantrų metų partizanavimo J. Juzėnas-Jupiteris legalizavosi („stojo“). NKVD nedavė ramybės, tiesiog morališkai terorizavo, stengėsi palaužti - nuolat gaudavo šaukimus prisistatyti į skyrių. Kiekvieną kartą eidavo įsidėjęs maisto, pasiruošęs suėmimui. Pralaukus visą dieną stovint sausakimšame, pilname žmonių koridoriuje, vakare iš kabineto išėjęs NKVD leitenantas sakydavo: „Šiandien laisvas, atvyksi rytoj rytą!“ Galų gale nebeišlaikė nervai ir pasakė: „ Aš esu kilęs iš kumečių, bežemių. Jei būčiau tarnavęs tarybų valdžiai, antpečiuose turėčiau daugiau žvaigždučių, negu tu. Kiek aš galiu čia vaikščiot? Arba suimkit, arba paleiskit!“ Nuo to laiko paliko ramybėj.

Netrukus pradėjo dirbti Žiurlių malūne, o apsigyveno Traupyje, mažame namelyje ties kryžkele į Klaibūnus.

Tais laikais kokiai nors „trankiai“, triukšmingai šventei reikėdavo partizanų leidimo – jie buvo pogrindinė valdžia, su ja visi privalėjo skaitytis. Traupio mokykloje buvo sugalvota kažkokia šventė, tačiau mokytojai laikėsi partizanų įstatymų, nesavivaliavo, bijojo - paprašė J. Juzėno susisiekti su Žaibo būrio partizanais ir gauti jų sutikimą. Netrukus per Joną leidimas ir buvo gautas.

Kartą, jau gyvenant Traupio mstl., jį aplankė Žaibo būrio partizanai, seni draugai – būrio kulkosvaidininkas P.Sinkevičius-Ąžuolas su keturiais vyrais. Jonas juos pasodino už stalo, pavaišino „arielka“, visi pasidalijo atsiminimais apie bendrus draugus, apšnekėjo naujienas. Naktį jie pakilo eiti, o Jonas juos palydėjo. Priekyje, kaip „bažnyčios procesija,” pagrindine miestelio gatve ėjo Ąžuolas, iškėlęs kaip kryžių atlenktom kojelėm Degtiariovo kulkosvaidį, kiti - iš paskos. Jeigu būtų pakliuvę į pasalą, „gatava”, būtų pražuvę. Juk gerai žinojo, kad kaimynystėje gyvena du NKVD agentai – vienas – šalia jo namelio, antras - kitapus kelio. Ačiū Dievui, viskas baigėsi laimingai!

Iš pradžių net neieškojo žmonos, nes bet kurią dieną galėjo būti suimtas. Tik po Stalino mirties ir 1956m. prasidėjusio politinio atšilimo patikėjo, kad baisiausio teroro metai jau pergyventi.

Tokie tada buvo baisūs, neramūs ir nenuspėjami laikai!

Pagal Jono Juzėno-Jupiterio atsiminimus

Partizanas Liudas Sudeikis-Klajūnas

Liudas Sudeikis, gimęs 1919m. Mackeliškių k., augo, galima sakyt, bežemių šeimoje - tėvai teturėjo tik 0,5 ha žemės.[1] Abu su vyresniu broliu Broniumi anksti pradėjo tarnauti pas ūkininkus, išaugdami šauniais, dorais, apylinkėje gerbiamais vyrais, kuriais pasiligoję tėvai galėjo tik didžiuotis. Tačiau abudu broliai buvo labai skirtingo būdo, tarsi išimti „iš atskirų lentynų.“ Liudas visada būdavo guvus, linksmas, energingas, o vyresnysis Bronius - rimtas, ramus, gerai viską apgalvojantis, tapęs puikiu dailide ir statydavęs namus. Dar būdami paaugliais, jie tapo Šaulių sąjungos nariais, aktyviai dalyvavo jos veikloje. Liudas, gražus, aukštas, stiprus vaikinas, pasižymėjo šviesia, logiška mąstysena, nieko neįžeidžiančiais juokais, pagarba vyresniam žmogui, buvo mėgiamas ne tik jaunimo, bet ir suaugusių vyrų bei tetulių.

1940m. anksčiau laiko savanoriu išėjo tarnauti į kariuomenę, o netrukus Lietuvą okupavo rusai. Iš pradžių vien propagandos ir visuomenės politinio manipuliavimo tikslais ji

dar buvo pavadinta Liaudies kariuomene, tačiau netrukus performuota į 29-ąjį teritorinį šaulių korpusą, įeinantį į Raudonosios armijos Pabaltijo Ypatingosios karinės apygardos sudėtį. Su vidiniu pasibjaurėjimu, pykčiu Liudas matė, kaip lietuviai savo krašte tampa beteisiais žmonėmis, kaip naikinamas tautos pasididžiavimas - Lietuvos kariuomenė. Buvo suiminėjami lietuviai karininkai ir kareiviai, šalinami iš pareigų gerbiami vadai, o vietoje jų skiriami rusai - nekultūringi, grubūs, karinėje srityje nemokšos, nesugebantys net topografiniuose žemėlapiuose susigaudyt. Tuo metu liežuvį turėjai laikyti „už dantų" - už ištartą tiesos žodį galėjai būti suimtas, patekti į kalėjimą ar Sibiro lagerius. Korpuse buvo įvedinėjama rusų kalba, raportuoti privalėjai jau rusiškai. Tarp kareivių irgi atsirado pavienių skundikų, komjaunuolių, net vienas kitas parsidavęs karininkas, tačiau labiausiai visi nekentė „politrukų"(komisarų, politvadovų), tarp kurių buvo daug vietinių žydelių. Šie labai uoliai skųsdavo kareivius, lietuvių karininkus, neklausydavo jų įsakymų.

1941m. Liudui tarnaujant Vilniuje, prasidėjo karas. Lietuvių kariai per radiją, slapta klausydamiesi Kauno radiofono žinių, sužinojo apie prasidėjusį sukilimą, Lietuvos Nepriklausomybės paskelbimą, girdėjo dažnai kartojamą kreipimąsi į lietuvius: „Broliai lietuviai, padėkite vokiečių kariams!" Jie sukilo, susišaudė su rusais, suėmė „politrukus", o birželio 24d. į Vilnių jau įžengė vokiečių kariuomenė. Liudas, kaip ir daug kitų karių bei karininkų, savanoriu įstojo į formuojamą lietuvių policijos batalioną, kuris buvo išsiųstas, jų nuostabai ir nepasitenkinimui, į Baltarusiją - kovoti su raudonaisiais diversantais. Dalyvavo daugelyje kautynių, buvo įgijęs didelį karinį, o ypač - antipartizaninės kovos, patyrimą.1943m. buvo išleistas atostogų į namus, tačiau, pasitaręs su senais, patyrusiais Mackeliškių k. kaimo vyrais, buvusiais Didžiojo (I-ojo pasaulinio) karo frontininkais, tvirtai apsisprendė mesti karinę tarnybą. Į batalioną sugrįžo tik dėl kovos draugų – mat galiojo tokia tvarka, kad, kol negrįždavo iš atostogų vieni, tol neišleisdavo į atostogas kitų. Pasitaikius palankiai progai, kai buvo traukiniu pasiųsti į komandiruotę Vilniuje, jis, kartu su keliais tarnybos draugais, pabėgo ir sugrįžo į tėviškę, nusprendęs kovoti tik už Lietuvos laisvę.

Gen.P.Plechavičiui pakvietus Lietuvos vyrus „imtis už ginklų", 1944 m. jis įstojo į Vietinę rinktinę, kurioje susitiko daug savo buvusių bendražygių, kaip ir jis, pabėgusių iš lietuvių policijos batalionų. Vėl teko dalyvauti kautynėse, susirėmimuose su sovietinių diversantų grupėmis. Vietinės rinktinės štabui pranešus, kad vokiečiai pradėjo rinktinės likvidavimą ir nuginklavimą, trys kovos draugai, visi kraštiečiai, užsimetę ant pečių prancūziškus kulkosvaidžius, pėsti atėjo iki Kavarsko, o iš ten pasuko kiekvienas į savo kaimą. Iš viso karinėje tarnyboje - Lietuvos kariuomenėje, lietuvių policijos batalione ir Vietinėje rinktinėje - Liudas ištarnavo 4 metus, buvo senas, patyręs kareivis, tikras profesionalas.

1943m. Troškūnų girioje „įsiveisė" parašiutais išmesti raudonieji diversantai, gyventojų vadinti „banditais", prie jų „prisiplakė" vietiniai komunistėliai. Jie, naudodamiesi, kad nei valsčiuose, nei apskrityse nebuvo jokių karinių pajėgų, o tik po kelis policininkus, pradėjo įžūliai, žiauriai terorizuoti, apiplėšinėti vietinius gyventojus.

Ypač jie žiauriai skriaudė, mušė, kankino buvusius Birželio sukilėlius, jų šeimų narius, patriotiškai nusiteikusius gyventojus, kai kuriuos jų, nespėjusius pasislėpt, ir sušaudė. Kaimai patys pradėjo ginkluotis ir naktimis eiti sargybą.

1944m.birželio10d., ankstų rytą, „raudonieji banditai" išėjo iš Troškūnų miško ir būriu patraukė Mackeliškių k. link. Juos, matyt, pjaudamas šieną, pastebėjo vietinis ūkininkas Balys Šaučiūnas. Jis užšoko ant arklio ir atskubėjo pranešti mackeliškiečiams. Šie greitai susiorganizavo - čiupo už šautuvų, Liudas pasiėmė savo „prancūziuką"- iš Vietinės rinktinės parsineštą prancūzišką kulkosvaidį, visi greitai užėmė pozicijas tarp Mackeliškių bei Veršelių kaimų: išsidėstė grandine ir sugulė, pasiruošę ginklus. Palaukę ir taip ir nesulaukę pasirodant „raudonųjų banditų", tarpusavy pasitarė ir nutarė patys eit jų ieškot. Jiems pačiu laiku į pagalbą atvyko ir pora Kavarsko valsčiaus policininkų, susidarė jau nemažas, vienuolikos vyrų, būrys, o policijos lnt. Savukynas ėmėsi vadovauti žygiui. Paėję, netrukus pamatė ir banditų paliktus pėdsakus – šiems einant buvo nukrėsta žolės rasa, o pievoje atrado peiliu subadytą ir numestą duonos kepalą. Ankstų rytmetį pasiekė Papartynės k., o pėdsakų brydės per pievas nuvedė tiesiai į Striogų vienkiemį. Įėję į trobą, joje rado padengtą, apšnerkštą stalą su maisto likučiais ir tuščiais „naminės arielkos" buteliais - neseniai vykusio baliaus ženklais. Namuose buvo ir dvi mergos - atvykusi „raudonųjų partizanų" ryšininkė bei su banditais susidėjusi Striogų duktė Felicija. Jas vyrai pasiėmė kaip vedles, tačiau jų pagalba ir nebebuvo reikalinga - takas per nukrėstą žolėje rasą į raudonųjų banditų stovyklą per pievas, pro Rezgių kaimo vienkiemius aiškiai vedė Pašilvio link. Artėjant frontui jie buvo labai išdrąsėję, praradę atsargumą. Ankstų rytmetį Papartynės k. gyventojas K.Patamsis pjovė šieną ir girdėjo, kaip jie, įkaušę, linksmi, grįžo į mišką dainuodami kareivišką dainą: „Mūsų taiklūs šautuvėliai kelią jiems parodys....!"

Vyrai, pasiruošę ginklus, praėjo pro K.Šakalio sodybą, jų grupės priekyje ėjo du žvalgai – Silvestras Ginietis ir Bronius Pivoras. Įėję giliau į mišką, jie pirmieji pastebėjo sargyboje stovinčius du „raudonuosius diversantus", kaip vėliau paaiškėjo, būrio komisarą K.Štarą (iš Troškūnų mstl.) ir kulkosvaidininką J.Kepalinską (iš Degsnių k.). Jie iškart į juos šovė ir krito ant žemės, o Liudas virš jų galvų į sujudėjusią žolę paleido dvi ilgas prancūziško kulkosvaidžio serijas. Raudonųjų stovykloje pasigirdo komanda:„Apsupti!Pirmyn!", tačiau tai tebuvo tik taktinė gudrybė, mėginimas nors tokiu būdu pristabdyti puolančius, laimėti truputį laiko. Puldami stovyklą, jie dar sužeidė į pilvą diversantą Vaclovą Tamašauską, aukštą, gražiai nuaugusį brunetą, buvusį „Jaunosios Lietuvos" organizacijos narį, komunistuojančio Lietuvos savanorio sūnų. Raudonieji, apimti panikos, išsilakstė po mišką „kaip žydo bitės". Stovykloje buvo rasta daug iš gyventojų prisiplėštų daiktų, drabužių, batų, kuriuos po mūšio išdalijo savininkams.

Galima dar pridurti, kad sužeistas „raudonasis partizanas" V.Tamašauskas vėliau slapstėsi ir gydėsi tų pačių Striogų sodyboje, nes duktė Felicija jam labai simpatizavo.

Priartėjus Rytų frontui, iš Mackeliškių, Repšėnų, Piktagalio ir kitų kaimų kilę vyrai, susirinkę į daugiau kaip 20 žmonių būrį, bandė organizuotai trauktis į Žemaitiją, tačiau, deja, pavėlavo, keliai jau buvo atkirsti -„projiezda niet!“(pravažiavimo nėra). 1944 m. birželio 22 d. Troškūnuose jau buvo rusai.

1944m. rugsėjį pasidarė neįmanoma gyventi namuose nei dieną, nei naktį: siautė rusų kareiviai, o juos lydėjo, plėšikaudami ir vogdami, skrebai. Visi vyrai, nei kviesti, nei šaukti, ėmėsi ginklų ir pasitraukė į miškus. Iš Mackeliškių k. partizanauti išėjo „visi kaip vienas” - nė vienas nenorėjo tarnauti okupantams. Prie jų prisijungė su Mackeliškių k. besiribojančių mažų kaimelių vyrai - aštuoni iš Veršelių k. ir šeši Maželių kaimo vaikinai. Susikūrusio partizanų būrio vadu išrinko Bronių Sudeikį-Čigoną, jo pavaduotoju ir pirmojo skyriaus vadu- Liudą Sudeikį-Klajūną, o antrojo skyriaus vadu - Karolį Žemaitį. Broliai ir pusbroliai Simanoniai sudarė atskirą 12 vyrų būrį, kurį vietiniai juokaudami vadindavo „simanonizmu,” „simanonynu.“ Kai kurie vyrai konspiracijos tikslais partizanavo toliau nuo namų - Žaibo, Jaguaro, Ąžuolo, Liūto, Patašono būriuose. Netrukus prie Veršelių k. įvyko pirmosios kautynės su rusų pasieniečiais.

Žiemai miške išsikasė 6 x 4 m bunkerį, tačiau jis, pasirodo, buvo mažokas. Pašilvio miške išsikasė jau 13 x 5m bunkerį, bet ir tas pasirodė per mažas, nes susirinkdavo šimtas ir daugiau vyrų. Kadangi nuo daugybės ateinančių ir išeinančių partizanų išsimynė takai, tapo nebesaugu, tad visi nutarė skirstytis ir slapstytis mažomis grupelėmis, tarpusavyje palaikydami ryšius.

1945m. sausio 30 d. Liudas su broliu Broniumi Mackeliškių k. buvo skrebų suimti, tačiau, vežami į Kavarską, laimingai pabėgo. Pavasarį buvo labai neramu, labai dažnai jų apylinkėse siautė, padedami vietinių skrebų, rusų kareiviai. Vieną dieną vijosi net keturis kartus, tekdavo, atsišaudant, skubiai trauktis, tačiau apsieita be aukų.

1945m. vasarą jų būrys dviem savaitėms pateko į rusų kariuomenės apsupimą, iš Troškūnų miško visai negalėjo iškelti kojos. Visuose pamiškių vienkiemiuose buvo matyti sutartiniai, perspėjantys pavojaus ženklai. Nuo bado išgelbėjo piemenukas - paprašytas duonos, jis tėvų į maišą sudėtus duonos kepalus, prisirišęs virvute, kad iš toliau nepamatytų rusai, per pievą atitempė iki miško.

Vasarą kelis kartus dalyvavo kautynėse su skrebais.

1945m. gruodžio 31 d. dalyvavo Troškūnų miško laukymėje esančiame Gribulių k. vykusiose kautynėse.

1946m. pavasarį abu broliai nutarė legalizuotis - jiems padėti labai siūlėsi ir padirbtus pasus „sukombinavo“ Vilniuje gyvenantis Broniaus svainis Gaidelis. Liudas aukojosi dėl brolio, nes matė, kad jis visiškai išsekęs, pairusiais nervais ir partizaninio gyvenimo sukrėtimų nebeatlaikys. Paėmus į rankas padirbtus dokumentus, nukratė šiurpas, norėjosi mesti juos šalin ir grįžti į mišką. Vis tik pagailo brolio - išgirdęs šūvį, jis imdavo drebėti, jei taip būtų buvę toliau - išprotėtų. Iš nevilties Liudas pravirko. Sugrįžo į mišką atsi-

sveikinti su draugais, o naktį išėjo į Anykščius. Mieste vaikščiojo stribai, tačiau nė vienas neprisikabino. Traukinys buvo perpildytas, moterys sulipo į vagonus, o vyrai - ant stogų. Sėdėdami ant vagono stogo ir kiaurai peršalę atvažiavo į Naująją Vilnią. Tačiau netrukus atvažiavę į Vilnių giminaičio Gaidelio buvo išduoti, NKVD suimti ir pateko į kalėjimą. Kadangi Lukiškių kalėjimas buvo perpildytas, Liudas pateko į Rasų kalėjimą.

Prasidėjo naktiniai tardymai, kankinimai, į kamerą buvo „įmetę" šnipelį, tačiau nieko svarbaus iš Liudo neišpešė. Jų kameron buvo pakliuvęs ir vienas augalotas, ilgais, šviesiais plaukais vaikinas - partizanas, buvęs kulkosvaidininkas. Į jo kulkosvaidžio buožę buvo prikalta vokiškų batų vinučių - tiek, kiek buvo nukovęs priešų. Rusai už tai jį labai žiauriai kankino. Buvo akistata ir paskutinis pasimatymas su broliu - vėliau Bronius buvo nuteistas mirties bausme ir sušaudytas Vilniaus KGB kalėjime.

Liudas su kameros draugais ruošėsi pabėgimui - po ilgalaikio naktinio triūso išėmė ir vėl įstatė grotas, o šriubų (varžtų) skyles laikinai užlipdė duona. Juos, nustebindamas savo jėga, tiesiog nuogomis rankomis atsuko gimnazistas, Anykščių gimnazijos pogrindinės organizacijos narys Kazys Šmigelskas.[2] Visi aštuoni kaliniai pabėgo Sekminių naktį, stipriai lyjant lietui ir griaudžiant perkūnijai. Liudas net šešias paras keliavo iki savo krašto, naktimis miegodavo miške, po galva pasidėjęs batų aulus ir užsiklojęs švarku. Buvo taip nusilpęs, kad nebeišdrįso, nebeturėjo jėgų perbristi sraunios Šventosios. Į gimtąjį Mackeliškių kaimą nebegrįžo - pradėjo partizanauti Peslių k. apylinkėse, kur turėjo daug giminių, pažįstamų ir patikimų žmonių. Buvo paskirtas Lokio būrio vadu, susidraugavo ir vaikščiojo kartu su Alfonsu Juodžiu-Rickumi.

Kartą, 1947m. vasarą, Semėnų troboje susėdus už stalo pietauti, šeimininkė tarė: „Kažkoks ubagas ateina tiesiai pas mus." Įėjęs žmogus pasiteiravo kažkokios merginos. Liudas tik iš balso atpažino, kad tai Algimanto apygardos vadas A.Slučka-Šarūnas. Nustebęs paklausė: „Kas tave taip puikiai aprengė?" Veidas aprištas skuduru, švarkas - kažkokios šalies buvusi kariška uniforma, kelnės - lopas ant lopo, viena koja su kaliošu, kita - su nagine. Šarūnui nusirengus praustis, Liudas apstulbo - visas jo kūnas buvo žaizdotas, veidas stiklu perpjautas. Nusiprausęs, atsisėdo už stalo, pavalgė ir pradėjo pasakoti, į kokią istoriją buvo pakliuvęs.

Pasirodo, Aukštaitijos partizanų apygardų vadai užmezgė ryšius su Vyriausiuoju partizanų štabu Vilniuje. Jo ir Vytauto apygardos vado V.Kaulinio-Miškinio pasiimti automobiliu atvyko to štabo ryšių karininkas. Atvykus į Vilnių, papietavo restorane, po to pavežiojo juos po miestą. Paskui poilsiui prieš svarbų kitos dienos „vyriausybinį posėdį" atvežė juos nakvynei į butą. Abu nusirengė, Šarūnas pasidėjo pistoletą ant kėdės, o Miškinis - po pagalve. Užsnūdo „zuikio miegu." Vidurnaktį tyliai atsidarė durys ir įslinkę MGB saugumiečiai juos puolė, užguldami ir norėdami paimti gyvus. Šarūnas išsisuko ir su visais stiklais iššoko iš antro aukšto pro langą. Miškinis, tvirto sudėjimo vyras, spėjo išsitraukti pistoletą, iš apačios į užgulusius įvarė iš pistoleto po kulką, iššoko pro langą ir pabėgo.

Liudas paklausė: „Kaip jūs nepažinot čekistų? Juk viską buvo galima suprast iš jų elgesio!“

A.Slučka-Šarūnas pasiuntė į apygardos štabą ryšininką perspėti dėl išdavystės ir ryšių nutraukimo, pagyveno pas juos kelias dienas, sustiprėjo ir iškeliavo į savo kraštą. Išvykstant Liudas jam padovanojo pistoletą.[3]

1948 m. sausio mėn. Liudas Sudeikis-Klajūnas trečią kartą pakliuvo į MGB rankas. Buvo nuteistas 25m. kalėti ir 5 metus tremties. Iš kalėjimo buvo paleistas 1958 m., sukūrė lietuvišką šeimą, gimė vaikai, tačiau į Lietuvą galėjo sugrįžti tik 1991 metais.

[1] Pasinaudota: Laisvės kovų archyvas, LPKTS, 30 t., 2001; Už Lietuvą atidavė viską. Iš partizano Liudo Sudeikio prisiminimų, p. 168-217 ir Garmutė, Antanina. Motinėle auginai, 1993, Kaunas, p. 216219. Taip pat remtasi J. Kadžionio, K. Patamsio, V. Simanonytės-Patamsienės prisiminimų fragmentais.

[2] Pasipriešinimo judėjime labai aktyviai dalyvavo ir moksleiviai. 1945 m. gegužės mėn. Anykščių gimnazijoje susikūrė pogrindinė organizacija, palaikiusi ryšius su partizanų būrio vadu Antanu Bagočiūnu-Dūmu, buvusiu šios mokyklos auklėtiniu. Jai vadovavo mokytojas Jonas Rasinskas, o jos nariai buvo gimnazistai Mykolas Sprindys, Kazys Šmigelskas, Apolinaras Kaminskas, Stasys Dundulis, Vytautas Azarinskas, Kazys Giedrys. Buvo spausdinamas ir platinamas mieste bei gimnazijoje laikraštėlis „Partizanų Varpas“, raginantis tautiečius nenusiminti, bet stoti į kovą su okupantais. 1946 m. kovo mėn. organizacijos nariai buvo suimti, tačiau pasipriešinimas gimnazijoje liko nesunaikintas. Dalis mokinių ir toliau palaikė ryšius su partizaniniu judėjimu, o 1949 m. įkurtas slaptas „Vienybės“ būrelis, rengdavęs ir platinęs spaudą. Aktyviausi jo nariai buvo Algimantas Bučys, Rožė Pavidytė, Povilas Gražys, Prima Bučytė, Vlada Valevičiūtė, Janina Repečkaitė, Kęstutis Banionis, buvęs gimnazistas Kazimieras Karvelis. 1950 m. vasario 16-osios išvakarėse mokyklos pogrindininkai trispalvėmis papuošė miesto gatvėse medžius, išplatino atsišaukimus. Po dviejų dienų jaunieji pogrindininkai buvo suimti. (Drąsiai stovėsim laisvės sargyboj... Sudarytoja Daiva Gadliauskaitė. A. Baranausko ir A. Vienuolio-Žukausko memorialinis muziejus, UAB „Petro ofsetas“, 2006, p. 82).

[3] Lietuvos partizaninis judėjimas, sudarytas iš atskirų apygardų,visada siekė sukurti vieningą partizanų vadovybę. MGB, tai žinodama, pati per užverbuotus agentus ėmėsi šios užduoties vykdymo - Centrinės vadovybės kūrimo. Buvo sukurtos visiškai jos kontroliuojamos Bendro demokratinio pasipriešinimo sąjūdžio ir Vyriausiojo ginkluotųjų pajėgų štabo struktūros Vilniuje. Per šią pseudovadovybę MGB stengėsi sunaikinti lietuvių pasipriešinimo judėjimą „iš viršaus į apačią“ principu. Pagrindinį vaidmenį šiame didelio masto operatyviniame žaidime vaidino MGB agentas J. Markulis-Erelis, jam talkino užverbuoti buvę Lietuvos kariuomenės karininkai A. Kamarauskas-Vytis, L. Šimonėlis-Šilaitis, V. Pečiūra-Griežtas ir kt. MGB agentai įsiskverbdavo į apygardas, rinktines, perimdavo ryšių sistemą, nužudydavo ar slaptai suimdavo ir stengdavosi užverbuoti partizanų vadus, panaudoti juos agentų-smogikų operatyvinėje veikloje. Dėl šios veiklos žuvo daug žymių partizaninio judėjimo vadų, buvo sunaikinta daug apygardų ir rinktinių štabų. Vieni iš labiausiai nukentėjusių šiame MGB „operatyviniame žaidime“ buvo Aukštaitijos partizanai. Kaip parodė partizaninio karo istorija, vis tik autonomiškumas buvo stiprioji partizaninio judėjimo savybė, jo gyvybiškumas ir išlikimo pagrindas. (R. P.)

Rusų dezertyrai

Buvo 1944m. ruduo. Raudonajai armijai iš Anykščių krašto išstūmus vokiečius, pas pamiškės gyventojus nelaukiamais, tačiau labai dažnais „svečiais“ tapo rusų dezertyrai. Jų srautas net frontui pasiekus Nemuną nesumažėjo: traukė atgal į Rusiją pavieniui ir grupelėmis, dažniausiai ginkluoti, kartais - net kartu su karininkais. Kiti eidavo išmėtę ginklus ar iškeitę juos į samagoną ar lašinius. Jie sakydavo: „А за что нам воевать? За колхоз? - Никогда! Вот увидите - наши возьмут Берлин, по приказу Жукова повернут свое оружие обратно и свергнут большевитскую власть!” („O už ką mums kariauti? Už kolūkius? - Niekada! Pamatysit, mūsiškiai paims Berlyną, Žukovo vadovaujami, pasuks savo ginklus atgal ir nuvers bolševikų valdžią!“).

Tokie dažni svečiai buvo ir nuošalioje, miškingoje Papartynėje. Kartą K.Patamsis iš partizanų stovyklos parėjo į namus ir netikėtai pakliuvo į jų „balių“. Už stalo sėdėjo šeši girti rusų kareiviai-dezertyrai: valgė lašinius, kiaušinienę, gėrė samagoną, vienas jų, pasiėmęs Kazio armoniką, bandė groti, kiti, pritardami, vienas per kitą šaukdami, dainavo. Keli iš jų buvo lengvai sužeisti, apsibintavę, savo ginklus netvarkingai sustatę kambario kampuose. Kazys, kad nesukeltų įtarimo, iš pradžių išėjo į lauką dirbt namų ruošos darbų, o po kiek laiko užėjo už tvarto ir, juo prisidengdamas - iki miško tebuvo 50m atstumas - nuėjo pranešti partizanams.

Tuo metu į A.Jagielos – Ąžuolo būrio stovyklą buvo atvykę keli svečiai – kitapus Nevėžio upelio veikiančio mickūniškiečių būrio partizanai su savo vadu Juliumi Miškiniu. Jis buvo labai karšto charakterio, ryžtingas, augalotas, didžiulės fizinės jėgos vyras. Partizanai išklausė žinią ir nutarė veikt iškart, nieko nelaukiant.

Viskas buvo atlikta taktiškai nepriekaištingai. Julius Miškinis, galingai atvėręs duris ir atstatęs pistoletą Mauser C96, pirmas įsiveržė į trobos vidų. Jam iš paskos, paruošę kovai ginklus, sulėkė kiti partizanai. Buvo rusiškai sukomanduota: „Stot! Nei iš vietos!”bei iškart paimti prie sienų sustatyti kareivių ginklai. Viskas įvyko taip greit, kad apgirtę rusų kareiviai taip ir liko sėdėti prie stalo, nespėję net susigaudyt, kas vyksta. Moterys iškart susirūpino, ką su jais darys, ar nesušaudys (nenorėjo, kad jų namai būtų susiję su pralietu krauju). Partizanai atsakė, kad juos ištardys - jei jie tikrai dezertyrai, paleis, nes tokie jiems nepavojingi.

Kareivius partizanai išsivarė į mišką, ištardė, išklausinėjo. Tie nieko neslėpė, papasakojo, kaip pabėgo iš fronto, kaip pateko į NKVD pasalą, kaip buvo sužeisti, kiek draugų žuvo. Tai, kad juos išdavė, specialiai užvedė ant pasalos, kaltino vieną iš savų. Partizanai gražino jiems ginklus, šie patys sušaudė išdaviką ir iššygiavo miškais Rytų kryptimi. Deja, jų likimai, be jokios abejonės, buvo tragiški – arba žuvo, arba pateko į Sibiro lagerius.

Su frontininkais partizanų santykiai buvo visai kitokie - juos laikė bolševikų vykdomo karo „patrankų mėsa“, „pilkomis apkasų žiurkėmis“, kurios be jokio gailesčio buvo siunčiamos į „fronto mėsmalę“. Tai suprato abi pusės ir stengėsi visokiais būdais išvengti tarpusavio kautynių ar susišaudymo.

Remtasi K. Patamsio ir Vito Danio prisiminimais.

P. S.

[1] „Mickūniškiečių” būrys – tai 1944-45m. stichiškai, savanoriškai iš Mickūniškių k. gyventojų organizuotas partizanų būrys.

[2] Gandai tarp kareivių apie tai, kad rusų kariuomenė, paėmusi Berlyną, maršalui Žukovui vadovaujant, „atsuks savo ginklus“ prieš Stalino režimą, buvo specialiai sukurti ir platinami Raudonosios armijos fronto kontržvalgybos „Smerš“ agentų. Tuo siekta, suteikiant rusų kareiviams šviesesnės ateities viltį, sumažinti dezertyravimo atvejų skaičių, sėkmingai užbaigti karą, o vėliau, su kontržvalgybos (Ypatingųjų skyrių) pagalba, frontininkus taip „prispausti,“kad jiems tai ir į galvą nebeateitų. Apie tai, „žodis žodin,” palyginus su tuo, ką papasakojo man tėtis, perskaičiau vienoje knygoje apie kontržvalgybos „Smerš”istoriją. Tai mane labai nustebino – buvo kaip tolimas aidas, atsimušęs tolimoje Lietuvos provincijoje, atokioje, ramioje vietoje, Papartynės k. pamiškėje to, kas Maskvoje, kontržvalgybos vadovybėje, buvo suplanuota ir vykdoma labai plačiai - visos Raudonosios armijos mastu. (R. P.).

Pirmoji užduotis. Beržo būrys. Sąskrydis

Buvo pats 1944 m. vidurvasaris - karštos dienos, trumpos, tvankios naktys, kvepėjo žydinčios alyvos, liepos, soduose noko vaisiai, o keliais tvarkingai, gražiai traukėsi paskutiniai vokiečių kariuomenės daliniai. Netoli, vos už 7 km nuo Utenos esančiame Trečialaukio kaime susirinko daug jaunų vyrų. Tarp jų buvo Pranas Daunoravičius, Balys Jucius, broliai Pranas, Aleksas ir Domas Jakštoniai, Balys, Vladas ir Mindaugas Barisos. Kai kurie iš jų jau buvo seni kareiviai - tarnavę Vermachte, kariavę Rytų fronte, kovoję savisaugos ar Vietinės rinktinės batalionuose, bet dauguma - išvis neragavę kareiviškos duonos, be jokio karinio apmokymo. Kaip ir kaimynystėje gyvenę ūkininkai, visi vakarais susirinkdavo pas seną, patyrusį karį, Lietuvos kariuomenės ats. leitenantą Mykolą Barisą pasiklausyti radijo žinių, išgirsti jo autoritetingą nuomonę. Visi jautė, kad iš Rytų atslenka neapsakomai baisi neganda, kiekvienas išgyveno nerimastingą laukimą, visus domino tik viena - kas dabar bus?

Vieną rytą keliais ir laukų keliukais kaip amaras pasipylė rusų gurguolės. Vokiečių aviacija pradėjo bombarduot: buvo matyti, kaip liepsnose bei dūmuose paskendo Utena, taip pat Kuktiškių, Tauragnų ir kiti miesteliai. Didesnis mūšis įvyko tik prie Antalieptės. Tuo metu vokiečiams tragiškai stigo karinių pajėgų – atsitraukimą (Rytų fronte susidariusią „Baltijos skylę") dengti dažnai palikdavo tik mažas, judrias kovines grupes. Vietinių gyventojų pasakojimais, ten irgi kovėsi motociklais atvažiavęs viso labo tik 20-ties vokiečių kareivių būrys. Pirmiausia jie ant kalno, ties pienine, faustpatronais pamušė rusų sunkųjį tanką „JS" („Josif Stalin"), po to kulkosvaidžių ir automatų ugnimi išguldė jam iš paskos puolančius rusų pėstininkus, o vėliau dar ir į puolimą pasiųstą automatininkų kuopą. Po mūšio vokiečiai sėdo ant motociklų ir nuvažiavo į Dusetų pusę, kautynių lauke nepalikdami nė vieno sužeisto ar žuvusio kareivio.

Iš Antalieptės dviračiu atvažiavo pusbrolis Antanas Jakavonis. Jis susirinkusių vyrų būriui papasakojo, kad jų rugių lauke guli daugybė nukautų rusų kareivių, o visas laukas ir pakrūmės pilnos išmėtytų ginklų, granatų, šovinių. Pasigyrė, kad jis pats į namus jau parsinešė visą „ginklų arsenalą". Vyrus ši žinia labai sudomino ir pradžiugino, visi pradėjo galvot, kurt planus, kaip visa tai parsigabent. Tėvas, senas kareivis, tuoj surado išeitį - patarė vežime įrengti dvigubą dugną. Šie tuoj, su entuziazmu, kibo į darbą ir vakare viskas jau buvo padaryta. Pasitarę su tėvu, vyrai priėjo išvadą, kad saugiausia būtų važiuoti abiems paaugliams - penkiolikmečiui Juozui Barisai ir metais vyresniam Antanui Jakavoniui. Visi Juozu pasitikėjo dar ir todėl, kad žinojo, jog jis, kaip ir kiti Utenos „Saulės" gimnazijos mokiniai, 1942-43m. jiems fizinį lavinimą dėsčiusio LK atsargos karininko V. Smailio buvo išmokytas kaip elgtis su įvairių sistemų ginklais, granatomis, minomis.

Ankstų rytą vyrai pakinkė nesibaidantį, rambų arklį, į vežimą dėl maskuotės įdėjo kelis maišus avižų, o ant viršaus užkėlė Antano dviratį. Tingaus arklio negąsdino nei šūksmai, nei raginimai, nei botagas - visą kelią vienodai tingiai klapsėjo kanopomis, kad, atrodė, vežimas beveik stovi vietoje. Nesibaidė jis nei tankų, nei mašinų, nei vilkikais tempiamų pabūklų, nes, matyt, ir tingėjo baidytis. Iki Antalieptės buvo virš 30 km, tad popiet jų vežimas galų gale įriedėjo į Jakavonių vienkiemį.

Teta Teklė papasakojo, kad netoli esančiuose laukuose beveik savaitę gulėjo virš šimto nušautų rusų kareivių, priverstų kaip „rugių kulių". Kaitinant saulei nuo irstančių kūnų sklido baisiausia smarvė. Rusų suvarytos ūkininkų pastotės dvi dienas rinko ir vežė į Antalieptės miestelį žuvusius kareivius laidoti. Dalį ginklų susirinko patys rusai, tačiau daugybė jų dar liko išmėtyta palaukėse ir krūmuose. Abu paaugliai negaišdami laiko iškart išėjo ieškoti trofėjų. Laukuose dar tebetvyrojo salstelėjęs gendančių lavonų kvapas. Apėję laukus, palaukes, išlandžioję krūmus rado daug rusiškų Mosino karabinų, automatų PPŠ, rusiškų puolamųjų (RGD-42) ir ginamųjų (F-1) granatų, penkias vokiškas prieštankines minas, tris šovinių dėžes. Tarp krūmų užtiko

ir irstantį, baisiai dvokiantį rusų kareivio lavoną, šalia jo gulėjo automatas PPŠ, kurį jie pasiėmė. Abu paaugliai buvo įlipę net į pamuštą tanką, tikėdamiesi išmontuoti jo kulkosvaidį, tačiau šis nuo ugnies buvo pajuodęs, apanglėjęs, šaudymui nebetinkamas.

Vakare viską susirinko, susinešė ir pradėjo krauti į vežimo dugną. Ginklams vietos užteko, tačiau nebetilpo prieštankinės minos - kliudė jų sprogdikliai. Teko juos išsukti, suvynioti ir sudėti atskirai. Nebetilpo ir šovinių dėžės. Po ilgų svarstymų nusprendė nerizikuoti: šovinius iš dėžių supylė į maišus, sumaišė su avižomis ir į vežimą sukrovė taip, kad jame nebeliktų vietos jokiam pašaliniam keleiviui.

Kitą rytą pavalgęs pusryčius, visos šeimos palydėtas ir tetos Teklės peržegnotas, Juozas leidosi į pavojų kupiną kelionę namo. Iki Daugailių k. vieškelis buvo beveik tuščias, bet įvažiavus į Zarasų-Utenos kelią vaizdas iškart pasikeitė - jame vyko intensyvus kariuomenės judėjimas. Garsiai burzgė, tempdami pabūklus, vilkikai, žlegsėjo tankai, lėkė pro šalį, keldami dulkes, rusų kareivių prisėdę amerikietiški sunkvežimiai „Studebaker“, rusiškos „pusantratonės“, pakele lėtai slinko arklinių vežimų gurguolės. Kai kurios mašinos sustodavo pakelėse, apie jas vaikščiodavo dulkėtom uniformom rusų kareiviai. Pro juos Juozas stengėsi pravažiuoti kaip galima greičiau, net rambus arklys artėjant namų link darėsi vis „bistresnis ir bistresnis“. Galų gale „jaunasis kurmanas“ taip išdrąsėjo, kad pasuko ne aplinkkeliu, kaip buvo prisakyta, bet trumpiausiu keliu - tiesiai per Utenos centrą. Važiuojant per miestą, jau buvo neberamu, nes aplink visur zujo, šmirinėjo rusų kareiviai, bet, ačiū Dievui, niekas nesustabdė ir nieko neklausinėjo. Visai nusiramino tik pasukęs į Kuktiškių kelią, o pamatęs gimtuosius namus, jautėsi jau kaip didvyris, sėkmingai įvykdęs savo pirmąją užduotį. Namuose laukę vyrai buvo sunerimę, bet visi labai džiaugėsi atgabentu „kariniu kroviniu“, gyrė paauglių išradingumą. Pabarė Juozą tik už tai, kad be reikalo rizikavo važiuodamas tiesiai per miestą.

Atvežtų ginklų užteko apsiginkluoti visiems besikuriančio partizanų būrio vyrams, kurio vadu tapo Juozo vyresnysis brolis Balys Barisa-Beržas. Būrys tapo pavaldus LLA vadovybei, o pagal to meto tradicijas, buvo vadinamas vado slapyvardžiu - Beržo būriu. Atvykus rinktinės vadui J.Kauliniui-Miškiniui, vyrai davė priesaiką ir tapo tikrais partizanais, o jų seserys - ryšininkėmis. Jos platindavo partizanų spaudą, atsišaukimus, palaikydavo ryšius tarp apylinkėse veikiančių būrių ir su rinktinės vadovybe.

1945m. pavasarį, jau žaliuojant laukams, jų sodyboje, Trečialaukio kaime, įvyko partizanų sąskrydis. Į jį susirinko besiribojančiose teritorijose veikiantys dviejų skirtingų organizacinių struktūrų – LLA (Lietuvos Laisvės Armija) ir LPS (Lietuvos Partizanų Sąjunga, susikūrusi iš Lietuvių Fronto karinės Kęstučio organizacijos - vadinamųjų „Kęstutėnų“) partizanai. Vieni atžygiavo pėsti, kiti atvyko vežimais, dar kiti atjojo raiti – dauboje, prie upelio, ganėsi didelis pulkas arklių. Susirinko apie 100 gerai ginkluotų partizanų, dauguma jų apsirengę gražiomis, lietuviškomis uniformomis. Di-

džioji atvykusiųjų dalis apsistojo klojime, nes troboje jau nebetilpo. Aplinkinių vienkiemių merginos surinko ir prinešė maisto, virė pusryčius, pietus, vakarienę. Eiliniai partizanai ėjo sargybą, buvo išstatyti kulkosvaidžiai, o LLA ir LPS vadai posėdžiavo dvi dienas ir vieną naktį. Tarėsi, svarstė, ginčijosi, kas šiame krašte turi vadovauti partizaniniam judėjimui, kieno slaptažodžiais („parolėm“) vadovautis, kieno vadovybei turi priklausyti partizanų būriai. Tuo metu bendros vadovybės klausimas taip ir liko neišspręstas - tik 1946 m. LPS partizanų Gedimino rinktinė prisijungė prie LLA.

Po sąskrydžio Beržo būrio būstinė persikėlė į ant Viešės upelio šlaito stovinčią pirtį, kurią dengė aplink augantys krūmai. Po pirtimi buvo įrengtas didelis bunkeris su atsarginiu, apie 15m ilgio, požeminiu išėjimu į pašlaitę. Bunkerio viduje buvo patalpintas radijo aparatas, rašomoji mašinėlė ir kiti daiktai, spausdinama pogrindžio spauda. Pirties pastogėje įrengtas stebėjimo punktas (sekykla) ir miegamasis. Giliau, pašlaitėje, padaryta užmaskuota virtuvė, stalas, suolai, slėptuvė indams ir maisto produktams. Čia nuolat laikydavosi apie 20-30 partizanų, ginkluotų automatais, šautuvais, granatomis, turėjo ir du lengvuosius kulkosvaidžius. Apylinkėse dažnai siautė rusų kareiviai su savo talkininkais skrebais, krėsdami vienkiemius, terorizuodami partizanų šeimas, tačiau apie pavojų visada pranešdavo ryšininkai arba partizanų sargybiniai.

Barisa, Juozas. Gyvenome vien tik viltimi. Kaunas: LPKTS, 1998, p. 22-25. Papildyta gyvais Juozo Barisos-Vytenio prisiminimais 2017-04-15-16.

Apie rusų štabą

Iš pradžių rusų kareiviai, kurių daugumą sudarė frontininkai, elgėsi padoriai - patys paprašydavo duonos, pieno, lašinių. Vėliau jų apetitas nepaliaujamai augo - viename kaime daiktą pavogdavo, kitame parduodavo, už butelį samagono galėjai nusipirkti ir arklį, ir trofėjinį vokišką automatą. Rusų kareivis gėrė „viską, kas dega“, net denatūruotą spiritą, ir ne iš „čerkučių“ (taurelių), o stiklinėmis. Tai lietuviams sukeldavo didžiulę nuostabą, nes tarpukario Lietuvoje „pijokystė“ buvo didelėje nepagarboje. Tais laikais trys subrendę, po kariuomenės kaimo vyrai per vakarą bešnekėdami išgerdavo mažą, 0,25 litro, degtinės buteliuką, vadinamą „žulikiuku“, ir jau užtekdavo, būdavo linksmi. Todėl daugelis sakydavo: „Tfu, kokią čia kultūrą jie mums atnešė?“

Atėjus rusams, po kelių dienų jų namo antrajame gale (seklyčioje, dar kitaip, „stancijoje“) apsistojo karinis štabas - generolas su karininkais. Jie labai domėjosi Lietuvos

žmonių gyvenimu, vis klausinėjo, kodėl lietuviai tokie priešiški rusams. Tėvai įrodinėjo, kad lietuviai priešiški ir vokiečiams - juk nėjo tarnauti į jų kariuomenę. Mama jiems papasakojo apie 1941m. birželio trėmimus, paklausė, kodėl vežė mažus vaikus, senelius, kodėl šaudė lietuvius Rainiuose, Panevėžyje, Pravieniškėse. Juozui liepė atnešti ir parodyti 1942m. išleistą „Lietuvos archyvą" su žudynių fotografijomis. Jauni karininkai susidomėję klausė, vartė knygą, o generolas žiūrėjo, žiūrėjo ir tarė: „Tai - provokacija! Ne už tai lietuviai 41-aisiais metais šaudė į rusus!"

Kitą naktį štabas tyliai dingo - net šuo nesulojo. Atsikėlę rado apiplėštą sodybą - dingo paukščiai, trys avys ir, kas svarbiausia, visi penki arkliai - keturi darbiniai ir gražus, iš Vokietijos parvežtas veislinis eržilas, brolio Mindaugo numylėtinis. Jis buvo pririštas prieklėtyje, prie jo, toli gražu, ne kiekvienas ir prieiti galėdavo, bet broliai, miegoję klėtyje, nieko net negirdėjo. Mindaugas, sėdęs ant dviračio, dar bandė ieškoti, vytis, bet turbūt gerai, kad ir nerado - rusai būtų jį tikrai nušovę.

Visi aviliai buvo užpilti vandeniu ir išplėšti, įpykintos bitės gėlė visiems, neleido net išeiti į kiemą.

Blogiausia buvo tai, kad ūkis liko be arklių - jau visai čia pat buvo javapjūtė, o po jos - žiemkenčių sėja. Tėvas specialiai raugė ir varė samagoną, kad įsigytų juos iš kareivių. Netrukus įvyko ir mainai - už kelis butelius „naminės" rusai atvedė du nuvarytus, kruvinai nutrintais pečiais arklius.

Tokie apiplėšimai, vagystės palietė ne vien tik jų šeimą - kitur rusai sugalvodavo dar visokiausių gudrybių, apgavysčių, buvo tikri vagys-profesionalai.

Pvz., šeimynai, vaidindami „geradarius,"išduodavo „didžiulę karinę paslaptį," kad netrukus prasidės didelis mūšis, artilerijos apšaudymas, artėja vokiečių tankai, tad šiems geriau pasitraukti toliau nuo namų į saugią vietą, „pralaukti" pavojų. Šeimininkams sugrįžus atgal, namai jau būdavo išplėšti, išdraskyti, išvogti. Negelbėdavo net ir tai, jei maisto atsargos ar turtas būdavo užkasti į žemę. Tokias slėptuves surasdavo ilgais virbais badydami žemę - mat šviežiai sukastas gruntas būdavo daug minkštesnis.

Taip prasidėjo gyvenimas sugrįžus rusų okupacijai. Tačiau tai buvo tik pradžia, žali lapeliai, o karčios uogelės dar laukė ateityje.

Barisa, Juozas. Gyvenome vien tik viltimi. Kaunas: LPKTS, 1998, p. 21. Papildyta gyvais Juozo Barisos-Vytenio prisiminimais 2017-04-25.

Veršelių kautynės

Manoma, kad Veršelių kautynės (vykusios prie Veršelių k.) turėjo tam tikrą priešistoriją. Mackeliškiečių būrio, vadovaujamo B.Sudeikio-Čigono, partizanams trūko ginkluotės – nors dauguma ir buvo gerai ginkluoti, tačiau kai kurie teturėjo tik trumpuosius ginklus, o keli - išvis beginkliai. Būrys jau tada turėjo du rankinius kulkosvaidžius – prancūzišku kulkosvaidžiu - „prancūziuku" - buvo ginkluotas L.Sudeikis-Klajūnas, o rusišku „degtiariovu"- broliai Karolis ir Stasys Žemaičiai.

Su vienu iš vietinių ūkininkų buvo susitarta, kad jis nuvyks į Kavarską pranešti stribams, kad prie Veršelių kaimo, pamiškėje, žmogus varo samagoną. Skrebai, turėdami puikią galimybę už dyką „praplauti visada išdžiūvusias gerkles", tuoj pat būtų atlėkę jo konfiskuoti. Jie nebuvo laikomi rimtais priešininkais, tikėtasi juos lengvai sutriuškinti, o paimtais trofėjais apginkluoti likusius būrio vyrus.

1944m. rugsėjo 14 d. partizanų būrys, sudarytas iš 22 vyrų, susirinko krūmokšniais ir jaunais juodalksniais apaugusioje laukymėje, esančioje tarp Dabužių miško ir Veršelių kaimo. Joje stovėjo trys vienkiemiai, tarp krūmų buvo ir ariamos žemės plotai, ir gyvulių ganymui bei šienavimui naudojamos pievos. Maždaug už puskilometrio nuo miško, pakrūmėj, buvo sukrauta didžiulė, aukštesnė už žmogaus ūgį, ilgų rąstų rietuvė - žiemą nupjauti, išvilkti į lauką ir sukrauti į didžiulę krūvą sienojai, skirti trobos statybai. Partizanai, susėdę už medžių rietuvės, su žiūronais žvalgė Veršelių ir Mackeliškių kaimų apylinkes, už kokių 80 metrų praeinantį vieškelį, laukdami pasirodant priešo. Tačiau viskas įvyko ne pagal jų planą.

Po pietų, partizanams visai nesitikint iš užnugario pavojaus, iš miško netikėtai išėjo pasieniečių, vadinamų „žaliakepuriais,"būrys ir, dengiamas krūmų, nepastebėtas priėjo prie sukrautų rąstų krūvos. Įvyko abiems pusėms visiškai netikėtas, artimas, tiesiog „akis į akį", susidūrimas: vieni atsidūrė vienoje rietuvės pusėje, kiti – kitoje. Ir viena, ir kita pusė griebėsi už ginklų, iškart atidengė ugnį, pasinaudodamos, kaip priedanga, sukrautų sienojų rietuve.

Dalis partizanų, tarp jų ir beginkliai, prasidėjus susišaudymui dar spėjo pasitraukti ir, padarę didelį lanką, per krūmus pasiekė mišką. Kelis iš jų, tarp jų ir būrio vadą B. Sudeikį-Čigoną, rusai lengvai sužeidė.

Prie sienojų rietuvės ir netoli jos, skubotai užėmę bent kiek patogesnes pozicijas, liko tie, kurie pirmieji atidengė ugnį ir kuriuos prispaudė prie žemės priešo ugnis.

Netrukus pasigirdo rusiškos komandos: „Padjom, ura!"(Kelt, ura!). Virš partizanų galvų pradėjo „lyti" kulkomis, tačiau šiems atsakius ugnimis, rusai pritilo. Praėjus kiek laiko, šie vėl ėmė pulti. Tokie dažni susišaudymai, rusams bandant pereiti į puolimą,

su trumpomis pertraukomis tęsėsi ilgą laiką, nuo šaudymo užkaito Liudo Sudeikio-Klajūno kulkosvaidis. Jis su savo „prancūziuku“ atsigulė tarp rietuvės rąstų laibgalių, o dalis rusų buvo pasislėpę už drūtgalių. Staiga Liudas pastebėjo pro rastus iškištą „žaliakepurio“ galvą - trumpai sukaleno jo „prancūziukas“ ir rusas sukniubo. Pasieniečiai pradėjo mėtyti granatas: viena nukrito pusantro metro prieš Liudą, nukirsdama alksniuką, kita sprogo šone, apdrabstydama žemėmis ir skeveldromis sužeisdama koją.

Labai drąsiai kovėsi Petras Tratulis, mėtydamas į rusų pasieniečius granatas ir šaudydamas iš vokiško karabino. Vieną rusų mestą granatą partizanai spėjo pačiupti ir nusviesti atgal. Už kelių metrų gulintis Juozas Šileika perdavė Liudui „rupūžinę“ granatą - šis, ištraukęs žiedą, metė ją per rąstų rietuvę, „nutildydamas“ rusų kulkosvaidininką. Vėl pasigirdo rusiška komanda: „Vperiod!“(Pirmyn!), tačiau jau pirmas išlindęs „žaliakepuris“ krito pavaišintas „kulipka“ (kulka). Dešiniau Liudo gulintis Donatas Simanonis sušuko: „Liudai, užpakalyje rusai!“ Virš galvų švilpė kulkos, pasikelt negalima - iškart nuskins. Liudas nesikeldamas vertėsi ant nugaros, apsukdamas ir kulkosvaidį. Už 50 metrų pamatė du sugulusius rusų kareivius, šaudančius į šliaužiančio partizano kojas, o „žaliakepuris“ leitenantas jiems šaukia: „Živoj bratj, živoj!“(Gyvą paimt, gyvą!). Liudas „purptelėjo“ „prancūziuko“ seriją, leitenanto galvos kiaušas atsiskyrė ir kartu su kepure nuriedėjo į šalį, o ištiesta su pistoletu ranka nusviro ant žemės. Kitus du „žaliakepurius“ irgi nuskynė keliom taikliom serijom. Rusams apeiti iš užnugario nepavyko. Juozas Šileika perspėjo: „Liudai, tik nekelk galvos!“ Įtemptos artimos kautynės tęsėsi jau daugiau nei tris valandas, tačiau rusai jokios persvaros nepasiekė - partizanai sėkmingai gynėsi, neleisdami savęs apsupti, o tuos, kurie bandė pulti, nukaudami.

Netikėtai nuo miško pusės pasigirdo kulkosvaidžių kalenimas, tačiau šaudoma buvo aklai, per krūmus. Partizanai pagalvojo, kad iš Kavarsko rusams atėjo pastiprinimas, kuris jiems nieko gero, išskyrus mirtį, nežadėjo. Draugai - Petras Brigackas-Atila, Juozas Šileika ir Donatas Simanonis - pradėjo nervintis, karščiuotis, šaukė, kad reikia trauktis, nes čia juos išmuš. Liudas atsakė: „Reikia laukti vakaro, saulė jau visai žemai. Aš sužeistas, kulkosvaidžio nepanešiu!“

Vos saulei nusileidus, Donatas Simanonis paėmė jo kulkosvaidį, o Liudui atidavė savo šautuvą. Sutartinai, pagal Liudo komandą, vyrai su trumpais perbėgimais ėmė trauktis: bėgo lygiu lauku krisdami, keldamiesi, šokinėdami į šonus. Vieškelis tebuvo vos už 80m, o jo pakraščiu ėjo išganingasis pakelės griovys, kuriame galėjo rasti priedangą bei saugiai nušliaužti iki miško. Tačiau, deja, buvo paskubėta, reikėjo sulaukti tamsos.

Nors pagrindinės pasieniečių pajėgos jau buvo pasitraukusios, tačiau keli kareiviai, likę netoli rietuvės esančiuose krūmuose, pradėjo šaudyti atviru lauku besitraukiantiems partizanams į nugaras. Kulkos švilpė apie galvas, Liudui peršovė kepurę. Bebėgant išgirdo Donatą Simanonį sakant: „Mane sužeidė į vidurius!“ Pasiekęs vieškelį, Liudas krito į griovį, o Juozas Šileika jau nebespėjo - krito ant kelio, iš burnos pliūpte-

lėjo kraujas. P. Brigackas - Atila bėgo tiesiai, be perbėgimų, ir buvo mirtinai nukautas. Traukiantis žuvo ir Vladas Vildžius. Kiti partizanai pasitraukė laimingai, tik į kojas buvo sužeistas Mykolas Simaška.

Iš pradžių vyrai šliaužė grioviu pagal keliuką, paskui bėgo iki miško, prisidengdami krūmais. Nors uždusę, šlapi, tačiau pasiekė jį jau be nuostolių. Pasirodė, kad baimintasi buvo visai be reikalo - iš miško kulkosvaidžiais šaudė saviškiai, broliai Albinas ir Bronius Pivorai. Visiems buvo labai apmaudu, kad vyrai žuvo ne ilgų kautynių metu, bet visai beprasmiškai – skubotai, nesulaukę tamsos, traukdamiesi.

Kautynėse žuvo šeši rusų pasieniečiai, tarp jų - ir jiems vadovavęs pasienio užkardos vadas, leitenantas S.Choroševič. Po mūšio S. Ginietis pagal likusias šovinių atsargas suskaičiavo, kad į rusus iš prancūziško šautuvo paleido 62 šūvius.

Netoliese gyvenusios Genutės Tamuliūnaitės prisiminimais, partizanai pas juos buvo palikę kailinius - jais pasiklodavo miške nakvynei. Po mūšio pas juos su draugais atėjęs Liudas Sudeikis buvo labai išvargęs, nuo prakaito šlapias, krėtė nervinis drebulys.

Donatas Simanonis, kilęs iš Mackeliškių k., dėl sužeidimo į pilvą, kentėdamas didelius skausmus, mirė vidurnaktį. Žuvęs P.Brigackas-Atila, vietinis, iš Veršelių k., buvo pašarvotas namuose, tačiau įsiveržę rusų kareiviai kūną iš karsto išvertė. Buvo palaidotas prie namo, darželyje, kur ilsisi iki šiol, nes visi artimieji jau išmirę. Vladas Vildžius buvo palaidotas Dvarelių k., savo namuose, šaltajame trobos gale, vadinamojoje „stancijoje“. Išmirus artimiesiems, jis ilsisi tarp buvusios trobos pamato akmenų.

Po kautynių partizanai pasitraukė į tolimus miško raistus - gyveno samanų guoliuose šešias dienas, kol nepraėjo rusų kariuomenės „siautimai“. Liudas įstrigusias kojoje granatos skeveldras išsikrapštė peiliu, broliui Broniui šautinė žaizda šlaunyje gijo blogai, pūliavo.

1944m. rugsėjo 14 d. kautynėse prie Veršelių k. „žaliakepuriai“ gavo į kailį - žuvo šeši pasienio užkardos pasieniečiai su jiems vadovavusiu karininku. Kad taip nukentėtų elitinis, profesionaliai apmokytas pasienio kariuomenės padalinys, Vilniuje sėdintiems iš Maskvos atkomandiruotiems NKVD ir NKGB generolams buvo labai nemaloni staigmena. Apžiūrėti mūšio vietos buvo atvykęs net LSSR vidaus reikalų komisaro pavaduotojas, gen.- mjr. P. Kapralovas.

Iš pradžių buvo manyta, kad tai užsilikusios nuo fronto vokiečių kareivių grupės darbas, tačiau užverbuota agentūra tuoj suteikė informaciją, kad šiose kautynėse dalyvavo vietiniai partizanai. Buvo išaiškintas ir kautynių dalyvių sąrašas, o legalizuojantis buvo suimti, nuteisti mirties bausme ir Vilniaus KGB kalėjime sušaudyti kautynėse dalyvavę partizanai: Petras Tratulis, Mykolas Simaška, giminaičiai Stasys ir Alfonsas Šablevičiai iš Maželių kaimo.

Pasinaudota: Laivės kovų archyvas, LPKTS, Kaunas 2001. Už Lietuvą atidavė viską. Iš partizano Liudo Sudeikio prisiminimų, p. 168-217; Garmutė, Antanina. Motinėle, auginai. Kaunas, 1993, p. 216-219 ir J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

[1] Antipartizaninei kovai Lietuvoje nuo 1944 m. buvo dislokuota gen. P Vetrovo NKVD divizija (kurios asmeninė sudėtis vėliau buvo padidinta iki 12 pulkų), taip pat atskirais laikotarpiais Lietuvoje veikė 57-oji ir 63-ioji NKVD divizijos, atskiri šaulių pulkai, pasienio kariuomenės pulkai, jiems į pagalbą galėdavo ateiti 10 Lietuvoje dislokuotų reguliariosios kariuomenės divizijų (su aviacija, artilerija, tanketėmis), laikinai buvo atkeliamos į Lietuvą NKVD divizijos iš Latvijos ir Baltarusijos (5-oji, 6-oji, 7-oji ir 10-oji šaulių divizijos), dirbo daugybė NKVD ir NKGB operatyvinių darbuotojų ir jų užverbuoti agentai, iš kitų respublikų buvo laikinai komandiruojami į Lietuvą NKVD ir NKGB karininkai ir kursantai, taip pat pagalbinį vaidmenį atliekantys milicija, „stribai" ir ginkluotas „tarybinis ir partinis aktyvas". Prieš partizanus įvairiu metu veikė nuo 50 000 iki 150 000 priešininkų. (Starkauskas, J. Čekistinė kariuomenė Lietuvoje 1944-53 m. Vilnius: LGGRTC, 1998, p. 386-388; Anušauskas, A. NKVD kariuomenės dokumentai Rusijos karo archyve. Prieiga internete: http://genocid.lt/Leidyba /1/arvydas.htm, žiūrėta 2014-10-17).

Surdaugių k. 1944-45 m.: pirmosios bangos partizanai

Papartynės, Surdaugių, Zerkiškių k. jaunimas irgi nesiruošė aklai paklusti rusų okupantams. Kaip niekas neišėjo tarnauti į vokiečių kariuomenę kovoti už Didžiąją Vokietiją, taip niekas nesiruošė guldyti galvas ir už Sovietų Rusijos imperialistinius interesus. Visi tikėjo, kad išvadavimas nebetoli, „pirmą arba penkioliktą ateis amerikonai", tereikėjo tik jų sulaukti. Vieni vyrai slapstėsi, palaikydami su partizanais ryšį ir būdami kaip partizanų rezervas kilus karui, kiti, nieko nelaukdami, ginklavosi ir telkėsi į laisvės kovotojų būrius. Į juos stojo net ir „neliečiamų" metų vyrai, nes sutikti išvadavimą kovojant buvo garbės dalykas. Kaip ir visoje Lietuvoje, taip ir čia atsirado tradicija nesikirpti plaukų ir nesiskusti barzdų tol, kol neiškovos Tėvynei laisvės.

Šiame krašte partizaninis judėjimas buvo stichinis ir masinis, kilęs iš apačios, iš pačios tautos, niekam neraginant ir nepadedant. Tai buvo pirmosios bangos, stichinės ir masinės, kilusios 1944-45 metais, partizanai, dalyvavę kautynėse su kariuomene ir skrebais, tačiau daugelio jų pavardžių Anykščių krašto partizanų sąrašuose nėra. Jeigu repšėniečių būriui vadovavo A. Jagiela-Ąžuolas, tai Surdaugių kaimo vyrams vadovavo net keturių vyrų „vadovybė" - broliai Alfonsas Grimža-Gluosnis, Kazimieras Grimža-Kulka, broliai Stasys Stalionis-Žalvaris ir Bronius Stalionis-Arimantas. Jie buvo

seni, ištikimi draugai ir bendraminčiai. Susidarydavo net iki 30 vyrų būrys. Jokios priesaikos nebuvo duodamos, tam niekas neteikė jokios reikšmės - reikėjo kiekvienam savo veiksmais, darbais įrodyti, ko esi vertas. Daugelis neturėjo ir slapyvardžių, nes tai buvo tik partizaninio organizavimosi pradžia. Būriui priklausė broliai Stasys Kilda-Savanoris ir Alfonsas Kilda, Kazys Maneika, Juozas Šileika-Švedrys, broliai Alfonsas ir Petras Diliūnai, Feliksas (Faliukas) Diliūnas, Jonas Diliūnas, Dominykas Diliūnas ir daug kitų vyrų. Kadangi dauguma jų buvo iš Surdaugių k., tai ir būrys buvo vadinamas surdaugiečiais arba Surdaugių būriu. Netrukus tarp vietinių gyventojų atsirado ir išdavikų. Partizanai nušovė Juozą Balčiūną (Juzulioką) ir jo motiną, nes šie pradėjo šnipinėti ir išdavinėti. Reikėdavo pasisaugoti ir Degsnių k. gyvenančio Vinco Kepalinsko - jis buvo aršus skundikas, stribams ištikimas šnipelis, už tai vėliau užsitarnavo valdiškas pareigas.

Vyrai buvo ginkluoti rusiškais, vokiškais ir prancūziškais ginklais. Rusiškus Mosino karabinus ar pusiau automatinius šautuvus SVT-40, vadinamus „dešimtukus“, kai kurie jau buvo įsigiję 1941 m. vasarą rusų panikiško traukimosi iš Lietuvos metu, kiti ginklus susirinko 1944 m. vasarą vykusių kautynių vietose. Tie, kurie buvo tarnavę Vietinėje rinktinėje, turėję parsinešę prancūziškus šautuvus, keli vyrai turėjo rankinius Degtiariovo kulkosvaidžius. Ginklus keisdavo, mainydavo, pirkdavo iš gyventojų.

1944m. rudenį per Papartynę, keliuku pro M.Dobrovolskio, B. Petkevičiaus sodybas, į Surdaugių k. nuvažiavo Troškūnų skrebai - „krėsti“ Balčiūno (Juodmaišio) vienkiemį. Partizanai nutarė jiems „suduoti“ - kad nesivalkiotų ir negąsdintų žmonių. Pabandė, apėję mišku, juos apsupti ir atkirsti nuo kaimo pusės, tačiau per anksti išlindo iš miško ir buvo skrebų pastebėti. Po trumpo susišaudymo šie, neatsigręždami, „dėjo į kojas“ - perbėgo Zerkiškių miškelį ir kaimą, pasiekdami Traupio - Troškūnų vieškelį. Buvo labai gaila, kad zerkiškiečiai kartu su vadu Antanu Pasmokiu-Muzikantu nesuspėjo užkirsti jiems kelio – mat buvo pakviesti pas vieną ūkininką į svečius „ant alaus“. Būrio vadovybė nutarė grįžtantiems į Troškūnus skrebams atkirsti kelią - surengti ant vieškelio, apsupto iš abiejų pusių Troškūnų mišku, pasalą. Visi tekini pasileido miško keliuku link Troškūnų, išsidėstę pasaloje laukė iki nakties. Tačiau skrebų baimė buvo tokia didelė, kad jie, negailėdami kojų, apėjo didžiulį lanką pro Raguvą ir grįžo į Troškūnus visai iš kitos, Juostininkų k. pusės. Skrebai laikėsi „geležinės taisyklės“ - kad nepakliūtų į pasalą, niekada tuo pačiu keliu negrįžti atgal.

Kitą kartą skrebai su rusais „siautė“ apie M.Dobrovolskio, B. Petkevičiaus vienkiemius. Partizanai jiems surengė pasalą ties Kildų vienkiemiu, tačiau šie prie miško nesiartino - grįžo į Troškūnus kitais keliais.

Būrio vyrai 1945 m. vasario 9 d. dalyvavo Juodgirio kautynėse. Jose žuvo penki Surdaugių būrio partizanai - visa būrio vadovybė ir vienas eilinis kovotojas.

Dalis Surdaugių būrio savanorių 1945 m. birželio 13 d. dalyvavo Dabužių kautynėse.

Paskelbus legalizaciją, dauguma vyrų registravosi. Du broliai Stalioniai - Alfonsas ir Vytautas - atvykę legalizuotis iškart buvo suimti ir gavo po 25 metus lagerio. Jų svainis A. Kilda legalizavosi, tačiau grįžtant iš Panevėžio prie Raguvėlės buvo sustabdytas vietinių skrebų ir, tikrinant dokumentus, užmuštas. Kildų šeima buvo išvežta į Sibirą, graži sodyba išdraskyta, išvogta, troboje ant sienų liko kabėti tik šventųjų paveikslai. Nukentėjo ir kitos partizanų šeimos - buvo įvykdytos turto konfiskacijos, daugelis jų ištremtos į Sibirą.

Būrys iširo, o likę vyrai perėjo į kitus būrius ir tęsė kovą.

Remtasi partizano Kazio Maneikos prisiminimais (Traupio mstl.).

Drausmės pamoka

1945m. vasaros pradžioje Butleriškių miške, šalia Papartynės k. esančioje A.Jagielos-Ąžuolo būrio miško stovykloje buvo sujudimas, kurio liudininku tapo ir K. Patamsis. Į būrį partizanai parsivedė du jaunus partizanus. Apie jų „žygdarbius“ būrio vadovybė jau žinojo - jie švaistėsi ginklais, „šokdino“ niekuo nenusikaltusius ūkininkus ir net garbaus amžiaus žmones, teršdami partizano vardą. Ginklas turi magišką galią - vienam užkrauna milžinišką atsakomybės naštą, o kitam - ją visiškai panaikina. Šis pradeda juo naudotis kaip beribės valdžios įrankiu.

Šie vaikinai buvo nuginkluoti, o būrio vadas A.Jagiela-Ąžuolas prie visų vyrų, kad tai būtų ir kitiems pamoka, paaiškino: „Kaip jūs drįstat skriausti žmones, kurie mums padeda ir aukojasi? Mes kovojam už juos, o jie padeda mums. Kaip mes išgyventumėm be jų paramos? Su ginklais savo drąsą prieš rusus rodykit, o ne prieš paprastus žmones. Kad tai būtų paskutinis kartas. Jeigu dar kartą išgirsim apie tokius jūsų darbus, kalba bus trumpa - teisim ir sušaudysim!“ Po to būrio vadas Ąžuolas su savo pavaduotoju A. Velaniu-Tigru pasivedėjo juos už stovyklos, priminė visus jų „žygius“, prigrasino ir dar „pridėjo“ antausių.

Reikia pasakyti, kad šiems jauniems vaikinams tokia pamoka buvo labai reikalinga ir auklėjanti. Toliau jie ilgai partizanavo ir užbaigė savo kovų kelią garbingai žūdami.

Remtasi K. Patamsio prisiminimais.

Aleksas Kadžionis: vienos sielos istorija

Alekso Kadžionio gyvenimo istorija – tai tik viena iš II – ojo Pasaulinio karo meto lietuvių, jaunų vyrų, pakliuvusių į karo sūkurius ir keliavusių pavojingais jo keliais beveik keturis metus, istorijų. Ji ir daug kuo panaši į kitas, ir daug kuo skiriasi.

Aleksas gimė 1915m. Piktagalio k., Kavarsko valsčiuje, Alekso ir Petronėlės Kadžionių, vidutinių ūkininkų, turėjusių 8 ha žemės, šeimoje. Joje augo 8 vaikai, tarp kurių buvo ir jaunesnysis brolis Jonas, Lietuvos visuomenėje žinomas kaip įžymus partizanas J. Kadžionis – Bėda. Aleksas augo, kaip ir kiti vaikai: dirbo ūkinius darbus, ėjo į mokyklą, mamos išmokytas kalbėjo poterius, meldėsi, paaugęs priėmė pirmąją Komuniją, lankydavo Kavarsko Šv. Jono Krikštytojo bažnyčioje Šv. Mišias.

Sulaukęs „kavalieriško" amžiaus, su draugais ėjo į šokius, gegužines, lydėjo namo merginas. Buvo, kaip ir kiti broliai, panašus į motiną: aukštas, lieknas, šviesiaplaukis ir mėlynakis vaikinas, visada linksmas, guvus, išradingas, tačiau pasižymėjo ir viena išskirtine savybe – buvo jautrus, stengdavosi niekada žmogaus neužgaut.

Pašauktas į Lietuvos kariuomenę, tarnavo Ukmergės I- ajame artilerijos pulke. Tarnybos metu šeimai užsakė žurnalo „Karys" prenumeratą, kuris ir broliams, ir seserims padėjo tvirtus patriotizmo, meilės ir ištikimybės Tėvynei pamatus. Po karinės tarnybos namo sugrįžo tik trumpam. Kadangi buvo labai imlus, viskuo domėdavosi, daug skaitydavo, tuojau susirado tarnybą - tapo Kauno sunkiųjų darbų kalėjime prižiūrėtoju ir išvyko gyventi į Kauną.

1940m. vasarą Lietuvą okupavus rusams, jam buvo pasiūlyta pasilikti tarnyboje, tačiau iškelta viena būtina sąlyga – stoti į komunistų partiją. Tokiu pasiūlymu jis nesusigundė, nes buvo patriotiškų pažiūrų, o komunistinė ideologija jam buvo priešiška, svetima, neatitiko nei jo politinių, nei moralinių, nei tikėjimo vertybių. Jis grįžo į tėvų namus ir toliau dirbo ūkyje, stebėdamas ir piktindamasis, kaip rusai ir jų kolaborantai griauna, naikina valstybę, suiminėja, tremia geriausius jos žmones.

1941m. birželį 22d. prasidėjus karui, kartu su jaunesniu broliu Karoliu stojo į bendraminčių organizuojamą Kavarsko sukilėlių būrį. Dar rusams nepasitraukus, užėmė Kavarską, suėmė ir pasodino į daboklę aktyviausius kolaborantus: komunistus, sovietinius aktyvistus, valdžios pareigūnus, kurių didžiausią dalį sudarė vietiniai žydai. Per miestelį besiveržiant rusų kariuomenės mašinų kolonai, kareiviai atidengė į visas puses pragarišką ugnį, padegė daug medinių namų, o sukilėliai, paleidę areštantus, laikinai atsitraukė, išsiskirstė.

Atėjus vokiečiams, vėl atgijo lietuviška spauda. Iš laikraščių sužinojęs, kad atkuriama Lietuvos kariuomenė, Aleksas labai apsidžiaugė ir stojo savanoriu į formuojamą

lietuvių policijos batalioną (2-ąjį, vėliau 12-ąjį). Tačiau netrukus kariai labai nusivylė, sužinoję, kad teks vykti į Baltarusiją kovoti su raudonaisiais diversantais, nors ir guodė save, sakydami: „Kad ir ne savame krašte, svarbiausia, kad kovosime prieš bolševikus!"

Ir lietuvių, ir kitų tautybių (latvių, estų, ukrainiečių, baltarusių, lenkų) policijos batalionai vykdė vokiečių kariuomenės užnugario apsaugą, kovojo su sovietų diversantais, partizanais: saugodavo magistralinius kelius, geležinkelius, tiltus, stotis, karinius objektus, sandėlius, užtikrindavo vietinių miestelių, miestų, jų gyventojų apsaugą nuo teroro aktų, diversijų, užpuolimų, dalyvavo kovinėse antipartizaninėse operacijose, kai kurie jų kovėsi fronte (5-asis, 7-asis, 13-asis ir 256 - asis lietuvių policijos batalionai). Vis tik dalį batalionų vokiečiai panaudojo ir baudžiamosioms akcijoms, o kai kurie buvo priversti dalyvauti ir masinėse egzekucijose (karo belaisvių, sovietinių ir partinių aktyvistų, o taip pat žydų, civilių gyventojų, šaudymuose).

Tokia dalia teko ir jų batalionui, tačiau šiose akcijose, reikia pabrėžti, dalyvaudavo tik maža bataliono dalis, vien tik savanoriai kareiviai ir karininkai (dažniausiai tie patys), nes jokios prievartos nebūdavo, o šaudymo komandas, kartu su sargyba, sudarydavo apie 30 kareivių. Apie tai pasakojo broliui Jonui pats Aleksas, niekada tokiuose dalykuose iš principo nedalyvavęs ir tai visada smerkęs.

Baltarusijoje jų bataliono kariai dalyvavo daugybėje mūšių su sovietų diversantais, ypač nuo jų plėšikavimo kentėjo vietiniai valstiečiai, kurie atbėgdavo pas lietuvių karius prašyti pagalbos. Tie plėšikams surengdavo pasalas – kai raudonųjų partizanų gurguolės su prisiplėštu turtu priartėdavo prie miško, kulkosvaidžių ugnimi tiesiog juos išguldydavo, būdavo tikros „skerdynės."Tačiau raudonieji diversantai, gerai sovietų užnugaryje paruošti, apmokyti ir apginkluoti, gaudami karinį tiekimą aviacijos pagalba, toliau vis stiprėjo, aktyvėjo, jų skaičius didėjo, o jų kontroliuojama teritorija vis plėtėsi. Jie pradėjo rengti lietuvių kariams pasalas, naktimis užpuldinėjo jų atsparos punktus, kaimų įgulas, karinius objektus - vykdavo tikri mūšiai, kuriuose ir lietuvių kariai patirdavo nuostolių, daug jų palaidota Baltarusijos kaimuose ir miesteliuose.

Aleksas buvo gabus literatūrai, rašydavo reportažus į Lietuvoje leidžiamą laikraštį „ Rytų savanoris" (pasirašydavo pseudonimu„Kadžius"), kuriame buvo rašoma apie Rytų fronte besikaunančius lietuvių karius, o savo nusipirktu fotoaparatėliu ir fotografuodavo, nuotraukas nusiųsdamas į redakciją kaip priedą prie karo reportažų.

Policijos batalionų karius, kitaip nei vermachto daliniuose, atostogų į namus išleisdavo su pilna ginkluote. Aleksas į namus sugrįždavo vilkėdamas Vermachto uniformą, su vokiškoje kepurėje įsegta lietuviška kariška kokarda, ant kairės munduro rankovės prisiūtu lietuviškos trispalvės skydeliu. Būdavo ginkluotas rusiškais ginklais – trumpu kavalerijos Mosino karabinu ir TT pistoletu, vadintu „Žvaigžde", „ kotinėmis" vokiškomis granatomis. Kaimynų prašomas „čemodane"yra jiems parvežęs ir keletą trofėjinių rusiškų pistoletų TT, kad šie turėtų kuo apsiginti nuo „raudonųjų banditų".

Aleksas buvo tikras karys - profesionalas, snaiperis. Tik viena ranka laikydamas karabiną pataikydavo į medyje tupintį žvirblį ar už 30 metrų padėtą degtukų dėžutę, medžio kamiene iš trijų šūvių iššaudydavo taisyklingą trikampį. Pistoletu TT net nesitaikydamas, intuityviai, tiesiog „išmęsdamas" į priekį ranką, kulkomis išvarpydavo šulinio rentinio stulpelį. Tarnaudamas Baltarusijoje jis buvo nutolęs nuo katalikiškojo tikėjimo, nesimelsdavo, o tik persižegnodavo, tačiau sugrįžus į namus mama visada liepdavo jam nueiti į Kavarsko bažnyčią atlikti išpažinties, ką jis ir padarydavo.

Jaunesnysis brolis Karolis buvo savanoriu išėjęs tarnauti į Vermachtą, kariavo Rytų fronte. 1943m., rusų aviacijos antskrydžio metu, bombos skeveldrėlei pataikius į akį, buvo gydomas Kionigsbergo (Karaliaučiaus) karo ligoninėje, o iš jos išleistas gydymuisi į namus.

Abu broliai tarpusavyje susirašinėdavo laiškais ir susitarė susitikt namuose. Aleksas paprašė bataliono vado, mjr. Antano Impulevičiaus, išleisti jį atostogų, kad pasimatytų su po sužeidimo sveikstančiu broliu. Tas atsakė: „Gerai, Kadžioni, važiuok, tačiau duok garbės žodį, kad sugrįši!" Aleksas prisiekė, kad sugrįš. Susitikę namuose abu broliai labai džiaugėsi, pasakojosi savo karinius nuotykius, išgyvenimus, džiaugsmus. Karolis buvo nusprendęs į vokiečių kariuomenę nebegrįžt ir norėjo įkalbėt Aleksą, kad ir tas pasiliktų, tačiau šis atsakė: „Aš daviau bataliono vadui garbės žodį ir turiu jį ištęsėt."

Reikia pasakyt, kad bataliono kareiviai, išleisti atostogų, atgal dažnai sugrįždavo vien tik dėl kovinės draugystės, nes vieniems nesugrįžus, kitų į atostogas nebeišleisdavo. Vistik, jei norėdavo pabėgti, dezertyruoti, kariai tai padarydavo pasiųsti į komandiruotę Lietuvoje ar panašiai (taip padarė jų kaimynas iš Mackeliškių k., geras Karolio draugas Liudas Sudeikis). Dar galima pridurti, kad Karolis, nuvažiavęs į Kavarską valsčiaus policininkams pasakė, kad į vokiečių kariuomenę nebegrįš. Tie atsakė: „Gerai, važiuok į namus ir ramiai gyvenk. Jei vokiečiai ieškos, mes sužinosim pirmi ir tau pranešim!"Tai rodo, kad lietuvių policininkai buvo Lietuvos patriotai ir dirbo savo tautiečių, o ne vokiečių labui.

1943m.Troškūnų miške atsirado desantu išmestų ar per fronto liniją „žaliuoju taku" atvykusių sovietinių diversantų grupė, prie jų prisidėjo vietiniai kolaborantai, kurie kartu pradėjo terorizuot, plėšt vietinius gyventojus: daug jų sumušė, suluošino, kai kuriuos sušaudė. Ypač jie sujžūlėjo 1944m. pavasarį ir vasarą. Aleksas kaip tik tuo metu sugrįžo į namus atostogų. Susirinkusių jo pasitikti giminių ir kaimynų akivaizdoje Aleksas troboje ant kiekvienos palangės padėjo po „kotinę" vokišką granatą, sakydamas: „O čia vaišės raudoniesiems banditams!" Svečiams išėjus, mama sunerimusi jam papriekaištavo:„Sūneli, sūneli, kam gi tu taip garsiai prie visų pasakei, juk tarp jų yra ir raudonųjų giminės!" Į tai Aleksas atsakė:„Mamut, jei jie naktį ateitų ir bęlstųsi, tai pirma mane pažadink, o tik paskui eik durų atidaryt – aš apsigaubsiu balta paklode ir pasitiksiu juos su pistoletu!"Šis epizodas rodo Alekso didelę karinę patirtį,

profesionalumą, sugebėjimą sudėtingose situacijose veikt nestandartiškai, kūrybiškai, priešui netikėtai.

1944m. vasario mėn. viduryje kovose su sovietiniais diversantais didelius nuostolius patyręs 12-asis lietuvių policijos batalionas buvo išformuotas ir prijungtas prie 15-ojo lietuvių policijos bataliono.

1944m. birželio gale rusų kariuomenė Baltarusijoje pradėjo vasaros ofenzyvą (puolimą), karo istorijoje žinomą kaip Bagrationo operacija. Vokiečių armijų grupė „Centras" tokio puolimo visiškai nesitikėjo ir buvo tam nepasiruošusi – rusų smogiamieji tankų korpusai tiesiog traiškė jų gynybą ir veržėsi į priekį. Vokiečiai šiame fronto ruože buvo sutriuškinti, o nuo Vilniaus iki Drūkšių ežero Rytų fronte atsivėrė neginamas fronto ruožas, vadinamas „Baltijos skyle". Vokiečių armijų grupės „Centras" likučiai begalėjo vęsti tik neištisinę, judrią, manevrinę gynybą, laukdami, kol rusų puolimas dėl ištęstų komunikacijų ir sutrikusio tiekimo savaime išsikvėps.

Skubiai traukiantis vokiečiams, skubotai, pėsčiomis Lydos - Varėnos – Alytaus - Marijampolės – Šakių – Jurbarko - Tauragės kryptimi traukėsi ir 15-asis lietuvių policijos batalionas. Nuo Minsko iki Marijampolės tai užtruko apie 10 -12 dienų, o kartu su jais žygiavo ir du ukrainiečių bei baltarusių policijos batalionai.

Į Tauragę 15-asis batalionas atžygiavo 1944m. liepos 26d. Atvykus karius nuvedė į pirtį, o po jos paaiškėjo, kad vokiečiai batalioną nuginklavo ir išformavo – ginklus gražino tik peržengus Lietuvos – Vokietijos sieną. Tuo metu Lietuvoje vyko aktyvūs partizaninio judėjimo organizaciniai procesai, todėl vokiečiai, žinodami, kad daug lietuvių karių žada pasilikti kovoti su sovietų okupantais, stengėsi tam užbėgti už akių ir ėmėsi kontrpriemonių. Toliau bataliono kariai pateko į Štetiną (dabar Ščeciną, prie Vokietijos – Lenkijos sienos), kur buvo vykdomi kariniai apmokymai, kai kurie karininkai iš ten pasiųsti į prie Sedos formuojamą TAR (Tėvynės apsaugos rinktinę).

Dalis buvusių 15-ojo bataliono kareivių, tarp kurių buvo ir Aleksas Kadžionis, vėliau iš Štetino buvo išsiųsti į Italiją: iš pradžių - į Veroną, o vėliau į Bolonijos miestą bei perduoti vokiečių 4-osios desantinės divizijos žinion. Iš Bolonijos lietuvių dalinys buvo pasiųstas statyti gynybinių įtvirtinimų Apeninų kalnuose. Priartėjus frontui, 1945m. pavasarį dauguma lietuvių karių pasidavė anglų ir amerikiečių kariuomenės daliniams.

Alekso pasakojimais, Italijoje jie pateko į įnirtingus mūšius, didžiulį chaosą. Lietuvių kariai, kaip ir antinacinis pogrindis, visada manė, kad pagrindinis, priešas Nr.1, yra bolševikai, o priešas Nr.2 - vokiečių naciai, tad Lietuvos išlaisvinimo viltis visada siejo tik su anglosaksais (JAV ir Didž. Britanija).Atsiradus pirmai galimybei, visi jie perėjo į anglų pusę. Pats Aleksas, prie vokiško karabino vamzdžio pririšęs baltą nosinę, išvedė pas anglus 40 vyrų būrį. O tai galėjo baigtis ir labai tragiškai. Tuo metu fronte buvo tokia betvarkė, suirutė, kad jie galėjo patekti atvirkščiai - ne pas anglus, o pas vokiečius - ir būtų buvę sušaudyti kaip dezertyrai.

Perėję į Vakarų sąjungininkų pusę, lietuvių kariai kovėsi savanoriais anglų kariuomenės gen. Anderso armijos II-ojo lenkų korpuso sudėtyje. Lietuviai buvo profesionalūs kariai, turintys didžiulį kovinį patyrimą, todėl 85 vyrai pateko į II-ąjį komandosų batalioną – elitinį specialiųjų pajėgų dalinį. Jie pasižymėjo mūšiuose prie Gajanos upės, kur dalis lietuvių karių žuvo ir buvo palaidoti. Kai kurie už drąsą ir kovinius nuopelnus buvo apdovanoti lenkų kariniu kryžiumi „Už narsumą". Dalis lietuvių karių pateko ir į kitus lenkų dalinius. Aleksas, kartu su grupe kitų lietuvių, buvo pasiųstas į tankistų kursus, tačiau kol juos baigė, baigėsi ir karas.

Po karo jis dar du metus tarnavo anglų kariuomenėje Italijoje, būdamas jau kaip „ anglų karališkosios šeimos narys". Tačiau karo žiaurumai, mirtys, netektys, patirti išgyvenimai jo jautrioje sieloje paliko gilias, skausmingas žaizdas, kurias išgydyti galėjo tik gilus, nuoširdus tikėjimas Dievu, jo tiesa, malone ir palaima. Jis susipažino su Italijoje esančiais lietuvių kunigais ir, nors ir būdamas kariškiu, pasišventė vienuolystei - tapo marijonų vienuoliu Romoje, vilkinčiu išeiginę amerikiečių kariuomenės uniformą. Nors draugai, seni kovų bendražygiai, iš jo kartais švelniai ir pasišaipydavo, tačiau tai nepakeitė jo nuostatų. 1946 metų gale jis paliko karinę tarnybą ir pasišventė tik vienuolystei, kuriai atidavė 4 metus. Savo dvasinį gyvenimą, apmąstymus, ieškojimus jis savo ranka aprašė vienuoliškame dienoraštyje, pavadintame „Paslėpti širdies turtai", kuriuos 1952m. perspausdino mašinėle jau gyvendamas Didž.Britanijoje.

1950m. išvykęs gyventi į Angliją, Aleksas apsigyveno Bradfordo mieste. Įsidarbino ligoninėje sanitaru, o bedirbdamas susipažino su ten dirbusia med. seserimi Ona (aire). Netrukus abu apsivedė. Po vestuvių Aleksas, norėdamas užsidirbti daugiau pinigų, įsidarbino fabrike, dirbdavo naktinėse pamainose. Vienas po kito gimė trys vaikai: Jonas, Povilas ir duktė Nora.

Vieną kartą pas jį buvo apsilankę ir britų saugumo tarnybos (SIS) darbuotojai. Jie mandagiai paklausinėjo apie jo tarnybą policijos batalione, o atsisveikindami palinkėjo: „Gyvenkit ramiai!" Atstačius Lietuvos nepriklausomybę, Aleksas net tris kartus buvo atvykęs aplankyti savo tėviškės, svečiavosi pas brolį Joną Bebrūnų kaime. Paskutinį kartą su dviem sūnumis – Jonu ir Povilu, atvyko 2010m. jau sunkiai sirgdamas, invalido vežimėlyje. Išvažiuodamas atsisveikino ramiai, be ašarų, sakydamas: „Gaila, neišsipildė mano svajonė - numirti Lietuvoje". Grįžęs į Angliją, mirė jau sekančiais, 2011 metais.

[1] Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais, pasakotais Alekso Kadžionio.
[2] Remtasi trumpais A.Kadžionio atsiminimais, parašytais dienoraštyje „Paslėpti širdies turtai".
[3] Rutkievičius, Janas, prof. 1945 metų lietuviai sąjungininkai. Vertė Jonas Vaičenonis. Prieiga internete: vddb.laba.lt/fedora/get/LT-eLABa-0001:J.../DS.002.0.01.ARTIC. 2024.01.12.
[4] Bubnys, Arūnas. Lietuvių policijos 15-asis batalionas (1941–44 m.). Prieiga internete: etalpykla. lituanistikadb.lt/fedora/objects/LT-LDB-0001:J.../datastreams/.../conten. 2024.01.12.

Gribulių kautynės

1945m. gruodžio pabaigoje Šarūno rinktinės vadas A.Slučka-Šarūnas atvyko su savo vyrais bei Stepono Jočio-Barzdos būriu kviesti į tolimą žygį. Prie jų prisijungė A. Jagielos-Ąžuolo (repšėniečiai), B. Sudeikio-Čigono (mackeliškiečiai) ir P. Semėno-Jaguaro (dabužiečiai) būriai. Kartu sudėjus susidarė daugiau nei šimtą vyrų turintis, gerai ginkluotas jungtinis būrys. Neilgai trukus partizanai iššygiavo Andrioniškio link. Poilsiui apsistodavo vienkiemiuose, o trečią parą, sutemus, nutarė traukti Troškūnų pusėn. Visi žygiavo vora, vienas paskui kitą, kas 10 metrų. Kas iš toli matė, vėliau sakė, kad atrodė didelė jėga, gal kokie 700-800 partizanų pražygiavo.

Priėjus Troškūnų miško pakraštį, penki partizanai pasiėmė vieno vietinio ūkininko roges ir nuvažiavo urėdijon. Grįžę juokdamiesi pasakojo, kad paskambino Troškūnų skrebams, sakydami: „Gal norit pakariaut?“ - ir padėjo ragelį. Visi jautėsi drąsiai, žinojo, kad skrebai į mišką nosies nekiš. Juk tais metais net du kartus buvo užėmę Troškūnų miestelį, sunaikinę valsčiaus dokumentus, prievolių sąrašus, o stribai išsibėgiojo, pasislėpė bažnyčios rūsyje. Liudas Sudeikis-Klajūnas dėl to susibarė su rinktinės vado Šarūno broliu Stasiu Slučka-Bistrūnu ir kitais, kartojančiais tą pačią „litaniją“, kad „skrebai rusų neprisišauks“.[1] Liudas jiems atrėžė, kad „rusų bus tiek, kiek reikės“.

Visi patraukė į miško viduryje, didelėje laukymėje esantį Gribulių kaimą, kuriame stovėjo Petriko, Navašinsko, Griškos ir kitų ūkininkų vienkiemiai. Būriai pasiskirstė į sodybas, partizanai nusiavė, pasidžiovė batus ir sugulė pailsėti.

Tuo metu Troškūnų skrebai iš Panevėžio išsikvietė rusų kariuomenę, kuri traukiniu atsigabeno ir tris tanketes. 1945m. gruodžio 31 d. rytą jų vienkiemio šeimininkų duktė buvo nuvykusi į Troškūnus, o grįžusi papasakojo, kad ten yra didelis skrebų sujudimas.

Netrukus iš lauko skubiai parėjęs jų vienkiemio gaspadorius pranešė: „Nuo miško pusės ateina rusai!“ B.Sudeikis-Čigonas sukomandavo: „Vyrai, už ginklų!“ Visi puolė rengtis, čiupo ginklus ir puolė - kas pro duris, kas pro langus - į lauką. Rusai atidengė ugnį, partizanai iš vienkiemių kirto jiems atgal. Partizanui Juliui Vėbrai iš Pumpučių k. peršovė kojas, jis šūktelėjo: „Traukitės, aš jus pridengsiu!“ - ir, atsiguląs prie trobos durų, su kulkosvaidžiu šaudė į rusus tol, kol turėjo šovinių. Vienas troškūnietis, ginkluotas vokišku karabinu, buvo į žygį pasiėmęs „šompolinių“ granatų. Kai tik zvimbdamos jos ėmė kristi iš oro ir sproginėti tarp rusų kareivių, tie iškart sugulė į sniegą. Partizanai skubiai, kol neatkirto rusai, traukėsi į mišką. Bėgdamas Albinas Pivoras-Briedis dar spėjo ištarti: „Aš jau gavau!..“ - ir sukniubo. Partizanai spėjo per gilų sniegą pasitraukti į mišką, rusų kariuomenei jų apsupti nepavyko. Mūšio metu žuvo 14 rusų kareivių ir trys partizanai, kurių kūnai liko kovos lauke ir buvo suguldyti Troš-

kūnų mstl. ant grindinio. Jungtinis būrys išsiskirstė, mažais būreliais patraukė į savo senas dislokacijos vietas.

Liudas Sudeikis-Klajūnas, kartu su kitais keturiais jaunais vyrais, patraukė tiesiai per lygumas, raistus Mackeliškių k. link. Buvo tiek daug sniego, kad priekyje einantis greit pavargdavo, „išsimušdavo iš jėgų“, reikėdavo dažnai pasikeist. Galų gale pasiekė senąją stovyklą su apsnigta palapine, kur susitiko ir anksčiau jo grįžusį brolį Bronių.

Pasinaudota: Laisvės kovų archyvas, 30 t., 2001; Už Lietuvą atidavė viską. Iš partizano Liudo Sudeikio prisiminimų, p. 168-217 ir J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.
Kai kuriuose šaltiniuose Gribulių kautynės įvardijamos kaip kautynės prie Mašinkų k. (arba Mašinkų kautynės). (R. P.)

[1] Ne sovietiniai valdininkai ir partiniai viršininkai, o partizanai buvo faktinė valdžia 1945 m. vasarą daugelyje apskričių. Partizanų grėsmės akivaizdoje sovietų valdžia vietose iškėlė baltas vėliavas <...>. Vienintelis dalykas, į kurį vietiniai viršininkai žiūrėjo kaip į paskutinę viltį ir išsigelbėjimą, - reguliarioji kariuomenė. Prašė atsiųsti <...>. Naikintojų batalionai (stribai) jau nebebuvo vertinami kaip išsigelbėjimo ar bent laikinos apsaugos priemonė.“ (Zubkova, Jelena. Pabaltijys ir Kremlius. 1944-1953, p. 276-277). Dėl šių priežasčių 1946 m. kovo 26 d. vidaus reikalų ministras J. Bartašiūnas pasirašė įsakymą Nr. 0026, kuriuo nurodė Lietuvos apskričių ir valsčių centruose įkurti nuolatines įgulas: 163 vidaus kariuomenės ir 37 pasieniečių (Starkauskas, J. Čekistinė kariuomenė Lietuvoje 1944-45 metais. Vilnius: LGGRTC, 1998, p. 251).

Nesvetingi giminės

Troškūniečiai iškeliavo į savo kraštą, o broliai Liudas ir Bronius Sudeikiai, labai išsekę ir fiziškai, ir nerviškai, nutarė keliauti pas Broniaus žmonos giminaitį J. Garliauską, gyvenantį Vetygaloje, Žibos ūkyje. Atėję neprašė net valgyti, o pasakė, kad eis į klojimą pailsėti. Sulindę į dobilų prėslą, greit užmigo. Miegojo kietai, „kaip užmušti“, grįžęs iš Troškūnų šeimininkas jų neprikėlė, pabudo tik kitą dieną. Susėdus prie stalo, giminaitis papasakojo iš žmonių girdėtas mūšio detales ir kad Troškūnų aikštėje, ant grindinio, guli sumesti trijų partizanų kūnai.

Pagyvenę savaitę, suprato, kad juos nori išvaryt. Šeimininkė padėjo puskepalį duonos ant stalo ir pasakė: „Daugiau nėra nei keptos, nei maltos!“, o dukra pridūrė: „Per juos mes pražūsim!“ Liudas su broliu susižvalgė ir tarė: „Sutemus išeisim!“ Vakare, paskutinį kartą pavalgę, padėkojo ir atsisveikino: „Ačiū už svetingumą, mes naktį

išeinam!“ Šeimininkė paklausė: „Kurgi dabar eisit?“ Bronius atsakė: „Kur akys ves, kur kojos neš!“

Grįžo į Repšėnų miškelį, įlipo į senąjį bunkerį, o jame vandens - iki kelių. Kur eiti? Prie Trijų seserų! Ten, trijų aukštų pušų paunksmėje pastatytoje palapinėje, kad būtų šilčiau spiginant žiemos šalčiams, pasikloję šiaudų, gyveno du partizanai. Pas juos ir apsistojo.

Pasinaudota: Laivės kovų archyvas, LPKTS, 30t, Kaunas 2001; Už Lietuvą atidavė viską. Iš partizano Liudo Sudeikio prisiminimų, p.168-217.

Drąsus brolių Sudeikių pabėgimas

1945m. sausio 29 d. pavakare, jau sutemus, penkių partizanų grupė, vedama Karolio Kadžionio-Vermachto, atėjo į jo gimtąjį vienkiemį Piktagalio k. (Kavarsko valsčius). Šie vyrai buvo seni draugai - gerai vienas kitą pažinojo, pasitikėjo ir kartu vaikščiojo. Bronius Blauzdys ir Jonas Bernatonis-Melagis buvo iš toli esančio Alūkėnų k., priklausančio jau Raguvos valsčiui, o Liudas Sudeikis-Klajūnas ir jo vyresnysis brolis Bronius Sudeikis-Čigonas – iš netoliese, už 3km esančio Mackeliškių kaimo. Jauniausias Kadžionių sūnus, septyniolikmetis Jonas, jau buvo iškūrenęs pirtį. Vakare svečiams nusimaudžius, pavakarieniavus ir linksmai besišnekant, Kadžionienė, kad, esant daug žmonių nereikėtų į kambarį nešti nakvynei šiaudų, pasiūlė Liudui ir Broniui Sudeikiams nueiti pernakvoti pas kaimyną J.Jakeliūną. Šiems toks pasiūlymas, matyt, nelabai patiko, nes pasitarę jie nusprendė eiti į Mackeliškių k. - aplankyti namiškius ir pasikeisti baltinius.

Aplankę gimtuosius namus, juose nepasiliko, o, kad būtų saugiau, nuėjo nakvoti pas pamiškės vienkiemyje gyvenančią Bronę Gasparskaitę. Jos mama buvo išvykusi aplankyti kitos dukters, o ji brolius nuramino, sakydama: „Gyvename nuošaliai, ramiai, pas mus niekada niekas neužeina“. Atlaužęs kojeles, Liudas ant grindų pastatė savo prancūzišką kulkosvaidį („prancūziuką”), abu broliai nusirengė, pasidžiovė sudrėkusius kailinius ir, pavargę po pirties ir kelionės, kietai sumigo.

1945m. sausio 30 d. rytą pakūrusi „pečių“ (krosnį) Bronė užrakino duris ir ruošėsi eiti į Mackeliškių kaimą („ulyčią“). Išėjusi pro vartelius, netikėtai pamatė ateinančius rusus su skrebais ir bėgte puolė atgal atrakinti durų. Šie pasileido jai iš paskos, o į trobos vidų subėgo jau visi kartu. Skrebai iškart puolė prie brolių paliktų ginklų (kulkosvaidis buvo pastatytas vamzdžiu į duris), šovė į lubas, ėmė šaukti: „Rankas aukštyn!“

Jie peršovė Broniui kaklą, Liudui trenkė šautuvo buože į sprandą, po to – į smilkinį, surišo rankas. Pasikolioję (pasikeikę), kruvinai sumušę ir pasidžiaugę lengva sėkme, jie vėl atrišo broliams rankas ir liepė apsirengti. Liudas mintyse kartojo: „Šv.Mergele Marija, padėk mums!“ Rengdamasis jis užsimovė storas pirštines, o išdžiūvusių kailinių rankoves patempė į apačią, kad per jas surištų rankas.

Išvarė į lauką, netrukus privažiavo Antano Mikoliūno arkliu pakinkytos rogės. Abu brolius suklupdė rogių priekyje, Bronei liepė vadelėti arklį, o du stribai atsisėdo rogių gale. Vienas jų, amžiumi vyresnis, buvo J.Maldžius iš Maželių k., pravarde Žvairys, o kitas - kavarskietis A.Sudeikis, dar visai pienburnis, visų vadintas Lašinvagio sūnumi. Skrebas J.Maldžius buvo dailidė, su Broniumi daug metų kartu statę namus, tačiau apsimetė jo nepažįstantis, elgėsi valdingai, žiauriai, durdamas šautuvo vamzdžiu, kruvinai sužeidė jam krūtinę.

Privažiavę Pienionių dvarą, sutiko iš Budrių k. atvažiuojantį kitą Sudeikį, tolimą jų giminaitį, kuris važiavo į Mackeliškių k. parsivežti siuvėjos, Broniaus žmonos. Kadangi penkiems rogėse buvo per ankšta, Žvairys įsakė žmogui sustoti, liepė apgręžti arklį ir kartu su Broniumi persėdo į jo roges. Liudas jau ruošėsi įgyvendinti savo planą, todėl, norėdamas kuo toliau palikti antrąsias roges, paprašė: „Bronyt, važiuok greičiau, visai baigiu rankas nušalt!“ Stribukas pasirodė įtarus: „O kodėl man nešąla, juk aš visai be pirštinių!?“

Pravažiavo Narbutų vienkiemį, gražią pakelės eglę, į kurią praeidamas su pasigėrėjimu visada pasižiūrėdavo, upelį Lašišą. Antros rogės nuo jų jau atsiliko beveik puskilometrį, o jie užvažiavo ant kalnelio, nuo kurio atsivėrė visas Kavarsko miestelio vaizdas. Dabar jau buvo pats laikas vykdyti savo sumanymą. Liudas patempė kailinių rankoves ir rankos lengvai iš virvių išsinėrė. Tai pamačiusios Bronytės veidas išbalo kaip drobė. Numetęs pirštines, jis kaire ranka čiupo už stribuko PPŠ automato vamzdžio, o dešine trenkė jam į „snukį”- tas iš baimės „subliovė kaip veršis“ ir iš rogių nusirito kniūbsčias į sniegą. Jo automatas vienu galu įsirėmė į pusnį, o kitu – į jo pažastį. Skrebukas iš pradžių dar bandė priešintis, tačiau greit nuo smūgių užsidengė rankomis veidą. Liudas, laikydamas jį už kalnieriaus (apykaklės), dar kelis kartus įspyrė ir paklausė: „Ką dar turi?!“ -„Čia granata!“ – parodė pirštu į kišenę.

Antrose rogėse sėdintis stribas Žvairys, pamatęs Liudo rankose automatą, labai išsigando ir palikęs Bronių pasileido bėgti lauku per gilų sniegą tolyn, tik vieną kartą nesitaikydamas, pusiau atsigrežęs, iššovė iš Mosino karabino „Dievui į langus.“ Mat žinojo, kad Liudas turi taiklią ranką. Šis norėjo į nubėgantį stribą paleisti automato seriją, tačiau šis nebeveikė - pasirodo, grumtynių metu buvo sulenkta apkaba. Bronius atbėgo pas Liudą, iškart trenkė skrebui per marmūzę, abu dar gerai jį apkūlė. Bronytei Liudas liepė namo neiti. Ji nuėjo į Narbutų vienkiemį, kur ją stribai vėliau ir suėmė, o jau tą pačią dieną sudegino ir jos namus.

Broliai perėjo užšalusį Pienios upelį ir užėjo į Zakarausko vienkiemį - norėjo paprašyti, kad jis pavėžėtų, deja, šis arklio neturėjo. Tada mišku patraukė Budrių k. link, o, jį perėję, rado pamiškėje stovintį vienkiemį. Liudas liepė šeimininkui kuo greičiau kinkyti arklį. Visi trys sėdo į roges – jaunas dveigys (dviejų metų amžiaus arklys) kaip vėtra juos nunešė Šovenių k. link. Vežėjas klausia: „Kur vežti?"- Liudas atsakė: „Kur nori!" Tas pasuko į miške esančią sodybą, sakydamas, kad ten gyvena geri žmonės.

Pasirodo, sodybos šeimininkė pažinojo Bronių. Abu broliai buvo aptekę sukrešėjusiu krauju, visi drabužiai, baltiniai – kruvini. Liudas padėjo broliui, kuriam stribas Žvairys šautuvo vamzdžiu buvo sužalojęs krūtinę, nusirengti. Šeimininkė greit pakūrė krosnį, pašildė vandens, išskalbė abiems baltinius. Liudas brolio žaizdas dezinfekavo degtine, aprišo tvarsčiais. Ten jie prabuvo iki vakaro, o temstant nuėjo į kitą sodybą. Joje sutiko tris partizanus, tris ūkininko sūnus, kurie slapstėsi bunkeryje. Vienas iš jų, turintis „auksines rankas", greit pataisė iš stribo atimto rusiško „pepeše"automato apkabą. Pernakvoję, abu patraukė pas savuosius, pakeliui aplankydami ir A.Jagielos-Ąžuolo būrio bunkerį. Kiek visiems buvo juoko, kalbų, turėjo kelis kartus vyrams papasakoti viską smulkiai, su detalėmis, o šie, net susiėmę už pilvų, kvatojosi. Kitą dieną grįžo į savo būrį, kuris buvo apsistojęs eiguvoje.

Žaizdos gijo blogai, nes Anykščių vaistinėje negavo vaistų - teko jas skalauti tik ramunėlių nuoviru. Apie jų drąsų ir laimingą pabėgimą iš stribų nagų garsas greitai pasklido po apylinkes, sukeldamas žmonėms daug kalbų ir gardaus juoko, pagerindamas jų ūpą. Kadangi telefonu į Kavarską buvo pranešta, kad atveš suimtus „baisius nusikaltėlius" Sudeikius, jų „kutavoti" (mušti, spardyti, tyčiotis, spjaudyti į veidus, tampyti už plaukų, draskytis) susirinko „stribų bobos". Koks buvo jų nustebimas, kai atvežė Sudeikį, bet ne tą, o sumuštą, sukruvintą Lašinvagio sūnų. Net mano bobutė Kazimiera Simanonienė, gyvenusi Mackeliškių k., nuo to įvykio prabėgus beveik trisdešimčiai metų, rodydama tą kelio vietą, kur įvyko Liudo pabėgimas, pasakodama linksmai juokėsi, o jį minėjo su didžiule meile ir pagarba, kaip žymų šio krašto žmonėms herojų.

Pasinaudota: Laisvės kovų archyvas, 30 t., LPKTS, 2001; Už Lietuvą atidavė viską. Iš partizano Liudo Sudeikio prisiminimų, p. 168-217; Kazimieros Simanonienės ir J. Kadžionio-Bėdos tų laikų prisiminimais.

Juodgirio kautynės

Susisiekiantys Repšėnų, Tumėjos, Butleriškių, Vėžio, Janušavos, Dabužių, Troškūnų masyvo miškai partizanams buvo saugūs ir patogūs slėptis. Juos supo daugybė kaimų ir vienkiemių, kurių dalis buvo ir labai nuošaliose vietose - miške esančiose laukymėse. Pamiškių gyventojai buvo labai geri, nuoširdūs žmonės - patys ištikimiausi partizanų rėmėjai ir talkininkai.

1945m. vasario pradžioje pasklido nerimą keliantys gandai, kad rusai telkia pajėgas ir ruošiasi Troškūnų girios valymo operacijai. Partizanai laikinai kėlėsi į kitus miškus. Butleriškių miške, netoli Papartynės kaimo stovyklaujantis A.Jagielos-Ąžuolo būrys, kuriame buvo ir Kazys Patamsis, jau sutemus paliko miško stovyklą. Tumėjoj partizanai pernakvojo pas eigulį Stasį Kaunietį. Ankstų rytą, dar neprašvitus, būrys ties Pusbačkiais perėjo Kavarsko-Traupio vieškelį, paskui - užšalusią Pienią ir tiesiai per gausiai apsnigtus laukus pasuko į Mickūniškių kaimo miškus.

Mickūniškių miškai buvo nedideli, juos galima pavadinti tik tarpusavyje besijungiančiais miškeliais. Juose susirinko daugybė partizanų iš įvairių būrių, vyko nuolatinis jų judėjimas: vienos grupės ateidavo, kitos išeidavo, visi laukai partizanų buvo skersai ir išilgai išvaikščioti, sniege paliekant brydes, pėdsakus. Miškeliuose buvo įkurtos trys atskiros stovyklos, partizanai eidavo vieni pas kitus į svečius. Stovyklaujant degė laužai, tarp daugybės jaunų vyrų net ir pavojaus akivaizdoje virė kalbos, pasakojimai, juokai - čia susitiko daug draugų, pažįstamų, bendraklasių.

Tarp susirinkusių partizanų išsiskyrė mackeliškietis Liudas Sudeikis-Klajūnas, aukštas, gražus, pilnas energijos ir humoro vyras. Jis, užsimetęs ant peties, nešiojosi prancūzišką kulkosvaidį, parsineštą iš Vietinės rinktinės. Ant eglišakių susėdusių, rūkančių ir linksmas istorijas pasakojančių vyrų būrelyje vienas partizanas traukė pypkės dūmelį. Liudas, kaip visada kompanijoje krečiantis linksmas išdaigas, iš kelių metrų prisitaikė kankorėžiu - taukšt!, pypkė į sniegą - plumpt. Visi leipo juokais, nustebintas tokio rankos taiklumo juokėsi ir pats pypkės savininkas. Išradingais šposais visus prajuokindavo Karolis Kadžionis-Vermachtas - aukštas, tvirtas, šviesiaplaukis vaikinas iš Piktagalio k., kariavęs savanoriu Rytų fronte, buvęs sužeistas. Jis vilkėjo vermachto kareivio uniformą, o vietoj vokiškos milinės buvo apsirengęs šiltus kailinukus. Buvo apsiginklavęs rusišku diskiniu automatu PPŠ-41, rusišku pistoletu TT, apsikarstęs brolio Alekso parvežtomis vokiškomis „kotinėmis“ granatomis. Abu, ir Liudas, ir Karolis, buvo seni ir neišskiriami draugai, vaikščiojo toje pačioje partizanų grupėje.

Į Mickūniškių mišką susirinkę partizanai buvo apsiginklavę įvairiausių markių ginklais - kas ką turėjo, kas ką gavo, rado, nusipirko ir t.t. Daugiausia buvo

ginkluotų rusiškais Mosino ir vokiškais Mauser 98K karabinais, dalis - iš Vietinės rinktinės parsineštais prancūziškais šautuvais ar labai aukštai vertinamais rusiškais pusiau automatiniais šautuvais SVT-40, vadinamais „dešimtukais“. Kai kurie nešiojosi ant pečių pasikabinę rusiškus automatus PPŠ, PPD, vokiškus MP-40 („pistolkes“). Apie penkiolika vyrų buvo ginkluoti rankiniais Degtiariovo kulkosvaidžiais, kurie dažniausiai būdavo nešiojami užsimetus ant peties. Kai kurie buvę plechavičiukai nešiojosi daug patogesnius prancūziškus kulkosvaidžius, švelniai vadintus „prancūziukais“. Tačiau tarp jų buvo ir beginklių bei ginkluotų tik trumpaisiais ginklais partizanų, daugelis buvo netarnavę kariuomenėje ir dar neuostę parako.[1]

Partizaninio judėjimo pradžia buvo tokia stichinė ir masinė, kad jį suvaldyti buvo sunku: viena partizanų grupelė į būrį ateidavo, kita, jei panorėdavo, išeidavo, vienos grupelės iširdavo, kitos susidarydavo. Buvo pati organizavimosi pradžia, dar nebuvo sukurta stiprių vadovybės struktūrų, nebuvo griežtos disciplinos ir tvarkos, tačiau jau kūrėsi ir pastovios sudėties būriai, turintys savo vadus, kaip A. Juzukėno-Liūto, aviacijos ltn. A.Žilio-Žaibo, psk. A.Jagielos-Ąžuolo, B.Sudeikio-Čigono, P. Semėno-Jaguaro ir kt.

Dienos metu Mickūniškių kaime pasirodė su „pastotėmis“ atvažiavę skrebai - valkiojosi po vienkiemius, darė kratas. Vyrai jau buvo pasiruošę ginklus, tačiau nenorėjo „išsišifruoti“ - skrebai galėjo būti rusų pasiųsti jiems kaip masalas, kad nustatytų partizanų dislokacijos vietą.

Surdaugių k. partizanų būrys buvo įsirengęs atskirą stovyklą. Antros dienos vakarą jie nusprendė keltis į saugesnę vietą - Juodgirio mišką. Prie jų prisijungė net kai kurie iš Mickūniškių, Repšėnų, Pusbačkių, Zerkiškių, Girelės, Laukagalių, Alūkėnų, Nevėžnikų kaimų ir net Troškūnų mstl. kilę vyrai. Susidarė jungtinis apie 70 vyrų būrys, kuriam vadovavo keturi neperskiriami draugai ir bendraminčiai - broliai Kazimieras Grimža-Kulka, Alfonsas Grimža-Gluosnis iš Zerkiškių k. bei du broliai Stalioniai: Bronius-Arimantas ir Stasys-Žalvaris iš Papartynės k.

Būrys buvo ginkluotas dešimčia rankinių Degtiariovo kulkosvaidžių (DT-27), kai kurie - vokiškais ar rusiškais automatais, pusiau automatiniais šautuvais „dešimtukais“, tačiau didžioji partizanų dalis turėjo rusiškus arba vokiškus karabinus.

Sužinoję, kad gandais pagrįstas Troškūnų miško „valymas“ neįvyko, vasario 8-osios vakare Kazys Patamsis su Antanu Levandavičiumi nutarė grįžti atgal į Butleriškių mišką, į senąją partizanų stovyklą, kurį manė esant saugiausiu. Kaip šiandien prisimena paskutinius atsisveikinimo žodžius su Stasiu Šakėnu-Arūnu: „Lik sveikas, Kazy!“ - „Lik sveikas, Stasy!“ Stasys buvo ginkluotas rankiniu Degtiariovo kulkosvaidžiu ir prisijungė prie į Juodgirį vykstančio būrio. Kitos dienos ankstų rytmetį stovykloje bekuriant laužą, Kazys ir Antanas išgirdo prasidėjusio mūšio garsus – stiprų šaudymą, granatų sprogimus Juodgirio pusėje. Abu suprato, kad jų draugai pakliuvo į didelę bėdą.

Tarp besiruošiančių žygiui į Juodgirį buvo ir mickūniškietis, geras Kazio draugas Romualdas Aleksiūnas.

Būriui be triukšmo persikelti į Juodgirio mišką nepavyko - nakties metu viena jų grupė ties Klaibūnų k. susišaudė su kita nežinoma ginkluota grupe.

Būrys nužygiavo į visai nedidelį, maždaug 3x4 km pločio Juodgirio mišką, kurį kirto ir nuo didelio, vientiso Balelių miško masyvo skyrė Ukmergės-Panevėžio vieškelis. Tais laikais tai buvo magistralinis kelias, jungiantis Taliną, Rygą ir Vilnių. Būrio vyrai apsistojo visai netoli, maždaug už 200 metrų nuo kelio esančioje didelėje miško laukymėje, ūkininko Krivičiaus vienkiemyje. Visi trobesiai buvo pilni partizanų. Jų dukra Genutė būrio vyrams iš atsineštų miltų visą naktį virė skrylius ir virtinius.

Partizanai nutarė likviduoti Taujėnų mstl. pusėje gyvenusį aršų skrebą, kurio žiaurumu skundėsi vietiniai gyventojai. Jie ir pranešė, kad istribitelis parvyko į namus. Būrio vadai - Kulka, Gluosnis, Arimantas ir Žalvaris, pasiėmę į pagalbą dar kelis partizanus, pasikinkė šeimininko Krivičiaus arklį ir išvažiavo rogėmis į žygį.

Vienkiemis juos pasitiko visiška tyla, viduje pro langus nesimatė jokios šviesos. Partizanai ilgai beldėsi į duris, reikalaudami įleisti, tačiau niekas jų neatidarė, o viduje, atrodė, nebuvo girdėti jokio garso. Staiga netikėtai iš trobos pro slenksčio apačią po partizanų kojomis buvo išmesta granata. Sprogdama ji skeveldromis sužalojo Alfonso Grimžos-Gluosnio dešinę koją, perplėšė pilvą, sužeidė vidurius. Nenorėdami kelti triukšmo - šaudyti ar pro langus sumesti į vidų granatas (netoli buvo Taujėnų mstl.), partizanai nuo vienkiemio pasitraukė. Skrebas (spėjama, kad viduje buvo ir daugiau skrebų bei rusų) tuo pasinaudojo ir nuskubėjo į Taujėnus pranešti rusų garnizonui (įgulai). Sužeistąjį, aprištą rankšluosčiais ir kenčiantį didžiausius skausmus, partizanai paryčiui rogėmis parsivežė į stovyklą. Apie medicininę pagalbą miške, šaltyje, žiemą, esant neaiškiai padėčiai apylinkėse, niekas negalėjo net ir pagalvoti. Grįžus būrio vadams, netrukus prasidėjo ir kautynės.

Sargybos postuose, kaip prisimena Kazys Maneika, partizanai keisdavosi kas dvi valandas. Naktį netoli kelio esančiame poste budėjo ir jis, keliu retkarčiais pravažiuodavo rusų mašinos. Sargybos buvo sustiprintos. Paryčiui vieno posto sargybinis pranešė, kad pastebėjo pakelėje stovinčius rusų sunkvežimius. 1945m. vasario 9-ąją, apie 8 val. ryto, vos švintant, miško pakraštyje išstatytų postų sargybiniai pastebėjo nuo kelio pusės tankia grandine atslenkančius rusų kareivius ir atbėgo į vienkiemį pranešti. Partizanai atsitraukė apie 200 metrų giliau į mišką, išsidėstė grandine kas penki metrai ir pasiruošė mūšiui. Vos spėjus užimti gynybos pozicijas, pasirodė skrebai. Partizanai iš visų turimų ginklų kirto jiems be pasigailėjimo, „užgrajino“ visi dešimt kulkosvaidžių, o mišku nuaidėjo pragariškas triukšmas. Skrebai, gerai gavę į kailį, kaip padūkę movė atgal. Partizanai traukiantis skrebams perėjo į puolimą ir ėmė juos persekioti. Tačiau, pasirodo, jie buvo ne vieni - iš paskos ėjo rusų kareiviai. Jie taip garsiai

„subliovė“: „Ura!!!“, kad net miškas sudrebėjo. Skrebai, susimaišę su rusų kareiviais, vėl atgavo drąsą ir visi kartu perėjo į puolimą. Partizanai atsitraukė atgal į savo pozicijas ir pasiruošė mūšiui. Netrukus „užvirė tikra pekla“, mišku nuaidėjo baisus triukšmas: kaleno kulkosvaidžiai, tratėjo automatai, poškėjo karabinų šūviai, trenkdavo, kaip perkūnija, toli atsimušdami aidu, granatų sprogimai. Rusai puolė tiesiai, išsidėstę „frontu“, keikdamiesi ir rėkdami „Ura!“ Mūšio vietoje buvo tikras pragaras. Pasak šio mūšio dalyvio Kazio Maneikos, kai kuriems partizanams šaudant padegamaisiais šoviniais, net surūkdavo rusiškos milinės. Ugnis buvo tokia tanki, kad kulkosvaidžių ir automatų ugnies nukirstos eglučių viršūnės krisdamos vėl įsibesdavo į sniegą. Tačiau partizanai vienoje vietoje ilgai kautis negalėjo - rusai apeitų iš šonų, apsuptų ir jie atsidurtų „maiše“. Reikėjo trauktis, manevruoti, prisileidus rusus arti, vėl jiems kirsti.

Nutarus trauktis, K. Grimža-Kulka vyrams pasakė: „Aš savo brolio nepaliksiu!“ Mūšio vietoje, šalia rogėse gulinčio sužeisto A. Grimžos-Gluosnio, pasiliko visi trys būrio vadai: brolis ir du ištikimi draugai - K. Grimža-Kulka, B. Stalionis-Arimantas ir S. Stalionis-Žalvaris. Jie priėmė sprendimą nesitraukt, dengt atsitraukimą ir žūt visiems kartu. Jie kovėsi iki galo, kol turėjo šovinių, sulaikydami rusų puolimą, o paskui, kad nepakliūtų gyvi į jų rankas, susisprogdino granatomis.

Tuo metu partizanai spėjo pasitraukti ir „atsipalaiduoti“ nuo priešo. Miške partizanai užimdavo patogias pozicijas ir puolantiems kareiviams „duodavo ugnies.“ Miške kautynės tęsėsi jau kelias valandas ir daugiausia nuostolių turėjo priešas. Besitraukdamas būrys išsiskirstė - vieni traukėsi grupėmis po 10-15 partizanų, tačiau dažniausiai manevringomis, mažomis, greitai judančiomis grupelėmis po 5-6 vyrus. Kai kurie artimų susirėmimų su rusais maišatyje, triukšme ar dėl blogo matomumo tankiame miške nuo draugų atitrūkdavo, pasilikdami po kelis ar net po vieną. Norint pasiekti arčiausiai esantį Mickūniškių mišką, pirmiausia reikėjo prasiveržti per 1,5 km pločio abu miškus skiriančius Klaibūnų k. laukus ir jais einantį keliuką.

Rusai, kaip vėliau paaiškėjo, puolė plačiu frontu nuo Panevėžio-Ukmergės vieškelio pusės, palikdami visiškai atvirus flangus - pietinį (Balelių-Šarkėnų) ir šiaurinį (Žiurlių), kuriuos supo laukai, atviros vietovės ir negalėjai pasislėpti. Žinodami, kad partizanai stengsis prasiveržti į arčiausiai esančius Mickūniškių ar Punių miškus, dideles pajėgas sutelkė Klaibūnų kaime ir judriomis kovinėmis grupėmis kontroliavo Klaibūnų-Vičiūnų-Jusiškio-Jurgėnų kelio ruožą ir apylinkes.

A. Jagielos-Ažuolo, Juliaus Miškinio, Petro Semėno-Jaguaro vyrai ir prie jų prisijungę kitų grupių partizanai (apie 80 vyrų) iš Mickūniškių kaimo pusės atskubėjo savo kovos broliams į pagalbą, apie 10 val. ryto pasiekdami Klaibūnų kelią. Kaime jau buvo rusai. Partizanų vadai sudarė kulkosvaidininkų grandis, kurios paleido į rusų kareivius ugnį, o vyrai, turintys tik trumpuosius ginklus, buvo grąžinti atgal į mišką. Rusai iššovė raudonas raketas, pranešdami apie pavojų ir kad jiems reikalingas pasti-

prinimas. Jie persigrupavo, pagrindines savo pajėgas sutelkdami į Klaibūnų k. ruožą ir atsakė jau daug stipresne kulkosvaidžių ugnimi. Po valandos susišaudymo rusai perėjo į puolimą, o A.Jagielos-Ąžuolo vadovaujami vyrai, prisidengdami vienkiemiais ir išsinešdami sužeistuosius, ėmė trauktis.

Nuo Klaibūnų k. atgal į Mickūniškių miškus traukėsi ir Karolis Kadžionis-Vermachtas su grupe vyrų. Jie jau buvo pasitraukę iš pavojingiausios vietos, tačiau „ant kulnų lipo" rusai. Norėdamas juos sulaikyti, jis draugams tarė: „Jūs traukitės, o aš dar paleisiu vieną seriją!" Priklaupęs ant kelio prisitaikyti, pats gavo penkių kulkų automato seriją į kairįjį petį, o stojantis į pilvą pataikė sprogstamoji kulka. Besiartinant prie jo rusų kareiviams, Karolis susisprogdino granata, kuri nuplėšė jam pusę veido.

Rusai, matydami pro vienkiemius bėgančius partizanus, padegamosiomis kulkomis padegė apie 12 trobesių. Sužeistą repšėniškį Anicetą Paurazą partizanai įnešė į visai šalia Klaibūnų kelio esančią ūkininko A.Gritėno trobą, o jos namiškiai išsigandę išbėgo slėptis kuo toliau nuo namų. Rusų kareiviai tai pastebėjo, trobą padegė, o Anicetą, bandžiusį išeiti iš degančios trobos, ant slenksčio nušovė.

Partizanai, pasiekę Juodgirio palaukę, iš pamiškės ūkininkų ėmė arklius, kinkė į roges ir bandė prasiveržti per laukus. Kiti veržėsi per sniegą pėsčiomis, tarp partizanų atsirado žuvusių ir sužeistų. Rusai Klaibūnų-Vičiūnų-Jusiškio-Jurgėnų kelią ir apylinkes kontroliavo judriomis kovinėmis grupėmis, kurios „siuvo" pirmyn ir atgal iš ūkininkų paimtomis „padvadomis", kitos ėjo laukais, stengėsi užbėgti už akių besitraukiantiems partizanams, juos persekiojo, „lipo ant kulnų". Jų tikslas buvo užkirsti besiveržiantiems partizanams kelią į Mickūniškių bei Punių miškus, sutrukdyti pereiti Pienios upelį ir pasiekti Troškūnų girią. Persekiodami partizanus rusai pasiekdavo net Jurgėnų ir Šovenių apylinkes. Dauguma partizanų prasiveržė per atvirus, nepridengtus flangus: didžioji dalis pasitraukė šiauriniu flangu per Žiurlių k. ir Nevėžio upelį Alūkėnų kryptimi, kiti - pietiniu flangu tarp Balelių ir Šarkėnų k. Romą Aleksiūną rusai vijosi pasikinkę roges, tačiau jis paleido porą automato serijų, sužeisdamas arklį, ir šie atsiliko. Jis užėjo pas pažįstamą ūkininką, kuris jį paslėpė bunkeryje.

Su Kaziu Maneika vienoje grupėje traukėsi jo pusbrolis Albinas Valeika-Utenis (iš Troškūnų mstl.), jaunesnieji broliai Vytautas ir Alfonsas Stalioniai, jų giminaitis Alfonsas Kilda (visi iš Papartynės k.) ir Antanas Dailidėnas (iš Girelės k.), ginkluotas rankiniu Degtiariovo kulkosvaidžiu. Miške buvo chaosas, viskas susimaišę - ir rusai, ir partizanai kovėsi mažomis grupėmis, nebegalėjai žinoti, kurioje pusėje savi, kurioje svetimi, kas ir iš kur šaudo. Besitraukiant iš mūšio vietos, į šoną buvo sužeistas A. Valeika-Utenis, tačiau dar galėjo paeiti. Jis paprašė: „Kaziuk, nepalik manęs!" Netrukus netikėtai iš už eglaičių iššokęs „įkypomis akimis" mongolas suriko: „Stoj!" ir prisidėjo prie peties šautuvą. Kazys Maneika, kuriam ką tik buvo sukakę aštuoniolika metų, mūšyje nejautė jokios baimės, veikė tiksliai, greitai ir šaltakraujiškai, kaip automatas: kilstelėjo prie

peties rusišką karabiną, prisitaikė ir -„terkšt!“Abu iššovė beveik kartu. NKVD kareivio paleista kulka mirtinai nušovė jo pusbrolį Albiną Valeiką, o Kazio taiklus šūvis vietoje paklojo patį mongolą – šis kaip maišas susmuko sniege, paleisdamas iš rankų karabiną. Gaišti ir apraudoti pusbrolio mirtį nebuvo laiko - bet kurį akimirksnį iš už apsnigtų eglių galėjo vėl pasirodyti rusai.

Negaišdami laiko, pasiruošę bet kada atidengti ugnį, ėmė trauktis Klaibūnų k. kryptimi. Jų grupė buvo viena iš pirmųjų, pasiekusių miško pakraštį. Penkiese atsargiai išėjo į Klaibūnų k. palaukę ir, nieko įtartino nepastebėję, iškart pasuko į K. Maneikos dėdės (tėvo brolio Jono Maneikos) vienkiemį. Kieme kaip tik stovėjo pakinkytos rogės su prikrautomis vištų, ančių, žąsų dėžėmis - šeimininkai ruošėsi važiuoti į turgų, bet prasidėjus šaudymui, subėgo į trobos vidų. Vyrai greit išmetė iš rogių dėžes ir kaip vėjas išrūko iš kiemo, net šeimininkai nepastebėjo. Iš pradžių buvo nusprendę važiuoti per Klaibūnus, tačiau pamatė nuo Pauliukonio miško pusės, pro Savicko vienkiemį, išsiskleidusius plačia grandine ir su perbėgimais Klaibūnų k. puolančius ginkluotus vyrus. Pamanę, kad tai gali būti rusų kareiviai, pasuko pamiškės keliukais į dešinę, link Balelių. Kaip vėliau paaiškėjo, Klaibūnuose jau buvo rusai - būtų patekę tiesiai jiems į nagus, o puolantieji buvo jų vyrams į pagalbą atėję A. Jagielos-Ąžuolo, Juliaus Miškinio, P.Semėno-Jaguaro ir kitų būrių vyrai.

Kazio Maneikos grupė pamiškės keliukais ir laukais, dar neprivažiavę Balelių, pasuko užpustytais laukais į rytus. Iš tolo apvažiavo Vičiūnų kaimą, palikdami jį Traupio pusėje ir pasuko Punių miško link. Vyrų planas buvo paprastas - apsukus platų ratą, nakčia pereiti Pienios upelį ir pasiekti gimtuosius miškus - arčiausiai esantį Repšėnų miškelį, o iš jo - ir Troškūnų girią. Buvo didelis atodrėkis, sniegas šlapias, sunkus, bevažiuojant laukais nulūžo rogių iena. Beliko eiti pėsčiomis. Surišę ieną vadelėmis, apsuko roges ir paragino arklį - jis, kaip vėliau paaiškėjo, pats surado kelią į savo kiemą. Toliau žygiavo Jusiškio k. link. Apylinkėse, išsiskirstę į grupes, siautė rusai, o keliais pirmyn ir atgal „siuvo“ kareivių prisėdusios „padvados“. Reikėjo atidžiai stebėti jų judėjimą, vienoje vietoje ilgiau slėptis negalėjai, nes vis tiek, anksčiau ar vėliau, būtų „užlipę“. Šiems praėjus, grupė eidavo jų pramintu keliu. Tačiau rusai vis tik pastebėjo penkių partizanų grupelę ir ėmė juos persekioti. Vyrai tai atsiplėšdavo nuo jų, tai vėl šie imdavo lipti ant kulnų. Vistik galų gale nuo jų „atsipalaidavo“. Atsargiai priėjo Eidrigonių kaimą. Palikęs už klojimo laukiančius draugus, Kazys užbėgo pas tetą (tėvo seserį Kuliavienę) pasiklausti, ar nematė rusų. Ši atsakė, kad ką tik keliuku pravažiavo dvi „padvados“ su rusų kareiviais. Netoliese buvo didelis karklynas, o už jo prasidėjo Pienios upelio slėniai. Stengdamiesi užmaskuoti einančių žmonių skaičių, žengė statydami pėda į pėdą, o paskutinis, kad suklaidintų kuria kryptimi nueita, žengė atbulas. Pasislėpė Pienios upelio slėnio meldynuose ir krūmokšniuose, nutarę laukti vakaro. Netoliese buvo lieptas į Degionių k. pusę. Nusileidus saulei, jau temstant,

nusprendė eiti. Tik pakilus iš slėnio ant kalno, iš toli buvo pastebėti ir apšaudyti rusų. Tačiau kulkos švilpė aukštai virš galvų, tad, nekreipdami dėmesio į šaudymą, nužygiavo link Repšėnų miškelio. Ties Degionių k. perėjus Traupio-Kavarsko vieškelį, juos vėl pastebėjo ir pradėjo vytis rusų kareiviai. Bėgte pasiekę mišką, jie sustojo už medžių, pasiruošė ginklus ir laukė pasirodant rusų - būtų juos „pavaišinę" keliomis salvėmis. Tačiau šie prie miško artintis pabijojo, nebesivijo.

Juliaus Miškinio būrys nuo Klaibūnų k. dviem pilnomis prisėdusių vyrų rogėmis traukėsi link Mickūniškių k. Iš paskos su „padvadomis" vijosi rusai. Kostas Būtėnas, sužeistas ir plūstantis krauju[2], būrio vado Juliaus Miškinio paprašė: „Duokit man kulkosvaidį, aš jus pridengsiu. Iš manęs vis tiek jau nieko nebebus!.." Atsigulęs prie kelio esančioje nedidelėje aukštumėlėje, jis taiklia ugnimi laikė „prispaudęs prie žemės" rusus, kol turėjo šovinių. Nenorėdamas pakliūti jiems į rankas gyvas, susisprogdino granata Mickūniškių k., prie pat S.Radzevičiaus sodybos. Aldona Radzevičiūtė-Ordienė matė, kaip toje vietoje pakilo sniego debesis, nuo sprogimo sudrebėjo namo sienos ir langų stiklai. Juliaus Miškinio vyrai privažiavo Mickūniškių k. kelią ir pasuko Jusiškių k. pusėn. Vėlų vakarą visiškoje tamsoje laimingai persikėlė per Pienią ir pasiekė Repšėnų miškelį.

J. Kadžionio kaimynas A. Šaučiūnas iš Miškinių k. naktį matė, kaip vėlų vakarą pro jų namus pravažiavo dvejos rogės, prisėdusios partizanų.

Keturi Mickūniškių kaimo vaikinai: Adolfas Radzevičius, Ipolitas Kizys ir du broliai - Ciprijonas ir Napalys Semėnai, peršlapę, pavargę (buvo polaidis, balos) naktį atbėgo į Mickūniškių k. gale esantį Tauginų vienkiemį, kuriame turėjo bunkerį. Rytą tėvai išsiuntė A. Radzevičiūtę pasiklausti, ar pas juos yra sūnus Adolfas. Pakelyje susitiko Tauginienę, kuri jau ėjo pranešti pasislėpusių partizanų tėvams gerą žinią - kad jų vaikai gyvi ir sveiki.

Kulkosvaidininkas Stasys Šakėnas-Arūnas žuvo (susisprogdino), traukdamasis iš Juodgirio miško Vičiūnų k. laukuose - atsitraukimo kelią Eidrigonių k. kryptimi jiems užkirto sulėkę su „padvadomis" rusų kareiviai.

Antanas Mackevičius žuvo nepasiekęs Klaibūnų-Vičiūnų kelio, netoli Šaučiūno (dabar Seniukaičio) sodybos. Jis bandė tiesiai, artimiausiu keliu, pasiekti visai netoli esantį Mickūniškių mišką. Tačiau pereiti rusų kontroliuojamą Klaibūnų-Vičiūnų lauko ruožą, kuriame buvo sutrauktos jų pagrindinės pajėgos, pasirodė neįmanoma - šiuose laukuose neprasiveržė nė vienas partizanas, visi žuvo.

Vakare į Papartynės k. esantį Patamsių vienkiemį atvažiavo ūkininko Bujoko arkliu kinkytomis rogėmis šešių prasiveržusių partizanų grupė, tarp kurių buvo ir netoliese, Surdaugių k. gyvenantis kaimynas Feliksas Diliūnas (Faliukas). Dauguma jų buvo jau subrendę vyrai, tarnavę Lietuvos kariuomenėje. Visų veidai nuo parako dūmų buvo aprūkę, pajuodę, tačiau nusiteikę karingai, nenusiminę, sakė: „Ot davėm ruskiams

„prikuritj!“[3] Jie prasiveržė pasukę į šoną, pietiniu flangu, netoli Balelių kaimo. Vyrai nakvynei apsistojo senoje partizanų stovykloje, kurioje laužą kūreno pirmi į ją sugrįžę K.Patamsis ir A.Levandavičius. Papasakoję, apgailėję savo žuvusius draugus, jie sugulė ant eglišakių ir iškart kaip užmušti užmigo

Papartynės k. kaimynystėje su Stalioniais gyvenęs jų žentas Stasys Kilda-Savanoris sunkiai sužeistas (matyt, buvo vidinis kraujavimas), sukaupęs paskutines jėgas dar pasiekė savo namus, atidarė duris, parkrito ir mirė ant jų slenksčio.

Mūšyje žuvo 18 rusų kareivių ir 17 partizanų. Iš Mickūniškių miško atbėgę Juodgiryje besikaunantiems draugams į pagalbą žuvo penki partizanai:

Karolis Kadžionis-Vermachtas, Kostas Būtėnas, Anicetas Paurazas, Edvardas Augulis, Napalys Žemaitis.

Jie žuvo Klaibūnų ir Mickūniškių k. arba jų apylinkėse.

Vienuolika partizanų žuvo kautynėse Juodgirio miške arba išsiveržę iš jo, traukdamiesi laukais ar keliukais. Tai:

Kazimieras Grimža-Kulka, Alfonsas Grimža-Gluosnis, Bronius Stalionis-Arimantas, Stasys Stalionis-Žalvaris (šie keturi partizanai buvo žygio vadai - vadovavo visam būriui), Stasys Jurkevičius, Antanas Mackevičius, Albinas Rutkauskas-Perkūnas, Augustinas Šablevičius-Jovaras, Povilas Šakėnas-Bijūnas, Stasys Šakėnas-Arūnas, Albinas Valeika-Utenis.

Žuvę partizanai buvo suguldyti Klaibūnų k. prie kelio, netoli rusų kareivių sudegintos A.Gritėno sodybos. Tarp žuvusiųjų buvo ir sunkiai sužeistų, kurie prašė gerti, tačiau niekas jiems jokios pagalbos nesuteikė. Tuo metu dar nebuvo įsakymo žuvusius partizanus guldyti ant grindinio valsčių centruose ir jie buvo palikti vykusių kautynių vietose.

Naktį giminės, tėvai, broliai žuvusiųjų partizanų kūnus susirado ir slaptai išsivežiojo, tačiau negalėjo jų palaidoti kapinėse. Alfonsas Grimža-Gluosnis ir Kazys Grimža-Kulka buvo palaidoti Zerkiškių k. gimtosios sodybos darželyje, Bronius Stalionis-Arimantas ir Stasys Stalionis-Žalvaris Papartynės k. esančio tėvų vienkiemio klojime, Stasys Kilda-Savanoris – pamiškėje, netoli savo gimtųjų namų, Karolis Kadžionis-Vermachtas - Piktagalio kaime esančios tėvų sodybos darželyje, prie kryžiaus, Albinas Valeika-Utenis - Surdaugių k. pamiškėje, netoli Maneikų sodybos, Stasys Šakėnas-Arūnas - Juodgirio, o Antanas Mackevičius ir Napalys Žemaitis - Pauliukonio miške. Broliai Alfonsas ir Kazys Grimžos, atkūrus Nepriklausomybę, buvo iškilmingai perlaidoti į Traupio kapines, Karolis Kadžionis garbingai atgulė Kavarsko, o A. Valeika-Utenis - Troškūnų kapinėse. Broliai Stasys ir Bronius Stalioniai buvo slaptai perlaidoti jau anksčiau, pokariniais metais. Niekada jau nebus surasti partizanų, palaidotų miškuose, palaikai. Stasys Kilda-Savanoris ilsisi Butleriškių, Stasys Šakėnas-Arūnas - Juodgirio, o Antanas Mackevičius ir Napalys Žemaitis - Pauliukonio miške.

Juodgirio kautynės parodė, kad partizaniniame kare pėstininkų kovos taktika netinka ir yra tiesiog pražūtinga. Partizanai niekada neturės tiek gyvosios jėgos rezervų, ginkluotės ir amunicijos atsargų, kiek turi reguliarioji kariuomenė. Partizaninis karas - tai mažų, judrių, manevringų kovinių grupių karas, naudojantis pasalų, staigių išpuolių, diversinių operacijų taktiką su po jų einančiu staigiu atsitraukimu ir išsisklaidymu. Jie niekada nestoja į atvirą mūšį su reguliariąja kariuomene, kuri, naudojant tokią taktiką, yra bejėgė.

Skaitant archyvinę medžiagą - šios karinės-čekistinės operacijos raportą aukštesniajai vadovybei, apie patirtus nuostolius - žuvusius NKVD kareivius - išvis neužsimenama. Atrodytų, tartum jų ir nebūta. Tačiau žuvusius rusų kareivius suskaičiavo ūkininkai, išvaryti „su pastotėmis" surinkti ir suvežti prie kelio jų lavonus: jie buvo sukrauti į sunkvežimius, uždengti brezentu ir išvežti. Rusai savo nuostolius labai slėpė ne tik nuo Lietuvos gyventojų, bet ir nuo Maskvos centrinės valdžios, visaip juos klastojo, mažino, todėl archyvinę medžiagą reikia vertinti labai kritiškai.

Juodgirio kautynės aprašytos remiantis fragmentiniais R. Aleksiūno, A. Veriko, K. Patamsio, A. Radzevičiūtės-Ordienės, Juliaus Miškinio (sūnaus) prisiminimais apie tėvą, papasakotais jo motinos, tėvo bendražygių ir kaimynų. J. Kadžionio prisiminimai apie brolio Karolio žūtį papasakoti jo kovos draugų. Vis tik tiksliausiai ir detaliausiai apie būrio sudėtį, ginkluotę, vadus, jų stovyklą, mūšio eigą, jame dalyvavusius partizanus papasakojo paskutinis gyvas šių kautynių dalyvis Kazys Maneika, gyv. Traupio mstl.

[1] 1945 m. pavasarį Lietuvos partizanų gretose kovojo apie 30 tūkstančių aktyvių partizanų. Iš viso partizanų gretose 1944-53 m. kovojo apie 50 tūkstančių partizanų (Lietuvos kovų ir kančių istorija. Laisvės kovos 1944-53 metais. Sudarė Dalia Kuodytė, Algis Kašėta. Kaunas: LPKTS, 1996, p. 14).

[2] K.Maneika minėjo, kad partizanų atsitraukimą dengė drąsus kulkosvaidininkas, tačiau neatsiminė jo pavardės. Kad partizanų atsitraukimą drąsiai dengė K.Būtėnas, savo eilėraštyje apie Juodgirio kautynes mini partizanų poetė G.Janulytė, o jo mirtį matė A.Radzevičiūtė. (R. P.).

[3] Po sėkmingų kautynių, susirėmimų partizanai sakydavo: „Ot davėm ruskiams „prikuritj!", „gerai gavo „prikurkos!", „sočiai davėm lietuviškos ugnies!" Tokie posakiai atsirado dėl rusams būdingo elgesio: susisukęs suktinę (liaudiškai „bankrutką"), jis rūkančiojo paprašydavo: „Dai prikuritj!" („duok prisidegti!"). Partizanai ir duodavo ugnies, negailėdami.

[4] Klaibūnų k., Juodgirio kautynėse žuvusių partizanų atminimo įamžinimo vietoje, pastatyti kryžiai. Ant vieno jų yra užrašyta Antano Bagočiūno, kilusio iš šalia esančio Vičiūnų k., pavardė. Jis nebuvo šių kautynių dalyvis, o žuvo tą pačią dieną rusų kareiviams krečiant vienkiemus - šiems šaudant į šieno prėslą, kuriame jis slėpėsi, buvo sunkiai sužeistas ir mirė nuo žaizdų savo namuose (R. P.).

Partizanas Karolis Kadžionis-Vermachtas

Trečiasis Kadžionių sūnus Karolis - aukštas, gražus, šviesiaplaukis ir žydraakis vaikinas - nuo pat vaikystės pasižymėjo savitu humoru ir juokais. Buvo labai aktyvus, žingeidus, energingas, linksmo charakterio, jau nuo šešiolikos metų įstojo į Šaulių sąjungos Kavarsko kuopą. Nepaisant metų skirtumo, su Liudu Sudeikiu buvo geriausi draugai, abu šauliai, pramuštgalviai juokdariai, kartais matydavai juos važiuojančius ant vieno dviračio. 1941m. birželio mėn. prasidėjus karui, kartu su broliu Aleksu aktyviai dalyvavo sukilime, nuverčiant sovietų okupacinę valdžią Kavarsko miestelyje, o jam pasibaigus, darbavosi tėvų ūkyje. 1943m. išėjo vokiečių okupacinės valdžios potvarkis, kad visa dirvonuojanti žemė turi būti apdirbama. Dėl to gausių, tačiau mažažemių šeimų suaugę sūnūs buvo skiriami dirbti pas daug žemės turinčius ūkininkus, nebeišgalinčius visos jos laiku apdirbti ir paliekančius dirvonuoti. Seniūnas paskyrė jį tarnauti pas ūkininką Bužicką iš Šovenių k. Abu broliai, Aleksas ir Karolis, jau prieškario laikais buvo ragavę samdinio duonos. Karolis, jaunas vaikinas, nusprendė: „Negu tarnauti, tai jau geriau kariauti!“ Kartu su kitu savanoriu, Gabriu iš Bebriūnų k., nuvyko į Panevėžį ir stojo į vokiečių kariuomenę. Praėję medicininę komisiją, buvo aprengti Vermachto uniformomis ir pasiųsti į apmokymus. Abiejų sūnų motinos buvo iškviestos į Panevėžį pasiimti savo sūnų drabužius.

Kovojo Rytų fronto pietuose, prie Charkovo. Vokiečių okupacijos metu gyvenę žmonės gerai prisimena, kad vokiečiai viešai, nesivaržydami ir nesigėdydami aplinkui esančių žmonių, garsiai gadindavo orą „smirdančiomis žarnų dujomis“. Taip buvo ir fronte. Karoliui bevalgant, priėjęs vienas vokietis tyčia garsiai „pirstelėjo“, tuo patvirtindamas lietuvišką posakį, kad „popiet vokietis durnas“. Karolis, nebūtų jis Kadžionis, šiam bevalgant irgi priėjo ir garsiai „iššovė susitvenkusias dujas“. Įsižeidęs vokietis šoko muštis, Karolis trenkė jam atgal, subėgę dalinyje tarnaujantys latviai stojo Karolio pusėn. Tačiau vokiečių vadovybė palaikė Karolį, nubausdama saviškį vokietuką.

Kartą rusų aviacijos bombardavimo metu maža skeveldrėlė sužeidė Karoliui akį - buvo gydomas Karaliaučiaus (Kionigsbergo) karo ligoninėje, pašalintas akies obuolys ir įdėta dirbtinė akis. Iš karo ligoninės buvo paleistas atostogų į namus. Karolis ir vyresnysis brolis Aleksas, tarnaujantis 12-ajame lietuvių policijos batalione Baltarusijoje, susirašinėjo laiškais. Aleksas paprašė bataliono vado išleisti atostogų į namus, kad abu broliai galėtų pasimatyti. Taip jie ir susitiko tėviškėje, tėvų namuose, sukeldami namiškiams daug džiaugsmo. Karolis broliui sakė, kad į vokiečių kariuomenę tarnauti nebegrįš, įkalbinėjo ir Aleksą pasilikti. Tačiau šis atsakė: „Man bataliono vadas išleisdamas pasakė: „Gerai, Kadžioni, važiuok, bet duok garbės žodį, kad sugrįši!” Aš da-

viau garbės žodį ir turiu jį ištesėti, negaliu išduoti saviškių!“ Pasibaigus atostogoms jis išvyko atgal į savo batalioną, o Karolis nuvažiavo dviračiu į Kavarską pasakyti lietuvių policininkams, kad jis į vokiečių kariuomenę nebegrįšiąs. Šie visiškai nenustebo, o tik pasakė: „Gerai, važiuok namo ir ramiai sau gyvenk. Jei vokiečiai ieškos, vis tiek mes pirmi sužinosim ir tau pranešim!“ Tačiau vokiečiai Karolio nebeieškojo.

1944m. liepą rusai užėmė Anykščius, išgrobstė B.Karazijos vyno fabriką: prisigėrę kareiviai nieko neklausė, darė, ką norėjo, nušovė net du savo karininkus. Apie 20 apylinkės vyrų, tarp jų ir Karolis, pasikinkę „pastotes“ bandė pasitraukti į Žemaitiją, tačiau pavėlavo. Netoli Troškūnų mstl. ant kelio stovintis rusų kulkosvaidininkas jiems pasakė: „Проезда нет!“ (Pravažiavimo nėra!“). Liudas Sudeikis jau norėjo „patraukti“ seriją iš savo „prancūziuko”(prancūziško kulkosvaidžio), tačiau vyrai neleido, sakydami: „Ką tu, „užrušysim” (užkabinsim) kariuomenę, sulėks čia jų „gyvas velnias“, paskui neatsiginsim!“ Dar pabandė važiuoti pro Ramygalą, tačiau taip pat veltui. Ten, pasirodo, irgi jau yra rusai - „проезда нет“, tad visi sugrįžo į namus.

Šeimą rusai ir stribai pradėjo terorizuoti, nes vyriausias brolis Kazimieras ir Karolis slapstėsi nuo šaukimo į rusų kariuomenę. Mama sakė: „Berniokai, gal vienas iš šeimos eikit į rusų kariuomenę, pasiaukokit!“ Karolis jai atsakė: „Mamut, jeigu vienas išeis į kariuomenę, o kitas į mišką, tai šeimos neišgelbės. O aš kariauti ir žūti po raudona vėliava neisiu!“

Klojime, šieno prėsle, buvo įrengta slėptuvė, kurioje Karolis, dažnai kartu su Kazimieru, slėpdavosi. Kazimieras dienos metu, persirengęs moteriškais drabužiais, dirbdavo ir ūkio darbus. Kadangi šeimoje buvo daug seserų, niekas ir dėmesio neatkreipdavo.

1944m. rudenį, po Veršelių kautynių, Karolis išėjo į B. Sudeikio-Čigono būrį. Pas juos dažnai ateidavo alūkėniečiai partizanai Bronius Blauzdys, Jonas Bernatonis-Melagis ir kiti. Karolis susidraugavo ir dažnai vaikščiodavo kartu su Melagiu – drąsiu, linksmu, išradingu „šposininku“. Šis buvo kresnas, žemo ūgio tamsiaplaukis vaikinas, ginkluotas rusišku Degtiariovo kulkosvaidžiu. Užėjus pas ūkininkus, Karolis juokaudavo: „Nuo mūsų nieko nepaslėpsit, aš matau, kas padėta ant lentynų, o jis - kas po lovomis.“ Kartą į Budrių k. užėjus visam būriui jaunų, gražių, linksmų vyrų, Aldutė Petrikaitė pasakė: „Jeigu bent vienas jų žūtų, neįsivaizduoju, kaip reikėtų tai pergyventi!“ Žmonės džiaugdavosi partizanais, juos vaišindavo, valgydindavo, įdėdavo į kelionę lauknešėlį, smulkiai supjaustyto naminio tabako, numegzdavo jiems pirštines, šalikus.

Kartą Karolis su J.Bernatoniu-Melagiu užėjo pas šlubą batsiuvį Šaučiūną ir paprašė sutaisyti batus. Šis pradėjo išsisukinėti, sakydamas, kad bijo – mat rusai, sužinoję taisius partizanams batus, jį nubaus. Karolis tuoj sugalvojo gudrybę: „O mes ne partizanai, mes plėšikėliai, pažiūrėk į mano kelnes - viršutinės nunešiotos, o apatinės - naujos!“ Tas ir patikėjo. „Ir aš, - sako, - esu plėšikėlis, tik „smulkesnio kalibro“ - ką kaimynai padžiauna, aš nudžiaunu. Galėsiu jums parodyti, kur gyvena turtingesni ūkininkai

ir juos „apšvarinsim!“ Už dyką sutaisė batus ir naktį visi trys patraukė pas kaimynus Sadauskus, paskui Pačinskus. Šlubis, kad neatpažintų, likdavo lauke. Įėję į vidų, Karolis su Jonu sakydavo: „Kaimynas atvedė jus apiplėšt!“, o šie negalėdavo patikėt. Pas Sadauskus tyčia jam išnešė padėvėtas kelnes, tačiau šis neima, sakydamas, kad „šie netoli gyvena, paskui jas atpažins“. Pas Pačinskus užėję liepė patiems išeiti ir pažiūrėti į „kaimyną plėšikėlį“. Tas, laikydamas rankoje baslį, artėjant kaimynams traukėsi aplink namą. Galų gale abiems draugams nusibodo šis „žaidimas“. Čiupo batsiuvį už pakarpos ir „įkrėtė beržinės košės“. Po to liepė greičiausiai nešdintis, palydėdami automato serijomis apie kojas. Šlubis, tankiai „raitydamas kulnus“, nurūko sniegu greičiau už „motorines roges”.

1945m. vasario 9 d. apie 80 vyrų, vadovaujami A. Jagielos-Ąžuolo, J. Miškinio ir P. Semėno-Jaguaro, iš Mickūniškių miško bėgo į pagalbą Juodgirio miške besikaunantiems partizanams. Kautynėse prie Klaibūnų kaimo rusams sutraukus dideles pajėgas, po daugiau nei 1 val. trukusio mūšio partizanai ėmė trauktis atgal į Mickūniškių pusę.

J. Kadžionio prisiminimais, Traupio pusėje prasidėjus šaudymui, ataidint granatų sprogimams, motina suklupdė visus vaikus ant grindų ir liepė melstis už Karolį. Pati meldėsi iš maldaknygės, bet paskui jau savais žodžiais, tik girdėjosi kartojant Dievo vardą ir prašant gelbėti Karolį. Sutemus pas juos užėjo P.Semėnas-Jaguaras, kuris, pamatęs Jakeliūnų namo languose šviesą, pasiklausė, ar ten nėra rusų. Jis pranešė, kad Karolis iš pavojingiausios vietos pasitraukė laimingai.

Kaip vėliau paaiškėjo, jų grupė jau buvo pasitraukusi iš pavojingiausios, labiausiai apšaudomos zonos, tačiau rusai bandė juos persekioti. Karolis besitraukiantiems vyrams tarė: „Jūs traukitės, o aš paleisiu dar vieną seriją!“ Priklaupęs ant kelio iš automato prisitaikyti, jis pats gavo penkių kulkų seriją į kairįjį petį, o stojantis į pilvą pataikė dar ir sprogstamoji kulka. Tai buvo mirtinas sužeidimas. Bebėgant prie jo rusų kareiviams, Karolis Kadžionis-Vermachtas susisprogdino granata, kuri nuplėšė jam pusę veido.

Naktį jo kūną namiškiai rogėmis slapta parsivežė į namus. Visiems tai buvo didžiausias skausmas, tikra tragedija, o ypač - mamai. Buvo palaidotas savo gimtuosiuose namuose, darželyje, o prie kapo pastatytas kryžius. Atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, iškilmingai perlaidotas į Kavarsko kapines, šeimos kape.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

Alūkėnų kautynės

Alūkėnų būrio vado Antano Aliuko-Kuprio partizanų veikimo teritorija buvo Alūkėnų ir aplinkui esančių Kirmėlių, Skauradų, Petriškių, Laukagalių kaimų apylinkės. Įdomi Antano Aliuko slapyvardžio istorija - kadangi trumpasis jo ginklas buvo vokiškas Parabellum pistoletas, partizanų pravardžiuojamas Kupriu, taip bendražygių buvo pramintas ir pats vadas.

Vokiečių okupacijos metais jis dirbo Raguvos valsčiaus tarnautoju - žmonės juokdavosi, kad vokiečiai dar iš Panevėžio miesto nespėdavo išvažiuoti, o A.Aliukas per seniūnus ir dešimtininkus žinią, kad šie tikrins ūkininkų prievoles, jau būdavo išplatinęs. Žmonės tikrinimui spėdavo tinkamai pasiruošti - miške paslėpdavo neužpajamuotus gyvulius, į slėptuves supildavo grūdus.

Iškart po karo būryje kartais susirinkdavo iki 50 partizanų, tačiau būrio sudėtis keisdavosi - dalis vyrų laikinai iškeliaudavo į kitas apylinkes ir vaikščiodavo su kitų būrių partizanais, o paskui vėl sugrįždavo. J. Bernatonis-Melagis kurį laiką partizanavo net netoli Kavarsko, B. Sudeikio-Čigono būryje, kiti A. Jagielos-Ąžuolo, A. Vaičekonio-Šermukšnio, A. Baltušniko-Vienuolio ir kituose būriuose. Būryje buvo daug Laukagalių, Šikšnalaukio, Skauradų, Kirmėlių kaimų vyrų.

1945m. pavasarį, per Velykas, netoli Alūkėnų, prie žvyrduobių, Kuprio būrio partizanai surengė pasalą Raguvos ir Troškūnų stribams. Partizanams gerai „davus ugnies“, stribai „supanikavo“ - vieni krito nukauti, kiti, „pridėję į kelnes“, šliaužiojo raiste, o kai kurie, mat buvo civiliai apsirengę, šaukė: „Mes savi, savi!“ Taip vieną stribą, apsimetusį vežėju, partizanai paleido. Kitas, pasimetęs, manydamas, kad „savi“, „pasikėlęs skvernus atplasnojo“ į partizanų rankas pats. Likę gyvi skrebai, padarę didžiulį lanką, suprakaitavę ir uždusę, bėgo atgal į Troškūnus. Žuvo vienuolika stribų kartu su jiems vadovavusiu NKVD leitenantu L.Žilinsku. Kautynėse dalyvavo ir į svečius atvykę būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas ir J. Šileika-Svedrys.

1948m. A.Aliukui-Kupriui žuvus, būriui vadovavo J.Dagelis-Gintaras.

Remtasi: Kaunietis, Romas. Aukštaitijos partizanų prisiminimai, Vyčio apygarda, II dalis, 1 knyga. Vilnius: Vaga, 1998, p. 235-237, 304-309 ir J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

Pasala prie Repšėnų miškelio

Gyventojai pranešė, kad 1945m. balandžio 8 d. rytą Kavarsko skrebai vykdys Repšėnų miškelio pakraščio „valymą“ - „krės“ pamiškės vienkiemius. Būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas ir sako: „Alūkėnuose gerai pasisekė, „įkrėtėm“ skrebams, „suduosim“ ir čia.“

Naktį partizanai užėjo į Troškūnų girioje, maždaug už 3km nuo Repšėnų miškelio esančią eiguvą. Tarpukario laikotarpiu pamiškėse, miškų laukymėse buvo pristatyta vykdantiems miškų priežiūrą eiguliams daug naujų eiguvų su gyvenamaisiais namais („gryčiomis“) ir ūkiniais pastatais. Įėję į trobos vidų, iš pradžių nustebę, partizanai pradėjo juoktis - iš pečiaus (krosnies), išgirdęs, kad atėjo saviškiai, nustūmęs malkas[1] ropojo nuo rusų besislapstantis eigulys A. Šukevičius. „Ką tu čia darai!? - tarė juokdamiesi vyrai. - Tuoj ateis išvadavimas, o tu jį sutiksi tupėdamas pečiuje! Jau geriau einam su mumis!“

Repšėnų miškelyje partizanai susikūrė laužą, šildydamiesi ir laukdami aušros aptarė veikimo planą: kurioje vietoje surengs pasalą, kaip išsidėstys, kur išstatys kulkosvaidžius, kada ir iš kokio atstumo, pagal duotą A. Jagielos-Ąžuolo komandą, pradės šaudyti. Išeidami nusirengė sunkesnius, nepatogius drabužius, palikdami juos prie laužo saugoti keliems blogiau ginkluotiems vyrams ir patraukė į miško pakraštį.

Pasalai išsidėstė pamiškėje, už kokio puskilometrio nuo partizano J. Butkaus-Karklo sodybos - sugulė negilioje lomoje už kelmų, medžių, užimdami šaudymui patogias pozicijas. Skrebai artinosi pamiške nieko neįtardami. Juos prisileidę arčiau, partizanai atidengė ugnį. Tačiau, nors kirto pirmi, turėdami laiko prisitaikyti, ugnis buvo netaikli. Pagal partizano Jono Keraičio-Liepsnos prisiminimus, nušovė tik du skrebus. Po trumpos panikos šie sugulė ir „dėjo“ atgal. Susišaudymo metu, partizanavęs tik kelias valandas, žuvo A. Šukevičius. Nors ir gulėjo už kelmų, lomoje, žemoje vietoje, matyt rikošetu atšokusi kulka pataikė jam į galvą. Toks, pasirodo, trumpas ir tragiškas buvo jo partizaniškas kelias.

Netrukus atbėgo prie laužo pasilikę partizanai su keliais pas juos atėjusiais besislapstančiais vyrais. Jie atnešė paliktus drabužius ir pranešė, kad iš miško gilumos, šaukdami: „Вперед, неотставать!“ („Pirmyn, neatsilikti!“), atitreška rusai. Šie garsiai šaukdavo, norėdami išvengti susidūrimo su partizanais, kad šie spėtų pasitraukti jiems iš kelio. A.Jagielos-Ąžuolo vyrai negaišdami laiko pasičiupo draugų atneštus drabužius ir spėjo šonu, per siaurą proskyną, apeiti rusus ir pasitraukti į Vėžio mišką, o iš jo - į Troškūnų girią.

Rusai ir skrebai „krėtė“ J.Butkaus-Karklo sodybą, ieškodami partizanų sudegino klojimą. Partizano A. Šukevičiaus kūnas buvo nuvežtas į Raguvos miestelį ir paguldytas aikštėje šalia stribynės.

Belieka pridurti, kad rusai, siekdami nukreipti partizanų dėmesį, kaip „masalą“ dažnai naudojo skrebus: šie „krėsdavo“ pamiškės vienkiemius, vykdydami turto konfiskacijas slankiodavo pamiškėmis. Žinodami, kad partizanai neatsispirs pagundai jiems „įkrėsti“ ir susirinks miško pakraštyje, rusų kareiviai „šukuodavo“ mišką iš kitos pusės, kad partizanai atsidurtų „tarp dviejų ugnių“. Taip nutiko Juliaus Miškinio vadovaujamam būriui Mickūniškių miške.

Remtasi: Kaunietis, Romas. Aukštaitijos partizanų prisiminimai, Vyčio apygarda, II dalis, 1 knyga. Vilnius: Vaga, 1998, p. 304-309 ir J. Kadžionio-Bėdos bei S.Kauniečio-Prietėliaus prisiminimais.

[1] Greitam pasislėpimui buvo naudojamas ir nuo pelenų išvalytas „pečius“. Besislapstantis įlįsdavo į jo vidų, o priekyje, pakuroje, sukraudavo kūrenimui sudėtas malkas. Nei rusams, nei skrebams ir į galvą neateidavo, kad tokioje ankštoje vietoje gali tilpti žmogus. Tačiau „baimės akys didelės“ - esant pavojui, žmogus susirangydavo ir mažesniame plote.

Mickūniškiečiai. Būrio vadas Julius Miškinis

Mickūniškių k. vyrai irgi nesiruošė guldyti galvų už svetimos valstybės interesus. Vieni slapstėsi, kiti stojo į partizanų būrį, vadovaujamą ats. ltn. Juliaus Miškinio. Tai buvo pirmosios bangos - stichinės, pačios didžiausios ir masiškiausios - partizanai. Tuo metu būriai tradiciškai buvo vadinami vadų vardais. Mickūniškių k. partizanai irgi buvo vadinami pagal vado pavardę - Miškinio būrys. Kaip prisimena žmonės, būrio vyrai žiemą važinėjo dviem „padvadom“ (rogėm).

Julius Miškinis 1944m. rudenį buvo paimtas į rusų kariuomenę, tačiau pamatęs ten tvyrojančią betvarkę, savivalę, neapykantą lietuviams, iš Pagėgių kareivinių pabėgo, sakydamas, kad rusams niekada netarnaus.

Jis ėmė burti Mickūniškių k. ir jo apylinkių vyrus į partizanų būrį, kurį sudarė:

1. Julius Miškinis - būrio vadas, žuvo 1945-03-21 Mickūniškių k.

2. Romualdas Aleksiūnas - 1940-41m. LAF narys, Birželio sukilimo dalyvis, dalyvavo užimant Kavarsko mstl., nuo 1942 m. LLA narys. Po Vietinės rinktinės išformavimo ltn. Antanas Žižiūnas į jų sodybą atvežė paslėpti prancūziškus šautuvus, šaudmenis, kuriuos vėliau perdavė kpt. J. Krikštaponio būriui. Po būrio vado J. Miškinio žūties perėjo į A. Juzukėno-Liūto būrį, vėliau legalizavosi, dirbo, mokėsi, buvo suimtas, teistas, kalėjo Sibiro lageriuose.

3. Jonas Aleksiūnas - žuvo 1945-03-21 Mickūniškių k.

4. Vladas Žemaitis-Audra (vadintas Ladziuku) - po vado žūties perėjo į Žaibo būrį, žuvo 1950-01-12 , Vičiūnų k.

5. Vaclovas Urbonas

6. Vincas Orda

7. Petras Statkevičius

8. Antanas Žemaitis

9. Ipolitas Kizys

10. Napalys Žemaitis - žuvo 1945-02-09. Juodgirio kautynėse.

11. Adolfas Radzevičius

12. Ciprijonas Semėnas ir

13. Napalys Semėnas (broliai).

Kiti buvo ryšininkai, rėmėjai arba slapstėsi:

Pranas Aleksiūnas - buvo beginklis, slapstėsi.

Stasys Janulis - nepilnametis, partizanų ryšininkas ir rėmėjas, nužudytas skrebų. Bronius Semėnas, jauniausias iš trijų brolių Semėnų, partizanų rėmėjas, šešiolikmetis, nužudytas skrebų.

Dažniausiai būryje būdavo 10-12 vyrų.

Mickūniškių k. ir jo apylinkėse slapstymuisi buvo iškasta aibė bunkerių. Kasdavo naktimis, padedami giminaičių ar kaimynų. Esant įtarimui, kad bunkeris nebesaugus, gali būti „iššifruotas“, jį negailėdami palikdavo - pereidavo slėptis į kitą arba greit, per naktį, išsikasdavo naują.

Julius Miškinis buvo aukštas, atletiškas, labai stiprus vyras. Laisvai pakeldavo arklį, o Žiurlių malūne du grūdų maišus pasikišęs po pažastimis nešdavo taip lengvai, tartum pūkinius. Buvo labai ryžtingo, karšto charakterio. Jo būrys jau buvo surengęs keletą pasalų skrebams, dalyvavo kautynėse prie Klaibūnų - buvo atbėgę padėti Juodgiryje besikaunantiems partizanams.

Ginkluotas buvo labai retu, galingu ginklu - Mauser C96, kurio medinį dėklą galėdavai prie pistoleto pritvirtinti kaip buožę. Taip pat nešiojosi rusišką diskinį automatą PPŠ, prie diržo turėjo pasikabinęs granatas.

1945m. kovo 21 d. šalia Mickūniškių kaimo esančiame Semėnų vienkiemyje - vadinamojoje Semėnynėje - apsistojo 12 skrebų su rusų kareiviais būrys (kai kurių žmonių prisiminimais, vykdė turto konfiskaciją). Gyventojai atbėgo jiems pranešti. Julius, būdamas karšto charakterio, nusprendė įkrėsti „driskiams“. Kadangi sodyba buvo vos 200m nuo pamiškės, pulti nutarė nuo miško pusės. Būrys susirinko miške, o Julius išėjo su žiūronais į miško pakraštį pasižvalgyti. Tą dieną jo pėdomis, matyt, neatsilikdama sekė tragiška lemtis. Iššvalgęs vienkiemį, nepastebėjo jame į eglę įlipusio rusų kareivio - slapuko. Šis tuojau sukėlė visus ant kojų.

Tačiau netrukus visi suprato, kad didžiausias pavojus atslenka visai iš kitos pusės - jau aiškiai girdėjosi, kaip iš miško gilumos atitreška grandine išsidėstę rusų kareiviai. Būrys skubiai traukėsi. Bėgdamas mišku per brūzgynus, tankius krūmus, Julius pametė savo pistoletą Mauser C96 - jo nebuvo prisirišęs šikšnele. Bandant į persekiojančius rusus paleisti automato seriją, šis užsikirto. Belipant per netoli miško pakraščio esančią tvorą, skirtą gyvuliams atitverti, kad šie nepatektų į mišką, sprogstamoji kulka pataikė jam tiesiai į kailinukų velkės sagą, išplėšdama vidurius. Julius parkritęs metė į rusų kareivius granatą, tačiau ši nesprogo. Kita granata norėjo susisprogdinti, pridėdamas ją prie veido, bet ši sprogo anksčiau, nutraukdama jam ranką. Pribėgus skrebams ir rusams, iš skausmo šaukė, kad greičiau jį pribaigtų. Šie užmušė jį šautuvų buožėmis, ištaškydami smegenis.

Šioje „scenoje“ dalyvavo ir traupietis Marijonas Kazlauskas, tarnavęs Raguvoje skrebu. Vėliau visiems pasakojo, gyrėsi, kad tai jis pričiupo Julių Miškinį. Tačiau jam buvo atkeršyta - Žaibo būrio partizanai A. Mincė-Lietus ir V. Žemaitis-Audra jį pričiupo ant vieškelio, prie Traupio kapinių vartų, begrįžtantį su automatu ant peties į Raguvos stribyną.

Rusų kareiviai būrio vyrus išstūmė į laukus. Už kelių šimtų metrų nuo miško, prie V.Ordos klojimo, į rusus atsigulęs šaudė Jonas Aleksiūnas. Rusų kareiviai apibėgo lanku ir nukovė jį iš užpakalio. Kiti vyrai laimingai išbėgo, pasislėpė. Vincas Orda buvo apsiavęs mediniais, labai nepatogiu apavu - bėgant lauku, kulka pataikė jam į kulną. Pasiekęs mišką, jis pasielgė labai gudriai - perbėgo nenutirpusio sniego plotą, palikdamas aiškias pėdas, o pats metėsi į šoną ir pasislėpė už tankių eglaičių. Iš paskos atsiviję rusai, pamatę sniege paliktus pėdsakus, nulėkė jo ieškoti gilyn į mišką.

Žuvęs J.Aleksiūnas gulėjo aukštielninkas ankstyvo pavasarinio polaidžio baloje. Atėjusi žmona atsiklaupė šalia vyro į ledinį vandenį ir meldėsi.

Sužinojusi, kad žuvo Julius, uošvienė nėščios žmonos Emilijos eiti prie žuvusio vyro neleido, tramdydama ašaras, išėjo pati. Miško pakraštyje rado gulintį sūnų šautuvų buožėmis suskaldyta galva, su į išorę išvirtusiomis smegenimis, sprogusios granatos nutraukta ranka. Susitvardžiusi, smegenis sukišo atgal ir nusiėmusi skarelę aprišo jam galvą. Vėliau kaimynė pasakojo, kad užbėgę pas ją skrebai mazgojosi kruvinas rankas ir keikėsi: „Ot banditas, dar šaukėsi Jėzaus!..“

Kitą dieną į Mickūniškių k. esančią Miškinių sodybą atvažiavo Raguvos skrebai, atsivarė ūkininkus su „padvadomis“ (vežimais) ir konfiskavo viską, ką tik rado namuose: išsivežė indus, vilnas, siūlus, miltus, lašinius, grūdus, kiaules, net vaikų rūbelius iš lovelių ištraukė. Išsivarė, pririšę prie vežimų, abi karves, arklius, pasiėmė jų pakinktus. Be pieno, maisto atsargų buvo palikta visa šeima - Juliaus motina, nėščia žmona ir trys mažamečiai vaikai.

Abu žuvusius vyrus laidoti kapinėse buvo uždrausta. Kaimynai sukalė karstus, aprengė juos kostiumais ir palaidojo tame pačiame Mickūniškių kaime, šalia kelio. Kryžiaus pastatyti valdžia neleido. Ant kapų pasodintas gėles okupantų pakalikai naktimis išraudavo, žemės kauburėlius - išspardydavo. Juliaus žmona, kad išliktų tiksli palaidojimo vieta, giliai į žemę buvo įkalusi ąžuolinį kuolą.

1949 m. vykusių masinių trėmimų metu J. Miškinio žmona Emilija, kartu su keturiais mažamečiais vaikais, buvo išvežti į Sibirą.

1969m. šeimai sugrįžus iš Sibiro į gimtąjį kaimą, abu partizanai buvo iškasti ir perlaidoti į Traupio kapines.

Šios tragiškos kautynės - tai rusų ir skrebų naudojamos taktikos prieš partizanus pavyzdys. Skrebai dažnai buvo siunčiami į pamiškės vienkiemius kaip „masalas", NKVD karininkams labai motyvuotai galvojant, kad partizanai, norėdami šiems „įkrėsti", susirinks miško pakraštyje. Tuo pačiu metu rusų kareiviai iš miško pusės „šukuodavo" mišką, stengdamiesi partizanus išstumti į laukus ir sutriuškinti.

1945m. daugelis būrio partizanų ir besislapstančių vyrų legalizavosi, o Vladas Žemaitis-Audra (Ladziukas) perėjo į Žaibo būrį. Mickūniškių k. žmonės labai nukentėjo nuo sovietinio teroro ir represijų, į Sibirą buvo ištremtos net 9 šeimos: Vingilų, Ribokų, Semėnų, Kizių, Laurinavičių, Indriūnų, Miškinių, Banilevičių ir kt. Kai kurie tremtiniai Lietuvos jau nebeišvydo - mirė Sibire nuo nepakeliamo darbo, bado ir šalčio.

Remtasi Juliaus Miškinio (sūnaus), Aldonos Radzevičiūtės-Ordienės, išlikusiais fragmentiniais Vinco Ordos atsiminimais. Tremtinės Emilijos Miškinienės (1918-2003) atsiminimai užrašyti 1999m. Prieiga internete: http://traupis.lt/index.php?option=com_content&task=view&id=99&Itemid=1, 2017-12-11.

K.Maneika: pirmosios bangos partizano likimas

Surdaugių k. gyvenantis Kazys Maneika, aštuoniolikmetis vaikinas, su draugais iš anksto ruošėsi ginkluotai kovai. To laikmečio Lietuvos jaunimas buvo vieningas, patriotiškas, visi ilgėjosi lietuviškos tvarkos ir laisvės dienų. Gegužinėse, vakaruškose susitikę jaunuoliai tardavosi, kaip pasipriešinti rusams, iš kur gauti ginklų.

1944m. vasarą, po rusų-vokiečių kautynių prie Surdaugių k., Kazys pakrūmėje rado du vokiečių kareivių paliktus karabinus Mauser 98K. Vieno karabino vamzdžio galas buvo sulenktas - jį padovanojo draugui Vytukui Stalioniui. Nupjovus dalį vamz-

džio, gavosi trumpavamzdis šautuvas – šūvio metu būdavo didžiausias trenksmas, o atatranka tokia didelė, kad tiesiog versdavo iš kojų. Kazys savo vokišką šautuvą išmainė į rusišką Mosino kavaleristo karabiną – irgi patikimą, tačiau trumpesnį ir lengvesnį.

Stichiškai, niekam neraginant, susiorganizavo ir partizanų būrys, kurį sudarė Papartynės, Zerkiškių, o daugiausia - Surdaugių k. jaunimas. Tarp jų buvo daug brolių, pusbrolių, giminaičių, kaimynų, klasiokų, nuo vaikystės pažįstamų, ištikimų draugų. Jiems vadovauti ėmėsi didžiausią autoritetą apylinkėje turintys vyrai: du broliai zerkiškiečiai - Kazimieras Grimža-Kulka ir Alfonsas Grimža-Gluosnis, bei du papartyniečiai - broliai Stalionis Stasys-Žalvaris ir Stalionis Bronius-Arimantas. Jie bendrai spręsdavo visus reikalus, o būrys buvo vadinamas Surdaugių būriu. Tokie pat procesai vyko ir kituose kaimuose – stichiškai, natūraliai, be vilionių ar prievartos, organizavosi kaimų būriai – repšėniečiai, mackeliškiečiai, mickūniškiečiai, dabužiečiai, kavarskiečiai, troškūniečiai, raguviečiai ir kt.

Jau 1944 m. rudenį būrys du kartus buvo suorganizavęs pasalas skrebams ir rusams, vieną kartą su jais susišaudė, tačiau šie būdavo labai atsargūs, stengdavosi spąstų išvengt. Abiejose pasalose dalyvavo ir vienas iš jauniausių būrio partizanų Kazys Maneika, pavojingose situacijose pasižymėdavęs drąsa, šaltakraujiškumu ir sumanumu.

1945m. vasario 9 d. Kazys dalyvavo Juodgirio kautynėse. Jose kovėsi drąsiai, kaip patyręs karys, nukaudamas NKVD kareivį, nušovusį jo pusbrolį A.Valeiką. Po to Kazio Maneikos sumaniai vedama penkių partizanų grupė viena iš pirmųjų pasiekė Juodgirio miško pakraštį ir, nors ir persekiojama, apšaudoma, tačiau laimingai, be nuostolių, pasitraukė į gimtąjį Butleriškių mišką.

Juodgirio kautynėse žuvus visai būrio vadovybei, būrys išsisklaidė į grupeles, slapstėsi bunkeriuose, tarpusavyje palaikydamas ryšį. Kazys išsikasė bunkerį miškelyje, netoli Striogų vienkiemio.

1945m. birželio 13 d. jis savanoriškai dalyvavo Dabužių kautynėse. Į jas buvo kviečiami vyrai iš įvairių apylinkių, todėl jų 30 vyrų būryje buvo ir daug jam nepažįstamų partizanų. Sutartoje susitikimo vietoje jų laukęs ltn. Bronius Žižiūnas-Giraitis pajuokavo: „Renkas vyrai, žygis bus!“ Iš jų būrio savanoriais į Dabužių kautynes išėjo Kazys Maneika, broliai Alfonsas ir Petras Diliūnai ir dar keli, iš viso - penki vyrai.

Jų būrys Dabužiuose besikaunantiems partizanams atskubėjo į pagalbą, tačiau pavėlavo, suspėjo tik „ant liekanų“ - šie be panikos, tvarkingai atsišaudydami, traukėsi. P.Diliūnas, augalotas, dviejų metrų ūgio vaikinas, buvo lengvai sužeistas - kulka „perdrėskė“ sėdynę. Dėl tokios „intymios“ vietos sužeidimo vyrams buvo proga pašposyti: „Petrai, - juokdavosi, - žiūrėk, kitą kartą šaudydamas nebekelk „ruros” (užpakalio).“ O šiam tokie juokai nelabai patikdavo, truputį pykdavo.

Petro Diliūno šeima jau buvo ištremta į Sibirą, kur nuo bado mirė du jo mažamečiai vaikai.

1945m. vasarą ir rudenį labai daug vyrų legalizavosi, būrys iširo. 1946m. žiemą buvo paskelbta 1927m. gimimo vyrų mobilizacija į karinius statybos batalionus. Padedamas Degionių k. seniūno B.Puodžiūno, pasijauninęs vienais metais (pertaisęs gimimo metus iš 1926m. sausio 27 į 1927m. sausio 27 d.), Kazys Maneika, nuslėpdamas savo partizaninę veiklą, užsiregistravo pas Kavarsko Vykdomojo komiteto pirmininką savanoriu į formuojamus statybos batalionus. Jie turėjo atstatyti susprogdintus tiltus per Nemuną Rytprūsiuose. Netrukus atsidūrė Gelvonų mstl. kareivinėse, mokomojoje kuopoje.

Visi kareiviai buvo lietuviai, tarp jų – dauguma legalizuotųjų. Jie labai nekentė Gelvonų skrebų, susitikę juos iškoliodavo, o šie jų kitaip kaip „banditais“ ir nevadindavo. Vieną naktį keletas jų kuopos vyrų beveik mirtinai priplūkė (sumušė) keturis vietinius Gelvonų skrebus, sudaužė jų šautuvus, suskaldė buožes. Rusų vietinio garnizono (įgulos) kareiviai atėjo ir keršydami iššaudė visus jų kareivinių langus. Mokomajai kuopai vadovavo rusų tautybės kapitonas, buvęs frontininkas, labai geras vyras. Jis gražiuoju liepė dalyvavusiems muštynėse išeiti iš rikiuotės, o po to juos paslėpė sandėliuose. Rusų garnizono NKVD karininkai, kartu su apibintuotomis galvomis, išsuktomis rankomis, šlubuojančiais, vos bepasivelkančiais skrebais kelis kartus apėjo kuopos rikiuotę, tačiau dalyvavusių muštynėse taip ir neatpažino. Tarp savųjų, kuopoje, išdavikų irgi neatsirado, už tai kapitonas juos ir pagyrė, sakydamas: „Su tokiais galima ir į frontą eit!..“ Apmokymai truko vieną mėnesį, lietuviais nepasitikėjo, kareiviams buvo išduoti mediniai šautuvai. Tik šaudykloje į taikinius šaudė jau tikrais karabinais, tačiau apsupti ginkluotų rusų kareivių.

Po karinių apmokymų juos išvežė į Rytprūsius, į Tilžę. Vėliau dalį kareivių išsiuntė į maždaug už 40km esančią miestelio lentpjūvę. Vieni miške kirto medžius, kiti gateriais pjovė iš rastų lentas tilto statybai. Labai nustebino ištuštėjusios, po rusų okupacijos likusios be gyventojų Rytų Prūsijos vaizdas. Vokiečių gražūs, raudonų plytų namai viduje buvo paversti tiesiog išvietėmis, viskas, kas tik įmanoma, išdaužyta, sulaužyta, ant grindų mėtėsi brangiausių porcelianinių indų, sietynų, veidrodžių šukės, langai išmušti, baldai sudaužyti į šipulius šautuvų buožėmis, visur išmatų smarvė. Taip pasireiškė dviejų kultūrų - Rytų ir Vakarų - susidūrimas realybėje.

Prasidėjo tilto statybos darbai, tačiau maitinimas buvo toks prastas, kad visi badavo. Dienai tegaudavo 500 g duonos „pajkę”, kurią suspaudus varvėdavo vanduo, o sriuba tebuvo virintas vanduo, kuriame plaukiodavo kelios kruopos. Viskas buvo išvagiama.

Po trijų mėnesių važiuojant su „palutarka“ parsivežti duonos, girtas vairuotojas ties posūkiu nesuvaldė mašinos, kuri kelis kartus apsivertė. Avarijos metu Kaziui lūžo šlaunikaulis. Sovietsko karo ligoninėje jį gydė keturis mėnesius, tačiau sugipsuota koja vis tiek buvo ištinusi kaip „kaladė“. Karo medicininės komisijos sprendimu, kaip nebetinkamas tolimesnei tarnybai, buvo komisuotas ir, ištarnavęs rusų kariuomenėje 7mėn.,

paleistas į namus. Kartu iš ligoninės paleido komisavę ir jo draugą Juozą Jovaišą iš Šilų k. Mat šis badaudamas pradėjo virti visokias maisto atliekas ir labai apsinuodijo. Grįžęs į namus, po 2 savaičių Juozas mirė.

Namuose koja po kiek laiko pagijo. Vėl su draugais eidavo į šokius, gegužines, susitikdavo su partizanais. Nors ir žiaurūs, sunkūs buvo laikai, tačiau tai buvo jaunystės dienos, linksmos, su nuotykiais, kurias ir šiandien prisimena su šypsena.

Pagal K. Maneikos prisiminimus.

Partizano Broniaus Kacevičiaus istorija

Veršelių k. gyvenančio Broniaus Kacevičiaus mobilizacija į rusų kariuomenę nebelietė - buvo jau vyresnio amžiaus. Jis dirbo Dabužių miške eiguliu, o šis apie mišką žino viską. Rusai išsikvietė jį į Kavarsko NKGB skyrių, kelias dienas palaikė daboklėje, pamušė, kad „ateitų į protą," ir prievarta užverbavo. Bronius grįžęs namo labai sielojosi, sąžinė neleido dirbti tokio judošiško darbo - šnipinėti ir skųsti kaimynus, savo krašto žmones, pranešinėti, pas ką užeina miškiniai. Atėjo pas partizanus, prisipažino esąs užverbuotas, tačiau sakė jiems dirbti nesiruošiąs, geriau jau nusišaus. Partizanai tuoj sugalvojo jam išeitį: „Kam tau nusišauti, jau geriau eik partizanauti!" Taip jis įstojo į B.Sudeikio-Čigono būrį. Netrukus, keršydami, rusai ištrėmė į Sibirą jo šeimą su penkiais vaikais.

Tačiau jo partizaninis kelias buvo labai trumpas. 1945m. pavasarį, prieš pat Velykas, Bronius Kacevičius su Stasiu Žemaičiu užėjo į svečius pas Joną Maldžių. Buvo šviesi naktis, mėnesiena ir juos pastebėjo pasalaujantys rusų kareiviai. Tyliai prislinkę, jie pravėrė langinę ir pamatė už stalo sėdinčius du ginkluotus partizanus. Šovė tiesiai per langą: Bronių iškart nukovė mirtinai, o jo draugą Stasį sužeidė į plaučius.

B.Kacevičių rusų kareiviai atvežė į Kavarską ir paguldė ant grindinio, prie šventoriaus vartelių. Parapijiečiai, kaimynai, giminės ir pažįstami iš Veršelių ir Mackeliškių kaimų Velykų išvakarėse ėjo į bažnyčią, o rusų kareiviai linksminosi. Su rusiška mašina „palutarka" priekiniu ratu užvažiavus ant negyvo žmogaus pilvo, kūnas susilenkdavo, tarytum keldavosi, o rusai juokdamiesi šaukdavo: „Смотрите, бандит ещё живой!" („Žiūrėkit, banditas dar gyvas!").

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos, V. Simanonytės-Patamsienės prisiminimais.

L. Sudeikio-Klajūno prisiminimų nuotrupos

Pavasarį pasirodė pirmosios žibutės ir... gyvatės. Raiste jų būdavo tiek daug, kad gulinčiam ant samanų šliauždavo per milinę.

Rytais eidavo į žvalgybą - pamiškės vienkiemių gyventojų sutartiniai ženklai perspėdavo apie pavojų.

Partizanavimo pradžioje, kol dar nebuvo išsirinkę vadų, buvo „palaida bala". Vyrai nutarė pulti Mackeliškių k. esančius rusus, o vienas iš brolių Šablevičių, stambus, tvirtas vyras, sako: „Aš rusą ant pečių parsinešiu!" Liudas atsakė: „Negalvok, kad rusai supuvusiom bulvėm mėtosi!" Bet juk neperkalbėsi.

Kartą sugulė miško pakraštyje, pasistatė kulkosvaidį. Netoliese, ant keliuko, sustojo penki rusų kareiviai, o jų viduryje – Tamoliūnas iš Veršelių k. skeryčiojasi, kažką aiškina. Pozicija buvo labai patogi, galėjo kaipmat visus išguldyti, tačiau pagailėjo kaimyno. O šis, pasirodo, jų nepagailėjo, išdavė.

Liudas su broliu Broniumi nakvojo prie pat miško esančiame kluone. Rytą Broniaus žmona, atvedusi karvę, pranešė: „Veršeliuose rusai!" Su ginklais išbėgo į mišką, o ant šieno prėslo liko antklodė ir kailiniai. Žmona nuėjo į „gryčią" (trobą) ir sau skuta bulves. Įpuolę rusų kareiviai šaukia: „Kas kluone miegojo!? Banditai!?" Šeimininkė ramiai sako: „Kluone vaikai dieną miega." Taip ir išsisuko.

Po Veršelių kautynių praėjo kelios dienos. Albinas Pivoras-Briedis išėjo parnešti vandens, o tuo metu netoli stovyklos kažkas pradėjo šaudyti. Vyrai iškart saugumo dėlei persikėlė į kitą vietą. Albinas, grįžęs į stovyklą, draugų neberado. Vadas B. Sudeikis-Čigonas nuėjo jo ieškot. Rado nuliūdusį, vos neverkiantį, sėdintį po egle. Apsidžiaugė abu - ir Bronius, ir Albinas.

Į Sibirą pradėjo tremti partizanų šeimas, nebebuvo iš kur parsinešti maisto. Keturiese - L.Sudeikis-Klajūnas, B.Sudeikis-Čigonas, A.Velanis-Tigras ir B.Pivoras-Briedis - išėjo pas žmones „kalėdoti". Gyventojai pranešė: „Sodeliškėse skrebai." Vienas partizanas įlipo į medį, pasižvalgė per žiūronus - akurat, visur laksto ginkluoti stribai, atkirs nuo miško, bus blogai. Trumpai pasitarę, nutarė trauktis link Diliavietės, o iš ten per Mackeliškes Dabužių miško link. Perėję Pienios pelkes, netikėtai priekyje pamatė jiems ginklais mojančius stribus. Metėsi atgal ir, plačiai išsisklaidę, bėgo šuoliais, tai į kairę, tai į dešinę. Stribai pradėjo į juos šaudyti. Bronius atsigulė ir iš kulkosvaidžio paleido į juos porą serijų. Perbėgo mažą miškelį, išbėgo į Repšėnų lauką. Bronius visai „išsimušė iš jėgų", pavargo. Liudas paėmė iš jo kulkosvaidį, o jam atidavė savo automatą. Brolis, vis atsigręždamas, trumpomis serijomis atsišaudė, nes skrebai neatstodami lipo ant kulnų, tebuvo už kelių šimtų metrų. Tada Liudas pasikeitė ginklais su

A.Velaniu-Tigru - pasiėmė jo rusišką „dešimtuką“. Gerai prisitaikė -„trinkt“, vienas stribas negyvas ant žemės – plumpt! Kiti stribai, nustebinti tokio tolimo, taiklaus šūvio, sustojo ir noras vytis jiems iškart išgaravo.

Pribėgo pamiškę šalia Kauniečių vienkiemio ir susėdo pailsėti. Mato - iš tvarto išeina visi trys broliai - Alfonsas, Petras ir Stasys Kauniečiai. Bronius nuėjo su jais pasikalbėti, o netrukus atskubėjo Stasys ir parsivedė juos į namus.

Po savaitės gyventojai pranešė, kad skrebai nuvažiavo į Vaidevučius išgabenti vieno okupantų pakaliko (Kernagio) šeimą į Kavarską, mat partizanai jį buvo įspėję ir pagąsdinę. Greitai susiruošė dvylika vyrų ir iššygiavo surengti jiems pasalą. Prie alksnyno pasiskirstė pusiau: vieni pasiliko miškelyje, o kiti perėjo į kitą kelio pusę, kur buvo gilus griovys, atstojęs patogų apkasą. Belaukdami mato - atvažiuoja baldų, daiktų pakrauti vežimai, o viename jų - „katukas“ (iš lentų sukaltas medinis narvas) su kiaule. Trys skrebai atsiskyrė ir nuėjo Diliavietės link. Prasidėjus susišaudymui, jie norėjo pabėgti į Sodeliškes ir staiga, netikėtai, atsidūrė partizanams už nugarų. Liudas gerai prisitaikė ir paspaudė gaiduką – „trinkt!” Vieną stribą iškart nukirto, o kiti nubėgo už kalniuko. Kautynės nurimo. Vienam reikia eit pas nušautąjį, paimt jo ginklą. Jaunam partizanui Liudas tarė: „Gerai, eik. Pirštą laikyk ant gaiduko, kad galėtum staiga iššauti. Eik 300 metrų, bus bala, viksvos, kuriose jis gulės. Jam sujudėjus - šauk!“ Šūvis! Ištiško purvai. Vaikinas užsikabino šautuvą ant nugaros, antrą pasiėmė. Grįžo atgal. Mokė kaip vaiką, nes dar jaunas, kariuomenėj netarnavęs.

Būrio vadas B.Sudeikis-Čigonas pasiuntė partizaną Edvardą Miškinį nueiti Mackeliškių k. pamiškėn į žvalgybą. Netrukus išgirdo keletą automato serijų ir vėl ramu. Anksčiau grįžęs žvalgas pranešė, jog pas pamiškės gyventojus yra sutartiniai pavojaus ženklai. Grįžęs E.Miškinis papasakojo, kad pas Petrą Simanonį yra kažkokie partizanai. „Jie man mojavo, šaukė, kad eičiau pas juos, šaudė į viršų.“ Liudas jam atsakė: „Tai ne toks kiemas, kad dienos metu ateitų partizanai.“

Pasinaudota: Laisvės kovų archyvas, LPKTS 30 t., 2001; Už Lietuvą atidavė viską. Iš partizano Liudo Sudeikio prisiminimų, p. 168-217.
P.S. Prie Diliavietės žuvusiam Kavarsko skrebui giminės pastatė medinį kryžių, kuris prie kelio, tarp Pienionių ir Malgažatavos, tebestovi iki šiol. Šiame susirėmime, nors ir neminima, buvo į kojų sužeistas B.Pivoras-Briedis, sugadintas jo Degtiariovo kulkosvaidis, ieškodamas pagalbos, jis atėjo į Kadžionių vienkiemį, kuriame paskui dvi savaites gydėsi. Tai aprašyta skyriuje „Sužeistas partizanas”. Abu broliai – Albinas ir Bronius, Pivorai, buvo vadinami Briedžiais, Briedžiokais, nes tokią pravardę turėjo jų tėvas (pagal V.Simanonytės ir J.Kadžionio atsiminimus).

„Stoj! Kto idiot?“(Stok! Kas eina!?)

Mickūniškietis R.Aleksiūnas aplankė namiškius ir įsidėjęs maisto sutemus išėjo į Juodgiryje esančią būrio stovyklą. Einant naktį, rusiškas PPŠ automatas visada būdavo „užvestas“, nes bet kada galėjai „užlipti ant vamzdžių“ (pasalos). Priėjo nupjautą rugių lauką ir, pro sustatytas gubas, pasuko tiesiai link miško. Buvo tamsu, „nors į akį durk“. Iki pamiškės belikus kokiems 30m, iš vienos gubos pasigirdo prislopinta rusiška komanda: „Стой! Кто идиот?“ („Stok! Kas eina?“) - „Свои, не узнаёшь?“ („Savi, ar nepažįsti?“) - tyliai, ramiai, tartum savas, atsakė, nelėtindamas žingsnio. Rusai truputį susimėtė, trumpam uždelsė, o kada pasigirdo garsi komanda: „Стой!“(Stok!), jis keliais šuoliais spėjo pasiekti mišką. Užpakalyje pokštelėjo į viršų paleista šviečiamoji raketa, sutrinksėjo šūviai, tačiau jie buvo nebepavojingi - jį jau dengė miškas.

Romualdo Aleksiūno atsiminimų fragmentas.

Parolių ir slaptažodžių sistema

Partizaniniame kare viena iš svarbiausių taktinių savybių yra tai, jog pagrindinė partizanų veikla vyksta tamsos priedangoje, naktį. Jos metu vykdavo intensyvus judėjimas, žygiai, kovinės operacijos, susitikimai, maistavimas ir kt. Tačiau, deja, ir naktiniai žygiai būdavo pavojingi – kartais ne tik galėdavai „užlipti ant vamzdžių”- pakliūti į rusų pasalą, tačiau ir pačių partizanų grupės tamsoje kartais tarpusavy susidurdavo, vieni kitų neatpažindavo, įvykdavo susišaudymai, būdavo sužeidžiami ar net žūdavo kovos draugai.

Taip 1948m. rugpjūčio pabaigoje Bajorų k. nakties metu beldžiantis į ūkininko F.Budreikos duris, partizano, Algimanto apygardos štabo žvalgybos skyriaus viršininko J. Lapienio-Jokerio šūviais per duris buvo sunkiai sužeistas į krūtinę Algimanto apygardos Šarūno rinktinės Žalgirio būrio vadas Povilas Baronas – Briedis. Jis, matyt, neišgirdo klausimo: „Parolis!?” Bendražygiai jį parnešė į Šimonių girioje esantį apygardos ūkio dalies viršininko P.Galvydžio - Valterio bunkerį, kuriame jis, praėjus kiek laiko, mirė.

Vytauto apygardos štabo žvalgybos skyriaus viršininkas, Liūto rinktinės Aro būrio vadas Teodoras Kviklys – Klajūnas, drąsus, mėgstantis riziką partizanas, ne kartą buvo pakliuvęs į tokias situacijas, tačiau, deja, greiti, skubotai priimti sprendimai kartais bū-

davo klaidingi ir baigdavosi tragiškai – nuo jo nakties tamsoje skubotai, neišsiaiškinus padėties paleistų šūvių vienąkart žuvo vienas, o kitą kartą - net du saviškiai, Vytauto apygardos partizanai.

Vyčio apygardos, Briedžio rinktinės, Žaibo būrio partizano, skyriaus vado J.Juzėno – Jupiterio pasakojimu, kartą jų grupė nakties metu per pievą, vorele, žygiavo link Juodgirio miško. Staiga iš miško pasigirdo griežtas šūksnis: „Parolė!?" Priekyje ėjęs kulkosvaidininkas J.Kirkus-Plienas, tvirtas, augalotas vaikinas, iš netikėtumo trumpam pasimetė, uždelsė ir vos nežuvo – trenkė šūvis, ir jo kepurė nuskriejo, kaip vėjo nupūsta.

Siekiant išvengti tokių aukų, būdavo naudojami vienažodžiai, prasidedantys tokia pat raide, slaptažodžiai – vadinamos parolės. Ryšininko J.Barisos – Vytenio prisiminimais, Vytauto apygardos vadovybė būrių vadams per ryšininkus išsiųsdavo parolių sąrašus visam mėnesiui, kiekvienai parai skirtingus. Kad lengviau būtų įsiminti, jie būdavo sudaryti iš ta pačia raide prasidedančių žodžių. Pvz., Šiauliai - Švyturys, Beržas - Betygala ir kt. Netikėtai tamsoje susidūrus su kita ginkluota grupe, vienas iš partizanų garsiai sušukdavo, pvz. „Kaunas", iš kitos pusės atsakydavo, pvz."Klaipėda." Kartais būdavo elgiamasi kitaip - viena pusė griežtai pareikalaudavo: Parolė!? Išgirdę sutartą žodį, atsakydavo irgi sutartu. Taip abi pusės greitai, be delsimo, išsaugodamos saugų atstumą, apsikeisdavo slaptažodžiais, o jeigu jie būdavo neteisingi arba išvis be atsako, atidengdavo ugnį - tada jau „kalbėdavo tik ginklai". Tačiau, deja, kartais partizanai parolę pamiršdavo, nežinodavo, kartais neišgirsdavo, o tai kartais lydėdavo pavojingos, nenuspėjamos pasekmės.

Buvusio partizano Jono Kadžionio - Bėdos prisiminimais, saviškių atpažinimui būdavo naudojama ir skaičių sistema, dažniausiai – „penketukas". Tada klausimo ir atsakymo skaičių suma turėdavo sudaryti penketą. Viena pusė sušukdavo, pvz.- du, kita pusė atsakydavo – trys ir t.t.

Kokią skaičių sistemą pasirinkti nuspręsdavo patys partizanai. Pvz., LLA Rokiškio apskrities partizanų rinktinės, vadovaujamos K.Kalpoko,1944m. gruodžio 12d. vykdžiusios kovinę operaciją – Panemunio mst. puolimą, saviškių atpažinimui buvo naudojamas toks vado nurodytas parolis: klausimas - „septyni", atsakymas – „dešimt".

Vėliau, sumažėjus būrių skaičiui, parolių sistema buvo taikoma jau rečiau. Dar reiktų pažymėti, kad partizanai dažniausiai sakydavo „parolė", o ne „parolis."

Partizaniniame judėjime tarp partizanų vadovybės, jų štabų ir jiems priklausančių būrių ypač svarbi yra konspiracinių ryšių sistema - be jų esi „aklas ir kurčias", o tais laikais juos sudarydavo ištisa „gyva grandinė:" ryšininkai, ryšių punktai, įvairaus lygio štabai, būriai. Visa tai dažniausiai vykdė, su mažomis išimtimis, merginos, jaunos ryšininkės, kurios eidavo pėsčiomis, važiuodavo arkliniais vežimais, šimtus kilometrų numindavo dviračiais, keliaudavo pakeleivingomis mašinomis ar traukiniais, nes autobusų tais laikais nebūdavo.

Ryšių punktuose dažniausiai būdavo naudojami daugiažodžiai konspiraciniai slaptažodžiai. Jie būdavo dvejopi. Klausimo-atsakymo formos slaptažodžiai būdavo sudaryti maždaug taip, pvz. : „Ar neturit parduot maišo ruginių miltų?" „ Ne, ruginius miltus pardaviau vakar, beliko tik miežiniai".

Kiti, tęstiniai, būdavo kaip to paties sakinio tęsinys, pvz., atvykęs ryšininkas ar partizanas sakydavo: „Praeis žiema, pavasaris atlėks", o ryšių punkto šeimininkas toliau pratęsdavo: „ vėl mus darželiuos laisvės gėlės sužydės".

Ryšių punktuose kartais būdavo naudojamas ir supaprastintas variantas - vienažodžiai paroliai (slaptažodžiai), kartais jį sakydavo tik viena, atėjusioji pusė, be atsakymo. Archyvuose išlikęs tokio parolio atvejis.

1944m.rugpjūčio 2d. Alsėdžių pradinės mokyklos pastate, jau vykstant TAR (prie Sedos, Plinkšių dvare) pradiniams formavimosi procesams, o prie Platelių - mokomosios LLA „vanagų"stovyklos organizavimo darbams, apsistojo iš Aukštaitijos atžygiavęs Subačiaus valsčiaus savisauginiukų (apsaugos) būrys. Juos aplankė LK vyr. leitenantas, LLA narys J.Žukas, kuris jiems pasiūlė baigti Platelių mokomąją stovyklą, o po to pereiti fronto liniją ir grįžti partizanauti į savo gimtąjį kraštą. Vyrai, būdami gerai ginkluoti, pasvarstę nutarė per fronto liniją grįžti iškart. J.Žukas jiems davė užduotis: Subačiaus ir Karsakiškio apylinkėse rengti pasalas prieš nedideles RA kareivių grupes, gadinti ryšio linijas, tiltus, geležinkelio bėgius, bausti sovietinius ir partinius aktyvistus. Pasakė, kad į Subačiaus rajoną greitu laiku bus permestos trys lietuvių diversantų grupės. Taip pat nurodė ryšių punktą Bigailių k., pas ūkininką Šarkaną; susitikimo metu parolis – „Aguona".

Ši policininko V.Januškevičiaus vadovaujama 26 vyrų grupė sėkmingai perėjo fronto liniją, Šiaulių - Rygos plentą, tačiau nakties metu ties Jurgaičių k., netoli Kryžių kalno, susikovė su RA sudėtyje kovojusios 16-osios lietuviškosios divizijos 2-ojo pulko štabo apsaugos būriu. Du vyrai žuvo, trys pateko į nelaisvę, likusieji sėkmingai pasiekė savo veikimo rajoną.

Pagal J. Barisos-Vytenio ir J. Kadžionio-Bėdos prisiminimus, LGRTC istoriko G.Vaičiūno surinktą archyvinę medžiagą. Sutrumpinimai: RA – Raudonoji armija, LK -Lietuvos kariuomenė, LLA – Lietuvos laisvės armija.

Dabužių kautynės

Vietiniai gyventojai partizanams pranešė, kad 1945 m. birželio 13 d., per Antanines, Dabužių mokykloje įvyks šventinis mitingas, į kurį atvyks daug komunistų partijos veikėjų su stribų apsauga. Partizanų vadai nutarė jiems „užkurti pirtį".

Visą operaciją planavo Šarūno rinktinės štabas, vadovaujamas A. Slučkos-Šarūno. Per ryšininkus buvo sukviesti A. Jagielos-Ažuolo, P. Semėno-Jaguaro būriai, prie jų prisijungė sukviesti savanoriai. Su Šarūnu kartu atėjo S. Jočio-Barzdylos, P. Mameniškio-Girėno, Gaidelio vadovaujami vyrai. Susidarė virš šimto vyrų būrys, ginkluotas net 20 kulkosvaidžių.

Partizanai pozicijas užėmė naktį - išsidėstė prie mokyklos, ties kelio kryžkele, vienas partizanas (Albinas Griška) su kulkosvaidžiu įsitaisė antrame mokyklos aukšte, prie lango. Gaidelio būrys sugulė griovyje, prie Kavarsko vieškelio, ir turėjo pribaigti bėgančius skrebus. Tačiau mitingas turėjo įvykti tik po pietų, o kautynėms išsidėsčiusius partizanus pastebėjo daug žmonių, taip pat ir pravažiuojančių, praeinančių Dabužių keliu Kavarsko link. Tai sužinojo Kavarsko stribai, kurie į pagalbą pasikvietė NKVD kariuomenę.

Viskas prasidėjo ne taip, kaip buvo partizanų vadų suplanuota: skrebai atvažiavo nuo Naujokų kaimo, o rusų kareiviai - nuo Kavarsko (Dečionių) pusės vieškeliu ir prie Margių kaimo pasistatė sunkųjį kulkosvaidį Maksim 1910. Partizanai turėjo skubiai persigrupuoti ir užimti kitas pozicijas. Užvirė mūšis, sukeldamas didžiulį triukšmą: kaleno abiejų pusių kulkosvaidžiai, tratėjo automatai, aidėjo „dešimtukų" ir karabinų šūviai. Jo pradžioje, vos atidengus ugnį, labai netikėtai žuvo Jonas Slučka-Žalgiris, rinktinės vado Šarūno brolis. Kitas jo brolis, Stasys Slučka-Bistrūnas, pergudravo ir nuskynė į juos šaudžiusį rusų snaiperį. Kaip yra pasakoję kautynių dalyviai, skrebai jose bandė panaudoti klastą: tarytum pasiduodami, iškėlę rankas, eidavo prie partizanų pozicijų, o kai šie pašokdavo paimti jų ginklus, imdavo šaudyti.

Po trumpo mūšio partizanai, klausydami vadovybės komandų ir nesiveldami į ilgas kautynes, atsitraukė. Žuvo trys vyrai, visi troškūniečiai: J. Slučka-Žalgiris, J.Bajorūnas-Deimantas ir J.Binkis-Bilinis. Buvo sužeisti keli partizanai, o rusų žuvo dešimt, dar tris ūkininkai rado lauke, pjaudami rugius.

Mūšyje dalyvavo ir Papartynės bei Surdaugių kaimų vaikinai: Kazys Maneika, broliai Petras ir Alfonsas Diliūnai, iš viso penki savanoriai. Jų trisdešimties vyrų būrys, tarp kurių buvo daug nepažįstamų, kviestinių, iš tolimesnių apylinkių atvykusių partizanų (vienas iš jų net po legalizacijos), atbėgo besikaunantiems draugams į pagalbą. Tačiau mūšis prie Dabužių k. jau ėjo į pabaigą, vyrai suspėjo tik „ant liekanų". Partizanai atsišaudydami, tvarkingai, be panikos, traukėsi.

Mackeliškiečių partizanų būriui vadovavę broliai Liudas Sudeikis-Klajūnas ir Bronius Sudeikis-Čigonas, nesutikę su Šarūno rinktinės štabo sugalvotu kautynių planu, su savo būrio vyrais dalyvauti šioje operacijoje atsisakė, iš jų tarpo išėjo tik keturi savanoriai. Pasitarimo metu Šarūno rinktinės vadas Šarūnas kalbėjo: „Skrebai rusų neprisišaukia, reikia suduot jiems per kelnes!," - o Liudas jam atsakė: „Kol Vilniuje sėdės nors vienas rusas, jų bus pilna - tiek, kiek reikės!" Kaip parodė įvykęs mūšis, jis buvo visiškai teisus.

Jų būrys išsidėstė pamiškėje ir sekė mūšį - gal kartais reikės draugams pagalbos. Deja, nereikėjo.

Pasinaudota: Laisvės kovų archyvas, LPKTS 30 t., 2001; Už Lietuvą atidavė viską. Iš partizano Liudo Sudeikio prisiminimų, p. 168-217.
Kaunietis, Romas. Aukštaitijos partizanų prisiminimai, Vyčio apygarda, II dalis, 1 knyga. Iš partizanų archyvų. Pasakoja Jonas Keraitis, p. 304-309.
Kazio Maneikos prisiminimai (Traupio mstl.).
J.Kadžionio-Bėdos prisiminimai.

Partizano Kazio Jakeliūno žūtis

A.Jagielos-Ąžuolo būrio partizanas Kazys Jakeliūnas, kilęs iš Veršelių k., vieną 1945m. birželio dieną, šviesiu paros metu, užėjo į Papartynės k. pamiškėje esantį Stalionių vienkiemį. Linksmai pasisveikino, kulkosvaidį pastatė už durų ir, šeimininkės pakviestas, atsisėdo už stalo - buvo ruošiami pietūs. Su šeimyna juokavo, kalbino jauniausią dukrą Galiną.

Staiga visiems netikėtai atsilapojo durys ir į vidų įėjo rusų leitenantas. Pamatęs už stalo sėdintį jauną vyrą, įsakmiai tarė: „Документы!"(Dokumentus!). Priėjęs pastebėjo ant jo rankos karišką kompasą, išsitraukęs atstatė pistoletą TT ir liepė jį nusiimti. Kazys jį atsisegė ir, tiesdamas NKVD leitenantui, staiga kietu kumščiu trinktelėjo šiam į galvą - tas išsitiesė paslikas ant grindų, iškritusi iš rankos „Zviazda" (pistoletas TT) nuskriejo grindimis, atsimušdama į sieną. Kazys su visais lango rėmais iššoko į darželį, liuoktelėjo per tvorą, tačiau prie pat keliuko jį pakirto kieme stovėjusių rusų kareivių kulkos. Stalionių duktė Galina dar spėjo paslėpti kulkosvaidį po lova, tačiau rusai, darydami kratą, jį atrado.

Remtasi K. Patamsio, G. Stalionytės, J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

1945 m liepa: rusų pasala Papartynėje

1945m. liepos mėn. pabaigoje trys Vyčio apygardos Žaibo būrio partizanai, skyrių vadai: Jonas Juzėnas-Jupiteris, Stasys Riauba-Vėjelis ir Vaclovas Juospaitis-Gugu, nuo Tumėjos k. pusės atžygiavo į Papartynę. Vaclovui, kilusiam iš Traupio mstl., buvo „prilipęs" labai keistas, neįprastas slapyvardis, nes, girdamas savo ginklą, sakydavo: „Mano kulkosvaidis kaip „užgrajina: gu-gu-gu!.." Vis tik dažniausiai, kad būtų patogiau ištarti, jį vadindavo Guga.

Praėję piltiniu keliuku Aleksiūno, Striogų, Stankevičių vienkiemius, vyrai pasuko lauko keliuku į dešinę, į pamiškėje esantį Papartynės kaimo pakraštį.

Tai buvo po Pirmojo pasaulinio karo, kuris prieškariu dar buvo vadinamas Didžiuoju, iškirstas, paliekant tik šimtamečius ąžuolus, miško plotas, mažesne kaina parduotas ūkininkams. Žemę nusipirko Stalioniai, arčiau miško - Jonas Patamsis ir Matas Levandavičius, kurie ir giminiavosi - Matas buvo vedęs vyriausiąją Patamsių dukterį Onutę. Miško žemę paversti tinkama žemdirbystei buvo labai sunku: reikėjo išrauti nupjautų medžių kelmus, iškapoti šaknis, tačiau ir tai padarius dėl rūgštaus, jaurinio grunto žemė buvo nederlinga. Kadangi dalis miško net ir vasarą buvo apsemta vandeniu, pavasarinio polaidžio metu patvindavo ir dalis ūkininkų žemių.

Tuo metu tai buvo viena iš ramesnių, atokesnių ir partizanams mažiau pavojingų vietovių. Žaibiečiai iš Juodgirio miške esančios stovyklos išėjo vidurnaktį - žygio tikslas buvo susitikti su Didžiosios Kovos apygardos vado Žalio Velnio atstovais prie Šventosios upės. Prieš tai turėjo užsukti į Butleriškių miške, prie Papartynės k. esančią repšėniečių būrio stovyklą ir su būrio vadu Ąžuolu aptarti kai kuriuos tarnybinius reikalus, perduoti būrio vado Žaibo žodinį pranešimą. Iki partizanų stovyklos, esančios netoli Levandavičių vienkiemio, bebuvo likę nužygiuoti tik apie 1-1,5 kilometro.

Kepino karšta liepos vidurdienio saulė. Partizanai, apsirengę švarkais, perjuostais kariškais diržais, apsikarstę ginklais ir atsarginėmis šovinių dėtuvėmis, buvo permirkę prakaitu. Visi trys nutarė užsukti į pakelyje esančią Stalionių sodybą nusiprausti. Iš keturių partizanavusių Stalionių sūnų du vyresnieji, Stasys ir Bronius, o taip pat žentas Stasys Kilda, jau buvo žuvę žiemą vykusiose Juodgirio kautynėse. Du jauniausieji sūnūs, Alfonsas ir Vytautas, irgi Juodgirio mūšio dalyviai, buvo ginkluoti ir slapstėsi „apie namus", tačiau dažnai ateidavo ir į repšėniečių būrį, vadovaujamą A. Jagielos-Ąžuolo. Atsitiktinai abu broliai buvo klojime, krovė į prėslą javų kūlius, iš pradžių net bandė slėptis. Pamatę, kad tai saviškiai, partizanai, juokdamiesi iš savo atsargumo, nučiuožė nuo prėslo žemyn. Pasisveikinę ir paspaudę vieni kitiems rankas, kaip jauni vyrai, truputį pajuokavę, pašposiję, žaibiečiai paklausė, ar Papartynėje ramu. Broliai atsakė, kad

paskutiniu metu apylinkėse labai pavojinga, įtempta padėtis, dažnai pasalauja ir „siaučia“ skrebai su rusais. Visai neseniai, prieš mėnesį, netikėtai užėjus rusų kareiviams, jų sodyboje žuvo partizanas Kazys Jakeliūnas - jie parodė ir tą vietą, kur jis buvo nukautas. Šiandien kol kas ramu, dar nieko įtartino nepastebėjo.

Sesers Galinos vyrai paprašė atnešti į klojimą vandens, visi trys nusimetė prakaituotus švarkus, atsiraitojo marškinių rankoves ir jau ruošėsi bliūde praustis, kai įbėgęs pro praviras duris piemenukas sušuko: „Rusai! Klojimą supa!“ Delsti nebuvo galima nė akimirkos, viską nulemti galėjo net viena sekundė. Pirmieji pro praviras duris iššoko broliai Stalioniai – jie dar spėjo įbėgti į pamiškės krūmus, o iš jų net neapšaudyti pasiekė ir patį mišką. J. Juzėnas-Jupiteris ir S. Riauba-Vėjelis, pasičiupę ginklus ir švarkus, išbėgo iš paskos. Vėjelis dar spėjo sušukti: „Jonai, kur tu?“ - ir pasuko pašale į krūmus, tačiau rusų kareivis, stovėjęs už klojimo kampo, iššovė. Sprogstamoji kulka pataikė tiesiai jam į galvą ir tiesiog nuplėšė su smegenimis visą kiaušą - ištiško smegenys ir jis krito tiesiai po Jupiterio kojom. Šis įsibėgėjęs peršoko per draugo kūną ir akimirksniu suprato, kad vienintelis jo išsigelbėjimas yra bėgti į priešingą pusę: per keliuką, per platų rugių lauką bandyti pasiekti kitoje pusėje stūksantį miško iškyšulį.

Rugiai jau buvo aukšti, sunokę, kliuvo už kojų, rankų, ginklų, trukdė bėgti. Nuo įtampos ir nuovargio visai „išsimušė iš jėgų“ - nebegalėjo pakelti nei dešinėje rankoje laikyto rusiško diskinio automato PPŠ, nei kitoje, kaip vėliau paaiškėjo, kulkomis suvarpyto švarko. Bėgdamas net nepastebėjo, kada pametė atsarginį automato diską. Iš paskos užduseęs, sunkiai kvėpuodamas bėgo V. Juospaitis-Gugu. Rusų kareiviai visą laiką į juos šaudė, apie ausis švilpė kulkos.

Kaimyniniame vienkiemyje gyvenantis K.Patamsis, prieš kelias savaites registravęsis Troškūnų NKVD skyriuje, pro namų langą gerai viską matė. Kai vieni rusų kareiviai nuo Stalionių sodybos į bėgančius partizanus šaudė, kita grupelė bandė lauku apibėgti rugių lauką ir atkirsti juos nuo miško. Tačiau jie nespėjo, Jupiteris buvo greitesnis - tik įbėgęs į mišką, jis atsigulė už pirmos eglės ir, matyt iš susijaudinimo, į rusus be sustojimo „išvarė” visą apvalų automato diską. Šie iškart, nepakeldami galvų, sukrito ant žemės ir nebesivijo. Antrasis partizanas mišką pasiekė jau eidamas lėtai, žingsniu, prilaikydamas sužeistą ranką.

Jupiteris patraukė gilyn į mišką. Netrukus priekyje pastebėjo besiskleidžiančius į kovinę grandinę ginkluotus vyrus. Pro medžius buvo sunku atskirti, kas jie tokie, tačiau vienas jų buvo užsidėjęs kepurę, panašią į rusų karišką „furažką“. Atsargumo sumetimais Jupiteris juos apėjo plačiu lanku. Kaip vėliau paaiškėjo, tai skleidėsi į grandinę A.Jagielos-Ąžuolo būrio vyrai, o Juozas Šileika-Švedrys nešiojo savo tėvo, eigulio, kepurę, panašią į rusų karininkų dėvimas uniformines.

Išėjęs į Pusbačkių k. palaukę, Jupiteris užsuko į Šeštokų vienkiemį. Pasiprašė poilsio, norėjo nors truputį pamiegoti. Automatą pasidėjo ant stalo, o pats nenusirengęs

prigulė ant lovos. Vos sumerkus akis, prasidėdavo traukuliai, nuo įtampos negalėjo užmigti. Gulėdamas išgirdo tyliai prie stalo prieinant šeimininkę, kurį paėmė jo automatą ir išmetė pro langą į daržėlį. Supratęs, kad žmonės labai įbauginti, bijo rusų, pasiėmė ginklą ir atsisveikinęs patraukė savais keliais.

Pamiškėje karves ganė M.Būtėno, kurio brolis Kostas buvo žuvęs Juodgirio kautynėse, piemenukas. Jupiteris pasiteiravo, ar šis nepastebėjo apylinkėje rusų. Žvalus vaikinukas atsakė, kad rusų nėra, tačiau ką tik atbėgęs sužeistas, kraujuotais rūbais ginkluotas vyras guli netoliese miškelyje. Jis nuvedė Jupiterį į tą vietą, tačiau atrado tik kruvinus lapus. Pradėję ieškoti, surado jį gulintį tankiuose krūmuose. Tai buvo jo bendražygis V. Juospaitis-Gugu, sužeistas į kairę ranką – pataikiusi sprogstamoji kulka išplėšė žasto raumenį. Abu kaip broliai apsikabino, pasibučiavo. Suplėšęs marškinius Jupiteris aprišo jo žaizdą. Gugu buvo stipriai nukraujavęs - išbalęs, silpnas. Pasodino jį, atremdamas į medžio kamieną. Braukdami rankove ašaras, apšnekėjo tokią netikėtą ir baisią Stasiuko mirtį. Nuo nervinės įtampos abu negalėjo užmigti - vos sumerkus akis pradėdavo tąsyti traukuliai, jautė didžiulį nuovargį, išsekimą. Antrą pavakarį pakinkytu vežimu pasiimti V. Juospaičio-Gugu atvažiavo jo brolis.

Likęs vienas Jupiteris per Pienią pasuko link Sudeikių k., į A.Juzukėno-Liūto būrio veikimo teritoriją. Žinodamas, kad partizanai ten būna dažni svečiai, užėjo pas pamiškės gyventoją Zupkienę. Ta, pamačiusi varganą Jupiterio išvaizdą, iškart suprato, kuo reikia jį gydyt. Tuoj pastatė ant stalo butelį „šventų lašų“ ir, neklausydama jokių kalbų, beveik per prievartą „suvertė“ jam dvi stiklines „arielkos“. „Vaistai“ suveikė iškart, tiesiog stebuklingai. Visą nuovargį bei įtampą „kaip ranka nuėmė,“ atsirado apetitas.

Vėlų vakarą atėjo ir A.Juzukėnas-Liūtas su savo vyrais. Netrukus kartu su jais išžygiavo į Juodgirio mišką. O ten netrukus ėmė „siausti“ rusai, ant kvartalinių linijų buvo išstatyti jų kulkosvaidžiai, vėl prasidėjo nauji, pavojingi nuotykiai.

A.Jagielos-Ąžuolo būrio vyrai užėjo į Patamsių sodybą, prašydami nueiti į žvalgybą prie Stalionių vienkiemio. Jie norėjo paimti žuvusio partizano S.Riaubos-Vėjelio kūną, tačiau reikėjo įsitikinti, ar rusai nepaliko pasalos. Tokiai užduočiai, kaip mažiausiai įtarimų kelianti, labiausiai tiko moteris. Nueiti apsižvalgyti sutiko Patamsių duktė Julija, kuri su trimis mažamečiais vaikais glaudėsi pas tėvus, o jos vyras Petras Kiaulys kalėjo Vorkutos lageryje.

Pasidarę neštuvus Ąžuoliuko vyrai Vėjelio kūną nusinešė į mišką ir pagal katalikiškas tradicijas palaidojo. Vėliau stribai tai sužinoję keikėsi, kad nesusiprato palikti pasalos, tada būtų buvę, pasak jų, „dar pora lavonų“.

Pasirodo, rusų kareiviai su stribais pasalavo miško pakraštyje, stebėdami pro žiūronus apylinkes ir matė pas Stalionus užeinančius partizanus. Jie klojimą sudegino, o Stalionių šeima buvo ištremta į Sibirą.

Praėjus daugeliui metų po S. Riaubos-Vėjelio žūties, jo artimieji ėmė J.Juzėno prašyti padėti surasti jo kapą ir perlaidoti palaikus. Buvo tarybiniai laikai, viską reikėjo daryti slaptai. Sunkiausia buvo nustatyti palaidojimo vietą, nes miškas buvo labai pasikeitęs. Iškasti palaikai naktį, karste, buvo slapta atvežti į Traupio mstl. kapines ir palaidoti.

Remtasi J. Juzėno-Jupiterio ir K. Patamsio prisiminimais.

Turto konfiskacija

1944 m. liepos 26 d. rusų okupuotoje Lietuvos dalyje buvo paskelbta mobilizacija į Raudonąją armiją. Didžioji dauguma lietuvių boikotavo prievartinę mobilizaciją, slapstėsi arba stojo į partizanų būrius, nenorėdami būti „patrankų mėsa“ kare už svetimos valstybės interesus. Jų šeimoms teko patirti smurtą, terorą, represijas ir trėmimus, kuriuos vykdė ištikimiausi okupantų talkininkai - skrebai.

Papartynės k. gyventojas, jaunas ūkininkas Kazys Patamsis, kuriam tuo metu buvo 21 metai, irgi, kaip ir dauguma šaukiamojo amžiaus vyrų, nepakluso sovietų paskelbtai prievartinei mobilizacijai ir ėmė slapstytis. Po skrebų grasinimų, nepavykusių jų pasalų, seno tėvo mušimų, sovietų valdžia dar labiau sustiprino represijas – buvo atlikta jų šeimos turto konfiskacija.

Vieną ankstų rytą sugarmėjo į sodybą Troškūnų skrebai, o jiems padėti atvažiavo net šešios „skrebų bobos“. Jie išsivarė iš tvarto visus gyvulius: karves, avis, abu arklius, susikrovė grūdus, bulves, šieną, susirinko visus namų apyvokos daiktus, išsivežė net į vežimą pakrovę gražų važį (žiemą juo važinėjo skrebai, bet greit sulaužė). „Skrebų bobos“, tarpusavyje besiriedamos ir nepasidalydamos, išgrobstė viską „iki paskutinio siūlelio“, palikdamos tik plikas sienas: išsivežė audimus, užtiesalus, rankšluosčius, patalus, pagalves, drabužius, avalynę, veidrodį, išsidalijo visus puodus, šaukštus, peilius, šakutes ir lėkštes, nusikabino net šulinio kibirą.

Iš pradžių skrebai nesuprato, kas per prietaisas guli padėtas daržinėje, tačiau pavažiavę, pasitarę, vėl sugrįžo atgal ir jį pasiėmė – tai buvo Patamsių žento P.Kiaulio, kalinčio Vorkutos lageryje, palikta elektros dinama.

Šitų žmogystų visiškai nejaudino, kaip šeimai reikės toliau gyventi, kuo maitinsis, iš ko valgys, kad bado šmėkla žiūrės šiems žmonėms, jų vaikams ir anūkams į akis. Seneliai, Jonas ir Julijona, blaškydamiesi dar stengėsi išsaugoti nors dalį turto, maisto,

juk pas juos po vyro suėmimo buvo atsikrausčiusi duktė Julija su trimis mažamečiais vaikais. Tačiau „konfiskatoriai“ be gėdos ir sąžinės išsinešė visas maisto atsargas, nepalikdami nė saujos miltų ar kruopų. Visi liko taip, kaip stovi - tik su tuo, ką turėjo ant kūno. Dar ant sienų liko kaboti šventųjų paveikslai - visa kita grubiai, su rusiškais keiksmažodžiais, buvo išgrobstyta ir išvežta, tapo stribų šeimų grobiu.

Remtasi K. Patamsio ir V. Danio prisiminimais.

Slapstymasis

Papartynės k. gyventojai Kazys Patamsis ir Antanas Levandavičius buvo ne tik artimiausi kaimynai, bet ir artimiausi giminės - Antanas buvo K.Patamsio sesers Onutės vyriausias sūnus. Abu buvo jauni, sovietų okupacinės valdžios paskelbtos karinės mobilizacijos „liečiamų metų“- Kaziui buvo 21, o Antanui – 19 metų. Į rusų kariuomenę, kaip ir kiti šaukiamojo amžiaus kaimynai, jie nėjo, o nusprendė, laukdami geresnių laikų - ateinant „amerikonų”- slapstytis apie namus.

Iš pradžių Patamsių sodyboje, tvarte, po avelių gardu, išsikasė mažą bunkeriuką. Jis buvo šiltas, sausas, tačiau jame oras buvo labai tvankus, o mėšlo kvapas įsigerdavo į drabužius, plaukus, odą - ilgiau jame išbuvus, tiesiog dvokdavo visas kūnas, buvo bjauru, nepakenčiama, net nusikirpo plikai plaukus. Pasitarę su tėvais, nutarė slapstytis miške. Netrukus už puskilometrio nuo pamiškės išsikasė mažą bunkeriuką dviems žmonėms. Jei tvarto bunkerėlyje buvo šilta, tai čia, atvirkščiai, - žiemą būdavo labai šalta. Kad būtų šilčiau, į jį atnešė akmenį, dienos metu jį apdėdavo, kad įkaistų, malkomis ir užkurdavo lauželį, tačiau ir tai negelbėjo. Kaziui nuo peršalimo supūliavo kirkšnyse limfmazgiai, tad per 1944m. Kalėdas turėjo gydytis namuose. Ten jį užtiko nakties metu rogėmis, kartu su Kavarsko skrebais, atvažiavę garnizono kareiviai. NKVD leitenantas apžiūrėjo, patikrino, pasišviesdamas prožektorium („batareika”), ar jo žaizdos ne šautinės ir liepė, pasveikus, prisistatyti į valsčių.

Antanui buvo dar blogiau. Jis nuo sunkių gyvenimo sąlygų - šalčio, drėgmės, oro trūkumo – susirgo plaučių tuberkulioze, bunkeryje dusdavo, todėl, nebeištkentęs, sakydavo: „Daugiau nebegaliu, lipu į viršų, geriau jau tegul rusai nušauna!“Liga progresavo ir, praėjus po legalizacijos dviems metams, jis mirė.

1945m. žiemą, po Juodgirio kautynių, į bunkeriuką priėmė ir trečią gyventoją - sužeistą kaimyną A.Kildą. Tuomet bunkerėlyje jau gulėjo susispaudę, kaip silkės bačkoje.

Kazys, pasišviesdamas žvake, dvi savaites rivanoliu plovė ir perrišinėjo jam šautinę žaizdą šlaunyje, kol ši sugijo, užsitraukė.

Dieną jie dažniausiai praleisdavo miške, prie laužo. Miškas nuo pat palaukės, nuo Levandavičių sodybos pusės, buvo pelkėtas ir visada vandeniu apsemtas, ten niekas nevaikščiodavo. Apie 350-400m nuo pamiškės buvo sausas kalnelis, nuo jo gilyn į mišką augo tankios eglaitės, o tai buvo labai patogi vieta saugiam pasitraukimui. Vieną dieną, besėdint prie degančio laužo, pas juos užsuko pro šalį ėję A. Jagielos-Ąžuolo būrio partizanai. Ši vieta jiems irgi labai patiko ir būrio vadas A.Jagiela-Ąžuolas nusprendė joje įsirengti miško stovyklą.

Praėjus kelioms dienoms, būdami bunkerėlyje, jie išgirdo garsų treškėjimą, kuris vis artėjo, artėjo, persirito per bunkerio viršų ir nutolo. Pradėjus temti, Kazys ir Antanas išlipo iš bunkerio ir užuodė dūmus, išgirdo pažįstamus balsus. Priėję arčiau, pamatė, kad ant kalnelio jau kūrenasi laužas, o partizanai iš eglišakių ir samanų daro sau guolius, įsirenginėja stovyklą. Daiktus, įvairius rakandus per mišką jie atsivežė arkliniu vežimu, pervažiuodami ir per jų bunkerį. Abu, Kazys ir Antanas, prisijungė prie jų būrio ir nuo to laiko gyvendavo kartu. Šioje stovykloje partizanai, gyvendami su pertraukomis, laimingai išsilaikė iki pat tragiškųjų 1948 m. lapkričio 13d. įvykių.

Iš Papartynės k. ir jį supančių apylinkių partizanavo arba slapstėsi 19 jaunų vyrų - į rusų kariuomenę išėjo tik trys, kurie save laikė lenkais. Jiems su lietuviais, matyt, buvo ne pakeliui.

Kartais A.Jagielos-Ąžuolo būrys išsikeldavo į kitą vietą, bet po mėnesio-kito visada sugrįždavo į savo senąją stovyklą. Ilgais vakarais vyrai sėdėdavo prie laužo, kalbėdavo, aptarinėdavo „Amerikos balso“ naujienas, įvairius gandus, tikėdami tiesos ir moralės idealais pagrįsta Atlanto chartijos deklaracija, laukė Taikos konferencijos sušaukimo, po kurios „visos valstybės turėjo grįžti prie senų rubežių“, atgauti nepriklausomybę. Visi tikėjosi Amerikos, kaip stipriausios Vakarų demokratinės valstybės, įsikišimo, griežto reikalavimo rusams apleist okupuotus kraštus, o jei šie nesitrauks - tai ir karo. Tuomet daugelis kalbėdavo: „Ateis amerikonai ir vėl Lietuvoj bus tvarka!“

Kazys Ukmergės turguje, dar prieš pradėdamas slapstytis, buvo specialiai nusipirkęs vokiškus kareiviškus pusbačius. Jie buvo kaustyti, patogūs, su jais galėdavai greitai bėgti per sniegą, tuo tarpu veltiniai tam netiko, trukdydavo, nes buvo per minkšta atrama. Į namus, kai būdavo ne žiemos metas, visada eidavo nusiavęs batus, basas, kad, statydamas ant žemės pėdą, nesulaužytų sausos šakelės, ji išdavikiškai nesutreškėtų, kad pasalaujantys rusai ir skrebai neišgirstų. Klausa, uoslė ir regėjimas buvo labai išlavėję. Kartais beeinant namo užuosdavo tabako dūmų kvapą - tai rodydavo netoliese esančią pasalą, nes rūkant tankiame miške dūmai kyla ne į viršų, o sklaidosi į šonus. Prieš išeidamas iš miško, tėvų namus ir visą apylinkę ilgai stebėdavo, ar nėra skrebų pasalos, - tokiu atveju dėl neatsargumo ar žioplumo išėjus į atvirą vietą, grėsė

mirtis. Kartą netoli Stalionių sodybos, už eglaitės, pastebėjo stovinčio žmogaus kojas. Laukė kokias penkiolika minučių, kol jos sujudėjo. Pasirodo, ten stovėjo Stalionių sūnus Alfonsas ir taip pat stebėjo savo namus, ar juose nėra pasalos. O juk atstumas iki Stalionių sodybos siekė apie 250-300 metrų.

Per metus trukusį slapstymąsi skrebų ir rusų kareivių buvo daug kartų pasalauti, persekioti, apšaudyti, bet, kulkos zvimbiant, dar pasisekdavo laimingai „išbėgti".

Vieną kartą tai įvyko 1945m. vasario 10d., po Juodgirio kautynių. Jų, šešiolikos vyrų grupė, tada apsistojo Butleriškių miške, apie 0,5km nuo Papartynės k. Užsikūrė laužą, prisilaužė eglišakių ir, besišildydami, susėdo aplink jį. Kaimynas Vytautas Stalionis (Vytukas), ginkluotas vokiška „pistolke", pavargęs po Juodgirio kautynių, miegojo, kiti tyliai tarpusavyje kalbėjosi, o Kazys, atsiklaupęs prieš laužą, skaitė knygą.

Nuo Rezgių k. pusės atėjęs Kazio svainis Edvardas Pivoras pasakė, kad ši vieta nebesaugi, nes sniege yra labai daug paliktų pėdsakų, vedančių į jų stovyklą. Jis jau buvo atitarnavęs Lietuvos kariuomenėje, tad, kaip senas kareivis, su savim atsinešė rusišką pėstininkų šautuvą - ilgą, miške nepatogų, pravardžiuotą „rusiška kačerga".

Beskaitydamas knygą, Kazys pakėlė galvą ir staiga, visai netikėtai, pamatė tarp medžių šmėkščiojančias rusiškas milines, žemines kepures su žvaigždėmis – šie jau skleidėsi grandine, bandydami juos apsupti.

- Rusai! - suriko jis.

Visi viską palikę šoko bėgt, o sniego buvo daug, vietomis - net iki juosmens. Vienas iš jų, Imbrasas, užbėgęs ant užpustyto krūmo, net parvirto aukštielninkas. Tada juos išgelbėjo E.Pivoro drąsa ir greita orientacija – jis iš savo „trilineikos"į persekiotojus, vieną po kito – pokšt, pokšt, pokšt - paleido visą apkabą, penkis šūvius. Skrebų entuziazmas vytis iškart išgaravo.

Vėliau paaiškėjo, kad tai buvo Kavarsko skrebai, kurie, išdrąsėję po Juodgirio kautynių, jau vieni, be rusų, išdrįso lįsti į mišką. Atgal į Kavarską jie, linksmi ir juokdamiesi, „kaip tikri didvyriai", ėjo pro Rezgių kaimą, kurio gyventojai tai ir papasakojo. Į klausimą, kodėl nesivijo, atsakė, kad, matai, pavojinga, nes į juos šaudė.

Kadangi visi išsibėgiojo po mišką kas sau, Kazys, likęs kartu su kaimynu Vytuku Stalioniu, nusprendė naktį sugrįžt į stovyklą ir pažiūrėt, ar niekas iš jų ten nežuvo. Šviesią mėnesienos naktį jie tyliai, atsargiai atslinko atgal. Laužas buvo užgesęs, jame buvo sumesti apdegę kai kurių vyrų palikti rūbai, o tarp jų - ir Kazio knyga.

Kartą Kaziui grįžus iš miško, mama Julijona paprašė pataisyti sulūžusį verpimo ratelį – kalavartą. Bedrožiant medinį velenėlį, jis tik žvilgt pro langą, o ten jau rusų kareiviai plačiu lanku supa jų sodybą. Iškart sugalvojo planą.

- Tėtuk, - sako, greitai imk kibirą ir eik prie šulinio vandens!

Pro pravertas duris jis iš paskos, keturpėsčias, vietomis šliaužte, prisidengdamas tankia pintų eglišakių tvora (kurią specialiai buvo taip išpynęs) išsmuko nepastebėtas

į kiemą. Taip pasiekė tvarto kampą, o už jo, prisidengdamas pastatu, bėgte, šuoliais, laimingai pasiekė ir mišką, iki kurio tebuvo tik 50 metrų. Netrukus netoliese pasigirdo šūviai – tai rusų kareiviai šaudė į miškan bėgantį, kaimynystėje gyvenantį Antaną Levandavičių.

1945m., vieną birželio dieną, Kazys kartu su Antanu, ilgai iš miško sekę savo namus ir nieko įtartino nepastebėję, ties Levandavičių sodyba išėjo į palaukę. Ten ganėsi pririštas arklys, kelios karvės ir buvo atėjusios trys Antano sesutės - Marytė, Emilija ir Onutė. Jie paklausė vaikų, ar nėra rusų. Tos atsakė, kad visur ramu.

Tačiau, pasirodo, tuo metu jie buvo patekę į didžiulį pavojų, nežuvo tik laimingo atsitiktinumo dėka. Vos sesutėms išėjus iš kiemo, į jį iš kitos pusės iškart įėjo rusų kareivių būrys. Jų kulkosvaidininkas iškart pasistatė ant kojelių rankinį kulkosvaidį ir nusitaikė, pasiruošęs šaudyti. Laimei, kad ir Kazį, ir Antaną tuo metu pridengė arti besiganantys gyvuliai ir vaikai, todėl rusų leitenantas sukomandavo; „Не стрелять!" (Nešaudyti!). Rusų kareiviai, bėgdami iš šono, dar pabandė juos atkirsti nuo miško, tačiau abu, nors ir apšaudomi, spėjo laimingai pasitraukti į mišką.

Tokia buvo sovietų okupaciniam režimui jokia, net ir pasyvia forma, netarnaujančio, mobilizaciją į rusų kariuomenę boikotuojančio, besislapstančio žmogaus - Lietuvos patrioto - nenuspėjama, trapi gyvenimo kasdienybė, pastovus žaidimas su mirtimi. Nors per metus laiko net penkis kartus pavyko, apie ausis zvimbiant kulkoms, laimingai „išbėgti", tačiau tokia laimė negalėjo tęstis amžinai, bet kuri diena galėjo būti paskutinė. Tėvai, terorizuojami, mušami skrebų, kurie jau buvo įvykdę turto konfiskaciją, o dabar grasino šeimą ištremti į Sibirą, o sodybą paversti pelenais (sudeginti), tematė tik vieną išeitį - registruotis, „stoti".[1]

Remiantis K. Patamsio prisiminimais.

[1] „Stoti" - taip šiame krašte liaudiškai buvo vadinama legalizacija arba registracija.

Registracija: sunkus sprendimas

Troškūnų stribai Papartynės kaime esančioje Patamsių sodyboje būdavo dažni, tačiau niekada nelaukiami „svečiai." Kiekvieną kartą jie mušdavo tėvą ir grasindavo, kad jei sūnus nesiregistruos, „paleis namus pelenais"(sudegins), o šeimą išveš į Sibi-

rą.[1] Prieš tai jie jau buvo atlikę turto konfiskaciją, palikdami troboje tiktai plikas sienas. Beliko tik viena išeitis - „stoti“.

Tėvas pažinojo vieną iš stribų vyresniųjų, L.Paškauską, su kuriuo anksčiau, dar begyvenant prie Troškūnų geležinkelio stoties, buvo kaimynai. Tai buvo „idėjinis stribas”- amžiumi jau vyresnis, mobilizacijos „nebeliečiamų” metų, tarnavęs sovietų okupacinei valdžiai savanoriškai, grynai iš pašaukimo. Buvo, kaip pasakodavo žmonės, bjaurus, žiaurus. Papartynėje, netoliese, prie piltinio keliuko, gyveno kaimynai Stankevičiai. Jų sūnus Jonas, Kazio draugas, taip pat nėjo į kariuomenę, slapstėsi. Pas juos irgi dažnai lankydavosi Troškūnų stribai. Stankevičiaus (tėvo) pasakojimu, pats žiauriausias iš jų buvo L.Paškauskas: kai mušdavo kiti stribai, dar galėdavo išsilaikyti ant kojų, o kai mušdavo šis, iškart, kaip pakirstas, krisdavo ant grindų.

L.Paškauskas savo buvusio kaimyno Jono Patamsio paprašytas, pažadėjo padėti, tačiau davė suprast, kad ne už dyką. Apie tai, kad jis su Antanu Levandavičiumi rengiasi registruotis, Kazys atvirai, nieko neslėpdamas, papasakojo būrio vadui A.Jagielai-Ąžuolui (vietiniai gyventojai jį vadindavo Ąžuoliuku). Vadas atsakė: „Gerai, vyrai, legalizuokitės, jei tik turit tokią galimybę - juk jūs prie kokių svarbių dalykų ir nesat prisidėję. Tačiau atminkit viena: liežuvis turi būti už dantų, nieko per tardymus neišplepėkit! O mūsų šeimos ištremtos į Sibirą, mes pasirinkom savo kelią ir kovosim su „raudonuoju teroru“ iki galo.“ Kazys atidavė gerbiamam vadui visus turėtus rusiško nagano šovinius, patį ginklą pasilikdamas sau kaip gerbiamo svainio Petro Kiaulio atminimą.

Prieš registraciją trumpa birželio naktis miško stovykloje buvo kankinančiai ilga ir bemiegė: nuo nervinės įtampos, įkyrių minčių abiem, ir Kaziui, ir Antanui, įskaudo galvos, pradėjo pykinti, prisirinkę žemuogių bandė jas nuryti, tačiau tuoj pat išvėmė. Abu jautėsi tragiškai, viduje išgyveno didelę dramą - lyg darytų didžiausią savo gyvenime klaidą, niekšybę, išduodami save, draugus ir viską, kas iki šiol gyvenime buvo teisinga, šventa ir brangu. Dėl savo pasirinkto sprendimo jautė ir gėdą, ir pažeminimą, neapleido mintis, kad pasidavę brutalaus, barbariško priešo malonei, pavirs beteisiais, praradusiais žmogiškąją ir tautinę savigarbą žmonėmis, turės nuolankiai nulenkę galvas, tartum būtų nusikaltę, klausytis nesuprantama rusų kalba jiems skirtų kaltinimų, grasinimų, šlykščių keiksmažodžių.

Kaip ir kiekvieną rytą, būrio vadui A.Jagielai-Ąžuolui skaitant maldaknygę, būrio vyrai tyliai sukalbėjo rytinę maldą, prašydami Viešpatį Dievą pagalbos kovoje ir laisvės Tėvynei. Atsisveikindamas, būrio vadas A.Jagiela-Ąžuolas paspaudė jiems rankas.

Šįkart Kazys ėjo į namus tokia sunkia širdimi, taip sunkiai, lėtai, lyg kopdamas į aukščiausią kalną. Tėvas pakinkė arklį ir trise, kartu su Antanu, nuvažiavo į Troškūnų NKVD skyrių. Skrebai[2] juos pamatę bjauriai rusiškai keikėsi, prieš nosis mojavo kumščiais, sakydami, kad „dėl tokių banditų jiems batai supuvo begulint pasalose“. NKVD jaun. leitenantas Rotkin griežė dantimis, su didžiausia neapykanta juos apšaukdamas

„banditais“, nusipelniusiais tik kulkos. Tačiau, laimei, ne jis buvo jų likimo sprendėjas. Užtarus pažįstamam stribų vyresniajam, NKVD skyriaus viršininkas kpt. Čugunov patardė ir, liepęs pristatyti ginklus, išrašė laikinus registracijos pažymėjimus. Kas 10 dienų abu su Antanu privalėjo atvykti į Troškūnų NKVD skyrių registracijai, kur kiekvieną kartą vis reikalaudavo atnešti paslėptus ginklus, grasindavo. Dažnai skrebai namuose darydavo kratas, išsivarydavo į Troškūnus tardymui, niekada negalėdavai žinoti, ar besugrįši atgal.

Po metų pertraukos nuėjo į Traupio Šv. Onos bažnyčią ir nustebo - joje nebuvo nei vieno jauno vyro, tik moterys ir seniai.

Remtasi K. Patamsio prisiminimais.

[1] 1945 m. vasario 9d., o pakartotinai birželio 3 d. sovietinė valdžia paskelbė amnestiją (liaudyje vadinamą Bartašiūno amnestija), kviesdama legalizuotis besislapstančius vyrus ir partizanus. 1944-45 m. atvyko legalizuotis (registravosi sovietinėse represinėse įstaigose - NKVD arba NKGB) 43 802 žmonės - besislapstantieji nuo mobilizacijos, partizanai, pabėgę iš rusų kariuomenės vyrai. Iš jų išsiųsti į filtravimo lagerius 6533 žmonės, registracijos dokumentus gavo 36 144 žmonės. Tačiau ir po registracijos jų atžvilgiu buvo vykdomos represijos: suėmimai, tardymai, mušimai, bandymai užverbuoti agentais (šnipais). 1944-45 m. buvo suimti 54 167 žmonės, iš jų išsiųsta į Sibiro lagerius 32 661 žmogus. Lietuvoje kalėjimuose nukankinta 490 žmonių. Mirties bausme nuteistas 721 žmogus. Nužudyta arba žuvo partizaninėje kovoje 12 266 žmonės. Mobilizuoti į Raudonąją armiją 108 378 vyrai, iš jų žuvo fronte 25 000 (Anušauskas, Arvydas. Teroras. 1944-58 m. Vilnius: Versus aureus, 2012, p. 160).

[2] 1944 m. sovietinės valdžios sukurta kaip pagalbinė (pavaldi NKVD (MVD), o vėliau NKGB (MGB) sukarinta represinė struktūra iš vietinių kolaborantų - vadinamieji naikintojų batalionų (истребительные батальоны) nariai, liaudyje paniekinamai vadinami stribais, skrebais, istrebiteliais. Sovietinė valdžia vėliau juos pervadino „liaudies gynėjais“. Šie samdiniai buvo okupantų vykdyto teroro ir represijų prieš savo tautiečius įrankis, pasižymėjo ypatingu žiaurumu, žema morale, cinizmu, plėšikavimu, buku uolumu. Vykdydavo trėmimus, turto konfiskacijas, pasisavindavo žmonių turtą, kratų metu visoje Lietuvoje ypač išgarsėjo vagystėmis. Kaip pagalbininkai ir vedliai dalyvaudavo antipartizaninėse čekistinėse - karinėse operacijose. Su sadistiniu malonumu kankindavo suimtuosius, nurenginėdavo ir tyčiodavosi iš nužudytųjų kūnų, o norėdami paskutinį kartą juos pažeminti, slapta užkasdavo žmonių laidojimui visai netinkančiose vietose: durpynuose, pelkėse, žvyrduobėse, lauko išvietėse, bulvių duobėse, sumesdavo į šulinius (R. P.).

Doro žmogaus tragedija

Papartynės k. gyvenančių Levandavičių šeima rėmė partizanus, o šie jų namuose būdavo dažni svečiai - juk jų stovykla buvo ne daugiau kaip 350-400 metrų nuo vienkiemio. Šeimoje augo keturi sūnūs ir trys dukterys, kurių mažiausiajai, Marytei, buvo tik septyni metukai.

Levandavičiai kepdavo partizanams duoną, o kur yra jų stovykla, žinojo visi šeimos nariai, išskyrus pačius mažiausius. Jauniausias iš sūnų, paauglys Julius, dažnai nueidavo į partizanų stovyklą, nunešdavo pjūklą, padėdavo prisipjauti malkų ar kaladžių atsisėsti. Pjaudavo ir kūrendavo beržus, kurie gerai degdavo ir žali, o aplink laužą nupjautų medžių kamienai buvo sukrauti trikampiu - ant jų partizanai susėsdavo pasišildyti. Dažnai Julius nueidavo į stovyklą su partizanais palošti kortomis, pabendrauti, pasiklausyti jų pasakojimų.

Mažosios Levandavičiūtės laukdavo ateinant partizanų, o ypač mėgstančių su jomis bendrauti Ąžuolo, Gintaro ir Švedrio, kurį vadindavo Juzuku. Prieškario laikais A. Jagiela-Ąžuolas vadovavo Traupio parapijos Pavasarininkų kuopai, mylėjo vaikus ir mokėjo juos gražiai auklėti. Jis išmokė mažiausias sesutes - Marytę, Emiliją ir Onutę - Angelaičių himno:

Mylėkim Dievą ir Tėvynę,
Mylėkim savo tėvelius,
Kalbėkim maldą kasdieninę,
Geri darbai telydi mus.
Globoki, Angele, mažuosius
Po savo mylimu sparnu,
Mus jaunos širdys tegul puošias
Doros žiedais ir blaivumu.[1]

Ąžuolo buvo gražūs, ilgi plaukai. Kai jis atsisėsdavo prie „pečiaus," sesutės juos šukuodavo, pindavo kasas. Švedrys, nors ir jaunas vaikinas, su jomis pažaisdavo, pakilnodavo, pamėtydavo iki lubų, pavaišindavo saldainiais. Gintaras, vyresnis amžiumi partizanas, ir pats turėjo namuose paliktus vaikus, todėl bendraudamas su mažaisiais nors kiek nuslopindavo namų ilgesį. Tik A. Mincė-Lietus su vaikais nežaisdavo, o tik pasėdėdavo ant suolo, tarp kelių pasistatęs rusišką pusautomatinį šautuvą.

Jų šeimoje nelaimės prasidėjo tą dieną, kai Matas Levandavičius su vyriausiu sūnumi Antanu klojime pjovė iš rastų lentas. Netikėtai jie pastebėjo, kad jų namus jau supa

rusų kareiviai. Antanas dar spėjo pralįsti pro klojimo sienos apačią ir, apšaudomas rusų kareivių, laimingai pabėgo – juk miškas buvo čia pat. Jo tėvą Matą Levandavičių rusai labai sumušė ir išsivarė į Troškūnų NKVD skyrių tardymui.

Sugrįžo į namus jis po savaitės, baisiai iškankintas, sumuštas, ištinusiu veidu, ant nugaros nuo mušimo prie žaizdų ir sukrešėjusio kraujo buvo prilipę marškiniai. Stribai jį laikė rūsyje, kuriame iki kelių buvo pripilta šalto vandens. Tačiau nors ir grįžo į šeimą, buvo labai prislėgtas, liūdnas, nusiminęs, nebedžiugino jo nei darbas, nei lakstantys ir klegantys vaikai: susimąstęs sėdėjo už stalo ir žiūrėjo, atrodė, nieko nematančiomis akimis.

Po kelių dienų nuėjo į partizanų stovyklą, kur jį apspito vyrai: kiekvienas stengėsi paspausti ranką, ištarti vyrišką, trumpą užuojautos žodį. Kai kurie sakė: „Ot, niekšai, sudaužė žmogų kaip obuolį, kad juos kur velnias į pragarą nujotų!“ Su būrio vadu A.Jagiela-Ąžuolu, kaip seni pažįstami, apsikabino, pasibučiavo ir tarė: „Antanai, einam į raistelį pasišnekėti.“

Pokalbis vyko dalyvaujant vyriausiajam sūnui Antanui ir svainiui Kaziui. Matas tarė: „Antanai, mane užverbavo Troškūnų NKVD viršininkas. Vienas stribas palydėjo iki Juostos upelio tilto, prie kurio yra akmenų krūva, ir parodė: štai po šiuo akmeniu kas savaitę turėsi padėti pranešimą.“- Ąžuolas atsakė: „Tai ką dabar darysi, Matai? Juk žinai, kad už tokius darbus mes griežtai baudžiam: pakišam degtuką po šiaudiniu stogu ir viskas.“ - „Žinau, - atsakė, braukdamas ašaras, Matas, - aš ir negalvoju jiems tarnauti, niekada Judu nebūsiu, Dievo ir Tėvynės neišduosiu. Aš tik grįžau į namus pasimatyti ir atsisveikinti su šeima.“ Išsiskirdami abu vyrai apsikabino, Ąžuolas paspaudė jam ranką, palinkėdamas ištvermės ir drąsos.

Praėjus trims savaitėms, pavakare, į Levandavičių trobos duris pasibeldė nepažįstamas žmogelis. Sakėsi besislapstantis nuo rusų, prašė valgyti. Buvo pakviestas prie stalo, žmona Onutė ant stalo padėjo valgio, šis, prieš valgydamas, katalikiškai persižegnojo. Jam išėjus, netrukus į trobą „sugarmėjo“ stribai. „Banditus maitini, kas toks pas tave buvo užėjęs!?“ - ėmė šaukti. - „Niekas nebuvo užėjęs“, - atsakė Matas. „Cha cha cha, - nusijuokė stribai, - o šitas „banditas“ ar nebuvo užėjęs?“ - tarė, rodydami į vieną iš stribų.

Tokia buvo labai paprasta ir labai efektyvi provokacija, suvaidinta vieno stribuko, kilusio iš tolimesnių apylinkių. Matą Levandavičių stribai išsivedė. Iš pradžių tardė Troškūnuose, vėliau pervežė į Panevėžio NKVD kalėjimą. Žmona Onutė su vaikais nuveždavo maisto, prašė leisti pasimatyti, tačiau jau niekada savo vyro nebeišvydo. Vargu ar nuvežtas maistas pasiekdavo Matą, greičiausiai jį išsidalindavo patys stribai. Po kiek laiko gavo pranešimą, kad Matas Levandavičius kalėjime mirė. Palaidojimo vieta liko nežinoma. Žmonos Onutės sesers Emilijos Patamsytės-Pivorienės nuomone, Matas Troškūnų nepasiekė - buvo nukankintas, užmuštas pakeliui, o po kuriuo me-

džiu yra jo kapas, jau niekas nebesužinos. Kad ji buvo visiškai teisi, patvirtina tai, kad KGB archyve Mato Levandavičiaus baudžiamosios bylos nėra.

Taip žuvo tik 44 metų amžiaus sulaukęs sveikas, tvirtas vyras, kuris dar visai neseniai ant skersinio jaunuoliams rodydavo, kaip gimnastikuojama Lietuvos kariuomenėje. Matas pasirinko mirtį švaria sąžine, nes gyvenimas su juoda sąžine jam būtų buvęs per sunkus.

Belieka pridurti, kad partizanai taip pasitikėjo Matu Levandavičiumi, kad po jo suėmimo nepakeitė net stovyklavimo vietos ir joje, su pertraukomis, laikėsi iki pat tragiškų 1948 m. lapkričio 13d. įvykių.

Remtasi K. Patamsio ir M. Levandavičiūtės-Gilvydienės prisiminimais.

[1] 1921 m. įsteigta Angelo Sargo sąjunga (Angelaičiai) - katalikiška vaikų organizacija, veikusi iki 1940 m. Jos tikslas buvo 7-15 m. vaikų auklėjimas, dvasinis ir kultūrinis ugdymas, įdiegiant tvirtą tikėjimą, Tėvynės meilę, dorą ir sąžiningumą, blaivybės jausmą. Jai priklausė iki 60 000 narių, sąjunga leido žurnalą „Žvaigždutė“ (R. P.).

K.Bradulskaitės-Birutės prisiminimai

Kotryna Bradulskaitė-Birutė buvo pirmoji Didžiosios Kovos apygardos (DKA) B rinktinės vado Alfonso Morkūno-Plieno ryšininkė ir prisimena visą partizaninio judėjimo organizavimosi tame krašte pradžią.

Jau nuo 1944m. rudens vyko partizaninis karas, mūšiai su skrebais, NKVD ir pasienio kariuomene. Buvo rengiamos pasalos, susijungę partizanų būriai užimdavo valsčių centrus, išvaikydavo skrebus, sunaikindavo ūkininkų prievolių dokumentus, bausdavo labiausiai nusikaltusius išdavikus, kolaborantus. 1945 m. sausio mėn. prasidėjo aktyvus organizacinis DKA B rinktinės, veikusios pietrytinėje Ukmergės apskr. dalyje, kūrimosi procesas. Visuose šiuose įvykiuose gyvybiškai svarbų vaidmenį tarp partizanų rėmėjų, vadovybės, batalionų, kuopų ir būrių atliko daugybė ryšininkų, tarp kurių buvo ir mergaitė iš netoli Lyduokių mstl. esančio Juodžiūnų k. Jos biografija iki pat suėmimo - rizikos ir kasdienių pavojų kupinas gyvenimas.

Lyduokių mstl. yra 11 km į rytus nuo Ukmergės, netoli Šešuolos ir Siesarties upelių, šalia Felinkos miškelio. Lyduokiuose baltuoja graži, neobarokinio stiliaus Šv.Archangelo Mykolo bažnyčia. Čia taip pat stovėjo I-ojo pasaulinio karo metu apgriauti, o tarpukariu pradėti atstatyti dvaro rūmai su gražiu prancūzišku parku, kumetynu,

raudonų plytų arklidėmis ir kitais mūriniais ūkiniais pastatais. Dvaro palivarke veikė Smetonos laikais įkurtas avių veislininkystės ūkis, miestelyje buvo progimnazija. Vieškeliu į rytus, už 11 km, yra Balninkų mstl., tokiu pat atstumu, įpiečiau, - Želva, už 6 km į šiaurę - Žemaitkiemio mstl., o 6 km į vakarus, už Šventosios upės, - Vidiškiai. Pietų pusėje už kelių kilometrų tęsiasi Medinių miškas. Apie miestelį yra daug kaimų, daugelis jų išlikę iki šiol: Slabada, Juknonys, Juodžiūnai, Šeimyniškiai, Virkščiai, Griežionys, Pempės, Vyliaudžiai, Lentvorai, Antatilčiai, Valai, Traupis ir kiti. 1944-45 metais tai buvo besiformuojančios Didžiosios Kovos apygardos B rinktinės veikimo teritorija, kurios veiklos ribos pagal Šventosios upę pasiekdavo Kavarsko, Žemaitkiemio, Trakinių, Kurklių mstl. ir net Anykščių prieigas.

Kotrynos tėvas Jonas Bradulskas, protingas, gabus, auksarankis žmogus, 8 metus dirbo Amerikoje. Užsidirbęs pinigų grįžo į Lietuvą, Juodžionių k. nusipirko 14 ha žemės, pasistatė trobesius. Buvo geras mechanikas, šaltkalvis, stalius, pats pasidarė puikiausius ąžuolinius baldus, įvairiausių žemės apdirbimo padargų, ūkio ir buities įrankių. Per 1941 m. birželio trėmimus jų šeima vos išvengė nelaimės - perspėti, kad yra įrašyti tremiamų šeimų sąrašuose, dvi naktis slėpėsi miškuose.

Kaime beveik visi kaimynai buvo draugiški, vieningi, patriotiškai nusiteikę. Tarp jų išsiskyrė Alfonsas Morkūnas, Kaune tarnavęs liktiniu vyr. psk. I-ame inžinerijos pulke. Jis buvo aukštas, gražus, sportiškai nuaugęs vyras, puikus raitelis, jau pasižymėjęs kaip gabus organizatorius ir vadas. 1942m. jis tapo LLA nariu, o 1944 m. įstojo į Vietinę rinktinę. Jai išsiskirsčius, vyrai su ginklais grįžo į namus. 1944 m. vasarą jis, kartu su broliais Kaziu, Vladu ir Ambraziejum Ališauskais, suorganizavo vietinės savisaugos (apsaugos) būrį kovai su plėšikaujančiais sovietiniais diversantais.

Artėjant frontui, vyrai, LLA nariai, organizavosi ir ruošėsi partizaninei kovai - kaimuose ir miškuose buvo kasami bunkeriai, kaupiamos ginklų ir amunicijos atsargos, kurias slėpdavo gerai užmaskuotose slėptuvėse. Dar esant vokiečiams, Juodžiūnų kaime, pas kaimynus, partizanams slėptis buvo iškasti trys bunkeriai. Kotrynos atsiminimais, iš Kaune esančio karinio sandėlio sunkvežimiu buvo atvežta daug kariškų batų. Kėbule ant jų buvo sukrautas šienas, iš viršaus prispaustas pririšta kartimi. Sunkvežimį atbulą įvarė į klojimą, aulinius batus iškrovė ir paslėpė jame esančiame bunkeryje. Jų užteko ne tik A. Morkūno-Plieno būrio vyrams, bet ir vėliau į būrį priimtiems naujokams.

Frontas per jų kraštą praėjo su žiauriomis kautynėmis, gyventojai jų metu slėpėsi miškuose ar slėptuvėse. Saugoti namų pasiliko tik viena Kotryna. Jų sodyba atsidūrė „niekieno žemėje," tarp abiejų fronto linijų. Šaudant vokiečių ir rusų artilerijos pabūklams, virš namų kaukdami skriejo sviediniai - vienas jų sprogo kieme, kitas - prie upelio, užmušdamas jauną kumelaitę. Aplink laukuose vyko kautynės: tratėjo kulkosvaidžiai, automatai, pokšėjo šautuvai, sproginėjo minos. Aprimus šaudymui, Kotryna ganykloje pamelžė keturias karves ir, benešdama pieną, pamatė netoli krūmuose su-

gulusius rusų kareivius. Pasiūlė jiems atsigerti. Vieni gėrė su malonumu, padėkodami, tačiau buvo ir tokių, kurie, primokyti „politrukų“, reikalaudavo pirma paragauti jai pačiai, atseit, pienas gali būti užnuodytas. Rusų kareivėliai pasitaikė geri - neplėšikavo, buvo mandagūs, prieš prasidedant šaudymui Kotrynai, kaip nemokančiai rusiškai, sakydavo „paf paf“ ir ranka modavo į rūsio pusę, kad pasislėptų.

Vokiečiai atsitraukdami susprogdino, kad rusų žvalgai neįrengtų sekyklos, Lyduokių bažnyčios bokštus. Nuo sprogimo bangos išlūžo durys, išbyrėjo langai. Parapijiečiai, užgriuvus baisiai negandai, liko visai be šventos vietos maldai. Tėvelis už dyką, kaip auką, padarė duris, įstiklino naujus langus.

Praėjus frontui, pas juos, lydimas kareivių, užėjo vienas rusų karininkas. Abu tėvai, gerai mokantys rusiškai, pasodino jį už stalo, pavaišino. Besišnekant, jis pabėdavojo, kad jo tėvus vokiečiai išvežę į Lietuvą. Motina jam ir sako: „Mūsų namelyje irgi gyvena du vokiečių atvežti rusai senukai. Reikia juos pakviesti.“ Visų nuostabai, tai ir buvo šio karininko tėvai. Tai buvo graudinanti, iki skausmo širdį draskanti susitikimo scena. Toks jau yra karas. Jame gali netikėtai išsiskirt, atrodytų, amžinai prarast artimuosius, o esant palankiam likimui, Dievo valiai, staiga, netikėtai, vėl juos plačiame pasaulyje susitikt. Karininkas atsidėkodamas vėliau jų šeimai kiek galėdamas padėjo.

Vokiečių okupacijos metais Reicho darbo tarnybai buvo pagautas ir išvežtas vyresnysis brolis Juozas. Jo likimas taip ir liko neaiškus – turbūt žuvo Vokietijoje per bombardavimus, nors ir sklido nepatvirtinti gandai, kad jis partizanavo Žemaitijoje.

Vykstant mūšiams, Bradulskų rugių laukuose buvo nukauta daug vokiečių kareivių, kurie, kepinant vidurvasario saulei, skleidė slogų, salstelėjusį gendančių kūnų kvapą. A.Morkūno-Plieno nurodymu jaunimas ir paaugliai surinko nukautųjų ginklus, granatas, amuniciją, neliesdami kareivių asmeninių daiktų: žiedų, laikrodžių, portsigarų, lūpinių armonikėlių, laiškų, nuotraukų ir kt. Ginklai naktį, slapčia buvo laikinai sunešti į prie upelio stovėjusią pirtį. Juos patikrindavo, o sugedusius suremontuodavo pats sodybos šeimininkas - medžiotojas ir ginklų meistras J. Bradulskas. Šalia jų sodybos, Šešuolos upelio pakriaušyje, buvo iškastas bunkeris - į jį buvo pernešti pirtyje sukrauti ginklai. Iš pradžių slaptas įėjimas buvo įrengtas iš upelio pusės, brendant per vandenį, o vėliau, dėl patogumo, viršuje padarytas užmaskuotas dangtis. Ginklų pasiimti ateidavo A.Morkūnas-Plienas su savo vyrais.

Vėliau ginklams slėpti klojime buvo iškastas kitas bunkeris - tai buvo ginklų slėptuvė-sandėlis. Jame buvo laikomi ginklai, šoviniai, granatos, apranga, avalynė. Įlindimas į jį buvo labai siauras, tačiau partizanai, jauni ir liekni vyrai, pralįsdavo. Netoli bunkerio buvo pririštas sargus vilkinis šuo. Jį, dar mažą šuniuką, su savimi atsivežė vokiečių atkelta rusų šeima. Pagal jo lojimą galėdavai suprasti, kas ateina - ar partizanai, ar rusai su skrebais. Kartą skrebai įnirtingai lojantį ir svetimų neprisileidžiantį šunį norėjo už grandinės ištraukti iš būdos, bet šis nepasidavė, priešinosi, todėl įpykę jį nušovė.

Dar esant vokiečiams A.Morkūnas-Plienas paprašė Kotrynos išnešioti jauniems aplinkinių kaimų vyrams lapelius, kuriuose buvo rašoma būti pasiruošus eiti gint Tėvynės, susirinkti jo nurodytu laiku. Jau užėjus rusams, jis vėl paprašė Kotrynos apeiti aplinkinius kaimus ir sušaukti besislapstančius vyrus. Atėjusi pas pažįstamus vaikinus ji sakydavo: „Alfonsas Morkūnas kviečia!," o šie šitą žinią toliau perduodavo savo draugams. Sutartą pavakarę į jų sodybos kiemą pradėjo rinktis jauni vyrai, kai kurie jų ir anksčiau dažnai užeidavę į svečius. Mat per šokius jaunuoliai sakydavo: „Einam pas Bradulskus parūkyti!" Tėvelis buvo svetingas, augino gerą tabaką ir turėjo pats pasigaminęs specialią mašinėlę tabako lapams smulkiai pjaustyti. Jo suktinės būdavo puikios, kvapnios, dūmas - su aromatu.

Prasidėjo pasitarimas: buvo skirstomasi darbais, pareigomis, dalis vyrų atėjo su ginklais, kiti buvo apginkluoti. Kai kurių atsineštus, padėvėtus ginklus tėvelis patikrindavo, o jei reikėdavo - pataisydavo. Per kelias dienas susirinko 90 vyrų būrys - vien iš Juodžiūnų k. -13, iš Nuotekų k. - 18, iš Valų k. - 8, iš Paškonių k. - 5, iš Ramoniškių k. - 6, iš Valtūnų k. - 5, iš Butkiškių - 5, taip pat vaikinai iš Slabadų, Šešuolių, Medinų, Jokvilų, Antatilčių, Šaukuvos, Kunigiškių, Griežonių, Paželvos, Šeimyniškių, Butkūnų kaimų. Tarp susirinkusių buvo daug brolių, pusbrolių, giminių: Alfonsas (Plienas), Stasys ir Karolis Morkūnai bei jų pusbroliai, trys broliai - Rapolas, Juozas ir Kostas-Morkūnai, Kazys, Vladas ir Ambraziejus Ališauskai, Adolfas, Mykolas ir Jonas Šereliai, Alfonsas, Bronius ir Jonas Valušiai, Ignas, Vincas ir Viktoras Meilai, Juozas ir Povilas Smočikai, Liudvikas ir Juozas Jurai, Antanas ir Edvardas Vingriai, Albinas ir Bronius Medelskai, Stasys ir Valerijus Butkai, Kazys ir Petras Uosiai, Juozas ir Jonas Lizūnai, Vincas ir Antanas Vaičiūnai, Nikodemas Bradulskas (Kotrynos brolis) ir kiti. Vėliau būrys dar labiau išaugo, jungė virš šimto laisvės kovotojų. Jį papildė ne tik vietiniai, bet ir tolimesnių kaimų ar net gretimų valsčių jauni vyrai.

Visame krašte greitai ir sklandžiai kūrėsi partizanų būriai, netrukus susijungę į Balninkų Laisvės rinktinę, vadovaujamą mokytojo J. Šibailos-Merainio (Dieduko). Jo pavaduotoju buvo išrinktas A. Morkūnas-Plienas, vadovavęs kuopai. Buvo gautas Didžiosios Kovos apygardos vado Žalio Velnio įsakymas visiems atvykti į pasitarimą. Balninkų miške susirinko apie 500 vyrų - buvo duota priesaika, suteikti slapyvardžiai, aptarti koviniai veiksmai, partizanų drausmė, kaip elgtis su kolaborantais, šnipais ir išdavikais.

Netrukus ir Kotryna, kartu su trimis naujokais, Plieno būryje davė priesaiką ir tapo ryšininke Birute. Pasveikinęs ją, A. Morkūnas-Plienas tarė: „Dabar, Birute, yra tik vienas kelias - pirmyn, ir niekada nesidairyk atgal!"

1945m. pavasarį Balninkų Laisvės rinktinę sudarė Plieno, Aro, Beržo, Patašono (kavarskiečiai), Žalgirio, Švyturio, Voldemaro, Girininko, Karoso, Lizdeikos ir kiti būriai. Didžiosios kovos apygardos vado Jono Misiūno-Žalio Velnio vadovaujamoje didžiulėje teritorijoje partizaninė veikla buvo vykdoma planingai, apgalvotai, taikant „kariuo-

menės“ tipo taktiką. Jos pasirinkimą lėmė netolima būsimo karo perspektyva: buvo ruošiami mobilizacijos planai, sandėliuose kaupiamos ginklų ir šovinių atsargos. Jau 1944m. vyko aktyvūs organizaciniai jungimosi darbai, ryšininkai užmezginėjo ryšius su Ukmergės, Kaišiadorių, Trakų srityse veikiančiais partizanų būriais. Štabe ir būrių vadų pasitarimuose buvo sudaromi operatyviniai planai, rengiamos puolamosios operacijos, kaunamasi su NKVD, pasienio ir reguliariosios kariuomenės daliniais. Susijungę būriai siekdavo 200-500 ir daugiau kovotojų, jautė savo jėgą: buvo vykdomi reidai, užimami valsčių centrai, miesteliai. Reidiniai žygiai buvo viena iš pagrindinių Žalio Velnio naudojamos taktikos savybių. Buvo užpultas Nemenčinės karinis poligonas, o 1945 m. balandžio 23 d. DKA vadas J.Misiūnas-Žalias Velnias raštiškai įspėjo okupacinę valdžią, kad jei antipartizaninėse operacijose bus naudojama reguliarioji kariuomenė, partizanai neleis jai laisvai judėti magistraliniais keliais, ypač Kauno-Vilniaus ruože.

Edvardo Urbono atsiminimais, 1944m. rudenį netoli Riklikų k. esančioje Epušoto gyv., kurioje stovėjo Šidlauskų, Šešlauskų ir Urbonų vienkiemiai, „dienavojo“ Didžiosios Kovos apygardos partizanų būrys - virš šimto vyrų. Dienos metu pro sodybas ėję civiliai žmonės, saugumo sumetimais, buvo laikinai sulaikomi, - jų prisirinko beveik pilna Urbonų „gryčia.“ Kartu su partizanais ėjęs kunigas vakare juos palaimino ir visi buvo paleisti. Temstant partizanai išsirikiavo į koloną, niekieno nekliudomi pražygiavo per Kavarsko centrą - pro stribyną, NKVD ir NKGB skyrius. Nusileidę pro bažnyčią keliu į pakalnę, pasuko link Šventosios „paromo“ (perkėlos). Persikėlę per upę, nužygiavo Kurklių link.

1944 m. rugpjūčio 29 d. Alfonso Bagdono-Aro(Arelio) „skrajojantis“ būrys užpuolė Kurklių mstl. esantį rusų garnizoną ir skrebus (apie 50 NKVD kareivių ir 50 skrebų). Gerai suplanuotas, staigus puolimas pavyko puikiai - nors jėgos buvo nelygios, partizanai priešą visiškai sutriuškino, neturėdami iš savo pusės aukų. Buvo išlaisvinta apie 100 kalinių, apie trisdešimt jų, daugiausiai iš Trakinių kaimo, skrebų jau buvo atrinkti sušaudymui. Aro būrys, kaip „skrajojantis,“ žygyje būdavo nuolatos, ilgiau vienoje vietoje niekada neapsistodavo. Jo priekyje, kaip avangardas, visada eidavo žvalgybos skyriaus partizanai. Susijungę partizanų būriai buvo užėmę Žemaitkiemį, Želvą, Balninkus, Alantą.

Šnipui, pamiškės gyventojui J. Žąsinui susekus Aro būrio stovyklos vietą, rusai naktį sutraukė didžiules pajėgas - pamiškės buvo tiesiog „nugultos“ rusų kareivių, o iškastuose apkasuose išdėstyti sunkieji kulkosvaidžiai. Dalis partizanų, bandę prasiveržti lygioje vietovėje, pateko į užmaskuotų kulkosvaidžių ugnį. Žuvo pats būrio vadas A.Bagdonas-Aras su abiem broliais ir dalis jo būrio partizanų. Likusieji prasiveržė jau kitoje vietoje, per kelią, granatomis susprogdinę kelis rusų šarvuočius. Likę vyrai prisijungė prie N. Liškausko-Beržo būrio – nuo to laiko jis tapo „skrajojančio“ būrio vadu, perimdamas ir Aro tradicijas.[3]

A.Morkūnas-Plienas draudė Bradulskų vienkiemyje lankytis partizanų būriams - jų sodyboje buvo ir ryšių punktas, ir ginklų bunkeris-sandėlis, tad reikėjo elgtis labai konspiratyviai. Buvo sutarta, kad atėję partizanai pasislėpę lauks, o pas ją kreipsis tik vienas iš jų. Buvo sutartas slaptažodis: „Vilkas ieško lapės!“ Kotryna atsakydavo: „O kur vilkas?“ - „Aš vilkas!“ - baksnodamas į krūtinę, atsakydavo partizanas. „O kur vilkiukai?“ - klausdavo Kotryna. „Slepiasi už klojimo!“ - atsakydavo šis. Tada jau būdavo aišku, kad tai savi, partizanai. Pasikeisdavo turimomis žiniomis, svečiams nunešdavo maisto, jei prašydavo - iš turimų atsargų aprūpindavo šoviniais.

Mama partizanams kepdavo duoną, seserys Bronė ir Adelė išplaudavo drabužius, tėvelis, jei reikėdavo, pataisydavo sugedusį ginklą. Jaunesnysis brolis Jonas taip pat buvo ryšininkas - kartais eidavo kartu su Kotryna, tačiau dažniausiai - vienas. Jis buvo labai apsukrus, drąsus, tvirtai sudėtas, nors ir nepilnametis, paauglys. Kartais ryšio reikalais nueidavo ir Bronė, tačiau daug rečiau, todėl ir paslapčių žinojo daug mažiau.

Dar vienas ryšių punktas buvo Lyduokių pašte - ryšininkai laiškus palikdavo pas pašto vedėja dirbusią kunigo seserį Moniką Pauliukaitę, sutrumpintai vadintą Mania. Iš jos paimti laiškelius dažnai pasiųsdavo jauniausią seserį Adelę - ji su mielu noru „nulėkdavo“ iki miestelio, nes už tai gaudavo saldainių. Parneštus laiškus Kotryna perduodavo Plienui.

Kartą atėjusi į paštą Kotryna perdavė Maniai Plieno laišką. Abiems merginoms linksmai besišnekučiuojant, netikėtai pro langą pamatė nuo bažnyčios pusės ateinančius skrebus. Mania išbalo: „Pas mane kambaryje, po lova, stovi pilna pintinė šovinių. Greit juos paslėpk!“ Kotryna puolė su pintine pro duris į kiemą, kuriame buvo „sodželka“ (kūdra) ir, užbėgusi ant lieptelio, nuleido ją į vandenį. Pati atsisėdo ant lentos ir, nusiėmusi batelius, ramiai teškeno kojas vandenyje. Skrebai užėjo, pašniukštinėjo, paspoksojo ir, nieko nesakę, „nurioglino“ toliau. Vakare bažnyčios vargonininkas, prie pagalio prikalęs vinį, šiaip taip pintinę iš dugno ištraukė. „Nieko tiems šoviniams neatsitiko, - tarė Kotryna, - parsinešiu juos namo ir išdžiovinsiu!“ Mama, išskleidusi ant „sklepo“ (rūsio) viršaus paklodę, iškratė šovinius, kuriuos saulė greit ir išdžiovino. Naktį kartu su draugu atėjęs brolis Nikodemas juos išsinešė į būrį.

Kartą į Bradulskų kiemą dviračiu „atlėkė“ jaunuolis, partizanų rėmėjas. Jis pranešė, kad prie Lintvorų k. esančiame miške apsistojo Plieno būrys, tačiau jam labai trūksta šovinių - daug jų išnaudojo per vykusias kautynes. Tuo metu apylinkėse dar vyko rusų kariuomenės „siautimas,“ vienkiemių „krėtimai.“ Trumpai pasitarę, nusprendė ką daryt: tėvelis sudės šovinius į grūdų maišus ir važiuos krūmais apaugusiu pamiškės keliuku į malūną, o partizanai veiks pagal aplinkybes. Rėmėjas vėl sėdo ant dviračio ir, „stipriai spausdamas pedalus,“ nuskubėjo su žinia atgal. Tėvelis kartu su sūnumi Jonu šovinius supylė į tam reikalui pasiūtus siauresnius maišus, juos įdėjo į didelius, o aplink pripylė grūdų. Tokiu būdu jis jau ne vieną kartą gabeno partizanams šaudmenis ir granatas.

Važiuojant pamiškės keliuku, iš miško, kaip buvo sutarta, iššoko partizanai, įvertė vežimą į griovį, išpylė maišus su grūdais, pasiėmė šovinius ir nubėgo. Tuoj atskubėjo ir netoliese pasalavę rusų kareiviai su skrebais, pradėjo klausinėti, kas čia dėjosi, kaip viskas vyko, kaip šie atrodė - ar buvo su uniformomis, ginkluoti, ilgais plaukais? Tėvelis jiems ir sako: „Staiga iš miško išbėgo nepažįstami vyrai, ištempė mane iš vežimo ir pargriovė ant žemės. Aš taip išsigandau, kad gulėjau paslikas, nesidairydamas. Jie įvertė vežimą į griovį, išpylė iš maišų grūdus ir dingo!“ Rusai nusikeikė, tačiau šios gudrybės taip ir nesuprato. Paskubom supilstęs grūdus atgal į maišus, tėvelis nuvažiavo į malūną, tačiau tą dieną jau nebemalė.

Didžiausi partizanų rėmėjai buvo ūkininkai ir kunigai. Be jų pasiaukojimo ir paramos partizanai nebūtų galėję tiek metų išsilaikyti. Labai geras, niekada neatsisakantis padėti buvo Lyduokių bažnyčios klebonas Jonas Burneika. Jis atvažiuodavo į mišką aukoti Šv. Mišias, išklausyti partizanų išpažinties, teikdavo Šv.Sakramentą, palaiminimą. Po mišių pasikalbėdavo su vyrais, aiškindavo jiems kovos už Lietuvos laisvę ir tikėjimą prasmę. Kotrynai būnant būryje, vienam mirtinai sužeistam partizanui jis atliko paskutinį patepimą, du kartus būryje suteikė Šv.Sakramentą. Jis parūpindavo maisto, drabužių, vaistų, kartais - ir šovinių. Juos Kotryna parsinešdavo susidėjusi į „tašę“ ir paslėpdavo po svirnu - mat šis, pastatytas ant akmenų, stovėjo nuožulnioje vietoje, įkalnėje. Pro aukščiau žemės esantį jo galą Kotryna arba jaunesnysis brolis Jonas palįsdavo po svirno apačia. Ten būdavo pripilta pelų, kapstėsi vištos. Šovinius paslėpdavo iškastoje duobėje ir užberdavo pelais. Per kleboną J. Burneiką buvo užmegzti ryšiai su Ukmergės, Molėtų, Šešuolių, Pabaisko, Želvos, Vidiškių, Kavarsko, Ukmergės, Deltuvos, Čiobiškio, Žemaitkiemio ir kitų parapijų kunigais. Šie per ryšininkes palaikydavo ryšius su dar toliau esančių parapijų klebonais. Daug partizanams padėdavo ir Lyduokių bažnyčios klierikai, bendravardžiai - Rapolas Pukys ir Rapolas Liuka.

Kartą Ona Augustinienė, Ukmergėje gyvenanti Maskvoje sušaudyto Lietuvos kariuomenės karininko žmona, Kotrynai pripylė pilną „tašę“ šovinių. Tuo metu per Šventąją veikė tik perkėla („paromas“), nes tiltas buvo susprogdintas. Įlipusi, pamatė ateinant 15-20 NKVD kareivių būrį. Per visą kūną pagaugais nuėjo šiurpas. Pasistatė ant perkėlos krašto sunkią „tašę,“ atsisėdo ant jos ir, žiūrėdama į upės vandenį, ėmė melstis. Kareiviams nekilo jokių įtarimų - persikėlė per upę, išlipo ir nuėjo savais keliais. Išgyvenusi didžiulį pavojų ji laimingai šovinius parnešė į namus. Vėliau O. Augustinienė per Kotryną partizanams perdavė savo vyro ginklą, karišką uniformą, aulinius batus, Plienui, kaip dovaną, sidabru papuoštą kardą. Jį nešė pasikabinusi ant nugaros, po drabužiais, ant pečių užsigobusi plačią skarą. Ištikima rėmėja buvo ir Ukmergėje, Vaižganto g.18, gyvenusi Ona Žukauskaitė-Kavaliauskienė. Ji siūdavo uniformas, rankovių trispalvius antsiuvus, perduodavo vaistus, tvarsliavą. Labai didelis patriotas buvo Pabaisko pradinės mokyklos mokytojas Juozas Kudelis – jis, kartu su bažnyčios

klebonu V. Strazdu, rėmė maistu, medikamentais, tvarsliava. Dažnai dvikinkiu vežimu Juozas pas juos atveždavo tai ūkininkų partizanams paskerstą bekoną, tai veršį, tai iš gyventojų gautų kariškų ar šaulių uniformų, šovinių, ginklų, granatų. Viskas tuoj pat būdavo slepiama klojime esančiame bunkeryje. Sodyboje prie Šešuolos upelio, netoli Morkūnų gyvenanti Antanina Gaižutienė iš atvežtos mėsos pagamindavo partizanams valgyti: mėsą pasūdydavo, išvirdavo ar išrūkydavo. Jos sūnus Kostas irgi buvo partizanas. Iš Musninkų k. pas juos ateidavo jaunas ryšininkas, slapyvardžiu Kregždutė.

Vieną 1945m. gegužės dieną Kotryna, keliavusi basa, iš Želvos kunigo parnešė paketą. Partizanai, apie 30 vyrų, buvo apsistoję Griežinių kaime, pas vieną pamiškės ūkininką. Plienas paprašė šeimininkės duoti jai pavalgyti, bet įbėgęs sargybinis pranešė, kad keliu ateina skrebai su rusais. A.Morkūnas-Plienas tuoj sugalvojo sprendimą: „Birute, - sako jis, - tu nukreipk dėmesį - bėk laukais prie pelkės stovinčios sodybos link, o mes tuo laiku pasitrauksim į mišką!“ Ji pasileido basa lauku, skrebai su rusais šaudydami puolė iš paskos vytis, peršovė jai blauzdą. Įbridusi į pelkę, ji sustojo, atsitūpė. Pribėgę skrebai ją „apkoliojo,“ apstumdė, įspyrė ir nubėgo link sodybos - pamanė, kad ji ten bėgo perspėti partizanus. Per tą laiką Plieno vyrai nepastebėti pasiekė Pašilės mišką - nenukentėjo nei jie, nei sodybos šeimininkas. Lyduokiuose Kotryna užėjo pas pašte dirbusią Manią Pauliukaitę. Ši išplovė, aprišo žaizdą, o, kad nesimatytų ant blauzdos apvynioto marlinio binto, paskolino jai ilgą suknelę.

Skačiūnų dvare buvo skrebų įgula. Juos Plieno partizanai dažnai apšaudydavo, o tie į pagalbą pasikviesdavo rusų kariuomenę. Vienąsyk partizanai nutarė „baigt su jais juokaut“ - apsupo iš kelių pusių ir puolė dvarą. Mūšio metu žuvo septyni skrebai, kiti - išsilakstė. Puolant buvo sužeistas Antanas Vaičiūnas-Skirmantas. Raitas ryšininkas „atlėkė“ pranešti, kad sužeistąjį reikia nuvežti į slėptuvę. Kotryna pasikinkė arklį ir, kad nesutiktų skrebų, aplinkiniais keliais, aplenkdama Lyduokių miestelį, atvažiavo į Skačiūnų dvarą. Skirmantas keliose vietose buvo kulkų sužeistas, nukraujavęs, drabužiai sudraskyti, kruvini ir purvini. Žaizdas partizanai jau buvo sutvarstę. Draugai jį paguldė į vežimą ant šieno, o Kotryna nuo galvos iki kojų uždengė paklode. Nuvežė pas patikimą ūkininką, kuris klojimo prėsle turėjo įrengtą slėptuvę. Kitą dieną Skirmantą į namus parsivežė jaunėlis brolis Mykolas ir paslėpė bunkeryje. Antanas greit pagijo ir grįžo į būrį.

Kitapus Šešuolos upelio, šalia kelio į Želvą, stovėjo ūkininkų Kosto ir Janinos Jurų vienkiemis. Du jų sūneliai, 8m. Simas ir 10m. Kostukas, upelyje meškeriodavo, vėžiaudavo. Kadangi sodyba buvo ant kalno, aukštoje vietoje, iš jos toli matydavosi kelias ir kaimo apylinkės. Pamatę atvažiuojant skrebus, vaikai perbrisdavo upelį ir atbėgdavo pranešti. Vienąkart su pavojaus žinia atbėgo visas šlapias, užduseęs Kostukas. „Kodėl tu toks šlapias?“ - paklausė Kotryna. „Per upelį bridau!“ - atsakė vaikas.

Kartą dviračiu atvažiavęs partizanų rėmėjas pranešė, kad du sužeistus partizanus reikia su „pastote“ nugabenti į slėptuvę pas pamiškės ūkininką. Pasikinkiusi arklius, ap-

linkiniais keliais, per Paškonių, Viliaudžių, Lauzdynų kaimus, atvažiavo į nurodytą vietą - netoli Minikių k. esantį mišką. Partizanai jos laukė - į vežimą ant šiaudų atsargiai paguldė du sužeistus vyrus. Ką tik vykusiose kautynėse buvo nukauti šeši skrebai. Plienas ją nuramino, sakydamas, kad apylinkes jie iššvalgė, rusai ir skrebai pasitraukę, pavojaus nebėra. Negaišdama laiko lauko keliukais, kad nepastebėtų kieno nors „negera akis," ji atvežė sužeistus vyrus pas pamiškėje gyvenantį patikimą ūkininką. Partizanai buvo paslėpti bunkeryje, tačiau jų žaizdos smarkiai kraujavo, reikėjo skubios gydytojo pagalbos. Iš ten nuvažiavo tiesiai į Ukmergę, pas garsų žydų tautybės daktarą Aleksandrą Dumbrį. Jis buvo doras, garbingas žmogus, niekada neatsisakydavo lietuvių partizanams padėti. Kotrynai pasakius, kas atsitiko, tik paklausė: „Vaikeli, ar tu turi sermėgą?" Jis ja apsisiautė, užsitraukė ant galvos, kad niekas neatpažintų, kapišoną, ir po kelių valandų kelionės jie jau buvo pamiškės vienkiemyje. Daktaras apžiūrėjo sužeistųjų žaizdas - jos, nors ir kraujavo, buvo nepavojingos. Jis uždėjo tvarsčius, aprišo, paaiškino, kas kiek laiko reikia daryti perrišimus, paliko tvarsliavos. Toliau vėl kelionė atgal į Ukmergę, o iš jos jau namo, į Juodžiūnus. Abu partizanai, kaip vėliau sužinojo, per kelias savaites laimingai pasveiko.

Partizanai, siekdami išvengti aukų, partiniams ir sovietiniams aktyvistams siųsdavo perspėjimus, aktyviausius bausdavo fizinėmis bausmėmis ar maisto, drabužių konfiskacijomis, tačiau nepraliedami kraujo. Mirties bausme nuteisdavo tik pačius aršiausius skrebus, NKVD šnipus ir išdavikus, dėl kurių judošiškos veiklos žūdavo partizanai, patekdavo į kalėjimus ryšininkai, rėmėjai, o dažnai ir niekuo dėti žmonės, dori lietuviai. Aišku, šnipai, agentai, išdavikai buvo civiliai asmenys, „čekistai be antpečių", jie slaptai tarnavo NKVD ir NKGD represinėse struktūrose, gaudami už išdavystes (agentūrinę-operatyvinę informaciją) dideles pinigines premijas. Jų kenkėjiška, išdavikiška veikla atnešė tautai ir jos pasipriešinimo kovai didžiulių nuostolių ir aukų.

Kotryna palaikė ryšius su aštuonių parapijų kunigais: Čiobiškio bažnyčios klebonu Liudviku Puzonu, Kavarsko bažnyčios klebonu Anicetu Barakausku, Vidiškių bažnyčios kunigu Mykolu Buožiumi, Taujėnų bažnyčios kunigu Julium Peleckiu, Bernotiškių koplyčios kunigu Eduardu Simaška-Šiaudeliu, Lyduokių bažnyčios kunigu Jonu Burneika, Ukmergės bažnyčios klebonu Juozapu Dagiliu, Šešuolių bažnyčios kunigu Jonu Mikučioniu, Želvos bažnyčios kunigu Stasiu Žvėgžda, Deltuvos bažnyčios kunigu Jonu Oželiu.[2] Jie perduodavo iš žmonių surinktas žinias, kiek galėdami remdavo partizanus pinigais, rūbais, maistu, padėdavo patarimais, parūpindavo spausdinimo popieriaus, per patikimus parapijiečius platino partizanišką spaudą. Kun. J.Oželis, labai pamaldus ir, atrodytų, net bailus žmogus, visada perduodavo pogrindžio leidinių. Klebonijose būdavo ryšių punktai - juose iš įvairių būrių, Žalio Velnio štabo, Vyčio ir Vytauto apygardų, miestų pogrindinių organizacijų atvykę ryšininkai palikdavo savo ir pasiimdavo jiems skirtus paketus (įsakymus, instrukcijas, žvalgybinę informaciją,

pranešimus, raportus, tarnybinius laiškus, spaudą ir kitokią korespondenciją). Kunigai buvo dori, labai patriotiški, nepaisydami pavojų rizikuodavo savo likimu, išeinančią ryšininkę visada palaimindavo. Kartais, esant pas kunigą, „užgriūdavo" skrebai: vieną kartą Kotrynai teko ilgai gulėti, palindus po lova, kitą kartą - mažame kambarėlyje pas kunigą Eduardą Simašką, bijodama, kad nesukosėtų, valandą susirietus tupėjo spintoje. Tuo metu jis kunigavo pakelyje tarp Vidiškių ir Ukmergės, netoli Bernotiškių kaimelio esančioje Bernotiškių (Šalkavos) koplyčioje. Buvo nuoširdus, visų gerbiamas kunigas, tauraus būdo, tačiau, tuo pat metu, ir labai drąsus žmogus, vardan idėjos pasiryžęs atsisakyti ir savęs. Kaip buvęs Ukmergės A.Smetonos vardo gimnazijos kapelionas, tarp buvusių savo auklėtinių turėjo didžiulę pagarbą ir surasdavo daug rėmėjų: jie spausdindavo bei platindavo proklamacijas, merginos partizanams siuvinėdavo trispalvius partizaniškus antsiuvus ant rankovių. Naktimis partizanų būriai į nuošaliai esančią koplyčią ateidavo atlikti išpažinties ir priimti Šv.Komunijos, dažnai savo mažą kambarėlį kun. E.Simaška užleisdavo pernakvoti iš toli atvykusioms ryšininkėms.

Kartą Vidiškių bažnyčios kunigas M. Buožius Šv.Velykų proga Kotrynai perdavė pilną pintinę – net 62 išmargintus kiaušinius. Besikeliant per Šventąją, pakilo stiprus vėjas, vos neapvertė valties, kurią nunešė toli, už gero puskilometrio. Į krantą išlipo per brūzgynus, apsibraižiusi kojas. A.Morkūno-Plieno būrys buvo didelis, daugeliui partizanų kiaušinius teko dalytis perpus.

Kunigai paprašydavo ūkininkus paremti partizanus maistu, todėl į sodybą jų nakčia atvežtų maisto produktų atsargas laikinai paslėpdavo bunkeryje.

Šešuolių mstl. bažnyčioje buvo „pašto dėžutė" (slaptavietė), kur Kotryna ir DKA vado J.Misiūno-Žalio Velnio ryšininkė Aldona Paulavičiūtė-Indira pasikeisdavo slapta korespondencija. Į bažnyčią ateidavo kai nebūdavo žmonių - iš pradžių ilgai melsdavosi, paskui aplink altorių eidavo keliais, o priėjusi slėptuvę - „pašto dėžutę,"vikriai, niekam nematant, palikdavo savo ir pasiimdavo jai paliktą laišką. Ryšininkė Indira buvo labai graži, juodaplaukė mergina, 1946 m. žuvusi nuo skrebų rankos.

Ukmergėje dviejose vietose siuvėjai rusiškas ar vokiškas kariškas uniformas persiūdavo pagal „išmierą" į partizaniškas. Jas pergabendavo ryšininkės.

Kartą važiuojant dviračiu per Lyduokius, ją sustabdė iš kažkur išlindęs skrebas V.Čepas, tikras banditas. Jis, rusiškai keikdamasis, atėmė jos dviratį, nuo rankos nuplėšė tėvelio dovaną - moterišką auksinį laikroduką. Apie tai Kotryna pranešė būrio vadui A. Morkūnui-Plienui. Šis nutilo, susimąstė ir pagalvojęs tarė: „Birute, mes galim nueit ir jį „likviduot," bet tada tu būsi „iššifruota," taip pat nukentėtų daug gerų, mums padedančių žmonių. Jau geriau mes surinksim pinigų ir nupirksim tau naują dviratį!"

Partizanų būriai „laikėsi" gimtosiose vietose, arčiau namų, kur gerai pažinojo vietinius gyventojus ir apylinkes, kuriose gyveno daug savų, patikimų žmonių, pasiruošusių bet kada ateiti į pagalbą, paremti maistu, nueiti „ryšio reikalais" ar į žvalgybą.

Nenorėdami užtraukti jiems nelaimės, partizanai stengdavosi arti gimtųjų vietų nevykdyti kovinių veiksmų, nebausti vietinių išdavikų. Į mūšį stodavo tik susidarius ypatingoms aplinkybėms, nebegalėdami jo išvengti.

Kartą Ukmergės bažnyčios klebonas jai perdavė rašomąją mašinėlę. Įsidėjo ją į „tašę," tačiau tokį ilgą kelią nešti pėsčiai buvo per sunku. Užkalbino pažįstamus ūkininkus iš gretimo kaimo, vyrą su žmona, kurie sutiko ją pavėžėti. Šeimininkai susėdo ant lineikos sėdynės, o ji - vežimo gale, ant šieno. Po bemiegės nakties, pasirodo, jos buvo užmigta, o ūkininkai slapta pažiūrėjo, ką ji „tašėje" gabena. Vėliau tėvelį perspėjo: „Žinok, tavo dukra rašomąją mašinėlę gabeno - kam daugiau, jei ne „miškiniams". Jie nebuvo pasiaukojantys patriotai, neišdavė vien todėl, kad draugavo su tėveliu, buvo medžiotojai.

1944m., vėlų rudenį, A.Morkūnas-Plienas perspėjo, kad jai gresia suėmimas ir pasiūlė pereiti į būrį. Virš jų šeimos jau „kaupėsi juodi negandos debesys" - skrebai du kartus į Žemaitkiemio stribyną buvo nusivarę tėvelį: tardydami žiauriai kankindavo, mušdavo, bet nieko neišgavę - paleisdavo. Mama labai nusiminė, kad merginai teks gyventi bunkeryje tarp vyrų, tačiau Plienas nuramino: „Nesibaiminkit, juk būryje yra brolis, šalia jo ir miegos!" Bunkeryje, pastatytame iš eglinių rąstelių, gyveno virš 60 vyrų - visi savi, pažįstami nuo vaikystės, kartu lankę mokyklą ar buvę sutikti kaimo vakaronėse, gegužinėse. Jie visada buvo linksmi, geros nuotaikos, niekada nenutrūkdavo linksmos kalbos, „šposai." Būryje vykdavo ir apmokymai, šaudymo pratybos, granatų metimo varžybos, todėl visi žinojo, kuris yra geriausias granatų metikas ar taikliausias šaulys. Kotryna buvo apginkluota vokišku automatu MP-40 („pistole"), lengvu ir patogiu žygyje ginklu. Ją šaudyti išmokė A.Morkūno-Plieno broliai - Stasys-Tarzanas ir Karolis-Klevas. Visi naujokai buvo apmokomi vyresnių, jau kariuomenėje tarnavusių, partizanų. Einant mišku apsiginklavus, su granatomis, nežinojai ką sutiksi, - už bet kurio krūmo galėjo laukti pasala, trinktelti netikėti šūviai. Tačiau ji visada sakydavo: „Arba duobė, arba Trispalvė!"

Dažnai į būrį ateidavo Balninkų Laisvės rinktinės vadas, buvęs šio miestelio mokyklos mokytojas Juozas Šibaila-Merainis (Diedukas). Jis visada būdavo linksmas, gražiai grojo armonika, gera nuotaika užkrėsdavo ir kitus. Papasakojo, kad jo šeimą jau 1941m. birželį ištrėmė į Sibirą - vietiniai žydai, sužinoję, kad jis žvejoja prie ežero, būriu atėjo ieškoti ir jo, tačiau jis suspėjo laiku nuo jų pasislėpti.

Kartą įsidrąsinusi Kotryna paklausė, kodėl jis nešioja barzdą. Merainis nusijuokė: „Todėl, kad esu lietuvis!" Iš Balninkų mokyklos į partizanų gretas išėjo 29 mokiniai ir mokytojai.

Be šio bunkerio, kuriame Kotryna gyveno, buvo dar šeši atsarginiai bunkeriai miškuose ar pas gyventojus, kuriuos ji irgi žinojo.

Rytas visada prasidėdavo bendra būrio malda - ją kalbėdavo pats būrio vadas A.Morkūnas-Plienas, o jei jo nebūdavo, koks nors kitas partizanas, mintinai mokantis

katekizmą. Po maldos būdavo pusryčiai. Juos netoliese gyvenantys rėmėjai į mišką atgabendavo dar šiltus ir perduodavo sargybiniams, o šie atnešdavo į bunkerį. Vakarais bendros maldos jau nebūdavo, nes daug partizanų tamsiu paros metu išeidavo į žygius, o likę bunkeryje melsdavosi jau kiekvienas atskirai. Net ir būdama būryje Kotryna toliau atlikinėjo ryšininkės pareigas. Kartą, norėdamas parodyti jos darbo svarbumą, A. Morkūnas-Plienas pajuokavo: „Kai ateis laisvė, aš tave užkelsiu ant kopėčių ir visiems žmonėms rodysiu, kokia tu drąsi mergaitė!“ Teko kartu su vyrais dalyvauti keliose kautynėse ir susišaudymuose. 1944m. gruodžio mėn. įvyko kautynės Medėnų miške (jose dalyvavo ir Kazio Ališausko-Spartako būrys), o 1945 m. kovo mėn. - Šešuolių miške. Per jas Kotryna vos nežuvo - vienas skrebas jau buvo į ją nusitaikęs, bet jį pirmas automato serija „nukirto“ brolis Nikodemas. Susidūrimai su rusais įvyko balandžio mėn. Kertušo pamiškėje, gegužės mėn. prie Valų miško, po jų - mūšiai su NKVD kariuomene ir jiems talkinančiais skrebais prie Šešuolių, Žemaitkiemio. Po kautynių, prasiveržimų iš apsupties vyrų kariškos milinės būdavo šlapios, purvinos, su kulkų skylėmis. Mūšyje prie Šešuolių k. žuvo jaunas vaikinas, būrio vadas, vienturtis sūnus. Visi jo labai gailėjo, bet kažkam reikėjo pranešt baisią žinią tėvams. Žinodami, koks jis mylimas sūnus, kad motina neištvers, tiesiog išeis iš proto, jo draugai atsisakinėjo, kratėsi tokios nemalonios pareigos. Galų gale Plienas nutarė: „Birute, nueik pas jo tėvus, tačiau neminėk, kad jis žuvo. Sakyk, kad jis sunkiai sužeistas!“ Tačiau motina net ir tuo nepatikėjo, net nesiklausė - šaukdama, kad Kotryna pati viską išsigalvojusi, tiesiog išvijo ją iš namų.

Drausmė būryje buvo labai griežta - nebūdavo jokių savivaliavimų, „pijokysčių,“ be vado leidimo negalėjai išeiti aplankyti namiškius ar į kaimą. Vėliau, grįžus iš lagerio, Kotryna sužinojo, kad keičiant partizaninės kovos taktiką - iš kariuomenės tipo didelių būrių pereinant į mažus kovinius būrius, sušlubavo ir drausmė - partizanai pradėjo išgėrinėti. Buvę partizanai ir ryšininkai pasakojo, kad A. Morkūnas-Plienas liepė išsiskirstyti, kad lengviau būtų slapstytis, į mažus būrelius, po 2-4 žmones, palaikant tarpusavyje ryšius. To reikalavo susidariusios naujos partizaninio karo aplinkybės - tankiai išdėstyti mobilūs, naudojantys autotransportą rusų garnizonai, aktyvi priešo agentūros veikla. Vietiniam gyventojui, NKVD šnipui „Vieter“ susekus vadavietę, 1949 m. gruodžio 30 d. rusų kareiviai apsupo A.Morkūno-Plieno bunkerį. Plienas su štabo vyrais kovėsi iki galo - atsišaudė, sudegino štabo dokumentus ir susisprogdino granatomis. Šnipas už „Judo darbą“ gavo didžiulę piniginę premiją.

Kotrynos prisiminimais, jai esant būryje karo lauko tribunolo nuosprendžiu keliems naujai priimtiems partizanams, nusivedus toliau nuo stovyklos, buvo įvykdyta mirties bausmė. Surinkus apie juos duomenis ir atlikus tardymą, paaiškėjo, kad jie yra NKVD agentai, specialiai pasiųsti į partizanų būrį. A.Morkūnas-Plienas buvo atsargus, su štabo vyrais per patikimus žmones visada išsiaiškindavo tikrąją naujokų praeitį.

1945 m. birželio 20 d. A. Morkūno-Plieno būrys stovyklavo Šešuolių miške. Iš ryšininkų buvo gautas pranešimas, kad rusai su skrebais pradėjo supti mišką. Buvo aišku, kad traukiamos didelės kariuomenės pajėgos miško „valymui" - vyks „ablava." Kol rusai neatkirto visų kelių, nutarė negaišti laiko - išsiskirstyti grupėmis ir trauktis. Aplinkui nebuvo didelių miškų masyvų, tik maži miškeliai ir krūmynai. Plieno grupė, apie 30 partizanų, traukėsi pagal tankiai alksniais apaugusį Šešuolos upelį. Perėję lieptą, atėjo į Bradulskų vienkiemį ir apsistojo klojime. Kotryna, brolis Nikodemas-Alksnis ir visa šeima džiaugėsi, galėdami vėl pabūti kartu. Buvo laiminga ir vyresnioji sesuo Bronė, kuri draugavo su Plienu, buvo jo sužadėtinė. A.Morkūnas-Plienas su žiūronais iššvalgė apylinkes: atrodė viskas ramu, aplinkui nė gyvos dvasios. „Birute, - tarė jis, - palik ginklą ir naktį nueik pas Ukmergės bažnyčios kleboną, perduok jam pranešimą. Iš jo parneši mums paliktus dokumentus." Savo ginklą palikusi broliui Jonui, trumpą vidurvasario naktį išėjo anksti, apie antrą valandą, dar sutemus. Motina, kaip visada, išlydėdama ją peržegnojo. Kartu pasisiūlė eiti jauniausioji sesuo Adelė.

Atėjus į Ukmergę, seserį paliko sėdėti ir laukti prie Nepriklausomybės paminklo, o pati, kol dar neprasidėjo rytinės mišios, nuėjo pas kleboną J. Dagilį. Dokumentams nešioti mama buvo pasiuvusi korsetą, už kurio, kaip į kišenes, sudėdavo laiškus, dokumentus. Klebonas kaip visada pasitiko ją maloniai. Ji paliko savo pranešimus, už korseto susikišo gautus dokumentus. Klebonas ją palaimino, pabučiavo į kaktą ir pasakė: „Tegul Dievas tave saugo. Dokumentai labai svarbūs, perduok juos asmeniškai Plienui. Jei tu pakliūtum, pakliūtume ir mes, o kartu nukentėtų daug nekaltų žmonių." Netoli Lyduokių užsuko pas pažįstamus ūkininkus. Iš jų sužinojo, kad Juodžiūnų k. pusėje girdėjosi šaudymas, po to kilo gaisras, ilgą laiką rūko dūmai. Kotryną kaip peiliu į širdį persmelkė mintis - juk ten kovėsi Plieno būrys, o sudegė jos gimtieji namai.

Pasuko keliu namų link, o netoli Lyduokių, ties Slabada, pamatė priekyje atvažiuojančią ilgiausią „padvadų" virtinę, apie 30 vežimų. Netrukus atpažino priekinių vežimų arklius - tai buvo jų tėvelio ir visos šeimos numylėti bėriai su baltomis „žvaigždėmis" kaktose. Bėgti ar slėptis nebuvo kur - aplinkui plyni laukai, o pakelėse augo tik kelios liepos. Privažiavo priekinis vežimas – jame surištomis už nugaros rankomis gulėjo tėvelis, šalia jo sėdėjo vyresnioji sesuo Bronė, o juos saugojo keturi ginkluoti skrebai. Jie tuoj Kotryną atpažino - vienas jų, V. Šalčiūnas iš Jakonių k., tuoj iššoko iš vežimo, čiupo ją už rankos ir liepė sėstis į vežimą. Susiradę virvagalį, surišo rankas. Apsidairiusi, ji pamatė, kad iš paskos važiuojančiose „kurmankose" skrebai vežasi susikrovę visą jų turtą: baldus, buitinius daiktus, drabužius, žemės ūkio padargus, tėvelio varstotą. Gale riedančiuose vežimuose gulėjo surištomis kojomis avys, iš paskos, pririštos prie „drobinų,"sekė keturios karvės, telyčios.

Atvežė į valsčių, į Žemaitkiemio miestelį. Kieme, prie NKVD būstinės, jau stovėjo būrelis suimtų aplinkinių kaimų ūkininkų, kuriuos saugojo skrebai. Kotryna iškart

atpažino vieną jų - tai iš jo sodybos ji apšaudoma bėgo nuo skrebų. Žmogus buvo supratingas, apsimetė jos nepažįstantis. Iš vieno vežimo skrebai išvertė žuvusį partizaną Karolį Gaižutį-Briedį ir paguldė prie NKVD pastato. Rusų karininkas ir skrebai, atvedę prie žuvusiojo, paklausė, ar Kotryna jo nepažįsta. Vienas jų karišku kaustytu batu atsistojo jam ant krūtinės, iš burnos Briedžiui pliūptelėjo kraujas. Kotryna susivaldė ir tarė: „Taip, pažįstu, kartu eidavom į šokius!" Žuvusio K. Gaižučio-Briedžio kūną skrebai užmetė ant akmenų krūvos ties kryžkele į Valus ir pralaikė keturias paras.

Ją visą laiką kankino mintis - kur dėti korsete paslėptus dokumentus. Buvo net nusprendusi šokti į kieme esantį šulinį, tačiau skrebai iš jo greit būtų ištraukę, o dokumentai, nors ir sušlapę, nesunaikinti, įskaitomi. Net ir esant tokiai didelei nervinei įtampai, prajuokino skrebų bobos, susirinkusios melžti atsivarytų karvių. Šios, pripratusios prie savų šeimininkių, išspardė joms kibirus, išliejo pieną, negailestingai talžė jas uodegomis. Kotryną su Brone uždarė į kalėjimu paverstą antrą namo galą - jo „pečiuje" tuo metu kaip tik buvo deginamos šiukšlės. Atrodė, kad tai Dievas ištiesė jai pagalbos ranką - greitai ištraukusi dokumentus, sukišo juos į ugnį. Netrukus daryti kratos atėjo NKVD dirbanti moteris - iškračiusi drabužius, jau nieko juose neberado.

Prasidėjo tardymai. Tardytojas rusas elgėsi mandagiai, nesimušė ir nesikeikė, užtat jo vertėjas, Lietuvos žydelis, stengėsi uoliai, tiesiog „nėrėsi iš kailio." Jis, o ne tardytojas, atliko budelio rolę: mušė, spardė, vadino šlykščiausiais žodžiais, šaukė: „Ui, dabar mes jums po gyslą ištampysim. Tai jūsų galvom brukas turėjo būt grįstas!.." Kai mušimai ir spardymai nepadėjo, jis pastatė prie sienos taburetę ir liepė Kotrynai ant jos stotis ir nusisukti į sieną. Joje jau buvo matyti kulkų šaudymo skylės. Išsitraukęs pistoletą, jis pradėjo šaudyti jai apie galvą į sieną, tačiau Kotryna vis tiek nieko nepasakė. Įsiutęs, jis iš virvės surišo kilpą, užnėrė ją ant kaklo, o kitą galą permetė per balkį. Kai ji neatsakydavo į klausimą, jis, traukdamas per balkį virvės galą, veržDavo jai kaklą, kol ji pradėdavo gargaliuoti. Tai tęsėsi tol, kol ji prismaugta, be sąmonės, nukrito ant grindų. Skrebai, užpylę ant jos kibirą vandens, leisgyvę nutempė ją į kalėjimu paverstą kambarį.

Vėliau iš sesers Bronės Kotryna sužinojo, kad ryte jų vienkiemį pradėjo supti skrebai su rusų kareiviais. Partizanai stojo į kautynes ir, nukovę 7 skrebus, prasiveržė. Su jais kartu pasitraukė ir jos vokišku automatu ginkluotas brolis Jonas, kuris, nors dar nepilnametis, buvo labai drąsus ir sumanus. Prasiveržiant ant upelio liepto žuvo partizanas Karolis Gaižutis-Briedis. Skrebai keršydami ėmė plėšti namus, išsivežė viską, ką tik galėjo: baldus, drabužius, avalynę, maisto atsargas, išsivarė visus gyvulius, o namus padegė. Motiną rusai įstūmė į rūsį ir iš paskos įmetė granatą. Mama buvo drąsi moteris - pagavusi granatą, ją išmetė pro duris atgal. Sprogdama ši sužeidė rusų kareivį, o ji pati nuo artimo sprogimo apkurto. Vėliau, 1948 m., mama su jauniausiąja dukra Adele buvo ištremtos į Igarką. Grįžo į Lietuvą tik 1961-aisiais, po dvylikos vargo metų. Trem-

tyje moterys ir vyrai dirbo sunkiausius darbus miško pramonėje - rankiniais pjūklais pjovė medžius, juos genėjo, krovė į krūvas.

A.Morkūnas-Plienas žinojo, kad tolimesniam tardymui suimtuosius veš į Ukmergės NKVD kalėjimą. Jo vadovaujami kelių būrių partizanai, apie 200 vyrų, ties Siesarčio malūnu buvo suruošę pakelyje pasalą, tačiau skrebai kalinius vežė ne artimiausiu keliu - per Medinos, Nuotekų kaimus, bet aplinkiniais keliais, didžiuliu lanku - pro Balninkus, Želvą, Liaušius.

Ukmergės NKVD skyriaus tardymo kalėjimas buvo įrengtas tame pat pastate esančiuose rūsiuose. Mažoje kameroje buvo prigrūsta daugybė kalinių, trūko oro, vietos, miegodavo atsitūpusios. Gamtiniams reikalams atlikti buvo tik geležinis kubilas („paraša“), tačiau kokia nors senutė, gėdydamasi ar nesuprasdama, kam jis skirtas, savo „reikalą“ atlikdavo ir ant grindų, todėl kameroje buvo ne tik karšta, tvanku, bet ir tvyrojo tiesiog nepakeliamas šlapimo bei išmatų kvapas. Netrukus jas pradėjo varyti darbui į skalbyklą - plauti kalinių rūbus. Tai buvo didžiulis džiaugsmas, kad gali nors kuriam laikui išeiti iš kameros. Naktimis vykdavo tardymai, tačiau ji laikėsi geležinės taisyklės: „Nieko nežinau, nemačiau, negirdėjau.“ Suprato, kad ką nors pasakius, jie, toliau kankindami, stengsis „ištraukti“ dar daugiau. Gerai prisiminė tėvelio pasakytus žodžius: „Vaikeliai, tik nieko neišduokit!“ Kartą skalbykloje rado kažkam slaptai paliktą rūkalų pakelį. Galvoje sukirbėjo išganinga mintis: „Reikia nusinuodyt!“ Rūkė cigaretę po cigaretės, kol apsvaigo galva, pradėjo vemti. Atbėgę skrebai keikdamiesi užpylė ant jos kibirą šalto vandens ir nutempė į kamerą.

Vyrų kameros irgi buvo pilnutėlės, kai kurie suimtieji, turėję geresnius rūbus, skrebų buvo išrengti net iki apatinių marškinių. Naktimis mirtinai nukankintus kalinius išveždavo ir slapta užkasdavo.

Viena iš kalinių, Jūratė Jurgaitytė, aukšta, graži mergina, kartą sako: „Žinot, aš sugalvojau vieną dalyką suvaidint, tik jūs nesijuokit ir manęs neišduokit!“ Ji pradėjo vaidint išprotėjusią: paimdavo suimtųjų batus, juos seilėmis nuvalydavo, išrikiuodavo ant grindų, sakydama, kad tai jos kareivių batalionas, garsiai komanduodavo. Ant „parašos“ iš batų sudėliodavo pilį. Aišku, prižiūrėtojai pro akutę viską stebėdavo ir pranešinėdavo viršininkui. Kaip vėliau sužinojo, rusai visgi patikėjo jos vaidyba ir Jūratę iš kalėjimo paleido. Kalėti kameroje kartu su likimo draugėmis buvo geriau - viena kitą visada paguosdavo, padrąsindavo, sustiprindavo valią ir dvasią.

Po mėnesio Kotryna iš Ukmergės NKVD kalėjimo buvo pervežta į Lukiškių kalėjimą. Čia vėl prasidėjo tardymai. Buvo įmesta į vienutę - kad pajustų savo bejėgiškumą, vieniša morališkai palūžtų, prarastų viltį, neatlaikytų, pasiduotų, ciniško tardytojų žargonu kalbant - „prisirptų ir skiltų“. Nuo nevilties ir išprotėjimo gelbėjo tik poteriai, maldos. Pasitvirtino tėvelio sakyti žodžiai: „Vaikai, kuo mažiau matykit, kuo mažiau girdėkit, kuo mažiau žinokit - taip bus geriau!“ Apie savo ryšininkės veiklą ji niekam

nepasakojo, net tėvams. Niekas nežinojo, su kokia užduotimi, kur ir pas ką ji eina. Tardymų metu net nebuvo užsiminta apie kunigus, ryšių punktus klebonijose. Buvo kaltinama tiktai partizanų šelpimu – mat kartą partizanai ateidami atsivarė ir pakelyje sutiktą skrebo V.Čepo dukterį. Ta vėliau pranešė NKVD, kad „Bradulskai maitina ir šelpia miškinius". Kotryna gynėsi, sakydama, kad partizanams valgyti davė tik „per prievartą, grasinant ginklu". Buvo įmesta parai į kamerą, kurios kampe buvo gilus betoninis šulinys, iki kelių pripiltas vandens. Paėmę už rankų, prižiūrėtojai ją nuleido į tą tamsią betoninę „skylę". Joje be miego, stovėdama ir drebėdama nuo šalčio, išbuvo tris paras. Pasilenkusi, rieškučiomis sėmė ir gėrė purviną, dvokiantį vandenį. Atėję jos ištraukti prižiūrėtojai juokėsi: „Mes, - sako, - tave buvom ir pamiršę!" Kalėdama Lukiškėse, buvo išmokusi susišnekėti per grotas „pirštų kalba" - rankų ženklais, už tai net buvo patekusi penkioms paroms į karcerį.

Galų gale, net nesudarius baudžiamosios bylos, buvo išsiųsta etapu į Vorkutos lagerius. Atkalėjusi be teismo nuosprendžio trejus metus, buvo iškviesta į Ypatingąjį pasitarimą (vadinamąją „troiką," nes sudarė trys nariai), kuris turėjo didelius įgaliojimus ir spręsdavo tolesnį kalinio likimą. Keli žmonės, kaip kalintys nekaltai, buvo išteisinti ir paleisti, o Kotryna ir Bronė nuteistos penkeriems metams lagerio ir 1 metams tremties. Tėvelis pateko į Intos lagerius, kur 1946 m. nuo bado ir sunkaus darbo mirė. Kotryna dirbo anglies šachtose, vėliau lagerio ligoninėje sanitare. Į laisvę paleista 1950m. Abu broliai žuvo: Nikodemas Bradulskas-Alksnis 1945m. liepos 28d.- sužeistas susisprogdino prie Šešuolių kaimo kapinių, o Jonas Bradulskas-Jokeris, buvęs A. Vaičiūno-Skirmanto būryje, žuvo 1949m. Sesuo Bronė lageryje ir išėjusi iš jo rašė eilėraščius apie Tėvynę, partizanus, kurių vienas vadinosi „Plieno pulkas."

Šie jauni žmonės, kuriems buvo lemta išgyventi tautos vieningumo, bendrumo, pasiaukojančios kovos už Lietuvos laisvę laikmetį bei išlikti gyviems, labai gerai suprato, kad jų ir žuvusiųjų už Tėvynę bendražygių auka visada išliks šventa, nemirtinga ir neįkainojama vertybė, gyvuos mūsų pasąmonėje, niekada nepraras savo tęstinumo ir, esant istorinei būtinybei, vėl prasiverš nesustabdomai, kaip patvinusi upė.

Remiantis Kotrynos Bradulskaitės-Kilienės prisiminimais (2017-02-15-30).

[1] Prieiga internete: www.anykstenai.lt/asmenys/asm.php?id=589, 2016-11-26.

[2] Lyduokių klebonas Jonas Burneika buvo suimtas 1949 m., mirė lageryje 1956 m. Kun. Eduardas Simaška buvo suimtas 1946 m., kalėjo Intos lageriuose iki 1956 m. (dirbo anglies šachtose). Mirė Šiluvoje 2010 m. Čiobiškio bažnyčios klebonas Liudvikas Puzonas suimtas 1946 m., nuteistas 10 m. kalėti. Paleistas į laisvę 1955 m. Vidiškių bažnyčios kunigas Mykolas Buožius suimtas 1947 m. Nuteistas ir ištremtas į Sibirą. (R. P.)

[3] Laisvės kovos ir netekčių metai. Laisvės kovotojų prisiminimų rinktinė, 1 dalis. Sudarė Romas Kaunietis. Vilnius: Margi raštai, p. 789-802.

Jonas Gedžiūnas-Ereliukas

Toli gražu ne visi vyrai partizanavo savo krašte. Dalis jų, nenorėdami užtraukti savo šeimoms nelaimių - represijų ir tremties - pasirinkdavo tolimesnėse apylinkėse ar gretimuose valsčiuose veikiančius būrius. Namus aplankydavo slapta ir labai retai. Taip buvo siekiama išvengti žmonių kalbų, kurios pasiekdavo šnipų ausis, o tėvai skrebams ir NKVD galėdavo sakyti, kad jų sūnus išėjo į kariuomenę ir dingo.

1945m. pavasarį į Balninkų, Želvos, Lyduokių apylinkėse veikiantį Didžiosios Kovos apygardos Balninkų Laisvės rinktinės A. Morkūno-Plieno būrį dėl tokių priežasčių įstojo Taujėnų valsčiaus Garbėnų k. devyniolikmetis jaunuolis Jonas Gedžiūnas-Ereliukas. Jis su keliais draugais buvo „apsiforminę“ miško darbininkais ir turėjo laikiną 8 mėnesių atleidimą nuo kariuomenės. Jo nepratęsus, tarnauti okupantų kariuomenėje nesiruošė - juk, atrodė, tuoj tuoj „į duris pasibels laisvė“. Beliko tik vienas kelias - pas partizanus. Garbėnai buvo Vyčio apygardos teritorija, jų apylinkėse veikė vietiniai Liūto ir Žaibo būriai, tačiau tėvas bijojo, kad nepasklistų kalbos. Susitikęs su pačiu būrio vadu A. Morkūnu-Plienu, jis viską aptarė ir nusprendė sūnų išleisti į jo būrį. Po to, patyrusio vado patartas, pats nuėjo į Taujėnų NKVD skyrių ir pranešė, kad užėję miškiniai sūnų išsivedė, pasakę: „Gana tarnauti bolševikams! Pasiimk atsargai švarius marškinius ir eime!“ Tie tokiomis „pasakomis,“ aišku, nepatikėjo, ir dažnai prie namų rengdavo pasalas. Kartą į jas pakliuvo užėję vietiniai Žaibo būrio partizanai, įvyko susišaudymas, o tėvas Juozas Gedžiūnas su vyriausia dukra Janina buvo suimti ir išvežti tardymui į Lukiškių kalėjimą.

J.Gedžiūnas-Ereliukas su būreliu partizanų, gavęs vado leidimą, namuose buvo apsilankęs tris kartus. 1945 m. liepos 18 d. aplankius tėvus, Garbėnų miške juos pastebėjo NKVD šnipas. Šiam pranešus, buvo sutrauktos didelės kariuomenės pajėgos, kurios mažą Garbėnų miškelį „košė“ du kartus. Pirmą kartą Ereliukas su draugais sugebėjo pro kareivių gretas prasmukti. Kadangi tiksliai žinota, jog miške yra partizanų, „košimas“ buvo pakartotas. Jo metu įvyko kautynės, kuriose žuvo septyni jo draugai. Besitraukdamas Ereliukas su draugais galų gale nuo rusų kareivių „atsipalaidavo“ ir pasislėpė rugių lauke.

1946m. žiemą, tuoj po Naujųjų Metų, į Garbėnų k. atžygiavo visas A. Morkūno-Plieno būrys - virš šimto vyrų. Apsistojo pas Gedžiūnus ir trijuose aplinkiniuose vienkiemiuose. Ereliukas, gražus, švelnių veido bruožų jaunuolis, užsiauginęs ilgus, garbanotus plaukus, būryje juokaujant buvo vadinamas Maryte. Mamai ir seserims tai buvo trumpas ir skausmo, ir džiaugsmo, ir nerimo kupinas pasimatymas - juk Jonas kartu su draugais vakare turėjo išeiti į žygį, o partizaninė lemtis nenuspėjama, kiekvienas pasimatymas

galėjo būti paskutinis. Atsisveikindamas vadas A.Morkūnas-Plienas pasakė: „Neraudok, motin! Vienąkart palaiminai, raudodama išlydėjai, daugiau verkt nebereikia!“

J. Gedžiūnas-Ereliukas žuvo netrukus, 1946m. sausio 22 d., kautynėse Gurščių k., netoli Želvos miestelio.

Remiantis J. Kadžionio-Bėdos ir M. Gedžiūnaitės-Sesutės prisiminimais.

Trisdešimt parų pragare

1945m. birželio 24 d. Trečialaukio kaimo apylinkėse vyko NKVD kariuomenės „siautimas,“atnešęs vietiniams gyventojams ir partizanams daug nelaimių. Ir tai nebuvo atsitiktinumas. Pasirodo, anksčiau niekada blogais darbais neįtartas vienas ūkininkas padarė didžiulį nusikaltimą: išdavė savo kaimynus, jų partizanais tapusius vaikus, nurodė bunkerį, pranešė viską, ką žinojo apie rėmėjus, ryšininkus. Į NKVD nagus pakliuvo ne tik Juozas Barisa -Vytenis, jo brolis Balys - Beržas, bet ir kiti jų būrio partizanai bei jiems padedantys ar prijaučiantys patriotiškų pažiūrų lietuviai. Stengiantis kaip galima greičiau „ištraukti“ svarbią informaciją, įbauginti, palaužti, suimtieji iškart buvo žiauriai tardomi, mušami, tačiau nė vienas „nepraskydo“, nieko rusai iš jų nesužinojo. Tardydamas šešiolikmetį J. Barisą-Vytenį, įsiutęs NKVD majoras Tarakanov pistoleto TT rankena daužė jo sukruvintą galvą, tačiau tegirdėjo atsakymus: „Nemačiau, nežinau, negirdėjau, nepažįstu.“

Per pačią Joninių naktį, merkiant stipriam lietui, tolesniam tardymui „areštantai“ traukiniu buvo atvežti į Panevėžį. Juos nuvarė į šalia geležinkelio stoties esantį mūrinį NKVD pastatą, aptvertą aukšta, stačių lentų tvora. Rūsio koridoriuje balzganai degė kelios elektros lemputės, buvo drėgna ir vėsu. Visus išrengė nuogai, iškratė ir išskirstė po kameras. Gimnazistas Juozas Barisa pakliuvo į pačią mažiausią kamerą, esančią koridoriaus gale. Kartu pateko Utenos „Saulės” gimnazijoje kartu besimokęs sužeistas partizanas Vilius Paškauskas bei senas, virš 70 m. amžiaus, buvęs karo felčeris Rimonis. Į ankštą, vos 2 x3 m dydžio kamerą prižiūrėtojai jėga, sausakimšai, sugrūdo net trylika kalinių. Prie sienos buvo du atverčiami, panašūs į lentynas, gultai - tai rodė, kad ji tebuvo skirta tik dviems kaliniams. Ant jų tilpdavo tik po vieną žmogų, o ant apatinio gulto krašto galėdavo prisėsti dar keturi. Visi kiti buvo pasmerkti visą laiką stovėti, nes grindys buvo apsemtos purvinu, dvokiančiu vandeniu. Kameros gale buvo mažas, grotomis išpintas langelis. Išorėje jis buvo žemiau žemės paviršiaus - iš plytų išmūrytoje duobėje, primėtytoje plytgalių ir akmenų.

Partizanas Vilius buvo žiauriai sumuštas, žaizdos naujai kraujavo. Jį vyrai užkėlė į pačioje palubėje esantį viršutinį gultą, o ant apatinio atsigulti užleido seniausią kameroje žmogų - felčerį Rimonį. Keli vyrai susispaudę prisėdo ant jo gulto krašto, o likusieji liko stovėti vandenyje. Juozui į galvą atėjo išganinga mintis - per lango grotas iškišus ranką išklibinti ir įsitraukti į kameros vidų keletą duobėje įmūrytų plytų. Tai, įdėjus nemažai pastangų, ir pavyko. Kiti vyrai irgi darė tą patį - klibino ir traukė į vidų po vieną-dvi plytas. Jau vien dėl to, kad po patirtų per dieną baisių išgyvenimų, tardymų, mušimų ir varginančios kelionės galų gale pavyko atsisėsti ant plytų ir priglausti skaudančią galvą prie šaltos mūro sienos, jautėsi laimingas. Nuo nervinės įtampos nesinorėjo nei miego, nei valgyti. Dėl rusų majoro smūgių pistoleto rankena į galvą atsirado dideli guzai, o plaukai nuo sukrešėjusio kraujo sulipo. Tai buvo ilgiausia naktis jo gyvenime, kai ateitis atrodė be prošvaistės, glūdėjo visiškoje tamsoje ir nežinomybėje. Girdėjosi kaip netoliese žvanga durų užraktai, kaip iš kitų kamerų išvedami tardymams ir parvedami atgal suimtieji, o iš viršutinio aukšto pasiekdavo klaikūs žmonių šauksmai, aimanos, rusiški keiksmai.

Kitą dieną suimtiesiems nedavė nei vandens, nei duonos. Kameroje nebuvo ir kubilo, vadinamu „paraša“. Gamtinius reikalus atlikti ryte ir vakare išvesdavo į koridorių, kur stovėjo bendras „parašos” kubilas, o kitu paros metu prižiūrėtojai tyčiodamiesi sakydavo: „Kentėk, tavo reikalas!“ Dėl to kameroje buvo žodžiais nenusakomas šlapimo, išmatų, dvokiančių drabužių, neplautų kūnų smarvės mišinys, toks slogus ir dusinantis, kad visada trūko oro.

Kadangi daug suimtųjų per langelį į vidų pasiėmė plytų, pirmąjį rytą pro grotas juos pasveikino ankstyvi saulės spinduliai, net oras, atrodė, pasidarė gaivesnis, galėjai giliau įkvėpti. Tačiau toks „komfortas“ truko neilgai. Čekistai greit viską pastebėjo ir langelį iš lauko pusės užvertė stambiais akmenimis, kurių nei pajudinti, nei patraukti suimtieji per grotas jau nebegalėjo. Kameroje pasidarė visiškai tamsu, tik ankstų rytmetį pro mažą tarpelį pralįsdavo, primindamas laisvą pasaulį, mažas saulės zuikutis, bet ir jis greit pranykdavo. Kameroje vėl įsiviešpataudavo tamsa iki kito ryto, nebent duris praverdavo prižiūrėtojai, įleisdami ir balzganos blogai apšviesto koridoriaus šviesos.

Iš kameros dar nieko tardyti nevedė, atrodytų, tarytum „pamiršo“. Viliaus žaizdos pradėjo pūliuoti, sukeldamos didžiulius skausmus. Būtinai reikėjo jas perrišti, išplauti, bet tebuvo tik pūliais permirkę seni, dvokiantys tvarsčiai ir jokių vaistų, netgi vandens. Felčeris Rimonis, tamsoje apžiūrėjęs žaizdas, pasakė: „Bus blogai!“ Jau ne kartą apie tai buvo sakyta prižiūrėtojams, tačiau šie apsimesdavo tartum negirdintys, nesupratę.

Trečios dienos rytą atnešė karšto vandens, liepė duoti indus. Pasirodo, kad kameroje tebuvo du moliniai 1 litro talpos indeliai, vienas dar ir nuskilusiu kraštu. Tiek vandens ir gavo visai kamerai - trylikai žmonių, priedo - po riekelę duonos. Vandenį tarpusavyje dalijosi gurkšneliais. Per pietus davė sriubos - tik tiek, kiek tilpo į du indelius, nes, mat, „nebuvo į ką įpilti“. Prižiūrėtojai tyčiojosi: „Oooch, banditai! Dar sotūs, ėst nenori!“ Tiek pat vandens įpylė ir vakare.

Rytmetį vienam iš suimtųjų į galvą atėjo išganinga mintis, kad, nesant indų, visa tai galima pilti į batus. Prižiūrėtojai juokdamiesi sutiko: samčiu išpilstydavo į prakaitu dvokiančius aulinius batus, pusbačius ar batelius ir sriubą, ir vandenį, o suimtieji, pakliuvę į tokį baisų pragarą, tiesiog nebekreipė jokio dėmesio į skonį, gėrė, nuo to niekas net nesusirgo. Matyt, žmogui, esančiam sunkioje, nuolatinės nervinės įtampos būsenoje, organizmas tampa labai atsparus, prie visko prisitaiko.

Trečios dienos naktį išsivedė senąjį felčerį Rimonį - jis į kamerą nebegrįžo, po tardymo buvo paleistas. Kitą naktį išvedė Vilių Paškauską. Visi apsidžiaugė, tikėdamiesi, kad gal jam neleis mirti, suteiks medicininę pagalbą.

Ant viršutinio gulto dabar jau gulėdavo keisdamiesi kas 1-2 valandas. Didžiulė laimė buvo po penkių parų išsitiesti, trumpam užmigti, nors per tą laiką buvo išmokę nusnūsti ir atsisėdę ant plytos, ar stovėdami, atsirėmę į sieną ar į kampą.

Visą laiką vyrai tarpusavyje šnekėdavo, nenorėdami, kad kameroje įsiviešpatautų tyla ir ji prisipildytų iš viršaus, iš tardymo kambario, sklindančių klaikių garsų: riksmų, šauksmų, aimanų, dejonių, šlykščių rusiškų keiksmų. Visi žinojo, kad iš ten sklinda jų likimo brolių kančios. Penktą naktį iš viršaus sklido neįprastai garsus ir baisus kauksmas, baubimas. Visi pradėjo spėlioti, kad gal taip baisiai kankina Vilių. Lėtai slinko valandos, apie miegą jau niekas nebegalvojo. Pagaliau koridoriuje pasigirdo keistas šurmulys – kažką sunkaus grindimis tempė. Netrukus sužvangėjo atidaromos kameros durys. Už jų gulėjo žmogus, panašus į keistą maišą. Du prižiūrėtojai jį įmetė į vidų, o duris garsiai užtrenkė. Žmogus buvo be jokių gyvybės ženklų, tik kai vyrai jį pakėlė ir atsargiai paguldė ant gultų, tyliai suvaitojo. Tik tada visi atsiduso - vadinasi, gyvas. Per tardymus mirtinai nukankintus žmones paprasčiausiai numesdavo po laiptais į rūsį, o vėliau kažkur išveždavo.

Rytmetį gavę vandens, vyrai pradėjo vilgyti jo sukepusias lūpas, apiplovė skuduriėliu akis. Žmogus nebebuvo panašus į žmogų, o priminė keistą statulą. Tai buvo didžiulis kruvinos mėsos gabalas su didžiule, nuo sumušimų ištinusia galva, kur nebuvo galima atskirti nei kaklo, nei nosies, nei ausų. Niekas nebesitikėjo, kad jis išgyvens. Tik po kurio laiko vyrai išgirdo jį kažką tyliai sakant, visi suprato, kad nori gerti. Kažkuris bandė jį pagirdyti, tačiau jis nenurijo, vanduo liejosi pro šalį. Tik po trijų dienų, jau atslūgus tinimams, Juozas atpažino, kad tai Jonas Šimonėlis, jų artimas kaimynas. Jis buvo nuteistas 15 m. lagerio, sugebėjo išgyventi ir sugrįžti į namus.

Naktį, kai koridoriuje pasigirsdavo prižiūrėtojų žingsniai ir rakinamų durų žvangesys, visi apmirdavo. Kiekvienas laukdavo, ką dabar iškvies. Ir taip būdavo kasnakt.

Po poros savaičių atėjo ir Juozo Barisos eilė. Nuvedė jį pro duris į antrą aukštą ir įstūmė į tardytojo kabinetą. Iš tamsios kameros iškart patekus į stipria elektros lempa apšviestą kambarį, akys merkėsi, bijojo ryškios šviesos. Netoli lango stovėjo stalas, už kurio sėdėjo karininkas. Galustalėje stovėjo rūškano, nemalonaus veido vyriškis kariška uniforma be antpečių - lietuvis vertėjas. Liepė sėstis ant kambario viduryje sto-

vėjusios, prie grindų pritvirtintos kėdės. Pradėjo klausinėti pavardės, vardo, gimimo metų ir t.t. Ėmė klausinėti apie brolius, labai norėjo sužinoti, ar lankydavosi partizanų būryje, ar nešdavo valgyti, ar pranešdavo jiems apie pasirodžiusią kariuomenę ir t.t. Juozas viską neigė. Vertėjas įsiuto ir pradėjo grasinti, tačiau tuo metu į kabinetą įėjo NKVD majoras Tarakanovas - tas pats, kuris jį suėmęs tampė po mišką, mušė pistoleto rankena per galvą, reikalaudamas išduoti partizanų bunkerius. Jis tepasakė: „Šis savo porciją jau atsiėmė!“ Niekas jo daugiau nebemušė ir netrukus grąžino į kamerą.

Dienos kameroje buvo be gailesčio, kankinamai ilgos. Be to, prie visų blogybių, prisidėjo ir dar viena - kameros gyventojus siaubingai užpuolė vietiniai gyviai: blakės ir utėlės. Blakės „atakuodavo“ tik nakties metu, o utėlės - nuolat, be pertraukos, nebuvo jokių galimybių jų atsikratyti, baltiniai nuo jų pasidarė tarsi odiniai. Nuo nuolatinio kasymosi ir draskymo ant krūtinės ir nugaros atsirado daugybė negyjančių žaizdų, visi jautėsi tartum apsėsti niežų. Nusivilkę baltinius dar bandė tuos gyvius iškratyti ant grindų į vandenį, tačiau ta priemonė mažai tepadėjo.

Kartą lauke, už langelio, pasigirdo atsargūs žingsniai, kažkas sušnarėjo ir Juozas atpažino mamos balsą: „Juozuk, ar tu čia?“ Jam atsiliepus, mama vos spėjo pasakyti, kad jį paleis, - tuoj atbėgo rusiškai keikdamasis sargybinis ir ją nusivarė pas kalėjimo viršininką.

Prasidėjo ketvirta savaitė. Vieną vakarą Juozas prie kameros durų išgirdo vyresniojo brolio Balio, per išdavystę suimto partizanų būrio vado Beržo, balsą. Jis tyliai šaukė Juozą ne vardu, bet Vytenio slapyvardžiu. Juozas prigludo prie durų ir tyliai atsakė, kad tokio jo vardo čia niekas nežino, tad juo ir nešaukt. Pro durų plyšį Balys įkišo ant papirosų pakelio parašytą laiškelį, kurį perskaičius liepė sunaikint. Aišku, jis nežinojo, kad jų kameroje visada tamsu. Dar pranešė labai gerą žinią - kad jį, kaip nepilnametį ir trūkstant įrodymų, greitai iš kalėjimo paleis. Juozas stebėjosi, kaip brolis sugebėjo „ėjimą į tualetą“ taip gerai išnaudoti. Negalėdamas tamsoje laiškelio perskaityti, per iširusį pamušalo galą įsikišo jį į švarko rankogalį.

Prasidėjus penktai savaitei, 1945 m. liepos 24 d. naktį, prižiūrėtojas pravėrė kameros duris ir rusiškai suriko: „Pavardė raide B, išeiti su daiktais!“ Jokių daiktų Juozas neturėjo, išskyrus paltą, kuris buvo patiestas ant gultų ir visiems atstojo čiužinį. Jau norėjo jį palikti draugams, tačiau šie paprieštaravo. Pasiėmus paltą, vienas iš draugų spėjo į jo kišenę įkišti laiškelį, prašydamas jį perduoti Trumbatiškio geležinkelio stoties budėtojui. Tai pastebėjo prižiūrėtojas, tardytojo kabinete ištraukęs jį iš kišenės ir padavęs tardytojui. Laimė, jame nieko reikšmingo nebuvo parašyta, tik tiek, kad žmogus prašė pranešti šeimai, kad jis esąs Panevėžio NKVD kalėjime. Pasikeikę, jie liepė Juozui nusirengti. Jis tyčia nusirengė ne tik viršutinius, bet ir apatinius drabužius, likdamas vienomis glaudėmis. Jis buvo sulysęs, trisdešimt parų nesiprausęs, utėlėtas, žaizdotu kūnu, vešlūs galvos plaukai per mėnesį buvo virtę utėlių knibždėlynu, tikru kaltūnu. Vienas čekistas, suėmęs dviem pirštais, pakėlė jo pilnus utėlių marškinius, tačiau pasibjaurėjęs

numetė, liepdamas Juozui kuo greičiau rengtis ir nešdintis lauk. Šis ramiai apsirengė, stengdamasis kuo daugiau utėlių iškratyti jiems kabinete atminčiai.

Prižiūrėtojas palydėjo pro vartus ir, parodęs toliau degantį ryškų žiburį - Panevėžio geležinkelio stotį, liepė ten eiti. Saulei tekant jis jau važiavo prekiniu traukiniu kažkur apie Troškūnus. Akys vis dar negalėjo priprasti prie ryškios dienos šviesos, o dar labiau dirgino jos mirgėjimas pro medžių šakas. Sunku net pasakyt, kaip jis tada atrodė aplinkiniams žmonėms. Buvo net nejauku, kai pastebėjo, kad daugybė žmonių vagone žiūri tik į jį. Viena pagyvenusi moteris ištiesė jam sumuštinį, jis ištiesė ranką ir susigėdo - ji buvo neplauta visą mėnesį. Dienos šviesoje pirmą kartą pamatė, kaip per jo drabužius žengia tūkstantinės balzganų utėlių kolonos.

Iš traukinuko jis iššoko, šiam puškuojant į kalnelį prie Ąžuolijos eiguvos. Perėjęs per Viešės lieptelį, atsidūrė jau savo lankose. Jos buvo nešienautos, nes nebebuvo kam. Mama kūreno krosnį. Ji net neleido jam įeiti į vidų - darželyje padavė persirengti švarius drabužius, o utėlėtus iškart sudegino krosnyje. Paskui iškūreno pirtį. Plaukų kaltūno mašinėle nukirpti jau buvo neįmanoma - iš pradžių tėvas kirpo žirklėmis, o paskui žaizdotą ir randuotą galvą nuskuto skustuvu. Mama prašė, kad sūnus po ilgo badavimo iškart daug nevalgytų. Juozas iš pradžių taip ir darė, tačiau per mėnesį priaugo 16 kg, lygiai tiek, kiek buvo netekęs kalėjime.

Su partizanais jis susitiko jau kitos dienos popietę. Atėjusi kaimynė pranešė, kad jie apsistoję Kimėnų miškelyje. Pasiėmę krepšius, su seserimi Laimute išėjo „uogauti“. Brolis Balys-Beržas laiškelyje nurodė, kad juos išdavė kaimynas Voicikas, o kulkosvaidis, kuris buvo pas žuvusius partizanus, čekistų nepaimtas. Jį partizanams vėliau pavyko rasti. Nurodė jis ir slėptuves, kuriose paslėpti ginklai.

Partizanai už viską padėkojo, tačiau papriekaištavo, kodėl jis laiškelį vežė, jį reikėjo perskaičius iškart sunaikint. Juozas nusijuokė: „Laiškelį kameroje perskaityti galėjau nebent paprašęs, kad čekistai „su batareika“ pašviestų!“

Barisa, J. Gyvenome vien tik viltimi. Kaunas: LPKTS, 1998, p. 28-33. Papildyta gyvais J. Barisos-Vytenio prisiminimais 2017-04-18-20.

Reguliarioji kariuomenė kovoje su partizanais

Su reguliariosios kariuomenės kareiviais, frontininkais, partizanų santykiai buvo visai kitokie - ir vieni, ir kiti stengėsi vieni kitų „neužkabinti“, kartais miškų „valymo“ metu jie demonstratyviai nusisukdavo, apsimesdavo nepastebintys, leisdavo partiza-

nams pro jų sargybas pasitraukti. Būdavo, kad ant šautuvo vamzdžio pakabindavo kepurę ar pilotę, tuo duodami signalą, kad iš jų pusės niekas ugnies neatidengs. „Košdami“ mišką, garsiai šaukdavo: „Ура, вперёд, не отставать!“ („Ura, pirmyn, neatsilikti!“), taip perspėdami partizanus nuo artėjančio susidūrimo, kad šie suspėtų pasitraukti į šoną. Kartais netikėtai susidūrus, viena ar kita pusė šaukdavo: „Дай закурить!“ („Duok užrūkyti!“). Tai reiškė, kad iš jų pusės nebus šaudoma, reikia išsiskirti taikiai.

Iš partizano A. Simanonio-Bagočiaus prisiminimų, jų šešiolikos partizanų grupė traukėsi pelkėmis, šokinėdami nuo kupsto ant kupsto, o „ant kulnų lipo“ NKVD kareiviai. Žūt būt reikėjo pereiti „gelžkelio“ liniją, kur patruliavo rusų kareiviai, ir pasitraukti į didesnius miškus. Nebeliko kitos išeities - pasiruošę ginklus ir išsiskleidę grandine, partizanai iš miško išėjo į atvirą lauką. Ant „gelžkelio” sankasos sargyboje stovėję rusų kareiviai, juos pamatę, mostelėjo ranka, „kad kelias laisvas,“ ir nusisuko. Jų grupė greit peršoko bėgius ir įbėgo į kitą mišką. Tačiau partizanų kova su NKVD kariuomenės kareiviais buvo iš abiejų pusių bekompromisinė ir be pasigailėjimo.

1945m. gegužę, vos pasibaigus karui, įvyko pirmasis Troškūnų girios „valymas“. Papartynėje miško „šukavimui“ kareiviai buvo sustatyti taip tankiai - kareivis prie kareivio, - kad daugelis tėvų net aiktelėjo: „Pražuvo mūsų vaikai!“ Tačiau suėję į mišką kareiviai ėjo ne grandine, bet didelėmis grupėmis, garsiai treškėdami, triukšmaudami, šūkaudami. Partizanai nuostolių visai nepatyrė, tik keliose vietose, netyčia susidūrus akis į akį, tarpusavyje susišaudė. A.Jagielos-Ąžuolo trisdešimties vyrų grupė slėpėsi mažame Surdaugių miškelyje, netoli Diliūno Juzo vienkiemio. Šio miškelio, manydami, kad partizanai gali slėptis tik dideliuose miškuose, rusai net „nešukavo“.

1945m. liepos mėn. antrą kartą sutraukti reguliariosios kariuomenės daliniai dviems savaitėms apsupo Troškūnų girią, tačiau jos „nešukavo“ - buvo vykdoma miško blokada, siekiant nutraukti ryšį tarp miško ir kaimo, sutrikdyti aprūpinimą maistu. Bet koks partizanų judėjimas buvo paralyžiuotas, į mišką niekas negalėjo nei įeiti, nei išeiti. Vandens nepritekliaus apsuptyje atsidūrę vyrai nepajuto, nes miške turėjo išsikasę šulinėlius, tačiau pritrūko maisto. Rėmėjai pas žmones rinko partizanams maisto produktus ir perduodavo juos pamiškėse gyvenantiems žmonėms, o šie, gerai žinodami vietoves, prasmukdavo ir į mišką.

Reguliariai kariuomenei vykdant miškų blokadą, NKVD daliniai, pasienio užkardos („žaliakepuriai”), skrebai tuo metu vykdydavo „siautimus“ - „krėsdavo“ kaimus, vienkiemius, pasinaudodami šnipų suteikta agentūrine-operatyvine informacija, vykdydavo suėmimus.

Papartynėje, netoli K.Patamsio vienkiemio, maždaug 200 m nuo miško, prie keliuko, pagal krūmais apaugusį griovį, buvo sugulusi rusų kareivių ir stribų pasala. Sodyboje ant tvoros, sutartoje vietoje, buvo padžiautas skuduras – sutartinis ženklas, įspėjantis partizanus apie pavojų. Kaziui nuėjus į pamiškę perkelti besiganančius gyvulius,

iš miško pasigirdo švilpimas - su partizanais sutartas ženklas. Prisidengęs trobesiais, jis įėjo į mišką. Pačiame jo pakraštyje buvo susirinkęs visas A.Jagielos-Ąžuolo būrys. „Sveikas, Kazy! Mes jau dvi dienas nieko burnoj neturėjom, visą laiką rusai „ant kulnų lipa."Atnešk vyrams ką nors užvalgyti!," – padavęs ranką ir pasisveikinęs, tarė Ąžuolas. Pasakius, kad visai netoli yra rusų pasala, jis tik numojo ranka: „Eeet, bala jų nematė!" Į pintinę įsidėjęs kepalą duonos ir lašinių, tartum eidamas grybauti, nunešė vyrams maisto. Ąžuolas viena koja priklaupė ir, paėmęs abiem rankom kepalą, trinktelėjo jį į kelį, sutrupindamas į gabalus, kuriuos greitai išsidalijo vyrai. Lašinių niekas ir nepalietė.

Pagal partizanų rėmėjo, buvusio Surdaugių k. gyventojo Petro Paškevičiaus prisiminimus, 1945 m. vidurvasarį, grįžus iš Traupio bažnyčios, pačioje pamiškėje esančio jų vienkiemio trobesius rado pilnus partizanų. Vykstant miško „valymui" partizanai iš miško buvo išstumti ir priversti slėptis jų vienkiemyje. Apie du šimtai ginkluotų ir pasiruošusių kautynėms vyrų buvo susirinkę klojime, ant tvarto, troboje, prie langų pristūmę stalus ir ant jų pasistatę kulkosvaidžius. Netoliese, vos už 300-350 metrų, rusai „krėtė" kaimyninius Verikų, Balčiūnų vienkiemius, tačiau į jų kiemą neužsuko nė vienas rusų kareivis. Labai abejotina, kad rusai nežinojo apie čia esančius partizanus, paprasčiausiai vengė susidūrimo, juk niekas nenorėjo žūti po karo.

Remtasi K. Patamsio, J. Kadžionio-Bėdos, P. Paškevičiaus, A. Simanonio-Bagočiaus prisiminimais.

Būrio vadas J.Raudonikis – Patašonas

Jonas Raudonikis gimė 1902m. Mackeliškių k., Kavarsko vls., mažažemių ūkininkų šeimoje (teturėjo 2ha žemės). Dar nesulaukęs pilnametystės, būdamas tik šešiolikmetis, 1919m. stojo savanoriu į Lietuvos kariuomenę ir joje ištarnavo iki 1921m. Gavęs, kaip karys – savanoris, 10ha žemės, iš pradžių apsigyveno Kavarsko dvare, o vėliau, apsikeitęs žemės sklypais su ūkininku Kalibatu, persikėlė gyventi į Žvirblėnų k. Buvo didelis Lietuvos patriotas, Lietuvos Šaulių sąjungos narys, ilgametis Kavarsko šaulių būrio vadas, policijos nuovados raštvedys.

Išoriškai atrodė vidutinio kūno sudėjimo, poaukštis vyras, visąlaik labai energingas, judrus, tarsi „gyvas sidabras": vaikščiodavo „pusiau tekinas", amžinai skubėjo, niekada laiko neturėjo, kalbėdavo labai greit, „burbuliuodamas"- praleisdavo, tartum „nurydavo", skiemenis, kaip „kirviu nukapodavo" žodžių galūnes. Po kaimus renkant

Kavarsko Šaulių būriui pinigines aukas, greitakalbe pasakyti žodžiai „šaulių būriui" žmonėms dažnai girdėdavosi kaip „šurum burum". Taip ir buvo pramintas, o pravardė „Šurum burum" buvo tokia tiksli, gaji, taip „prilipo", kad išliko net po daugel metų jam pasirinkus partizanišką slapyvardį – Patašonas.

Tarpukario laikais Kavarsko valsčiuje, kas buvo būdinga ir visam kraštui, veikė LKP pogrindinė komunistų organizacija. Jos tautinė sudėtis bei teritorinis pasiskirstymas, galima sakyti, to meto Lietuvoje buvo tipiškas: kaimuose gyvenę komunistai buvo lietuviai (30 narių), o žydų komunistai, sudarę 34 narius, buvo Kavarsko miestelio gyventojai.

Tarp jų buvo ir turtingi miestelio gyventojai, turėję parduotuves, odos dirbtuves ir t.t. Brolių Šachno Abromo ir Šolomo Mendelio Komašų parduotuvėje, esančioje Šovenių g.7, buvo konspiracinis butas. Jame vykdavo slapti pasitarimai, posėdžiai, susitikimai. Kaip konspiracinė priedanga jų veiklai įslaptinti buvo įkurtos legaliai veikiančios organizacijos: Kavarsko laisvamanių draugijos skyrius su skaitykla bei žydų sporto draugija „Vienybė".

Tačiau jų pogrindinei veiklai pradėjo trukdyti Kavarsko policijos nuovados viršininkas bei joje raštvedžiu dirbęs didelis Lietuvos patriotas, šaulių būrio vadas J.Raudonikis. Vietiniai komunistai nutarė juos abu sunaikint.

1931m. kovo 8d. brolių Komašų konspiraciniame bute įvyko slaptas Kavarsko miestelio komunistų susirinkimas. Jame buvo nutarta, jog už tai, kad juos persekioja, trukdo vykdyti „progresyvią"komunistinę veiklą, reikia nužudyt Kavarsko policijos nuovados viršininką J.Vilčinską ir nuovados raštvedį, šaulių būrio vadą J.Raudonikį.

Iš LKP Ukmergės parajonio net buvo gautas raštiškas sutikimas, pritariantis bei leidžiantis įvykdyti tokį teroro aktą prieš Lietuvos valstybės pareigūnus. Tačiau tai padaryti sutrukdė VSD: ji per savo agentus sužinojo apie ruošiamą teroristinį aktą ir užkirto jam kelią.

Tą patį mėnesį, 1931m. kovo 31d., du vietiniai komunistai, buvę šio sąmokslo sumanytojai, - Š.Cukeris ir Š.M.Komašas, - apsiginklavę revolveriais, tarp Kavarsko ir Bebrūnų k. vieškeliu važiuojantiems ūkininkams dalino komunistinę literatūrą. Vietiniams gyventojams pranešus apie komunistų veiksmus, šaulių būrio vadas J.Raudonikis atskubėjo daryti tvarką – bandė juos sulaikyti. Tie, palikę visą komunistinę spaudą ant kelio, atsišaudydami puolė slėptis Šventosios upės link, į Kalnuočių k. brūzgynus.

1941m. birželio 22d. prasidėjus karui, J.Raudonikis Kavarsko mstl., kartu su kitais LAF nariais, aktyviai dalyvavo Birželio sukilime, suiminėjo vietinius komunistus, sovietinius kolaborantus.

1944m. vasarą Raudonajai armijai antrąkart okupavus Lietuvą bei paskelbus karinę mobilizaciją, Žvirblėnų k. gyvenantis J.Raudonikis ėmė organizuot partizanų būrį. Į jį labai greit, laisva valia, susirinko daug jaunų vyrų, nenorėjusių tarnauti okupantams. Šio būrio partizano J.Račicko-Aro prisiminimais, iš pradžių jį sudarė 39 vyrai:

Žvirblėnų, Skapiškių, Pumpučių, Želtiškių, Bebrūnų, Margių ir kt. kaimų gyventojai. Vėliau būrio narių skaičius padidėjo iki 60 vyrų. Jau 1944m. rudenį įvyko jų pirmos kautynės su stribais.

Būrys laikydavosi miško stovyklose Vilkatėnų, Šilinės ir kituose miškuose, tačiau nuolatinės stovyklavimo vietos niekada neturėjo: visada judėdavo, ilgiau vienoje vietoje niekada neužsibūdavo. Jo veikimo teritorija buvo nuo Kavarsko mstl. į pietvakarinę, Taujėnų pusę, tačiau tas ribas labai dažnai peržengdavo, nes stambesnes kovines operacijas dažnai vykdydavo kartu su DKA A.Bagdono - Aro bei A.Morkūno-Plieno būriais, veikiančiais kitoje Šventosios upės pusėje. Ryšiai būdavo palaikomi su J.Šibaila-Dieduku, A.Bagdonu-Aru (Areliu), A.Morkūnu-Plienu (DKA), A.Juzukėno-Liūto, A.Žilio-Žaibo (Vyčio apygarda), kitapus Pienios veikiančiais A.Jagielos-Ąžuolo, B.Sudeikio-Čigono būriais (Šarūno rinktinė). Neretai jų būryje apsilankydavo ir pats būrio vadas A.Jagiela-Ąžuolas su savo būrio vyrais (repšėniečiai).

1944m. gruodžio mėnesį J.Raudonikio-Patašono būrys, vengdamas susidūrimų su rusų kariuomenę, iš savo veikimo rajono pasitraukė į saugesnius Burbiškio miškus. Tai buvo Žaliosios rinktinės veikimo teritorija, kurios vadu buvo Kazimieras Tyla-Tarzanas. Šiame miške tuo metu susitelkė net penki būriai: du vietinių kaimų partizanų būriai (Pečiulių grupė ir Rubikių grupė), operatyvinis būrys, vadovaujamas J.Tylos, kuris ėjo ir rinktinės pavaduotojo pareigas, iš Aluntos krašto atvykęs partizanų būrys (aluntiškiai) bei iš Kavarsko apylinkių atvykęs J.Raudonikio -Patašono vadovaujamas būrys (kavarskiečiai). Šį partizanų junginį sudarė virš 200 partizanų (kai kurių atsiminimais, dar daugiau, net iki 300), o jam vadovauti ėmėsi rinktinės vadas Kazimieras Tyla-Tarzanas. Miške jau iš rudens buvo įrengtos didelės žeminės (iš viso penkios), žiedinei gynybai iškasti apkasai.

1944m. gruodžio 20d. partizanų vadovybės iniciatyva visi 200 partizanų dalyvavo Burbiškio bažnyčioje jiems surengtose prieškalėdinėse mišiose. Šv. Mišias aukojo trys kunigai: Anykščių bažnyčios klebonas, dr. J.Čepėnas, Burbiškių bažnyčios klebonas I. Šiaučiūnas ir Skiemonių bažnyčios klebonas A.Meškauskas. Visi partizanai, būdami tikintys katalikai, dalyvavo bažnytinėse apeigose, meldėsi, ėjo išpažinties. Iškilminga, dvasinga bažnytinė aplinka, kunigų pamokslų metu pasakyti žodžiai apie kilnią, garbingą pareigą Tėvynei, nuoširdūs linkėjimai, padrąsinimai dar labiau sustiprino partizanų dvasią, tikėjimą pasirinkto kelio teisingumu.

Tačiau, iš kitos pusės, toks masinis partizanų dalyvavimas bažnyčios pamaldose buvo ir nusižengimas konspiracinei drausmei. Apie tai užverbuoti NKVD agentai tuojau pranešė savo viršininkams. Utenos NKGB skyrius apie tai pranešė į Vilnių, o tenai iškart buvo imtasi veiksmų. Netrukus į Anykščių mstl. buvo atsiųstas NKVD kariuomenės dalinys, kuris po kelių dienų pradėjo karinę-čekistinę Burbiškių miško valymo operaciją.

1945m. gruodžio 26d. rusų kariuomenė ir stribai apsupo Burbiškio mišką ir pradėjo jo puolimą. Tačiau partizanai, vadovaujami K.Tylos-Tarzano, išsidėstė grandine, užėmė miško pakraštyje gynybą ir drąsiai, „kaip kariuomenė su kariuomene", kovėsi, į mišką jų neįsileisdami. Artėjant vakarui, rusai nutraukė ugnį ir sustabdė nesėkmingą puolimą. Supratę, kad savo jėgomis partizanų neįveiks, reikia pastiprinimo, rusų karininkai nakčiai atitraukė savo dalinį į Anykščius. Kautynių metu buvo sunkiai sužeistas Pečiulių grupės partizanas V.Šližys.

Naktį partizanai pasiuntė į žvalgybą operatyvinio būrio žvalgus ir įsitikinę, kad priešas miško apsupimą nutraukė, pasiskirstę grupėmis, be nuostolių perėjo ledu Rubikių ežerą ir laimingai pasiekė Pavarių, Stakių miškus ir Ramuldavos girią. Atsitraukimui pridengti buvo paliktas J.Tylos vadovaujamas operatyvinis būrys. J.Raudonikio - Patašono būrys pasitraukė irgi sėkmingai, be nuostolių.

Kitą dieną, 1944m. gruodžio 27-ąją, rusai sutraukė dideles kariuomenės pajėgas, vėl apsupo ir „šukavo" Burbiškių mišką, tačiau jame partizanų jau neberado. Jie suspr ogdino rastas partizanų žemines, krėtė aplinkinius kaimus ir vienkiemius, tardė gyventojus, bet jų operacija baigėsi karine nesėkme.

Reikia pasakyt, kad Žaliosios rinktinės vadovybė po šių kautynių labai anksti, jau 1945m. sausio pradžioje, padarė reikiamas karines-taktines išvadas ir iškart ėmėsi pertvarkos: pereita prie mažų kovinių grupių taktikos, jauniems partizanams patarta legalizuotis, išliekant partizaniniu rezervu ateičiai.

Aro būrio partizano Jono Zalieskos-Sauliaus atsiminimais, 1945m. kovo mėnesį trys būriai – A.Morkūno-Plieno, A.Bagdono -Aro ir J.Raudonikio-Patašono – naktį puolė ir užėmė Anykščių miestelį. Stribai ir rusų kareiviai išsigandę išbėgiojo, nušovė tik kelis jų, po to naikino valsčiaus dokumentus, darė kratas.

Būrys, nepatirdamas didesnių nuostolių, turėjo daug susidūrimų, susišaudymų su stribais, rusų kariuomene: kovėsi prie Moliakalnio, Kurklių, Burbiškių, Paulinos ir kitose vietovėse. Dažnai būrys prisiartindavo prie Kavarsko miestelio ir, gąsdindami stribus, jį apšaudydavo. 1945m. žiemą J.Raudonikio būrio partizanai buvo net įsiveržę į Kavarsko miestelį, o vietinė sovietinė valdžia ir stribai išsibėgiojo, išsislapstė. Vietiniai gyventojai juokdavosi iš šių bailumo.

1945m. į Sibirą buvo ištremta J.Raudonikio šeima – žmona ir sūnus.

1945m., baigiantis žiemai, J.Raudonikio-Patašono būrį apsupo Anykščių, Ukmergės ir Kurklių stribai. Prasidėjo kautynės, tačiau jų būriui į pagalbą atskubėjo A.Bagdono-Aro „skrajojantis būrys". Jis puolė stribus iš užnugario, šie, „gerai gavę į kaulus", pasitraukė.

Tačiau netrukus įvyko netikėtas, nemalonus įvykis, turėjęs J.Raudonikio-Patašono likimui tragiškų pasekmių. 1945m. balandžio 28d. Kurklių apylinkėje, ties Paulinos dvaru, jų būrys pateko į pasalą. Kautynių metu žuvo šeši jauni partizanai, o būrys

buvo išblaškytas. Po nesėkmingo mūšio būrio vyrai buvo taip įpykę ir nusivylę savo vadu, kad karšto, pikto, emocijų kupino pokalbio metu visą kaltę dėl patirtų netekčių suvertė jam. Jie atsisakė jo tolesnio vadovavimo, dalis jų išsiskirstė, o dauguma perėjo į gretimai veikiančią Didžiosios Kovos apygardą, pas būrio vadą A.Morkūną – Plieną.

Taip vadas liko be kariuomenės. Šis netikėtas, tragiškas įvykis virto jo, doro žmogaus, patrioto, ištikimai tarnavusio Lietuvos labui, didžiule asmenine tragedija. Būdamas optimistinės prigimties, visada energingas, aktyvus, jis krito į tokią gilią prostraciją, depresiją, taip buvo dvasiškai ir morališkai palūžęs, kad nebematė prasmės gyventi. Jis visiškai nebevertino savo gyvybės, tapo abejingas savo likimui, pats be kaltės save pasmerkė, sakydamas: „Nebematau prasmės gelbėtis".

Nuo to laiko jis atvirai gyveno pas ūkininkus, vienu metu net dirbo Repšėnų k., prie pat Traupio – Kavarsko kelio stovinčioje Pakulnio kalvėje. Buvo suimtas 1945m. rudenį netoli Vaivadiškių k. esančiame vienkiemyje, pas kažkurį tai ūkininką, betaisant kuliamąją mašiną.

NKVD tardomas, kankinamas, nieko neišdavė – jo baudžiamojoje byloje informacijos apie jo būrio, jo bendražygių ir jo paties kovinę veiklą jokios informacijos nėra, visa kaltinamoji medžiaga rėmėsi tik kolaborantų – sovietinių aktyvistų, stribų, kuriuos jie nubaudė fizinėmis bausmėmis, palikdami gyvus, - parodymais.

1946m. balandžio 25d. Kavarsko vidurinės mokyklos salėje įvyko viešas Lietuvos TSR VRM Karinio tribunolo išvažiuojamasis posėdis. Jis buvo kaltinamas pagal RTFSR BK 58-1 „a" straipsnį už tėvynės išdavimą ir nuteistas aukščiausia bausme – sušaudyti.

J.Raudonikis-Patašonas, didelis gimtojo krašto patriotas, idealistas, savo gyvenimą pragyveno garbingai ir prasmingai, aukščiausiu savo tikslu, šventa pareiga laikydamas darbą Lietuvos labui. Tardomas jis iškentėjo didžiules kančias, tačiau nieko, nei Lietuvos, nei kovos draugų, neišdavė, o mirties nuosprendį pasitiko didvyriškai: tvirta dvasia, kaip senas karys, kaip ištikimas Lietuvai pilietis ir patriotas.

Parašyta remiantis:

[1] S.Kisielienė, „Kaip nepamiršti". Kaunas, Lietuvos „Caritas"leidykla, 2002.
[2] G.Vaičiūnas. Kolaboravimas ir patriotizmas Anykščių krašte 1920-41m. LGGRTC, Vilnius, 2023.
[3] LGGRTC vyr. istoriko G.Vaičiūno surinkta archyvine medžiaga.
[4] R.Kaunietis. Aukštaitijos partizanų prisiminimai. IV dalis. Margi raštai. Vilnius. 2004.
[5] Remtasi jį pažinojusių žmonių – J.Kadžionio-Bėdos, K.Patamsio, V.Simanonytės- prisiminimais.
[6] Visi trys kunigai buvo NKVD suimti, nuteisti ir pateko kalėti į Sibiro lagerius.
[7] Jono Raudonikio baudžiamojo byla Nr.LYA, .K-1, ap.58, b. 41316/3.
[8] Julius Meškauskas „Partizaninis judėjimas Burbiškio krašte", Lietuvos kraštotyros draugijos Anykščių skyriaus leidinys –Burbiškis, sud. Irena Adamonienė, Vilnius 2003, p. 134-140.

Gandai ir geopolitinė tikrovė: informacinio-propagandinio karo peripetijos

1944m. vasarą-rudenį Raudonajai armijai antrą kartą okupavus Lietuvą ir prasidėjus Lietuvos-Sovietų Sąjungos kariniam konfliktui (partizaniniam karui), visi Lietuvos visuomenės saitai su Vakarų pasauliu buvo nutraukti, išskyrus likusį vienintelį – radijo ryšį. Sovietų okupacinė valdžia stengėsi nutraukt ir jį, todėl 1944-45m. pravedė masinę radijo aparatų konfiskavimo akciją. Tokiu būdu buvo bandoma įvesti visišką užsienio informacijos blokadą, bet kokį žinių iš Vakarų demokratinio pasaulio plitimą, sukurti Lietuvoje „uždarą informacinę erdvę," kad galėtų kuo sėkmingiau vykdyti prieš tautą nukreiptą informacinį-propagandinį karą, sėkmingai primesti jai savo komunistinę-ateistinę ideologiją.

Vis tik, nepaisant rekvizicijų, draudimų, gąsdinimų, kratų, dalis gyventojų, nors ir rizikuodami, radijo aparatus buvo paslėpę, išsaugoję, slapta klausėsi įvairiomis kalbomis vykusių užsienio radijo transliacijų bei patikimiems žmonėms tas žinias platino. Sovietiniai okupantai tai laikė nusikalstama veikla, vertinama kaip priešiška agitacija-propaganda ir už tai būdavo baudžiama kalėti iki 10m. Sibiro lageriuose.

Buvo klausomasi įvairiausių radijo stočių iš daugelio šalių: Londono, Romos, Niujorko, Maskvos, Berlyno, Ankaros, Paryžiaus, Madrido, Stokholmo, Hamburgo, Ženevos, Vatikano ir kt. Jau nuo 1942m. „Amerikos balsas" pradėjo radijo transliacijas anglų kalba, nuo 1947m. – rusų, o nuo 1951m.- ir lietuvių kalba. Partizanai klausydavosi ir iš Londono transliuojamų BBC radijo laidų, o Vatikano radijas transliuodavo religines laidas lietuvių kalba, neliesdamas politinių temų.

Iki 1945m. balandžio 16d. radijo laidas lietuvių kalba transliavo nacistinė Vokietija: pradžioje iš Rygos, Liepojos, vėliau - iš Dancigo, Stolpo, Rostoko. Jose dirbo Kauno radiofono darbuotojai. Jie kalbėdavo: „Broliai lietuviai, jūs kenčiate baisią vergiją, bet jūsų kančioms artėja galas. Liko jau ne mėnesiai, ne savaitės, net ne dienos, o tik valandos. Viskas jau paruošta ir surikiuota, tik laikykitės – greit būsite laisvi!"

1944m. reguliarias radijo laidas Amerikos lietuviams transliavo Berlyno radijas, jos buvo girdimos ir Lietuvoje. Jose skambėjo tokie žodžiai, kaip „Amerikos parama", „Nepriklausomybės atgavimas."

Vykstant karui, JAV ir Didžiosios Britanijos radijo stotys savo laidose vengė priešiško Sovietų Sąjungai, Antihitlerinės koalicijos sąjungininkei, Didžiojo trejeto narei, politinio turinio, tačiau ši linija pradėjo keistis dar prieš Japonijos sutriuškinimą: pradėta kritikuoti jos vidaus ir užsienio politiką, sovietiniai okupaciniai režimai jų užimtose Rytų-Vidurio Europos šalyse.

Dar prieš prasidedant Šaltajam karui, Vakarų neutralių valstybių radijo stotys įvairiomis kalbomis pradėjo transliuoti ir antisovietinio pobūdžio laidas. Šios laidos atspindėjo pašlijusius politinius santykius tarp buvusių Antihitlerinės koalicijos sąjungininkių, tarp jų augančią įtampą, o tai leido tikėtis kilsiančio karinio konflikto tarp anglosaksų ir Sovietų Sąjungos galimybe.

Vakarų užsienio šalyse apsistoję lietuvių politikai emigrantai, VLIK-o Vykdomoji Taryba, leido ELTA biuletenį lietuvių, vokiečių ir italų kalbomis, teikė informaciją demokratinių valstybių radijo stotims.

Vasario-16-osios, kitų švenčių proga, lietuvių politikai turėdavo galimybę kreiptis į Lietuvos žmones per užsienio radijo stotis. Lietuvos politikai ir diplomatai skelbdavo tik optimistines žinias, buvo tvirtai tikima išlaisvinimu.

Antai, 1950 m. vasario 16 d. įrašytame ir po metų, vasario 18 d., per „Amerikos balsą" transliuotame atsišaukime į lietuvių tautą, Kazys Grinius kalbėjo: „Laisvosios pasaulio tautos suprato ir pamatė, kas yra tikrasis žmonijos priešas. Jos suskato organizuotis ir tvirtai pasipriešinti jo užmačioms. Laisvojo pasaulio politiniai veiksmai eina Lietuvos išlaisvinimo kryptimi. Lietuvos suverenumas nėra palaidotas."

Per 1951m. Kalėdas VLIK-o pirmininkas, prelatas M.Krupavičius per Madrido radiją drąsino lietuvius: „Kiekvienas pralietas kraujo lašas ir prarasta gyvybė yra laisvės laimėjimo laidas. (.....)Tikėkite, Broliai ir Sesės, – kovą laimėsime ir nenustokite vilties."1952m. jis kalbėjo: : „Nors karo niekas nenori, bet bolševikų veržlumas jį artina".

Šiuo atžvilgiu labai vertinga yra LLA Kauno apygardos štabo nario Andriaus Rondomanskio nuomonė: „Daug sumaišties ir nesusipratimų kėlė Vakarų propaganda. Nevienodai suprasdavome Vakarų pažadus: „Sovietams nebus leista pasilikti Lietuvoje, dar pakentėkite..." ir pan." Tai taikytina ne tik 1944 m., apie kuriuos autorius rašo, bet ir vėlesniam laikotarpiui.

Vis tik, reikia pasakyti, iš pokario metais Vakarų emigracijoje atsidūrusių lietuvių politikų pasisakymų galima suprasti, kad tarptautinė situacija klostosi Lietuvai palankia kryptimi, artinasi neišvengiamas konfliktas, galimas karas, išvadavimas. Tai rodo, kad tuo metu neturėta gilaus, objektyvaus ir analitinio besiformuojančios naujos pasaulio tvarkos, tarptautinės teisinės sistemos, JT Chartijos paskelbtų teisinių principų, JTO paskirties ir politinių tikslų, pasaulio globalios geopolitikos logikos, jos dėsningumų supratimo, patys buvo paveikti politinės-informacinės technologijos metodų, neįvertino stambiųjų valstybių vykdomos real politik esmės, jos ciniško savanaudiškumo, geopolitinių interesų viršenybės. Jie, matyt, turėjo realaus politinio pagrindo neturinčių iliuzijų, nesuprato, kad Baltijos šalių valstybingumo problemos tarptautine prasme yra nukeltos į tolimą ateitį, iki kito pasaulinio geopolitinio lūžio.

1945m. spalio 24d. įsigaliojo paskelbta Jungtinių Tautų Chartija, kurioje buvo įtvirtinti valstybių teritorinio vientisumo ir sienų neliečiamumo principai: a.) valstybių suverenitetas,

b.) teritorinio vientisumo gerbimas, c.) jėgos nenaudojimas prieš kitų valstybių teritoriją, d.) nesikišimas į valstybės vidaus reikalus. Tai reiškė, kad valstybės sienos negali būti keičiamos jėga, o valstybės teritorijos užėmimas laikomas tarptautinės teisės pažeidimu. Tačiau, deja, šioje Chartijoje paskelbti principai apsaugojo tik tas valstybių sienas ir teritorijas, kurios egzistavo jos paskelbimo metu, tai yra, įtvirtino esamą padėtį, per II pasaulinį karą, iki 1945m., įvykusius valstybių teritorinius pokyčius ir sienas. Ji, kaip priimta tarptautinėje teisėje, neveikė atgaliniu principu, nelietė 1939-40m. įvykusių teritorinių pakitimų, o veikė pagal principą lex retro non agit (teisė neveikia atgal). Tai buvo teisiniai principai, skirti pasaulio ateičiai, o ne jo praeičiai. Tokie buvo esminiai dalykai, liečiantys Lietuvos, Latvijos ir Estijos politinį likimą. Be to, pagrindinis JTO , kaip tarptautinio politinio instrumento, tikslas buvo pasaulio taikos užtikrinimas, naujo pasaulinio karo išvengimas.

Vis tik, reikia manyt, didžiajai daliai Lietuvos gyventojų, kurie neturėjo jokių galimybių klausytis užsienio radijo laidų, nelabai svarbu buvo, kokia užsienio radijo stotis pranešė svarbią žinią (juk žinios būdavo platinamos iš lūpų į lūpas), jiems tikriausiai jos visos buvo panašios ir vadintos vienu, bendriniu pavadinimu - „Amerikos balsu." Juk „Amerikos balsas", kaip minėta, jau nuo 1947m. vasario 17d. vykdė žinių transliacijas rusų kalba, jų Lietuvoje buvo labai klausomasi, nes jose kalbėta ir apie Baltijos šalis, Lietuvą, o lietuviškos laidos prasidėjo tik 1951m. vasario 16d.

Tik nuo 1947-48m. okupuotoje Lietuvoje palaipsniui vėl buvo leidžiama radijo aparatus įsigyti, tačiau visi jie buvo valdžios registruojami, dažnai užplombuoti taip, kad negalima būtų nustatyti dažnių, leidžiančių klausytis užsienio radijo laidų. Vis dėlto partizanų štabai visada turėdavo radijo aparatus, o užsienio kalbas mokėję partizanų vadai klausydavosi Vakarų valstybių radijo stočių transliuojamų žinių. Jie tarp gyventojų platino užsienio politikos apžvalgas, palaikančias tautos dvasią, formuojančias jų nuomonę, žadinančias viltį, optimizmą.

Knygoje „Partizanai apie pasaulį, politiką ir save"(LGGRTC, Vilnius, 1998) randame daug partizanų parašytų politinių-analitinių straipsnių. Viename jų, - „Europa pasibaigus Antrajam pasauliniam karui. Europa politinių pasikeitimų išvakarėse,"rašoma: Ginklų karas pasibaigė . Vokietija sutriuškinta , Japonija kapituliavo. Atrodo, kad dabar turėtų prasidėti taikos laikotarpis, kurio metu visi trys didieji sąjungininkai - anglai, amerikonai ir rusai, vieningai stengtųsi išgydyti tiek savo, tiek Europos karo žaizdas. Tačiau taip nėra. Priešingai - dabar prasidėjo diplomatinis karas tarpe pačių sąjungininkų , kuris gali labai greitai privesti prie ginkluoto susirėmimo, būtent, anglų-amerikonų tikslai ir siekimai labai aštriai kertasi ir visai nesutampa su Sov. Sąjungos tikslais. Jeigu karo metu visa tai buvo nutylima arba diplomatiškai užgniaužiama , tai dabar, kada karas pasibaigė , šito visai nėra reikalo slėpti. Štai kokie yra tie priešingumai: 1. Anglai priešinasi Sov. Sąjungos siekimams subolševikinti Balkanus ir Vidurio Europą, nes tai gresia tiek pačių anglų saugumui, tiek jų prekybos ir ūkio politikai. 2. Amerikonai nuosekliai stengiasi įgyvendinti demokratijos principus Europoje, o, žinodami, kad SSSR santvarka toli gražu nėra demokratiška,

aiškiai remia anglų politiką ir yra pasiruošę remti kad ir tuo atveju, jei reiktų prieš rusus kariauti. Ir čia pagrindinė priežastis yra socialinis ir ekonominis klausimas, nes amerikonai, kaip ir anglai, savo valstybine santvarka visai skiriasi nuo rusų ir yra pasiryžę net pačius rusus, geruoju ar bloguoju, priversti Sov. Sąjungoj įvesti demokratinę santvarką. Rusai, tikriau - bolševikai, iš savo pusės gerai žino, kad bet koks, kad ir mažiausias, jų santvarkos pakeitimas neišvengiamai veda prie vidujinės revoliucijos, kuri prarytų visus iki šiol buvusius bolševikų valdžios pareigūnus, trumpiau sakant: 4 milijonai komunistų susilauktų tokio likimo, kokio susilaukė dabar naciai Vokietijoj. Aišku , kad tokio likimo susilaukti jie nenori ir žūtbūt stengiasi savo rankose išlaikyti valdžią ir išsaugoti sveiką savo kailį. Dėl to jie ieško paramos iš Vakarų Europos komunistų ir socialistų, neleidžia nė nosies kišti į savo vidaus reikalus, o užimtuose kraštuose užgniaužia bet kokį demokratinį judėjimą , bijodami, kad jis nepersimestų ir neužkrėstų pačios Rusijos. Tokie yra, trumpai kalbant, priešingumai tarp trijų didžiųjų sąjungininkų. Dabar kyla klausimas, kas ką nugalės - ar anglosaksų nuosaikioji demokratija , ar rusų bolševizmas. Atsakymas aiškus: bolševikai šią kovą jau pralaimėjo, ir štai dėl ko: 1. Sov. Sąjunga nepalyginamai silpnesnė tiek kariniu, tiek ūkiniu atžvilgiu už anglus ir amerikonus. 2. Sov. Sąjungos elgesys užimtuose kraštuose yra toks žiaurus ir nenuoseklus, kad sukėlė aštrų partizaninį judėjimą Pabaltijo kraštuose, Lenkijoj, Jugoslavijoj, Rumunijoj, Vengrijoj, Bulgarijoj ir kitur. Aišku , kad tas partizaninis judėjimas remiasi anglais ir amerikonais. 3. Anglų-amerikonų elgesys Vakarų Europoje ir jų įtempta propaganda už demokratinę santvarką sukėlė vis labiau beaugantį ištisų tautų ir valstybių norą gyventi tikrai demokratiškai, tuo paveikdami net pačius rusus, ypač Raudonąją Armiją . 4. Pačios Sov. Sąjungos labai sunki maisto ir ūkinė padėtis pamažu veda valstybę prie bado. Dideli ir kruvini žmonių nuostoliai visai išardė normalų gyvenimą ir sukėlė didelį nepasitenkinimą pačioj Rusijoj, kuris pasireiškė labai aštriu partizaniniu judėjimu krašto viduje . 5. Partijos pareigūnų ir NKV D žiaurumas ir griežtumas, o iš kitos pusės - palaidumas, kyšių ėmimas, lėbavimas ir ištvirkavimas vis labiau ardo bet kokį normalų valstybės tvarkymo ir atstatymo darbą . 6. Neutraliųjų valstybių laikysena Sov. Sąjungo s atžvilgiu aiškiai priešinga , ypač Švedijos ir Turkijos. 51 7. Žiaurus ir palaidas Raudonosios Armijos elgesys Vokietijoj ir kitur dar priešingiau nustatė Vakarų Europos valstybes, net pačias kairiausias, pav., Prancūziją, Čekoslovakiją, o paskutiniu laiku - ir Jugoslaviją, prieš bolševikus. Štai svarbiausios priežastys, kurios, žingsnis po žingsnio, veda Rusiją prie revoliucijos arba prie karo, kuris ne tik neišgelbės bolševikų , o tik geriau paruoš dirvą revoliucijai. Sekančiame numeryje mes duosime ištisą eilę anglų ir amerikiečių spaudos pasisakymų , kurie patvirtins šiuos mūsų teigimus. Tiksliausiai šį mūsų teigimą patvirtina anglų socialistų laikraščio „Daily Herald " žodžiai: „Sovietų Sąjunga privalo atminti, kad tarp rusų demokratijos ir Vakarų Europos demokratijos yra dideli skirtumai rusų nenaudai, ir rusai privalo pakeisti viską tai, kas kliudo rusams tikrai demokratiškai gyventi, nes vis tiek, ar bolševikai norės, ar nenorės, jie bus

priversti šį pakeitimą padaryti." Mes, maža tauta, matydami tokį nuoseklų ir neišvengiamą šito milžino byrėjimą , vis daugiau ir daugiau matome , kad visos mūsų partizaninės aukos nenuėjo veltui. Telieka tik atkakliai laukti.

Karinė ir politinė apžvalga (Žaibo apygardos leidinys), 1945 09 30-10 27, Lietuvos ypatingasis archyvas (toliau - LYA), f. K-l, baudž. b. 41978/3, t. 4, l. 6-7. Originalas, mašinraštis.

Straipsnyje „Ateities prognozės. Bus karas ar ne?", rašoma: Dar griežčiau Sovietų S-gos atžvilgiu kovo 5 d. pasisakė buvęs Anglijos premjeras Čerčilis. Jis, nušvietęs pragaištingą bolševizmo propagandą ir terorą užimtuose kraštuose , reikalavo savo vyriausybę neatidėliojant pradėti kovą prieš raudonąją Maskvą . Amerikos ir Anglijos spauda kasdien su vis didėjančia neapykanta skaičiuoja Sovietų S-gos „griekus". O ką Maskva ? Ar rodo nuolaidų ? Anaiptol, ne. Maskva ne tik nerodo nuolaidų, bet, priešingai, - stato reikalavimus Londonui ir Vašingtonu. Nedarant platesnių komentarų, išvada aiški: karas neišvengiamas. (...) Kur galėtų prasidėti karas ? Atrodo , karas prasidės daugelyje frontų, kaip tai: Persijoje, Kinijoje, Turkijoje, Balkanuose ir drauge visuose bolševikų okupuotuose kraštuose .

Už tėvų žemę (Dainavos apygardo s Dzūkų rinktinės organas), 1946 03 10, Nr. 4 (16), LYA, f. K-l, ap. 3, b. 748, l. 38. Originalas, mašinraštis.

Straipsnyje „Susidūrimo tarp Vakarų demokratinio pasaulio ir Sovietų Sąjungos prognozės. Ar būsimojo karo negali laimėti komunizmas?" rašoma:

„Kad karas tarp komunistinių kraštų ir Vak . demokratijų neišvengiamas, šiandien aišku kiekvienam. To neslepia nei patys bolševikai, nors anksčiau tokias mintis smerkė ir draudė . Kalbėdami apie būsimąjį karą, kurį kurstančios Vak . valstybės, bolševikai iš anksto giriasi jį laimėsią. „Komunizmas - tai jėga, kuri nušluos supuvusį kapitalizmą", - pasakė vienas bolševikų vadeivų . (...) Kad būsimajame kare, ar jis bus žaibiškas, ar lėtesnis, SSSR pralaimės, rodo tiek materialinis, tiek karinis ir dvasinis Vak. valstybių pranašumas. Nei savo karine technika, nei sausumos kariuomenės didžiuliu skaičiumi, nei geltonodžiais bolševikai neįstengs atsilaikyti prieš visą likusį pasaulį, susispietusį po SNO vėliava ir vadovaujamą JAV ir D. Britanijos. Tokie vyrai, kaip Montgomeris, Eizenhaueris, Makartūras, sugebės vadovauti milžiniškai SNO armijai, kad žaibišku smūgiu sunaikintų bolševikinį žvėrį.

Diplomatas*

Laisves balsas (Žemaičių apygardos organas), 1951 01 25, Nr. 2 (135), Šiaulių „Aušros" muziejaus fondai. Nuorašas, mašinraštis. Publikuota: Nenugalėtoji Lietuva, t. 4, p. 119-122.

Iš partizaniškų straipsnių matyti, kad partizanų vadai pastoviai sekė, analizavo užsienio valstybių, tarptautinius politinius įvykius, juos vertindavo, darydavo išvadas. Objektyviai, iš globalių pozicijų vertinant, nenumatyta buvo tik tai, kad po vieno pasaulinio karo iškart kilti antro pasaulinio karo negali, nes tam paprasčiausiai nėra, trūksta gyvųjų-materialinių resursų: reikia daug laiko juos atstatyt, pasiruošt naujam karui, įdiegti, įsisavinti naujas karines technologijas, tam morališkai-psichologiškai paruošti visuomenę. Todėl, esant tokiai padėčiai, dviejų priešiškų, antagonistinių politinių-ekonominių-ideologinių sistemų tarpusavio priešpriešoje bus naudojamos kitokios kovos formos ir priemonės: visi kariniai konfliktai, karai bus tik lokalūs, be „pasaulio geopolitinių lūžių," vyks geopolitinės įtakos, interesų zonose, trečiojo pasaulio - Azijos, Afrikos, Lotynų Amerikos - šalyse. Bus kariaujama ne tiesiogiai, bet „svetimomis rankomis", per „tarpininkus"(proxy karai), o tarp dviejų bipoliarinių sistemų, Sovietų Sąjungos - Rytų bloko šalių (Varšuvos sutarties) ir JAV, Didž. Britanijos bei kitų Vakarų valstybių (sudarančių NATO), vyks ne „karštasis", ne tiesioginio karinio susidūrimo karas, o tik karinis-ekonominis-technologinis tarpusavio lenktyniavimas: Sovietų Sąjungą sekinančios ekonomiškai, verčiančios ją pastoviai dirbti kariniu režimu, ginklavimosi varžybos, lėtinis, daug išlaidų reikalaujantis, „ šaltasis karas", taip niekada ir neperaugsiantis į „karštąjį."

1956m. Vengrijoje, Budapešte, įvyko pažangių, demokratinių jėgų sukilimas prie sovietinį dominavimą ir komunistinę sistemą. Sovietų Sąjunga jį nuslopino brutalia karine jėga. 1968m. Čekoslovakijoje įvyko „Prahos pavasaris"- taiki revoliucija, siekusi demokratinių permainų. Ji irgi Sovietų Sąjungos ir kitų Varšuvos sutarties valstybių kariuomenių buvo brutaliai nuslopinta. Tai parodė, kad Vakarai į Rytų bloko vidaus reikalus nesikiš, o Sovietų Sąjunga Rytų bloke, savo buferinėje zonoje, jokių demokratinių, provakarietiškų permainų netoleruos, viską grubia karine jėga slopins.

Pokario metu Sovietų Sąjungoje, o ir okupuotoje Lietuvoje, masinei gyventojų propagandai, „politiniam švietimui" valsčių centruose, miestų aikštėse, masinėse žmonių susibūrimo vietose būdavo naudojami „radijo taškai", žmonių vadinti „gavarilkomis," kurie veikdavo visą dieną. Sovietinėse įstaigose, fabrikuose, gamyklose, vidurinėse ir aukštosiose mokyklose aktyviai darbavosi tuometiniai nuomonių formuotojai: buvo vykdomos „politinio švietimo pamokos", „politinės valandėlės", kurias pravesdavo komjaunimo organizacijos ir komunistų partijos sekretoriai, politinformatoriai. Buvo intensyviai diegiama, primetama komunistinė-ateistinė ideologija, tačiau lietuvių tauta buvo šiam „ užkratui" atspari – per visą sovietinės okupacijos laikotarpį didžioji jos

dalis išsaugojo savąją, krikščioniškąją-tautinę ideologiją, kuri ir buvo politinis-tautinis-socialinis pamatas Persitvarkymo Sąjūdžiui susikurti.

Tarybiniais laikraščiais, kuriuos mažai kas ir pirko, niekas netikėjo, pagrįstai laikydami, kad viskas, kas ten parašyta, yra melas ir propaganda. Partizanai, juos skaitydami, tiesiog juokdavosi. Apie tarptautinę padėtį, buvusius Vakarų sąjungininkus, tuo metu rašyta neutraliai. Tačiau nuo 1946m. pavasario, po kovo 5d. Fultone pasakytos Vinstono Čerčilio (tuo metu jau ne kaip Didž. Britanijos premjero) kalbos, sureaguota buvo labai piktai. Tai buvo posūkio taškas Rytų ir Vakarų santykiuose, bipoliarinės konfrontacijos, Šaltojo karo tarp dviejų skirtingų, nesutaikomų geopolitinių-ekonominių-ideologinių formacijų - kapitalistinės ir komunistinės - pradžia.

V.Čerčilis kalbėjo, kad sovietų okupuotose Rytų Europos šalyse sukurti komunistiniai totalitariniai režimai, kad tarp Rytų Europos ir Vakarų nusileido „geležinė uždanga," jog „stumia nuo savęs mintį, kad naujas karas neišvengiamas," kad JAV ir Didž. Britanija grėsmės akivaizdoje vėl turi būtinai vienyti jėgas. Komunistiniai laikraščiai rašė, kad „Čerčilis vėl žvangina ginklais", o Stalinas jį pavadino „karo kurstytoju."

Reikia pasakyti, kad Šaltojo karo, kaip bipoliarinės pasaulinės konfrontacijos proceso, ypatingai svarbi, sudėtinė ir neatsiejama dalis buvo abiejų priešiškų pusių vedamas intensyvus informacinis-propagandinis karas, tarp kurių buvo ir laidos į sovietų okupuotas Vidurio-Rytų Europos šalis, tame tarpe - ir į Lietuvą (nuo 1951.02.16d.).

Tokios laukiamos žinios vėl sužadino ir partizanų, ir visos tautos viltį. Po to sekė tokie įvykiai, kaip 1947m. paskelbta H.Trumeno doktrina (sovietų sulaikymo strategija), priemonės, padėjusios apsaugoti Turkiją ir Graikiją nuo patekimo į komunistų įtakos zoną, o 1949m. sukurtas NATO aljansas, kurio tikslas – bendrai gintis nuo Sovietų Sąjungos puolimo. Visi šie įvykiai žadino viltį, tikėtasi kilsiančio karinio konflikto galimybe.

Nors viską gaubė prievarta, teroras, represijos, vietinės valdžios nebaudžiama savivalė, gąsdinimai,1944-45-46m. žmonės dar neprarado vilties, dar tikėjo geresniais laikais, susitikę tarpusavyje kalbėdavo: „Ateis amerikonai ir vėl viskas bus senovei." Tai buvo iš didžiulio patriotizmo kilęs vidinis įsitikinimas, politinis optimizmas, idealizmas, palaikęs žmonių dvasią, jų valią priešintis, virtęs savotiška „tikėjimo religija". Tokios žinios buvo platinamos partizaninėje spaudoje, atsišaukimuose ir gyvu žodžiu, sulaukusios didžiulio visuomenės atgarsio, jomis gyventojai labai tikėjo. Visa tai rėmėsi 1941.08.14. Atlanto chartijoje anglosaksų - JAV ir Didž. Britanijos - paskelbtomis politinėmis deklaracijomis apie okupuotų kraštų valstybingumo atstatymą. Jos antras ir trečias punktai teigė:

2.Jos nesutiks su jokiais teritoriniais pakeitimais, prieštaraujančiais suinteresuotų tautų laisvai pareikštiems norams.

3.Jos gerbia visų tautų teisę pasirinkti valdymo formą, kokią šios nori; jos siekia atstatyti suverenumo teises ir savivaldą tų tautų, kurios buvo prievarta jų netekusios.

Deja, tai buvo tiktai gražūs, skambūs žodžiai. Iš tikrųjų, ta politika rėmėsi ne idealizmo, moralinių vertybių, etikos normomis, o realpolitik principais: pragmatizmu, pasaulio galių balansu, geopolitiniais interesais, šaltu cinizmu. Jau 1942m. kovo 7d. Didž. Britanijos premjeras V.Čerčilis JAV prezidentui F.Ruzveltui rašė: **„Augantis karo rimtumas privertė mane padaryti išvadą, kad Atlanto chartijos principų nereikėtų aiškinti taip, tarsi dėl jų Rusija netenka sienų, kurias turėjo, kai ją užpuolė Vokietija. Tai buvo pagrindas, kuriuo remdamasi Rusija prisijungė prie chartijos (...)"**. Tai ir buvo posūkio taškas, jau tada nulėmęs Baltijos šalių likimą.

Taip trijų Baltijos valstybių nepriklausomybė 1945m. vykusiose Jaltos ir Potsdamo konferencijose anglosaksų buvo paaukota kaip tam tikra „kompensacija, duoklė" už Sovietų Sąjungos, kaip Didžiojo trejeto narės, karines pastangas ir patirtus nuostolius II-ajame pasauliniame kare, kovojant prieš geopolitines priešininkes Europoje ir Azijoje - Vokietiją (1941-45m.), o po to – ir prieš Japoniją (1945m.). Tačiau, reikia pasakyti, kad, turėdamos į tolimą ateitį orientuotus strateginius geopolitinius tikslus, nei JAV, nei Didž. Britanija niekada oficialiai nebuvo pripažinusios Lietuvos, Latvijos ir Estijos aneksijos, inkorporacijos į Sovietų Sąjungos sudėtį, o savo radijo laidose pabrėždavo, kad ir toliau tęsiama „nepripažinimo politika".

Tačiau okupuotos Baltijos tautos Atlanto chartijos principų politinės išdavystės nežinojo. Ir partizanai, ir pogrindinės organizacijos, ir visuomenė tikėjo demokratijos, tarptautinės teisės ir tiesos pergale, kurios garantu laikė Vakarų valstybes, anglosaksus, JAV ir Didž.Britaniją, kurios pirmos ir pasirašę šį dokumentą.

Deja, tai buvo tik ją pasirašiusių valstybių politinė deklaracija, pareiškimas, neturintis jokių valstybinių teisinių įsipareigojimų, o tik anglosaksų ideologinis projektas, koncepcija, apmatai naujos, pokarinės pasaulio tvarkos sukūrimui. Ant jos idėjinio pamato vėliau buvo sukurta Jungtinių Tautų Organizacija (JTO), nuo 1945m. spalio 24d. pradėjusi savo veiklą. Ji rėmėsi JT Chartija, kuri buvo tolesnis Atlanto chartijoje skelbtų politinių-ideologinių principų tęsinys. Jos tikslai: palaikyti tarptautinę taiką ir saugumą, ginti žmogaus teises, teikti humanitarinę pagalbą, skatinti darnųjį vystymąsi ir tarptautinės teisės laikymąsi. Nors JTO niekada nepripažino Baltijos šalių okupacijos bei jų inkorporacijos į Sovietų Sąjungos sudėtį, tačiau oficialiai šio klausimo savo dienotvarkėje niekada ir nesvarstė, o jokių rezoliucijų priimta nebuvo. Tai tebūdavo tik atskirų valstybių (anglosaksų - JAV, Kanados, JK, Australijos ir kt.) politiniai pareiškimai. JTO veikė kaip tarptautinės politikos saugumo, karinės konfrontacijos tarp dviejų priešiškų sistemų suvaldymo instrumentas, kurio pagrindinis strateginis tikslas buvo pasaulio taikos išsaugojimas ir naujo pasaulinio karo prevencija.

Reikia pasakyt, kad masinės, pačios didžiausios „pirmosios bangos" partizanai ir išėjo kovoti patriotizmo ir šio optimistinio vidinio įsitikinimo apie Vakarų pagalbą

vedini, o 1945m. antroje pusėje prasidėjusi masinė legalizacija buvo jų neišsipildžiusių vilčių bei nusivylimo rezultatas.

Nesant visiems prieinamos, viešai platinamos, patikimos informacijos, tarp gyventojų sklisdavo daugybė gandų. Dažniausiai tai būdavo gandai apie prasidėsiantį Vakarų valstybių – „amerikonų" ir anglų - karą su Sovietų Sąjunga, kad Amerika, kaip galingiausia pasaulio valstybė, ateis išvaduoti ir tada „vėl viskas bus gerai" - sugrįš sena tvarka, bus grįžta prie senų „rubežių."

K.Patamsio, kilusio iš Papartynės k., atsiminimais, gandus labai dažnai platindavo iš miestų atvykusios, po kaimus vaikštančios ir įvairias prekes siūlančios „spekuliantės", apie kurias jis turėjo susidaręs labai neigiamą nuomonę.

Tais laikais, esant visuotiniam prekių stygiui, deficitui, klestėjo nelegali prekyba – spekuliacija. Partizanai tuo metu jautė didžiulį informacinį „badą"- jiems labai truko žinių apie pasaulio įvykius, apie tai, kas vyksta ne tik užsienyje, Maskvoje, bet ir Vilniuje. Jie tiesiog „gaudyte gaudė kiekvieną žodį." Ar tai būdavo MGB agentės, kryptingai platinusios gandus, ar jos pasakojo partizanams tai, ko šie labai ir norėjo išgirsti, dabar pasakyti sunku. K.Patamsis pats buvo liudininkas, kai partizanai pravedė kelių sulaikytų „spekuliančių bobų" apklausą, o tos papasakojo, kad į Vilnių privažiavę užsienio aukštų kariškių, vilkinčių panašiomis į anglų kariuomenės uniformas, tur būt, atvyko delegacija. Tokie jų žodžiai labai pakėlė A.Jagielos-Ąžuolo būrio vyrų nuotaiką.

J.Kadžionio-Bėdos prisiminimais, ūkininkai, kaimiečiai, su reikalais nuvykę į didesnius miestus - Ukmergę, Panevėžį, Kauną, - visada parveždavo naujienų. Jos visada būdavo geros, optimistinės, paguodžiančios, teikiančios viltį: kad Amerika Lietuvos neužmirš, artėja išvadavimas „pirmą arba penkioliktą," po Kalėdų, paskui po Velykų. Jas platindavo miesto gyventojai turguose, tarpusavyje bendraujant, kalbant su pažįstamais, giminėmis. Jo manymu, žiūrint retrospektyviai, tai buvo MGB/KGB žinybų per savo agentus platinami sisteminiai gandai, siekiant išprovokuoti pasipriešinimui kuo daugiau patriotiškai nusiteikusių žmonių, kad paskui juos galėtų sunaikinti ar išsiųsti vergiškam darbui į Sibiro lagerius.

Teiginiai, kad tokios pasipriešinimą skatinančios agitacijos-propagandos negalėjo būti, nes pati MGB/KGB per savo agentą J.Markulį-Erelį skleidė pasyvios partizanų veiklos taktiką, neatlaiko kritikos. Tai tebuvo tiktai čekistų vykdomos specialios operacijos taktinė priedanga, apgaulė, siekiant lengviausiu būdu sunaikinti partizanus. Jie legalizuodavosi pagal MGB/KGB fiktyviai išduotus dokumentus, o apsigyvenę laisvėje, įsidarbinę, lengvai, be jokios rizikos, būdavo suimami, teisiami - po to ar sušaudomi, ar patekdavo kalėti į Sibiro lagerius. Tokia yra šios MGB/KGB per savo agentą Markulį primestos taktikos esmė, kuria galima trumpai išreikšti sekančia tvarka: pasyvi taktika - legalizacija su MGB/KGB padirbtais dokumentais-suėmimas - teismas – teismo nuosprendis ir jo vykdymas. Tai čekistams buvo patogiausia, lengviausia, pati

efektyviausia, be jokių patiriamų nuostolių, partizaninio judėjimo, lietuvių patriotų naikinimo schema. Paraleliai tuo pat metu vyko ir kitas veiksmas: MGB/KGB, veikdama per savo agentus, pati labai aktyviai miestuose kurdavo pogrindines organizacijas, į jas įtraukdavo patriotiškų pažiūrų jaunimą, kad vėliau juos suimtų, teistų, sušaudytų ar išsiųstų į Sibiro lagerius. Vyko aktyviausios, patriotiškiausios lietuvių tautos dalies išaiškinimo, nustatymo ir naikinimo procesai.

Tokie pat gandai plito ne tik Lietuvoje, bet ir Latvijoje, Estijoje. Užtekdavo kilti nors mažam konfliktui tarp Sovietų Sąjungos ir Vakarų valstybių, kad iškart pasklistų gandai apie prasidėsiantį karą.

1948m. prasidėjus Berlyno blokadai, NKVD/NKGB žinybos per savo agentūrą Estijoje iškart užfiksavo: „Priešiški elementai skleidžia tarp gyventojų gandus apie tai, kad, esą, artimiausiu metu prasidės karas tarp Sovietų Sąjungos ir JAV. Šie gandai ypač paplitę kaimo vietovėse. Pavyzdžiui, Viruma apskrityje išplito gandas, kad rusų kariuomenė tarsi apsupusi Berlyną, o anglų ir amerikiečių kariniai daliniai, savo ruožtu, apsupę Sovietų armijos dalinius ir dabar laukia įsakymo pradėti karinius veiksmus". (...) 1946m. žiemą, rinkimų išvakarėse, vienas kareivis pasakojo, kad per atostogas jis lankėsi kaime ir susitiko su miške „besislapstančiais žmonėmis." „Iš jų, pareiškė jis, sužinojęs, kad jie girdėję per radiją apie tai, jog prieš Rusiją netrukus stos keturios šalys: Anglija, Amerika, Švedija ir Turkija. Jau dabar šios šalys paskelbusios SSRS ultimatumą, kuriuo reikalauja, kad sovietinė vyriausybė nerengtų rinkimų į Aukščiausiąją Tarybą Baltijos šalyse ir kad iki rinkimų, t.y., iki 1946m. vasario 10d., rusai paliktų Estiją, nes, priešingu atveju, šios šalys paskelbs karą Sovietų Sąjungai."

Latvijoje 1944-45m. latvių antisovietinis pogrindis platino žinias, kad Kuržemėje iš apsuptos Vermachto Šiaurės armijų grupės susidaręs Kurliandijos katilas turi atsilaikyti tam, kad paskui virstų anglų-amerikiečių kariuomenės išsilaipinimo Baltijos jūros pakrantėje placdarmu. Tai pavirto tokiu „religiniu tikėjimu", kad vietiniai latvių partizanai mokėsi net anglų kalbos, kad galėtų su jais susišnekėti. Reikia paminėti, kad jame kovėsi ir dvi latvių SS grenadierių divizijos, viena estų SS grenadierių divizija, o taip pat trys lietuvių policijos batalionai. Po Kurliandijos katilo likvidavimo Kuržemės miškuose pasiliko toliau kovoti partizaninį karą iki 4000 buvusių latvių SS legionierių. Kuržemėje egzistavusi latvių partizanų „tikėjimo religija", galima daryti prielaidą, rėmėsi latvių antisovietinio pogrindžio 1944-45m. buvusiais ryšiais su užsieniu (ten jau 1944-45m. netiesiogiai, per Švediją, veikė britų žvalgyba MI6, rinkdama informaciją iš pabėgėlių, latvių politinių veikėjų).

1945m. vasarą Latvijoje sklandė, pavyzdžiui, tokios kalbos: „Pastaruoju metu Rygoje sustiprėjo provokaciniai gandai apie Anglijos ir Amerikos vaidmenį atkuriant „nepriklausomą" Latviją. (...) Rugsėjo 16d. kažkokie nežinomi asmenys Rygoje išplatino gandus, kad į Daugpilį atvyko Anglijos vyriausybės atstovai, kurie perims Latvijos

valdymą. Dėl to sovietų valdžia sugrius, o Raudonoji armija apleis Latvijos teritoriją. Kai kurie gyventojai ketino eiti pasitikti anglų Daugpilio plente. (...) Pagrindinės mokyklos mokytojas Arturas Birsonas pokalbio metu pareiškė, kad jis pats asmeniškai matęs, kaip Rygos-Jūrmalos plentu pravažiavo 7 automašinos, papuoštos tautinėmis latvių vėliavėlėmis, o mašinose sėdėjo anglų karininkai ir asmenys, vilkintys buvusios Latvijos buržuazinės kariuomenės karininkų uniformomis. Gyventojai, esą, išėję į kelią ir apmėtę mašinas gėlėmis. (...) Karklinių vienkiemio (Rygos apskrityje) savininkas, būdamas Rygoje, pamatė Dauguva plaukiantį garlaivį ir ėmė ten esančius piliečius įtikinėti, kad šiuo garlaiviu plaukia anglų kariuomenė."

Palyginę, kokie gandai tuo metu plito visose trijose Baltijos šalyse - Lietuvoje, Latvijoje ir Estijoje, galime pasakyti, kad visi jie buvo sisteminiai, panašūs, kuriuose dažnai figūruoja anglų uniformomis vilkintys kariškiai. Tai rodo, kad galime daryti atsargią prielaidą, jog valdomi iš vieno ir to paties centro, vykdančio slaptą informacinį-propagandinį karą „po svetima vėliava", t.y, kitų vardu, o tai galėjo vykdyti tik specialiosios tarnybos - MGB/KGB struktūros.

Iš tikrųjų, panašūs gandai sklido ne tik Baltijos šalyse, bet ir Ukrainoje bei Lenkijoje. Šie gandai, labiausiai tikėtina, buvo mišrūs: juos neabejotinai formavo ir sovietų specialiųjų tarnybų vykdomos informacinės-psichologinės operacijos, tačiau didelė dalis jų kilo visuomenėje klausantis užsienio radijo žinių savaime, spontaniškai, dėl perdėto optimizmo, kaip didelių lūkesčių, vilčių, tikėjimo atspindys, kaip idealizmas, besąlyginis tikėjimas Vakarų demokratijų tiesos ir moralės principais. Prie to reiktų pridurti, kad sovietų specialiosios tarnybos tai dažnai sąmoningai panaudodavo savo operatyviniams tikslams.

MGB/KGB panaudodavo ir „anglų desantininkais" apsimetusias spec. agentų grupes, kurias sudarydavo 2-3 žmonės. Jie būdavo ruošiami MGB/KGB spec. mokyklose, būdavo apsiginklavę anglų ar amerikiečių gamybos ginklais, dėvintys specialią užsienietišką aprangą, batus, ekipuotę, turintys radijo siųstuvus. Juos atveždavo naktį į mišką brezentu dengtose automašinose, auštant jie ateidavo pas gyventojus, nešdamiesi parašiutus, prašydavo jų suvesti su partizanais. Kiti būdavo išmesti iš lėktuvų, nusileisdavo parašiutais tose vietovėse, kur būdavo partizanų dislokacijos vietos. Partizanai tokius „desantininkus" išklausinėdavo, ištardydavo, demaskuodavo ir sušaudydavo, tačiau kartais pasitaikydavo ir skaudžių atvejų.

Apie vieną tokį „anglų desantininkų"atvejį išlikę J. Streikaus-*Stumbro* būrio partizano Juozo Žaržojaus-Jazmino prisiminimai:

„Streikai pasakojo, kad apie 1945 ar 1947m. dalyvavo nužudant 2 ar 4 šnipus Latvijoje, kurie buvo nuleisti parašiutais. Lėktuvas atskrido prie miško ir iš jo iššoko 2 ar 4 parašiutininkai, kurie vaidino anglus. Kaip tik tada netoli tos vietos stovyklavo Streikaus būrys, kuris juos atsivedė į stovyklą. Kadangi Streikai nemokėjo angliškai, tai jie

atsivedė į stovyklą iš kito pulko anglų kalbos mokytoją. Tas suprato, kad jie angliškai nekalba, be to, vienas iš partizanų tarp parašiutininkų atpažino rusą. Streikai visus juos sunaikino".

MGB/KGB žinybų siunčiami „anglų desantininkai," „anglų agentai" turėjo infiltruotis į partizanų eiles - sovietų represinės-žvalgybinės struktūros turėjo sukaupusios didelį tokios veiklos patyrimą. Tokiu būdu buvo siekiama kelių tikslų: 1. išaiškinti kuo daugiau sovietiniam režimui priešiškų žmonių, juos suimti, išsiųsti į Sibiro lagerius ar sunaikinti; 2.ardyti, naikinti iš vidaus partizanų organizacines struktūras ir jų asmeninę sudėtį; 3. pakirsti partizanų pasitikėjimą Vakarais, jų pagalba. 4. siekti dezinformacinių-propagandinių tikslų, diskredituojant partizaninį judėjimą, kaip neturintį jokio savarankiškumo, atstovaujantį ne tautos, o tik Vakarų valstybių, anglosaksų, interesus, kad jie tėra tik „amerikiečių ar anglų agentai," iš užsienio valdomas „ginkluotas įrankis".

Iš tikrųjų, pokario metais sovietų okupuotoje Lietuvoje, Estijoje ir Latvijoje veikė britų, amerikiečių ir – mažesniu mastu – švedų slaptosios tarnybos. Tarp šių tarnybų vyko tarpusavio bendradarbiavimas, keitimasis informacija ir operacijų derinimas.

Britų žvalgyba MI6 Latvijoje netiesiogiai veikė jau 1944–1945 metais, palaikydama, ypač per Švediją, ryšius su antinacinių ir antisovietinių pogrindžio organizacijų atstovais. Vis dėlto aktyviausia MI6 veikla Baltijos šalyse vyko 1949–1955 m., permetant ten savo agentus ir vykdant slaptą operaciją „Jungle" („Džiunglės").

Latvijos Kuržemė ir Baltijos jūros pajūris tapo pagrindine agentų permetimo jūros keliu zona. Operacijos tikslas buvo permesti MI6 agentus į Baltijos šalis, juos infiltruoti į partizaninio ir pogrindinio pasipriešinimo struktūras, rinkti žvalgybinę informaciją apie politinę-ekonominę-socialinę padėtį, sovietų kariuomenės dislokaciją, ginkluotę, karinius aerodromus ir ryšių sistemas.

MI6 agentais buvo verbuojami patriotinių pažiūrų buvę Baltijos šalių piliečiai, 1944-45m. pasitraukę į Vakarus. Jų veikla sovietų okupuotoje teritorijoje buvo konspiratyvi, slapta, o užduotys – grynai pragmatiškos, žvalgybinės, vykdomos Vakarų valstybėms priešiškos valstybės teritorijoje, siekiant tam tikslui panaudoti ir partizaninio judėjimo struktūras. Šie agentai neturėjo jokių realių galimybių daryti kokią nors įtaką nei partizaninio judėjimo plitimui, nei jo stiprinimui ar materialiniam tiekimui.

Lietuvoje MI6 veikla prasidėjo vėliau – tik apie 1947 metus, o aktyviausiai veikė 1949–1952 m., vykdant operaciją „Jungle".

JAV Centrinė žvalgybos valdyba (CIA), pradėjusi veiklą 1947m., netiesiogiai, per pabėgėlius (pvz., iš žvejybinių laivų pabėgusius į užsienį lietuvių jūreivius) rinko informaciją apie politinę-ekonominę-socialinę padėtį okupuotoje Lietuvoje, apie pasipriešinimo judėjimą, vykdomas represijas, terorą, prievartinę kolektyvizaciją, analizavo šiuos duomenis. 1950-51m. CŽV (CIA), bendradarbiaudama ir koordinuodama savo veiklą su britų MI6, rėmė ir vykdė specialiąsias operacijas, kurių metu į Lietuvą kariniu trans-

portiniu lėktuvu Douglas C-47 Skytrain („Dakota") pasiuntė dvi desantines žvalgybines lietuvių rezistentų grupes: pirmai iš jų vadovavo J.Lukša-Daumantas, o antrajai – jo draugas J.Būtėnas-Stėvė. Reikia paminėt, kad J.Lukša, kaip lietuvių rezistencijos politinis atstovas, LLKS įgaliotinis Vakaruose, atvykęs į Lietuvą pirmiausia sprendė to meto svarbius, probleminius partizaninio judėjimo organizacinius-taktinius-konspiracinius klausimus, o mainais už suteiktą organizacinę-materialinę paramą bei transportavimą, rinko CŽV reikalingą karinę žvalgybinę informaciją, tam panaudodamas ir iš sovietų kariuomenės demobilizuotų lietuvių kareivių surinktas žinias.

Visa tai rodo, kad JAV, Jungtinės Karalystės ir Švedijos politinė vadovybė turėjo informacijos apie padėtį Baltijos šalyse, sovietų vykdomas masines represijas, terorą ir trėmimus. Tačiau ši informacija, deja, valstybiniu lygiu buvo užslaptinta, neviešinama ir plačiosios Vakarų visuomenės nepasiekė.

Svarbu dar paminėti, kad britų žvalgyba MI6 dvikovoje su sovietų saugumo tarnyba MGB/KGB patyrė skaudų pralaimėjimą. Viena iš to priežasčių buvo sovietų agentūrinė infiltracija pačioje MI6 struktūroje. Vienas iš garsiojo sovietų slaptųjų tarnybų užverbuoto Kembridžo penketuko narių – Kim Filby (Kim Philby) – turėjo prieigą prie itin svarbios informacijos apie britų žvalgybos veiklą Rytų Europoje ir ją perdavinėjo Maskvai. Dėl to MGB/KGB žinyba iš anksto žinodavo agentų vardus, jų išsilaipinimo vietas ir laiką. Dalis agentų MGB/KGB vykdytų sulaikymo operacijų metu pasipriešino ir žuvo (pvz., taip 1952m. žuvo pagarsėjęs savo drąsa karys, Riterio Kryžiaus kavalierius, 19-os latvių SS grenadierių divizijos unterštumfiureris (leitenantas) Alfreds Riekstinš), kiti buvo suimami, tardomi ir paverčiami dvigubais agentais, kurie buvo panaudojami vadinamuosiuose „radijo žaidimuose", siunčiant MI6 melagingą informaciją. Vis dėlto pasitaikė ir retų išimčių.

1949 m. pavasarį Palangos – Šventosios pajūrio ruože buvo išlaipinta Juozo Deksnio–Hektoro vadovaujama agentų grupė. Nors dauguma grupės narių pateko į MGB agentų-smogikų rankas, vienas iš jų – Kazimieras Pyplys–Audronis – iškart teisingai įvertino susidariusią padėtį ir sugebėjo išvengti suėmimo. Jis pasiekė Tauro apygardos partizanų vadovybę, perduodamas Juozo Lukšos–Daumanto nurodymus bei informaciją apie Lietuvos rezistencijos reikalus Vakaruose.

Kilus įtarimams, Kim Philby 1963m. pabėgo į Sovietų Sąjungą ir pragyveno Maskvoje iki pat mirties. Kai kuriuose atsiminimuose minima, kad jis mėgdavo lankytis Palangoje ir pasitikti vakaro saulėlydžius ant Palangos tilto.

Apie to laikotarpio vedamo informacinio karo peripetijas geriausius savo atsiminimus yra palikęs LLA narys, Abvero žvalgybos mokyklos desantininkas, Žemaičių legiono štabo žvalgybos skyriaus viršininkas Algirdas Šertvytis-Stumbras. Jis rašė, kad 1944m. lietuvių pogrindžio vadai logiškai tikėjosi, kad Vakarai taip manipuliuos II-ojo pasaulinio karo pabaigą, kad abi kovojančios pusės, abu totalitariniai – sovietų

ir nacistinės Vokietijos – režimai bus taip išsekinti, kad karas baigsis Vakarų demokratinių valstybių pergale bei nepriklausomybę praradusių kraštų valstybingumo atstatymu. Tokia turėjo būti elementari, racionali, vienintelė teisinga karinė-politinė logika, kurios tuo metu Vakarų politikų galvose taip ir neatsirado (deja, anglosaksai - JK ir JAV- buvo priverstos pasinaudoti Sovietų Sąjungos kariniu potencialu ne tik sutriuškinant geopolitinę priešininkę Vakarų-Vidurio Europoje – nacistinę Vokietiją, bet ir geopolitinę priešininkę Pietryčių Azijoje – Japoniją. R.P.).

1944m. rudenį daug vilčių sukėlė per kai kurių neutralių Vakarų valstybių radijo stotis platinama informacija apie tai, kad Vermachto karinė vadovybė siekia išsiderėti su Vakarais separatinę taiką tam, kad Vokietija galėtų permesti visas savo karines jėgas į Rytų frontą ir pereiti į generalinį puolimą. Todėl tuo metu A.Šertvytis pasirinko ne išvykimą į Vakarus, kaip darė daugelis to meto inteligentų, bet ėjo ten, kur vedė širdis: pasirinko kovotojo kelią, išvyko į vokiečių žvalgybos mokyklą, kad, grįžęs Lietuvos teritorijoje sudarytų kuo palankesnes vokiečių puolimui sąlygas, nutraukiant prasidėjusią antrąją sovietų okupaciją ir, kas buvo nuslėpta nuo vokiečių, atkuriant Lietuvos valstybingumą. Štai dėl ko jis ir jo draugai pakluso LLA vadovybės planui, sutiko vykti į žvalgybos mokyklą, kad, grįžę, sukurtų Lietuvos partizaninio judėjimą aukštą organizacinį-techninį lygį, ginkluotę, ryšių sistemą – juk su Vermachtu dėl techninių-materialinių dalykų viskas buvo sutarta.

Remiantis jo atsiminimais, matyti, jog siekta, kad būtų sukurta galinga partizanų (sukilėlių) kariuomenė, valstybės atstatymo karinė galia, vėl būtų pakartota, tačiau šį-kart - iki galo sėkmingai, Birželio sukilimo tipo karinė-politinė operacija.(R.P.)

Tokie buvo jo ir jo draugų motyvai. Dar, veikdami nuo vokiečių slapta, konspiratyviai, jie buvo numatę palaikyti tarp desantinių grupių, tame tarpe ir partizanų dalinių, tarpusavio ryšius. Deja, tokių planų buvo neįmanoma įgyvendinti-nusileidę Lietuvos teritorijoje, jie pakliuvo į tokį baisų pragarą, kad daugelio grupių veikla iškart buvo paralyžiuota: vienos žuvo, kitos, išsigandę plūstančios rusų kariuomenės ir NKVD dalinių masės, išsiskirstė, kiti susidūrė su techninėmis problemomis ir pan.

Vis tik, kaip paaiškėjo, Vakarų radijo stotys platino dezinformaciją, tai buvo visiškas blefas: nebuvo sudaryta jokia separatinė taika, vokiečių kariuomenė, atsitraukinėdama, beviltiškai kovėsi Vokietijos teritorijoje, apie kokį nors puolimą net nėjo kalbos - tam ji nebeturėjo jėgų.

Partizanų atžvilgiu, A.Šertvyčio-Stumbro teigimu, tokie pažadai buvo tiesiog žudikiški, o Vakarų elgseną galima buvo pavadint tik beprotybe, tačiau ji, deja, virto realybe. O eterio bangomis, kaip ir anksčiau, sroveno tos pačios dezinformacinės viltys bei pažadai, kurių prasmė, kaip daugelis prisimena, buvo maždaug tokia: „Jūsų išvadavimo valanda artėja, išsilaikykit nors šią žiemą....” Po to, kaip žinome, tie pažadai buvo perkelti į kitą žiemą, po to – dar kitą ir t.t. Be abejo, tą patį ir mes kartojome partiza-

nams, su kuriais 1944m. vėlų rudenį užmezgėme ryšį, tačiau su kiekvienu mėnesiu, kiekviena diena jautėme, kad vilčių gija nenumaldomai plonėja. To laiko tragizmas vargu ar kada nors bus suprastas ir įvertintas.

Sutinkant su A.Šertvyčio-Stumbro nuomone, kad tai galėjo platinti ir neutralių Vakarų valstybių radijo stotys, galima pridurti, kad informacinio karo užsakovai galėjo būti ir kitose šalyse, tačiau dėl politinių priežasčių (valstybės oficialios politinės pozicijos) negalintys to viešai daryti. Jie galėjo arba tiekt, arba užsakyt klaidinančią informaciją (irgi veikt po „svetima vėliava").

Buvęs jo bendražygis, Žemaičio legiono vado adjutantas S. Grybauskas-Sekretorius, savo atsiminimuose pasakojo, kad A.Šertvytis-Stumbras, mokėjęs kelias užsienio kalbas, gerai išmanė politiką. Jis pastoviai klausydavo Vakarų valstybių transliuojamų radijo laidų ir jiems paaiškindavo visą tuometinę tarptautinę padėtį ir galimus jos tolesnio vystymosi variantus. Jų galėjo būti net penki:

1) Vokietijos perėjimas į puolimą rytuose ir prarastų teritorijų susigrąžinimas, panaudojus „slaptą ginklą" (Rytų fronto sugrįžimas); 2) Vokietijos perėjimas į puolimą rytuose ir prarastų teritorijų susigrąžinimas, sudarius separatinę taiką su Vakarų valstybėmis (Rytų fronto sugrįžimas); 3) bendras vokiečių ir Vakarų sąjungininkų kariuomenių įžengimas į rusų okupuotas šalis, sudarius separatinę taiką; 4) rusų kariuomenės atsitraukimas iš jos okupuotų šalių pagal Atlanto chartijos įsipareigojimus ir Taikos konferencijos sprendimą; 5) kilęs karas tarp Sovietų sąjungos ir Vakarų valstybių.

Prof. J.Gebelso, gabaus informacinio-propagandinio karo specialisto, vadovaujamos Propagandos ministerijos skleista propaganda apie „stebuklinga ginklą", nulemsiantį II -ojo pasaulinio karo pabaigą Vokietijos naudai, nepasitvirtino - Vokietija kapituliavo. Pasirodo, tai buvo tik propagandinis mitas vokiečių kareivių kovinei dvasiai palaikyti.

Neutralių Vakarų valstybių radijo stočių skleista propaganda apie tai, kad Vakarų valstybės gali sudaryti su Vokietija separatinę taiką, irgi neturėjo jokios politinės logikos: anglosaksai tiesiog negalėjo daryti jokių nuolaidų Vokietijai, savo pagrindinei geopolitinei konkurentei, priešininkei Vidurio-Vakarų Europoje. Per abu (I-II) pasaulinius karus anglosaksų strateginis tikslas buvo sunaikinti jos politinę-karinę-ekonominę galią, ją demilitarizuoti, padalinti į atskiras teritorijas, pašalinant bet kokias prielaidas jos galimam imperiniam dominavimui ateityje.

Remtis Atlanto chartijos principais, reikalauti Sovietų Sąjungą grįžti prie prieškarinių 1939-40m. sienų, Vakarai (anglosaksai) irgi negalėjo, nes buvo tiesiog priversti, darant nuolaidas, pasinaudoti Sovietų Sąjungos kariniu potencialu sutriuškinant ne tik Vokietiją (1941-45m.), bet, po jos, ir Japoniją (1945m.)., JAV ir JK konkurentę Pietryčių Azijoje. Reikia pridurt, kad Japonijai, kaip geopolitinei konkurentei Tolimuosiuose

Rytuose, savų sąskaitų turėjo ir Sovietų Sąjunga. Šio karinio bendradarbiavimo pasėkoje abu anglosaksų (o ir sovietų) strateginiai tikslai buvo pasiekti, abi šios Vakarų (anglosaksų) geopolitinės konkurentės kapituliavo. Nuo to laiko nei Vokietija Vakarų-Vidurio Europoje, nei Japonija Pietryčių Azijoje jokios imperialistinės-ekspansinės geopolitikos nebevykdė, o jų teritorijose buvo dislokuotos karinės bazės: Japonijoje, Okinavos saloje – amerikiečių, Vakarų Vokietijoje (VFR) – irgi amerikiečių, o Sovietų Sąjunga nuo Vokietijos irgi „atsiriekė sau riekę"- Rytų Vokietiją, sudarančią apie 30% Vokietijos teritorijos. Joje buvo sukurta prosovietinė, prokomunistinė Vokietijos Demokratinė Respublika (VDR), įsteigtos rusų karinės bazės. Nuo Japonijos Sovietų Rusija irgi „atsirėžė" dalį teritorijos – Kurilų salas.

Turėti vilčių, kad tarp Vakarų valstybių (anglosaksų) ir Sovietų Sąjungos gali kilti karas, karinis konfliktas, buvo visiškai nerealu, nes pasibaigus II-am pasauliniam karui, joms po patirtų nuostolių stigo gyvųjų-materialinių resursų. Pasiruošimas naujam pasauliniam karui reikalauja tų resursų atstatymo, pasiruošimo, naujų karinių technologijų įsisavinimo, kas užima daug laiko, tam, beje, reikalingas ir visuomenės moralinis-psichologinis paruošimas. Naujas pasaulinis karas žmonijai būtų turėjęs katastrofinių padarinių, nes jau buvo sukurtas atominis ginklas, kurį nuo 1945m. turėjo JAV, o nuo 1949m. – ir Sovietų Sąjunga. Reikia pasakyt, kad Vakaruose viskas buvo daroma tam, kad jo neįvyktų.

Lemiamas dalykas buvo tai, kad ant Atlanto chartijos ideologinių pamatų buvo sukurta JTO, pradėjusi savo veiklą 1945m. spalio 24d.; Jungtinių Tautų Chartija paskelbė ir įtvirtino naujos pasaulinės tvarkos teisinius principus, tame tarpe esamų, II pasaulinio karo eigoje iki 1945m. susidariusių naujų valstybinių sienų ir teritorijų neliečiamumą ir jėgos nenaudojimo principą (2str. 4d.). Tokiu būdu Baltijos šalių problema de facto tapo Sovietų Sąjungos vidaus reikalu, nors JAV jų inkorporavimo de jure ir nepripažino, o JTO Lietuvos, Latvijos ir Estijos neteisėtos okupacijos, aneksijos bei jų nepriklausomybės atstatymo klausimo niekada ir nekėlė. Pagrindinė JTO funkcinė paskirtis, strateginis politinis tikslas buvo pasaulio taikos išsaugojimas, naujo pasaulinio karo prevencija.

Iš to matyti, kad stiprėjanti priešprieša tarp dviejų priešiškų geopolitinių polių - Rytų komunistinės ir Vakarų demokratinės (kas ir buvo neišvengiama dėl interesų konflikto) - tegalėjo peraugti į kitokias tarpusavio kovos formas, priemones, būdus: aršią politinę-diplomatinę kovą, intensyvų informacinį-propagandinį karą, lėtinės formos „šaltąjį karą", karinį-ekonominį-technologinį lenktyniavimą, ginklavimosi varžybas, kovas dėl lokalių geopolitinių interesų zonų, įtakos sferų, regioninius karinius konfliktus, netiesioginius, didžiųjų valstybių per mažąsias valstybes vykdomus proxy karus, visada - be tiesioginės karinės konfrontacijos.

Aišku, Vakarai (ypač JAV) įnešę pagrindinį indėlį, padėdami Sovietų Sąjungoje nuo 1931m. vykdyti pagreitintą industrializaciją (technologijų perdavimas, pramo-

ninio modelio sukūrimas, profesinių kadrų paruošimas), padėję sukurti karinį-pramoninį kompleksą, o 1941-45m. pagal Lendlizo sutartį vykdę didžiulio masto karinį-materialinį tiekimą, iš sovietų tikėjosi ne tik jų pagalbos kare su Vokietija bei Japonija, bet ir jiems palankių užsienio bei vidaus politikos pokyčių (integracinių su Vakarais) pačioje Sovietų Sąjungoje. Deja, jie neįvyko. Pasirodo, Stalinas turėjo ir savų, su Vakarų valstybėmis nederinamų, bet su jų pagalba sukurtos karinės galios padiktuotų geopolitinių strateginių tikslų - pasaulio regionalinės kontrolės, politinės-ideologinės (komunistinės) ekspansijos siekių.

Tuo metu per Vakarų radijo stotis, be kita ko, dar kalbėta, kad ne tik Baltijos šalys turi atgauti valstybingumą, bet nepriklausomomis valstybėmis turėtų tapti Ukraina ir Baltarusija.

To fakto, kad tokios radijo transliacijos prieš 80 metų vyko, negalima nei paneigti, nei ignoruoti jau vien dėl to, kad apie jį, kaip masinį, visoje Lietuvoje vykusį reiškinį, ir gyvu žodžiu, ir prisiminimais, pasidalijo ir patvirtino daugybė to laikotarpio liudininkų, buvusių partizanų, pogrindininkų.

Iš kitos pusės, transliuojant žinias, būdavo naudojama, kaip ir priimta, psichologinį poveikį turinti politinė kalba, siekiama paveikti, įtikinti, mobilizuoti ar suformuoti tam tikrą palankią klausytojų nuomonę, paveikti emocinį intelektą, sukeliant vilties, pykčio jausmus, naudojami juos sužadinantys tokie žodžiai, kaip „okupacija", „laisvė", „nepriklausomybė", „teisingumas", „pralietas kraujas už laisvę atsipirks", „šventa pareiga tėvynei", „tarptautinė teisė", „demokratija", „išvadavimas", platūs apibendrinimai, pvz., kaip „tautos valia", „demokratinės vertybės", įvairi retorika, manipuliacija, perdėtas, be realaus pagrindo, optimizmas, nutylint, deja, kai kuriuos nepalankius faktus.

Viltis sulaukti pagalbos iš Vakarų palaikė tautos dvasią, patriotizmą, stiprino viltį, partizanams tai buvo didžiulis stimulas kovoti toliau, didino jų kovingumą, skatino nepasiduoti, atsilaikyti, išsaugoti jėgas, kol ateis sąjungininkai. Jau pats partizaninis judėjimas, kad būtų sėkmingas, visada ir turi remtis dideliu patriotiniu optimizmu, entuziazmu, tikėjimu ir viltimi. Iš kitos pusės, jų pasipriešinimo kovą skatino ir pats brutalus sovietinis režimas, jo vykdomas teroras, represijos, trėmimai, prievartinė kolektyvizacija – tai buvo ginkluotas atoveiksmis į rusų veiksmus.

1944-53m. Lietuvoje vykstančio partizaninio karo metu tarp abiejų pusių – ir sovietų okupantų, ir partizanų – vyko ir intensyvus informacinis karas. Partizanų pareiga buvo kovoti su priešo dezinformacija, imtis politinės-švietėjiškos, informacinės veiklos, suformuoti tam tikrą piliečių nuomonę, palaikyti krikščioniškosios-tautinės ideologijos vertybes, ruošti juos dvasinei-moralinei-kultūrinei rezistencijai. Partizanų vykdoma informacinė-propagandinė veikla turėjo įprasminti, moraliai pagrįsti, įteisinti jų pačių veiklą, kitaip kam jie patys bei jų veikla, sudėtos aukos, būtų reikalingi.

Tuo tarpu sovietiniai okupantai, jų spec. tarnybos, šioje kovoje panaudojo pačias „juodžiausias" technologijas, „juodąją dezą,"dažnai veikdavo kitu, svetimu vardu, čekistų terminu - „po svetima vėliava," tarp gyventojų platindami jiems naudingus gandus.

Lietuvos kariuomenės artilerijos generolas M.Pečiulionis, vienas iš LLA vadų, protingas, išsilavinęs žmogus, tikras eruditas, J.Barisos – Vytenio prisiminimais, 1947m. Lukiškių kalėjimo kameroje taip išsireiškė: „Vyrai, vyrai, neklausykit jūs tų nesąmonių - jokio „Amerikos balso" nėra. Tai gudrus čekistų darbas: jie tyčia kiršina, kad išaiškintų kuo daugiau „liaudies priešų" ir juos sunaikintų. Galbūt, jų radijo stotis transliacijas vykdo ir iš Lukiškių izoliatoriaus."

Panašios nuomonės buvo ir kitas žymus partizanas, J.Lukšos-Daumanto bendražygis P.Pečiulaitis-Lakštingala. Jis irgi sakė: „Vakarų radijo bangomis skleidžiama propaganda, kad būsite laisvi nuo pirmos ar penkioliktos dienos, taip pat Lietuvai nepadėjo. Atvirkščiai – tuo labiau pasinaudojo čekistai, dar daugiau pridėdami nuo savęs, kad tik greičiau išprovokuotų jiems priešišką ar pavojingą asmenį."

Tai protingų, patyrusių partizanų padarytos išvados, kurios rėmėsi partizaninio karo realybe, jo skaudžia patirtimi, loginiu, kritiniu mąstymu. Mes, žiūrėdami į tai retrospektyviai, to ignoruoti, teigti, jog taip nebuvo, negalime ir neturime teisės. Tai būtų jų kovos, jų patyrimo, jų išgyventų kančių neįvertinimas, negerbimas.

Reikia pasakyt, kad Sovietų Sąjunga, okupavusi, aneksavusi Lietuvą bei prijungusi ją prie savo teritorijos, jau nuo 1940m. liepos mėn.11-12d. atliko masinius lietuvių tautos politinio-ekonominio-kultūrinio elito narių suėmimus, aktyviai vykdė Lietuvos nepriklausomos valstybės antstato, jos organizacinės-intelektualinės-ideologinės struktūros, fizinio naikinimo procesą, kuris toliau buvo tęsiamas ir antrosios, prasidėjusios nuo 1944m., okupacijos metais. Tai buvo patriotiškiausios, intelektualiausios, labiausiai išsilavinusios lietuvių visuomenės dalies, turinčios krikščioniškąją-tautinę ideologiją, vakarietiškosios krikščioniškos civilizacijos vertybes, genocidas, naikinimas, taip pašalinant pagrindinę kliūtį totalitarinės, centralizuotai valdomos ir kontroliuojamos sovietinės visuomenės, „sovietinio žmogaus"(homus sovieticus) kūrimo procesui.

Tuo metu ir Lietuva, ir Latvija, ir Estija buvo atsidūrusios lokalaus, regioninio geopolitinio karinio konflikto zonoje, kare, kuriame kovojo „vienui vieni", be jokios išorinės pagalbos, o jų gyventojai atsidūrė intensyvaus informacinio-propagandinio karo lauke. Jį vykdė ir oficialios, viešos sovietų informacinės-propagandinės sistemos, ir MGB/KGB slaptojo informacinio karo specialistai, skleisdami, platindami per savo agentūrą gandus, klaidinančią informaciją, veikdami kitų vardu, po „svetima vėliava", o, pagal gen. M.Pečiulionį, net galimai panaudodami ir radijo laidas „Amerikos balso"vardu. Taip pat agitacinį-propagandinį darbą vedė partizanų štabai, jų spauda, kuri ir negalėjo būti kitokia, nei optimistinė. Pagal to laikotarpio partizanų atsimini-

mus, klaidinančias informacines laidas vedė ir kai kurių neutralių Vakarų valstybių radijo stotys. Tai rodytų, kad, arba joms buvo teikiama klaidinanti informacija, arba jos dirbo pagal slaptų užsakovų nurodymus.

Iš viso to, kas išdėstyta, galime daryti prielaidą, kad 1944-45-46m. periode Lietuva buvo geopolitinių interesų karo zonoje, kurioje vedamas įvairialypis, daugiapusis, manipuliacinis informacinis-propagandinis karas. Jo metu buvo taikomos ir slapto informacinio karo formos: veikimas „po svetima vėliava" (kitų vardu), ir „pilkoji", ir „juodoji deza"(dezinformacija). Visa tai tuo metu tarp gyventojų sukėlė didžiulį informacinį chaosą, kuris, beje, ir buvo vienas iš siekiamų informacinio karo tikslų.

Visa šias aplinkybes patvirtina ir gen. M.Pečiulionio, ir P.Pečiulaičio-Lakštingalos, ir Žemaičių legiono štabo žvalgybos skyriaus viršininko A.Šertvyčio-Stumbro, ir LLA Kauno apygardos štabo nario Andriaus Rondomanskio žodžiai.

Šio istorinio laikotarpio metu vykusį informacinį karą istoriškai, objektyviai, pagal archyvinius šaltinius, niekada nebus įmanoma įvertinti ir ištirti – visada pritrūks faktinių duomenų, dokumentinių įrodymų. Tai ypač būdinga slaptųjų spec. tarnybų vykdomoms operacijoms, kurios po savęs nepalieka jokių pėdsakų: vykdomos tik žodiniu būdu, jų dokumentacija arba išvis buvo nevedama, arba sunaikinama.

Dar viena reikšminga paralelė – šis intensyvus informacinis karas vyko ir pačio intensyviausio karinio konflikto tarp Lietuvos - Sovietų Sąjungos metu, kai buvo vykdomi patys aktyviausi partizaninės kovos veiksmai.

Dėl šių priežasčių visi šie dalykai išlieka ir išliks didelė istorinė dilema: viso to paneigti negalime, nes tai yra likusių gyvų šios kovos dalyvių, liudininkų atsiminimai, o to įrodyti irgi negalime, nes nėra tam dokumentinių, istorinių archyvinių duomenų. Todėl, nors tai ir neįrodyta bei nepatvirtinta, vis tiek privalome žinoti ir atsiminti, kaip svarbų šio laikotarpio istorinį patyrimą ateičiai.

Vakarų vykdomas informacinis karas „šaltojo karo" metu visada išlaikė aiškias ideologines-antikomunistines nuostatas. Tai buvo laidos, propaguojančios Vakarų demokratines vertybes, palaikančios okupuotų tautų politinį sąmoningumą, tautinę savimonę, kultūrą, valstybingumo siekius, formuojančios tam tikrą, Vakarams palankią, nuomonę. Jos visada sakė, kad vykdo Pabaltijo tautų aneksijos „nepripažinimo politiką", kad lietuvių tauta Vakarų demokratijų nepamiršta, skatino nepasiduoti, buvo pagrindinis politinių žinių šaltinis apie įvykius pasaulyje, turėjo visuomenei politinę-psichologinę įtaką.

Vakarų valstybės (anglosaksai), išlaikydamos Baltijos šalių nepriklausomybės ir neteisėto inkorporavimo klausimą tarptautinėje diplomatinėje, teisinėje ir informacinėje erdvėje, šių šalių visuomenėje ir toliau siekė palaikyti bei stiprinti Vakarų politinę orientaciją. Baltijos regionas buvo svarbus strateginis „tiltas tarp Rytų ir Vakarų,"o geopolitinio lūžio metu galėjo suvaidinti didžiulį vaidmenį Sovietų Sąjungos vidaus po-

litiniuose procesuose. Reikia pasakyti, kad tas darbas pasiteisino - įvykiai būtent taip ir klostėsi. Šaltojo karo pasėkoje, neatlaikiusi ilgai trukusio karinio-ekonominio-technologinio lenktyniavimo, Sovietų Sąjunga pateko į gilią vidaus politinę-ekonominę krizė, prie kurios, kaip vienas iš reikšmingų faktorių, prisidėjo ir Afganistano-Sovietų Sąjungos (proxy) karas. Tai galiausiai baigėsi Sovietų Sąjungos, kaip sąjunginės valstybės, griuvimu. Šiame procese „ledlaužio"vaidmenį suvaidino visos trys Baltijos šalys, jų nacionaliniai judėjimai.

Tuo tarpu, reikia pasakyt, sovietinis informacinis - propagandinis karas, siekiant suformuoti pilietinį lojalumą sovietinei santvarkai, visą laiką išliko agresyvus, ideologiškai tendencingas, su grubiu ideologiniu spaudimu, pilnas melo, veidmainystės, nutylėtų paslapčių, su lietuvių tautai brukama svetima, nepriimtina komunistine pasaulėžiūra. Galima sakyti, kad per visą okupacijos laikotarpį lietuvių tautos didžioji dalis komunistinę-ateistinę ideologiją atmetė, ją visada vertino kritiškai, išlaikydama savąją, krikščioniškąją-tautinę ideologiją. Jos dvasinės, kultūrinės ir tautinės tapatybės aktyvi nešėja bei saugotoja buvo ir Lietuvos Katalikų Bažnyčia.

Šiuo metu lietuvių, kaip ir latvių, estų tautos, vėl išgyvena ypatingai sunkų, pavojingą jų likimui politinį-istorinį laikotarpį, nes vėl esame atsidūrę konkuruojančių geopolitinių interesų, gręsiančio karinio konflikto (karo) zonoje. Joje vėl vedamas labai intensyvus, daugialypis ir įvairiapusis informacinis karas. Jame profesionaliai panaudojama ir pilkoji, ir juodoji dezinformacija. Šiame informaciniame kare propagandistų „armija" dirba ir individualiai, ir organizuotomis grupėmis, ir tariamų socialinių ar politinių grupių vardu, „po svetima vėliava", nežinant jų tikrųjų užsakovų, interesų centrų, kurie greičiausiai taip niekada ir nebus nustatyti. Tai hibridinio karo dalis, kurio tikslas yra destrukcinis – destabilizuoti valstybėje vidaus padėtį, sukelti betvarkę, suirutę, chaosą, skaldyti, supriešinti visuomenę.

Šiame kare pagrindinį, lemiamą vaidmenį turi atlikti informacinio karo priemones naudojanti valstybės politinė valdžia. Tai labai svarbus, valstybinės reikšmės darbas, nes tai yra nacionalinio saugumo sudėtinė dalis. Informacinis-propagandinis karas, siekiant mobilizuoti, sutelkti visuomenę bendram, kolektyviniam tikslui, sustiprinti valstybės gynybinį potencialą, turi būti pastatytas ant vertybinių patriotizmo ideologijos pamatų. Tai mažai valstybei, kurios paskirtis yra užtikrinti tautos išlikimą, vystymąsi, savirealizaciją, išlieka būtina sąlyga. Kitaip sakant, tai yra centrinė informacinio karo kryptis, kuriai pasiekti reikalingas ir tam tikras laikas, ir sėkmingas įdirbis. Visuomenė turi suprasti, kad demokratinė valstybė priklauso jiems, kad yra jų vienintelis tautinio-krikščioniškojo-kultūrinio-istorinio-ekonominio-teritorinio-politinio gyvavimo, išlikimo ir vystymosi vertybinis pamatas, kad patriotai, kovojantys už savo tautą, valstybę, yra jos garbės ir valstybingumo garantas, o laisvė – tai nuolatinė kova už tautos išlikimą. Tautos kultūra, kalba, istorinė atmintis ir tapatybė – tai kertiniai

akmenys, pamatiniai šios ideologijos elementai. Pasilikti ir ginti savo Tėvynę – tai piliečio ir patrioto brandumo, garbingumo požymis.

Tokie buvo tarpukario Lietuvos moraliniai-ideologiniai vertybiniai pamatai, padėję jai nepalūžti ilgai trukusiame partizaniniame kare, atlaikę 45 metus trukusius sovietizacijos, rusifikacijos procesus, prievartinės komunistinės-ateistinės ideologijos brukimą, išlaikant lietuvišką tautinę tapatybę.

Tačiau 1990m. atgavus nepriklausomybę, Lietuvoje, kaip ir visame Vakarų pasaulyje, XXa. pabaigoje - XXIa. pradžioje vyko didžiuliai politiniai-ideologiniai pokyčiai.

Tai buvo Vakarų krikščioniškoje civilizacijoje diegiamo kair. neoliberalizmo ir kair. kultūrliberalizmo ideologijų, individualizmo, kosmopolitizmo, globalizmo, vartotojiškos kultūros išaukštinimo, krikščioniškų moralinių vertybių naikinimo, egoistinių, asmeninių siekių iškėlimo viršum visuomeninių bei valstybinių interesų laikotarpis, turėjęs tam tikras realias pasekmes. Išaugo naujoji karta, kurios tam tikrai daliai tauta, valstybė, kultūra tėra tik istorinė atgyvena, trukdanti globaliam progresui, kalbama apie „postnacionalinį pasaulį", „pasaulio pilietį", o emigracija vertinama kaip didelės brandos, aukštos savivertės, ambicingų siekių, sėkmingos savirealizacijos svetur kokybinis matas, nors iš tikrųjų tai yra tik „mobili darbo jėga".

Reikia pažymėti, kad pasaulio bendrą kultūrinį lobyną, turtą, įvairovę kaip tik ir sudaro atskirų tautų istorinis indėlis: jų originali kalba, kultūra, papročiai, tradicijos, menas, skirtingos religijos, skirtingos patirtys, skirtingos vertybinės sistemos, socialiniai savitumai, jų materialiniai ir dvasiniai pasiekimai. Tokia tautinė-kultūrinė įvairovė ir apsprendžia žmonijos, o taip pat ir kiekvieno atskiro žmogaus dvasinį-kultūrinį-intelektualinį vystymąsi, juk į kitą kultūrą žmogus pirmiausia žiūri per savosios kultūros prizmę, o neturėdamas jos, jis nesugebės suprasti ir svetimos. Tautų, kalbų, kultūrų naikinimas – tai pasaulinės politinės-kultūrinės sistemos degeneracijos požymis, jos globali degradacija, vedanti į primityvizmą, vartotojišką kultūrą, dvasinį sunykimą, per visą žmonijos istoriją sukurto milžiniško, globalinio vertybinio-kultūrinio paveldo naikinimą, kuriam jokio kito pakaitalo nėra ir nebus. Tai jau pergyveno tautos (tame tarpe ir lietuvių tauta), įėjusios į sovietinę komunistinę totalitarinę sistemą (Sovietų Sąjungą), kuriai priklausė 1/6 pasaulio teritorijos, turinčios tokių politinių-kultūrinių-ideologinių procesų istorinį patyrimą ir kritinį loginį įvertinimą.

Tačiau ką visa tai reiškia valstybei, kada iškyla reali karinė, egzistencinė grėsmė.

Deja, visuomenė, kurioje ryšys tarp valstybės ir piliečio yra labai silpnas, negali, nepajėgi atlaikyti rimtų egzistencinių grėsmių. Tai, galima sakyti, veikia tiesiog paralyžiuojančiai, o karo akivaizdoje tai galėtų būti kritiškai pavojinga būklė. Visa tai yra didžiulė problema, politinio-kultūrinio vystymosi pasekmė, rezultatas, su kuria dabar susiduria Lietuva.

Tačiau istoriškai žinoma, kad karai, didžiulės netektys, pergyvenimai, sunkumai, vargai sugražina visuomenėje tikrąsias, amžiais patikrintas krikščioniškojo tikėjimo, moralines, dvasines vertybes, sveiką, blaivų, realistinį mąstymą, realų, o ne iškreiptą pasaulio suvokimą, užgrūdina žmogų, padaro jį kovotoju, patriotu.

Tad informacinio-propagandinio karo priemones naudojančios valstybinės institucijos a priori turi remtis patriotinių vertybių sistema, nes, priešingu atveju, visuomenė bus suskaldyta į ideologiškai priešiškas grupes, praras vienybę, pasipriešinimo galią, taps silpna ir bejėgė. Jos privalo besąlygiškai gerbt savo visuomenę, savo tautą, vadovautis tiesos, moralės, etikos principais, atstovauti tiktai jos interesus, vengti psichologinių manipuliacijų, nes tai duoda tik atvirkščią efektą – sukelia žmonių nepasitikėjimą, nusivylimą, silpnina valstybę, mažina jos pasipriešinimo potencialą. Vedamas informacinis karas turi atitikt tautos siekius, mąstymą, mentalitetą, jos dvasines-kultūrines vertybes – tai, reikia pasakyt, labai gerai suprato pokario laikų partizanai.

Šaltiniai:

1. Prieiga internete: https://en.wikipedia.org/wiki/Latvian_partisans
2. Jelena Zubkova. Pabaltijys ir Kremlius 1940-53m. Mintis, Vilnius, 2007.
3. https://partizanai.org/index.php/laisves-kovu-archyvas-18-t-1996-m/3589-laisves-keliu. Atsiminimai, liudijimai, svarstymai. Algirdas Šertvytis.
4. https://www.researchgate.net/publication/332564278_Regina_Laukaityte_Kad_nenustotumete_vilties_uzsienio_radijo_stociu_transliacijos_i_Lietuva_pokariu_Kulturos_barai_2019_nr_3_p_68-75.2025.
5. Egidijus Ramašauskas. VAKARŲ RADIJO STOČIŲ LIETUVIŠKOS TRANSLIACIJOS IR KGB ATSAKAS Į JAS ŠALTOJO KARO METAIS. VDU, 2008.
6. PEČIULAITIS, Povilas. Šitą paimkite gyvą. Kaunas: Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjunga, 1993, p. 4.
7. J. Žaržojaus 1958 sausio 21 d. apklausos protokolas, LYA, f. K-1, ap. 58, b. 44839/3, l. 212.
8. Karo laukimo tendencijos Lietuvoje 1945–1953 m. Dr. Darius Juodis Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademija, Šilo g. 5A, Vilnius. El. p. darius.juodis@lka.lt
9. https://lt.wikipedia.org/wiki/Jungtini%C5%B3_Taut%C5%B3_Organizacija
10. Anušauskas, A. (2008). *KGB. Istorija ir žmonės*. Vilnius: LGGRTC
11. Tininis, V. (1996). *Lietuvos saugumo struktūros 1940–1991 m.* Vilnius: LKI.
12. Kasparas, K. (2002). *Agentų karas Lietuvoje*. Kaunas: Naujasis lankas.
13. LGGRTC. (internetinis archyvas) www.genocid.lt
14. Bubnys, A. (2007). *Lietuvos partizanų karas 1944–1953 m.* Vilnius: LGGR
15. https://www.etar.lt/portal/legalAct.html?documentId=TAR.DD12C52B498E. 2025.10.15.
16. https://lt.wikipedia.org/wiki/Jungtini%C5%B3_Taut%C5%B3_Organizacija. 2025.10.15.
17. M.Jurkutė. CIA žvalgybaBaltijos šalyse 1947-53.LGGRTC, 2020. Vilnius.
18. A.Anušauskas. Lietuva 1940-91: okupuotos Lietuvos istorija.Vilnius. 2005.

NKVD užnugario apsaugos kariuomenės daliniai ir pasienio pulkai

Sovietų centrinė partinė-valstybinė-karinė valdžia bei jiems klusniai, ištikimai tarnaujanti marionetinė LKP vadovybė ir LTSR vyriausybė puikiai suprato, kad didžiausią grėsmę jų planams sovietizuojant Lietuvą kelia lietuvių tautos vedamas partizaninis karas. 1944-45m. kiekviename valsčiuje veikė apie 150-200 partizanų ir jie kontroliavo padėtį – kaime jie buvo valdžia. Okupantai provincijoje kontroliuodavo padėtį tik tada, kai įvesdavo kariuomenės dalinius, o juos išvedus, teritorijos kontrolę susigrąžindavo partizanai. Visada svarbiausias sovietų okupacinės valdžios ramstis buvo užnugario apsaugos NKVD kariuomenė ir pasienio pulkai, tačiau 1944-45m. padėties kontroliuoti jie nesugebėjo.

Rokiškio apskrities NKVD skyriaus viršininkas, kapitonas S. Kiselis 1945.01.02. dienos pranešime savo vadovybei į Vilnių rašė:

„Svėdasų, Panemunio ir Skapiškio valsčiuose įvažiavimas ir išvažiavimas į valsčių centrus uždarytas. Niekas negali pravažiuoti neapšaudytas. Daugelį gyvenamųjų vietų kontroliuoja partizanai. Svėdasų valsčiaus partizanai tiek sujžūlėjo, kad net pradėjo savo žemės reformą. Atima žemę iš tų, kuriems davė tarybų valdžia, ir perduoda ją savo rėmėjams. Kai kuriose vietose partizanai paskelbė vyrų mobilizaciją, Svėdasų valsčiaus Vykdomojo komiteto pirmininkas Baltuška nušautas, o kiti komiteto darbuotojai, bijodami dėl savo gyvybių, ruošiasi išvykti į Rokiškį. 1944.12.21d. prie Svėdasų apšaudytos 8 karinės mašinos, važiavusios į Daugpilį. Svėdasų valsčiuje nėra operatyvinių darbuotojų, dirbančių kovos su banditizmu linija. (....) Operatyviniai darbuotojai sėdi valsčiaus centre ir retai iš jo išvyksta į kaimus ir vienkiemius, nesusitinka su savo agentais, netgi nežino savo valsčiaus kelių, todėl operatyvinis darbas yra labai silpnas. Milicijos viršininkas smarkiai panikuoja, kartais prie kitų piliečių šneka antisovietiškai.(...)Valsčiuje žudomi sovietiniai partiniai aktyvistai, plėšiamas ir naikinamas valstybinių įmonių, sovchozų turtas. Vykdoma aktyvi propaganda valstiečių tarpe, jie kviečiami stoti į partizanus, draudžiama naujakuriams dirbti žemę. Ruošiamasi Svėdasų užėmimui. Didžiausią pavojų kelia Šimonių giria. Dėl karinės operacijos šioje girioje reikalinga solidi jėga, todėl prašau į tai atsižvelgti. Šiuo metu turimo kontingento - 261-ojo NKVD pulko 60 karių, kurie pridengia Svėdasų valsčių, neužtenka, nes partizanai daug juda iš vieno valsčiaus į kitą."

Pasibaigus karui, sovietų okupantai ėmėsi kardinalių priemonių pakeisti esamą situaciją savo naudai - jie visoje Lietuvoje, kaip ir Aukštaitijoje, žymiai padidino savo karinio kontingento skaičių. Daugumoje valsčių buvo dislokuotos pastovios

NKVD kariuomenės įgulos (garnizonai). Panevėžyje buvo dislokuoti 3 žvalgybiniai PO -2 markės lėktuvai, kurie dažnai skraidydavo virš Šimonių girios, sekdami partizanus. Kelyje Šimonys-Svėdasai pradėjo budėti tanketės. Tuo pačiu NKVD/NKGB žinybos sustiprino operatyvinį darbą, kurdamos tankų agentūrinį tinklą, be kurio vien karinėmis jėgomis kovoti su partizanais buvo bejėgės. [4]

NKVD (vėliau MVD) kariuomenės kariškiams tarnyba Lietuvoje buvo prilyginta frontinei – už vienerius metus buvo užskaitomi treji. Jie visaip būdavo skatinami: už pasižymėjimą kautynėse su partizanais mokamos nuo 100 iki 500 rublių premijos, išmokami padidinti dienpinigiai, pasižymėję kovose NKVD karininkai buvo skatinami įvairiomis deficitinėmis prekėmis - laikrodžiais, kostiumais, batais ir kt. NKVD ir pasienio kariuomenėje tarnaujantys kareiviai buvo rinktiniai, gerai fiziškai, taktiškai ir morališkai-politiškai paruošti. Tarnaudami penkerius metus, jie tapdavo kariais profesionalais. Karinė drausmė buvo labai griežta - jei būdavo įsakymas „Pirmyn!“, tai ir eidavo į priekį bet kokia kaina, nesidairydami atgal, nes karo tribunolo bijojo labiau nei mirties. Jiems buvo griežtai uždrausta bendrauti su vietiniais gyventojais, dislokacijos vietose jie gyvendavo labai izoliuotai, jų pažiūras, nuomonę, įsitikinimus formavo, informaciją apie padėtį Lietuvoje, jose vykstančius įvykius, politiškai kryptingai teikė tuometiniai nuomonės formuotojai - „politrukai”(politvadovai). Jie, vykdydami direktyvas iš NKVD Politinės valdybos, vykdė „politinį švietimą,” aktyvų propagandinį-agitacinį darbą, užtikrindami reikiamą kareivių „moralinę-politinę būklę”.

Šie gerai atrinkti ir apmokyti NKVD daliniai suiminėjo, gaudė, šaudė nuo mobilizacijos besislapstančius vyrus, buvusius antinacinio pogrindžio ir antisovietinių pogrindinių organizacijų narius, partizanus, jų rėmėjus, vykdė žiaurų terorą ir represijas prieš gyventojus. Jau 1944 m. spalio, lapkričio ir gruodžio mėn. Lietuvoje NKVD kariuomenė ir pasienio pulkai nužudė 2489 Lietuvos gyventojus, iš kurių kovodami su ginklu, kaip partizanai, žuvo tik kas dešimtas iš šių aukų skaičiaus. Visi kiti besislapstantys, beginkliai jauni vyrai buvo nužudyti, nukankinti ar net sudeginti kartu su pastatais.[1]

Kovai prieš partizanus dažniausiai, kaip standartas, buvo naudojami du paraleliniai metodai: operatyvinės-agentūrinės priemonės ir karinių dalinių panaudojimas. Kariuomenės vykdoma antipartizaninė operacija prasidėdavo tik surinkus tikslius operatyvinius-agentūrinius duomenis (šnipų pranešimus).

1944-45m. šie daliniai taikė tuo metu labai paplitusias užtvaras - pamiškėje ar apaugusioje krūmais pakelėje būdavo išdėstomos kareivių grandinės, į kurias, kaip į „sietą“ (tinklą), pakliūdavo daug į mišką einančių žmonių. Užtvaros būdavo naudojamos ir apsupant kariuomenei miškus, kad iš jų negalėtų pasitraukti partizanai.

Žvalgybos-paieškos grupės, kurias sudarydavo apie 10-15 kareivių, vadovaujamų NKVD karininko, per dieną nueidavo iki 10-20 km, žvalgydamos vietovę ir ieškodamos partizanų buvimo ženklų.

Pasala - nejudrios kovos būdas, kai labiausiai tikėtinose partizanų lankymosi vietose puslankiu, labai slaptai išsidėstydavo kareivių grupė, į kurią patekę partizanai būdavo iššaudomi. Ji būdavo organizuojama patyrusių čekistų grupės, įgijusios didelį profesionalumą ir patyrimą kovoje su vokiečių karinės žvalgybos (Abwehr) agentais. Tokiais atvejais būdavo naudojamasi užverbuotų šnipų suteikta tikslia informacija apie partizanų atvykimą į tam tikrą vietą (dažniausiai sodybą) ir stengiamasi dalį partizanų paimti į nelaisvę gyvų. Taip pat dažnai jos būdavo rengiamos prie kelių, tiltų, lieptų, brastų, prie partizanų tėvų ar giminių namų.

Kartais pamiškėse, prie partizanų namų, tiltų, lieptų, takų bei kitose įtartinose vietose būdavo įkurdinami gerai užsimaskavę stebėjimo postai, turintys radijo ryšį.

1944-45m. įvyko dideli miškų „šukavimai“ ir kaimo vietovių, vienkiemių „krėtimai,“ pasitelkus į pagalbą ir reguliariąją kariuomenę. Po miško „šukavimo“ operacijos NKVD kariuomenė būdavo išvežama sunkvežimiais, tačiau kartais būdavo naudojama klasta - dalį kareivių miške palikdavo pasalai. Iš gyventojų sužinoję, kad rusai jau pasitraukė, partizanai grįždavo į gimtuosius miškus ir netikėtai susidurdavo su rusų kareivių pasala. Kartais kariuomenė mišką „šukuodavo“ ne viena eile, bet iš paskos einančiomis keliomis „bangomis.“ Tai būdavo jau labai tankus „sietas“(tinklas), pro jį prasiveržti buvo neįmanoma - partizanai, jei neturėjo bunkerių, lipdavo į medžius, slėpdavosi pelkėse.

1945m. liepos mėn. reguliariosios kariuomenės daliniams apsupus ir blokavus Troškūnų girią ir su ja susisiekiantį Repšėnų miškelį, NKVD kariuomenės daliniai vykdė labai nuoseklų apylinkių, kaimų ir vienkiemių „krėtimą.“ Jie jau turėjo surinkę informaciją apie išėjusių pas partizanus ar besislapstančiųjų šeimas, žinojo, kur jos gyvena. Šioje karinėje-čekistinėje operacijoje aktyviai dalyvavo ir NKVD operatyviniai darbuotojai, ir vietinių apylinkių užverbuotų agentų tinklas, kuris ir suteikdavo visą informaciją apie savo kaimynus, partizanus, jų rėmėjus ar besislapstančius vyrus.

NKVD kareiviai išvaikščiojo rugių laukus, išmindė vasarojų, o kur buvo įtariama esant besislapstančių - degino namus. Veršelių k. jie sudegino Pivorų namus, kurių du sūnūs - Bronius ir Albinas - buvo B.Sudeikio-Čigono būryje. Taip pat sudegino Dabužių miško aikštelėje esančios eiguvos trobesius, kad juose nesilankytų partizanai. Dabužėlių k., savo namuose, sušaudė eigulį Bronių Mackevičių. Netoli Narbutų k. esančiame Tumų vienkiemyje padegė klojimą. Iš degančio klojimo iššokusį besislapstantį Viktorą Tumą jie subadė šakėmis ir vėl įmetė į ugnį, o kieme nušovė sodybos šeimininkę Oną Tumaitę. Iš Piktagalio k. kilę keturi vyrai - Jonas ir Aleksas Giniečiai, Alfonsas Riška ir Juozas Dziena - buvo pabėgę iš Raudonosios armijos ir slapstėsi. Jų šeimoms buvo paskelbtas ultimatumas - jeigu jie neprisistatys į Kavarsko NKVD skyrių, jų sodybas sudegins. Visi keturi, stengdamiesi išgelbėti savo šeimas, nuvyko „prisiduoti“ į Kavarską.

Netoli Traupio-Kavarsko kelio, Malgažatavoje, Kalibatų vienkiemyje, buvo įsikūręs apylinkių „valymui“ vadovaujantis NKVD štabas su kareiviais. Štabo karininkai girtuokliaudavo, juos vogtu maistu, „samagonu“ aprūpindavo kareiviai ir seržantai.

Vieną ankstų liepos mėn. rytą tiesiai laukais, brisdami per vasarojų, nuo Malgažatavos pusės, pro Beržytės miškelį, tiesiai į Kadžionių sodybą atžygiavo NKVD seržanto vadovaujamas kareivių būrys. Vyriausias brolis Kazimieras slėpėsi tvarte, po avelių gardu esančiame bunkeryje, jam dar niekas ir pusryčių nebuvo spėjęs nunešti. Jauniausias brolis Jonas, pamatęs juos ateinant, paprašė sesers atnešti jam dalgį, prisidengdamas trobesiais nusileido takeliu dauba žemyn, perbrido Pienios upelį ir maždaug už 300m nuo namų pradėjo pjauti šieną. Netrukus išgirdo švilpiant, tačiau apsimetė, kad negirdi. Švilpimui pasikartojus, atsigręžė ir pamatė rusų kareivį, mojantį prieiti. Kiti kareiviai buvo sugulę ir pasiruošę ginklus. Priėjus sutarškėjo užtaisomi ginklai, greičiausiai ir būtų nušovę „kaip būsimą banditą“, tačiau sutrukdė kaimynė, praeinanti keliuku - ji pradėjo klykti. Tada kareiviai jį atsivarė į kiemą. Visa šeima: mama, seserys Bronė, Palmirutė, Kaziūnė ir Petrutė, buvo susodintos kieme, prie namo pamato, jas saugojo ginkluotas automatu kareivis. Rusiškai klausė, kur yra broliai Karolis ir Kazys. Visa šeima kartojo, kad jie kariauja Raudonojoje armijoje, net laišką yra gavę. „Jeigu pasakysit, kur jie yra, nieko nedarysim, o jeigu juos rasim, visus sušaudysim, o namus padegsim,“ - pasakė seržantas. Seseris saugojęs kareivis priklaupė ir, prisidėjęs automatą, ėmė į jas taikytis. Vienos seserys žegnojosi, kitos rankomis užsidengė akis, o Petrutė išsigandusi puolė bėgti į kviečių lauką. Tačiau namai buvo apsupti ir netrukus ją vienas kareivis atsivarė atgal. Visuose trobesiuose darė kratą, apie namus metaliniais virbais (smaigais) išbadė žemę, tvarte mėšlą, klojime šieną, šiaudinį stogą, tačiau nieko nerado. Pasišaukė lenkiškai mokančią kaimynę Jakeliūnienę ir liepė jai pasakyti, kad rytoj, 9 val. ryto, abu broliai su ginklais turi prisistatyti į Malgažatavą. Jei neatvyks, ateis ir paleis pelenais visus namus. Jiems išėjus, mama atsiklaupusi meldėsi ir pabučiavo žemę, kad visi liko gyvi.

Kitą dieną brolis Kazys nuvažiavo į Kavarsko NKVD skyrių registruotis, pasijaunindamas savo amžių ir sakydamas, kad šaukimas į kariuomenę jo neliečia (Kavarsko bažnyčios kunigai specialiai buvo sunaikinę gimimo metrikus, kad jais mobilizacijos tikslu nepasinaudotų rusai). Jį iškart išsiuntė į Gelvonų miestelyje esantį karinį mokomąjį dalinį.

Po kelių dienų į Kadžionių namus vėl prisistatė tie patys nekviesti „svečiai,“ kartu atsivarė ir kaimynę vertėją. Kadangi nė vienas iš brolių neatvyko į Malgažatavą, visus varė iš gryčios, o seržantas davė komandą: „Visus sušaudyti, o namus padegti!“ Kaimynė puolė bučiuoti kareiviams rankas, maldaudama pasigailėti vaikų, o tie atsakė: „Ką, tu banditų gaili!?“ - ir parbloškė ją ant žemės. Tada ji susijaudinusi sušuko: „Jonuk, pasakyk, kur yra broliai!“ Šis pažadėjo pasakyti, kaimynė rusams išvertė. Seržantas iškart atsisėdo už stalo, pasidėjo planšetę, o vienas kareivis jį pristūmė prie sienos ir į veidą

įrėmė šautuvo durtuvą. Jonas pasakė, kad brolis Karolis žiemą žuvo Klaibūnuose, o Kazys registravosi ir išsiųstas į Gelvonų karinio apmokymo stovyklą. Tada jį rusai išsivarė į kiemą, liepė bėgti į Kavarską ir atnešti apie brolį Kazį NKVD pažymą. Jei būtų bėgęs, būtų nušovę „kaip bandantį pabėgti," tačiau Jonui vidinis balsas kuždėjo, kad reikia eiti lėtai, neskubėti. Tiktai kada pasuko už rugių lauko, nėrė tolyn „kaip kulka." Atėjus į Kavarsko NKVD skyrių, šie tyčiojosi, sakydami, kad nieko nežino. Tada Jonas pėsčiomis išėjo į Gelvonus prašyti rusų karinės vadovybės pažymėjimo apie ten tarnaujantį brolį.

Šie aprašyti įvykiai per dvi 1945 m. liepos mėn. savaites atsitiko tik labai mažoje apylinkėje, apimančioje Piktagalio, Veršelių ir Dabužėlių kaimus.[1] Tuo metu NKVD „siautimai" vyko plačiu perimetru apie Troškūnų girią, tačiau Kavarsko valsčiaus apylinkių partizanai jos metu aukų nepatyrė.[2]

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais, įvairiais kitais šaltiniais.

[1] Anušauskas, A. Teroras, 1940-58 m. Vilnius: Versus Aureus, 2013, p. 125.
[2] Per pusantrų (1944-45 m.) sovietinės okupacijos metų buvo nužudyti 12 266 žmonės, iš jų apie 5 tūkstančiai ginkluotame pasipriešinime nedalyvavusių, beginklių žmonių, sudeginta šimtai sodybų, o jų ugnyje žuvo keli šimtai žmonių (Anušauskas, A. Teroras, 1940-58 m. Vilnius: Versus Aureus, 2013, p. 159-161).
[3] Sovietinių okupantų vykdyto genocido ir teroro aukomis tapo ne mažiau kaip 456 000 žmonių (t. y. kas antras vyras, kas aštunta moteris, kas penkioliktas vaikas). Net 332 000 žmonių buvo įkalinti, pateko į konclagerius ar į Sibiro tremtį kur ne mažiau kaip 60 tūkstančių jų žuvo. Dar 26,5 tūkstančio žmonių buvo nužudyti Lietuvoje (be mažiau kaip 10 tūkst. žuvusių okupantų kolaborantų). Bendri gyventojų nuostoliai (įskaitant repatriantus ir pasitraukusius į Vakarus) sudaro 1,058 mln. žmonių (Anušauskas, A. Teroras, 1940-58 m. Vilnius: Versus Aureus, 2013, p. 280). Lietuvos gyventojų skaičius sumažėjo nuo 3,1 mln. (1939 m.) iki 2,7 mln. (1959 m.). (Naujas požiūris į Lietuvos istoriją. Sudarė ist. m. kand. doc. A. Eidintas ir ist. m. kand. G. Rudis, p. 208). „Šviesa" Kaunas, 1989.
[4.] https://www.anyksta.lt/anyksciu-krasto-partizanu-veiklos-bruozai/.2025.07.04.

Pavojingi svečiai

1945m. vasarą į nuošalų, iš trijų pusių mišku apsuptą Papartynės k., pasisvečiuoti pas gimines atvyko dvi nekviestos viešnios – pusseserė Vanda Kalčytė su drauge. Ji dirbo Panevėžio ligoninėje, berods, med. sesele ar sanitare, o dokumentus sakė abi palikusios Troškūnų milicijos skyriuje. Kadangi buvo pats grybavimo metas, jos sakė norinčios „pauogauti ir pagrybauti." Kazys Patamsis iškart suprato, kokie yra tikrieji

šių ,,miesto panelių" kėslai. Jis bandė jas nuo tokių ketinimų atkalbėti ir rimtai įspėjo, kad ,,miškinių"žodiniais ir raštiniais perspėjimais uždrausta be tikslo „slankioti" po mišką, jau nekalbant apie svetimus, iš miesto atvykusius žmones.Pabrėžė, kad tai yra labai pavojinga ir gali joms liūdnai baigtis.Tačiau bet kokie įspėjimai šioms buvo nė motais ir, pasiėmusius iš vytelių pintus ,,kašikus"(krepšius), abi išėjo miškan.

Įtarimai apie jų blogus kėslus buvo visai ne be pagrindo. Mamos Julijonos brolis Matas Kalčys, Vandos tėvas, buvo užkietėjęs komunistas ir bedievis, tokiu tapęs Amerikoje, kur buvo išvažiavęs uždarbiauti kartu su svainiu Jonu Patamsiu. Kalčių ir Patamsių šeimos tarpusavyje gerai sugyveno, artimai bendraudavo, vykdavo vieni pas kitus į svečius.

1941m. prasidėjus karui, M.Kalčys, kaip aktyvus sovietinių okupantų talkininkas, kartu su besitraukiančiais rusais pabėgo į Rusiją. Karą praleido toli nuo fronto, Čiuvašijoje. 1944m. vasarą, į Lietuvą vėl atsiritus Rytų frontui, sugrįžo atgal į Andrioniškį, į namus. Parvykęs jis iš karto ėmėsi lietuvių tautai priešiškos veiklos - pradėjo telkt vietinius okupantų rėmėjus, rūpinosi jų apginklavimu, tačiau išsigandęs partizanų perspėjimų ir grasinimų vėl buvo priverstas bėgt – šįkart išsikraustė gyventi į Anykščių miestelį, arčiau rusų kareivių įgulos ir skrebų.Ten vadovavo Anykščių valsčiaus žemės reformos komisijai.

Vokiečių okupacijos metais Lietuvoje likę Kalčių šeimos nariai buvo aktyvūs iš Rusijos desantu atvykusių „raudonųjų diversantų" rėmėjai ir ryšininkai, iš parašiutų seserys Kalčytės buvo net pasisiuvusios baltas šilkines sukneles. Tai sužinoję, greit iš valsčiaus prisistatė lietuvių policininkai: - O iš kur tie šilkai!?Iš kur gavot!?

Už tą bendrininkavimą, kolaboravimą su priešu sūnus Vladas buvo išsiųstas į Saksoniją Reicho darbo tarnybai, o sugrįžus rusų okupacijai, vėl tęsė kolaboravimą - įstojo į skrebus, buvo paskirtas Anykščių mst. skrebų būrio vadu (tai buvo gėdinga, pačio žemiausio lygio tarnyba, tad giminėms sakydavo, kad tarnauja milicijoje).

M.Kalčiui sugrįžus iš Rusijos, Jonas Patamsis, kartu su sūnumi Kaziu, buvo nuvažiavęs pas jį pasikalbėt, pasitart, ką sūnui daryt, tačiau atsakymas buvo labai trumpas: ,,Tegul Kazys stoja į komunistų partiją ir važiuoja į kolūkio pirmininkų kursus!"Toks patarimas, siūlantis tapti okupantų valdžios talkininku, šiems buvo visiškai nepriimtinas. Kadangi visa Kalčių šeima buvo labai aktyvūs ir ištikimi rusų okupacinės valdžios talkininkai, giminiški santykiai su jais nuo to laiko buvo labai ,,atšąlę".

Abi „grybautojos" miške išbuvo visą dieną, vakare grįžusios pasakojo, kad buvo užėjusios ir apleistą partizanų stovyklą.

Kitos dienos rytą į sodybą iškart prisistatė rusų kareiviai su juos lydinčiais vedliais – Troškūnų skrebais. Jiems vadovavęs NKVD leitenantas, pasirodo, buvo geras ,,viešnių" pažįstamas - jos kažką jam rusiškai tyliai papasakojo. Grįždami į Troškūnus, tardymui išsivedė ir Kazį, kuriam ant kojos pado buvo iškilusi didžiulė votis – galėjo eit tik pasiremdamas pirštų galais, šlubčiodamas. Išeinant pusseserė tėvus nuramino: „Nebijokit, nieko Kaziui nebus, paleis!"

Einant į Troškūnus rusų kareivių ir skrebų vora nusitęsė net iki 1,5 km – atstumai tarp po vieną, po du einančius siekdavo iki 30-50 metrų. Voros priekis – galva, eidama piltiniu vieškeliuku Degsnių k. link, jau buvo priartėjusi prie M.Dobrovolskio sodybos, o toli atsilikusi uodega dar tik vinguriavo lauko keliuku ties Stalionių vienkiemiu. Tokia buvo laiko išbandyta ir sėkmingai pasiteisinusi karinė taktinė gudrybė, naudota kovojant prieš partizanus – jų pasalos tokiais atvejais prarasdavo netikėtumą, būdavo be didesnių nuostolių, neefektyvios.

Troškūnuose Kazį NKVD karininkas nepiktai patardė, paklausinėjo ir leido eiti namo, tačiau skrebai nepaleido – nusivarė šluobuojantį, vos bepaeinantį, kad atneštų jiems į virtuvę du maišus bulvių.

Po kiek laiko pusseserė Vanda Kalčytė dingo be pėdsakų, kaip į vandenį. Išėjusi į Troškūnų mišką, matyt, vykdyti tokią pačią NKVD užduotį – ieškoti partizanų stovyklų, bunkerių, nustatyti jų judėjimo kelius, - atgal nebegrįžo.

Reikia pasakyt, kad šnipinėdami, dirbdami šlykštų išdaviko darbą, dėl kurio daugybė tautiečių žūdavo, būdavo suimami, žiauriai kankinami, patekdavo vergiškam darbui į Sibiro lagerius, NKVD agentai patys pasirašydavo sau mirties nuosprendį - partizanai jį tik įvykdydavo.

Šiuo metu pagal Šarūno rinktinės štabe rastus archyvus jau tiksliai nustatyta, kad ji Troškūnu miške buvo partizanų sulaikyta , ištardyta ir, kaip šnipė, sušaudyta.

P.S. Šią istoriją, remdamasis K. Patamsio pasakojimais, nutariau aprašyti dar kartą, tik šįkart dar pilniau, išsamiau, detaliau, sudedant viską, kas buvo pasakota. Dalį šios istorijos duomenų gavau iš LGRCT vyr. istoriko G.Vaičiūno sukaupto asmeninio archyvo – tai papildė šią istoriją, patikslino kai kuriuos minimus faktus dėl. V. Kalčytės žūties.

Fatališka klaida

1945 m. liepos 9 d. Traupio, Mickūniškių, Vičiūnų, Šapių, Balelių, Levaniškių apylinkėse vyko NKVD kariuomenės „siautimas“, kuriam talkino ir vietiniai samdiniai - skrebai.

Ūkininkas Andrius Abraškevičius, gyvenantis Vičiūnų k., prieš karą buvo išvažiavęs užsidirbti pinigų į Ameriką. Pamatęs ateinant skrebus, suprato, kad bus „krėtimas“ (namų krata). Gerai žinodamas, kad tai didžiausi plėšikai ir girtuokliai, vagiantys viską iš stalčių, spintų ir skrynių, „visą turtą užsidėjo ant savęs“: apsirengė geru kostiumu,

užsidėjo auksinį laikrodį, žiedą. Tiesiog pati bendražmogiška logika sakė, kad viešai nenurenginės, neapvogs, neišdrįs.

Tačiau tai buvo didelė klaida, apsirikimas, kainavęs jam gyvybę. Skrebai namuose tikrai jo nelietė - paprasčiausiai išsivarė tardymui į Raguvą ir, priėjus miškelį, išrengę nušovė, apiplėšė. Buvo atvežtas į Raguvos mstl. ir kartu su keturiais kitais Traupio parapijiečiais, turėjusiais „tikrus dokumentus" - Bronium Semėnu (gim. 1928 m.), Stasiu Dailidėnu (gim. 1923 m.), Kazimieru Stankeliu (gim. 1890 m.), Antanu Vaičiuliu (gim. 1918 m.) - numestas ant grindinio. Vėliau visi buvo užkasti buvusios klebonijos kieme, prieš pat langus. Ten dabar ir pastatytas paminklas.

Pagal K. Patamsio ir J. Kadžionio prisiminimus.

Mediniai

Partizanauti išėjo daug kaimo bernų, bežemių ir mažažemių, dirbusių samdiniais. Daugeliui jų ir namuose duonos užteko, tačiau jauni vyrai, ruošdamiesi „kavalieriauti", ėjo tarnauti tam, kad užsidirbtų pinigų: kiekvienas norėjo nusipirkt naują dviratį, gerą kišeninį laikrodį, pasisiūt gražų kostiumą. Jie mokėjo skirt melą nuo tiesos, turėjo gerus tėvus, nuo mažens matydavo, kaip jie meldžiasi, stengiasi sąžiningai ir dorai gyventi. Tas dvasinis kraitis išliko jų širdyse visam gyvenimui. Šeimos būdavo didelės, o okupacijos metais trūkdavo visko - ir avalynės, ir drabužių.

Kaime, ypač rudenį, prie ūkio ruošos darbų kai kurie ūkininkai apsiaudavo „medinius" - aulinius batus mediniais padais. Jie būdavo šilti, pėda nesušlapdavo, o odą, kad nepraleistų vandens, ištepdavo varveliu. Partizanai irgi rengdavosi ir apsiaudavo tuo, ką šeimose turėjo, tad kai kurie, ypač 1944-45m., nešiodavo ir medinius. Jie būdavo labai nepatogūs ilgame žygyje, o ypač - bėgant: padas nesilankstydavo, prie jo žiemą, o ypač per polaidį, prilipdavo sniegas, imdavo klaipytis. Ne kartą tokį apavą nešioję vyrai buvo pakliuvę į tokią pavojingą situaciją, kai rusams persekiojant tekdavo juos nusiaut, palikt ir bėgt per sniegą basiems.

1945m. žiemą Troškūnų girioje vyko „valymas". Rusų kareivių būrys pagal sniege paliktus pėdsakus atslinko, užpuolė partizanus ir ėmė juos „vyt" - veja ir šaudo, neleisdami atsiplėšt. Partizanai skubiai traukėsi, o paskutiniai nuo būrio atsilikę bėgo Povilas Morkūnas ir sunkų kulkosvaidį nešęs Karolis Žemaitis iš Maželių k. Šis svėrė 16 kg, o kiek dar svėrė atsarginiai diskai? Tai jau buvo labai didelis svoris per gilų snie-

gą bėgančiam žmogui. Vienas rusų kareivis, bėgdamas jų pėdomis, visiškai priartėjo, kaskart „purpteldamas“ iš paskos trumpą automato seriją. Karolis, vyresnis, jau vedęs ir turintis šeimą vyras, visiškai užduso, „išsimušė iš jėgų“. Kad paskui draugai nekaltintų, sušuko: „Nebegaliu, metu kulkosvaidį!“ Visi žinojo, kad išmetęs, jo jau nebesugrąžinsi. Užpakaly jo klupinėdamas bėgo apsiavęs sniegu aplipusiais, besiklaipančiais mediniais Povilas Morkūnas, visai jaunutis vaikinas. Jis mikčiodamas užprotestavo: „Ne-e-e-e, n-n-neme-e-esk!“ Priklaupė už eglutės, prisitaikė iš rusiško karabino: „Trinkt!“ - rusas į sniegą - plumpt! Atsigręžęs į Karolį, sako: „J-juk s-sakiau, k-k-kad n-n-nemesk!“

Būryje buvo du broliai Žemaičiai iš Maželių k. - Stasys ir Karolis. Stasys liko gyvas, o Karolis žuvo 1947 m. birželio 12 d., per Antanines. Trys broliai Morkūnai iš Vaidevučių kaimo - Petras, Povilas ir Stasys - buvo mažažemiai, o pamiškės žemė - dar ir nederlinga, tad gyveno neturtingai. Stasys žuvo 1946 m. sausio 17 d. kautynėse prie Pienios klonių, o kiti du broliai liko gyvi.

Pagal J. Kadžionio atsiminimus

„Vis tiek jums greitai į mėsmalę!“

Vytautas Balzarevičius, 1944m. vasarą sovietų okupacinei valdžiai paskelbus mobilizaciją, pasitarė su tėvais ir nutarė eiti į rusų kariuomenę. Kartu su savo draugu Stasiu pateko į tą pačią kuopą. Mokomajame pulke kareiviai taip prastai buvo maitinami, kad tiesiog badavo, visi išseko, sulyso, užpuolė utėlės. Karininkai su jais visiškai nesiskaitė, keikėsi, gainiojo, elgėsi, kaip su gyvuliais. Niekas neišdrįsdavo pasiskųsti, paprieštarauti - iškart galėjai pakliūti į karo tribunolą, o ten nuosprendis, siekiant palaikyti drausmę, įbauginti, būdavo tik vienas - sušaudymas. Jauni kareiviai tarpusavy šnekėdavo: „Mat juos velniai, jau greičiau tegul siunčia į frontą. Ten, jei ir žūsi, tai gal nors pavalgęs, nealkanas!“

Po trumpo apmokymo karinis ešelonas su naujokais „bildėjo“ į Vakarus, į frontą. Vagonuose kareivių niekas nemaitino, visi badavo. Stengdamiesi kaip nors išgyventi, ardė šautuvų diržus - jų siūlus vyniojo į kamuoliukus ir stotyse su vietiniais civiliais gyventojais mainydavo į duoną. Važiuojant per Austriją vienoje geležinkelio stoties karo komendantūroje pasiskundus, kad kareiviai visiškai neaprūpinami maistu, rusų karininkai atėjo prie ešelono išsiaiškinti. Sužinoję, kad vagonuose lietuviai, numo-

jo ranka ir piktai nusikvatojo: „Aaa, литовские бандиты! Всё равно вам скоро на мясорубку!“ („Aaa, lietuvių banditai! Vis tiek jums greitai į mėsmalę!“).

Fronte prieš mūšį išdalijo šovinius. Dalį susikišo į kišenes, kitus, išmetę dujokaukes, susipylė į brezentinius maišelius. Puolimo metu bėgant, krentant ant žemės, šliaužiojant, vartantis, tie šoviniai išbyrėdavo. Tokia buvo rusiška ekipiruotė.

Fronto „mėsmalėje“, priekinėse linijose, nieko nedomino nei tuščiuose pabėgėlių namuose paliktos brangenybės, nei auksas, nei brangūs papuošalai – paprasčiausiai niekas nesitikėjo išgyventi. Vienintelės vertybės buvo tik maistas ir „šnapsas“.

Rusų kareivis troško trijų trofėjų: kariškos planšetės, vokiško pistoleto Parabellum ir laikrodžio. Paimti į nelaisvę vokiečių kareiviai laikrodžius stengdavosi visaip paslėpti, užsisegdavo ant kojos. Pasibaigus karui, gautas įsakymas: „Trofeinoje sdatj!“ („Trofėjus atiduoti!“).

Vokiečių namuose rusai pūkines pagalves perrėždavo durtuvais, o pūkus pro langą iškratydavo į gatvę. Miestai ir vasarą atrodė kaip apsnigti, sustiprėjus vėjui, pakildavo baltų pūkų pūga.

Tai II-ojo pasaulinio karo veterano Vytauto Balzarevičiaus fragmentiški prisiminimai, papasakoti 1978m. Surdaugių k., vykdant šio krašto melioracijos darbus (jis buvo darbų vykdytojas). Prisiminimai buvo vieši, papasakoti jo vadovaujamiems vyrams, tarp kurių buvo ir du buvę partizanai - broliai Aleksas ir Marijonas Verikai, taip pat šių eilučių autorius (R. P.).

Pokario kasdienybės garsai

Pirmaisiais pokario metais nebūdavo dienos, kad apylinkėse neaidėtų tolimi šautuvų šūviai, nesigirdėtų automatų serijos, nesukalentų kulkosvaidžiai. Partizanų buvo labai daug, vyko didelis jų judėjimas net ir dienos metu: nueidavo į Taujėnų, Siesikų, Andrioniškio apylinkes, Šimonių girią, aplankydavo kovos draugus.

Kartą į Papartynę atėjo šešiolikos partizanų būrys - visi ginkluoti kulkosvaidžiais. Juokdamiesi kalbėjo: „Skrebų mes nebijom, jie išsilaksto kaip zuikiai, „vat“ rusų garnizonai - tai rimta jėga!“ Partizanai dažnai skrebams ir rusams suruošdavo pasalas, tačiau kartais ir patys ant jų „užeidavo“. Tolimi šūviai buvo kasdieniniai garsai, į juos niekas nebekreipdavo didesnio dėmesio.

Tačiau kartais prasidėdavo mūšis: „užgrodavo“ visų ginklų „orkestras“, pavieniai šautuvų šūviai susiliedavo su automatų ir kulkosvaidžių serijomis, šūvių garsai tai susilpnėdavo, nutildavo, tai vėl atsinaujindavo ir sustiprėdavo. Žmonės mesdavo darbus, tarpusavyje spėliodavo, kurie iš vyrų pakliuvo į „bėdą.“ Kiti nustodavo arę ar pjovę šieną - atsisėsdavo ant vagos ar pasiremdavo į dalgį, klausydamiesi tolimo mūšio garsų. Kada pradėdavo sproginėti granatos, sakydavo: „Blogai, vyrai sprogdinasi!“ Daugelis ir persižegnodavo. Juk visi žinojo, kad partizanai gyvi nepasiduoda - arba susisprogdina, arba nusišauna.

K. Patamsio prisiminimai.

Be namų

Už pavėluotai sumokėtus ir, kaip buožei, turinčiam 20ha žemės, penkis kartus padidintus mokesčius, Mackeliškių k. ūkininkas A. Simanonis „už sabotažą“ buvo nuteistas trejus metus kalėti, ūkis - išbuožintas, atlikta dalies turto konfiskacija. Skrebai „konfiskuodami“ viską vogė sau, išsinešdami, kas tik buvo panešama ar pakeliama - pasiėmė ne tik baldus, lovas, drabužius, bet ir moteriškas sukneles, batelius, menkiausias buities smulkmenas, nepalikdami net albumų su nuotraukomis. Dukros Veronikos išsiuvinėtomis pagalvėmis Kavarsko miestelyje buvo užkišti skrebų namų išdaužyti langai, jos suknelėmis apsirengusios vaikštinėjo jų dukterys. Mackeliškių k. merginos jas sutikusios piktai išbardavo: „Ei jūs, besarmatės, kaip jums ne gėda nešioti vogtus drabužius!“

Į lagerį patekus A.Simanoniui, visi žemės ūkio, namų ruošos darbai, atsakomybė už pyliavas, mokesčius atiteko vyriausiajai dukteriai Veronikai, kuriai tuo metu buvo 20 metų. Jos motina Kazimiera Simanonienė sunkiai sirgo, gulėjo ant patalo, jauniausiai seseriai Palmirai tebuvo 15 metų, o devyniolikmetis brolis Antanas - partizanavo.

Tačiau toliau buvo dar blogiau - jos ėmė ieškoti NKVD, mat vienas iš ryšininkų per tardymą prasitarė, kad Veronika Simanonytė iš Kauno partizanams parvežė kariškų diržų, pistoletų.

Prasidėjo slapstymosi dienos. Vieną kartą eidama į namus aplankyti sergančios motinos, vos nesusidūrė su iš trobos išeinančiais šešiais NKVD kareiviais - laimė, spėjo pasislėpti rugiuose. Žmonės rusų teroro jau buvo įbauginti. Matėsi, kad kaimynai, pažįstami ar giminės, pas juos ilgiau pabuvus, baiminasi, dažnai žvalgosi per langus.

Buvo ir jai nepatogu, kad galėjo jiems užtraukti nelaimę, todėl apsilankiusi pas vienus, tuoj keliaudavo pas kitus.

Kartą Mackeliškių k. išėjus pro siuvėjos Kamiliūtės vartelius, pamatė ateinančius Kavarsko stribus. Iškart pasuko į priešingą pusę. Stribai pasiuntė jauniausiąjį iš jų, aštuoniolikmetį stribuką, pasivyti ir, jei tai bus Simanonytė, atsivaryti ją atgal. Pasivijęs stribukas susigėdęs pratarė: „Man liepė jus pasivyti ir atvesti, bet aš pasakysiu, kad tai ne jūs, o kita mergina." Eidama keliu, pasiimdavo kibirą - tartum eitų melžti karvės. Pamačiusi ateinančius stribus ar rusus, sukdavo iš kelio į ganyklas ir melždavo kažkieno besiganančią karvę. Tokia buvo besislapstančio žmogaus kasdienybė su visiškai nenuspėjama rytdiena.

V. Simanonytės-Patamsienės prisiminimai.

Skrebai

Anykščių krašte, Aukštaitijoje, jie dažniausiai buvo vadinami skrebais, rečiau - stribais, istrebiteliais, o buvęs partizanas J. Juzėnas-Jupiteris, turėjęs puikų humoro jausmą, kartais, juokaudamas, pravardžiuodavo juos lenkišku žargonu - „ratavotais" (gelbėtojais). Pavadinimas kilo iš 1944 m. liepos mėn. Lietuvos komunistų partijos Centro komiteto nutarimu kuriamų „naikintojų batalionų" pavadinimo ir pasiliko visam laikui - vėliau okupacinei valdžiai šiuos tautos naikintojus pavadinus „liaudies gynėjais," naujas pavadinimas neprigijo, nes visiškai prieštaravo jo esmei.

Skrebų būriai buvo sukurti kaip pagalbinė, sukarinta struktūra prie represinių žinybų - iš pradžių NKVD, o vėliau jos vadovavimą perėmė NKGB (MGB). Tai buvo sovietinės okupacinės valdžios represinis įrankis, skirtas okupacinės valdžios įtvirtinimui ir kovai su lietuvių tautos pasipriešinimu.

Jų paskirtis buvo represijų ir teroro vykdymas prieš savo tautą, siekiant įtvirtinti sovietinį okupacinį režimą, sovietinio-partinio valdžios aparato apsauga, kova su partizaniniu judėjimu, gyventojų sekimas bei kontrolė. Šie okupantų samdiniai, kartu su NKVD kareiviais, turėjo kovoti prieš partizanus, pogrindininkus, būti jiems vedliais, teikti informaciją apie kaimo žmones, vykdyti trėmimus į Sibirą, ūkininkų turto konfiskacijas, suiminėti įtariamus pasipriešinimu okupantams tautiečius, besislapstančius vyrus (dažnai juos ir nušaunant, kad gautų premijas), dalyvauti tardymuose kankinant suimtuosius, saugoti juos valsčių kalėjimuose ar rūsiuose.

Jų „darbai“ buvo ir žuvusių partizanų kūnų atvežimas bei suguldymas miestelių aikštėse, drabužių nurenginėjimas, batų pasisavinimas, tyčiojimasis iš partizanų kūnų ir slaptas jų užkasimas pagal bendražmogiškus ir krikščioniškus papročius tam visai netinkančiose vietose: žvyrduobėse, durpynuose, pelkėse, bulvių duobėse, laukų tualetuose, sumetant į nenaudojamus šulinius. Jie ir jų šeimų nariai stebėdavo, saugodavo, kad niekas iš giminių, artimųjų žuvusių partizanų palaikų nesurastų ir neiškastų. Kratų metu visoje Lietuvoje išgarsėjo kaip vagys, „ieškantys banditų stalčiuose, spintose ir kraičių skryniose“. Jų palapinsiaustės būdavo riebaluotos nuo po jomis slepiamų vogtų lašinių. Bet koks bandymas skųstis ar teisybės ieškojimas nuskriaustiesiems baigdavosi labai liūdnai - buvo apšaukiami „tarybų valdžios ir liaudies priešais“, žiauriai sumušami, sužalojami, patekdavo „perauklėjimui“ į daboklę ar Sibiro lagerius, o kartais būdavo ir nužudomi. Ūkininkų turto konfiskacijų ir trėmimų metu jie buvo aktyviausi šių žmonių nuosavybės pasisavintojai, vagys - suvažiuodavo net su žmonomis, besidalydami susipykdavo, susimušdavo, o vėliau daiktus, gyvulius pusvelčiui pardavinėdavo, keldami „girtų orgijas“. Skrebai buvo akla brutalaus žiaurumo ir viduramžių tamsumo jėga, ištikimiausi okupacinės prievartos prieš savo tautiečius vykdytojai. Sužinoję apie partizanus, šie vagys ir bailiai iškart kviesdavosi į pagalbą rusų kariuomenę. Be jų pagalbos, vien iš nežinojimo, sovietų okupantai nebūtų įvykdę daugelio nusikaltimų prieš lietuvių tautą.

Sovietinė valdžia algas skrebams pradėjo mokėti tik nuo 1945m. rudens, iki tol jų pajamų šaltinis buvo plėšikavimas ir vagystės, kurios, įgavusios tradiciją, nesibaigė iki pat jų egzistavimo galo. Iš pradžių jie gaudavo po 350-400 rublių, vėliau jų algą pakėlė nuo 500 iki 600 rublių per mėnesį, o už nušautus ar suimtus partizanus jiems buvo mokamos nuo 100 iki 200 rublių premijos.

Kadangi dori, teisingi, savo kraštą mylintys žmonės į tokią tarnybą jokiu būdu nestojo, atsiradusį „vakuumą“ greit užpildė visuomenės „dugno“ atstovai: vagys, tinginiai, girtuokliai, miestelių mušeikos, visokie sadistai, tamsūs, beraščiai žmogėnai, kuriems garbės, gėdos ar sąžinės jausmas buvo visai nesuprantami dalykai. 1944-45m. stojantys į stribus vyrai išvengdavo mobilizacijos į rusų kariuomenę, nebūdavo siunčiami į frontą, todėl tuo metu tarp jų pasitaikydavo ir padorių žmonių. Mat iš pradžių jiems buvo žadama, kad teks „tik miesteliuose tvarką palaikyti.” Kai kurie vyrai manė, kad, kaip ir vokiečių okupacijos metais valsčių policininkai pranešinėdavo tautiečiams apie vokiečių ruošiamas gaudynes, prievolių tikrinimus, taip ir jie pranešinės. Tačiau jų laukė skaudus nusivylimas - ten susirinko aršiausi savo tautos priešai, ištikimiausi okupantų talkininkai, moraliniai degeneratai, tad, nori ar nenori, turėdavai būti panašus į juos, kad neįtartų, jog „nesi savas“.

Tokie vyrai 1944-45 m. per savo gimines ir patikimus gyventojus perspėdavo partizanus apie rusų planuojamus miškų „valymus“, „siautimus,“ ruošiamas kratas, suėmimus, o pasibaigus karui, gėdingos skrebo tarnybos pasistengė kuo greičiau atsikratyti.

Tačiau greitai skrebų gretas papildė iš kaimų su šeimomis atbėgę kolaborantai ir šnipai, kuriems už nusikaltimus partizanai buvo „iškaršę kailį," kai kuriuos šeimos narius nubaudę mirties bausme - sušaudę. Tokie jau buvo patys aršiausi, žiauriausi, ištroškę kerštо ir kraujo. Prie jų su malonumu prisidėjo vietiniai rusai - sentikiai (Kavarsko valsčiuje - iš Girelės kaimo).

Visi šie mažaraščiai, tamsūs okupantų talkininkai, radę pas gyventojus tarpukario laikotarpiu išleistas knygas, istorijos ar literatūros vadovėlius, juos su pasimėgavimu degindavo - draskydavo ir kišdavo į „pečių". Skrebai buvo žiauresni už rusus, nes stengėsi įsiteikti ir net juos pralenkti, kankindami, žudydami, tyčiodamiesi iš savo tautiečių. Žmonės jų labai bijodavo, nes jie tarybinės valdžios vardu „darė viską, ką norėjo," buvo tikri sadistai, už nieką neatsakydavo, o čekistai jiems nieko nedraudė. Visi aliai vieno jie buvo žiauriausi trėmimų vykdytojai.

Po 1949m. rugpjūčio 17 d. kautynių sužeistą A.Simanonį-Sigitą keliant į mašinos kėbulą vienas Kavarsko skrebas rusų leitenantui siūlėsi: „Leiskite, aš jį pribaigsiu!" Tas atsakė: „Negalima!" Sunkiai sužeistas J. Butkus-Karklas prašė vandens. Kitas skrebas „pasisiūlė": „Aš jam primyšiu į burną!" Rusų karininkas atsisegė nuo diržo „baklagę" (gertuvę) ir davė jam gerti. Apie tai J. Kadžioniui ir jo draugams papasakojo Povilas Šaučiūnas iš Rezgių k., išvarytas su „padvada" nuvežti iki laukiančios kariškos bortinės mašinos vieno nukauto ir dviejų sužeistų partizanų.

Iš Kavarsko miestelio, metęs stribystę, pas Žaibo būrio partizanus išėjo Petras Šimkus-Trenksmas, garbingai žuvęs 1949m. Iš viso Lietuvoje pas partizanus, pasibaisėję baisiu stribo amatu, perėjo apie 200 vyrų. Maža dalis skrebų, kurie buvo raštingi, po stribystės išėjo tarnauti į miliciją, atsinešdami tenai ir stribiškas tradicijas. Kai kurie buvo paskirti kolūkių pirmininkais, bet išsilaikė labai trumpai – „ir patys prasigėrė, ir kolūkius pragėrė", retas kuris iš jų tose pareigose išsilaikė.

Apie stribus liaudis nesukūrė jokių gražių dainų, o tik pašiepiančias, išjuokiančias, kurios ir išliko jų istoriniu„veidrodžiu", kaip, pavyzdžiui:

Kai stribai į kaimą eina padaryti kratą,
Spintoj ieško jie banditų, stalčiuj automatų.
Už brezentinius batus, kelnes, milinę,
Šitie išgamos pardavė Tėvynę.

Stribas - tai paniekinantis žodis, kuris niekados nebus „išbaltintas" tautos istorijoje.

Kavarskiečiai apie valsčiaus valdžią, su intencija - ką su ja darys, kai sugrįš laisvės dienos, dainuodavo:

Šakaliukas karvių eis ganyti,
Stribukai patvory dilgėlių valyti,
Stančikas su žmona pjaus malkas per dieną,
O partorgas skaldys ir šluos valsčiaus kiemą.

Šakalys ir Stančikas (buvęs šulniakasys) buvo komunistai, Kavarsko valsčiaus sovietinė valdžia.

Kavarsko stribai buvo labai žiaurūs. Pokario metais, po skrebų vykdytų suėmimų, Kavarske be pėdsakų pradingo apie dvylika žmonių, jiems net nebuvo sudarytos baudžiamosios bylos. Visi jie tardymų metu buvo žiauriausiai nukankinti, užmušti ir slapta užkasti Šventosios upės pakrantėje - žvyrduobėse ar bulvių duobėse.

Joną Rutavičių iš Jurgėnų kaimo, kurio sūnus Antanas buvo žuvęs kautynėse prie Andrioniškio, pririšo už rankų virvės galu prie vežimo ienos. Juokdamiesi, keikdamiesi ir mušdami arklį botagu lėkė šešis kilometrus iki Kavarsko miestelio, o žmogus turėjo bėgti šalia arklio. Paskui sumuštą, vos bepaeinantį žmogų užmušė betardydami. Taip pat mirtinai nukankino Joną Granicką. Karolį Žemaitį, kurio sūnūs išėjo pas partizanus, nukankino vien už tai, kad išlydėdamas jiems pasakė: „Eikit, vaikeliai, ir duokit bolševikams!"

Kavarsko skrebai iš nukautų partizanų kūnų visaip tyčiodavosi, darė, ką tik norėjo, jų moralinis nuopuolis neturėjo ribų. Rusai ir vietinė valdžia jų iškrypėlišką sadizmą tiktai skatino. Skrebai partizanų geresnius drabužius nurengdavo, batus nuaudavo, po to pardavinėdami turguose. Kartais tuos drabužius nešiodavo jie patys ar jų šeimų nariai. Skrebai ir jų „bobos" pildavo ant žuvusiųjų kūnų pamazgas, spardydavo, spjaudydavo, įkišdavo į burną pagalius, „pažabodavo" „rožančiais", išbadydavo akis. Tai buvo būdinga visiems valsčiams, kai, apstoję suguldytus kūnus, skrebai kvatodami šlapindavosi ant jų galvų, stengdamiesi pataikyti į burną. Kartais sustingusius kūnus sustatydavo gatvėje, atrėmę į namo sieną, į burnas įkišdavo papirosus, kelnes nusmaukdavo, kad matytųsi lyties organai. Praeinantys žmonės, nematant skrebams, kartais tuos rūbus bandydavo pataisyti, pridengti. Žuvusios partizanės Anelės Semėnaitės kūnas buvo tyčia apnuogintas, bet viena kavarskietė, dora moteris, nekreipdama dėmesio į skrebus, priėjusi pataisė jos drabužius ir pridengė „moterišką gėdą." Suguldytus ir išdarkytus partizanų kūnus miestelių aikštėse išlaikydavo kartais net savaitę ar ilgiau. Apie pagarbą žuvusiems, nors kokį moralinį padorumą, negalėjo būti ir kalbos. Ant brankto prikabinę kartį, o prie jos viela už kaklo ar kojų pririšę partizanų kūnus, juos su arkliu nutempdavo į Šventosios upės pakraštį. Ten juos sumesdavo vieną ant kito į iškastas negilias duobes, nepagarbiomis pozomis, veidu į žemę, užlaužtomis, sulenktomis rankomis ir kojomis, ant viršaus užberdami truputį žemių. Skrebai, jų žmonos ir vaikai sekdavo, ar niekas ten nevaikšto, neieško, nebando jų kūnų slapta išsikasti.

Troškūnuose stribai žuvusius partizanus užkasdavo šalia kapinių tvoros. Žiemą, esant giliam įšalui, duobių nebekasdavo, o kūnus gausiai apliedavo vandeniu, kad šie pavirstų prie žemės prišalusiu ledo luitu ir jų negalėtų pasiimti artimieji. Kituose valsčiuose skrebai partizanus užkasdavo senuose apkasuose ar duobėse, pelkėse, durpynuose, žvyrduobėse, lauko tualetuose, bulvių duobėse, sumesdavo į nenaudojamus šulinius ir pan.

Kartais aikštėse tarp suguldytų partizanų būdavo ir vienas gyvas, tačiau sunkiai sužeistas. Jam niekas medicininės pagalbos nesuteikdavo, tik apspardydavo. Kartą Troškūnuose tarp eilėje suguldytų partizanų buvo vienas sunkiai sužeistas, trūkčiojamai kvėpuojantis ir konvulsiškai sujudantis jaunas vaikinas. Jo tėvas, draskomas širdies skausmo, negalėjo nuo sūnaus atsitraukti - vis praeidavo ir sugrįždavo. Skrebai, „supratę, koks čia reikalas", išbėgo iš „stribynės" ir, daužydami šautuvo buože į nugarą, nusivarė jį tardymui. Motinos, bijodamos suėmimo, ateidavo pažiūrėti į žuvusį sūnų tik iš tolo, prašydavo pažįstamų papasakoti, kaip jis atrodo.

Vidiškių miestelyje 1946m. vasarą prie gatvės gulėjo penkių partizanų kūnai, iš jų vienas dar buvo gyvas. Paauglė mergaitė nupynė iš gėlių vainiką ir atnešusi padėjo jam ant krūtinės.

Bunkeriuose apsupti partizanai gyvi nepasiduodavo - nusišaudavo ar susisprogdindavo. Pro bunkerio angą juos išvilkdavo stribai, ant žuvusiųjų kaklų užnėrę diržą. Kartą suradus namuose esantį bunkerį, jame buvęs partizanas nepasidavė ir nusišovė. Jo motina buvo priversta įlipti į bunkerio vidų ir ant sūnaus kaklo užnerti virvę, už kurios stribai jį ištraukė pro angą.

Skrebai buvo didžiausi girtuokliai - pasiųsti į valsčiaus apylinkes su užduotimis, prisigėrę jų neįvykdydavo. K.Patamsio prisiminimu, atėjus jam eilinei (kas 10 d.) registracijai į Troškūnų NKVD skyrių, jaun. leitenantas Rotkin, išrikiavęs į eilę skrebus, juos rusiškais „triaukščiais" keiksmažodžiais keikė ir grasino, mat šie prisigėrė ir neįvykdė užduoties. Šie stovėjo nuleidę galvas ir kreivai šypsojosi - žinojo, kad jie reikalingi ir nepakeičiami.

Taujėnų miestelyje skrebais buvo ir keletas buvusių Lietuvos Nepriklausomybės kovų savanorių. Šie „dukart" savanoriai buvo labai žiaurūs ir karingi, nes turėjo karinę patirtį. Reikia atvirai pasakyti, kad kai kurie buvę Lietuvos savanoriai tapo parsidavėliais, nuėjo tarnauti priešui, todėl nuo partizanų pelnytai gaudavo ir „beržinės košės".

Stojimas į skrebus neturėjo ideologinių motyvų, nes tokio „plauko" žmogystoms idėjos išvis neegzistavo. Jų išskaičiavimas buvo elementariai paprastas, su kriminaline logika – vergiškai, ištikimai tarnauti stipriam ir žiauriam okupantui - didelei rusų tautai, jos didžiarusiškajam šovinizmui, ir niekinti bei nekęsti mažesnės, silpnesnės, iš paskutinių jėgų besipriešinančios savo tautos. Tie pokarinių kolaborantų

ir skrebų likučiai ir toliau išliko ištikimi savo senajam šeimininkui - Rusijai, nors jos ideologija nuo „fasadinės“ komunistinės tapo jau atvirai profašistine.

Tačiau Rusija savo ištikimų tarnų neužmiršo. Nors jie niekada prieš nacistinę Vokietiją nekariavo, o iki pat 1954m. buvo naudojami tik kaip okupantų represinių struktūrų pagalbinis įrankis kovoje su Lietuvos partizaniniu judėjimu, kada buvę Antihitlerinės koalicijos sąjungininkai jau seniai buvo tapę mirtinais priešais, jie gavo Antihitlerinės koalicijos veterano statusą, o rusai iki šiol jiems moka pensijas.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos, K Patamsio prisiminimais, LGGRTC vyr. istoriko G. Vaičiūno archyvine medžiaga bei kitais šaltiniais.

Sužeistas partizanas

1945metų vasarą Piktagalio kaime į Kadžionių sodybą atėjo į koją sužeistas partizanas Bronius Pivoras-Briedis, kilęs iš Veršelių kaimo. Su savimi teturėjo tik granatą. Visai netoliese, Diliavietėje, vykusio susišaudymo metu jis stribų buvo sužeistas, o rikošetavusios kulkos sugadino jo rusiško Degtiariovo kulkosvaidžio spyną. Beeidamas, įmetė nebeveikiantį ginklą, virtusį tik sunkiu geležiniu griozdu, į „sodželką“ (kūdrą), kad vėliau galėtų jį pasiimti. Įėjęs trobos vidun, pasisveikino ir klausia: „Tetulyte, ar neturit bunkerio pasislėpt?“ Mama atsakė: „Vaikeli, vaikeli, ir turim, ir galim! Betgi tu atėjai vidury baltos dienos, visi tave matė. Kas nors ims ir praneš. Tu geriau dabar išeik, kur nors pasislėpk, o kai sutems - sugrįžk!“ Briedis šlubčiodamas nuėjo keliuku Piliakalnio miškelio link, o netrukus pro sodybą ta pačia kryptimi nubėgo ir rusų garnizono kareiviai. Matyt, kažkas spėjo jiems pranešti.

J. Kadžionis buvo pasižadėjęs vakare ateiti į sutartą vietą, tačiau tą dieną jau niekur iš namų išeiti nebegalėjo - sodybas „krėtė“ ir apylinkėse pasalavo rusų kareiviai. Kitą dieną nuėjo jo ieškot. B. Pivorą-Briedį rado kitapus Pienios upelio, netoli Budrių ežero esančiame Pšitulskų vienkiemyje, ant tvarto. Koja, sužeista virš kelio, buvo sutinusi „kaip kaladė,“ veržė kelnes, aulinis batas pribėgęs kraujo, pats paeiti jau nebegalėjo. Netrukus pro išpeštą šiaudiniame stoge skylę pamatė ateinantį ginkluotų vyrų būrį. Bronius jau pasiruošė vienintelę turėtą granatą, tačiau šiems priėjus arčiau, atpažino savo draugus, B.Sudeikio-Čigono būrio partizanus. Susitikę vyrai sveikinosi pasibučiuodami, o apžiūrėję žaizdą džiaugėsi, kad sužeidimas „į minkštimą,“ kaulas likęs sveikas, nepaliestas. Sutemus pasikinkę arklį, atvežė Bronių iki Pienios upelio, paskui

brisdami pernešė jį į kitą krantą, o kol atėjo iki Kadžionių sodybos, pradėjo ir aušti. Partizanai nuėjo iš kūdros ištraukti įmestą kulkosvaidį, o B. Pivorą-Briedį, aukštą, stambų vyrą, apgyvendino tvarte, po avių gardu įrengtame bunkeryje.

J. Kadžionis tapo sanitaru - kasdien žaizdą išplaudavo rivanoliu ir švariai perrišdavo. Abu susidraugavo. Bronius, turėdamas daug laisvo laiko, papasakodavo apie partizaninį gyvenimą, naktinius žygius ir įvairius nutikimus. J.Kadžionis turėjo brolio Karolio dovanotą „valteriuką", tačiau trūko septinto kalibro šovinių. Bronius pasveikęs pažadėjo jų atnešti, mat buvo jų paslėpęs namuose, trobos šiaudiniame stoge.

Per dvi savaites jis laimingai pasveiko. Padėkojęs už rūpestį, išėjo į būrį. Šovinių J.Kadžionis taip ir negavo - Broniui besigydant bunkeryje, rusai sudegino jo namus.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Partizanų kryžius

Repšėnų, Mackeliškių, Pusbačkių, Surdaugių, Papartynės ir kitų aplinkinių kaimų partizanai bei besislapstantys jauni vyrai, matyt, patarti ir vyresnio amžiaus žmonių, matydami, kokia brutali, laukinė, viską naikinanti „raudonoji pabaisa" užplūdo Lietuvą, nutarė pastatyti didelį ąžuolinį kryžių - kaip Lietuvos ir jos vaikų išsigelbėjimo bei vilties simbolį. Tačiau, manyčiau, pagrindinis šios idėjos sumanytojas ir vykdytojas buvo doras, giliai tikintis Dievu ir ištikimas Tėvynei repšėniečių būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas.

1944m. rudenį Pašilvio miške poškėjo kirviai, džireno pjūklai - darant kryžių darbavosi daugybė vyrų - ir partizanų, ir besislapstančių, ir vyresnio amžiaus ūkininkų, nes kiekvienas norėjo įnešti nors mažą indėlį į tokį šventą reikalą. Didelis, sunkus kryžius dviem pakinkytais arkliais buvo atvežtas į Repšėnus, prie Traupio-Kavarsko kelio. Nors ir buvo pašalę, tačiau jaunų vyrų prie sunkaus darbo įpratusios rankos greitai darbavosi, iškasdamos duobę, sunkiai pakeldamos ir pastatydamos kryžių. Ant jo buvo iškaltas užrašas: „Dieve, gelbėk mūsų Tėvynę Lietuvą!", prikalta Jėzaus Kristaus kančia. Pastatę kryžių, partizanai atsiklaupė ir sukalbėjo maldą.

Tačiau šis darbas, deja, patiko ne visiems. Degionių k. gyveno toks K. Danyla, komunistuojantis žmogelis, sovietinės valdžios paskirtas seniūnu, kuris tuo labai džiaugėsi ir didžiavosi. Jis buvo tikras rusų padlaižys, savų žmonių skundikas, nuo jo nukentėjo daug partizaniškų šeimų.

Sužinojęs, kad partizanai pastatė kryžių, jis tuoj nuskubėjo pranešti į Kavarsko stribyną. Tą pačią dieną atlėkė stribai su rusų kareiviais, kryžių nupjovė ir dalimis supjaustė. Tokia bjauri niekšybė, šventvagystė visus, ir partizanus, ir gyventojus, labai sukrėtė. Partizanai už tokius darbus komunistuojančioms išgamoms atleist negalėjo, tačiau būrio vadas A.Jagiela-Ąžuolas dar nutarė jį patikrint.

Keli iš tolimesnių apylinkių kilę, vietiniams gyventojams mažiau žinomi partizanai, kai kurie dar ir mokantys rusiškai, persirengę rusų uniformomis ir vaizduodami Raguvos stribus sutemus pasibeldė į K.Danylos trobą. Likusieji vyrai laukė kieme. Jie pradėjo seniūno klausinėti, kur gyvena „banditų" šeimos, kas išėjęs į mišką, kas padeda partizanams. K.Danyla su didžiausiu uolumu pradėjo vardinti partizanų šeimų, savo kaimynų, pavardes, puolė rengtis kailinius, žadėdamas parodyti, kur jie gyvena. Vos pradarius duris, jis pateko į aukšto, tvirto, vilkinčio vokišką uniformą K. Kadžionio-Vermachto rankas. Jis čiupo K. Danylą už „kalnieriaus" ir stumtelėjo jį į kiemą, kur stovėjo A. Jagiela - Ąžuolas su vyrais, kurių šeimas jis ką tik išdavinėjo. Jokie maldavimai nebepadėjo - gavo tiek „beržinės košės", kad pusę metų pragulėjęs patale, pasimirė. Tačiau prieš mirtį vis tiek prašė parvežti kunigą.

Remtasi K. Patamsio, J. Kadžionio-Bėdos, M.Danylos prisiminimais.

Pasala prie sodybos (vaikiški prisiminimai)

Prie pamiškėse esančių vienkiemių, kur įtardavo lankantis partizanus, rusų kareiviai su skrebais dažnai surengdavo pasalas. Taip dažnai būdavo ir miškų apsuptoje Papartynėje.

Buvo 1945m. vėlyvas ruduo - naktimis pievas nubalindavo stiprios šalnos, o gyvuliai jau buvo suvesti į tvartą. Tada jų šeima – mama Julija ir trys jos mažamečiai vaikai - Vytukas, Vida ir Danutė - jau buvo iš gretimai esančios Patamsių sodybos persikėlę laikinai gyventi į Levandavičių namus. Ankstų rytmetį mama išėjo liuobti gyvulių ir pravėrusi duris sustojo kaip įbesta – tvartas buvo pilnas rusų kareivių. Jiems vadovavęs NKVD karininkas griežtai, trumpai perspėjo: elgtis ramiai, grįžti atgal į trobą ir sėdėti, kol jie čia bus - niekur nevaikščioti ir nesidairyti. Eidama pamatė, kad pasaloje sugulę kareiviai išsidėstę apie visą jų vienkiemį.

Vyriausias iš vaikų, jau septintus metus pradėjęs Vytukas, iš neturėjimo ką veikt užsilipo ant suolo ir ant apšalusio lango stiklo pradėjo pirštu vedžiodamas piešt.

Netrukus pro duris įgriuvo, šaukdamas bei biauriai keikdamasis, rusų kareivis (matyt, seržantas). Jis nustūmė Vytuką nuo lango, čiupo už kailinių apykaklės mamą, šaukdamas, kad tai ji liepė vaikui ant stiklo rašyti partizanų sutartus ženklus. Jis grubiai stumtelėjo ją link durų, grasindamas išsivesti į lauką ir sušaudyti. Mama ėmė nesavu balsu klykt, verkt, atsiklaupė, apkabino, maldaudama pasigailėti, jo aulinius batus, tas įniršęs pradėjo ją spardyt. Visą laimė, kad išgirdęs triukšmą atbėgo rusų karininkas ir davė komandą: Baigt! (Otstavitj!).

Pasalos prie pamiškėse esančių vienkiemių būdavo rengiamos dažnai. Dar gyvenant pas senelius vieną rytą bobutė pažiūrėjo pro langą – visur tylu, balta, nei gyvos dvasios, tik staiga nustebusi mato, kaip iš sniego keliasi baltais maskuojamaisiais chalatais apsirengę rusų kareiviai slidininkai. Vasaros metu po nakties dažnai rasdavo pasalaujančių skrebų ir „garnizono" (įgulos) kareivių išgulėtą žolę, paliktas nuorūkas.

Kartu su vakaru, temstant, į pamiškės vienkiemių gyventojų širdis atslinkdavo, kaip tamsus šešėlis, kaip šlykštus, nelaukiamas svečias, vidinis nerimas: nuo bet kokio triukšmo, garso, lango ar durų barbenimo, stuktelėjimo, sukelto net vėjo gūsio, lietaus, žmogus viduje suvirpėdavo, įsitempdavo, jausdavo didelę nervinę įtampą. Juk nežinodavai, kas ateis - savi, ar svetimi? Visada, kiekvieną akimirką, reikėdavo žinot, ką sakyt, kaip atsakyt, kad neprasitart, neįklampint į nelaimę savo šeimos, kaimynų, vietinių partizanų. Juk jų stovykla tebuvo vos už 300-400 m. nuo Papartynės k., o partizanai pas juos būdavo dažni svečiai.

Parašyta remiantis V. Danio vaikystės prisiminimais.

Trumpai apie kolaboracinę sistemą

Laikai keičiasi, tačiau istorijos ratas sukasi ratu, pakartodamas tai, kas vyko, jau kitame laike, kitame kontekste, o tai rodo, kad nei istorijos logika, nei supratimas, nei jos dėsniai iš esmės nesikeičia (iškreiptas, „kreivas" istorijos vaizdas būna tik tada, kai istorijos mokslas tampa politikos, informacinio-propagandinio karo tarnaite). Kolaboravimo problema visada buvo aštri, aktuali, kurią su savimi atsinešdavo kiekvienas okupacinis režimas, todėl ji svarbi ir šiandien.

Reikia pasakyti, kad kolaboravimo (bendradarbiavimo) tarp okupacinio režimo ir vietinių gyventojų terminas šiek tiek netikslus tuo atžvilgiu, kad tai yra nelygiaverčių ir nelygiateisių pusių, užimančių visiškai skirtingą lygmenį okupacinio režimo

sistemoje, tarpusavio santykiai. Iš tikrųjų, tai yra šeimininko ir jo tarno santykiai, todėl, skaityčiau, labiau tiktų lietuviškas - okupantų talkininkų - pavadinimas, labiau atskleidžiantis jo esmę. Jis tiksliau atspindi kolaboracinės sistemos, atliekančios labai svarbų, bet vis tik parankinį, pagalbinį, be jokio savarankiškumo, vaidmenį okupantų sukurtoje okupacinėje sistemoje. Tačiau šis terminas (kolaboracionizmas), nors ir griozdiškas, vartojant nepatogus, ir toliau išlieka nepakeičiamas, nes yra visuotinai priimtas, įprastas, naudojamas kaip tarptautinis.

Jis atsirado II-o Pasaulinio karo metais Prancūzijoje bei apibrėžė vietinių gyventojų bendradarbiavimą su vokiečių okupaciniu režimu. Šiuo atveju dar reiktų pridurti, kad tai buvo vieša kolaboravimo forma - atvirai, viešai su okupaciniu režimu bendradarbiaujantys kolaborantai: okupacinės valdžios administracijos pareigūnai, valdininkai, tarnautojai.

Pagal šios sąvokos apibrėžimą, kolaboravimui, kaip politiniam-istoriniam reiškiniui, būtina sąlyga yra priešo valstybės okupacinio režimo sukūrimas. Atrodytų, viskas paprasta ir aišku.

Tačiau šiuolaikinėje XX a. pabaigos – XXI a. pradžios pasaulio istorijoje galima pastebėti, kad tradicinė kolaboravimo forma keičiasi, pereidama į naujas formas. Nors klasikinis kolaboravimas yra būdingas tik karinės okupacijos, okupacinio režimo sąlygomis, kai valstybės piliečiai ar institucijos bendradarbiaudavo su okupantu, išduodami savo šalies interesus, šiuolaikinėje tarptautinėje politikoje, kaip rodo daugybė pavyzdžių, galima stebėti ir netiesioginių didžiulės politinės įtakos formų. Kai kurios valstybės, jų politinė valdžia patiria labai stiprų išorinį politinį, ekonominį, informacinį, ideologinį ar psichologinį spaudimą per užsienio diplomatines atstovybes, įtakingas tarptautines organizacijas, pasaulinės finansinės-korporacinės sistemos struktūras ir kt. Toks spaudimas gali turėti ar turi įtaką neatitinkančių valstybės ir visuomenės interesams politinių sprendimų priėmimui, jos vidaus ir užsienio politiniams procesams. Tokie politiniai reiškiniai irgi gali būti vertinami kaip viena iš neformalių kolaboravimo formų, nors, vertinant objektyviai, faktiškai okupacijos sąlygų ir nėra.

Jau tarpukario laikotarpiu pastebėta, kad kolaboracinė sistema planingai pradedama kurti jau ikiokupaciniame etape, o įvykdžius okupaciją, ji tampa svarbiausia okupacinio režimo sudėtine dalimi, jo pamatu, t.y., vyksta tik to paties proceso perėjimas į kitą kokybę ir kiekybę (aišku, tai dar nereiškia, kad tie planai bus sėkmingai įgyvendinti). Reikia pabrėžti, kad tarp kolaboravimo ir penktosios kolonos, kaip vieningo istorinio-politinio proceso, egzistuoja labai glaudus ryšys, tai yra to paties proceso dalys, jo vystymosi etapai, stadijos. Jei penktoji kolona egzistuoja ikiokupaciniame etape, tai okupacijos etape ji virsta kolaboracine sistema, sudėtine okupacinio režimo dalimi.

Valstybė, vykdanti agresyvią, ekspansinę užsienio politiką, kurios strateginis tikslas yra svetimos, kaimyninės šalies užkariavimas, prieš tai atlieka didžiulio masto

paruošiamojo etapo dezinformacinį – propagandinį ardomąjį darbą, tam naudodama įvairialypes informacinio - psichologinio karo technologijas. Būsima valstybė - agresorė jos teritorijoje, pasinaudodama demokratinėje visuomenėje nuomonių, spaudos, įsitikinimų, tikėjimo laisvių teisėmis, pradeda vykdyti intensyvų informacinį-propagandinį karą. Šis paruošiamojo, tarpinio etapo metodas, sėkmingai vykdant, galintis pasiekti savo tikslą – iš pradžių valstybės, jos visuomenės, informacinę okupaciją, o vėliau, su mažiausiomis sąnaudomis, sunaikinus, paralyžiavus tautos, pilietinės visuomenės valią priešintis, ginti savo laisvę, ją demoralizavus, primetus jiems palankų, naują politinės realybės suvokimą - ir teritorinę, konvencinę okupaciją. Informaciniame kare panaudojami ir tos šalies piliečiai, slaptieji bendradarbiai: papirkti politikai, žurnalistai, inteligentai, spausdinami propagandiniai leidiniai, vedamos įvairios radijo ir TV laidos, tačiau ypač plačiai tam naudojami interneto portalai. Visa tai vykdoma palaipsniui, labai rafinuotai, nepastebimai, vykdant lėtinį, palaipsnį, infiltracinį, įsiskverbiantį poveikį į politinę, kultūrinę, visuomeninę sistemą. Šiuose procesuose dalyvauja ir tariamai už tautą bei demokratiją kovojančios įvairios pakraipos iš užsienio finansuojamos, politinės ar visuomeninės organizacijos. Tuo pasiekiama, kad informacinis-propagandinis melas dalies visuomenės būtų priimtas kaip tiesa, sukeliamos abejonės, bejėgiškumo, menkavertiškumo jausmas, paralyžiuojama valia kovoti, priešintis.

Priešiška valstybė visada pasinaudos kitos valstybės – būsimos agresijos aukos, teritorijoje gyvenančia savo tautine bendruomene, viešoje politinėje - informacinėje erdvėje visada vaidinančią skriaudžiamą, nekaltą auką. Tai yra būsimos penktosios kolonos sudedamoji dalis.

Penktosios kolonos pavadinimas atsirado 1936-39m. Ispanijos pilietinio karo metu, kai frankistų gen. E. Mola Vidalis, artėdamas prie Madrido, pasakė sparnuotą frazę: Mes puolame keturiomis kolonomis, o Madride esanti penktoji kolona veiks iš vidaus. Iš tikrųjų, šiame pilietiniame kare, vykusiame tarp dviejų politinių jėgų – frankistų (politinės opozicijos, sukilėlių) ir respublikonų (esančios valdžioje politinės jėgos), nei viena kariaujanti pusė neišdavė nei savo valstybės suverenumo, nei jos teritorinio vientisumo, o tik ginkluotu būdu vieni siekė paimti, o kiti – išlaikyti turimą politinę valdžią. Šis terminas, nors ir panaudotas pilietiniame kare, plačiai išplito, tačiau pakito jo esmė: dabar jau juo buvo vadinama svetimos valstybės vykdoma ardomoji veikla kitoje valstybėje, tam panaudojant jos piliečius – slaptus bendradarbius, sudarančius Penktąją koloną. Penktoji kolona – tai priešiškai valstybei tarnaujančios slaptos agentūros, politinių, visuomeninių ar kitokių judėjimų bei organizacijų, vykdančių antivalstybinę ardomąją veiklą, visuma.

Penktosios kolonos pagrindinis tikslas - palengvinti, sudaryti palankias vidaus sąlygas būsimai okupacijai, sukurti būsimos kolaboracinės sistemos pagrindus, padėti

įvykdyti, o po to - ir įtvirtinti okupaciją. Galima teigti, kad kolaborantai ir penktoji kolona – tai ta pati sistemingai, priešo naudai šalies viduje veikianti slapta sistema, jos sudėtinės dalys, etapai.

Labai aiškiai ir griežtai kolaboranto sąvoką okupacinio režimo sąlygomis yra apibrėžęs istorikas V. Tininis: Kolaborantas – tai okupantų talkininkas, tėvynės išdavikas, okupuotos valstybės centrinės ir vietinės valdžios (administracijos) pareigūnas, valdininkas ar tarnautojas, vykdantis okupacinės valdžios nurodymus (politiką) ir prievarta verčiantis savo piliečius (tėvynainius) paklusti okupantų valiai. Kolaborantais laikomi žmonės, dažniausiai dėl politinių ir ideologinių įsitikinimų išdavę Tėvynę, jos nepriklausomybę ir ėmę savanoriškai bendradarbiauti su okupantais.

Iš vietinių gyventojų sukurta kolaboracinė sistema naudojama tam, kad tarnautų svetimos šalies sukurtam okupaciniam režimui, šiam siekiant kuo greičiau, efektyviau įvesti okupuotos šalies gyventojų, teritorijos kontrolę, valdymą, nuslopintų bet kokį visuomenės pasipriešinimą, talkininkautų išaiškinant didžiausią pasipriešinimo tikimybę turinčius visuomenės narius, aktyviai kovotų su nacionalinio pasipriešinimo judėjimo struktūromis (šnipinėjant, dirbant represinėse struktūrose, dalyvaujant okupantų iš vietinių samdinių sukurtose sukarintose formuotėse), užimtų administracines, okupantų griežtai kontroliuojamas, pareigas okupacinės valdžios struktūrose. Okupacinio režimo galia, priverčianti paklusti okupuotos šalies visuomenės daugumą, yra tiesiogiai proporcinga vietinių gyventojų talkininkavimo okupaciniam režimui mastui. Kiekvienas okupacinis režimas statomas ant kolaboracinės sistemos pamatų - tai jo svarbiausias, esminis dalykas. Jei jis stabilus, tvirtas, tai ir okupacinis režimas stiprus, turi galią, jei pamatai silpni, „iš smėlio, byrantys" - tai ir okupacinis režimas silpnas.

Nacionalinis išsivadavimo (partizaninis) judėjimas, kaip pagrindinė tautos išsilaisvinimo siekianti karinė-politinė organizacija, visada kovoja prieš savo pagrindinį priešą – okupacinės valdžios režimą. Pagrindinis taikinys, siekiant jį susilpninti, suardyti, yra kolaboracinės sistemos - okupacinio režimo pamato, kaip pažeidžiamiausios ir silpniausios jo sudėtinės dalies - griovimas. Tai yra objektyvi būtinybė, visiškai nepriklausanti nuo laisvės kovotojų norų – nenugalėję, neišardę kolaboracinės sistemos pamatų, jie negali nugalėti ir okupacinio režimo, pasiekti savo strateginio tikslo – šalies išvadavimo, valstybės nepriklausomybės atstatymo. Šioje kovoje laisvės kovotojai veikia trimis kryptimis:

1. Pagal partizanų Karo lauko teismo (KLT) sprendimus vykdo okupaciniam režimui ištikimiausių, uoliausių, sunkiausius nusikaltimus prieš savo tautą įvykdžiusių kolaborantų, iš tikrųjų sudarančių tik mažiausiąją jų dalį, baudimą aukščiausia - mirties – bausme. Tai demoralizuoja likusius kolaborantus, sukelia jų baimę ir pasimetimą, kad už savo nusikaltimus teks atsakyt. KLT

nuosprendžiai – tai rezistencinės organizacijos pagal Statutą nustatytų teisės normų išraiška, savarankiškas teisingumo vykdymo mechanizmas okupacinio režimo sąlygomis.

2. Patraukti gąsdinant, grasinant, įtikinėjant, dalijant tam tikrus pažadus kuo didesnę kolaborantų dalį į savo pusę (kad taptų jų rėmėjais, informatoriais, agentais, okupacinių potvarkių sabotuotojais).
3. Naudodami agitaciją – propagandą, įspėjimus, fizines bausmes (įskaitant ir mirties bausmę) sukelti didžiosios okupantų talkininkų dalies baimę, bausmės neišvengiamumo įspūdį, juos demoralizuoti. Tuo siekiama sukelti nors dalies jų svyravimą, neutralumą, pasyvumą.

Dar galima pridėti, kad KLT baudė labai atsakingai, selektyviai, jo objektu buvo tik tie kolaborantai, išdavikai, priešo agentai, kurie įvykdė sunkius nusikaltimus prieš partizanus ir savo tautą. Tai buvo teisingumo vykdymo forma, priimtina ir suprantama visai tautai.

Jam visiškai priešingas reiškinys yra teroro aktai ir terorizmas, kada visuomenės įbauginimo tikslu teroras vykdomas prieš niekuo nenusikaltusius civilius asmenis. Būtina paminėti, kad teroro aktus, prisidengdami partizanų vardu, vykdydavo specialios NKGB/MGB/KGB grupės, agentai-smogikai, stribai. Jų „braižas" būdavo standartinis: kad neliktų liudininkų, jie nepalikdavo nei vieno gyvo - nei mažo, nei seno.

Tie partizanai, kurie prieš gyventojus nepagrįstai įvykdydavo teroro aktą, patys būdavo KLT teisiami, o nuosprendžiai, kad išlaikyti drausmę ir aukštą moralę, būdavo principingi ir negailestingi.

Sovietams okupavus Lietuvą, kolaboracinę sistemą sudarė trys lygiai:

1. aukščiausias, sudarantis marionetinės vyriausybės bei partinės (LKP) vadovybės administracinį aparatą (partinė – ūkinė administracinė struktūra) .
2. vidurinis, kurį sudarė apskričių lygio sovietinis ir partinis administracinis aparatas, milicija, sukarintos skrebų formuotės.
3. žemiausias lygis, sudarytas iš valsčių ir kaimų sovietinių ir partinių aktyvistų (partorgai, komsorgai, vykdomųjų komitetų ir apylinkių pirmininkai, valsčių MGB skyrių skrebų būriai, milicija, slaptieji agentai, informatoriai ir pan.)

Visi jie neturėjo jokio savarankiškumo, o buvo akylai stebimi ir kontroliuojami iš svetimos valstybės atkomandiruotų „ kuratorių"- aukštų sovietinių ir partinių pareigūnų, represinių žinybų - NKVD ir NKGB – aukštųjų karininkų, tik uoliai vykdė šių valią, svetimos valstybės jiems primestą politiką.

Kolaboracinė sistema, t.y., okupantų talkininkai, vykdo šiuos jiems iškeltus uždavinius:

Pirma, okupantų talkininkai suteikia didžiulę šiems taip reikalingą, svarbią, įvairiapusę informaciją apie savo visuomenės narius, o ypač aktyvius, patriotiškai nusiteikusius asmenis, turinčius didelį autoritetą, t.y., visuomenės vedlius. Jie surenka duomenis apie jų nepriklausomoje valstybėje užimtas pareigas, pažiūras, nusiteikimą okupantų atžvilgiu, apie pasipriešinimo organizacijų kovotojus, jų draugystės, šeimyninius ir giminystės ryšius ir visą informaciją teikia okupantams.

Antra, jie, dirbdami represinėse okupacinėse struktūrose, taip pat slaptaisiais agentais, okupacinės administracijos pareigūnais, okupantams tiesiogiai talkininkauja šių kovoje su nacionalinio pasipriešinimo nariais – laisvės kovotojais.

Trečia, jie okupantams talkininkauja vykdant prievartą, terorą, represijas, trėmimus prieš savo tautiečius.

Ketvirta, jie yra informacinio karo prieš savo tautą, visuomenę aktyvūs dalyviai (vykdo priešo agitaciją – propagandą).

Penkta - jie yra okupantų kuriamos integruotos į valstybės – okupantės vieningą sistemą politinių-ekonominių-ūkinių administracinių struktūrų dalis (įvairaus rango sovietiniai ir partiniai darbuotojai, veikėjai). Iš vietinių talkininkų okupantai stengiasi suformuoti jiems ištikimą, visiškai jų kontroliuojamą, daugiapakopę marionetinę administracinę valdžią. Politine prasme, jiems reikalinga tokių pat politinių pažiūrų ir tikslų siekianti organizacija – „dukterinė" politinė partija, kurią sudarytų ir svetimos valstybės piliečiai, ir dalis vietinių gyventojų .

Šiuo atveju mes turim turtingą ne tik užsienio šalių, bet ir savo tarpukario laikų istorinę praktiką. Juk tuo metu veikusi pogrindinė komunistų partija (LKP), vadovaujama ir finansuojama iš Maskvos, išreiškė tik jos interesus, tebuvo jos aklas ir ištikimas geopolitinis įrankis. Daug Lietuvos komunistų nelegaliai pereidavo Latvijos - Sovietų Sąjungos sieną, Rusijoje baigdavo specialias mokyklas (Vakarų tautinių mažumų komunistinį universitetą, Lenino tarptautinę mokyklą ir kt.), jose išmokdavo antivalstybinio pogrindinio – ardomojo darbo, konspiracijos, žvalgybos, kontržvalgybos, karinio paruošimo, agitacinio – propagandinio (informacinio karo) pagrindų ir grįždavo į Lietuvą vykdyti prieš savo valstybę ir visuomenę ardomąjį darbą. Per Maskvos sukurtą ir jai visiškai pavaldžią tarptautinę organizaciją MOPR – ą (Tarptautinę organizaciją revoliucionieriams remti) buvo finansuojama ne tik komunistinė pogrindinė – ardomoji veikla, bet ir vykdoma žvalgyba, o jos nariai, sovietams įvykdžius krašto okupaciją, tapdavo legaliais LKP nariais. Per Kaune, Laikinojoje sostinėje esančią Sovietų Sąjungos atstovybę, vykdžiusią žvalgybinės – ardomosios veiklos vadovaujančio centro vaidmenį, buvo užverbuota arba tiesiog tapo jų ištikimais talkininkais, įtakos agentais, kolaborantais ir nemažai leftistinių pažiūrų (viešai besiskelbiančių

laisvamaniais, demokratais) inteligentijos atstovų, kurie vedė didžiulį informacinį - ardomąjį karą prieš savo valstybę. Visi jie priskiriami Penktajai kolonai - slaptiesiems kolaborantams, svetimos valstybės kuriamos slaptos kolaboracinės sistemos sudėtine dalimi. Lietuvą okupavus sovietams, jie visi tapo atvirais kolaborantais - okupacinio režimo talkininkais, jo įtvirtintojais, savo valstybės, tautos duobkasiais ir laidotojais. Iš jų didžiausią karjerą padarė J.Paleckis, tapdamas marionetiniu Lietuvos prezidentu, M.Gedvilas – vidaus reikalų ministru, A. Venclova – švietimo ministru, kartu su kitais - P.Cvirka, S.Nėrimi, L.Gira, K.Korsaku, T. Tilvyčiu, sudarė į Maskvą vykstančią delegaciją, prašiusią įjungti Lietuvą į Sovietų sąjungos sudėtį.

Tačiau Lietuvoje antivalstybinę ardomąją veiklą vykdė ir kitos kaimyninės valstybės. Lenkija Lietuvoje buvo sukūrusi pogrindinę prolenkišką organizaciją POW (Lenkų karinę organizaciją), siekdama su šios penktosios kolonos pagalba įvykdyti sukilimą bei prijungti Lietuvą prie Lenkijos, kas jai nepavyko. Klaipėdos krašte, kaip penktoji kolona, labai aktyviai veikė vokiškos kultūrinės ir sporto organizacijos (ypač Kulturferbandas), kurios siekė šio krašto prijungimo prie Vokietijos ir 1939m. tam aktyviai talkininkavo.

Dabar Lietuva yra labai sunkioje situacijoje, esame vėl atsidūrę geopolitinių interesų zonoje, epicentre, galima sakyt, stovim, balansuojam ant karinio konflikto, karo slenksčio. Ar teks jį peržengti – netolimos ateities klausimas, o tam reikia būti gerai pasiruošus ne tik kariniu požiūriu – ypač daug kas priklauso nuo pačios visuomenės ideologinių-dvasinių vertybių, jos pilietiškumo, patriotizmo, vienybės, sudarančių jos motyvacijos pagrindą, kas yra daugelio metų pačios valstybės vykdytos vidaus politikos rezultatas, pasekmė.

Parašyta remiantis:

[1] Vytautas Tininis. „Kolaboravimo“ sąvoka Lietuvos istorijos kontekste. Prieiga internete: http://www.genocid.lt/Leidyba/9/vytautas.htm. 2022.11.28.

[2] Penktoji kolona-Vikipedia. Prieiga internete: https://lt.wikipedia.org › wiki › Ispan... 2022.11.28.

[3] Partizanstvo (včera, segodnia, zavtra).V.I.Bojarskij. https://history.wikireading.ru/254983. Prieiga internete: 2022.11.30.

II SKYRIUS

Ukmergės karinio komisariato viršininkas kpt. H. Vilkončius

Ukmergėje karinio komisariato viršininku dirbo kpt. H.Vilkončius, J. Kadžionio-Bėdos manymu, turėjęs giminių Šovenių kaime. Jis buvo 1940-41 m. komjaunuolis, prasidėjus karui pasitraukė į Rusiją, ten baigė karo mokyklą, 16-osios lietuviškosios divizijos sudėtyje kariavo fronte. Už kovinius nuopelnus buvo apdovanotas ordinais ir medaliais, suteiktas kapitono laipsnis. Nors ir laikė save lenku, tačiau buvo Lietuvos patriotas, parūpindavo partizanams ginklų, šaudmenų.

1945-46m. žiemą Antanas Šaučiūnas iš Miškinių k. (buvęs partizanas, ryšininkas) labai rizikuodamas iš Ukmergės parvežė pilnas roges amunicijos - keturias dėžes šovinių ir dvi dėžes granatų. 1949m. kpt. H.Vilkončius Butageidžio kuopos vyrams perdavė vokišką parabelį, atitekusį Bėdai, ir septinto kalibro pistoletą Walther PPK (septintuką), kurį pasiėmė Tigras. Juos, prisibintavusi prie šlaunų, važiuodama vienoje mašinoje su skrebais, tiesiog „degdama ugnyje“, parvežė drąsi ryšininkė Marytė Šaučiūnaitė-Gulbė. Repšėnų kaime, pas siuvėją K.Tolušį, kuris siūdavo partizanams uniformas, buvo sutartas su H.Vilkončiumi susitikimas. Į jį nuėjo Butageidžio kuopos vadas A. Jagiela-Ąžuolas ir partizanas J.Šileika-Švedrys. Kambaryje, iš kišenės betraukiant nosinę, netikėtai iššovė užtaisytas Švedrio parabelis. Visi pašoko ant kojų, tačiau, ačiū Dievui, neatsargumas baigėsi laimingai, niekas nebuvo sužeistas.

Jis, kiek įmanoma nesukeliant įtarimo, aprūpindavo partizanus ir dokumentais - „baltais“ kariniais bilietais, atleidžiančiais nuo karinės tarnybos. Nors dalis su juo bendravusių partizanų buvo suimti, tačiau niekas savo rėmėjo per tardymus neišdavė.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais ir A. Šaučiūno užrašais iš: Kiselienė, Stasė. Kaip nepamiršti. Kaunas: Caritas, 2002, p. 113-117.

Per plauką nuo mirtinos klaidos

1944-45m. partizaninis judėjimas daug kur prasidėjo labai stichiškai ir masiškai - miškai buvo pilni partizanaujančių vyrų. Nors NKVD garnizonai puldavo tiktai gavę šnipų pranešimus, tačiau partizanų būdavo kiekviename miške. Kadangi trūko patyrusių, vadovavimo patirtį turinčių vadų, būriuose didelės drausmės ar kontrolės dar nebuvo: iš stovyklos vyrų grupės išeidavo kada panorėjusios, nužygiuodavo pasisvečiuoti į kitus būrius, aplankydavo draugus ir gimines. Visi buvo jauni, linksmi, nenustygstantys vietoje vyrai, todėl tiesiog ieškojo nuotykių. Tačiau kartais jie savavališkai darydavo sprendimus, nuo kurių priklausė ir žmonių gyvybės.

Apie šnipus, komunistus, rusams pranešinėjančius vietinius skundikus, partizanai sužinodavo iš vietinių gyventojų - jie buvo jų „akys ir ausys." Jeigu suklysdavo gyventojai, jais patikėję kartais suklysdavo ir partizanai - įvykdavo tragiškos, nebeatitaisomos klaidos. Retkarčiais pasitaikydavo, kad kai kurie gyventojai savo kaimynus apkaltindavo visai be kaltės, turėdami piktavališkų kėslų. Partizanų pareiga būdavo viską išsiaiškinti, nepriimant skubotų ir klaidingų sprendimų.

J. Kadžionio-Bėdos atsiminimais, 1945 m. vasarą vos nenukentėjo jo būsimo uošvio šeima.

Kartą partizanų grupė užėjo pas Garbėnų miške gyvenantį ūkininką Šlapoką. Tai buvo „mergų kiemas" - šeimoje buvo daug dukterų. Pavaišinę, prikalbėjo, kad reikia sunaikinti komunistų šeimą - netoliese gyvenančius Gedžiūnus. Partizanai jais ir patikėjo - žmonės geri, vaišingi, atrodo, taip nuoširdžiai viską papasakojo. Komunistai buvo laikomi didžiausiu priešu, Rytų barbaru, juos naikindavo be pasigailėjimo.

Sutemus priėjo prie vienkiemio, atsidarė namo langines ir jau ruošėsi į vidų mesti granatas, tačiau jiems įtarimą sukėlė viduje pamatytas vaizdas: viena sesuo prie stalo skaitė knygą, kita rašė, tėvas siuvo pakinktus. Atrodė graži, lietuviška šeima. Nutarė nueiti pasiklausti pas kaimynus. Tie ir sako: „Vyrai, taigi jų sūnus partizanas, kaip ir jūs!" Jie vėl grįžta pas Gedžiūnus, pasiprašo įleidžiami į vidų ir viską jiems papasakoja - kas skundė, ką jie ruošėsi padaryt. Patys prisipažino, kad norėjo į vidų mest granatas, atsiprašė. Visa laimė, kad partizanai elgėsi ne aklai, o sugalvojo viską patikrinti. Taip buvo išvengta žiaurios nelaimės. Iškart kyla klausimas, dėl ko miške gyvenantys kaimynai taip pasielgė. Priežastis, pasirodo, buvo labai paprasta. Visos keturios seserys Gedžiūnaitės buvo gražios ir šaunios merginos. Miške gyvenantis „mergų kiemas" buvo sugalvojęs jomis atsikratyti, kad apylinkės kavalieriai lankytųsi tik pas jas.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

MGB: partizanų sekimo metodai ir „operatyvinės kombinacijos“

NKVD/NKGB represiniai organai (vėliau pervadinti MVD/MGB/KGB) turėjo sukaupę didžiulę antipartizaninės kovos patirtį. Jie gerai žinojo, kad pirma ir būtina sėkmingos kovos su partizaniniu judėjimu sąlyga yra konspiratyvaus, tankaus agentūrinio (agentų) tinklo tarp vietinių gyventojų sukūrimas. Jis buvo pradėtas kurti jau 1940-41m., o toliau tęstas nuo 1944m. vasaros, sugrįžus antrajai sovietų okupacijai. Agentų verbavimui buvo naudojamos platus priemonių arsenalas -„ko nepriversdavo geruoju, stengdavosi priversti bloguoju”- naudojo žiaurias „fizinio poveikio priemones:” kankindavo, mušdavo, neduodavo valgyti, neleisdavo miegoti, taikė senai jų išbandytas psichologinio-moralinio poveikio priemones. Nors didžioji dalis suimtųjų ir atsilaikydavo, tačiau ištverdavo toli gražu ne visi. Dažnai, net ir sutikę bendradarbiauti, „Judo darbo” nedirbdavo, visaip išsisukinėdavo, būdavo „dviveidžiai.” Vis tik dalis agentų, ypač sutikusių savanoriškai bendradarbiauti, darbuodavosi uoliai, atnešdami didžiules nelaimes, skausmą, netektis ir savo kaimynams, ir partizanams.

1945. 07. 15. dieną Kurkliečių kaime, Kamajų valsčiuje, kurį nuo Svėdasų valsčiaus skiria tik Malaišos upelis, ilsėjosi LLA A.Nakučio–Viesulo būrio partizanai. Staiga netikėtai juos užpuolė skrebai ir rusų kareiviai. Partizanai vėliau išsiaiškino, kad juos išdavė Kunigiškių kaimo gyventojas Antanas Zovė - partizano Albino Mėginio sesuo pati matė jį tą rytą jojant link Svėdasų. Ši išdavystė kainavo 14 gyvybių. Žuvo 5 partizanai ir buvo nužudyti 9 civiliai Kurkliečių kaimo gyventojai. Julijonui Vaičiui buvo 80 metų, Petrui Pajarskui ir Terėsei Mateikienei – 70 metų. NKVD-istai ir skrebai sudegino penkias sodybas ir į degantį namą įmetė Birutės Mateikienės trejų ir ketverių metų vaikus - Algį ir Nijolę Mateikius. Motina po to išprotėjo. Vėliau partizanai, įtardami išdavystėmis, sušaudė Antaną Zovę, Elžbietą Zovytę, aktyvisto tėvą Kazį Baukį, skrebo tėvą Feliksą Zovę, Antaną ir Praną Braknius.

MGB agentas „Seibutis“ išdavė Kamajų valsčiuje, Gučiūnų kaime stovyklavusius Alfonso Paškevičiaus būrio partizanus. 1945. 06. 21. 25-ojo NKVD šaulių pulko 3 kuopos apsupo kaimą, žuvo 21 partizanas, suimta 10 partizanų rėmėjų.

MGB agentė „Stasė“ 1945. 09. 30. Šeduikių kaime, Svėdasų valsčiuje, suorganizavo partizanų vakaronę ir apie tai pranešė čekistams. MGB 12-ojo pasienio pulko pasieniečiai apsupo Elenos Pajėdienės sodybą, kur vyko vakaronė. Baudėjai nušovė 6 šio kaimo gyventojus, iš jų trys buvo partizanai. Jie sudegino E. Pajėdienės sodybą, tarp žuvusiųjų buvo 2 moterys: Elena Pajėdienė ir Valentina Čerškuvienė.

Galima sakyti, kad visos karinės-čekistinės operacijos, nukreiptos prieš partizanus, buvo vykdomos pagal NKVD/NKGB agentų, šnipų pranešimus. Tokiais atvejais visada suveikdavo „netikėtumo faktorius"- partizanai staiga atsidurdavo jiems nepalankioje taktinėje padėtyje, o priešas – atvirkščiai, turinčioje pranašumą pozicijoje, todėl būdavo patiriama nuostolių.

Dažnai čekistai į miškus pasiųsdavo šnipus, apsimetusius grybautojais, uogautojais, „žolininkais," miško darbininkais, medžių žymėtojais. Jie veikdavo tik jiems nurodytų kvartalų ribose ir, kas antrą dieną, nepriklausomai nuo to, ar ką nors pastebėjo, turėjo prisistatyti į sutartą vietą. Tokiam šnipui pradingus, rusai jau apytikriai žinodavo jo dingimo vietą ir šiuos kvartalus labai smulkiai „iškošdavo." Dažnai po kaimus keliaudavo iš miesto atvykusios „spekuliantės bobos," kurios siūlydavo ne tik medžiagų, drabužių, avalynės, bet ir medikamentų, tvarsliavos, pagrindinių vaistų nuo sužeidimų - rivanolio ir streptocido. Tuos, kas „užkibdavo" ant jų kabliuko ir su dėkingumu partizanų reikmėms pirkdavo šiuos medikamentus, laukdavo suėmimai ir tardymo kameros. Kiti vaikščiodavo pas pamiškių ūkininkus, apsimesdami gyvulių pirkėjais – „ieškodavo pirkti pieningos karvės, telyčios" ar pan. Kartais užverbuodavo ir paauglius vaikus, miestelių gyventojus čigoniukus, kurie keliaudavo po kaimus ir pas pamiškės gyventojus, siūlydamiesi padirbėti: suskaldyti malkas, sukapoti žabus, juos sukrauti į malkines ir pan. Dažnai po apylinkes slankiodavo išmaldos prašantys „ubagai", pas pamiškėse gyvenančius gimines atvažiuodavo pasisvečiuoti užverbuoti giminaičiai.

Norėdami sužinoti kur partizanai slepiasi, MGB per savo agentus paskleisdavo gandus, kad partizanai žuvę ir guli, pvz., Taujėnuose, ant grindinio. Kaimuose susirinkę žmonės juos apgailėdavo, apkalbėdavo, o agentai sekdavo, kuris pasakys, kad tai netiesa, kad partizanai gyvi. Tai reiškė, jog šis žmogus su partizanais turi ryšį ir žino, kur jie slepiasi. Taip pat per savo agentus paskleisdavo žinią apie miško „valymą" - žinodami, kad partizanai kelsis į kitus miškus, užplūsdavo ir „valydavo" ne mišką, o apylinkes. MGB agentai aktyviai sekdavo ir pranešdavo apie partizanų judėjimą, jų „dienavojimą" pas ūkininkus, platindavo gandus apie įvyksiantį trėmimą. Po pirmą ir antrą kartą paskleisto gando apie vežimą žmonės slapstėsi, su šeimomis nakvodavo miškuose, tačiau po trečio jau nebekreipdavo dėmesio, nebesislėpdavo, galvodami, kad tai eilinė melaginga žinia. Štai tada ir būdavo vykdomas trėmimas. Kartais čekistai įkalbėdavo Sibiro tremtyje esantį brolį ar seserį, kad jis grįžtų į Lietuvą ir prikalbintų savo brolį „legalizuotis", prižadėdami, jog jokios bausmės nebus. Tankus agentų tinklas atvykusiojo į savo kraštą giminaičio nepaleisdavo iš akių nei dieną, nei naktį. Susitikimo metu partizaną stengdavosi paimti gyvą ar nušaudavo, o po „operatyvinės kombinacijos" giminaitį vėl išsiųsdavo į tremtį - niekada savo žodžio neištesėdavo.

Tačiau, reikia pasakyti, kad partizanų rėmėjai ir ryšininkai partizanų būdavo labai gerai instruktuoti, įspėti ir ant MGB „kombinacijų“ kabliuko neužkibdavo - dažniausiai apsimesdavo kvailesniais, nieko nesuprantančiais ir nežinančiais.

Trys partizanų rėmėjai, pas kuriuos užeidavo J. Kadžionis-Bėda, buvo gavę butelius degtinės su migdomaisiais. Jie privalėjo, šiam apsilankius, jį pavaišinti, o užmigus - pranešti į MGB. Jie klausdavo, ką sakyti rusams. Bėda atsakydavo: „Geriausia jiems sakyti, kad nuo to laiko pas jus nebeužeinu.“ Ryšininkams buvo paaiškinta, kad netikėtų jokiais svetimais, nesvarbu, civiliai ar kariškus drabužius dėvinčiais partizanais, net atėjusiais sužeistais ir prašančiais pagalbos. Jau siautė MGB agentų-smogikų būriai, jie inscenizuodavo kautynes, o kad įgytų pasitikėjimą, galėdavo nušauti ir kokį nors komunistą.

Vieną sykį pas ryšininką Joną Keraitį atėjo jo senas pažįstamas, irgi buvęs partizanas, pagal Bartašiūno amnestiją legalizavęsis Silvestras Ginietis. Bėda ir jo įspėti ryšininkai jau žinojo, kad jis užverbuotas MGB. Šis ėmė pasakoti: „Pas mane buvo atėjusi ryšininkė, tačiau toliau eiti jai buvo nesaugu ir ji paliko laišką, kurį tu turi perduoti Bėdai.“ „Palauk, palauk!, - tarė Keraitis, - aš jokio Bėdos nepažįstu ir tu atstok nuo manęs su tuo laišku!“ Kadangi šis laiško nepaėmė, S.Ginietis išėjo, tačiau ankstų rytą vėl sugrįžo ir sako, jau duodamas kitą laišką: „Vakar neėmei ano laiško, tai šiandien atnešiau pačios ryšininkės nuo savęs tau parašytą laiškelį.“ J. Keraitis jį iškoliojo: „Silvestrai, - sako, - ar tu durnas (kvailas), ko prie manęs pristojai!? Juk aš sakiau, kad nieko nežinau, nejaugi mes nesusišnekam!?“ Tas vėl nieko nepešęs išėjo.

Jau atstačius Lietuvos nepriklausomybę pats J. Kadžionis KGB archyvuose rado prieš jį regztų pinklių planą, rado ir tą laišką. Jame Vyčio apygardos partizano, būrio vado V.Pauliukonio-Girėno vardu buvo prašoma susitikti pas tą patį S.Ginietį ir priimti stovyklavimui porą vyrų. Pas J.Keraitį buvo suplanuota ateiti partizanais apsirengusiems agentams-smogikams ir už atsisakymą perduoti laišką pagrasinti karo lauko teismu, net iki sušaudymo. Tačiau šio plano Vilniaus nurodymu buvo atsisakyta, siekiant išsaugoti paslaptyje S.Ginietį - vertingą MGB agentą Kostą.

1953m. sausio mėn. į Rezgių k., pas ryšininką K.Šakalį, irgi jau žinomo MGB agento buvo atlydėti du partizanais apsimetę agentai-smogikai - jauni, ilgais plaukais, apsirengę lietuviškom uniformom vyrai. Jie visą dieną išbuvo pas ryšininką - juokavo, šnekino jauniausiąją dukrą, padainavo partizaniškų dainų, pavalgę paprašė „samagono,“ tačiau apie Bėdą nieko neklausinėjo. Tai buvo labai gerai psichologiškai apgalvota - pirmiausia siekiama įgyti pasitikėjimą, o paskui žmogus jau pats, savo noru, niekieno neverčiamas, atskleis paslaptį. K.Šakalys, jau anksčiau J.Kadžionio-Bėdos instruktuotas, iš kart suprato, su kuo yra susidūręs. Šiems išėjus, jis nuvažiavo į Kavarską ir pranešė MGB, gaudamas dar ir 100 rublių premiją. Rusai į pranešimą visai

nesureagavo, nebuvo net pasiuntę kareivių. Kai K. Šakalys visa tai papasakojo J. Kadžioniui-Bėdai, šis paplojo jam per petį ir pasakė: „Labai gerai, Kazimierai, padarei!“

Tuo metu NKVD kariuomenės padaliniai miškuose rengdavo labai slaptas, ilgalaikes, net iki 2 savaičių trukmės pasalas, tarpusavyje palaikydami radijo ryšį ir stengdamiesi nepatekti gyventojams ir miško darbininkams į akis. Jeigu per tą laiką nepastebėdavo jokio partizanų judėjimo ir niekas iš jų nepakliūdavo į pasalas, persikeldavo į kitas vietas.

Žygiuojant grupėje kokiems septyniems partizanams, galėjai nuo priešo ne tik „gauti“, bet ir „suduoti“atgal. Einant vienam, tokios galimybės jau nebebuvo. Miške J. Kadžionis-Bėda vaikščiodavo visada pasiruošęs kovai - šautuvas ant peties, atsegtas parabelio dėklas ir ant jo padėta ranka. Staiga užpuolus rusų kareiviams, reikėjo suspėti ne tik į juos iššauti, bet, svarbiausia, kad nepakliūtum į nelaisvę gyvas, pačiam nusišauti.

Tai tik dalis MGB naudotų partizanų sekimo būdų ir „kombinacijų,“ jų arsenalas buvo labai platus ir išradingas.

Remtasi:

[1.] J.Kadžionio-Bėdosprisiminimais,
[2.] https://www.anyksta.lt/anyksciu-krasto-partizanu-veiklos-bruozai/ .2025.07.04.

Partizanų „akys ir ausys“

Partizanų vadai labai gerai suprato, kad sėkmingos partizaninės kovos pagrindas yra nuolatinė, profesionaliai vykdoma žvalgyba ir kontržvalgyba (kova su priešo žvalgyba). Apygardų ir rinktinių štabuose buvo sukurti žvalgybos skyriai, o būriuose šias funkcijas vykdė būrių vadai ir jų pavaduotojai. Šis darbas apėmė ne tik žinių rinkimą iš gyventojų, kuris buvo vykdomas nuolatos, bet ir įsiskverbimą į priešo gretas - jo represines struktūras (NKVD ir NKGB), okupacinės valdžios sovietinį-partinį aparatą, taip sukuriant kuo platesnį agentūrinės žvalgybos, informatorių tinklą. Buvo stengiamasi valsčių valdybose, pašto įstaigose, bankuose, mokymo įstaigose, ligoninėse, milicijoje, „stribynėse“(„liaudies gynėjų”būstinėse), valsčių NKVD skyriuose turėti savo informatorius, agentus, kurie „iššifruotų“ NKVD šnipus, sektų ir žinotų sovietinių įstaigų tarnautojų pažiūras, nuotaikas, jų elgesį su gyventojais.

Pati pirmoji, masiškiausia partizanų žvalgybos grandis, jos „akys ir ausys," buvo patys gyventojai. Jie partizanus saugodavo, perspėdavo apie pavojų, padėdavo išaiškinti šnipus ir išdavikus. Iš pradžių partizanų stovyklas žinojo daugelis, o vėliau, atsiradus tankiam agentų tinklui, jau tik jų rėmėjai ir ryšininkai. Sužinoję apie pasirodžiusius rusus, žmonės žinią labai greitai išplatindavo „gyvuoju telegrafu,"sakydami: „Gal tu žinai, kam pasakyti?" Tokia žinia greitai pasiekdavo ir reikiamus žmones, kurie žinodavo partizanų stovyklas ir juos informuodavo. Žygyje partizanai užsukdavo pas vietinius gyventojus išsiaiškinti, ar apylinkėse nėra rusų, žmonės juos perspėdavo ir sutartiniais pavojaus ženklais. Jie niekada neatsisakydavo nuvažiuoti dviračiu pasižvalgyti, ar kaime nėra pasalaujančių rusų kareivių, ar į miestelį neprivažiavę kariškų mašinų. Tai buvo įprasta partizaninio gyvenimo kasdienybė, jo praktika. Šios masiškiausios žvalgybos grandies efektyvumą rodo jau pati ilgametė partizaninio judėjimo trukmė.

Vykdavo į žvalgybą ir patys partizanai. Civiliai apsirengęs Butageidžio kuopos partizanas J. Šileika-Švedrys sėsdavo ant dviračio ir nuvažiuodavo apsižvalgyti po kaimus, kur jausdavosi kaip „žuvis vandenyje" - turėjo pas gyventojus daug slėptuvių ir, esant reikalui, galėdavo pasislėpti. Jis ir sakydavo: „Aš kaime nežūsiu, žūsiu miške!" A. Milčiukas-Tigras, patyręs, drąsus, šaltų nervų kovotojas, mokantis rusų kalbą, vykdydamas užduoti, persirengdavo civiliai ar rusiška uniforma, su padirbtais dokumentais nuvykdavo į Anykščius, Panevėžį, Uteną ir kitur.

Antroji žvalgybos grandis - stribai. 1944-45m. tarp jų tarnavo ir nemažai rimtų, dorų vyrų, kurie ten pateko tik dėl vienos priežasties - tapdami stribais, jie išvengdavo fronto, nebūdavo siunčiami į besibaigiančio karo „mėsmalę." Vengdami susidūrimų su partizanais, jie stengdavosi, dažniausiai per gimines, perspėti partizanus apie ruošiamus miškų „valymus,"karines operacijas, kratas, suėmimus, pranešdavo ir apie šnipus, skundikus. Kai kurie padėdavo partizanams ir šoviniais. Pasibaigus karui jie stengėsi įvairiomis dingstimis palikti šią šlykščią tarnybą. Tuo pat metu partizanai stengdavosi į stribų būrį pasiųsti savo žmogų, dažniausiai kilusį iš neturtingos šeimos, mažažemį, kuris jiems teikdavo žinias. Dažnai per gimines bandydavo išsikviesti į susitikimą padoresnį stribą ir tardavosi dėl bendradarbiavimo (užverbavimo). Iki 1947m. pradžios pas partizanus, supratę, į kokią nusikaltėlių šutvę jie pateko, perėjo iki 200 stribų. Iš jų vien iš Ukmergės apskr. - 41, o iš Pagirių mstl. pas Vyčio apygardos partizanus vienu metu perėjo net 23 stribai su pačiu jų vadu. 1945 m. armijos kontržvalgyba „Smerš" už ryšius su partizanais areštavo 13 Ukmergės apskrities stribų. Galima sakyti, kad valsčių miesteliuose, apskrityse, stribų būstinėse, daugelyje karinių įgulų partizanai turėjo „savų" žmonių.

Iš viso už ryšius su partizanais buvo nuteisti 180 stribų, už išdavystę – 110; vien 1946 m. spalio 1 - 1947 m. kovo 1 d., per pusmetį, iš stribų, kaip politiškai nepatikimi, buvo atleisti 225 vyrai, o per visą pokarinį laikotarpį, kaip susikompromitavę, praradę pasitikėjimą, pašalinti apie 2,5 tūkstančio stribų. Balninkuose DKA partizanams

„dirbo“ du stribai - Juozas Juodenis ir Bronius Gylys, Kurkliuose - Povilas Minskas, Anykščių stribų būryje – Vaclovas Kabikas, Svėdasų stribynėje – Balys Lapienis. 1951m. iš Taujėnų „stribynės“ pas partizanus išėjo iš Šalnų k. kilęs Mockėla-Rūkas. Matyt, jis buvo pasiųstas partizanų, nes stribu tebuvo tik kelias dienas, o išeidamas pasiėmė 12 rusiškų automatų bei granatas.

1951m., jau silpstant partizaniniam judėjimui, už ryšius su partizanais buvo nuteisti 7 stribai, o 233 atleisti kaip „politiškai nepatikimi“.

Partizanai, valsčiuose ir apskrityse veikiantys pogrindininkai - OS (Organizacinio sektoriaus) nariai, stengėsi užverbuoti ir NKVD-NKGB struktūrose, milicijoje, sovietiniame administracijos aparate, įvairiose įstaigose dirbusius lietuvius. Ypač stipri buvo Troškūnų OS pogrindinė organizacija, pavaldi Algimanto apygardos Šarūno rinktinės štabui. Ji buvo užverbavusi Troškūnų valsčiaus MVD jaun. leitenantą Leoną Giniotį – Finišą, kuris du metus dirbo partizanams, perdavė jiems užverbuotų MGB agentų sąrašą.

Kartą Troškūnų MVD jaun. leit. Leonas Giniotis, kurio sesuo kartu dirbo sekretore-mašininke, išsikvietė tardymui „pamiškės gyventoją,”buvusį registrantą K.Patamsį, gyvenusį Papartynės k. Prispaudęs visaip jį kamantinėjo, klausinėjo apie partizanus, net žemėlapyje rodė vietas, kur yra jų stovyklos (didelei nuostabai, viskas buvo teisinga, viskas atitiko), tačiau nieko iš jo neišgavo. Tuo tarpu Latavėnų k. ir jo apylinkių gyventojai, vietiniai rusai, išklojo viską, ką žinojo, ir nuo partizanų skaudžiai nukentėjo.

Taip pat partizanai užverbavo Troškūnų vls. MVD skyriaus Pasų stalo viršininką J.Ladauską-Arūną, Troškūnų vls. Vykdomojo komiteto butų ūkio skyriaus viršininką K.Valiaugą-Direktorių, Troškūnų kooperatyvo pirminko pavaduotoją Č.Bujanauską, Troškūnų pašto viršininką J.Žakevičių-Sidabrą.

Panevėžyje veikė iš aštuonių žmonių sudaryta pogrindinė OS narių grupė, kurių dalis dirbo Panevėžio draudimo skyriuje, kiti - Panevėžio moterų gimnazijoje. Šiai grupei vadovavo Antanas Kubilius–Šermukšnis iš Pajuostinio kaimo. Kaune OS grupei vadovavo Algimanto apygardos štabo narys, Žvalgybos skyriaus viršininkas Jonas Stanevičius-Dėdė Vaitkus. Jam pavyko užverbuoti Kauno 2-ojo milicijos skyriaus Pasų stale dirbusį leit. Povilą Puteikį, kuriam tarpininkaujant pavyko su fiktyviais dokumentais priregistruoti mieste grupę svarbių ryšininkų ir partizanų. Taip pat jis užverbavo MVD darbuotojus A. Gailiušį ir J. Martinkėną.

Anykščių valsčiaus Vykdomajame komitete finansų inspektore dirbo asmeninė Algimanto apygardos vado ryšininkė Janina Žemaitytė–Živilė.

Ukmergės NKVD dalinyje tarnavo Aukštuolis ir Sarulis. Jie partizanams pranešdavo apie rusų užverbuotus agentus, šnipus.

Ukmergės NKVD kalėjime prižiūrėtoju dirbo Kazimieras Kaunietis - jis buvo ryšininkas tarp partizanų ir kalėjime sėdinčių politinių „areštantų“.

Ukmergės karinio komisariato viršininku buvo kpt. H.Vilkončius. Jis teikė ne tik žvalgybinę informaciją, bet ir parūpindavo partizanams ginklų, šaudmenų, granatų, padėdavo gauti reikiamus dokumentus.

Taip pat partizanai užverbavo ir dalį sovietinių partinių darbuotojų: apylinkių tarybos pirmininkų, seniūnų, kolūkių pirmininkų, net pavienių partorgų.

Partizanų kontržvalgybos tikslas - NKVD/NKGB šnipų išaiškinimas, ypač užkertant jiems kelią patekti į partizanų eiles, nes tai būdavo jų ilgai kurtos organizacinės-konspiracinės sistemos griovimas, patiriami didžiuliai nuostoliai.

Deja, dauguma paminėtų partizanų ryšininkų bei pagalbininkų buvo suimti, nuteisti ir išsiųsti į lagerius, dalis jų žuvo.

Šių žmonių motyvaciją - dėl ko jie taip darė, dėl ko taip aukojosi, ko siekė, labai aiškiai parodo vieno MGB tardymo protokolinė archyvinė medžiaga.

Per tardymą Vilniuje, vykusį 1947. 12. 29d., savo tardytojui, LSSR MGB geležinkelių valdybos 2-os valdybos 1-ojo skyriaus viršininko pavaduotojui, MGB kapitonui Platonovui, Panevėžio moterų gimnazijos mokytoja, Šarūno rinktinės partizanų ryšininkė Vanda Pozukaitė–Vygūnė pasakė: „.... Žinau, kad mano kaltė prieš sovietų valdžią didelė, bet aš nenusikaltau savo sąžinei, Dievui ir Tėvynei. Tai man yra svarbiausia. Išdavike tapti mane neprivers niekas, nes aš nusprendžiau viską iškęsti. Aš tikiu, kad Dievas man padės tai padaryti ir padės laimėti mūsų kovą. Mes visi meldžiam jo pagalbos. (....)Yra tokia teisybė, kurią labiau jauti širdimi, o ne protu. Aš lietuvė ir man Tėvynė neparduodama. Nežiūrint sunkaus mano likimo, aš džiaugiuosi, kad nors trumpai savo Tėvynei buvau naudinga. Aš pripažįstu tik laisvą, nepriklausomą ir savarankišką Lietuvą be kitos šalies globos (...) Partizanų šūkis - „Gyvybė Tėvynei, o siela - Dievui.“ Jie tiki Dievu ir meluojama, kai partizanai kaltinami žmogžudystėmis už tai, kad valstietis iš valdžios gavo žemės ar iš kerštо. Partizanai trokšta laisvės, o ne nekaltų žmonių kraujo, o jeigu tenka sumokėti krauju, tai tik dėl to, kad toks gyvenimas juos tai daryti privertė. “

Partizanų žvalgyba ir kontržvalgyba, slapti agentai, informatoriai padėdavo jiems laiku atskleisti ir išvengti priešo rezgamų pinklių, išsigelbėti nuo suėmimo, sužinoti NKVD-NKGB dirbančius agentus ir nutraukti jų nusikalstamą veiklą, baudžiant pagal nuopelnus.

Remtasi: Terleckas, Vladas. Partizanai nebuvo akli. Lietuvos žinios, 2013-10-25; Starkauskas, Juozas. Stribai. Vilnius: LGGRTC, 2001, p. 409, 431, 432; Terleckas, Vladas. Fragmentiškai apie partizanams padėjusius stribus ir kitus. Prieiga internete: http:/www.voruta.lt/fragmentiškai-apie-partizanams-padejusius-stribus-ir-kitus/,2017-06-02; https://www.anyksta.lt/anyksciu-krasto-partizanu-veiklos-bruozai/2025.07.04; Taip pat Jono Kadžionio-Bėdos, Kazimiero Patamsio ir Kazimiero Kauniečio prisiminimais.

Pirmą arba penkioliktą

1945m. lapkričio gale Mackeliškių k. ūkininkas Antanas Simanonis kartu su dukra Veronika, įsidėję persirengti civilius rūbus, atvažiavo į Repšėnų miškelį – jame tuo metu buvo partizanų stovykla. Tėvas norėjo prikalbinti savo vienintelį sūnų, partizaną Antaną Simanonį-Bagočių, registruotis. Šis jau buvo paėmęs persirengti atvežtus drabužius, kai priėjęs prie vežimo jo draugas ir kaimynas Albinas Pivoras-Briedis tarė: „Antanai, Antanai, ką tu darai!? Sausio pirmą arba penkioliktą ateis amerikonai, kaip tu mums paskui į akis pažiūrėsi!?“Antanas padėjo rūbus atgal į vežimą ir taręs: „Niekur aš nevažiuosiu!,“ neatsigręždamas nuėjo į stovyklą.

1946m. sausio 1 dieną Gribulių kautynėse (Troškūnų miške) žuvęs Albinas Pivoras-Briedis su dviem bendražygiais jau gulėjo prie stribyno Troškūnų miestelio aikštėje, ant grindinio.

Antanas Simanonis-Bagočius 1946m. registravosi Kavarsko NKVD skyriuje po pusantrų metų partizanavimo.

Tuo metu „Amerikos balsas“ netransliavo laidų lietuvių kalba į Lietuvą ir nežadėjo jokios pagalbos. Tai būdavo gandai, perduodami iš lūpų į lūpas, kuriuos platino dažniausiai iš miestų atvažiuojantys asmenys. Bendra tarp jų būdavo tai, kad jie, lyg susitarę, skelbdavo tas pačias mėnesio dienas - pirmą arba penkioliktą. Žiūrint retrospektyviai, tokiu gandų platinimu galima įtarti NKGB-NKVD struktūras, kurios siekė iššaukti į kovą ir sunaikinti aktyviausią, patriotiškiausią visuomenės dalį.

Remtasi V. Simanonytės-Patamsienės atsiminimais.

Partizanai ir legalizacija

1945m. vasario 9 d. buvo paskelbtas marionetinės LSSR vyriausybės kreipimasis į lietuvių tautą, visuomenėje vadintas „Bartašiūno amnestija.“ Jame buvo raginama vyrus, besislapstančius nuo mobilizacijos į rusų kariuomenę, legalizuotis. 1945m. birželio 3 d. kreipimasis buvo pakartotas, o 1945m. liepos 7 d. paskelbta amnestija dezertyrams iš rusų kariuomenės. 1946m. vasario 15 d. raginimas legalizuotis pakartotas, grasinant imti įkaitais šeimos narius. 1945 m. liepos 17 d. įvykdytas pirmas didelis

partizanų šeimų trėmimas (ištremta 1200 šeimų), o 1946 m. vasario 18-21 dienomis - antras.

1945m. gegužės 8 d. Berlyno priemiestyje, Karlshorste, buvo pasirašyta besąlyginė Vokietijos kapituliacija. Tai parodė, kad separatinės taikos su Vakarų valstybėmis prognozės, transliuotos per užsienio valstybių radijus, nepasitvirtino ir Rytų frontas į Lietuvą nebegrįš. Beliko tik laukti bei nuspėti Vakarų sąjungininkų (anglosaksų) veiksmus, nežinant, kiek dar laiko užtruks rusų okupacija (tikėtasi, kad trumpai). Daugeliui vyrų atsiliepė didžiulė psichologinė-moralinė bei fizinė įtampa, nuolatinis pavojus gyvybei, ne visi, stoję į partizanų gretas, galėjo atlaikyti miško gyvenimo sunkumus, nepriteklius, nugalėti baimę, pergyventi bendražygių žūtį.

1944-45 m. legalizavosi 43 802 vyrai, tarp jų - ir didelė dalis partizanų, nuslėpusių savo veiklą pasipriešinimo judėjime.[1]

Tai buvo pačios didžiausios, stichinės ir masinės „pirmosios bangos" partizanai, daugelis jų dalyvavę mūšiuose su reguliariąja kariuomene, NKVD daliniais ir skrebais. Dalis jų vėliau buvo suimti, represuoti, pateko į kalėjimus, dalis paimti į karinius apmokymus ar kariuomenę. Tačiau, istorine prasme, labai keista ir neteisinga, kad daugelio jų pavardžių partizanų sąrašuose nėra.

„Antrosios bangos" partizanai, 1946-49 m. papildę partizaninio judėjimo gretas, buvo patriotiškai nusiteikęs jaunimas, MGB-MVD organų persekiojami pogrindininkai, partizanų rėmėjai, ryšininkai, nuo tremties pabėgę jaunuoliai. Taip pat jų gretas dėl nepakeliamų tarnybos sąlygų, bado, tyčiojimosi papildė pabėgę iš rusų kariuomenės lietuviai. 1946-49m., po karo mažinant rusų armiją, buvo vykdoma tik dalinė mobilizacija. Lietuviai, kaip politiškai nepatikimi, buvo siunčiami į statybos batalionus - prasčiausiai aprūpinamą kariuomenės rūšį, kaip „drausmės batalionų" atmainą. Kiti šaukiamojo amžiaus jaunuoliai karinių dalykų buvo apmokomi atsargos mokomuosiuose daliniuose Lietuvoje.

1946m. Lietuvoje legalizavosi 1055, 1947 m. - 708, 1948 m. - 186, o 1949 metais - 51 partizanas.

Paaštrėjus tarptautinei politinei padėčiai ir 1950m. prasidėjus Korėjos karui, sovietinė armija vėl buvo didinama, perginkluojama ir modernizuojama.1950m. Sovietų Sąjungoje, o ir okupuotoje Lietuvoje, buvo paskelbta visuotinė karinė prievolė, sukėlusi pačią mažiausiąją, „trečiąją bangą". Po jos partizanų gretas papildė virš 200 jaunuolių, kurie jau vien dėl tautinės savigarbos, žmogiškojo orumo nesutiko tarnauti okupantų kariuomenėje ir nešioti jiems svetimą uniformą. „Trečioji banga" - tai 1950m. ir vėliau į partizanų gretas įstoję asmenys, po 1930 metų gimę jaunuoliai, jauniausioji partizanų karta. Nors seni partizanai matė, kad tai partizaninės kovos saulėlydis ir nenorėjo jų priimti, gąsdindami neišvengiama mirtimi, tačiau šie dažniausiai atsakydavo: „Jeigu jūs žūsit, tai ir mes žūsim kartu!" Ir nevilty dar ruseno viltis.

1950m. legalizavosi 18 partizanų.

Iš viso 1944-53 m. legalizavosi ne mažiau kaip 25 tūkstančiai partizanų.[2]

Anykščių, Kavarsko, Taujėnų, Troškūnų, Raguvos valsčiuose partizanų vadovybė legalizuotis nedraudė, tačiau prieš legalizaciją turėdavo pranešti vadui, gauti jo leidimą, atiduoti ginklus, o per tardymus - nieko neišduoti. Būdavo sutarta tardant laikytis vienodos taktikos - viską suversti žuvusiems bendražygiams. Tie, kas legalizuodavosi nepranešę partizanų vadovybei, pastatydavo savo draugus į rimtą pavojų: tekdavo skubiai keisti stovyklavietes, palikti registranto žinotus bunkerius. Niekada nebūdavo šimtaprocentinės garantijos, kad jis tardomas neišsikalbės, neišsiduos, neatskleis partizaniškų paslapčių, kad saugumiečiai jo nesuims ir kankinimais neišgaus jiems naudingų žinių. Būdavo atvejų, kai už savavališką legalizaciją ir priešui padarytas išdavystes registrantai Partizanų karo lauko teismo nuosprendžiu buvo nuteisti mirties bausme sušaudant.

Kavarsko, Troškūnų, Raguvos, Taujėnų valsčiuose legalizavosi labai daug vyrų, daugelis jų - nuslėpdami savo buvimą partizanų būriuose. Daugiausia tai buvo pirmos - didžiosios, stichinės ir masinės pasipriešinimo bangos partizanai. Traupio parapijoje legalizavosi Jonas Juzėnas-Jupiteris, Kazys Maneika (Juodgirio ir Dabužių kautynių dalyvis, registravosi ir išėjo tarnauti į statybos batalioną), Edvardas Mulevičius, Juozas Bražiūnas, Kazys Patamsis, Petras Diliūnas (Dabužių kautynių dalyvis), Alfonsas Diliūnas (Dabužių kautynių dalyvis), Aleksas Verikas (Juodgirio kautynių dalyvis), Jonas Stankevičius, Juozas Mitašiūnas, Vincas Orda, Kazys Januška, Edvardas Pivoras, A.Radzevičius, I.Kizys ir daugelis kitų. Broliai Alfonsas ir Vytautas Stalioniai „stojant“ buvo suimti ir nuteisti po 25 metus kalėti. Jų giminaitis A. Kilda grįžtant iš Panevėžio buvo sustabdytas Raguvėlės skrebų ir tikrinant dokumentus užmuštas. J. Mitašiūnas ir J. Bražiūnas vėliau buvo suimti ir pateko į Sibiro lagerius. Veršelių kautynių dalyviai - P.Tratulis, M.Simaška, A.Šablevičius, S.Šablevičius - „stojant“ buvo suimti, nuteisti ir sušaudyti Vilniaus KGB kalėjime.

Traupio bažnyčios klebonas pamokslo metu yra pasakęs: „Liūdna, kai partizanai registruojasi ir nuneša priešui savo ginklus!“ Visi „registrantai“ buvo NKVD ir NKGB organų bei stribų terorizuojami, tikrinant dokumentus skrebų dažnai žiauriai sumušami. Pagal K. Patamsio prisiminimus, į vienkiemį atėjus rusų kareiviams, juos lydintis skrebas NKVD leitenantui iškart pranešdavo: „Он легализованный!“ („Jis legalizavosi!“). Dažnai išsivarydavo į Troškūnų MGB poskyrį tardymui. Panevėžyje patikrinus dokumentus, jį ir J. Stankevičių skrebai nusivedė atokiau į tarpuvartę ir žiauriai sumušė. Vienintelė išeitis išvengti teroro buvo išvykimas gyventi į miestą, tačiau „liaudies valdžia“ draudė atvykėlius iš kaimo priimti į darbą. Dalis „registrantų“ buvo bandoma užverbuoti kaip NKVD agentus, tačiau, palyginti, retai kuris šiam šantažui pasidavė.

Partizanų gretos praretėjo, tačiau Lietuvoje 1944-45 m. jų ir taip buvo per daug - pilni miškai. Buvo sunku ir prasimaitinti, ir išsilaikyti palyginti mažuose miškuose.

Legalizuotis atsisakę A. Jagielos-Ąžuolo būrio vyrai pakartotinai davė priesaiką ir pabučiavo ginklus, nusprendę kovoti iki galo.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos, K. Maneikos, K. Patamsio prisiminimais.

[1] Anušauskas, A. Teroras. 1940-58 m., p. 160.
[2] Kašėta, Algis. Antisovietinio pasipriešinimo mastai Lietuvoje 1944-53 metais. Laisvės kovų archyvas, 14 t., 1995, p. 65-78.

Kaimynų apklausa

1945m. rudenį Papartynės k. ūkininkas K.Patamsis po nuimto derliaus arė ražieną. Iš miško išėjo trys vyrai – civiliais drabužiais, gerai apsiginklavę, švarkus persijuosę kariškais diržais, su už jų užkištom vokiškom „kotinėm" granatom. Vienas jų, stambus, augalotas, iš Jusiškių k. kilęs būrio vadas A. Juzukėnas-Liūtas, pasisveikinęs tarė: „Mes turim žinių, kad jūsų kaimynė F. Striogaitė šnipinėja, dirba rusų saugumui. Juk ir anksčiau buvo susidėjusi su raudonaisiais banditais. Mes ruošiamės ją teist ir sušaudyt. Kokia jūsų, kaimynų, nuomonė, ar nieko įtarimą keliančio nepastebėjot?" Kazys iš pradžių nustebo, o paskui ėmė įrodinėti, kad niekada nieko įtartino nėra nepastebėjęs, kad ji gera, nuoširdi kaimynė, kuria visada galima pasitikėti.

Aišku, buvo apklausti ir kiti kaimynystėje gyvenantys ūkininkai, o F.Striogaitės niekas ir nelietė - ji toliau ramiai gyveno, vėliau ištekėdama už buvusio partizano Juozo Bražiūno. Ar partizanų įtarimai buvo be pagrindo? Anaiptol. Tačiau tai galėtų atsakyti tik KGB archyvai (ir tai toli gražu ne visada).

Remtasi K. Patamsio prisiminimais.

Partizanų „paštininkas“

Ukmergės NKVD kalėjime prižiūrėtoju dirbo J. Kadžionio vaikystės draugas Kazimieras Kaunietis iš Janušavos k. Vaikystėje abu kartu ėjo į pradinę mokyklą, sėdėjo viename suole, Jonas padėdavo jam spręsti aritmetikos uždavinius. 1944m. rudenį išėjęs į rusų kariuomenę, K.Kaunietis pateko į 16-ąją lietuviškąją diviziją, įėjusią į I-ojo Pabaltijo fronto sudėtį. Tuo metu ji kovėsi Latvijoje, Kuržemėje, pelkėtame fronto ruože prieš Kurliandijos (Kuršo) katile apsuptą vokiečių armijų grupę „Šiaurė“. Ten divizija dėl blogo, bukagalviško rusų kariuomenės vadų vadovavimo patyrė didelių nuostolių, žuvo daug lietuvių. Aprūpinimas fronte buvo labai blogas, kareiviai gyveno pusbadžiu, iki kelių braidžiojo po pelkes, apkasai buvo apsemti, daugelis atsilenkė ar net nusikirpo milinių galus. Vokiečių pusėje kovėsi ir keli[1] lietuvių policijos batalionai, vakarais iki jų kartais atsklisdavo garsiai šaukiami lietuviški vardai, komandos, dainos.

Kurliandijos (Kuršo) katilas kapituliavo paskutinis - tik 1945m. gegužės 8 d., tačiau kai kuriuose fronto ruožuose kautynės tebevyko net iki gegužės 12 dienos. Pasidavus vokiečių bei kitų tautybių nacionaliniams daliniams į rusų nelaisvę, dalis kareivių iš 16-osios lietuviškosios divizijos buvo pasiųsti į geležinkelio apsaugą Šiauliuose, dalis - NKVD kalėjimų prižiūrėtojais. K.Kaunietis, kartu su 14 kitų lietuvių, buvo atsiųstas saugoti Ukmergės NKVD kalėjimą.

Kalėjimo pastatas buvo senas, apgriuvęs. Dažniausiai tekdavo budėti lauke, sargybos bokštelyje, kartais - vidaus korpusuose. Visą tą laiką, iki pat 1948m. demobilizacijos, jis, kaip tikras „paštininkas“, perdavinėjo tarp partizanų ir kalinių laiškelius, o darant kamerose kalinių kratas, - „nieko nerasdavo“. Tais visuotinio teroro, sekimo laikais tiesiog buvo neįtikėtina, tačiau „slaptas paštas“ į Ukmergės kalėjimą ir iš jo per K. Kauniečio rankas be trikdžių ėjo net trejus metus. Laiškelius K.Kaunietis nunešdavo į sutartą vietą - mieste esantį konspiracinį butą, apsimesdamas, kad draugauja su šeimininkų dukra.

Tokia veikla buvo labai rizikinga ir pavojinga, bet kurią dieną galėjai įkliūti. Kartą vos „nesudegė.“ Tuo metu vienoje kameroje sėdėjo net 13 suimtų Ukmergės gimnazisčių. Jos Kaziui, stovinčiam sargybos bokštelyje, pradėjo pro langą rankomis moti, kviesdamos jį prieiti. Palikęs šautuvą, jis kopėčiom nulipo žemyn ir paėmė iškištą pro grotas laiškelį. Gimnazistės, matyt žinodamos, kad kameroje yra šnipė, buvo taip apstojusios langą, kad niekas iš kameros vidaus jo nepamatytų. Kitą dieną buvo pakeltas didžiausias triukšmas – NKVD karininkai ieškojo, kas iš sargybinių paėmė raštelį. Tačiau šnipė jo nematė, gimnazistės neišdavė, o jis pats - neprisipažino.

Maitinimas būdavo labai blogas. „Raudonajame kampelyje,” kur stovėjo raudonu audeklu padengtas stalas, o šalia jo, ant medinio postamento, pastatytas

„didžiojo"Lenino, Spalio revoliucijos vado, biustas, vykdavo politvadovų („politrukų") vedami politiniai užsiėmimai. Lietuviai prižiūrėtojai, visi patikimi, patriotiškų pažiūrų vyrai, po Lenino tuščiavidure galva slėpdavo didelį deficitą - aliejaus butelį. Po pietų kiekvienas iš eilės nugerdavo po gurkšnį, o paskutinis, vėl pastatęs Lenino galvą į vietą, paplekšnodavo jam per plikę, sakydamas: „Geeeras Iljičius!"

Kalėjime buvo ir tardymo kabinetas - iš NKVD skyriaus pastato ateidavo žydų tautybės tardytojas mjr. Lenskis su vertėju, kviesdavo iš kamerų kalinius.

Po demobilizacijos pas jį du kartus apsilankė Vyčio apygardos Briedžio rinktinės būrio vadas V. Pauliukonis-Girėnas su savo vyrais, padėkojo Kaziui už pagalbą. Antrą kartą jiems apsilankius, gyventojai pranešė, kad į kaimą atėjo du skrebai. Girėnas jam sako: „Kazimierai, būk geras, nuvažiuok dviračiu pasižiūrėti, kuo jie apsiginklavę!" Sužinojęs, kad šie ginkluoti „šautuvėliais", numojo ranka: „Tokie ginklai mums nereikalingi, tegul pėdina savo keliais!"

Tokia buvo labai rizikinga, tačiau su laiminga pabaiga K. Kauniečio, kalėjimo „paštininko," karjera.

[1] Parašyta pagal Kazimiero Kauniečio atsiminimus.

[2] Kuršo katile kovojo 13-asis, 256-asis ir 5-asis lietuvių policijos batalionai. 5-asis batalionas, užėmęs Baltijos jūros pakrantės gynybos ruožą, leido latvių pabėgėliams jūros keliu - atplaukiančiais švedų kateriais - pabėgti į Gotlando salą. Apie tai sužinojus vokiečių karo lauko žandarmerijai, batalionas buvo nuginkluotas. Po vokiečių karo lauko teismo septyni lietuvių kariai buvo sušaudyti, o vienuolika pasiųsti į drausmės lagerį. „Nuplovus gėdą", batalionas buvo išformuotas, o jo kuopos pasiųstos į priešakines fronto linijas, papildydamos 13-ąjį ir 256-ąjį batalionus. (Laucė, Jonas. Penktasis savisaugos batalionas. Vilnius: Kardas, 1998, p. 56-62).

Stribų krata

Iš Giedraičių vls., Žalvarių kaimo daug jaunų vyrų tapo P. Švelniko-Voldemaro būrio partizanais, o jų seserys - ryšininkėmis. Dažnai partizanai apsilankydavo ir Narušių sodyboje - naktį tris kartus pabarbendavo į langą nuo rūsio pusės, tyliai sakydami: „Savi, savi." Tėvai juos pavalgydindavo, išlydint, įdėdavo lauknešėlį - maisto kelionei. Jei užsibūdavo ilgiau, ir dieną, vaikus siųsdavo į sargybą - šie važinėdavo rogutėmis nuo kalno, stebėdami apylinkes. Naktį atėjusius pažindavo jau iš šuns lojimo - ant stribų jis kaukdavo, ant partizanų - skalydavo.

Kartą užėjo iš jų kaimo kilęs partizanas Leonas Guobys-Putinas. Buvo labai sušalęs ir atsigulė ant „pečiaus“ pasišildyti. Nuo šilumos atsipalaidavęs, išsitiesė visu ūgiu, „kaip dešra,“ir užmigo. Ankstų rytą tėvas su motina išvažiavo į mišką „malkauti,“ o trobos duris užrakino. Apie pietus vaikai pamatė palei langus lakstant skrebus su šautuvais – namai, pasirodo, jau buvo apsupti, matyt, kažkoks šnipelis paskundė. Šautuvo buože numušę durų spyną, jie įsiveržė į trobos vidų. Vaikai nepasimetė - partizaną užklojo plačiu „pečiaus“ matracu, ant kurio tilpdavo net keturi žmonės, o mergaitės susėdo ant viršaus ir, kaip niekur nieko, žaidė su skudurinėmis lėlėmis. Viską išvertę ir neradę „gryčioje“ partizanų, stribai pradėjo daryti kratas spintoje, skrynioje - pavogė tėvelio paltą, šaliką, chrominius batus. Stalčiuje rado dėžutę su trimis auksiniais žiedais ir susikišo į kišenes.

Netrukus malkų prikrautomis rogėmis į kiemą įvažiavo tėvai. Tėvelis, pamatęs jų vagystes, sako: „Tai kur jūs ieškot banditų? Žiedų dėžutėse? O gal jie slepiasi palto kišenėse!?“ Stribai baisiausiai supyko, vienas jų, šlykščiai rusiškai keikdamasis, pastūmė jį prie sienos ir, atsitraukęs kelis žingsnius, šovė jam į veidą. Tik atsitiktinai šūvis nebuvo mirtinas - kulka, pataikiusi į kaktą virš antakio, praskriejo paodžiu palei kaulo išorę ir išlėkė ties ausimi, palikdama žiojėjančią žaizdą. Mama baisiai išsigandusi, šaukdamasi pagalbos, išbėgo į kiemą per sniegą basa. Skrebai, ją pasiviję, trenkė šautuvo buože į galvą.

Laimei, visi išliko gyvi. Po šito įvykio L. Guobys-Putinas kalbėjo: „Aš tai aš, mano tokia dalia. Tačiau labiausiai buvo gaila vaikų, kad jie nenukentėtų!“

Jis žuvo 1947m. kovo mėn. prie Kazokų miško - stribų apsuptas, atsišaudė, o pabaigęs šovinius, nusišovė.

Pagal Genovaitės Narušytės-Lazarevičienės prisiminimus, 2017-06-08.

Apie „nevykėlį“ apylinkės pirmininką

Giedraičių vls., Žalvarių kaimo ūkininkų Narušių šeima buvo „vidutiniokai“ - turėjo 19ha žemės. Tačiau dalis jos buvo pelkėta, apaugusi krūmokšniais, nedirbama. Kai pasklisdavo gandai apie ruošiamus trėmimus, šeima slėpdavosi pas gimines, gyvenančius už 7-8 kilometrų – tėvelis tik naktį, slapčia, pareidavo pašerti gyvulių. Pasibaigus vežimui, tėvai su vaikais vėl grįždavo į namus.

Apylinkės pirmininku buvo paskirtas Dudonis - žemo ūgio, „nupiepęs,“ visada apšepęs ir snarglėta panose žmogelis, visiškas beraštis. Užėjęs į jų trobą, atsisėsdavo už stalo ir, „čiulpdamas“ apseilėtą suktinę bei spjaudydamas ant grindų, sakydavo:

„Kche kche, nu tai va, Narušien, kai įdėsi „sūralių, sviestalių," tai ir „patvarkysim tą reikalą, kad neištremtų!" Kartą mamai įgriso šito pašlemėko kalbos ir trenkė jam atžagaria ranka per galvą, kad tas net išsitiesė - mat mama buvo augalota, tvirta moteris, visa galva už jį aukštesnė. „Štai tau, niekše, - sako, - „sūraliai ir sviestaliai!"

Savo tarnystę bolševikams jis baigė liūdnai - papuolęs į partizanų rankas, gavo tiek „beržinės košės," kad liko invalidu visam gyvenimui.

Pagal Genovaitės Narušytės-Lazarevičienės prisiminimus, 2017-06-08.

Partizanų ginkluotė ir amunicija

1944-45m., partizaninio karo pradžioje, Lietuvos partizanų ginkluotės įvairovė buvo didžiulė. Ją sudarė rusiški, vokiški, čekiški, belgiški, prancūziški, suomiški įvairių markių ir sistemų ginklai. Vėliau, išsekus šovinių atsargoms, daugelio jų teko atsisakyti, ėmė vyrauti rusiška ginkluotė.

Partizanų ginklai buvo skirstomi į trumpuosius ir ilguosius. Trumpieji (dažnai vadinti „braunikais") skirstyti į revolverius (su šovinių būgneliais) ir pistoletus (su šovinių apkabomis), o pagal kalibrą - į septintukus ir devintukus. Ilgieji ginklai skirstyti į šautuvus (karabinus), pusautomatinius ar automatinius šautuvus, automatus ir kulkosvaidžius.

Iš trumpųjų ginklų pats dažniausias ir populiariausias buvo rusiškas naganas - belgų konstruktoriaus Nagano sukurtas septynių šūvių revolveris Nagant M1895, partizanų pravardžiuojamas „kirviu" arba tiesiog vadintas pagal savo pavadinimą - naganu. Jis „kirsdavo" galingai, be užsikirtimų. Tuo pat metu tai buvo ir prasčiausias, ir geriausias ginklas. Prasčiausias todėl, kad buvo grubus, nepatogus, o geriausias todėl, kad buvo ne tik galingas, bet ir patikimiausias. Galėdavai šauti ir neatlaužęs gaiduko, o neiššovus pirmam ar net antram šoviniui, be jokių ginklo pertaisymų iššaudavo kitas. Jo konstrukcija ir priežiūra buvo labai paprasta.

Lietuvos kariuomenės pusiau automatiniai 9 mm kalibro belgiški pistoletai FN (Fabrique Nationale d'Armes de Guerre Herstal Belgique. Browning patent deposits) buvo labai geri, šiuolaikiški ginklai, vertinami ne tik dėl jų taiklumo, galingumo, patikimumo, bet ir todėl, kad dėtuvėje tilpdavo net 13 šovinių. Ginklas buvo palyginti sunkus, ant jo spynos buvo išgraviruoti Gedimino stulpai. Partizanai jį vadindavo „Afenu", dar galėjo būti vadinami belgiškais pistoletais ar belgiškais „braunikais" (sulietuvintas

žodis, kilęs nuo „Browning"pavadinimo). Kai kuriais duomenimis, Lietuvos kariuomenė iki 1940m. jų buvo įsigijusi net 7000 vienetų.

Labai populiarūs buvo vokiški Walther PP 38 devinto kalibro pistoletai - patikimi, galingi, veikdavo be kliūčių, apkaboje tilpdavo 8 šoviniai. Juo buvo ginkluotas A. Jagiela-Ąžuolas. Pasitaikydavo ir septinto kalibro šios konstrukcijos pistoletų. Juos vadino paprastai – valteriais.

Walther PPK, 7,65 mm kalibro septintukas, buvo mažesnis, silpnesnis, daugiau „paradinis" ginklas, „rimtiems dalykams" nenaudojamas, tinkamas labiau savigynai. Vadintas malonybiniu vardu – „valteriuku".

Vokiškas 9 mm kalibro pistoletas Parabellum buvo labai vertinamas kaip galingas, taiklus, tačiau turintis jautrų nuleistuką ginklas. Kadangi judant spynai susidarydavo savotiška kupra, partizanų buvo pramintas „kupriu."Juo buvo ginkluotas alūkėniškių būrio vadas A. Aliukas-Kuprys (slapyvardį irgi pasirinko ar gavo pagal ginklo vardą), J. Kadžionis-Bėda, L.Šileika-Švedrys ir kt. Kitose Lietuvos vietovėse dar buvo vadintas „patranka," tačiau dažniausiai vis tik sulietuvintu pavadinimu - parabelis. Jo pavadinimas kilęs iš lotyniško posakio: Si vis pacem, para bellum (Nori taikos, ruoškis karui). Pagal vamzdžio ilgį jie buvo trumpavamzdžiai, vidut. ilgumo ir ilgavamzdžiai. Ilgavamzdžiu parabeliu per Rezgių kautynes buvo ginkluotas A. Kubilius-Rūgštymas - nešiojosi jį užsikišęs už diržo, prisirišęs už rankenos šikšnele. Jie turėdavo prie dėklo tvirtinamą, specialiai tolimam šaudymui naudojamą medinę buožę.

Rusiškas pistoletas TT-33 (Tulskij Tokarev) turėjo galingą šovinį su didele pramušamąja jėga - buvo geras, galingas, aukštai vertinamas ginklas, nors ir septinto kalibro. Partizanai jį vadino„Žvaigžde", „Žvaigždute" arba „Zviazda." Toks pavadinimas, matyt, atsirado todėl, kad jo rankenos kriaunose buvo įspausta penkiakampė žvaigždutė.

A.Blauzdys-Konkurentas turėjo labai retą ir galingą ginklą - Mauser C96, kurio šaudymo nuotolis buvo labai didelis, tačiau trūko medinio dėklo, kurį galėjai prisitvirtinti kaip buožę. Juokaudamas sakydavo:„Mano pistoletas kartu ir šaudo, ir fotografuoja!" Jį vadindavo paprastai – mauzeriu. Tokį pat ginklą, tik jau su mediniu dėklu, turėjo Julius Miškinis, mickūniškiečių būrio vadas. Daugelis partizanų pistoletus ir revolverius nešiodavo prisirišę apie 75-80 cm ilgio odiniu dirželiu - šikšnele arba lenciūgėliu, kad, kautynių metu sužeidus, iškritus iš rankų, bėgant ar šliaužiant, jų nepamestų. To praktinę reikšmę parodo ir konkretus įvykis, kai būrio vadas Julius Miškinis, bėgdamas mišku per brūzgynus, pametė savo mauzerį.

Kai kurie partizanai savo atsiminimuose mini, kad turėjo ir retesnių pistoletų: mauzerių (Mauser Werke AG), zauerių (Sauer 38H). Tai buvo maži, kompaktiški, patogūs septintukai.

Partizanų ilgųjų ginklų įvairovė buvo daug didesnė. Juos sudarė vokiški, rusiški ir prancūziški karabinai, rusiški ir vokiški pusautomatiniai, retai - ir rusiški automatiniai

šautuvai, rusiški, vokiški, suomiški automatai, rusiški, vokiški, čekiški, prancūziški kulkosvaidžiai.

Populiariausias, dažniausiai naudojamas ir partizanų labiausiai mėgstamas buvo rusiškas pusiau automatinis šautuvas SVT-38/40. Kartais pasitaikydavo ir automatinių rusiškų šautuvų AVT-40. Dažnai tai buvo trofėjai, įsigyti jau 1941m. rusų paniško traukimosi iš Lietuvos metu (iki 1941 m. birželio rusai jų buvo pagaminę apie 1 mln. vienetų, net vokiečiai trofėjiniais SVT-40 oficialiai apginkluodavo savo fronto dalinius).[1] Šaudydavo jie pavieniais šūviais, o AVT-40 - ir serijomis, turėjo didelį šaudymo nuotolį su stipria pramušamąja galia. Partizanai meiliai vadindavo juos „dešimtukais", rečiau – „dešimtšūviais". Šovinių dėtuvės buvo po 10 šovinių, joms batsiuviai su mielu noru pasiūdavo prie diržų prisegamus šovinynus - tereikėdavo tik duot odos. Jais buvo ginkluoti K. Grimža-Kulka, A. Grimža-Gluosnis, J. Šileika-Švedrys, A. Velanis-Tigras, A. Blauzdys-Konkurentas ir kiti vyrai.

Retas ginklas buvo vokiškas „dešimtšūvis" - pusiau automatinis šautuvas Walther Gewehr-43, pradėtas gaminti 1943 m. Tai nelabai sėkmingas vokiečių bandymas nukopijuoti rusišką pusiau automatinį šautuvą SVT-40. Juo buvo ginkluotas Žaibo būrio partizanas Vladas Žemaitis-Audra. Tai buvo taiklus, tačiau labai kaprizingas, reikalaujantis ypatingos priežiūros ginklas - užbyrėjus žemių ar dulkių, jis užsikirsdavo, nebeveikdavo, o, susidūrus su priešu akis į akį, tai galėdavo kainuoti gyvybę. Dėl to ir buvo nemėgstamas, naudojamas tik „iš bėdos."

Labai dažnai buvo sutinkamas vokiškas karabinas Mauser 98K - pagrindinis ir masiškiausias vokiečių kariuomenės pėstininkų šaunamasis ginklas. Patyrusio šaulio rankose jis buvo patikimas, tikslus, taiklus, su galingu šoviniu, tačiau, palyginti, sunkus. Jis vadintas paprastai – vokišku šautuvu. Juo buvo ginkluotas J. Kadžionis-Bėda.

Rusiškas Mosino 1938m. pavyzdžio kavaleristų karabinas – lengvesnis bei trumpesnis už vokišką, kaip ir dauguma rusiškų ginklų, paprastas, patikimas ir taiklus. Vadintas rusišku karabinu, „mosinais", „mosinkomis", „rusiškomis trilineikomis"arba rusiškais šautuvais. Buvo populiarus ir vertingas ginklas.

Rusiškas Mosino pėstininkų šautuvas buvo labai ilgu vamzdžiu, o, uždėjus durtuvą, su juo jau nebeįeidavai į trobą. Nors ir buvo taiklus, tačiau labai nemėgstamas, vadintas „rusiška kačerga" ir naudotas tik „iš didelės bėdos."

Iš Vietinės rinktinės plechavičiukai buvo parsinešę 7,5 mm kalibro prancūziškų šautuvų MAS-36. Jų nepeikė ir naudojo tol, kol turėjo šovinių. Juos taip ir vadino – prancūzišku šautuvu, „prancūzais."

Rusiškas 7,62 mm kalibro automatas PPŠ-41 (Špagino pistoletas-kulkosvaidis) buvo masiškiausias rusų kariuomenės automatinis ginklas, jų buvo pagaminta net 6,1 mln. vienetų.[4] Tarp partizanų buvo dažnas, tačiau ne ypač vertinamas ginklas. Ilgiau šaudant, įkaitus vamzdžiui, kulkų sklaida buvo didelė, o pramušamoji galia sumažėdavo tiek, kad iš toliau nebeperšaudavo ir kailinių. Partizanai, juokdamiesi, sakydavo, kad tada jų kulkas

galima atmušinėti ir kepure. Juos laikė labiausiai tinkamais artimoje kovoje - kieme, pastatuose ar tarp pastatų, miško kautynėse. Jis šaudydavo serijomis ir pavieniais šūviais, šovinių dėtuvės buvo apvalūs diskai - jame tilpdavo net 71 šovinys, arba rageliai. Tačiau, kaip ginklas, buvo nepatikimas. Dėtuvių spyruoklės, matyt, buvo per silpnos - kartais šovinys diske „užsiskersuodavo,"užstrigdavo ir į vamzdžio lizdą nebūdavo įstumiamas. Kautynėse tai buvo labai pavojinga, tolygu mirčiai. Juo visą laiką buvo ginkluotas A. Jagiela-Ąžuolas, iš pradžių, ir A. Velanis-Tigras, J. Šileika-Švedrys, vėliau juos iškeitę į patikimesnius „dešimtukus."Vadintas rusišku automatu. J.Kadžionis savo prisiminimuose mini, kad kartais partizanai jį pavadindavo „automatu su ripka".

Pasitaikydavo ir labai panašių rusiškų automatų PPD-40 (Degtiariovo pistoletas-kulkosvaidis), kuriais buvo ginkluoti pasienio užkardų „žaliakepuriai." Jie irgi nebuvo labai patikimi, dažnokai užstrigdavo.

Kaimo moterys ir vaikai dėl apvalaus disko PPŠ-41 ir PPD-40 automatus vadindavo „automatu su ripka."Kai kurie partizanai juos perdirbdavo - padarydavo medinę rankeną, kartais nupjaudami ir buožę.

Vokiški 9 mm kalibro automatai MP-38 ir MP-40 - tai vokiečių kompanijos „ERMA" konstruktoriaus H.Folmerio (Heinrich Vollmer) sukurtas ginklas. Vokiečiai jų buvo pagaminę apie 1,1 mln. vienetų.[3] Partizanų buvo vertinamas kaip patogus, lengvas, patikimas, nors ir šaudantis tik serijomis, automatas. Jį vadindavo „pistolke", „mašinke", „vokiška mašinke", „pistolmašinke," vokišku automatu, o metalinę atlenkiamą buožę - „peteliu". Naudotas tol, kol turėta jam šovinių. Galima dar paminėti, kad sovietiniuose šaltiniuose jis klaidingai vadintas „Šmaiseriu," priskiriant šio populiaraus automatinio ginklo sukūrimo nuopelnus konstruktoriui H. Šmaiseriui (H.Schmeisser), kuris nebuvo šio ginklo kūrėjas. Taip gavosi todėl, kad ant šovinių dėtuvės (magazino) buvo užrašas: „Patent Schmeisser C.G.Haenel", nes ginklo konstruktorius H.Folmeris panaudojo H.Šmaiserio užpatentuotą dėtuvę.

Iš retesnių vokiškų ginklų buvo 1943-44 m. pradėtas gaminti šturmo šautuvas su sutrumpintais 7,92 mm šoviniais - MP-44 (arba StG-44), sukurtas jau vokiečių konstruktoriaus H.Šmaiserio (H.Schmeisser). Rusų kariuomenei fronte įgijus pėstininkų automatinių ginklų ugnies pranašumą, nuo 1944m. jų spėta pagaminti apie 400-450 tūkstančių vienetų. Šaudė serijomis ir pavieniais šūviais. Tai buvo labai vertingas, tačiau Aukštaitijoje retai pasitaikantis ginklas, vadintas „šturmgeverka," „štur moviku,"„štурmovka,"„šturmgeveru" ar „šturmine."Didžiausia jų problema buvo tai, kad jam tikdavo tik sutrumpinti šoviniai, kurių turėta per mažai, jų stygių jautė net vokiečių kariuomenė. Vien dėl to vokiečių kareiviai fronte teikdavo pirmenybę automatams MP-38 ir MP-40, kuriems šovinių niekada netruko.

Retkarčiais pasitaikydavo suomių gamybos 9 mm kalibro automatų Suomi KP-31, šiek tiek panašių į rusiškus PPD. Suomiškas automatas buvo labai efektyvus ir patikimas

ginklas artimose, iki 200m nuotolio, kautynėse, daug geresnis už PPŠ-41 ir PPD-40, niekada neužstrigdavo. Diske tilpdavo 69 šoviniai, šaudydavo ir serijomis, ir pavieniais šūviais. Būdavo naudojami ir rageliai po 20, 36 ir 50 šovinių. Gale spynos būdavo atsukamas dangtelis su mažomis skylutėmis apačioje – jį sukant, reguliuodavosi šūvių dažnumas. Be šovinių jis sverdavo 3,6kg, o su pilnu disku šovinių – jau net 6,1kg. Juo buvo ginkluoti Jurgis Dailidėnas, Jonas Abukauskas-Siaubas ir kiti partizanai. Jį vadino paprastai – suomišku automatu. Kartais partizanai jį perdirbdavo – nupjaudavo medinę, o vietoj jos pritaisydavo atlenkiamą metalinę buožę su rankena, nuimtus nuo vokiško MP-38/40 automato, kuriam jau nebeturėdavo šovinių. Tokį perdarytą automatą nešiojosi J.Abukauskas-Siaubas (Kng.Margio rinktinė, Užpalių kraštas). Vienoje grupinėje Prisikėlimo apygardos Kng. Žvelgaičio rinktinės partizanų nuotraukoje matyti, kad taip perdirbtą suomišką automatą turėjo ir dar vienas partizanas.

Labai retas ginklas buvo vokiškas automatas MP-28. Jo šovinių dėtuvė buvo šone, įsidėdavo horizontaliai, tad visada kliūdavo, miško sąlygomis buvo nepatogus.

Rusiškas automatas PPS-43 buvo lengvas, patikimas, patogus, kompaktiškas, su atlenkiama metaline buože ginklas, dažnai partizanų vadintas „desantiniu." Deja, jų partizanai turėjo mažai, buvo, palyginti, retas ginklas. Juo buvo ginkluotas būrio vadas, aviacijos ltn. A. Žilys-Žaibas. Vienoje iš knygos nuotraukų matyti partizanas, ginkluotas PPS-43 automatu su medine buože. Žinoma, kad suomiai trofėjinius PPS-43 automatus perdirbdavo – kad būtų patogesni, stabilesni, taiklesni, nuimdavo metalinę atlenkiamą ir pritaisydavo medinę buožę. Matyt, tai ir buvo suomių perdaryto PPS-43 variantas.

Rusiškas pėstininkų Degtiariovo kulkosvaidis DP-27 buvo populiarus, patikimas ir geras ginklas, tačiau turėjo bjaurią savybę – einant, krestelėjus, diske labai barškėdavo šoviniai (metalas į metalą). Jokie bandymai jį „pataisyti" negelbėjo. Aukštaitijoj buvo vadinamas paprastai: lengvuoju, rankiniu arba „lėkštiniu" kulkosvaidžiu, nes turėjo didelį, plokščią diską, kuriame tilpdavo 47 šoviniai. Kai kur dar buvo vadintas „degtiariovu"ar pravardžiuojamas „degtiariovka," „rusišku bliūdu," „degtiorais," o kaimo moterys ar vaikai vadino „kulkosvaidžiu su petelne"(keptuve).

Čekoslovakiški kulkosvaidžiai Brno ZB-26 arba ZB-30 buvo labai populiarūs ir patikimi ginklai. Jų taikiklis buvo kairėje pusėje, turėjo 20 šovinių dėtuves, buvo galima, nykščiu pasukus ratuką-reguliatorių, labai lengvai keisti šaudymo režimą: šaudyti ir serijomis, ir pavieniais, kaip šautuvo, šūviais. Perkaitęs vamzdis irgi būdavo lengvai ir greitai pakeičiamas. Partizanų jie buvo vadinami „Broniukais" arba čekais, čekiškais kulkosvaidžiais. Tai buvo labai geras, modernus, šiuolaikiškas, pats mėgstamiausias taiklaus šaulio, Algimanto apygardos vado A. Starkaus-Montės ginklas.

Į jį labai panašus buvo britų lengvasis kulkosvaidis Bren. Toks pavadinimas kilo iš dviejų žodžių - Brno (Čekoslovakija) ir Enfield (JK) - trumpinio, nes anglai pagal patentą perėmė ZB-26 konstrukciją ir ją nežymiai pakeitė (ypač skyrėsi lenkta dėtuvė,

kurioje tilpo 30 šovinių). Iš archyvų žinoma, kad Bren kulkosvaidžiu 1944m. vasarą vokiečiai buvo apginklavę vieną Subačiaus apsaugos (savisaugos) būrį. Matyt, tai buvo vokiečių trofėjai, 1940m. paimti prie Diunkerko.

Iš Vietinės rinktinės vyrai buvo parsinešę 7,5 mm kalibro prancūzų gamybos kulkosvaidžių MAS M1924/29, vadinamų „prancūziukais", „prancūzais" arba tiesiog prancūziškais kulkosvaidžiais. Jų dėtuvėse tilpdavo 25 šoviniai, efektyvus šaudymo nuotolis siekdavo 1000m, sverdavo 9 kg. Jų niekas nepeikdavo ir naudojo tol, kol turėjo šovinių.

Žaibo būryje partizanai turėjo du nuo pamuštų rusų tankų nuimtus kulkosvaidžius. Tai buvo Degtiariovo tankiniai kulkosvaidžiai DT-29. Jie turėjo reguliuojamą, sustumiamą metalinę buožę, trijų eilių, 63 šovinių, apvalų, storą diską. Buvo labai patogus, patikimas, kompaktiškas ginklas su tankesne ugnimi, nei „lėkštinis" DP-27. Vyčio apygardos partizanų jie buvo vadinami „tankiukais,"„štuceriais." Juo buvo ginkluotas Žaibo būrio partizanas M. Timinskas-Maras, Bronius Dailidėnas ir kiti.

Vokiškas kulkosvaidis MG-34 buvo geras, patikimas ginklas. Jį vadino paprastai - vokišku kulkosvaidžiu.

Dar geresnis, patikimesnis ir, kas ilgame žygyje svarbu, truputį lengvesnis buvo vokiškas kulkosvaidis MG-42, kurio šaudymo tempas siekdavo net 1200-1500 šūvių/min. Dėl savo tankios, galingos ugnies buvo vadinamas „vokišku pjūklu," „pragaru,"o kai kur - net „elektriniu kulkosvaidžiu". J.Abukausko-Siaubo prisiminimais, Dusetų krašto partizanai jį vadindavo „bistriuku." Jais buvo ginkluoti Audros būrio vadas F. Stasiškis-Smūgis, Žaibo būrio partizanai Jonas Gečiauskas-Garvežys, Juozas Kirkus-Plienas ir kt. Žygyje jį nešdavosi kaip kuolą ar baslį užsimetę ant peties, ranka prilaikydami už rankenos. Tereikėdavo tik vieno staigaus judesio, kad jis persiverstų per petį, būtų sugriebtas kairiąja ranka ir iškart „atidengtų ugnį". Partizaninis gyvenimas buvo įpratinęs pataikyti ne tik į matomą taikinį, bet, nakties metu, ir į garso vietą. Vokiški kulkosvaidžiai šaudymui naudojo šovinių juostas (po 300 šovinių) bei „keksiuko"formos šovinius apkabas (magazinus), talpinančius 50 šovinių.

Vyčio apygardos Vėtros būrio partizanų vadas B. Juospaitis-Direktorius buvo ginkluotas labai patogiu, kompaktišku lenkišku rankiniu kulkosvaidžiu RKM wz.28 (Colt R75 versija), o Vyčio apygardos vardas M. Šemežys-Aras - vokišku kulkosvaidžiu MG-15, naudotu bombonešių ginkluotėje (atsisakius aviacijoje 7,92 mm kalibro ginklų, jie buvo perdirbti - pritaikyta buožė, kojelės, diržas, gilzių kreiptuvas - ir perduoti antžemyniniams liuftvafės daliniams).

Žaibo būrys iš rusų buvo „atmušęs" ir sunkųjį kulkosvaidį Maksim 1910, tačiau jo su savim nesitampydavo, laikydavo paslėpę.Vadindavo jį paprastai: Maksimu arba „Maksimka."Jį partizanai 1944-45m. naudodavo tik pozicinei, žiedinei įtvirtintų stovyklų gynybai, o mažų kovinių grupių mobiliai, manevringai taktikai, jis netiko.

Didelė problema buvo šaudmenų įsigijimas. Prie Troškūnų rusai 1940-41m. buvo pastatę, ruošdamiesi Vokietijos puolimui, karinį lauko aerodromą. Į šalia statomus sandėlius siauruoju geležinkeliu buvo privežę daugybę aviacinių bombų, įvairaus kalibro šovinių atsargų. Skubiai traukiantis, sandėliai buvo susprogdinti (yra duomenų, kad tai padarė Troškūnų valsčiaus sukilėliai). Bandyta rinkti ir panaudoti likusius šovinius, tačiau šie jau nebetiko - galingo sprogimo bangos buvo deformuoti.

Šaudmenys, kaip ir ginklai, buvo randami buvusių mūšių vietose, jų daug turėjo prisirinkę vietiniai gyventojai. Tačiau tokie šoviniai buvo nepatikimi, be garantijos - nežinoma, kokiomis sąlygomis jie buvo laikyti, galėjo atidrėkti ir reikiamu momentu „nesuveikti" parakas. Dažnai tokie šoviniai dėl oksiduotos, pažaliavusiu paviršiumi tūtelės, šaudant, įkaitus vamzdžiui, prisvildavo, įstrigdavo vamzdžio lizde - jį tekdavo išmušti tik didele jėga, bato kulnu stipriai trenkiant į ginklo spyną. Mūšio metu tai priversdavo trauktis, o kartais baigdavosi ir tragiškai, mirtimi, kaip J. Šileikai-Švedriui. Vokiški šoviniai, palyginti su rusiškais, išsilaikydavo geriau.

Partizanai klausinėdavo žmonių, kas iš gyventojų turi pasislėpę ginklų ar šovinių. Paskui kreipdavosi su prašymu į ginklo savininką, kartais ginklą išmainydavo į paklausią prekę ar daiktą, kartais pirkdavo. Pvz., partizanas A. Simanonis-Bagočius automatą PPŠ-41 ir tris granatas pirko mainais už odą batams siūti. Šovinių ir ginklų partizanai kartais paimdavo ir kautynėse, kartais jų įsigydavo iš rusų kareivių - pirkdavo, keisdavo į lašinius ar samagoną, jų parūpindavo ir miestuose gyvenantys jų rėmėjai, pogrindininkai. Ginklai ir šoviniai buvo atimami iš kolaborantų: partinių ir sovietinių aktyvistų, skrebų, milicininkų ir kt. 1944m. vasarą, per Lietuvą slenkant frontui, už naminę ir lašinius iš rusų kareivių frontininkų buvo galima įsigyti vokiškų trofėjinių ginklų.

Kadangi nebuvo jokio tiekimo, partizanų vadovybė buvo priėmusi sprendimą, kad iš gyventojų, nedalyvaujančių partizaninėje kovoje, galima reikalauti atiduoti, o, nesutinkant, ir konfiskuoti, jų slepiamus ginklus, šaudmenis bei kitus, jiems reikalingus, karinius reikmenis.

Rusai, žinodami apie šaudmenų stygių, kartais partizanams, tartum netyčia, „pamesdavo" specialiai pagamintų diversinių (sabotažinių) šovinių. Dažniausiai jie būdavo dvejopo veikimo. Vieniems, dėl per mažo parako kiekio, vamzdyje įstrigdavo iššauta kulka, ginklas užsikirsdavo, nebeveikdavo, kas mūšyje kartais būdavo tolygu mirčiai. Kiti šoviniai vietoj parako būdavo prikimšti sprogmenų (dažniausiai trotilo). Šaunant, jie sprogdavo, išplėšdami vamzdį, ginklo spyną, galėdavo smarkiai sužaloti ar net užmušti šaulį. Dėl to partizanai visada turėdavo būti budrūs ir atsargūs, ypač radę naujų, įvairiose vietose pamestų šovinių.

Seni, oksiduotomis gilzėmis, įtartini šoviniai buvo patikrinami - išimdavo kulką, išpildavo paraką ir žiūrėdavo, kaip atrodo kapsulė. Ji turėdavo blizgėti. Jei kapsulė

būdavo patamsėjusi, ji jau nebeįskeldavo parako. Tokie šoviniai būdavo „remontuojami“ - išimdavo seną ir vietoj jos įdėdavo medžioklinio šovinio kapsulę, o nebirų, supuolusį paraką, pakeisdavo nauju, biriu.

Šovinių atsargas partizanai kaupdavo ir laikydavo užkasę aukštesnėse, sausesnėse vietose po žeme. Kad jie nesudrėktų, nesušlaptų, tam panaudodavo labai paprastą ir efektyvų būdą: tuščias metalines šovinių dėžes, vokiškų dujokaukių bakelius, stambaus kalibro sviedinių tūtas, kurias užpildydavo solidolo tepalu ir į jį susmaigstydavo šovinius. Net ir dabar, praėjus 70-80 metų, tokie šoviniai yra puikiausiai išsilaikę, kaip nauji.

„Kišeninė artilerija“ – tai priešpėstinės rankinės granatos, turinčios didelę smogiamąją galią artimoje kovoje, suartėjus su priešu. Jos buvo skirstomos į ginamąsias ir puolamąsias. Daug vokiškų ir rusiškų granatų prisirinkta praslenkant Rytų frontui. Iš pradžių turėta daug ilgakočių puolamųjų (ofenzyvinių) vokiškų granatų M-24 - jas partizanai vadino „kotinėmis.“ Ant jų užmovus specialų, vamzdžio formos, metalinį gaubtą su įpjovomis, jos virsdavo gynybinėmis. Ilgas medinis kotas suteikdavo stabilizuojantį privalumą - granatos nenuriedėdavo, o tik pasisukdavo pagal savo išilginę ašį ir sprogdavo ten, kur ir būdavo numetamos. Vokiškos puolamosios, „kiaušininės“ granatos, buvo lengvos, plono metalo, veikė daugiau sprogimo jėga, o ne skeveldromis. Rusiškos „špižinės“ ginamosios (defenzyvinės) granatos F-1 buvo briaunotos, su grioveliais, todėl partizanų vadintos „rupūžinėmis.“Griovelių paskirtis buvo ne tik ta, kad ji suskiltų į smulkias skeveldras (iki 200), bet ir kad būtų patogu ją pririšti ir panaudoti kaip miną. Puolamosios RG-42 granatos dėl joms būdingos formos vadintos „cilindrinėmis,“ rusiškomis granatomis, puolamosiomis.

Dar viena rankinių granatų rūšis – sunkiosios, prieštankinės granatos. Dažniausiai jomis užpuolimo metu sprogdindavo mūrines stribų būstines, gynybai naudojamus rūsius. Tačiau kartais granatos nesuveikdavo, pavesdavo. Pvz., sykį į Troškūnų stribų būstinę pro langą, susirinkimo metu, įmetus prieštankinę granatą, ji, dideliam partizanų nusivylimui, nesprogo.

Visada vieną granatą partizanas nešiodavosi kaip asmeninę, kad, patekęs į beviltišką padėtį, galėtų susisprogdinti.

Be šių, buvo dar viena, retesnė granatų rūšis - tai vokiškos šautuvų granatos, partizanų vadintos „šompolinėmis“ (vok. gewehrgranaten). Jos turėjo cilindro formos metalinį korpusą, kurio viduje buvo sprogmenų (amonalo) užtaisas. Priekyje įtaisytas sprogdiklis, gale - sijonėlio formos stabilizatorius ir šompolas, įkišamas į vokiško karabino Mauser 98K vamzdį. Šovinys buvo tik su parako užtaisu, o jo galas užkištas mediniu kaišteliu. Šūvio metu šautuvo vamzdyje susidariusios dujos didžiule jėga išstumdavo į vamzdį įkištą šompolą su granata, kuri nuskriedavo 150 metrų į priekį. Sprogimo metu skeveldrų veikimo radiusas buvo apie 35-45 m. Jos buvo naudojamos puolant ir ginantis, taikant į tolimesnius priešo objektus - pastatų langus, kulkosvaidžių lizdus,

priešo pozicijas grioviuose, duobėse, žvyrduobėse ar apkasuose. Jos efektyviai naudotos 1944-45 m., t.y., tol, kol jų turėta. Esant reikalui, jas būdavo galima panaudoti ir kaip paprastas granatas - tereikėdavo atsukti jos galą, patraukti virvutę ir mesti.

Praslinkus frontui, partizanai, kartu su ginklais, prisirinko ir vokiškų, rusiškų pėstininkų bei prieštankinių minų. Jas kartais panaudodavo minuodami kelius - mašinų su NKVD kareiviais ir skrebais sprogdinimui, taip pat bunkerių užminavimui. Ryšininko J. Barisos-Vytenio prisiminimais, Liūto rinktinės vadas J. Kaulinis-Miškinis planavo susprogdinti važiuojantį traukinio sąstatą su tremtiniais, tačiau to sumanymo atsisakė - būtų buvę ir tremtinių aukų, o išlaisvintus žmones rusų kariuomenė, „šukuodama“ apylinkes, vis tiek būtų sugaudžiusi, o dalį - ir sušaudžiusi. Vieną kartą jis minas panaudojo, susprogdindamas automašiną su NKVD kareiviais Vyžuonų apylinkėse.

Kai kurie būriai turėjo vokiškų pancerfaustų - prieštankinių granatsvaidžių (vok. „šarvuotas kumštis“). Juos panaudodavo puolant stribų būstines, rusų įgulas - pramušdavo mūrinių būstinių sienas, duris, „nutildydavo“ kulkosvaidžius. Pancerfaustais naudotis reikėjo patyrimo - dėl šūvio metu išmetamų nuodingų dujų ir liepsnos, arti šaulio, o ypač - užpakaly jo, turėjo būti tuščia (ypač negalėjo būti žmonių).

Lietuvos partizanai jokios paramos, tiekimo, aprūpinimo iš užsienio negaudavo, todėl negalėdavo atnaujinti ir savo ginkluotės – ji, metai po metų, seno ir prastėjo. Dėl šovinių trūkumo teko atsisakyti prancūziškų šautuvų ir kulkosvaidžių, vokiškų automatų, ėmė vyrauti rusiški ginklai. Tai buvo būdinga tik lietuvių, latvių, estų ir ukrainiečių partizaniniams judėjimams, atsidūrusiems už „geležinės uždangos.“

J.Kadžionio-Bėdos atsiminimais, šovinius vokiškam parabeliui teko gaminti pačiam - tam tiko rusiško automato PPŠ šoviniai: tereikėdavo, nupjaunant, sutrumpinti tūtelę ir pagal jos formą iš švino išlieti kulką.

Be šių, pasitaikydavo ir kitų, retesnių ginklų, pvz., Vytauto apygardos vadas J.Kimštas-Žalgiris buvo ginkluotas net amerikietišku automatu Tompson.

Rusai kovoje su partizanais niekada nenaudojo naujos kartos ginklų - rusiškų automatų AK-47, laikydami juos didelėje paslaptyje ir bijodami, kad jie nepakliūtų į laisvės kovotojų rankas. Net 1965m., vykdant KGB operatyvinę operaciją prieš A. Kraujelį-Siaubūną, buvo naudojami seni ginklai - automatai PPŠ-41.

Pasaulinėje partizaninio judėjimo istorijoje, partizanai visada buvo remiami ginklais, amunicija, finansais bei politiškai tuo suinteresuotų ir padedančių šiai kovai užsienio valstybių. Šaltojo karo laikotarpiu tai buvo ypač būdinga Tarybų Sąjungos vykdomai slaptai, agresyviai ir ekspansyviai užsienio politikai. Ji inspiravo ir visomis priemonėmis rėmė ginkluotos opozicijos (partizaninius) judėjimus užsienio, o ypač - trečiojo pasaulio šalyse. XX a. antroje pusėje Tarybų Sąjunga dalyvavo net 123 užsienio valstybėse vykusiuose kariniuose konfliktuose, karuose, nacionalinio išsivadavimo (partizaniniuose) judėjimuose, perversmuose. Tarybinės armijos Generalinio štabo

Vyriausioji žvalgybos valdyba (GRU) ir Tarptautinio karinio bendradarbiavimo vyriausioji valdyba prie Gynybos ministerijos, buvo pasiuntusi apie 60 tūkstančių specialiosios paskirties kariškių - partizaninio karo specialistų - į daugybę šalių: Alžyrą, Angolą, Bangladešą, Afganistaną, Vietnamą, Egiptą, Jemeną, Kambodžą, Kiniją, Korėją, Laosą, Libaną, Mozambiką, Nikaragvą ir daugybę kitų.[2] Savo teritorijoje ir socialistinėse Rytų bei Vidurio Europos valstybėse Tarybų Sąjungos slaptosios tarnybos (KGB ir GRU) buvo įkūrusios daugybę mokymo bazių įvairiausių tautybių partizaninio karo specialistų ruošimui ir panaudojimui užsienio šalyse.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos, J.Abukausko-Siaubo, J.Barisos - Vytenio prisiminimais ir įvairiais rašytiniais šaltiniais, taip pat:

[1] Solonin, Mark. 1941-ųjų birželis. Galutinė diagnozė. Vilnius: Briedis, 2017, p. 31.
[2] Bojarskij, Viačeslav. Partizanstvo včera, segodnia, zavtra. Moskva: Granica, 2003, VI sk.
[3] Prieiga internete: https://ru.wikipedia.org/wiki/MP_38/40. 2018-03-03.
[4] Prieiga internete: https://lt.wikipedia.org/wiki/Georgijus_Špaginas. 2018-03-03.

Partizanų apsirūpinimas maistu: „kalėdojimas“ ir „žebravojimas“

Troškūnų, Kavarsko, Taujėnų apylinkėse apsirūpinimą maistu partizanai vadino „kalėdojimu“ arba, lenkišku žargonu, „žebravojimu.“

1944-45 m. partizanus dažniausiai maitindavo jų šeimos - jie arba patys ateidavo pasiimti maisto atsargų, arba į mišką atnešdavo jų šeimos nariai. Kartą V.Simanonytei iš Mackeliškių k. benešant broliui Antanui - Bagočiui maistą, pradėjo šaudydami vytis rusų kareiviai. Brolis, išbėgęs į pamiškę, jai davė ženklą - mojo ranka žemyn, liepdamas: „Gult!,“ tačiau sesuo atbėgo į mišką, laimei, net nesužeista.

Tuo metu būdavo dideli partizanų būriai, susirinkdavo ir daugiau nei šimtas vyrų. Būdavo paskirtas virėjas, kuris katile išvirdavo sriubos.

Žiemai partizanai ruošdavosi iš anksto – kaupdavo maisto atsargas, palikdami jas saugoti pas patikimus rėmėjus. Ištrėmus partizanų šeimas, partizanai rudenį, po gyvulių skerstuvių, būdavo priversti „kalėdoti“ - naktį eidavo būreliais pas numatytus tą naktį aplankyti ūkininkus ir prašydavo paaukoti maisto produktų žiemai. Aukodavo, kiek kas galėdavo, vieni daugiau, kiti mažiau: kas duodavo visą lašinių paltį, kas

atpjaudavo lašinių bryzą, vienas nukabindavo kumpį, kitas - dešrų. Partizanai maisto produktus dėdavo į maišus ir nešdavosi ant peties. Buvo renkami tik rūkyti, negendantys maisto produktai. Surinktas atsargas palikdavo saugoti pas patikimus gyventojus, o prireikus ateidavo pasiimti arba atveždavo ryšininkas ar rėmėjas. Kadangi susidarydavo daug, įvairaus dydžio ir skirtingo rūkymo lašinių bryzelių, tai galėdavo sukelti įtarimą kratas darantiems skrebams. Dėl to buvo stengiamasi, neužtraukiant žmogui bėdos, pas vieną gyventoją didelių maisto atsargų nelaikyti. Aukojamas maistas, kaip minėta, dažniausiai būdavo lašiniai, kumpiai ir dešros, o labai retai, kaip delikatesas, ir skilandžiai („kindziukai“). Svogūnai būdavo kaip priedas prie maisto.

Labiausiai ir nuoširdžiausiai aukodavo vidutiniai ir vargingiau gyvenantys ūkininkai. Apie turtingiausius ūkininkus buvo net posakis: „Jeigu stogas skardinis, tai ten net neik!“ Atėjus prašyti paremti laisvės kovotojus maistu, tas taip imdavo skųstis, aimanuoti, kad, atrodydavo, jog jis yra vargšas, tai jam reikia paaukoti.

Kartą Butageidžio kuopos partizanas J.Šileika – Švedrys (Juzukas) su keliais būrio vyrais „žebravodami“ užėjo pas turtingą ūkininką, o tas puolė dejuot: „Ojojoj, taigi mes nieko neturim, vos galą su galu suduriam!“ Juzukas supyko ant tokio „nieko neturinčio“ ir tarė: „Nelabai norisi tikėt, kad nieko neturit, mes tuoj patikrinsim!“

Užlipo ant aukšto pasižiūrėti, o ten, pasirodo, gėrybių tiek, kad net kartys „lūžta,“ „nors vežimu vežk“ - sukabintos lašinių paltys, kumpiai, dešros, skilandžiai, didžiausios maisto atsargos. Ir ne tik šįmetinio, bet ir pernykščio bei net užpernykščio skerdimo. Partizanai prisidėjo maišą „gėrybių,“o Švedrys išeidamas tarė: „Kadangi jūs nieko neturit, tai mes nieko nepaėmėm!“

Tačiau tai nebuvo absoliuti taisyklė, kai kurie turtingi ūkininkai irgi kiek galėdami padėdavo maistu. Repšėnų k. turtingų ūkininkų Vėžių šeima - Teklė Vėžienė, dukra Anelė - partizanus visada nuoširdžiai remdavo, nieko negailėdavo ir neskaičiuodavo.

Ryšininkai ir ryšininkės iš patikimų ūkininkų irgi rinkdavo partizanams maistą, kaupdavo atsargas, o žiemą šie užeidavo jų pasiimti.

Kartais ateidavo į svečius kitų būrių partizanai, susidarydavo didelis skaičius žmonių, kuriuos reikėdavo pamaitinti. Tada būrio vadas A.Jagiela-Ąžuolas nurodydavo, iš kurio ūkininko paimti bekoną ar telyčią. Aišku, tas žmogus, iš kurio buvo paimamas gyvulys, „laimingas nesijautė,“ todėl buvo stengiamasi gyvulį konfiskuoti iš okupantams ištikimų palaižūnų, sovietinių aktyvistų arba iš valstybinio ūkio.

Partizanai dažnai pas ūkininkus užeidavo pavalgyti, paprašydavo, kad šie šilto maisto atneštų jiems į mišką. Jie niekada nesinešiodavo, kaip rusai, katiliukų, tik kai kurie turėdavo gertuves („baklages“).

J. Kadžionio-Bėdos partizanavimo metu A. Jagielos-Ąžuolo būryje būdavo tik sausas maistas, nebuvo nei virėjo, nei virtuvės. Lašinius su svogūnais patys pasikepdavo ant keptuvės, šalto, neskanaus miško vandens atsigerdavo iš stovykloje iškasto negilaus

šulinėlio, kai būdavo šalta - užkaisdavo aviečių arbatos. Tik išskirtiniais atvejais, gavus šviežios mėsos, J.Šileika-Švedrys išvirdavo sriubos. Papartynėje esančioje partizanų stovykloje ant eglės šakos visada kabėdavo lašinių paltis - kiekvienas galėdavo atsipjauti, kiek jam reikėdavo.

Kartais dėl netinkamo, grubaus elgesio kildavo ir konfliktų. 1945 m. gegužę į Papartynės k. esantį Patamsių vienkiemį užėjo P.Semėnas-Jaguaras su draugu, jaunu vaikinu iš Mackeliškių k., berods, A. Simanoniu-Bagočium. Semėnas pradėjo reikalauti maisto, o senasis šeimininkas Jonas Patamsis, jau turintis beveik 80 metų, kažkada buvęs stiprus vyras, atsakė: „Mes partizanus ką tik parėmėm, o vakar užėję skrebai dar mus ir apvogė. Maisto visai nebeliko, vos galus suduriam! Juk pas mane glaudžiasi dukra su trim mažais vaikais, o jų tėvas suimtas, kali Vorkutos lageryje. Kaip man juos visus išmaitint!?“

Tačiau Jaguarui tai buvo nė motais - jis pabandė praeiti tarp „pečiaus“ ir sienos esantį tarpą bei užlipti kopėčiomis ant aukšto. Šeimininkas stojo jam skersai kelio, tas pradėjo ant jo rėkt, trenkė į veidą, sukruvindamas lūpas. Jonas Patamsis dėl tokio grubaus elgesio labai įsižeidė, supyko, net negalvojo nusileisti, „stojo piestu“ - irgi pradėjo garsiai ant jo šaukt. P.Semėnas-Jaguaras pagrasino padegti namus. Tada ant jo šaukdama ir gėdydama puolė duktė Julija, kurios vyras kalėjo lageryje. Nieko nepešęs P.Semėnas-Jaguaras išėjo, palikdamas atlapotas duris.

Kartais partizanai iš pieninių (Dabužių mstl. ar bevežant iš Taujėnų pieninės) pasiimdavo sviestą, tačiau tai buvo greitai gendantis maisto produktas, juo pasidalydavo ir su gyventojais.

Konfiskacijas partizanai vykdydavo iš valstybinių ūkių, sovietinių įstaigų, okupacinės valdžios pareigūnų ar šnipų. Susikūrus kolūkiams, ūkininkai taip nuskurdo, kad patys vos beprasimaitino. Partizanai kolūkiams uždėdavo prievolę. Esant aršiam, komunistuojančiam kolūkio pirmininkui, partizanai atlikdavo kolūkinio turto rekvizicijas – išsiveždavo nušovę kiaulę, avių, pasiimdavo grūdų, palikdami raštinį „pakvitavimą,“ kad atsakingi asmenys nebūtų baudžiami. Tačiau dažniausiai veikdavo ne jėga, bet susitarimu - susitardavo su kolūkio pirmininku ar sandėlininku, tie sumaldavo ir atveždavo į sutartą vietą maišą miltų, papjautą bekoną ir kt. Kartais prievolė būdavo ir pinigais. Tais laikais galiojo partizanų vadovybės nustatyta tvarka, kad partizanai per metus, kaip prievolę, galėdavo paimti iš sovietinio tarnautojo vieno mėnesio algą.

Pasitaikydavo atvejų, kai partizanai atlikdavo maisto produktų rekvizavimą iš prasižengusių gyventojų (plepių, įvairių „palaidų liežuvių“, dėl kurių neatsakingų veiksmų partizanai ar jų ryšininkai buvo pastatyti į rimtą pavojų, komunistų ar sovietinių aktyvistų šeimų, skundikų, sovietinei valdžiai pataikaujančių ūkininkų). Tais visuotinio nepritekliaus metais „maisto klausimas“ buvo opus ir ūkininkui (ypač tapusiam kolūkiečiu), ir partizanui. Kartais ir „žaliukai,“ išvarginti pavojų ir sunkių gyvenimo

sąlygų, grubokai reikalaudavo maisto. Tai buvo partizaninio gyvenimo būtinybė, jų išgyvenamumo klausimas. Kai kuriems žmonėms tai paliko nuoskaudų iki šių dienų, nors paremti partizanus, kovojančius už laisvę, buvo kiekvieno tautiečio pareiga. Juk nereikia pamiršti, kad partizanų auka buvo neišmatuojamai didesnė - jie paaukojo ir atidavė viską, ką turėjo - ne tik savo namus, turtą, bet ir artimuosius, šeimas, o, galiausiai, ir savo gyvybes. Todėl niekada negalima pateisinti žmonių, į išsivadavimo kovą ir jos prasmę žiūrinčių labai primityviai, tik per buitinę prizmę - kad partizanai iš jų paėmė duonos kepalą, lašinių paltį ar pan. Kai kurie jų dejuoja ir negali to pamiršti iki šių dienų, kas tik parodo jų tautinį ir pilietinį nebrandumą. Aišku, tokie žmonės ir nestovėjo Baltijos kelyje, jiems tai buvo nereikalinga - jų poreikiai buvo be jokios dvasinės idėjos, tik paprasti, „medžiaginiai", materialūs.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos, K.Patamsio prisiminimais.

Sutartiniai ženklai

Sutartiniai ženklai - tai būtina ir labai svarbi partizanų organizacinės-konspiracinės sistemos dalis. Nors ji labai paprasta, nesudėtinga, nereikalaujanti jokių ypatingų žinių ir pastangų, tačiau jos efektyvumas yra didžiulis. Tai padėdavo partizanams išlaikyti slaptumą, užtikrinti saugumą, sėkmingai veikti, nepatiriant nuostolių.

Siekiant šių tikslų, partizanai su pamiškių gyventojais buvo sukūrę sutartinę signalinę sistemą, kuri apie apylinkėse esamą padėtį pranešdavo pagal tris variantus - ramu, padėtis neaiški, pavojus, arba, nesant galimybių, pagal du variantus - saugu / nesaugu. Tam būdavo naudojami gerai matomose vietose išdėstyti ir iš saugaus atstumo, neišeinant iš miško, gerai matomi plika akimi arba pro žiūronus, sutartiniai ženklai.

Tais laikais tvartų ar klojimų galuose, pastogėse visada būdavo pristatyta įvairaus ilgio lentų, karčių, vežimo ienų. Partizanai susitardavo su ūkininkais, kad pavojaus atveju viena kartis bus iškišta virš stogo, bus pasvirusi ar pro stogo kraštą kyšos kelios kartys, į sieną bus atremta lenta, iena, vežimo „drobina" ar kitokios kombinacijos. Pastogėje, vienoje arba kitoje sutartoje vietoje, galėdavo būti pakabintas dalgis ar grėblys, į sieną atremtas šluotražis ar kastuvas. Šulinio svirtis galėjo būti pakelta arba nuleista, su kibiru ar be jo. Ant tvoros tam tikroje vietoje galėdavo būti padžiauti skalbiniai ar skudurai, tarp kurių turėdavo būti sutartas, kažkuo išsiskiriantis. Tokiais ženklais būdavo ant tvoros ar prie šulinio stovinčių „žėglių", „stulpų" ar „kemėrų" pamauti stiklainiai,

puodynės ar ąsočiai, keičiant jų išdėstymą, skaičių, užmaunant puodą ant jo viršūnės ir pan. Net iš kilometro atstumo per žiūronus gerai matydavosi namo skliauto langelis - jis galėjo būti uždarytas, pravertas, uždengtas skuduru ar pan. Ženklams labai tiko namų langų langinės (uždarytos, privertos, viena priverta ir t.t.), užuolaidos - pagal susitarimą užtrauktos, pusiau užtrauktos, visai užtrauktos, taip pat vazonėliai ar kiti daiktai ant palangės, juos padedant sutartoje vietoje ar nuimant, keičiant jų išdėstymą, skaičių.

Kartais, jeigu leisdavo galimybės, būdavo dviguba sutartinių ženklų sistema. Tokiu atveju greitam įspėjimui būdavo naudojami patys patogiausi, arčiausiai, „po ranka," esantys daiktai: langų užuolaidos, vazonėliai ar įvairūs kiti daiktai ant palangės. Juk staiga užgriuvus rusams ir skrebams, kurie irgi nujautė apie sutartinius ženklus, ūkininkas jau nebegalėdavo eiti į lauką, pvz., pakelti karties ar pan.

Būdavo ir sutartiniai garso signalai: kieme - vaikai, o pamiškėse – piemenukai garsiai dainuodavo sutartas pavojaus atvejui dainas. Kadangi vienkiemiuose ūkininkai turėdavo priekalą - perspėdami apie pavojų, garsiai kaldavo, lygindami kokį nors gelžgalį ar plakdami dalgį.

Valerijos Čekanauskaitės prisiminimais (Papartynės k.), esant „zapūdui," ji su seserimis užsirišdavo baltas skareles ir eidavo ravėti daržų. Vasarą ant kamaros langelio palangės, esant pavojui, padėdavo kopūsto galvą, žiemą langelį uždengdavo baltu skuduru.

Tačiau skrebai kartais panaudodavo gudrybę, kurios vos pavyko išvengti J.Kadžioniui-Bėdai. Išėję iš ūkininko lauko keliuku, jie, prisidengdami mišku, netikėtai sugrįžo atgal į vienkiemį. Tai buvo eilinė atsargumo pamoka Bėdai, kuris vos nepapuolė į jų spąstus. Taip dažnai elgdavosi ir karinės-čekistinės grupės - išėję iš ūkininko namų, apsukę ratą, slapta sugrįždavo ir surengdavo pasalą.

Gyventojai labai atsakingai ir pareigingai naudojo sutartus signalinius ženklus, nes nuo to priklausė ne tik partizanų, bet ir jų pačių saugumas.

Remtasi J.Kadžionio-Bėdos, K.Patamsio ir V.Čekanauskaitės-Maslauskienės prisiminimais.

Kova su plėšikais

Partizanams teko kovoti ne tik su rusų kariuomene, NKVD daliniais, pasieniečiais, skrebais, ginkluotu partiniu ir sovietiniu aktyvu, šnipais, „visokio plauko“ kolaborantais, bet ir su partizanais apsimetusiais plėšikais.

Šitų „šaikų“ (plėšikų gaujų) buvo po kelias kiekviename valsčiuje, o kai kurie „veikė“ po kelis ar pavieniui. Partizanų kova su tokiais plėšikais buvo bekompromisinė, be pasigailėjimo.

1947m. pavasarį su Naujokų k. gyventojo Peldžiaus pagalba buvo išaiškinta Dabužių apylinkėse partizanų vardu plėšikaujanti gauja, nebaudžiamai veikusi kelis metus. Naktį atėję plėšikai Peldžių su žmona ne tik apvogė - pasiėmė patalynę, drabužius, batus, maistą, tačiau ir žiauriai sumušė. Tačiau šis iš balso atpažino vieną vagį, netoliese gyvenantį kaimyną Ušacką, ir pranešė partizanams. A.Jagielos-Ąžuolo būrio vyrai pradėjo jį sekti. Kai devyni „gaujos”nariai susirinko eiliniam plėšikavimui, partizanai juos staiga užpuolė, nuginklavo, ištardė ir sušaudė. Dauguma jų buvo nevietiniai, dalis plėšikų, matyt, neatėjo, atsitiktinai išvengdami ir bausmės. Dabužių k. kapinėse komunistinė valsčiaus valdžia ir skrebai juos palaidojo „raudonuose“ karstuose, kaip „nekaltas aukas“.

Taujėnų apylinkėse irgi veikė plėšikų būrys. Vieną naktį jie užsuko pas partizanų ryšininką ir liepė pripilti ir sukrauti į roges kelis maišus grūdų. Ryšininkas iš karto suprato, kad tai ne tikri partizanai, o paprasti plėšikai. Jis peiliu prapjovė maišuose skyles ir nubėgo pranešti Taujėnų garnizonui. Šie, sekdami pribyrėjusių grūdų pėdsakais, atsekė iki sodybos, kurioje šie slėpėsi. Visi pasidavė „be šūvio“ ir buvo nuteisti kalėti.

Taip pat Taujėnų apylinkėse 1951-52m. plėšikavo du jaunuoliai - Gintas Puodžiūnas-Šluota ir Lilija Dvilaitytė. Nors ir nešiojo pusiau kariškus drabužius su Trispalvės antsiuvais, plėšė iš gyventojų laikrodžius, auksinius žiedus, pinigus, drabužius. Patys sakydavo: „Mes „šluotelas“, viską šluojam!“ Nei milicija, nei skrebai jų negaudė. Jų kelio galas irgi tragiškas – partizanų buvo nuginkluoti ir miške įvykdyta mirties bausmė.

Taip pat už plėšikavimus sušaudyti Traupio ir Kavarsko parapijose ir už jų ribų „darbavęsi“ Alkauskas, Gailiušis, Janulis ir kt.

Partizanų vardu, siekdami sukompromituoti partizanų sąjūdį, naktimis plėšikavo ir persirengę skrebai.

Tačiau tai, toli gražu, ne visas partizanų vardu prisidengusių plėšikų sąrašas. Didelė jų dalis sugebėjo išvengti bausmės ir liko nežinomi.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

Tikėjimas ir malda

Tais laikais žmogus, praeidamas pro pakelės kryžių, visada pagerbdavo Kristaus kančią, nusiimdamas kepurę ir persižegnodamas. Kas to nepadarydavo, net ir kitatikis žydas laikydavo prastu, blogu žmogumi. Praeinant pro dirbantį žmogų, visada būdavo palinkima: „Padėk, Dieve!“, o šis atsakydavo: „Dėkui Dievui!” ar „Dėkui, su Dievo pagalba!” Tai rodė pagarbą žmogaus darbui, jo sunkiam triūsui, dvasinį vertybinį bendrumą, stiprų katalikiškos kaimo bendruomenės ryšį. Prie stalo lietuviška šeima sėsdavo ir keldavosi tik persižegnojusi, taip padėkodama Dievui už duoną kasdienę. Kiekvienas šeimos narys - ir suaugęs, ir jau ūgtelėjęs vaikas – visada naują dieną pradėdavo rytine, o užbaigdavo vakarine malda, sakydamas: „Ačiū, Dievuli!”

Sekmadieniais niekas nedirbdavo (atlikdavo tik būtiniausius ruošos darbus), o tėvai su vaikais, geros nuotaikos, šventiškai pasipuošę, važiuoti lineikomis, kalamaškomis ar dviračiais, vykdavo į mišių pamaldas bažnyčioje, eidavo išpažinties.

Tačiau, deja, ir tuo metu pasitaikydavo atskalūnų. Patroškūnėje, netoli miško gyvenęs P.Tamašauskas, buvęs savanoris, Nepriklausomybės kovų dalyvis, tapo laisvamaniu ir buvo taip sukomunistėjęs, kad, vieniems einant į bažnyčią, jis priešingai - tyčia, demonstratyviai, pakelėje ardavo žemę.

Nuo pat ankstyvos vaikystės ir tėvai, ir mokytojai, ir kunigai siekė išauginti dorą, sąžiningą, savo kraštą ir žmones mylintį žmogų, kad jis net ir didžiausių negandų, išbandymų laikais būtų tvirtas, nepalūžtų, išliktų ištikimas krikščioniškajam tikėjimui bei savo Tėvynei. Buvo skiepijamos svarbiausios moralinės-dvasinės vertybės: tikėjimas, teisingumas, dorumas, sąžiningumas, meilė artimui, gerumas, pasiaukojimas, pagarba tėvams, vyresniam žmogui. Tokio auklėjimo aukščiausias tikslas buvo išugdyti žmogaus krikščioniškąją sąžinę - vidinį moralinį-dvasinį pojūtį, būseną, moralinį gyvenimo kelrodį. Jis padėdavo atskirti, kas yra gera, o kas yra bloga, skatino elgtis teisingai, įvertindavo, kaip vidinis teisėjas, žmogaus poelgius. Tai suformuodavo žmogaus tvirtą charakterį, padėdavo jam priimti teisingus sprendimus, gyventi prasmingą, taurų ir atsakingą gyvenimą, nešantį gėrį ir artimiems žmonėms, ir visuomenei, ir Tėvynei.

Dešimt Dievo įstatymų katalikiškoje visuomenėje kiekvienam buvo priimtini ir aiškūs, tai buvo jų kasdienė būtis. Augdami vaikai matydavo gyvą, sektiną pavyzdį: kaip jų tėvai sunkiai dirba, kaip nuoširdžiai meldžiasi, kaip teisingai, dorai gyvena. Šis gyvas tikėjimo, doros pavyzdys tapdavo jų dvasiniu turtu, paveldu, kurį jie perduodavo ir sekančiai kartai.

Krikščioniškasis tikėjimas, tvirtai surištas su tautinėmis tradicijomis, mąstymu, charakteriu, kultūra, kalba, tautos laisve bei valstybės nepriklausomybe, buvo didžiulė, galinga tautą vienijanti dvasinė jėga. Tai buvo pažiūrų bei idėjų vertybinė sistema,

krikščioniškoji – tautinė ideologija, kovos už savo Tautą, Valstybę dvasinis pamatas, kuriuo partizanai ir rėmėsi. Galima pagrįstai teigti, kad tai buvo tarpukario Lietuvos politinės sistemos per labai trumpą istorinį laikotarpį pasiektas didžiulis laimėjimas - naujos, patriotiškos ir pilietiškos kartos, ištikimai dirbančios savo Valstybės labui, išugdymas.

Partizanai, jauni vyrai, visi kilę iš katalikiškų šeimų, ir į būrius atsinešė tas pačias vertybes ir tradicijas. K. Patamsio atsiminimais, 1944–45 m. A. Jagielos-Ąžuolo būryje (Butageidžio kuopa), apsistojusiame miško stovykloje Butleriškio miške, vykdavo bendros rytinės ir vakarinės maldos. Jų metu vadas balsu skaitydavo maldaknygę, o būrio vyrai pritardavo. Iš šalies tai atrodė kaip „dūzgiantis bičių avilys". 1948 m. sumažėjus partizanų skaičiui, J. Kadžionio-Bėdos atsiminimais, partizanai jau melsdavosi kiekvienas atskirai, tik Danutė Davidonytė-Laumė ir A. Simanonis-Sigitas melstis eidavo giliau į mišką. Sekmadieniais, bažnytinių mišių metu, būdavo bendros pamaldos, kurias skaitydavo iš maldaknygės būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas. Jas visada užbaigdavo žodžiais:

Kristaus Kryžiau, padėk mums visuose mūsų gyvenimo įvykiuose,
Kristaus Kryžiau, būk laimėtojas mūsų visuose gyvenimo reikaluose,
Kristaus Kryžiau, būk su mumis,
Kristaus Kryžiau, būk mūsų apsaugotojas prieš mūsų priešus,
O Dieve Visagali, saugok mus nuo ligų ir visų kitų nelaimių,
Nes Tu esi mūsų Sutvėrėjas ir Atpirkėjas visose mūsų gyvenimo dienose.
Amen.

Reikia pažymėti, kad A. Jagielos-Ąžuolo iš maldaknygės skaitoma bendra būrio malda, kaip nelaimės nuojauta, buvo jo ir dviejų bendražygių žūties išvakarėse.

Visi partizanai, išeidami iš namų, buvo savo motinų palaiminti, peržegnoti, visi, pasikabinę ant krūtinės, nešiojo „medalikėlius" ar kryželius, daugelis kišenėje, esančioje arčiau širdies, turėjo įsidėjęs rožančių ar maldaknygę.

Prieš Velykas ir Kalėdas, jeigu būdavo palankios aplinkybės, partizanai eidavo išpažinties.

1945m., prieš Kalėdas, pas Papartynės k. gyvenantį ūkininką Antaną Čekanauską atėjo, kaip ir buvo sutarta, 30 vietinių partizanų (surdaugiečių). Traupio bažnyčios kunigą Antaną Vaškevičių atvežė buvęs (legalizavęsis) partizanas Aleksas Verikas, gyvenęs Pusbačkių k. Šeimyna susirinko seklyčioje, o kitame, šiltajame gale, vyrai pas kunigą ėjo išpažinties. Du partizanai visą laiką, pasikeisdami, stovėjo sargyboje.

Ryšininkei Genei Šeštokaitei-Birbilienei iš Repšėnų k. A. Jagiela-Ąžuolas duodavo pinigų ir paprašydavo Kavarsko bažnyčioje užsakyti mišias už partizanų sveikatą, už Tėvynę, už žuvusius kovos brolius.

Ilgą laiką gyvenant ankštuose, drėgnuose, priplėkusiuose bunkeriuose, poteriai, maldos, rožančiaus kalbėjimas buvo kasdieninis ir ištikimiausias partizano palydovas, jo dvasinė atrama, stiprybė ir viltis. Sunki, kupina pavojų, nerimo, trapi ir nenuspėjama partizaninio gyvenimo kasdienybė tik sustiprindavo tikėjimą, tvirtinantį, kad jų pusėje yra Dievas ir Tiesa. Partizanai, būdami giliai tikintys katalikai, gerai žinojo, kokias fizines ir dvasines kančias dėl tikėjimo idėjos iškentėjo Jėzus Kristus, o jo didi kantrybė, orumas, tylus pasiaukojimas mirties akistatoje buvo jiems pavyzdžiu. J.Kadžionio-Bėdos atsiminimais, partizanai dažnai sakydavo: „Kristus kančias iškentėjo, turime ir mes iškentėt!" Todėl vardan šventos idėjos – Lietuvos valstybės ir tautos laisvės – jie irgi sąmoningai pasirinko labai sunkų, mirtinai pavojingą, bet garbingą kelią: kentėti, aukotis, eiti per kančias, mirtį, netektis, skausmą, be dejonių atlaikyti baisius sunkumus, išbandymus, nešti sunkų laisvės kovos Kryžių iki pergalės, išliekant šioje kovoje garbingais, oriais žmonėmis, katalikais. Tokią pasiaukojančią Tėvynei pareigą galėjo atlikti tik morališkai-idėjiškai stipri, krikščioniškosios-tautinės ideologijos pagrindu išauginta karta, į mirtį dėl tautinės idėjos žiūrinti kaip į garbingą gyvenimo prasmę.

Tačiau, deja, tuo metu niekas iš jų negalėjo ir įsivaizduoti, kad Vakarų laisvasis demokratinis pasaulis, išpažįstantis tokias pačias krikščioniškas vertybes, galėtų palikti mūsų šalį Rytų barbarui žudyt, plėšt, tremt į Sibirą, sodint į kalėjimus. Kaimas, partizaninio judėjimo idėjinė-dvasinė, materialinė, socialinė tvirtovė, atrama, bazė, kiek galėdamas priešinosi okupantams, gerbė partizanus už jų pasiryžimą kovoti, už laisvės idėją, dėl kurios jie buvo pasiruošę paaukoti savo gyvybes, šeimas.

Visuose Raguvos, Kavarsko, Troškūnų, Taujėnų vls. būriuose: Žaibo, Ąžuolo, Vienuolio, Kuprio, Liūto ir kituose, buvo panašios, kaip ir visoje Lietuvoje, maldos tradicijos. Juk laisvės kovą rėmė ir Lietuvos Katalikų Bažnyčia, kunigai, kurių kas trečias buvo nuteistas kalėti Sibiro lageriuose. Jų pastangomis buvo sukurtos partizanų maldos, jiems padedant buvo išleidžiamos maldaknygės. Visa katalikiškoji tautos dalis buvo vieningai nusiteikusi kovoti už tai, kas jai ir priklausė – Laisvę, Nepriklausomybę, Tikėjimą.

Remtasi K. Patamsio, J. Kadžionio-Bėdos, V. Čekanauskaitės-Maslauskienės prisiminimais.

[1] Sibiro lageriuose kalėjo 362 (kas trečias) kunigai ir visi vyskupai, išskyrus vysk. K. Paltaroką (R. P.).

Trumpai apie partizanų slapyvardžius

Slapyvardžiai irgi yra būtina, neatsiejama ir sudėtinė partizanų organizacinės - konspiracinės sistemos dalis. Jų tikslas – užmaskuoti, suklaidinti, apgauti, nuslėpti nuo priešo tikrąją asmens – pogrindininko, partizano - tapatybę.

Jų būta labai gražių, unikalių, savitų, kas rodo partizanų kultūrą, išsilavinimą, brandą, istorijos žinojimą, literatūrinius – poetinius polinkius, jų glaudų ryšį su gamta, istorija, tautosaka. Su retomis išimtinis, dauguma jų turėjo žmogaus sąmonėje susiformavusį garbingą, kilnų, taurų įvaizdį, siejosi su drąsa, kovingumu, tautos herojais, lietuviška mitologija, buvo kaip laisvės, kovos, stiprybės simboliai.

Daug slapyvardžių buvo Lietuvos kunigaikščių vardai (Vytenis, Tautvydas, Daumantas, Vytautas ir kiti). Buvo daug ir gyvūnų, žvėrių, paukščių pavadinimų, pabrėžiančių jėgą, drąsą, ištvermę (Liūtas, Jaguaras, Tigras, Tauras, Stumbras, Vanagas, Aras ir kt.). Būdavo mėgstami ir medžių vardai, tokie kaip Ąžuolas, Beržas, Uosis, Liepa ir kt., pabrėžiantys stiprybę, grožį. Be šitų, naudoti ir gėlių pavadinimai, pabrėžiantys ne tik grožį, bet ir poetiškumą, romantiką: Bijūnas, Jurginas, Rožė, Ramunė, Neužmirštuolė ir kt. Jauniems partizanams dažnai suteikdavo malonybinius slaptažodžius: Jaunutis, Drąsutis, Voveriukas ir kt.

Kai kurie partizanai, turintys gerą, savitą humoro jausmą, pasirinkdavo juokingus, nuimančius įtampą, lengvą šypseną sukeliančius slapyvardžius, pvz., kavarskiečių būrio vadas J.Raudonikis – Patašonas, Butageidžio kuopos partizanai J.Kadžionis - Bėda, J.Bernatonis – Melagis, Gedimino rinktinės vadas E.Daučiūnas – Jokeris ir kt. Buvo ir neįprasti slapyvardžiai: Stalinas, Leninas, Hitleris, Gebelsas, Čerčilis, Paleckis ir kt. Kartais pasitaikydavo ir paprastų, kaimiškų, tarmiškų slapyvardžių: Kirvis, Kaladė, Slivka, Aptiekorius, Bagočius ir kt. Slapyvardžų įvairovė buvo didžiulė, jų visų nesugrupuosi ir nesuminėsi.

Dauguma partizanų ir jų vadų, ilgai ir pastoviai veikiančių savo teritorijoje, turintys daugybę pažįstamų žmonių, savo slapyvardžio nekeisdavo. Pvz., Butageidžio kuopos vadas A.Jagiela -Ąžuolas, Karaliaus Mindaugo Šiaurės - Rytų srities vadas A.Slučka – Šarūnas savo slapyvardžio nekeitė net ir keičiantis pareigoms bei atsirandant naujoms organizacinėms-teritorinėms struktūroms. Tuo tarpu jo bendražygis, Algimanto apygardos vadas A.Starkus-Montė, prieš užimant šias pareigas, turėjo Blindos slapyvardį.

Kai kurie partizanai, vadai, ryšininkai, kurjeriai, veikiantys ne tik savo struktūrinio-organizacinio teritorinio vieneto (apygardos, rinktinės) ribose, o keliaujantys ir po kitas rinktines, apygardas, ryšių punktus, patekdami į miestus, siekiant nuslėpti savo tapatybę, išsaugoti konspiraciją, būdavo tiesiog priversti turėti kelis slapyvardžius, juos pastoviai keisti.

Visada pirmoj vietoj būdavo konspiracija, tad kai kuriuose būriuose ir rinktinėse partizanai turėdavo jų net po du: vieną, sakytinį slapyvardį, skirtą tarpusavio bendra-

vimui, kitą – rašytinį, skirtą dokumentų pasirašymui. Pvz., partizano, Audros būrio vado J. Abukausko sakytinis slapyvardis buvo Siaubas, o rašytinis – Vytenis, juo pasirašinėdamo Audros būrio dokumentus.

Kai kuriose apygardose, rinktinėse, siekiant suklaidinti priešą, buvo keičiami būrių, kuopų pavadinimai – kol priešas susigaudydavo „kas yra kas", praeidavo daug laiko.

Pagal J.Abukausko- Siaubo, J.Kadžionio-Bėdos prisiminimus, taip pat kitus rašytinius šaltinius.

Partizanų ir gyventojų santykiai

1944-45m. Lietuvoje buvo didžiulis tautinis pakilimas, patriotizmas, aukšta kovinė dvasia, žmonės nebijojo rusų okupantų, juokėsi iš jų žemos kultūros, apsileidimo, girtuoklystės. Skrebai, kol dar nebuvo valsčiuose išdėstytos rusų įgulos (garnizonai), artėjant vakarui iš kaimų „maudavo" kuo greičiau į valsčių miestelius, naktį niekur „neiškišdami nosies. Vykstant karui, rusai dar nebuvo sutelkę Lietuvoje didelių kariuomenės pajėgų, todėl puldavo ar „šukuodavo" mišką tik pagal šnipų pranešimus, nors partizanų būdavo kiekviename miškelyje. Partizanai susirinkdavo į stovyklas po 100-200 vyrų, jautė savo jėgą, skrebų nebijojo, o rusų kariuomenė buvo sutelkta tik stambesniuose miestuose, su ja susidurdavo retai.

Vienas iš Lietuvos partizaninio judėjimo bruožų buvo tai, kad partizanai buvo vietiniai, partizanavo savo krašte, tarp žinomų ir pažįstamų žmonių, giminių, draugų, todėl ir santykiai su gyventojais buvo draugiški, su tarpusavio pasitikėjimu ir bendradarbiavimu. Tai partizaninėje veikloje būdavo didžiulis privalumas, taktinis pranašumas. Partizanai, jauni, drąsūs vyrai, visada būdavo nenusimenantys, linksmi, „užkrėsdami" gera nuotaika bei tikėjimu „laisvės rytdiena" ir gyventojus. Juk jie visi tikėjo ir laukė išvadavimo - ateinant „amerikonų" „pirmą arba penkioliktą," tikėjo laisvės ir tiesos pergale prieš juos užgriuvusią baisią neteisybę. Jie niekada nesiskųsdavo ir nesakydavo, kad yra blogai, o visada kalbėdavo, kad bus gerai, tereikia tik turėti kantrybės, nenustoti vilties. Motinos net sakydavo, kad jų dukros tekės tik už partizanų, nes kiti niekam tikę. Aukštaitijos krašte laisvės kovotojai dažniausiai buvo vadinami „miškiniais", partizanais, rečiau - „žaliukais".

Vyčio apygardos, Briedžio rinktinės, Žaibo būrys 1944-45m. buvo kaip „skrajojantis" - niekada vienoje vietoje ilgiau neužsibūdavo. Kaimų žmonės, jaunimas labai norėdavo pabendrauti su partizanais - padarę alaus, juos kviesdavosi į svečius. Šie niekada neatsisakydavo. Iš Mociūnų kaimo galėdavo greitai atsirasti Vičiūnuose, iš ten – Mickūniškių, Jusiškių k. ar kitur.

A.Radzevičiūtės-Ordienės prisiminimais, dažnai Žaibo būrio vaikinai susirinkdavo už Mickūniškių k., link Pienios esančiame A. Mikeškos vienkiemyje. Tai buvo „mergų kiemas," nes šeimoje buvo net keturios seserys Mikeškaitės - Pranutė, Stasė, Kaziūnė, Alenutė - ir brolis Algis. Armonika grodavo Adolfas Radzevičius, jaunimas dainuodavo, šokdavo, o jų tėvai lauke „dabodavo" (saugodavo), ar keliu nepasirodys rusų kareiviai su skrebais. Žaibo būryje buvo labai gerų dainininkų, juos dukterų motinos vadino žentais

B. Keraitytės atsiminimais, Skauradų k. dažni svečiai būdavo A. Aliuko-Kuprio vyrai. Irgi vykdavo šokiai, skambėdavo dainos, akordeonu grodavo muzikantas arba patefonas. Iš jų būrio pats linksmiausias būdavo J. Bernatonis-Melagis. Nors ir nepasižymėjo grožiu, juokaudamas sakydavo: „Kuo aš negražus, svarbu, kad nosis vidury veido!"

Valerijos Čekanauskaitės atsiminimais (Papartynės k.), būdavo „vakaruškos" su Repšėnų ir Surdaugių k. partizanais. Papartyniečiai broliai Alfonsas, Nikodemas, Bronius, Vytautas ir Stasys Stalioniai buvo labai geri muzikantai, turintys gražius balsus vyrai.

Po Mociūnų k. vykusios gegužinės vietinis okupantų pakalikas K. Verikas viską „atraportavo" rusams – kas ir su kokiais partizanais šoko, ką kalbėjo, kas ką lydėjo į namus. Prasidėjo tardymai, grasinimai, mušimai. Žaibiečiai jam nedovanojo - atėjo ir „nupūtė".

J. Kadžionio prisiminimais, Žaibo būriui „dienavojant" Jusiškių kaime, apie tai žinodavo visi aplinkiniai kaimai ir vienkiemiai - jei tik pastebėdavo rusus su skrebais, tuoj bėgdavo partizanams pranešt.

Kai kurie gyventojai, užėjus partizanams, labai bijodavo. Jiems „vaidendavosi" atslenkantys rusai, susišaudymai, neišvengiamas kalėjimas ar Sibiro tremtis. Jie tiesiog drebėdavo, bėgiodavo nuo vieno lango prie kito, naktimis nemiegodavo. Kai kuriems iš baimės „atsidarydavo visi vožtuvai" - pasigirsdavo nebesuvaldomas „pur pur pur."Partizanai tokiais atvejais, iš pagarbos šeimininkams, stengdavosi paslėpt šypsenas, jų neįžeist, apsimest, tartum nieko nepastebėjo.

Iš partizanų pokalbių prie laužo J.Kadžionis-Bėda prisimena vieną papasakotą istoriją. Kartą Žaibo būrio partizanai užėjo „dienavoti" pas vieną ūkininką. Tas ir sako: „Vyrai, bet aš labai bijau!" - „Na ir gerai, - sako partizanai, - jei bijai, tai pabūsim!" Kitą dieną klausia: „Ar dar bijai?" Tas atsakė: „Dar truputį bijau." Šie atsako: „Gerai, tada dar pabūsim!" Trečią dieną ūkininkas sako: „Jau nebebijau, pripratau!" - „Puiku, - atsakė partizanai, - tai dar pabūsim!"

Mackeliškių k. gyvenanti viena šeimyna irgi labai bijodavo, kad užeis partizanai. Jie ir kalbėdavo: „Duok Dieve, kad tik pas mus neužeitų!" Tai sužinoję, partizanai pas juos ir apsistojo - valė ir tepė ginklus, tvarkėsi drabužius, avalynę, skutosi barzdas. Praėjo viena diena, antra. Kaip tik tuo laiku į namus pasiimti maisto parėjo A. Simanonis-Bagočius. Iš sesers sužinojęs, kad pas kaimynus apsistoję partizanai, jam pagailo šių drebančių iš baimės žmonių. Užėjo pas juos ir sako: „Vyrai, užteks čia sėdėt, eime į mišką!" Ta šeima visą gyvenimą buvo dėkinga Antanui Simanoniui už „išgelbėjimą."

Vis tik dažniausiai būdavo elgiamasi daug paprasčiau: partizanai, pamatę, kad šeimininkai labai bijo, dreba, tiesiog „lipa ant sienų," stengdavosi pas juos nebesilankyti. Kartais užėjus pas ūkininkus jau kieme iš jų persimainiusių, baimės iškreiptų veidų matydavosi, kad atėjus daryti kratą rusų kareiviams, jie taip išsigąs, pasimes, nesugebės suvaldyti, nuslėpti baimės, jog iškart sukels įtarimą, išsiduos. Tokias sodybas paprasčiausiai apeidavo lanku, nes pavojaus atveju pražūtų visi - ir jie patys, ir šeimininkai.

Nereikia manyti, kad partizanai nebijojo. Jie irgi buvo tokie patys žmonės, tačiau sugebėdavo nugalėti baimės jausmą, kitaip už kiekvieno kelio posūkio ar krūmo vaidensis pasala.

Naktį užėję pas ūkininkus partizanai pabarbendavo į langą, šeimininkui pasakydavo savo pavardę ar slapyvardį. Būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas buvo labai drąsus - belsdavo priėjęs tiesiai prie lango. Jam partizanai ir sakydavo: „Antanai, būk atsargus, pasitrauk nors kiek į šoną, juk „gryčioje" gali būti rusai!" Taip buvo atsitikę Albinui Milčiukui-Tigrui, kai viduje buvę rusų kareiviai iššovė jam tiesiai į veidą. Tačiau jį lydėjo sėkmė - sprogstamoji kulka sprogo iškart palietusi stiklą, smulkiomis šukėmis sužeisdama tik veidą bei akis.

Tuo metu jaunimas į vyresnį amžiumi žmogų niekada nesikreipdavo vardu - taip sakyti buvo nemandagu, paprasčiausiai „neapsiversdavo liežuvis," laikė tai didžiule nepagarba, o pats, taip elgdamasis, prieš aplinkinius užsitraukdavo didelę gėdą. Kreipdamiesi į juos vadindavo dėde, teta ar tamsta.

Jauni partizanai irgi elgėsi taip pat - užėję pas pažįstamą ūkininką, jį vadindavo dėde, jei turėdavo dukterų - uošviu, o jei jis buvo nepažįstamas, iš tolimesnių apylinkių - šeimininku arba gaspadorium. Jo žmoną, priklausomai nuo amžiaus, vadindavo šeimininke, gaspadine, teta ar tetulyte, o jei šeimoje būdavo ir dukterų - uošviene. K Kadžionis – Vermachtas, kurio „kišenės visada būdavo pilnos šposų,"visas šeimininkes, nepriklausomai nuo jų amžiaus, vadindavo „mamyte." Jauno amžiaus „gaspadinėms" tai sukeldavo juoką, šypseną, iškart nuimdavo nerimą, įtampą.

Tik vyresnio amžiaus partizanai ar vadai jiems pažįstamus šeimininkus vadindavo vardais ar pavardėmis. Kartais vyresnės moterys, iš gailesčio linguodamos galvą, jauniems vyrams sakydavo: „Vaikai, vaikai, ir kada gi baigsis jūsų vargeliai?"

Už stalo valgyti partizanai ir šeimininkai susėsdavo kaip viena šeima, visada, kaip tuo laiku buvo priimta, prieš ir po valgio persižegnodami, padėkodami Dievui už duoną kasdieninę. Jie niekada nebūdavo išrankūs maistui, buvo dėkingi už tai, kuo pavaišino. Tačiau žmonės buvo nuoširdūs, vaišindavo, „nuvogdami" geresnį kąsnį nuo savęs ir vaikų. Šeimininkas ištraukdavo ir butelį „arielkos," pavaišindavo tabaku ar papirosais. Išeinantiems visada įdėdavo „lauknešėlį," palinkėdavo „laimingų partizaniškų takelių."

Kartais partizanai pasislėpdavo klojime, ant prėslo, be šeimininkų žinios, manydami, kad taip yra saugiausia. Šeimininkai, atėjus rusams ar skrebams, jausdavosi ramūs, jų veidai iš baimės „nepersimainydavo,"o kadangi klojimai būdavo nerakinami, galėdavo išsiginti nieko nežinoję. Vieną sykį taip viename klojime pasislėpė A. Jagiela-Ąžuolas, Švedrys,

Tigras ir kiti - iš viso penki vyrai. Dieną kulti atėjo vyras su žmona ir susibarė. Žmona, supykusi, priekaištaudama vyrui, sako: „Tai jau visiškai „sumišenija svieta!“ (pasaulio pamišimas). Vakare vyrai suėjo į trobą, nusiprausė. Susėdus vakarienės, bekalbant, Ąžuolas ir ištarė tą „sumišenija svieta.“ Šeimininkė nuraudo, supratusi, kad vyrai girdėjo jos barnį.

Po 1948-49m. įvykdytų trėmimų prasidėjus masiniam varymui į kolchozus, esant visuotiniam sekimui, represijoms ir terorui, žmonės buvo jau labai įbauginti, jų entuziazmas išblėsęs, niekas nebesitikėjo „amerikonų“ pagalbos. Kai kurie, anksčiau partizanų apsilankymu džiaugdavęsi, savi ir geri žmonės, dabar jausdavosi labai laimingi, jeigu jų namus partizanai aplenkdavo. Tačiau kiti aukojosi iki galo, nebodami pavojų. Buvęs partizanas Jonas Keraitis pas jį užėjusiems partizanams visada sakydavo, kad pas jį saugu, galima jaustis „kaip namie“. Kartą J. Kadžioniui-Bėdai paklausus, iš kur tokia didelė garantija, šis atsakė: „O jei aš sakysiu, kad pas mane pavojinga, bet kada gali užeiti skrebai, tai kur tada partizanams besidėt!?“

1945-46m., kada ant grindinio miesteliuose buvo suguldomi žuvusiųjų kūnai, partizanai, kaip gedulą, buvo uždraudę trankias, triukšmingas vakarones su šokiais. Dalis jaunimo tokių linksmybių ir atsisakė. Už draudimo nevykdymą besilinksminantys būdavo baudžiami. Mūsų krašte tai įvyko Sodeliškių ir Mackeliškių kaimuose - šokėjai vyrai prarado viršutines kelnes, liko tik su baltomis apatinėmis. Mackeliškių kaimo sankryžoje, iki šiol ten stovinčiame name, šią „operaciją“ įvykdė A.Juzukėnas-Liūtas su savo vyrais, nors, reikia pasakyti, tai ir nebuvo jo būrio veikimo teritorija (K.Patamsio pasakojimu, matyt su A.Jagiela-Ąžuolu buvo sutarta). Vėliau tokių dalykų buvo atsisakyta – juk gyvenimo nesustabdysi, jaunimas norėjo džiaugtis gyvenimu net ir tokiais sunkiais, žiauriais laikais. Kaip prisimena J. Kadžionis, 1948m. užėjus jų būriui į vakaronę, šoko ir pats vadas A. Jagiela-Ąžuolas.

Vietiniai gyventojai, pripratę prie jų apylinkėje partizanaujančių vyrų, juos gerai pažinoję ir artimai bendravę, kartais nelabai mėgdavo iš toliau atkeliavusių kitų būrių partizanų. Pvz., Papartynės ūkininkas M.Aleksiūnas nemėgo „žaibokų“ - Žaibo būrio partizanų. Tarp jų buvo ir karštakošių, smarkių, sunkiai suvaldomų vyrų, kuriuos būrio vadui Žaibui dažnai tekdavo tramdyt. Vietiniai partizanai, A.Jagielos-Ąžuolo būrio vyrai, buvo ramūs, mandagūs, kultūringi, gerbdavo vyresnį žmogų.

Suvarius žmones į kolūkius, šie labai nuskurdo, už visų metų darbą tegaudami pusmaišį grūdų su pelais, o dažnai - ir visai nieko. Duona tapo aukso vertės. Kartą J.Kadžioniui-Bėdai užėjus pas vieną kolūkiečiu tapusį ūkininką ir paprašius duonos, šis atsakė, kad jos nebeturi. Kaip tik tuo metu į trobą įėjo jo kaimynas, o Bėda saugumo sumetimais perėjo į kitą kambarį. Jame pamatė ant suolo sudėtus ir audeklu pridengtus šviežiai keptos duonos kepalus. Tačiau Bėda nesupyko, apsimetė nepastebėjęs - juk šeima buvo didelė, vaikų kaip pupų, o šeimos tėvas žūt būt privalėjo juos išmaitinti.

Po Rezgių kautynių netoliese gyvenanti Mikaliūnienė rado Malvinos Kadžionienės-Sesutės bėgant numestus batus ir juos pasiėmė. Tai sužinojęs, J. Kadžionis-Bėda nuėjo jų atsiimti. Tačiau ši, jo nepažinodama, atsakė: „Buvo atėjęs Kadžionis ir pasiėmė!“ Bėda nieko nesakė – vyras už ryšius su partizanais sėdėjo kalėjime, troba pilna mažų vaikų, šeimos vargas tiesiog „badė akis.“ Atsisveikino ir išėjo.

Tačiau net ir 1948-49m., kada laisvės viltis blėso, jautėsi psichologinis-moralinis nuovargis, išsekimas, dalies gyventojų pasiaukojimo dvasia išliko gyva. Nors jau nieko nebegalėjo tikėtis, tačiau šie žmonės drąsiai aukojosi, rizikavo savo šeimomis, leisdami savo namuose įsirengti bunkerius, maitino partizanus, saugojo nuo pavojaus. Vien Kavarsko valsčiaus pietinėje dalyje 1948-49m. partizanų bunkeriai buvo pas Antaną Kaunietį Tumėjos vienkiemyje, Petrą Radvilą Pusbačkių k., Joną Vilkončių Jurgėnų k., Joną Minską Sibirkos vienkiemyje, Anelę Vėžytę Repšėnų k., Genę Tamoliūnaitę Maželių k., Petrą Simką Raščiagalio k., Zigmą Rutavičių Jurgėnų k. ir kt.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos, B. Keraitytės-Chmieliauskienės, A. Radzevičiūtės-Ordienės, V. Čekanauskaitės-Maslauskienės prisiminimais, išlikusiu A.Simanonio-Bagočiaus prisiminimo fragmentu apie K.Kadžionį.

Sovietinė (okupacinė) propaganda

Sovietinė propaganda, kaip ir dabartinės Rusijos „neostalinistinės“ politikos tęsėjų vykdomas informacinis karas, visada buvo aukščiausio profesionalumo, pasaulyje niekada neturėjo sau lygių. Jos mastai milžiniški - „apdorojami“ ne tik savo šalies, bet ir svetimų valstybių visuomenės nariai, skverbiamasi į kaimyninių bei Vakarų pasaulio šalių masinės informacijos sistemas. Tam naudojami išradingiausi metodai, nesiskaitant nei su priemonėmis, nei su lėšomis. Logika paprasta: pergalė informaciniame kare, valstybės teritorijos informacinė okupacija nulemia ir pergalę konvenciniame kare, t.y., „prisirpinta uoga pati įkris tau į delną“.

Paprastai tariant, propaganda - tai karas su tiesa. Efektyviausia kontrpropaganda yra tiesos sakymas, kurios „propagandistai profesionalai“ bijo „kaip velnias kryžiaus“.

Propaganda - tai sisteminis, daugialypis, nuoseklus iškraipytos (panašios į tiesą) informacijos skleidimas įvairiausiais būdais, per įvairiausias informacijos sistemas, žodžiu ir vaizdu, siekiant suformuoti tam tikrą jiems palankų mąstymą, politinės realybės suvokimą, jausmus, ideologinius įsitikinimus, abejones, skatinti atlikti tam tikrus veiksmus.

Tokiu būdu manipuliuojant visuomenės sąmone, siekiama palaužti pilietinę valią priešintis, demoralizuoti, sukelti bejėgiškumo, menkavertiškumo, silpnumo jausmą, nepasitikėjimą savimi, savo šalimi, savo valdžia, savo kariuomene, daliai žmonių - nors neutralumą, abejingumą, pasyvumą, o kitiems – net palankumą. Priešo propaganda - tai tik paruošiamasis, tarpinio etapo metodas, profesionaliai vykdant atnešantis priešui milžiniškus rezultatus, siekiant galutinio strateginio tikslo - šalies okupacijos.

Nuo 1944m. reokupavus Lietuvą sovietai prieš lietuvių tautą panaudojo vieną iš pačių šlykščiausių ir negarbingiausių propagandos formų - juodąją propagandą. Ji rėmėsi sąmoninga įvykių bei faktų falsifikacija bei melu. Lietuvių tautą netikėtai, kaip iš giedro dangaus, užgriuvo sovietinio totalitarinio režimo informacinio karo profesionalų-propagandistų „melo kruša" - buvo tyčiojamasi iš jos istorijos, tarpukario pasiekimų, kultūros, iškraipomi istoriniai faktai, stengiamasi diskredituoti žymius istorinius veikėjus, iškraipyti pačią laisvės kovos idėją. Partizaninė nacionalinio išsivadavimo kova prieš sovietinį okupacinį režimą, už Lietuvos nepriklausomybę ir laisvę, sovietų buvo vadinama „klasių kova tarp turtingųjų ir biednųjų," t.y., kaip tarpusavio, kaip vidinis pilietinis karas. Laisvės kovotojai vadinti „klasiniais priešais", „buržuaziniais nacionalistais", „vokiškųjų fašistų talkininkais,"o vėliau jau ir „Amerikos imperializmo agentais." Siekiant pažeminti partizanus tautos akyse oficialiai sovietų valdžios jie buvo vadinami „banditais", t.y., kriminaliniais nusikaltėliais, plėšikais. Bet tas purvas prie sveiko tautos kūno neprilipo - tokius okupantų „padiktuotus" žodžius naudojo tik skrebai, sovietiniai ir partiniai aktyvistai bei jiems artimos visuomenės „padugnės," beraščiai prisiplakėliai. Sovietinė propagandos mašina skelbdavo, kad „Tarybų Sąjunga - demokratiškiausia pasaulyje šalis," „Tarybinė liaudis - pažangiausia pasaulyje visuomenė, o komunistų partija - jos priešakinis būrys," „Tarybinė armija - pasaulio išvaduotoja ir taikos ramstis," tik sau priskirdama pergalės, išgelbėjusios pasaulį nuo fašizmo, nuopelnus. Visos besipriešinančios sovietiniam okupaciniam režimui tautos buvo vadinamos fašistais, nors akivaizdžiai buvo matyti, kad sovietinės imperijos pagrindinė varomoji jėga ir buvo didžiarusiškasis šovinizmas, propagandos „aprengtas" proletarinio internacionalizmo ir tarybinio patriotizmo „skylėta sermėga". Komunizmas sovietų geopolitinėje praktikoje buvo naudojamas kaip metodas kitų tautų užkariavimui, jų okupacijai bei demagogiškai vadintas „išvadavimu, išlaisvinimu" nuo „vietinių išnaudotojų."

Buvo liaupsinami socialistinės sistemos privalumai, „įrodę savo pranašumą kare prieš Vokietiją," kolektyvizacijos laimėjimai. Visa tai kėlė didžiulį nerimą Lietuvos ūkininkams, kurių dalis jau buvo paskelbti „buožėmis," įkalinti ar ištremti. Vis tik komunistai teroru, represijomis, masiniais trėmimais, prievarta pasiekė savo - kolūkiai buvo sukurti, ūkinis inventorius, gyvuliai - „suvisuomeninti," ūkininkai prarado visą sunkiu darbu įgytą turtą, atsidūrė net ant bado slenksčio.

Sovietiniams okupantams uždraudus naudotis radijo imtuvais, o komunistiniams laikraščiams skleidžiant tik melą ir propagandą, vieninteliu informacijos šaltiniu tapo

partizaniška spauda, vykdanti ir antipropagandinę-informacinę funkciją (iš viso buvo spausdinami 72 pavadinimų leidiniai). Ilgainiui jai teko imtis ne tik visuomenės informavimo funkcijos, bet ir vykdyti kitus svarbius uždavinius: priešintis nutautinančios, nudvasintos sovietinės literatūros ir žiniasklaidos srautui, puoselėti tautinę kultūrą, būti lietuviško mentaliteto ir tradicijų saugotojais.[1]

Pokario metais viena iš sovietinės propagandos „irštvų" miesteliuose buvo okupacinės valdžios įkurti klubai-skaityklos. Jiems vadovavo vedėjai - partijai ir NKVD organams ištikimiausi ir aktyviausi komjaunuoliai, vedę aktyvią agitaciją-propagandą už garbingą „Lenino-Stalino reikalą," kolektyvizaciją, sovietizaciją, vykdę jaunosios kartos komunistinimą, komunistinės-ateistinės ideologijos skleidimą. Jiems buvo mokami geri atlyginimai (apie 400 rublių),[3] o šie, siekdami pateisinti „tarybinės valdžios pasitikėjimą," tiesiog „nėrėsi iš kailio." Dauguma jų buvo NKVD-NKGB informatoriai, agentai, skundikai, dirbę jiems „tiesiog iš pašaukimo," be jokio papildomo atlygio. Partizanai buvo priversti imtis kontrpriemonių - juos griežtai įspėdavo, ne vienam buvo „gerai išdirbtas kailis," o kai kurie, šnipinėję, išdavinėję, trėmę savo tautiečius, gavo ir galą - buvo nubausti mirties bausme.

Partizaninis judėjimas, negaudamas jokios pagalbos iš Vakarų, buvo nuslopintas brutalia NKVD/MVD - NKGB/KGB okupacinių represinių struktūrų jėga (teroru, represijomis, trėmimais), įvykdyta žemės ūkio kolektyvizacija bei kaimo, kaip partizaninio judėjimo socialinės-ekonominės bazės, sunaikinimu, gausiai užverbuota agentūra, NKVD kariuomenės pajėgomis, specialiosios paskirties formuotėmis (KGB agentais-smogikais), jiems talkininkavusiais kolaborantais ir stribais. Prie to, praradus daug aukų, prisidėjo ir tautinės visuomenės psichologinis-emocinis-moralinis nuovargis, išsekimas.

Toliau tautinio, taikaus, dvasinio-moralinio pasipriešinimo vėliavneše ir tvirtove tapo katalikų bažnyčia. Ji ėmėsi rizikingos ir pavojingos kontrpropagandinės, antikomunistinės kovos - tiesos sakymo, kovos prieš melą, prieš antitautinę, destruktyvią komunistinę-ateistinę ideologiją, padėjo išlaikyti kultūrines ir religines tradicijas. Kunigai per pamokslus skatino tikėjimą, krikščionišką moralę, palaikė ir ugdė tautinę savimonę, organizavo maldaknygių, katekizmų, knygų leidybą ir platinimą. Vyko intensyvi kova tarp komunistinės ir krikščioniškosios-tautinės ideologijų, kurioje, kaip parodė laikas, nugalėjo, buvo stipresni, krikščioniškasis tikėjimas ir tautinės vertybės.

Sovietinių valdžios struktūrų kova prieš religiją ir bažnyčią visada buvo vienas iš pagrindinių komunizmo bruožų. Stalino valdymo metais prieš ją ne tik buvo vykdoma šmeižikiška propaganda, tačiau ir moralinis bei fizinis teroras, kunigai ir tikintieji buvo persekiojami, tremiami, kalinami, bažnyčios uždaromos. Aktyvi ateistinė-antireliginė propaganda be pertraukos buvo vykdoma per visą sovietmetį. Ne vienas kunigas už savo dorai atliktą pareigą Bažnyčiai ir Tėvynei pakliuvo į kalėjimus, kiti buvo KGB organų nužudyti, inscenizuojant avarijas, nelaimingus atsitikimus.

Komunistai stengėsi perimti vaikų idėjinį - ateistinį auklėjimą į savo rankas, priešpastatyti jį auklėjimui šeimose, jose diegiamoms krikščioniškoms-tautinėms vertybėms. Aktyvi komunistinė propaganda buvo vykdoma visose mokymo įstaigose: pradinėse, vidurinėse bei proftechninėse mokyklose ir technikumuose, aukštosiose mokyklose, darbo įstaigose ir įmonėse. Buvo sukurtos masinės spaliukų, pionierių ir komjaunimo organizacijos, kurios aktyviai ėmėsi jaunosios kartos komunistinio - ateistinio auklėjimo, „tarybinio piliečio" – homo sovieticus - ugdymo. Ateizmo propagandistai kaimuose auditorijos niekada neturėdavo - paprasčiausiai niekas neateidavo, todėl ateistinė propaganda buvo skleidžiama per radiją, televiziją, spaudą ir mokyklas.

Mokyklos direktorių „spausdavo" saugumas (KGB), tas, savo ruožtu, jam pavaldžius mokytojus. Dalis pedagogų sutikdavo dirbti šį „juodą darbą" - vaikams į galvas „kaldavo,"kad tikintieji yra „tamsybininkai," „reakcionieriai", atsilikę, liepdavo neklausyti jų, neiti į bažnyčią. Aišku, tai „prilipo" tik daliai, ne visiems, todėl kai kurie taip ir išliko „pakibę tarp dviejų pasaulių."

Kompartija priėmė sprendimą padidinti literatūros ir meno vaidmenį ateistinėje propagandoje. Septintajame dešimtmetyje pasirodė ryškų antibažnytinį-antireliginį atspalvį turėję kūriniai: L. Vaitukaičio romanas „Be paliaubų" (1963 m.), A.Guzevičiaus „Sąmokslas" (1964 m.), V.Radaičio „Mano Galilėjus" (1965 m.) ir kiti. 1965 m. pradžioje pradėtas per radiją transliuoti laidų ciklas „Rašytojai apie religiją". 1963m. pasirodė pirmieji ateistiniai E.Katiliaus, V. Kaminsko ir kitų dailininkų antireliginiai plakatai, L.Rymeikio antireliginių karikatūrų knygelė ir kt. 1964 m. LKP CK plenumas su A. Sniečkumi priešakyje, patvirtino nutarimą „Ateistinis dirbančiųjų auklėjimas - visos partijos ideologinė užduotis". Kompartija labai aktyviai, įvairiomis formomis, skleidė ateistinę propagandą , persekiojo kunigus, tikinčiuosius iki pat Sąjūdžio laikų.[2]

Šeštajame-septintajame dešimtmetyje į atsargą išėję KGB darbuotojai, jau 1940-41 m. susitepę rankas lietuvių tautos represijomis ir trėmimais, - Boleslovas Baranauskas (1940-41 m. LTSR NKGB liaudies komisaro pavaduotojas), Eusiejus Rozauskas (1940-41m. NKGB Tardymo skyriaus viršininkas), kartu su talkininkais - Jakovu Vicu (buvęs NKVD Šiaulių apskr. viršininkas, Trėmimų komisijos narys, ats. plk.) bei Genovaite Erslovaite, išleido tendencingai parinktų dokumentų rinkinių seriją „Faktai kaltina". Buvo išleistos brošiūros ir knygos: „Žudikai bažnyčios prieglobstyje", „Hitlerininkų penktoji kolona", „Archyviniai dokumentai apie nacionalistų antiliaudinę veiklą", „Geležinis vilkas", „SS tarnyboje", „Hitleriniai žudikai Kretingoje", „Kraują sugėrė Dzūkijos smėlis", „Ir sušaudytieji prabyla", „Archyviniai dokumentai apie buržuazinių nacionalistų veiklą", „Buržuazinių nacionalistų gaujų siautėjimas Dzūkijoje" ir kitos.[3]

Stengdamiesi sumenkinti pokario laisvės kovą, iškraipyti jos tikslus, falsifikuoti istoriją, komunistai propagandai naudojo spaudą, radiją, televiziją, literatūrą, poeziją ir, galiausiai, „masinį propagandinį ginklą" - lietuvišką tarybinį kiną.

1965 m. režisierius V. Žalakevičius Lietuvos kino studijoje (LKS) sukūrė lietuvišką vaidybinį filmą „Niekas nenorėjo mirti.“ Tai talentingai, panaudojant tautinius motyvus, sukurtas filmas apie pokarį, tačiau Rusijos naudojamas informaciniame kare prieš Lietuvą iki šiol. Kodėl? Todėl, kad tai yra istorinis falsifikatas, visiškai atitinkantis komunistų naudotą „klasių kovos“ teoriją, tarsi tai buvo tik lietuvių tarpusavio kova, vidinis, „turtingų prieš biednuosius,“ pilietinis karas. Jame neišgirsi nė vieno rusiško žodžio ar kariškos komandos, nepamatysi nė vieno sovietų okupacinės kariuomenės kareivio. Kažkas iš istorikų net paskleidė klaidingą versiją, kad partijos sekretorius į pagalbą broliams Lokiams amerikietišku „studebekeriu“ atvežė pagalbą - NKVD kareivius. Anaiptol, tai buvo skrebai ar milicininkai, kalbėję lietuviškai. Viena iš pagrindinių stribų pareigų ir buvo sovietinių-partinių aktyvistų palyda ir apsauga. NKVD kariuomenė veikė savarankiškai, turėjo savo transportą ir buvo vadovaujama savų karininkų, o ne lietuvių partinių sekretorių. Ir dar: istorine prasme didžiulė apgaulė yra tai, tartum lietuvių partizanai puolė kaimą, o jo gyventojai ginklu priešinosi, gynėsi. Taip niekur nebuvo. Partizanai puldavo tik skrebų ir rusų įgulas, o vietiniai gyventojai džiaugdavosi, kad šie „duos gerai į kaulus“ tiems įgrisusiems vagims ir girtuokliams. Filme vykstantys įvykiai visiškai atitinka vokiečių okupacijos metais Lietuvoje susikūrusios kaimų ginkluotos savigynos kovą su juos puolančiais sovietiniais diversantais. Tada kaimai, nepakeldami „raudonųjų banditų“ beribio plėšikavimo, teroro, žudynių, pradėjo ginkluotis ir gintis. Tokios kovos vyko visoje Lietuvoje - valstietis tada tikrai „ėjo paskui plūgą, užsidėjęs ant peties šautuvą.“ Tereikia prisiminti Pietryčių Lietuvoje vykusias kaimo valstiečių kovas su stalininiais diversantais. Vos tik Rūdninkų girioje įsirengę bazę, jie jau 1943 m. lapkričio 3 d. užpuolė Daržininkų kaimą - valstiečiai apsigynė, nors buvo sudeginta 20 sodybų. 1944 m. sausio 29 d. „raudonieji banditai“ užpuolė ir sudegino Kaniūkų kaimą, sušaudė ir nukankino 36 jo gyventojus (vyrus, moteris, vaikus), daug jų sužeidė. 1944 m. per Velykas užpultas Bakaloriškių kaimas buvo sudegintas, nužudyti du jo gyventojai. Panašūs įvykiai klostėsi Dargužių, Musteikių, Derionių, Babrauninkų ir daugelyje kitų kaimų. Visa tai vyko visoje Lietuvoje, nukentėjo daugybė kaimų - vienur valstiečiai apsigindavo, kitur pasiduodavo, nusiginkluodavo. Tokie buvo stalininių diversantų „koviniai žygdarbiai“, iki šiol vadinami „dalyvavimu garbingoje kovoje prieš fašizmą.“ Tačiau filme viskas meistriškai sukeista vietom, suklastota, siekiant „apmuilinti akis“ ateities kartoms. Joms skirtas ir kitas melas - perspėjimas valstiečiui, kad „jei dar arsi sovietams žemę, nupilsim kaip šunį!“ Pokaryje visi valstiečiai arė žemę sovietams - reikėjo įvykdyti uždėtas didžiules prievoles, už kurių nevykdymą grėsė kalėjimas, uždirbti šeimai duoną, paremti „miško brolius.“ Partizanai, kurių dauguma patys buvo artojai, gerbė žemdirbio darbą, žinojo jo vertę. Jiems net į galvą neateidavo tokių minčių - drausti ir trukdyti žmogui dirbti savo žemę. Dar vienas šiame filme į akis krintantis dalykas - tarp miškų esančiame kaime,

užkampyje, atsiradusi komjaunuolė su Lenino ženkliuku ant „iškilios krūtinės vietos." Tais laikais kaimuose komjaunuolių nebūdavo (žmonės juos būtų „pirštais užbadę"), net valsčiuose tebūdavo vienas ar keli komjaunuoliai Partizanų nušautas apylinkės pirmininkas Lokys (tėvas) irgi nėra teigiamas herojus - tai kolaborantas, valstiečių prievolių „išmušinėtojas", NKVD informatorius, nuo jų prasidėdavo tremtin išvežamų ūkininkų sąrašų sudarymas ir vykdymas. Galima tvirtai sakyti, kad jis buvo „okupantų valdžios šuva."Dar viena „juoda filmo scena" - partizano bandymas išprievartauti moterį. Jeigu jie taip būtų darę, būtų atstūmę nuo savęs kaimo žmones, likę pasmerkti, vieniši ir tikrai dešimt metų neįstengę priešintis okupantams.

Visiems, besidomintiems partizaninio karo istorija, žinoma, kad Lietuvoje partizanauti išėjo tik savanoriai, be jokios prievartos ar mobilizacijos. Režisieriaus R.Vabalo filme „Laiptai į dangų" visa istorija sukasi apie vieną asmenį - ūkininko sūnų Jurgį, kurio gyvo taip ir neišvystame. Pasirodo, tėvas savo sūnų nuo prievartinio paėmimo į partizanus slepia miško bunkeryje, neša jam valgyti, o nuo atėjusių išsivesti sūnaus partizanų stipriai gauna „į kaulus."Tai vėl gudri istorinė falsifikacija pokario istorijos nežinančioms ateinančioms kartoms. Į partizanus eiti niekas nevertė, buvo visiškas savanoriškumo principas, ne kiekvieną į savo eiles dar ir priimdavo - turėdavai būti to vertas ir idėjine-dvasine, ir fizine, ir psichologine prasme. Juk prie nepatikimo „šiaudadūšio" sargybos nepastatysi. To laikotarpio žmonės labai gerai žinojo, kad bunkeriuose žmonės slepiasi tik nuo skrebų ir rusų kareivių, o išdavikai bėga slėptis nuo partizanų į valsčių miestelius, arčiau skrebų būstinių ir rusų garnizonų. Menas (kad ir kino) niekada negali prasilenkti su tiesa, nes jis - tai bekompromisinė tiesos paieška, jos esmė, išraiška, jos ieškojimas per skausmą ir kančias. Nė vienas lietuvių režisierius nepasakė: „Atleiskit, aš melavau!" Belieka tik pridurti, kad kino režisieriaus V. Žalakevičiaus tėvas - Lietuvos kariuomenės karininkas. Režisieriaus R.Vabalo tėvas - Vytautas Vabalas-Gediminas, Kauno Vytauto Didžiojo universiteto absolventas, Prancūzijos Sorbonos universiteto doktorantas, dirbęs Lietuvos užsienio reikalų ministerijos telegramų agentūros ELTA įgaliotu atstovu Prancūzijoje, buvo Tauro apygardos štabo politinio skyriaus viršininkas, Vytauto rinktinės štabo viršininkas. Apsupus rusams, jis kartu su kovos draugais susisprogdino štabo bunkeryje 1947 m.

Dėl šių priežasčių drąsiai galima teigti, kad visi šie istorijos iškraipymai yra užprogramuota „juodoji deza" (dezinformacija), turinti toli siekiančius tikslus ateičiai. Iš to natūraliai kyla išvada - niekada nesimokykite istorijos iš meninių filmų - tai tik „ideologiniai užsakymai," „nešvari konjunktūra," iškreiptos fantazijos vaisius, su istorine tiesa prasilenkianti kūryba. Matyt ir R.Vabalas, ir V. Žalakevičius, talentingi režisieriai, tokį sprendimą pasirinko prievarta, verčiami, galbūt tikėdamiesi „indulgencijos" tolimesnei kūrybinei laisvei, kurios taip ir negavo.

Visuose filmuose apie pokarį ateities kartoms palikta „užkoduota", meistriškai įterpta dezinformacija apie šį laikotarpį. Daliai visuomenės narių, nepriklausomai nuo jų profe-

sinio išsilavinimo, kuriems sovietinė propaganda sunaikino istorinę sąmonę ir tautinę tapatybę, tokie propagandiniai štampai ir mitai tapo jų istorinio pažinimo pagrindu, o patys jie išliko tautine bei pilietine prasme nesubrendę, infantiliški. Lietuvoje gyvena ir daugybė buvusių kolaborantų - represijų, teroro, trėmimų vykdytojų - vaikų ir anūkų. Ar jie sugebės teisingai įvertinti tėvų ir senelių padarytus nusikaltimus, o gal tik ieškos jų pateisinimo? Juk jų nusikaltimų niekas nepasmerkė, už juos niekas nenubaudė. Dar ir dabar, praėjus nuo iškovotos laisvės ketvirčiui amžiaus, atsiranda „sovietinės propagandos aukų", vartojančių pokarinį skrebų ir kitų sovietinių kolaborantų leksikoną, nesugebančių įvertinti tai, už ką buvo garbingai aukotasi, kentėta, už kokius idealus jaunoji pokarinė karta guldė savo galvas. O juk iš tikrųjų guldė jas už mūsų laisvę, už šių dienų Nepriklausomybę. Partizanai, laisvė, Lietuvos nepriklausomybė, valstybingumas, kariuomenė - šios sąvokos taip stipriai supintos į vieną mazgą, kad jų negalima išskirti. Tad požiūris į partizanus netiesiogiai atskleidžia požiūrį į kariuomenę, savo valstybę, nepriklausomybę, jos istoriją.

Vis tik, nepaisant masinės sovietų propagandos, prievartos, tautos moralinis stuburas niekada nebuvo sulaužytas, dvasia nesugniuždyta - didžioji pokarinių kartų dalis išsaugojo savo tėvų ir senelių tarpukario gyvenimo vertybinių pagrindų tęstinumą, perėmė jas ir perdavė savo vaikams. Jie visada išliks neabejingi Tėvynės likimui ir elgsis pagal partizanų devizą: „Atiduok Tėvynei, ką privalai!"

[1] Partizanai apie pasaulį, politiką ir save. 1944-56 m. partizanų spaudos publikacijos. Sudarė Nijolė Gaškaitė-Žemaitienė. Vilnius: LGGRTC, 1998, p. 7-11.
[2] Prieiga internete: http://etalpykla.lituanistikadb.lt/fedora/get/LT-LDB 0001: J.04~2004~1367154595861/DS.002.0.01.ARTIC. 2016-12-26.
[3] Jono Vyšniausko atsiminimai.

Padirbtas pasas: A. Simanonio likimas

Mackeliškių k. ūkininkas Antanas Simanonis (gim. 1897 m.) kaime buvo laikomas turtingiausiu - turėjo 20 ha žemės. Jis buvo I-ojo pasaulinio karo dalyvis, senas kareivis, dalyvavęs net penkiose durtuvų atakose (ėjęs penkis kartus „ant štykų"), tris metus išbuvęs vokiečių nelaisvėje. Buvo doras, protingas, visoje apylinkėje gerbiamas žmogus, gerai išmanė politiką, laisvai kalbėjo ir rusiškai, ir vokiškai.

Jo sūnus Antanas 1944 m. rudenį išėjo pas partizanus – dažniausiai vaikščiojo vienoje grupėje su savo senais draugais - broliais Albinu, Juliumi ir Jonu Griškais,

kartais - dviese su Petru Semėnu-Jaguaru. Rusai, išsivarę tėveliuką (toks kreipinys iki šiol būdingas šiame krašte) į Kavarsko NKVD skyrių, tardydavo, mušdavo, o Ukmergės NKVD skyriuje laikydavo rūsyje su vandeniu. Kaip ir visiems „buožiniams elementams," taip ir jiems buvo žymiai padidintos pyliavos ir mokesčiai. Jis suprato, kad žemę vis tiek, anksčiau ar vėliau, atims. Kartą, sėdėdamas su šeimyna prie stalo, tarė: „O gal žemės reikia atsisakyt?!", tačiau jo žmona Kazytė užginčijo: „Kaipgi čia dabar? Atiduosi, o paskui jau nebesugražinsi!" Taip ir liko viskas po senovei. Nors pavėlavęs mokesčius ir sumokėjo, prievoles įvykdė, tačiau vis tiek buvo apkaltintas sabotažu ir nuteistas 3 metus kalėti. Teismo metu į salę verkdamas atėjo užkietėjęs Kavarsko skrebas Ragauskas, buvęs jų samdinys, sakydamas: „Kodėl jūs tokį gerą žmogų teisiat?"

Kalėjo 1946-49m. Europos šiaurėje, už poliarinio rato, Vorkutos lageriuose. Tai vyko per patį pokarinį badmetį, kai mirdavo iki 60 procentų kalinių. Iš namų gautą siuntinį turėdavai slėpti nuo kriminalinių: mažą duonos gabalėlį slapta įsidėdavo į burną ir, atsiguląs ant gulto kniūbsčias, sučiulpdavo. Jei tai būtų pastebėję „blatnieji", būtų papjovę, iš burnos plėšte išplėšę.

Nuo tokių gyvenimo sąlygų tapo visišku invalidu, „dochodiaga," nebetinkamu jokiam fiziniam darbui, paūmėjo vokiečių nelaisvėje persirgta plaučių tuberkuliozė. 1949m. pradžioje A. Simanonis ir dar kiti trys vyresnio amžiaus lietuviai iš lagerio buvo paleisti. Jie, gavę laikinus pažymėjimus, privalėjo „prisistatyti" į Ukrainą, tačiau visi parbėgo į Lietuvą. Parūpinti tėveliukui dokumentus ėmėsi vyriausioji dukra Veronika.

Tuo metu galiojo tokia partizanų nustatyta tvarka: jiems duodi du pasus, o po dviejų savaičių gauni vieną sau - su visais antspaudais ir registracija, o antrąjį jie panaudodavo jau savo reikmėms. Duktė Veronika vieną pasą nupirko, kitą atidavė senutė kaimynė, tolima giminaitė. Pasikinkiusi arklį, kartu su būsimu vyru K.Patamsiu nuvažiavo į Troškūnų miško laukymėje, Gribulių k., esantį Griškų vienkiemį. Senoji Griškienė iš bunkerio pakvietė sūnų Joną (kiti du sūnūs - Albinas, buvęs labai taiklus šaulys, ir Julius, jau buvo žuvę). Jonas pasisveikino, pajuokavo, paklausinėjo apie jos brolį Antaną, buvusį partizaną, savo seną draugą, kuris registravosi ir išvyko gyventi į Kauną. Dokumentus pažadėjo sutvarkyti.

Po dviejų savaičių, kaip ir buvo sutarta, gavo pasą „su visais štampais ir parašais". Tėveliuką, toliau nuo svetimų akių, apgyvendino Ukmergėje išnuomotame bute. Tačiau ramybės nebuvo - netrukus apsilankė milicininkas, mat jam kažkas pasirodė įtartina.[2] Nuo besiartinančio pavojaus sergantį tėvą Veronika išvežė į Alytaus tuberkuliozės sanatoriją, o iš ten - į Kauną. Taip gimtojoje šalyje tapęs nelegalu, 1949 m. vasarą, Kaune, sulaukęs vos 52 metų, Antanas Simanonis mirė.

[1] Remtasi V. Simanonytės-Patamsienės prisiminimais.
[2] Milicija buvo sudėtinė totalitarinės sovietinės sistemos represinio aparato dalis. Nuo 1944 m. priklausė NKVD (MVD), nuo 1949 m. iki 1953 m. MGB. Be jai priskirtų kriminalinės paieškos, kovos su socialistinės nuosavybės grobstymu, operatyvinio ir kontržvalgybinio darbo, pasų režimo, tarnybos-karinio pasirengimo bei kitų funkcijų, ji dalyvavo kovojant prieš lietuvių tautos pasipriešinimo judėjimą ir pogrindį, vykdė prieš savo tautą terorą ir represijas. Milicijos darbuotojai vadovavo iš sovietinių aktyvistų (okupantų talkininkų) suformuotoms ginkluotoms paramos grupėms, dalyvavo ginkluotuose susirėmimuose su partizanais, trėmimuose, neregistravo Lietuvoje ir persekiojo iš Sibiro grįžusius tremtinius ir politinius kalinius. Prieiga internete: http:// genocid.lt/Leidyba/1/Inga1.htm; http:// genocid.lt/Leidyba/3/is_archyvu.htm. 2017-11-26.

Kautynės Pienios ir Susienos upelių kloniuose

Šis mūšis irgi turėjo savo priešistoriją. Kad partizanai paliktų Troškūnų girią, MGB per savo agentūrą išplatino gandus apie ruošiamą didelį miško „valymą“, o apie partizanų judėjimą, vietas, kur jie apsistos dienavoti, turėjo pranešti kaimuose ir apylinkėse užverbuoti agentai. Išviliojus iš miško partizanus, kad, „košiant“ apylinkes, jie neprasiveržtų atgal, miškai buvo blokuojami rusų kariuomenės dalinių.

Partizanai, virš trisdešimt vyrų, iš Troškūnų miško kėlėsi į kitas apylinkes. Tai buvo A. Jagielos-Ąžuolo, P. Semėno-Jaguaro ir prie jų prisijungusių buvusio B. Sudeikio-Čigono būrio vyrai, įėję į Šarūno rinktinės Butageidžio kuopos sudėtį.

1946m. sausio 15 d. jie atžygiavo į Šovenių k. ir apsistojo keliuose vienkiemiuose. Apie kaime esančius partizanus žinia „gyvuoju telegrafu“ greitai išplito. Tuo metu (kaip ir Sąjūdžio laikais) buvo didžiulis tautinis pakilimas, partizanai, nežiūrint jų dorybių ar silpnybių, buvo gerbiami už jų pasiryžimą kovoti už nemarią Tėvynės laisvės idėją, vyravo dvasinis vieningumas. Juk jie buvo visiems pažįstami žmonės - vaikystės draugai, kaimynai, giminės, kartu lankę tas pačias mokyklas, kartu ėję prie pirmos Komunijos, dainavę ir šokę tose pačiose vakaronėse, gegužinėse. Pas partizanus ateidavo į svečius mergaitės, atnešdamos vaišių, dovanodamos numegztų šiltų šalikėlių, vilnonių pirštinių, kojinių. Žmonės eidavo į svečius, nešdami, ką tik turėjo - ar šiltas pirštines, ar maisto, ar „arielkos“ butelį, ar naujausių žinių. Susėdę už stalo su partizanais išgerdavo „čerkutę“, pabėdavodavo, keikdami „ruskių valdžią“ ir jų palaižūnus. Partizanai buvo jauni, linksmi, niekada nenusimenantys vyrai, kurie pakeldavo žmonėms nuotaiką, teikė viltį. Jie visi tikėjo, kad Vakarų pasaulis nepamirš kovojančios Lietuvos, kad vėl ateis laisvės dienos. Kadžionių kaimynas Antanas Šaučiūnas iš Miškinių k., partizanus spėjo aplankyti net du kartus.

1946 m. sausio 17 d. naktį, keliu nuo Traupio link Kavarsko, važiavo ir važiavo viena po kitos mašinos su įjungtomis žibintų šviesomis - matyt, tai buvo Panevėžio NKVD garnizonas. Jonas Kadžionis, kuriam iš namų gerai matėsi kelias, net pajuokavo: „Turbūt rusai traukiasi iš Lietuvos!“ Pasiekusios Kavarską, dalis mašinų pasuko už 7 km esančio Šovenių kaimo link. Didžiulės kariuomenės pajėgos buvo sutrauktos į Kavarsko ir Taujėnų valsčių apylinkes, buvo vykdoma plati karinė-čekistinė valymo operacija.

Ankstyvą rytmetį partizanai pastebėjo link kaimo važiuojančių mašinų žibintų šviesas. Tuoj pasigirdo komanda: „Vyrai, už ginklų!“ Lenkuojantis šeimininkas (Šovenių k. gyveno daug lenkų), nesupratęs padėties rimtumo, dar siūlė papusryčiauti, tačiau partizanai, apsirengę ir pasiėmę ginklus, jau bėgo į lauką. Palikęs sunkvežimius ant užpustyto vieškelio, rusų kareivių padalinys patraukė į Šovenių kaimą. Buvo dar labai tamsu. Rusai matė užpustytu lauku Pienios upelio link besitraukiantį ginkluotų vyrų būrį ir ėjo pasiruošę ginklus, tačiau neatidengdami ugnies - kadangi daug kariuomenės „siautė“ plačiose apylinkėse, jie dar nesusigaudė, ar tai savi, ar partizanai.

A.Jagiela-Ąžuolas su dalimi būrio vyrų buvo apsistojęs tolimesniame, atokiau esančiame vienkiemyje. Jie buvo atkirsti nuo Pienios upelio ir, dengdamiesi krūmais, traukėsi link Taujėnų. Būrelyje buvo J. Šileika-Švedrys, J.Butkus-Karklas, P.Vanagas ir kiti - iš viso aštuoni ar devyni vyrai. Jie pateko į nepavydėtiną padėtį - krūmokšniais ir eglaitėmis apaugusią vietovę, aplink kurią buvo tušti laukai ir... rusų kareiviai. Būrio vadas A.Jagiela-Ąžuolas, visada šaltakraujiškas ir drąsus, nepasimetė ir nutarė iš to miškelio niekur nesitraukti - kovoti iki galo. Vyrai, sugulę už krūmų ir jaunų eglaičių, prisileisdavo rusus visai arti ir kirsdavo taikliai, žudančiai. Paskui pakeisdavo pozicijas - truputį atsitraukdavo, vėl pasislėpdavo už tankių eglučių ir, rusų kareiviams priartėjus, vėl be gailesčio juos supliekdavo. Taip tęsėsi kelis kartus. Buvo sunkiai sužeistas Povilas Vanagas: jis draugų paprašė paimti jo automatą, o pats nusišovė pistoletu. Rusai nesitikėjo tokios artimos, įnirtingos kovos ir dėl patirtų nuostolių jų kovingumas išgaravo. Vadams komanduojant: „Вперёд!“ („Pirmyn!“), kareiviai tyčia išmėtė šovinius į sniegą ir ėmė šaukti: „Всё, патроны кончились!“ („Viskas, šoviniai baigėsi!“).Taip šie Ąžuolo būrio vyrai, pasirinkę teisingą taktiką ir drąsiai, šaltakraujiškai kaudamiesi, praradę tik vieną bendražygį, išliko gyvi.

Pagrindinis būrys, vadovaujamas P.Semėno-Jaguaro ir A.Velanio-Tigro (A.Jagielos-Ąžuolo pavaduotojo), nusileido į Pienios slėnį ir vingiuoto, užšalusio upelio vaga, apaugusia krūmais ir meldais, traukėsi Piliakalnio miškelio link. Rusai, laikydamiesi vienodo atstumo, ėjo jiems iš paskos. Partizanas Marijonas Čiukšys nutarė surizikuoti - atsiskyręs nuo būrio, metėsi bėgti miškelio link, tačiau NKVD kareiviai iškart, keliomis kulkosvaidžio serijomis, jį nušovė. A. Velanis-Tigras, gimęs ir augęs Rusijoje, kaip tikras rusas jiems sušuko: „Что вы делаете, на своих стреляете!?“ („Ką jūs darote, į savus šaudote!?“). Tie iškart nustojo šaudyt. Netrukus, atsiskyręs nuo būrio, šoko bėgti į mišką antras brolis, Stasys Čiukšys. Rusai tuoj pat ir jį nukovė, tačiau į grupę nešaudė, atidengdavo ugnį tik į bėgančius.

Priėjus prie pat Piliakalnio miškelio, jau penki partizanai staiga, šuoliais, metėsi į mišką ir, sugulę už medžių, kirto į rusus. Šie sugulė ir atsakė ugnimi, o netrukus su trumpais perbėgimais pradėjo juos supti, stengdamiesi „paimti į reples“. Po įnirtingo susišaudymo penkių partizanų grupelė ėmė skubiai trauktis į netoliese, pamiškėje, esantį stambų Mackevičių vienkiemį. Rusai tamsoje pastebėjo tarp vienkiemio pastatų šmėžuojančius partizanus ir atsivijo iš paskos. A.Velanis-Tigras, nebeturėdamas kur dėtis, pasislėpė rūsyje, už durų. Rusų kareivis pradaręs duris pamatė, kad nieko nėra, tačiau į vidų eiti pabijojo. Taip pat pasisekė Antanui Simanoniui - prisidengdamas tamsa ir krūmokšniais, jis sėkmingai perbėgo į netoliese esantį Beržytės miškelį, o iš jo laimingai pasiekė Mackeliškių k. bei Dabužių mišką. Apie sodybos trobesius, susišaudant su rusais, žuvo Stasys Morkūnas, Bronius Pivoras-Briedis ir Edvardas Miškinis. Rusai „iškrėtė“ visus pastatus, po klėtimi, manydami, kad ten gali kas nors slėptis, mėtė granatas, tačiau daugiau partizanų neberado.

Pagrindinė grupė - šešiolika partizanų - prasidėjus susišaudymui, prisidengdami tamsa, tyliai, be triukšmo „atsipalaidavo“ nuo rusų ir skubiai traukėsi Pienios upelio slėniu Kavarsko link. Rusai lauko racijomis tarpusavyje palaikė radijo ryšį, pranešdami ir apie šios grupės judėjimo kryptį. Paėję kelis kilometrus, dar tamsoje, partizanai iš slėnio pasuko laukais į šiaurę, link Veršelių kaimo. Jo pakraštyje stūksanti Troškūnų giria - vienintelis jų išsigelbėjimas ir viltis, atrodė, buvo ranka pasiekiama, už kokių 5 kilometrų. Žygio metu žvalgybos tikslais buvo skubiai užeinama į vienkiemius, apklausiami vietiniai gyventojai apie jų pastebėtą rusų kariuomenės judėjimą, išsidėstymą apylinkėse.

Matyt, buvo sužinota, kad kelias į Troškūnų girią rusų kariuomenės atkirstas ir prasimušti į mišką nepavyks. Partizanai pateko į labai keblią padėtį. Būrio vadas P.Semėnas-Jaguaras priėmė labai sunkų, rizikingą, partizaninei taktikai visiškai prieštaraujantį sprendimą - žygiuoti dienos metu, be jokios miško ar krūmų priedangos, vien užpustytais laukais link Papiškių, Ramonų, Pasusienio kaimų. Kirtus Kavarsko-Anykščių vieškelį, ties Peslių kaimo malūnu pereiti per užtvanką į kitą Šventosios upės pusę, o kad rusai nesivytų, nuardyti virš užtvankos paklotas lentas. Už upės buvo miškingos Peslių kaimo apylinkės, kuriose buvo galima saugiai pasislėpti.

Būrio vyrai negaišdami laiko, tiesiai, laukais žygiavo per gilų, šlapią sniegą (buvo atlydys) vora vienas paskui kitą, „pėda į pėdą.“ Jie, stengdamiesi kuo greičiau pereiti atviras vietoves, buvo pavargę, šlapi nuo prakaito. Apsnigtuose laukuose jų grupelė jau iš tolimiausio atstumo matėsi kaip grandinėlė judančių juodų taškelių. Partizanai jau buvo įveikę daugiau nei 10km kelio, netoliese matėsi Kavarsko-Anykščių vieškelis, iki užtvankos bebuvo likę vos du kilometrai. Niekas nesitikėjo, kad jie yra sekami, nustatyta jų judėjimo kryptis, kad amerikietiškais „studebekeriais“ (mašinomis) privežta daug rusų kariuomenės, o Ramonų kaimo laukuose, Susienos upelio kloniuose jų jau laukia pasalose išsidėstę rusų kareiviai.

Netrukus užvirė kautynės, kuriose jėgų persvara ir patogios pozicijos buvo priešo pusėje. Rusai gausiomis pajėgomis apsupo partizanus, tačiau šie, šaudydami, metėsi į Susienos upelio slėnį, tarp kalvų. Kovėsi iki galo, žūdami, bet nepasiduodami į nelaisvę - sužeistieji nusišaudavo arba susisprogdindavo granatomis. Pasusienio kaime į kunigo Eduardo Simaškos tėvų trobą įbėgo du partizanai - aukštas, gražus vaikinas Juozas Pulokas-Jūraitis su savo bendražygiu. Jie ilgai atsišaudė pro gryčios langus. Pabaigę šovinius, abu pasimeldė, sukalbėjo „Tėve mūsų“, atsisveikindami apsikabino ir susisprogdino granata.

Iš partizanų grupės gyvi liko tik trys partizanai: vienas pasislėpė Ramonų kaimo klojime, kitas - Pasusienio kaime, Simaškų tvarte po žlabais (ėdžiomis), o būrio vadas P.Semėnas-Jaguaras išsigelbėjo, parodydamas įžūlią, tiesiog akiplėšišką, azartišką drąsą.

Numetęs kailinukus, vienmarškinis, ilgais, palaidais plaukais, jis užšoko ant iš ūkininko paimto arklio ir metėsi, šaudydamas iš automato, į patį kareivių būrį. Tie sumaištyje išsibėgiojo į visas puses, nešaudydami, kad nepataikytų vienas į kitą. P.Semėnas-Jaguaras, prisidengdamas nelygia, kalvota vietove, sėkmingai nušuoliavo iki nuošaly stovinčio vienkiemio ir ūkininko paprašė sermėgos. Ją apsivilkęs, užsidėjo kaimišką žieminę kepurę, užsimaukšlino ant galvos kapišoną, po pažastimi pasikišo nemintų linų kūlį ir, vesdamas už apynasrio arklį, kaip koks sukriošęs senis, praėjo pro vieškeliu žygiuojančius rusų kareivius. Kada šie susigaudė ir ėmė jo ieškoti, beliko tik „gaudyti vėją laukuose“ - P. Semėnas-Jaguaras, palikęs arklį, jau buvo pasislėpęs giminaičių Puodžiūnų vienkiemyje esančiame bunkeryje.

Vykstant rusų kariuomenės „siautimui,“ tragiški įvykiai sukrėtė ir Žibučių kaimą, esantį 5 km nuo Taujėnų miestelio. Kuojų sodyboje nakčiai buvo apsistoję du vietiniai partizanai - Armukšna ir Ąžuoliukas. Ankstų rytmetį, dar sutemus, šeimininkas išėjo į lauką atidaryti langų langines ir pamatė, kad kiemas pilnas rusų kareivių. Atgal eiti jau buvo per vėlu. NKVD karininkas paklausė, ar namuose yra „banditų“, tačiau, gavęs neigiamą atsakymą, pasuko į trobą. Jam bedarant duris, viduje buvę partizanai atidengė ugnį - suvarpytas kulkų, jis išsitiesė tarpdury. Armukšna ir Ąžuoliukas net nespėję apsiauti batų, vienomis kojinėmis, iššoko pro langus ir atsišaudydami pabėgo. Įsiutę rusai įsiveržė į namus ir abu Kuojų sūnus sesers akivaizdoje užmušė šautuvų buožėmis. Vienam sūnų nuo smūgio į pakaušį iš akiduobių iššoko akių obuoliai. Šeima buvo suimta ir pateko į Sibiro lagerius.

Partizanas Jonas Žižys-Armukšna buvo vietinis, kaime gyveno jo motina ir sesuo. Tą patį rytą atėję skrebai abi jas, seserį dar begulinčią lovoje, nušovė.

Šukuodami Garbėnų mišką, rusai surado sniege žmonių paliktas brydes ir jomis atsekė iki bunkerio. Du jame buvę partizanai nepasidavė, atsišaudė pro ventiliacines angas, bunkerio dangtį, o paskui susisprogdino.

Abiejų brolių Kuojų, partizano Povilo Vanago ir dviejų bunkeryje žuvusių partizanų kūnus rusai nuvežė į Taujėnus ir suguldė prie stribynės.

Jonas Kadžionis, prasidėjus visai netoli nuo namų, kitoje Pienios upelio pusėje susišaudymui, išbėgo į Kavarsko miestelį. Jis žinojo, kad NKVD kareiviai „krės“ ir jų sodybą, tyčiosis, muš, tardys ir vėl statys jį prie sienos, grasindami sušaudyti. Į Kavarską suspėjo pačiu laiku - vėliau kareivių sargybos jau niekam nebeleido iš miestelio nei išeiti, nei įeiti. Jonas matė, kaip skrebai trejomis rogėmis atvežė penkių jam gerai pažįstamų partizanų kūnus ir išvertė miestelio aikštėje. Jau temstant sunkvežimiu atvežė ir iš kėbulo išmetė ant grindinio dar trylikos žuvusių partizanų kūnus. Jie irgi buvo gerai pažįstami vyrai, ne kartą svečiavęsi ir jų šeimoje. Visi aštuoniolika žuvusių partizanų buvo suguldyti ant grindinio, vienoje eilėje. Vienas iš jų, B.Pivoras - Briedis, dar buvo gyvas, judėjo, tačiau pagalbos jam niekas nesuteikė. Pavakare per Kavarską į Ukmergės pusę nuvažiavo trys brezentu dengtos mašinos - jos vežė kautynėse žuvusių rusų kareivių kūnus.

Išvakarėse iš būrio aplankyti gimines buvo išėję keturi partizanai: Paulius Kirša-Vilkas, broliai Povilas, Stasys ir Karolis Žemaičiai. Jiems pasisekė labiausiai - rusų kariuomenės „siautimą“ praleido Dvarelių k., Vlado Simaškos tvarte įrengtame bunkeryje.

Taip baigėsi dviejų, Kavarsko ir Taujėnų valsčių teritorijoje vykdyta karinė-čekistinė operacija, atnešusi partizanams didelių nuostolių, o žuvusiųjų šeimoms daug skausmo. Kaip ir visos operacijos, ji rėmėsi „agentūriniais-operatyviniais duomenimis“, t.y., šnipų pranešimais. Kaip paaiškėjo iš archyvų, apie partizanus informaciją teikė net septyni NKVD-NKGB slaptieji agentai[1] - civiliai vietiniai gyventojai, tiksliai pranešę partizanų skaičių, iš kokių būrių jie yra, kas jiems vadovauja, kaip apsiginklavę, tiksliai nurodę jų pavardes, slapyvardžius, gyvenamąsias vietas, duomenis apie šeimas. Iš jų čekistai žinojo, pas ką partizanai apsistoję ir kada ruošiasi iškeliauti. Tarp jų buvo ir tame pačiame Šovenių k. gyvenantis šnipas, kiti - aplinkiniuose kaimuose gyvenantys slaptieji agentai. Remiantis archyviniais duomenimis yra nustatyta jų tapatybė. Tai agentas Glaz iš Šovenių k., agentas Jurgis iš Jurgėnų k. (netoli Šovenių), agentas Zacharov iš Sirvydų k. (netoli Dabužių), agentas Žilvitis iš Šovenių k. apylinkių (dėl jo išdavystės jau buvo žuvę trys partizanai) ir dar trys kiti agentai.

Pasusienio kautynėse didvyriškai žuvo trylika partizanų, jų pavardės ir vardai žinomi. Tai:

Antanas Budreika, Antanas Didžpetris, Juozas Kalumba, Jonas Misiūnas, Antanas Navašinskas, Juozas Pulokas-Jūraitis, Juozas Šapkauskas, Alfonsas Šatkauskas-Politrukas, Jonas Šileika, Edmundas Urbonas, Vincas Vėbra, Pranas Vilčiauskas, Povilas Žvironas-Atėjūnas (iš Utenos).

Praėjus kuriam laikui, tarp gyventojų išplito Pasusienio didvyriams skirtas eilėraštis. Jį sukūrė partizanų poetė Genovaitė Janulytė š Mickūniškių k.

Pasusienio didvyriams

Sudiev, vargdieni ginklo broli,
Sudiev, Tėvyne mylima,
Keliu į laisvę vykdant šuolį
Pakirto kulka zvimbdama.
Gal buvo lemta jų likimui
Šiandieną žūti čia kovoj,
Akis užmerkti prie beržyno
Ramonų lauko lygumoj.

Lavonus mūsų tuoj surinkę
Užkas tamsoje arimuos,
Motulės, sesės pasilenkę
Prie mūsų kapo nerymos.

Jūs mūsų kaulus tik surinkit,
Pakaskit kaime ant kapų,
Kad jie iš kapo ten girdėtų
Graudingą skambesį varpų.

Belieka pasakyti, kad jų troškimas išsipildė - atstačius Lietuvos nepriklausomybę, žuvę partizanai buvo garbingai perlaidoti Kavarsko kapinių kalnelyje, iš kur geriausiai girdimas bažnyčios varpo skambesys.

Remtasi partizanų J. Kadžionio-Bėdos ir P. Kiršos-Vilko prisiminimais.

Rinkimai

Sovietiniai „demokratiniai“ rinkimai buvo pati didžiausia, kaip galima įsivaizduoti, falsifikacija. Balsavimas būdavo tik už vieną komunistų partijos iškeltą kandidatą - be jokio pasirinkimo, o rinkėjo dalyvavimas tame procese net ir nebūtinas. Tačiau vis tiek būdavo steigiamos skrebų ir rusų kareivių saugomos rinkimų apylinkės, vykdoma priešrinkiminė agitacija, o rinkimų dieną po apylinkės vienkiemius su balsadėžėmis važinėjo skrebų lydimi

sovietiniai aktyvistai. Nors rinkimai tebuvo fikcija, klastotė, o jų galutinis rezultatas iš anksto nulemtas, tačiau į Kavarską putotais arkliais skrebai lėkdavo pranešti, koks procentas rinkėjų jau nubalsavo. Nors atėjusių į rinkimus skaičius visada būdavo žemas, tačiau sovietų valdžia melavo tiesiai „į akis"- laikraščiuose oficialiai skelbdavo, kad rinkėjų skaičius labai aukštas, siekia net 90-95 procentus. Šiuo metu tai atrodytų kaip kuriozas, tačiau, siekdama privilioti kiek galima daugiau rinkėjų, sovietinė valdžia tiems, kas ateis pirmi balsuoti, suteikdavo galimybę nusipirkti rajkoopsąjungos krautuvėse didelio to meto deficito – cukraus.

Partizanai irgi ruošdavosi rinkimams. Jų rėmėjai ant namų sienų, stulpų, medžių kamienų išklijuodavo rinkimus išjuokiančius atsišaukimus, proklamacijas, kviesdami gyventojus tame „teatre" nedalyvauti, kartais rinkimų apylinkės būstinės būdavo apšaudomos, kad žmonės, neatvykę balsuoti, turėtų pasiteisinimą - bijojo ateiti, nes šaudo. Jaunimas, moksleiviai sovietinius rinkiminius plakatus ištepliodavo rašalu, nuplėšydavo, prieš žodį „balsuoti," įrašydavo žodelytį „ne".

Išplatintuose priešrinkiminiuose partizanų atsišaukimuose parašyti gąsdinimai dalyvaujantiems balsavime turėjo visiškai kitokią prasmę. Partizanai niekada nebaudė rinkėjų, tačiau nebalsavę žmonės tokiu būdu turėdavo labai rimtą, argumentuotą pasiteisinimą - neatėjau balsuoti, nes išsigandau grasinimų.

1946m. vasario 9-ąją, rinkimų į LTSR Aukščiausiąją Tarybą dieną, jau apie pietus, J.Kadžionio mama sako: „Jonuk, nueik į Pienionis pabalsuoti, o tai paskui atlėks su balsadėže „išbadėję" skrebai ir reikės juos sodinti už stalo." J.Kadžionis atėjo į Pienionių rinkiminę apylinkę balsuoti už visą šeimą - to niekas nedrausdavo. Rinkimų komisija - Kavarsko „komunistėliai", sukišę nosis pavartė, pavartė rinkėjų sąrašus ir sako: „Aaa, taigi kad už jus jau pabalsuota!"

Toks buvo sovietinių rinkimų farsas, „marionečių teatras," „rinkimai be pasirinkimo": niūri, pilka, triumfuojanti prievarta, melas, apgaulė, dvasiškai gniuždanti ir varanti į neviltį gyvenimo realybė „demokratiškiausioje pasaulio šalyje".

Pagal J. Kadžionio atsiminimus.

Cipruko batai

1946m. rudenį J.Kadžionis į Ukmergę arkliniu vežimu nuvežė grūdus - pyliavas valstybei. Arklys buvo rambus, su „naravu", nepriversdavai jo bėgti nei botagu, nei vadelėmis – vienodai lėtai „klapsėdavo" ir į kalną, ir pakalnėn. Tuo metu pagrindinė transporto

priemonė buvo arkliniai vežimai. Sunkvežimiai važiuodavo retai, jų tekdavo ilgai, kantriai laukti, o kartais, dideliam keleivių nusivylimui, ir išvis nepasirodydavo.

Ukmergėje jis sutiko pažįstamą merginą - Veroniką Kalibataitę. Ją parvežti labai siūlėsi Ciprijonas Ginietis, vadinamas Cipruku. Jis buvo žemo ūgio, neišvaizdus, tačiau jam labai patiko Veronika. Šiai, atvirkščiai, jo kalbos ir pataikavimas sukeldavo tik juoką. Jie dar pasiliko mieste, o J. Kadžionis nutarė važiuoti namo - Cipruko arklys buvo šmaikštus, greitas, žadėjo kelyje pasivyti.

Ukmergės pakraštyje jį sustabdė trys vyrai - gerai apsirengę, su portfeliais, matyt, viršininkai, ir paprašė pavėžėti iki Kavarsko. J. Kadžionis paaiškino, kad jo arklys labai lėtapėdis, tačiau, jeigu tinka, tegul sėda į vežimą - kartu bus linksmiau.

Per Šventąją yra Radiškių tiltas, kurį tuo metu saugodavo rusų kareiviai - ar bijojo, kad susprogdins, ar, paprasčiausiai, saugojo, kad partizanai juo nevaikščiotų. Naktimis jie dažnokai plėšikaudavo. Nuo tilto iki pat Svirnų II kapinaičių, esančių šalia Ukmergės-Kavarsko vieškelio, pagal Šventosios upę tęsėsi krūmais ir medžiais apaugusi vietovė. Privažiavę mato - prie kapinių mūrinių vartų stovi „išvaduotojas," šautuvu ginkluotas rusų kareivis, ir įsakmiu rankos mostu juos stabdo: „Stoj!"(Stok!). Paklausė, kur važiuoja. „Į Kavarską!" - atsakė vyrai. „Ruskelis" apžiūrėjo tuščią vežimą, mato, kad vyrai rimti, su portfeliais, turbūt, viršininkai. Paprašo užrūkyti ir leidžia važiuoti toliau. Iš paskos jau girdėt, kaip šauniai atlekia Ciprukas, tamsoje aidi Veronikos juokas. Kareivis sustabdė ir juos. Sužinojęs, kur važiuoja, sako: „Reikia maišelį į Kavarską nuvežt." - „Gerai, - sutiko Ciprukas, - dėk į vežimą!" - „Ne, - sako kareivis, - jis paliktas kapinėse, ateik, padėsi įkelt." Įėjęs pro kapinių vartus, Ciprukas dairosi, kur tas maišelis, tačiau greit gavo šautuvo buože smūgį į nugarą. „Nu kaip, patinka!? - paklausė kareivis. - Ar dar nori?! O dabar greit nusiauk batus!" Palikęs Cipruką basą, „išvaduotojas" klausia: „Ar gerai, kad paėmiau?" Šis, nenorėdamas dar kartą „paragauti" šautuvo buožės, neprieštaravo: „Gerai."

Arklys, nenustygdamas vietoje, pradėjo eiti, o iš paskos pasigirdo garsus basų kojų šlepsėjimas per purvą - tekšt tekšt tekšt! Pasivijęs, Ciprukas persėdo į J.Kadžionio vežimą - norėjo pasiskųsti „valdžios vyrams", kad rusų kareivis prievarta nuavė jam batus. J.Kadžionis persėdo į jo vežimą, šalia Veronikos. Ši kvatojo nesusilaikydama, iki ašarų, net susiėmusi už pilvo. Juoktis žmogui tiesiai į akis tais laikais buvo nepriimta, nemandagu. Vis tik garsus basų kojų teškėjimas per purvą buvo toks komiškas, kad ir J. Kadžionis nesusilaikė - abu juokėsi iš „baso kavalieriaus". Juk ir pats važiavo naujais auliniais batais - jei ne kartu važiavę valdžios vyrai, tikrai būtų rusas nuavęs.

Bevažiuodami, sutiko ateinantį skrebų būrį. Ciprukas tuoj jiems skųstis: „Banditas batus nuavė!" Tie klausia: „Kur, kada, kaip apsirengęs, kuo ginkluotas!?" Sužinoję, kad „banditas" su rusiška uniforma ir šneka rusiškai, viską supratę, nusijuokė ir numojo ranka. Nuvažiavus į Kavarską, tas nubėgo pasiskųsti NKVD skyriaus karininkams. Tie irgi, sužinoję, kad prie Radiškių tilto rusų kareivis atėmė jam batus, tik pasijuokė.

Taip Ciprukas batų ir neatgavo. Iš tikrųjų, jis buvo netikęs žmogus, 1941m. šaudęs žydus. NKVD buvo užverbuotas ir ištikimai jiems tarnavo. Jo šeima buvo ištremta į Sibirą, o patį Cipruką paliko - užėję į namus kaimynai atrado jį kartu su Kavarsko NKVD skyriaus viršininku Zviaginu begeriantį „arielkos“ butelį. Kartą partizanai jį užtiko slankiojantį apie langus ir besiklausantį, kas dedasi trobos viduje. Už šnipinėjimą tada jo vos nesušaudė, išgelbėjo tik šeimininkų maldavimai. „Sėdo“ į kalėjimą apie 1962 metus, jau gerokai saugumui padirbėjęs ir tapęs nereikalingu.

Kam rusų kareiviui buvo reikalingi svetimi batai? Ogi pragerti. Jie juos išmainydavo į lašinius, „samagoną,“ o paskui girtuokliaudavo.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Moterų lageris

Kotryna Bradulskaitė kartu su vyresne seserimi Brone, be jokio teismo, 1947m. spalio pradžioje iš Vilniaus geležinkelio stoties etapu buvo išvežtos į Vorkutą – Šiaurės Vakarų Europoje, už poliarinio rato esančius lagerius. Etapą sudarė aštuoni vagonai - trys moterų ir penki vyrų. Vagonai buvo prikimšti sausakimšai - kiekviename virš penkiasdešimt žmonių, o jokių gultų nebuvo - jaunos moterys tupėjo, o vyresnėms leido atsigulti. Nebuvo nei kuo pasikloti, nei kuo užsikloti, vien tik savi drabužiai. Maitino dukart dienoje, ryte ir vakare, tik džiūvėsiais ir šaltu vandeniu. Kaip vėliau paaiškėjo, džiovinta duona buvo skalsesnė, sotesnė, jos buvo daugiau, nei 400g lagerinė vandeninga „pajkė“. „Gamtiniams reikalams“ atlikti vagono grindyse buvo skylė, o jei kas mirdavo, praardę grindis, sargybiniai juos išmesdavo važiuojant traukiniui. Dukart per dieną perskaičiuodavo kalinius - iš vieno vagono galo jie turėdavo perbėgti į kitą, o kad tai vyktų kuo greičiau, „paskubindavo“ ilgakočių medinių plaktukų smūgiais į nugarą. Sustojus NKVD kareiviai vis tikrindavo, ypač vyrų vagonų, grindis, stogą, ar kas nors nebando praardyti ir pabėgti. Kelionė tęsėsi labai ilgai, su ilgais stovėjimais Uchtoje, Pečioroje. Vyrų vagonus atkabino jau Intoje, o moterys, kaip darbo jėga, buvo „nepaklausi prekė“ - jų vagonus vis stumdė ir stumdė, nes niekas nenorėdavo jų priimti.

Galų gale 1947 m. lapkričio 7 d. jas atvežė į Vorkutos 3-iąjį OLP-ą (atskirą lagerio punktą). Jį sudarė dvi atskiros zonos: vyrų (iki 5 tūkstančių kalinių) ir moterų (iki 3 tūkstančių). Įėjus pro lagerio vartus, tuoj prisistatė „blatnieji“ ir pradėjo kalinių „rūšiavimą“ - su geresniais drabužiais buvo išrikiuoti į kairę, prasčiau apsirengę - į dešinę. Mušdami

ir keikdamiesi kriminaliniai atiminėjo drabužius, kai kuriuos išrengė net iki apatinių, o vietoj atimtų numetė nudėvėtus, nuplyšusius skarmalus. Iš Kotrynos, grasindami peiliu, atėmė kailinukus, po kojom numesdami suplyšusį vatniką. Jau pirmą kartą nuėjus į valgyklą iš kišenių meistriškai, net nepajutus, vagys ištraukė pirštines.

„Blatnieji" buvo labai žiaurūs, be jokios sąžinės, visiškai morališkai degradavę asmenys. Užmušti žmogų jiems buvo tas pats, kaip pritrėkšti musę. Daugumą jų sudarė rusai, bet buvo ir čečėnų, kazachų. Grasindami peiliu nurenginėjo politinius kalinius ir einant iš valgyklos, pasivedėję už kampo. Valgant prie stalo tyčia užkalbindavo - vos tik pasukus galvą į šalį, „iš pat panosės" akimirksniu dingdavo bliūdelis su sriuba ar koše. Per barako langelį, ilgos lazdos gale įkalę vinį, užkabinę ištraukdavo geresnius rūbus. Nuo šitų nužmogėjusių parazitų niekada nebuvo ramybės, teko iškentėti daugybę kančių, o kiek žmonių jie nugalabijo, sunku net apsakyt. Iš tikrųjų, lageryje jie buvo politinių kalinių gyvybės ir mirties viešpačiai, teisėjai, karaliai.

Barake, į kurį jas atvedė, abipus stovėjo dviaukščiai gultai, o per vidurį buvo koridorius, kuriame stovėjo metalinė krosnis. Atskirą kambarėlį turėjo „nariadčikas", kuris gyveno kartu su viena ukrainiete, savo sugulove. Barake būdavo iki 100 kalinių, o daugumą jo gyventojų sudarė „ruskės"- kriminalinės kalinės, sužvėrėjusios ir degradavusios „vagilkos", kurioms jau nebuvo nieko švento. Tik viena vyresnio amžiaus rusė, laisvėje dirbusi buhaltere, buvo puiki, padori moteris. Kaip politinė kalinė nuteista vien už tai, kad, jų darbo kambaryje pakabinus Stalino portretą, pasakė: „O kam čia šitą portretą pakabinot?" Už tai gavo „детский срок" („vaikišką bausmę") - dešimt metų lagerio. Bjaurios, ištvirkusios buvo ir lenkės bei kazachės. Su kriminalinėmis, kol atskyrė, teko išgyventi dvejus metus.

Patekusi į lagerį Kotryna iškart pakliuvo penkioms paroms į drausmės izoliatorių (Šizo) – mat lagerio viršininkas pastebėjo ją prie valgyklos kalbant su lietuviais vyrais, kas, pasirodo, buvo draudžiama.

Iš pradžių Kotryna pateko prie geležinkelio tiesimo darbų. Dirbo kartu su vyrais, tarp kurių buvo daug lietuvių, lenkų, ukrainiečių, latvių, estų, keli kazachai. Moterims teko nešioti pabėgius - nešdavo ir dviese, ir trise, kiek kurios turėdavo jėgų. Tarp jų buvę „blatnieji" nieko nedirbo, o tik sėdėdavo ir šildydavosi prie politkalinių sukurto laužo. Jie „nepajudindavo net piršto", net malkų įmesti pasišaukdavo politinius kalinius – mat „vagių kodeksas" draudė bet kokį darbą.

Ten pirmą kartą ji paragavo ir šunienos. Vienas viršininkas, vaikščiodamas ir tikrindamas jų darbą, kartu vedėsi ir vilkšunį. Kai tik jo šeimininkas nutolo, šunį kaliniai apspito glaudžiu ratu. Šis iš baimės net nesipriešino, net nesulojo: iškart buvo užmuštas, oda nudirta ir sudeginta, o mėsa ant pagalių iškepta. Kotrynai irgi teko gabalėlis salstelėjusios mėsos. Vėliau viršininkai būdavo atsargūs, vengdavo vedžiotis šunis, kur dirba kaliniai. Taip buvo ne tik šiame, bet ir visuose Sibiro lageriuose - daugelis lietuvių

politinių kalinių grįžę pasakojo labai panašias istorijas, kaip jie pirmą kartą gyvenime valgė šunieną.

Po dviejų savaičių Kotryną perkėlė dirbti į 4-ąją anglies kasimo šachtą. Keldavo 6val. ryto. Apsiprausus ir apsitvarkius, 7val. būdavo pusryčiai. Paskui išrikiuodavo į koloną ir varydavo 4km į darbą - aštuntą valandą jų pamaina jau leisdavosi į šachtą. Pamaina trukdavo 8val., jų brigadoje buvo beveik visi lietuviai. Jokių respiratorių, kaukių neduodavo - tik akinius ir šalmą su lempute. Darbas šachtose buvo labai sunkus, nepatogus, visada susilenkus ir tarp dulkių.

Valgyti duodavo visada tą patį - sušalusių kopūstų arba ropių sriubos bliūdelį ir avižinės košės kaušelį. Pietų nebūdavo, vakarienę valgydavo tik 20val. vakare, parvaryti atgal į lagerį, o „meniu" nesikeisdavo. Vienintelis stalo įrankis tebuvo grubiai išdrožtas medinis šaukštas. Duonos norma („pajkė") svėrė 400 g, tačiau iš tikrųjų kalinys tiek niekada negaudavo - dalį jos svorio sudarydavo vanduo. „Forminė" duona buvo šlapia, vandeninga, suspaudus iš jos tekėdavo skystis, o žiemą ji sušaldavo kaip ledas, nebeįkąsdavai.

Ypač nuo bado kentėdavo vyrai - jie ir dirbdavo fiziškai sunkiausius darbus, o toks maisto davinys neatstatydavo jėgų. Jie palaipsniui išsekdavo, tapdavo kaip skeletai ir mirdavo. Iš pažįstamų lietuvių taip lageryje pražuvo Stasys Kašubka, Petras Zykas ir daug kitų. Kiekvieną dieną pro lagerio vartus išveždavo jaučiais kinkytomis rogėmis 4-5 lavonus nuvilktais drabužiais. Kai kurie vyrai buvo praradę viltį išgyventi, nebematė ateities, juos be galo skausmingai slėgė namų ilgesys, dvasiniai išgyvenimai dėl prarastų artimųjų, išdraskytų šeimų, sugriautų gyvenimų. Norėdami nuslopinti širdies skausmą ir bado alkį, kai kurie rūkydavo - mainydavo duonos „pajkę" į prasčiausios rūšies tabaką, vadinamą „machorka". Iš jų niekas neišgyveno - visus „nušienavo savo plačiu dalgiu lagerio giltinė".

Grįžusios iš darbo, viršutinius rūbus padžiaudavo ant virvučių apie krosnį, tačiau ryte juos rasdavo numestus ant grindų, šlapius, neišdžiūvusius, o vietoj jų kabėdavo „ruskių" drabužiai. Kartą per savaitę į baraką atnešdavo du 25 litrų talpos bidonėlius karšto vandens - „kipiatoko". Jį visą išsipilstydavo kriminalinės, sakydamos: „Eikite jūs velniop!" Lietuvės rinko tuščias konservų dėžutes, įverdavo vielą ir tokiuose „puodeliuose" tirpdydavo sniegą. Atėję sargybiniai juos atimdavo, išmėtydavo, sutrypdavo kariškais batais. Didžiulė svajonė buvo sočiai prisivalgyti duonos - ją džiovindavo, taupydavo, kartais kriaukšlelį paslėpdamos matrace. Tačiau „vagilkos", neidamos į darbą, viską iššniukštinėdavo ir surasdavo.

Kas dvi savaites būdavo pirtis, o iš tikrųjų - tik apsiprausimas. Kiekviena gaudavo artipilnį metalinį dubenėlį vandens, vadinamą „taziku", ir šlakelį skysto muilo. Nusiprausus, reikėdavo išsiplauti ir liemenėlę, kelnaites, kurios išdžiūdavo jau ant kūno.

Barakuose „siautė" didelės, riebios žiurkės. Nuo jų naktį reikėdavo užsidengti galvą, jos apgraužda vo nusilpusius, išsekusius kalinius.

Visas lagerio gyvenimas buvo siaubingas košmaras, pragaras, kasdien tekdavo stebėti ir beviltiškai susitaikyti su neteisybe, melu, apgaule, prievarta, matyti visą „visuomenės dugno“ gyvenimą, tikrą „ašarų pakalnę“ - tiesiog neįsivaizduojamą vargą, neviltį, žmonių moralinį nuopuolį, degradaciją, visišką sugyvulėjimą. „Ruskės“ rūkydavo, šlykščiausiai keikdavosi, tarpusavyje mušdavosi, tampydavosi už plaukų, vaikščiodavo su mėlynėmis paakiuose ir nagais sudraskytais veidais. Vakare sugulusios ant gultų, viena kitą perrėkdamos ir kvatodamos, šlykščiai, vulgariai pasakodavo savo nuotykius vyrų zonoje. Dauguma jų buvo užsikrėtusios venerinėmis ligomis, apsileidusios, netvarkingos, nuo jų dvokdavo per atstumą. Pas jas barake lankydavosi ir „blatnieji“, nors tai ir buvo griežtai uždrausta. Lageryje Kotryna pasibaisėjusi išgirdo, kas yra „матовая речь“ (keiksmažodžių kalba), kai kiekvieną normalų žodį palydėdavo 5-7 keiksmažodžių tirada. Labai bjaurios, nešvarios, tačiau visada pasidažiusios buvo lenkės. Tarp jų išsiskyrė tik viena tvarkinga, kultūringa moteris - gydytoja, medicinos profesorė. Ji sakydavo: „Mergaitės, nebijokit, sifiliu neužsikrėsit. Tai perduodama tik lytiniu keliu arba bučiuojantis, kai pažeistos gleivinės!“ Mat lietuvės, bijodamos užsikrėsti venerinėmis ligomis, durų rankenas liesdavo tik apsukusios skudurėliu.

Kadangi vyrams, o ypač politiniams kaliniams, buvo griežčiausiai uždrausta lankytis moterų barake, vakare, slapta nuo lagerio administracijos, prie valgyklos su lietuvėmis susitikti ir morališkai paremti ateidavo pagyvenę lietuviai inteligentai, dideli savo krašto patriotai: inžinierius Pupeika, rašytojas ir žurnalistas Toliušis, kapitonas Dapkūnas, policijos viršininkas Vincas Lopata. Jie vis sakydavo: „Mergaitės, tik neprasidėkite su rusais, išsaugokit save atgimstančiai Lietuvai!“ Šie kultūringi, išsilavinę žmonės joms buvo moralinis pavyzdys ir dvasinis ramstis.

Žiemą barako duris užpustydavo, o jauniausias moteris rytais siųsdavo atkasti sniegą. Nuo barako iki pat valgyklos buvo nutiestas storas lynas - per pūgą nieko nesimatydavo, todėl, jo laikydamiesi, eidavo valgyti ir grįždavo atgal. Vis tik nusilpę kaliniai kartais pargriūdavo, nebeatsikeldavo, jų kūnus surasdavo tik pavasarį, tirpstant sniegui. Iki šachtos per didžiausias, iki pat pat krūtinės pusnis, tekdavo eiti susikabinus už parankių kolonoje 4 km - tai labai išsekindavo, atimdavo paskutines jėgas. Jas lydėdavo sargybiniai su vilkšuniais - visada keikdamiesi, mušdami, grasindami nušauti, nes kiekvienas žingsnis už kolonos ribų buvo laikomas bandymu pabėgti, o pusnyse eilės pakrikdavo, įgriūdavo į užpustytą pakelės griovį.

Kotryna siuntinių iš niekur negaudavo, nes visa jų šeima buvo išblaškyta: broliai Nikodemas (jau buvo žuvęs) ir Jonas partizanavo DKA B rinktinėje, tėvelis kalėjo Intos lageryje, mama su seserimi Adele buvo likusios be namų, o vėliau ir ištremtos. Vis tik lageryje galiojo „blatnųjų“ nustatyta tvarka - pusė siuntinio priklausė jiems, likusi dalis - savininkui. Kas gavo siuntinius, jie sužinodavo iš prie administracinio pastato

iškabinto sąrašo. Atėję, iškart sakydavo: „А ну-ка, давай!“ („Nagi, duok šen!“). Jei kalinys priešindavosi, neatiduodavo jų dalies, tai atimdavo viską ir dar primušdavo.

Kadangi lageryje buvo atskiros moterų ir vyrų zonos, klestėjo paleistuvystė, kur pačios aktyviausios būdavo moteriškos giminės atstovės. „Blatnosios,“praardžiusios tvorą, kasdien lįsdavo į vyrų zoną. Jokie skylių lopymai negelbėdavo - užtaisius vieną skylę, kitose vietose atsirasdavo dar kelios. Daug tokių moterų sirgo venerinėmis ligomis - sifiliu, gonorėja, daug jų ir numirdavo. Vien dėl vyrų, kad etapu neišsiųstų į kitą lagerį, jos save luošindavo: sudaužiusios butelį, stiklo šukes smulkiai sutrindavo ir įberdavo į akis. Prasidėdavo akių uždegimas, etapą atšaukdavo, o jos ilgą laiką jas plaudavo vandeniu. Tokiu būdu ir pagydavo, nors regėjimas visiškai ir nebeatsistatydavo.

Pačios su virbalu pasidarydavo abortus - nė viena nuo to nesusirgo ir nenumirė. Paleistuvystės keliu pasuko ir dvi lietuvaitės. Viena jų, nuo Utenos krašto, užsikrėtė venerine liga ir numirė. Prie valgyklos kampo dažnai stovėdavo „blatnieji“ su duonos kepaliuku po pažastimi, sakydami: „Mergaite, einam su manim... !“ Ta „meilė“ būdavo vieša, ant gultų, moteriai jos metu kuo greičiau valgant duoną - ko ši nespėdavo suvalgyti, „blatnasis“ atimdavo. Kartais jie specialiai vandeningą duoną sušaldydavo pusnyje, kad daugiau jos liktų. Toks buvo morališkai iškrypęs ir degradavęs lagerio padugnių gyvenimas, kuriame visąlaik ujami, niekinami, keikiami buvo priversti gyventi dori, sąžiningi, išsilavinę, vakarietiškoje kultūroje išauklėti lietuvių, latvių, estų politiniai kaliniai. Tačiau ir visaip terorizuojami, žeminami, jie stengdavosi palaikyti, užjausti vienas kitą.

Kartą į lagerį atvežė dvi Kauno „poniutes“ - motiną su dukterimi. Abi gražiai apsirengusios, „su šilkais“. Per kelias dienas jos parsidavė lagerio viršininkams ir tapo jų sugulovėmis.

Vienąkart Kotryna grįžo iš darbo ir nustebo - ant apatinio gulto sėdinti jos kaimynė, moldavė, graži, jauna moteris, valgė didžiausius skanėstus. Buvo matyti, kad kažkam „atsidavė“. Naktį išgirdo garsius kerzinių batų žingsnius - prie gulto priėjo aukšta, stambi, vyriškai apsirengusi „blatnioji“. Ji iš už bato aulo išsitraukė trumpu kotu kirvuką ir kirto juo moldavei į galvą. Stipri kraujo čiurkšlė aptaškė net Kotrynos gultą, drabužius. „Blatnioji“ ramiai apsisuko, priėjo prie budinčiojo ir liepė jam pranešti į spec. dalį apie „mokruchą“ (kalėjimo žargonu - „šlapią reikalą,“ žmogžudystę). Tuo metu didžiausia bausmė buvo 25 m. lagerio, o tai kriminalinių, kuriems lageris ir taip buvo tikrieji namai, nė kiek nebaugino. Eilinė žmogžudystė tik vėl pailgindavo jų bausmės laiką iki 25 metų.

Kotryna mokėjo gražiai siūti. Lageryje ji pradėjo atsiuvinėti, siaurinti ar patrumpinti sukneles. Medžiagą atpjaudavo stiklo šuke, toliau viską siūdavo rankomis. Taip buvo užsidirbusi šimtą rublių, kuriuos įsisiuvo už liemenėlės ir norėjo pasiųsti mamai. Matyt pirtyje tai pastebėjo kriminalinės. Vieną rytą ji atsikėlė nustebusi -

buvo supjaustyta liemenėlė ir pavogti pinigai. Vėliau gultų draugės papasakojo, kad naktį buvo atėję du „blatnieji“ - vienas laikė jai prie kaklo prikišęs „finką“, o kitas, perpjovęs liemenėlę, ištraukė „červoncus“. Laimei, Kotryna pavargusi kietai miegojo - jeigu tik būtų atsibudusi, sujudėjusi, būtų iškart papjovę.

Kartą „nariadčikas“ jai liepė nueiti į administracinį pastatą išplauti kabinetą. Vos įėjus, buhalteris, storas žydas, tarė: „Nusirenk!“ - ir norėjo kabliuku užkabinti duris. Kotryna, trenkusi jam per ranką, puolė pro duris lauk, tas - iš paskos vytis. Ji bėgo link šachtos, kur dirbo pažįstami lietuviai, nes tik jie galėjo išgelbėti. Prisivijęs, buhalteris trenkė jai kumščiu, ji parkrito, tas pargriuvo ant jos. Vikriai išsisukusi, Kotryna pirma pribėgo prie šachtos, o pagyvenęs lietuvis ją iškart „gelda“(vežimėliu) nuleido žemyn. Įsiutęs buhalteris tą žmogų sumušė, suspardė.

Lietuvės tarpusavyje didelių paslapčių neturėjo, atvirai pasipasakodavo savo likimą. Viena iš lietuvaičių buvo „kūmo“(NKGB operatyvinio įgaliotinio, dar kitaip – „opero”) užverbuota ir pradėjo išdavinėti. Tai viena, tai kita lietuvė buvo perteista ir pridėti dar 2-3 metai kalėti. Išdavikei buvo surengtas teismas. Susitarus su budinčiuoju, kad „nieko nematys ir negirdės“, jai ant galvos buvo užmesta ir kietai užveržta paklodė. Mušė šešios lietuvės rankomis ir kojomis „iki kraujų“, o viena laikė už galvos. Paskui ją palikusios išėjo iš barako. Kas mušė, „kūmas“ taip ir neišaiškino, o demaskuotą agentę, kaip visada tokiais atvejais, iškart etapu išsiuntė į kitą lagerį. Tačiau žinios apie išdavikus „bevieliu telegrafu“ greit išplisdavo, pasiekdavo kitus lagerius, tarp savųjų ji jau buvo svetima.

Lagerio ligoninėje med. seserimi dirbo puiki lietuvaitė - Onutė Banytė iš Šiaulių. Ji labai padėdavo lietuviams - esant reikalui paguldydavo į ligoninę, gaudavo atleidimo nuo darbo pažymas.

Lietuvės iš duonos ir lininio siūlo buvo pasidariusios „rožančius“ su kryželiu (tam panaudojo išardytą lininį audeklą, rastą iškraunant vagonus su iš Vokietijos atvežtais daiktais). Juos valgykloje perduodavo lietuviams - vyrų zonoje kalėjo kunigai, kurie juos pašventindavo, o vėliau grąžindavo atgal. Vėliau, vyrų prašymu, dar daug jų padarė ir perdavė į zoną, gaudamos nežinomų lietuvių gražius padėkos žodžius.

Lageryje kartu kalėjo iš Utenos kilusi amžiumi vyresnė moteris - mokytoja Natalija Pupelienė. Po vakarienės, apie pusę devynių, ji visas sukviesdavo tyliai pasimelsti, sakydama: „Mergaitės, poteriai!“ Iš pradžių žodžiu kalbėdavo ir Lietuvos Himną, tačiau kartą įbėgę sargybiniai apvertė stalą ir jas išvaikė. Kaip priedas buvo kalbama „Kalinio malda“, kurios žodžiai amžinai išliko atmintyje.

Kalinio malda

Nuo bekraščių tundrų ir taigų,
Iš šachtų gilumos,
Pro užtvaras ir grotas
Į Tave, o Viešpatie,
Tiesiu išvargusias skausme rankas.
Gelbėk mane, o mano Dieve!
Jei Tu nugręši savo veidą nuo manęs -
Aš žūsiu šitoje vergijoje kaip išrautas medis,
Žūsiu tarp poliarinių vėjų ir pūgų.
Pažvelk, o Viešpatie, kaip verkia mano širdis,
Kaip kraujo mariose braido manoji Lietuva,
Kaip pančiuose vaitoja milijonai žmonių.

Gana, o Viešpatie, pasigailėk,
Nebausk manęs dėl mano ir mano tautos nuodėmių.
Prieš Tavo Teismą kas yra teisus?
Jei Tu mane apleisi, kur dingsiu aš?

Viešpatie, tik Tavyje yra pasigailėjimas,
Tik Tavyje yra mano viltis,
Tik Tavimi tikiu.
Juk Tu esi mano gyvybės Viešpats,
Ir aš nedrebėsiu dėl savo likimo.

Tu esi mano akių šviesa,
Aš eisiu visur, kur ves Tavo šventoji valia,
Priimsiu viską, ką siųs Tavo šventoji ranka,
Nes myliu Tave ir tuos kelius,
Kuriais vesi mano sielą į amžinybės laimę.
Per tundras ir taigas,
Per užtvaras, sargybas apginkluotas
Ateik nuo Baltijos krantų, o Kristau!
Nuo tėvų sodybų ateik keliu kryžiaus
Ir ištiesk man savo galingą ranką.

Aš vieniša ir bejėgė grūmiausi su kančia,
Aš vieniša tarp svetimų,
Toli nuo savo tėviškės saulės.
Apšviesk savo malone, o Viešpatie, mano sielos tamsybes,
Savo kryžiumi mokink mane kentėti ir aukotis,
Išblaškyk neviltį ir nerimą,
Padėk man išlikti dora ir skaisčia,
O taip pat ištikima Tavo įsakymams ir lietuvio garbei.

O Viešpatie, tik nevėluok,
Nes silpsta mano jėgos.
Ateik ir gelbėk mane.
Tu mano sielos Dievas!
Tu mano viskas!
Tau pavedu save. Amen.

Vorkuta, 1948 m. (ši malda dar vadinama „Vorkutos malda“)

1948m., iškalėjus jau trejus metus, ją teisė iš Maskvos atvažiavęs Karo tribunolas. Vienas iš atvykusiųjų, jaunas karininkas, pasivedėjęs į šalį jai patarė: „Mergaite, sakyk taip, kaip ir anksčiau sakei. Tavo byloje nieko reikšmingo nėra, išteisins!“ Vis tik tribunolas, nors byloje tebuvo kaltinimas, kad „pavalgydino užėjusius buržuazinius nacionalistus“, nuteisė pagal RTFSR BK 58-11 straipsnį „už dalyvavimą antisovietinėse organizacijose“ 5m. kalėti lageryje ir vienerius metus tremties. Kai iškvietė pasirašyti teismo nuosprendį, Kotryna kategoriškai atsisakė: „Na jau ne, niekada!“ - ir apsisuko išeiti, gaudama kumščiu smūgį į nugarą.

Vasarą išvežė prie Pečioros šienauti pievas. Sibire žolė labai vešli ir aukšta - kaip miškas, iki pat pečių. Darbas buvo labai sunkus, vyriškas, šienavo dalgiais, kuriuos ne visos mokėjo ir išgaląsti. Kotrynai tai nebuvo jokia naujiena, juk Lietuvoje tekdavo dirbti įvairius ūkinius darbus. Lietuvės džiaugėsi patekusios į gamtą, juk laukuose augo daugybė laukinių serbentų, o ypač skanios ir maistingos buvo erškėtrožių uogos. Gyveno pačių iškastose ir eglišakiais uždengtose žeminėse, tačiau labiausiai kentėjo nuo Sibiro „maškaros“ - smulkių muselių. Viena vyresnio amžiaus lietuvė buvo taip baisiai sukandžiota, kad neištvėrė ir mirė.

1949m. komunistinės propagandos tikslais į lagerį atvežė kino filmą „Marytė Melnikaitė“, tačiau visi lietuviai - ir vyrai, ir moterys - jį žiūrėti atsisakė.

Trumpam buvo patekusi dirbti į virtuvę, prie maisto dalijimo. Atsirado galimybė paremti siuntinių negaunančius lietuvius.

Kartą į baraką atėjo lagerio ligoninėje dirbęs žydų tautybės gydytojas, puikus žmogus, jau atkalėjęs jam skirtą laiką. Jis ieškojo lietuvaičių, lageryje vertinamų dėl

darbštumo ir sąžiningumo, norinčių dirbti sanitarėmis. Kotryna iškart sutiko. Tekdavo plauti ir grindis, ir slaugyti bei maitinti sunkius ligonius. Ligoninėje gulėjo daug lietuvių (iš jų atmintyje išliko tik Petro Garbuškos pavardė), labai silpnų ligonių, kurie neimdavo, atsisakydavo maisto iš grubaus personalo rankų, pasirinkdami mirtį. Kotryna juos paguosdavo, pamaitindavo su šaukštu, pagirdydavo per vamzdelį. Tada ji ir suprato, kad tas gydytojas, geros širdies, protingas žmogus, dėl šios priežasties ir ieškojo jų tautietės, lietuvaitės. Už gerą darbą visi ją gerbė ir mylėjo.

Vienąsyk du gydytojai pasiūlė kartu nuvykti į vieną kelionę, pasakę: „Tau bus įdomu tai pamatyti!" Buvo žiema, didelis šaltis, važiavo apsigobę „bušlatais" atvirame mašinos kėbule. Sustojo prie iš lentų, su dideliais plyšiais sienose, sukalto didžiulio baro. Įėjus į vidų, Kotryna krūptelėjo - jame „štabeliais," vienas ant kito, buvo sukrauti nuogai išrengti, pro sienos plyšius apipustyti lavonai. Pagal ant kojos pririštus numerėlius gydytojai ieškojo kažkokio kalinio, o radę, pjūkleliu prapjovė kaukolę - atliko medicininę ekspertizę. Paklausus, kur tuos lavonus dės, šie atsakė: „Atėjus pavasariui, iškas didelę duobę, sumes lavonus, apipils chlorkalkėmis ir užvers žemėmis!"

1950 metais Kotryna išėjo iš lagerio į laisvę, už darbą tegavusi vos 18 rublių - likusieji buvo atskaityti už maistą, drabužius, avalynę, patalpas, šildymą, sargybą ir pan. Į Lietuvą grįžo tik po metų, po tremties.

Stalino valdymo laikais lageriuose buvo pats sunkiausias režimas, tiesiog nepakeliamos darbo ir gyvenimo sąlygos, pats didžiausias mirtingumas. Galima sakyti, kad tuo metu vieneri įkalinimo metai prilygo penkeriems postalininio periodo, po 1956m. pertvarkos, metams.

Lietuvos sovietinė marionetinė valdžia grįžtančių iš lagerio tautiečių nelaukė - sutiko priešiškai, nesvetingai. Buvo labai sunku prisiregistruoti, gauti darbą. Vis tik gyvenime padėjo sunkumų užgrūdinta valia, kantrybė ir užsispyrimas. Niekada gyvenime Kotryna nepamiršo maldos ir buvusių kovos bendražygių, lagerininkų, su kuriais teko pergyventi sunkiausius, dramatiškiausius savo gyvenimo metus. Tik jos rūpesčiu ant brolių partizanų Nikodemo ir Jono Bradulskių kapų buvo pastatyti kryžiai.

Kotrynos gyvenimas – tai ryškus tautinio pilietiškumo ir nesvyruojančio patriotiškumo liudijimas, kurio dvasinės ištakos, šaknys glūdi tarpukario Lietuvos politinėje sistemoje, jos jaunajai kartai įdiegtose krikščioniškose-tautinėse vertybėse. Jos išugdė tvirtą valią, dvasinę stiprybę, nepalaužiamą ištikimybę savo Tautai, Valstybei, padėjusias jiems atlaikyti sunkiausius istorinius išbandymus, niekada nepasiduoti, nepalūžti priespaudos akivaizdoje, o visada išlikti ištikimiems lietuvybei ir savo tautai. Šių žmonių pasiaukojimo dėka buvo išsaugotos ir iš kartos į kartą perduotos lietuviškosios vertybės, tapusios tvirtu pamatu Lietuvos valstybės atkūrimui 1990 metais.

Pagal Kotrynos Bradulskaitės-Kilienės atsiminimus 2017-06-12.

Lagerio „blatnieji“

Neaprėpiamose Sibiro platybėse esančiuose Gulago lageriuose kalėjo ir žuvo milijonai politinių kalinių. Nors jie visada sudarė kalinių daugumą, tačiau tikraisiais lagerio šeimininkais save laikė kalėjimų administracijos palaikomi „blatnieji“.

Jau nuo carinės Rusijos laikų buvo suformuotos ir perduodamos iš kartos į kartą „teisėtų vagių“ tradicijos ir įstatymai, jų visada buvo griežtai laikomasi. Bolševikmečiu, prasidėjus masiniam nusikaltėlių antplūdžiui, tradicijos ir įstatymai neišvengiamai kito.

Kriminalinių nusikaltėlių skaičius nesustabdomai didėjo pilietinio karo metu vykusioje suirutėje, siaučiant nežabotam „raudonajam terorui“, represijoms, klasių kovai. Toliau jis vis augo vykdant NEP-o politiką, prievartinę kolektyvizaciją bei skubiais, forsuotais tempais industrializaciją. Buvo fiziškai naikinami ištisi visuomenės sluoksniai, socialinės klasės, elitinė, buržuazinė visuomenės dalis, atsirado daugybė beglobių vaikų, paauglių, masiškai papildžiusių vagių eiles, kurie, pagal tuomet galiojusius įstatymus, jau nuo 12 metų amžiaus būdavo teisiami ir atsidurdavo lageriuose. Kriminaliniai nusikaltėliai sukūrė visiškai uždarą nuo visuomenės gyvenimo būdą, valdomą tik „vagių kodekso“. Jie nesilaikė jokių valdžios įstatymų, o gyveno tik pagal savo sukurtas „poniatkes“(taisykles): niekada nedirbo jokio valdiško darbo (tai buvo pats didžiausias nusikaltimas, už kurį grėsė mirties bausmė), netarnavo kariuomenėje, neturėjo šeimos. Buvo sukurta griežta, hierarchinė sistema su savais „karaliais“, „atamanais“, teisėjais, nuosprendžių vykdytojais, sava kalba („fenia“), žiauriomis tradicijomis, tik jiems būdingomis griežtomis kortų žaidimo taisyklėmis (vienas prieš vieną, lošimas iš žmogaus gyvybės), savotišku garbės supratimu, savita subkultūra („blatnųjų“ dainomis, eilėraščiais). Save jie vadino „blatnaisiais“, „urkomis“, „urkaganais“, „žmonėmis“ ir t. t.

Jų viršūnę sudarė „teisėti vagys“ - „atamanai“ bei „karaliai“, kurie nuo pat vaikystės vogė, žudė ir kitokio gyvenimo būdo net nepažinojo. Jų kūnai būdavo išmarginti tatuiruotėmis, rodančiomis jų vietą vagių hierarchijoje, burnos pilnos „fiksų“ - ant dantų užmautų bronzinių karūnėlių, „teisėto vagies“ smiliaus nagas būdavo ilgas, išpuoselėtas ir gražiai nupoliruotas.

Visi kiti vagys, anksčiau buvę darbininkai, valstiečiai, dirbę bet kokį valdišką darbą, niekada tokių aukštumų nepasiekdavo, o tebūdavo tik jų nurodymų vykdytojai. Pati žemiausia vagių kategorija buvo „šestiorkos“, dažniausiai iš nuteistų paauglių tarpo. Jie vykdydavo „teisėtų vagių“ įvairiausius patarnavimus: atnešdavo maistą, skalbdavo drabužius, valydavo batus, pakasydavo padus, nugarą, būdavo lytiškai išnaudojami ir t.t.

Dėl dešimtmečiais trunkančio uždaro gyvenimo lageryje tarp vagių buvo išplitusios įvairiausios lytinio iškrypimo formos, iš kurių dažniausiai pasitaikydavo pederastija.

Kartais politiniai kaliniai būdavo zoofilijos protrūkio liudininkais - į lagerį kokiems nors darbams patekus kumelei, kriminaliniai vargšą gyvulį apipuldavo kaip „juodi varnai“ ir prievartaudavo. To, kas dėjosi lageryje, negalima nei apsakyt, nei aprašyt - tai buvo žmogiškosios moralinės ir dvasinės degradacijos liūnas, bedugnė, tikra „Sodoma ir Gomora“, kokios joks normalus žmogus net baisiausiame sapne negalėtų nei susapnuot, nei lakiausia fantazija įsivaizduot.

Žmonės, nepriklausantys nusikaltėlių pasauliui, „blatniesiems“, buvo „frajeriai“ - naivūs, kvaili ir silpni laisvėje gyvenantys žmogeliai. Taip pat juos vadino „mužikais“, „elniais“, „velniais“ ir t. t.

Pagal „blatnųjų“ filosofiją, „frajeris“ tik tam ir sutvertas, kad jį apgautum, apvogtum, nurengtum, atimtum siuntinį. „Apdumti „frajeriui“ akis“, primušti ar net jį užmušti tebuvo „blatniojo“ šaunumo ir garbės reikalas. „Teisėtų vagių“ nurodymu tai atlikdavo vykdytojai, o šie tik padalindavo grobį.

Didžiąją gyvenimo dalį „blatnieji“ praleisdavo lageriuose, kur gyvendavo tik pagal savo įstatymus: niekada nėjo į darbą, apiplėšinėjo politinius kalinius, atimdami geresnius drabužius, siuntinius, maistą. Jų teroras politinių kalinių atžvilgiu kalėjimo administracijos buvo skatinamas ir palaikomas - „politiniams“ jie sukūrė tiesiog neįsivaizduojamai sunkias, pragariškas gyvenimo sąlygas. Visi jie buvo ginkluoti peiliais („finkomis“), o papjauti žmogų jiems buvo tas pats, kaip užmušti musę. Tarp jų nepasitaikydavo nė vieno, kurio rankos nebūtų suteptos krauju, kiekvienas savo sąskaitoje turėdavo daug „nugalabytų dūšių“, kas „urkai“ būdavo garbės reikalas. Tuo metu esanti aukščiausia 25 metų kalėjimo bausmė kriminalinių recidyvistų nė kiek nebaugino - už eilinę žmogžudystę jiems tik vėl pailgindavo kalėjimo bausmę iki 25, o lageris ir taip buvo jų tikrieji namai.

Jie vaikščiodavo apsirengę ne lageriniais, bet vogtais civiliais drabužiais, pabrėžiant savo „blatnumą,“ užsileidę ant kelnių palaidus marškinius, miegodavo ant matracų, apsikloję vatiniais apklotais. „Atamanams“ virėjai atnešdavo pavogtų konservų, įvairių skanėstų, rūkydavo jie ne „machorką“, o papirosus. Tuo tarpu iš bado nusilpę politiniai kaliniai turėdavo įvykdyti jų darbo normas, „nematyti“ jų vykdomų nusikaltimų, antraip grėsė mirtis. Su brigada išėję į darbą vagys niekada nedirbdavo - tik sėdėdavo, šildydavosi prie laužo, kurį privalėdavo uždegti ir kurstyti politiniai kaliniai. Patys net malkų į laužą neįmesdavo - tai, pagal jų kodeksą, jiems buvo per žema, tokius darbus turėdavo dirbti „frajeriai“.

Kriminaliniai nusikaltėliai sovietiniam režimui buvo socialiai artimi, galima sakyti, buvo jo sudėtinė dalis (juk ir pati valstybė buvo kriminalizuota nuo viršaus iki apačios). Tik politiniai kaliniai - išsilavinę, protingi, logiškai (kitaip) mąstantys žmonės sovietiniam režimui buvo pavojingiausi priešai.

Vis tik kartais ir politiniai kaliniai, neseniai atvežti, dar nenusilpę iš bado, stodavo į mirtinas grumtynes su įžūliais vagimis: mušdavosi išardytų gultų lentgaliais, pagaliais, plytomis, taburetėmis, kai kuriuos vagis užmušdavo mirtinai, sunkiai

sužeisdavo. J. Barisos-Vytenio atsiminimais, jau pirmą dieną į jų baraką „daryti kratos“ atėjo peiliais ginkluoti „blatnieji.“ Daiktus liepė palikti, o jiems pasitraukti į kitą barako galą. Lietuvių etapu buvo atvežta labai daug, apie 800 vyrų. Jie šiuos vagis tuoj apsupo ratu. Juozas prisimena, kaip vienas iš Kauno Šančių kilęs „kietas vyrukas“, buvęs partizanas Litvaitis-Aras, stumtelėjo jį į šoną, pasidarydamas sau vietos. Kai tik vienas vagis nusisuko, jis taip trenkė šiam į sprandą, kad tas išsitiesė ant grindų, iš rankų paleisdamas ir savo „finkas“. Kaip pagal sutartą signalą lietuviai puolė juos be jokio pasigailėjimo mušti. Du vagys spėjo iššokti pro langus „su visais rėmais,“ o užmuštus išnešė laukan ir numetė į sniegą. Paleido tik vieną, kuris, atsiklaupęs ant kelių, maldavo pasigailėjimo. Tada jau politiniai kaliniai vaikščiodavo grupėmis po dešimt ar daugiau, budėdavo, neįsileisdami jų į savo zoną. „Blatnieji“ buvo kerštingi, grasino juos „išpjauti po vieną“. Vis tik jų nepaliko ramybėje - išėjus politiniams kaliniams į darbą, pasilikę lageryje jie išdauždavo jų barako langelį, ilgu pagaliu su įkalta vinimi ištraukdavo tai „nužiūrėtą“ maisto maišelį, tai geresnius drabužius, daiktus.

Bet ir tarp „blatnųjų“ įvyko skilimas. Lagerių administracija gavo nurodymą smulkiais viršininkais (načalnikais) - brigadininkais, darbų skirstytojais, normuotojais, sandėlininkais ir kt. - skirti kriminalinius kalinius. Dalis jų tokiomis pareigomis susigundė, o tai, pagal „vagių kodeksą“, buvo didžiausia išdavystė, vadinama tapti „kale“ („сука“) ir baudžiama mirtimi. Tarp „blatnųjų“ ir „kalių“ prasidėjo mirtinos pjautynės. Kai kuriuose lageriuose visos „kalės“ buvo išpjautos, kitur labiau nukentėjo „blatnieji,“ dar kituose lageriuose „blatnieji“ buvo atskirti ir etapu išsiųsti kalėti į kitas vietas.

Persilaužimas įvyko tik 1956m., politinius kalinius atskyrus nuo vagių - tada jų gyvenimas tapo jau daug ramesnis.[1]

[1] Šalamov, Variam. Kolymos apsakymai. Vilnius: Briedis, 2015. Taip pat remtasi įvairiais kitais šaltiniais, buvusių politkalinių prisiminimais.

Verbavimo technologija

Dažniausiai žmones užverbuodavo turėdami kokios nors kompromituojančios medžiagos. Tokiais atvejais taikydavo „fizinio poveikio priemones“, t.y., mušdavo žmogų „kaip gyvulį“. Areštuodavo pritaikę momentą, slaptai, kad niekas nežinotų ir nematytų. Tada jam pasakydavo, ką apie jį žino: kas jis toks, ką jis daro, kokius turi ryšius. Jei

žmogus bandydavo viską neigti, „duodavo į kailį“ be jokio pasigailėjimo, kol „išmušdavo“ prisipažinimą. Kai žmogus galų gale viską pasakydavo, iškeldavo sąlygas: „Arba kalėjimas, arba dirbi mums!“ Žmogus, nenorėdamas pakliūti į kalėjimą, dažniausiai sutikdavo jiems dirbti. Tačiau tas sutikimas „dirbti“ dažniausiai būdavo nenuoširdus, žmogus manydavo dar kaip nors „išsisukti“, svarbu būdavo tik kaip nors „iš šitos bėdos išeit“. Šiais laikais pagal archyvinę medžiagą tikrai nustatyta, kad 2/3 užverbuotų agentų stengdavosi MGB organams nedirbti arba dirbo abiems pusėms (buvo dviveidžiai), tačiau 1/3 darbavosi uoliai. MGB labiausiai stengdavosi užverbuoti agentais tuos žmones, kurie nuo jų buvo labiausiai nukentėję - žuvusių partizanų brolius, seseris, likusius nuo tremties šeimos narius ir kt. J.Kadžionis atsimena, kad MGB agentu buvo užverbuotas Urbonas (slapyvardžiu Kalnas), žuvusio partizano brolis, tačiau tikrai jiems nedirbo ir buvo ištremtas į Sibirą. Butageidžio kuopoje infiltruotų agentų nebuvo, nors tokių bandymų ir pasitaikė. Iki šių dienų taip ir liko mįslė, paslaptis būrio vado A. Žilio-Žaibo mirtis.

Remiantis J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

Spauda ir proklamacijos

Algimanto apygardoje buvo leidžiamas laikraštis „Partizanų kova“. Jį leido ir redagavo apygardos štabo visuomeninės dalies viršininkas, poetas, mokytojas J.Urbonas-Lakštutis. Jis sukūrė daug puikių patriotinių eilėraščių, dainų, parašė politinių-apžvalginių straipsnių, išleido neperiodinius leidinius: „Pavergtos Šventosios kloniais“, „Neįveiksi, sūnau, Šiaurės...“ Sovietų okupacijos sąlygomis, kitaip nei „vokietmečiu,“ esant totaliai kontrolei ir visuotiniam sekimui, spauda jau buvo spausdinama ne miestuose, bet ypač sunkiomis sąlygomis - mažuose, tvankiuose miškų bunkeriuose. Spausdinimo priemonės dažniausiai būdavo primityvios, labai sunkiai gaunamos, net savadarbės, kartais tekstą tekdavo daug kartų perrašyti spausdinimo mašinėle. Todėl pokario spauda buvo „kraujo vertės“.

Jis leido ir satyrinį poezijos ir prozos žurnalą „Istrebiteliada“, kuriame išjuokė aktyviausius ir žiauriausius okupantų talkininkus skrebus (istrebitelius), partinius ir sovietinius aktyvistus, komjaunuolius ir kitus kolaborantus. Ši spauda buvo skaitoma mūsų apylinkių partizanų ir laisvės kovą remiančių mūsų tėvų ir senelių, platinama, slepiama, perduodama iš rankų į rankas patikimiems draugams, kaimynams.

Partizanų spaudoje buvo aprašoma padėtis Lietuvoje, trėmimai, represijos, partizanų kovos tikslai, nurodymai tautiečiams, kaip elgtis okupacijos sąlygomis, tarptautinės padėties apžvalgos, partizanų grožinė kūryba. Spauda palaikė tautiečių moralę, teikė viltį, skatino patriotiškumą.

Apylinkėse buvo platinamos ir Algimanto apygardos bei Šarūno rinktinės štabų spausdintos proklamacijos. Proklamacijų būdavo daug ir įvairių, dažniausiai proginių, pažyminčių valstybines, tautines ir religines šventes, taip pat partizanų įsakymai ir nurodymai gyventojams, kreipimaisi į jaunimą, mokytojus, stribus, paaiškinimai, už ką šnipui ar aktyviam kolaborantui įvykdytas mirties nuosprendis. Ypač daug buvo prieš-rinkiminių proklamacijų. Jas platino partizanai, tačiau dažniausiai išdalindavo jaunimui, moksleiviams – šie, rizikuodami, jas priklijuodavo visai arti balsavimo būstinių, gerai matomose viešose vietose - ant tvorų, stulpų, medžių, namų sienų. 1946m. žiemą, per rinkimus, broliai Kazys ir Jonas Kadžioniai jas priklijavo prie pat Pienionių rinkiminės būstinės. Traupio miestelyje, kuriame nebuvo skrebų, proklamacijų būdavo visada - jas priklijuodavo praeidami ar pravažiuodami partizanai, patriotiškai nusiteikę gyventojai, moksleiviai. Kol skrebai sužinodavo ir atvažiavę nuplėšdavo, proklamacijas perskaitydavo daugybė žmonių. Balsavimo dieną rinkimines būstines, kurias visada saugodavo skrebai, partizanai apšaudydavo. Gyventojams tai buvo pateisinama priežastis neatvykti į balsavimą.

Vaidevučių k. gyventojas Mironščikas ryte rado ant klojimo durų priklijuotą proklamaciją su užrašu: „Kas balsuos, tas nealsuos, kas nuplėš - tam mirtis!“ Balsuoti jis ir nesirengė, tačiau bijojo ir nuplėšti. Žinodamas, kad su balsadėžėmis atvažiuos skrebai ir atras duris, nukabinėtas proklamacijomis, jis atėjo pas kaimyną Joną Keraitį, buvusį partizaną, ryšininką, pasitarti, ką daryt. Šis (kurio namuose tuo metu kaip tik ir buvo partizanų bunkeris, o proklamaciją priklijavo J. Šileika-Švedrys) nuramino kaimyną, sakydamas, kad gali nuplėšt.

Kolaborantams buvo siunčiami įspėjimai, apeliuojant į jų tautinę sąžinę, raginama nutraukti kenkėjišką veiklą, perspėjama, kad, toliau tarnaujant okupantams, bus griežtai nubausti (įskaitant ir mirties bausmę).

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

https://www.anykstenai.lt/asmenys/asm.php?id=391.2025.

Jaunasis ryšininkas

Kai tik atsirado partizanai, atsirado ir jų ryšininkai. Labai dažnai jais tapdavo partizanų broliai ir seserys, patikimi draugai, giminaičiai. Ryšininkų niekada netrūko ir buvo tol, kol vyko ir partizaninis judėjimas.

1946 m. pradžioje Juozui Barisai suėjo 17 metų. Po 1945 m. „mėnesio pragaro" Panevėžio NKVD kalėjime, jis labai paaugo, sutvirtėjo ir suvyriškėjo. Kartą pas juos į sodybą atėjo brolis M.Barisa-Rimtautas, Vytauto apygardos, Liūto rinktinės vadas Vincas Kaulinis-Miškinis, Aleksas Jakštonis-Šamas ir dar keli partizanai. Rinktinės vadas Miškinis Juozą pagyrė, sakydamas, kad jis jau „tikras vyras", žino daug partizaniškų paslapčių ir paklausė, ar jau davė priesaiką. Brolis Mindaugas atsakė, kad dar ne. Penkių partizanų akivaizdoje, kartodamas vado žodžius, Juozas davė priesaiką, gaudamas Vytenio slapyvardį. Ta proga V.Kaulinis-Miškinis jam padovanojo ir mažą, telpantį viršutinėje švarko kišenaitėje, šešto kalibro pistoletą „Damski." Jis pasakė slapyvardžius ir adresus žmonių, su kuriais turės palaikyti ryšį. Įspėjo, kad kitiems asmenims, kad ir kuo šie beprisistatytų, niekada esant ryšininku neprisipažinti. Pagrindinė užduotis buvo įvairių tarnybinių paketų ir laiškų perdavimas.

Iš pradžių buvo daroma didelė konspiracinė klaida - ant paketų būdavo užrašyta kam jis skirtas ir per kokius ryšininkus jį siųsti. Pavyzdžiui: Miškiniui per Audrą, Ramunę, Vytenį, Švitrą. Iš tokio užrašo jau būdavo aišku, kad Miškinio tiesioginė ryšininkė yra Švitra. Jei toks paketas pakliūdavo į NKVD rankas, jie, „nutvėrę siūlo galą, išvyniodavo ir visą kamuolį." Priversti žmogų prabilti jie turėjo neišsemiamą kankinimo priemonių arsenalą ir didžiulę patirtį. Dėl šios priežasties netrukus ant paketo liko tik gavėjo adresas, pvz., Miškiniui, Dėdei, Siaubui, Laisvūnui, o visa kita ryšininkai perduodavo žodžiu.

Partizanų štabas būriams viso mėnesiui laikotarpiui išsiuntinėdavo kiekvienos paros parolių (slaptažodžių) sąrašą - klausimą ir atsakymą, pvz., Utena - Ukmergė, Beržas - Berlynas ir pan. Paroliai, kad lengviau būtų įsiminti, būdavo iš tos pačios raidės. Jei toks sąrašas papuldavo į NKVD rankas, jį nedelsiant keisdavo. Tuomet ant paketo būdavo užrašyta „Labai skubiai" ir galiojo „geležinė taisyklė": jis turi būti pristatytas nurodytu adresu tuoj pat, nepriklausomai nuo jokių aplinkybių - ar lyja, ar šąla, ar naktis, ar sergi, ar dirbi.

Pačkonių k. pieninėje buvo ryšių punktas - ten visada būdavo suvažiavę daug žmonių. Ten ryšininkai susitikę lengvai, be jokių įtarimų, apsikeisdavo paketais ir laiškais. Kartais jų pasiimti ateidavo ir patys partizanai. Laukiant, kol jie kažkurią naktį užeis, reikėjo namuose įsirengti patikimą slėptuvę. Vytenis, kad, belsdami į langą, partizanai neprižadintų

tėvų, ją buvo įsitaisęs klėtyje, kurioje ir miegodavo. Buvo sutartas ir beldimosi į duris ženklas. Kartais su kitu ryšininku susitikdavo ir pakelyje, eidamas į gimnaziją.

Adelė Šimonėlytė, Julytė Veteikytė, Elena Žulytė-Daina, Jadvyga Keziūtė-Švitra ir kitos ryšininkės partizanams kaimuose rinkdavo maisto produktus, parūpindavo medikamentų.

1946 m. vasarą į jų vienkiemį užeidavę partizanų vadai - Vytauto apygardos vadas Jonas Kimštas-Žalgiris, Liūto rinktinės vadas Vincas Kaulinis-Miškinis - susėdę su tėvu už stalo kalbėdavo, kad iki 1948 m. pasaulyje nieko reikšmingo neįvyks. Todėl, jų manymu, reikia būriams skirstytis į mažas grupes, iš miškų persikelti žiemoti į mažas, prastos išvaizdos pirkeles, kuriose gyvena patikimi ir dori žmonės, nekeliantys čekistams įtarimų. Būtina ruošti maisto atsargas, įsirenginėti bunkerius, kuo mažiau judėti, vengti susidūrimų su skrebais ir rusais. Buvo tikimasi, kad jau 1948m. Čekoslovakijoje ir Lenkijoje kils neramumai, revoliucijos, o iki to laiko reikia išsaugoti partizanų organizacines struktūras, jų jėgą, reikalingą atgimstančiai Lietuvai.

Vadai ėmė siūlyti vyrams, kas turėjo tokią galimybę, slapta gauti dokumentus ir išvykti gyventi į kitas vietoves. Dokumentus buvo galima gauti ir pačioje Utenoje, tačiau tik po pirmųjų suėmimų paaiškėjo, kad jie būdavo išduodami su NKVD žinia, stengiantis partizanus išvilioti iš miško, o paskui juos suimti. Tai, žiūrint retrospektyviai, buvo MGB agento J.Markulio-Erelio „įsiskverbimo“ į Aukštaitijos Vytauto apygardą makiaveliškos veiklos pasekmė, partizanų vadovybei pakliuvus į sumaniai paspęstus pasyvios kovos taktikos ir NKVD kontroliuojamos registracijos spąstus.[1]

1946-47m. jų Utenos „Saulės” gimnazijos VI klasėje atsirado trys komjaunuoliai. Tuo metu visi juos laikė tautos išgamomis, išdavikais, žiūrėjo su panieka ir pašaipa, o pats jų vardas buvo kaip keiksmažodis. Dėl šmaikščių, įžeidžiančių replikų jų adresu šie pasiskundė komjaunimo sekretoriui, o tas – NKVD skyriui. Kartą per pamoką atėję čekistai vieną gimnazijos mokinį išsivedė tardymui ir jis buvo suimtas - atgal jau nebesugrįžo. Kitą kartą trys civiliais drabužiais vilkintys čekistai klasėje darė kratą: kai kurių gimnazistų knygos iš portfelių buvo išpiltos ant stalų, nuimti jų aplankalai, išvartyti lapai. Juozas tuo kelnių kišenėje turėjo raštelį - partizanams reikalingų medikamentų sąrašą, kurį turėjo perduoti Utenos vaistinėje dirbančiai Kuprionytei. Iš baimės net „blusos apmirė“, bet, laimei, saugumiečiai kišenių nekratė. Tai buvo gera pamoka ateičiai, kad ir rašteliai turi būti gerai paslėpti.

Vis tik jo pėdsakais jau sėlino NKVD - 1946 m. gruodžio 9 d. Juozas Barisa-Vytenis buvo suimtas. Prasidėjo kančių ir sunkiausių gyvenimo išbandymų laikotarpis.

Barisa, J. Gyvenome vien tik viltimi. Kaunas: LPKTS, 1998, p. 37-40. Papildyta gyvais J. Barisos-Vytenio prisiminimais 2017-04-29.

[1] Anušauskas, Arvydas. Išdavystė. Markulio dienoraščiai. Vilnius: Versus Aureus, 2017, p. 61-81.

Utenos kalėjime

1947 m. sausio mėn. iš NKVD tardymo rūsių grupelę suimtųjų, kai kuriuos net su už nugaros surištomis rankomis, išrikiavo į koloną ir, lydėdami su vilkšuniais, nuvarė į Utenos kalėjimą. Gatvėje sustoję pažiūrėti žmonės buvo genami į šalį, pjudomi šunimis. Lauke šalo, einant po kojomis girgždėjo bei įvairiausiais balsais vaitojo sniegas. Nuo NKVD skyriaus iki kalėjimo, kuriame dabar įsikūrusi Utenos psichiatrinė ligoninė, buvo tik 1 km kelio. Netrukus geležiniai kalėjimo vartai žvangėdami atsivėrė ir vėl užsivėrė, o suimtieji atsidūrė aukšta tvora aptvertame kalėjimo kieme.

Kalėjimas, dviaukštis mūrinis pastatas, kiekviename aukšte turėjo po dvi dideles kameras ir po aštuonias „vienutes". Greta stovinčiame pagalbiniame pastate buvo pirtis, virtuvė, sandėliukai ir kt. Abu pastatus supo aukšta, mūrinė tvora su spygliuotų vielų paaukštinimu, o kampuose stovėjo sargybinių bokšteliai. Dabar net sunku patikėti, kad šiame pastate 1947 m. galėjo tilpti net 600-700 suimtųjų.

Pirmiausia juos nuvedė į pirtį, kurioje suimtieji nusiprausė - kai kurie joje nebuvo jau 2-3 mėnesius. Davė chlorkalkėmis kvepiančius apatinius baltinius, o viršutinius drabužius, sukabinę ant kablių, įstūmė į krosnies kamerą - aukštoje temperatūroje buvo naikinami iš saugumo rūsių atsinešti parazitai - utėlės ir blakės. Paskui visus išskirstė į kameras. Gimnazistas Juozas Barisa pateko į 9-ąją, didžiąją, esančią dešinėje laiptinės pusėje. Įėjęs į vidų, pamatė minią žmonių, atrodė, lyg būtų patekęs į Utenos sekmadieninį turgų. Vieni suimtieji sėdėjo pasieniais ant grindų, kiti ant stalo, bet daugiausia buvo stovinčių. Iš kameros padvelkė tokia slogi, dvokianti smarvė, kurios nepalyginsi net su tvarto kvapu per mėšlavežį. Atrodė, kad tokioje smarvėje neįmanoma išbūti net kelių valandų, o teko išgyventi net 8 mėnesius.

Užtrenkus už nugaros duris, kaliniai pradėjo klausinėti: „Ar seniai iš laisvės? Kas ten girdėt?.." Netrukus priėjo draugai iš gimnazijos ir pakvietė į savo būrį, tad gulėti prie „parašos", kaip priklauso naujokui, taip ir neteko. Kameroje žmonės buvo įvairiausi, galima sakyt, surinkti visi visuomenės sluoksniai: daugiausia ūkininkai, taip pat mokytojai, daktarai, gimnazistai, kunigai ir kt. Tarp jų buvo ir tikrų partizanų, kovingų, nenusimenančių vyrų, dalyvavusių kautynėse su NKVD kariuomene, įvairiausiomis aplinkybėmis pakliuvusių į nelaisvę. Kameros vyresniuoju (seniūnu) buvo Leonas Tursa, vienas iš vietinių partizanų vadų,[1] buvęs boksininkas, kilęs nuo Užpalių.

Kameroje buvo skardinis bakelis vandeniui, puodukas ir kelios dešimtys aliuminių dubenėlių - šį „inventorių" visi privalėjo tarpusavyje dalintis „komunistinės komunos" principais. Jokių gultų nebuvo - viską atstojo betoninės grindys. Aukštai palubėje matėsi du metaliniais strypais išpinti langai, o ant jų, kad kaliniai nematytų

kas dedasi už kalėjimo sienų, buvo užkabintos specialiai sukaltos medinės dėžės. Tik pro jų viršų į kamerą pralįsdavo dienos šviesos lopinėlis, o per siaurą tarpelį būdavo matyti dangumi plaukiantys debesėliai. Nors languose stiklų nebuvo, bet jų ir nereikėjo – kameroje, netgi šaltą žiemą, buvo šilta nuo daugiau nei šimto žmonių kūnų skleidžiamos šilumos.

Patikrinimai būdavo du kartus per dieną, o jei prižiūrėtojai suklysdavo, ir dažniau. Pasigirdus rusiškai komandai: „Отбой!“ (Poilsis!), kaliniai guldavosi ant cementinių grindų keturiomis eilėmis, kad tilptų, susispaudę ant šono, panašiai kaip sardinės konservų dėžutėje. Jų kojos iki kelių jau liesdavosi su kitoje eilėje gulinčiais, todėl būdavo sulenktos. Jei bent vienas kalinys, iki skausmo į betonines grindis nuspaudęs šoną, panorėdavo apsiversti, iš miegų pažadinta, nepatenkinta ir niurnėdama turėdavo verstis ir visa eilė. Laimingiausi buvo tie, kurie gulėdavo ant stalo arba ant suolų - jie galėjo vartytis, kada panorėję. Tai atrodė baisi nelygybė ir Juozas nuoširdžiai jiems pavydėjo. Jeigu kam nors naktį reikėdavo pasinaudoti „paraša“, tekdavo eiti per eilėse gulinčių žmonių kūnus, lipti per galvas. Na, o jeigu išbadėjusiam gavus siuntinį paleisdavo vidurius, kokių tik žodžių ir palinkėjimų jisai neišgirsdavo - geriau jau tris dienas nieko nevalgyt arba sėdėt karceryje.

Komanda „gult“ pasigirsdavo 22 val., o „kelt“ - 6 val. ryto. Už gulėjimą dienos metu grėsė karceris, nors vasarą, esant dideliam karščiui, kai kuriems tai buvo prieglobstis nuo kaitros. Kameros palubėje, paslėpta po gaubtu, blausiai švietė maža elektros lemputė. Labiausiai miego trukdavo jaunimui, tad jie, esant blogam apšvietimui, suguldavo už stalo, prie sienos ir draudžiamu laiku. Jei dienos metu į kamerą ateidavo prižiūrėtojai, tai kol prasibraudavo pro minią, miegantys jau būdavo prikelti ir pašokę ant kojų. Tekdavo miegoti ir sėdint, o užmigusius naujokus kaliniai „krikštydavo“ - į viršutinę kišenę šliukšteldavo iš puodelio vandens.

Kiekvieną dieną, nuo pačio anksčiausio ryto, - ir per vasaros karščius, ir per žiemos šalčius, prie kalėjimo vartų nusidriekdavo ilga stovinčiųjų su maisto ryšulėliais eilė. Tai buvo mylinčios motinos, gerosios seserys ir ištikimos žmonos. Laukdamos jos kantriai stovėdavo dienas ar pusdienius eilėje, kol paimdavo jų siuntinėlius arba praneš-davo, kad „čia tokio nėra“, jau išvežtas į kitą kalėjimą. Kai kurie suimtieji siuntinėlius gaudavo dažnai, net nebevalgė valdiško maisto, o jį atiduodavo tiems, kurie iš namų negaudavo jokios paramos. Šiems jau būdavo brangus kiekvienas duonos trupinėlis, tuo labiau - lašinių gabalėlis, kuriais pasidalydavo siuntinius gaunantieji, tik, deja, ne visi...

Sunkus gyvenimas žmogų greit priverčia prisitaikyti, visko išmokti. Rūkoriai tuoj sugalvojo, kaip galima įsižiebt ugnį be degtuko, o barzdoti - kaip nusiskust be skustuvo. Namiškiai greit sumąstė, kaip perduoti laiškelius kartu su maisto siuntiniu: ploname popieriuje parašytą laiškelį įkišdavo į stambesnę paukščio plunksną, o šią - į džiūvėsį. Tokiu pat būdu kaliniai gaudavo ir pieštuko šerdelę, ir adatą, ir dar daug ko,

kas kaliniui būdavo labai reikalinga. Nors ir kiek prižiūrėtojai besistengdavo per kratas ką nors surasti ir atimti, tokių daiktų kameroje kaliniai visada turėdavo. Mat juos prieš pat krėtimą, daugelis paprasčiausiai sumesdavo į smirdančią „parašą“ (išmatų kubilą), kurio šie niekada netikrindavo, mat, pagal kalėjimo nerašytus įstatymus, būdavo didžiulė „negarbė“ prie jos liestis. Darydami „šmoną“ (kratą), kalinius išrengdavo iki nuogumo, liepdavo du-tris kartus pritūpti, išsižioti, apžiūrėdavo burną ir užpakalį, iškratydavo drabužius. Jei pas ką nors rasdavo adatą, gabalėlį pieštuko, tas keliaudavo 3-7 paroms į karcerį.

„Parašą“ iš kameros leisdavo išnešti ryte ir vakare, taip pat 10 žmonių galėdavo patekti į koridoriaus gale esantį tualetą, kur buvo ir praustuvas - galėdavai nusiprausti veidą, rankas.

Pusryčiams duodavo 300 g duonos ir dubenėlį drumzlino vandens, vadinamo „kava“, arba tiesiog karšto vandens. Po rytinio patikrinimo kalinius, po 15-20 žmonių, išleisdavo 10-15 min. pasivaikščioti į aukštai aptvertą gardą, iš kurio tebuvo matyti dangumi plaukiantys debesėliai.

Gyvenimas kameroje pralinksmėjo ir tapo įdomesnis, kai į ją pateko Bronius Dranga. Tai buvo vidutinio amžiaus, nepaprastos atminties ir iškalbos žmogus, labai išsilavinęs, perskaitęs daugybę knygų, tikras „enciklopedistas”. Jis atsisėsdavo, kaip soste, ant kameros kampe sukrautų rūbų ir pradėdavo pasakoti. Pasakodavo taip įdomiai ir nuosekliai, tartum tik vakar būtų skaitęs. Jaunimas klausydavosi tyliai, be žodžių, iš įdomumo tiesiog sulaikęs kvėpavimą. Jis kameroje prasėdėjo tris mėnesius ir jo „biblioteka“ niekada neišseko. Kai jį išvedė į teismą ir atgal į kamerą nebesugrąžino, jaunuoliai jautėsi taip, tarytum būtų praradę kažką labai artimo ir brangaus.

Negrįžus B. Drangai, jaunimas tuoj prisigalvojo kitų užsiėmimų. Ant stalo buvo išbraižytos šachmatų lentos, kažkas iš duonos nulipdė šachmatus ir šaškes. Keli lošė, o kiti stebėjo. Pralošęs turėdavo suvalgyti česnako skiltelę.

Labiausiai baugindavo naktiniai iškvietimai į tardymą, tačiau tokių baisybių, kokių Juozas prisižiūrėjo Panevėžio NKVD tardymo rūsiuose, čia nebebuvo. Kaliniai gaudavo antausių, „parsinešdavo“ mėlynių, grįždavo sutinusiom nosim, bet kad į kamerą atitemptų leisgyvius „pelų maišus“, to jau nebeteko matyti. Visi jau buvo praėję tardymus saugumo rūsiuose, mušti, kankinti, o čia patekdavo jau „atsiriekę savo dalį“. Dažniausiai iškviesdavo tik akistatai arba bylų užbaigimui pasirašyti. Po to jau tekdavo laukti Karo tribunolo, kuris atvažiuodavo reguliariai kiekvieną mėnesį ir per keletą dienų „nuteisdavo“ šimtus. Kai kurie gaudavo pasirašyti tik pranešimą, kad jų bylą peržiūrėjo „Ypatingas pasitarimas“ ir už akių nuteisė 10 arba 25 m. kalėti. Beveik visi kameros suimtieji buvo kaltinami 58-uoju straipsniu „už Tėvynės išdavimą“, tačiau nė vienas nesuprato, kokią tėvynę jie išdavė.

Žiema jau ėjo į pabaigą, už grotų padvelkė pavasariu, o anksti ryte, dar nesant gatvės triukšmo, pasigirsdavo net vyturėlio čirenimas, kuris, esant nelaisvėje, atrodydavo labai liūdnas ir kupinas sielvarto.

Kartu su pavasariu Juozą užpuolė nelemtoji angina, kuria sirgdavo kasmet. Nebegalėjo nuryti net vandens, temperatūra buvo tokia aukšta, kad kliedėjo, blaškėsi, nuo prakaito buvo visas šlapias. Gulint ant grindų, susispaudus, peršlapo ir kaimynų drabužiai, šie ėmė skųstis kameros seniūnui. Per patikrinimą J.Barisa jau nebesikėlė nuo grindų, o atėjęs NKVD leitenantas ilgai ir įtariai į jį žiūrėjo, tačiau karceriu negrasino. Deja, ligoninės kalėjime nebuvo. Dieną, kad kas neužliptų, gulėjo kameros kampe, apklotas kas kuo turėjo, o nakčiai seniūnas jį paguldė ant stalo. Tai jau buvo labai didelė prabanga. Kitą dieną atėjo senutė baltu chalatu, pamatavo temperatūrą, pasižiūrėjo į skaudančią gerklę ir nustebusi pakraipė galvą. Netrukus ją ištepė jodu ir davė vaistų, kuriuos jis, nebegalėdamas nuryti, sučiulpė. Kitą dieną jau iškart palengvėjo - jis pats nuėjo į kalėjimo ambulatoriją – mažą, raudonu kryželiu pažymėtą kambarėlį, kuriame triūsė „senutė gydytoja“. Pasirodo, ši rusė kalinė nebuvo tokia sena, tik išmuštais priekiniais dantimis. Jos kambarėlis tapo „pašto dėžute“ - į pravertą stalčių kaliniai įmesdavo laiškelius, o ji juos išnešiodavo, „kaip vaistus“, po kameras.

Po šio gydymo Juozas jau niekada gyvenime angina nebesirgo. Nors, kalėdamas Sibiro lageriuose, šlapiais, permirkusiais pusbačiais braidydavo po pažliugusį sniegą, nuo šalčio nebejausdavo kojų, o atšildydavo jas, tik su visu batu prikišęs prie laužo ugnies, tačiau, matyt, pastovi stresinė įtampa, sunkus gyvenimas organizmą užgrūdino, sustiprino.

Kartą kameros seniūnas, buvęs partizanas L.Tursa, paprašė Juozo perduoti laiškelį vienam prižiūrėtojui, atrodė, doram, nepraradusiam sąžinės žmogui. Jis ant kalinių šaukdavo, grasindavo rusiškai, tačiau šypsodamasis, nepiktai ir į karcerį niekada nieko nepasodino. Juozas tuoj sugalvojo, kaip jį perduoti. Kai vakare dešimt kalinių nuvarė į tualetą, jis pasistengė sugrįžti paskutinis. Numetęs laiškelį į kampą, parodė jį prižiūrėtojui pirštu. Kuriam laikui kameros durys užsidarė ir tik po pertraukos išleido kitą žmonių grupę. Kai baigėsi vakarinė ruoša, prižiūrėtojas atidarė kameros duris ir rusiškai suriko: „Kas paskutinis ėjo iš tualeto!?“ Visi tylėjo, o Juozui „apmirė blusos“. Jis vėl pakartojo klausimą, jau žiūrėdamas tik į Juozą. Šis priėjo prie durų ir prisistatė. Prižiūrėtojas liepė jam eiti į koridorių ir nusivedė į tualetą. Dabar jau kalbėjo lietuviškai, o jei koks pašalinis užeitų, liepė iškart pulti plauti grindis. Pasakė, kad jam ne viskas suprantama, ko iš jo norima. Juozas paaiškino, kad su juo norėtų pakalbėti žmogus, tačiau tiesiogiai to padaryti negali - kiltų įtarimas. Pageidauja gauti pieštuką ir popieriaus - viską, ko nori, jis pats parašys. Pokalbis užtruko tik porą minučių, grįžęs į kamerą Juozas draugams pasakė, kad jam buvo liepta išplauti išvietę...

Po dviejų dienų tas pats prižiūrėtojas budėjimo metu, po signalo „Otboj!"(Poilsis), jį vėl iškvietė į koridorių – šįkart jau oficialiai, su pavarde. Nusivedė į tualetą, padavė pieštuką ir kelis popieriaus lapelius. Ateičiai sutarė, kad daugiau jo iš kameros nebekvies, o popierius, pieštukas ir kiti reikalingi daiktai, prieš vedant jų kameros kalinius į tualetą, bus padėti po chlorkalkių dėže. Grįžęs į kamerą, Juozas paaiškino, kad buvo iškviestas pas tardytoją pasirašyti dėl bylos užbaigimo. Jo iškvietimo tikslą kameroje žinojo tik pora žmonių. Taip iš kalėjimo buvo užmegztas ryšys su laisve.

Užmegzti ryšiai kasdien stiprėjo. Po chlorkalkių dėže jie rasdavo ne tik įdomesnę laikraščio skiautelę, bet ir švaraus popieriaus, pieštuko galą ir, kas svarbiausia, laiškelių iš laisvės nuo pačių artimiausių, brangiausių žmonių, kurie gyveno tais pačiais, kaip ir jie, vargais ir skausmais. Kad laiškeliai adresatą pasiekia, būdavo tikri, nes gaudavo iš jų atsakymus, tačiau ar jų neskaito NKVD, dar ilgai buvo didelis klaustukas.

Kartą kilo mintis, kad laiškelį galima perduoti tiesiog į rankas sargybos keitimosi ir patikrinimo metu. Jo metu kaliniai būdavo išrikiuojami eilėmis po 6-8 žmones, o Juozas atsistodavo gale, pats paskutinis. Iš priekio eidavo karininkas, o už nugaros, skaičiuodamas kalinius, koridoriaus prižiūrėtojas. Kai jis priėjo prie Juozo, šis atgniaužė už nugaros laikytas rankas su laiškeliu. Prižiūrėtojas, toliau ramiai skaičiuodamas, laiškelį pasiėmė, o po kelių dienų tokiu pat būdu jam į saują įspraudė atsakymą. Nuo to laiko senojoje slaptavietėje jie rasdavo tik laikraščių iškarpas ir visa kita, kas nebetilpdavo į saują.

Kalinių ryšys su laisve jau buvo nenutrūkstamas, veikė be jokių trikdžių. Ką rašydavo Leonas Tursa, Juozas nežinojo - jo pareiga buvo tik gauti ir perduoti laiškelius. Apie ryšius su laisve žinojo jau grupė žmonių, tačiau visi suprato, kad kiekvienoje kameroje yra NKVD užverbuotų agentų, todėl reikėjo būti labai atsargiems. Visi suprato, kad daugiausia rizikavo ir aukojosi jiems padedantis lietuvis prižiūrėtojas, jaunas, drąsus, ištikimas Tėvynei patriotas. Galų gale Leonas Tursa priėmė lemtingą sprendimą - parašė laiškelį ir perdavė jam adresą, kuris buvo didelė konspiracinė pogrindžio paslaptis.

Praslinko kelios neramios dienos ir atėjo atsakymas - jis buvo labai brangus, nes sužibo maža vilties kibirkštėlė.

Tuo metu už kalėjimo sienų buvo labai karštas, tvankus birželis. Saulės kaitinamos mūro sienos taip įšilo, kad ir prisiglaudęs nuogu kūnu nebeatvėsdavai. Ant kameros grotuotų langų, kad kaliniai nematytų išorinio pasaulio, kaip žinia, buvo uždėtos medinės dėžės, pro kurias į kamerą patekdavo labai mažai oro. Visi kaliniai kentėjo nuo didžiulio karščio ir tvankumo, jų drabužiai buvo šlapi - nors gręžk, o prakaitas žliaugė, tiesiog bėgo upeliais. Negana to, nakties metu, gulėdami ant grindų susiglaudę kaip silkės statinėje, dar vienas kitą ir šildydavo.

Buvo 1945 m. birželio 29 d. - Petro vardynos (Petrinės). Visi sveikino Petrus ir Povilus, kurių jų didelėje kameroje niekada netrūko. Lauke nebuvo nei debesėlio, nei mažiausio vėjelio. Apie pietus kameroje ėmė stigti oro, žmonės pradėjo alpti. Beldimai

į duris ir jokie prašymai nepadėjo - niekas nekreipė dėmesio. Tada dešimt stipriausių vyrų pakėlė sunkų suolą ir, įsiūbavę, smogė į durų langelį, pro kurį būdavo paduodamas maistas. Per koridorių nuaidėjo didžiulis garsas. Po antro smūgio langelis su triukšmu atsidarė. Pasigirdo bildesiai, stiprūs smūgiai į duris ir kitose kamerose. Tuoj sujudo kalėjimo valdžia, sulėkė, su paruoštais šaudyti automatais, sargybiniai. Jie šaukė, rėkė, grasino, keikėsi rusiškais „triaukščiais" keiksmažodžiais, išvadindami kalinius fašistais ir banditais. Į jų kamerą įlėkė NKVD leitenantas, bjaurus, žiaurus „padaras," kurį visi pravardžiavo „Poniatna" (rus. Aišku), nes tuo žodžiu visada užbaigdavo savo grasinimus. Jis suriko: „Встать!" (Stot!), tačiau daugelis jo komandos neįvykdė - gulėjo ant grindų žiopčiodami kaip žuvys, išmestos į krantą. Kai kurie kaliniai šaukė: „Jūs patys fašistai! Net jie taip nesielgė, kaip jūs elgiatės! Šaudykit, jeigu trokštat mūsų kraujo!" Netrukus tarpduryje pasirodė kalėjimo viršininkas, o atlapojus duris, pasidarė nedidelis skersvėjis, į kamerą plūstelėjo gaivesnio oro, žmonės ėmė atsigauti. Leonas Tursa, kaip kameros seniūnas, žmoniškai viską paaiškino, pašnekėjo, o viršininkas, kelias minutes pabuvęs kameroje, atsisagstė palaidinę ir šluostėsi srūvantį prakaitą. Jis leido atsinešti šalto vandens, visi gavo ne tik atsigerti, bet ir apsišlakstyti. Buvo sutarta, kad maisto langelis liks atviras, nuo langų bus nuimtos dėžės, o jei ne, kaliniai pažadėjo išlaužti duris. Pirmą kartą buvo patenkinti kalinių reikalavimai, tačiau čekistai patys suprato, kad šie kitokio pasirinkimo ir nebeturėjo - arba uždusti, arba išlaužti duris.

Vakare, po komandos „Отбой!" (Poilsis!), Juozas prieš atsiguldamas atsistojo ant stalo pažiūrėti pro langą - atsivėrė nuo žiemos nematytas gamtos grožis: žali kaip rūta Klovinių kaimo laukai. Už tas brangias akimirkas buvo pasirengęs sumokėti net karceriu.

Maždaug kartą per savaitę mama arba sesuo perduodavo ką nors iš namų - ne tik maisto, bet ir naujienų, pranešdavo, kad namuose viskas gerai. Kartą siuntinių išnešiotoja Marusia jam atnešė didelį paketą (100 vnt.) papirosų. Juozas buvo nustebintas - juk jis nerūkė. Siuntinį jis išdalijo kameros draugams ir jau buvo bepamirštąs, kai vienas iš pavaišintųjų padavė jam papirose rastą laiškelį. Jame buvo trys sakiniai: „Liepos 17 d. iškvies į teismą. Prisistatys žmogus. Elkis taip, kaip jis lieps..." Kas tai parašė, Juozas taip ir nesužinojo. Rytą buvo išvestas iš kameros ir atsidūrė kalėjimo kieme, išrikiuotų kalinių grupėje. Kai prasivėrė geležiniai kalėjimo vartai, juos pasitiko NKVD kareiviai su šunimis. Kalinius perskaičiavo ir perspėjo: „Rankos už nugaros! Žingsnis į kairę, dešinę, šuolis į viršų laikomi bandymu pabėgti ir šaunama be perspėjimo!"

Prieš akis, atrodė, atsivėrė ne vasara, bet tiesiog pasaka, svajonė. Nors sargybiniai šaukė: „Nesidairyti į šalis!" ir ginė sustojusius praeivius šalin, pjudydami šunimis, vedant gatvėmis akys vis ieškojo pažįstamų veidų. Gatvės gale pamatė jauniausią ir vienintelę seserį Laimutę - tai ji iš namų atnešdavo neįkainojamų kalėjime vaišių, nes tikrąją duonos vertę žino tik bado kankinamas žmogus.

Beveik prie kiekvieno namo vartelių stovėjo moterys su vaikais, pro langus slapta žiūrėjo vyriški veidai. Darželiuose žydėjo prižiūrimos gėlės, kurios rodė, kad Lietuvoje dar nemirusi laisvės viltis.

Vos spėję įkvėpti gryno oro, pateko į tuos pačius priplėkusius saugumo rūsius, iš kur prieš pusmetį Juozas buvo išvestas. Išskirstė po kameras, pilnas jau naujų gyventojų. Atvykusieji pradėjo klausinėti, kas naujo laisvėje, kas gyvas, kas žuvo, kas pateko į lagerius. Netrukus atsivėrė kameros durys ir Juozą iškvietė jaunas vyras, apsirengęs kariška, bet be antpečių, uniforma. Kaip vėliau paaiškėjo, tai buvo vertėjas Juozas Pilakauskas. Kalbėjo rusiškai, liepė eiti į antrą aukštą, o siaurame koridoriuje atrakino kabineto duris ir įvedė į vidų. Tada prakalbo lietuviškai: greitai, trumpai, aiškiai išdėstė Juozui, ką ir kaip kalbėti teismo metu. Tas netikėtas instruktažas užtruko ne ilgiau kaip minutę. Po to, rusiškai šaukdamas komandas, vėl nuvedė koridoriumi tolyn.

Teismo salė buvo pakankamai erdvi - tiesiai prie sienos stovėjo kraujo raudonumo staltiese padengtas ilgas stalas, o už jo - trys kariškiai blizgančiais antpečiais - iš Rygos atvykęs Karo tribunolas. Kaip vėliau paaiškėjo, visi trys buvo ukrainiečiai: Tribunolo pirmininkas, kpt. Svirina, ltn. Obuchova ir ltn. Grevičko. Gale stalo sėdėjo prokuroras, o prie atskiro stalelio - sekretorė ir advokatas, kurio teisiamieji ir nereikalavo. Prie šoninės sienos buvo suolai, skirti teisiamiesiems. Ant jų jau sėdėjo Antanas Žulys (jo sodyboje 1946 m. buvo įsikūręs LLA Vytauto apygardos štabas) su dukra Elenute ir abiem sūnumis - Vladu ir penkiolikmečiu Vytautu, vienu iš gabiausių Utenos „Saulės" gimnazijos mokinių. Vėliau dar atvedė Birutę Trainytę, Emiliją ir Petrą Veteikius bei Slavinskaitę. Iš viso, buvo devyni bendrabyliai, visi gerai pažįstami, artimi kaimynai.

Kaltinimo išvadą Karo Tribunolo nariai perskaitė rusiškai, o vertėjas persakė lietuviškai ir paklausė, ar visi prisipažįsta kalti. Kaltės neprisipažino nė vienas. Tada teisėjas tą klausimą uždavė kiekvienam atskirai. Juozas tiksliai laikėsi vertėjo nurodymų, neprisipažino nieko, tik negalėjo paneigti to, ką buvo sakęs pirmąją arešto dieną - kad brolis, kartu su kitais partizanais, buvo užėjęs į jų namus.

Tą dieną nuosprendžio dar neskelbė, o grąžino į saugumo rūsius. Juozas su Vladu Žuliu pateko į kamerą, kurioje tebuvo jie dviese. Dėže neuždengtas langas buvo į kiemo pusę, matėsi upelis, gluosniais apaugęs šlaitas, žydinčios pievos. Už tai reikėjo dėkoti tik geradariui lietuviui vertėjui.

Abu su Vladu stovėjo parimę prie lango, negalėdami atsigrožėti gamtos grožybe. Vakare saulės spinduliai pirmiausia užgeso vandenyje, įkopė į šlaitą, tartum atsisveikindami iki ryto aušros, glamonėjo lauko gėles, sužibo rasos lašeliai. Šešėliai ilgėjo, virš upelio nusidriekė lengvutis rūkas, lyg patalą klodamas nakties ramybei ir poilsiui. Namų languose vienas po kito užsidegė šviesos žiburėliai. Tada dar negalvojo, netikėjo, kad jų gyvenimo kelias nuves į Sibirą, už Uralo - „žemės galo", kur iškeliavo ir paguldė savo galvas Lietuvos patriotai - knygnešiai ir sukilėliai.

Nors valgyti nedavė, abu buvo sotūs ir laimingi matytu reginiu. Pasidėję po galva batus, abu sugulė ant gulto, vieną švarką pasitiesdami, kitu - užsiklodami.

Rytojaus dieną prokuroras teisiamiesiems siūlė 10 ir 25 metų bausmes, tačiau teisėjai ir lietuvis vertėjas buvo dori žmonės. Buvo išteisinti penkiolikmetis Vytautas Žulys ir Elena Žulytė-Daina, Vladas ir Juozas gavo po 5 metus. Kiti gavo po 10 m. bausmes, tarp jų - ir Vlado tėtis Antanas Žulys, vėliau taip ir pražuvęs Vorkutos lageriuose.

Po teismo lietuvis vertėjas išdalijo popieriaus lapus ir liepė nuteistiesiems rašyti kasacinius skundus, kad nesutinka su paskirtąja bausme. Vėliau visi buvo grąžinti į kalėjimą, į tas pačias kameras.

Ryšiai su pogrindžiu per prižiūrėtoją, tapusį ryšininku, buvo pastovūs, o netrukus jie buvo užmegzti ir su partizanais. Buvo ruošiamas didžiulis kalinių pabėgimas, viską planavo ir viskam vadovavo Leonas Tursa. Viskas buvo iššvalgyta, „iššniukštinėta," sužinota. Kameroje buvo sudarytos veikimo grupės ir pasiskirstyta pareigomis. Pagal gerai, smulkiai apgalvotą veikimo planą, pabėgimui numatytą dieną keturi stipriausi jų kameros vyrai turėjo būti pasodinti į rūsyje esantį karcerį. Ten kiekvieną vakarą, 23 val., prižiūrėtojas paduodavo kiekvienam kaliniui po lentą atsigulti, nes betoninės grindys buvo apsemtos vandeniu. Tie vyrai turėjo jį tyliai nuginkluoti, atimti I - ojo aukšto raktus, vienas iš jų - persirengti šio uniforma, o paskui, surišus ir užkimšus jam burną, palikti užrakintą tame pačiame karceryje. Ten pat būtų buvęs uždarytas ir suimtas 2-ojo aukšto prižiūrėtojas. Tai įvykdžius, į kalėjimo vidų su įrengta specialia garso signalizacija turėjo būti iškviestas budintis karininkas. Jis būdavo už kalėjimo vartų esančioje sargybos būstinėje, vadintoje „dežurka", o eiliniai NKVD kareiviai stovėdavo sargybos bokšteliuose. Signalizacijos pultas buvo laiptinėje, tarp 1-ojo ir 2-ojo aukštų, o sutartas signalas - kiek kartų paspausti pulto mygtuką - buvo sužinotas iš jiems talkinusio prižiūrėtojo. KPP (kontrolės-praleidimo poste) budinčiam kareiviui atidarius duris, karininkas turėjo ateiti per blogai apšviestą kiemą į kalėjimo korpusą. Vyrai turėjo jį irgi tyliai nuginkluoti, o vienas - persirengti jo uniforma. Tuo pat metu kaliniai, atėmę iš jo raktus nuo sargybos būstinėje esančios metalinės spintos su ginklais, būtų apsiginklavę. Juozo pareiga buvo atrakinti II-ojo aukšto kamerų duris.

Viskas buvo pergalvota šimtą kartų, Leonas Tursa net 90% buvo įsitikinęs sėkme. Gerai žinota, kad už vartų stovintis sargybinis, esant blogam apšvietimui, be jokio įtarimo atidarydavo duris iš korpuso grįžtančiam karininkui. Persirengęs kariška uniforma, fiziškai stiprus ir tam specialiai parengtas kalinys turėjo tą sargybinį tyliai, be triukšmo, nuginkluoti. Jam padėti iš kalėjimo pastato būtų atskubėjusi ginkluotų kalinių grupė. Pasigirdus pirmam šūviui, kalėjimą apsupę partizanai turėjo iššaudyti bokšteliuose esančius sargybinius. Kalėjimą nuo miesto skyrė futbolo stadionas - tai buvo labai patogi gynybinė pozicija. Partizanai kulkosvaidžių ugnimi būtų iššaudę lygiu lauku puolančius garnizono kareivius ir pridengę kalinių pasitraukimą į Rašės

mišką. Atrodė, viskas buvo tiksliai apgalvota, beliko tik veikti. Su savuoju prižiūrėtoju buvo sutarta, kad tai neįvyks jo budėjimo metu.

Atėjo numatytoji diena. Po pietų, jau nebetaupydami, kaliniai pasistiprino iš turimų maisto atsargų ir garsiai užtraukė dainą. Kaip įprasta tokiais atvejais, iškart prisistatydavo kalėjimo viršininkas ir už tai sodindavo į karcerį. Paklausus, kurie dainavo, turėjo prisipažinti keturi numatyti vyrukai. Deja, taip neįvyko. Iš kameros sklido daina po dainos, koridoriaus sargybinis net „susiriesdamas" keikėsi, grasino susidoroti, tačiau į karcerį kažkodėl nesodino. Matyt, per karščius jis buvo sausakimšai užpildytas kitais kaliniais. Pabėgimo planas iširo, kalėjimą naktį apsupę partizanai taip ir nesulaukė sutarto signalo - pirmojo šūvio. Vėl buvo reikalinga tartis ir derinti viską iš naujo.

Matyt, taip buvo lemta likimo. Jeigu būtų pavykę pabėgti, antrą kartą patekti į tą patį pragarą jau nė vienas nebūtų sutikęs - pasirinktų mirtį ir jau seniai ramiai ilsėtųsi Lietuvos kalneliuose.

Po savaitės buvo organizuotas etapas iš Utenos kalėjimo į Lukiškes. Kalinius pavardėmis šaukė iš kamerų, varė ir kieme rikiavo grupėmis. Tarp kitų prižiūrėtojų buvo ir rusišku PPŠ automatu ginkluotas jų ryšininkas - kad nesukeltų įtarimo, jis stengėsi nežiūrėti jiems į akis. Surikiavę į koloną, nusivarė juos per visą miestą į geležinkelio stotį. Į gyvulinius vagonus sugrūdo sausakimšai, kiek tilpo - du kareiviai sodindavo kalinius eilėmis ant grindų, tarp išskėstų kojų, kaip vaikų žaidime „rauti ropę". Taip susodinus, atsistoti jau buvo nebeįmanoma. Turbūt bijojo, kad stovintys kaliniai gali bandyti pabėgti. Švenčionėlių geležinkelio stotyje juos persodino jau į specialius, kaliniams vežti pritaikytus Stolypino vagonus, o vidurnaktį jie jau buvo Vilniuje.

Ten prasidėjo naujas kalėjimo gyvenimo etapas.

[1] Leonas Tursa-Patrimpas, VDU Ekonomikos fakulteto absolventas, 1945 m. buvo LPS (Lietuvos partizanų sąjungos), susiformavusios iš LF karinės „Kęstučio" organizacijos vietinių struktūrų („Kęstutėnų"), Gedimino rinktinės štabo viršininkas. Ši rinktinė veikė Utenos apskr. Užpalių ir Rokiškio apskr. Svėdasų, Kamajų ir Jūžintų valsčiuose. Dėl nesutarimų su LLA dėl kovos taktikos susipyko, nutraukė su ja bendradarbiavimą, o redakcinė kolegija, spausdinusi partizanų laikraštuką, persikėlė į Biliakiemio kaimą. 1946 m. LPS Gedimino rinktinė vis tik prisijungė prie LLA. 1946 m. pabaigoje L. Tursa nusipirko padirbtus dokumentus ir išvyko į Kauną, įstojo mokytis į buhalterijos kursus. Buvo suimtas 1947 m. kovo mėnesį.

Remtasi: Kaunietis, R. Laisvės kovų ir netekčių metai. Laisvės kovotojų prisiminimų rinktinė, II dalis. Vilnius: Margi raštai, 2016, p. 335; Dejavo žemė ir žmonės. Utenos apylinkių partizanų ir rėmėjų atsiminimai. Parengė B. Juodzevičius. Utenos spaustuvė, 2004. Papildyta gyvais B. Juodzevičiaus prisiminimais. Barisa, J. Gyvenome vien tik vil-

timi. Kaunas, LPKTS, 1998, p. 63-74. Papildyta gyvais J. Barisos-Vytenio prisiminimais 2017-05-16.
P.S. Utenos kalėjimo prižiūrėtojo, tapusio ryšininku tarp politinių kalinių ir partizanų, pavardė taip ir liko nežinoma. J. Barisa-Vytenis buvo tik tarpininkas tarp jo ir pabėgimo organizatoriaus L. Tursos. Šią paslaptį į kapus nusinešė jau mirę a. a. L. Tursa ir keli kiti ją žinoję politiniai kaliniai. Ruošiamo pabėgimo KGB taip ir neišaiškino, todėl jų archyvuose duomenų apie tai ir nėra, o jį ruošę kaliniai sovietmečiu tai slėpė. Dabartiniams istorikams, besinaudojantiems tik vienpusišku KGB šaltiniu, šio ruošto pabėgimo tarytum ir nebuvo. Tai tik įrodo nuo 1991 m. vyravusio istoriografinio tyrimo metodo vienpusiškumą, klaidingumą ir didžiulius, jau nebesugrąžinamus, pasipriešinimo istorijos praradimus (R. P.).

Lukiškių kalėjimas

Pagal Vilniaus Lukiškių kalėjimo senbuvių pasakojimus, kalėjime buvo 1000 kamerų. Tūkstantuoju numeriu paženklinta kamera, esanti rūsyje, po pirmuoju korpusu, buvo skirta mirtininkams - iš čia juos išvesdavo į mirties bausmės vykdymo vietą.

Visą naktį „voronokai" („varnai"- juodi autofurgonai kaliniams vežti) lakstė pirmyn - atgal tarp Vilniaus geležinkelio stoties ir Lukiškių kalėjimo, veždami iš Utenos etapu, Stolypino vagonais, atgabentus kalinius. Atvežę, visus nuvedė į didžiulį pastatą – buvusią kalėjimo bažnyčią, paverstą sandėliu. Prasidėjo skirstymas - šaukė pavardėmis, rikiavo ir grupėmis vedė į pirtį. Ji buvo specialiai įrengta taip, kad pro vienas duris įeidavai, pro kitas - išeidavai. Visus drabužius reikėjo sukabinti ant kablių vagonėlyje, kurį įstumdavo į krosnį - ten, 100 laipsnių karštyje, turėjo „iškepti" Utenos kalėjime „užgyventas turtas" - utėlės ir blakės. Savo nešulėlius privalėjo palikti - po pirties juos rado jau kitame kambaryje, kruopščiai patikrintus ir apvogtus. Buvo telikę tik trupiniai, vienas kitas džiūvėsis, o lašiniai, kiti vertingesni produktai, tiesiog „išgaravo".

Juozas, kartu su kitais trimis atvykėliais, pateko į 4-o korpuso 424-ąją kamerą. Šis korpusas buvo vadinamas „darbo korpusu" ir kalinių laikomas pačiu geriausiu. Griežtos drausmės čia nebuvo, galėjai ir dieną gulėti ant gultų. Korpuso kaliniai buvo nuteisti kalėti ne daugiau kaip 10 m., t.y., „vaikiška bausme". Jie išnešiodavo maistą po visas kalėjimo kameras, atlikdavo įvairius kitus darbus. Čia buvo ir pirtis, stalių dirbtuvės.

Kameroje stovėjo ištisiniai, dviejų aukštų, mediniai gultai su paaukštinimu galvai, atstojusiu pagalvę, dar likdavo šiek tiek laisvos vietos ir pasivaikščioti. Vietos

atsigulti ir laisvai išsitiesti užteko, o tai jau buvo didelė laimė. Jiems, atvykusiems iš „provincijos kalėjimo“, kur kalinių būdavo „kaip silkių statinėje“, tai atrodė kaip didelė prabanga, nes kameroje tebūdavo apie 40 kalinių.

Jau kitą dieną, norėdami susipažinti su aplinka, jie savanoriais išėjo nešioti duoną.

Ją pjaustė kitame korpuse, o išnešiotojai, skaičiuodami porcijas („pajkes“), sukraudavo jas į dėžes-neštuvus. Lydimi prižiūrėtojų su sąrašais, jie prie kiekvienos kameros sustodavo ir, atskaičiavę duonos gabalus, paduodavo per durų langelį.

Susipažinę su duonos raikytojais, sužinojo, kad Lukiškių kalėjime kali apie 15 000 kalinių. Didelėse kamerose jų būdavo prigrūsta daugiau nei po 100, o vienutėse - net po 10-15 nuteistųjų. Kaliniai čia ilgai neužsibūdavo - nutarimai, kad byla peržiūrėta ir nuosprendis patvirtintas, ateidavo labai greit. Kas mėnesį kaliniai būdavo siunčiami į Naujojoje Vilnioje esantį persiuntimo punktą („peresilką“), primenantį „klojimus su gultais“, o iš ten – carinių laikų Stolypino vagonais kaip nemokamą darbo jėgą etapu siųsdavo į Sibiro lagerius „komunizmo statybai“. Šioje kameroje teko būti neilgai, nes greit visus išskirstė.

Vienam kaliniui perduodant iš namų siuntinėlį, prižiūrėtojas aptiko jame laiškelį. Kilo didelis triukšmas, suėmė jo siuntėją, „tampė“ į tardymus ir gavėją, jo kameros draugą. Galiausiai paskelbė, kad visai kamerai dviem mėnesiams uždraudžiami siuntiniai. Kaliniai pakėlė triukšmą, buvo nutarta skelbti bado streiką. Kameroje visi gulėjo tylėdami, kiekvienas su savo mintimis. Juozui buvo keista, kad valgyti norisi tik antrą parą, o trečią jau rūpi tik gulėti ir nesijudinti.

Po kurio laiko į jų kamerą atėjo komisija, tačiau nė vienas kalinys neatsistojo (nors tai buvo privaloma). Abipusiai ginčai nieko neišsprendė. Po vakarinio patikrinimo atėjo keli kariškiai ir ėmė šaukti pavardėmis - visi buvo išskirstyti į kitas kameras. Taip lengvai, paprastai buvo išspręsta streiko problema.

Juozą Barisą prižiūrėtojai nuvedė į 428 kamerą, esančią tame pačiame koridoriuje. Ji buvo didelė, joje stovėjo net trys gultų eilės. Ant langų nebuvo užkabintos dėžės, tad, užsilipus ant gultų, matėsi Vilniaus gatvelės, Neries krantinė, laisvėje vaikštantys praeiviai. Tai matyti buvo labai keista, nes atrodė, kad į kalėjimus patekę jau visi Lietuvos žmonės.

Kameroje buvo 100-120 kalinių, tarp jų - daugybė išsilavinusių, įdomių žmonių: kunigų, vienuolių, daktarų, profesorių, mokslininkų, muzikantų, kariškių, studentų, o tarp jų - ir jaunučių gimnazistų. Susirinkus tokiai „publikai“, nuobodu niekada nebuvo. Įdomiausias, ypač mėgstantis bendrauti su jaunais žmonėmis, buvo LK brig. gen. Motiejus Pečiulionis. Į Vakarus jis nepasitraukė, nes, kaip pats sakė, „norėjo numirti tėvų žemėje“. Senas, visų, net ir kriminalinių kameroje gerbiamas generolas surinko visą būrį „studentų“ ir jiems dėstė stenografiją, psichologiją, prancūzų kalbą. Labai patiko psichologija - Juozas sužinojo, kaip iš rašysenos, batų, kepurės nešiojimo bei kitų, atrodytų, smulkmenų, sužinoti žmogaus charakterį.

1947m. spalio mėn. į kamerą įėjęs karininkas perskaitė pranešimą, kad J. Barisos byla grąžinama perteisimui, o Utenoje juos teisę Rygos karo tribunolo teisėjai demaskuoti kaip „liaudies priešai“ir suimti. Kartu su jais buvo areštuotas ir drąsus, „plieninių nervų“ lietuvis vertėjas Juozas Pilakauskas, tikras patriotas, sugebėjęs „įsiskverbti“ į NKVD sistemos vidų, net tarp mirtinų priešų radęs bendraminčių ukrainiečių, padėjusių lietuvių laisvės kovai.

1947m. gruodžio 26 d. J. Barisą atvežė į KGB rūmus. Kabinete sėdėjo tik trys kariškiai - nebuvo nei prokuroro, nei teisėjo, nei advokato ar vertėjo. Neskaitė ir jokios kaltinamosios išvados. Uždavę kelis klausimus, čia pat pasitarę, perskaitė nuosprendį: „TSRS vardu, pagal Baudžiamojo kodekso straipsnį 17-58-1a už dalyvavimą kontrrevoliucinėje veikloje nubausti 10 metų lagerio, 5 metams be teisių, su turto konfiskacija...“ Vadinamasis teismas teužtruko tik 10-15 min. Tokiu pat būdu buvo nuteisti ir kiti aštuoni jų bylos suimtieji: Elena Žulytė, Antanas Žulys, Vladas Žulys, Vytautas Žulys, Emilija Veteikytė, Petras Veteikis, Birutė Trainytė ir Slavinskaitė.

Pasitinkant Naujuosius 1948 metus kalėjime nuotaikos buvo liūdnos: nuolat pasiekdavo žinios apie naujas žuvusiųjų už laisvę aukas, retėjo partizanų gretos, į kalėjimus ir Sibiro lagerius nenumaldomu srautu vis plaukė ir plaukė tūkstančiai Lietuvos žmonių. Per Šv. Kalėdas budintis prižiūrėtojas - jais buvo daug mobilizuotų į 16-ąją lietuviškąją diviziją lietuvių kareivių, dauguma jų - geri vyrai,pusvalandžiui į jų kamerą atvedė arkivyskupą Mečislovą Rainį, mamos pusbrolį. Jis palaimino visus, o paskui - kiekvieną atskirai. Su jo palaima teko praeiti lietuvių sukilėlių ir knygnešių pramintais Sibiro keliais, patirti visas sovietinių lagerių kančias.

1948m. kovo mėn. Juozas Barisa jau buvo už Uralo - Sverdlovsko srityje, Turinsko OLP-e Nr. 299-1.[1]

Barisa J. Gyvenome vien tik viltimi. Kaunas: LPKTS, 1998, p. 75-83. Papildyta gyvais J. Barisos-Vytenio prisiminimais 2017-05-02.

[1] OLP - „otdelnyj lagernyj punkt“ (atskiras lagerio punktas).

Partizanų poetė G. Janulytė

Smetonos laikais kaimas Lietuvai davė daug protingų, gabių, talentingų žmonių, o krikščioniškas-tautinis auklėjimas įskiepijo jiems pačias aukščiausias moralines-dvasines vertybes, subrandino, įdiegė supratimą apie laisvės, gėrio, teisingumo, pilietiškumo, patriotiškumo svarbą, kas yra tautos bendros, visuomeninės gerovės, jos sėkmingo, pažangaus vystymosi pamatas. Tarpukario ekonominiai-ūkiniai, mokslo-kultūriniai pasiekimai, sėkmingai atliktos reformos, pertvarkos, išugdyta nauja, išsilavinusi, patriotiška karta, pasiryžusi darbuotis savo Tėvynės labui – tai per istoriškai labai trumpą laiką sėkmingai atlikti milžiniški darbai, didžiuliai laimėjimai, rodantys, kad politinė sistema veikė labai protingai, racionaliai ir efektyviai. To net leftistinės, iš užsienio finansuojamos politinės jėgos negalėjo sutrukdyti. Be to, viskas buvo padaryta tik savo jėgomis, be jokios užsienio paramos, be jokių svetimų pinigų. Todėl jaunoji karta mylėjo nepriklausomą Lietuvą, didžiavosi ja, pati buvo savo valstybės kūrėja, gynėja, pasiruošusi, iškilus grėsmei, pavojui, be jokio atlygio jos labui pasiaukoti.

Apie vieną šios kartos atstovę, partizanų poetę, ryšininkę Genovaitę Janulytę ir papasakosime.

Genovaitė Janulytė gimė 1926m. rugsėjo 23d. Panevėžio apskrityje, Raguvos vls., netoli Nevėžio krantų esančiame Mickūniškių kaime, kuris yra vos už 3 km. nuo parapijos centro - Traupio miestelio (dabar Anykščių raj.).Tėvai – Juozapas ir Ona Januliai, buvo ūkininkai, turėjo 14 ha žemės. Genovaitė iš vaikų buvo vyriausia, turėjo dvi jaunesnes seseris - Jadvygą ir Aldoną bei brolį Albiną. Vaikai, kaip ir visose katalikiškose šeimose, buvo auklėjami krikščioniškųjų vertybių dvasia, jie patys matė, kaip jų tėvai sunkiai dirba, meldžiasi, dorai gyvena, o tai buvo jaunosios kartos dvasinio ir moralinio gyvenimo kertiniai pamatai.

Tais laikais katalikų šeimose buvo įprasta tradicija lankyti sekmadienines pamaldas. Traupio Šv. Onos bažnyčioje ji buvo pakrikštyta, čia iškilmingoje aplinkoje, skambant vargonams, priėmė ir pirmąją Komuniją. Ir tėvai, ir bažnyčia, ir mokykla, ir vaikų bei jaunimo organizacijos jaunajai kartai diegė per šimtmečius susiformavusias krikščioniškųjų-tautinių vertybių nuostatas, mokė doros, gėrio, teisingumo, ugdė būti ištikimais, mylinčiais savo kraštą piliečiais, skatino niekada nepasiduoti, nenusileisti melui ir blogiui, o visomis išgalėmis jam priešintis. Taip šios kartos jaunuolių širdyse buvo sukrautas didžiulis dvasinis turtas, lobynas, išugdytas pilietinės dvasios ir charakterio tvirtumas, padėjęs jai atlaikyti sunkiausius vienas po kito besikeičiančių vokiečių ir sovietų totalitarinių okupacinių režimų išbandymus ir nepalūžti.

1939m. Genovaitė Janulytė baigė Traupio pradinę mokyklą, įstojo į Jaunųjų ūkininkų sąjungos ratelį ir liko dirbti tėvų ūkyje. Ją visąlaik viliojo mokslas - ji labai gražiai piešė, puikiai sekėsi lietuvių kalba ir literatūra, turėjo įgimtus gabumus poezijai. Ji pradėjo pati, savarankiškai, mokytis namuose. Savo geranoriškais patarimais bei konsultacijomis Genovaitei padėdavo Traupio pradinės mokyklos mokytoja A.Laurenčikaitė ir Traupio parapijos kunigas, didelis Lietuvos patriotas J.Šimonėlis. Ji eksternu išlaikė egzaminus į Taujėnų progimnaziją ir 1946m. ją sėkmingai baigė. Mokydamasi, gyveno netoli miestelio esančiame Užupušių km., pas dėdę (motinos brolį) Juozą Pranį – dorą lietuvį, patriotą, pas kurį partizanai būdavo dažni svečiai.

Progimnazijos komsorgas (komunistinio jaunimo organizatorius) moksleivius tiesiog varyte varydavo prie stribų būstinės pasižiūrėti, kaip ant grindinio, sumesti, guli žuvusių partizanų kūnai, visaip iš jų tyčiodavosi, užsilipęs, šokinėdavo ant jų krūtinių. Tai sukeldavo mokinių tylų pyktį, neapykantą, skatino priešintis okupantų ir jų vietinių talkininkų nužmogėjimui, barbariškumui, beribiam žiaurumui. Tuo metu savaime ir gimė eiliuoti žodžiai:

Kambary šokiai ir posmai dainos,
O už sienos guli tie,
Kuriems reikalingi žodžiai maldos...

Nuo 1944m. rudens Lietuvoje prasidėjęs partizaninis karas prieš rusų okupantus ir jų vietinius talkininkus (kolaborantus) neaplenkė ir jos gimtojo krašto. Jame labai aktyviai, vieningai, kaip brandi pilietiška bendruomenė, dalyvavo Mickūniškių ir aplinkinių kaimų žmonės. Vyrai, jos bendraamžiai jaunuoliai, tapo laisvės kovotojais, o merginos - partizanų rėmėjomis, ryšininkėmis. Nors rusai buvo paskelbę karinę mobilizaciją, tačiau jaunimas nesiruošė eiti tarnauti į sovietinių okupantų, kurie atėmė jų laisvę, kariuomenę ir lieti savo kraują, padedant šiems užkariauti kitas Vidurio Europos tautas. Jie buvo pasiryžę geriau mirti, bet nevergauti, o jei žūti, tai savo gimtojoje žemėje, kovodami už jos laisvę. Tai buvo tikri savo krašto patriotai, turintys tvirtus krikščioniškosios-tautinės pasaulėžiūros pamatus, tarpukario nepriklausomybės metais politiškai ir dvasiškai subrendę Lietuvos piliečiai, kurie net ir baisiausio teroro laikais liko ištikimi savo valstybės idėjai. Jie tikėjo tiesos ir gėrio pergale prieš iš Rytų užplūdusią baisią, barbariškai jų gyvenimo sanklodą niokojančią komunistinę totalitarinę sistemą, manė, kad krikščioniškojo Vakarų pasaulio sąžinė neužmirš rusų okupantų teriojamos, naikinamos, tačiau iš paskutinių jėgų besipriešinančios Lietuvos, su viltimi laukė, tikėjosi Vakarų demokratinių valstybių pagalbos, jų įsikišimo, net karo, išvadavimo.

Jau 1944m. rudenį susikūrė J.Miškinio vadovaujamas Mickūniškių kaimo partizanų būrys, link Kavarsko, Jusiškių – Sudeikių kaimų apylinkėse, veikė A.Juzukėno - Liūto būrio vyrai, Vičiūnų -Taujėnų -Balelių - Šilų - Levaniškių apylinkėse – A.Žilio -Žaibo, o apie Raguvą- Jono Baltušniko - Vienuolio būriai. Kitapus Nevėžio ir Pienios, vos už kelių kilometrų esančiame Surdaugių kaime susikūrė surdaugiečių būrys, vadovaujamas brolių Kazio ir Alfonso Grimžų bei Broniaus ir Stasio Stalionių, Zerkiškių kaime - zerkiškiečių būrys, vadovaujamas A. Pasmokio - Muzikanto, Alūkėnų ir aplinkiniuose kaimeliuose A.Aliuko – Kuprio vadovaujamas alūkėniečių būrys. Repšėnų miškelyje laikydavosi A.Jagielos – Ąžuolo vadovaujamas repšėniečių būrys, dar toliau veikė B. Sudeikio - Čigono būrys (mackeliškiečiai), P.Semėno - Jaguaro būrio vyrai (dabužiečiai), o apie Kavarską – J.Raudonikio – Patašono vadovaujamas apie 60 – ties partizanų būrys (kavarskiečiai). Kaimuose kilęs ginkluotas partizaninis pasipriešinimas buvo visiškai natūralus, savaiminis, stichiškas, be jokių abejonių ar vilionių kilęs reiškinys, natūrali jo gyvenimo raida. Kaimų gyventojai vieningai rėmė partizanus, juos šelpė, maitino, slėpė rizikuodami savo šeimomis, leisdavo išsikasti jų sodybose bunkerius (kai kuriose sodybose - net po du ar tris), įsirengti slėptuves. Į visuotinį gyventojų pasipriešinimą okupacinis režimas atsakė teroru ir represijomis. Prasidėjo partizanų žūtys, civilių gyventojų žudynės, žmonės buvo suimami, tardomi, žiauriai kankinami, daug iš jų pateko į Sibiro lagerius ir ten žuvo. Kaip ir 1941m., okupantai ir jų vietiniai talkininkai vėl pradėjo tremti į Sibirą gyventojus, ištisomis šeimomis, nepasigailėdami nei seno, nei mažo, kur daugelis jų nuo bado, šalčio ir nepakeliamo darbo mirė. Tai pirmiausia palietė partizanų šeimas, jų rėmėjus, ryšininkus - vien iš Mickūniškių k. į Sibirą buvo ištremtos net devynios šeimos.

Genovaitė Janulytė, kaip ir visas to laikmečio dorai, krikščioniškai, patriotine dvasia išauklėtas jaunimas nepasiliko nuošalyje, o tapo aktyvia pasipriešinimo judėjimo dalyve, partizanų rėmėja, ryšininke. Tačiau svarbiausias indėlis šioje kovoje buvo jos poetinė kūryba - patriotiniai eilėraščiai, eilės, tapusios partizaniškomis dainomis ir išplitusios ne tik po gimtąsias apylinkes, bet ir po visą Lietuvą. Tuo metu kaime susirinkęs jaunimas dainuodavo tik partizaniškas dainas (tai patvirtina Aldonos Radzevičiūtės – Ordienės iš Mickūniškių k., Petro Paškevičiaus iš Surdaugių k., partizano J.Kadžionio-Bėdos ne kartą sakyti žodžiai) - tai buvo artimųjų ir draugų netekties, skausmo, laisvės, vilties, tiesos ir tikėjimo ateitimi dainos, daugelis iš jų vardinės, skirtos konkretiems partizanams. 1944m. sovietams įvykdžius antrąją Lietuvos okupaciją bei prasidėjus ginkluotam lietuvių pasipriešinimui, boikotui, pilietiniam nepaklusnumui, tautoje atsirado didžiulis dvasinis - kūrybinis pakilimas, didžiulis pilietinės - patriotinės dainuojamosios poezijos poreikis, dvasinis alkis, sužadinęs joje kūrybines galias - eiles rašė ir gimnazistai, ir mokytojai, ir partizanai, ir keturis kaimo mokyklų skyrius baigę jaunuoliai. Visi jie buvo tikri liaudies poetai, darę tai ne už pinigus, o iš

patriotizmo, idėjos, pašaukimo, pareigos. Jie niekada nemelavo, o rašė tai, ką patys matė, girdėjo, ką kalbėjo ir galvojo paprasti žmonės, ką jautė širdis, ką liepė sąžinė.

Vienas iš jos eilėraščių skirtas Vyčio apygardos Briedžio rinktinės Žaibo būrio vadui A.Žiliui-Žaibui, kurį labai gerai pažinojo, buvo jo ryšininkė.

Žaibui

O laisve, toli pasilikus,
O tu ar sugrįši kada?
Mes vargšai bejėgiai klajūnai
Kovojam vien tik dėl Tavęs.

Palikti man teko gimtinę
Ir giesmes tylias vyturių,
Išėjau kovot už Tėvynę,
Save pavadinęs Žaibu.

Miškuose gyvenimas slinko,
Jis buvo be galo sunkus,
O širdis krūtinėj nerimo,
Kur reikia priglausti vaikus.

Lyg maži paukšteliai vaikučiai,
Paliko be tėtės, mamos,
Juos glaudė prie savo krūtinės,
Ranka jau tetos svetimos.

Prie kelio medinis namelis,
Ten pora mažyčių vaikų,
Jie pūtė rasotą langelį
Ir šaukė: Tėveli, kur tu?

Vis ašarom prausė veidelį,
Žmonelė, kaip rožė graži.
Ir laukė sugrįžtant tėvelių,
Jau trys vargdienėliai maži.

Neteko našlaičiai mamytės,

Ji vargsta šaltam Sibire,
Turėjo tik vieną tėvelį,
Ir tas jau nušautas miške.

Veidmainis mėnuo patekėjo,
Ir krito rasa nuo žiedų,
O trys našlaitėliai liūdėjo
Ir laukė sugrįžtant tėvų.

O Dieve, išgirski meldimą,
Iš krauju pralietų laukų,
O jeigu ir leidai man žūti
Gailėkis našlaičių mažų

Užaukite, brangūs vaikeliai,
Su girios tvirtais ąžuolais,
Jei laisvė negrįš į Tėvynę,
Jūs eikit tėvelio keliais.

P.S. Antanas Žilys - Žaibas, gim. 1917m. Jurgelionių k. Siesikų vls. - Vyčio apygardos, Briedžio rinktinės, Žaibo būrio vadas. Jo žmona Zofija Žilienė- Klajūnė (vadinta Žaibiene), gim.1926m. Ukmergėje, irgi buvo to paties būrio partizanė. Jų du mažamečiai sūnūs – „mažieji žaibukai"- ilgą laiką buvo slapstomi Pusbačkių k., prie Traupio- Kavarsko vieškelio, dviejų galų name gyvenančių Maskoliūnų ir Augulių šeimose, tarp kitų mažų vaikų. Abu tėvai-Žaibas ir Klajūnė, kartu su kitais būrio vyrais, juos dažnai aplankydavo.

1945m. kovo 23d. žuvo du Mickūniškių kaimo partizanai, būrio vadas J.Miškinis ir eilinis kovotojas J.Aleksiūnas. Jiems buvo skirtas šis eilėraštis.

Žuvus Juliui Miškiniui ir Jonui Aleksiūnui (1945m.03.23.)

Nutirpo sniegas juoduos arimuos,
Suskambo giesmės vyturių,
O Mickūniškių vyrai išėjo
Ginti Tėvynės, gimtų laukų.

Mažam eglyne jie susirinkę,
Aptarė savo darbo planus,
Tik negalvojo, kad virš eglyno
Mirtis jau tiesia juodus sparnus.

Juos pastebėję, priešai apsupo,
Jonas tuoj žuvo arti namų,
Julius sužeistas traukė granatą,
Neprisileido priešų piktų.

Pravirko žmonos, maži vaikučiai,
Šaukė: „Tėveli, kur tu esi?"
Motulė rankoj laikė rožančių
Ir už jų vėles meldės visi.

Šalia kelelio, prie pat kaimynų,
Supiltas kapas žemės juodos,
Garbė didvyriams, kurie gyvybes,
Čia paaukojo dėl Lietuvos.

Per vasarėlę nevysta gėlės,
Praeiviai galvas lenkia žemai,
Tiktai atėję gėles išdrasko,
Kojom išspardo kapą skrebai.

Reikia tikėti, kad ateis laikas,
Broliai į laisvę kelią suras,
Užaugę sūnūs, kaip ąžuolėliai,
Savo tėvelių kaulus atkas.

P.S. Ši daina skirta Mickūniškių k. būrio vado Juliaus Miškinio ir šio būrio eilinio partizano Jono Aleksiūno, 1945m. kovo 21d. žuvusių gimtajame kaime, kautynėse su rusų kareiviais ir skrebais, atminimui. Jose dalyvavo šeši šio kaimo vyrai: Julius Miškinis (būrio vadas), Jonas Aleksiūnas, Vincas Orda (buvo sužeistas į koją), Julius Šukevičius, Petras Statkevičius ir Vaclovas Urbonas. Partizanai iš miško ruošėsi pulti 12- kos rusų kareivių ir skrebų būrį, plėšiantį Semėnų sodybą, tačiau pateko į rusų kariuomenės vykdomą miško „šukavimą," buvo išstumti į laukus ir patyrė nuostolių - žuvo du

kaimo vyrai. Abu žuvę partizanai buvo palaidoti Mickūniškių k. ,šalia kelio, o vėliau, 1969m., perlaidoti į Traupio kapines.

Tuo metu, kaip niekad anksčiau, paprasta, visiems aiškia, suprantama forma buvo parašyti šimtai eilėraščių, išplitusių po visą kraštą ir dainuojamų tik tarp savų, patikimų žmonių. Tai buvo paprastų, daugiausia iš kaimo kilusių, tačiau tuo pačiu ir nepaprastų, gabių, išskirtinių žmonių kūrybinis poetinis žodis, eilės, parašytos nuoširdžiai, galima sakyti, širdies krauju. Jos ir buvo skirtos tokiems pat paprastiems, tačiau anaiptol ne prastiems, o garbingiems, doriems, sąmoningiems eiliniams žmonėms - Lietuvos piliečiams, ištikimiems laisvės idėjai Tėvynės patriotams, partizanams, ryšininkams, rėmėjams.

Pasak Aldonos Radzevičiūtės - Ordienės, G. Janulytės kaimynės ir artimiausios jaunystės draugės, ji eilėraščius rašydavo labai greit – vos tik įvykdavo jų krašte koks svarbus, žmones sukrėtęs, sujaudinęs įvykis, tuoj pat atsirasdavo ir apie jį sukurta daina, kurią netrukus dainuodavo Mickūniškių k. jaunimas. Toliau dainos, perduodamos iš lūpų į lūpas, persirašinėjamos į sąsiuvinius, jau išplisdavo labai plačiai po apylinkes, Aukštaitiją ir visą Lietuvą.

Ant Nevėžio krantų

Ant Nevėžio krantų
Suskambėjo daina,
Mergužėle, ar tu
Ten dainuoji viena?

Gal tu lauki manęs
Kad dainuoji liūdnai?
Ir ateisiu, nes aš
Tave myliu karštai.

O kai baigsis vargai,
Padainuosim kartu,
Šiandien laukia draugai
Ir pas juos aš skubu.

Tad neliūski, mergyt,
Ir neverk, paslapčia,
Aš ateisiu tyliai
Tamsia juoda nakčia

Partizanų himnas

Skamba dainos pamiškėje
Partizanų atkaklių
Ginti tėviškės išėjom
Nuo raudonų budelių.

Mes gyvenam po eglaitėm,
Tai gyvenimas žiaurus,
Vien už laisvę mes kovojam,
Joks mums vargas nebaisus.

Mūsų namai - plačios girios,
Sesė mums – tamsi naktis,
Mus globoja geri žmonės,
Nebaugina ir mirtis.

Laimink, Viešpatie, mus žygius,
Brangią žemę Lietuvos,
Ją lyg šiol Tu išglobojai
Neapleiski dabar jos.

Trūksta rūbų, trūksta duonos,-
Vis tai niekis - žmonės duos.
Partizanai iš miškelio,
Laisvės dainą uždainuos.

P.S. Šis eilėraštis, platinamas tarp žmonių, keitėsi, prisidėjo naujų posmų. Genovaitės Janulytės – Karpavičienės rankraštyje šis eilėraštis kiek trumpesnis ir pavadintas „Partizanų himnu."

Patriotinės lietuvių poezijos kūryba rusų okupacinės valdžios laikyta antivalstybine veikla, antisovietine agitacija-propaganda, už ją grėsė ilgi įkalinimo metai Sibiro lageriuose. Skrebai, darydami kratas, tiesiog apversdavo namus„aukštyn kojomis:"vogė iš kraičių skrynių, spintų, net iš stalčių geresnius daiktus, ieškodavo nors kokio atsišaukimo ar eilėraščio lapelio, bet kokio kompromituojančio daikto. Kartą Genovaitės mama vos spėjo paslėpti jos eilėraščių sąsiuvinius tvarte, po mėšlu. Tačiau buvo imtasi

ir atsargumo priemonių – parašytus eilėraščius išplatindavo, duodavo persirašyti iš sąsiuvinio į sąsiuvinius jaunimui bei partizanams jos sesuo Jadvyga, irgi partizanų rėmėja ir ryšininkė. Nors dalis partizanų ir mickūniškiečių žinojo tikrąjį eilėraščių autorių, tačiau niekas neišdavė, kas tik parodo tos kartos pilietinį vieningumą.

Vis tik nepaisant okupantų ir jų talkininkų skrebų - iš visokių pakampių surinktų tinginių, girtuoklių, vagių ir galvažudžių vykdomų represijų, teroro, žudynių, tęsėsi ir įprastas, natūralus, prigimtinis gyvenimas. Jaunimas norėjo dainuoti, šokti, linksmintis, mylėti, svajoti apie ateitį.

Mickūniškių kaimo pakraštyje, atokioje vietoje, šalia beržynėlio ir prie jo esančios pelkės pakraštyje stovinčioje Antano Mikeškos sodyboje Žaibo būrio partizanai - jauni, linksmi vyrai, ir Mickūniškių kaimo jaunimas dažnai surengdavo vakarones („vakaruškas"). Jose grodavo muzikantų, buvusių mickūniškiečių partizanų būrio laisvės kovotojų, duetas: akordeonu - Adolfas Radzevičius, o bajanu - Ipolitas Kizys. Skambėdavo partizaniškos dainos, vykdavo šokiai iki išnaktų, o tėvai juos saugodavo („dabodavo") - stebėdavo, ar keliu neateina skrebai su rusų kareiviais. Čia mezgėsi ir meilės romanai, po šokių partizanai palydėdavo paneles į namus. G.Janulytės palydovas būdavo Žaibo būrio partizanas Jonas Bernatavičius – Rasputinas – aukštas, gražus, inteligentiškas, poetiškos sielos jaunuolis, puikus dainininkas. Tarp jų buvo abipusė simpatija, peraugusi į meilę, dvasinis bendrumas, jis minimas ne viename jos eilėraštyje.

Su alyvom mums užgimė meilė

Tarp alyvų mačiau tavo veidą,
Tarp alyvų, melsvų ir baltų,
Tu šypsojais - man užgimė meilė,
Pirmutinė jaunystės dienų.

Tyliai leidos pavargusi saulė,
Paskutiniai šešėliai dienos,
Tu nuskynei man baltą alyvą,
Ir sakei, tik dėl tavęs vienos.

Aš, paėmus alyvos žiedelį,
O kas mano džiaugsmus suskaičiuos,
Ir teištariau vieną žodelį,
Myliu tave alyvų žieduos.

Kai saulėlydžio žaros pranyko,
Ir sužibo sidabro rasa,
Tyliai, ramiai alsavo krūtinė,
Pilna meilės pirmos - kupina.

Kai nuo vėjo siūbavo alyvos,
Tos nakties aš pamiršt negaliu,
Nes čia užgimė meilė pirmoji,
Tarp baltųjų alyvos žiedų

Ateik, o mielas juodaplauki

Ateik ateik, o mielas juodaplauki,
Ateik taku, kur vaikščiojom abu.
Tave myliu, tavęs tik vieno laukiu,
Nes aš tikiu, kad dar ateisi tu.

Jau nesugrįš daugiau nuklydę dienos,
Žvaigždėtos naktys - pasaka graži.
Ne man jau skleisis baltas vyšnių žiedas,
Nes savo meilę tu kitam skiri.

Ateik ateik, be keršto, be piktumo,
Nuklydę dienos vėl sugrįš – tikiu,
Mums pražydės baltos laukų ramunės,
Ties tuo taku, kur vaikščiojom abu.

Užgęso mano viltys ir svajonės,
O dienos bėga pasakų žirgais,
Aš nežinau, ar mūsų meilės žiedas,
Šalnos pakąstas nors lapus išskleis.

Ateik ateik, žvaigždėtą, tylią naktį,
Ir vyšnios žiedas pražydės tik tau.
Tu negalvok, kad man pamiršti lengva,
Tave mylėjau už visus labiau.

Juk tu žinojai, kad aš partizanas,
Pas tave ateiti - nelaisvi takai,
O vyšnios žiedas greit kitam pražydo,
Tau mano meilės buvo per mažai.

Ateik ateik, nors paskutinį kartą,
Per tamsią girią, tuo pačiu taku,
Abu nuskinsim baltą vyšnios žiedą,
Kuris pražydo meilei mudviejų.

Aš neateisiu, tu manęs nelauki,
Mintys užpustė taką pas tave.
Aš ginsiu savo pavergtą Tėvynę,
O sumintą meilę, nešiu širdyje.

Tu toks gražus buvai, bernioke

Tu toks gražus buvai, bernioke,
Juodom akim, tamsiais plaukais,
Šiandieną juoktis nebemoki,
Prisimenu, kaip tu juokeis.

Ir šokdavai tu tartum vėjas,
Tyliais gegužės vakarais,
O aš tada tave mylėjau,
Tikėjau tavo pažadais.

Bet tavo širdis čionai nerimo,
Tėviškėj džiaugsmo neradai,
Palikęs nebaigtą arimą,
Parnešti laisvės išėjai.

Matei, kaip kovės tavo broliai,
Ir alpo motina sena,
Suspaudęs rankoj plieno ginklą,
Sakei - bus laisva Lietuva.
O dienos bėgo, metai keitės,

Aš vis prisimenu tave,
Kai šokome drauge suktinį
Tyliam gegužės vakare.

Kartą linksmai klegančiame jaunimo būrelyje grįžtant į namus, J.Bernatavičius-Rasputinas tarė: „Kai mes žūsim už Tėvynę, apie mus jaunimas dainas dainuos!" Jo bendražygis, berods, Plienas, su apmaudu pajuokavo: „Žiūrėk tik, kad ant pilvo velėną uždėtų, nereiktų ant grindinio nuogam gulėt ir šunys mėsgalių netąsytų!" Juk visi gerai žinojo, ką su žuvusių partizanų kūnais daro skrebai: nuauna batus, nurengia geresnius drabužius, kartais net iki nuogumo, visaip tyčiojasi, o po savaitės kur nors slapta užkasa.

Tame beržynėlyje, atokioje, saugioje vietoje, vietinis jaunimas, tarp jų ir Genovaitė su seserimi Jadvyga, net dienos metu susitikdavo su atėjusiais partizanais. Įsidėję į kibirus ar pintines, atnešdavo jiems maisto, čia būdavo aptarinėjami naujausi įvykiai, naujienos, vykdavo įvairūs pokalbiai, būdavo sakomos eilės, jaunatviškai juokaujama, linksminamasi. Kartą, Mickūniškių k. jaunimas, atsinešęs bidoną alaus, kartu su partizanais šventė Sekmines. Tarp partizanų ir vietinių gyventojų, kaip savų žmonių – draugų, kaimynų, giminių, klasiokų, pažįstamų parapijiečių - buvo glaudus, organiškas, nuo mažens įdiegtų žmogiškumo ir krikščioniškųjų vertybių pagrindu susiformavęs nepertraukiamas ryšys, vientisumas - vieni kovojo, kiti juos rėmė, slėpė, kuo galėdami, padėdavo: tiekdavo jiems maistą, parūpindavo drabužių, merginos megzdavo pirštines, kojines, šalikėlius su tautiniais simboliais – Vytauto kryžiais, Gedimino stulpais (išlikusiose partizaninėse nuotraukose juos dėvi A.Juzukėnas - Liūtas, K.Timinskas – Mariukas).Atsisakyti padėti savo artimui, kovojančiam už šventą laisvės reikalą, buvo negarbinga, nekrikščioniška ir, tiesiog, niekšiška. Juk partizanų auka Tėvynei buvo neišmatuojamai didesnė – jie jai paaukojo visą sunkiu darbu uždirbtą turtą, gimtuosius namus, savo šeimas, o galiausiai - savo pačių gyvybes.

Apie tą beržynėlį parašytas šis eilėraštis:

Nepamiršim niekad to praeities laiko

Partizanams einant, sviro vasarojus
Gal tai buvo vakar, o gal ir seniai.
Vakarinę giesmę jiems žiogeliai grojo,
Ir skaniai kvepėjo soduos jazminai.

Mažas beržynėlis pievų viduryje,
Kuriame praleido jie daug daug dienų.
O jaunos sesutės čia su pusrytėliais,
Eidavo ties grioviu pramintu taku.

Jas čia pasitinka žydros draugų akys,
Tartum tie žiedeliai mėlynų linų.
Nurausta veideliai jaunoms lietuvaitėms,
Kada visų žvilgsniai pinasi kartu.

Nepamiršim niekad to praeities laiko,
Savo mylimųjų, vargstančių draugų,
Niekad nepamiršim vakarų liepsnotų
Ir kartu dainuotų gražiųjų dainų.

Už Tėvynės laisvę, už gražias idėjas,
Daug pražuvo brolių, brolių nekaltų.
Čia dėl jų aukojos jaunos sesutėlės
Drąsios lietuvaitės tėviškės laukų.

Praeities šešėliuos liks išblėsę mintys,
Ateitį lyg saulę matome toli.
Kiekvienam likimo kelias yra skirtas,
Bet į vieną kelią ar tilpsim visi?

1949m. Mickūniškių kaimo gyventojai, gąsdinami ir terorizuojami įvairaus plauko okupantų talkininkų - sovietinių ir partinių aktyvistų, skrebų - buvo tiesiog varyte suvaryti į taip jų nekenčiamus kolūkius. Juose eilę metų teko dirbti už dyką, o gyventi - pusbadžiu. Apie kolūkių kūrimą jos rankraštyje rastas eilėraštis, kurio ištrauka ir pateikiama:

Lietuvai, Tėvynei mūsų,
Daug reikėjo vargt prie rusų.
Rusai draskė žemės ūkį,
Visus varė į kolūkį.

Kai kolūkiai veikt pradėjo,
Žmonės valgyt neturėjo.
Jie už visą metų darbą,
Gaudavo grūdų tik terbą.

Žmonės vargo ir kentėjo,
Dar juos prievolėm apdėjo.
Valdžiai davė mėsą, pieną,
Už juos rublio - anei vieno. <...>

1949m.gruodžio mėn., prieš pat Šv.Kalėdas, žuvo trys Vyčio apygardos Briedžio rinktinės Žaibo būrio partizanai, tarp jų ir jos artimas draugas, mylimasis J.Bernatavičius-Rasputinas. Jų atminimui ji parašė šį eilėraštį.

Rasputinui, Pažaisliui, Vermachtui

Kai vėjelis beldės neramiai į langus
Ir mėnulis verkė tyliai paslapčia.
Netoli Taujėnų, į Pranių sodybą,
Penki partizanai atėjo nakčia.

Šaltą gruodžio naktį svyro obelėlės,
Baltą žemę dengė tamsioji naktis,
Tiktai partizanai buvo nusiminę,
Gal jų širdys jautė, kad laukia mirtis.

Prakeiktieji priešai pėdsakus jų rado,
Apšvietė jie langus, beldės į duris.
Kaip miško paukšteliai bėgo partizanai,
Iš jų du pakirto žiaurioji mirtis.

Čia krito Pažaislis po serbentų krūmu,
Ak, dalia daluže, kokia tu skaudi.
Kam leidai pražūti jaunam tautos sūnui,
Kol dar mums į laisvę keliai uždari.

Kai mėnulį dengė pilkas debesėlis,
Šūviai automatų sklido po laukus,
Žiauri priešo kulka Vermachtą pakirto,
Paliko ant žemės jis gulėt ramus.

Prakeiktųjų priešų šūviai vis nerimo,
Apšvietė raketos kaimą ir laukus,
Likę partizanai slėpės kaip galėjo,
Paliko likimas juos tuokart gyvus.

Rasputine, kulka ir tave pavijo,
Tik tu ją nustūmei nuo savo širdies,
Sužeidė lyg arą, lyg galingą liūtą,
Brangų partizaną pavergtos šalies.

Už Tėvynės laisvę tu daug iškentėjai,
Sužeistas gulėjai tamsiam bunkery,
O kada surado tave pikti priešai,
Tu pats savo kulką palikai širdy.

Angele, apgaubki juos baltais sparneliais,
Tegu mieli broliai ilsis amžinai.
Tepalieka šventos šitos žemės pėdos,
Kur kraują praliejo drąsūs sakalai.

Rasputinui mintis aš išreiškiau žodžiais:
„Kaip noriu išsaugot nuo mirties tave",
O jis man atsakė: „Sese, aš nežūsiu,
Aš atremsiu kulką pečiais, krūtine".

Rasputine, mielas, vėl žydės vosilkos,
Links bijūnų šakos nuo rausvų žiedų,
Tu nebeateisi, tavęs nematysiu,
Besišypsant vieno nei būry draugų.

Greit užžels rasoti pamiškės takeliai,
Kuriais jūs vaikščiojot su savo draugais,
Gailiai verks sesutės, broliai, motinėlės

Ir jaunos mergaitės tyliais vakarais.
Vakaro šešėliuos dingsta skaisti saulė,
Visą žemę gaubia nakties sutema.
O kas man parodys Tavo juodą kapą,
Jo nežino tėtis, brolis, nei mama.

Padėčiau ant kapo tau rožės žiedelį,
Priglausčiau galvelę prie žemės šaltos,
Lyg sapnas prabėgo tas laikas pro šalį
Ir niekad, jis niekad negrįš atgalios.

Pilnaty mėnulio aš skinsiu ramunę
Ir bursiu likimą savo ateities,
Greitai bėgs pro šalį dienos ūkanotos,
Bet ar jos išdildys ilgesį širdies?

Palinguok, beržėlį, šaltas rytų vėjau,
Tegu ant jo kapo rasa nubyrės,
Gal išdygs žiedelis baltos ramunėlės,
Visą vasarėlę tegul jam žydės.

Paslaptį atskleiski, mėlynas lineli,
Ar mūsų Tėvynė greitai bus laisva?
Čia kiekviena pėda krauju apšlakstyta,
Vargsta sesės, broliai, vargsta Lietuva.

Kai šiltam gegužy kyla pievoj rūkas,
Ir raudona saulė leidžias vakarais.
Mūsų tėviškėlę vis dar mindo priešai,
Žūsta mūsų broliai. Kas ją išvaduos?

Dainuokit, sesutės, vakarais seklyčioj,
Jūsų gražios dainos toli nuskambės,
Apie bernužėlius, kurie kovoj krito,
Kurie jums dainuoti niekad nepadės.

P.S 1949m. gruodžio 20d. naktį Užupušių k., Juozo Pranio sodyboje, pranešus MGB šnipui, įvyko Vyčio apygardos, Briedžio rinktinės, Žaibo būrio penkių partizanų su-

sidūrimas su skrebų būriu. Jo metu Joną Bernatavičių - Rasputiną sužeidė į alkūnę, o Alfonsas Pauliukonis – Pažaislis ir Vladas Jakubonis - Vermachtas, po Žaibo žūties ėjęs būrio vado pareigas, buvo nukauti. Praėjus dviem dienom, 1949m. gruodžio mėn. 22 d., Mažeikių k., Pauliukonių sodyboje, skrebai atrado bunkerį, kuriame slėpėsi į ranką sužeistas Rasputinas. Jis pasiduoti atsisakė ir nusišovė. Buvo paguldytas Taujėnų mst. ant grindinio, prie stribų būstinės, vėliau palaikai slapta užkasti, palaidojimo vieta liko nežinoma iki šiol.

Netrukus jų šeimą pradėjo įtarinėt NKVD, skrebai naktį gulėdavo apie sodybą pasalose ar slėpdavosi klojime, ryte užgriūdavo staiga, „urmu," gąsdindami, sakydavo:„Ruoškitės! Atvažiavom Sibiran išvežt!"Kartą ją suėmė ir išsivarė tardymui į Troškūnų NKVD skyrių, ten išlaikė kelias dienas, tačiau, neišgavę prisipažinimų ir neturėdami įrodymų, paleido. Ji suprato, kad bus blogai, gresia kalėjimas, jau reikia iš savo krašto išvažiuot.

1952m. Genovaitė Janulytė įsidarbino Kavarsko miestelyje, Paruošų kontoroje, sąskaitininke. Ten susipažino su būsimu vyru - Jonu Karpavičiumi, o 1954m.gegužės 27d., atšventė ir vestuves. Vos po kelių mėnesių, Paruošų kontoros viršininkui rusui sužinojus apie jos galimai turėtus ryšius su partizanais, abu jaunavedžiai, su didžiausiu triukšmu, iš darbo buvo atleisti. Apsigyveno Taujėnuose, vėliau grįžo į Mickūniškių k., o 1958m. persikėlė gyventi į Panevėžį. 1956m. gimė dukra Milda, o 1960m.- Rimantė. Dirbo įvairius darbus (sezonine darbininke, konduktore, apskaitininke, ekonomiste - buhaltere), neturinčius nieko bendro nei su literatūra, nei su poezija. Artimiausiai bendravo tik su patikimais, tokių pat pažiūrų, vertybių bei panašų likimą patyrusiais žmonėmis, politkaliniais ir tremtiniais: Aleksu ir Nijole Širmuliais, Anastasija ir Vytautu Urbšiais, Ona ir Antanu Obelevičiais, Genovaite Vanagaite - Zizeliauskiene, Adolfu Radzevičiumi ir kt. Šie žmonės visąlaik puikiausiai suprato, jog sovietinė tiesa – tai jokia tiesa, o tik tobulas, įtaigus melas ir propaganda, okupacinis sovietinis režimas – tai jokia laisvė, o okupantai nėra jokie išvaduotojai. Tai buvo pats pilkiausias, slogiausias jos gyvenimo periodas, kurio metu ji neparašė nei vieno eilėraščio, išskyrus eiliuotus sveikinimus draugams.

1988m. vėl atėjo viltingas laisvės laukimas, o 1990m. buvo atstatyta ir nepriklausoma Lietuvos valstybė. Tai buvo didžiulio dvasinio pakilimo metai, kilo noras atgaivinti jaunystėje parašytus eilėraščius, iš atminties juos vėl užrašyti. Vis tik, praėjus šitiek laiko, ji surašė tikrai ne visas savo sukurtas eiles - tai įrodo ir vieno jos eilėraščio, kuris vadinasi "Vasario 16-oji", istorija. Tam, be abejo, turėjo reikšmės ir tai, kad jos kūryba, deja, tuo metu nei istorijos tyrėjų, nei kraštotyrininkų, nei lituanistų - folkloristų nedomino. Pirmasis Genovaitės Janulytės – Karpavičienės atkurtų eilių rankraštis iškeliavo

net į Ameriką – lietuviai amerikonai buvo pažadėję išspausdinti jos eilėraščių rinkinį atskira knyga, tačiau, kaip parodė laikas, savo pažado taip ir neištesėjo. Antrąjį rankraštį, nebesitikėdama, kad jos eilės kada nors pasieks plačiąją visuomenę, ji rašė tik dėl savęs, jame jau nebėra visų jos kūrybos eilėraščių, kurių būta tikrai daug daugiau.

Ji vėl pasidarė visuomeniškai ir politiškai aktyvi, 1994m. tapo Lietuvos politkalinių ir tremtinių sąjungos Panevėžio skyriaus nare, o 1993m., Rezistencijos dalyvių Teisės komisijos sprendimu jai, kaip 1946-51m.ėjusiai Vyčio apygardos partizanų ryšininkės pareigas, pripažintas rezistencijos (pasipriešinimo) Lietuvos okupaciniam režimui dalyvio statusas.

Vis tik jautraus, poetiškos sielos žmogaus širdį graužė nuosėdos. Juk jos kartos žmonės laukė, svajojo, tikėjosi visai kitokios Lietuvos - teisingos, doros, su krikščioniškomis-tautinėmis vertybėmis - atgimimo. Jie labai gerai žinojo, apie kokią Lietuvą partizanai svajojo, už kokias idėjas paaukojo savo gyvybes, šventai tikėjo, kad, atėjus laisvės dienoms, tik geriausi, doriausi politikai - tikri valstybės vyrai - ją valdys, negailėdami jėgų dirbs valstybės ir jos piliečių gerovei. Tačiau, deja, įvykus kartų kaitai, į valdžią atėjo ne tik sąžiningi, dori, mylintys Tėvynę, tvirtai išlaikę tarpukario nepriklausomybės metais suformuotų dvasinių – moralinių - kultūrinių vertybių pagrindus piliečiai, tačiau ir komunistinės totalitarinės sistemos dvasiškai suluošinti žmonės, prisitaikėliai ir persivertėliai su visu gausiu sovietinių ydų bagažu. Ją piktino ir labai liūdino vis labiau įsigalinti lietuvių tautai svetima neoliberalizmo ideologija, giliai žeidė politinių intrigantų ir demagogų melas, cinizmas, savanaudiškumas, korupcija, nebaudžiamumas.

Tačiau ar galėjo būti kitaip? Juk, pasikeitus vėliavai ir herbui, žmonės išliko tie patys - visa milžiniška partinės ir sovietinės nomenklatūros armija, komunistinės totalitarinės sistemos profesionaliai, rafinuotai, įtaigiai vykdytos propagandos morališkai bei dvasiškai suluošinti žmonės, taip pat išauklėję ir savo vaikus. Tad Lietuva turi pakilti ir iš dvasinių griuvėsių, išsigydyti patirtas žaizdas. Nepriklausomybės metais jos poetinė kūryba tapo kitokia - tai buvo taikli, negailestinga politinė satyra, kupletai.

1994m.sausio16d. ji parašė eilėraštį „Sapnas," skirtą 1949m. žuvusiam savo draugui J.Bernatavičiui - Rasputinui. Tai paskutinis jos rankraštyje rastas eilėraštis.

Sapnas

Sapne mačiau aš gimtą sodžių,
Girgždančią svirtį prie namų,
Takelį pakely pramintą,
Krintančius žiedus obelų.

Paskendau aš obels žieduose,
Išbristi tako nerandu,
Tik pajutau, kažkas uždėjo,
Ledinę ranką ant pečių.

Pažvelk, ar manęs nepažįsti?
Juk aš buvau tavo draugu.
Šiandien matau tave laimingą,
O aš purve tebeguliu.

Kodėl, drauguži, tu be ginklo,
Ir kur tavo kovos draugai?
Žinai, kad ilsis jie kapuose,
Tik tu manęs nesuradai.

Staiga aptemo skaisti saulė,
Jis vos tik matėsi rūke,
Išnykdams tarė: - Aš gulėsiu,
Kur priešai užkasė mane.

Palauk, sakyk, kur tave rasti?
Kokioj vietelėje namai?
Tik staiga rūkas išsisklaidė -
Pradingo sapnas ir žiedai.

P.S. Šis eilėraštis – retrospekcija, skirtas jos artimam jaunystės draugui, bendraminčiui, Vyčio apygardos, Žaibo būrio partizanui Jonui Bernatavičiui – Rasputinui. Jis žuvo 1949m. gruodžio 22d. Užupušių k., skrebų buvo atvežtas į Taujėnų miestelį ir paguldytas ant grindinio šalia jų būstinės. Kaip jau minėta, jo kūno užkasimo vieta taip ir liko nežinoma iki šiol.

Mirė poetė Genovaitė Janulytė – Karpavičienė 2013m. spalio 16d., Panevėžyje, pragyvenusi ilgą, gražų ir prasmingą gyvenimą, be savo kasdieninių darbų, padariusi ir vieną šventą – palikusi ateities kartoms jos sukurtas pokario partizanų poezijos eiles.

Parašyta remiantis: Šv. Onos naktį... Genovaitės Janulytės - Karpavičienės eilėraščių rinkinys. Sudarė ir parengė Robertas Patamsis.Vilnius, 2021

Partizanų apranga ir ekipuotė

Lietuvos partizanai neturėjo vieningos karinės uniformos, o tam buvo daug priežasčių. Pvz., Anykščių, Utenos, Ukmergės, Panevėžio krašte tik maža dalis partizanų nešiojo lietuviškas kariškas uniformas (nebuvo jokio tiekimo, jų buvo likę mažai, reikėjo siūti), dalis jų rengėsi pusiau kariškai, o dalis - civiliai. Kai kurie taip darė ne tik todėl, kad kariškos diagonalinės medžiagos įsigijimas buvo didžiulė problema (tai tuo buvo didelis deficitas, brangu, didelė prabanga), bet ir dėl saugumo, slaptumo (konspiracijos) sumetimų. Net būrių vadai - A.Jagiela-Ąžuolas, A.Žilys-Žaibas, A.Juzukėnas-Liūtas, A.Aliukas-Kuprys, B.Sudeikis-Čigonas, P.Semėnas-Jaguaras - vaikščiojo apsirengę civiliai arba pusiau kariškai. Tuo metu ir visuomenėje buvo labai madingas karinis (militaristinis) drabužių stilius, daug gyventojų nešiojo kariško kirpimo galife kelnes, aulinius batus, kariško stiliaus švarkus ar frenčius su stačia ar atlenkiama apykakle, tad ir jų, ir partizanų apranga dažnai būdavo panaši.

Kai kurie partizanai rengdavosi civiliai, nes žinojo, kad kautynių metu, pakliuvus į pasalą ar rusų kareiviams persekiojant, pirmutinis jų taikinys visada bus tas, kuris vilki karišką uniformą, mat rusų kareiviai uniformuotus partizanus laikydavo vadais. Ryšininkės V.Dudaitės-Greitutės atsiminimais, kai iš Žaliosios rinktinės, Vyčio būrio parėjo namo jos brolis P.Duda-Voveriukas, vilkintis šaulio uniforma, tėvas iškart jam liepė persirengt, sakydamas: „Petrai, ar tu supranti, kad einant būryje visada būsi pats pirmas rusų taikinys?" 1944-45m. kai kurie partizanai, dažniausiai buvę plechavičiukai, nešiojo vokiškas uniformas, bet vėliau jų atsisakė – pastebėjo, kad susidūrimų metu ar traukiantis rusų kareiviai ypatingai stiprią ugnį sutelkia, nukreipia tik į juos, neatstodami, „kaip šunys," persekioja, tiesiog lipa ant kulnų.

Dalis partizanų nenešiojo kariškų uniformų ir dėl dar vienos priežasties : reikėjo surast ne tik, kas mokėtų, sugebėtų, o, svarbiausia, kad dar ir sutiktų ją pasiūti. Kariškų uniformų, kepurių siuvimas būdavo labai didelė rizika, nes skrebai ir rusų kareiviai siuvėjus dažnai tikrindavo, darydavo kratas. Radus partizanams siuvamą uniformą, antsiuvus, kepurę, kelialapis į Sibiro lagerius būdavo garantuotas. Kartais partizanams atėjus pasiimti pasiūtų kariškų kepurių, uniformų, šių jau laukdavo rusų kareivių pasala, taip nemažai jų ir žuvo.

Partizanai - tai ne reguliariosios kariuomenės (kuri turi tiekimą), o „nematomo fronto" kariai (turintys apsirūpinti patys). Jie siuvimo fabrikų neturėjo, o kariškos medžiagos, kuri buvo didelis deficitas, įsigijimas bei uniformų siuvimas visada būdavo didelė problema, nes tai darant reikėdavo išlaikyti ir konspiraciją – slaptumą bei saugumą.

Partizaniniame kare fronto linijos ir užnugario nėra, partizanai visada veikia priešų ir jų užverbuotų agentų apsuptyje, todėl ir jo apranga yra kitokia, konspiratyvi. Po kovinės operacijos partizanai staigiai atsitraukia, išsisklaido, pasislepia, o nesant kitos išeities, paslėpę ginklus, apsimeta civiliais, susilieja su vietiniais gyventojais. To pavyzdys, nors ir nesėkmingas, yra aprašytas skyriuje „Pirmasis kovos krikštas" apie partizano A.Merkio-Neptūno žūtį. Tokia yra pasaulinio partizaninio judėjimo praktika. Atvirkščiai, uniformuotas partizanas matomas jau iš toli, vien dėl to žuvo daug drąsių vyrų. Tokios nuomonės, kaip ir jų žuvę vadai, iki šiol laikosi buvę partizanai J.Kadžionis-Bėda, J.Abukauskas-Siaubas.

Reikia pasakyt, kad J.Kadžionis-Bėda partizanavo labai ilgai, net penkis metus, nuo 1948 iki 1953metų, tačiau, jo prisiminimais, nei jis, nei jo kovos draugai niekada karišku uniformų nenešiojo. Juk net skyriaus vadas A.Juzukėnas-Liūtas, LK puskarininkis, kavaleristas, turėjęs dragūno uniformą, žirgą, kasmet vykdaveęs į karinius apmokymus, visada nešiojo tik civilius drabužius. J.Kadžionis - Bėda, kaip ir kiti jo bendražygiai, irgi visada vilkėjo civiliai - nešiojo tik partizanišku papročiu ilgus plaukus, turėjo ginklus (vokišką karabiną ir parabelį) bei karišką diržą su perpetine. Jo teigimu, jis kariškos uniformos būtų nenešiojęs, net jei ją ir būtų gavęs, nes „jos nešiojimas dažnai baigdavosi mirtimi". Jo manymu, partizanai turėdavo daug svarbesnių reikalų, nei uniformų siuvimas, o puikavimasis diagonalais prieš sunkiai gyvenančius, sovietinio režimo nuskurdintus tautiečius būtų iššaukęs tik priešišką reakciją. Jo žodžiais, dažnai partizano vienintelis skiriamasis ženklas būdavo tik ilgi plaukai.

1948m. įstojęs į A.Jagielos-Ąžuolo būrį, jis turėjo dokumentus ir dar galėjo gyventi legaliai. Papartynės kaimo ūkininkas M.Aleksiūnas, didelis partizanų gerbėjas ir rėmėjas, jam pasiūlė, jei nupjaus rugių lauką, turguje nupirkti panešiotą rusišką karininko uniformą (jų turguje visada būdavo, tereikėjo tik turėt pinigų). J.Kadžionis-Bėda mielai, su džiaugsmu, sutiko. Jis vieną dieną pjovė rugius, tačiau darbo dar nebaigė, o prasidėjus rusų kariuomenės siautimui, jų visas būrys persikėlė į Mickūniškių miškus. Tačiau greit jis susipažino su rūsčia, žiauria, negailestinga partizaninio karo realybe ir šis jo noras visam laikui praėjo. Kaip jis pats ne kartą pasakojo ir pabrėžė, tik tai, kad jis vilkėjo civiliai, jam ne vieną kartą padėjo, paslėpus po drabužiais ginklus, laimingai išeiti iš rusų kariuomenės vykdomo karinės-čekistinės operacijos rajono. Vienintelį kartą, pasiskolinęs iš pažįstamų gyventojų, jis buvo užsidėjęs kariško kirpimo frenčių tik 1953m. gegužę, eidamas į susitikimą su partizanų vadais, kurie pasirodė besą KGB agentai-smogikai, ir buvo jų suimtas.

Partizaniniame kare priešui turi būti sunkiausia identifikuoti, nustatyti užsimaskavusį, niekuo neišsiskiriantį nuo kitų civilių gyventojų, priešininką, o tik paskui bandyti paimti jį į nelaisvę ar sunaikinti. Dėl šios priežasties partizanai, dėvintys kariškas uniformas, patys save atskleidžia, išsiduoda, t.y., identifikavimo problemą priešui patys

palengvina išspręsti. Todėl partizaniniame kare partizanai maskuodavosi: nešiodavo civilius drabužius ar pusiau kariškai (kad galėtų, esant kritiškai situacijai, paslėpti švarką, diržą, ilgąjį ginklą, apsimesti civiliu), persirengdavo kariškomis priešo uniformomis. Tai padėdavo apgauti, suklaidinti priešą, netikėtai jį užpulti, saugiai pasitraukti, laimingai išeiti iš apsupimo. Kaip sakydavo J.Kadžionis-Bėda, „juk neisi iš apsupimo nusirengęs nuogas." Partizaninio karo pradžioje ant rankovių siūdavosi trikampius lietuviškos Trispalvės antsiuvus, tačiau vėliau ir jų buvo atsisakyta - ryškios spalvos matėsi iš toli.

A.Jagielos-Ąžuolo būrio partizanas J. Šileika-Švedrys nusiimdavo karišką diržą, susikišdavo savo ilgus, garbanotus plaukus už kepurės, sėsdavo ant dviračio ir, užsikišęs už diržo, po marškiniais, parabelį, apvažiuodavo, rinkdamas žinias, aplinkinius kaimus, prasmukdamas net pro skrebus. J. Abukauskas-Siaubas savo sutrumpintą suomišką automatą pasikabindavo po švarku ant peties, vamzdį įsikišdavo į kišenę ir keliaudavo dienos metu ryšių ir žinių rinkimo reikalais, niekam nesukeldamas įtarimo.

Civiliais drabužiais rengdavosi daugelio šalių pasipriešinimo judėjimų kovotojai, veikę mažomis kovinėmis grupėmis. Uniformos dažniausiai būdavo dėvimos tada, kai partizaninis judėjimas būdavo kariuomenės tipo (kaip Lietuvoje 1944-45 m.), arba peraugdavo į sukilėlių armiją ir visuotinį sukilimą.

Tuo sunkmečiu drabužiai buvo labai didelis deficitas, kadangi nebuvo medžiagų, neturėjo ir iš ko pasisiūt. Diagonalinės kelnės ar uniforma buvo labai didelė prabanga, retas kuris iš partizanų jas nešiodavo. Kartais diagonalinės medžiagos ryšininkai važiuodavo pirkti net į Rygą, kartais jos parveždavo spekuliantai, tačiau viskas būdavo susiję su didele rizika, pavojais. Todėl, dažniausiai turguje, nusipirkdavo pigesnes rusiškas kareiviškas kelnes ar palaidines (gimnastiorkas). Tačiau partizanai palaidines, jų vadintas „rusiškomis rubaškomis,"dėvėjo kitaip nei rusai - susikišdavo už kelnių, o ant viršaus dažniausiai nešiodavo civilį švarką. 1944-45m. turguje pigiai parduodavo ir panešiotų, išskalbtų vokiškų uniformų, kartais - net su užsiūtomis kulkų skylutėmis. Kai kurie partizanai galife kelnes siūdavosi iš rusiškų ar lietuviškų milinių, o kelių ir sėdynės sritis, kad, priklaupus ar atsisėdus ant žemės, nesušlaptų, apsiūdavo oda ar brezentu.

Dar reikia pasakyt, kad partizaniškų uniformų nešiojimas priklausė ir nuo regiono, ir nuo apygardos, ir nuo partizanų vadovybės. Aukštaitijoje partizanai dažniausiai nešiodavo pusiau kariškai ar civiliai, kituose regionuose – Suvalkijoje, Dzūkijoje, Žemaitijoje – dažnai kariškai ar pusiau kariškai.

Partizanų apranga rūpindavosi ir partizanų vadai, ir patys partizanai asmeniškai. Buvo būtina, kad kiekvienas partizanas turėtų patogią, metų sezoną atitinkančią aprangą, o ypač žiemą, šaltu metų laiku. Pas patikimus siuvėjus, jei gaudavo medžiagos, užsakydavo pasiūti kelnes, švarkus, kariškas kepures. Kariškus drabužius atimdavo ir iš priešų, vietinių kolaborantų, kartais įsigydavo kaip kovinį trofėjų, jų parūpindavo rėmėjai, buvo perkama turguose, pas spekuliantus. Dar kartą reiktų pabrėžt, kad ka-

riška medžiaga brangiai kainavo, už ją reikėdavo mokėti didelius pinigus, o partizanai būdavo priversti iš vietinių kaimo gyventojų vykdyti pinigų rinkliavas. Tai, esant tuometiniam visuotiniam nepritekliui, neiššaukdavo didelio vietinio gyventojų entuziazmo, kurie po vieną po kitos besikeičiančių okupacijų buvo labai nuskurdinti ir gyveno vos sudurdami galą su galu. Todėl partizanų vadai, siekdami neiššaukti vietinio gyventojų nepasitenkinimo, tai labai ribojo. Žinoma, kad tuo metu galiojo ir kitas vadovybės išleistas potvarkis: partizanai turėjo teisę per metus paimti (konfiskuoti) vieną tarybinio tarnautojo algą.

Pokario metu ir civiliai gyventojai, ir partizanai iš velveto, tais laikais vadinto aksomu, siūdavosi tuo metu labai populiarias, madingas palaidines. Tai buvo irgi dažnas, Aukštaitijoje labai paplitęs partizaniškas drabužis. Jos būdavo patogios, lengvos, su kišenėmis ant krūtinės ir šonuose, priekyje – su įsiūtu užtrauktuku. Kariškas diržas dėl patogumo būdavo nešiojamas atskirai, virš galife kelnių diržo. Aukštaitijoje, J. Kadžionio, J. Abukausko, K. Patamsio atsiminimais, jas vadindavo „treningais". Tokį rudos, šokoladinės spalvos treningą nešiojo būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas. Eidamas į šokius, jo pasiskolinti į būrį ateidavo ryšininkas Dominykas Morkūnas. Tokį pat treningą partizanavimo pradžioje nešiojo ir J.Abukauskas – Siaubas.

Iš diagonalinės ar tvirtesnės pusvilnonės medžiagos partizanai pagal lietuviško kariško munduro fasoną siūdavosi vadinamuosius frenčius. Jie būdavo su stačiomis arba atlenkiamomis apykaklėmis, keturiomis išorėje prisiūtomis kišenėmis, prigludę, liemenuoti. Tai buvo madingas drabužis, šiltas ir patogus, paplitęs ir tarp civilių gyventojų. Siūdavosi jie ir kariškas palaidines pagal Lietuvos kariuomenės modelį. Pagal nuotraukas galima spręsti, kad Šimonių girios partizanų vadai siūdavosi partizaniškus uniforminius švarkus ir pagal priimtą partizaninės uniformos modelį (yra išlikęs brėžinys). Tokius švarkus nešiojo Algimanto apygardos vadas A.Starkus-Montė, Šarūno rinktinės vadas S.Gimbutis-Tarzanas. Dar reiktų pridurti, kad daug Šimonių girios partizanų, kaip ir jų apygardos vadas Montė, štabo nariai, Šarūno rinktinės vadas Tarzanas, nešiojo vokiškas vasarines kepures M43. Kas jas siuvo, išlieka neaišku, tačiau negalima atmesti tikimybės, kad tai darė Algimanto apygardos štabo Organizacinio skyriaus viršininkas J.Burneika – Tardytojas, pagal specialybę – siuvėjas.

Toli gražu ne kiekvienas partizanas į kepurę buvo įsisegęs lietuvišką karišką ar Šaulių sąjungos kokardą, o ant krūtinės - Šaulių sąjungos ženklą, nes jų truko, kartais kokardos būdavo net savadarbės.

Dar viena priežastis, kodėl dalis partizanų nenešiojo kariškų uniformų, buvo moralinė - jie buvo paprasti, kuklūs kaimo vaikinai, todėl nenorėjo prieš žmones puikuotis diagonalinėmis uniformomis, išsiskirti iš jų. Tais visuotinio nepritekliaus metais jie rengėsi vienodai prastai, kaip ir visi to laikmečio žmonės. Juk pikti liežuviai būtų kalbėję: „Gyveno vos galą su galu sudurdami, o išėjęs į mišką, nešioja diagonalus. O iš

kur tie diagonalai?“ Tik A.Žilio-Žaibo būryje kai kurie vyrai nešiodavo diagonalines kelnes ar uniformas.

A.Morkūno-Plieno būryje, vėliau ir DKA B rinktinėje, didžioji dauguma partizanų nešiojo kariškas ar pusiau kariškas uniformas. Taip buvo pradiniame partizaninio karo laikotarpyje, kai veikdavo dideli partizanų būriai. Tada kariškos uniformos būdavo partizano drąsos ir šaunumo ženklas. Vėliau, perėjus prie mažų būrių taktikos, dėvėta pusiau kariška, kariška ar civilinė apranga.

J.Barisos-Vytenio atsiminimais, žalios, kariškos spalvos diagonalinė uniforma daugeliui partizanų buvo trokštamas dalykas. Ant kairės rankovės, pagal Vietinės rinktinės pavyzdį, prisiūdavo trispalvės skydelį. Medžiagą, sužinoję, kad jos atvežė (tuo metu tai buvo didelis deficitas), nupirkdavo Juozas ir kiti ryšininkai rajkoopsąjungos krautuvėse, tačiau, atsargumo sumetimais, pirkdavo tik tiek, kiek reikalinga vienai uniformai. Davus pinigų, jos nupirkdavo ir draugai bei kiti patikimi žmonės. Kartą partizanai sustabdė kooperatyvo mašiną su prekėmis ir visą diagonalinės medžiagos ruloną (rietimą) eksproprijavo.

Partizanų drabužiai buvo be jokios prabangos - dažnai alkūnės ar kelių vietos būdavo apiplyšusios nuo atšiaurių, sunkių gyvenimo sąlygų. Juk tekdavo gyventi ne tik ankštuose, drėgnuose bunkeriuose, bet miegoti ir trobose ant grindų, ir miške pasiklojus eglišakių ar samanų, ir laukuose esančiose šieno stirtose, ir įsikasus į šieną ar šiaudus klojimų prėsluose, ar, kad būtų šilčiau, ant tvarto lubų ar net pačiame tvarte. Medžiaginiai rūbai ir batai greit nusidėvėdavo: jie dažnai peršlapdavo nuo lietaus ir sniego, o išsidžiovinti jų nebūdavo kur - išdžiūdavo benešiojant, ant partizano kūno.

Retai kas nešiojo chrominius aulinius, dažniausiai tik paprastus, darbinius „juchto“ ar rusiškus brezentinius batus. Jų odą, kad neperšlaptų, ištrindavo lašinių, kiaulių, avies, žąsų, zuikių, sviesto riebalais arba varveliu, o kad nešaltų kojos, iš nuluptos storos beržo tošies kartais išsipjaudavo ir įdėdavo vidpadžius. Šiltas kojines nešiojo retai, nes nebūdavo kur jų išsidžiovinti. Dažniausiai nešiojo tik autkojus: paprašius, kaimo mergaitės perplėšdavo perpus lininį rankšluostį ir išeidavo pora puikių autų. Peršlapus, juos pervyniodavo kitu galu - nuo blauzdos ant pėdos, o po aulu esanti autkojo dalis benešiojant išdžiūdavo. Tais atvejais, kai nešiodavo šiltas vilnones kojines, partizanai ant jų užsivyniodavo dar ir autkojus.

Iš nuotraukų matyti, kad ilgą laiką partizanavę eiliniai kovotojai bei jų vadai nešiodavo įvairius drabužius, priklausomai nuo to, ką ir iš kur gaudavo, ką pasisiūdavo, tad įvairiu laiku dėvėjo ir pusiau kariškai, ir kariškai ar civiliai. Tai matyti iš A.Pajarsko-Bebo, J.Kimšto-Žalgirio, T.Kviklio-Klajūno ir kitų partizanų nuotraukų. Kalbant apie partizanų nuotraukas, reikia pasakyti, kad fotografavimasis tais laikais būdavo retas, šventinis įvykis, ypatinga proga, jam partizanai iš anksto ruošdavosi: išsimaudydavo pirtyse, nusiskusdavo barzdas, apsikirpdavo plaukus, apsirengdavo ne kasdienius, o turėtus geriau-

sius drabužius (kartais ir pasiskolindavo), retkarčiais apsikeisdavo net ir ginklais. Juk jokioje nuotraukoje nėra užfiksuota partizano, kaip jis atrodė išbuvęs kelias savaites bunkeryje nesiskutęs, nesiprausęs ar gyvenęs įsikasęs stirtose, šieno prėsluose ar ant tvarto lubų. Tačiau ir kai kuriose nuotraukose matyti išlikęs kasdieninis natūralumas: suglamžytos kelnės, uniforminiai švarkai, kepurės, nunešioti, išklaipyti auliniai batai.

Tais nepritekliaus laikais, viena po kitos keičiantis rusų ir vokiečių okupacijoms, gausios šeimos, slegiamos mokesčių ir prievolių, gyveno labai sunkiai. Nieko nestebino, jei partizanas nešiojo medinius - mediniais padais aulinius batus. Su jais buvo šilta ir žiemą, koja tiesiog degdavo, tačiau būdavo nepatogūs vaikščioti, nes padas nesilankstydavo. Žiemą, o ypač esant polaidžiui, prie padų prilipdavo sniegas, kojos klaipydavosi, bėgti tapdavo neįmanoma. Būdavo daug atsitikimų, kai persekiojamas iš paskos besivejančių rusų kareivių, partizanas, numetęs medinius, per sniegą bėgdavo basas. 1950m. pavasarį tokius batus nešiojo ir J.Kadžionis-Bėda. Niekada partizanai nenešiojo veltinių. Nors ir šilti, su kaliošais, jie būdavo ne tik nepatogūs bėgti per sniegą, bet ir sudrėkdavo. Žmonės juos išsidžiovindavo ant pečiaus (krosnies) o partizanai miško sąlygomis tokių galimybių neturėjo.

Šiltas pirštines numegzdavo, kartais papuošdamos Gedimino stulpais ar Vytauto kryžiais, kaimų merginos. Dažniausiai buvo mezgamos pirštuotos, rečiau - dvipirštės, kad galėtų nuspausti ginklo nuleistuką. Megzti šalikėliai irgi kartais būdavo su tautiniais ženklais. Tokius šalikėlius, kaip matyti nuotraukose, nešiojo Vyčio apygardos, Briedžio rinktinės, Žaibo būrio partizanai A.Juzukėnas-Liūtas ir K. Timinskas - Maras.

Partizanams buvo draudžiama iš gyventojų imti ar reikalauti prabangos dalykų: laikrodžių, kostiumų, chrominių batų ir kt. Buvo imama tik tai, kas buvo gyvybiškai reikalinga išgyvenimui ir partizaninei kovai, niekada neatimant paskutinių batų ar drabužių, paskutinio duonos kąsnio. Tačiau šnipams, skundikams, sovietiniams ir partiniams aktyvistams bei kitiems „įvairaus plauko" kolaborantams tokios taisyklės negaliojo, būdavo vykdomos ir prievartinės konfiskacijos, jau neprašydami paimdavo maisto produktus, drabužius, avalynę.

Po kautynių prie Rezgių k. grįždami į savo veikimo teritoriją, J. Kadžionis-Bėda su A.Blauzdžiu-Konkurentu užėjo pas Alfonsą Jurkėną, gyvenantį Vaivadiškių k. Jis buvo vos ne per stebuklą išlikęs gyvas - skrebai juos penkis besislapstančius jaunus vyrus rado sėdinčius kambaryje ir visus sušaudė - po draugų kūnais, visas kruvinas, gyvas liko tik Alfonsas. Bėda, apsiavęs basas kojas tik kaliošėliais, paklausė, ar šis neturįs atliekamų batų. A. Jurkėnas atnešė gražius chrominius batus. „Paskutiniai ir išeiginiai?" - paklausė. Šis linktelėjo galvą. „Alfonsai, Alfonsai, tai kuo apsiavęs į bažnyčią eisi!?" - nusijuokė Bėda.

Kepures partizanai dažniausiai dėvėjo paprastas, kaimietiškas, tik A.Jagielos-Ąžuolo būrio partizanai A.Blauzdys-Konkurentas ir A.Dagelis-Gintaras nešiojo beretes. Jau

nuo pat partizaninio judėjimo pradžios buvo paplitusi tradicija nešioti ilgus plaukus ir nesiskusti barzdų tol, kol Lietuvai neiškovos laisvės, tačiau jos toli gražu laikėsi ne visi - gyvenant miško stovyklose bei bunkeriuose, tai buvo nepatogu, nehigieniška. Vis tik šios tradicijos kai kurie partizanai laikėsi iki pat partizaninio karo pabaigos. Kaip jau minėta, dėvint civiliai, tai dažnai būdavo pagrindinis ir vienintelis partizano skiriamasis ženklas.

Karininko diržas su perpetine buvo labai trokštamas daiktas - rusiškus pirkdavo turguose, o iš gyventojų gaudavo šaulių ar Lietuvos kariuomenės karininkų diržų. Dažnai partizanai nešiodavo ir vokiškus diržus, o ypač džiaugdavosi, jei pavykdavo įsigyti visą komplektą - kartu su patogiais perpetiniais diržais.

Partizanams labai reikalingas, tiesiog būtinas dalykas būdavo žiūronai. Dažniausiai tai buvo praslenkant frontui kautynių vietose gyventojų rasti trofėjai. Jie dažniausiai būdavo vokiški (Carl Zeiss Jena Dienstglas 6x30 ir kt.) arba rusiški (*БПЦ 6x30, БП 8x30* ir pan.). Pasitaikydavo ir Lietuvos kariuomenėje bei Šaulių sąjungoje naudoti vokiški „Zeiss" ar lenkiški „PZO". Be šių, būdavo naudojami ir paprasti, civiliniai ar medžioklei skirti žiūronai. Jų poreikis buvo didžiulis, tačiau jų visada trukdavo, dažniausiai juos turėdavo tik vadai.

Partizanų vadai nešiodavo rusiškas planšetes. Į jas susidėdavo dokumentus, proklamacijas, popierių užrašams, cheminius pieštukus. Eiliniai partizanai jų nemėgo - jos trukdė bėgti, o atsigulus ar šliaužiant, iškart atsidurdavo po pilvu. Jas nešiojo būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas, jo pavaduotojas A. Velanis-Tigras.

Gertuvės (baklagės) irgi pasitaikydavo retai, partizanai apsieidavo ir be jų. Butageidžio kuopoje ją turėjo tik vadas A. Jagiela-Ąžuolas. Kartais vandens į laikinas stovyklas atsinešdavo 20 l talpos feldgrau spalvos vokiškais bakeliais (vadinti vermachto bakeliais).

Šovinynai būdavo odiniai, trieiliai, po penkis šovinius. Brezentinių nepasitaikydavo. Rusiškiems „dešimtukams", automatų „rageliams" ar kulkosvaidžių apkaboms šovinynai būdavo siuvami iš odos, patogiai pakabinami ant diržo. Jas su mielu noru pasiūdavo batsiuviai, tereikėdavo tik duot odos. Šovinių su savimi nešiodavosi tiek, kiek reikėdavo vienoms kautynėms.

Šaltu metų laiku nešiodavo milines, dažniausiai rusiškas, rečiau lietuviškas, arba kailinukus. Dalis partizanų žiemos metu nešiodavo iš baltų, lininių staltiesių pasiūtus maskuojamuosius chalatus. Kuprinių partizanai nenešiojo arba tik retas kuris.

Retas kuris partizanas nešiojo rusiškas palapinsiaustes - patogų ir labai vertingą miško gyvenime dalyką. Jos maskavo, apsaugodavo nuo vėjo, lietaus, ant jos, pasitiesus ant žemės, galėjai atsisėsti, valgant tai buvo geras „žygio stalas", tačiau jų buvo sunku gauti.

Kartais partizanai ne tik kelnes, bet ir visą uniformą pasisiūdavo iš rusiško šinieliaus (kariškos milinės). Tokią uniformą nešiojo Algimanto apygardos vadas A. Starkus-Montė. Ji labai gerai maskavo, ypač atsigulus ant žemės, atrodydavo, kad susiliedavo su ja.

Vis dėlto visų partizanų drabužiai būdavo perlyjami, peršlampantys, sudrėkdavo. K.Patamsio prisiminimais, vieną žiemos dieną buvo atlydys, lijundra, o vakare pradėjo šalti. Naktį į jų trobą sulėkė visi A.Jagielos-Ąžuolo būrio vyrai - peršlapę drabužiai nuo šalčio sušalo į ragą, pasidarė kaip lediniai. Visi taip tirštai sugulė ant grindų, kad nebuvo vietos ir kur kojos pastatyti. O tą pačią naktį Stalionių sodyboje, vos už 300m, nakvojo rusų kareiviai ir skrebai.

Apibendrinant, galima pasakyti, kad dėvėti karišką uniformą partizanui toli gražu nebūdavo pagrindinis dalykas - jų veikloje buvo ir daug svarbesnių pareigų, tikslų bei uždavinių: kovinių-taktinių, organizacinių-konspiracinių, ryšių palaikymo, žvalgybinių-kontržvalgybinių, agitacinių-propagandinių, įspėjamųjų-baudžiamųjų, spaudos, proklamacijų spausdinimo ir platinimo, bunkerių, slėptuvių statymo-įrengimo, ginklų, šovinių bei kitos amunicijos gavimo, apsirūpinimo maistu ir daugybės kitų. Lietuviškos kariškos uniformos – tai tik išorinė, parodomoji, simbolinė partizaninių kovinių-organizacinių struktūrų pusė, rodanti jų tvarką, drausmę, vadovavimo laipsnį ar pareigas. Veikiant totalitarinio žiauraus, brutalaus okupacinio režimo sąlygomis, esant tuometiniam visuotiniam nepritekliui, deficitui, kariškos medžiagos, kaip jau minėta, labai truko, ji buvo per daug brangi, o pasiuvimas – labai rizikingas, apsunkintas, tad jokio masinio uniformų siuvimo ir nebuvo.

Niekada partizanai nenešiojo rusiškų vatinukų - vatinkų, fufaikių, vatnikų arba, lietuviškai, šimtasiūlių, laikydami, kad rusiška vatinka tiktai stribui tinka.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos, J.Abukausko-Siaubo, K.Patamsio prisiminimais.

Šventos Onos naktį

Buvo 1947m. liepos 26-oji, Oninių atlaidai. Du Vyčio apygardos, Briedžio rinktinės, Žaibo būrio partizanai - Kleopas Timinskas-Maras ir jo draugas Albinas Sauliūnas-Saulėgrąža, nepaklausę būrio vado A.Žilio-Žaibo draudimo, savavališkai išėjo į Traupio miestelyje vykusius Šv. Onos atlaidus. Išeidami savo draugams ir vadui dar pasakė: „Jeigu bijot, tai ir sėdėkit krūmuose!"J.Kadžionio-Bėdos prisiminimais, A.Žilys-Žaibas buvo geras, taktiškas, visų gerbiamas vadas, „vadovaudavo tada, kada reikėdavo vadovaut", per daug partizanų laisvės neribojo, jeigu norėdavo kur nors eit, niekam per daug nedrausdavo.

Tais laikais atlaidai būdavo didžiulė šventė, į kurią gražiomis bričkomis, kalamaškomis, lineikomis, o panos ir kavalieriai – dviračiais - suvažiuodavo daugybė žmonių - ne tik parapijiečiai, bet ir aplinkinių kaimų, miestelių ar miestų gyventojai. Apsistodavo svečiai pas pažįstamus miestelio gyventojus, gimines, draugus. Per pamaldas bažnyčia būdavo tiesiog sausakimša, šventoriuje po medžiais stovėjo daugybė maldininkų, o vienintele miestelio gatve, kaip dvi priešingomis kryptimis tekančio vandens srovės, nepaliaujamai judėjo žmonių masė. Visame miestelyje sklisdavo klegesys, juokas, kalbos. Priešais šventorių būdavo pardavinėjama kermošava – spalvotais popierėliais, įvairiausių formų saldainiai, ledinukai, o prie šventoriaus vartų sėdėdavo, prašydami išmaldos, susirinkę iš įvairiausių parapijų ubagai (elgetos). Eidami per miestelį žmonės susitikdavo daug pažįstamų, draugų, tolimiau gyvenančių giminaičių, su jais linksmai sveikindavosi, bučiuodavosi. Tais laikais žmonių santykiai būdavo nepalyginamai šiltesni, nuoširdesni, atviresni, jie mokėjo vienas kitu džiaugtis, tokius susitikimus labai vertino: pasipasakodavo naujienas apie šeimas, vaikus, prašydavo perduoti linkėjimus bendriems pažįstamiems, išsiskirdami atsibučiuodavo, spausdavo rankas, apsikabindavo. Traupiečiai svečius vaišindavo tuo metu tradiciniu gėrimu - naminiu alumi iš ąžuolinės bačkutės.

Papartyniečiai Kazys Patamsis su Jonu Stankevičiumi, abu kaimynai, vienmečiai, irgi atvažiavo į atlaidus. Beeidami miestelio gatve tarp žmonių pamatė praeinančius du civiliai apsirengusius, ilgais plaukais, įdegusiais saulėje veidais partizanus. Ginklų nesimatė. Abu buvo jauni, iš matymo pažįstami jaunuoliai, „žaibokai", ne vieną kartą lankęsi ir Papartynėje, pas Ąžuolo būrio partizanus. Iškart pervėrė mintis: „Bus blogai!"

Šie du partizanai ne tik visą dieną išbuvo miestelyje, bet su draugais nakčia dar užėjo į netoli kapinaičių esančią Pučinskų sodybą - pasėdėti, pakalbėti, pasivaišinti alumi, pakalbinti merginas. Tai buvo jų grubi, mirtina klaida, pagrindinių, elementarių konspiracijos taisyklių nepaisymas.

Pučinskų name ir daržinėje ant šieno nakvojo daug žmonių, daugiausia jaunimo. Naktį pasigirdo triukšmas - sodybą, bėgdami per daržus, pasodintų burokų vagas, supo palapinsiaustes užsidėję Raguvos stribai ir rusų kareiviai. Senoji Pučinskienė sėdėjo gonkelyje ir sargavo. Išsigandusi ji įbėgo į trobą ir sušuko: „Vaikai, žiūrėkit, čia kažkas su ilgom uodegom vaikšto apie namus!" Vienas iš partizanų, dar nesuprasdamas padėties rimtumo, pajuokavo: „Tai gal ir su ragais!" Su jais kartu atėję trys jaunuoliai išėjo į lauką pažiūrėti, kas ten vyksta ir kieme iškart susidūrė su rusais. Juos iškart suėmė, o visiems esantiems troboje įsakė išeiti.

Kleopas Timinskas-Mariukas, būrio kulkosvaidininkas, drąsus vaikinas, pabandė prasiveržti. Jis išbėgo pro duris į kiemą, metė į rusų kareivius granatą, vieną jų sužeisdamas, tačiau šiems atidengus stiprią ugnį, kulkų suvarpytas parkrito. Rusai iššovė šviečiamąsias raketas, buvo šviesu kaip dieną. Prišokę prie dar gyvo partizano, rusai ir stribai jį pribaigė, daužydami šautuvų buožėmis ir spardydami. Albinas suprato, kad

namas iš visų pusių apsuptas, prasiveržti nebėra jokių galimybių ir priėmė paskutinį savo gyvenime sprendimą, prašydamas visus išeiti iš kambario. Paskui išsiėmė iš kišenės granatą, prisidėjo ją prie krūtinės ir ištraukė žiedą. Po kurtinančio sprogimo ant kambario grindų, sienose, lubose liko įstrigusios kraujuotos granatų skeveldros, lovos, kambario sienos, besisvečiuojančių merginų ant grindų sudėti bateliai buvo aptaškyti Albino krauju ir sudraskyto kūno gabalėliais.

Abu partizanus rusai nuvežė į Raguvą ir paguldė aikštėje, ant grindinio - taip buvo siekiama pasityčioti iš laisvės kovotojų ir įbauginti žmones. Pučinskų šeima buvo ištremta į Sibirą.

Netrukus apie jų žūtį partizanų poetė ir ryšininkė G.Janulytė, gyvenanti netoliese esančiame Mickūniškių k., sukūrė eilėraštį, nes abu jaunuolius labai gerai pažinojo. Jie abu buvo pasižymėję kaip linksmi, drąsūs, draugiški, niekada nenusimenantys kovotojai.

Šventos Onos naktį

Šventos Onos naktį į Traupio miestelį
Slapta atkeliavo žiaurioji mirtis,
Taip ramioj vietelėj, netoli kapinių
Du mūsų broliukai užmerkė akis.

Kada kulkas svaidė šautuvai plieniniai,
Garso aidas siekė tolimus miškus.
O kas gi tikėjo, kad taip nelaimingai
Narsūs partizanai šioj naktelėj žus.

Dar nakties šešėliai dengė juodą žemę,
Pilki debesėliai plaukė danguje.
Iš kišenių traukė granatas plienines,
Kurios pasitiko draugus mirtyje.

Mirdamas Mariukas tyliai sudejavo,
Granatų sprogimas pritarė dar jam,
O aušrelei auštant rusai prakeiktieji
Kruvinus lavonus dėjo vežiman.

Saulėgrąža tyliai ir sunkiai alsavo,
Angelas rymojo ištiesęs sparnus.

Keliausim su manim, Tėvynės gynėjai,
Jūsų pasiilgo mėlynas dangus.

Iš dangaus aukštybės du tavieji broliai
Matė, kad už laisvę koveis mirtinai.
Jūs nebegirdėsit granatų sprogimų,
Jus visuomet linksmins dangaus angelai.

Dar nakties šešėliai laižė melsvą dangų,
Rytuose saulutė šypsojos skaisti,
O baltoj bažnyčioj bokšto varpai gaudžia,
Praneša, kad žuvo broliai nekalti.

Jau laukuose alpo vasara auksinė,
Skanų kvapą skleidė margi žolynai,
Sesutės vainiką iš maldų nupynė,
Siuntė į padangę taip aukštai aukštai.

Ką dabar galvoja sena motinėlė,
Kada žuvo josios trečiasis sūnus?
Jos raukšlėtą veidą ašaros vagoja,
O širdelę spaudžia skausmas toks gilus.[1]

Remtasi: Kaunietis, Romas. Aukštaitijos partizanų prisiminimai, Vyčio apygarda, II dalis, 1 knyga. Vilnius: Vaga, 1998, p. 271-273, taip pat K.Patamsio atsiminimais, J.Kadžionio-Bėdos, P.Paškevičiaus pasakojimais.

[1] Ši eilėraštis, tapęs ir daina, skirtas Traupio miestelyje 1947 m. liepos 26 d. žuvusiems Vyčio apygardos, Žaibo būrio partizanams - Kleopui Timinskui-Marui (Mariukui), gim. 1928 m. Balelių k., buvusiam gimnazistui, ir Albinui Sauliūnui-Saulėgrąžai, gim. 1926 m. Pienių k., vienam iš penkių kovoje žuvusių brolių (Albinas buvo trečiasis žuvęs sūnus). Eilėraštį parašė partizanų poetė ir ryšininkė Genovaitė Janulytė-Karpavičienė iš Mickūniškių k.

Kariniai apmokymai

1946-49m., po karo demobilizuojant, mažinant sovietinę armiją, visuotiniai šaukimai į kariuomenę nebevyko. Tarptautinės teisės požiūriu lietuvių mobilizacija į sovietinę kariuomenę ir toliau išliko neteisėta bei prievartinė. Lietuviai, kaip politiškai nepatikimi, buvo siunčiami tarnauti į karinius statybos batalionus, ties Tilže ir Kaunu atstatančius sugriautus per Nemuną tiltus, o taip pat į Narvą (Estija). Šie šaukimai į kariuomenę oficialiai buvo vadinami daline mobilizacija. Į kariuomenę kasmet buvo paimama apie 3 tūkstančių vyrų, t.y., apie 10-20 procentų viso šaukiamųjų skaičiaus. Statybos batalionuose buvo pats blogiausias aprūpinimas, vyravo visiška betvarkė, vagystės: lietuviai kentėjo ne tik nuo karininkų ir seržantų teroro, bet ir nuo bado, sekinančio darbo, visi vaikščiojo nuplyšusiais drabužiais. Kai kurie bandė valgyti net maisto atliekas, apsinuodiję, susirgo ir mirė. Dėl šių priežasčių jie iš batalionų dezertyruodavo, pėsti sugrįždavo į Lietuvą net iš Estijoje - pasienyje su Rusija esančios Narvos. 1946m. iš 11-o bataliono pabėgo 45, iš 19-o - 48, iš 4-o - 55 lietuviai. 1947 m. rudenį iš 19-o bataliono pabėgo 12, iš 4-o 110, iš darbų vykdytojo bataliono - 52 lietuviai.

Lietuvoje šaukiamojo amžiaus jaunuoliams būdavo organizuojami kariniai apmokymai valsčių centruose arba apskrityse. 1950m., prasidėjus Korėjos karui, didindama kariuomenę, sovietinė valdžia vėl įvedė privalomą, visuotinę karinę prievolę. Lietuviai, kad nepabėgtų, buvo siunčiami tarnauti į tolimiausius Sovietų Sąjungos regionus -Tolimuosius Rytus, Sibirą, Kazachstaną ir kitur.

1946-47m. J.Kadžionis, kaip ir kiti šaukiamojo amžiaus vaikinai, buvo iškviestas į karinius apmokymus. Kavarsko miestelyje, valsčiaus centre, buvo apgyvendinti name su dviaukščiais mediniais gultais. Visas mokymas susidėjo iš rikiuotės, žygiavimo, politinio švietimo pamokų, Mosino pėstininkų šautuvo, pravardžiuojamo „kačerga“, išardymo ir sudėjimo.

Kartą J. Kadžionis atsinešė tikrų kovinių šovinių (jų nesunku buvo gauti) ir pradėjo šaudyti į taikinį - medinį stulpelį. Išbėgo išsigandęs rusų karininkas, atėmė šautuvą ir toliau jau mokymai vyko su šautuvais, kurių vamzdžiuose buvo išgręžta skylė. Antrą kartą apmokymai vyko Ukmergėje mėnesį laiko, tačiau ten jau pačiam reikėjo susirasti butą. Viskas vyko taip pat - rikiuotė, žygiavimas, raportai, pagarbos atidavimas, politpamokos, šautuvo ardymas, sudėjimas ir valymas. Savaitgaliui parvažiuodavo namo.

Tuo metu keleivinio transporto nebuvo - daugybė žmonių pakelėje laukdavo pravažiuojančių sunkvežimių, kurie veždavo krovinius - juos aplipdavo kaip „skruzdėlynas“, svarbu, kad tik veža. Kiekvienas keleivis už kelionę susimokėdavo.

Šaukimą į kariuomenę J. Kadžionis gavo, kai jau buvo partizanų būryje - jį parodyti atnešė sesuo Monika.

[1.] Pagal J. Kadžionio prisiminimus.
[2.] V.Tininis. Prievartinė mobilizacija į Raudonąją armiją. Vilnius. LGGRTC. 2014.

Petras Semėnas-Jaguaras: žūtis nuo savų

Partizanų būrio vadas P. Semėnas-Jaguaras, kilęs iš Vaivadiškių k., iš pažiūros buvo aukštas, tvirto sudėjimo, šviesiaplaukis vaikinas, tačiau labai ūmaus, nesuvaldomo būdo - jam nebuvo jokių autoritetų, su niekuo nesiskaitė. Vaikščiodavo ginkluotas „lėkštiniu" rusišku kulkosvaidžiu, dažnai ant nugaros užsimetęs dar ir PPŠ automatą. Žygiuose būdavo pats ištvermingiausias, o kautynėse – pats drąsiausias ir ryžtingiausias.

1946m. sausio 17 d., mūšyje ties Pasusienio kaimu, žuvo beveik visas jo būrys. Iš apsupties prasiveržė jis vienintelis, kritinėje situacijoje parodęs ypatingą išradingumą, karinės psichologijos prasme, labai netikėtą, nebūdingą sprendimą, įžūlią, šaltakraujišką drąsą. Nuo jo rankos žuvo daug rusų kareivių, stribų, šnipų, skundikų. Pats jis sakydavo: „Kol nuo mano rankos nekris šimtas priešų, tol ir aš nežūsiu!" Pagal buvusio jo būrio partizano Pauliaus Kiršos-Vilko prisiminimus, panašiai taip ir buvo.

Kartą, apsimetęs girtu, užėjo pas įtariamą šnipinėjimu ūkininką Zabielą iš Sirvydų k., prašydamas paslėpti jį klojime. Šis apkasė Jaguarą šiaudais, uždarė klojimo duris, užkišdamas kaištį, ir „nukurnėjo" į Kavarską pranešti rusams. Truputį palaukęs, P. Semėnas išlindo pro klojimo apačią ir nužingsniavo į mišką. Atskubėję rusų kareiviai, „iškrėtė" visą klojimą, perkrovė šiaudų prėslą, tačiau Jaguaro neberado. Provokacija pasitvirtino, netrukus šnipas susilaukė bausmės - partizanai atėjo ir, nepaisant maldavimų, jį „likvidavo".

Tačiau Jaguaro ranka buvo sunki. Buvo ūmus, už nepatikusį žodį galėdavo žmogų sumušti, trenkti jam ginklo buože į nugarą, pasiimti, neprašęs maistą, jam tinkamus drabužius, batus, o, kartais, kas buvo draudžiama, net partizanų reikmėms visai nereikalingus prabangos dalykus. Kuo nors neįtikus, greit galėdavo suklupdyti visą šeimyną ant kelių, pagrasinti padegti namus. Daug gyventojų vietiniams partizanams skųsdavosi jo grubiu, chuliganišku elgesiu.

Mackeliškių k. gyvenusios Veronikos Simanonytės atsiminimais, būrio vadas P.Semėnas-Jaguaras vaikščiodavo kartu su jos broliu – Antanu Simanoniu-Bagočium,

todėl dažnai svečiuodavosi jų namuose. Nors, jos žiniomis, tuo metu daug žmonių buvo nepatenkinti jo elgesiu, jų šeimoje jis būdavo kultūringas ir mandagus.

Aišku, toks negražus, chuliganiškas elgesys diskreditavo patį partizaninį judėjimą, žemino partizano vardą. Vietinių partizanų būrių vadai buvo nepatenkinti tokiu P.Semėno-Jaguaro elgesiu, nors ir gerbė jį už ryžtingą, nevaržomą drąsą. Kartą būrio vadas P. Mameniškis-Girėnas jį susitiko Peslių k. ir, griežtai įspėjęs apie netinkamą elgesį, paklausė, kodėl jis plėšikauja - iš gyventojų atiminėja prabangos daiktus. Jam tai nepatiko, jis iškart, nieko nesakęs, griebėsi ginklo. P.Mameniškis-Girėnas, žinodamas jo charakterį, buvo jau tam pasiruošęs: trenkė mirtinas šūvis ir P.Semėno-Jaguaro partizaninis kelias baigėsi - krito nukautas saviškio, bendražygio.

Partizanas P.Kirša-Vilkas savo buvusio vado niekada nepeikė, o gerbė jį už tiesiog beprotišką, azartišką drąsą, jėgą, didžiulę ištvermę, patvarumą. Savo būrio vyrams jis buvo autoritetas – buvo drąsus, šaltakraujiškas, visada eidavo pirmutinis, kritiškais momentais niekada neišsigąsdavo, nepasimesdavo.

P.Semėno-Jaguaro šeima buvo ištremta į Sibirą, o, nuo trėmimo pabėgusi, partizanavo ir jo sesuo, Anelė Semėnaitė, labai drąsi mergina. Ji žuvo 1946 m. Sirvydų k., susidūrusi su rusų kareiviais. Dar mėgino pasiekti Dabužių mišką, tačiau pasitraukimo kelią šie spėjo atkirsti. Apsupta ilgai atsišaudė, o paskutinę kulką paleido sau į širdį. Buvo atvežta ir numesta Kavarsko mstl., ant grindinio.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos, P. Kiršos-Vilko, V.Simanonytės prisiminimais.

Meilės trikampis

1947m., vieną vasaros dieną, į Mackeliškių kaime esančią Antano Simanonio sodybą atėjo giminaitis - aukštas, barzdotas, rusišku PPŠ automatu ginkluotas partizanas Anicetas Simanonis-Sigitas. Pasisveikino, buvo pakviestas prie stalo, su šeimininkais trumpai apšnekėjo Mackeliškių „ulyčios“ naujienas, savų šeimų vargus, o paskui paprašė dukters Veronikos, savo pusseserės, išeiti į lauką pasikalbėti. Atsisėdęs gonkelyje, papasakojo, kad jis su grupe partizanų buvo išvykęs į tolimą žygį ir tik vakar sugrįžo. Labai nustebo, būryje išgirdęs partizanų kalbas, kad Veronika Simanonytė užverbuota rusų saugumo, kad ją reikia teist ir sušaudyt. Jis visiems pareiškė, kad tai yra visiška nesąmonė, kažkieno gudriai suregztos pinklės, todėl dabar atėjo jai pranešt.

Netrukus išaiškėjo ir visa šių „pinklių“ istorija. Verutė Šakalytė buvo partizanų ryšininkė, o jai seniai patiko Papartynėje gyvenantis jaunas vaikinas Kazys Patamsis - jis per „vakaruškas“ją pašokdindavo, kartais, palydėdavo į namus. Šiam pradėjus draugauti su Veronika Simanonyte, Verutė tai labai giliai širdyje išgyveno. Tikrai ne iš blogos valios, o tik dėl širdies skausmo sugalvojo tokį moterišką kerštо planą, kuris labai greitai ir išaiškėjo.

Ir partizanai, ir ryšininkės buvo jauni žmonės, visi troško mylėti ir būti mylimi net ir tokiomis žiauriausio teroro bei represijų gyvenimo sąlygomis, todėl kovojo, aukojosi už savo meilę. Ši istorija baigėsi laimingai, tačiau tais laikais pasitaikydavo ir tragedijų.

Remtasi V. Simanonytės-Patamsienės prisiminimais.

Partizanų fotografijos

1944-45 m. „pirmosios bangos“ partizanai fotografuotis vengė, be to, draudė ir vadai - buvo manoma, kad tai pažeidžia konspiraciją. Vis tik dalis vyrų fotografuodavosi, tačiau be ginklų, civiliais drabužiais. Kai kurie vyrai savo atsisakymą motyvuodavo tuo, kad ateitis neaiški, gali tekti ieškoti „kitų išeičių,“ o nuotrauka - jau neabejotinas tavo buvimo partizanų gretose įrodymas.

Fotografuotis partizanai pradėjo, kai jų eilės „išsigrynino“ - vieni registravosi, o kiti toliau tęsė kovą. Tada jau niekas „paveiksluotis“ nebedraudė, nes visi suprato, kad nuotraukos turi išlikti ateičiai, istorijai. A.Milčiukas-Tigras turėjo įsigijęs patogų, mažagabaritinį fotoaparatą. Keliaudamas po partizanų būrius, jis padarė daugybę nuotraukų, kartu su draugais įsiamžindamas ir pats.

A.Žilio-Žaibo būrio fotografas buvo Balelių gyventojas Vytautas Bujokas, taip pat Taujėnų gimnazijos mokytojas Algirdas Čeponis-Aitvaras. Fotografuodavosi ir partizanų vadovybė, ir eiliniai partizanai, ir visi kartu, be ginklų ir su ginklais, ypač sąskrydžių, susitikimų metu. „Paveiksluotis“ nevengė ir ryšininkai, ryšininkės, sužadėtinės, partizanų broliai, seserys, draugai.

Tačiau net ir vėlesniais metais atsirasdavo vyrų, kurie fotografuotis vengdavo. J.Kadžionis-Bėda atsimena, kai 1948m. Troškūnų girioje susirinko A.Jagielos-Ažuolo būrio vyrai ir atvykę troškūniečiai. Vienas iš jų, būrio vadas Juozas Jočys-Uosis, „paveiksluotis“ principingai ir kategoriškai atsisakė. „Vyrai, - sako, - aš „nesipaveiksluo-

siu!" Dar neaišku, kaip čia viskas baigsis. Gali tekt ir kitaip gyvent!" Partizanai šyptelėjo, bet nieko nesakė, laikydami tai jo asmeniniu reikalu. Belieka pridurti, kad po kelių metų, 1950m. liepos 16.d, J.Jočys-Uosis, eidamas Traidenio būrio vado pareigas, žuvo.

Fotografuotis kartu su partizanais ryšininkams, draugams, giminaičiams buvo labai pavojinga. Daugelis nuotraukų vėliau pateko į KGB rankas, tapdamos nepaneigiamu ryšio su partizanais įrodymu, daugybė žmonių pateko į Sibiro lagerius, per tardymus iškentėjo nežmoniškas kančias, kartais privedusias ir iki išdavysčių.

Remiantis J. Kadžionio-Bėdos atsiminimais.

Apie „Amerikos balsą" ir jo pažadus

Šiais laikais visiems gerai žinoma, kad „Amerikos balso" transliuojamos radijo laidos lietuvių kalba prasidėjo tiktai 1951m. vasario 16 d.[1] Vis dėlto daugelis lietuvių atsimena tuo metu plačiai plitusius gandus, kalbas, pasakojimus apie po karo per radiją lietuvių kalba „amerikonų" siunčiamus pažadus ateiti išvaduoti brolius lietuvius iki Kalėdų, paskui - po Naujųjų metų, „pirmą arba penkioliktą," iki Velykų, prašoma „dar pakentėti iki pavasario", nes „netoli ta diena, kai vergovės pančiai bus sutraukyti, Lietuva vėl bus laisva, o ši kova yra šventa auka Tėvynei".

Tai labai gerai atsimena ir DKA B rinktinės vado A. Morkūno-Plieno ryšininkė K. Bradulskaitė-Birutė, ir Vytauto apygardos Liūto rinktinės ryšininkas Juozas Barisa-Vytenis, ir Algimanto apygardos, Šarūno rinktinės, Butageidžio kuopos partizanas Jonas Kadžionis-Bėda. Tačiau visa tai turėjo vieną labai įtartiną savybę – niekas asmeniškai, konkrečiai, pats to per radiją nebuvo girdėjęs. Iš kitos pusės, informacija ir turėjo taip sklisti, juk radijo aparatų po sovietų įvesto jų draudimo ir masinės konfiskacijos bebuvo likę labai mažai.

Žmonės nuoširdžiai tikėjo tokiais platinamais gandais, nes, iš tikrųjų, ir norėjo tuo tikėti. Tai skatino jų viltį, ragino nepasiduoti priespaudai ir kovoti, juk laisvė, atrodė, jau čia pat, atlėks, kaip šiltas pavasario vėjas.

K.Bradulskaitės-Birutės žodžiais, namuose tėvelis, mokėjęs anglų bei rusų kalbas, slapta klausydavo „Amerikos balso" žinių, todėl, atėjus į partizanų būrį, pirmas klausimas visada būdavo: „Kada?! Kada ateis amerikonai?!" Niekam ir abejonių nekildavo, kad neateis, visi tiesiog šventai tikėjo, kad išvaduos: - „Oooo! Juk tai Ameeerika, pasaulio galyyybė! Jeigu jinai jau pažadėjo, tai savo žodį būtinai ištesės!"

Suimtas aštuoniolikmetis Utenos „Saulės" gimnazijos moksleivis, Vytauto apygardos, Liūto rinktinės ryšininkas J. Barisa-Vytenis, 1947m. pateko į Lukiškių kalėjimą, 428 kamerą, kurioje buvo sugrūsta daugiau nei šimtas kalinių. Daugumą jų sudarė politiniai kaliniai, tarp kurių buvo ir profesorių, ir mokslininkų, ir studentų, taip pat šeši, kaip ir Juozas, gimnazistai. Tarp jų buvo „primaišyta" ir „bytovikų" - iš Rusijos atsibasčiusių vagių, kurie, kreivai šypsodamiesi, sakydavo, kad negalintys užmigti, jei tą dieną nieko nepavogė. Kameros vyresniuoju buvo paskirtas amžiumi vyriausias Motiejus Pečiulionis, Lietuvos kariuomenės brigados generolas, trijų Vyčio kryžių kavalierius, VLIK-o Karo tarybos narys, vienas iš LLA vadų. Tai buvo doras, išsilavinęs, šviesaus proto bei gilios išminties žmogus. Jį gerbė visi, net ir kriminaliniai. Įvykus kameroje vagystei - dažniausiai vogdavo maistą, jis liepdavo visiems kaliniams išsirikiuoti ir praeidavo, kiekvienam įdėmiai pažvelgdamas į akis. Liepęs išsiskirstyti, iš akių atspėjęs vagį, prieidavo ir liepdavo jam grąžinti pavogtą daiktą. Niekas iš „bytovikų" nesiginčydavo, iškart viską atiduodavo.

Į kamerą patekus naujokams, visi puldavo klausinėti: „Kas girdėt laisvėje? Ką šneka „Amerikos balsas"? Kada žada Lietuvą išvaduot?" Kartą, klausydamasis jų kalbų, senas generolas palingavo galvą ir sako: „Vyrai, vyrai, neklausykit jūs tų nesąmonių - jokio „Amerikos balso" nėra. Tai gudrus čekistų darbas. Jie tyčia kiršina, kad išaiškintų kuo daugiau „liaudies priešų", o paskui juos sunaikintų. Galbūt, jų radijo stotis transliacijas vykdo ir iš Lukiškių izoliatoriaus."

Visi nutilo, kaip šoko ištikti. Iš pradžių atrodė, kad tai neįmanoma, tiesiog širdis neleido tuo patikėti. Tačiau logiškai, objektyviai viską apsvarstę, apgalvoję, dabar ir patys suprato, kad tai baisi, žiauri tiesa. Tie toliaregiški, išmintingi seno generolo M. Pečiulionio žodžiai išliko atmintyje visą gyvenimą.

Iš tikrųjų, galima daryti rimtą prielaidą, kad tai buvo sovietų spec. tarnybų (NKGB / MGB / KGB) labai gerai psichologiškai, rafinuotai apgalvotų slaptojo karo „juodųjų" informacinių-propagandinių technologijų panaudojimas prieš lietuvių tautą, atnešęs jai daug nelaimių, netekčių ir skausmo, todėl vertintinas kaip karo nusikaltimas. Tai veikimas po „svetima vėliava"(kitų vardu), pačia baisiausia „juodosios propagandos" forma, kai klausytojui nurodoma, kad informacija sklinda, platinama iš šalies ar organizacijos, turinčios labai teigiamą, patikimą, aukštą reputaciją, o iš tikrųjų – atvirkščiai, iš priešo pusės. Ja buvo siekiama dvejopų tikslų - iššaukti į atvirą kovą aktyviausią, patriotiškiausią, brandžiausią lietuvių visuomenės dalį ir ją sunaikinti ir, antra, sukelti pyktį, neapykantą, nusivylimą JAV, tartum pažadėjusiems ir neįvykdžiusiems savo duotų pažadų. Tuo metu buvo žinoma ir viešai skelbiama, kad Amerika oficialiai nepripažįsta Baltijos valstybių okupacijos, o tai sovietinei valdžiai politiškai buvo labai neparanku ir sukeldavo pyktį.

Dezinformacinės, klaidinančios priešingą kariaujančią pusę, radijo laidos buvo naudojamos jau I-ojo, o ypač intensyviai - II-ojo pasaulinio karo metais. Vokiečiai buvo sukūrę netikras radijo stotis, imituojančias britų ar jų sąjungininkų kanalus. Britai, ypač „Political Warfare Executive" tarnyba, labai sėkmingai transliavo „juodosios propagandos" laidas Vermachto kariams fronte, kurios atrodė kaip pačių vokiečių radijo transliacijos. Sovietai radijo dezinformacines-propagandines laidas naudojo tiek informaciniame kare prieš Vokietiją, tiek Vidurio-Rytų Europoje, savo strateginių geopolitinių interesų zonoje.

Šiuo metu jos pasiekė jau neišmatuojamas aukštumas, todėl visuomenė, palikta savo valstybės atsakingų institucijų likimo valiai, nešviečiama, nemokoma, nelavinama, kaip atpažinti dezinformaciją, tik daro priešui paslaugą, atiduodama savo piliečių protų, emocijų, veiksmų valdymą į jo rankas.

Remtasi Juozo Barisos-Vytenio, Kotrynos Bradulskaitės-Birutės, J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

[1] Prieiga internete: https://lt.wikipedia.org/wiki/Amerikos_balsas. 2017-02-16.
[2] Prieigainternete:https://en.wikipedia.org/wiki/Political_Warfare_Executive. 2025.11.11.

Partizanų archyvai ir kam jie yra reikalingi

Partizanų vadovybė puikiai suprato, kad jų laisvės kovą „pro padidinamąjį stiklą" vertins ateities kartų istorikai, politikai, todėl visą laiką didžiulį dėmesį skyrė sričių, apygardų, rinktinių ir kuopų archyvų išsaugojimui. Tai buvo reglamentuota vadų įsakymais bei instrukcijų priedais, o vykdoma labai atsakingai ir apgalvotai. Štabuose buvo sukaupta daug tarnybinių dokumentų: partizanų statutai, baudžiamieji statutai, vadovybės įsakymai, instrukcijos, vadų suvažiavimų, pasitarimų ir sąskrydžių protokolai ir nutarimai, kovos veiksmų ataskaitos ir raportai, pranešimai, tarnybiniai laiškai, ataskaitos apie einamąją padėtį, padėkos, apdovanojimai, pareigų ėjimo lapai, KGB agentų sąrašai, jų tardymo protokolai, karo lauko teismų tardymų protokolai ir nuosprendžiai, pogrindžio spauda, partizanų literatūros ir poezijos leidiniai, vidaus ir tarptautinės politinės padėties apžvalgos, atsišaukimai, nuotraukos ir kt. Dokumentai buvo spausdinami rašomosiomis mašinėlėmis, sunkiausiomis sąlygomis - ankštuose, drėgnuose, blogai ventiliuojamuose bunkeriuose, dažnai, prie žvakės šviesos, esant nuolatiniam

pavojui ir įtampai. Buvo atliktas milžiniškas darbas, skirtas paliudyti ateities kartoms apie vykusias tautos išsivadavimo kovos tikslus, planus, uždavinius, parodyti sąlygas ir aplinkybes, nulėmusias vienokių ar kitokių priimtų sprendimų logiką, pasirinktą taktiką, atskleidžia partizanų kontržvalgybos veiklą demaskuojant priešo agentus, pateikia jų tardymo protokolų medžiagą, KLT priimtus nuosprendžius. Archyvai buvo slepiami sandariuose bidonuose, stiklainiuose, užkasami slaptose vietose į žemę, paliekant juos patikimų rėmėjų ar ryšininkų žiniai, kad, „atėjus laisvės dienoms", šie perduotų juos Nepriklausomos Lietuvos valdžiai. Aišku, didelė jų dalis pateko į KGB rankas, dalis buvo negrįžtamai sunaikinta, o dalis rasta ir dar randama iki šiol. Todėl galime teigti, kad partizanų pastangos nenuėjo veltui - nemaža dalis jų archyvų tikrai pasiekė atgavusios laisvę tautos istorikus.

Praėjus 27 Nepriklausomybės metams, galime įvertinti šioje srityje dirbusių istorikų-tyrėjų veiklos rezultatus. Galima pasakyti, kad šioje srityje nuveikta daugybė darbų, bet Lietuvos partizaninio judėjimo išsami, pilna istorija dar nėra parašyta, ir toliau išlieka spragų, o nebelikus gyvų liudininkų, kovos dalyvių, vargu ar jos bebus užpildytos.

Tai, visų pirma, lėmė neatsakingas, nepatriotiškas, nevalstybinis Lietuvos politikų elgesys, jų nesirūpinimas lietuvių tautos ir valstybės istorine atmintimi, jos didžiule įtaka tolimesniam tautiniam kultūriniam-dvasiniam vystymuisi. Visa tai nulėmė Sąjūdžio tautinių-idėjinių vertybių, krikščioniškosios-tautinės ideologijos atsisakymas, naujai kuriamos valstybės idėjinio-dvasinio pamato – ideologijos, kaip vertybių sistemos – neturėjimas, vidinis vakuumas.

Iš tikrųjų turėjo būti sukurtas ne istorinių tyrimų „Centras," o istorijos mokslinis-tiriamasis institutas, turintis gerą finansavimą, surinkęs geriausius savo srities specialistus, turintis teisę suteikti mokslinius laipsnius, vykdantis plačią ir gilią istorinę veiklą. Juk tokiu keliu, saugodama savo tautines šaknis ir istorinę atmintį, ir nuėjo Lenkija. Tačiau, deja, pas mus taip neįvyko, nes pasukome kairiojo liberalizmo, kosmopolitizmo ir globalizmo keliu. Taip iki šiol neturime net ir Lietuvos partizaninio judėjimo muziejaus, kas tik parodo, kad lietuvių tautos kova prieš sovietinį okupacinį režimą, jos sudėtos aukos, praradimai, įgytas istorinis patyrimas taip ir liko nesuprasti bei iki galo neįvertinti iki šiol.

Pirmiausia, ar iš blogos valios, ar dėl nesupratimo ir nesusigaudymo, iš pat pradžių buvo pasirinktas visiškai klaidingas istorinio tyrimo metodas. Prieš ketvirtį amžiaus dar buvo daugybė gyvų, aktyvių, turinčių gerą atmintį partizaninės kovos dalyvių - tai buvo partizaninio karo „gyvoji enciklopedija", informacijos buvo tiek, kad „nors vežimu vežk". Tereikėjo sukurti istorinių duomenų rinkimo sistemą, juos profesionaliai apklausti, įrašyti jų prisiminimus. Į apklausas, privaloma tvarka, priėmus tam tikras Baudžiamojo kodekso pataisas už informacijos slėpimą, turėjo būti įtraukti visi Lietuvoje gyvenantys sovietinio represinio aparato atstovai: skrebai, NKVD/NKGB

darbuotojai, jų agentai, informatoriai, agentai-smogikai, pokariniai aktyvistai. VSD ar Prokuratūroje turėjo būti įkurtas specialus skyrius, o jo darbuotojai, bendradarbiaudami kartu su istorikais, turėjo atlikti šių apklausą. Taip būtų buvę išaiškintos, „atvertos" visos iki šiol nežinomos pokarinės istorijos paslaptys, detalės, niuansai, sužinotos partizanų kūnų užkasimo vietos, jų žuvimo detalės, sukurta didžiulė, neįkainojamos vertės informacinė bazė tolesniems istoriniams tyrimams.

Renkant partizanų, ryšininkų, rėmėjų, tremtinių, politinių kalinių atsiminimus, turėjo darbuotis ir partizaninį karą tyrinėjantys istorikai, ir kraštotyros muziejų darbuotojai, ir mokyklų istorijos mokytojai bei daugelis kitų, besidominčių savo tautos istorija žmonių, entuziastų. Tačiau nueita kita kryptimi, o tokios medžiagos surinkta santykinai labai mažai, paviršutiniškai, o didžiausią atsiminimų dalį užrašė visiškai ne istorikai, o tik tam reikalui pasišventę asmenys. Vien R.Kaunietis, vienas žmogus, padarė didžiulį, milžinišką, neįkainojamos vertės darbą, surinkdamas Aukštaitijos partizanų prisiminimus.

Taip elgdamiesi mes negrįžtamai praradom didelę partizaninės istorijos dalį, tikrą, gyvą, išgyventą istoriją, turėjom galimybę sudaryti išsamius ir tikslius laisvės kovotojų vardinius sąrašus, partizanų nuotraukose neturėjo likti neatpažintų veidų, galėjom išsiaiškinti visas dominančias to laikotarpio aplinkybes. Surinktą „gyvą medžiagą" ir partizanų archyvus buvo galima paraleliai lyginti su KGB archyvuose esančiais dokumentais, bylomis - toks trijų informacijos šaltinių sugretinimas, jų sintezė, būtų buvęs tiksliausias objektyvios istorinės tiesos išaiškinimas.

Ar istorikai rėmėsi partizanų specialiai jiems paliktais archyvais? Galima pasakyti drąsiai - ne! Jie, vertindami savo tautos laisvės kovos istoriją, rėmėsi visai kitais - specialiai parašytais ir paliktais mirtino, klastingo ir brutalaus priešo - KGB - archyvais, laikydami juos patikimiausiu informacijos šaltiniu. Remiantis jais buvo suteikiami (arba nesuteikiami) karių savanorių statusai, reabilitacijos, rašoma pasipriešinimo istorija. Be profesionalaus, kritinio mąstymo vertinant ir naudojant šiuos dokumentus buvo patekta į savotiškas pinkles, kai kur net perimtas priešo požiūris, patikėta falsifikacijomis. Pagal tyrimo metodiką ir išvadas šį pasipriešinimo judėjimo tyrimo periodą galima vertinti tik kaip postsovietinį, dar neišsilaisvinusį iš sovietinės istoriografijos sukurtų mitų ir štampų gniaužtų. Jeigu Vilniaus KGB rūmų čekistai prisikeltų iš numirusiųjų, jie labai nustebtų, kad turi tokius gerus mokinius, rašančius Lietuvos pasipriešinimo istoriją iš jų smurtu, melu, brutaliais kankinimais sukurptų bylų. Matyt, nereikia turėti „vaikiškų iliuzijų", kad šiame procese neįsimaišė ir nedarė įtakos Rusijos spec. tarnybos - juk šis istorinis laikotarpis yra jų informacinio karo sudėtinė dalis. Be jokios abejonės, objektyviu istoriniu tyrimu buvo nesuinteresuotos ir „metamorfozės" būdu iš kompartijos, sovietinės nomenklatūros narių, jų palikuonių susiformavusios leftistinės politinės jėgos.

Kodėl taip įvyko? Juk per Nepriklausomybės metus, daugiau kaip ketvirtį amžiaus, kai kurių politikų ar istorikų požiūris į laisvės kovas išliko keistai dviprasmiškas. Jei priešo pusei, buvusiems okupantams, lietuvių partizaninis judėjimas sukelia neigiamą reakciją, tai visiškai suprantamas dalykas. Juk jie nenorėtų jo pasikartojimo, todėl visokiais būdais stengiasi tai diskredituoti, vesdami aktyvų informacinį karą, panaudodami pačias „juodžiausias" ir negarbingiausias technologijas, istorines manipuliacijas. Tačiau kaip vertinti tokią pat poziciją užimančius kai kuriuos vietinius istorikus, politikos, kultūros, visuomenės veikėjus, žurnalistus, žiniasklaidos išgarbintus intelektualus? Juk jie užima tokią pat poziciją. Tada kyla klausimas -kas jie tokie? Kam tarnauja?

Laisvės kovos, sukilimai už tautos laisvę - tai niekieno nekvestionuojami dalykai, aukščiausia ir garbingiausia tautos istorijos dalis. Ar tai - sovietinės istorikų mokyklos palikimas, istorinės sąmonės praradimas, politinės konjunktūros padarinys, komunistinės ideologijos transformacijos į kairįjį neoliberalizmą suformuoti štampai, dėl kurių į patriotizmą ir tautiškumą, kaip ir sovietų laikais, vėl žiūrima kaip į atgyveną, ar dar blogiau - kolaboravimas su priešu, dalyvavimas informaciniame kare prieš savo tautą?

Istorijos mokslas nestovi vietoje ir neabejotinai pereis į lietuviškos istoriografijos periodą, laisvą, nesuvaržytą, be jokios konjunktūros, be sovietinių štampų, kada nauja istorikų karta tyrinės ir analizuos partizaninį karą Lietuvoje remdamasi ir partizanų specialiai jiems paliktais archyvais. Vis dėlto jie jau niekada nebeturės tokių prarastų informacijos šaltinių, kokie buvo prieš ketvirtį amžiaus. Kaip rašė Maironis:

Aš norėčiau prikelti nors vieną senelį
Iš kapų milžinų
Ir išgirsti nors vieną, bet gyvą žodelį
Iš senųjų laikų!

Labai gaila, tačiau jaunoji istorikų karta, tyrinėjanti šį laikotarpį, tokios galimybės irgi nebeturės.

Pokario dainos ir eilėraščiai

Pokario metais apie partizanus buvo sukurta daugybė dainų ir eilėraščių, tačiau dalies jų autoriai liko nežinomi. Anuomet pasiskelbti, kad rašai eiles apie partizanus, buvo „garantuotas" kelialapis į Sibiro lagerius. Dažniausiai tai buvo kaimo mokytojų ir gimnazistų kūryba, tačiau konkrečiai sužinoti autorių kartais neįmanoma, o štai partizanų, rašiusių eiles, vardai išliko ir žinomi iki šiol.

2020m. buvo atrastas išlikęs partizanų poetės Genovaitės Janulytės - Karpavičienės eilėraščių rankraštis, o 2021m. juo remiantis buvo išleistas eilėraščių rinkinys „Šventos Onos naktį..."

Ji gimė 1926m. Mickūniškių k., Raguvos vls., baigė Taujėnų gimnaziją, buvo Vyčio apygardos, Briedžio rinktinės ryšininkė tarp A.Žilio-Žaibo ir A.Juzukėno-Liūto būrių. Jos eilės, skirtos partizanų gyvenimui pavaizduoti, žygiams, kautynėms atminti, jų žūtims įamžinti, buvo labai jautrios, lyriškos, nuoširdžios.

Keletą jos eilėraščių ir pateiksime.

Į kovą už Tėvynę

Kai tą ankstų rytą saulutė tekėjo,
Pievas gaubė rūkas, kaip balta skara,
Tau gimtajam kaime buvo smagios dienos,
Už Nevėžio siautė nerami daina.

Na, broliai, prie ginklo, mus šaukia Tėvynė,
Pasigirdo balsas žemėj Lietuvos,
Kam brangi Tėvynė, kurią mindo priešai,
Eikime, lyg vienas, mes vaduoti jos.

Svyravo alyvos po langais seklyčios,
Rengėsi sūneliai išeit iš namų,
Verkia motinėlė, ant kelių suklupus,
Verkia sesutėlės brolių mylimų.

Tik viena mergaitė savo mylimajam,
Paėmus, uždėjo ginklą ant pečių,

Pabučiavus tarė: „ Drąsiai naikink priešą,
Į namus sugrįžki didvyrio vardu".

Budėk, budėk, lietuvi

Saulutė nusileido, užėjo vakarai
Mus tėviškėlę brangią, užvaldė ubagai

Ateina bolševikas, per tėviškės laukus
Ir klausia: Motin, motin, kur yr tavo sūnus?

Motulė nepasakė, neišdavė sūnaus,
Nors ji per visą amžių ten Sibire vergaus.

Išėjo bolševikas iš motinos namų,
Nušovė tikrą sūnų ant tėviškės laukų.

Nežino motinėlė, kad mylimas sūnus,
Numestas jis ant gatvės, nežino, kas jam bus.

Nuplėšė jie drabužius, numovė ir batus,
Numetė jį ant gatvės, vadino banditu.

Budėk, budėk, lietuvi, už laisvę Lietuvos
Kai driskį pamatysim, kulkosvaidžiai kvatos.

Tada mes pailsėsim ir vargo vargt bus gan,
Kai priešą paskutinį, nuvysim pragaran.

Kas paguos tavo širdį, Tėvyne?

Daugel skausmo ir vargo pakėlei,
Daug vergijų ir vėjų šaltų,
Kiek laukuose pilkų akmenėlių,
Tiek krūtinėje tavo žaizdų.

Kas surinks tavo kraują ir gėlą?
Kas sumažins nelaimės kančias?
Nemažiau gal vandens Nemunėlis,
Nuplukdeno į jūras plačias.

Kas paguos tavo širdį, Tėvyne?
Kas tau šalty ugnelę įpūs?
Svetimi atėjūnai išmynė,
Darželius ir prabočių kapus.

Vėl braidai savo kraujo upeliais,
Ten po Sibiro taigos ledus,
Vėl krankliai tavo tėvo nameliuos
Susisuko gūžtas ir lizdus.

Tavo sodai apaugo vijokliais,
Į svirnelį užžėlė takai,
Tik nykiai kaukia vėjas vaiduoklis
Tremtiniams po sodybų langais.

Neliūdėk, pavergtoji Tėvyne,
Dar gyvi sakalai milžinai,
Jie išvys šiuos kranklius iš Tėvynės
Ir parneš šviesią laisvę sparnais.

O Lietuva, motinėle

O Lietuva , motinėle,
Ko tu taip gailiai verki?
Kas tau slegia širdužėlę,
Gal dalelė per sunki?

Vai, sunku, sunku kentėti,
Okupavo priešai mus,
O šalelė numylėta,
Kenčia didelius vargus.

Vai neverk, neliūsk, Tėvyne,
Neliek ašarų graudžių,
Brolių kraujas, kurs išdžiūvo,
Duos mums daugel milžinų.

Tau vainiką laisvės pina
Tavo mylimi vaikai,
Į ateitį šviesią žengia,-
Greit ateis nauji laikai.

Pražydo pirmos miško žibuoklės

Pražydo pirmos miško žibuoklės,
Paukštelių dainos skamba linksmai.
Tėvynės ginti išėjo broliai,
Tylūs ir narsūs, kaip tie arai.

Vartuos parimus sena močiutė
Ir mergužėlė liko viena.
Jos nežinojo, ko vėjai pūtė,
Kad partizanų sunki dalia.

Vėjai įsiutę blaškės ir gaudė,
Draskė žibuoklių melsvus žiedus.
Kvatojo ginklai, sprogo granatos,
Lydėjo brolius kovos lauke.

Apgaubė kapą lieknas berželis,
Žvaigždės sužibus, verkė dangus.
Sudie, motule, sudie, mergaite,
Nebesugrįšiu daugiau pas jus.

Sudie, tu miela, brangi Tėvyne,
Sudie ir broliai, narsūs arai.
Kovokit gojuos, laukuos, arimuos,
Parneškit laisvę mus Lietuvai.

Tuo laiku Traupio miestelyje gyvenusio Vito Danio atsiminimais, šie eilėraščiai, kurių autoriaus tada niekas nežinojo, slapta plito vienam iš kito persirašant eiles į sąsiuvinius. Tas vyko ir Traupio mokykloje, kurioje anksčiau mokėsi ir pati poetė: mokinys, slapta gavęs sąsiuvinį, per dvi dienas jį namuose persirašydavo ir gražindavo atgal, paskui paimdavo kitas ir t.t.

Eilėraščius rašydavo ir patys partizanai, iš jų Anykščių krašte žymiausias partizanų poetas buvo Jurgis Urbonas-Lakštutis, Niūronių k. mokyklos mokytojas, Algimanto apygardos štabo spaudos ir švietimo skyriaus viršininkas, partizanų spaudos leidėjas, redaktorius, rašytojas, Perkūno būrio vadas. Žuvo 1948 m. vasario 2 d. Jo kūryba pasiekdavo ir mūsų kraštą per partizanų spaudą.

Vienas iš žinomiausių J.Urbono-Lakštučio eilėraščių vadinasi „Fariziejams“:

Prabėga žmonės vieškeliais
Linksmi, viską užmiršę
Ir šaukia mums: „O, Viešpatie,
Jie be idėjų miršta...“

Ne mums vosilkos mėlynos,
Ne mums gėlės pražysta,
Kai rytas brėkšti vėlinas
Bevogdamas jaunystę...

Ne mums saulėtos vasaros,
Ne mums vakarai rausta,
Pakeičia juoką ašaros,
O tamsios naktys - aušrą.

Tiesos vis rast negalim,
Nors akys jon tik klysta,
Ir lekia dienos bedalėj,
Nežydinčioj jaunystėj...

Bet ne!.. Skaidrus pavasaris
Atjos per kalnus greitai
Ir mūsų broliams, seserims
Nebereiks lažo eiti.

Ir tie, prabėgę vieškeliais,
Nulenks galvas didvyriams,
Sakys saldžiai: „O, Viešpatie,
Jie už idėjas mirė...“

„Garbė jiems! - šauks tribūnose, -
Šventi jų idealai!“
Kai pakelėse kūnai mūs
Seniai jau bus sušalę...

Ir vėl bėgs žmonės vieškeliais,
Dainuos vėl himnus laisvei...
Tik saugok juose, Viešpatie,
Tą, ką krauju mes laistėm!

Kitas gabus literatas, poetas, rašytojas, literatūros kritikas ir vertėjas B. Krivickas-Vilnius, LLKJS Šiaurės-Rytų Lietuvos (Karaliaus Mindaugo) srities Visuomeninės dalies viršininkas, partizanų laikraščio „Aukštaičių kova“ redaktorius, atvykęs iš Biržų girios, mūsų krašte partizanavo vos metus laiko. Žuvo išduotas 1952 m. rugsėjo 21 d. Troškūnų miške, palaidotas Putiliškių k. kapinėse.[1] Vienas jo eilėraščių vadinasi „Niekad, niekados“:

Žuvusiam broliui

Buvo saulė netoli laidos,
Jam šešėliai švelnūs ant kaktos.
Paspaudimas rankos jo tvirtos
Ir toks liūdnas balsas nuojautos:
Niekad, niekados
Jis daugiau tau rankos nepaduos.
Išsipildė mano mintys tos...
Vidury dienos tokios skaisčios, baltos,
Vidury nakties tartum derva juodos
Girioj prie laužų liepsnos aukštos
Man visur vaidenas visados:

Buvo saulė netoli laidos
Ir šešėliai anta jo kaktos...
Jau nuo tos skausmingos valandos
Ligi galo motina raudos
Ir kasdien skaudžias maldas kartos,
Kad negrįžo iš kautynės tos,
Kad ištryško kraujas ant kaktos,
Kad iš rankos barbaro piktos
Ten ant gatvės dulkinos karštos
Krito akmenys ant karžygio lavono.

Duodu žodį priesaikos šventos
Neatleisti priešui niekados,
Kol širdis man plakti nenustos.
Niekad, niekados...
Mano lūpose nėra maldos,
Mano sielvarte nėra raudos.
Ak, tik skausmas amžinos skriaudos,
Kad prie durų nebūties šaltos
Amžinai mes esam išsiskyrę.

1947 m.

Iš jo kūrybos galime paminėti ir satyrinius eilėraštukus:

Tarybinis herbas

Žiba pjautuvas ir kūjis
Tėvo Stalino Ženkle,
Bet ten tiktų iš tikrųjų
Tik lazda su terbele.

Kultūros pažiba

Ta kolchoznikų valstybė -
Tai kultūros pažiba.
Plūsta ubagų daugybė,
Rankoj kiekvienam terba.

Rusų ūkinė galybė

Rusų ūkinė galybė
Vien tik šituo paremta,
Kad prie bado nuolatinio
Čia pripratinta tauta.

Viena žymiausių partizanų poetų buvo Diana Glemžaitė, Algimanto apygardos Kunigaikščio Margio rinktinės partizanė, buvusi VDU filologijos studentė. Jos eilėraščiai buvo labai paplitę tarp žmonių, spausdinami partizanų spaudoje. Vienas jų vadinasi:

Mes mokėsim numirt

Mes mokėsim numirt, jei Tėvynė aukos reikalauja.
Nesuriš mūs gretų nieks vergovės pikta grandine.
Neišmoksim sulinkt prieš ateivių įstatymą naują:
Savo brolį parduot - dar visi neišmokome, ne!..

Kraštą ginsime šį, kaip senovėje protėviai gynė,
Balsą žemės gimtos išnešioję giliausiai širdy,
Nors laukai ir keliai pavergtųjų dejone nutvinę,
Kur klausysies - aplink svetimųjų žingsnius tegirdi.

O juk bus dar diena, kai pro vėliavų plazdantį mišką
Baltas Vytis pakils ir padangėj aukštoj suspindės!
Mūsų kraujas giedos pro gimtinės velėną ištryškęs,
Ir ant kapo nykaus šviesios taurės lelijų žydės.

Pardundės traukiniai, išsivežę jaunatvišką dalią,
Visi monai išdils, tarsi pjautuvas dyla delčios,
Grįžę mūsų tėvai, mūsų sesės iš Komi, Uralo,
Atsiklaupę čionai, verkdami gimtą žemę bučiuos.

Mes mokėsim numirt ne už svetimą mintį ar žodį,
Ne už tuos, kurie skriaus, dengdami viską melo tamsa.
Tik už rytą, kuris laisvės saulę didingą parodys -
Mes mokėsim numirt giedriu veidu ir tvirta dvasia.

1949 m. rugpjūtis

Iš Kavarsko valsčiaus, Piktagalio k. kilęs Šarūno rinktinės, Butageidžio kuopos partizanas J. Kadžionis-Bėda tuo laikmečiu irgi parašė daug eilėraščių - patriotinių, apie draugų žūtį, meilę ir ištikimybę.[3]

Jie švies kaip žvaigždės amžinai

Iš kur, iš kurgi tiek drąsos,
Laisva valia į mirties puotą
Sūnūs ir dukros Lietuvos
Ryžos už šalį okupuotą?

Viską, o viską paaukoję,
Ne tik save, bet ir šeimas.
O kiek tokių mus Lietuvoje,
Kas suskaičiuos ir kas supras?

Kas išmatuos Aukos didybę,
Sudėtą Laisvei Lietuvos?
Gal tik pasiekę Amžinybę
Suprasim vertę šios kovos.
Tai didvyriai, tai dvasios milžinai,
Pakilę virš šios žemės,
Jie švies, kaip žvaigždės, amžinai,
Nors kūnai jų pavargę miega.

1948 m.

Protėvių šventovėje
(J.Kadžionio-Bėdos eilėraštis, skirtas mylimajai Malvinai Gedžiūnaitei)

Užgeso žvaigždės, tamsu padangėj,
Kodėl taip liūdna, nesuprantu.
Tu pasakei man tada palangėj,
Jei tu išeini - eikim kartu.

Tokia silpnutė, kaip pūkelis,
Nejaugi nebijai nakties,
Per daug vargingas šis takelis,
Ar jis netemdo tau vilties?

Anei tėvelio, nei motinėlės,
Audrų verpetuos viena esu,
Širdy man žydi skausmo gėlės,
Ir joks jau vargas nebebaisu.

Plaukia, vingiuoja sraunus upelis,
Reiks jį pereiti nakties metu.
O išardytas per jį lieptelis,
Ar nebijai tu jo gelmių?

Kiekvieną žingsnį lydi pavojus,
Nerimo skausmą tu pats žinai.
Kad ir kažin koks būtų rytojus,
Tave lydėsiu aš amžinai.

Meile liepsnoja tavo krūtinė,
Tu žemės angelas esi,
Žvaigždė svajonių vakarinė
Ir šioj naktelėj man šviesi.

Mus pasitiko, kaip motinėlė,
Skausmų prisotinta giria.
O kiek ji sielvartų pakėlė
Krūtine savo nemaria.

Tartum senovėj, vidury girios,
Kūrenas vėl ugnis šventa,
Kokie jausmai ir mintys gilios,
Ir meilė skaisti, nekalta.

Kokia graži naktį prie laužo
Tu vaidilutė dabarties,
Kad ir baisiausios audros daužo,

Nesibijai tu net mirties.
Čia, šioje protėvių šventovėj,
Man savo meilę prisipažinai,
Šnarėjo medžiai miško tvirtovėj,
Buvom laimingi mes amžinai.

Miške pavasaris, kaip miela,
Tarp žiedužėlių nekaltų
Nuo tyro jausmo svaigsta siela,
Brangiausias žiedas žemėj - Tu.

Taip palaimingai mūsų dienas
Išpuošė meilė ir malda,
Nors vilgė ašaros blakstienas
Ir ėdė kruvina žaizda.

1949 m. pavasaris

Vyčio apygardos, Briedžio rinktinėje kovojo partizanas, buvęs Ukmergės A. Smetonos gimnazijos auklėtinis Albinas Bilinkevičius-Balčius.[4] Išliko ne tik jo rašytas dienoraštis, bet ir eilėraščiai.

Vienas iš jų vadinasi „**Neverk, mano mergele**“:

Neverk, mano mergele,
Eidama pas uosį,
Kad guli partizanai
Lietuvos laukuose.

Neverk, kad krito vienas,
Neverk, kad krito kitas,
Visas mūsų kraštas
Kryžiais nukaišytas.

Neverk rūtų daržely
Skindama jurginą,
Kad jauni broleliai
Gimtą šalį gina.

1945-12-20

Eiles kurdavo ir kaimo jaunimas, moksleiviai. Vieną tokių satyrinių dainų apie Raguvos mstl. skrebus sukūrė Skauradų k. moksleivės - Bronė Keraitytė ir Zuzana Chmieliauskaitė.

Tu Raguva, tu plačioji

Tu Raguva, tu plačioji,
Ar iš tono iškrypai?
Priperėjai daug stribokų,
Partizanus iššudei.

Nebežydi daugiau gėlės,
Neskambės jau ir daina.
Vietoj gėlių - silkių galvos
Ir dainuoja „ruselka".

Jie nudraskė mūs Trispalvę
Nuo lietuviškų stogų,
Užkabino penkiakampę
Ir terbelę utėlių.

Dainos ir eilėraščiai apie partizanus buvo plačiai išplitę tarp žmonių, jaunimo, platinami, persirašinėjant į sąsiuvinius, dainuojami vakaronėse. Tai buvo vilties, skausmo, tikėjimo laisvės rytdiena dainos.

[1] Broniaus Krivicko raštai. Parengė V. Gasiliūnas. Vilnius, 1999.
[2] Aukštaitijos partizanų eilės ir dainos. Prieiga internete: www.partizanai.org/index.php/aukstaitijos-partizanu-eiles-ir-dainos. 2016-06-23.
[3] Iš J. Kadžionio asmeninių atsiminimų.
[4] „...pergyventų jausmų atogarsis": partizano Balčio dienoraštis, laiškai, eilėraščiai. Parengė V. Slivinskas. Vilnius: LGRTC, 2014.
[5] „Šventos Onos naktį..." Genovaitės Janulytės-Karpavičienės partizaniškų eilėraščių rinktinė. Sudarė R.Patamsis. Vilnius, 2021.

Kavarsko „siaubas“

Pokario metais komjaunuolių buvo labai mažai, žmonės jų ir nekentė, ir bijojo. Tais laikais įstoti į komjaunimą[1] būdavo didelė negarbė, tiesiog šeimos nelaimė, gėda, todėl moksleiviai ir studentai tos narystės stengėsi visaip atsikratyti. Tai buvo NKVD organų, komunistų partijos ir sovietinės valdžios ištikimiausi „jaunieji pagalbininkai”, būsimieji partinės nomenklatūros nariai, „načalnikai,” dalis jų tarnavo stribais ir įvykdė daugybę nusikaltimų prieš savo tautą.

Komjaunuoliai „su jaunatvišku užsidegimu”, pralenkdami net ir savo vyresniuosius „partinius draugus,“ aktyviai darbavosi vesdami sovietinį agitacinį-propagandinį darbą, persekiodavo, skųsdavo lietuvių patriotus, įkyriai, su psichologine-moraline prievarta, diegė ir platino sovietinę-komunistinę ideologiją gimnazijų, mokyklų mokiniams. Jie būdavo labai aktyvūs miesteliuose įsteigtos „propagandos irštvos“ - skaityklų-klubų - vedėjai, kartu su sovietiniu ir partiniu „aktyvu“, stribais, rinkdavo mokesčius, versdavo ūkininkus pasirašyti obligacijas, stoti į kolūkius. Labai aktyviai talkininkaudavo ir represiniams organams: dalyvaudavo trėmimuose, buvo patys didžiausi skundikai, informatoriai ir ištikimiausi NKVD pagalbininkai. Turintiems didelę patirtį mokytojams jie aiškindavo, kaip reikia dirbti pedagoginį, auklėjamąjį, politinį-ideologinį darbą, nuo jų rašytų charakteristikų priklausė mokinių likimai. Dauguma jų buvo ginkluoti, vaikščiojo kartu su skrebais po kaimus terorizuodami tautiečius.

Kavarsko valsčiaus komsorgu[2] buvo Albertas Šiaučiūnas. Jis jau mokykloje buvo pagarsėjęs kaip blogas mokinys, neturintis jokios moralės. Nors jo tėvai buvo tikintys, padorūs žmonės, užaugęs sūnus savo elgesiu ir „šėtoniškais“ darbais kėlė aplinkinių gyventojų siaubą. Net ir jo išvaizda buvo nenormali, išsigimėliška - žemo ūgio, tamsaus gymio, deformuotu, asimetrišku veidu. Vakarais, ginkluotas rusišku naganu, tyliai šlaistėsi apie Kavarsko miestelio gyventojų namų langus, sekdamas, ką šie veikia, ar nėra pas juos atėjusių svetimų, įtartinų žmonių. Per „darbo žmonių šventę”- gegužės 1-ąją - būdavo tikras moterų „baubas:“ terorizuodavo, grasindamas ir gąsdindamas kaip didžiausiu nusikaltimu, kad šią dieną jos privalo nieko nedirbt, o švęst. Prigąsdintos, įbaugintos jos bijodavo ir megzti, ir austi, ir verpti.

Kartą per Didįjį šeštadienį į Kavarsko bažnyčią atnešė su kastuvu žmogaus išmatų ir išpylė jas ant grindų. Kitą sykį atėjo su pistoletu rankoje, suėmė ir tiesiai iš klausyklos išsivedė kleboną A.Barakauską.

Šis ištikimiausias okupantų talkininkas ir Stalino garbintojas buvo žiaurus, kerštingas, be jokios sąžinės niekšas, tikras sadistas. Be jokios kaltės jis nušovė du kavarskiečius - savo pusbrolį, penkiolikmetį moksleivį Algirdą Žemaitį ir savo artimą bičiulį,

Ukmergės mokytojų seminarijos trečiakursį Juozą Kajetoną. Juo šlykštėjosi ne tik gyventojai, bet ir „bendražygiai."

Kaip gyvenimas, taip ir jo pabaiga buvo šlykšti. Nebežinodamas savo nuopuoliui, žiaurumui, smurtui ribų, jis 1946m. papuolė į lagerį. Kalinių „gyvasis telegrafas" nunešė apie jį žinią greičiau, nei jis pats ten atvyko. Jų nuosprendis irgi buvo žiaurus, nepermaldaujamas ir be skrupulų įvykdytas - buvęs komsorgas paskandintas išmatų duobėje.

Remtasi: J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais; Kiselienė, Stasė. Kaip nepamiršti... Kaunas: Lietuvos Caritas leidykla, 2002. [76]

[1] Lietuvos Lenino komunistinė jaunimo sąjunga (LLKJS) buvo Visasąjunginės LKJS sudedamoji dalis, komunistų partijos pagalbininkė ir jos rezervas. 1944-53 m. jos pagrindiniai tikslai buvo sovietinti-rusinti Lietuvos jaunimą, kovoti su tautiniu pogrindžiu bei parengti būsimų komunistų rezervą. Pokario metais buvo labai negausi ir nepopuliari, pusiau rusiška organizacija - 1946 m. lietuviai sudarė 51 procentą jos narių, o dokumentacija ir susirinkimai buvo vedami rusų kalba. Lietuviai ją smerkė už dalyvavimą represijose, trėmimuose, tautinių vertybių niekinimą, kitaip mąstančių persekiojimą ir skundimą. Pagal 1947 m. gruodžio 12 d. LKP(b) CK biuro nutarimą, komjaunuoliai turėjo „teikti maksimalią pagalbą MGB organams", visi galintys nešioti ginklą komjaunuoliai privalėjo dalyvauti ginkluotose grupėse, turėjo „ryžtingai demaskuoti kai kurių studentų, moksleivių ir mokytojų antisovietinę veiklą". Šimtą komjaunuolių buvo nutarta pasiųsti į MGB valsčių skyrius ir 150 į respublikinę MGB mokyklą. Komjaunuoliai aktyviai dalyvavo visose komunistų partijos organizuotose prievartinėse ūkinėse ir politinėse kampanijose: valstiečių skolų valstybei „išmušinėjimo", privalomųjų valstybės paskolų (obligacijų) įsigijimo, kolūkių steigimo. Kartu su stribais ir kitais sovietiniais ir partiniais aktyvistais jie reidų į kaimą metu grasindami reikalaudavo iš gyventojų vykdyti visus sovietų valdžios nurodymus.

[2] Komsorgas, jaunimo pravardžiuotas „kiemsargiu" - Visasąjunginės Lenino komunistinės jaunimo sąjungos (VLKJS) organizatorius.1945 m. valsčiuose jų buvo apie 235. Tininis, Vytautas. Sovietų Sąjungos politinės struktūros Lietuvoje ir jų nusikalstama veikla. Vilnius: Margi raštai, 2008, p. 48-52.

Okupantų talkininkai (kolaborantai)

Šalį okupavus priešo kariuomenei, jos valdymui sukuriamos okupacinės valdžios struktūros, valdomos okupantų - svetimos valstybės piliečių. Okupacinė valdžia remiasi ir okupantų represinių organų struktūromis (NKVD ir NKGB), vidaus kariuomene (NKVD), jiems į pagalbą, esant reikalui, pasitelkiama reguliarioji kariuomenė. Tačiau, net esant tokiai padėčiai, okupacinė valdžia yra silpna.

Okupacinės valdžios stiprumas, jos galia, priverčianti paklusti didžiąją visuomenės dalį, priklauso nuo labai svarbios sąlygos - okupuotos šalies piliečių kolaboravimo su ja laipsnio.

Okupantai nemoka nacionalinės kalbos, nežino tos šalies kultūros, religinių ir tautinių tradicijų, tautos charakterio bruožų, mentaliteto, jos dvasinių-kultūrinių vertybių, buvusios politinės-ekonominės-socialinės sistemos ypatumų. Jiems reikalinga visapusiška informacija apie politines partijas, įvairias visuomenines organizacijas, jų vadovus bei eilinius narius, apie nusipelniusius, visuomenėje gerbiamus ir turinčius didelį autoritetą bei įtaką kultūros, švietimo, ūkio, verslo visuomenės narius (šviesuomenę), politinius veikėjus, valstybės tarnautojus, kariškius, šaulius, inteligentijos atstovus ir kt. Juos labai domina ir eilinių piliečių politinis mąstymas, pažiūros, jų nusiteikimas okupantų atžvilgiu.

Kitaip sakant, okupantai jaučia didžiulį „informacinį badą;“ jie veikia kaip „užrištomis akimis“ ir, iš nežinojimo, labai neefektyviai.

Visas šias problemas padeda išspręsti vietiniai kolaborantai - uoliausi okupacinio režimo bendradarbiai, talkininkai, aktyvūs savo valstybės griovėjai ir tautos naikintojai, palaižūnai, „persivertėliai", skundikai iš prigimties, šnipai, agentai - okupantų „akys ir ausys.“ Jais tampa buvę „beverčiai,“ laisvoje, demokratinėje visuomenėje dėl riboto mąstymo, menkų sugebėjimų, tinginystės, apsileidimo ir beraštystės nieko nepasiekę žemiausio kultūrinio-moralinio lygio žmonės, kurių daugumą sudaro „apatinio“ visuomenės sluoksnio atstovai. Kita dalis pereina į šią tarnystę grynai dėl utilitarinio išskaičiavimo, siekdami lengvai, be anksčiau buvusios konkurencijos padaryti karjerą. Tam jiems būdavo sudarytos visos sąlygos, belikdavo tik ištikimai tarnauti okupaciniam režimui. Bolševikai veikė labai profesionaliai, subtiliai, rafinuotai, skaldydami ir supriešindami visuomenę, tam panaudodami begėdišką melą, dalydami neįvykdomus demagoginius pažadus, manipuliuodami ištisais visuomenės sluoksniais – beverčius nepagrįstai išaukštindami, o turinčius vertę - pažemindami, paniekindami, pasmerkdami, ištremdami, išsiųsdami į Sibiro lagerius. Skatindami labiausiai atsilikusios, neišsilavinusios visuomenės dalies pačius žemiausius, gyviškus instinktus, suteikdami jiems besąlyginę viršenybę prieš kitus bei visišką nebaudžiamumą, komunistai sugebėjo sukurti sau ištikimą, brutalią kolaboracinę sistemą - prievartinės okupacinės valdžios pamatą.

Lietuvoje jie aktyviai dalyvavo savo valstybės institucijų ir ūkinės sistemos griovime, represijose prieš jos piliečius, suimdami ir sodindami į kalėjimus buvusius valstybės tarnautojus, pareigūnus, politinius veikėjus, buvusių patriotinių ir sukarintų organizacijų (šauliai) narius, kariškius, policininkus, žymius kultūros, švietimo ir mokslo veikėjus, nusipelniusius inteligentijos (šviesuomenės) atstovus, vykdė prievartinę mobilizaciją į rusų kariuomenę. Nepriklausomos Lietuvos valstybės tarnybose dirbę

piliečiai - politikai, valdininkai, kariškiai, policininkai - tampa žmonėmis „už įstatymo ribų“ ir teisiami pagal svetimos valstybės (Rusijos) baudžiamąjį kodeksą „už valstybės išdavimą.“ Kolaborantai (kaip ir Vokietijoje naciai) surinko ir sudegino šimtus tūkstančių knygų, išleistų Nepriklausomybės laikotarpiu ir vokiečių okupacijos metais, atnešdami visuomenei didžiulius mokslinius, kultūrinius ir švietimo srities praradimus. Jiems padedant, pagal okupantų poreikius, buvo perrašoma tautos istorija, naudojama primityvi ir melaginga sovietinė politinė propaganda (informacinis karas), vykdoma kolonizacinė, rusinimo politika, moralinė-dvasinė prievarta, diegiama prievartinė komunistinė-ateistinė ideologija, griaunama tarpukario laikotarpiu sukurta ekonominė-ūkinė sistema.

Kolaborantai - tai žmonės, kurie padeda (talkina) okupantui užimti šalį, įtvirtinti ir išlaikyti joje okupacinį režimą, svetimą valdžią. Kolaborantais laikomi buvusios nepriklausomos valstybės piliečiai, dėl politinių-ideologinių įsitikinimų, karjeros ar savanaudiškų interesų išdavę savo Tėvynę, jos nepriklausomybę ir ėmę savanoriškai bendradarbiauti su okupantais. Tad, kolaborantas yra okupantų talkininkas, Tėvynės išdavikas, okupacinės ar marionetinės valdžios (administracijos) pareigūnas, valdininkas ar tarnautojas, vykdantis jos nurodymus (politiką) ir verčiantis savo piliečius (tėvynainius) paklusti okupantų valiai.

Masiškiausias kolaborantų „susivienijimas“ buvo Lietuvos komunistų partija (LKP). Ji atstovavo tiktai sovietinės Rusijos interesams, ištikimai tarnavo didžiarusiškajam šovinizmui ir imperializmui, matydama Lietuvą tik Sovietų Sąjungos (sovietų Rusijos) sudėtyje. Jos viršūnė tapo ištikimiausiais iš Maskvos siunčiamų direktyvų vykdytojais, represijų prieš savo tautą ir trėmimų organizatoriais, uoliai vykdžiusiais ir rusinimo politiką.

Jiems savo uolumu nenusileido ir žemesnės grandies partiniai ir sovietiniai aktyvistai, apskričių ir valsčių partinių organizacijų sekretoriai, vykdomųjų komitetų pirmininkai. Jau 1944 m. rudenį jie kreipėsi į LKP CK, prašydami ištremti partizanų šeimas, o jų turtą konfiskuoti. Šie kolaborantai labai gerai žinojo konkrečių žmonių gyvenimą, jų nuotaikas ir pažiūras. Dauguma jų rengė tremtinių sąrašus, aktyviai padėjo okupantų represinėms struktūroms kovoti su pasipriešinimo judėjimu, vykdė dvasinį, moralinį ir ekonominį terorą, fizinį tautos naikinimą. Prie kolaborantų priskiriami skrebai (uoliausi, žiauriausi, pačios žemiausios kategorijos sovietinio režimo „juodadarbiai“), ginkluoti partiniai ir sovietiniai aktyvistai, represinių struktūrų (NKVD ir NKGB) darbuotojai, slaptieji agentai ir informatoriai, komjaunuoliai, ginkluotos paramos grupės. Jie visi prisidėjo prie komunistų partijos vykdomų nusikaltimų tautai ir žmoniškumui.[1] Apie komjaunuolių vaidmenį, kovojant su partizaniniu judėjimu, galima suprasti iš liaudies dainos:

Ateina komjaunuolis per tėviškės laukus
Ir klausia: „Motin, motin, kur yr tavo sūnus?“
O motina atsakė: „Aš sūnaus nežinau...
O Dieve mano brangus, štai jau ir pražuvau...“

Lietuvos partizaninis judėjimas, kaip ir kiti Vakarų, Centrinės ir Rytų Europos šalių pasipriešinimo judėjimai, tarp jų ir centralizuotai vadovaujamos sovietinės partizaninės-diversinės formuotės, logiškai ir motyvuotai pirmuoju savo kovos taikiniu pasirinkdavo kolaborantus - okupacinės valdžios „pamatą“.

Partizaninio nacionalinio išsivadavimo judėjimo kovotojai ir priešo sukurtos okupacinės valdžios vietiniai talkininkai (kolaborantai) - tai visiškos tarpusavio priešingybės, visiški antipodai, su tiesiog diametraliai priešingais tikslais, tarp kurių vyksta nepaliaujamas konfliktas. Jo esmė ta, kad partizanai strateginės pergalės negali pasiekti be sėkmingos kovos prieš kolaboracinę sistemą, kuria užtikrinamas pasipriešinimo judėjimo konspiratyvumas, jo sukurtų slaptų pogrindžio struktūrų, žvalgybos, ryšių, aprūpinimo sistemų saugumas ir kovinių veiksmų efektyvumas. Paprasčiausiai laisvės kovotojai tiesiog priversti pašalinti ar sugriauti kliūtį - okupacinio kolaboravimo sistemą, trukdančią nacionalinio išsivadavimo (partizaniniame) kare pasiekti aukščiausią strateginį tikslą - valstybės laisvę ir nepriklausomybę. Galima teigti, kad bekompromisinė, įvairialypė kova su okupantų talkininkais yra kiekvieno pasipriešinimo judėjimo objektyvi būtinybė ir realybė, tai patvirtina ir XX a. nacionalinio išsivadavimo karų istorija.

Lietuvos partizanai negailestingai bausdavo kolaborantus už jų įvykdytus nusikaltimus tautai ir bendradarbiavimą su priešu, sukeldami okupacinės valdžios destrukciją bei paniką. Tai buvo pats efektyviausias būdas susilpninti okupacinį režimą, neleisti jam sustiprėti, įsigalėti, suardyti jų sukurtą krašto valdymo ir kontrolės sistemą, sutrukdyti okupantams pasinaudoti gyvybiniais ir materialiniais tautos resursais. Tačiau tik maža dalis kolaborantų būdavo baudžiami mirties bausme - didelei daliai okupantų talkininkų, kad nutrauktų savo išdavikišką, kenkėjišką veiklą, pakakdavo įspėjimų, pagąsdinimų, fizinių bausmių.

Tokia partizaninio karo logika ir taktika nepaseno, ji būtų taikoma ir dabarties bei ateities laisvės kovose. Kolaborantai niekada negali tikėtis pasigailėjimo už savo „juodus darbus“, o partizaninių bausmių arsenalas yra labai siauras. Tegalima priminti, kad 1944m., sąjungininkams išvadavus Prancūziją, jos visuomenė pati, spontaniškai, pradėjo vykdyti kolaborantų „Linčo teismus“ - mirties bausmė įvykdyta apie 10 000 buvusių nacių talkininkų. Vėliau teismas oficialiai pripažino, kad šie nuosprendžiai „nekvestionuojami“.

Netoli Kavarsko, Daugінčių k., buvo nušautas (berods P. Semėno-Jaguaro ar A.Juodžio-Rickaus) Kavarsko valsčiaus partorgas P. Čiukšys. Jo brolis L.Čiukšys, Kurklių

k. partorgas, irgi buvo nubaustas mirties bausme. Abu broliai buvo seni komunistai, ištikimi okupantų talkininkai. Mirties bausme buvo nuteistas Dabužių sviesto gamyklos direktorius, komunistas G.Ševeliovas, nušautas Anykščių gimnazijos komjaunimo organizacijos sekretorius A. Ubagevičius. „Renkant“ obligacijas ant kelio, ties Degionių k., nukautas partorgas A. Budrevičius. Tai tik dalis žuvusių kolaborantų, atvirų okupantų talkininkų.

Kalėdamas lageryje, žymus lietuvių tautos poetas Antanas Miškinis parašė apie juos eilėraštį, atskleisdamas visą kolaboravimo esmę.

Kolaborantai

Kas jūs? Iš kur? Vergai jūs ar žudikai?
Ar gal tik apgailėtini bailiai.
Krauju jūs apsigėrėt ir išdykot,
Tai susimaišė žingsniai ir keliai.

Patenkinti valdovai neteisėti,
Kad jūs taip šuniškai ištikimi -
Kad neapykantą padėjot sėti...
Bet greit ir jiems paliksit svetimi.

Jūs patys juk sukėlėt kovą aršią;
O atėjūnui kas, kuo viskas pasibaigs.
Su jais kartu ant sakramentų teršėt,
Dalinotės ir grobiu, ir darbais.

Jums liepė kurstyt ir pjudyti liaudį,
O tai sunku, koktu ir apmaudu.
Ir kankiniams jūs ant vainikų spjaudėt,
Ir purvą drėbėt ant gyvų žaizdų.

Rūsius kankynių įrengėt po rūmu,
O rūmuos kėlėt orgijas, vaišes.
Pragėrę sąžinę, žmogaus orumą
Ant pjedestalų kėlėte kekšes...

Kartojote apduję - liaudis, masės,
O tos vien skundas girdisi kimus.
Ne paskutinis aš ir ne pirmasis
Siunčiu jums paniekos prakeikimus.

Bet aš norėčiau klysti... Iš tikrųjų
Ir jūs gal kaip daugumas kankiniai.
Ne jūsų išrastos žudikų rujos
Bei raudantys tremtinių traukiniai.

Gal jūs, kai prablaivėjat ir suprantat,
Tik nebeturit valios ir galios.
Nebėr jau tiltų, ir toli nuo kranto,
Tai ir neliko kelio atgalios.

Gal jūs ir liūdit, skundžiatės iš tyko,
Iš skausmo gal net grąžote rankas,
Tik bijot, kad sukurstyti žudikai
Jus ir pačius į žvyrduobes užkas...

Žmogau, ar tik ne Tau ten varpas gieda,
Širdis gal užkietėjus sudrebės.
Ar tik ne Tau ir ašara nurieda
Iš džiaugsmo, kad kelies kaip iš duobės.[2]

Dalinai remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

[1] Tininis, Vytautas. Sovietų Sąjungos politinės struktūros Lietuvoje ir jų nusikalstama veikla. Antroji Sovietinė okupacija. Vilnius: Margi raštai, 2008, p. 42-44.
[2] Miškinis, Antanas. Sulaužyti kryžiai. Vilnius: Vaga, 1989, p. 45-46.

Smilgeliai 1944 m. vasarą: Rytų frontui artėjant

Pumpėnų vls., Smilgelių k. ūkininkas Kazimieras Dūda buvo darbštus, protingas žmogus, viskuo rūpinosi, šeima gyveno gražiai, nejausdama jokių nepriteklių. Kaip ir keturi jo broliai - Matas (ūkininkavęs kaimynystėje), Mykolas (inžinierius, dirbęs Kaune, netoliese turėjęs ūkį ir malūną), Jonas (gydytojas, dirbęs Pumpėnuose) ir Petras (tuo metu gyvenęs Amerikoje), - jis buvo didelis Lietuvos patriotas, pasiruošęs dėl jos bet kokiai aukai. Jo brolis Mykolas anksčiau gyveno ir dirbo inžinieriumi Amerikoje. Atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, jis sugrįžo į Tėvynę, parvežęs Amerikos lietuvių dovaną - išlietą varpą. Kauno m. valdžios už tai buvo apdovanotas auksiniu žiedu su varpo atvaizdu.

Artėjant Rytų frontui, kaimo ūkininkus apėmė nerimas. Jie puikiai atsiminė dar visai nesenus laikus, kai 1940m. atėję rusai atiminėjo, dalijo, skirstė žemę, sukeldami žemės ūkyje visišką chaosą, o geriausi ūkininkai buvo suiminėjami, teisiami, sodinami į kalėjimus, tremiami į Sibirą.

1944m. vasara buvo labai graži, šilta - jau baigėsi šienapjūtė, klojimuose sukrauti prėslai kvepėjo šviežiu šienu, dobilais, o laukuose noko, laukdami javapjūtės bei žadėdami gausų derlių, rugiai ir kviečiai. Tačiau tai ūkininkų nebedžiugino - visų jų širdyse buvo artėjančios nelaimės nuojauta, graužė vidinis nerimas, joks darbas nebeteikė malonumo, tiesiog sviro rankos. Dirbo tik todėl, kad reikėjo, kad taip buvo įpratę ir kitaip savo gyvenimo neįsivaizdavo. Vakare jų gryčioje (namuose) susirinkdavo rimti, subrendę vyrai, susėsdavo už stalo, pasistatydavo alaus uzboną (ąsotį) ir visą naktį šnekėdavo, svarstydavo „kaip dabar bus?“

Tada dar niekas nežinojo, kaip pasisuks pasaulio istorijos ratas, visi tikėjosi geriausios, lengviausios, laimingiausios išeities, tačiau širdimi, visu kūnu jautė, kad virš Lietuvos kaupiasi juodi nelaimės debesys ir artinasi baisūs laikai.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Partizanų slėptuvė

1945m. pavasarį ūkininkas Kazys Dūda kartu su sūnumi Petru iškasė bunkerį prie namų, dirbamos žemės lauke. Jį įrengė, padarė dangtį, apkasė žemėmis, o paskui, išarę vagas, pasėjo cukrinius runkelius. Kai burokai užaugo, o žemė išdžiūvo, sukietėjo, tarpuvagiu buvo galima atsargiai vaikščiot, nepaliekant pėdsakų. Mažam bunkerėlyje brolis slapstėsi dviese, kartu su pusbroliu Vytautu Dūda. Kažkas matyt pastebėjo per lauką einantį ginkluotą žmogų ir pranešė NKVD. Atėję Pumpėnų ir Pušaloto skrebai, rusų kareiviai ilgais metaliniais virbais išbadė visą žemę, Lėvens pakrantę, kelis kartus perėjo net per bunkerį, tačiau toje vietoje neieškojo, neįtarė. Suprasdamas, kad bunkerį šioje vietoje vis tiek, anksčiau ar vėliau, suras, tėvelis sugalvojo puikų slėptuvės projektą tvarte.

Statant drėbtinį molinį tvartą gavosi taip, kad lubos arklidėje ir karvidėje buvo vienodame aukštyje, o gale tvarto esančioje kiaulidėje - 1,2 m aukštesnės. Tvartas buvo didelis, su dvejomis durimis - per mėšlavežį vežimas per vienas įvažiuodavo, per kitas išvažiuodavo. Tėvelis nutarė lubų aukštį kiaulidėje suvienodint, padaryt tokį patį, kaip ir karvidėje bei arklidėje. Buvo padaryti skersiniai balkiai, ant jų paklotos storų lentų lubos - gavosi didelė, erdvi slėptuvė, kurioje buvo galima laisvai klūpėt. Įlipimas į ją buvo per kiaulių gardo sienelę. Slėptuvės durelės buvo tų pačių lubų dalis, perpjautos, kad iš apačios nesimatytų, virš balkiais – jos, su gerai išteptais „zaviesais"(vyriais), tyliai ir lengvai atsidarydavo į viršų. Tvarto galinėje sienoje buvo įstatytas langas, kurio rėmas buvo iš trijų dalių, tad dienos šviesa patekdavo ir į jos vidų - partizanai puikiausiai galėdavo skaityti laikraščius, tarpukaryje išleistas knygas, žurnalus.

Į slėptuvę brolis Petras iš miško netrukus atsivedė draugų: Antaną Stankevičių-Bijūną (būrio vadą), Jurgį Stankevičių-Kotą, Stasį Kulį-Briedį, brolius - Stepą Žičkų-Lokį ir Joną Žičkų-Pilypą, pusbrolį Vytautą Dūdą-Meškiuką. Čia buvo saugiau, nes mažuose miškuose dažnai vyko „šukavimai", pasalos. Slėptuvėje „laikydavosi" nuo šešių iki vienuolikos vyrų, o po Puodžiūnų kautynių buvo susirinkę net šešiolika. Apie partizanų būrio vadą Bijūną ir jo brolį Kostą žmonės buvo sudėję eilėraštuką:

Pumpėnų stribukų
Penkiasdešimt štukų,
Bet negal pagauti
Dviejų Stankiaučiukų...

Valgį sudėdavo ir atnešdavo kibiruose - iš šalies atrodė tartum eitų šerti kiaulių. Išvirdavo ir nunešdavo sriubos, tačiau labai dažnas valgis būdavo bulvienė - tėvelis nenorėjo, kad partizanai vaikščiotų po apylinkes, rinkdami maistą ir „išsišifruotų".

Kratos sodyboje būdavo labai dažnai, kartais - net dukart per savaitę. Neretai skrebai su rusų kareiviais, slapta prislinkę pagal krūmais apaugusį Lėvens upelį, įsiveržd avo staiga, netikėtai. Kratydami viską išversdavo: vieni lipdavo ant aukšto, kiti „krėtė" troboje, dar kiti - kamaroje. Iškratydavo, išbadydavo tvarto mėšlą, klojimo prėslą, šaudydavo į pastoges, bičių avilius. Kartais atsivesdavo ir pėdsekį šunį - tas palakstydavo, palakstydavo, tačiau nieko neužuosdavo. Visada po kratų kažko trūkdavo - skrebai vogdavo ne tik lašinius, dešras, kumpius, skilandžius, viską slėpdami po plačiomis, riebaluotomis palapinsiaustėmis, bet ir išversdavo spintas, skrynias, ieškodami savo „ponioms" kojinių, batelių, suknelių. Stalčiuose kiekvieną sykį pritrūkdavo šaukštų, peilių, šakučių, o ypač uoliai jie ieškodavo dėžučių su žiedais.

Po „krėtimų" visi namiškiai nuo pergyventos įtampos jausdavosi išsekę, kaip „nesavi", „tartum iš medžio iškritę", tik per kelias dienas atsigaudavo. Tačiau žmogus gajus, prisitaiko prie visko, susigyvena net su baime, ne veltui tais laikais buvo dažnas posakis - „šuo ir kariamas pripranta". Tai, reikia pasakyt, buvo „laiminga slėptuvė" - jos niekada niekas nesurado, joje niekas nežuvo.

1946m., rudeniop, „kai jau buvo prisirpusios bruknės", pas juos į slėptuvę atėjo Antanas Žygas-Aptiekorius. Jis buvo jau vyresnio amžiaus, 32 metų partizanas, buvęs desantininkas ir labai geras žmogus. Šeimoje jo kitaip kaip Antaniuku niekas ir nevadino. Jis ir tapo naujuoju būrio vadu, pakeitęs Bijūną, kuris liko jo pavaduotoju. A. Žygas buvo aukštas, gražus, atletiškas vyras, labai taktiškas, kilnus, be jokio pasididžiavimo. Partizanai dar jį vadindavo Desantu, Parašiutniku. Visi gerai suprato jo pasiaukojimą - juk jis galėjo pasilikti Vakaruose, tačiau savo valia, niekieno neverčiamas, pasirinko grįžimą į Lietuvą ir laisvės kovą. Naktį iššokti iš lėktuvo su parašiutu į tamsą, į pavojų, į visišką nežinią, reikėjo daug pasiryžimo ir drąsos. Kartu su bendražygiais, partizanams jis atgabeno ir ginklų konteinerį bei radijo siųstuvą. Patyrusio vado išmintingų patarimų klausdavo ir ūkininkai, ir rėmėjai, ir ryšininkai, apie jį išliko tik patys gražiausi, šviesiausi prisiminimai.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Mūšis Lapinės miške

1945m. Lapinės miške įvyko aršios kautynės - partizanai juos užpulti bandžiusiems Pumpėnų, Pušaloto, Joniškėlio skrebams ir NKVD įgulų kareiviams gerai „iškaršė kailį“, tie net kvietėsi pastiprinimą. Partizanai nuostolių beveik nepatyrė, jiems pavyko prasiveržti prie ant kelio paliktų rusų mašinų. Trumpose kautynėse nukovę prie jų buvusius kareivius, persirengė rusiškomis uniformomis. Būryje buvo vyrų, „švariai“ šnekančių rusiškai ir mokančių vairuoti. Pumpėnų valsčius, kaip ir visa Šiaurės Lietuva, yra lygumų kraštas - laukai lygūs, „kaip stalas“, tik kur ne kur kyšo maži krūmeliai, auga pavieniai, reti miškeliai. Norint pasislėpti, žūtbūt reikėjo prasiveržti į didelius miškus.

Susėdę į sunkvežimį, tartum rusų kareiviai ir skrebai, partizanai nuvažiavo Pumpėnų link, o iš ten pro Puodžiūnų kaimą tikėjosi pasiekti didžiulį miškų masyvą - Žaliąją girią. Miestelyje buvo ne tik stribų įgula, bet ir rusų garnizonas. Prie „šlagbaumo“ mašina buvo sustabdyta - sargyboje stovėję rusų kareiviai vairuotojo kažko klausinėjo. Tuo metu keli vyrai, iššokę iš kėbulo, vaikščiojo apie mašiną, kiti, „kaip niekur nieko“, ramiausiai valgė. Nieko neįtarę, sargybiniai tarė: „Поезжай!“ („Važiuok!“). Laimingai pasiekę Žaliąją girią, partizanai paliko mašiną ir nužygiavo savo keliais. Tarp jų buvo ir Greitutės brolis Petras Dūda-Voveriukas, kuris jai ir papasakojo visą šitą istoriją.

Joniškėlyje, Pušalote iki šiol tebestovi obeliskai šiame mūšyje žuvusiems NKVD kareiviams, o skrebai palaidoti atskirai, bendrose kapinėse.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Šoferio niekšybė

1944 m. Lietuvą antrą kartą okupavus Raudonajai armijai, prasidėjo plėšikavimai. Ką rusų kareiviai viename kaime pavogdavo, tą kitame parduodavo ir pragerdavo. Naktimis, gindamiesi nuo plėšikaujančių kareivių, žmonės, skelbdami pavojų, daužydavo į pakabintą gelžgalį, sukeldami ant kojų ir kviesdami į pagalbą visus kaimynus. Vis dėlto šių vagių išradingumo arsenalas buvo neišsemiamas, o lietuviai privalėjo sugebėti atspėti jų klastą, būti budrūs, atsargūs, nes iš sovietų valdžios jokios pagalbos sulaukti negalėjo.

Miestų gyventojai, atėjus rusams, gyveno labai blogai. Jei prie vokiečių būdavo maisto kortelės, o produktų gaudavo tiek, kiek ir priklauso, tai prie sovietų, net ir turint korteles, buvo visiška betvarkė, visko trukdavo. Norint nusipirkti vieną forminės juodos duonos kepalėlį, tekdavo visą naktį prastovėt eilėje, o jei norėdavai antro – turėdavai vėl stot į eilę. Vienintelis miestiečių išsigelbėjimas būdavo kaimas: važiuodavo parsivežti duonos, lašinių, dešrų, kiaušinių ir kitų produktų. Didžiausia problema būdavo transportas: stabdydavo bet kokią mašiną ar sunkvežimį ir su didžiausiu džiaugsmu, tartum skruzdės, aplipdavo vežamą krovinį, nereikalaudami sau nei jokio patogumo, nei komforto - susėsdavo ant vežamų lentų, maišų, dėžių ir pan.

Kartą sunkvežimis su kėbule susėdusiais miesčionimis, apsikrovusiais lagaminais, ryšuliais ir dėžėmis, pakeliui į Kauną, įkalnėje, sustojo. Rusas šoferis, vilkintis kareiviškus drabužius, matyt, po demobilizacijos, paaiškino, kad mašina nebepaveža, reikia išlipt ir ją pastumt. Kai tik visi išlipo, palikę savo gėrybes kėbule, jis tik spustelėjo „gazą,"paleisdamas tirštų dūmų kamuolius, ir nurūko tolyn. Visi paliko stovėti ant kelio nustebę, be žado, tuščiom rankom.

Tarpukario laikais žmonės Lietuvoje gyveno labai ramiai - nebuvo nei tokių vagysčių, nei tokių apgavysčių, nei melo. Tuo metu žmonės juokaudami sakydavo, kad kiekvienoj parapijoj tebūdavo vienas vagis, viena „kurva"(laisvo elgesio moteris) ir vienas „pijokas"(girtuoklis).

Toks susidūrimas su sukčiavimu, apgaule, vagystėmis, chamiškumu, netašytu grubumu, niekšybėmis iš pradžių lietuviams sukeldavo didžiulę nuostabą, pasibjaurėjimą, nuoširdų pyktį. Tačiau, deja, tai buvo neatskiriama sovietinio mentaliteto dalis, nauja gyvenimo realybė - nori nenori teko su tuo apsiprast, sugebėt laiku atspėt, atpažint klastą, melą, visada būti atsargiam. Taip į Lietuvą okupantų buvo atnešta „rytietiškos kultūros" gyvenimo mokykla, palikusi gilius savo pėdsakus iki šių dienų.

[1] Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

[2] Šoferis – tai laikais taip buvo vadinamas vairuotojas. Tai, kad šis vairuotojas vilkėjo kareiviškus drabužius, rodo, kad tai buvo demobilizuotas ir Lietuvoje gyventi pasilikęs rusų kareivis. Tokių buvo daug, kaip vienas man atvirai pasipasakojo 1988m., po karo jis Lietuvoje pasiliko todėl, kad „čia buvo duonos".

Rusų kolonistai

Praūžus, pradundėjus Rytų frontui, į Lietuvą plūstelėjo rusų kolonistai. Paprastai jie apsigyvendavo dvaruose, pabėgėlių, tremtinių paliktose tuščiose sodybose. Į aplinkinius Birželių, Lavėnų, Padleskių dvarus irgi atsikėlė nauji šeimininkai. Pumpėnų valsčiaus valdžia pareiškė, kad čia atvyko „išvaduotojų tauta“ ir įsakė ūkininkams aprūpinti juos pienu. Toks reikalavimas ir buvo vykdomas, o rusai tuo labai džiaugėsi - gyveno poniškomis sąlygomis, maitinimas - už dyką. Tai buvo ne tik rusinimo, bet ir kaimo sovietizavimo, „kolchozinimo“, NKVD ištikimų tarnų ir šnipų „atsparos lizdai“. Tačiau greitai viskas „apsivertė aukštyn kojom“. Partizanai atėjo į Padleskių dvarą ir rusus „išrūkė“. Iš kitų dvarų kolonistai išsibėgiojo, ieškodami saugesnio prieglobsčio miestuose ar grįžo į Rusiją.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Bjaurus partorgas

Kartą į Kazimiero Dūdos vienkiemį Smilgelių kaime iš Pumpėnų valsčiaus atvažiavo su brička partorgas su penkiais skrebais. Buvo kaip didžiausias ponas apsiavęs žvilgančiais, chrominiais batais, su madingai pasiūtomis galife kelnėmis. Visi skrebai kreipdavosi į jį tik pagarbiai: „Draugas partorge, draugas partorge!..“ Šeima jau buvo atidavusi visas prievoles, sumokėjusi mokesčius. Tėvelis, protingas žmogus, dalį likusių pragyvenimui grūdų buvo supylęs į slėptuvę, o aruode palikęs tik kokius tris maišus prastų grūdų, mat žinojo komunistų taisyklę - nepalikti ūkininkui jokio likučio.

Apėję, aplandžioję visą ūkį, šie surado pustuštį aruodą. „Susemkit!“ - sukomandavo partorgas. „Ponas „pocorge“, ponas „pocorge“, palikit mums nors vieną maišelį duonai!“ - paprašė tėvelis. „Tylėk, seni, galėsi dirsynę malt ir ėst!“ - atšovė partorgas.

Kartais ateidavo skrebai su „merga“ (komjaunuole). Ta tikrindavo prievolių kvitus, kabinėdavosi, ragindavo kuo greičiau atiduot „tarybinei tėvynei“ prievoles, sumokėt mokesčius, nors javapjūtė būdavo tik prasidėjusi. Skrebai tuo metu landžiodavo po sodybą, visur „kaišiodavo nosį“.

Kiekvienas sovietinis aktyvistas prieš ūkininką vaizdavo didelį „načialniką“, „veikėją“, „galiūną:“ vis gąsdindavo, grasindavo, reikalaudavo, skubindavo, stengdamasis kuo mandriau rusiškai nusikeikt, parodyt iš Rytų atėjusią „aukštą kultūrą“.

[1] Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.
[2] Dirsė - javų laukuose augančios piktžolės

Išprovokuotas „tiesos momentas“

Pumpėnų valsčiaus Birželių k. gyveno vienas „biednas“ ūkininkas. Jis buvo labai „slidus“, gudrus žmogelis - kalbėdavo vienaip, elgdavosi kitaip, buvo labai smalsus, visur landžiodavo, „kaišiodavo“ savo ilgą nosį. Partizanams kilo įtarimas, ar tik jis nešnipinėja NKVD, ir nusprendė tai patikrint.

Valerijos brolis Petras Dūda-Voveriukas gerai mokėjo rusų kalbą - ją buvo išmokęs bendraudamas su rusų šeimų vaikais, vokiečių evakuotais iš Leningrado srities. Jis vaidino viršininką, o kitas draugas - vertėją. Abu apsirengė iš rusų kariuomenėje tarnavusių draugų gautomis kariškomis uniformomis, o kiti partizanai vaidino stribus - vilkėjo pusiau kariškai ar civiliai.

Žmogelis labai apsidžiaugė netikėtais svečiais. „Kaip tau sekasi gyvent, ar neskriaudžia banditai?“ - rusiškai paklausė Voveriukas, o vertėjas jam išvertė. Šis nuoširdžiai patikėjo, kad tai NKVD darbuotojai, ir, paprašytas, ėmė pasakot apie kaimynus: „Tas yra toks, tas anoks, tie - banditai, anie - banditų rėmėjai, tie - jų ryšininkai. Šitą „svoločių“ (niekšą) reikia suareštuot, tą šeimą išvežt, anuos pasodint.“ Taip šnipas ir išsidavė.

Žmogeliai, pasukę slidžiu išdavystės keliu, dažniausiai iš anksto pasirašydavo sau ir mirties nuosprendį. Klausimas būdavo tik vienas - kada jis bus įvykdytas.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Skrebo žiaurumas

Rusų kareiviams ir skrebams užpuolus partizanų stovyklą, žuvo du Žaliosios rinktinės, Vyčio būrio partizanai. Jų kūnai buvo nuvežti ir suguldyti prie Pumpėnų stribyno. Traukdamiesi, partizanai išsisklaidė, perėjo į kitus miškus. Nesulaukęs iš sūnaus Petro Dūdos-Voveriuko jokios žinios, tėvas nusprendė su dukterimi Valerija vykti pažiūrėti į Pumpėnus - neduok Dieve, gal ten guli nušautas jo sūnus.

Pasikinkę arklį, atvažiavo į miestelį. Tėvelis bijojo skrebams rodytis - laukė už kampo. Valerija priėjo prie žuvusiųjų – ten, nuvilktais drabužiais, gulėjo du puikiai pažįstami partizanai - gerai lietuviškai kalbėjęs jaunas vokietukas, vardu Hansas, ir Stepas Žičkus-Lokys. Hansui sprogstamoji kulka buvo pataikiusi į krūtinę, o Lokiui - į galvą, jo veidas ir plaukai buvo kruvini. Prie jų kūnų tyliai stovėjo ir pašnibždomis kalbėjo dvi pagyvenusios moterys.

Tuoj iš stribyno atlėkė bjaurus, pasiutęs skrebas Marščionka. Jis spyrė Lokiui į galvą, paskui užlipo ant jo veido, pasiūbavo ir sušvokštė: „Uch, prakeiktas šuva!“ Valerija nebegalėjo žiūrėti, puolė atgal. Už namo kampo drebančia širdimi laukusiam tėvui pasakė raminančią žinią: „Čia brolio nėra!“

Kaip vėliau paaiškėjo, brolis buvo gyvas ir net nesužeistas - kartu su draugais, persekiojami rusų, jie buvo pasitraukę į tolimus miškus.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Vyčio būryje (trumpi prisiminimai)

Žaliosios rinktinės, Vyčio būryje visi vyrai buvo kultūringi, mandagūs, jokių blevyzgų nebūdavo. Prie laužo susėdę šnekėdavo, keisdavosi patirtimi - kas ką moka, žino, supranta.

Kartą būrio vadas, buvęs desantininkas Antanas Žygas-Aptiekorius, papasakojo labai paprastą būdą, kaip iš dokumento pašalinti antspaudą. Tereikėdavo kietai išvirto kiaušinio baltymą prie jo prispausti ir palaikyti - ant baltymo atsirasdavo gražus antspaudo atvaizdas, o popierius toj vietoj likdavo švarus. Paaiškindavo, kaip padirbti dokumento parašą: ant lango stiklo prispausdavo tikro dokumento lapą, o ant

jo, labai tiksliai, padirbtą. Tikras parašas dienos šviesoje, per stiklą, labai gerai matėsi, tereikėdavo tik tiksliai jį atkartoti. Dokumente rašalu padarytus įrašus pašalindavo peroksidu.

Greitutė prisimena jo pamokymus: „Stenkitės, jei mes priėmėm ką į būrį, apie jį kuo mažiau žinot. Kai suims, kankins, kad neišduotumėt!“ Visi jo pamokymai vėliau gyvenime labai pravertė.

Būryje niekas kariškų uniformų nenešiojo - tik civiliai. Iš pradžių vyrai būdavo ginkluoti šautuvais, vėliau dauguma – rusiškais automatais. Dažniausiai vaikščiodavo mažomis grupelėmis, po 3-4 vyrus, tačiau visada vorele, 4-5 m atstumu vienas nuo kito.

Į partizanus išėjo rimti, dori vyrai, iš gerų šeimų, visi nusiteikę patriotiškai, bendraudami su gyventojais, buvo teisingi, kultūringi. Žmonės juos gerbė ir mylėjo, kviesdavosi į svečius, vaišindavo.

Būryje melsdavosi kiekvienas atskirai, daugelis turėdavo „rožančius“, maldaknyges.

Vasaros stovyklos būdavo miškuose, o ryšiams palaikyti buvo naudojamos „pašto dėžutės“ - pranešimus, laiškus palikdavo sutartose vietose - medžių drevėse.

Iš Dragonių kaimo skrebai vežė areštuotą ūkininką Jušką. Jiems reikėjo važiuoti per mišką, o partizanai surengė pasalą. Pasigirdus pirmiesiems šūviams - „pykšt, pykšt“, skrebus tartum vėjas nuo vežimo nupūtė – išsilakstė, kaip lauko pelės, į visas puses. Iš savo mažo „valteriuko“ šaudė ir Greitutė. Su išlaisvintu žmogum visi išsibučiavo - kokia buvo laimė, juk visi buvo pažįstami, vietiniai žmonės.

Jų krašte bunkerius partizanai dažniausiai darydavo ūkininkų vienkiemiuose - taip buvo patogiau ir rėmėjui, ir patiems partizanams. Sodybose buvo geresnės gyvenimo sąlygos, lengviau išsispręsdavo maitinimosi klausimas, partizanai būdavo greičiau informuojami apie padėtį apylinkėse.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Apie slaptas žudynes

Kai kurie ūkininkai gyveno niekur nesikišdami, neutraliai, nebūdami „nei su vienais, nei su kitais“. Jie norėjo pragyventi baisius laikus ramiai, buvo dori žmonės, niekam nekenkė. Tačiau kartais jų likimas būdavo labai tragiškas: naktį ateidavo skrebai su rusų kareiviais ir jų šeimas iššaudydavo, nepalikdami nė vieno gyvo - nei mažo, nei seno (toks būdavo NKVD braižas). Aišku, komunistai apkaltindavo partizanus, kad

„iššudė nekaltą šeimą“. Tuo jie siekė dviejų tikslų - sukelti gyventojų nepasitikėjimą, priešiškumą, pyktį partizanams ir, antra, tai būdavo pretekstas pradėti represijas, terorą, trėmimus, partizanų rėmimu įtariamų šeimų suėmimus. Partizanai tokią sovietų taktiką labai gerai žinojo, apie ją prie laužo pasakodavo seni, patyrę vadai.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

„Raudonosios gurguolės“

Grūdų prievoles reikėdavo su arklinėm „padvadom” (vežimais) vežti į Pasvalį, iki kurio buvo 18 km kelio. Vežant ūkininkams atskirai, pavieniui, tekdavo labai ilgai laukti eilėje prie elevatoriaus arba būdavo priversti maišus sunešioti laiptais į III-ą aukštą patys, mat pirmenybės teisę turėdavo atvažiavę organizuotai, gurguolėmis, su bolševikiniais plakatais. Vien dėl šios priežasties ūkininkai veždavo grūdų pyliavas kartu, bendrai, o valdžia visa tai panaudodavo komunistinei propagandai.

Smilgelių k. seniūnas pasakydavo dieną, kada visiems ūkininkams reikės suvažiuoti - susidarydavo ilgiausia vežimų, prikrautų maišų su grūdais, gurguolė. Priekiniame vežime visada iškeldavo raudoną vėliavą, kituose - raudonus plakatus su lozungais: „Pirmas ir geriausias grūdas - tarybinei valstybei!“, „Atiduokime pyliavas laiku – stiprinkime tarybų valdžią!” ir panašiai. Pirmame vežime dar pasodindavo ir muzikantą su armonika - tas visą kelią grodavo, kaip mokėdavo. Žmonės patys iš to „cirko“ juokdavosi ir, spjaudydamiesi, vadindavo „durnių kompanija“.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Pušaloto aikštėje

Kartą V.Dūdaitė-Greitutė ryšio reikalais nuvyko į Pušaloto miestelį. Eidama pro stribyną, sustojo sukrėsta baisaus vaizdo. Prie jo ant grindinio gulėjo du nušauti jauni partizanai - nurengti, nuautais batais, apatinės kelnės buvo nusmauktos žemyn, o lytiniai organai paremti pagaliukais. Taip elgtis galėjo tik visiški sadistai, išsigimėliai. Skrebai, patenkinti savo išradingumu, stovėjo už lango ir juokėsi - jiems buvo malonu stebėti jaunos merginos sutrikimą, drovumą, matant gulinčius numautomis kelnėmis vyrus.

Prie žuvusiųjų kūnų, pasiremdama stora lazda, priėjo sulinkusi senutė. Pamačiusi tokį bedievišką išsityčiojimą iš mirusiųjų, ji pradėjo dairytis į šalis, susirado sudraskytų rūbų skiaučių ir jomis pridengė begėdiškai apnuogintas vietas. Paskui pakėlė lazdą ir pagrasino skrebams - šie spruko nuo lango tolyn, kad ji neišdaužytų stiklo.

Senutė buvo drąsi, nieko nebijojo. Ji atvirai stojo prieš blogį, prieš „šėtono tarnus“ - degradavusius skrebus. Šie iš jos nieko negalėjo atimti, nebent tik gyvybę, kurios senas žmogus ir nebebrangino.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Išbuožinimas

Pumpėnų valsčiaus Smilgelių k., netoli Lėvens upelio stovinčiame vienkiemyje gyvenantis Kazimieras Dūda skaitėsi stambiu ūkininku - turėjo 50 ha žemės, o tai, pagal tarybinės valdžios standartus, buvo labai blogai - pateko į buožių kategoriją, kurią, kaip socialinę-ekonominę klasę, reikėjo be gailesčio sunaikint. Stambiesiems ūkininkams buvo nustatyti patys didžiausi mokesčiai ir prievolės, o žemės plotas sumažintas iki 30 ha. Tie 20 ha, kurie viršijo šią ribą, buvo išdalinti kartu su pasėliais trims „biedniems“ ūkininkams. Tačiau tai tebuvo tik pradžia, „maža įžanga“, didžiausios baisybės ir žiaurumai dar laukė ateityje. Aišku, prie to prisidėjo dar ir tai, kad jo sūnus Petras Dūda-Voveriukas buvo partizanas.

1946m. vasario mėn. į sodybą sugarmėjo girti skrebai, pranešdami, kad jų ūkis išbuožinamas - bus atliekama turto konfiskacija. Pas juos iš Pumpėnų mst. buvo atėjusi jauna mergina - Genutė Maciulevičiūtė, kuriai ant stalo stovėjo pripiltas pieno ąsotis.

„Tau čia ko reikia pas tuos buožes?! Mauk greičiau iš čia!“ - suriko vienas skrebas, šautuvo buože trenkdamas į asotį, kurio šukės ir išlaistytas pienas pasklido ant stalo ir grindų. Ši persigandusi, kaip „šunų užpjudyta“, puolė bėgt pro duris laukan. Mama, spardoma kaustytais batais ir mušama šautuvų buožėmis, iš skausmo dejuodama ir šaukdama jau raičiojosi kambaryje ant grindų. Tėvelį keikdamiesi išstūmė pro duris lauk, kad parodytų ūkinį inventorių, kurį reiks „rekvizuot“. Varydamiesi per kiemą į klojimą, būdami visi girti, sužvėrėję, šlykščiai rusiškai keikėsi ir be perstojo jį spardė ir mušė šautuvų buožėmis. Šešiolikmetė duktė Valerija, bijodama, kad tėvo visai neužmuštų, norėjo užstoti, puolė tarp jo ir skrebų. Skrebas Jankauskas griebė ją, pargriovė ant sniego ir laikė prispaudęs, nepaleisdamas. Įstūmę tėvelį į klojimą, jie užsidarė duris ir toliau mušė šautuvų buožėmis, spardė kaustytais kareiviškais batais, girdėjosi tik jo tylios aimanos: „Oi, oi, oi!“ Stengdamasi išsilaisvinti, Valerija nagais įdrėskė skrebui. Tas baisiai įsiuto: pradėjo ją mušti, spardyti, daužyti šautuvo buože. Nuo smūgių lūžo šonkauliai, nosies kaulas, veidas nuo sumušimų ir kraujosruvų (mėlynių) baisiausiai ištino.

Netrukus su arkliais suvažiavo atvaryti aplinkinių vienkiemių ūkininkai - kaimynai, visi dori, gerai pažįstami žmonės, kurie turėjo išvežti iš klojimo šieną. Dirbdami jie girdėjo ir matė girtų skrebų šėliojimą, bet patys, deja, buvo bejėgiai kuo nors padėt, nedrįso į jų pusę net pažiūrėt, net žodžio ištart. Mat gerai žinojo, kad tokiais atvejais privalo „nieko nematyt ir negirdėt“, nes kitaip būtų aprėkti ir patys sumušti - gavę šautuvo buože į nugarą.

Staiga kažkuris iš skrebų riktelėjo: „Бандит!“(„Banditas!”), - mat pamatė keliuku einantį besislapstantį nuo kariuomenės jaunuolį iš jų kaimo. Keikdamiesi, šaudydami, šaukdami: „Стой!“(Stok!), jie ėmė jį vytis, bet nei pavijo, nei pašovė, nes visi buvo girti.

Pamatę keliu iš Pušaloto geležinkelio stoties einančius žmones, vėl, rusiškai šaukdami: „Стой!“, nubėgo ir atsivarė juos į sodybą. Susėdę „kaip tikri načialninkai“ (viršininkai) už stalo, vaizduodami prieš kaimiečius savo „mokytumą ir aukštą kultūrą“, šnekėjo pusiau rusiškai, pusiau lietuviškai, kabinėjosi prie visokiausių smulkmenų, ilgai vartė ir „nustatinėjo“ dokumentų „tikrumą“.

Tuo metu šeši partizanai, tarp jų ir sūnus Petras, slėpėsi tvarte, tarp lubų įrengtoje slėptuvėje, ir viską girdėjo. Jie turėjo išgyventi didžiulę įtampą, pyktį, skausmą, kančią, girdėdami kankinamų jiems artimų žmonių šauksmus, aimanas, atsispirti pagundai, pasiėmus ginklus, šokti iš slėptuvės ir stoti į kovą – „ištaškyti”girtus stribus. Tačiau tai sustabdė ne baimė, o blaivus protas, nes kitą dieną atvykę skrebai ir rusų kareiviai už tai būtų žiauriai atkeršiję: iššudę likusius šeimos narius, sudeginę namus.

Skrebai išsivedė du arklius, tris karves, „savo reikmėms“ nusišovė ir įsivertė į roges dvi kiaules, išsivežė šieną, grūdus, dalį ūkio inventoriaus: plūgus, akėčias, sėjamąją, net kastuvus, šakes ir kt.

Jiems su triukšmu „išgarmėjus," Valerija įbėgo į klojimą - tėvelis gulėjo leisgyvis, baisiai sumuštas, kruvinas, sulaužytais šonkauliais, vos pakvėpuodamas, savo jėgomis jau nebepasikėlė.

Įbėgus į trobą, mamą rado gulinčią lovoje. Ji, atrodė, miegojo ir garsiai knarkė. Valerija net pyktelėjo - šeimoje didžiausios nelaimės, o ji ramiausiai miega. Pabandė ją žadinti, šaukė, judino, bet mama neatsibudo. Jos smilkinyje buvo matyti nubrozdinta oda, matyt, nuo šautuvo buožės smūgio.

Įbėgusi į tvartą, ji pasilipo ant gardo ir, šaukdama, ėmė daužyti į slėptuvės dureles. Tuoj pro slėptuvės angą žemyn nušoko brolis Petras ir kiti partizanai. Jie atsargiai įnešė tėvelį į trobą ir paguldė ant lovos. Būrio vadas Antanas Stankevičius-Bijūnas priėjo prie mamos ir tarė: „Ji nemiega, ji miršta!" Šitaip ir atsitiko – netrukus mama mirė, taip ir neatgavusi sąmonės.

Bažnyčios klebonas, bijodamas sovietų valdžios nemalonės, be mirties pažymos mamą laidot atsisakė. Pumpėnų vls. milicijos skyriaus pasų stale dirbo tik skrebų šeimų nariai arba jų giminės, todėl irgi negalėjai pasakyt, kad ją užmušė stribai. Šie būtų lengvai išsigynę, valdžia jais patikėtų, o paprastą žmogų apkaltintų „tarybų valdžios šmeižimu", pritaikytų baudžiamąjį straipsnį ir šis atsidurtų kalėjime.

Apibintuota galva, rankšluosčiais apvyniota krūtine, rogėse gulintį ir nepasikeliantį tėvelį giminės nuvežė į Pumpėnus paliudyti mirties priežastį. Jis pasų stalo viršininkei ir sako: „Nežinau kodėl - mirė ir viskas!" Taip mirties pažymoje ties grafa „mirties priežastis" buvo padėtas brūkšnelis.

Per Mortos Dūdienės „pagrabą" (šermenis) susirinko daug giedotojų, kaimynų, giminių. Brolis paprašė nakčiai užuolaidą palikti atitrauktą, nes jis nori paskutinį kartą pamatyti mamą.

Valerijos veidas buvo ištinęs, su didžiulėmis mėlynėmis, randai veide liko visam gyvenimui. Tai buvo tik sovietų valdžios vykdyto teroro pradžia. Vėliau šeima prarado viską, ką turėjo, buvo priversta palikti namus ir slapstytis.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Pasala prie Puodžiūnų kaimo

1946m. birželio 9 d., per pačias Sekmines, į Puodžiūnų kaimo pradinės mokyklos salę vietinė valdžia suvarė ūkininkus - buvo organizuojamas susirinkimas, į kurį turėjo atvykti partiniai bei sovietiniai aktyvistai bei „visokio plauko“ agitatoriai-propagandistai, žadantys žmonėms „šviesų komunizmo rytojų”.

Važiuojant keliu nuo Pumpėnų, prieš Puodžiūnų kaimą yra krūmais ir viksvomis apaugęs slėnis. Žaliosios rinktinės, Vyčio būrio partizanai šioje pasalai labai tinkamoje vietoje ir „suruošė jiems svetingą sutikimą“. Nusileidus „pastotėms“ su skrebais į slėnį, kirto jiems „kryžmine ugnimi“ iš abiejų kelio pusių. Šie panikoje kartu su vežėjais sukrito į pakelės ravus (griovius). Pasibaidę arkliai, žvengdami stojosi piestu, laužydami ir išsinerdami iš ienų, niekieno nebevaldomi metėsi į laukus, tolyn nuo šaudymo. Tada partizanai kirto iš automatų ir kulkosvaidžių išilgai griovio. Skrebai, apimti paniškos baimės, net nepasipriešino, turbūt nepaleido nė vieno šūvio. Žuvo penkiolika skrebų ir aktyvistų, laimei, nenukentėjo nei vienas vežėjas. Gyvi paspruko tik paskutiniame, atsilikusiame vežime važiavę stribukai, išsisuko nuo bausmės ir viena komjaunuolė - apsimetė „išvaryta su pastote“ vežėja.

Partizanai susirinko nukautųjų ginklus, susėdo į A.Pulmicko vežimą ir dainuodami nuvažiavo Žaliosios girios link. Praėjus kelioms dienoms šeimininkas po nakties rado kieme arklį su vežimu - partizanai jį grąžino.

Ūkininkai, sužinoję, kad skrebams buvo „gerai iškarštas kailis“, labai apsidžiaugė, o pusseserės Valerija ir Pranutė Dūdaitės, kurių broliai buvo partizanai, iš džiaugsmo net pasibučiavo. Žmonės ta proga sukūrė net dainą, kurios iki šių dienų išliko tik vienas posmas:

Per didžiąsias Sekmines
Pro Puodžiūnų eglines
Surengė stribukams pietus,
Pavaišino kulkų lietus...

Liūdėjo tik du rusų kaimai - Gegabrasta ir Toliūnai. Iš jų tarpo daug kas buvo išėję į skrebus arba tapę sovietiniais „načialnikais“ (viršininkais), tad bijojo, kad dabar jų niekas nebeapgins.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Papiškių tiltas

Papiškių kaime per Lėvens upę stovėjo medinis tiltas. Tai buvo pusiaukelė tarp Pumpėnų ir Pušaloto - į abi puses po tris kilometrus kelio. Žmonės, Pušaloto mst. geležinkelio stotyje išlipę iš traukinio, grįždami namo eidavo per šį tiltą į Pumpėnų miestelį ir aplinkinius kaimus. Pumpėnų skrebai tamsoje, o ypač rudenį, kada anksti temsta, ant tilto jau laukdavo pargrįžtančių keleivių: juos apmušdavo, apspardydavo, atimdavo pinigus, laikrodžius, drabužius, maisto produktus, nuaudavo batus. Žmonės skųsdavosi skrebams, kad „banditai apiplėšė“, tačiau šie iš jų tik pasijuokdavo.

Pumpėnų vls. skrebų būrio vadu buvo jaunas rusas, NKVD leitenantas. Nesiliaujant skundams, kad ant Papiškių tilto „rabavoja“ (plėšia) žmones, jis pasiėmė į pagalbą keletą patikimų skrebų ir nutarė tai patikrint.

Sutemus atvažiavo su mašina, sustojo už namo kampo, pasislėpė ir laukia, kada pasigirs pagalbos šūksniai. Koks buvo jo nustebimas, kai „plėšikaujantys banditai“ pasirodė esą trys jų būrio „liaudies gynėjai“. Vienas iš jų buvo J.Jusys, kitų pavardžių Greitutė jau nebeatsimena. Vis dėlto skrebai už plėšikavimus gavo nors simbolinę bausmę - buvo nuteisti po trejus metus kalėti.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Skrebų suktybės

Dauguma skrebų buvo morališkai degradavę „elementai.“ Tarybų valdžia už jų tarnystę pirmus metus pinigų visai nemokėdavo, todėl vogti ir plėšti ūkininkus nedrausdavo. Nuo 1945m. rugpjūčio jiems pradėtos mokėti algos (300 rublių per mėnesį), o už nužudytus partizanus papildomai gaudavo dar ir premijas. Tačiau vogimo, suktybių įpročiai buvo tokie gajūs, taip įsišakniję, kad ir toliau tęsėsi. O kokie plėšimai vykdavo turto konfiskacijų, trėmimų metu, sunku net apsakyt. Tarp žmonių nuolat, be perstojo, sklisdavo įvairiausios kalbos apie jų žulikystes.

Skrebai už nušautą partizaną ar nužudytą besislapstantį beginklį žmogų, kurį atvežtdavo ir paguldydavo „kaip banditą“ miestelio aikštėje, gaudavo premiją - 25 červoncus (250 rublių). Tuo metu tai būdavo dideli pinigai, kuriuos paprasti žmonės uždirbdavo

labai sunkiai. Negana to, kad skrebai nuaudavo partizanams batus, geresnes kelnes, kuriuos patys ir nešiodavo, jie buvo sugalvoję ir kitokių pasipelnymo būdų.

Visi aplinkinių valsčių skrebai buvo „to paties lizdo paukščiai" - vagys, girtuokliai ir sadistai. Kad „susikombinuotų" pinigų pijokystėms (išgertuvėms), kelių kaimyninių valsčių skrebai buvo sugalvoję paprastą, bet sovietinei valdžiai labai būdingą suktybę -prirašymą, t.y., pinigų gavimą už neatliktą darbą. Vasarą to padaryti nebuvo galima, bet žiemos metu, kada sušalęs negyvo žmogaus kūnas ilgai negenda, jie elgdavosi pagal seną, laiko išbandytą schemą.

Atvežęs į miestelio aikštę žuvusį partizaną, jį nušovęs skrebas gaudavo, kaip ir priklauso, premiją. Kelias paras palaikę žuvusįjį ant grindinio, sušalusį kūną naktį nuveždavo ne užkasti, o slapta perduodavo kito valsčiaus skrebams. Šie vėl, tartum per „susišaudymą," nukauto partizano kūną paguldydavo miestelio aikštėje. Dabar jau vienas iš vietinių stribukų pasiimdavo premiją. Juk dažniausiai partizanų kūnai likdavo neatpažinti, o NKVD karininkai skrebus tokiais atvejais „už kovingumą" tik pagirdavo: „Nušovei, tai ir gerai, „молодец!" (šaunuolis).

Pasigėrę skrebai, norėdami pasigirti savo „gudrumu", tokią paslaptį žmonėms patys ir atskleidė. Juk jiems gėdos, moralės principai negaliojo - tai buvo barbariško blogio, šėtono samdiniai.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Rusų ubagai (elgetos)

1944m. vasarą praūžus Rytų frontui, į Lietuvą plūstelėjo rusų ubagai. Jie iš Rusijos į Panevėžio geležinkelio stotį atvažiuodavo traukiniais, kai kurie net susėdę ant vagonų stogų, o iš ten plačiai išplisdavo po apylinkes, pasiekdami net tolimiausius užkampius. Jie prašydavo duonos, mėsos, drabužių, imdavo, ką tik duodavo.

Tuo metu ūkininkas Kazimieras Dūda ir jo dukra Valerija (Greitutė) namuose jau nebegyveno, slapstėsi, tačiau šeimininkas nakties metu kartais užeidavo į sodybą - negalėdavo atsispirti gimtų namų traukai. Jis visada nešiodavosi ginklą, septinto kalibro „valteriuką". Kartą, jau sutemus, pro namų langą pastebėjo švieselę. Atsargiai pravėrė namų duris ir nustebo - nuolankiai sukryžiavusi ant krūtinės rankas, priešais ant kelių klūpojo rusė ubagė ir maldavo: „Хозяин, прости!" („Šeimininke, atleisk!"). Ant grindų, pasikloję šiaudų, miegojo trys jos mažamečiai vaikai, kambaryje blausiai degė

savadarbė spingsulė - į išskaptuoto buroko vidų buvo pripilta lajaus, įdėtas ir uždegtas vilnonis siūlas. Tėvelis jai ir sako: „Nebijokit, gyvenkit sau ramiai, juk namai ir taip tušti.“ Ji pavaišino tėvelį šviežių, tik vandenyje virtų kopūstų sriuba.

Tėvelis labai ilgėjosi savo namų ir, nepaisydamas pavojų, kartas nuo karto vis juose apsilankydavo. Kartą einant namo Palėveny, prie upelio, susitiko po tarnybos rusų kariuomenėje sugrįžusį kaimyną Kostą Stankūną. Pasisveikino ir nuėjo. Naktį sodybą „užgriuvo“ skrebai. Tėvelis vos spėjo pasislėpti po laiptais, o tie, pasišviesdami tik degtukais, darydami kratą jo nepastebėjo. Visą tą laiką rusė jiems kartojo: „Нету хозяина, нету, не ищите!“ („Nėra šeimininko, nėra, neieškokite!“).

Kitą kartą eidamas į namus vėl sutiko tą patį K. Stankūną. Išsitraukė savo „valteriuką“ ir sukomandavo: „Stok! Nė iš vietos! Šausiu!“ Tas sako: „Dėde, pasigailėk, nešauk!“ -„Ko čia vaikštai!? Ko ieškai!? Eik ir neatsigręžk, kad daugiau čia tavęs nebematyčiau! Sutiksiu dar kartą - nušausiu!“ - pagąsdino šnipą tėvelis.

Iš tiesų ir tėvelis, ir rusė ubagė buvo to paties brutalaus režimo aukos, todėl labai gerai vienas kitą suprato. Ji su savo vaikais Dūdų namuose pragyveno apie metus laiko, paskui, matyt, grįžo į Rusiją.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Šaltakraujiškas poelgis

Kazimieras Dūda slapstėsi, tačiau kartą net dienos metu surizikavo aplankyti savo namus. Išlindęs iš Palėvenės krūmų, per lauką pasuko link sodybos. Tačiau, pasirodo, būta pasalos - prie jo, šaukdami: „Стой!“(Stok!), jau bėgo atstatę šautuvus trys skrebai. Tėvelis buvo ne iš bailiųjų, niekada nepamesdavo galvos. Jis susikišo pirštus į burną, šaižiai sušvilpė ir, atsigręžęs į krūmus, mostelėjo ranka, tartum kviesdamas sau pagalbą. Skrebai, pamanę, kad tuoj iš krūmų iššoks partizanai, kaip zuikiai puolė į skirtingas puses.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Ištrėmimas

Apie tai, kad veš, bus trėmimas į Sibirą, pirmiausia gandus tarp gyventojų paskleisdavo NKVD agentai. Žmonės pradėdavo slėptis: pasiėmę maisto, patalynę, į vežimus susodinę vaikus, važiuodavo nakvoti į miškus, pas atokiau gyvenančius „biednesnius" ūkininkus ar giminaičius. Gandai vis kartodavosi, o trėmimai neįvykdavo. Galų gale netikrų gandų išvarginti žmonės nutardavo nebesislėpti ir, kas bus, tas bus, rizikuodavo pasilikti namuose. Štai tada naktį ir užgriūdavo trėmėjai.

1948m. gegužės mėn. pas ūkininką Kazimierą Dūdą nakčiai slėptis nuo trėmimo ateidavo netoliese gyvenęs brolis Mataušas (Matas) su vaikais - Pranute, Terese, Benediktu ir Gracijonu, bei pas jį tuo metu apsistojusiu broliu Mykolu. Kiti trys jo vaikai - sūnus Vytautas, dvi dukros - Emilija ir Elena, jau buvo suimti, nuteisti ir kalėjo Sibiro lageriuose. Toje pačioje tvarte įrengtoje slėptuvėje kartu slėpdavosi ir tėvelis. Naktį permiegoję, ryte apsidairydavo ar nėra pavojaus, ir, jei būdavo ramu, eidavo į namus dirbt. Miegoti slėptuvėje, aišku, būdavo nepatogu, tad kartą dėdė Mataušas ir sako: „Pavargau, nusibodo, šiandien nebeateisiu, reikia savo namuose išsimiegot!"

Tą naktį Mataušo sodybą ir apsupo – skrebai pradėjo daužyt į duris, o įėję pasakė: „Ruoškitės, jūs išvežami!" Jo brolio Jono Dūdos, daktaro, dirbusio Pumpėnuose, žmona naktį atbėgo pranešti apie prasidėjusį trėmimą, tačiau, deja, pavėlavo - buvo skrebų sulaikyta, turėjo sėdėti ir laukti, kol šeimą išveš.

Mataušo žmona labai sunkiai sirgo, karščiavo. Skrebai tarpusavyje ir šneka: „Kam ją vežt - vis tiek numirs, tik kad labai geroje lovoje guli!"

Rusų kareiviai, pasirodo, buvo daug geresni už skrebus. Mataušas pradėjo jų prašyti, kad paliktų prie motinos nors mažiausią dukrelę, septynmetę Teresėlę - bus kas motinai ir duonos, ir vandens paduoda. Jam padėjo įkalbėti ir atėjusi brolio Jono žmona, gerai mokėjusi rusiškai. Kareivėliai, kaip vėliau paaiškėjo, mergaitės ir neįrašė į tremiamų sąrašą, bet tuo metu jos paleisti negalėjo - bijojo, kad neįskųstų skrebai. Jie net stebėjosi - už ką tokią gražią, tvarkingą šeimą tremia.

Buvo leista pasiimti tik tiek daiktų, kiek kiekvienas paneša. Iš tikrųjų trėmimo instrukcijos šeimai leisdavo pasiimti iki 1000-1500 kg sveriantį krovinį - daiktų, drabužių, maisto atsargų, tačiau skrebai to neleisdavo, o išvogdavo, išsidalydavo patys. Kubile buvo užraugta tešla, dėdė Mataušas paprašė, kad leistų išsikepti duoną, tačiau skrebai neleido atsinešti malkų - teko laužyti taburetes ir iš jų kurti ugnį. Vis tik iki auštant duona jau buvo apkepusi.

Į Pumpėnų miestelį atvežė arkliniais vežimais - „pastotėmis". Visus tremiamuosius suvarė į turgelio aikštę, apsupo, su niekuo bendrauti nebeleido. Pranutės draugės,

seserys - Julija, Kastytė ir Angelė Petkevičiūtės - priskynė pavasarinių gėlių puokštę ir metė jai atsisveikinimui.

Paskui tremiamas šeimas mašinomis nuvežė į Panevėžio geležinkelio stotį. Ten tikrinant tremiamųjų sąrašus, dideliam šeimos džiaugsmui, paaiškėjo, kad rusų kareivėliai į sąrašus neįtraukė mažosios Teresėlės. Ji buvo paleista ir naktį pėsčia parėjo 24 km kelią iki namų.

Skrebai visą namuose likusį turtą išvogė, išplėšė, išdraskė, sergančią Mataušo žmoną išmetė ant grindų ir išsivežė jiems patikusią lovą. Atėjusios geradarės kaimynės nepaliko jos bėdoj - kasdien atnešdavo išvirusios sriubos, duonos, ką nors iškepdavo. Motina pasveiko, liko gyva.

Šeima buvo ištremta į Buriat Mongoliją. Jau pirmaisiais tremties metais nuo bado, šalčio ir sunkaus darbo mirė abu broliai - Mataušas ir Mykolas. Abu nepilnamečiai sūnūs - Benediktas ir Gracijonas -greit pradėjo savarankiškai užsidirbti sau duoną - tapo traktorininkais miškų ūkyje.

Lyg tyčia, tą pačią naktį ir Kazimieras Dūda nutarė neiti į slėptuvę, o išsimiegoti namuose. Naktį pasigirdo garsus beldimas į duris ir komanda: „Atidaryk duris, milicija!“ Tuoj į vidų sugarmėjo trėmėjų komanda ir liepė ruoštis į tolimą kelionę. Tačiau tėvelis nieko į kelionę pasiimti ir negalėjo, nes namuose jokių daiktų nebeturėjo, tik kailinukus, kuriais buvo apsirengęs. Du iš trėmėjų, darbininkai iš Panevėžio cukraus fabriko (savanoriai už tai gaudavo, berods, 10 rublių), žiūrėdami į jį net pravirko iš gailesčio. „Eik, - sako, - ir ieškok, gal dar ką nors rasi!“ Tėvelis nuėjo į iš akmenų sumūrytą rūsį. Jo gale buvo mažas langelis. Jį pradaręs, pirma iškišo pro angą kailinukus, o paskui išlindo ir pats. Atbėgęs iki patvinusio Lėvens, nusirengė nuogas ir, viena ranka laikydamas rūbus, net jų nesušlapinęs (mat buvo geras plaukikas), perplaukė per upelį į kitą pusę. Apsirengęs, greit nudūmė į Virbinių mišką. Kol trėmėjai patriko, ėmė jo ieškot, nors ir rado per šalną žolėje paliktas pėdas, bet jos jau buvo ataušusios. Taip tėvelis išvengė tremties, o besislapstydamas pas žmones, sulaukė ir Stalino mirties, po kurios prasidėjo politinis atšilimas, nors ir laikinas.

Trėmimai – tai masinės etninio valymo operacijos, vykdytos sovietinio okupacinio režimo represinių struktūrų - NKVD/NKGB, aktyviai talkinant partiniam-sovietiniam aparatui, skrebams. Juos vykdydama, okupacinė valstybė siekė šių politinių strateginių tikslų: 1. sunaikinti lietuvių tautos pilietinę-patriotiškąją, aktyviąją, sąmoningąją, mąstančiąją dalį, jos dvasinį-intelektualinį potencialą, pakirsti tautinio pasipriešinimo šaknis. 2. Sukelti visuomenėje visuotinę baimės, įtarumo, nepasitikėjimo atmosferą, sunaikinti solidarumo jausmą, priversti ją nesipriešinant, aklai paklusti sovietų vykdomai politikai. 3. Sunaikinti tautos savimonę, jos idėjinę-kultūrinę-dvasinę tapatybę, krikščioniškąją-tautinę ideologiją kaip vertybinį pamatą jos išlikimui. 4.Vykdyti

kolonizacinę politiką: iškeldinti iš istorinių, etninių žemių, pakeičiant visuomenės tautinę sudėtį, lietuvius ir jose, vykdant asimiliaciją, rusinimą, apgyvendinti kolonistus.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Skrebų viešpatijos galas

1953-54m., po Stalino mirties, skrebų skaičius valsčiuose ėmė staigiai mažėti - jie tarybų valdžiai tapo nebereikalingi, atėjo jų viešpatijai galas. Tai daugeliui skrebų virto tikra tragedija. Anksčiau jie buvo tikri „galiūnai", „načialnikai" (viršininkai), su niekuo nesiskaitė - galėjo bet ką primušt, užmušt, apiplėšt, apvogt, niekas jų nedrausmino. Jeigu rasdavo besislapstantį, jį, savo malonumui, ne nušaudavo, o užmušdavo, patys buvo ir teisėjai, ir nuosprendžių vykdytojai. Vogdami ir plėšikaudami jie, jų šeimos ir net giminės puikiausiai gyveno - turto turėjo „per akis". Valdžios įsakymu vykdomų konfiskacijų, rekvizicijų, kratų, trėmimų į Sibirą metu jie būdavo viešpačiai: viską grobė, vežė į namus, dalinosi tarpusavyje. Apie juos buvo sukurta daug pajuokiančių eilėraščių:

Kaiman nuvažiavę,
Ardo, plėšia skrynias,
Užantin jie kiša
Kojines šilkines.
Ramta drylia oilia
Ramta drylialia,
Kaipgi jie nevogs,
Dabar jų valia.

Tiksi laikrodukas
Tiku, tiku, tiku,
Jis labai patiko
Vagiui bolševikui.
Ramta drylia oilia
Ramta drylialia,
Kaipgi jie nevogs,
Dabar jų valia.
Eina komunistas.

Brezentiniais batais,
Degtukų dėžutėj
Ieško automato.
Ramta drylia oilia
Ramta drylialia,
Kaipgi jie nevogs,
Dabar jų valia...

Kai baigėsi skrebų laikai, daugelis jų buvo priversti eit dirbti su tais, kuriuos dar neseniai jie terorizavo, apvaginėjo, mušė. Tai buvo jiems didžiulis pažeminimas: keli Pumpėnų skrebai net pasikorė, kiti pasidarė kitokį galą, dar kiti bėgo, lėkė iš savo krašto kuo toliau, kur niekas nepažįsta - į Klaipėdą, Šilutę, Priekulę ir kt. Likę tapo tuo, kuo ir buvo anksčiau - tinginiais, girtuokliais, vagimis, paprastais juodadarbiais. Buvęs žiaurus skrebas P.Balčiūnas, kažkada vaidinęs didelį „načialniką“ (viršininką), tapo kolūkio piemeniu, ganė karves. Kitas skrebas, pravardžiuotas „Cvieku“ (Vinimi), nes buvo ilgas, plonas, kaip kuolą prarijęs, irgi nebesurado gyvenime vietos - abu jie pasikorė. Žmonės iš jų juokėsi, tyčiojosi, visai nebesiskaitė.

Kazimieras Dūda buvo drąsus, turintis puikų humoro jausmą žmogus. Vienam buvusiam skrebui jis pasakė kažką įžeidžiančio. Tas išdidžiai atsakė: „Cha, aš tavęs nebijau!“ Tėvelis jam atsakė: „Pabučiuok senam velniui į uodegą, trejus metus ne tik manęs, bet ir vilko nebijosi!“

Pati tarybų valdžia juos išmetė į šiukšlyną, nes nebebuvo kur jų dėt, jie jau buvo atlikę savo „juodą darbą.“ Juk didžioji dauguma jų buvo mažaraščiai, žemo intelekto, morališkai degradavę, nieko nesugebantys. Net ir tie, kurie buvo paskirti „mažais viršininkėliais“, ilgai neišsilaikė - paprasčiausiai nieko nemokėjo, nesugebėjo, gėdingai, kaip buvo įpratę, apsivogdavo. Jie buvo tinkami tik okupacijos įtvirtinimo metu kaip uolūs žiauriausių nurodymų vykdytojai, ištikimiausi okupantų talkininkai, laikinai užpildę „valdžios vakuumą“. Tik pavieniai, šiek tiek gudresni skrebai, tapo kolūkių pirmininkais ar perėjo dirbti į miliciją, atsinešdami ten ir stribiškas tradicijas, retas kuris padarė aukštesnę karjerą.

Pagal ryšininkės Valerijos Konstancijos Dūdaitės-Greitutės (Užkuraitienės) atsiminimus.

Sušaudytas kryžius (ir Dievo bausmė)

Šią istoriją pirmąsyk išgirdau iš savo tėčio Kazio Patamsio, praėjus nuo šio įvykio maždaug 25-30 metų. Pokario metais tai buvo ne tik Troškūnų, bet ir aplinkiniuose Raguvos, Taujėnų, Kavarsko valsčiuose plačiai nuskambėjusi, aptarinėjama, perduodama iš lūpų į lūpas su įvairiausiomis detalėmis bei pagražinimais istorija.

Mes kažkokiais tai kasdieniniais darbo reikalais buvome atvažiavę į Degsnių k. apylinkes ir netoli Parojaus kalno, ant Traupio - Troškūnų vieškelio sustabdę motociklą, kažkieno belaukdami šnekučiavome. Tėtis man parodė į pakelėje stovintį medinį, niekuo iš kitų neišsiskiriantį kryžių ir pradėjo pasakoti šioje vietoje prasidėjusią šiurpią istoriją. Šiais laikais atsivėrus archyvams, apie ją galima papasakoti dar išsamiau.

Tai atsitiko 1947m., vėlų rudenį. Troškūnų skrebai, kaip dažniausiai ir būdavo, pėsčiomis, kad pakliuvę į partizanų pasalą mažiau nukentėtų, pasiskirstę mažomis grupelėmis po 2-3 žmones, ėjo vieškeliu į Traupio pusę. Ar tai iš nuobodumo, ar iš kvailumo vienam iš jų - Lionginui Petrauskui, kilusiam iš Troškūnų mst., praeinant pro pakelės kryžių trenkė į galvą mintis „parodyti savo akies taiklumą"- peršauti Nukryžiuotąjį Kristų. Jis apie savo sumanymą paskelbė garsiai, keli skrebai tam nepritarė, tačiau dauguma neprieštaravo - žiūrėjo į jį šypsodamiesi, galvodami, kad šis tik pajuokavo, laukdami, ar tikrai išdrįs. Tas prisitaikė ir iš rusiško automato paleido seriją, perkirsdamas Nukryžiuotąjį pusiau. Po to rusiškai biauriai nusikeikęs, ištarė: Cha-a-a, peršoviau Dievą per pusiaują – perpus! Jeigu Jisai toks Visagalis, tegul ir mane taip peršauna! (iš tikrųjų buvo pasakyta daug grubiau ir šlykščiau, viešai nevartojamais žodžiais).

Praėjus kelioms savaitėms, 1947m. gruodžio 6d., tamsiu paros metu, į Vidugirio k. esančią ūkininko Zigmo Kazlausko sodybą užėjo Troškūnų vls. skrebų būrys. Vienas iš jų, L.Petrauskas, kaip pats aršiausias, ėmė kumščiu baladoti, daužyti trobos duris, šaukdamas: Atidaryk duris, milicija!

Lyg tyčia pas šeimininkus buvo atėję trys partizanai, vienas iš jų – Albinas Milčiukas – Tigras, patyręs karys, kovojęs Rytų fronte vokiečių Vermachto daliniuose, o mobilizuotas į rusų kariuomenę, dalyvavęs Karaliaučiaus miesto-tvirtovės puolime, buvęs sužeistas. Jis buvo „vėtytas ir mėtytas", šaltakraujiškas, drąsus, niekada pavojingose situacijose nepasimetantis vaikinas.

A.Milčiukas-Tigras tyliai įėjo į priemenę, pasiklausė ir iš rusiško „diskinio" automato „patraukė" skersai per duris ilgą seriją, pataikydamas skrebui tiesiai į pusiaują, į apatinę pilvo dalį. Už durų pasigirdo baisus staugimas, vaitojimas su rusiškų

keiksmažodžių „priedais", skrebai, ieškodami priedangos, puolė slėptis, o sąmyšiu pasinaudoję partizanai spėjo iššokti pro langą ir laimingai pasitraukė.

Sužeistas į vidurius skrebas, kentėdamas didžiulius skausmus, su „pastote"(arkliniu vežimu), kratant per kelio duobes, buvo atvežtas į Troškūnų ligoninę. Taip besikankindamas ir mirė, tačiau mačiusių pasakojimais, ir prieš mirtį jo paskutinis ištartas žodis buvo rusiškas keiksmažodis.

Po ilgų tardymų ir kankinimų sodybos šeimininkas Z. Kazlauskas 1948m. liepos 21d. buvo nuteistas 8 metus kalėti Sibiro lageriuose.

Tai tokia buvo ši plačiai nuskambėjusi istorija apie skrebą – morališkai degradavusį, žiaurų, ,,netašytą" stuobrį, kuris iš kvailumo pabandė pasigalynėti su Dievu ir buvo Jo nubaustas.

Parašyta remiantis K. Patamsio pasakojimais bei LGRCT vyr. istoriko G. Vaičiūno surinkta archyvine medžiaga bei liudininkų prisiminimais.

Sovietų represinės struktūros. Rusijos Federacijos Baudžiamojo kodeksas įvedimas Lietuvoje. NKVD- NKGB tardymo metodika. Baudžiamosios bylos: jų sudarymo technologija bei istorinis patikimumas.

Lietuvių tauta, tarpukario laikotarpiu (1918-1940m.) taikiai, dorai, kūrybingai dirbusi, tik pati, savo jėgomis, per trumpą laiką pasiekusi didžiulių ekonominių, ūkinių, švietimo, kultūrinių laimėjimų, katalikiškai išauklėta, iki tol ramiai gyvenusi, jau pirmosios (1940-41m.), o nuo 1944m. - ir antrosios sovietinės okupacijos metu susidūrė su jos sąmonei, moralei, kultūrai visiškai svetima, sadistiškai iškrypėliška, atpalaiduota nuo bet kokių žmogiškos moralės principų Sovietų Sąjungos represine jėga. Ji buvo sudaryta iš dviejų žinybų - NKVD ir NKGB , o 1944-45m. - ir su pagarsėjusia žiaurumu karine kontržvalgyba „Smerš". Jose darbavosi didžiulį represinės, teroro, tardymo, žvalgybinės bei kontržvalgybinės veiklos patirtį turintys čekistai, praėję Rusijoje liūdnai išgarsėjusios Čeka (Ypatingoji komisija) mokyklą. Po 1917m. bolševikų įvykdyto Spalio perversmo vykusiame pilietiniame kare jie visas šitas priemones jau buvo išbandę ant savo piliečių galvų, vykdydami masinį „raudonąjį terorą", slopindami valstiečių sukilimus, nacionalinius judėjimus, fiziškai, kaip socialinę klasę, naikinę

rusų visuomenės elitą (buržuaziją). Jie sukūrė ir komunizmo statybai naudotą nemokamą kalinių darbo jėgą – milžinišką, Šiaurės Europos užpoliarę ir visą Sibirą kaip voratinklis apraizgiusią Gulago konclagerių sistemą (juose kalėjo iki 20 mln. žmonių), kurią pastoviai papildydavo vykdydami masinius suėmimus, valymus, trėmimus. 1932-33m. Ukrainoje, siekdami galutinai pakirsti ukrainiečių tautos pasipriešinimą, Stalino nurodymu jie suorganizavo garsųjį Holodomorą (badmetį), per kurį žuvo 7-10 mln. jos gyventojų. 1936 - 39m. Sovietų Sąjungos čekistai, kaip patyrę „nematomo karo" specialistai, kariniai patarėjai, dalyvavo Ispanijos pilietinimae kare – gen. Franko kariuomenės užnugaryje vykdė žvalgybą, diversijas, išpuolius. Stalino nurodymu 1937m. NKVD pradėjo masinius sovietinio - partinio aparato ir kariuomenės vadovaujančio sąstato valymus: vyko masiniai suėmimai, žiaurūs tardymai. Vieni suimtieji buvo sušaudyti , kiti, kuriems labiau pasisekė, pateko į Sibiro lagerius. 1937m. VKP (b) CK vadovybės nutarimu kankinimai tardant buvo oficialiai sankcionuoti ir rekomenduojami kaip vienas efektyviausių tardymo metodų.

Pagal 1922m. pasirašytą slaptą Rapalo sutartį, o paskui jį pakeitusį Molotovo – Ribentropo paktą bei draugystės (t.y., partnerystės) sutartį Sovietų Sąjungos NKVD dalijosi savo patirtimi ir, bendradarbiaudami su nacistinės Vokietijos slaptąja policija (Gestapu), padėjo jiems apmokyti ir sukurti konclagerių sistemą. 1940m. jie brutaliai, konvejeriniu būdu, sušaudė į nelaisvę patekusius lenkų karininkus – Lenkijos visuomenės elitą, kas istorijoje vadinama Katynės žudynėmis. 1939m., „išvaduojamojo žygio į Lenkiją" metu, okupuotose ir prijungtose prie Sovietų Sąjungos Vakarų Ukrainos ir Vakarų Baltarusijos teritorijose jie atliko „valymus" nuo „priešiškų elementų"- vykdė suėmimus, trėmimus, mirties nuosprendžius, fiziškai naikino šių tautų nacionalinį elitą.

1941m. kilus Vokietijos – Sovietų Rusijos karui, jie jau vedė žiaurią, bekompromisinę kovą prieš savo buvusius bendražygius, kartu dalyvavusius okupuojant Lenkiją – vokiečių karinę žvalgybą (Abverą) bei valstybės slaptąją policiją (Gestapą).

Ši trumpa apžvalga rodo, su kokia agresyvia, brutalia, nužmogėjusia, turinčią didžiulį revoliucijų, perversmų, karinių konfliktų, karų, partizaninės bei kontrpartizaninės kovos, pogrindinio, žvalgybinio darbo bei karinį patyrimą, profesionaliai, be jokių moralinių skrupulų veikiančia represine - žvalgybine sistema susidūrė lietuvių tauta, paprasti, taikūs žmonės, Lietuvos kaimo artojai.

Šiame skyriuje bus rašoma ir apie čekistų vykdytų tardymų metodiką, iškart primenant, kad Lietuvos piliečiai buvo teisiami ne pagal savo šalies, ne pagal valstybės - okupantės Sovietų Sąjungos, o pagal jos sudėtinės dalies - Rusijos Federacijos Baudžiamąjį kodeksą (tuo parodant, kad Sovietų Sąjunga ir Sovietų Rusija yra vienas ir tas pats), galiojusį Lietuvoje iki pat 1961 metų. Standartiškai lietuviai, kaip „liaudies priešai", būdavo teisiami pagal RF BK 58 straipsnio 14 punktų:

58 straipsnio punktai su trumpu nusikaltimų apibūdinimu[6]:

58-1. Kontrrevoliucinės veiklos apibrėžimas.

58-1a. Tėvynės išdavimas.

58-1b. Kariškio įvykdytas tėvynės išdavimas.

58-1v. Nepranešimas valdžiai apie šeimos nario – kariškio ruošiamą tėvynės išdavimą.

58-1g. Kariškio įvykdytas nepranešimas valdžiai apie ruošiamą ar įvykdytą tėvynės išdavimą.

58-2. Ginkluotas sukilimas, bandymas užgrobti valdžią.

58-3. Pagalba užsienio valstybei.

58-4. Pagalba tarptautinei buržuazijai nuversti komunizmą.

58-5. Užsienio valstybės skatinimas veiklai prieš SSRS.

58-6. Šnipinėjimas kapitalistų naudai.

58-7. Sabotažas kapitalistų naudai.

58-8. Teroristiniai aktai prieš sovietų valdžią.

58-9. Komunikacijų gadinimas kontrrevoliuciniais tikslais.

58-10. Antisovietinė propaganda ir agitacija.

58-11. Dalyvavimas antisovietinėse organizacijose.

58-12. Nepranešimas valdžiai apie kontrrevoliucinius veiksmus.

58-13. Veikla prieš darbininkų klasę caro ir pilietinio karo laikais.

58-14. Kontrrevoliucinis sabotažas.

Pagal šį straipsnį valstybės išdavimu, o taip pat kitomis veikomis, buvo kaltinami visi Lietuvos valstybės pareigūnai, valstybės tarnautojai, politikai, kariškiai, LŠS nariai ir kt. Jie vadinti politiniais kaliniais, daugybė jų buvo represuota, nuteista, sušaudyta. Buvo teisiamas, fiziškai naikinamas, pateko į Sibiro lagerius beveik visas Nepriklausomos Lietuvos valstybės politinis-ekonominis administracinis aparatas, labiausiai išsimokslinę, iškiliausi, didžiausią autoritetą visuomenėje turėję jos nariai: politikai, ministrai, diplomatai, administracijos darbuotojai, policijos, valstybės saugumo, teisėsaugos pareigūnai, kariuomenės karininkai, Šaulių sąjungos nariai (šauliai), mokytojai, tautinių, krikščioniškų, studentiškų visuomeninių organizacijų, net sporto draugijų nariai, skautai. Dar reikia pridurti, kad pagal Sovietų Sąjungos komunistų partijos ir jos politikos vykdytojos - NKVD – planus, buvo ištremtos, atsidūrė Sibire ir jų šeimos. Taip buvo vykdomas didžiulio masto ilgalaikis, daugialypis, labai tiksliai apibrėžtas strateginių represinių operacijų planas, turėjęs sunaikinti visą tautinį elitą, visą valstybės intelektualinę - organizacinę struktūrą, o, kartu su šeimomis, ir laisvos, nepriklausomos valstybės tęstinumą, įgytą istorinį - politinį patyrimą bei jo perdavimą ateitiems kartoms (istorinę atmintį). Atrodė taip, tartum Lietuvos nepriklausomos

valstybės kūrimas būtų buvęs didžiulis nusikaltimas prieš Rusiją. Kalėti į Sibiro lagerius - vergiškai dirbti svetimai valstybei - buvo išvežti 150807 kaliniai, kur didelė jų dalis nuo bado, šalčio ir nepakeliamo darbo žuvo, kiti buvo sušaudyti.

Baudžiamosios bylos mums yra svarbios tuo, kad dažnai jos būna vienintelis išlikęs apie tą laikotarpį, įvykį, organizaciją ar žmogų istorinis šaltinis, vienintelė informacinė medžiaga. Baudžiamoji byla – tai mūsų laikus pasiekęs NKVD-NKGB formalus, juridinis, rašytinis dokumentas, atitikęs visus to metu Rusijos Federacijos Baudžiamojo kodekso ir Sovietų Sąjungos įstatymus. Jis sudarytas iš tardymo protokolų (po kuriais yra tardomojo parašas), kaltinimo, tardymo (tardytojo klausimai), tardomojo atsakymų, liudininkų parodymų, tardomojo kaltės įrodymo bei prisipažinimo, patvirtinto parašu. Po to seka teismas ir bausmė. Atrodytų, viskas paprasta ir aišku. Tačiau jose slypi iš tų laikų paslėpti, užprogramuoti pavojai - visada iškyla klausimas, kiek jomis galima pasitikėti, kokie pavojai tyko, kaip su jomis teisingai dirbti, kad nepadaryti klaidų. Todėl būtina žinoti jų genezę, jų sudarymo metodiką, technologiją.

Bendra šioms byloms yra tai, kad jos visos parašytos naudojant brutalią tardymo metodiką: psichologinę prievartą, žiaurius kankinimus, šmeižtą, apgaulę, faktų falsifikaciją, bylų sufabrikavimą, panaudojant melagingus liudijimus ar parodymus. Tie, kas manė, jog atsivėrus archyvams sužinos objektyvią tiesą, labai klysta – juk juos rašė komunistine ideologija išauklėti, sovietiniam totalitariniam režimui ir NKVD/NKGB represiniams organams ištikimai tarnavę, tam specialiai atrinkti ir apmokyti žmonės - čekistai, kompartijos priešakinis, kovinis būrys. Visi jie, su mažomis išimtimis, buvo moraliniai degeneratai ir iškrypėliai, cinikai, sadistai. Juk visos dirbtinai sukurtos ir visuomenei prievarta primestos ideologijos yra psichopatinės, nenatūralios, prieštaraujančios pačiai žmogaus prigimčiai. Galima sakyti, kad čekistai visada ir kovojo su tiesa, bausdami už ją kovojančius žmones. Tad ji bylose dažnai būna labai giliai paslėpta, o melas – paviršiuje, todėl bet koks tyrėjo paviršutiniškumas, tik mechaniškas, be jokios kritinės, loginės analizės byloje minimų faktų surinkimas, tardymo metodikos neišmanymas – tai skaudžios klaidos. Tačiau suklysta ne tik jis, baisiausia, kad jis klaidina ir kitus žmones, visuomenę.

Nepriklausomai nuo lyties, ir vyrai, ir moterys, ir merginos, ir nepilnamečiai jaunuoliai, per tardymus būdavo žiauriai kankinami, mušami, taikant psichologinio - fizinio poveikio kombinacijas. Šiais būdais kartais būdavo siekiama visai skirtingų, dvejopų tikslų:

1. Prisipažinti dalyvavus antisovietinėje veikloje, išduoti savo kovos draugus.
2. Melagingai liudyti prieš save ir kitus žmones, prisipažinti įvykdžius nesamus, tardytojų sufabrikuotus, kaltinimus.

Čekistų (NKVD/NKGB) vykdomų tardymų metų kankinimai būdavo tokie žiaurūs, kad niekas iš suimtųjų negalėdavo būti tikras, kad juos atlaikys. „Padaryti išdavimų," nusitempti kartu su savimi į NKVD tardymo rūsius ir savo bendražygius, draugus, doram, giliai tikinčiam žmogui, katalikui, būdavo didžiulė, nepakeliama, baisesnė net už mirtį, nuodėmė. Nors jis likdavo visiškai vienišas nelygioje kovoje su šia galinga, brutalia, žmogų morališkai ir fiziškai gniuždančia represine sistema ir pagalbos, atrodytų, iš niekur negalėdavo sulaukti, tačiau turėdavo vieną slaptą, galingą sąjungininką, globėją, suteikiantį jam viltį, stiprinantį valią, padedantį iš paskutinių jėgų priešintis ir atsilaikyti – tikėjimą Dievu. Tik Jis pačiu sunkiausiu žmogaus gyvenimo momentu, šiam tapus visiškai beteisiam, pažemintam, sužvėrėjusio priešo kankinamam, užspeistam tarp mūrinių kalėjimo sienų, buvo vienintelė viltis, paguoda, jo dvasios įkvėpėjas, valios stiprybės šaltinis.

Todėl kamerose suimtieji kalbėdavo maldas, karštai, nuoširdžiai melsdami Dievo, kad padėtų atsilaikyti, nepalūžti, iškentėti kančias, suteiktų jėgų ištverti kankinimus, neišduoti savo draugų. Tai darydavo net anksčiau buvę silpnai tikintys ar net praradę tikėjimą žmonės. Juk gerai žinoma, kad ir apsupti bunkeriuose ar kitokiose beviltiškose situacijose atsidūrę partizanai, žinodami, kad pakliuvę gyvi į čekistų rankas bus žiauriai kankinami, reikalaujant išduoti draugus, patys, laisva valia, geriau pasirinkdavo mirtį nei nelaisvę - nusišaudavo arba susisprogdindavo. Čekistai tai skaitydavo operatyvine nesėkme, nes visada stengdavosi partizanus paimti gyvus – juk žuvusieji, kartu su mirtimi, nusinešdavo ir visas pogrindžio paslaptis. Net lageryje politkaliniai žinoję, kad vienas ar kitas iš jų tarpo tardymo metu neišlaikė, papasakojo, išdavė, per daug jo nesmerkdavo – patys suprato, kokie fiziškai ir morališkai žmogų laužantys metodai NKVD būdavo naudojami. Juk tas pats žmogus tomis pačiomis aplinkybėmis vieną kartą galėdavo atlaikyti, o kitą kartą – palūžti, o tam pakakdavo tik akimirkos dvasios silpnumo.

Ypač sunki dalia laukdavo tų partizanų ir jų ryšininkų, kurie gyvi pakliūdavo į čekistų rankas per kautynes, vykdydami kovines užduotis, užpuolus jų bunkerius, stovyklas. Taip pat tai liečia ir tuos, kurie, panaudojus „agentūrines kombinacijas" ir migdomuosius preparatus Neptun-20, slaptai, niekam nematant, būdavo KGB agentų-smogikų suimti. Pas partizanus galiojo griežta konspiracinė taisyklė – jei kovos draugas negrįždavo sutartu laiku ir vėluodavo 1-2-3 paras, būdavo skelbiamas pavojus ir skubiai keičiama dislokacija – paliekami seni bunkeriai, stovyklos ir persikeliama į kitas vietas, o ryšininkai laikinai pereidavo į nelegalią padėtį – pradėdavo slapstytis. Tačiau tai labai gerai žinojo ir MGB čekistai, todėl su tardymo priemonėmis, siekdami kuo greičiau išgauti parodymus, niekada nesiskaitydavo - svarbu būdavo rezultatas. Tuo pačiu suimtasis iš paskutinių jėgų stengdavosi atsilaikyti nors 3 paras, kol bendražygiai tapdavo saugūs.

Visa tai dažniausiai vykdavo valsčių NKVD skyriuose, kur čekistai, aktyviai padedami vietinių skrebų (kurie ir vertėjavo), pradėdavo pirminį tardymą. Jų metu būdavo naudojami tokie žiaurūs, sadistiški kankinimai, kad tai galima pavadinti tiesiog

„mėsmale": mušdavo, badydavo, laužydavo kaulus, degindavo. Negalime nepažymėt ir skrebų, kurių daugumą sudarė kaimo beraščiai, tinginiai ir moraliniai degradai, vaidmens. Norėdami įsiteikti rusų okupacinei valdžiai, jie taip uoliai darbuodavosi kumščiais, kojomis, lazdomis, šautuvų buožėmis ar kitomis parankinėmis priemonėmis, kad kartais net persistengdavo - kai kurie suimtieji būdavo sunkiai suluošinami, o kiti užmušami net nespėjus „sudaryti" jiems baudžiamųjų bylų. Šie žmonės tiesiog pradingdavo be pėdsakų. Tačiau ištikimi NKVD „juodadarbiai"skrebai savo nusikaltimus paslėpdavo – naktimis jų kūnus nuošaliose vietose slapta užkasdavo. Vien Kavarsko valsčiuje taip be jokios žinios pradingo 12 suimtų žmonių.

Iš valsčiaus suimtieji būdavo vežami į apskričių NKVD ir NKGB skyrių tardymo kameras. Jos dažniausiai būdavo rūsiuose, visada sausakimšai pripildytos suimtųjų. Pagal uteniškio, buvusio partizanų ryšininko Juozo Barisos - Vytenio prisiminimus, 1945m. birželį, per pačias Jonines, Panevėžio geležinkelio NKVD skyriuje į dvivietę tardymo kamerą buvo grūste sugrūsta net 13 suimtųjų. Jie turėdavo visą laiką stovėti, betoninės grindys buvo apsemtos purvinu, dvokiančiu vandeniu, tik sulaukęs savo eilės atsisėsdavo ant kelių kameroje esančių plytų ir, priglaudęs prie sienos galvą, iškart užmigdavo. Viduje būdavo karšta, tvanku, tamsu, trūkdavo oro, visą laiką stipriai dvokė slogia kūno prakaito, sušutusių drabužių bei šlapimo ir išmatų smarve. Visi buvo išsekinti, iškankinti nemigos, išbadėję, nesiprausę, dvokiantys, purvini, aptekę utėlėmis, iki žaizdų sukandžioti blakių - tai buvo dar vienas suimtųjų kankinimo būdas. O naktimis vykdavo tardymai, per lubas girdėjosi kankinamų žmonių aimanos, šauksmai.

Tardymas prasidėdavo savotiška įžanga - siekdami žmogų išvesti iš psichologinės pusiausvyros, jį tiesiog „apipildavo" pačių šlykščiausių rusiškų keiksmažodžių kruša. Laimei, dauguma suimtų lietuvių tiesiog nesuprato jų prasmės, ją sužinodavo tik vėliau, kameroje, iš likimo draugų. Suimtąjį vadindavo šunim, velniu, kontra, bliade, svoločium, banditu ir pan., tyčiodavosi iš jo katalikiškojo tikėjimo, iš tautos, visaip niekindavo, spjaudydavo į veidą. Po tokio „psichologinio įvado", siekdami žmogų palaužti, sutrikdyti, užklupti tam visai nepasiruošusį, užduodavo kokį nors netikėtą, nelauktą klausimą, apsimesdami, kad apie jį viską ir taip jau žino. Jei tas gindavosi, viską neigdavo, pagrasindavo rimbu, gumine lazda ar pistoletu, įremdavo jo vamzdį į kaktą, smilkinį, įkišdavo į burną. Jei ir toliau visi atsakymai būdavo vienodi: nežinau, negirdėjau, nemačiau, nepažįstu, pradėdavo mušti – imdavo taikyti „fizinio poveikio priemones" arba, kitaip, „aktyvų tardymą". Mušdavo kumščiais, gumine lazda, rimbais, pistoletų rankenomis, spardydavo kariškais batais, visada taikydami į pačias jautriausias, skausmingiausias kūno vietas. Išmušdavo dantis, sulaužydavo apatinius žandikaulius, nuo smūgių į ausis plyšdavo jų būgneliai, būdavo išsukinėjami rankų ir kojų sąnariai, sulaužomi šonkauliai, galūnių kaulai.

Tas pats atsitikdavo ir tiems, kurie bandydavo meluoti, išsisukinėti, pasakoti pačių sukurtas istorijas. Tai būdavo tik laiko „tempimas", stengiantis atitolinti tai, kas būdavo neišvengiama. Dažnai jau iš pradžių, norėdami žmogų nusilpninti, iškart palaužti jo valią, 3-4 dienas neduodavo nei valgyti, nei gerti, neleisdavo miegoti.

Dažniausiai mušdavo ne vienas, o pasikeisdami keli čekistai, nes greit pavargdavo. Neretai kankinimuose dalyvaudavo ir vertėjai – juk jie irgi būdavo NKVD etatiniai darbuotojai, turėdavę įrodyti savo sąmoningumą bei ištikimybę partijai ir Čeka (didžiausią jų dalį sudarė lietuviai, taip pat vietiniai rusai-sentikiai bei žydai). Pargriautą ant grindų žmogų spardydavo batais, daužydavo taburete, šokinėdavo ant krūtinės, sulaužydami krūtinkaulį, šonkaulius, kurių lūžgaliai pradurdavo plaučius, plyšdavo kepenys. Taip Vilniaus NKGB vidaus kalėjime jaun.ltn. Zavizilinas po 2 mėn. trukusio „aktyvaus tardymo" nukankino Vytauto apygardos Tigro rinktinės vadą, LK mjr. Benediktą Kaletką.

Nuo kaustytų kariškų batų smūgių į juosmens sritį ir pilvą kartais plyšdavo inkstai, kepenys, blužnis, dėl prasidėjusio vidinio kraujavimo tai baigdavosi ir tardomojo mirtimi. Mušamas ir visaip kankinamas žmogus prarasdavo sąmonę, būdavo visiškai leisgyvis, iš skausmo nebegalėdavo net pajudėti, jį, kaip „ pelų maišą", prižiūrėtojai atitempdavo ir įmesdavo į kamerą. Nuo daugybės sumušimų kūnas ir veidas baisiai ištindavo, o nuo didžiulių, susiliejančių poodinių mėlynių (kraujosrūvų) tapdavo rausvai melsvas, net pajuodavęs. Toks žmogus tapdavo nebeatpažįstamas ne tik artimiesiems, bet ir sau pačiam.

Čekistų naudojamas tardymo metodas – naktiniai tardymai, dieną neleidžiant suimtajam miegoti, galėdavo tęstis 10-20 parų. Tai būdavo daroma specialiai, nes naktis žmogui fiziologiškai yra poilsio, atsistatymo periodas ir, tuo pat metu, silpniausias jo pasipriešinimas. Tardymai dažniausiai tęsdavosi iki 6 val. ryto, kol per radijo tašką, vadinamu "govorilka", nepasigirsdavo Sovietų Sąjungos valstybinis himnas – tai iškankintam suimtajam būdavo iškentėta, išlaukta laimės akimirka.

Pagal kalėjimo režimą miegoti būdavo leidžiama nuo 22val. vakaro iki 7 val. ryto, tačiau ir tardymai, tęsdavęsi iki pat ryto, prasidėdavo tuo pačiu laiku, o dieną suimtiesiems miegoti būdavo draudžiama. Žmogus ir fiziškai, ir psichologiškai būdavo pervargęs, tapdavo kaip apkvaitęs, pusiau sąmoningas, nebegalėdavo susikaupti, mąstyti, greit susigaudyti kiekvienoje situacijoje, o naktį jį vėl mušdavo be jokio pasigailėjimo, kaip gyvulį, versdami prisipažinti.

Kartais būdavo naudojamas „tardytojų konvejeris"- vienas po kito besikeičiantys tardytojai suimtąjį tardydavo 3-4 paras be jokios pertraukos, be miego, visiškai jį išsekindami.

Kiekvieno tardytojo tikslas būdavo sudaryti bylą ne vienam žmogui, bet grupei, t.y. , grupinę baudžiamąją bylą. Todėl net ir prisipažinęs žmogus būdavo kankinamas toliau, verčiant duoti melagingus parodymus apie savo draugus ar pažįstamus, pasmerkiant ir juos kankinimams bei kalėjimui.

Tardymo metu kankinimų arsenalas būdavo neišsemiamas: kankindavo kaip mokėdavo, kaip sugebėdavo, kiek leisdavo fantazija, o bylas klastojo taip, kaip jiems reikėjo. Būdavo atvejų, kad mirties nuosprendžiui paskelbti pakakdavo vien tik kankinimais išgauto nesamos savo kaltės prisipažinimo, tam nereikėdavo net liudininkų parodymų, o jei šie būdavo prieštaraujantys, neigiantys, tiesiog nekreipdavo į tai dėmesio. Toks atvejis yra aprašytas LGGRTC vyr. istoriko G.Vaičiūno knygoje „Kolaboravimas ir patriotizmas Anykščių krašte 1920-41m."(psl.198). Iš Vilniaus į Anykščius atvykęs tardytojas, NKVD ltn. Šelegeda taip žiauriai kankino Ažupiečių kaimo seniūną J.Medžiuolį, kad po 12 dienų jis prisipažino, kad šaudė žydus Paneriuose prie Vilniaus, o dar po keturių dienų – kad ir Anykščiuose. Tuo tarpu nei vienas iš liudininkų nepatvirtino, nei kad jis buvo Birželio sukilimo dalyvis Anykščių valsčiuje, nei kad šalia Anykščių miestelio, Bražinsko lauke, šaudė žydus. Karo tribunolui tokių „įrodymų"užteko – jis buvo nuteistas mirties bausme ir 1945m. birželio 1d. sušaudytas.

Žiaurūs kankinimai neretai baigdavosi smurtine suimtojo mirtimi, kas čekistų ir labai nejaudino – juk viską ,,nurašydavo" NKVD karo gydytojai. Vienas iš tokių nukankintų – Jonas Skipitis, jaunas, sveikas 24m. vyras iš Svėdasų mst. Suimtas 1944m. gruodį, du mėnesius buvo tardytas, kankintas, nuo bado taip išsekęs, kad nebelikę jokio poodinio riebalinio sluoksnio. Lukiškių kalėjimo ligoninės karo gydytojo surašytame mirties akte jokių kūno sužalojimų nerasta, o mirties priežastis visiškai ,,civilinė", kaip nuo gilios senatvės mirusiam žmogui: Hipertoninė liga ir inkstų nepakankamumas. Dar kiti, dažniausiai pasitaikantys tokių fiktyvių, išgalvotų aktų variantai būdavo: ,,Tuberkuliozinė intoksikacija ir kvėpavimo centro paralyžius", ,, Širdies distrofija ir paralyžius" ir kt. Toks pat likimas ištiko ir jauną, 23m. amžiaus partizanų ryšininką Stasį Čekanauską – Vampą iš Surdaugių k. Jį suėmė vestuvių išvakarėse, jis nieko neprisipažino, viską neigė, net ir per akistatas. Vilniaus MGB kalėjime Vampa buvo taip žiauriai mušamas, kad nebepasikeldavo nuo gultų. Nuo kankinimų ir mirė 1950m. birželio 29d. Jo mirties akte irgi įrašyta ne smurtinė, o civilinė mirties priežastis. NKVD sistemoje dirbantys karo gydytojai buvo visiškos marionetės, jie, kaip kariškiai, privalėdavo vykdyti savo vadovybės žodinius įsakymus ir instrukcijas, todėl nusikaltimų dangstymas, mirties aktų klastojimas, falsifikavimas būdavo masinis, tipinis reiškinys.

Dažnai būdavo naudojamas kankinimo būdas, kai gulinčiam ant grindų žmogui vienas čekistas atsisėsdavo ant galvos, kitas - ant kojų, o trečias mušdavo rimbu ar gumine lazda be paliovos. Kai mušantysis pavargdavo, jie pasikeisdavo vietomis ir viskas būdavo tęsiama toliau. Kartais žmogų mušdavo pririšę prie suolo. Labai skausmingas buvo spardymas batais į blauzdų sritį, taip pat į šlaunį, tai darant daug kartų į tą pačią vietą.

Būdavo atvejų, kai suimtąjį, paguldę aukštielninką, numovę kelnes ir laikydami prispaudę prie grindų praskėstas kojas, tardytojai karišku batu primindavo, traiškydavo lytinius organus, sukeldami nepakeliamą skausmą iki sąmonės netekimo. Tokį

tardymo metodą vyrams naudodavo žiaurumu pagarsėjusi Raguvos valsčiaus NKVD skyriaus tardytoja Golubkova. Kartais išskėstas kojas, kad nereikėtų laikyti, pririšdavo prie stalo kojų.

Suimtajam praradus sąmonę, išaiškinti, ar šis neapsimetinėja, nesimuliuoja, vienas iš čekistų, o kartais ir vertėjas, papirosu degindavo krūtų spenelius - tikrindavo, ar žmogus tikrai praradęs sąmonę, ar tik apsimeta. Jautrių kūno vietų deginimas cigarete ar papirosu būdavo neretas NKVD kankinimo būdas. Degindavo ne tik krūtų spenelius, bet ir odą, padus, kišdavo degančią cigaretę į nosies šnerves.

Didelį skausmą sukeldavo į panages smeigiamos adatos, vielos ar ylos, kartais - įkaitintos. Tam panaudodavo ir vinis. Badydavo ir padus. Skaudėdavo ir spaudžiant pirštus, tarp jų įkišus pieštukus, tačiau ypač didžiulį, nepakeliamą skausmą, sukeldavo į tarpdurį įkišti ir, trenkiant ar spaudžiant durimis, traiškomi pirštų kaulai. Kai žmogus prarasdavo sąmonę, kad atsigautų, ant jo užpildavo šalto vandens kibirą. Ant pieštukų užvynioję pešdavo ir plaukus, taip pat pešimui naudodavo ir specialią gumą, kurią prispaudę braukdavo per galvą.

Kartais žmogų pakabindavo pririšę už kojų žemyn galva prie lubų ir mušdami, tyčiodamiesi, taip išlaikydavo pusę ar net visą parą. Kartais, atvirkščiai, pakabindavo žmogų prie lubų su už nugaros surištomis rankomis, kas jau savaime sukeldavo didžiulį skausmą, ir kankindavo tiek, kiek leisdavo fantazija. Kartais taip pakabintą žmogų specialiai laikydavo prie karštos krosnies. Kartais stovinčiam ir, kad nejudėtų, pririštam žmogui, ant galvos lėtai, lašas po lašo, iš viršaus lašėdavo vanduo. Praėjus kuriam laikui kiekvienas lašelis galvoje sukeldavo didžiulį, deginantį skausmą.

Anykščių gimnazijos LLKS pogrindinės organizacijos „Vienybė" narės Primos Bučytės – Petrylienės atsiminimais, 1950m. vasario 16-ąjai ji kartu su kitais gimnazistais pasiuvo apie 200 medžiaginių tautinių trispalvių vėliavėlių ir šventinę naktį jomis papuošė J.Biliūno - pagrindinės miesto gatvės - medžius, išplatino atsišaukimus. Pačią didžiausią tautinę trispalvę iškėlė ant geležinkelio stoties pastato. P.Bučytė kartu su broliu Algimantu buvo suimti po dviejų dienų gimnazijos klasėje ir pateko į Anykščių NKVD tardymo rūsius. Ją tardė NKVD ltn. Kielinas, Lietuvos rusas. Jis atnešė į tardymo kabinetą lietuvišką trispalvę, kuri buvo iškabinta geležinkelio stotyje, ją su didžiausia neapykanta suplėšė į skutelius ir, sakydamas: „Va jūsų trispalvė! Jau niekada jinai neprisikels!"- numetė ją į kampą. Paskui griebė ją už peties ir visa jėga stumtelėjo kampan, sakydamas: „Ir tu būsi taip suplėšyta gyvenimo, kaip ta trispalvė!" Tačiau jo pykčiui plona, gležna gimnazistė turėjo tiek dvasinių jėgų, kad pakėlė tuos vėliavos gabalėlius ir pabučiavo, širdyje prisiekusi būti jai ištikima. Tai sukėlė jam baisų įsiūtį. Jis ją išvadino pačiais biauriausiais rusiškais keiksmažodžiais ir, išsitraukęs pistoletą, pradėjo jo rankena daužyti jai į galvą. Tardymų metu jo mušimai būdavo tokie sadistiški, kad Primai buvo išmušti dantys, sulaužytas žandikaulis. Tardydavo tik naktimis, o

dieną miegoti buvo uždrausta, kas labai fiziškai ir nerviškai išsekindavo. Maža, drėgna, apipelijusiom sienom kamera buvo pilna suimtų moterų, tarp gultų praeiti likdavo tik siauras tarpelis. Naktį, ieškodamos maisto, grindimis šmirinėdavo alkanos, įžūlios žiurkės. Vėliau ją tardė NKVD ltn. Ščiukinas – jis buvo šiek tiek flegmatiškas, ne toks žiaurus, pas jį dar buvo galima įtarti esant nesunaikinto žmogiškumo likučių.

Kaip vieną iš kankinimų priemonių čekistai naudodavo siauras, ankštas kabineto spintas – į jas dažniausiai grūste įgrūsdavo „ dvigubai suriesta" poza moterį ar merginą, laikydavo ilgai, retkarčiais paklausdami, ar jau kalbės? Jose įkištam, negalinčiam net pajudėti žmogui nutirpdavo ir įskausdavo visas kūnas, sulenktos kojos ištindavo, pasidarydavo „ kaip medinės", o ypač nepakeliamai įskausdavo tos kūno vietos, kurios remdavosi į kietą spintos sienelę. Spintos viduje būdavo tamsu, tvanku, trukdavo oro. Tardytojai, kad būtų stipresnis psichologinis poveikis, į spintą dar ir kietu daiktu pastuksendavo, padaužydavo, jos viduje sukeldami stiprų, duslų garsą. Tokį kankinimo būdą už parašytus antisovietinius eilėraščius teko patirti Silvijai Simanonienei, to dar negana - pabaigę darbą NKVD tardytojai užrakino duris ir išėjo namo, palikę ją kančioms. Kai kur NKVD tardytojai naudojo ankštas metalines dėžes – į jas per jėgą įgrūsdavo žmogų, atsistoję visu svoriu ant durelių, spardydami kariškais batais, jas uždarydavo – jau vien nuo to lūždavo šonkauliai. Į tokią ankštą dėžė įgrūstas žmogus kentėjo didžiulius skausmus, negalėdavo įkvėpti, svaigdavo, dusdavo.

Vienas iš populiarių kankinimo būdų būdavo mušimas gumine lazda per padus - labai jautrią kūno vietą, kurioje yra daug skausmo ir jutimo receptorių. Tokį kankinimą iškart, jau pirminio tardymo metu, 1946m. gruodį patyrė ryšininkė Eleonora Laukagalytė Raguvos NKVD skyriuje. Ją tardė rusė moteris, visame valsčiuje sadistiniu žiaurumu pagarsėjusi tardytoja Golubkova. Pirmiausia Eleonorą iškeikė labiausiai moterišką giminę paniekinančiais rusiškais keiksmažodžiais, po to liepė gultis aukštielninkai, o du skrebai laikė ją už kojų. Per padus lazda mušė pati tardytoja, skausmas buvo begalinis, o padai iškart taip ištino, kad nebegalėjo paeit, stovėjo svirduliuodama. Po to tardytoja, šlykščiai besikeikdama, ėmė ją mušt kumščiais per galvą. Po kiek laiko nuvedė ją prie aikštėje suguldytų dviejų žuvusių partizanų kūnų ir sako: „Tu, k..va, žiūrėk, čia tavo kavalieriai guli nušauti! Kas jie tokie!? Tai ką, nepažįsti!?

Po kelių savaičių, per Tris Karalius, ji vėl ten pateko. Ją, septyniolikmetę merginą, tardytoja Golubkova su keliais skrebais nusivedė prie dviejų žuvusių Žaibo būrio partizanų kūnų, išrengtų ir numestų ant šiukšlyno, kuriuos ji turėjo apiplaut. Iš Traupio mst. kilusiam partizanui Vaclovui Juospaičiui - Gugu buvo numautos kelnės, baltiniai aukštyn pakelti, ant pilvo matėsi senų sužeidimų randai. Golubkova pasilenkusi pirštu į tuos randus, jo lytinius organus baksnoja, kvatoja ir, keikdamasi, visaip tyčiojasi. Kitas partizanas, Jonas Stasiukaitis – Ežys, irgi buvo nuogas, tik su už galvos užverstais baltiniais.

Grįžus į NKVD skyrių, ją per vertėją pradėjo tardyti kitas rusas, Raguvos milicijos skyriaus viršininkas. Vėliau užsirakino ją kabinete ir bandė išprievartaut – liepė nusirengt geruoju, o kai ši atsisakė, parvertė ją ant sofos ir ėmė draskyt nuo jos drabužius. Ši pradėjo taip rėkt, kad tur būt „pusė Raguvos girdėjo." Tas delnu bandė jai užčiaupt burną , ši įkando jam pirštą, tas, nusijuosęs karišką diržą, pradėjo ją mušt, spardyt kariškais batais. Išgirdę triukšmą, subėgo net šeši stribai su tardytoja Golubkova. Pamatę ją visiškai nuogą, įsakė stovėt praskėtus kojas, o patys, susėdę už stalo, žiūrėjo, juokėsi ir šlykščiais žodžiais tyčiojosi.

Dažnai merginas NKVD tardytojai tyčiodamiesi išrengdavo nuogai, kankindavo, mušdavo, būdavo atsitikimų, kad, visa grupe ir prievartaudavo. Tai buvo vienas iš žiauriausių tardymo metodų, naudotų siekiant palaužti moteris.

Būdavo, kad žmogų paguldydavo, po galva ir po kulnais pakišdami po taburetę, o viduryje, ties sėdyne, padėdavo vinių prikaltą suolą. Žmogus turėdavo visą laiką gulėti išsitempęs, o pavargus, nors kiek atsipalaidavus, vinys skaudžiai smigdavo į sėdmenų raumenis.

Labai dažnai kariškais batais būdavo spardoma į lytinius organus, sukeliant didžiulį skausmą. Kartais tardydami čekistai ant lytinių organų užnerdavo ploną špagatą ir užveržd avo – tai būdavo labai skausmingas kankinimo būdas.

Kartais išrengtą nuogai žmogų pakabindavo, pririšę už kojų žemyn galva, prie lubų ir mušdavo, o kūną, odą, jautrias vietas degindavo, svilindavo degančiais degtukais, papirosais, popieriais ar pan.

Labai užsispyrusį, visiškai „parodymų" neduodantį suimtąjį sodindavo į mažą, šaltą karcerį, palikdami tik basą ir su apatiniais rūbais. Tas, kad nesušaltų, negalėdavo užmigti, turėdavo visą laiką mindžikuoti kojomis, nors ir būdavo leidžiama miegoti 5 valandas. Būdamas karceryje, suimtasis (kaip priklausė oficialiai) per parą tegaudavo 0,5 ltr. vandens ir 200-300 g. duonos. Tačiau dažniausiai tokių normų niekas nesilaikydavo. Anykščių gimnazijos LLKS pogrindinės organizacijos „Vienybė" narės Primos Bučytės – Petrylienės atsiminimais, ji 1950m. iš Anykščių NKVD skyriaus po tardymo pateko į Panevėžio NKVD kalėjimą. Ten du kartus po šešias paras buvo patekusi į karcerį. Tai buvo labai maža, siaura patalpa šaltomis betoninėmis grindimis, kur ne tik žiemą, bet ir vasarą būdavo šalta. Žmogų palikdavo stovėti basą, tik su apatiniais baltiniais. Ant grindų gulėjo mažas, medinis lovelis. Nuo šalčio negalėjo užmigti, o pirmą kartą puodelį vandens ir gabalėlį duonos gavo tik penktą dieną, kai jau sirgo ir temperatūra buvo pakilusi iki 39 laipsnių. Tai buvo kankinimas ne tik karceriu, šalčiu, bet ir badu bei troškuliu. Šaltas karceris per 5-6 dienas galėdavo žmogui visam gyvenimui sugadinti sveikatą.

Atvedus iš karcerio, kartais nušalusių kojų pirštus traiškydavo, mindžiodavo kariškais batais – tai sukeldavo didžiulį skausmą.

Dar baisesnis būdavo karceris su vandeniu - suimtieji visą laiką turėdavo stovėti lediniame vandenyje, o šaltomis žiemomis – ir ant užšalusio ledo. Prie pat lango būdavo siauras, nuožulnus paaukštinimas - ant jo užsilipęs žmogus iš nuovargio greit užsnūsdavo ir griūdavo atgal į ledinį vandenį.

Kartais į karcerį specialiai paleisdavo alkanų žiurkių, kurios kandžiodavo kojas, kabindavosi už drabužių – tokį kankinimo būdą ypač taikė moterims. Šios priemonės – kankinimai, alkis, šaltis, nuovargis, nemiga - turėdavo palaužti suimtąjį, padaryti jį „sukalbamu", priversti „duoti parodymus".

Būdavo kameros, pripiltos purvino, dvokiančio vandens, pvz., Ukmergės NKVD skyriaus tardymo rūsyje. Suimtasis visa laiką stovėdavo šaltame vandenyje, visą laik stačias, be miego. Taip per tardymą buvo kankinamas Mackeliškių k. ūkininkas A.Simanonis.

Kartais kankinamas žmogus, supratęs, kad daugiau kankinimų nebeatlaikys, o išdavystės nuodėmės jis morališkai neperneš, nutardavo nusižudyt. Kameroje, esant tarp kitų „areštantų", stebint pro durų „akutę" prižiūrėtojams, tai padaryti būdavo neįmanoma, todėl iššokdavo tardymo metu pro langą, mirtinai užsimušdami ant grindinio ar ieškodavo kitų būdu nutraukt savo kančias. Todėl po suėmimo prižiūrėtai iškratydavo ir atimdavo viską, kuo žmogus galėdavo nusižudyti: aštrius daiktus, diržus, išpjaustydavo sagas, išverdavo net kelnių gumeles, batų raištelius.

Jeigu suimtasis atlaikydavo visa moralinį smurtą, fizinius kankinimus, čekistai kartais imdavosi psichologinės gudrybės – žiaurų, baisų tardytoją pakeisdavo kitu – mandagiu, geraširdžiu, užjaučiančiu. Tas imdavo įtikinėt, įkalbinėt, kad tereikia tik prisipažint, o bausmė, jam padedant, bus visai menka arba net visai paleis. Iškankintas žmogus, sutikęs tokį "geradarį", kartais ir pasiduodavo jo gražbylystei, vilionėms, o šie savo pažadų niekada neištesėdavo.

Suimtasis prieš tardytoją privalėdavo stovėti sudėjęs rankas už nugaros. Dažnai suimtąjį tardydami pasodindavo ant pačio taburetės kraštelio, ant pačios briaunos, kad ji kuo giliau įsispaustų į sėdmenis, o kojas liepdavo ištiesti į priekį. Taip sėdint, neleisdami net sujudėti, tardydavo visą naktį. Žmogui sėdinkaulio sritis baisiai įskausdavo, aptirpdavo, iš skausmo „suakmenėdavo", ryto jis laukdavo kaip „išganymo". Kartais čekistai elgdavosi dar žiauriau – pasodindavo žmogų ant apverstos taburetės kojos, neleisdami jam net sujudėti. Žmogus sėdėdavo įsitempęs, drebantis, nuo įtampos visas šlapias, nes net menkiausias atsipalaidavimas grėsė, kad taburetės koja tiesiog suplėšys išangę ir sulis į tiesiąją žarną. Kartais šiltai aprengtą žmogų pastatydavo pakeltomis rankomis prie karštos krosnies. Jis, jo drabužiai būdavo permirkę, šlapi, o batai – pribėgę prakaito. Kartais žmogų išrengdavo nuogai ir 7-8 val. pastatydavo prie sienos į viršų iškeltomis rankomis

Kartais suimtajam tardymo metu liepdavo tupėti kampe – žmogui nutirpdavo, įskausdavo, ištindavo, pasidarydavo bejausmės kojos, jis nebegalėdavo nei atsistoti, nei paeiti. Būdavo naudojami ir kiti būdai – stovėti nejudant, ,,ramiai" nusigręžus į sieną, klūpoti kampe ant kelių ar stovėti iškėlus rankas kokias 5-6 val. Nors kiek suimtajam sujudėjus, tuoj pasipildavo smūgiai. Kartais žmogus stovėdavo poza ,,ramiai" tik per tardymus, tačiau pastebėta, kad geresni rezultatai būdavo pasiekiami jam visą laiką stovint, neleidžiant prisiliesti prie sienos, ir tarp tardymų. Kartais suimtasis jau po paros stovėjimo būdavo moraliai palūžęs, bejėgis ir sukalbamas. Kiti išstovėdavo 4-5 paras, jiems neduodavo 3-4-5 paras gerti vandens. Tokios priemonės būdavo naudojamos ne tik stambiuose miestuose, bet ir valsčių NKVD poskyriuose pirminio tardymo metu - juk visi čekistai buvo atvykę iš Rusijos, baigę tas pačias NKVD mokyklas.

1950m. vasarį Skauradų k., B. Keraičio sodyboje, žuvo partizanas A.Blauzdys - Konkurentas. Visa gausi šeima - tėvai, sūnus ir penkios dukterys, kai kurios dar moksleivės, nepilnametės, buvo atvežti į Raguvos NKVD skyrių tardymui. Visos dukterys buvo sustatytos į kambario kampus, neleidžiant net prisiliesti prie sienos, ir taip išstovėjo visą savaitę – miegojo stovėdamos, kojos ištino, buvo kaip ,, medinės kaladės".

Ten, kur leido sąlygos, suimtąjį pasodindavo į dvivietę ar keturvietę kamerą ir žiauriausiais metodais tardydavo. Tarp suimtųjų ,,įtaisydavo" ir vieną ,, stukačių"- kameros agentą. Tas apsimesdavo geraširdžiu, visaip stengdavosi iškankintam žmogui padėti, jį pakalbindavo, paguosdavo. Jis labai ,,atvirai, nuoširdžiai" papasakodavo KGB jam sukurtą ,,legendą", dažniausiai paminėdamas, kad jo bylai sudaryti pritrūko įkalčių ir tuoj jį paleis, pasisiūlydamas, jeigu reikia, perduoti laisvėje likusiems draugams žinių, laiškelį. Pasakodamas savo ,,pasaką", jis pradėdavo klausinėti šio žmogaus paslapčių: kas jis toks, už ką suimtas, kokie jo ryšiai ir t.t. Pasitaikydavo, kad išsekintas tardymų žmogus užkibdavo ant šio KGB kabliuko, nuoširdžiai viską pasipasakodavo.

Kartais būdavo naudojamas kolektyvinis kankinimo metodas, Rusijos čekistų vadintas ,,tramvajumi", kai į mažą kamerą būdavo ,,sukemšama" tiek žmonių, kad jie galėdavo stovėti tik vienas prie kito prisispaudę. Juos taip laikydavo paromis, neduodami nei valgyti, nei gerti, jie po savimi tuštinosi ir šlapinosi, o kiti ir mirdavo.

Apie tokį labai panašų kankinimo būdą, naudotą Šiluvos NKVD skyriaus čekistų, papasakojo 1944-45m. buvusiame žydų sandėlyje, paverstame NKVD kalėjimu, tris mėnesius iškalėjęs jau a.a. Jonas Burneika. Jo ,,kontingentą" sudarė aplinkinių kaimų ūkininkai, tarp jų buvo net keli sugauti vokiečių kareiviai. Visi stovėjo susiglaudę, susispaudę, pro durų apačią laukan tekėjo žmonių šlapimas, buvo tvanku, trūko oro. Jis atsigulė prie durų slenksčio, kad pro plyšelį galėtų pakvėpuoti, o kiti suimtieji, dūsdami nuo oro trūkumo, pradėjo daužyti į duris. Sargyboje stovėjęs skrebas labai išsigando ir, kviesdamas pagalbą, paleido per duris automato seriją, nušaudamas tris suimtuosius. Atėjęs NKVD viršininkas rusiškai sako: ,,Kvaily, štai kulkosvaidis, reikėjo juos visus

iššaudyt!" Mirusieji iš kalėjimo patalpos būdavo išnešami į šalia esantį viešąjį, mūrinį tualetą. Paskui skrebai turėdavo juos užkasti, tačiau, kadangi buvo žiema, šie tinginiai nesivargindavo – kūnus sukišdavo į užpustytus pakelės griovius, duobes. Pavasarį, nutirpus sniegui, pakelės buvo pilnos žmonių lavonų, ūkininkai su pastotėmis buvo išvaryti juos surinkti ir užkasti. Šiuo metu ir NKVD kalėjimu tapęs sandėlis, ir viešasis tualetas nebenaudojami pagal savo seną paskirtį, o laikomi istoriniais eksponatais.

Siekiant išgauti „parodymus," vienas iš psichologinio šantažo būdų būdavo gąsdinimas šeimos deportacija (ištrėmimu) į Sibirą, suėmimu. Tai kiekvienam suimtajam būdavo psichologiškai labai jautri, silpna vieta, kuris galėdavo viską iškentėti pats, bet jokiu būdu nenorėjo, kad tą patirtų ir jo artimieji.

Kartais tardomajam neduodavo valgyti, ilgą laiką marindami badu. Kartais, atvirkščiai, duodavo sūrų maistą, bet neduodavo vandens, arba duodavo sumažintą maisto daviną. O juk maisto davinys ir taip būdavo mažas, kalėjimo vilkšunius maitindavo geriau, nei kalinius.

Stengdamiesi žmogų (ypač moterį) išgąsdinti, morališkai palaužti, atvesdavo jį į kamerą, kurios sienos būdavo išteptos krauju, o naktimis iš gretimos kameros sklisdavo kankinamųjų šauksmai.

Kartais tardytojai suimtajam ant galvos uždėdavo metalinį lanką ir jį varžtais suveržDavo, sukeldami didžiulį skausmą, kitus smaugdavo, dusindavo, veržDami ant kaklo užmauta virvės kilpa.

Būdavo naudojamas ir dar vienas brutalus būdas - kankinimas elektra. Ji būdama jungiama prie pirštų, ausų, lytinių organų ir kt. Tai sukeldavo didžiulį skausmą, nudegimus, raumenų spazmus, traukulius, širdies ritmo sutrikimus. Be šitų metodų, rankas ir kojų galūnes kartais šutindavo karštam vandeny, degindavo įkaitusia geležimi, žiebtuvėliais, degtukais ir kt.

Viena po kito sekančių naktinių tardymų metu būdavo naudojamas kankinimas ryškia šviesa – visą laiką šviesdavo tiesiai į akis nukreipti stiprūs prožektoriai. Nuo jų akys ašarodavo, sąmonė atbukdavo, o valia priešintis sumažėdavo. Tokia pat specialiai ryški šviesa būdavo ir kameroje.

NKVD tardytojai buvo apmokyti tardymo būdų, nepaliekant ant kūno jokių kankinimo pėdsakų. Tai buvo naudojama tada, kai tikėdavosi žmogų palaužti, paskui užverbuoti ir paleisti jį į laisvę. Tokius suimtuosius mušdavo smėlio maišeliais, medinėmis liniuotėmis ar guminiais kaliošais, dažniausiai į pačią jautriausią – lytinių organų - sritį.

Vienas iš dažniausių ir paprasčiausių kankinimo būdų - smūgiai kumščiu į Saulės rezginio sritį (viršut. pilvo dalį), deš.- viršut. pilvo (kepenų) sritį, apatinę pilvo dalį, juosmeninę (inkstų) sritį, spardymas į lytinius organus, ką mokėjo daryti ir skrebai.

Dar vienas iš kankinimo būdų, siekiant visiškai išsekinti, palaužti žmogų, būdavo nesibaigiančių tardymų serija. Žmogų išvesdavo tardymui, po to trumpam gražindavo

atgal į kamerą, o po penkių minučių vėl atsilapodavo kameros durys ir viskas prasidėdavo iš naujo. Tai kartodavosi pastoviai, žmogus, ilgą laiką būdamas nuolatinio streso būklėje, psichologiškai labai išsekdavo ir dažniausiai nebeatsilaikydavo, pasiduodavo.

Tardymo metu būdavo surašomi vadinamieji tardymo protokolai: įrašyta jo data, tardymo pradžios ir pabaigos laikas, tardytojo uždavinėjami klausimai ir suimtojo atsakymai. Juose niekada nebūdavo rašoma apie tardomojo kankinimus, mušimus, t.y., apie būdus, kuriais jie būdavo išgauti. Primos Bučytės – Petrylienės atsiminimais, Anykščių NKVD skyriuje tardymo protokolą perskaitydavo tardytojas ir liepdavo jo apačioje pasirašyti. Tačiau visada lape būdavo palikta tuščių vietų, kur po tardymo jis galėdavo įrašyti viską, ką panorėdavo. Dažnai būdavo ir taip, kad mušamas leisgyvis, bejėgis žmogus pasirašydavo pakištą tuščią popieriaus lapą, o tardytojas protokolą surašydavo taip, kaip jam reikėdavo. Kartais imdavosi gudrybės – slapta sukeisdavo ir duodavo pasirašyti jau anksčiau surašytą protokolą - falsifikatą, neleisdami jo perskaityti. Jei tardomasis atsisakydavo pasirašyti protokolą, būdavo kankinamas toliau, galėdavo būti pasodintas, išrengus, į šaltą karcerį trims paroms, neduodant nei valgyti, nei gerti.

Dažnai būdavo taip, kad iškankintas, išvargęs, pusiau sąmonę praradęs žmogus net neskaitęs pasirašydavo jam pakištą tardymo protokolą, svarbu tik kad nebekankintų toliau ir leistų pamiegoti.

Tardytojai remdavosi ir liudytojų parodymais. Vieni liudydavo priversti, prigrasinti, kad už melavimą, nusikaltimo slėpimą bus baudžiami pagal RF BK 58 str.12 punktą: „Nepranešimas valdžiai apie kontrrevoliucinius veiksmus". Jei jie neliudydavo taip, „kaip reikia", tardytojai jiems taikydavo moralinį terorą – gąsdinimus kalėjimu, grasinimus, galėdavo panaudoti ir fizines priemones – mušimą.

Kiti liudytojai - tai neišlaikę kankinimų ir padarę išdavystes buvę kovos draugai, bendražygiai. Per tardymus jiems surengdavo akistatas, per kurias tarp abiejų pusių dažnai kildavo aštrių žodinių konfliktų. Jei šie būdavo prievartiniai liudytojai, tai darę ne sava valia, bet iš prievartos, tai buvo ir kita, savanoriška, pikta, kerštaujanti liudytojų rūšis, pasiruošusi ateiti NKVD tardytojui į pagalbą, šiam sufabrikuojant bet kokią baudžiamąją bylą.

Tai buvo sovietinio okupacinio režimo vietiniai talkininkai (kolaborantai): skrebai, komunistai, komjaunuoliai, sovietiniai ir partiniai aktyvistai , jų giminės, slapti informatoriai, agentai - visi sąmoningi, idėjiniai parsidavėliai, jau įvykdę daug kruvinų nusikaltimų prieš savo tautą. Šiems liudytojams negaliojo jokios krikščioniškos moralės normos - nei sąžinė, nei teisingumas, nei žmogiškumas. Jie visada melagingai liudydavo taip, kaip to reikalaudavo NKVD tardytojai, dėl jų kaltės daugybė žmonių buvo pasmerkti kalėjimo kančioms ir mirčiai.

Dėl visų aukščiau aprašytų priežasčių - žiaurių kankinimų, fizinio- psichologinio smurto, melagingus parodymus duodančių liudininkų, tardymo protokolų klastojimo -

baudžiamosios bylos, istorine prasme, vertintinos labai atsargiai ir kritiškai, o dalies jų istorinis patikimumas yra labai mažas. Viskas priklauso nuo istoriko-tyrėjo profesionalumo, jo siekio laikytis pagrindinio istoriko principo - niekada nemeluok, visada sakyk tiesą, kokia ji skaudi bebūtų. Tačiau esmė tame, kad tą tiesą reikia išsiaiškint, atskleist, sugebėt atskirt „pelus nuo grūdų", o tam reikia įdėti labai daug darbo.

Tyrinėjant baudžiamąsias bylas, buvo pastebėta, kad nemaža dalis nuteistųjų, jau atkalėjusių Sibiro lageriuose ir išėjusių į laisvę, 7-8-jame ir net 9-o dešimtmečio pradžioje, praėjus nuo tų įvykių jau 20-40 metų, vėl buvo pakartotinai KGB tardytojų apklausti. Natūraliai iškyla klausimas - kodėl, ko jie siekė? Juk tos bylos jau buvo istorinė praeitis, vertinama tik istorikų tyrinėjimuose, o tų liudininkų atmintis per 20-40 metų tikrai nepagerėjo, o atvirkščiai, turėjo tik pablogėti. Pasirodo, tam būta svarių priežasčių.

1956m. Sovietų Sąjungoje ryškiai keitėsi vadovaujančios komunistų partijos (TSKP) politinis kursas – buvo atsisakyta masinių represijų ir teroro prieš visuomenę politikos, tačiau, deja, vietoj jos, siekiant tų pačių tikslų, pradėta labai aktyviai naudoti kita kovos prieš visuomenę forma. Tai buvo informacinis-propagandinis karas, organizuotas ir vykdomas KGB struktūrų, tam panaudojant masines viešojo informavimo priemones (laikraščiai, knygos, kinas, radijas, televizija). Šios, labai profesionaliai dirbančios represinės – žvalgybinės struktūros analitikai, jau tada numatė visuomenės vystymosi perspektyvas ir tam iš anksto ruošėsi, sukurdami šiam karui reikiamą informacinę bazę. Buvę antisovietinio pasipriešinimo dalyviai - partizanai, pogrindininkai, sukilėliai bei policijos batalionų kariai - praėjus daugybei metų KGB buvo šaukiami dar kartą duoti parodymus apie savo bendražygius, kovos draugus. Tie žmonės, aišku, būdavo labai nustebę, nesuprato, kam tai reikalinga, juk tuos dalykus buvo papasakoję jau senai, dar jauni būdami, dar su šviežia atmintimi, praėjus tik keleriems metams nuo buvusių įvykių. Tačiau atsisakyti liudyti KGB tardytojui tiesiog negalėjo – grėsė kalėjimas, į kurį grįžti jau niekas nebenorėjo. Iš kitos pusės, buvo klausinėjama, atrodytų, tik paprasčiausių smulkmenų, detalių: kas vadovavo, kas dalyvavo, kas šaudė, kas įsakinėjo ir t.t., tuo labiau, kad tie asmenys jau buvo žuvę Lietuvoje vykusiame partizaniniame kare. Todėl naujuose baudžiamųjų bylų parodymuose atsirado, atrodytų, nereikšmingų, bet KGB labai reikalingų pasikeitimų. Tai buvo pasiekta, aišku, ne be KGB tardytojų įtakos – tai jie spaudė, reikalavo, klaidingai, tendencingai „primindavo", kaip viskas buvo, o žmogus tai daryti sutiko, nes tam neteikė didelės reikšmės: liudijo taip, kaip ir prašė, juk visi jau senai buvo žuvę ir, atrodė, niekas dėl to nenukentės. Taip buvo kaupiama medžiaga informaciniam karui. Jis prasidėjo 6-7-ame dešimtmetyje, kai į atsargą išėję KGB veteranai, jau 1940-41m. susitepę savo rankas tautos krauju, išleido seriją tendencingai parinktų, falsifikuotų dokumentinių rinkinių seriją, pavadintą „Faktai kaltina". Buvo išleista daugybė knygų ir brošiūrų: „Žudikai bažnyčios prieglobstyje", „Hitlerininkų penktoji kolona", „Geležinis vilkas",

„SS tarnyboje", „Archyviniai dokumentai apie buržuazinių nacionalistų veiklą" ir kt. Jomis buvo siekiama pagrindinio tikslo – diskredituoti Lietuvos pasipriešinimo kovą, sunaikinti tautos istorinę atmintį ir nepriklausomos valstybės idėją taip, kad lietuvių tauta daugiau niekada nebesiektų savo laisvės.

Labai keista, tačiau jau šiais laikais istorikams nagrinėjant baudžiamąsias bylas, visiškai nekreipiamas dėmesys ir vertinama vienodai patikimai, ar tie parodymai buvo duoti ką tik po karo, 5-ame dešimtmetyje, ar jau kaip naujai „pertaisyti" 7-8-9-ojo dešimtmečio parodymai. Šie nauji liudijimai kartais ir yra pagrindinė bazė informaciniam karui, kuris pastoviai vedamas jau daugiau nei 30 metų po Lietuvos valstybės atstatymo. Jame siekiama nepagrįstai apkaltinti Lietuvos pasipriešinimo judėjimo pagrindinius herojus, kad lietuviai neturėtų sektinų autoritetų. Šiame kare dalyvauja įvairūs asmenys, kurie gerai žino, ką daro ir ko jie siekia. Tad, galime sakyti, kad KGB pradėtas informacinis karas prieš lietuvių tautą, Lietuvos valstybę, jos visuomenę, jos laisvės kovos istoriją, tebesitęsia iki šiol – keičiasi tik jo užsakovai ir vykdytojai, kurie dangstosi įvairiomis politinėmis-ideologinėmis širmomis.

Parašyta remiantis:

[1] Jono Kadžionio (Anykščiai) , Bronės Keraitytės-Chmieliauskienės (Troškūnai), Silvijos Simanonienės (Kaunas), Primos Bučytės-Petrylienės (Anykščiai), Jono Burneikos (Šiluva) atsiminimais.
[2] LGGRTC vyr. istoriko Gintaro Vaičiūno surinkta dokumentine medžiaga, straipsniais bei liudininkų atsiminimais.
[3] Aukštaitijos partizanų prisiminimai. Sudarė R.Kaunietis.Vilnius, 2004. Psl.247-250 (ryšininkės Eleonoros Laukagalytės prisiminimai).
[4] http://www.kolyma.lt › 58_straipsnis. Prieiga internete : 2022.11.24.
[5] Пытки НКВД Факты » Легендарный портал...
bazurka.net›interesnye-fakty/pytki-i…pytki-nkvd… Prieiga internete:2022.11.23.
[6] Пытки, которые придумали в НКВД СССР.
bravedefender.ru›pytki-kotorye-pridumali-v-nkvd…Prieiga internete: 2022.11.23.
[7] https://www.xxIamzius.lt › atmi_02
Kalinio T-83 atsiminimai - XXI amžius. Prieiga internete:2022.11.24.
[8] https://alex-kopein.livejournal.com/110424.html. Prieiga internete: 2022.11.27. 9. https://denis-balin.livejournal.com/3183626.html. Prieiga internete: 2022.11.27.11. https://ledokol-ru.livejournal.com/166182.html. Prieiga internete: 2022.11.27.
[9] https://www.partizanai.org/failai/pdf/bolsevizmo-metai-IV.pdf

Adventas, aplaistytas krauju (mistinė istorija)

Tai įvyko Taujėnų valsčiuje, Užupušių k. 1949m. žiemą, prieš pat Kalėdas, per patį Adventą.

Pas ūkininką Juozą Pranį, dorą lietuvį, partizanų rėmėją, užėjo „kartu vaikščiojusių“penkių Žaibo būrio partizanų grupė: būrio vadas Vladas Jakubonis – Vermachtas (vietinis, kilęs iš to paties Užupušių k.), Alfonsas Pauliukonis – Pažaislis, Jonas Bernatavičius – Rasputinas, Petras Sinkevičius – Ąžuolas ir Pranas Dirsė – Kraštietis. Troboje buvo ir daugiau svečių – pasišnekėti, pasikeisti naujienomis, užbėgusi kaimynų duktė Adelė Kamarauskaitė.

Partizanai su šeimininkais buvo seni pažįstami, tapę artimi, kaip giminės, todėl, eidami pro šalį, jų kiemo niekada neaplenkdavo. Vietinių gyventojų jie buvo gerbiami ir kaip seni, rimti, patyrę partizanai, mokantys ir protingai papolitikuot, ir gražiai padainuot, o, esant progai - dar ir „pašposyt.”

Šeimininkai aklinai uždangstė langus, svečius pasodino už stalo, atnešė „uzboną ” (ąsotį) alaus ir pripylė stiklines. Tarp atėjusių vyrų buvo gerų dainininkų, ypač gražiais balsais garsėjo Rasputinas ir Pažaislis. Nors ir paprašyti šeimininko, per Adventą jie partizaniškų dainų nedainavo, o giedojo tik šventas giesmes.

Vienas iš jų, P.Sinkevičius - Ąžuolas, aukštas, lieknas vaikinas, partizanaujantis nuo 1948 metų, pastatė į kambario kampą savo rusišką Degtiariovo kulkosvaidį ir prigulė į lovą pailsėt. Matyt, gulint ant kietų gultų šaltuose bunkeriuose, šąlant stirtose, klojimų prėsluose, ant tvartų, o, geriausiu atveju, – nakvojant trobose ant grindų, norėjo, galų gale, laisvai išsitiest ir pajaust paprastos, kaimiškos lovos palaimą.

Likusiems prie stalo ramiai besišnekučiuojant, staiga, netikėtai, tiesiog nei iš šio, nei iš to, nuo sienos tik bumpt – nukrito du šventųjų paveikslai ir, kas keisčiausia, net nesudužo. Visi labai nustebo, nutilo, tarpusavyje susižvalgė, o vienas iš partizanų, priimdamas tai kaip blogą, perspėjantį ženklą, tarė: „Ar tik Dievas neliepia mums iš čia išeit!” Tačiau visi buvo kaip užburti - nei vienas nuo stalo nepakilo, kaip sėdėjo, taip ir liko sėdėti.

Praėjus maždaug 20 min. kieme pradėjo garsiai loti šuo. Šeimininkė, turėdama minty partizanus, tarė: „ Gal jūsų čia daugiau atėjo?“ Tuojau pro uždengtus langus pradėjo švysčioti „batareikų” (prožektorių) šviesos, pasigirdo balsai, kažkas ėmė daužyti, reikalaudamas įleist, trobos duris iš kiemo pusės. Partizanai mikliai pašoko, čiupo už kepurių, ginklų ir laimingai išbėgo pro gonkelio duris į sodelio pusę. Kaip vėliau paaiškėjo, netoliese stovėjęs skrebas labai išsigando ir juos praleido, net neiššovė. Vos tik spėjus jiems pasitraukti, skrebai apsupo trobą ir įsiveržė vidun.

Partizanų grupelė, dengiama nakties tamsos, laimingai nuo sodybos pasitraukė. Tačiau to buvo negana – jie ir toliau elgėsi kaip užkerėti, atrodė, kad juos tartum traukė, viliojo į savo spąstus mirtis. Kadangi visur buvo tylu - nesigirdėjo nei šūvių, nei žmonių balsų – jie sustojo pasitart ir ėmė svarstyt, kad gal tai buvo pajuokaut nusprendę kaimynai, o ne skrebai. Du partizanai – Pažaislis ir Vermachtas, nusprendė grįžt atgal ir viską išsiaiškint, o likę trys pasiliko laukti jų sutarto ženklo.

Pažaislis priėjo prie trobos ir, tamsoje pamatęs žmogų, manydamas, kad tai šeimininkų sūnus, paklausė: „Benai, čia tu?" Ten stovėjęs skrebas šovė iš visai arti, iškart mirtinai jį nukaudamas – šis, net nesudejavęs, sukniubo ant žemės, šalia namo, prie serbento krūmo. Kiti skrebai irgi atidengė ugnį, iškart pradėjo vieną po kitos leist į dangų šviečiamąsias raketas, balzganoje šviesoje balto sniego fone buvo pastebėti ir kiti partizanai. Nuo jų šūvių visai netoliese, prie pat kelio, parkrito ir mirtinai sužeistas Vermachtas. Atokiau stovėjusi trijų partizanų grupelė irgi atsakė ugnimi – nors per įvykusį susišaudymą į alkūnę buvo sužeistas Rasputinas, tačiau jie spėjo laimingai pasitraukti.

Sužeistas Rasputinas gydėsi Mažeikių k., pas U.Pauliukonienę, partizanų vadinta„Urše" - jos troboje po grindimis įrengtame bunkeryje. Po dviejų dienų Taujėnų skrebai bunkerį atrado, Rasputinas pasiduot atsisakė ir nusišovė.

Toks buvo kruvinas 1949m. Adventas Užupušių k., atnešęs partizanams aukas, netektis, o jų artimiesiems bei Pranių šeimai – skausmą ir kančias.

Parašyta remiantis G.Janulytės – Karpavičienės, partizanų poetės ir ryšininkės, tuo metu gyvenusios Mickūniškių k., Raguvos vls., rašytiniais atsiminimais (išlikusiu rankraščiu). Ji apie šį tragišką įvykį gerai viską žinojo iš pirmų lūpų: sodybos šeimininkas J.Pranys buvo jos artima giminė – motinos brolis, o partizanai - labai gerai pažįstami vyrai, iš kurių J.Bernatavičius – Rasputinas buvo ir jos artimas draugas (mylimasis). Jų atminimui ji sukūrė ir eilėraštį, pavadintą:„Rasputinui, Pažaisliui, Vermachtui." Atsiminimuose minimas kiek kitoks P.Dirsės partizaninis slapyvardis. Jinai jį vadina, gal būt ir teisingai, Kraštiečiu, nors daugelyje išlikusių rašytinių šaltinių jis vadintas Krašteliu.

Krikščioniškojo tikėjimo simboliai

Lietuvos nepriklausomybės metais absoliuti visuomenės dauguma išpažino Romos katalikų tikėjimą, visuotinai priėmė šio tikėjimo pagrindu per šimtmečius susiformavusią krikščioniškąją pasaulėžiūrą, jos dvasines – moralines vertybes, tradicijas, sudarančias jų bendrą pasaulio suvokimo būdą, visumą. Kryžiais, smutkeliais, koplytėlėmis – krikščionybės simboliais - buvo nusėta visa Lietuva: sodybos, pakelės, kryžkelės, kaimai. Tais laikais kiekvienas praeinantis ar pravažiuojantis keliu žmogus prieš juos nulenkdavo galvą, nusiimdavo kepurę, persižegnodavo. Krikščioniškosiomis, tampriu mazgu surištomis ir su tautinėmis vertybėmis bei tradicijomis, buvo paremtas visas jų kasdienis gyvenimas, buitis, tarpusavio bendravimas, šventės, visas jų dvasinis – kultūrinis pasaulis. Tai buvo evoliucijos būdu per ilgus šimtmečius susiformavusi išbalansuota, harmoniška visuomenės gyvenimo sankloda, padėjusi jai atlaikyti ir revoliucijas, ir karus, ir ilgai trunkančias svetimųjų okupacijas, ideologine-dvasine prasme visada išliekant savimi, neprarandant tapatumo.

Jau 1944-45m., nuo pat antrosios sovietų okupacijos pradžios, visuomenėje prasidėjo masinis, prievartinis naujos komunistinės, antikrikščioniškosios, ateistinės ideologijos brukimas. Bolševikai gerai suprato, kad norint nugalėti tautą, reikia kardinaliai, iš pagrindų pakeisti jos ideologiją, jos vertybių sistemą bei primesti savąją. Tam buvo naudojamas platus įvairiausių priemonių ir metodų arsenalas, pradedant nuo pačių grubiausių, brutaliausių, prievartinių, iki rafinuotų, subtiliausių bei įtaigiausių propagandos bei psichologinio karo būdų. Atsirado ir naujosios ideologijos ženklai, simboliai: valsčiuose, apskričių miestuose plevėsuojančios raudonos vėliavos su penkiakampe žvaigžde, sukryžiuotais kūju ir pjautuvu, ant namų sienų iškabinti transparantai su politiniais šūkiais, rodančiais „ kelio į šviesų komunizmo rytojų" kryptį.

Priešo primestą ideologiją buvo privaloma (nors viešai) išpažinti visiems, dirbantiems okupacinės valdžios institucijose bei jai pavaldžiose struktūrose, o ypač - vaikų, jaunimo auklėjimo ir mokymo įstaigose (mokyklose, universitetuose, institutuose ir kt.).

Tuo metu sovietinei ideologijai bei tvarkai atspariausias bei jai labiausiai besipriešinantis buvo kaimo ūkininkas – mat jis visuomenėje dar buvo pats laisviausias, mažiausiai suvaržytas, turintis savo privačią nuosavybę bei nors šiokį tokį savarankiškumą žmogus. Jis, iš nieko neprašydamas, savo darbu išlaikė save ir savo šeimą, vykdė valstybei pyliavas, mokėjo mokesčius, tačiau, dvasine-moraline prasme, išliko nuo valdžios visiškai nepriklausomas, gyveno pagal senas krikščioniškas tradicijas: su šeimos nariais šventė katalikiškas šventes, meldėsi, sekmadienį visi važiuodavo į mišias bažnyčioje, penktadieniais pasninkavo, o kasdieniniame gyvenime laikėsi „Dešimt Dievo

įstatymų". Jų gyvenimo būdas ir prasmė buvo visiems aiškūs ir suprantami. Visiškai natūralu, kad šiems žmonėms visiškai nepriimtinas buvo ir pats sovietų okupacinis režimas, ir jo brukama svetima tvarka, bedieviška ideologija, teriojanti viską, kas jiems šventa, brangu, artima. Jei partizanai tam priešinosi ginklu, tai jie priešinosi taikiais būdais, juos materialiai remdami ir padėdami. Kaimas ir buvo ta tautos krikščioniškosios-tautinės ideologijos tvirtovė, ta pagrindinė socialinė-ekonominė bazė, pamatas, ant kurio ir laikėsi visas partizaninis judėjimas.

Štai kodėl prieš šiuos žmones okupacinė valdžia buvo nukreipusi pačią tamsiausią, brutaliausią ir bukiausia prievartos jėgą – skrebus. Jie ūkininkus žiauriausiais būdais, vaizduodami didžiausius „načialnikus"(viršininkus), terorizuodavo: visada keikdamiesi, grasindami, gąsdindami reikalaudavo kuo greičiau pristatyti grūdų „pyliavas" (nors dar nebūdavo prasidėjusi javapjūtė), kuo anksčiau sumokėti mokesčius, kuo greičiau pristatyti paruošų kontoroms valstybės nustatytą produktų kiekį (kiaušinių, sviesto, pieno, mėsos, bulvių ir kt.), priversti išpirkti kuo daugiau valstybinių obligacijų, atlikti privalomus darbus: kelių taisymą, miško medienos išvežimą, o, kad ūkininkui būtų kuo sunkiau, tyčia versdami tai atlikti šienapjūtės, javapjūtės ar sėjos metu. Darydami kratas, jie begėdiškai vogdavo: po stalčius, spintas, skrynias ieškodavo auksinių žiedų, laikrodžių, šilkinių kojinių savo „ponioms" ir kt. Jei žmogus su jais nesutikdavo, paprieštaraudavo, ištardavo nors žodį prieš, jį , kaip „tarybų valdžios priešą", žiauriai sumušdavo, suspardydavo, sulaužydavo šonkaulius, išmušdavo dantis, galėdavo ir nušauti – už tai jų niekas nebausdavo, o pasiskųsti, išskyrus partizanams, nebūdavo kam.

Skrebai vykdydavo ir „liaudies priešų" suėmimus, vertėjaudavo tardymuose, pirminio tardymo metu šie kaimo beraščiai taip uoliai darbuodavosi kumščiais, lazdomis, šautuvų buožėmis, kad žmogų arba suluošindavo visam gyvenimui, arba, dar nespėjus net sudaryti baudžiamosios bylos, užmušdavo. Pvz., patekę į Kavarsko NKVD skyrių taip be jokių pėdsakų pradingo net dvylika suimtų valsčiaus ūkininkų (tardant jie buvo užmušti ir naktimis skrebų slapta užkasti).

Skrebams, kaip moralinėms padugnėms, jokie papročiai, vertybės, tradicijos negaliojo, jie iš visko kaip laukiniai barbarai tyčiojosi. Prie bažnyčių tvoros, kartais net ant tako, užtverdami vartus, kad tikintieji turėtų peržengti, jie suguldydavo žuvusių partizanų – jaunų vyrų, moterų, merginų – kūnus, nuo kaklo nuplėšę rožančius, sukišdavo juos į burną arba „pažabodavo". Ant jų šlapindavosi, nusmaukdavo jiems kelnes ar nurengdavo nuogai, kartais sustingusius kūnus sustatydavo prie sienos, į burną įkišdavo papirosus. Visuose valsčiuose buvo pasakojama daugybė istorijų, kaip stribai tyčiodamiesi naikindavo krikščioniškuosius simbolius - šaudydavo į pakelės kryžius, rūpintojėlius, peršaudavo Kristaus kančią. Tai buvo blogio, kaip nuodingų, dvokiančių dujų purslų, iškilusių į paviršių iš visuomenės apačios, iš jos pačio giliausio, klampiausio, pelke atsiduodančio dugno, šėtoniškas triumfas, šėliojimas.

Kartą Svėdasų skrebai, eidami į Daujočių kaimą, pakely, norėdami išgerti, užsuko pas vieną ūkininką. Šeimininkas, aišku, niekada tokių svečių nelaukdavo, o tik džiaugdavosi, jei šie praeidavo pro šalį.

Toliau viskas galėjo vykti maždaug taip. Visur išlandžioję, apžiūrėję stalčius, spintas, išvertę skrynias, skrebai galų gale sako: Nu, gaspadoriau, mes dėl jūsų kraują liejam, naktimis nemiegam, kaip šunys alkani vaikštom, o jūs už tai kaip mums atsilyginat?! Nešk greičiau ant stalo lašinių ir samagono! Šeimininkas, aišku, ne iš geros valios, bet džiaugdamasis, kad dar negavo mušt šautuvo buože per nugarą, sutiko juos vaišint: žmona iškepė kiaušinienės su lašiniais, šeimininkas ant stalo pastatė kelis naminės „arielkos" butelius. Tie prisivalgė, prisigėrė ir, jau gerokai apsvaigę, nupėdino vieškeliu toliau.

Tais laikais prie Daujočių kaimo, pakelėje, stovėjo didelis, medinis kryžius. Girtiems skrebams, įsigeidusiems dar ir pasilinksmint, jis šįkart ir užkliuvo. Jie pradėjo ginčytis, kuris iš jų taikliausias. Norėdami parodyti savo akies taiklumą, jie be jokios tvarkos, vienas per kitą, pradėjo į kryžių šaudyt, stengdamiesi pataikyti į Nukryžiuotąjį. Atrodytų keista, kad šis Dievo kančios ženklas, prieš kurį dar taip neseniai su didžiule pagarba buvo klaupiamasi, nusilenkiama, meldžiamasi, staiga okupacinės valdžios potvarkiu tapo vietinių sulaukėjusių, degradavusių žmogėnų niekinimo, agresijos, pasityčiojimo taikiniu. Tačiau jie greitai buvo nubausti.

Tuo metu iš Daujočių k., keliu link Svėdasų, išėjo rusų kareivių būrys. Jis iškart į besilinksminančius įstribitelius, palaikęs juos partizanais, pradėjo šaudyti - vieną iš jų, Joną Sprindį, sunkiai sužeidė, kiti, išsigandę, sugulė, išsilakstė. Vis tik rusai greitai susiorientavo – supratę, kad tai ne partizanai, o skrebai – jų ištikimiausi tarnai, ugnį greit nutraukė.

Parašyta remiantis R.Guobio, J.Kadžionio bei LGRCT vyr. istoriko G.Vaičiūno surinkta istorine medžiaga ir liudijimais.

Partizanų apsilankymai (vaikiški prisiminimai)

1947m. Julija Kiaulienė su savo trimis mažamečiais vaikais vėl sugrįžo į gimtąjį Traupio mst. ir apsigyveno ant Nevėžio kranto, prie pat tilto į Klaibūnus stovinčiame namelyje. Apie Vorkutos lageryje kalintį vyrą Petrą ji neturėjo jokių žinių. Klaibūnų keliu iš Juodgirio miško į Traupį ateinantys A.Žilio-Žaibo būrio partizanai, jauni, šaunūs vyrai, dažnai užsukdavo į jų namus, tačiau niekada ilgai neužtrukdavo – mat nuo

miestelio pusės nebuvo langų, tad nuo sankryžos keliuku galėdavo nepastebėti greitai ateiti ir nekviesti svečiai – Raguvos ar Troškūnų skrebai su rusų kareiviais.

Kalbėdami, jie mamą vadindavo Jule, vis paklausdavo, ar negavusi žinių nuo Vorkutos lageryje kalinčio vyro Petro. Apie save sakydavo, kad iš savo pasirinkto kelio nesitrauks, o eis juo iki galo. Jie niekada nieko neprašė ir nereikalavo - juk mama buvo vienintelė šeimos maitintoja, tačiau ji ir pati pasiūlydavo jiems likusios nuo vakarienės sriubos lėkštę, sodindavo juos už stalo. Tarpusavio santykiai buvo labai šilti, draugiški, mandagūs. Aplankę, jie eidavo pas kitus traupiečius – iš jų, matyt, gaudavo ir žinių, ir maisto. Šie apie juos irgi kalbėjo šiltai, su gailesčiu – žinojo, kokį teisingą, garbingą, bet be galo sunkų ir pavojingą kelią jie pasirinko.

P.S. Tuo metu 1941m. Birželio sukilimo dalyvis Petras Kiaulys, suimtas 1944m. rugsėjo 13d., nuo bado ir išsekimo jau buvo miręs Vorkutos lageryje.

Parašyta remiantis V.Danio prisiminimais.

Trumpai apie partizanų strategiją ir taktiką

Strategija (graik. Strategia) – vadovavimo menas, karvedžio menas. Plačiąja prasme strategija – tai bendra, ilgalaikė, organizacinė, įvertinanti visas galimybes, išteklius, pajėgumus ir sąlygas planingo veikimo sistema (planas), tarnaujanti į ateitį orientuotam pagrindiniam strateginiam tikslui pasiekti. Jos sudėtinės dalys – taktika. Tai strateginio plano įgyvendinimo smulkių, tarpinių veiksmų, etapų, vykstančių su mažais laimėjimais esamajame, tarpiniame laike, visuma. Pasirinkta strategija pasiekia savo tikslą tik sėkmingai spręsdama tarpinius taktinius uždavinius, t.y., taktika tėra strategijos įrankis, o iš mažų, teisingai suplanuotų ir sėkmingai iškovotų taktinių pergalių, pasiekiama viena didelė pergalė, strateginis tikslas. Strateginiai tikslai yra tarpiniai (etapiniai) ir galutiniai.

Partizaninis karas, kaip daugialypis ir sudėtingas reiškinys, procesas, turi vieną būtiną elementą – ginkluotą kovą, o ji sudaryta iš karo strategijos ir jos sudėtinės dalies - taktikos. Taktika, kaip karo meno dalis, apsprendžia mažų kovinių grupių, padalinių, dalinių ir junginių kovinius veiksmus, paremtus karine teorija ir praktika. Ji išplaukia iš strateginio planavimo ir yra labai jautri ir priklausoma nuo materialinės bazės (karinio aprūpinimo). Karinė taktika – tai praktinės priemonės ir būdai, kovinių veiksmų ir priimamų sprendimų visuma, kariuomenės naudojami mūšyje siekiant pergalės. Žodis

„taktika" kilęs iš graikų kalbos ir naudotas senovės graikų karo vado Ksenofonto kariuomenėje karinės rikiuotės principams apibūdinti. Iš to sektų, kad taktika - tai gerai apgalvota kovinė rikiuotė, jos judėjimas, šaudymas, teisingas esamos kovinės padėties įvertinimas, siekiant nugalėti stipresnį priešą. Taktika apima kiekvieną karo vedimo metodą, bet visada jį sudaro šie pagrindiniai elementai. Partizaninio karo atveju tai būtų:

1. Mobilumas ir manevringumas (tai didelis judėjimo greitis, tempas, gebėjimas staigiai, greitai keisti kovines pozicijas bei judėjimo kryptis).
2. Staigus, netikėtas smūgis (tai staigi, įnirtinga, netikėta ataka, antpuolis ar pasala priešui pačiu netikėčiausiu, pažeidžiamiausiu momentu, sukeliantis jo pusėje pasimetimą, chaosą, paniką ir didelius nuostolius).
3. Partizanų staigiam antpuoliui kariniu-taktiniu požiūriu patogios, o priešui, atvirkščiai, gynybiniu taktiniu požiūriu nepalankios vietovės parinkimas, išankstinis atsitraukimo suplanavimas, panaudojant tam tinkamus vietovės ypatumus.
4. Toks kovinis-taktinis jėgų išdėstymas, kad partizanai mažomis jėgomis, tam tikru metu ir tam tikroje vietoje įgytų prieš savo priešininką kuo didesnį karinį pranašumą.
5. Ginklų ugnies galia (įvairių modelių ir kalibrų automatinės ugnies tankumas, sukeliantis kuo didesnius nuostolius priešo pusėje).
6. Savalaikis, gerai organizuotas, be nuostolių, atsitraukimas, išsiskirstymas ir pasislėpimas (būtina laiku, kol priešas tebėra dezorganizacijos būklėje, atsitraukti, nes sužeidimas - tai grupės mobilumo praradimas).
7. Žvalgybinės informacijos rinkimas, kovinis planavimas, gyvųjų ir materialinių išteklių (jėgų) sutelkimas (susijungimas) bei naujas smūgis (kovinė operacija).

Šią partizaninę taktiką galima apibūdinti ir sutrumpintai: smūgis – atsitraukimas – išsisklaidymas - pasislėpimas – jėgų sutelkimas – naujas smūgis arba net paprastai, dviem žodžiais - smok ir atsitrauk.

Dar galima pridurti, kad tokiais atvejais visada naudojamasi nakties priedanga – tai yra labai svarbi, sudėtinė taktikos dalis.

Karinė taktika – tai vienas po kito sekančių mūšių vedimo būdai ir metodai, jų organizaciniai ypatumai. Jei taktika reikalinga laimėti mūšiui, tai strategija – visam karui.

Lietuvos partizanų taktika, kaip kovinių veiksmų ir priimamų sprendimų sistema, susiformavo be jokio centrinio vadovavimo, įsakymų, direktyvų ir apmokymų. Ji gimė natūraliai, pačių partizanų vadų veiklos pasėkoje, remiantis jų loginiu, realistiniu ir analitiniu mąstymu, siekiant kuo veiksmingiau ir lanksčiau prisitaikyti prie nuolat besikeičiančių kovos aplinkybių, mažais resursais pasiekti kuo aukštesnių kovinių rezultatų. Ši taktika tapo svarbia partizanų išgyvenamumo ir kovos tęstinumo sąlyga - objektyvia būtinybe, kurią nulėmė rūsti ir negailestinga partizaninio karo realybė.

Lietuvos partizaninis judėjimas vyko labai sunkiomis ir sudėtingomis sąlygomis: rusų karinių įgulų apsuptyje, aktyviai veikiant NKVD/NKGB žinyboms, jų sukurtam tankiam slaptųjų agentų tinklui, kovojant su skrebų būriais, okupaciniu režimu, jo sudėtine dalimi – kolaboracine sistema, sovietiniais ir partiniais aktyvistais. Partizanų ryšių sistema dėl didelių atstumų veikė per lėtai, su dideliais trikdžiais, rašytiniai įsakymai vėluodavo, nebeatitikdavo nuolat kintančios kovinės situacijos arba net nepasiekdavo gavėjo. Ryšius dažnai perimdavo NKVD/NKGB struktūros, žūdavo partizanų vadai, būdavo sunaikinami vadovavimo centrai (štabai), įvykdavo išdavystės. Dėl šių priežasčių partizanų taktika rėmėsi autonomiškumo, decentralizacijos, savarankiškumo principu. Iš Apygardų štabų partizanų būriai, kuopos, rinktinės gaudavo tik nustatytus bendrus kovinės veiklos tikslus, kryptis: kovoti prieš okupacinį režimą, kolaboracinę sistemą (kolaborantus), skrebus, NKVD/NKGB represines struktūras, jų agentūrą, bausti išdavikus, šnipus ir kt. Visus šiuo veiksmus, kovines operacijas savo veikimo teritorijose planuodavo ir vykdydavo vietiniai partizanų vadai, atsižvelgdami į turimus resursus ir greitai kintančią situaciją. Partizanų vadai buvo renkami ar skiriami pagal kovose įgytą moralinį autoritetą, pagal taktinius-organizacinius sugebėjimus, pagal mokėjimą veikti ypatingomis, sudėtingomis kovinėmis sąlygomis. Jų naudota taktika pasižymėjo dideliu savarankiškumu, lankstumu, originaliais, improvizuotais sprendimais, momentine situacijos analize bei ryšium su tuo greitai priimamais sprendimais. Galima sakyti, kad šitokia taktika - veikimo autonomiškumas, savarankiškumas - ir buvo Lietuvos partizaninio judėjimo stiprioji pusė, o tai padėdavo, kaip jau minėta, ir turint mažus resursus, pasiekti kuo aukštesnį rezultatą.

Nors ši taktika buvo suformuota savarankiškai, tačiau turėjo daugybę panašumų su Vokietijos kariuomenėje (Wehrmacht) naudota Auftragstaktik - užduoties taktika. Ši rėmėsi tokiais principais:

1.Vokiečių karinė vadovybė nurodydavo, kodėl ir kokį tikslą jų pavaldiniai turi pasiekti, o žemesnio rango karininkai patys spręsdavo, kaip tai įvykdyti. Jei vykdant kovinę operaciją nutrūkdavo ryšys, pasikeisdavo situacija, vadovaujantis karininkas nelaukdavo nurodymų iš aukščiau, o pats, savarankiškai, priimdavo sprendimus.

2. Vokiečių karininkai buvo mokomi ne aklo paklusnumo, o užduoties vykdymo iniciatyvos, netikėtų, improvizuotų, nestandartinių sprendimų, ruošė veikti karinio chaoso sąlygomis.

3. Kiekvienas karininkas privalėjo gerai išmanyti taktiką, ne tik suplanuoti kovinę operaciją, bet ir pats tiesiogiai vadovauti ją vykdant. Tai pakeldavo karių kovingumą, moralinę dvasią. Karininko autoritetas fronte priklausė ne nuo jo laipsnio, o įgyto autoriteto.

4. Decentralizuotas sprendimų priėmimas. Karininkas, vadovaujantis operacijai, siekdamas ją įgyvendinti, turėdavo teisę improvizuoti, elgtis savarankiškai, nestandartiškai, tam neatsiklausdamas aukštesnės vadovybės leidimo.

5. Tokia taktika labai efektyviai veikdavo karinio chaoso atveju: nutrūkus ryšiams su vadovybe, žlugus planams. Tokiais atvejais karininkai ar jaunesnieji vadai (feldfebeliai) nepanikuodavo, o veikdavo savarankiškai, žinodami jiems iškeltą kovinį tikslą.

Kaip matyti, lietuvių partizanai, įgyvendindami vadovybės iškeltus tikslus, uždavinius, irgi veikė labai panašiai, turėjo taktinio veikimo laisvę, o tai apsprendė jų sprendimų lankstumą bei kovinį efektyvumą.

Matyt, natūraliai kiltų klausimas, ar šiai Lietuvos partizanų taktikai neturėjo įtakos tie partizanai, kurie buvo kovoję Rytų fronte lietuvių policijos batalionų, Vermachto dalinių sudėtyje, kiti, kaip desantininkai, baigę vokiečių karinės žvalgybos mokyklas. Dauguma jų buvo eiliniai kariai ar puskarininkiai, tik vienas iš karininkų, buvęs 7-ojo, o vėliau 13-ojo lietuvių policijos bataliono vadas, mjr. J.Semaška-Liepa, I-os ir II-os klasės Geležinių Kryžių kavalierius, Žemaičių legiono vadas, puikiai išmanė ir partizaninę, ir antipartizaninę taktiką. Visi jie, aišku, galėjo daryti įtaką tik vietiniu, bet ne visos Lietuvos mastu.

Vykdydami stambesnes kovines operacijas, partizanai jėgas sujungdavo (jėgų sujungimo principas). Tokiu būdu kovinę grupę sudarydavo du, trys, keturi būriai, o operacijai vadovauti, tarpusavio susitarimu, iš savo tarpo išrinkdavo vieną iš vadų. Reikia pasakyt, kad toks lankstus, efektyvus, karinės praktikos patikrintas principas veikė ir vokiečių kariuomenėje: karinei operacijai vykdyti iš kelių kariuomenės rūšių dalinių ar padalinių būdavo sudaromos laikinos kovinės grupės, kurias vadindavo vadovaujančio karininko vardu.

Partizaninis judėjimas, kaip nacionalinio išsivadavimo kova, skirstomas į du tipus, apsprendžiančius jų strateginius uždavinius ir taktiką: pagalbinį ir pagrindinį.

Partizaninis judėjimas kaip reguliariajai kariuomenei pagalbinis kariavimo būdas - tai pačios valstybės politinių, karinių ir spec. tarnybų sukurtas partizaninis judėjimas, esant dalinei šalies teritorijos okupacijai, toliau besitęsiant karo veiksmams tarp abiejų kariaujančių pusių, kuriuose pagrindinį vaidmenį priešo užimtos teritorijos išlaisvinime atlieka reguliarioji kariuomenė.

Jo užduotis yra priešo užnugaryje vykdyti šias pagalbines reguliariai kariuomenei užduotis: 1. Žvalgybą. 2. Diversijas.3. Terorą.

Jie ardo, sprogdina, griauna priešo magistralines komunikacijas (geležinkelius, tiltus), visomis priemonėmis trikdo okupantų kariuomenės tiekimą karine technika, amunicija, gyvosios jėgos rezervais, sprogdina karinius sandėlius, aerodromus, vykdo taktinę ir strateginę žvalgybą, tačiau visada stengiasi išvengti atviros kovos su reguliariąja kariuomene (tai yra jų išlikimo, išsilaikymo ir tolesnio veikimo pagrindas). Jų antraeilės užduotys - kova su okupaciniu režimu ir jo sudėtimi dalimi – kolaboracine sistema (vykdo terorą). Tai yra atviros formos, labiausiai materialiai aprūpintas, gerai apmokytas ir partizaninio karo kadrinių, profesionalių vadų vadovaujamas partizaninis judėjimas.

Tokiu pačiu kariuomenei pagalbiniu partizaniniu judėjimu tarpukario Lietuvoje turėjo tapti LŠS nariai (šauliai), vykdantys priešo (rusų, vokiečių ar lenkų) okupuotoje teritorijoje kovinę veiklą: ardantys jų komunikacijas, naikinantys sandėlius, transporto priemones, mažas kareivių grupes, visais būdais trukdantys įvesti okupacinį režimą, kovojantys ir baudžiantys vietinius kolaborantus.

Pagrindinio tipo partizaninis judėjimas – tai pagrindinė, savarankiška ir vienintelė ginkluota jėga, kovojanti už savo šalies išvadavimą, valstybės nepriklausomybę, yra sukurtas pačios tautos (o ne valstybės) pastangomis, priešui okupavus visą krašto teritoriją. Toks išsivadavimo judėjimas jau yra kaip atskiras karas, nors dažnai ir oficialiai nepripažintas.

Lietuvoje, kaip ir kitose Pabaltijo šalyse, Ukrainoje, jis turėjo vieną labai nepalankią savybę – buvo uždaras, visiškai išoriškai izoliuotas, sovietų pasienio kariuomenės aklinai uždarytomis sienomis, be jokio karinio - materialinio tiekimo, be jokios pagalbos iš užsienio šalių, su trūkinėjančiais ir priešo MGB/KGB tarnybų perimamais ryšiais su Vakarų Europos valstybėse veikiančiomis atstovybėmis - emigracine BDPS Užsienio delegatūra (iki 1948m. vidurio) ir VLIK-o organizacija (nuo 1948m. antros pusės) bei JAV, Anglijos (nuo 1949m. jau kaip NATO narių) ir Švedijos specialiosiomis tarnybomis.

Dar reikėtų pažymėti, kad partizaninis judėjimas visada yra silpnesnės kariaujančios pusės kovos būdas, o tai irgi apsprendžia jo taktiką. Siekdami kiek įmanoma išlyginti jėgų pusiausvyrą, disproporciją ir, patiriant kuo mažesnius nuostolius, pasiekti kuo didesnę kovinę sėkmę, rezultatą, partizanų atoveiksmis į priešo veiksmus visada yra ne frontalinis, o racionalus, asimetriškas, tiksliai apskaičiuotas, taikant į jo labiausiai pažeidžiamas, mažiausiai apsaugotas vietas. Veikiama ne jėga, skaičiumi, o mažomis jėgomis tam tikroje vietoje ir tam tikru momentu prieš priešą siekiama įgyti kuo didesnį karinį pranašumą ir kovinę sėkmę. Tik tokiomis priemonėmis išlaikoma jėgų pusiausvyra, balansas, kovinė iniciatyva, tik tokiu būdu išsaugomos nuo nuostolių ir sunaikinimo kovinės struktūros.

Lietuvos partizaninis judėjimas, kaip ir priklauso pagrindinio tipo, uždaros formos išsivadavimo judėjimui, veikusiam be jokios užsienio pagalbos (karinio tiekimo), pagrindiniu savo taikiniu laikė krašto teritorijoje svetimos valstybės sukurtą okupacinį režimą bei jo sudėtinę dalį – kolaboracinę sistemą (kolaborantus). Taktikos esmė buvo visomis veikimo priemonėmis - karinėmis, baudžiamosiomis, politine agitacija-propaganda - kovoti, griauti, ardyti okupacinį režimą, jo pamatą - kolaboracinę sistemą (kolaborantus), šį režimą saugančias bei ginančias represines struktūras (NKVD/NKGB) bei sukarintas vietinių samdinių formuotes (stribus), visada išvengiant atviros kovos su reguliariąja kariuomene. Tai lėtino ir pristabdė Lietuvos sovietizacijos, kolonizacijos, jos integravimo į Sovietų Sąjungos vieningos politinės – ekonominės – karinės - socialinės - kultūrinės sistemos procesus.

Lietuvos partizanų vadovybė niekada neplanavo išsivaduoti iš sovietų okupacijos vien tik savo jėgomis, tik remiantis vidiniais tautos ištekliais – tam buvo per daug didelis

jėgų disbalansas priešo naudai. Nuo pat Atlanto chartijos pasirašymo 1941m. rugpjūčio 14d. - pirmieji ją pasirašė JAV prezidentas F.D. Ruzveltas ir Didž. Britanijos ministras pirmininkas V.S.Čerčilis, o rugsėjį prie jos prisijungė ir Sovietų Sąjunga (su tam tikromis išlygomis dėl Baltijos šalių) bei devynios kitos Vakarų bei Vidurio Europos valstybės - lietuvių patriotai, pogrindinių antinacinio, o nuo 1944m. vasaros veikiančių jau kaip antisovietinio pasipriešinimo organizacijų vadovai, partizanų vadai, savo ateities ir laisvės perspektyvas siejo tik su Vakarų demokratinėmis valstybėmis (anglosaksais) – JAV ir Jungtine Karalyste. Atlanto chartija buvo anglosaksų - JAV ir JK - kuriamo naujos pasaulio tvarkos projekto deklaruoti pagrindiniai idėjiniai principai, kurie idealiai atitiko Lietuvos ir jos kaimynių - Latvijos ir Estijos - politinius interesus. Pagrinde jie rėmėsi šiais Atlanto chartijos punktais, tiesiogiai liečiančiais tokias okupuotas šalis, kaip Lietuva:

1. JAV ir Didžioji Britanija nesiekia įsigyti teritorijų ar ko kito.

2. Jos nesutiks su jokiais teritoriniais pakeitimais, prieštaraujančiais suinteresuotų tautų laisvai pareikštiems norams.

3. Jos gerbia visų tautų teisę pasirinkti valdymo formą, kokią šios nori; jos siekia atstatyti suverenumo teises ir savivaldą tų tautų, kurios buvo prievarta jų netekusios. (.....)

Lietuvos pogrindžio vadovai, partizanų vadai šiuos teiginius logiškai ir pagrįstai interpretavo kaip anglosaksų (JAV ir JK) bei kitų chartiją pasirašiusių valstybių išreikštą tarptautinį Baltijos šalių - Lietuvos, Latvijos ir Estijos – okupacijos ir aneksijos nepripažinimą, neteisėtumą, kurio sekantis žingsnis, priėmus tam tikrus tarptautinius sprendimus, turėjo būti jų valstybingumo atstatymas. Tai buvo svarbus politinis-idėjinis-moralinis pamatas, ant kurio buvo pastatytas bei grindžiamas visas partizaninis judėjimas. Jis atstovavo teisėtai pogrindinei Lietuvos valstybei, kuri, pagal 1949m. LLKS suvažiavimo nutarimus, turėjo būti atkurta pagal Vakarų demokratijos principus.

Vertinant retrospektyviai, iš dabartinių pozicijų, Atlanto chartija ir po jos vykusios Didžiojo trejeto (JAV, JK, SSRS) derybos, filosofine-dialektine prasme, rėmėsi realistiniu „priešybių kovos ir vienybės dėsniu"- dviejų skirtingų, priešiškų sistemų interesų ir jėgų suderinimu, jų balansu, to pagrindu kuriama nauja pasaulio tvarka, nauja tarptautine teise, nauja vertybine sistema. Tai, reikia pasakyt, iš esmės buvo real politik, grindžiama pagal principą: be jėgos nėra ir teisės. Atlanto chartija yra akivaizdus tokios politikos pavyzdys, kada politiškai deklaruojamos vertybės ir realiai vykdoma politika išsiskiria.

Antinacinio pogrindžio vadų viltį skatino ir jų užmegzti ryšiai su Amerikos pasiuntinybe Stokholme (Švedija) bei juos iš ten pasiekiančios, atrodytų, palankios žinios. Nors tuo metu ryšiai su laisvuoju pasauliu buvo labai riboti, dažniausiai, tik per užsienio radiją, tačiau į ateitį žiūrėta optimistiškai. Remiantis įvairių užsienio valstybių per

radijo stotis transliuota informacija, buvo prognozuojami net penki tolesnių karinių – politinių įvykių Europoje vystymosi variantai:

1.Vokietijos perėjimas į puolimą ir prarastų teritorijų susigražinimas panaudojus „stebuklingą ginklą"(Wunderwaffe) - fronto sugrįžimas. 2.Vokietijos perėjimas į puolimą ir prarastų teritorijų susigražinimas, sudarius separatinę taiką su Vakarais – fronto sugrįžimas. 3.Bendras vokiečių kariuomenės ir Vakarų sąjungininkų puolimas po separatinės taikos sudarymo. 4. Rusų kariuomenės atsitraukimas iš Lietuvos teritorijos pagal Atlanto chartijos principus (ją pasirašė, tiesa, su tam tikromis išlygomis, ir Sovietų Sąjunga) ir pokarinės Taikos konferencijos sprendimą.5. Anglų ir amerikiečių (anglosaksų) karinis konfliktas su Sovietų Sąjunga ir jos okupuotų Baltijos šalių išlaisvinimas.

Deja, kaip parodė laikas, visi šie pasaulio politiniai-kariniai vystymosi variantai buvo klaidinantys, rėmėsi tik informacinio-propagandinio karo sukurta žinių baze bei per dideliu politiniu optimizmu, iliuzijomis, vertinant pasaulinius geopolitinius procesus.

Prof. J.Gebelso vadovaujamos Vokietijos Propagandos ministerijos skleista propaganda apie „stebuklinga ginklą", nulemsiantį II -ojo pasaulinio karo pabaigą, nepasitvirtino - Vokietija kapituliavo. Pasirodo, tai buvo tik propagandinis mitas vokiečių kareivių kovinei dvasiai palaikyti.

Skleista propaganda apie tai, kad Vakarų valstybės gali sudaryti su Vokietija separatinę taiką, irgi neturėjo jokios politinės logikos: anglosaksai negalėjo daryti jokių nuolaidų Vokietijai, savo pagrindinei geopolitinei konkurentei Vidurio-Vakarų Europoje. Per abu pasaulinius karus anglosaksų strateginis tikslas buvo sunaikinti jos politinę-karinę-ekonominę galią, demilitarizuoti, pašalinti bet kokias prielaidas jos galimam dominavimui ateityje (todėl po karo ji buvo padalinta).

Remtis Atlanto chartijos principais, reikalauti Sovietų Sąjungą grįžti prie prieškarinių 1939m. sienų, Vakarai (anglosaksai) irgi negalėjo, nes buvo tiesiog priversti, darant geopolitines nuolaidas, pasinaudoti Sovietų Sąjungos kariniu potencialu sutriuškinant ne tik Vokietijos III Reichą (1941-45m.), bet, po jos, ir Didžiąją Japonijos imperiją (1945m.), vykdančią ekspansinę politiką Pietryčių Azijoje. Sovietų Sąjunga irgi turėjo savo geopolitinių interesų ne tik Rytų-Vidurio Europoje, bet ir Tolimuosiuose Rytuose.

Karo pasėkoje Didžiojo trejeto strateginiai tikslai buvo pasiekti, abi šios sovietų ir Vakarų (anglosaksų) geopolitinės konkurentės kapituliavo, nuo to laiko nei Vokietija Europoje, nei Japonija Pietryčių Azijoje jokios ekspansinės geopolitikos nebevykdė, o jų teritorijose buvo dislokuotos karinės bazės: Japonijoje, Okinavos saloje – amerikiečių, Vakarų Vokietijoje (VFR), buvusiose amerikiečių, anglų, prancūzų okupacinėse zonose – irgi amerikiečių, o Rytų Vokietijoje (VDR) , sudarančioje apie 30% Vokietijos teritorijos, buvusioje sovietų okupacinėje zonoje - rusų karinės bazės. Sovietų Rusija nuo Japonijos irgi „atsirėžė gabalą" – Kurilų salas.

Turėti vilčių, kad tarp Vakarų valstybių (anglosaksų) ir Sovietų Sąjungos gali kilti karas (III pasaulinis karas), karinis konfliktas, buvo visiškai nerealu, nes, pasibaigus II-am pasauliniam karui, joms, po patirtų nuostolių, tam stigo gyvųjų-materialinių resursų. Pasiruošimas naujam pasauliniam karui reikalauja jų atstatymo, užima daug laiko, reikalauja naujų karinių technologijų karo pramonėje įdiegimo, jų įsisavinimo, be to, reikalingas ir visuomenės moralinis-psichologinis paruošimas. Svarbu pažymėti, kad, atvirkščiai, iš Vakarų pusės buvo daroma viskas, kad to neįvyktų, tam, kaip politinis-strateginis instrumentas, buvo panaudota JTO.

Ant Atlanto chartijos idėjinių pagrindų buvo sukurta Jungtinių Tautų Organizacija (JTO), pradėjusi savo veiklą 1945m. spalio 24d.; Jungtinių Tautų Chartija paskelbė ir įtvirtino naujos pasaulinės tvarkos teisinius principus, tame tarpe esamų, II pasaulinio karo eigoje iki 1945m., susidariusių naujų valstybinių sienų ir teritorijų neliečiamumą ir jėgos nenaudojimo principą (2str.4d.). Tokiu būdu, okupuotų Baltijos šalių problema de facto tapo tik Sovietų Sąjungos vidaus reikalu, nors JAV jų inkorporavimo de jure ir nepripažino, o JTO Lietuvos, Latvijos ir Estijos neteisėtos okupacijos ir nepriklausomybės atkūrimo klausimo niekada ir nesvarstė. JTO buvo kaip konfrontacijos suvaldymo tarp dviejų priešiškų pasaulio sistemų instrumentas, jo pagrindinė strateginė paskirtis ir politinis tikslas buvo pasaulio taikos išsaugojimas bei naujo pasaulinio karo prevencija, o Baltijos šalių valstybingumo problemos iškėlimas būtų tik tam trukdęs.

Dėl šių priežasčių stiprėjanti priešprieša tarp dviejų priešiškų geopolitinių polių - Rytų ir Vakarų - tuo metu tiek JAV , tiek Sovietų Sąjungai, turėjusioms atominį ginklą, tegalėjo peraugti į lėtinės formos „šaltąjį karą", karinį-ekonominį-technologinį lenktyniavimą, varžybas, kovas dėl geopolitinių interesų zonų, įtakos sferų, lokalių regioninių konfliktų, netiesioginių, vedamų didžiųjų valstybių per mažas valstybes, proxy karų, visada - be tiesioginės abipusės karinės konfrontacijos.

1944m. vasarą Rytų frontui greitai ritantis į Lietuvą (1944m. vasaros rusų operatyvinė puolamoji „Bagrationo" operacija), vokiečių armijų grupė „Centras," nesitikėjusi tokio galingo rusų puolimo Baltarusijos pelkėtame fronto ruože, buvo sutriuškinta, o ties Lietuvos rytine siena Rytų fronte susidarė neginamas fronto ruožas, vadinamas „Baltijos skyle"(tarp Vilniaus ir Drūkšių).Vokiečiai visiškai nebeturėjo karinių rezervų, todėl, siekdami nors šiek tiek pristabdyti rusų kariuomenės puolimo tempus, gynybai dažnai naudojo tik vokiečių judrias kovinės grupes: tikintis, kad rusų puolimas dėl šių grupių veiklos nors šiek tiek, o dėl ištęstų tiekimo komunikacijų, ir taip sulėtės, o galiausiai - ir sustos.

1944m. Lietuvos valsčiuose kovai su jų teritorijoje atsiradusiais sovietiniais diversantais, gyventojų vadintais „raudonaisiais banditais"(atvykusiais „oro keliu"- desantu, ar „žaliuoju taku"- pėsčiomis per fronto liniją) iš vietinių savanorių buvo sukurti Apsaugos būriai (į juos įstojo ir vyrai, turintys karinį patyrimą, kovoję Rytų fronte). Daugelyje valsčių tarp jų įvyko kautynės, susišaudymai, kuriose diversantai patyrė didelius nuostolius.

1944m. liepos pradžioje rusų kariuomenei perėjus Lietuvos sieną ir veržiantis gilyn į jos teritoriją, pirmieji su jų avangardiniais daliniais Aukštaitijoje susikovė valsčių Apsaugos būrių kovotojai. Jiems iškilo dilema – ką daryti toliau? Vieni iš jų pasiliko rusų kariuomenės užnugaryje ir organizavo būrius partizaninei kovai, o kita dalis organizuotai, būriais, kolonomis, kartu su civiliais pabėgėliais, traukėsi į Žemaitiją. Tuo metu sklido viltingos kalbos, gandai, kad ten bus atkuriama Lietuvos kariuomenė.

Iš tikrųjų, tuo metu iniciatyvos ėmėsi Lietuvos jaunoji karininkija, kapitonai ir leitenantai, prie Sedos, Plinkšių dvare, ėmęsi Tėvynės apsaugos rinktinės formavimo darbų, kur didelė dalis šiauriniu Lietuvos pakraščiu - per Biržus, Pasvalį, Joniškį - iš Aukštaitijos besitraukiančių vyrų ir pateko. Kiti, aplenkdami Šiaulius, kurį rusai smarkiai bombardavo, pasuko pietvakarių kryptimi: pro Panevėžį, Šeduvą, Tytuvėnus, Kelmę traukėsi link Tauragės, pasiekdami Žygaičių apylinkes. Iš ten dalis jų pasuko į Žemaitiją, pasiekė Alsėdžius ir buvo nukreipti į LLA „Vanagų" Platelių mokomąją stovyklą. Vyko intensyvus ruošimasis, organizavimasis partizaniniam karui rusų kariuomenės užnugaryje, ieškoma ginklų, tiekimo kelių, paramos, ruošiami vadovavimo kadrai.

Tuo metu ir vokiečių karinė žvalgyba (Abwehr), žiūrėjusi į lietuvių politinius laisvės siekius daug atlaidžiau, nei gestapas (valstybės slaptoji policija), pasiūlė jiems savo paslaugas. Lietuvių antinacinio (perraugusio į antisovietinį) pogrindžio vadai grynai taktiniais, utilitariniais sumetimais, politiškai būdami orientuoti tik į Vakarų (anglosaksišką) demokratinį pasaulį bei tikėdamiesi tik jo pagalbos, gerai suprato, kad iki pokarinės Taikos konferencijos sušaukimo, jos, remiantis Atlanto chartija, priimtų nutarimų įgyvendinimo, rusų kariuomenės iš Lietuvos ir kitų okupuotų šalių išvedimo procesai užsitęs, vyks labai lėtai, nenoriai, o iki to laiko tautos laukia neišvengiamas, žiaurus, sekinantis partizaninis karas.

Derybos vyko tarp LLA (Lietuvos laisvės armija), LLKS (Lietuvos laisvės kovotojų sąjunga), LLGS (Lietuvos laisvės gynėjų sąjunga), LF (Lietuvių fronto) karinės „Kęstučio" pogrindinių organizacijų vadovybės atstovų ir Abvero, kuriam atstovavo ir vokiečiai, ir lietuviškai kalbantys žvalgybos karininkai, Klaipėdos krašto lietuviai. Buvo sutarta, kad vokiečiai lietuvius išmokys diversinio, žvalgybinio, partizaninio karo pagrindų, paruoš radistus, sprogdintojus, aprūpins juos ginklais, sprogmenimis, ryšių priemonėmis ir išmes desantu rusų kariuomenės užnugaryje. Mainais už tai jie turėjo tiekti vokiečiams karinę žvalgybinę informaciją, vykdyti rusų kariuomenės užnugaryje diversijas. Pirmoji sąlyga lietuvius tenkino, o antrosios vykdyti jie ir nesiruošė, nes matė, jog Vokietija karą jau pralaimėjo.

Lietuviai karininkai, pogrindžio organizacijų nariai pradėjo tarp besitraukiančių jaunų vyrų ieškoti kandidatų ir greit jų surado. Daug jų buvo užverbuota LLA Platelių mokomojoje stovykloje, daug ir kitose vietose. Pvz., įžymusis Algimanto apygardos vadas A.Starkus – Montė į vokiečių žvalgybos mokyklą, kartu su grupe Šimonių krašto vyrų, buvo pasiųstas iš Žygaičių. Visi jie vėliau turėjo grįžti desantu į savo gimtąjį

kraštą, savo veikimo teritoriją, kur gerai pažinojo vietoves, vietinius gyventojus, turėjo artimus ryšius. Tai jų veikloje buvo didžiulis kovinis-taktinis privalumas. Žvalgybos mokyklose jiems dėstė ir lietuvių karininkai, dauguma jų – pogrindžio nariai. Tai, kad desantininkai savo partizaninėje veikloje buvo orientuoti į Vakarų pagalbą, įrodo jau tai, kad dvi desantininkų grupės buvo aprūpintos ryšių šifrais ir su Švedijoje veikiančia LLKS radijo stotimi „Donat", kurią kuravo LLKS vadovybės narys, dr. A.Vokietaitis. Buvo planuota, kad bus palaikomi radijo ryšiai ir tarp atskirų grupių, tačiau, kaip parodė vėlesni įvykiai, tai būdavo labai pavojinga. Rusų kariuomenės užnugaryje bet koks radijo ryšio užmezgimas, bet kokio naujo, svetimo radijo siųstuvo šaukinių pasirodymas eteryje iškart būdavo užfiksuojamas, pelenguojamas, nustatoma tiksli ryšio vieta ir tą vietovę plačiai „šukuodavo" NKVD užnugario apsaugos užtveriamieji daliniai. Jeigu po ryšio seanso nebūdavo iškart pakeičiama dislokacijos vieta, laukdavo neišvengiami nuostoliai (taip nutiko kai kurioms grupėms). Rusų kariuomenės fronto kontržvalgyba „Smerš" dirbo labai profesionaliai ir tokių klaidų neatleisdavo.

Partizanų galutinis strateginis tikslas visada buvo Lietuvos valstybės nepriklausomybės atstatymas su tam būtina viena išorine sąlyga – kilsiančiu kariniu konfliktu tarp Sovietų Sąjungos ir Vakarų valstybių. Todėl, išliekant tam pačiam strateginiam tikslui, laikui bėgant, taktika keitėsi.

1944-45m. buvo manoma, kad rusai iš Lietuvos bus priversti išvesti kariuomenę pokarinės Taikos konferencijos sprendimu. Jei to rusai neįvykdytų geruoju, taikiai, buvo tikima net kilsiančio karinio konflikto tarp Rytų ir Vakarų galimybe. Todėl manyta, kad išsivadavimas tėra tik artimos ateities perspektyva. Todėl tuo metu partizanų būriai būdavo dideli, kariuomenės tipo, o partizaninė taktika labai aktyvi, puolamojo pobūdžio, veikė „skrajojantys" būriai, nevengta ir pozicinių kautynių: būdavo puolami ir užimami valsčių centrai, miesteliai, skrebų būstinės, kaunamasi su NKVD daliniais. Tuo pačiu metu buvo rengiami mobilizaciniai planai, kaupiami, sandėliuojami ginklai, ruošiamasi ginkluotam visuotiniam sukilimui, valdžios perėmimui, valstybės sienų apsaugai. Dar viena aktyvių, puolamųjų veiksmų priežastis buvo ta, kad partizanai tuo metu buvo gerai ginkluoti ir ginklų bei šaudmenų stygiaus nejautė. Vien 1946m., jau pereinant į pasyvios kovos taktiką, partizanai Lietuvoje įvykdė net 1840 kovinių operacijų.

Ši taktika buvo nuostolinga ir ilgai tęstis negalėjo (juk nebuvo ir jokio karinio tiekimo iš išorės), nes iš Vakarų demokratinio pasaulio jokių palankių politinių veiksmų ir sprendimų nebuvo girdėti. Tuo metu dar nežinota, kad 1945m. vykusiose Jaltos ir Potsdamo konferencijose Antihitlerinės koalicijos valstybių, JAV ir Didž. Britanijos iš vienos pusės, bei Sovietų Sąjungos iš kitos, anglosaksams gėdingai nuolaidžiaujant, sovietams buvo pripažintos visos jų 1939-40m. okupuotos teritorijos, tame tarpe - ir Baltijos šalys, o tarp jų - ir Lietuva. Šie po II-ojo pasaulinio karo Rytų ir Vidurio Europoje įgijo didelę politinę-karinę galią, sukurdami buferinę zoną iš šalių, priklausiusių Varšuvos sutarčiai (nuo 1955m.).

Deja, priimant sprendimus, jų pačių (anglosaksų) pasirašytomis Atlanto chartijos deklaracijomis visai nesivadovauta, o okupuotų tautų interesai, jų laisvo apsisprendimo teisė buvo visiškai ignoruoti. Atlanto chartija tebuvo tik oficialus JAV ir JK politinis pareiškimas, deklaracija, be jokių teisinių valstybinių įsipareigojimų, kuriam tokios suinteresuotos šalys, kaip Lietuva, Latvija, Estija, skyrė per daug didelį dėmesį, dėjo didžiules viltis. Didžiojoje politikoje eilinį kartą viską nulėmė ne vertybiniai - moraliniai, bet ciniški, savanaudiški geopolitiniai išskaičiavimai, atsižvelgiant tik į savus globalinius politinius interesus. To dar negana – Vakarams (JAV ir Anglijai) atidavus Sovietų Rusijai administruoti Rytprūsių krašto dalį (Vokietijos rytinės žemės), visos trys Baltijos šalys buvo tiesiog fiziškai atkirstos nuo Vakarų pasaulio, atsidūrė visiškoje politinėje-ekonominėje izoliacijoje, gilioje geopolitinėje duobėje, nes ir kaimyninė Lenkija tuo metu priklausė Rytų komunistiniam blokui. Šiuo metu Rusijos eksklavas Kaliningrado srityje, kaip karinis placdarmas į Vakarus, ir toliau išlieka Lietuvai, o tuo pačiu ir Latvijai, Estijai, kariniu požiūriu labai pavojingas. Galima sakyti, kad yra tam tikrų istorinių paralelių tarp Lenkijos Dancigo koridoriaus (nuo 1919m. atskyręs Rytų Prūsiją nuo Vokietijos, panaikintas vokiečių karine jėga 1939m.) ir neoficialiai politikų vadinamo Kaliningrado koridoriaus (tranzito per Lietuvos teritoriją), nes abiem atvejais kalba eina apie strateginės reikšmės sausumos kelią, jungiantį tam tikras teritorijas ir keliantį geopolitinių įtampų tarp kaimyninių valstybių.

1946-47m. Paryžiuje vykusi Taikos konferencija pasibaigė tyliai, Pabaltijo šalių valstybingumo klausimo net nepalietusi. 1945m. spalio 24d. įkurta JTO irgi Baltijos šalių valstybingumo atstatymo problemos nekėlė. Sukurta ant Atlanto chartijos idėjinio pamato, ši organizacija iš esmės vykdė tokią tarptautinę politiką, kuri turėjo užtikrinti globalius tikslus: pasaulio taiką, naujo pasaulinio karo prevenciją.

Dar kartą reikia paminėti, kad 1945m. Jungtinių Tautų Chartija įtvirtino šalių teritorinio vientisumo ir jėgos nenaudojimo principus, tačiau Baltijos šalių atžvilgiu jie ir negalėjo būti įgyvendinti, nes įteisino II pasaulinio karo metu, iki 1945m., susidariusias naujas valstybių teritorijas ir sienas, tame tarpe ir inkorporuotas į TSRS sudėtį visas tris Baltijos šalis. Vakarų šalys nesiėmė jokių realių politinių veiksmų tokiai situacijai pakeisti: nors tokia tarptautinė teisė ir egzistavo, ji buvo orientuota tik esamam laikui ir ateičiai, o ne praeičiai. Tai rodo, kad tuo metu viską nulėmė real politik principai, kai teisė be jėgos neturi galios: vardan pasaulio stabilumo, atmetant moralinius-etinius principus, buvo siekiama stambiųjų pasaulio galių politinio-ekonominio-karinio jėgų ir interesų balanso, tam paaukojant mažų valstybių teises ir interesus. Tokiu būdu Baltijos šalys, jų nacionaliniai išsivadavimo judėjimai de facto tapo Sovietų Sąjungos vidaus reikalu, nors de jure Vakarų šalys Lietuvos, Latvijos ir Estijos inkorporacijos ir nepripažino.

1946-47m. partizanų vadams pasidarė aišku, kad partizanų strateginis tikslas – Lietuvos nepriklausomybės atstatymas, nukeliamas į dar tolimesnę, jau kelerių metų perspektyvą, kol dėl nesuderinamo antagonizmo tarp Vakarų (demokratinio) ir Rytų

(komunistinio) blokų kils karinis konfliktas. Partizanų spaudoje buvo svarstoma: bus karas ar ne, kur jis kils?- Kinijoje, Turkijoje, Balkanuose ar kitur.

Dėl didelių nuostolių ir neaiškios, nepalankios tarptautinės padėties, 1946/47m. logiškai pereita prie pasyvios laukimo, jėgų išsaugojimo, mažų kovinių grupių taktikos, atsisakant nuostolingų puolamųjų veiksmų, o konspiratyviam veikimui užtikrinti buvo naudojamos išradingai įrengtos, priešui vizualiai nematomos slėptuvės ir bunkeriai. Seko ir partizanų ginkluotės bei šaudmenų atsargos: trūkstant šovinių teko atsisakyti kai kurių markių ginklų (prancūziškų kulkosvaidžių, šautuvų, vėliau vokiškų automatų Stg-44, MP-38/40 ir kt.), pereiti tik prie rusiškos gamybos modelių, daug ginkluotės paprasčiausiai nusidėvėjo. Todėl galime teigti, kad perėjimas nuo aktyvios prie pasyvios taktikos įvyko dėl šių pagrindinių priežasčių: 1. didėjant nuostoliams; 2. trūkstant ginklų, šaudmenų, sprogmenų; 3. esant neaiškiai, nepalankiai tarptautinei politinei padėčiai; 4. tikintis ateityje, po kelių metų, kilsiančio Lietuvai palankaus tarptautinio karinio konflikto, Vakarų valstybių įsikišimo.

Pasyvi taktika turėjo padėti: 1.išsaugoti, taupyti gyvosios jėgos išteklius; 2. taupyti ginkluotę, amuniciją; 3. Išsaugoti partizanų kovines organizacines-konspiracines struktūras, jų asmeninę sudėtį, vadovaujančius kadrus; 4. palaikyti tautos kovingumą, patriotiškumą propagandinėmis-agitacinėmis priemonėmis.

Iš esmės, pagrindinė partizanų kova vyko su okupaciniu režimu, jo pamatu – kolaboracine sistema (kolaborantais), okupacinį režimą saugančiomis represinėmis struktūromis – skrebais ir NKVD kareiviais.

Vis tik buvo tikimasi, kad Vidurio ir Rytų Europoje, rusų okupuotose šalyse, po kelerių metų neišvengiamai kils revoliucijos, sukilimai, į kuriuos įsikiš Vakarų valstybės. Daug vilčių, džiaugsmo sukėlė 1946m. V.Čerčilio pasakyta kalba Fultone (JAV), kuri laikoma „šaltojo karo" pradžia,1947m. paskelbta JAV prezidento H.Trumeno doktrina, nukreipta sovietų ekspansijos Vakarų kryptimi sulaikymui ir 1949m. sukurtas Vakarų valstybių karinis NATO aljansas. Nauja pasaulio tvarka buvo kuriama per didžiulius Vakarų ir Rytų politinių interesų konfliktus, kurie, nepaisant tarptautinės įtampos masto, neperaugo ir negalėjo peraugti į naują pasaulinį karą, nes nei viena pusė tuo metu neturėjo didelio, ryškaus karinės galios pranašumo. Antagonistinių prieštaravimų pasėkoje susiformavo dvi priešiškos politinės-ekonominės-ideologinės sistemos, dvi - kapitalistinė-demokratinė ir socialistinė (komunistinė) totalitarinė - formacijos, nauja bipoliarinė pasaulio galių sistema, tarp kurių prasidėjo „šaltasis karas", niekada neperaugęs į tiesioginį, tarpusavio karinį konfliktą.

1949m. partizanai pasiekė ilgai lauktą ir siektą tarpinį strateginį tikslą – buvo sukurta visus Lietuvos partizanus vienijanti karinė-politinė organizacija - Lietuvos Laisvės Kovos Sąjūdis (LLKS), turintis savo politinę atstovybę Vakaruose -VLIK-ą (Vyriausiąjį Lietuvos išlaisvinimo komitetą). Vis tik partizanų pajėgos tolydžio silpnėjo, tirpo, jau

tais pačiais metais žuvo daug vadų ir eilinių partizanų, dėl 1949m. gale patirtų nuostolių 1950m. buvo išformuota Algimanto apygarda.

Paskutinė sužibusi viltis buvo 1950m. prasidėjęs Korėjos karas, kuriame dėl Sovietų Sąjungos vykdomos agresyvios, ekspansinės užsienio politikos, įvyko lokalus tarptautinis karinis konfliktas (proxy karas). Aktyvūs kariniai veiksmai Korėjos pusiasalyje tarp komunistinės Šiaurės Korėjos (KLDR), remiamos Sovietų Sąjungos bei Kinijos iš vienos pusės, bei Pietų Korėjos (KR), remiamos po JTO vėliava kovojusios JAV, vyko iki 1951m. vidurio. Tačiau, deja, Vakarų demokratijos šiame kare pergalės nešventė: po ilgai užsitęsusių derybų, 1953m. tarp abiejų kariaujančių pusių pasirašius paliaubų sutartį (kuri tebegalioja iki šiol) ir nustačius demarkacinę sienos liniją, tapo aišku, jog jis į pasaulinio masto karinį konfliktą (III pasaulinį karą) neperaugs, naujo pasaulinio geopolitinio lūžio neįvyks, o partizanų strateginis tikslas – Lietuvos valstybės atstatymas - nusikelia į tolimą ateitį. Šis konfliktas tik patvirtino, kad nei viena pusė – nei Rytai, nei Vakarai – neturi absoliutaus karinio pranašumo, o ateityje vyks tik lokalūs, dažniausiai proxy tipo, karai.

Tuo metu niekas, tame tarpe ir Lietuvos partizanai, negalėjo nei žinoti, nei numatyti, kad Vakarų ir Rytų politinis-ideologinis konfliktas nevirs tiesioginiu, vykdomu karinėmis priemonėmis „karštuoju" karu, o pereis į ilgą, nuo 1947 iki 1991m. užsitęsusią, neįprastą, lėtinę „šaltojo karo" formą. Jos metu vyko intensyvios ginklavimosi varžybos, kova už pasaulio įtakos, interesų zonas (revoliucijos, perversmai), lokalūs kariniai konfliktai, proxy karai, abipusis informacinis-propagandinis karas. Šių tarpusavio karinių-ekonominių-technologinių varžybų neatlaikė Sovietų Sąjungos ekonomika, kas baigėsi jos, kaip sąjunginės valstybės, griūtimi. Reikia pasakyt, kad kai kurių šalių istorikai šį periodą vadina net III- uoju pasauliniu karu.

1950m. Sovietų Sąjungoje, ryšium su Korėjos karu įvedus visuotinę karinę prievolę, partizanų eiles papildė dar 200 naujokų, tačiau tai jau buvo partizanų ginkluotos pasipriešinimo kovos saulėlydis - reikėjo keist taktiką, ieškot naujų kovos formų. Tokia nauja pogrindžio organizacija, kaip LLKS politinių-dvasinių-intelektualinių idėjų ir tikslų tęsėja, turėjo tapti Vyčių sąjunga, vienijanti ir partizanus, ir legaliai gyvenančius asmenis. Tai buvo taikaus, pogrindinio, neginkluoto pasipriešinimo okupacijai forma: reikėjo augint, auklėt, ugdyt dvasiškai naująją kartą, puoselėt lietuviškumą, ateityje tikintis naujų, Lietuvai palankių pasaulio geopolitinių lūžių. Jos organizatorius ir ideologas buvo vienas iš partizanų vadų - A.Bakšys – Germantas (buvęs mokytojas).

Partizanams jų veikimo teritorijoje buvo įsakyta kurti Vyčių sąjungos skyrius, tačiau tai padaryti buvo labai sunku – jau trūko ir pačių partizanų pajėgų, tam trukdė ir sovietų valdžios vykdomos represijos, teroras, trėmimai, tankus KGB slaptų agentų tinklas.

Paskutiniame etape partizaninis judėjimas ypač skaudžius, kruvinus smūgius patyrė iš partizanais apsimetusių KGB agentų-smogikų. Jie nužudė apie 500 ir paėmė į nelaisvę 220 partizanų, klasta ištardė apie 700 pasipriešinimo dalyvių, kurių parodymai

leido suimti dar 5000 pasipriešinimo rėmėjų. Du paskutiniai partizanai žuvo 1965m., o vienas, gyvendamas nelegaliai, besislapstydamas, mirė 1986 metais.

Partizaninio karo vidiniame lauke Lietuvos partizanai, lietuvių tauta padarė viską, kas buvo įmanoma savomis jėgomis padaryti. Tačiau išoriniame – tarptautiniame, politiniame-diplomatiniame, - karo lauke, Vakarų demokratinių valstybių lygmeniu, JTO plotmėje, nebuvo imtasi jokių politinių sprendimų, nesuteikta nei politinė-diplomatinė, nei karinė-materialinė, nei finansinė parama. Visos trys Baltijos šalys faktiškai buvo paliktos likimo valiai, liko naujosios pasaulio tvarkos užribyje, atiteko Sovietų Sąjungai ir buvo traktuojamos kaip jos vidinis reikalas. Nors Vakarų valstybės oficialiai ir toliau laikėsi Baltijos šalių aneksijos nepripažinimo politikos, tačiau jokių praktinių veiksmų nebuvo imtasi. Ir tai nebuvo Lietuvos ir kitų Baltijos šalių kaltė - viską nulėmė globalistinės politikos išskaičiavimai, geopolitiniai interesai, real politik principai.

Lietuva, kaip maža šalis, neturinti nei didelių, sunkiai praeinamų miškų masyvų, pelkių, raižytų, nelygių vietovių, partizaniniam karui nebuvo (ir nėra) tinkamas, palankus kraštas. Visi miškai buvo NKVD kareivių „iššukuoti", įtartinos vietos metaliniais smaigais išbadytos, kiekviena sodyba nuodugniai „iškrėsta". Tačiau viską nulėmė žmonės: jų pasiaukojimas, pasišventimas, jų idėjiniai – dvasiniai pamatai, krikščioniškoji – tautinė ideologija. Tai buvo stiprių žmonių karta, turėjusi savo vertybes, mokėjusi jas gint, o, esant reikalui, – nebijojusi už jas ir numirt.

Naudota literatūra:

1. https://gs-news.ru/2016/01/29/chetyre-elementa-taktiki-sovremennoi-voiny-odnoi/. Prieiga internete: 2024.01.02.
2. https://www.lietuviuzodynas.lt/terminai/Taktika. Prieiga internete: 2024.01.7.
3. https://www.vle.lt/straipsnis/strategija/. Prieiga internete: 2024.01.12.
4. https://upravlenie.org/17-strategija-chto-eto-takoe-prosto-o-slozhnom.html. Prieiga internete: 2024.01.12.
5. Karys-2019-10-Starkus-Monte.pdf. Prieiga internete: 2024.01.26.
6. https://lt.wikipedia.org/wiki/Antanas_Bakšys. 2024.01.26.
7. https://www.xxiamzius.lt/archyvas/XXI amzius/20030115/kryz_01.html. 2024.01.27.
8. https://www.lrt.lt/.../bubnys-iskalbingas-istorinis...
9. Aufrakstaktik. Vokiečių karybos taktika. Jaap Jan Brouwer. Leidykla : Briedis. 2024.
10. https://lt.wikipedia.org/wiki/Jungtini%C5%B3_Taut%C5%B3_Organizacija. 2025.10.12.
11. https://www.etar.lt/portal/legalAct.html?documentId=TAR.DD12C52B498E. 2025.12.12.

Trumpai apie patriotizmą ir kolaboracionizmą

Šiame skyriuje trumpai nagrinėjamas dviejų diametraliai priešingų, iš esmės antagonistinių politinių - socialinių reiškinių – patriotizmo ir kolaboracionizmo - susidūrimas: patriotiškų, ištikimų savo Tėvynei piliečių bei svetimai, priešiškai valstybei tarnaujančių asmenų, piliečių ir antipiliečių, nesutaikoma tarpusavio kova, konfliktas. Jis iš abiejų pusių visada būna nehumaniškas, žiaurus, naikinantis – nugalėjusioji pusė susidoroja su pralaimėjusia be jokio gailesčio.

Patriotai – tai pati aktyviausia, sąmoningiausia, brandžiausia, ištikimiausia savo Valstybei, Tėvynei pilietinės visuomenės dalis, sunkiu laikmečiu dirbanti jos labui be jokio atlygio, laisva valia, savo iniciatyva ir savo jėgomis.

Kolaborantai, atvirkščiai, yra savo Tėvynės ir Valstybės išdavikai, okupacinio režimo talkininkai, administracijos darbuotojai, agentai, šnipai, okupacinių represinių tarnybų, nukreiptų prieš tautą, darbuotojai, t.y., pagal šį apibrėžimą, kolaboravimui, kaip istoriniam-politiniam reiškiniui, būtina sąlyga yra okupacinio režimo sukūrimas.

Tačiau šis terminas naujausiųjų laikų istorijoje turėtų būti praplėstas, nes, politine prasme, kolaboravimas gali vykti ir be faktinės okupacijos, o tam, deja, yra daugybė pavyzdžių. Tai gali būti ir išdavikiška, antivalstybine, sistemine politine-ideologine veikla užsiimantys asmenys, grupės, politinės ar visuomeninės organizacijos, vadovaujamos per užsienio ambasadas ar pasiuntinybes, finansiškai remiamos įvairių įtakingų, turtingų tarptautinių organizacijų. Kai kurie nuo jų priklausomi asmenys užima aukštas pareigas, viešai vykdo šių direktyvas ir planus, kas jau peržengia penktosios kolonos ribas.

Tarpukario metu tokia veikla Lietuvoje užsiiminėjo TSRS pasiuntinybė, Maskvoje įkurtas Kominternas, jo vadovaujama LKP, kitos jų slapta remiamos politinės ar visuomeninės organizacijos, taip pat MOPR-as, atliekantis šios antivalstybinės veiklos finansavimą. Tai buvo penktosios kolonos veikla, nes jos nariai veikė kaip slapta, pogrindinė jėga, o dalis - po kitų organizacijų „stogu". Jie neturėjo jokių galimybių patekti ar užimti bet kokių politinių ar valstybinių postų, dalyvauti valstybės valdyme.

Nors mes nagrinėjame tik Lietuvos teritorijoje vykusius įvykius, tačiau šiam konfliktui būdingi dėsningumai niekuo nesiskiria nuo tokių pat procesų, vykusių II-ojo Pasaulinio karo metais ir visoje Europoje.

Priešišką, ekspansyvią užsienio politiką vykdanti valstybė visada turi ilgalaikius strateginius planus ir kolaboracinės sistemos pagrindus kitoje, silpnesnėje valstybėje, pasirinktoje būsima agresijos auka, pradeda kurti dar ikiokupacinio periodo metu, tam panaudodama ne tik politines, diplomatines, specialiųjų tarnybų priemones, bet

ir šiam tikslui pasiekti būtinus materialinius bei finansinius išteklius. Šios sistemos pagrindą Lietuvoje 1920-40m. sudarė Lietuvos piliečių (tiksliau, antipiliečių) pogrindinių LKP, MOPR-o, komjaunimo organizacijų nariai bei kitos, po įvairių partijų ar organizacijų priedanga veikusios politinės jėgos bei jų slapti rėmėjai, sudarę penktąją koloną - būsimos kolaboracinės sistemos pagrindą.1940m.vasarą sovietų įvykdytą Lietuvos okupaciją lydėjo šių išdavikų triumfas – svetimą kariuomenę jie pasitiko džiūgaudami, su gėlėmis ir raudonomis vėliavomis. Jie ir tapo okupacinio režimo pamatine, kolaboracine dalimi, jos įrankiu, padedančiu sukurti ir įtvirtinti okupacinį režimą, sugriauti valstybę, o visuomenės patriotiškumas, pilietiškumas jiems buvo pats didžiausias priešas. Todėl su šių kolaborantų pagalba jau 1940m. liepos 11-12d. prasidėjo ir toliau tęsėsi Lietuvos valstybei ištikimų piliečių, patriotų suėmimai, tardymai, kankinimai, jie buvo masiškai šalinami iš valstybės administracinių postų.

Tačiau patriotiškumas nepasidavė – perėjo į pogrindį, aktyviai tam priešinosi, organizavosi, kaupė jėgas būsimam sukilimui ir valstybės atstatymui. Kolaborantai elgėsi priešingai - dėjo visas pastangas išaiškinti, suimti, sunaikinti antisovietinio pogrindžio narius, kas jiems, iš dalies, pvz., Žemaitijoje, Vilniuje, ir pavyko.

Prieš pat karą visą Lietuvos visuomenę sukrėtė baisus sovietinio okupacinio režimo nusikaltimas – masinis valstybei ištikimų, didžiausią autoritetą turinčių piliečių, jos politinio - kultūrinio - ekonominio elito trėmimas į Sibirą, irgi įvykdytas su vietinių kolaborantų aktyvia pagalba. Jau prasidėjus karui sovietų okupantai, padedami šių vietinių talkininkų (kolaborantų), spėjo įvykdyti dar daug žiaurių, sadistinių žudynių, kur jų taikinys vėl buvo patriotiškumas – okupaciniam režimui priešinęsi Lietuvos piliečiai, pogrindininkai (žudynės Rainiuose, Pravieniškėse, Panevėžyje, Juodupėje ir kt.). Jau vykstant Birželio sukilimui, kolaborantų nusikaltimai tęsėsi toliau – dėl jų kaltės, pasikvietus NKVD kariuomenę ir jiems patiems aktyviai dalyvaujant, buvo nužudyta daug jaunų Lietuvos piliečių, patriotų - sukilėlių ir jų rėmėjų.

Sukilimui laimėjus, patriotai paskelbė bekompromisinę kovą sovietiniams kolaborantams, savo politiniams priešams: komunistams, sovietiniams ir partiniams aktyvistams, sovietų valdžios pareigūnams, NKVD darbuotojams, agentams, informatoriams, trėmimų dalyviams, sovietinės valdžios rėmėjams, informatoriams, skundikams. Atkūrus lietuvišką valdžią, iš buvusių sukilėlių ir naujai priimtų savanorių buvo suformuotos sukarintos formuotės - Apsaugos būriai, kurių vadovybė iki vokiečių okupacinės karinės valdžios įsikišimo ir vadovavimo perėmimo turėjo trumpą savarankiškos veiklos etapą. Jo metu buvo suiminėjami, izoliuojami, tardomi, nustatant jų kaltės laipsnį, vien tik valstybės išdavikai, sovietinio okupacinio režimo kolaborantai, o aktyviausiems iš jų, vadovybės sprendimu, buvo įvykdyti mirties nuosprendžiai sušaudant. Taip Kavarske buvo sušaudyta 16 kolaborantų, Anykščiuose – 12 . Šių nuteistųjų kontingentas buvo įvairiatautis (lietuviai, žydai, rusai), atitinkantis jų kolaboravimo proporcijas.

Visada reikia atskirti, išdiferencijuoti du tuo metu vykusius visiškai skirtingus, tarpusavy nesusijusius politinius-istorinius reiškinius: po sukilimo vykusią kovą su nusikalstama kolaboracine sistema, su kolaborantais, jų suėmimus, tardymus, baudimus mirties bausme sušaudant, kas yra klasikinė kiekvieno laimėjusio sukilimo funkcija, nuo visiškai kito proceso – Vokietijos, kaip okupacinės valstybės centralizuotai, planingai vykdomo Europos žydų masinio naikinimo (genocido) politikos, kurią vokiečiai vykdė visose okupuotose Europos šalyse, o Lietuva tebuvo tik sudėtinė tos politikos dalis. Jis Lietuvoje prasidėjo tik tada, kada buvo masiškai, šeimomis suiminėjami ir fiziškai naikinami civiliai, apolitiški Lietuvos žydų bendruomenės nariai, nesusiję nei su komunistine politine veikla, nei su kolaboravimu, nei su sovietinio okupacinio režimo įvykdytais nusikaltimais.

Dar reikia pabrėžti, kad, jau prasidėjus vokiečių vykdomai masinio žydų naikinimo politikai (holokaustui), paraleliai ir toliau tęsėsi kitas vyksmas – įvairiataučių kolaborantų suėmimai, tardymai ir jų baudimas įvairiomis bausmėmis.

Vokiečių okupuotose Europos šalyse irgi vyko kolaboravimo procesai. Jų būta įvairių rūšių - nuo idėjinio-politinio, ištikimo okupaciniam režimui kolaboravimo, iki oportunistinio (prisitaikėliško, karjeristinio) ar materialinio (dėl naudos). Buvo ir dar viena, labiausiai pateisinama jo rūšis – taktinis, situacinis arba valstybinis kolaboravimas, kai sąmoningi piliečiai, aukšti valdininkai ir administracijos pareigūnai, imasi sunkios patriotinės pareigos – taktiškai pasinaudoti palankia situacija, kolaboruoti su okupaciniu režimu, kad apsaugotų savo tautą nuo teroro, represijų, naikinimo, palengvintų jai okupacinio režimo naštą.

Vakarų Europoje - Prancūzijoje, Olandijoje, Belgijoje, Danijoje, kaip ir Vidurio bei Rytų Europoje - Rusijoje, Baltarusijoje, Ukrainoje, Baltijos šalyse, Čekijoje, Slovakijoje ir kt., daugybė piliečių kolaboravo – tarnavo vokiečių kariuomenėje (Vermachte, SS), policijoje, okupacinės valdžios administracijoje, kaip ekonominiai kolaborantai, vykdė vokiečių kariuomenei tiekimą, dirbo karo pramonėje (pvz., ginklų fabrikai ir karinės technikos gamyklos Čekijoje, Belgijoje, Prancūzijoje).Ypač aktyviai vokiečių okupacinis režimas panaudojo kolaborantus kovoje su Pasipriešinimo judėjimais, tuo pačiu, pogrindžio kovotojų pagrindinis taikinys irgi būdavo nukreiptas prieš kolaborantus.

1943m. vasarą Kursko kautynėse buvo užbaigtas esminio persilaužimo etapas Rytų fronte ir II-ame Pasauliniame kare – nuo to laiko vokiečiai nebeturėjo karinių pajėgų vykdyti puolamąsias operacijas ir atsitraukinėjo link savo sienų. 1944m. birželio 6d. Normandijoje išsilaipinus sąjungininkų kariuomenei ir traukiantis vokiečių kariuomenei, Vakarų sąjungininkai išvadavo daug vokiečių okupuotų teritorijų. Prasidėjo negailestinga patriotų kova su kolaborantais.

Jau pirmosiomis dienomis po išvadavimo Prancūzijos patriotai savo iniciatyva, be teismo nuosprendžio, mirties bausme nubaudė – sušaudė, užmušė arba pakorė - apie 10

tūkstančių kolaborantų, o Italijoje - dar daugiau. Išvadavus Belgiją, suimta iki 50-70 tūkstančių, Olandijoje – virš 120 tūkstančių kolaborantų. Dalis jų buvo pakarti, sušaudyti, kiti - nuteisti įvairų laiką kalėti, dar kiti - išmesti iš darbo, atimtos pilietinės teisės. Danijoje suimta apie 22 tūkstančiai kolaborantų - vyko teismai, buvo sugražinta mirties bausmė.

Kaip matome, 1941m., po Lietuvos piliečių-patriotų įvykdyto Birželio sukilimo vykusi kova su valstybės išdavikais (kolaborantais) niekuo nesiskyrė nuo analogiškų įvykių ir kitose Europos šalyse, tik, galima dar kartą pakartoti, teturi vieną skirtumą: dar vykstant negailestingos kovos su kolaborantais procesui, vokiečiai pradėjo vykdyti ir masinio žydų naikinimo politiką (holokaustą), tam panaudodami ir sutikusius su jais bendradarbiauti vietinius, jau nacių, kolaborantus. Šių dviejų skirtingų istorinių-politinių procesų pavaizdavimas tik kaip vieną iš jų, kaip holokaustą, prieštarauja istorijos mokslo logikai. Juk už kolaboravimą buvo baudžiami ne tik žydai, bet ir lietuviai, rusai ir kt.

Todėl, kaip jau buvo minėta, būtina atskirti du skirtingus procesus – kovą, bausmes, represijas prieš labiausiai nusikaltusius lietuvių tautai išdavikus (sovietinius kolaborantus), kas tėra klasikinė kiekvieno laimėjusio sukilimo funkcija, ir nacistinės Vokietijos planingai, globaliu mastu, pradėtos vykdyti civilių (nekaltų) žydų tautybės žmonių, nesusitepusių kolaboravimu su sovietiniu režimu, masinio naikinimo politikos, vykusios kaip Lietuvoje, taip ir kitose jų okupuotose Europos šalyse.

Parašyta remiantis:

[1.] Prieiga internete: https://www.bernardinai.lt/2019-06-05-dar-karta-apie-kolaborantus/ 2023.01.26.

[2.] Gintaras Vaičiūnas. Kolaboravimas ir patriotizmas Anykščių krašte 1920-41m. LGGRTC, 2023.

LKP – Lietuvos komunistų partija

MOPR-as- Tarptautinė organizacija revoliucionieriams remti (Raudonoji pagalba). Tai iš Maskvos, per Kominterną, vadovaujama, finansuojama ir jos užduotis vykdanti tarptautinė organizacija, kurios pagrindinė funkcija buvo komunistinių judėjimų užsienio šalyse finansavimas, o, kaip šalutinė, ir žvalgybinės veiklos vykdymas.

Kominternas – Komunistinis internacionalas. Tai 1919m. Lenino Maskvoje įkurta tarptautinė organizacija, vienijusi įvairių pasaulio šalių komunistų partijas, turinti jų sekcijas. Apibendrintai, tai visų komunistinių judėjimų užsienio šalyse vadovavimo, kadrų ruošimo, finansavimo centras, vykdantis Sovietų Sąjungos užsienio politikos interesus.

Skrebai – partizanų talkininkai

Partizanų vadovybė, siekdama, kad partizaninio judėjimo konspiracija ir jos kovinis veiksmingumas būtų kuo aukštesni, o patirti nuostoliai - kuo mažesni, organizavo ir vykdė ne tik nuolatinę žvalgybą, bet ir kontržvalgybą (kovą su priešo žvalgyba). Tai padėdavo sužinoti priešo užmačias, planus, išaiškinti jų agentūrą (šnipus), atskleisti čekistų operatyvinės veiklos metodus bei priemones, o karinių - čekistinių operacijų metu leisdavo išvengti aukų. Jie visada siekė turėt patikimų žmonių, talkininkų, agentų priešo okupacinėse represinėse struktūrose (NKVD, NKGB, milicijoje) bei sovietiniame - partiniame administraciniame aparate, o visų pirma - tarp skrebų. Tokie žmonės valsčių miesteliuose būdavo jų „akys ir ausys". Iš gyventojų jie gerai žinodavo, kuris stribas žmoniškesnis, sukalbamesnis, ne toks žiaurus ir ištroškęs kraujo, kaip kiti, todėl per draugus ar gimines stengdavosi išsikviest jį į susitikimą ir užverbuot. Kartais ir patys pasiųsdavo savo žmogų, kad nesukeltų įtarimo, iš mažažemių, biednesnių ūkininkų tarpo, tarnauti į skrebus, kad jis tiektų žinias, praneštų apie pavojų, parūpintų šaudmenų. Tokia buvo partizaninio karo logika ir praktika, jo kasdienybė ir būtinybė. Apie vieną tokią verbavimo istoriją, sužinotą iš KGB archyvų, ir papasakosime.

1945m. pavasarį du Svėdasų mstl. skrebai, Algirdas Matuliauskas ir Feliksas Bublys, abu jauni, šaukiamojo amžiaus vyrai, eidami gatve susitiko pažįstamą Simonavičienę iš Kušlių k. Ta ir sako: „Oi, nebūkit bailiai, meskit stribystę ir geriau eikit į mišką pas partizanus!"Ji pakvietė abu atvykti rytoj pas juos į balių, kuriame bus ir partizanai. Tačiau, deja, tąkart jie į balių nenuvyko.

1946m.gruodžio 26d. A. Matuliauskas „už sistemingą girtuokliavimą, drausmės pažeidimus, Svėdasų MVD skyriaus viršininko nurodymų nevykdymą" iš skrebų buvo atleistas ir toliau dirbo Svėdasų valsčiaus Vykdomojo komiteto pirmininku – sovietiniu pareigūnu. Tai buvo aukščiausios valsčiaus sovietinės valdžios administracinės pareigos, jis buvo atsakingas už ūkinę, politinę, socialinę veiklą visame valsčiuje.

1947m. gegužę, prieš pat Sekmines, pas jį į svečius užėjo senas draugas - ir toliau Svėdasų MVD skyriaus skrebų būryje tarnaujantis F. Bublys. Jis atsinešė partizanų jiems parašytą laišką, kuriame abu buvo kviečiami su jais susitikt. Šįkart jie nustatytu laiku atėjo į sutartą vietą prie „majoko"(medinio trianguliacijos bokšto), stovėjusio netoli Sliepsiškio k. Į susitikimą atėjo trys partizanai, iš jų – du iš matymo pažįstami: vilkintis šaulio uniformą, su rusišku diskiniu automatu ant peties - Povilas Baronas - Briedis (Žalgirio būrio vadas); irgi su šaulio uniforma, ginkluotas vokišku karabinu, Juozas Lapienis - Darius (Šarūno rinktinės vado adjutantas), o trečias – abiems skrebams nepažįstamas, jaunas, civiliai apsirengęs, apsiginklavęs vokišku karabinu partizanas, prisistatęs Romasiumi (Vincas Deksnys-Romasis).

Pirmas, paduodamas ranką, pasisveikino būrio vadas P.Baronas – Briedis, ir šypsodamasis tarė: „Na štai, susitiko „banditai"su skrebais ir draugiškai šnekučiuojasi." Netrukus užsimezgė pokalbis. P.Baronas paklausė, ar jie sutinka būti jų ryšininkais. Abu iškart sutiko. Tada pirmas ir svarbiausias jų uždavinys, kalbėjo vadas, yra kuo skubiau jiems pranešti, kur vyksta rusų kareiviai, mat skrebai yra rusų vedliai ir tai gerai žino. Antra, reikia gauti šovinių, ypač automatams. A. Matuliauskas su savimi jau buvo atsinešęs 80 naujų Mosino karabino šovinių ir juos atidavė, pažadėjęs gauti ir daugiau. P. Baronas – Briedis padėkojo ir išsiskiriant pasakė, kad ir sekantį kartą susitiks toje pačioje vietoje - prie „majoko", o apie susitikimo laiką jiems bus pranešta.

Teisybės dėlei reikia pasakyt, kad jie, būdami skrebais, įprato beveik kasdien girtauti, o pasigėrę „iki žemės graibymo", į sutartus susitikimus kartais ir nebenueidavo.

Tą pačią gegužę abiems besisvečiuojant Kušlių k. pas ūkininką Povilą Gečiūną, kur buvo ir daugiau svečių, kalba užėjo apie jų„stribystę", kad, gal partizanai pyksta už jų darbą skrebų būryje. Šeimininkas, visiems girdint, jiems ir sako:„Kvailiai, nebijokite, dirbkite partizanams ir jie jūsų niekada nelies!"

Už kelių dienų šioje sodyboje jie vėl susitiko su partizanais. Šįkart į susitikimą atėjo dviese – būrio vadas P.Baronas – Briedis ir J.Lapienis – Darius. Briedis sveikindamasis vėl juokavo:„Velniai griebtų, vėl skrebai susitinka su partizanais". Abu skrebukai buvo atsinešę butelį „valdiškos arielkos", jį pastatė ant stalo, šeimininkė atnešė „čėrkas", užkandos. Išgėrę, partizanai pasiūlė nueit į daržinę, pasišnekėt „akis į akį". Abu skrebukai persimainė, išsigando, pamanę, kad, gal dabar juos ims ir sušaudys. Tačiau vėl ėjo kalba apie jų, kaip partizanų ryšininkų, darbą. Buvo pabrėžta, kad labai svarbu stebėti rusų kareivių judėjimą ir apie tai laiku pranešti ryšininkams, kuriuos jie nurodys. Antra, reikia sudaryti Svėdasų mstl. skrebų sąrašus su adresais. Trečia - užverbuoti Svėdasų mstl. skrebą Bronių Papučką.

Sekantis susitikimas su partizanais buvo numatytas 1947m.gegužės 24d., tačiau pasigėrę skrebai į jį nenuėjo.

1947m. gegužės 25d. A.Matuliauskas pasikvietė skrebą B.Papučką išgerti. Šiek tiek išgėrę, išėjo į lauką pasišnekėt. Ten jis ir pasiūlė jam dirbti partizanams, su kuo šis iškart sutiko. Grįžus į kambarį, jis tik paprašė popieriaus lapo ir sėdo rašyti jiems laišką. Parašęs, prie jo dar pridėjo, išsitraukęs iš kišenės, 10 rusiško karabino šovinių ir liepė viską perduoti partizanams.

Paėmęs laišką ir šovinius, A.Matuliauskas nuėjo pas savo draugą F.Bublį, kurį rado namuose, begeriantį alų su atvykusiais jo aplankyti pusbroliais Jonu ir Juozu Merkliais.Visi dar išgėrė ir pėsti išėjo į Kušlių k. Kelias buvo tolokas, apie 10km., kol nuėjo, ir visai sutemo. Beeinant pro Gogelio sodybą, iš namo išėjo ginkluotas partizanas J.Lapienis - Darius, tamsoje juos sustabdė ir liepė prisistatyti.Visi pasakė savo pavardęs, tada jis priėjo ir pasisveikino, paspausdamas ranką.

Netrukus į kiemą iš trobos išėjo dar du partizanai: Pranas Galvydis – Valteris (Žalgirio būrio partizanas, vėliau - Algimanto apygardos štabo ūkio skyriaus viršininkas) ir jau anksčiau matytas Vincas Deksnys - Romasis. F.Bublio pusbroliai nuėjo namo miegoti, o jie, visi penki, susėdo į prie daržinės stovintį vežimą pasišnekėti. A.Matuliauskas iš kišenės ištraukė B. Papučkos rašytą laišką, šovinius ir jo paties sudarytą Svėdasų skrebų sąrašą. Buvo sutarta, kad B.Papučka žinias ir šovinius perduos A.Matuliauskui, o šis - P.Gečiūnui. J.Lapienis-Darius pasakė, kad ir toliau jų pagrindinis uždavinys išlieka toks pat - pranešinėti apie rusų kariuomenės judėjimą, o vėliau atsiras ir sudėtingesnių užduočių. Romasis dar pridūrė:„Štai mes Šimonyse turim penkis žmones, kaip ir jūs, gerus vyrus iš sovietinių tarnautojų, kurie, išvykus iš miestelio rusų kareiviams, valsčiaus partorgui per langą įmetė minosvaidžio miną – ir partorgas žuvo, ir jo namas sugriuvo".

Sekantį susitikimą partizanai paskyrė 1947m. birželio 5d., per Devintines. Tą dieną susitiko visi trys partizanų ryšininkai – A.Matuliauskas, F.Bublys ir B.Papučka. Kaip ir visada, pirmiausia susitikimą „atšventė"(„aplaistė"), vėliau du iš jų - A.Matuliauskas ir B.Papučka - užėjo pas P.Galvydžio – Valterio brolį Juozą, paprašė popieriaus ir parašė partizanams pranešimą, kad į Svėdasų mstl. atvyko rusų kariuomenė. Tą pranešimą partizanai gavo laiku. Po kelių dienų P.Gečiūnas atvežė nuo partizanų laišką, kuriame buvo siūloma šeštadienį susitikt, tačiau tuo metu visur siautė rusų kariuomenė, niekur negalėjai išvykt. Rusų kareiviams iš miestelio išvykus, jis apie tai vėl informavo partizanus.

1947m. liepos 16d., per Šv.Mergelės Marijos Škaplierinės atlaidus, A. Matuliauskas paskutinį kartą susitiko P.Gečiūną – šis pasakė, kad partizanai iš jų krašto išsikraustė kitur, nes jų nebesutinka.

Tačiau jų pėdomis jau sėlino pavojus. Po kelių dienų visi trys draugai - partizanų ryšininkai ir žvalgai – buvo MVD suimti, o tardomi papasakojo viską, ką žinojo – kitaip nebūtų buvę ir šito pasakojimo. Tardytojams panaudojus „aktyvaus tardymo" priemones (žiaurius kankinimus, mušimą), buvo sudaryta grupinė baudžiamoji byla, kuri padidėjo jau iki 8 asmenų.

Šie partizanų užverbuoti ryšininkais jauni vyrai – du skrebai ir vienas sovietinis pareigūnas, jiems talkino labai trumpai - vos du nepilnus mėnesius. Jie, kaip ir buvo įpratę, vedė skrebams būdingą, tradicinį gyvenimo būdą – per daug girtuokliavo, o pasigėrę per daug šnekėjo, nesilaikė net pačių paprasčiausių konspiracijos taisyklių. Apie jų bendradarbiavimą su partizanais žinojo daug pašalinių žmonių, kurie, savaime suprantama, ne iš blogos valios, bet tik norėdami pasigirti šią žinią paskleidė dar plačiau. Neužilgo tai pasiekė ir užverbuotų slaptųjų agentų ausis, šie apie tai informavo MVD skyrių ir tada ratas „užsidarė"- jie buvo suimti. Kaip matome iš pasakojimo, griežtų konspiracijos taisyklių nesilaikė ir patys partizanai. Juk partizaninis judėjimas

buvo labai plačiai išplitęs, masinis, jame dalyvavo daugybė šiai kovai atsidavusių, tačiau visai neparuoštų, nežinančių elementarių konspiracijos taisyklių žmonių - buvo per daug kalbama, per daug visais pasitikima, apie paslaptis žinodavo ir tie, kuriems ir nereikalinga būdavo tai žinoti.

Tačiau vis tik kodėl šie jauni, jau beveik 3 metus sovietiniam okupaciniam režimui ištarnavę žmonės galų gale pasirinko kitą kelią – tarnauti savo tautai, jos laisvės kovai? Matyt, jie suprato, kad rusų okupacinė valdžia jiems yra ir visada išliks svetima, nepriimtina ir ateis laikas, kada ji žlugs. Jie visada žinojo, kad tiesa yra kovojančių, kenčiančių, nepasiduodančių, visomis jėgomis besipriešinančių sovietiniam režimui lietuvių - savo tautiečių - pusėje, todėl, liepiami dar nenuslopinto sąžinės balso, stojo į jų pusę.

Parašyta remiantis LGRCT vyr. Istoriko G.Vaičiūno surinktais archyviniais dokumentais: „ Iš baudžiamosios 8 partizanų ryšininkų ir rėmėjų bylos Nr. P-18278-LI".

P.S.

Baudžiamosios bylos Nr. P-18278-LI teisiamųjų sąrašas:

1. Feliksas Bublys Svėdasų vlsč., MVD skyriaus skrebas, gyveno Svėdasuose (28 m. amžiaus).
2. Juozas Galvydis, Jono, stalius, gyveno Svėdasuose (41 m. amžiaus). Algimanto apygardos štabo nario Prano Galvydžio –Valterio brolis.
3. Povilas Gečiūnas, Alekso, ūkininkas, gyveno Kušlių k., Svėdasų vlsč. (57 m. amžiaus). Suėmus tėvą ir konfiskavus turtą dukros Janina ir Marija ėmė slapstytis, vėliau prisijungė prie partizanų ir abi žuvo.
4. Algirdas Matuliauskas, Svėdasų apylinkės VK pirmininkas, gyveno Svėdasuose (23 m. amžiaus).
5. Bronius Merkys, Juozo dirbo Šimonių girioje Svėdasų eiguvoje eiguliu, gyveno Kalnelio vnk., greta Svėdasų miestelio (40 m. amžiaus). Algimanto apygardos štabo nario Aniceto Merkio -Žaibo brolis.
6. Antanas Papučka, Juozo, Sliepsiškio apylinkės VK pirmininkas, gyveno Sliepsiškio k., Svėdasų vlsč. (35 m. amžiaus). Trumpai 1944 10-12 mėn. priklausė Lietuvos partizanų būriui „Nepriklausoma Lietuva". 1945 m. legalizavosi.
7. Bronius Papučka, Prano Svėdasų vlsč., MVD skyriaus skrebas, gyveno Svėdasuose (28 m. amžiaus).
8. Zofija Striukaitė, Justino, siuvėja, gyveno Kušlių k., Svėdasų vlsč. (29 m. amžiaus). Suimta 1947 06 24 kartu su partizanų ryšininke Janina Valevičiūte-Astra, kai lydėjo Fibronija Kimštienę pas jos vyrą Joną Kimštą-Žalgirį švęsti Joninių.

III SKYRIUS

Obligacijų vajus, arba - „su visuotiniu politiniu pakilimu“

1947 m. Sovietų Sąjungoje, o ir okupuotoje Lietuvoje buvo įvykdyta pinigų reforma. Sovietinė valdžia, siekdama liaudies sąskaita pataisyti finansinę-ūkinę padėtį, iš apyvartos išėmė červoncus, o vietoj senųjų rublių buvo įvesti naujo pavyzdžio to paties pavadinimo pinigai, visiškai anuliuojant ankstesnes jų laidas. Červoncų keičiamas kiekis buvo labai ribotas, o ir keitimas vyko santykiu 10:1. Tiktai bankų taupomosiose kasose, kuriose Lietuvoje pinigų niekas ir nelaikė, keitimas iki 3000 červoncų vyko santykiu 1:1. Tokiu pat santykiu pasikeitė kainos ir atlyginimai. Tai daugelį žmonių, turinčių nors kokių santaupų, dar labiau nuskurdino. Tačiau to buvo negana.

Po kelių metų prasidėjo ir su „visuotiniu politiniu pakilimu,“ kaip rašė sovietiniai laikraščiai, buvo vykdoma prievartinė kampanija - „savanoriškai-privalomas” valstybinių paskolos obligacijų pirkimas 20 metų terminui liaudies ūkiui atstatyti. Valstybinės obligacijos - tai vertybiniai popieriai, liudijantys kredito suteikimą (pinigų paskolinimą) valstybei. Jos išleidžiamos tik nustatytam terminui, o pasibaigus galiojimo laikotarpiui, valstybė privalo jas išpirkti iš skolintojų, sumokėdama jų nominalią vertę ir palūkanas.

Lietuvoje kilo tikras „obligacijų vajus.“ Ūkininkus ėmė terorizuoti ginkluoti partiniai ir sovietiniai aktyvistai - skrebų lydimi obligacijų platintojai. Jiems sovietų valdžios būdavo uždėti dideli planai, todėl nerdavosi net iš kailio, visokiais įmanomais būdais stengdamiesi juos įvykdyti. Jei žmogus nesutikdavo atiduoti paskutinio šeimos rublio, atsisakinėdavo „išpirkti“ reikalaujamą obligacijų sumą, stengdavosi kaip nors nusiderėti, tada imdavo reikalauti grubiai - šaukdavo, keikdavosi, kumščiu daužydavo į stalą, grasindami teismais, kalėjimais, galimybe pamatyti baltąsias meškas, išvadindami tarybų valdžios priešu, buože ar banditų rėmėju, t.y., taikydami moralinį terorą. Asmuo, atsisakęs „paremti tarybų valdžią,“ jau tapdavo atviru „liaudies priešu,“ galėjo kaip „antitarybinis elementas“ būti ištremtas į Sibirą, todėl, prievarta verčiamas, sutikdavo su jų sąlygomis.

Tuo metu ūkininkai gyveno vis blogiau ir blogiau - juos terorizavo ne tik skrebai, bet ir mokesčių inspektoriai, paruošų įgaliotiniai (valsčiuose buvo įsteigtos paruošų kontoros), reikalaudami pristatyti uždėtą duoklę kiaušinių, sviesto, pieno, vilnų, bulvių, šieno, įvykdyti vis didėjančias grūdų pyliavas, sumokėti vis kylančius mokesčius. Dažniausiai specialiai, derliaus nuėmimo metu, būdavo skiriami privalomi darbai: medienos ruošimas ir išvežimas, kelių remontas, sugriautų pastatų, tiltų atstatymas ar taisymas ir panašiai.

Degionių k. atsitiko tragikomiškas įvykis, tikras kuriozas - ūkininką Viktorą Vildžiūną sovietinis aktyvas su skrebais ėmė visokiais būdais „remti prie sienos," versdami pasirašyti paskolą. Žmogus ir taip sunkiai gyveno, „prispaustas" sovietinių duoklių pinigais ir natūra, tad kaip išmanydamas gynėsi, kad nieko neturi, todėl ir pasirašyt negali. Besiginant, jam netyčia išsprūdo: „Prie visų bėdų dar šitos man betrūksta!" Tie iškart prikibo: „Aaa! Žinom, žinom, kokie „bėdos" pas tave lankosi!" (turėdami mintyje J. Kadžionio-Bėdos slapyvardį). Žmogus suprato, kad bus blogai, išveš į Sibirą, ir išsigandęs pasirašė reikalautą paskolą. Tačiau iš ko ją sumokėt? Aktyvistams ir skrebams išėjus, pasiėmė virvę ir iš nevilties nuėjo į daržinę pasikart. Ačiū Dievui, tiktai laimingo atsitiktinumo dėka kažkas iš namiškių laiku pastebėjo ir spėjo virvę nupjaut.

Tomis dienomis rajono laikraštyje buvo išspausdintas straipsnis, kad „su dideliu politiniu pakilimu" liaudies ūkio atstatymui šis sąmoningas tarybinis pilietis pasirašė didelę paskolą ir turi būti pavyzdžiu visiems, bandantiems išsisukinėti nuo „garbingos pareigos tarybinei tėvynei, liaudžiai, bolševikų partijai ir drg. Stalinui." Tačiau nedaug trūko, kad „su dideliu politiniu pakilimu" tas pats žmogus būtų palikęs šį pasaulį.

Tiesa sakant, kuo gi šis vajus baigėsi? Ogi niekuo! Jau valdant N. Chruščiovui, 1961 m. buvo įvykdyta eilinė sovietinė pinigų reforma - ir taip faktiškai nuvertėję rubliai buvo keičiami į naujus santykiu 10:1. Paskolų obligacijos tapo visiškai beverčiu popieriumi, apie jas ateityje sovietų valdžia net neužsimindavo.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos, V. Šakalio-Kirčio, K. Maneikos prisiminimais.

Žaibiečių „akcija" ant Degionių k. vieškelio

Būrio vadas A. Žilys-Žaibas dažniausiai vaikščiodavo grupėje su penkiais savo būrio vyrais – taip judėti būdavo ir mobiliau, ir saugiau, ginklų galios pakakdavo, o susidūrimo metu padėdavo išvengti didesnių nuostolių.

1947 m. gegužės 8 d. Levaniškio k. gyventojai pranešė, kad Raguvos skrebai nuėjo Traupio mstl. link. Jis nutarė grįžtantiems stribukams surengti pasalą - reikėjo atnaujinti ginkluotę, papildyti šovinių atsargas. Tačiau skrebai, ne kartą gavę į kailį, griežtai laikėsi „geležinės taisyklės" - niekada tuo pačiu keliu negrįžti atgal.

Nesulaukę stribukų, būrio vadas A. Žilys-Žaibas su savo vyrais ties Levaniškių k. susistabdė sunkvežimį. Vienas iš jų įsėdo į kabiną prie vairuotojo ir liepė važiuoti pro Traupį link Kavarsko. Mašinos kėbule sėdėjo keturi keleiviai. Patikrinus jų dokumentus, paaiškėjo, kad visi keturi yra komunistai su stažu - „nusipelnę lietuvių tautos duobkasiai". Tuo metu raudonas partinis bilietas buvo tas pats, kaip „siuntimas be eilės į dangų pas Abraomą".[1]

Privažiavus Degionių k., partizanai pamatė nuo vieškelio link pamiškės vienkiemio einančius obligacijų (paskolų) platintojus - vieną civilį, Kavarsko valsčiaus partorgą, ir jį lydintį šautuvu ginkluotą stribą, vietinį ruselį, tikrų tikriausius žmonių prievartautojus ir skriaudėjus. Žaibas jiems sušuko: „Ei jūs, ko čia valkiojatės!? Ar nežinot, kad čia „banditų kraštas!?" - ir iššoko iš mašinos. Šie, palaikę juos Raguvos stribais, puolė aiškinti, kad jie atlieka svarbų darbą - renka valstybei paskolas. Žaibas čiupo skrebui už šautuvo, jį atėmė ir dar aprėkė: „Ar tu žinai, kad šautuvo atiduoti negalima!?" Partorgas, pajutęs pavojų, iš kišenės jau bandė traukti pistoletą, tačiau jam už rankų čiupo arčiausiai stovėjęs partizanas. Kitas žaibietis, prišokęs, be jokių ceremonijų iš pistoleto pylė jam į kaktą, o išsigandusį skrebą be pasigailėjimo „sutratino" vietoje. Iš baimės praradusius nuovoką keturis komunistus, išlaipinę iš kėbulo, likvidavo vieškelio griovyje, sunkvežimį apgręžė ir nurūko.

Privažiavę Juodgirio mišką, mašiną sudegino, o patys nužygiavo savais keliais. Netrukus nuo Traupio pusės atvažiavo penki sunkvežimiai su NKVD kareiviais, išsirikiavę voromis „košė" apylinkes, tardė vietinius gyventojus, darė kratas, tačiau „šaukštai buvo popiet," beliko gaudyti tiktai „vėją laukuose."

Remiantis: Aukštaitijos partizanų prisiminimai, Vyčio apygarda, II dalis, 1 knyga. Vilnius: Vaga, 1998, p. 332333; taip pat V.Šakalio-Kirčio, J. Kadžionio prisiminimais (girdėtais iš partizanų, tos akcijos dalyvių).

[1] Lietuvos komunistų partija - teritorinis VKP(b), Visasąjunginės komunistų partijos (bolševikų padalinys, jos sudedamoji dalis, buvo ištikima marionetė, atlikusi svarbiausias okupacinės administracinės valdžios funkcijas įtvirtinant totalitarinį komunistinį režimą Lietuvoje. 1947 m. joje buvo 18 procentų lietuvių, apie 40 procentų komunistų 1945 m. dirbo represinėse struktūrose. Didžioji jų dalis buvo menkai išsilavinę, pasižymėjo žiaurumu ir amoraliu elgesiu, be jokių sąžinės skrupulų dalyvavo stalininiuose nusikaltimuose prieš savo tautą. LKP buvo pagrindinis sovietų okupacinės valdžios įrankis, lietuvių tautos sovietinimo, rusinimo, fizinio ir dvasinio genocido, represijų, teroro, kovos su nacionaliniu pasipriešinimu, Lietuvos ūkio griovimo, prievartinės kolektyvizacijos, trėmimų organizatorė ir vykdytoja. Maskvos sprendi-

mai ir direktyvos buvo privalomi ir besąlygiškai vykdomi. Tačiau šie uolūs Maskvos talkininkai kartais ir patys parodydavo iniciatyvą - prašydavo leidimo ištremti į Sibirą partizanų šeimas, sugriežtinti represijas prieš lietuvių tautą, dėjo visas pastangas paversti Lietuvą sovietine respublika. Lietuvai valdyti 1944 m. lapkričio 11 d. Maskva sudarė VKP(b) CK Lietuvos biurą - aukščiausią okupacinės sovietinės administracijos instituciją, vykdančią tik jos nurodymus. 1944-46 m. jos pirmininku buvo M. Suslovas, pareiškęs, kad „Lietuva bus, tačiau be lietuvių". Dėl šių priežasčių komunistai buvo laikomi žiauriausiais lietuvių tautos priešais ir naikintojais, o pakliuvę į partizanų rankas be jokio pasigailėjimo „likviduojami".
„Valsčiaus partorgas - tai partijos akis kaime." (M. Suslovas). Jie paliko slogius prisiminimus, nes buvo vietinių represijų iniciatoriai ir organizatoriai, pasižymėję brutaliu elgesiu, žiaurumu, amoraliu gyvenimo būdu. 1944-53 m. VKP(b) ir jos teritorinis padalinys - Lietuvos komunistų partija faktiškai buvo politinių nusikaltėlių organizacija, slapta nuo visuomenės planavusi ir vykdžiusi nusikaltimus žmogiškumui, lietuvių tautai, valstybingumui. Komunistų partija (LKP) niekada viešai neįvertino savo praeities ir nepripažino savo įvykdytų nusikaltimų. Tininis, Vytautas. Sovietų Sąjungos politinės struktūros ir jų nusikalstama veikla. Antroji sovietinė okupacija. IV tomas. Vilnius: Margi raštai, 2008, p. 25-42; V tomas. Vilnius: Margi raštai, 2009, p. 51.

Žaibiečių trofėjai

A.Jagielos-Ąžuolo būrio kovos taktika buvo pasyvi - taip stengtasi išsaugoti nuo represijų šeimas. Tačiau vis tiek daugumos partizanų šeimų likimas buvo vienodas - tremtis į Sibirą su turto konfiskacija.

A.Žilio-Žaibo būrio kovos taktika buvo aktyvi. Jie dažnai surengdavo rusams ir skrebams pasalas, todėl įsigydavo trofėjinių ginklų, kurių turėjo didelę įvairovę: rusiški „dešimtukai", „lėkštiniai" Degteriovo kulkosvaidžiai, du „tankiukai" (tankų kulkosvaidžiai DT-29), „vokiškas pjūklas" - rankinis kulkosvaidis MG-42, čekiški kulkosvaidžiai „Broniukai,"desantinis automatas PPS-43, rusiški automatai PPŠ-41, vokiškas pusiau automatinis šautuvas G-43, vokiški automatai MP- 40, vokiški karabinai ir kt.

Kartą Žaibo būrio partizanų grupė, kartu su dviem kulkosvaidininkais - P. Sinkevičiumi-Ąžuolu ir E. Vingriu-Justinu - netoli Siesikų k. surengė pasalą - žinojo, kad važiuos rusų karininkai. Kovinė operacija pavyko puikiai - „davus iš kulkosvaidžių ugnies," mašina iškart užgeso ir sustojo kelio viduryje. Kulkų suvarpytoje kabinoje buvo nukauti šoferis ir šalia jo sėdėjęs karininkas, o kėbulo bortai nuo kulkosvaidžių ir automatų ugnies pasidarė skylėti kaip rėtis. Dalis karininkų žuvo iškart, likę gyvi spėjo sušokti į pakelės griovį ir bandė atsišaudyti. P. Sinkevičius-Ąžuolas keliais šuoliais perbėgo vieškelį ir iš Degtiariovo kulkosvaidžio patraukė kelias serijas į sugulusius rusus išilgai griovio, visus juos nukirsdamas. Šie spėjo tik lengvai sužeisti jį į šlaunį - peršovė

galife kelnes ir įdrėskė odą. Partizanai grįžo į būrį, parsinešdami daug ginklų, tačiau juokaudami sakydavo: „Vyrai! Nereikia šaudyt rusų karininkų! Jie tinginiai, ginklų nevalo, visų jų vamzdžiai „išpuvę!“

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos atsiminimais.

Pasala prie Traupio kapinių

Traupyje gyvenę Raguvos skrebai M.Kazlauskas ir keli jo bendrininkai - Pučinskai, tėvas ir du sūnūs, gerai pažinodami savo krašto žmones, labai juos terorizuodavo. Ypač kentėjo partizanų šeimos: naktį pasalaudavo, vykdydavo kratas, tardydavo, mušdavo, koliodavo, visaip grasindavo. Dažnai pėsti, gerai apsiginklavę, iš Raguvos pareidavo į miestelį, kur gyveno jų šeimos. M.Kazlauskas, norėdamas save padrąsinti, o vietinius gyventojus pagąsdinti, kartais dienos metu pašaudydavo iš rusiško automato. Žmonės, neapsikęsdami jų siautėjimo, ėmė skųstis partizanams, o šie pažadėjo „imtis priemonių“. Išėjo taip, kad du Žaibo būrio partizanai - A. Mincė-Lietus ir V. Žemaitis-Audra (Ladziukas) - galų gale nutarė „užkurti jiems pirtį.“

Kaip buvo sutarta, vietiniai gyventojai pranešė, kad „du paukšteliai parskrido.“

Partizanai naktį atėjo į miestelį, pasislėpė už mūrinės kapinių tvoros ir prie vartų surengė jiems pasalą. Lietus buvo ginkluotas rusišku pusautomatiniu „dešimtuku“(SVT-40), o Ladziukas - vokišku „dešimtšūviu“(Walther Gewehr-43). Tačiau ne viskas įvyko taip, kaip tikėjosi - kitą rytą, palikęs savo „tarnybos draugą“ namuose, vieškeliu, vedančiu link Raguvos, artėjo, užsimetęs ant peties rusišką automatą, tik vienas M. Kazlauskas. Jam praėjus kokius penkis metrus pro vartus, Ladziukas trumpai švilptelėjo, tas nustebęs stabtelėjo, o Lietus jam dukart „trinktelėjo“ iš „dešimtuko.“ Tas iškart parkrito negyvas, vieškeliu nuriedėjo, padarydama lanką, jo rusiška uniforminė kepurė. Kitoje Nevėžio upelio pusėje, prie savo namų, daržą tuo metu arė P.Vilkončius. Pamatęs, kas atsitiko, palikęs arklį greit įbėgo į trobą, nes nenorėjo būti kviečiamas liudininku (tačiau vis tiek kelis kartus buvo kviečiamas tardymui). Partizanai išėjo ant vieškelio, apvertė nebegyvą skrebą, pasiėmė jo ginklus - rusišką automatą PPŠ ir naganą. Išgirdęs šūvius, prisidengęs trobesiais, į juos pradėjo šaudyt kartu su juo atėjęs stribas, gyvenęs netoliese. Partizanai nutarė „nesivelti“ su juo į susišaudymą, nes iki Raguvos buvo visai netoli - važiuojant mašina, tik apie 15 min. kelio. Pasitarę, nusprendė nebeiti laukais į Juodgirio mišką, nes taptų tik geru taikiniu

už pastatų besislepiančiam stribui. Negaišdami laiko, abu perėjo kapines, peršoko per tvorą ir pasuko Mociūnų k. link, o iš ten - į Alūkėnus.

Remtasi P. Vilkončiaus, V. Danio, J. Kadžionio, M. Mincės prisiminimais.

Kavarsko MGB skyriaus viršininkas ltn. P. Daračiovas

Kavarsko MGB skyriaus viršininkas ltn. P. Daračiovas buvo apie 30 metų amžiaus, vidutinio ūgio, apvalaus veido rusas. Nors ir užėmė tokias baisias pareigas, jo elgesys kartais atrodė tiesiog prolietuviškas. Turbūt jo nuopelnas, kad legalizavęsi partizanai nebuvo suiminėjami, išliko nenuverstas Kavarsko miestelio pakraštyje pastatytas didžiulis betoninis, tuo metu aukščiausias Lietuvoje, kryžius. Jo papėdėje įmūryto granito plokštėje buvo iškalti žodžiai:

Į darbą, broliai, už Tėvynę,
Už brangią žemę Lietuvos.
Garbė tėvams, kurie ją gynė,
Ir kas už ateitį kovos.

Palaimink, Viešpatie galingas,
Lietuvių pastangas teisingas.

Granito plokštė buvo palikta, tik liepta uždažyti šį užrašą. Kitoje Kavarsko pusėje, link Anykščių, prie Šventosios upės, buvo pastatyti trys geležiniai kryžiai Lietuvos Nepriklausomybės dešimtmečiui pažymėti. Jie irgi išliko nepaliesti.

Bažnyčioje, prie altoriaus, nuo tarpukario laikų iki šių dienų išliko Vytis.

Pats jis, atsismaukęs ant pakaušio karišką kepurę ir užsimetęs ant peties desantinį automatą, lydimas šuns, keliaudavo laisvai po valsčiaus apylinkes ir kaimus vienut vienas, niekieno neliečiamas. Užėjęs pas gyventojus sakydavo, kad nori susitikti su partizanų vadais - Liūtu, Ąžuolu, Jaguaru, Žaibu ir kitais.

1948 m. žiemą jis užėjo pas Devenių k. gyvenantį Balį Meldaikį ir jo paprašė suvesti su partizanais. Mat neseniai į jo sodybą du raiti atjoję partizanai pateko į pasalą (iš jų vienas žuvo), tad ltn. P. Daračiovas manė, kad ūkininkas turi su jais ryšį. Šiam išsigynus ir atsisakius padėti, užėjęs Dabužių miestelyje pas kleboną kalbėjo, kad ieško

partizanų, prašė jo pasimelsti, kad susitikimas būtų laimingas. Buvo užsidėjęs ilgus kailinius (putrą), ant peties pasikabinęs desantinį PPS-43 automatą.

Tuo metu pas pamiškės gyventoją Vaclovą Tučinską, gyvenantį Dabužėlių k., buvo apsistoję Žaibo būrio partizanai. Jie paprašė šeimininko nuvažiuoti nupirkti jiems rūkalų į netoliese, už 1,5 km, esančią Dabužių miestelio krautuvę. Joje V. Tučinskas ir sutiko MGB viršininką P. Daračiovą. Tas iškart jam pasakė: „Labai gerai, važiuosim kartu, susitiksim su partizanais!"

Įvažiavus į sodybos kiemą, šeimininkas pasiliko pririšti arklį, o ltn. P. Daračiovas, nieko nelaukdamas, matydamas šviesą languose, patraukė tiesiai į trobą. Sargyboje tuo metu stovėjo pats būrio vadas A.Žilys-Žaibas. Priėjęs arčiau ir pastebėjęs gonkelyje stovintį žmogų, ltn. P.Daračiovas paklausė: „Кто такой?" („Kas tu toks?"). Išgirdęs rusišką kalbą ir pamatęs jam ant peties kabantį automatą, Žaibas, kaip visada, sureagavo žaibiškai - iškart kirto į jį dviem mirtinais parabelio šūviais. Subėgus partizanams ir atvertus parkritusį kūną, buvo atpažintas jau nebegyvas MGB skyriaus viršininkas P. Daračiovas. Visi buvo labai nustebę ir gailėjosi, kad viskas įvyko taip netikėtai, tragiškai, per klaidą. Partizanai nebūtų jo sušaudę - MGB viršininko mirtis tebuvo nelaimingo atsitiktinumo pasekmė.

Žaibiečiai žuvusio Daračiovo kūną nuvežė į mišką ir paslėpė po žabais. Tačiau MGB vadovybė labai jo ieškojo, net buvo įtarta, kad jis išėjo pas partizanus. Vykdant tyrimą, buvo nustatyti asmenys, pas kuriuos jis buvo užėjęs, o V. Tučinsko sodyboje sniege ir rogėse aptikti kraujo pėdsakai. Netrukus surastas ir ltn. P. Daračiovo lavonas. V. Tučinskas, jo brolis Stasys, žmona Kotryna ir jos brolis Aleksas Šeibokas buvo suimti ir nuteisti po 25 m. kalėti.

Taip žuvo Kavarsko MGB skyriaus viršininkas, VKP(b) narys, ltn. P. Daračiovas - mįslinga ir neeilinė asmenybė, su mirtimi nusinešusi ir savo tikslų bei sumanymų paslaptį. Partizanų, kurie jam dirbant legalizavosi, atmintyje jis išliko kaip supratingas, žmogiškas ir norintis jiems padėti rusas. Registruojantis partizanui Antanui Simanoniui-Bagočiui, jis garsiai šaukė, kad girdėjosi net koridoriuje: „Где твой автомат и гранаты!?" („Kur tavo automatas ir granatos!?"), o tyliai, paplodamas per petį, sakydavo: „Не бойся, Симанонис, всё будет хорошо" („Nebijok, Simanoni, viskas bus gerai"). Šioje žiaurioje represinėje struktūroje sutikti dorą, nepraradusį sąžinės žmogų buvo ypač reta išimtis. Tebūnie jam garbė, net jei jo kapas yra „po raudona žvaigžde".

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

Rusiška uniforma (tragiškas atsitikimas)

1948 m. gegužės mėn., per pačius žmonių trėmimus į Sibirą, A. Jagielos-Ąžuolo būrys apsistojo Repšėnų miškelyje. Būryje buvo naujokas - iš rusų kariuomenės pabėgęs Antanas Lukoševičius-Pavasaris, kilęs iš Surdaugių k., kuris tebenešiojo rusišką karišką uniformą. Apylinkėse buvo neramu: keliu pravažiuodavo „palutarkos", „šmirinėjo" rusų kareiviai ir skrebai. Partizanai buvo išėję į žygį, stovyklos saugoti pasiliko tik keli vyrai. Netikėtai pas juos į svečius atėjo subatėnai - Subačiaus apylinkių Kęstučio būrio partizanai. Vyrai susėdę prie laužo šnekučiavosi, o jų vadas Juozas Valonis-Merkys, laukdamas grįžtančių Ąžuolo vyrų, ėjo sargybą. Niekam ir į galvą neatėjo perspėti svečius, kad jų būryje yra rusiška uniforma vilkintis partizanas. Merkys, pamatęs tiesiai į stovyklą einantį „rusą," šūktelėjo: „Стой!"(Stok!), tas griebėsi ginklo. Merkys „trinktelėjo" iš „dešimtuko," jį sužeisdamas, o antru šūviu mirtinai nukaudamas. Taip tragiškai baigėsi dviejų nepažįstamų partizanų, kurių vienas vilkėjo rusišką uniformą, susitikimas. Partizanai bendražygį palaidojo miške, kapo vietos nepažymėdami, tačiau tikėdamiesi, atėjus laisvės dienoms, perlaidoti jį į kapines. Išliko kelios nuotraukos - vienoje jų būrio vyrai sustoję apie kapą „trikampiu", o centre priklaupęs A. Milčiukas-Tigras. Tačiau visi vyrai žuvo, o kapo vieta liko nežinoma.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

Jonas Kadžionis: partizaninio kelio pradžia

Atėjo lemtingoji 1948m. gegužės 22-oji. Vidury nakties į Jono Kadžionio tėvų namus Piktagalio kaime „sugarmėjo" stribai. Padarę kratą, nieko neaiškindami, liepė ruoštis. Pasiimti daiktus leido tik motinai, visi kiti turėjo stovėti prie sienos prieš šautuvų vamzdžius nejudėdami. Taip ir buvo ištremti į Sibirą motina, brolis Kazys, seserys Bronė, Palmira, Petrutė ir Kazimiera su pusantrų metų sūneliu - visi basi, vos spėję tik kokį drabužėlį užsimesti. Neišvežta liko tik sesuo Monika, gyvenanti tame pačiame Piktagalio kaime, kurios vyras buvo paimtas į rusų kariuomenę ir žuvęs fronte.

Jauniausiojo sūnaus Jono nebuvo namuose – jis, kartu su senais, patyrusiais dailidėmis, statė namą netoli Mickūniškių kaimo esančiame Palepeikių vienkiemyje, pas

ūkininką Žemaitį, kurio sūnus Napalys buvo žuvęs Juodgirio kautynėse. Jų jaunesnysis sūnus Vilius vėliau buvo suimtas, pabėgo iš areštinės ir išėjo pas partizanus, tačiau greitai, tais pačiais 1948 m., prieš pat Kalėdas, žuvo.

Pro šalį ėjusi iš jų kaimo kilusi moteris pranešė, kad Kadžionių šeima praeitą naktį ištremta. Sužinojęs tokią baisią žinią, kurios giliai širdyje su nerimu ir laukė, jis įkirto kirvį į tašomą rąstą ir, atsisėdęs, apsiverkė kaip vaikas. Prisiminė savo nekart namuose sakytus žodžius: „Mama, nesistenkit, vis tiek ištrems, viską turėsit palikt!“ Suprato, kad liko vienas, be šeimos, o toliau laukia lemtingas gyvenimo posūkis - kelias pas partizanus.

Sodybos šeimininkai sumokėjo už atliktą darbą ir jis iškeliavo Tumėjon, pas eigulį Stasį Kaunietį, kurį žinojo palaikant ryšius su partizanais. „Pasibėdavojęs“ apie ištremtą šeimą, paprašė Kauniečio suvesti jį su A.Jagielos-Ąžuolo būrio vyrais. Stasys Kaunietis buvo jautrus, nuoširdus, giliai tikintis žmogus, Jono savijautą labai gerai suprato, stengėsi jį nuraminti. Paslėpė jį klojime, aukštai, pačioje pastogėje padarytoje slėptuvėje, kurioje slėpdavosi ir partizanai. Stogo sutvirtinimui viršuje tarp gegnių būdavo prikalami mediniai skersiniai. Dažnai ūkininkai ant jų uždėdavo kartis ir sukraudavo linus. Ant jų būdavo labai sunku užlipti, tačiau nė vienam stribui į galvą neatėjo mintis automato serija „patikrinti,“ ar ten nieko nėra.

Trečią dieną, gegužės 25-ąją, kartu su Stasiu išvarė į mišką ganyti karves. Tais laikais taip buvo įprasta - miškuose buvo karvių išminti takeliai, o jas ganantys žinojo partizanų stovyklą, pranešdavo jiems naujausias žinias. Beganant, tyliai, lyg iš po žemės, išdygo du pusiau kariškai apsirengę, rusiškais „dešimtukais“ ginkluoti partizanai - vienas aukštas, stambus, su barzda, o kitas jaunas, gražus, ilgais, garbanotais plaukais. Kaip vėliau paaiškėjo, tai buvo vado pavaduotojas A.Velanis-Tigras ir J.Šileika-Švedrys. Jie pasiteiravo apie trėmimą ir iškart paklausė: „Koks toliau tavo planas?“ - „Tik pas partizanus!“ - atsakė Jonas. Tuo metu žmonės Sibiro labai bijojo, iš jo dar niekas nebuvo grįžęs, o partizanaujant buvo nors šiokia tokia viltis išgyventi, dar tikėtasi kažkokių tarptautinių permainų po 1946 m. Čerčilio kalbos Fultone, kada sovietiniai laikraščiai rašė: „Čerčilis vėl žvangina ginklais!“

„Tada žygiuokim!“ - tarė jie ir visi trys nuėjo į Repšėnų miškelį. Stovyklą priėjo labai netikėtai. Ji buvo tarp retų medžių, mažoje aikštelėje, Jonas niekada net nebūtų pamanęs, kad tokioje vietoje partizanai galėtų stovyklauti. Stovykloje nakvynei, kaip savadarbė palapinė, buvo ištemptas panašus į pašiūrę dvišlaitis brezentinis stogas, apsaugantis tik nuo lietaus; po juo, pasilenkęs, galėjai palįsti, o iš eglišakių buvo įrengti guoliai. Netoli buvo laužavietė su ant skersinio pakabintu katilu. Būrys vadinosi Butageidžio kuopa, priklausė Algimanto apygardos Šarūno rinktinei, turėjo ir savo oficialų antspaudą, kuriuo patvirtindavo kuopos dokumentus. Stovykloje buvo būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas, A. Blauzdys-Konkurentas, P. Šakėnas-Šauksmas, S. Dailidėnas-

Miesčionis, A. Simanonis-Sigitas, J. Dagelis-Gintaras, J. Butkus-Karklas ir du jį atlydėję partizanai. Susipažinę, jie pasiūlė pasirinkti slapyvardį, siūlydami Jaunučio, Drąsučio vardus. Jonas atsakė, kad atėjo su bėda - sergąs niežais ir bijo juos užkrėsti, todėl ir renkasi slapyvardį Bėda. Visi pradėjo juoktis, tačiau slapyvardis taip prigijo, kad visą partizanavimo laiką vardu niekas ir nebesikreipė. O juk kitiems slapyvardžiai „neprilipo“ - Švedrį ir toliau visi vadino Juzuku, o Miesčionį - Simonu. Būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas pažadėjo po 2-3 dienų jį apginkluoti, tačiau Jonas atsakė, kad jam miške be ginklo nejauku. Nusijuokęs, Konkurentas padovanojo jam rusišką „rupūžinę“ granatą.

Po trijų dienų gavo trumpą rusišką karabiną (kavaleristo) su atlenkiamu durtuvu, o vėliau - prancūzišką šautuvą. Padovanojo net labai seną, nežinomos markės, su mažu atlenkiamu „durtuvėliu,“ revolverį, „septintuką“, kurio vamzdis nuo šaudymo buvo taip išdilęs, kad kulka nuo medinės namo sienos tiesiog atšokdavo. Juokaudamas sakydavo, kad yra geriausiai ginkluotas - net abu jo ginklai su durtuvais. Nuo niežų jį greitai išgydė J.Butkaus-Karklo žmona Zosė, tepimui davusi beržų tošies deguto.

Partizanai buvo ginkluoti vokiškais karabinais Mauser 98K, rusiškais pusiau automatiniais šautuvais „dešimtukais,“ automatais PPŠ, o Sigitas nešiojosi Degteriovo „lėkštinį“ kulkosvaidį. Rusiškas kulkosvaidis buvo geras, patikimas ginklas, tačiau turėjo vieną neigiamą savybę – nešant, krestelėjus, labai garsiai tarškėdavo diske šoviniai. Naktį toks specifinis tarškėjimas galėdavo prišaukti pasalą ar kitokią nelaimę. Atidarę diską, vyrai bandė po šoviniais dėti siūlus, tačiau nieko padaryti nepavyko - tokia jau buvo ginklo konstrukcija.

Būrį sudarė mandagūs, draugiški, niekada nenusimenantys, mėgstantys išmoningai „pašposyti“ jauni vyrai, dauguma iš jų - mažažemių ir vidutinių ūkininkų sūnūs. Tik vienintelis būrio vadas A. Jagiela - Ąžuolas iš Vaidevučių k. augo pasiturinčių ūkininkų šeimoje. Jo pavaduotojas A.Velanis-Tigras, kilęs iš Repšėnų kaimo, buvo visai bežemis, dailidė, anksčiau kartu su kitu būrio vadu, B.Sudeikiu-Čigonu, statęs namus. Ąžuolas kasdienybėje buvo nuoširdus, paprastas, draugiškas, be jokio pasipūtimo, tačiau pavojaus metu drąsus, geležinių nervų žmogus, visi jautė jo vertę. Kartą, pažiūrėjęs į nunešiotus J. Kadžionio-Bėdos aulinius, jis tarė: „Bėda, ar nematai, kad tavo batai suplyšę? Nusiauk, susiūsiu!“

Liepos vidury, ankstyvą rytą, į stovyklą atėjo vietinis eigulys Stasys Čekanavičius-Vampa ir pranešė, kad miškas rusų kariuomenės apsuptas. Išvakarėse Jonas Kadžionis (kadangi turėjo dokumentus) pas Mykolą Aleksiūną visą dieną pjovė rugius, o vakare, grįždamas, į būrį parnešė, kaip ir buvo prašytas, duonos kepalą. Ryte gavo lengvą spyrį į padus - tai buvo pavojaus ženklas. Pašokęs pamatė, kad skubiai gesinamas laužas, vyniojamas palapinės brezentas. Visi tyliai pasitraukė į netoliese esantį tankų eglynėlį ir sugulė ratu. Būryje buvo svečių: A.Milčiukas-Tigras, L.Kaminskaitė-Amazonė, J.Valonis-Merkys, keli vyrai nuo Subačiaus, kalbantys kupiškėnų tarme, iš viso - 16 partizanų. Ąžuolas visus perspėjo: šaudyti tik tada, kada „užlips ant vamzdžių“ arba kai pamatys. Bėdos niekada neapleido mintis, kad žus pirmame mūšyje, tad, gulėdamas šalia Aniceto Si-

manonio, tarė: „Sigitai, šiandien jau turbūt važiuosim į Kavarską?“ (turima minty, kad žus, bus atvežti ir suguldyti miestelyje ant grindinio). „Nagi Dievas žino,“ - atsakė šis. Netrukus išgirdo artėjantį rusiškų palapinsiausčių šlamesį - pro medžių šakas brovėsi rusai. Visai arti priėję kareiviai šnekėjo: „Стой, подожди, здесь что-то не так!“ („Stok, palauk, čia kažkas ne taip!“). Visi įsitempę laukė, kas bus toliau, tačiau rusai „nutraškėjo“ pro šalį. Kartkartėmis miške pasigirsdavo šūviai - kareivių sutartiniai signalai. Kai kuriems atsibodo ramiai gulėt: abu Tigrai, Amazonė ir Konkurentas pasitiesė brezentą ir tarė: „O dabar palošim kortom!“ Bėda buvo nustebintas - aplinkui „siaučia“ rusai, o mergina ir trys vaikinai ramiai išsidalija kortas ir pliekia „akį.“ Baigęs lošti, A. Milčiukas - Tigras atsistojo, pasiėmė į rankas savo „dešimtšūvį“ ir, šokinėdamas nuo vienos kojos ant kitos, kartoja: „Na suduosim, na suduosim!“ Jonas gerai žinojo, kad jis labai drąsus vyras, dalyvavęs daugelyje kautynių, tarnaudamas Vermachte, kovojo Rytų fronte, o vėliau, pakliuvęs į rusų kariuomenę, dalyvavo žiauriuose, įnirtinguose mūšiuose prie Karaliaučiaus. Ten buvo sužeistas, gydytas Utenos karo ligoninėje, pasiųstas su sveikstančiųjų komanda pas ūkininkus rinkti maisto (ūkininkai sakydavo -„ubagauti”), pabėgo ir išėjo pas partizanus. Tačiau kaip „suduoti“ esant rusų apsuptyje, aplink vaikščiojant rusų kareiviams, Jonas negalėjo įsivaizduoti - pagalvojo, kad, galbūt, dar daug ko nesupranta. A.Jagiela-Ąžuolas buvo pavydėtino drąsumo ir šaltakraujiškumo žmogus. Jis nutarė eiti į žvalgybą ir sako: „Gal kas norite su manim į žvalgybą, čia, po miškelį, pasižvalgyt?“ Savanoriu pasisiūlė vienas subatiškis. Ąžuolas kartu su juo nuslinko link iškirstos biržės - kur didesnis matomumas, sugulė ir mato link jų vorele ateinančius septynis rusų kareivius. „Palaukim, kol jie praeis”, - sako Ąžuolas, tačiau subatiškis peša Ąžuolą už drabužių ir kupiškėnų tarme sako: „Ponas vade, bakim bakim!“(bėkim, bėkim). Jie tyliai, palengva pasitraukė ir grįžo prie laukiančių draugų.

Grįžę visi papietavo. Seni partizanai suprato priešo taktiką: gavę agento pranešimą, jie, kol partizanai nespėjo pasišalinti, nors ir mažomis pajėgomis, apsupa mišką. Paskui į miško gilumą paleidžia grupeles po 5-7 kareivius, kurios stengiasi surasti partizanų gyvenimo pėdsakus - pramintus takelius, pamestus popiergalius, nuorūkas, stovyklavietes ar net pastebėti partizanus. Radę, duoda sutartinius signalus (iššauna sutartą šūvių skaičių), stengiasi partizanus apsupti, užblokuoti ir atakuoti. Neradę, sutraukia jau dideles pajėgas ir tada jau „šukuoja“ mišką „kareivis prie kareivio.“ Visiems buvo aišku ir kas juos išdavė - išvakarėse Ąžuolas pamiškėje buvo susitikęs su vienu žmogumi iš Kavarsko, kuriam buvo davęs užduotį - įmesti į stribyną granatas. Tas atėjęs teisinosi, kad granatos nesprogo. Konkurentas prieš tai jį buvo įspėjęs: „Antanai, neik į susitikimą toj vietoj, kur mes gyvenam!“

Po pietų Ąžuolas vyrams sako: „Dabar aš vienas eisiu į žvalgybą.” Kvartalinėse linijose jis rado rusų išgulėtas samanas, nuorūkas. Buvo nuėjęs net iki Repšėnų palaukės, tačiau nuo kaimo pusės vienas žmogus parodė pavojaus ženklą, kad miškas apsuptas ir iš jo išlįst negalima. Grįžęs, Ąžuolas sako: „Šiandien miško „košimas“ jau

pasibaigęs, bet miškas apsuptas ir rusai sutraukia kariuomenę. Ryt jau bus viso miško „šukavimas," todėl naktį turime žūtbūt iš miško pasitraukti." Grįžę į stovyklą, kurios rusai, pasirodo, taip ir nesurado, susirinko visus paslėptus daiktus, pasiėmė iš slėptuvių maisto atsargas, užkando ir laukė vakaro.

Nutarė trauktis link Pusbačkių kaimo - ten buvo su mišku besijungiantis, vandens apsemtas tankių krūmų iškyšulys, kuriuo ir ruošėsi išeiti iš miško į palaukę. Atsargiai perbrido apsemtą krūmyną, išėjo į palaukę ir, išsidėstę kovine grandine, sugulė.

Buvo mėnesiena, visa apylinkė gerai matėsi. Netoliese dunksojo Kazio Paškevičiaus vienkiemis. Kad netyčia „neužliptų ant vamzdžių," Švedrys ir Konkurentas nuėjo į sodybą pasiklaust, ar nėra rusų pasalos. Pabeldus į lango stiklą, šeimininkas, tyliai pravėręs langą, pašnibždomis ištarė: „Vyrai, rusai yra mūsų klojime." Abu bėgte grįžo atgal.

Išsiskleidęs grandine būrys pro vienkiemį patraukė Pusbačkių k. link. Rusai, aišku, juos matė, tačiau pabijojo, nelietė. Taip būrys laimingai išėjo iš apsupimo. A.Jagiela-Ąžuolas buvo teisus - kitą dieną buvo sutrauktos didelės karinės pajėgos ir mišką jau „košė" tankiai, „kareivis prie kareivio".

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

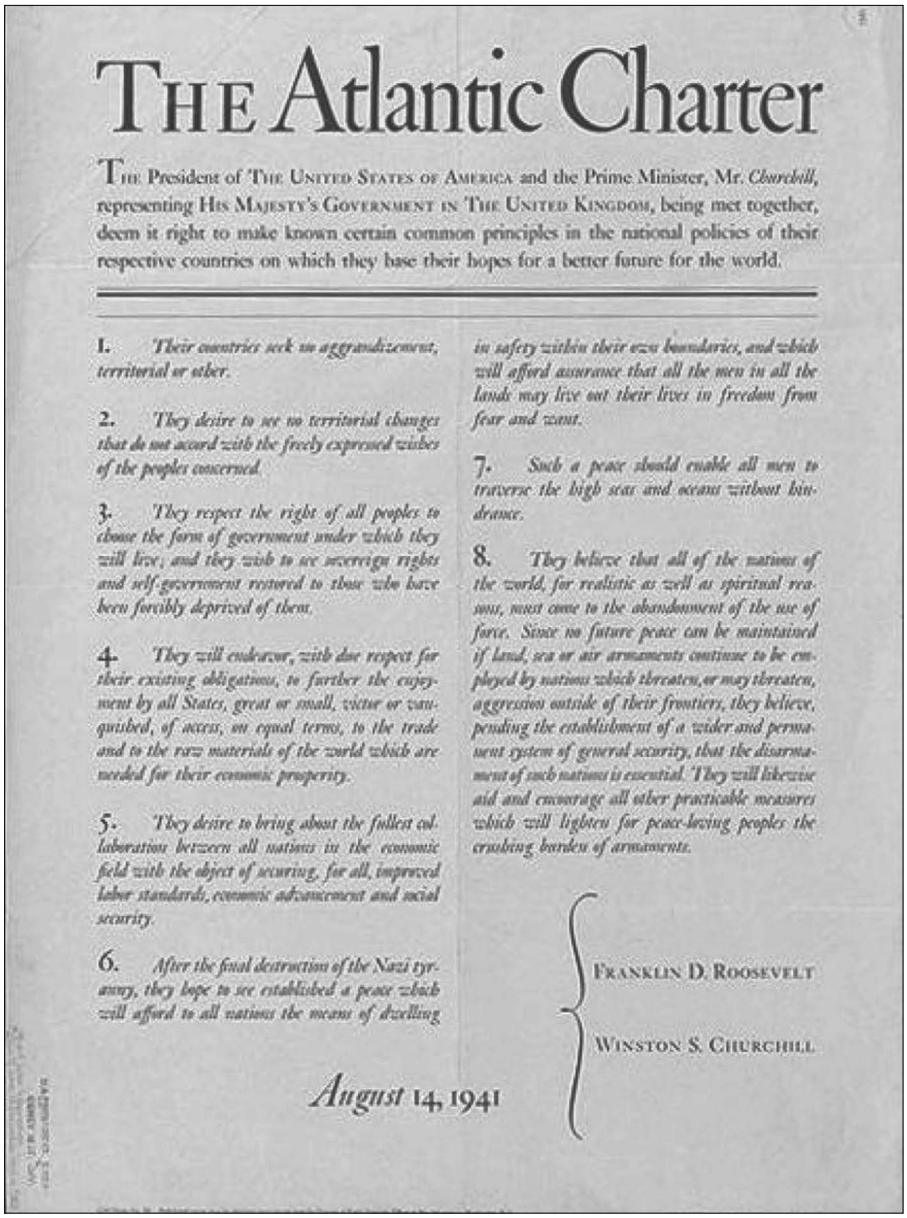
Pokalbis bunkeryje

Bunkeryje pokalbiai būdavo labai įvairūs, nuo paprasčiausių buitinių iki filosofinių gyvenimo prasmės ir mirties apmąstymų, paliesdavo įvairiausias temas. Kartą, besėdint Pusbačkių k. ūkininko P. Radvilo klojime įrengtame bunkeryje, tarp vyrų kilo pokalbis, ką daryti, patekus į beviltiškiausią situaciją: sunkiai sužeidus, pritrūkus šovinių, apsupus bunkerį. A. Simanonis-Sigitas sako: „Aš tai kovočiau iki galo, tačiau prieš save rankos nepakelčiau! Panevėžyje jau buvau papuolęs į rusų nagus, kankinamas nieko neišdaviau, iškentėčiau ir dar kartą!"

Jam pritarė ir A. Velanis-Tigras: „Jeigu klaustų, kas davė drabužius, maistą, sakyčiau - šautuvas davė, jis valdžia! Kristus kančias iškentėjo, turime ir mes iškentėt!"

Užbėgant už akių, galima pasakyti, kad Tigras Kristaus kančių neiškentėjo, išdavė ryšininkus. Vėliau kalėjime patekęs į vieną kamerą su Sigitu, jis klaupėsi ant kelių ir maldavo atleidimo.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

The Atlantic Charter

The President of the United States of America and the Prime Minister, Mr. *Churchill*, representing His Majesty's Government in the United Kingdom, being met together, deem it right to make known certain common principles in the national policies of their respective countries on which they base their hopes for a better future for the world.

1. *Their countries seek no aggrandizement, territorial or other.*

2. *They desire to see no territorial changes that do not accord with the freely expressed wishes of the peoples concerned.*

3. *They respect the right of all peoples to choose the form of government under which they will live; and they wish to see sovereign rights and self-government restored to those who have been forcibly deprived of them.*

4. *They will endeavor, with due respect for their existing obligations, to further the enjoyment by all States, great or small, victor or vanquished, of access, on equal terms, to the trade and to the raw materials of the world which are needed for their economic prosperity.*

5. *They desire to bring about the fullest collaboration between all nations in the economic field with the object of securing, for all, improved labor standards, economic advancement and social security.*

6. *After the final destruction of the Nazi tyranny, they hope to see established a peace which will afford to all nations the means of dwelling in safety within their own boundaries, and which will afford assurance that all the men in all the lands may live out their lives in freedom from fear and want.*

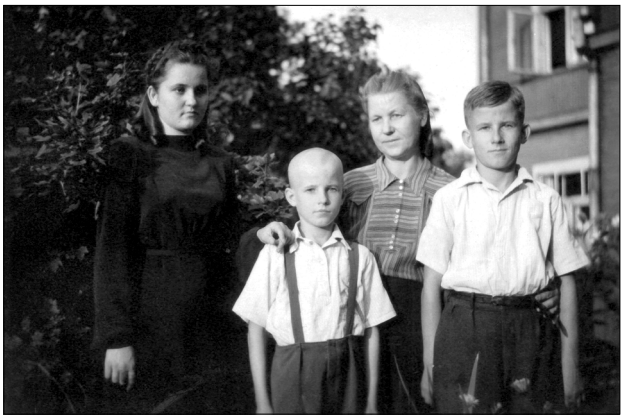
7. *Such a peace should enable all men to traverse the high seas and oceans without hindrance.*

8. *They believe that all of the nations of the world, for realistic as well as spiritual reasons, must come to the abandonment of the use of force. Since no future peace can be maintained if land, sea or air armaments continue to be employed by nations which threaten, or may threaten, aggression outside of their frontiers, they believe, pending the establishment of a wider and permanent system of general security, that the disarmament of such nations is essential. They will likewise aid and encourage all other practicable measures which will lighten for peace-loving peoples the crushing burden of armaments.*

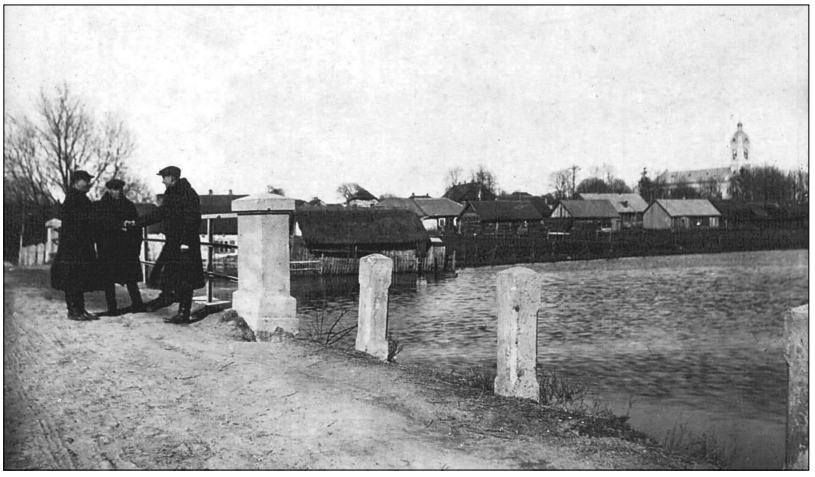
Franklin D. Roosevelt

Winston S. Churchill

August 14, 1941

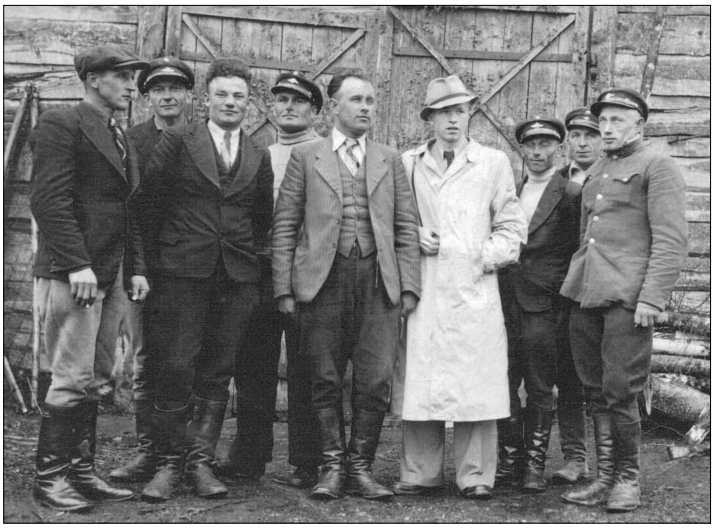

Kviklių šeima, pabėgusi iš Sibiro tremties ir gyvenanti Lietuvoje nelegaliai. Iš kairės: duktė Danguolė, mama Antanina Kviklienė ir broliai Algimantas bei Rimantas. Kaunas, 1947 m. (iš asm. Danguolės Kviklytės-Karkalienės albumo).

Traupio mstl. 1940 m., likus keliems mėnesiams iki sovietų pirmosios okupacijos. Ant tilto į Klaibūnus susitikę sveikinasi trys parapijiečiai: iš deš. pirmas Petras Kiaulys, kiti du - neatpažinti Klaibūnų k. gyventojai. Toliau matyti pavasarinio polaidžio metu išsiliejęs Nevėžis.

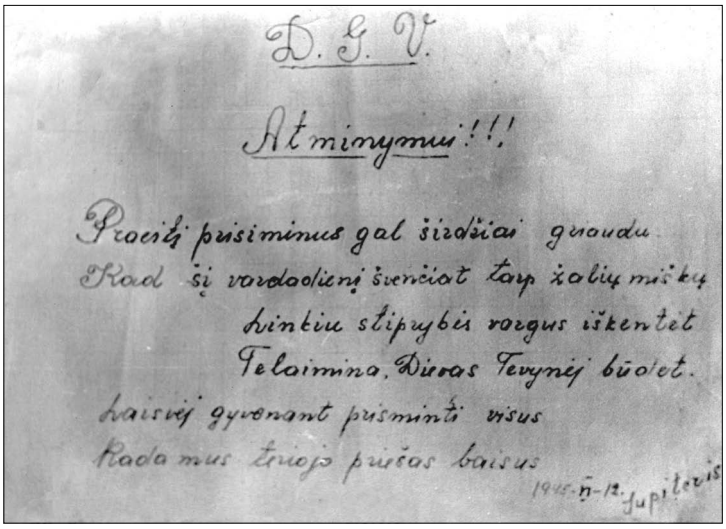
Petras Kiaulys buvo pažangi, patriotinių pažiūrų, aktyvi, įvairiapusiškai gabi asmenybė. Gerai mokėjo rusų ir lenkų kalbas, aktyviai dalyvavo miestelio visuomeniniame-kultūriniame-politiniame gyvenime: buvo Šaulių sąjungos rėmėjas, dramos būrelio artistas, dainavo talentingo chorvedžio P. Šližio vadovaujamuose bažnyčios ir miestelio choruose, 1924, 1928, 1930 m. dalyvavo Lietuvos Dainų šventėse Kaune. Buvo „auksinių rankų“ meistras: dailidė, stalius, knygrišys, suvenyrų, baldų gamintojas, pats iš detalių montuodavo radijo imtuvus, turėjo įsirengęs elektros vėjo jėgainę. 1936-44 m. dirbo Traupio pašto vedėju. 1940-41 m. buvo aktyvus tautinio pogrindžio organizacijos LAF narys, 1941 m. Birželio sukilimo prieš sovietų okupantus dalyvis. Areštuotas NKVD 1944m. rugsėjo 19d. 1945 m. balandžio 15 d. Vilniuje Karo tribunolo sprendimu nuteistas 20 metų kalėti. 1945 m. birželio 15 d. mirė nuo bado ir išsekimo Vorkutos lageryje. Buvo doras, jautrios sielos, mylintis savo kraštą ir neabejingas jo likimui žmogus. Kitoje nuotraukos pusėje jo gražia, kaligrafiška rašysena išliko padarytas įrašas: „Mūsų mylimas Traupis 1940 m.“ (iš Vito Danio asm. archyvo).

Traupio ryšininkai, atstatinėję 1941m. Birželio sukilimo metu sugadintas telefono-telegrafo linijas į Kavarską, Troškūnus, Raguvą ir Taujėnus. Antras iš kairės stovi Traupio mstl. pašto vedėjas, aktyvus Birželio sukilimo dalyvis Petras Kiaulys. Traupio miestelis, 1941m. birželio pabaiga-liepos pradžia. (Iš V.Danio šeimos archyvo).

Buvęs Vyčio apygardos Briedžio rinktinės Žaibo būrio skyriaus vadas, partizanas Jonas Juzėnas-Jupiteris (pirmas iš dešinės) po sekmadieninių mišių Traupio Šv. Onos bažnyčioje. Po pamaldų prie šventoriaus tvoros susirinkę pažįstami parapijiečiai sveikinasi ir dalijasi naujienomis. Fotografuota apie 1960 m. (iš asm. Irmos Juzėnaitės-Urbonienės albumo).

D. G. V.

Atminymui!!!

Praeity prisiminus gal širdžiai graudu
Kad ši vardadienį sveniciat tarp žalių miškų
dvinkiu slipybės rorgus iškentėt
Telaimina. Dievas Tevynėj būotet.
Laisvėj gyvenant prisminti visus
Rada mus šniojo pušas baisus

1945-ų-12. Jupiteris

Vyčio apygardos Briedžio rinktinės Žaibo būrio skyriaus vado Jono Juzėno-Jupiterio eiliuotas sveikinimas vardadienio dienos proga Didžiai Gerbiamam Vadui (DGV) Antanui Žiliui-Žaibui. Juodgiris, 1945 m. birželio 12 d. (iš Irmos Juzėnaitės-Urbonienės asm. albumo).

Iš kairės: drąsa ir šaltakraujiškumu kautynėse pasižymėjęs Surdaugių būrio partizanas, Juodgirio ir Dabužių kautynių dalyvis Kazys Maneika (Surdaugių k.) ir jo draugas Juozas Jovaiša (Šilų k.) karinės tarnybos statybos batalione metu. Rytprūsiai, 1946 m. (iš asm. K. Maneikos šeimos albumo).

Kazys Patamsis (viduryje) su seserimis Emilija ir Elena bei svainiu Antanu Šeštoku (dešinėje). Papartynės k., 1941 m.
(iš asm. R. Patamsio albumo).

Mackeliškių k. merginos 1940 vasarą. Antroje eilėje, pirma iš dešinės, sėdi Veronika Simanonytė. (iš R.Patamsio šeimos albumo).

Antanas Simanonis-Bagočius iš Mackeliškių k., buvęs B.Sudeikio-Čigono ir P.Semėno-Jaguaro būrio partizanas, po registracijos 1946m. išvažiavęs gyventi į Kauną. Dirbo Kauno vartotojų bendrovėje „Parama" ekspeditoriumi - išvežiodavo po miesto krautuves maisto produktus. Tuo metu pagrindinė transporto, krovinių pervežimo priemonė ne tik kaime, bet ir mieste būdavo arkliniai vežimai. Jo pasakojimu, tuo metu Kaune tebuvo 25 rusiškos „pusantratonės"mašinos. Kaunas, 1947m. (iš R.Patamsio šeimos albumo.)

Kazys Patamsis. Troškūnai, 1950 m.
Jau nuo 1948m. jis gerai pažinojo partizaną J.Kadžionį – Bėdą. Tarp jų buvo abipusis pasitikėjimas, draugiški santykiai, vienijo pažiūrų bendrumas bei ištikimybė tautiniams idealams. Jo žmona Veronika dar buvo ir tolima Kadžionių šeimos giminaitė. Dėl šių priežasčių, taip pat todėl, kad jų sodyba Papartynės k. stovėjo dar ir partizanams patogioje, saugioje vietoje - pačioje pamiškėje, J.Kadžionio atsiminimais, „ jie tenai būdavo dažni svečiai".

Liudas Sudeikis-Klajūnas - Lietuvos kariuomenės, lietuvių policijos bataliono, Vietinės rinktinės karys, Šarūno rinktinės Butageidžio kuopos mackeliškiečių partizanų būrio vado B.Sudeikio-Čigono pavaduotojas. Rusija, apie 1960 m. (iš asm. J. Kadžionio archyvo).

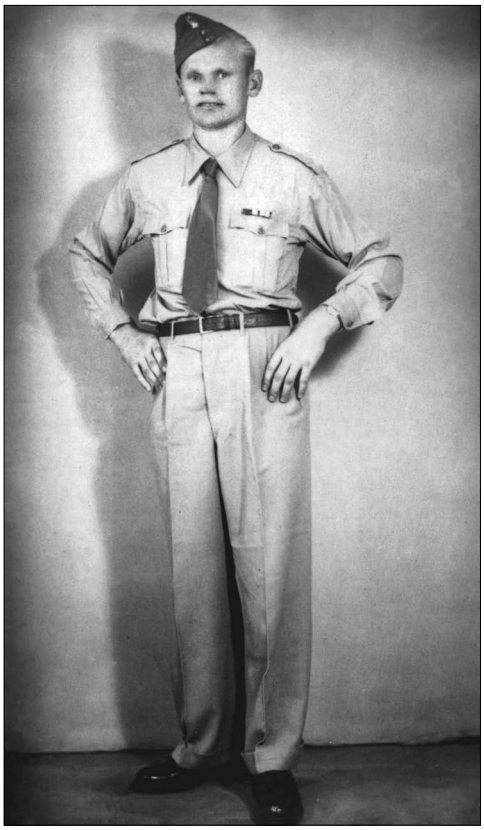
Kavarsko bažnyčios kunigai, klierikai ir parapijos jaunuoliai, vadinti „brostvininkais“, atlaidų metu nešdavę bažnytines vėliavas. Viduryje sėdi klebonas Anicetas Barakauskas, šalia jo, iš kairės, Jonas Kadžionis. 1946 m. (iš asm. J. Kadžionio albumo).

Aleksas Kadžionis, 12-ojo, vėliau 15-ojo lietuvių policijos bataliono karys. Tarnaudamas batalione buvo karo reporteriu ir fotografu, rašė reportažus į Kaune leidžiamą laikraštį „Rytų savanoris". Baltarusija, 1943m.

Aleksas Kadžionis – 12-ojo lietuvių policijos bataliono karys. Jis dėvi vokišką lauko (feldgrau) uniformą. Ant vasarinės M-43 modelio kepurės matyti lietuviška kariška kokarda, o ant kairės rankovės prisiūtas trispalvės skydelis (šioje nuotraukoje jo nesimato). Baltarusija, 1943m.

Aleksas Kadžionis - amerikiečių kariuomenės uniforma, su karinio apdovanojimo juostele kairėje krūtinės pusėje. Buvę 15 - ojo lietuvių policijos bataliono kariai 1944m. buvo pasiųsti kariauti į Italiją, o 1945m. pasidavė britų kariuomenės daliniams į nelaisvę (perėjo į jų pusę). Jie savanoriškai įstojo į gen. V. Anderso vadovaujamą II-ąjį lenkų korpusą, kovojantį britų kariuomenės sudėtyje. Dalis lietuvių, kaip patyrę kariai, pateko į II-ąjį lenkų komandosų batalioną, dalyvavo sunkiuose mūšiuose prieš vokiečius, buvo apdovanoti kariniais ordinais ir medaliais. A. Kadžionis buvo pasiųstas į tankistų (šarvuotosios technikos) mokyklą, o pasibaigus karui pasiliko tarnauti anglų kariuomenėje Italijoje. Italija, apie 1945-46 m.
(iš asm. J. Kadžionio albumo).

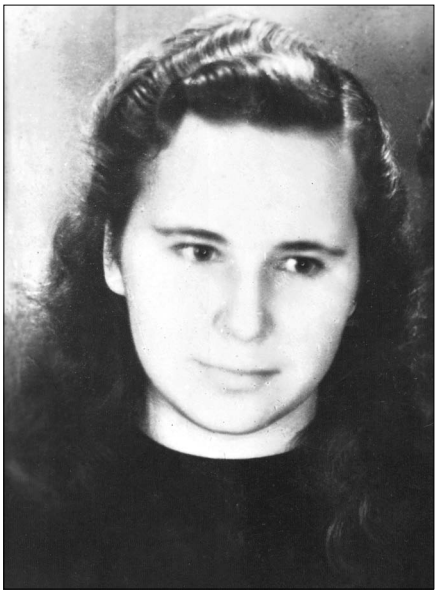
Pirmoji DKA B rinktinės vado Alfonso Morkūno-Plieno ryšininkė Kotryna Bradulskaitė-Birutė (Kilienė). 1952m.
(iš asm. K. Bradulskaitės-Kilienės albumo).

Šarūno rinktinės Butageidžio kuopos partizanė Malvina Gedžiunaitė-Kadžionienė. Ukmergė, 1943 m. (Iš J.Kadžionio šeimyninio albumo).

Briedžio rinktinės Žaibo būrio partizanė Anelė Juzukėnienė-Liūtienė. Apie 1945-46m. (iš G.Vaičiūno asm. archyvo).

Anykščių gimnazijos moksleivė, pogrindinės organizacijos „Vienybė“ narė Prima Bučytė. Suimta 1950.02.18. Anykščiai, 1949m. ruduo. (iš P.Bučytės - Petrylienės šeimyninio albumo)

Žaliosio rinktinės Vyčio būrio partizanų ryšininkės Julija Savickaitė-Rūta ir Valerija Konstancija Dūdaitė-Greitutė. Smilgeliai, 1946 m. (iš asm.V. K. Dūdaitės-Užkuratienės albumo).

Algimanto apygardos Šarūno rinktinės Butageidžio kuopa. Būrio maldos metas. Vyrai, nusiėmę kepures, meldžiasi, maldaknygę skaito būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas (pirmas iš deš.) Tarp būrio vyrų matyti keli svečiai subatėnai iš Kęstučio būrio su vadu J.Valoniu-Merkiu (trečias iš dešinės). Apie 1947- 48 m. (iš G.Vaičiūno asm. archyvo).

Algimanto apygardos Šarūno rinktinės Butageidžio kuopos vadas A. Jagiela-Ąžuolas. Jis iki savo žūties laikėsi partizaniškos tradicijos - auginti ilgus plaukus tol, kol sulauks laisvės dienų. Apranga, kaip matyti, be jokios prabangos: rusiška kareiviška palaidinė („rusiška rubaška“), iš paprastos kaimiškos medžiagos pasiūtos galife fasono kelnės, partizanišku papročiu kelių srityje apsiūtos brezentu, auliniai batai nubraidžioti, išklaipyti. Už juosmens užkištas jo asmeninis trumpasis ginklas - devinto kalibro pistoletas Walther P38, ant kelnių kilpelės matyti pakabinta kišeninio laikrodžio grandinėlė. Repšėnų miškelis, 1947 m. (iš asm. J. Jagielaitės šeimos albumo).

Keturi broliai partizanai iš Šarūno rinktinės A. Pasmokio-Muzikanto būrio: Antanas Dailidėnas-Prancūzas, Simonas Dailidėnas-Miesčionis, Jurgis Dailidėnas-Drugys ir Bronius Dailidėnas-Ramunė iš Girelės k. Antanas ginkluotas rusišku „lėkštiniu“ kulkosvaidžiu DP-27, Simonas - pusiau automatiniu šautuvu SVT-40 („dešimtuku“), Jurgis - rusišku automatu PPD-40, o Bronius - „tankiuku“ (Degtiariovo sistemos tanko kulkosvaidžiu DT-29). Spėjama, kad fotografuota 1946m. vasarą. Visi broliai žuvo, šeima buvo ištremta į Sibirą, kur mirė tėvai, tik seserys sugrįžo į Lietuvą. (iš G.Vaičiūno asm. archyvo).

Šarūno rinktinės Butageidžio kuopos partizanas Juozas Šileika-Švedrys (vadintas Juzuku), ginkluotas vokišku automatu („pistolke“, MP-40) ir jo draugas, neatpažintas partizanas, ginkluotas rusišku „desantiniu“ automatu PPS-43 su medine buože (yra žinoma, kad suomiai trofėjinius automatus PPS-43, siekdami patogumo ir stabilumo, perdirbdavo: nuimdavo atlenkiamą metalinę ir uždėdavo medinę buožę). Apie 1946m. (iš G.Vaičiūno asm. archyvo).

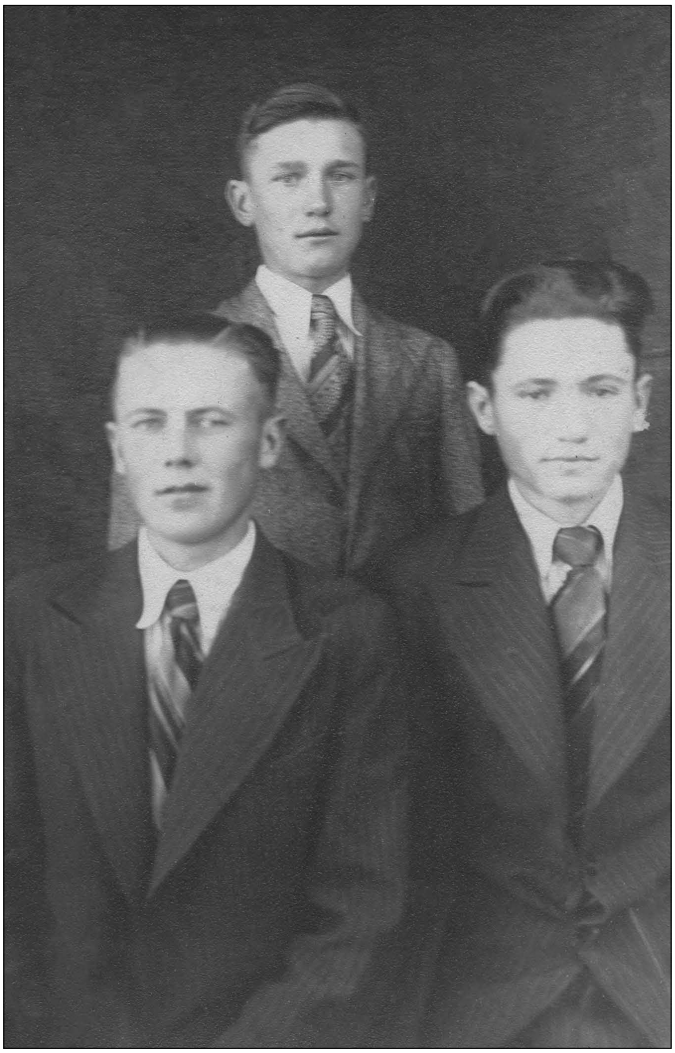
Albinas Milčiukas-Tigras - ypatingo drąsumo, šaltakraujiškumo, turintis didžiulę kovinę patirtį partizanas. Ginkluotas pusautomatiniu SVT-40, apsirengęs kariškai, apsigaubęs rusiška palapinsiauste. 1948 m. (iš G.Vaičiūno asm. archyvo).

Butageidžio kuopos partizano Antano Lukoševičiaus-Pavasario laidotuvės. Į karstą atremtas jo ginklas - rusiškas pusautomatinis šautuvas SVT-40, šalia stovi jo bendražygiai. Repšėnų miškelis, 1948 m. gegužės mėn.
(iš G.Vaičiūno asm. archyvo).

Vyčio apygarda Briedžio rinktinė. Žaibo būrio partizanai laikinoje miško stovykloje. Apie 1947-48 m. (iš G. Vaičiūno asm. archyvo).

Viduryje stovi buvęs dabužiečių - Petro Semėno-Jaguaro būrio - partizanas Paulius Kirša-Vilkas su jaunystės draugais iš Varnelių k. Dešinėje - buvęs to paties būrio partizanas Povilas Žemaitis, po registracijos išvykęs dirbti į Kauną. Grįžusį į namus aplankyti tėvų, jį nušovė Kavarsko skrebai. Kairėje - Aloyzas Keiba, dėl sveikatos būklės į rusų kariuomenę nepaimtas. Įskundus kaimynams, aršiems kolaborantams, „lakstantiems po kaimus su automatais“, rusų kareivių buvo nušautas ir miške paslėptas po žabais. Pagal J. Kadžionio atsiminimus. (Iš P. Kiršos šeimyninio albumo).

Du vaikystės draugai: Ukmergės NKVD kalėjimo prižiūrėtojas, „partizanų paštininkas“ Kazys Kaunietis ir Jonas Kadžionis. Ukmergė, 1946 m.
(iš J. Kadžionio asm. albumo)

J.Kadžionis prieš išeinant pas partizanus. Jis dėvi vokišką vasarinę kepurę (M43) bei karišką frenčių. Šiuos padėvėtus drabužius pirko Ukmergės turguje. Tais laikais tai buvo pigiausiai kainuojanti, daugelio gyventojų nešiojama apranga. Piktagalio k.,1947m.

Buvęs Vytauto apygardos partizanų ryšininkas, politkalinys Juozas Barisa po Lietuvos žemės ūkio akademijos Miškininkystės fakulteto baigimo. Apie 1960 m. (iš asm. J. Barisos albumo).

Anykščių gimnazijos moksleiviai, Algimanto apygardos pogrindinės organizacijos „Vienybė" nariai - Prima Bučytė (dešinėje) su broliu Algimantu Bučiu. Anykščiai, prie Šventosios upės. 1948m. vasara. (iš P. Bučytės - Petrylienės šeimyninio albumo).

Po sekmadieninių pamaldų prie Traupio Šv. Onos bažnyčios šventoriaus vartų. Partizanų poetė Genovaitė Janulytė iš Mickūniškių k. (stovi pirma iš dešinės) su draugėmis. Traupis, apie 1946-47m.(iš M.Karpavičiūtės šeimos albumo).

Genovaitė Janulytė (kairėje) su drauge. Mickūniškių k., 1947 m.
(iš M.Karpavičiūtės šeimos albumo).

Sustabdyta graži, šventiška partizanų gyvenimo akimirka, parodanti, kaip šios kartos jaunimas mokėjo gražiai, linksmai, draugiškai švęsti tuo metu populiariausias šventes - vardines. Pirmoje eilėje, iš kairės, sugulę ant žemės Antanas Juzukėnas-Liūtas ir neatpažintas partizanas. Antroje eilėje iš kairės sėdi Anelė Juzukėnienė-Liūtienė, antras – neatpažintas, trečia – Zofija Žilienė-Klajūnė (Žaibienė). Trečioje eilėje pirmas iš kairės stovi Juozas Miknevičius-Judas, antras – neatpažintas, trečias – Antanas Mincė-Lietus, ketvirtas Vladas Žemaitis-Audra, penktas – Jonas Bernatavičius-Rasputinas. Antrame plane matyti ant tvoros užsilipę partizanai. Pirmas iš kairės, su vokiška kepure, stovi K.Timinskas-Maras (Mariukas). Kitose nuotraukose jo nematyti – tai rodo, kad tuo metu jis fotografuotis vengė. Antras – Juozas Kirkus-Plienas, trečias, neatpažintas, ruošiasi varduvininkui Petrui Šimkui-Trenksmui ant galvos uždėti nupintą gėlių vainiką. Manoma, kad dalis Žaibo būrio partizanų, jų tarpe ir būrio vadas Antanas Žilys-Žaibas, šios šventės metu konspiracijos tikslais nesifotografavo, pasilikdami už kadro (iš G.Vaičiūno asm.archyvo).

Vyčio apygardos Briedžio rinktinės Žaibo būrio partizanai rėmėjų Mincių sodyboje Šapio k., švenčia Petro Šimkaus-Trenksmo vardadienį. Manoma, kad tai pirmoji partizaniška vasara, 1945 m. birželio 29 d., švenčiant Petrines. Iš kairės stovi: Antanas Mincė-Lietus, Jonas Bernatavičius-Rasputinas, Vladas Žemaitis-Audra, Juozas Kirkus-Plienas , Anelė Juzukėnienė-Liūtienė, Petras Šimkus-Trenksmas, Zofija Žilienė-Klajūnė (Žaibienė), Antanas Juzukėnas-Liūtas , neatpažintas partizanas, Juozas Miknevičius-Judas, Marijonas Pociūnas-Erdvė. Tuo metu partizanų vadai konspiracijos sumetimais fotografuotis draudė, todėl visi partizanai be ginklų, karinės ekipuotės ar kariškų skiriamųjų ženklų. (iš G.Vaičiūno asm.archyvo).

Žaibo būrio partizanai, švenčiant kovos draugo Petro vardadienį. Sugulę ant žemės: iš kairės - neatpažintas partizanas ir būrio vadas Antanas Juzukėnas-Liūtas. Antroje eilėje iš kairės stovi: pirmas - Petras Šimkus-Trenksmas, antras - Jonas Bernatavičius-Rasputinas, trečias – Juozas Miknevičius-Judas, ketvirtas - neatpažintas, penktas - neatpažintas. Trečioje eilėje iš kairės stovi: pirmas - neatpažintas, antras - Marijonas Pociūnas-Erdvė, trečias – Vladas Žemaitis-Audra, ketvirtas - Juozas Kirkus-Plienas, penktas – Antanas Mincė-Lietus. Tai, kad partizanai paveiksluojasi civiliai apsirengę, be ginklų, ekipuotės, rodo, kad tai yra partizaninio karo pradžios, pirmosios, 1945 metų vasaros, nuotraukos, kada laikytasi griežtos konspiracijos.

Vyčio apygardos Briedžio rinktinės Žaibo būrio partizanas J.Bernatavičius-Rasputinas - kultūringas, inteligentiškas, turintis puikų balsą jaunuolis, partizanų poetės G.Janulytės draugas ir bendramintis. Apie 1947m.

Trys Žaibo būrio partizanai su dviračiais. Iš kairės: Juozas Kirkus-Plienas, Jonas Bernatavičius-Rasputinas, Juozas Miknevičius-Judas. Visi partizanai civiliai apsirengę, be ginklų. Manoma, kad tai pirmoji, 1945metų, vasara. (iš G. Vaičiūno asmeninio archyvo).

Algimanto apygardos partizanų vadovybė. Iš dešinės: Apygardos vadas A.Starkus-Montė, ginkluotas čekišku Brno kulkosvaidžiu, Apygardos štabo Organizacinio skyriaus viršininkas A.Matelis-Audenis, Apygardos štabo viršininkas A.Pajarskas-Bebas. Šimonių giria. Apie 1948m. (iš istoriko G.Vaičiūno archyvo).

Vyčio apygardos partizanų vadovybė. Pirmas iš dešinės-J.Baltušnikas-Vienuolis, Krištaponio rinktinės ir Vienuolio būrio vadas. Antras- Vyčio apygardos partizanų vadas A.Smetona-Žadvydas. Trečias – S.Tumšys-Simonas. Ketvirtas- Vyčio apygardos Ūkio dalies viršininkas A.Gritėnas-Skalikas, penktas- J. Tumšys-Kytras, Apygardos štabo narys. Šeštas- Kostas Tvaska-Rugelis,Vyčio apygardos štabo viršininkas, Krikštaponio rinktinės vado pavaduotojas, partizanų poetas ir spaudos leidėjas. Priekyje, priklaupęs ant kelio – V. Spurgis-Šaltis (iš istoriko G.Vaičiūno archyvo).

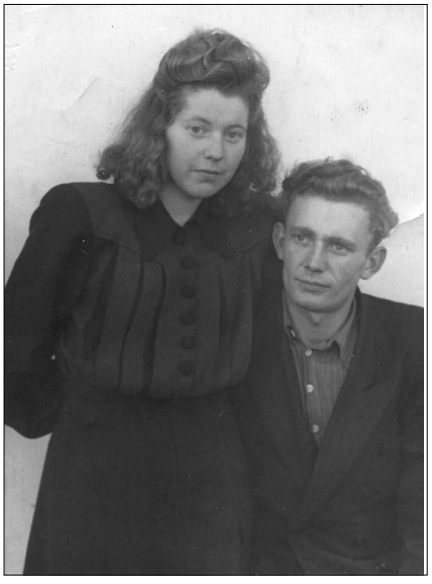

Algimanto apygardos štabo viršininkas, partizanas A.Pajarskas-Bebas, apsirengęs baltu maskuojamuoju chalatu. Šimonių giria, 1948-49m. žiema.
(iš V.Pajarsko šeimos albumo).

Algimanto apygardos partizanų ryšininkas, ryšių punkto ir konspiracinio buto Jotkonių kaime šeimininkas Steponas Pajarskas. Pilviškiai. Tarnybos Lietuvos kariuomenėje metu. 1921m.
(iš V.Pajarsko šeimos albumo).

Algimanto apygardos partizanų ryšininkė Veronika Pajarskaitė su savo likimo draugu Vytu. Po paleidimo iš lagerio, tremtyje. Vorkuta. 1955.10.02.
(iš V.Pajarsko šeimos albumo).

Pajarskų sodyba Jotkonių kaime. Pokario metais joje buvo Algimanto apygardos partizanų ryšių punktas ir konspiracinis butas, kuriame vykdavo partizanų vadovybės posėdžiai, pasitarimai, susitikimai. Šiais „karališkais laiptais" vaikščiojo daug žymių, garsių partizanų vadų, kovose pasižymėjusių eilinių kovotojų, partizanų ryšininkų. Du šeimos nariai - Steponas Pajarskas (tėvas) ir duktė Veronika - irgi buvo partizanų ryšininkai. 2025m. (iš R.Patamsio archyvo).

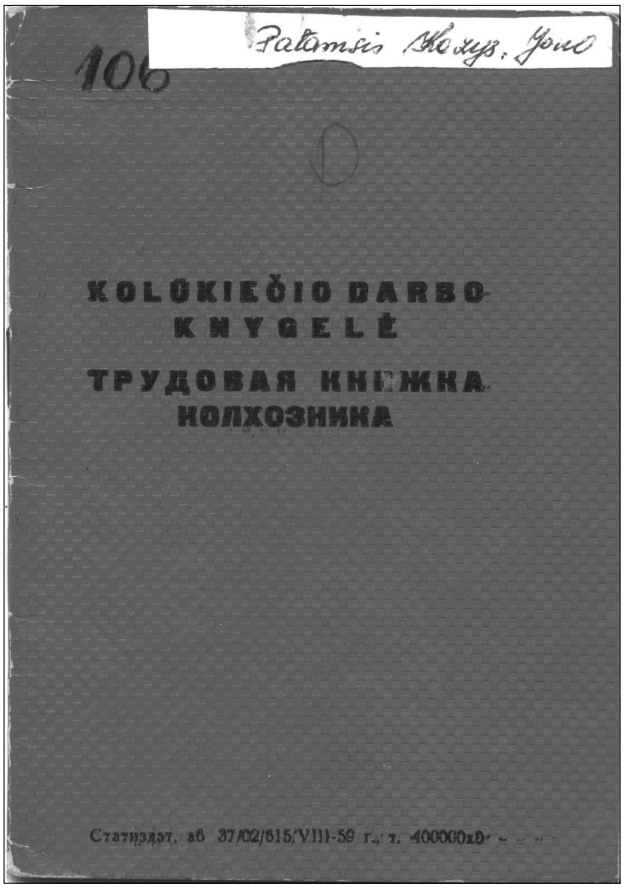
Pajarskų sodybos, atlikusios Algimanto apygardos partizanų ryšių punkto ir konspiracinio buto funkcijas, vidus. Šiame autentiškumą išsaugojusiame kambaryje tebestovi tas pats stalas, tie patys krikštasuoliai, už kurio susėdusi posėdžiaudavo partizanų vadovybė, žymūs partizanų vadai: A.Slučka-Šarūnas, A.Starkus-Montė, A.Pajarskas-Bebas, J.Kimštas-Žalgiris, S.Gimbutis-Tarzanas, žymioji ryšininkė I.Vilimaitė-Stirna, jame vieną kartą spėjo apsilankyti ir H.Danilevičius-Vidmantas. A.Starkus-Montė sėdėdavo stalo gale. 2025m. (iš R.Patamsio archyvo).

Algimanto apygardos vado Antano Starkaus – Montės sidabrinis Vyčio žiedas, jam žuvus ryšininko Stepono Pajarsko nuimtas nuo granatos sprogimo nuplėšto piršto. Jo sūnus Vladas Pajarskas šį žiedą išsaugojo iki šiol. Taip pat tokius žiedus nešiojo ir apygardos štabo viršininkas Albinas Pajarskas-Bebas bei kai kurie kiti partizanų vadai, štabo nariai. (iš R.Patamsio archyvo).

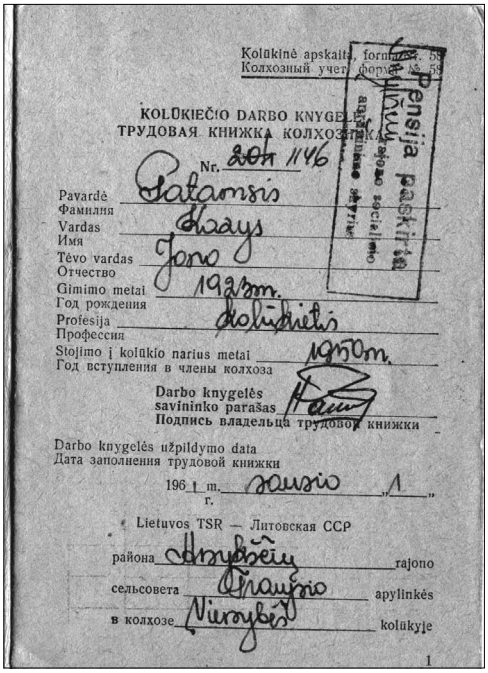
Algimanto apygardos Margio rinktinės Audros būrio partizanai. Dešinėje su dokumento lapu rankoje stovi būrio vadas J.Abukauskas-Siaubas. Ant peties jis pasikabinęs perdirbtą suomišką automatą KP-31: nupjauta jo medinė ir nuo vokiško automato MP-40 pritaisyta metalinė atlenkiama buožė („petelis") bei rankena. Apie 1950m. (iš istoriko G.Vaičiūno archyvo).

Kolūkiečio darbo knygelė

Autentiškas buvusio „kolūkinio rojaus" liudijimas - K. Patamsio kolūkiečio darbo knygelė, kurios įrašai paneigia daugelį propagandinių sovietinių mitų.
1950 m. įkūrus „Nevėžio" kolūkį, 1951 m. kolūkiečiai jokių pajamų negavo, todėl nėra ir išlikusių dokumentų. 1952 m. išdirbta 335 darbadieniai, tačiau jokių pajamų negauta (dirbta už dyką). 1953 m. išdirbta 398 darbadieniai (vietoj 150 privalomų), tačiau pajamos - nulinės (dirbta už dyką). 1954 m. išdirbta 438 darbadieniai (vietoj 200 privalomų), gautos pirmosios metinės pajamos, susidedančios iš 63, 5 rublio ir 362 kg grūdų natūra. 1955 m. išdirbta 215 darbadienių, jokių metinių pajamų negauta (dirbta už dyką). 1956 m. išdirbta 488 darbadieniai, metinės pajamos - 34, 2 rubliai ir 976 kg grūdų natūra.

Kaimo žmonės, kasdien sunkiai dirbdami ir vos pragyvendami, nekentė kolūkinės santvarkos ir sovietų valdžios, tačiau viską nulėmė prievarta. Kaip 1952 m. sausio 2 d. rašė kompartijos laikraštis „Tiesa", „Lietuvos kaimas išėjo į platų, šviesų ir laimingą kolūkinio gyvenimo kelią." Iš tikrųjų žemės ūkis nusirito į I pasaulinio karo laikų lygį.
Įvairiose vadovaujančiose pareigose - iš pradžių laukininkystės brigados brigadininku, vėliau gyvulininkystės fermos vedėju, o baigus mokslus - kolūkio vyr. veterinarijos gydytoju - dirbęs K. Patamsis per 40 metų gavo tokį atlygį: 18 657 kg grūdų natūra ir 41 475 rublius grynaisiais.

Kolūkinė apskaitos forma Nr. 58
Колхозный учет форма № 58

Pensija paskirta

KOLŪKIEČIO DARBO KNYGELĖ
ТРУДОВАЯ КНИЖКА КОЛХОЗНИКА

Nr. 20A 1146

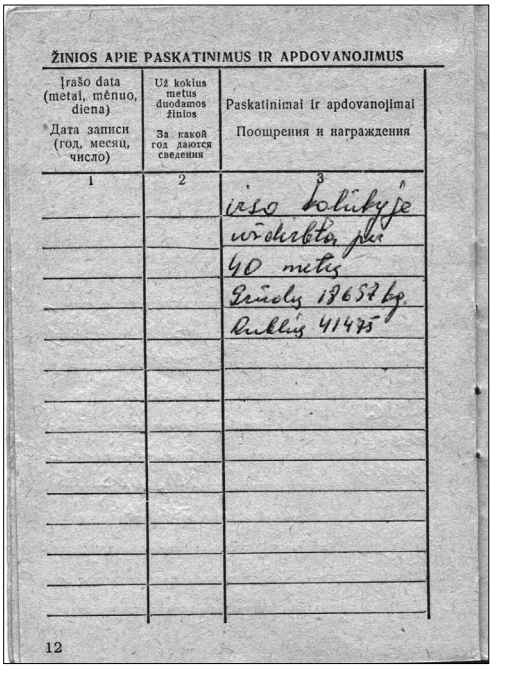
Pavardė Patamsis
Фамилия
Vardas Zigmas
Имя
Tėvo vardas Jono
Отчество
Gimimo metai 1923 m.
Год рождения
Profesija kolūkietis
Профессия
Stojimo į kolūkio narius metai 1950 m.
Год вступления в члены колхоза

Darbo knygelės savininko parašas
Подпись владельца трудовой книжки

Darbo knygelės užpildymo data
Дата заполнения трудовой книжки
196 1 m. sausio „1"
г.

Lietuvos TSR — Литовская ССР
района Anykščių rajono
сельсовета Traupio apylinkės
в колхозе Naujoji kolūkyje

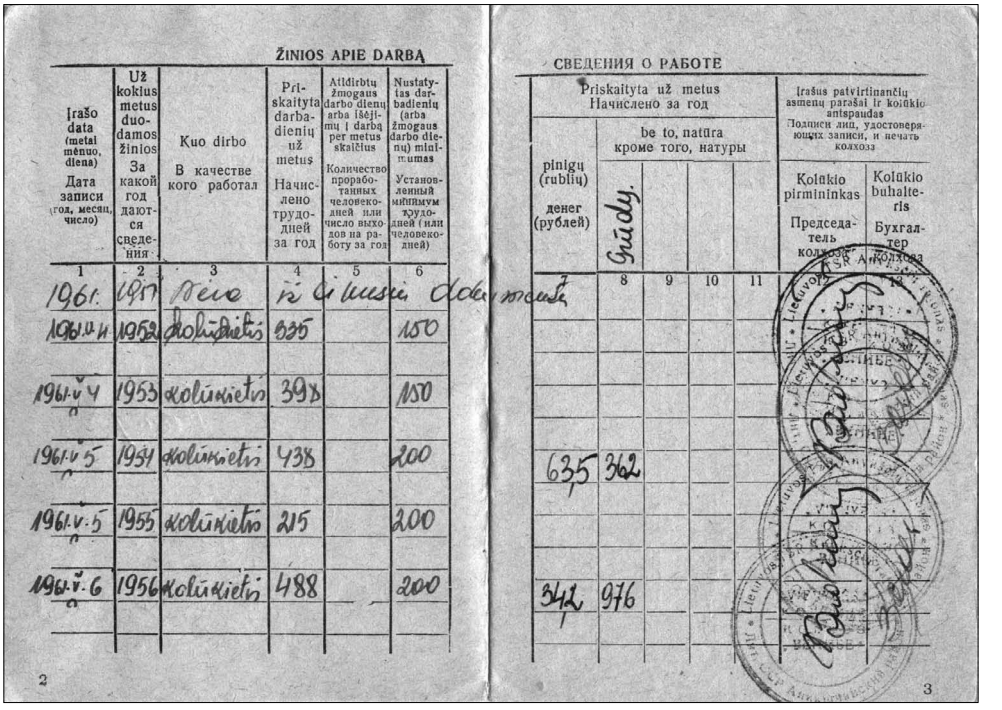
1

ŽINIOS APIE PASKATINIMUS IR APDOVANOJIMUS

Įrašo data (metai, mėnuo, diena) Дата записи (год, месяц, число)	Už kokius metus duodamos žinios / За какой год даются сведения	Paskatinimai ir apdovanojimai Поощрения и награждения
1	2	3
		išrinktas kolūkyje
		valdybos pir
		40 metų
		Žuolys 19657 kg.
		Rublių 41475

12

ŽINIOS APIE DARBĄ

Įrašo data (metai, mėnuo, diena) Дата записи (год, месяц, число)	Už kokius metus duodamos žinios / За какой год даются сведения	Kuo dirbo В качестве кого работал	Priskaityta darbadienių už metus Начислено трудодней за год	Atidirbtų žmogaus darbo dienų arba išėjimų į darbą per metus skaičius Количество проработанных человеко-дней или число выходов на работу за год	Nustatytas darbadienių (arba žmogaus darbo dienų) minimumas Установленный минимум трудодней (или человеко-дней)
1	2	3	4	5	6
1961.	1951	Dirbo	iš kolūkio		
1961 V 4	1952	kolūkietis	635		150
1961 V 4	1953	kolūkietis	398		150
1961 V 5	1954	kolūkietis	438		200
1961 V 5	1955	kolūkietis	215		200
1961 V 6	1956	kolūkietis	488		200

2

СВЕДЕНИЯ О РАБОТЕ

Priskaityta už metus Начислено за год					Įrašus patvirtinančių asmenų parašai ir kolūkio antspaudas Подписи лиц, удостоверяющих записи, и печать колхоза
pinigų (rublių) денег (рублей)	be to, natūra кроме того, натуры				Kolūkio pirmininkas Председатель колхоза	Kolūkio buhalteris Бухгалтер колхоза
	grūdų.					
7	8	9	10	11	12	
635	362					
342	976					

3

Butageidžio kuopos partizanas Jonas Kadžionis-Bėda po suėmimo Vilniaus KGB vidaus kalėjime. 1953-05-23.

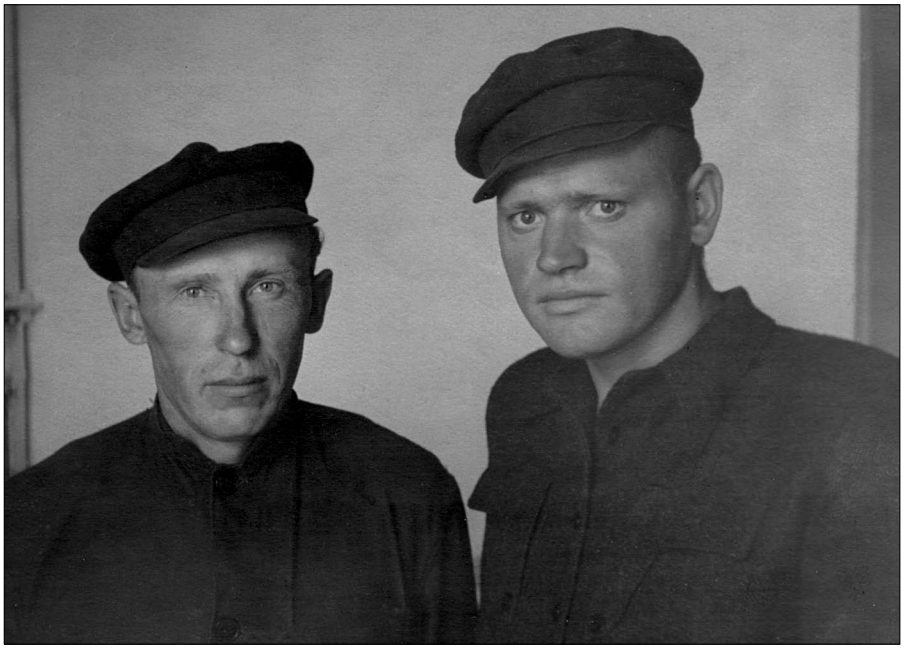

J.Kadžionis Mordovijos lageryje. 1961m. (iš asmeninio J.Kadžionio archyvo).

Du kovų, kančių ir sunkumų užgrūdinti, idėjiškai ir morališkai tvirti, vienas kitu visiškai pasitikintys draugai - Jonas Kadžionis ir Edmundas Raginis - Omsko lageryje 1956 m. (iš asm. J. Kadžionio albumo).

Du kraštiečiai, du seni bendražygiai ir bendro likimo draugai - Jonas Keraitis ir Jonas Kadžionis - Omsko 8-ajame lageryje. 1956 m. (iš J. Kadžionio asm. albumo).

Du geri, ištikimi draugai - Žemaitijos partizanas Petras Pukinskas ir Aukštaitijos partizanas Jonas Kadžionis - Mordovijos lageryje 1964 m. (iš asm. J. Kadžionio albumo).

Antisovietinio pogrindžio organizacijos „Laisvę Lietuvai" narys Petras Plumpa-Giedraitis. Tai buvo jaunosios kartos, paveldėjusios tarpukario Lietuvos krikščioniškąsias-tautines vertybes, idėjiniai kovotojai, pasirinkę pogrindinę išsilaisvinimo kovos formą. Kaunas, 1957 m. (iš asm. P Plumpos albumo).

Petras Plumpa, atvykęs į Vilnių derinti pogrindžio organizacijos „Laisvę Lietuvai“ veiklos. Fotografuota 1958-03-09 Gedimino kalno papėdėje, savaitė prieš suėmimą (iš asm. P. Plumpos albumo).

Trys pogrindininkai Algirdai (iš kairės): Algirdas Petrusevičius, Algirdas Liorentas ir Algirdas Mackevičius, 1953-56 m. priklausę Kauno studentinio jaunimo pogrindžio organizacijai „Geležinis Vilkas“. Mordovijos 10-asis lageris, 1956 m. (iš asm. A. Petrusevičiaus albumo).

Algirdas Petrusevičius su tėvais ir seserimi, sugrįžęs iš lagerio. Kaunas, 1969 m. (iš asm. A. Petrusevičiaus albumo).

Šiaurės Sibiras. Igarkos lietuvių tremtinių kapinės. Tremtiniai, atėję aplankyti ir sutvarkyti mirusių artimųjų kapus. 1958 m. (iš Z. Kapčinskaitės-Bagdonienės asm. albumo).

Stovyklos gyvenimo kasdienybė

Seni partizanai apie stovyklą sakydavo: „Jeigu gerai įsirengsi, tai tik lauk, kad tuoj iškels!“ Toks buvo partizaninio gyvenimo praktikoje susiformavęs prietaras.

Netoli Papartynės k., Butleriškių miške esančioje senoje miško stovykloje A.Jagielos-Ąžuolo būrio partizanai rytais kiekvienas atskirai melsdavosi, nes 1948m. bendros pamaldos, sumažėjus partizanų skaičiui, būdavo jau tik sekmadieninių mišių metu. A. Simanonis-Sigitas, D. Dovydėnaitė-Laumė ir kai kurie kiti eidavo su maldaknyge melstis atskirai, giliau į mišką.

Prausdavosi ir gerdavo stovykloje iškasto šulinėlio vandenį, tačiau miško vanduo buvo labai prastas, neskanus, kaip iš balos. Tačiau, reikalui esant, partizanai atsigerdavo ir iš lietaus prilytos kelio provėžos - nuo to niekam blogo neatsitiko.

Ant laužo keptuvėje pasikepdavo lašinių su svogūnais, kartais, jei turėdavo, su kiaušiniais. Bendrą puodą virdavo retai - dažniausiai tik turėdami šviežios mėsos. Ant eglės šakos kabėdavo lašinių paltis ar kumpis - bet kuris galėdavo atsipjauti kada panorėjęs, niekas kąsnių neskaičiuodavo. Bėda, jauniausias būryje, turėdavo gerą apetitą - vėl ir vėl apsisukęs, vis sugrįždavo atsipjauti lašinių ir kirsdavo su duona pasigardžiuodamas.

Vasaros metu, esant saulei, jauni vaikinai eidavo į miško aikštelę atokaitoje pasišildyti, pagulėti, kartais - iki pusės nusirengdavo pasideginti.

J. Kadžionis-Bėda dažnai tyliai niūniuodavo, ypač vakarais, partizanišką dainą:

Tikėki, parnešiu tau laisvę
Kartu su alyvų žiedais...

Susėdę prie laužo, vyrai juokdavosi: „Bėda parneš mums laisvę...!“ Šis irgi juokais atsikirsdavo: „Vyručiai, jūs visi žūsit, o aš dar ir vadeliu pabūsiu!“

Niekada partizanai nebūdavo blogos nuotaikos, paniurę, prislėgti, atrodė, kad juos supa kažkokia aura. Matyt, juos palaikė tiesos dvasia, kovos ir mirties už laisvę bei Tėvynę garbingumas. Partizanų gyvenimas buvo labai sunkus, jie buvo praradę viską - gimtuosius namus, visų jų šeimos buvo išteriotos, ištremtos į Sibirą. Tačiau kiekvieną dieną būdami „mirties take“, jie turėjo neįkainojamą privilegiją - buvo laisvi, orūs, garbingi, sovietiniam režimui nepasidavę žmonės. Partizaninį kelią visi buvo pasirinkę savanoriškai, be jokios prievartos, todėl juo ėjo nesidairydami ir neieškodami jokių kitokių išeičių.

Stovykloje vyrai ir dienos metu, kai pakildavo vėjas ir ošdavo medžių viršūnės, tyliai padainuodavo. Daina buvo partizano draugas ir palydovas - nuramindavo, nuvydavo liūdnas mintis, pakeldavo nuotaiką, sustiprindavo dvasią.

J. Kadžionis-Bėda, turintis literatūrinę „gyslelę“, partizanaudamas pradėjo rašyti eiles. Daug eilėraščių parašyta kovos draugų žūčiai atminti.

Dieną partizanai valydavo ir sutepdavo ginklus, tvarkydavosi drabužius, avalynę.

Apatinių baltinių niekada neskalbdavo - nešiodavo, kol šie visiškai suplyšdavo. Mat išplovus, nuo utėlių tekdavo kentėti dar labiau. Kartais ant laužo ugnies iškratydavo jų turinį - tarp siūlių būdavo apsigyvenusios ištisos utėlių „kolonijos“. Jos buvo vienos iš nuolatinių ir „ištikimiausių“ partizaninio gyvenimo palydovių.

Partizanai dažnai peršlapdavo iki paskutinio siūlo, taip peršaldavo, kad tiesiog kalendavo dantimis, tačiau susirgdavo labai retai - visi buvo jauni, stiprūs, užsigrūdinę, pripratę prie sunkaus gyvenimo sąlygų. Tokiais atvejais būdavo naudojamas senas ir patikrintas partizaniškas gydymo būdas - nori ar nenori, priversdavo išgerti vieną ar net dvi „naminės arielkos“ stiklines, po to - karštos arbatos stiklinę ir šiltai užklodavo. Jei neturėdavo arbatos, tai išgerdavo nors karšto vandens.

Sušlapusius degtukus džiovindavo įsidėję po kepure - tai buvo šilčiausia vieta.

Vaistais per ryšininkus partizanus aprūpindavo Kavarsko vaistininkas Juozas Rimkevičius. Juk reikėdavo plauti žaizdas, skaudėdavo dantys.

Tarp jaunų vyrų niekada netrūkdavo išradingų pajuokavimų, anekdotų, įvairiausių nutikimų, istorijų. Susėdę aptardavo ir rimtus reikalus: iš ryšininkų ir gyventojų sužinotas linksmas ar liūdnas naujienas, įvykusius suėmimus, gyventojų tardymus, apie jų teritorijoje atsiradusius nepatikimus, įtartinus asmenis, išdavikus, šnipus, kurių reikia vengti. Kalbėdavo apie skrebų siautimus, kurie jų bjauriausi, aršiausi, labiausiai ištroškę kraujo, apie vietinės valdžios aktyvistus, per daug uoliai tarnaujančius rusų okupantams. Visus jaudindavo paskutinės žinios apie įvykusius partizanų susirėmimus su skrebais ir rusais - kas iš partizanų žuvo, kas pasižymėjo mūšyje, kiek nukauta priešų. Apkalbėdavo ir kitus įvykius, buvusių žygio įspūdžius, jų smulkmenas, prisimindavo buvusius bendražygius, draugus, pažįstamus.

Seni partizanai pasakodavo, aptarinėdavo buvusių mūšių detales, svarstydami, kas buvo padaryta ne taip, kaip reikėjo iš tikrųjų, kaip reikia elgtis tokiais atvejais ateityje. Visi kaip vienas kartodavo, kad netikėtai užpuolus rusams, pirmiausia reikia „duot ugnies“, o tik po to trauktis. Susėdę prie laužo, rūkydavo tabako suktines, kai kurie susisukdavo „ožkos koją“, kas turėdavo - „užfundydavo“ (pavaišindavo) draugus papirosais. Kartais palošdavo kortom, dėl didesnio azarto lošdami iš pinigų ar šovinių. Vakarais partizanai prie laužo pasakodavo ilgas jiems ar jų draugams nutikusias istorijas, dažniausiai juokingas ir laimingas. Visi juokdamiesi prisimindavo A. Velanio-Tigro istoriją, kai jam su Ąžuoliuku patekus į rusų pasalą, susišaudymo metu keičiant „dešimtuko“ šovinių dėtuvą, jis vietoj jo bandė įkišti iš kišenės ištrauktą portsigarą.

A.Jagiela-Ąžuolas ne kartą pasakodavo, kad, užėjus pas gyventojus, šie sakydavo: „Tas žmogus labai netikęs, reikia jį nušaut!“ Ąžuolas išsitraukdavo iš dėklo savo Valterį

ir atkišdavo: „Štai ginklas, eik ir nušauk!“ Tas traukdavosi atatupstas: „Ne, tai jūs nušaukit!“ - „Ne taip lengva nušauti žmogų!“ - atsakydavo Ąžuolas, įsikišdamas pistoletą į dėklą.

Kartą Ąžuoliukas ir Tigras susidūrė Mackeliškių k. su stribais. Abu traukėsi organizuotai, tvarkingai, vienas kitą pakaitomis dengdami - vienas šaudydavo, kitas bėgdavo. Miške vyrai gerai girdėjo prie miško artėjančių „dešimtuko“ šūvių ir trumpų rusiško automato PPŠ serijų garsus, žinodami, kad tai jų draugai. Abu pasitraukė laimingai, net nesužeisti. Paskui, prie laužo susėdę, linksmai, su juokais, pasakodavo apie savo sėkmingą, ne be nuotykių, pasitraukimą.

Kalbėdavo ir apie tardymus. Sakydavo, kad jų metu nieko neprisipažinti, neigti, viską stengtis suversti ant žuvusiųjų kovos draugų.

Išgerti „arielkos“ stovykloje buvo labai retas dalykas - tik vado vardinių (Antaninių) proga ar atėjus svečiams iš kitų būrių. Tada vaišindavo arba svečiai, arba patys nueidavo „susikombinuoti“ pas gyventojus, įvairiais būdais jiems atsilygindami.

Prie laužo susėdę aptardavo ir užsienio radijo naujienas iš laisvojo Vakarų pasaulio: kalbėdavo apie Ameriką, jos neįvykdytus Atlanto chartijos pažadus, o, matydami blogėjančius sovietų ir Vakarų valstybių santykius, ateityje tikėjosi palankesnės tarptautinės padėties, net ir Vakarų valstybių karo su Sovietine Rusija. Lietuvoje vykstantį partizaninį karą su rusų kariuomene bei okupacine valdžia laikė tarptautiniu konfliktu, karu tarp dviejų – Lietuvos ir Sovietų Sąjungos, valstybių, save laikydami laikinai okupuotos Lietuvos valstybės piliečiais. Sakydavo: „Tegul jie Rusijoje kuria sau „kolchozus“, šaudosi, tremia, sodina į kalėjimus. Tai jų vidinis reikalas. Tačiau ko jie atsikraustė į Lietuvą ir čia įvedinėja savo tvarką? Čia jiems ne Rusija.“

Simonas Dailidėnas-Miesčionis, tylus ir ramus, sėdėdavo atsirėmęs į medžio kamieną, traukdamas suktinės dūmelį. Tačiau mūšyje jo ramumas pradingdavo - buvo drąsus ir ryžtingas.

Žaibietis Antanas Mincė-Lietus irgi buvo drąsus, gyvo charakterio, mėgstantis pajuokauti vyras. Ažuolo būrio vyrų jis buvo gerbiamas ir visada laukiamas, atrodė kaip „pakylėtas“.

Sėdėdavo ant pripjautų beržinių kaladžių ar trikampiu aplink laužą suguldytų beržų kamienų. Laužui kūrenti buvo naudojamas beržas - nors ir žalias, jis gerai degdavo. Juos supjaustydavo į 1-1,2 m ilgio rąstelius, apačioje, kad būtų oro tarpas, padėdavo lygiagrečiai du rąstelius, ant jų skersai buvo dedama su mažais tarpais rąstų eilė, ant jos skersai antra, po to skersai trečia ir t.t. Tošis greit užsiliepsnodavo, uždegdama ir beržinius rąstelius.

Vakarais partizanai dažnai pasklisdavo pas vietinius pamiškių gyventojus. Kartu pavakarieniaudavo, pašnekėdavo, su kai kuriais buvo taip susidraugavę, kad gyveno kaip viena šeima.

Į stovyklas, atnešdami naujausias žinias, ateidavo ryšininkai, patikimi rėmėjai. Dažni svečiai būdavo Dominykas Morkūnas, A. Jagielos-Ąžuolo brolis Stasys, J. Butkaus-Karklo žmona Zofija (Zosė), eigulys S. Čekanavičius-Vampa ir daugelis kitų.

Sargybas statyti nebuvo „mados“, tik ypatingais atvejais. Apie miške esančius svetimus žmones, žvėris dienos pranešdavo savo klykavimu kėkštai, partizanų vadinami „miško šuniukais“. Tada partizanai pasiruošdavo ginklus ir siųsdavo žvalgus išsiaiškinti suardytos miško ramybės priežasties. „Miško šuniukai“ dienos metu „saugodavo partizanus nedarydami klaidų“. Partizanai ir patys mokėdavo pamėgdžioti paukščių balsus, labiausiai sekėsi tai daryti J. Šileikai-Švedriui. Grįždami į stovyklą, taip perspėdavo savo draugus.

Visos miško stovyklos gyvenimo dienos buvo panašios, kaip pilki žvirbliai, atmintyje išlikę tik fragmentiniai vaizdai arba į atmintį įsirėžę ryškesni atsitikimai ar pavojai.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

Ryšiai tarp būrių ir su partizanų vadovybe

Žiūrint iš šių dienų, retrospektyviai, griežtos konspiracijos tais laikais nebuvo arba, švelniai tariant, ji toli gražu nebuvo tobula. Apie netoli Papartynės k. esančią A. Jagielos-Ąžuolo būrio (Butageidžio kuopa) stovyklą gerai žinojo subatėnai, kupiškėnai, anykštėnai bei Andrioniškio krašto partizanai, nekalbant jau apie Vyčio apygardos Žaibo būrio vyrus. Jie dažnai ateidavo į svečius, vykdavo pasitarimai, kartais drauge dalyvaudavo ir kautynėse. Ši stovykla, kurioje partizanai gyveno nepastoviai, su pertraukomis, išsilaikė labai ilgai, net keturis metus, nuo 1944m. rudens iki 1948m. lapkričio 13d., kol buvo išduota jų pačių į būrį naujai priimto partizano, slapyvardžiu Diedukа.

Būrių vadai, kurių veikimo teritorijos ribojosi, susitikdavo pasitarti, pasikeisti žinoma žvalgybine informacija. Pvz., būrių vadai Ąžuolas ir Žaibas susitikdavo kas dvi savaites, o esant svarbiems reikalams, ir dažniau.

Dažnai partizanus aplankydavo tiesioginė vadovybė - Algimanto apygardos ir Šarūno rinktinės vadai A. Slučka-Šarūnas, A. Starkus-Montė, štabo nariai ar štabo ryšių įgaliotiniai. Jie atnešdavo spaudą, proklamacijas, instrukcijas, žodinius nurodymus. Kelis kartus į Papartynės stovyklą buvo atvykęs ir „kaimynystėje“ esančios Vyčio apygardos vadas A. Smetona-Žygaudas.

Stovyklaujant Troškūnų miško raiste, 1948 m. rugsėjo mėn. ryšininkai į būrį atlydėjo Šiaurės-Rytų Lietuvos Karaliaus Mindaugo srities vadą J. Kimštą-Žalgirį ir štabo narį J. Šibailą-Merainį. Jie inspektavo Vyčio ir Algimanto apygardų partizanų būrius.

1949 m. rugsėjo mėn. Butageidžio kuopos partizanai pasitiko ir per savo veikimo teritoriją palydėjo LLKS specialųjį atstovą Rytų Lietuvos Karaliaus Mindaugo srities štabui H. Danilevičių-Vidmantą ir jo adjutantą J. Leškį-Algį. Jie sėkmingai pasiekė žygio tikslą, tačiau lapkričio 1 d. žuvo kartu su Algimanto apygardos ir Šarūno rinktinės vadovybe.

Pačią didžiausią naštą, palaikant ryšius tarp būrių ir su aukštesniąja vadovybe, nešė ryšininkai, tarp kurių būdavo ir daug merginų. Iš jų galima paminėti J.Tilindį-Žvalgą, S.Čekanauską-Vampą, S. Kaunietį-Prietelių, G.Šeštokaitę-Birbilienę, V.Šakalytę-Našlaitę ir kt. Jie ateidavo su žodiniais pranešimais, laiškais, įvairia korespondencija.

Pas ūkininkus vienkiemiuose buvo įsteigti ryšių punktai, kur įrengtose slėptuvėse atvykę ryšininkai palikdavo laiškus, pranešimus, instrukcijas, atsišaukimus, laikraščius, pasiimdavo jiems skirtą korespondenciją. Kadangi iš tolimesnių apylinkių atvykdavo ir nepažįstami ryšininkai, siekiant išlaikyti konspiraciją, buvo naudojami slaptažodžiai. Jie buvo labai išradingi, atspindėjo žmonių kultūrą, gebėjimus.

Ryšiams palaikyti buvo naudojamos ir „pašto dėžutės“ - medžių drevėse, po kelmais ar senomis išvartomis, sutartose vietose užkasti buteliai, stiklainiai, vokiškų dujokaukių bakeliai ar kitokios sandarios metalinės dėžutės, kuriose buvo paliekami laiškai, pranešimai. Tai buvo labai patogu, nes jas galėdavo patikrinti ne tik patys partizanai, bet ir niekam įtarimo nesukeliantys vietiniai gyventojai.

Ryšiai buvo labai svarbūs koordinuojant ir instruktuojant partizanų veiklą, informuojant apie Vyriausiosios vadovybės priimtus nutarimus, taktinius nurodymus. Tuo pat metu tai buvo labai pažeidžiama partizaninio judėjimo grandis - MGB dėjo visas pastangas „perimant“ tarpusavio ryšių sistemą, tai partizanams atnešė labai daug nuostolių. Paskutiniame partizaninės kovos etape partizanai vengė užmegzti naujus ryšius, pasitikėjo tik senais, patikrintais ryšininkais, veikė autonomiškai.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais ir įvairiais kitais šaltiniais.

Apie išėjimą pas partizanus

„Išeiti pas partizanus“ - toks pasirinkimas buvo savanoriškas. Partizanai - tai ne kariuomenė, niekas mobilizacijos neskelbė ir prievarta eiti partizanauti nevertė. Kas šneka kitaip - prasilenkia su tiesa.

Daugelis vyrų stojo į partizanų gretas kovoti už savo katalikišką kraštą, už jo laisvę, nepriklausomybę, mažiau kovingi, taikaus, švelnaus charakterio asmenys, kad nereikėtų kolaboruoti su okupaciniu režimu, pasirinko besislapstančiųjų dalią, treti, gelbėdami nuo represijų šeimas, prievarta išėjo į Raudonąją armiją. Vėliau kai kurie jų, patyrę pažeminimus, buką muštrą, „apipulti utėlių“, išbadėję, apiplyšę, pabėgdavo iš kariuomenės ir tapdavo partizanais. Jie jau būdavo tvirtai apsisprendę verčiau žūti su ginklu rankose, kovodami už savo laisvę gimtojoje žemėje, negu, kaip beteisiams vergams, tarnauti nekenčiamam priešui, padedant jam užkariauti kitas tautas. Daugelis sakydavo: „Geriau jau mirti stovint, negu, kaip vergui, klūpant!“

Į partizanų gretas toli gražu ne kiekvieną ir priimdavo, ne kiekvienas tikdavo. A. Velanis-Tigras vyrams pasakodavo, kaip 1945 m. žiemą rusams „darant miško valymą,“ partizanai išsidėstė, užsimaskavo ir, pasiruošę mūšiui ginklus, laukė artėjančių rusų. Vienas jaunas partizanas neatlaikė įtampos, pradėjo verkti, dejuoti, sakydamas: „Nebepamatysiu daugiau motulės!“ Ąžuolas sukomandavo: „Greičiau jį į bunkerį!“ Po kiek laiko jis legalizavosi - partizaniniam gyvenimui, pilnam kasdienių pavojų ir įtampos, jis netiko.

Pats miško gyvenimas yra labai sunkus, atšiaurus, tenka kentėti alkį, troškulį, šaltį, utėles, miegoti ant šaltos, drėgnos žemės. Bet kada tylą galėdavo nutraukti rusų komandos, šūviai, „ablavos“ (siautimai). Reikėdavo nugalėti baimės jausmą, nes kitaip už kiekvieno krūmelio vaidensis pasala. Visada būdavo vidinė įtampa, niekada negalėdavai atsipalaiduoti, ramiai išsimiegoti - tam nei atostogų, nei jokių išeiginių nebūdavo.

Partizanui tekdavo visą laiką gyventi priešo apsuptyje, kai apylinkėse šnipinėja ir žinias perdavinėja užverbuoti agentai, siaučia skrebai, rusų kariuomenė, jis visada, nepaisant jokių aplinkybių, turėdavo išlikti budrus ir atsargus. Dažnai jis veikdavo ir vienas, todėl privalėdavo griežtai laikytis konspiracijos, pats, savarankiškai, daryti teisingus sprendimus, nes kitaip - mirtis. Patys partizanai turėdavo vienas kitu pasitikėti, kad bet kuris iš jų, išėjęs „žebravoti“(maistauti) ar aplankyti namiškių, nenubėgs pranešti į NKVD ir nesugrįš į stovyklą, atsivesdamas rusų garnizono kareivius, suimtas, draugų neišduos ar gyvas nepasiduos. Todėl jokios prievartos nebuvo - į partizanus priimdavo tik patikimus, tvirto charakterio, fiziškai stiprius žmones. Juo galėjo būti tik morališkai tvirtas, neabejojantis savo teisumu žmogus „iš idėjos“ - tai buvo jo laisvo vidinio apsisprendimo ir buvimo partizanų gretose jėga.

Partizaninio karo pradžioje į partizanų gretas pateko ir buvusių žydšaudžių. Netrukus pamatę, koks sunkus ir kupinas pavojų jų gyvenimas, „spruko kaip žiurkės“, ieškodami lengvesnių išeičių, daug jų buvo užverbuoti MGB agentais. Partizaniniam judėjimui jie atnešė tik daug žalos, netekčių, savo poelgiais diskredituodavo partizano vardą, nes buvo degradavę, visiškai be moralinių ar idėjinių principų žmonės. Jų pagrindinis tikslas tebuvo išgyventi bet kokia kaina. Vienas A. Jagielos-Ąžuolo būrio partizanas yra pasakęs: „Mes savo krauju plaunam žydšaudžių gėdą!“

Dalinai remtasi J. Kadžionio atsiminimais.

Partizanų ryšininkai ir rėmėjai

Partizanų ryšininkų ir rėmėjų paieška buvo labai lengva, nes jų ir nereikėjo ieškoti. Tai buvo visos tautos, o ypač jos kaimo dalies, pasipriešinimas, vyravo bendrumo ir pasiaukojimo dvasia. Juk vieni kitus nuo vaikystės gerai pažinojo, lankė tas pačias mokyklas, draugavo, juokavo, kartu ėjo į šokius, tarp jų buvo labai artimas, glaudus ryšys. Jei partizanai kieno paprašydavo, niekas neatsisakydavo padėti. Ryšininkų buvo tol, kol vyko ir partizaninis judėjimas. Iš visų pusių miškų apsuptame Rezgių k. A. Jagielos-Ąžuolo būrio vyrai buvo savi žmonės, kaip šeimos nariai. Ryšininkas Kazys Šakalys slapyvardžio neturėjo, bet partizanai tarp savęs jį vadindavo „Gerąja žinute“. Mat, jis dažnai sakydavo: „Vyrai, turiu jums gerą žinutę!“ Šakaliai turėjo puikią pirtį - sūnus Vytautas ją iškūrendavo, todėl dažni svečiai būdavo ne tik A. Jagielos-Ąžuolo, bet ir A. Žilio-Žaibo būrio vyrai. Nusimaudžius, juos pavaišindavo pagal šeimininkės receptą pagamintu gėrimu - namine degtine su medumi, vadinamu „rezginka“. Susėdę už stalo, visi kartu padainuodavo, pašnekėdavo, pajuokaudavo.

Papartynės k., Vėžio miško pakraštyje, žemę nuomojo Antanas Čekanauskas. Jis buvo ryšininkas tarp Ąžuolo, Liūto ir Žaibo būrių. Pirmą kartą pas jį naktį atėję Žaibo būrio partizanai (dažnai gyventojų vadinti „žaibokais”), įleisti į trobos vidų, pradėjo reikalauti parodyti Ąžuolo bunkerį. Jie buvo nepažįstami, nežinojo slaptažodžio, o ir būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas nebuvo davęs leidimo kam nors pasakyti jo stovyklos vietą. Tie pradėjo grasinti, visaip bandė šeimininką „šokdinti“, tačiau vis tiek nieko iš jo nesužinojo. Apie tai jis papasakojo A. Jagielai-Ąžuolui. Šis, matyt, taip „davė jiems velnių“, kad paskui atėję jau būdavo švelnūs, kaip „šilkiniai“.

Vėžio miške bunkerius buvo įsirengę ir Repšėnų, ir Surdaugio k. partizanai. Surdaugiečiai į jų vienkiemį kasdien ateidavo su bidonu parsinešti vandens, būdavo sutar-

tiniai pavojaus ženklai, pranešantys apie „zapūdą“, pavojų. A. Čekanauskas kasryt važiuodavo į pieninę, kur iš visų kaimų suvažiavę ūkininkai pasipasakodavo vieni kitiems naujienas, o jis žinias perduodavo partizanams. Visi kaimynai buvo geri, vieningi, labai gražiai tarpusavy sugyveno.

Kol dar nebuvo ištremtos partizanų šeimos, juos maistu aprūpindavo namiškiai. Esant ilgam „siautimui“, vyrai nebegalėdavo pareiti į namus įsidėti maisto. Buvo sutarta, kad tokiu atveju namiškiai maistą atvežtų ir paliktų pamiškėje esančioje A. Čekanausko sodyboje, o partizanai ateitų jo pasiimti.

Dažnai užeidavo rusai su skrebais. Labai bjaurus buvo Kavarsko skrebas Ragauskas, gerai žinojęs visas apylinkes, miškus ir būdavęs vedliu. Jis gerai suprato, kad pamiškėje esanti sodyba labai patogi ir saugi vieta partizanams, - prisispyręs kamantinėjo, visaip provokavo, stengdamasis sužinoti, ar nesilanko „miškiniai“. A.Čekanauskas jam sakydavo: „Kodėl jie gali užeit? Aš gi nieko neturiu, bendrauju tik su savo šeima!“

1949 m. pavasarį-vasarą vadovybės įsakymu prie Butageidžio kuopos buvo sukurtos trys organizacinio sektoriaus (OS) legaliai gyvenančių narių (rezervinių partizanų) grupės: „Kardo“ (vadas J. Butkus-Karklas), „Klajūno“ (vadas A. Verikas-Klajūnas), o trečiosios grupės pavadinimas ir vadas nežinomi (greičiausiai jos vadas buvo J. Šileika-Švedrys). Šios OS narių grupės, turinčios vesti neginkluotą kovą, buvo mišrios (sudarė vyrai, moterys, merginos), o, pagal pavaldumą, priklausė Šarūno rinktinės Butageidžio kuopos vadui A. Velaniui-Tigrui. Įsakymas buvo vykdomas labai rimtai, kuriant OS grupes, aktyviai dalyvavo pats kuopos vadas Aleksas Velanis-Tigras, jo pavaduotojas Anicetas Simanonis-Sigitas, J. Šileika-Švedrys, J. Butkus-Karklas. Buvo atliktas didžiulis ir sunkus organizacinis darbas. Pagal išlikusius KGB baudžiamosios bylos dokumentus, buvusių pasipriešinimo dalyvių prisiminimus, šioms grupėms priklausė:

1. Aleksas Verikas-Klajūnas, nuo 1949 m. vasaros OS „Klajūno“ grupės vadas, Lietuvos kariuomenės ats. j. psk., 1945 m. legalizavęsis partizanas. Jam priklausė 11 narių. Slapstydamasis nuo suėmimo, gyveno nelegaliai, suimtas 1951 m.
2. Marijonas Verikas-Drakas iš Pusbačkių k. (Klajūno brolis).
3. Antanas Janulis-Piršlys iš Pusbačkių k.
4. Jonas Augulis-Bijūnas iš Pusbačkių k.
5. Petras Kaunietis-Kiaunė iš Tumėjos k.
6. Antanas Verikas-Nemažas iš Pusbačkių k.
7. Edvardas Čekanauskas-Bajavas iš Surdaugių k.
8. Stasys Kaunietis-Prietelius iš Tumėjos k. (partizanų ryšininkas).
9. Stasys Čekanauskas-Vampa iš Surdaugių k. (mirė nuo kankinimų 1950 m. birželio 29 d. Vilniaus KGB Tardymo kalėjime).
10. Verutė Šakalytė-Našlaitė iš Repšėnų k.
11. Jonas Laurikėnas-Dragūnas iš Kavarsko apyl.

12. Bronius Augulis iš Pusbačkių k.
13. Vladas Tarabilda iš Repšėnų k.
14. Dominykas Morkūnas iš Vaidevučių k. (partizanų ryšininkas).
15. Veronika Šaučiūnienė iš Miškinių k.
16. Marytė Šaučiūnaitė-Gulbė iš Miškinių k.
17. Antanas Šaučiūnas iš Miškinių k.
18. Janina Minskaitė iš Sibirkos vnk.
19. Povilas Mikoliūnas iš Rezgių k.
20. Algirdas Simanonis iš Mackeliškių k.
21. Vincas Gudėnas iš Kavarsko mstl.
22. Vytautas Šakalys-Kirtis iš Rezgių k.
23. Janina Alkauskaitė (slapstėsi nuo suėmimo).
24. Jonas Šaučiūnas (slapstėsi nuo suėmimo).
25. Stasė Šimkutė (buvo užverbuota MGB kaip agentė „Marytė“).
26. Povilas Pakalnis iš Repšėnų k.
27. Marijonas Pakalnis iš Repšėnų k. (broliai).
28. Stasys Jagiela (A. Jagielos-Ąžuolo brolis) iš Vaidevučių k.
29. Anelė Vėžytė iš Repšėnų k.
30. Henrikas Puodžiūnas iš Antanavos k.
31. Povilas Šaučiūnas-Mirtis iš Mackeliškių k.
32. Jonas Danyla iš Repšėnų k.
33. Kazys Tolušis iš Repšėnų k.[1]
34. Bronius Paškevičius-Viesulas iš Surdaugių k. (nesuimtas).

Visiems OS nariams buvo išduoti pažymėjimai su Šarūno rinktinės Butageidžio kuopos antspaudu.

Suėmus A. Velanį-Tigrą, nukentėjo labai daug žmonių. Visų trijų OS grupių narių slapyvardžių sąrašą - mašinraščio lapelį - jis nešiojosi planšetėje, vis ruošdamasis jį padėti į slaptą Butageidžio kuopos archyvą. Tai buvo labai neatsargus elgesys, pasibaigęs dar vienu partizanui nedovanotinu poelgiu - prieš suimant, šio dokumento jis nesugebėjo sunaikinti. MGB skyriuje kankinamas, „Kristaus kančių“ neiškentėjo, viską pasakė. Dar reikia pasakyti, kad partizanaudamas aukšta morale jis ir nepasižymėjo - buvo mėgėjas ir išgerti, ir pas moteris „landžioti“. Tais laikais toks elgesys labai sumenkindavo žmogų. Jo niekaip nesulyginsi su A. Jagiela-Ąžuolu, kuris buvo visai kitokios kategorijos žmogus - aukštos moralės, turėjo didžiulį autoritetą, žmonės jį gerbė ir pasitikėjo.

Buvo suimti ir nuteisti kalėti net 31 žmogus - OS nariai ir dalis ryšininkų. Kai kurie nuo suėmimo slapstėsi, gyveno nelegaliai, dalis merginų išvengė arešto, ištekėdamos ir pakeisdamos pavardes.

Suėmę Vytautą Šakalį-Kirtį (iš Rezgių k.), MGB karininkai su kareiviais išsivedė jį į mišką, reikalavo parodyti bunkerius, mušė, spardė, keikėsi. Galų gale išbandė paskutinę priemonę - pastatė jį prie medžio sušaudymui, išrikiavo kareivius, įsakė užtaisyti ginklus ir liepė taikytis. Pamatę, kad ir tokiu būdu jokių žinių „išmušti“ nepavyks, komandą šaudyti atšaukė.

Iš Anykščių MGB kamerų (KPZ), OS nariai pateko į Vilniaus MGB Tardymo kalėjimą. Kartais pasimatydavo išvesti pasivaikščioti, sveikindamiesi, linktelėdavo vienas kitam galvą. Vytukas Šakalys-Kirtis labai greit išmoko „belsti” į sieną Morzės abėcėle. Žinodamas, kad už sienos kameroje sėdi Stasys Čekanauskas, paklausė, kodėl jo neišleidžia pasivaikščioti. Kameros draugai „atstukseno“, kad Stasys yra taip baisiai mušamas, kad nebepaeina. Jis buvo suimtas jau besiruošiant vestuvėms, todėl niekada neprisipažino, kad yra OS narys, tikėdamasis išeiti į laisvę. Net suvestas akistaton su A. Velaniu-Tigru, viską paneigė. Buvo taip žiauriai kankinamas, kad nebepasikeldavo nuo gultų. Taip ir nesudarius baudžiamosios bylos, mirė nuo sumušimų ir sužalojimų MGB kalėjime 1950 m. birželio 29 d., pačioje jaunystėje, sulaukęs vos 23 metų. Kalėjimo gydytojo surašytame mirties akte jokie kūno sužalojimai neaprašomi, o mirties priežastis, kaip visada tokiais atvejais, standartinė, parašyta „iš lubų“: „Mirė nuo kvėpavimo centro paralyžiaus dėl tuberkuliozinės intoksikacijos.“ Jo kapas liko nežinomas.

Partizaninis judėjimas Butageidžio kuopos veikimo teritorijoje patyrė didžiulių netekčių, liko tik trys aktyviai veikiantys partizanai, vadovaujami J. Kadžionio-Bėdos.

Jau buvo 1950 m., kai J. Kadžionis-Bėda, kalbėdamas su Petru Simka, tarė: „Jei drąsus, kalbam toliau, jei ne - tai baigiam.“ Šis atsakė: „Kalbėk toliau.“ Paprašius jaujoje įsirengti bunkerį, jis iškart sutiko, sakydamas: „Man keista, kad partizanai iki šiol pas mane nesikreipė.“

Kiekvieną partizanų bunkerį prižiūrėjo sutarti aplinkiniai gyventojai – rėmėjai (globėjai). Jie pranešdavo apie pavojų, teikdavo žinias, atnešdavo maisto.

Pas kai kuriuos ryšininkus buvo ryšių punktai, kurių dauguma turėjo sutartinius pavadinimus, pvz.: „Tėviškė“,„ Seklyčia“, „Pas švogerį“ ir pan. Juose būdavo paliekami rašytiniai ar žodiniai pranešimai, partizaninė spauda, laiškai, korespondencija. Taip pat pranešimus partizanams ryšininkai palikdavo ir „pašto dėžutėse“.

Partizanų ryšininkų buvo labai daug, jų visų ir nesuminėsi, galima paminėti tik kai kuriuos iš jų. Tai:

1. Stasys Kaunietis-Prietelius, Tumėjos vnk.
2. Jonas Keraitis-Liepsna, Vaidevučių k.
3. Jonas Tilindis-Žvalgas iš Taujėnų valsčiaus.
4. Petras Radvila iš Pusbačkių k.
5. Jonas Minskas, Sibirkos vnk.
6. Kazys Šakalys iš Rezgių k.

7. Genė Tamoliūnaitė iš Maželių k.
8. Zigmas Rutavičius iš Jurgėnų k.
9. Genė Šeštokaitė-Birbilienė iš Repšėnų k.
10. Verutė Šakalytė-Našlaitė iš Repšėnų k.
11. Stasė Šakalytė iš Rezgių k.
12. Valiūnė Verikaitė iš Pusbačkių k.
13. Janina Minskaitė iš Sibirkos vnk.
14. Povilas Šaučiūnas-Mirtis iš Mackeliškių k.
15. Dominykas Šaučiūnas iš Mackeliškių k.

ir daugelis kitų. Vieni jų praėjo kankinimus, tardymus ir Sibiro lagerius, kiti to išvengė - jiems likimas buvo palankesnis. Tačiau nei vieni, nei kiti niekada nesigailėjo dėl savo aukos Tėvynei.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos, Vytauto Šakalio-Kirčio, V. Čekanauskaitės-Maslauskienės prisiminimais.

[1] Šaltinis: MGB LSSR, A skyrius. Stebėjimo byla Nr. 648 kaltinamajam Aleksui Verikui, Petro s. Pradėta 195109-25, baigta 1952-10-04. Arch. Nr. 24108/3.

Išgąstis

1948 m. vasarą A. Jagiela-Ąžuolas su būrio vyrais - A. Velaniu-Tigru, J. Šileika-Švedriu, A. Blauzdžiu-Konkurentu, J. Kadžioniu-Bėda, J. Butkum-Karklu, Pasusienio kaime užėjo pas ūkininką Kiškį. Šeimininkas svečius pasodino už stalo, pavalgydino ir sako: „Pas mane iš Kauno atvažiavęs brolis, gal turės kokių žinių, jums būtinai reikia su juo pasišnekėti!“ Ąžuolas iš pradžių neparodė didelio noro, bet paskui sutiko. Brolis miegojo pogulio klojime ant šieno. Šeimininkas nusivedė juos į klojimą ir, visai jo neįspėjęs, pašaukė vardu. Tas nučiuožė nuo prėslo tiesiai priešais ginkluotus vyrus. „Mes esam Lietuvos partizanai!“ - prisistatė Ąžuolas. Vietoj atsakymo šio kelnėse pasigirdo garsus - „pur pur pur!“ - ir nosis pasiekė prastas kvapas. „Štai ir pasikalbėjom!“ - ištarė Ąžuolas.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Išdavystė

Vyresnysis brolis Mindaugas Barisa-Rimtautas, Vytauto apygardos vado adjutantas, kartu su draugais - būrio „Kovas“ vadu Aleksu Jakštoniu-Šamu, Vytautu Lesnikovu-Putinu ir Domu Jakštoniu-Voveriu, 1948 m. birželio 28 d. trumpam užsuko į tėvų namus Trečialaukio k. Nakvoti nepasiliko, išeidami seseriai Laimutei pasakė, kad apsistos visai netoliese esančiame Kimėnų k. miškelyje. Tai buvo labai tankus eglynėlis, į kurį nežinančiam sunku būdavo ir patekti. Jo viduryje buvo maža aikštelė, augo aukštos, skarotos eglės, kurių šakomis, kaip kopėčiomis, galėdavai užlipti iki pat viršūnės pasižvalgyti - visas Trečialaukio kaimas ir jo apylinkės matėsi kuo puikiausiai, kaip ant delno. Dėl to partizanai ir mėgdavo, ypač esant geram orui, jame apsistoti.

Kai rytą, kaip buvo sutarta, sesuo Laimutė jiems nunešė pusryčius, Rimtautas ir jo draugai buvo labai sunerimę dėl kilusių įtarimų. Pasirodo, jiems pusryčius ankstyvą rytmetį jau buvo atnešęs Juozapas Žulys, kurio vienkiemis stovėjo pamiškėje. Tai prieštaravo jų susitarimui - partizanai pas jį turėjo ateiti tik pietauti. Vyrams sukėlė įtarimą dar ir tai, kad jis ne tik atnešė neprašytus pusryčius, bet ir atėjo labai anksti rytą. Ką jie su J. Žuliu šnekėjo, kaip aiškinosi, jau niekas dabar nepasakys.

Juozapas ir Marijona Žuliai buvo geri ir artimi Mykolo ir Marijos Barisų kaimynai, vieni kitiems visada padėdavę, taip sakant, artimi žmonės „ir bėdoje, ir džiaugsme“. Partizanai jais pasitikėjo - ne kartą buvo pas juos užėję, dienavoję, niekas ir neįtarė, kad Marijona Žulienė jau užverbuota čekistų.

Tą ankstyvą Petrinių rytą atnešti pusryčiai buvo kaip Judo pabučiavimas - M. Žulienei tereikėjo įsitikinti, ar partizanai tebėra miškelyje. Tuoj po to šnipė išskubėjo į Uteną pranešti NKVD - kaimynai irgi nieko neįtarė, manė ją skubant į Šv. Petro ir Šv. Povilo atlaidus.

Vos spėjus Laimutei grįžti į namus, miškelį pradėjo supti NKVD kariuomenė - ant kalnelių buvo išstatyti kulkosvaidžiai, kareiviai iškart puolė tą vietą, kur buvo apsistoję partizanai. Prasidėjus šaudymui, sesuo išbėgo slėptis pas eigulį Žilinską, o tėvas jau anksčiau buvo išėjęs pas kaimyną, iš kur ir stebėjo visą tragediją. Namuose pasiliko tik mama, kuriai ir teko paskutinį kartą pamatyti žuvusį sūnų, užmerkti jam akis, nušluostyti veidą, išgyventi visą netekimo skausmą, tardymus, pažeminimą.

Partizanai pajuto, kad yra supami. M. Barisa-Rimtautas įlipo į aukščiausią eglę, prisirišo karišku diržu ir pasitiko rusų kareivius automato šūviais. Šaudė tol, kol turėjo šovinių. Kai jie baigėsi, nusišovė iš „valteriuko“ į dešinį smilkinį. Šaudymui aprimus, rusai į Barisų sodybą nešė sužeistus kareivius, reikalavo virinto vandens žaizdoms plauti ir baltų paklodžių bintams.

Kautynės, prasidėjusios 10 val., tęsėsi iki 16 val., keturi vyrai atsilaikė 6 valandas. Antras žuvo Domas Jakštonis-Voveris, po jo - Vytautas Lesnikovas-Putinas. Paskutinis liko Aleksas Jakštonis-Šamas - pabaigęs šovinius, pasilikęs tik pistoletą ir granatą, jis atvirai, nesislapstydamas, išėjo į pamiškę. Kareiviai nešaudė, galvojo, kad pasiduoda. Nežinoma, kiek arti jis priėjo prie rusų - driokstelėjęs granatos sprogimas nusinešė ir jo gyvybę, sudrebindamas aplinkinių sodybų langų stiklus. Čekistai žuvusiųjų kūnus suguldė Barisų sodybos kieme. Rimtauto veidas buvo tik šakų apibraižytas, su maža žaizdele smilkinyje. Po 8 metų susitikus tremtyje, mama pasakojo: „Aš prisipažinau, kad tai mano sūnus Mindaugas, apšluosčiau jo veidą ir užmerkiau akis. Juk tai mano šventa pareiga ir aš ją įvykdžiau."

Žuvusiųjų kūnus rusai sumetė į vežimą, prie jų pasodino Mindaugo motiną ir nuvežė į Uteną. Jaunų vyrų kūnai buvo išmesti saugumo kieme, o mama pateko į NKVD tardymo rūsius. Prasidėjo Kryžiaus kančių epopėja, kurią teko praeiti daugeliui Lietuvos motinų, išauginusių dorus, sąžiningus, Tėvynei ištikimus vaikus. Marija Barisienė Ypatingojo pasitarimo buvo nuteista kalėti 8 metus griežto režimo lageryje. Kančių kelius teko praeiti ir kitiems šeimos nariams - visi susirinko į būrį tik 1955 m. Krasnojarsko krašte, tremtyje. Mama lageryje prarado sveikatą, mirė vos grįžusi į Lietuvą, 1958 metais.

Kad Rimtauto ir jo bendražygių žūtis yra dėl išdavystės, niekam jau tada nekėlė abejonių. Už Rimtauto „galvą" NKVD viešai buvo pažadėjusi 5000 rb. premiją. Aišku, buvo įtariami kaimynai Žuliai. Jų šeima 1949 m. susikrovė savo turtą į rusišką „palutarką" (mašiną) ir, lydima skrebų, išsikėlė gyventi į Uteną. Nepriklausomybės laikais atsivėrus KGB archyvams, paaiškėjo visos šios tragedijos aplinkybės. Marijona Žulienė (KGB agentūrinis slapyvardis Laimutė) buvo užverbuota 1948 m. Ji išdavė ne tik Rimtautą ir jo draugus, bet ir Šiaurės-Rytų srities vado adjutantą Laisvūną su trimis jo bendražygiais, iš viso aštuonis partizanus, jaunus vyrus. Tik 1949 m. partizanų buvo „iššifruota" ir su skrebų apsauga buvo priversta bėgti gyventi į Uteną. Už išdavystes premijuota 2500 rb. ir 1000 rb. sumomis, suteiktas butas. Ar už padarytus nusikaltimus Nepriklausomybės metais ji buvo nuteista? Aišku, ne. Tokiems nusikaltimams įrodyti „vis pritrūksta įrodymų". Apie tokios rūšies žmonių atgailą irgi kalbėti neverta - sąžinę jie pardavė jau tada, išduodami.

Remiantis Barisa, J. Gyvenome vien tik viltimi. Kaunas: LPKTS, 1998, p. 47-58, taip pat papildyta gyvais J. Barisos prisiminimais.

Ginklavimosi „vajus“

Dusetų apskr. Užpalių vls. esančiame Norvaišių kaime, mažažemio ūkininko Abukausko šeimoje (turėjo 9,8 ha) augo penki sūnūs ir viena dukra. Vyriausias brolis Bronius gimė 1925 m., Jonas - 1927 m., broliai dvyniai Vytautas ir Pranas - 1930 m., sesuo Liucija - 1935 m., o jaunėlis Gintautas - 1938 m. Šeima papildomai žemę dar nuomodavosi - dirbo „pusininkais“.

1944 m. liepos mėn. praėjus frontui, kautynių vietose, apkasuose liko daug išmėtytų ginklų, šaudmenų, granatų. Tarp vietinių gyventojų, ypač jaunimo, prasidėjo tikras ginklų ieškojimo „vajus“. Rusų kareivių „trofėjinės komandos“ irgi rinko ginklus, šaudmenis, granatas, minas, sviedinius, vežė ir krovė juos į krūvas, „štabeliavo“. Visa tai saugojo senukas kareivis, kuris už lašinius ir „samagoną“ pardavinėdavo viską, ko tik kas prašė.

Septyniolikmetis Jonas Abukauskas, kartu su penkiais vaikystės draugais, 14-16 m. paaugliais, beieškodami ginklų miške, prie Kaniūkų kaimo, rado šviežiai užkastą apkasą. Rankomis atkasę žemes, visų nuostabai, surado tvarkingai samanomis apdėtų 30 kariškų šautuvų, daugiausia vokiškų karabinų Mauser 98K, krūvą. Buvo aišku, kad tai vietinių gyventojų laikinai paslėpti trofėjai. Visi susitarė tai išlaikyti paslaptyje, kam nereikia, neišplepėti, o ginklus pasidalinti visiems po lygiai. Taip kiekvienas gavo po penkis šautuvus ir atskirai paslėpė juos miške.

J. Abukauskas apie rastus ginklus papasakojo savo geriausiam draugui Broniui Indrašiui. Kitą dieną abu nuėjo jų parsinešti. Grįždami pušynu namo, lyg tyčia, „akis į akį,“ susitiko su dviem Kaniūkų kaime gyvenančiais vyrais. Abu jau buvo atitarnavę Lietuvos kariuomenėje, bet rusų mobilizacijos „liečiamų metų“, todėl, matyt, irgi ieškojo to paties. Jie ir sako: „Kur jūs viską dėsit? Pasidalijam visi po vieną!“ Kaip seni, patyrę kareiviai, patikrino spynas, vamzdžius ir išsirinko pačius geriausius vokiškus Mauser 98K - matėsi, kad ruošiasi eit partizanaut.

Rusišką Mosino karabiną Jonas su Broniumi paslėpė pamiškėje, šieno kupetoje, o po vieną vokišką karabiną parsinešė į namus. Vėliau kartu su Kaziu Bisliu lauko apkase rado dar du. Dienos metu nešti šautuvo negalėjai - pamatys, iškart įkliūsi, todėl tempė per pievą, prisirišęs už virvutės. Beeinant, pamatė keliu atjojančius rusų kareivius - tie pradėjo šaukt, mot rankom, kad Jonas prieitų. Palikęs šautuvą pievoje, jis atėjo prie jų. Šie tik paklausė, kur yra Rimiškių kaimas, ir nujojo toliau. Ginklą laikinai paslėpė raistelyje po samanomis, o sutemus - parsinešė į namus.

Vieną dieną jų klojime susirinko daug jaunų vyrų. Tarp jų buvo ir pusbrolis Adolfas Sidabras, atėjęs pas juos toliau nuo fronto, nes jų apylinkėse dar vyko mūšiai. Jis norėjo

pademonstruoti, kaip veikia vokiškas karabinas ir netyčia iššovė, pataikydamas broliui Vytautui į ranką. Teko jį vežti į Jūžintų miestelyje esančią karo lauko ligoninę.

Vieną naktį Jonas susapnavo, kad jį gaudo rusų kareiviai. Pabudo, purtomas už peties - prie lovos stovėjo tėvas. „Jonuk, tavęs ieško rusų kareiviai!“ - susirūpinusiu balsu ištarė jis.

Pasirodo, dviem arkliais kinkyta „padvada”(vežimu) rusai jau buvo apvažiavę jo draugus ir susirinkę daugumą apkase rastų ginklų. Joną suėmė ir su tuo pačiu vežimu nusivežė į Uteną. Pradėjo tardyt, nors beveik viską jie jau žinojo. Jonas tepasakė, kad du šautuvus paėmė jam nepažįstami vyrai. Vilniuje karo tribunolas jį, kaip amžiumi vyriausią, nuteisė 5 metus kalėti. Pirmiausia pateko į Lukiškes, o 1944 m., per Kalėdas, surikiavę po penkis į koloną, liepė susikabinti už parankių ir nuvarė į Rasų kalėjimą. 1945 m. per Velykas (balandį) jau išvežė į Macikų lagerį. Jį pasiekė tik po savaitės, nes geležinkeliai buvo tiesiog „užkimšti“ rusų kariuomenės - kalinių vagonus dažnai atkabindavo ir palikdavo stovėti ant atsarginių bėgių.

Pagal J. Abukausko-Siaubo atsiminimus.

Macikų lageryje

Nepriklausomybės metais Macikų dvaras, esantis 2 km nuo Šilutės, buvo pritaikytas kareivinėms. Jose dislokuotas Lietuvos kariuomenės 7-ojo Žemaičių kng. Butageidžio pėstininkų pulko 2-asis batalionas, pastatyti kiti pagalbiniai pastatai. 1939 m. Vokietijai atėmus iš Lietuvos Klaipėdos kraštą ir prasidėjus II pasauliniam karui, čia buvo įkurta karo belaisvių stovykla Stalag 1C. Iš pradžių joje buvo kalinami lenkų, nuo 1940 m. - prancūzų, belgų, o nuo 1941 m. - ir rusų karo belaisviai. Nuo 1943 m. birželio mėn. iki 1944 m. liepos mėn. lageris buvo perduotas Luftwaffe (Vokietijos karinių oro pajėgų) žinion ir vadinamas Stalag Luft VI. Jame buvo laikomi paimti į nelaisvę Vakarų sąjungininkų karo lakūnai: anglai, amerikiečiai, kanadiečiai, australai ir kt. (iš viso apie 10 400 belaisvių). Mažą jų dalį sudarė rusų karo lakūnai (apie 800 žmonių). Karo belaisvių gyvenimo sąlygos buvo geros, nes laikytasi Hagos ir Ženevos konvencijose nustatytų karo belaisvių laikymo ir elgesio taisyklių, o Anglijos ir JAV Raudonasis Kryžius belaisviams atsiųsdavo drabužių, mėsos konservų, pieno miltelių, sviesto, margarino ir kt. Aišku, išimtis buvo rusų karo lakūnai - nei Vokietija, nei Sovietų Rusija viena kitos belaisvių atžvilgiu nesilaikė jokių tarptautinėse konvencijose

nustatytų taisyklių. 1944 m. liepos mėn. vokiečiai visus karo belaisvius evakavo į Vokietiją.

Lietuvą okupavus rusų kariuomenei, 1945 m. lagerio zonoje buvo įsteigti trys savarankiški, dviem atskiroms žinyboms priklausantys lageriai:

1. LSSR NKVD Pataisos darbų kolonijų skyriaus 3-ioji pataisos darbų kolonija, priklausiusi SSRS NKVD GULAG'o sistemai (kalėjo daugiausia kriminaliniai, politiniai kaliniai sudarė mažumą).

2. SSRS NKVD 184-asis karo belaisvių lageris (daugumą belaisvių sudarė vokiečiai, taip pat buvo rumunų, vengrų, austrų, estų, latvių, lietuvių ir kt.).

3. SSRS NKVD 2652-oji specialioji karo belaisvių ligoninė, priklausė SSRS NKVD GUPVI (joje buvo gydomi karo belaisviai iš visų Lietuvos teritorijoje esančių karo belaisvių stovyklų).[1, 2]

1945 m. balandžio mėn. Jonas Abukauskas, kartu su 120 kitų nuteistųjų, buvo pirmieji Macikų lagerio kaliniai. Toliau jų skaičius visą laiką didėjo - kalinius vežė ir vežė, kol užpildė visą lageriuką. Jį sudarė du barakai, kuriuose buvo po tris sekcijas. Vokiečiai lagerio teritoriją buvo apjuosę tik spygliuotų vielų tvora, o atėję rusai lagerį iškart aklinai apkalė aukštomis medinėmis tvoromis - kad niekas nieko nematytų. Maitino labai blogai - duodavo mažų, sūrių silkučių, nuo kurių žmonės tindavo ir mirdavo. Duoną kepdavo vietoje, pačiame lageryje - ji buvo šlapia, rūgšti, neskani, nuo jos nebūdavo jokio sotumo.

Nemažą kalinių dalį sudarė nuteistieji pagal kriminalinius straipsnius - buvo daug rusų kareivių, patekusių į lagerį už dezertyravimą, tyčinį susižeidimą („samostrielai"), plėšikavimą, vagystes, pasitaikė ir iš Rusijos atsibaladojusių kriminalinių recidyvistų. Lietuviai kaliniai sudarė apie pusę nuteistųjų kontingento. Jie buvo nuteisti už neteisėtą ginklo laikymą, prievolių nepristatymą, labai didėjo lietuvių, dezertyravusių iš rusų kariuomenės, skaičius. Po jų atsirado lietuvių politinių kalinių, nuteistų pagal RF BK 58 straipsnį už „kontrrevoliucinę veiklą". Juos labai terorizuodavo ir plėšdavo „blatnieji" - iš Rusijos atsibastę vagys.

Lageryje buvo ir atskirai atitverta moterų sekcija. Jos dirbo siuvėjomis, skalbėjomis, virtuvės darbininkėmis.

Lagerio viduje buvo dirbtuvės. Jose dirbo tik specialistai: remontininkai, staliai, siuvėjai, batsiuviai ir kiti - jų buvo apie keliasdešimt. Visi kiti dirbdavo žemės ūkio darbus už zonos ribų.

J. Abukauskas nuo bado visiškai nusilpo, liko tik vieni kaulai - „pusė žmogaus", vaikščiodavo svyruodamas, „kaip šešėlis". Atsigavo tik per bulvių sodinimą - tada ir pats prisivalgė, ir draugams parnešdavo. Iškart sustiprėjo. Bulves kepdavo kibiruose - kiaurai išrūdijusiais dugnais jų dar rasdavo išplėštose, pridergtose sodybose, kurių gyventojai buvo pasitraukę į Vokietiją. Užkūrę laužą, pilną bulvių kibirą apversdavo dugnu į

viršų ir pastatydavo į laužo vidurį, o iš šonų apžerdavo žarijomis. Kiaurą dugną užtaisydavo labai paprastai - ant jo užkraudavo velėną. Tokiu būdu bulvės iškepdavo labai greit - 10-15 minučių ir „gatava".

Lageryje buvo ir pagalbinis ūkis, kuriame dirbdavo kaliniai. Vasarą, per šienapjūtę, prisivalgydavo visokių uogų, žalumynų, nuo kurių paskui viduriuodavo.

Vieną rudenį, pastogėje pjaunant malkas, rado du nudvėsusius, nudirtom odom arklius. Buvo taip išbadėję, kad kapojo kirviais dvėselieną į gabalus, ir, susikišę už kelnių, slapta parsinešė į lagerį. Išvirta arkliena buvo salstelėjusi, tačiau labai skani.

Tualetai buvo kaip kareivinėse - juos ilgu samčiu valydavo vienas lietuvis, o kubilą su išmatomis arkliniu vežimu išveždavo laukams tręšti. Pasirodo, evakuojant stovyklą, anglų ir amerikiečių lakūnai, kad nereikėtų nešti su savimi papildomo svorio, į tualetus buvo sumetę daug mėsos, sviesto konservų dėžučių. Jos jau buvo surūdijusios, kai kurios net su mažomis skylutėmis, tačiau iš bado valgymui viskas tiko.

Dirbant su arkliais, jiems šerti atveždavo avižų. Kaliniai jas irgi valgydavo - ilgai kramtydavo, „maldavo" dantimis, o likučius išspjaudavo. Vienas lietuvis, tik metais už jį vyresnis vaikinas, prisivalgė jų beveik nesukramtęs, šios žarnose išbrinko, o ryte ant gultų jį jau rado mirusį.

Kalinius matuodavo, sverdavo, labiausiai nusilpę papuldavo į OP - Оздоровительный пункт (Sveikatingumo punktą). Kartą ten pakliuvo ir J. Abukauskas. Jame truputį geriau maitino, nereikėdavo eiti į darbą. Po dviejų mėnesių felčeris, storas žydas, ryte pasvėrė - ogi svoris toks pat, „jokio prieauglio". „Ateik, - sako, - pasisvert dar kartą, kai pavalgysi pietus."

1945 m. gegužės mėnesį atėjęs prižiūrėtojas jam perskaitė: „Pergalės proga bausmė sumažinta iki 3 metų."

Pasibaigus karui, kitoje, didžiojoje lagerio dalyje, atsirado vokiečių karo belaisvių. Jų vis daugėjo ir daugėjo, galėjo siekti arti penkių tūkstančių. Tarp jų pasitaikydavo ir vlasovininkų (ROA karių). Vėliau ten buvo įsteigta ir karo belaisvių ligoninė. Vis tik jų laikymo sąlygos ir maitinimas, matyt, buvo dar blogesnis nei kalinių. Vokiečių belaisvių labai daug mirdavo, kiekvieną dieną pro vartus išveždavo jų lavonus laidoti į kapines.

Lageryje buvo ir sėkmingų pabėgimų. 1946 m. įvyko „didysis pabėgimas"- vienu metu, surišę du sargybinius ir pasiėmę jų šautuvus, pabėgo septyni lietuviai, politiniai kaliniai, jauni vyrai, teisti po 10 m. už ryšius su partizanais. Iš jų pagavo tik vieną, bėgusį atskirai, ir „pridėjo" dar trejus metus. Kitų nesurado – turbūt, išėjo pas partizanus, buvo iš anksto susitarę. Vėliau po vieną, atskirai, laimingai pabėgo dar du. Po pabėgimų visus kalinius iškart sugrąžindavo į lagerį ir perskaičiuodavo. Sklido kalbos, kad būta ir vokiečių karo belaisvių pabėgimų, tarp jų - ir sėkmingų.

Per trejus metus lageryje gyvenimas buvo toks pat, be jokio pagerėjimo – sočiai prisivalgydavo tik kartą metuose - per bulviasodį. 1947 m. rugpjūtį, paleisdami iš lagerio,

davė persirengti senus, nunešiotus drabužius - rusišką kareivišką palaidinę ir kelnes. Buvo laimingas, kai pro lagerio vartus pirmą kartą išėjo be sargybos; atrodė, kad iš laimės širdis iššoks. Dabar norėjosi tik vieno - kuo greičiau pasiekti namus.

Pagal Jono Abukausko-Siaubo atsiminimus.

[1] Tininis, Vytautas, dr. Vokietijos ir jos sąjungininkų karo belaisvių Macikų lageris 1945-1948 m. Prieiga internete: http://rememor.eu/wp-content/uploads/2015/03/60-109.pdf. 2017-09-17.
[2] Prieiga internete: http://www.ve.lt/naujienos/lietuva/lietuvos-naujienos/pragaro-duobe-macikuose-372098/. 2017-09-17.

Tėviškėje siaučia kovos

Paleistas iš Macikų lagerio, Jonas Abukauskas siauruku (siauruoju geležinkeliu) per Vilnių atvažiavo į Uteną ir pėsčias parėjo į tėvų namus Norvaišių kaime. Buvo labai išsekęs - grynas skeletas, nors per tuos metus ir gerokai išaugęs. Jo laukė visa šeima, visi giminės - tėvas, broliai, sesuo, pusseserės, tetulės, dėdės, visi sveikino, apsikabinę bučiavo, braukdami džiaugsmo ašaras.

Kalint lageryje, Lietuvoje jau trejus metus vyko partizaninis karas. Grįžus, kaip perkūnija iš dangaus, pasipylė per tą laikotarpį susikaupusios naujienos. Sužinojo, kad tie ir tie jau žuvę, anie suimti ir kali Sibiro lageriuose, kiti ištremti, dar kiti legalizavosi, o atkakliausi ir drąsiausi vyrai ir toliau kariauja partizanų būriuose. Grįžęs, iškart susitiko su geriausiu savo draugu Bronium Indrašiumi, kuris buvo partizanų ryšininkas. Jis ir papasakojo visas trejų metų naujienas, visus įvykius, kokios dramatiškos kovos per tuos trejus metus įvyko jų krašte, kiek daug pažįstamų vyrų, draugų kovojo ir jau žuvo partizanų būriuose, kiek daug žmonių suimta, ištremta, kaip skrebai ir rusai tyčiojasi iš žuvusiųjų kūnų. Partizanų tuo metu dar buvo daug, žmonės juos labai palaikė, visapusiškai rėmė. Gyventojus labai žeidė brutalūs, nebaudžiami rusų ir skrebų nusikaltimai, tyčiojimasis, plėšikavimas, visiška savivalė. Kalėjimai, tardymo kameros tuo metu buvo pilnos suimtųjų.

Gyvenant pas tėvus, jaunas, sveikas organizmas greit atsistatė. Nuo kaimiško maisto per pusantro mėnesio, būdamas 1,80 m ūgio, jau svėrė 90 kg, kūnas vėl tapo tvirtas, stiprus, ištvermingas, galėjo be vargo įveikti pačius sunkiausius darbus.

Išsėdėjęs lageryje trejus metus, jis dar nebuvo matęs, kaip atrodo partizanai. Kartą, įėjęs į klojimą, jis atrado tris pusiau kariškai apsirengusius, ginkluotus jaunus vyrus.

Vienas iš jų, aukštas, barzdotas, buvo ginkluotas Degtiariovo kulkosvaidžiu, kitas, su atsmaukta ant pakaušio lietuviška kariška kepure, - rusišku diskiniu automatu, o trečias - vokiška „pistolmašinke“. Kariško kirpimo švarkus juosė kariški diržai, ant jų kabojo pistoletų dėklai, granatos. Atrodė įspūdingai. Šypsodamiesi pasisveikino, atsiprašė, kad nekviesti atsibaladojo į jų namus ir paprašė atnešti ką nors pietums. Tai buvo, kaip vėliau paaiškėjo, Ąžuolo būrio vyrai. Sudėjęs valgį į kibirą, Jonas į klojimą atėjo kartu su jaunesniais broliais dvyniais Pranu ir Vytautu. Partizanai valgė, juokavo, klausinėjo, kas dedasi apylinkėje, o Jono paprašė papasakoti apie lagerio gyvenimą. Sutemus, padėkojo, atsisveikino, o vienas, paspaudęs ranką, lyg tarp kitko, pridūrė: „Vyručiai, žiūrėkit, kad būtų tylu!“

Netrukus ir pats tapo partizanų rėmėju, vėliau - ir ryšininku. Dėl tokio pasirinkimo nereikėjo net galvot - partizanai kaimuose buvo savi, artimi žmonės, viskas įvyko savaime, atrodė, kitaip ir būti negalėjo.

Atgavęs jėgas, Jonas su draugais pradėjo dirbti „dokorium“ (stogdengiu) - dengė šiaudinius stogus.

Netrukus gavo šaukimą į karinį komisariatą. Tuo metu lietuvius siųsdavo tarnauti į statybos batalionus, bet atrinkdavo tik dalį šaukiamųjų. Jonas „nestojo“, tačiau tuo metu niekas jo ir neieškojo.

Pagal Jono Abukausko-Siaubo atsiminimus.

Gyvulio nuojauta

1948-49 m. žiemą į svečius pas Ąžuolo būrio partizanus atvažiavo, pasikinkę jauną eržiliuką, rokiškėnai. Arklį su rogėmis paliko Abukauskų sodybos klojime, o patys nuėjo į susitikimą. Po dviejų dienų grįžo važiuoti atgal, o vienas partizanas ir sako: „Ko gi tu, žirgeli, toks nusiminęs stovi? Juk atvažiuojant toks linksmas buvai!“

Partizanai išvažiavo ir pražuvo „su visais galais“ - pateko į pasalą. Pirmiausia nušovė eržiliuką, o paskui, besitraukdami per užpustytą lauką, žuvo ir visi partizanai.

Pagal Jono Abukausko-Siaubo atsiminimus.

Priesaika

1949 m. birželio 6d., antrą Sekminių dieną, Jonas Abukauskas įstojo į „Audros“ partizanų būrį, vadovaujamą F. Stasiškio-Smūgio. Jį sudarė Ilčiukų, Žaibiškių, Degėsių, Remeikių, Norvaišių, Gailiešonių, taip pat tolimesnių kaimų - Bikūnų, Daugailių - jaunimas. Nors suėmimo grėsmės dar ir nebuvo, tačiau Jonas jau buvo tvirtai apsisprendęs išeit partizanauti. Patiko jam tokie žmonės, kaip jų krašto partizanai. Visi buvo rimti, žmonių gerbiami vyrai, žinojo, už ką kovoja, nebijodavo „įkrėsti rusams varškės“. Jie niekada neplėšikavo, niekam „kelnių neatiminėjo”, verčiau jau patys vaikščiodavo sulopytom. Laisvos Lietuvos idėja buvo gyva paprastų žmonių širdyse, dėl jos daugelis buvo pasiruošę kovoti, kentėti, pasirinkti mirtinų pavojų kupiną partizanišką dalią. Eiti į partizanus niekas „varu nevarė“, priešingai - seni, patyrę partizanai ir atkalbinėjo, siūlė gerai pagalvoti, apsispręsti, net ir pagąsdindavo. Juk lengvabūdžiai, bevaliai, be idėjos žmonės sąjūdžiui buvo tik didžiulė našta, problema ir nelaimės.

Išeidamas pas partizanus, Jonas per pažįstamus tyčia paskleidė žinią, kad išvažiavo stoti į karo mokyklą Vilniuje.

1949 m. birželio 10 d. Jonas Abukauskas Algimanto apygardos Kng. Margio rinktinės „Audros“ būryje davė partizano priesaiką. Stovykloje susirinko daug ginkluotų įvairiausių markių ginklais, dėvinčių įvairia mundiruote vyrų, buvo atėję ir svečiai - jūžintiškiai partizanai.

Tuo metu dėl konspiracijos buvo įvesta tvarka turėti du slapyvardžius – vieną, naudojamą tarp draugų ir gyventojų (sakytinį), o kitą, rašytinį, tik dokumentuose. Siaubo slapyvardį pasirinko jis pats, o antrą jam suteikė būrio vyrai, pavadindami Vyteniu. Po priesaikos partizanai juokavo: „Mes tave pakrikštijom, davėm slapyvardį, pažiūrėsim, kaip rusai pirmame mūšyje tave krikštys!“ Šitie pranašiški žodžiai greit, po dešimties dienų, ir išsipildė, ilgai laukti nereikėjo.

Pagal J. Abukausko-Siaubo atsiminimus 2017-09-08.

Pirmasis kovos krikštas

Prieš išeidamas į „Audros“ būrį, Jonas Abukauskas, kartu su partizanais Broniumi Indrašiumi ir Broniumi Baukiu, 1949 m. pavasarį Medenų miške išsikasė bunkerį. Jis buvo 2,5 x 2,5 m dydžio, 1,8 m aukščio, su dviaukščiais gultais, jame tilpo keturi žmonės. Įėjimas buvo padarytas iš miško pusės, įlindimo landa (tunelis) siekė iki 2 m ilgio, o pats bunkeris buvo iškastas pačioje palaukėje, dirvoje. Kaip ir visas dirbamos žemės laukas, jis buvo apakėtas ir apsėtas avižomis, tad jokių įtarimų nekėlė. Viduje sienas iškalė lentom, padarė grindis, mažą staliuką, ant kurio laikydavo rašomąją mašinėlę. Daugiau daiktų jame ir nebuvo, išskyrus tik kažkurio partizano paliktą sugedusį pistoletą - vokišką „valteriuką“ bei ant gultų paklotą sermėgą – ilgą, kaimišką milinę. Bunkeryje partizanai vasarą negyvendavo, juo naudodavosi tik laikinai, dažniausiai - pavojaus atveju. Medenų miškas buvo nedidelis, retokas, apaugęs daugiausia alksniais, aviečių krūmais ir lazdynais, su mažomis laukymėmis. Jame visi aplinkinių kaimų vaikai, kaip vaikystėje ir J. Abukauskas-Siaubas su broliais, riešutaudavo.

Vasariniai bunkeriai paprastai turėdavo vieną išėjimo angą, o kuriuose žiemodavo, stengdavosi daryti du išėjimus. Būdavo daroma viena įprastinė bunkerio anga, o pavojaus atvejui kasamas ilgas atsarginis tunelinis išėjimas su užmaskuotu angos dangčiu tarp eglaičių. Žiemos bunkerius dažnai darydavo arti keliuko arba sodybose, juose gyvendavo po 2-3, rečiau - po keturis vyrus.

1949 m. birželio 15 d. Medenų miške, prie bunkerio, įvyko „Ąžuolo“ ir „Audros“ būrių partizanų susitikimas. Atvyko du svečiai, kurie „arčiau laikėsi“ - Kng. Margio rinktinės vado apsaugos būrio vadas Pranas Kemeklis -Tėvas (vyriausias iš keturių brolių partizanų) ir Pranas Velėniškis-Demokratas. Juos pasitiko „Audros“ būrio vadas Feliksas Stasiškis-Smūgis, jo brolis, Kng. Margio rinktinės štabo viršininkas Bronius Stasiškis-Sūkurys bei eiliniai kovotojai - Jonas Abukauskas-Siaubas ir Albinas Merkys-Neptūnas. A.Merkys-Neptūnas vilkėjo civiliai, o kiti vyrai buvo apsirengę panašiai, partizaniškai: dėvėjo kareiviškas arba tuo metu visoje Lietuvoje labai paplitusias kariško kirpimo galife kelnes, avėjo auliniais batais, buvo apsivilkę iš paprastos medžiagos pasiūtomis kariško kirpimo palaidinėmis. Juos juosė kariški diržai, ant kurių kabojo pistoletų dėklai, granatos, šovininės. Kepurės buvo paprastos, kaimiškos, tik Sūkurys, tarnavęs Vietinėje rinktinėje, nešiojo vokišką. Būrio naujokas J. Abukauskas-Siaubas, kaip ir Neptūnas, irgi vilkėjo civiliai: buvo apsirengęs lengvą, tuo metu labai madingą drabužį, vadintą „treningu“- trumpą, apačioje susegamą, palaidinę, kurią buvo persijuosęs vokišku kareiviškų diržu. F.Stasiškis-Smūgis buvo ginkluotas „bistriuku“- vokišku kulkosvaidžiu MG-42, visi kiti - rusiškais PPŠ automatais.

Siaubas ir Neptūnas netrukus išėjo į netoliese esantį Remeikių kaimą, o vakare vadas liepė jiems sugrįžti. Abu parėjo jau sutemus, pasakę, kad nieko įtartino apylinkėse nepastebėjo. Baigę partizanišką pasitarimą, svečiai ir abu broliai Stasiškiai - Tėvas, Demokratas, Smūgis, Sūkurys - sulindo nakvoti į bunkerį. Jo angą, kad viduje būtų daugiau oro, paliko atvirą - mat birželio naktys buvo šiltos ir tvankios, ypač miške. Siaubas ir Neptūnas, iš bunkerio pasiėmę pasikloti sermėgą, nakvynei vietą susirado čia pat, už kokių 50 metrų, po lazdynų krūmais.

Vos auštant 1949 m. birželio 16 d. rytui, dar prietemoje, Sūkurys užsimanė „ant mažo reikalo". Jis iškišo galvą pro atvirą bunkerio angą ir iš netikėtumo apmirė - avižų lauko pakraščiu, keli metrai nuo jo, ėjo dešimties rusų kareivių vora. Šiems nutolus, jis pažadino savo bendražygius - tie tuoj pašoko ant kojų. Pasiėmę ginklus, vyrai išlindo iš bunkerio, uždėjo ir kruopščiai užmaskavo angos dangtį. Patyrę partizanai iškart suprato, kad netrukus prasidės miško „krėtimas". Rusai visada elgdavosi pagal seną šabloną - gavę agento pranešimą, naktį sutraukdavo kariuomenę, apsupdavo mišką, o anksti ryte pradėdavo jo „šukavimą".

Abu vadai trumpai pasitarė ir nutarė eiti į kitą miško pakraštį pasižvalgyti - žūtbūt reikėjo atrasti saugią vietą prasiveržimui į daug didesnį, tankesnį Jaurų mišką. Negaišdami laiko, paskui F. Stasiškį-Smūgį visi vorele patraukė gilyn į mišką. Dar nepriėjus jo vidurio, pasigirdo garsus, kurtinantis, kelis kartus miško aido atkartotas sprogimas - rusai, pasirodo, jau aptiko ir susprogdino jų bunkerį. Kaip vėliau paaiškėjo, įvyko išdavystė, agentas apytikriai nurodė bunkerio vietą.

Netrukus priėjo pamiškę. Apsikaišę, užsimaskavę medžių šakelėmis, pasižvalgė pro žiūronus. Vaizdas nedžiugino. Prieš mišką esančioje nušienautoje pievoje, esančioje tarp dviejų ežerėlių, šalia sukrautų šieno kupetų, išsidėstę kautynėms, gulėjo rusų kareiviai su sunkiuoju kulkosvaidžiu Maksim1910. Netoliese esančiame vienkiemyje irgi buvo pilna rusų - jie visur „zujo" (landžiojo), darydami kratą. Vyrai trumpai pasitarė. Nusprendė eiti toliau miško pakraščiu, ieškodami vietos, kur galėtų nepastebėti išlįsti iš miško. Slinko vienas paskui kitą tyliai, atsargiai, „žąsele," netraškėdami, pasiruošę kovai ginklus.

Mišku priėjo vietą, iš kurios buvo gerai matyti Juozo Indrašiaus sodyba. Ji stovėjo visai netoliese, apie 150 m nuo miško, o klojimas dar arčiau - vos už kokių 70 metrų. Pastovėję, pasižvalgę ir nieko įtartino nepastebėję, nutarė, prisidengdami pastatais, bandyti eiti pro vienkiemį. Išėjo iš miško vorele, atsilikę vienas nuo kito 10-15 metrų atstumu, kad viena ilga serija visų „nenukirstų". Vėliau sužinojo, kad klojime, pro kurį jie praėjo, buvo pasislėpę du rusų kareiviai su lengvuoju kulkosvaidžiu, bet, pamatę vienas po kito iš miško išlendančius partizanus, išsigando, nešaudė - pamanė, kad jų labai daug.

Jie jau buvo priėję sodybą, kai prasidėjo tikras pragaras - ėmė šaudyti iš dešinės, paskui iš kairės, o dar vėliau - ir iš užpakalio. Sužeidė į šlaunį „Ąžuolo“ būrio vadą P. Kemeklį-Tėvą. Jis nebegalėjo eiti - apsikabino medelį ir stovėjo svyruodamas. Su juo atsisveikino greitai, be žodžių, tik žvilgsniais, ir išsiskyrė, pasilikdami penkiese. Kaip vėliau pasakojo gyventojai, jis pakišo savo planšetę po šieno kupeta ir dar bandė pasislėpti rugių lauke, bet buvo mirtinai nukautas rusų kulkosvaidžio serijos.

Dabar buvo svarbi kiekviena akimirka - visa grupė pasileido bėgte link maždaug už 2km esančio Jaurų miško. Greit palikę už nugaros J. Indrašiaus sodybą, nušienautu lauku pribėgo Paškevičių vienkiemį. Iš paskos visą laiką vijosi, šaudydami ir lipdami ant kulnų, rusų kareiviai. Būrio vadas F.Stasiškis-Smūgis juos pristabdydavo, versdamas kristi ant žemės, trumpomis „bistriuko“ - vokiško kulkosvaidžio MG-42 - serijomis. Iki Jaurų miško beliko apie 300m. Prieš jį buvo viksvomis apaugusi dauba, už jos - jaunas beržynėlis, o pačia pamiške per jį ėjo lauko keliukas. Vyrai nesustodami pasileido per ką tik nušienautus pradalgius ir, jiems pasibaigus, įbėgo į viksvomis apaugusią, pelkėtą, išdžiūvusią daubą. Dešiniau buvo matyti tankus karklynas, didelis kelmas, iš kur staiga „sukaleno“ ilgomis serijomis rusų sunkusis kulkosvaidis Maksim. Smūgis sukomandavo: „Gult!“ Visi sukrito į viksvas, kurių viršūnes tiesiog „šienavo“ kulkų serijos. Nebematydami taikinio, netrukus rusai nustojo šaudyt. Iki beržynėlio bebuvo likę tik 50-70 metrų. Pagal vado komandą, visi staiga šoko į priekį. Bėgo iš visų jėgų, šuoliais, bet ne tiesiai, o „zigzagais“, griuvinėdami, keisdami kryptį, šokinėdami, kaip zuikiai, į šonus. Rusų kulkosvaidis „pylė“ be perstojo, kulkos kapojo medžių kamienus, ore skraidė beržų tošies gabalai, skiedros, tačiau visi keturi laimingai įbėgo į mišką. Dingo tik Sūkurys, kuris, pasirodo, ties Paškevičių vienkiemiu atsiskyrė nuo jų ir nubėgo kita kryptimi, į Remeikių kaimą, kuriame tuo metu dar nebuvo rusų kariuomenės.

Bėgant į mišką, buvo sužeistas F. Stasiškis-Smūgis. Į dešinę šlaunį pataikiusi kulka išėjo kiaurai, žaizda beveik nekraujavo, o į kairę ranką, netoli peties – raumenyse įstrigo kulka. P. Velėniškiui-Demokratui kulka nuplėšė dalį ausies.

Pasitarę, vyrai nutarė išsisklaidyt. Vadas liepė pasilikti tik J. Abukauskui-Siaubui, būrio naujokui, o P. Velėniškis-Demokratas ir A. Merkys-Neptūnas, kaip seni partizanai, nuėjo „ieškoti laimės“ savais keliais.

Demokratas, galima sakyti, žuvo atsitiktinai. Kitame miško pakraštyje jis įlipo pasislėpti į tankų medį, bet, kaip tyčia, po miško „košimo“ po juo susirinko, matyt, pailsėti, parūkyti, rusų kareiviai. Jis iš automato atidengė į juos ugnį, tie irgi atsakė ugnimi ir P.Velėniškis – Demokratas buvo nukautas.

A. Merkys-Neptūnas paslėpė miške savo automatą, karišką diržą, pasiėmė tik pistoletą, granatas ir, būdamas civiliai apsirengęs, išėjo iš miško į palaukę. Jis vėl užsuko į Paškevičių vienkiemį, nes buvo sugalvojęs išsigelbėjimo planą: netoliese, pievoje, ganėsi arkliai ir jis tikėjosi raitas pabėgti. Jis paprašė šeimininko arkliui apynasrio (kama-

nų), tačiau šis pabijojo rusų, nedavė. Neptūnas vis tik nusprendė pasiimt vieną arklį, tačiau, beeinant prie jo, iš rugių lauko iššokę jį apsupo rusų kareiviai. Matydamas, kad jau nieko nebebus, padėtis be išeities, jis susisprogdino granata.

Likę dviese, būrio vadas F. Stasiškis-Smūgis ir J. Abukauskas-Siaubas „nukirto“ miško kampą ir išėjo į rugių lauką. Vadas ėjo priekyje, o Siaubas atsilikęs 20m iš paskos. Staiga jis pastebėjo visai netoliese, ant krūmais apaugusio pakriaušio, rusų kareivį. Pasivijęs Smūgį, sušuko: „Žiūrėk, iš kairės pusės rusas!“ Vadas staigiai pasisuko ir paleido šio pusėn „bistriuko“ seriją – rugių varpos nuo kulkų tik nulinko, prasiskyrė „kaip ariama vaga“, o kareivis taip ir liko gulėti ant žemės. Tada abu apsisuko ir pasileido bėgte atgal į mišką. Jame po ąžuolyno kirtimo augo daugybė jaunų alksniukų ir dideli avietynai. Smūgis iš planšetės išsiėmė dokumentus ir užkasė juos po samanomis atmintinoje vietoje - prie vienišo, jauno ąžuoliuko. Abu palindo ir sugulė po tankiu aviečių krūmu, atrodytų, labai nesaugioje vietoje - pačiame miško pakraštyje, vos penki metrai nuo palaukės. Vadas tarė: „Šaudysim tik tada, kai pamatys!“ Laukdami ateinant rusų, Siaubas sutvarstė vadui žaizdas, kaip prieš mirtį, abu tyliai pasimeldė, atsisveikino. Smūgis iš planšetės išsitraukė Šv. Mergelės Marijos paveikslėlį ir abu jį pabučiavo.

Po avietėmis jie išgulėjo apie dvi valandas, girdėdami sausų šakų traškėjimą - toliau nuo jų vyko miško „valymas“. Mat rusai pamanė, kad jie nubėgo slėptis gilyn į mišką. Abu tylėjo, įtempę klausą, stengėsi išgirsti bet kokį pašalinį garsą, artėjantį šnaresį, tik retkarčiais, tyliai, persimesdavo vienu kitu žodžiu. Baimės nebuvo jokios, tik įtemptas laukimas. Netrukus pamatė ir prie jų artėjančius į eilę išsirikiavusius rusų kareivius. Šie ramiausiai praėjo 4m pro šalį, matyt, net nekilo įtarimas, kad partizanai galėtų slėptis pačiame miško pakraštyje. Po kokios valandos kareiviai sugrįžo tomis pačiomis pėdomis atgal - šįkart „nutraškėjo, nušlamėjo“ pro šalį kokie 10m nuo jų. Apie pietus jie pradėjo trečią „košimą“ - šįkart ėjo, badydami įtartinas vietas metaliniais virbais, traukiodami už viršūnių mažas eglutes. Buvo aišku, kad jie ieško bunkerio, manydami, kad jame pasislėpė jų ieškomi partizanai. Paskui viskas ilgam nutilo. Dieną kelis kartus buvo trumpas lietus.

Paskutinis miško „krėtimas“ prasidėjo pavakare. Prisidengdami jaunais alksniukais, abu atsargiai atsistojo ir miško pakraštyje pamatė į grandinę miško „košimui” rikiuojamus rusų kareivius. Jiems vadovaujantis NKVD karininkas griežtai įsakinėjo: „Нагнуться, всё тщательно осмотреть!“ („Pasilenkti, viską atidžiai apžiūrėti!“). Netrukus pasigirdo pistoleto šūvis - sutartinis signalas pradėti „šukavimą“. Dabar kareiviai artinosi iš priešingos, pamiškės pusės, išsidėstę grandinėje tankiai, kas 2-3m, ir šįkart ėjo jau tiesiai į juos. Kraštinis kareivis, atidžiai apžiūrėdamas krūmus, apaugusius kelmus, artinosi prie pasislėpusio Siaubo, o šalia jo einantis - link būrio vado. Abiems partizanams tapo aišku, kad šie tiesiog ant jų „užlips“. Iš po aviečių krūmo gerai matėsi kareivių kojos ir palapinsiaustės iki pusiaujo. Antrasis kareivis, likus keliems metrams

iki J.Stasiškio-Smūgio, šį pastebėjo. Vadas, vos tik pamatęs, kad šis kelia automato vamzdį, buvo greitesnis - nieko nelaukdamas, „suvarė“ jam dvi trumpas „bistriuko“ serijas. Siaubas taip pat paleido seriją į priešais einantį rusų kareivį, tačiau PPŠ automatas po kelių šūvių užsikirto. Smūgis dėl garantijos ir šiam pridėjo trumpą kulkosvaidžio seriją, o apkabos likutį paleido į toliau, ant kalniuko grandine einančius rusų kareivius. Tada ramiai, be panikos, pasikeitė apkabą. Rusų kareiviai pradėjo į jų pusę šaudyti, ėmė kristi nukirstos alksniukų viršūnės. Miško pakraščiu ėjęs karininkas nesuprato, kas čia dedasi, ėmė šaukti: „Не стрелять, это наверное свои!“ („Nešaudyti, tai tikriausiai savi!“). Kareiviai, gavę įsakymą, nutraukė ugnį.

Tuo metu Smūgis ir Siaubas, pasinaudoję tarp rusų kareivių kilusiu trumpalaikiu sąmyšiu, dengdamiesi dideliais aviečių krūmais, nepastebėti pasitraukė į kitą miško pakraštį. Ten vėl pasislėpė po aviečių krūmu - šįkart nedidelėje įduboje, apie 50m nuo pamiškės.

Netrukus iš paskos atėjo grandine išsirikiavę rusų kareiviai. Karininkas komandavo: „Смотреть бдительно, не отставать“! („Žiūrėti atidžiai, neatsilikti!“). Kraštinis kareivis ėjo tiesiai į Siaubą. Belikus keliems metrams, rusas staiga krito kniūbsčias į įgriuvą, o Siaubas tuo metu paspaudė automato nuleistuką. Šūvio nepasigirdo, automatas vėl užsikirto. Išsitraukė naganą, pasiruošė, bet suprato, kad kareivis jo nepamatė - pašoko ir bėgte nusivijo benueinančią grandinę. Jis prabėgo taip arti, kad vos neužkliudė Siaubo, tas galėjo jį sugriebti už kareiviško bato. Smūgis jau buvo pasiruošęs „trinktelt“ jam seriją iš „bistriuko“, tačiau irgi laiku suprato, kad šis jų nepastebėjo.

Buvo girdėti, kaip rusai barasi, keikiasi, kad nieko nerado, iš pykčio vienas iššaudė net visą PPŠ diską.

Kaip vėliau pasakojo vietiniai gyventojai, rusų sunkvežimis atvažiavo į Remeikių k. esančią Bagdonienės sodybą, karininkas sukomandavo: „Быстрей соломы давайте!“ („Duokit greičiau šiaudų!“) ir išvažiavo parsivežti žuvusiųjų ir sužeistųjų.

Reikėjo žūtbūt išlįsti iš to miško. Priėję jo pakraštį, tai vienur, tai kitur pasižiūrėjo pro žiūronus - visur vaikšto rusų kareiviai su palapinsiaustėmis. Paeina mišku dar toliau, vėl pasižiūri - irgi tas pats. Pagaliau, atrodė, surado nepavojingą vietą ties karklynu ir išėjo į palaukę. Vadas eidamas šlubčiojo. Staiga Siaubas pamatė pasilenkusius rusų kareivius, bėgančius atkirsti jiems kelią į laukus, „užbėgti už akių“. „Iš dešinės kareiviai nori užbėgt!“ - perspėjo Siaubas. Smūgis iš savo „bistriuko“ paleido į juos keletą serijų, tie sukrito ant žemės, nepaleisdami nei vieno šūvio.

Skubiai eidami, jie norėjo „šonu“ apeiti vienkiemį, iki kurio bebuvo likę 50-60 metrų. Ten, pasirodo, irgi būta daug rusų kareivių, tuoj pasigirdo šūksnis: „Пароль!“ („Slaptažodis!“). Siaubas suprato, ką tai reiškia, bet ką atsakyt? Smūgis, senas partizanas, sureagavo akimirksniu - dar įsakmiau jiems sušuko: „Пароль!“ Kareiviai trumpam sutriko, tarpusavyje susiginčijo, o jie tuo metu nuo kalvos šmurkštelėjo į žemumą ir dingo jiems iš akių. Jau niekas jų nebesivijo ir nebešaudė.

Nubėgo iki Kaniūkų kelio, pasislėpė žvyrduobėse. Žiūri - ogi nuo Užpalių atvažiuoja mašina, pilna prisėdusi rusų kareivių. Smūgis dar turėjo daug kulkosvaidžio apkabų, iki kelio buvo koks 100 metrų. Jis ir sako, dvejodamas: „Gal „patraukt“ per bortą porą kulkosvaidžio serijų?,“ tačiau persigalvojo.

Per Dagio malūno tiltą jie perėjo Šventąją ir nuėjo į Degėsių kaimą, pas seną ūkininką Jurgį Kirvelį. Tas ir sako: „Vaikeliai, kur jūs vaikštot?! Visur pilna rusų, Remeikiuose šaudo visą dieną!“ - „Dėde, mes iš ten ir atėjom! - atsakė Smūgis ir, truputį palaukęs, paprašė: Ar nesurastumėt ko nors užvalgyt ir atsigert? Visą dieną rusai gainiojo, „lipo ant kulnų”, nieko burnoj neturėjom!“

Pavalgę, nuėjo tame pačiame kaime į Vaškelio vienkiemį. Ten dieną praleido klojime, įsikasę į šieno prėslą.

Su B.Stasiškiu-Sūkuriu susitiko tik po dviejų parų. Jis, pasirodo, pasislėpė Remeikių k., Bagdonienės sodyboje ant tvarto - net pats nesuprato, kaip sugebėjo „užsikabaroti“ per sieną, nes nebuvo kopėčių. Ant naujai pastatyto tvarto lubų nebuvo nei šiaudų, nei šieno, nei jokių daiktų, tik naujos rogės. Iš stogo prisipešė šiaudų, šiaip taip užsimaskavo, pasidėjo šalia automatą, dvi granatas ir pasiruošė kovai. Rusai matė, kad ginkluotas žmogus nubėgo į kaimą ir atsivijo. Jie „iškrėtė“ visą kaimą, apieškojo ir Bagdonienės sodybą, tačiau nieko nerado, o ant tvarto taip ir neužlipo, nes nebuvo kopėčių.

Tą pačią dieną Bagdonienės sodyboje apsistojo šiai karinei-čekistinei operacijai vadovavęs rusų kariuomenės štabas ir išbuvo ten dvi paras. Visą tą laiką Sūkurys tyliai gulėjo ant tvarto, nes sodyboje vaikščiojo rusų kareiviai. Vis tik sumani šeimininkė sugebėjo slapta, pritaikiusi progą, užmesti jam ant lubų sūrį ir butelį vandens.

Trys žuvę partizanai - Albinas Merkys-Neptūnas („Audros“ būrys), „Ąžuolo“ būrio vadas Juozas Kemeklis-Tėvas ir eilinis jo būrio partizanas Pranas Velėniškis-Demokratas, buvo atvežti į Remeikių kaimą ir suguldyti toje pačioje Bagdonienės sodyboje, už klėties, netoli kelio. Atsitraukdami iš kaimo, rusai su mašina išsivežė ir jų kūnus.

J. Abukausko-Siaubo tėtis, pusseserė ir tetulė labai jaudinosi, norėjo sužinoti, ar Jonas nesužeistas, ar nežuvęs, nes jautė, kad ir jis dalyvavo tose kautynėse. Kaimuose žinios, naujienos labai greitai išplisdavo. Jie jau buvo girdėję, kad trys nušauti partizanai atvežti ir suguldyti Remeikių k., Bagdonienės sodyboje, prie kelio. Kad nesukeltų įtarimų, liepė jauniausiajam iš brolių, dešimtmečiui Gintautui, kartu su trejais metais jaunesniu kaimynų berniuku Jonuku Dunda, nueiti į Remeikius pažiūrėti, „ar ten nėra Jono“.

Abu vaikai laimingai, be trukdymų, atėjo į kaimą. Bagdonienės sodybos kieme vaikščiojo rusų kareiviai, stovėjo kelios kariškos mašinos, jų kėbuluose buvo primesta šiaudų. Įėję į trobos vidų, pamatė už stalo sėdinčius penkis rusų karininkus. Pati šeimininkė su vaikais, tarp kurių buvo ir Gintauto vienmetis Stasiukas, kartu ėjęs į tą pačią klasę, sėdėjo ant lovos. Karininkai atsigręžė, pasižiūrėjo, kažką piktai pasakė.

Kartu su jais buvęs vertėjas priėjo ir netaisyklinga, laužyta lietuvių kalba paklausė: „Ko atėjai!?“ - „Pas Stasį atėjau!“ - nepasimetė Gintautas. „Eik namo!“ - griežtai pasakė vertėjas. Išėję į kiemą, vaikai žvalgėsi, tačiau suguldytų žuvusių partizanų kūnų nepastebėjo - šie gulėjo kitapus klėties.

Toks buvo „Audros“ būrio partizano Jono Abukausko-Siaubo kovos draugų jam išpranašautas pirmasis kovos krikštas. Jis iki smulkmenų atmintyje išliko iki šių dienų, net praėjus daugiau nei pusei amžiaus. Visą gyvenimą jis troško sugrįžti į savo jaunystės kraštą, kuriame pergyveno daugybę partizaninio gyvenimo pavojų, įvairiausių sukrėtimų, išgyvenimų, susišaudymų, kautynių, kovos draugų netekčių, jautė tvirtą, vyrišką draugystę, vietinių žmonių pasiaukojimą, paramą ir meilę. Atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, jis apsigyveno Remeikių k. sodyboje, iš kurios kiekvieną dieną mato tą mišką ir tuos laukus, kur vyko jo pirmosios gyvenime kautynės, pirmasis „kovinis krikštas“. Juk nuo čia prasidėjo jo audringa, kupina pavojų partizano ir politinio kalinio gyvenimo istorija.

Pagal Jono Abukausko-Siaubo atsiminimus 2017-09-08.

„Audros“ būryje

Ateidamas į būrį, Jonas Abukauskas - Siaubas atsinešė rusišką naganą su penkiais šoviniais būgnelyje - patikimą, nors ir nepatogų ginklą. Būryje buvo apginkluotas rusišku diskiniu automatu PPŠ-41, kuriam buvo pakeistas vamzdis, o šovinio lizdas nelygiai išgręžtas. Dėl to ginklas „darydavo kliūtis“ - šovinys įstrigdavo, užsikirsdavo, o artimose kautynėse tai yra labai blogai, tiesiog mirtis. Diskas buvo pilnas, jame tilpo 71 šovinys. Šį automatą nešiojosi du mėnesius, iškeisdamas jį vėl į tokį patį, tik patikimesnį. Su ginklais tuo metu buvo didžiulė problema - teko kariauti be jokio tiekimo. Jų paimdavo tik nušovę skrebus, kareivius arba paslėptą ginklą galėjo geranoriškai atiduoti ūkininkas. Vėliau beveik naują parabelį, kuriam teturėjo tik tris šovinius, Siaubas su rokiškėnu Jonu Kublicku-Šturmu išsikeitė į rusišką „dešimtuką“. Tai jau buvo geras ginklas. Šovinius visada reikėdavo taupyti. Dažniausiai jie būdavo gaunami iš gyventojų, laikyti netinkamomis sąlygomis, pažaliavusiom, oksiduotom tūtelėm, todėl, prieš naudojant, tekdavo juos patikrinti - išimti iš gilzės kulką, išpilti paraką. Jei jis būdavo „supuolęs“, nebirus, tekdavo jį pakeisti nauju.

Tuo metu „Audros“ partizanų būryje buvo šie partizanai:

1. Feliksas Stasiškis-Smūgis, būrio vadas (g. 1922 m.)
2. Bronius Stasiškis-Sūkurys, Kng. Margio rinktinės štabo viršininkas (g. 1924 m.)
3. Balys Kazlauskas-Bijūnas (g. 1915 m.)
4. Matas Paškonis-Don Kichotas (g. 1919 m.)
5. Stasė Paškonienė-Klajūnė (g. 1920 m.)
6. Juozas Ramanauskas-Šarūnas (g. 1910 m.)
7. Elena Galvydytė-Ramunė (g. 1915 m.)
8. Juozas Klišys-Šeškas (g. 1920 m.)
9. Pranas Pašilis-Žaibas (g. 1918 m.)
10. Ignas Klibas-Tėvukas (g. 1916 m.)
11. Albinas Merkys-Neptūnas (g. 1926 m.)
12. Bronus Zamauskas-Kietis (g. 1928 m.)
13. Bronius Lukauskas-Kurmis (g. 1928 m.)
14. Jurgis Čyžius-Tigras (g. 1906 m.)
15. J. Abukauskas-Siaubas (g. 1927 m., būrio naujokas).

Dauguma partizanų buvo ginkluoti rusiškais automatais PPŠ, nes jie tiko artimose kautynėse, miške, o „dešimtukai“ naudoti daugiau lygumose, laukuose. PPŠ nebuvo patikimas ginklas, dažnai strigdavo, reikėdavo šaudyti trumpomis serijomis, neperkaitinti vamzdžio. Kartą, žygiuojant naktį per laukus, J. Abukauskui-Siaubui užkliuvo koja ir jis griuvo, paspausdamas automato išardymo mechanizmą. Pasipylė ant žemės PPŠ spyna ir kitos dalys. Reikėjo, pasišviečiant „batareika“, viską susiieškot žolėje. Vyrai juokėsi: „Na ir ginklas, kad jį kur velniai!“ Kitą kartą įvyko didelė nelaimė - partizanas, prieš lipdamas į bunkerį, perdavė savo automatą viduje buvusiam draugui. Šiam ginklas išsprūdo iš rankų, buože atsitrenkė į grindis ir iššovė, pataikydamas jo savininkui tiesiai į galvą.

„Audros“ būrio vadas Feliksas Stasiškis-Smūgis, tvirtas, vidutinio ūgio vyras, buvo ginkluotas vokišku kulkosvaidžiu MG-42. Tai buvo galingas, greitašaudis ginklas, todėl jį vadindavo „bistriuku“. Smūgis jam nešiodavosi keksiuko formos apkabas (magazinus), talpinančias po 50 šovinių, kurių turėjo nemažai.

Dalis partizanų buvo ginkluoti šautuvais - vokiškais karabinais Mauser 98K. Visada reikėdavo taupyti šaudmenis, šaudyti, tik matant taikinį. Ilgų, užsitęsusių kautynių vengta.

Būrio vadas F. Stasiškis-Smūgis, jo brolis Sūkurys ir sesuo Aldona rašė eiles, mašinėle buvo atspausdinę eilėraščių rinkinį, kuris vadinosi „Trys žingsneliai“. Jame buvo ir vienas J. Abukausko-Siaubo eilėraštis. Iš Kng. Margio rinktinės vado J. Kemeklio-Roko, energingo ir gabaus vado, būrys gaudavo visą informaciją: instrukcijas, įsakymus, laikraštėlius. Buvo laikomasi 1949 m. partizanų suvažiavimo metu LLKS priimtų nutarimų ir instrukcijų, visa veikla buvo „įstatyta į organizacinius rėmus“. Gautus atsišaukimus ir patys mašinėle pasidaugindavo.

Partizanų apranga buvo įvairi: kaimiškos kepurės su lietuviškomis kokardomis ar be jų, kariškos kepurės, tuo metu populiarios trumpos, patogios velveto palaidinės (treningai), kariški mundurai, kariškos ar kaimo siuvėjų pasiūtos galife stiliaus kelnės. J. Abukevičius-Siaubas, iš pradžių vilkėjęs tik civilius drabužius ir kaimišką kepurę su kariška kokarda, vėliau iš lietuviškos milinės pasisiuvo kariško kirpimo švarką. Rinktinės vado adjutantas B. Žukauskas-Žaibas buvo labai gabus, turėjo „auksines rankas". Jis Siaubui padovanojo jo paties pagamintą Vyčio ženkliuką. Kai kurie partizanai nešiojo Šaulių sąjungos ženklus.

Partizanai beveik niekada nevaikščiodavo visu būriu, o tik grupėmis. Taip būdavo ir daug saugiau, lengviau pavykdavo išvengti pavojų, o susidūrus su rusais ar skrebais – patirdavo ir mažesnius nuostolius. Visas būrys susirinkdavo tik pasitarimams ar bendrai, stambiai operacijai.

Vasarą maistu aprūpindavo gyventojai. Vakarais susėsdavo draugiškai už stalo, ant jo gaspadorius (šeimininkas) dažnai pastatydavo ir buteliuką „šventų lašų". Vieni negerdavo išvis, kiti - tik keletą „čerkučių" (stikliukų), treti - tik dėl linksmumo. Pasigerti nebūdavo „mados", atsiradęs būryje „pijokas" būtų buvusi tikra prapultis, nelaimė.

Gyventojams už maistą išduodavo mašinėle atspausdintus kvitus, pažymėdami, iš ko, kiek ir kas paimta, ar tai labdara, aukojimas ar rekvizicija. Žiemai maistu apsirūpindavo iš kolūkių - susitardavo su pirmininku ar sąskaitininku, atvažiavę nusišaudavo ir išsiveždavo kelias kiaules. Kartais kolūkiui uždėdavo prievolę grūdais ar pinigais, išduodami „pakvitavimą".

Sunkiausias laikotarpis būdavo žiemą. Visi partizanai išsiskirstydavo mažomis grupelėmis po 2-3 žmones, apsigyvendavo dažniausiai ūkininkų sodybose iškastuose bunkeriuose. Bet koks judėjimas, veikla žiemos metu būdavo labai apriboti, pavojingi. Visi ilgėdamiesi, su viltimi, laukdavo pavasario, kada sulapos medžiai ir bus galima persikelti gyventi į miško stovyklas.

Būrio veikimo teritorijoje partizanai privalėjo palaikyti tvarką - jie buvo pogrindžio valdžia. Bausdavo plėšikus, vagis (fizinėm bausmėm, dažnai su turto konfiskacija), plėšikaujančius partizanų vardu KLT sprendimu dažniausiai sušaudydavo. Mirties bausme buvo nuteistas buvęs partizanas Leonas Vaikutis-Pantera. Jis atsiskyrė nuo būrio, tapo nevaldomas, nieko neklausydavo, pradėjo plėšikauti. Partizanai išaiškindavo ir nubausdavo aktyviai veikusius šnipus, agentus. Dažniausiai perspėdavo, imdavosi fizinių bausmių, o kartais ir sušaudydavo ištikimiausius, uoliausius okupacinės valdžios talkininkus, dirbusius „ranka rankon" su MGB/KGB. Jau vien partizanų buvimas kėlė baimę ir mažino okupacinės valdžios režimo talkininkų drąsą, uolumą ir savivalę.

Pagal J. Abukausko-Siaubo prisiminimus 2017-09-08.

Užpaliai. 27-oji serijos „Lietuvos valsčiai" monografija, I dalis. Vyr. redaktorius sudarytojas Stanislovas Balčiūnas. Vilnius: Versmės leidykla, 2013, p. 555-568.

Rusų kolonistai: operacija Galinių kaime

1949 m. Užpalių vls. ūkininkai jau buvo suvaryti į kolūkius - tapo „sovietiniais baudžiauninkais“ be jokios privatinės nuosavybės, o žemės ūkio produkcijos lygio kritimas buvo toks tragiškas, kad kaimuose žmonės visai nuskurdo, nebeturėjo iš ko net duonos išsikept. Buvo didžiulis žmonių priešiškumas, nepasitenkinimas tarybų valdžia (t.y., „liaudies valdžia“), kuriai būtinai reikėjo „pastiprinimo“. Išeitis buvo rasta labai paprastai - vietoj ištremtų, Sibiro lageriuose įkalintų lietuvių, iš Rusijos plūstelėjo kolonistai. Vien per 1946-50 metų „penkmetį“ į Lietuvą iš Sovietų Sąjungos atvyko net 247 406 „tikri sovietiniai žmonės“.[1]

Užpalių vls. Galinių kaime, iš Amerikos grįžusio stambaus ūkininko Žvirono, su šeima ištremto į Sibirą, vienkiemyje - dideliame name skardiniu stogu - įsitaisė iš „plačiosios tėvynės“ suvažiavę rusų kolonistai. Dauguma jų buvo jauni žmonės, tik pirmininkas, ginkluotas karišku šautuvu, buvo vyresnio amžiaus. Jų privažiavo tiek daug, kad kai kuriems jau tekdavo miegoti ant grindų. Nors su vietiniais lietuviais išoriškai jie stengėsi elgtis draugiškai, tačiau buvo skundikai ir pagrindinė, ištikimiausia okupacinės valdžios atrama kaime. Jiems buvo duotas raštiškas perspėjimas - „Audros“ būrio vadas F. Stasiškis-Smūgis rusų kolonistams įsakė iki nurodytos dienos išsikraustyt. Tie nekreipė dėmesio.

1949m. rudenį į Galinių kaimą atėjo penki „Audros“ būrio partizanai. Kaimo jaunimas juos atvedė ir parodė Žvirono namo sienoje vietą, už kurios stovėjo pirmininko lova. Smūgis iš vokiško kulkosvaidžio MG-42 „dėjo“ per ją kelias serijas, prakirsdamas rastuose skyles. Visi rusai išsigandę, pusnuogiai iššokinėjo pro langus ir pabėgo į Užpalius. Galinių kaime jie jau niekada nebepasirodė. J. Abukauskas-Siaubas pasisiūlė įeiti į vidų pažiūrėti. Pravėrė duris, dešinėje rankoje laikydamas parabelį, o kairiąja pasišviesdamas „batareika“ (prožektoriumi). Pirmininkas nušautas gulėjo lovoje, šalia jo, ant sienos, kabojo rusiškas Mosino karabinas. Bedarant duris į kitą kambarį, tamsoje trenkė šūvis. Šalia jo krito nukautas partizanas Juozas Klišys-Šeškas, o kulka, perėjusi jam per krūtinę, rikošetu atšoko nuo koklinės krosnies ir sunkiai sužeidė Siaubui kairę ranką, įstrigdama žasto raumenyse. Apieškoję kambarius, nieko nerado. Net ir dabar, jau praėjus daugybei metų, taip ir liko neaišku, nei kas, nei iš kur paleido tą nelemtą šūvį.

Pagal J. Abukausko-Siaubo atsiminimus 2017-09-09.

[1] Grunskis, Eugenijus. Sovietinio teroro ir trėmimų reikšmė. Prieiga internete: http://www.šaltiniai.info/files/ istorija/n00/E._Grunskis._Sovietinio_teroro_ir_tr%C4%97mim%C5%B3_reik%C5%A1m%C4%97. II1501B.pdf. 2018-05-05.

Pranašystės iš delno

Po operacijos Galinių kaime partizanai grįžo į savo bunkeriuką. Tamsoje užsidegė žibalinę lempą, kas susėdo, kas atsigulė ant gultų. Visi gailėjo žuvusio draugo J. Klišio-Šeško, svarstė, spėliojo, iš kur trenkė tas nelemtas šūvis. Subjurusią nuotaiką dar labiau gadino ir Jono Abukausko-Siaubo sužeidimas. Vyrai prie lempos apžiūrėjo jo žaizdą, iš naujo aptvarstė ranką. Ji baisiai ištino, skaudėjo, nebegalėjo jos net pajudinti. Rokiškėnas Jonas Kublickas-Šturmas iš Kng. Margio rinktinės štabo, norėdamas visiems pakelti nuotaiką, pasiūlė Siaubui paburti iš delno, mat buvo studijavęs chiromantijos meną. Kadangi kair. rankos Jonas ištiesti negalėjo, būrė iš dešinės. Prie lempos šviesos apžiūrėjęs delną, jis išpranašavo Jonui tris dalykus: kad jo laukia ilgas gyvenimas, ateityje nusimato vestuvės, o pirmagimis bus mergaitė. Visiems kitiems vyrams Šturmas išbūrė trumpą gyvenimą, tačiau tie nepatikėjo - juokėsi, manė, kad tai tik šposai, siekiant pakelti Siaubui nuotaiką. Tačiau kaip jis sakė, taip viskas ir įvyko.

Pagal J.Abukausko-Siaubo atsiminimus 2017-09-09.

F.Stasiškio-Smūgio ir jo bendražygių žūtis

1949 m. gruodžio 4 d. Antadavainės kaime, per susišaudymą su rusų kareiviais, žuvo būrio vadas F.Stasiškis-Smūgis, jo brolis B. Stasiškis-Sūkurys, J.Čyžius-Tigras ir I.Klibas-Tėvukas. Laimingai pasitraukė tik sužeistas į šlaunį M. Paškonis-Don Kichotas ir J. Ramanauskas-Šarūnas. Tuo metu J. Abukauskas-Siaubas gydėsi bunkeryje sužeistą ranką - jei ne tas sužeidimas, jis irgi būtų papuolęs į tas kautynes, nes visada kartu su jais vaikščiodavo.

Gulėdamas bunkeryje, jis draugų atminimui parašė 14 posmų eilėraštį, kurio šiandien atsimena tik pradžią.

Smūgiui ir Sūkuriui atminti

Ten, kur per laukus Šventoji upė teka
Ir jos mėlynos bangos lietuviškai šneka,
Žaibiškių kaime, netoli kranto, sodyba stovi niūri.
Rodos, ją dengia paslaptis nežinoma, žiauri.

Toje sodyboje anksčiau gyveno
Tauri lietuviška šeima,
Augino tėvas du sūnus ir dvi dukras,
Skambėjo džiaugsmas ir daina.

Bet neilgai jiems teko džiaugtis
Tikrais lietuviškais džiaugsmais,
Vos pražydus jų jaunystei
Teko broliams skirtis su namais.

Paliko jie tėvus ir seseris - visus,
Išėjo gint Tėvynės,
Kurią užpuolė
Slibinas baisus.

Ilgai jie kovojo,
Nebodami nei vargo, nei kančių,
Daugel pavojų jie sutiko,
Daugel pažino ir kliūčių...

Pagal J. Abukausko-Siaubo atsiminimus 2017-09-20.

„Audros“ būrio vado pareigose

1949m., per Kalėdas, J. Abukauską-Siaubą, besigydantį bunkeryje, susirado Kng. Margio rinktinės vadas J. Kemeklis-Rokas, atvykęs kartu su savo adjutantu B. Žukausku-Žaibu (vadintu Žaibeliu) ir dviem juos lydinčiais partizanais. Rinktinės štabas

turėjo didelių nuostolių – dėl išdavystės rusams Drobčiūnų miške atradus štabo bunkerį, žuvo net septyni jo pareigūnai, buvo prarastos visos spausdinimo priemonės. Rinktinės vadas, senas Jono pažįstamas dar iš ryšininkavimo laikų, paprašė jo štabui atiduoti būrio spausdinimo mašinėlę. Siaubas su mielu noru tai ir padarė. Tačiau vadas apsilankė ir dėl kitų priežasčių - buvo numatęs paskirti jį naujuoju „Audros“ būrio vadu. Siaubas atsakė, kad yra dar jaunas, neturintis patyrimo ir pasiūlė kandidatais du senus jų būrio partizanus - B. Kazlauską-Bijūną ir M. Paškonį-Don Kichotą. Vadas atsakė, kad Bijūnas jau vadovavo „Kalnų“ būriui ir pats atsisakė vado pareigų, o Don Kichotas turi kai kurių asmeninių prasižengimų.

1950m.sausio mėn. jis gavo Kng. Margio rinktinės vado J. Kemeklio-Roko raštišką įsakymą, kad skiriamas „Audros“ būrio vadu ir įpareigojamas supažindinti su šiuo raštu likusius būrio kovotojus.

1949-50 m. žiemą žuvo dar du partizanai - B. Zamauskas-Kietis ir B. Lukauskas-Kurmis. Tuo pat metu į būrį įstojo B. Indrašius-Rimgaudas.

1950m., ankstų pavasarį, Likunčių kaime susirinko visi po žiemojimo likę gyvi partizanai, o jų buvo nedaug:

1. J. Abukauskas-Siaubas, būrio vadas
2. Balys Kazlauskas-Bijūnas
3. Bronius Indrašius-Rimgaudas
4. Matas Paškonis-Don Kichotas
5. Juozas Ramanauskas-Šarūnas

Neatėjo S.Paškonienė-Klajūnė ir E.Galvydytė-Ramunė - jos slapstėsi atskirai, tačiau kartais prisijungdavo prie būrio.

Tuo metu tarptautinė padėtis buvo įtempta, atrodė, brendo neišvengiamas konfliktas. 1949 m. sovietai įžūliai pradėjo Vakarų Berlyno blokadą, kaip atsvara sovietų ekspansinei imperialistinei politikai buvo sukurta Vakarų valstybių NATO kolektyvinės gynybos organizacija, o 1950m. prasidėjęs Korėjos karas atnešė dar daugiau vilčių - atrodė, tuoj tuoj prasidės Vakarų valstybių karas prieš Sovietų Sąjungą. Partizanų gretose buvo pagyvėjimas, sužibo viltis, tačiau taktika išliko ta pati - laukimo ir jėgų išsaugojimo. Buvo stengiamasi tik pristabdyti okupacinio režimo įsigalėjimą, nubausti lietuvių tautai labiausiai nusikaltusius kolaborantus. Pavasarį partizanų gretas jau papildė nauji partizanai:

1. Juozas Zavadskas-Paukštis (jis tapo būrio vado pavaduotoju)
2. A. Kazakevičius-Narsutis (anksčiau legalizavęsis partizanas, į būrį įstojo antrąkart)
3. Bronius Svilas-Aidas
4. Alfonsas Svilas-Streikus (abu broliai)
5. Stasys Kanapeckas-Erškėtis

1950 m. gruodžio mėn. tragiškai žuvo geriausias Siaubo draugas B. Indrašius-Rimgaudas - netyčia sprogus granatai, jis buvo mirtinai sužeistas.

1951m. pavasarį būryje partizanų dar padaugėjo. Į jį įstojo:

1. Julius Sirutis-Eimutis
2. Balys Sirutis-Granitas (abu broliai. Balys buvo grįžęs iš kariuomenės atostogų ir išėjo pas partizanus)
3. Juozas Pernavas-Žvalgas
4. Povilas Stukas-Tėvas
5. Ona Stukienė-Motina
6. Vytautas Abukauskas-Laisvutis (Jono brolis, ryšininkas, pabėgęs nuo arešto. Tuo metu buvo suimtas jo brolis dvynys, irgi ryšininkas, Pranas Abukauskas ir nuteistas 25 m. kalėti lageryje)
7. Vytautas Abukauskas-Žiedas (Jono pusbrolis)

1951m. įvyko daug netekčių. Pavasarį, gegužės 13 d., išduoti Vaiskūnų kaime buvusiame bunkeryje, nusišovė B. Kazlauskas-Bijūnas ir E. Galvydytė-Ramunė. Partizanai išaiškino išdaviką ir PKLT (partizanų karo lauko teismo) sprendimu nubaudė jį mirties bausme - sušaudė.

1951m. rugsėjo 28 d. Paindrės kaime, rusų kareivių apsupti, degančiame klojime žuvo:

1. B. Svilas-Aidas
2. J. Ramanauskas-Šarūnas
3. P. Stukas-Tėvas
4. O. Stukienė-Motina

1951 m. rugsėjo mėn. pas juos į būrį atvyko Kng. Margio rinktinės vadas J. Kemeklis-Rokas su adjutantu B. Žukausku-Žaibu ir lydinčiais partizanais. Jis paklausinėjo, kaip būrys laikosi, davė nurodymus ir pasakė, kad su jais norėtų susitikti Vytauto apygardos vadas B. Kalytis-Siaubas. Mat jų būrys, nepaisant netekčių, buvo augantis, žuvusius pakeisdavo naujai įstoję partizanai. B. Kalytį-Siaubą, kuris norėjo susitikti su „Audros“ būrio vadu, atlydėjo partizanas Jaunutis. Įvyko pasitarimas, po kurio būrio kovotojai su apygardos vadu įsiamžino nuotraukoje.

Pagal J. Abukausko-Siaubo prisiminimus 2017-09-22.

Užpaliai. 27-oji serijos „Lietuvos valsčiai“ monografija, I dalis. Vyr. redaktorius sudarytojas Stanislovas Balčiūnas. Vilnius: Versmės leidykla, 2013, p. 555-568.

Susidūrimas su Užpalių „aktyvu“

1950m. birželio 24 d. J.Abukauskas-Siaubas, kartu su trimis draugais, nuėjo į Galinių kaimą švęsti Joninių. Pasisvečiavę, nutarė grįžti atgal į stovyklą. Joninės pasitaikė labai lietingos, atrodė, kad dangus „prakiuro“ - pylė kaip iš kibiro. Visų rūbai iškart peršlapo, o brendant per apsemtas pievas, permirko ir batai. Nebeliko kitos išeities, kaip apsistoti netoliese esančiame klojime. Pasidžiovę batus ir autkojus, sugulė pailsėt. Ryte, laukdami, kol pradžius avalynė, vyrai nutarė sulošt preferansą. J.Abukauskas-Siaubas patiesė trikampę, kamufliažinę vokišką palapinę, pasidėjo planšetę su dokumentais, išsitraukė popieriaus lapą. Rateliu susėdo draugai: Bronius Indrašius-Rimgaudas, Bronius Zavadskas-Paukštis ir Stasys Kanapeckas-Erškėtis. Siaubas, prieš sėsdamas lošti, dar nutarė pasižvalgyti. Koks buvo netikėtumas, kai pro lentų plyšį, visai šalia, pamatė sulyta palapinsiauste, su atkištu šautuvu rusą, o kitą - bėgantį už klojimo kampo. Nuo miško pusės kelias jau buvo atkirstas - krūmuose irgi matėsi palapinsiaustės - sugulę garnizono kareiviai. „Ruskiai!“ - pranešė nemalonią žinią. Dabar buvo brangi kiekviena akimirka, reikėjo veikti nedelsiant. Prisitaikęs iš automato, Siaubas, nieko nelaukdamas, „kirto“ trumpą seriją į arčiausiai stovėjusį kareivį. Pirmas iš daržinės iššoko S. Kanapeckas - Erškėtis, iš paskos - B. Indrašius - Rimgaudas. Jie, šaudydami iš automatų, puolė tiesiai į tuos pačius krūmus, kur ir buvo išsidėsčiusi pasala. Nelemtai pasipainiojęs jiems kelyje, nespėjęs net iššauti, nuo jų ginklų ugnies parkrito nukautas milicininkas. Siaubas traukėsi paskutinis. Atkišęs „užvestą“ automatą, jis prabėgo pro nušautąjį, o krūmuose su rusiškomis palapinsiaustėmis sugulę net nepakėlė galvų, nepaleido nė vieno šūvio. Tai buvo labai keista, neįprasta, sukirbėjo mintis: „Kažkas čia ne taip!“

Vėliau paaiškėjo visos šio įvykio aplinkybės. Pasirodo, naktį valsčiuje iš agento (kaimo moters) buvo gautas pranešimas, kad į klojimą Galinių k. nuėjo partizanai. Tuo metu Užpalių miestelyje nebuvo nei skrebų, nei rusų kareivių - visi buvo išvykę su užduotimi į kitą valsčiaus pusę. Partizanus „sudorot“ nusprendė vietiniai „pridurkai“ - partiniai ir tarybų valdžios aktyvistai, uoliausi okupantų talkininkai, nusprendę „pasižymėt“ prieš savo šeimininkus. Visi jie buvo ginkluoti, dauguma apsirengę „pusiau kariškai“. Susirinko jų apie 9-10 žmonių ir išėjo „į žygį“. Susidūrę akis į akį su partizanais, iškart „pridėjo į kelnes“. Vėliau Užpalių Vykdomojo komiteto pirmininkas teisinosi, kad „aktyvistus“ labai išgąsdino pirmas iš klojimo iššokęs, „policijos vachmistro uniforma“ apsirengęs partizanas, į juos paleidęs automato ugnį.

Iš tikrųjų S.Kanapeckas-Erškėtis tevilkėjo uniforminį geležinkeliečio švarką, tačiau, pasirodo, okupantų talkininkų baimės akys buvo labai didelės.

Pagal J. Abukausko-Siaubo atsiminimus 2017-09-22.

Netikėtas radinys

1951 m., vieną birželio naktį, „Audros“ būrio vadas J. Abukauskas-Siaubas su penkiais vyrais ėjo išdžiūvusio upelio vaga nuo Vyžuonų pusės. Vidurnaktį jie priėjo ant kranto stovintį namuką - jame ūkininkas laikydavo avis. Nutarė jame apsistoti - pasišvietę „batareika,“ susirado šiaudų, pasidarė guolius ir sumigo. Rytais, dar gulėdami, visada imdavo tyrinėti šiaudinį stogą - ar neprasiskleidę šiaudai, ar nėra kokių nors iškilimų. Taip visada darydavo ištremtų, negyvenamų sodybų klojimuose ar ant tvartų lubų - įtartinas vietas badydami durklu ar šompolu, kartais surasdavo paslėptų ginklų, granatų.

Siaubas, bežiūrėdamas, pamatė nežymiai prasiskleidusius stogo šiaudus ir juokaudamas tarė: „Vyrai, ten yra paslėptas automatas!“ Antanas Kazakevičius-Narsutis šypsodamasis atsikėlė, pasilypėjo ir pabadė tą vietą šompolu - šis atsirėmė į kažką kietą. Praskleidęs šiaudus, jis ištraukė į skudurą suvyniotą pailgą daiktą. Išvynioję, visų nuostabai, atrado gerai suteptą, beveik naują suomišką automatą - tetrūko tik šovinių disko. Šią problemą greitai išsprendė, pritaikydami rusiško automato PPŠ ragelį - tereikėjo tik dilde nugaląst kraštus. Tai buvo labai geras, patikimas ir retas ginklas, galima sakyt, „partizano svajonė“, nes mūšyje niekada „kliūčių nedarydavo“. Toliau bebadydami stogą, surado dar ir prancūzišką šautuvą - Vietinės rinktinės „plechavičiukų“ ginklą su keliais šoviniais. Tuo metu tai jau buvo bevertis radinys, galima sakyt, metalo gabalas - jiems jau seniai nebeturėta šovinių.

Savo pusautomatinį šautuvą „dešimtuką“ Siaubas atidavė Narsučiui. Vėliau suomišką automatą jis patobulino - nupjovė medinę buožę ir vietoj jos pritaisė vokiško automato MP-40 („mašinkės”), kuriam jau nebeturėjo šovinių, atlenkiamą metalinį „petelį“ ir rankeną. Eidamas pas gyventojus „rinkti žinių“, jį pasikabindavo po švarku ant peties, o jo vamzdį įsikišdavo į kišenę - iš toliau niekam nekildavo jokio įtarimo, kad jis ginkluotas. Registruodamasis, suomišką automatą jis paliko A. Kazakevičiui-Narsučiui, o šį 1953 m. žiemą suėmus KGB agentams-smogikams, ginklas pateko į priešo rankas.

Pagal J. Abukausko-Siaubo atsiminimus.

Registracija

Rusų saugumas ir skrebai labai terorizavo J. Abukausko-Siaubo šeimą, gimines - juos suimdavo, tardydavo, laikydavo tardymo rūsiuose, nors po kelių dienų paleisdavo. Buvo suimta, kartu su motina, ir jo sužadėtinė Bronislava Indrašytė iš Remeikių k. KGB per gimines pradėjo „spaust" ir geruoju, ir bloguoju, negailėdami gražių pažadų - vis liepdavo perduoti jiems laiškus, kuriuose po registracijos garantavo „visišką nuodėmių atleidimą". Tuo metu jau geso laimėjimo viltis, vieni ėmė ieškoti „išeičių", kiti liko kovoti iki mirties. Dėl šaudmenų trūkumo partizanai jau nebegalėjo rengti pasalų, išpuolių - kiekvieno susirėmimo metu reikėdavo skaičiuoti šovinius.Net ir tada, jeigu ir būdavo galimybė sutriuškinti priešą, tekdavo atsitraukti, nes kiekviena paleista šovinių serija buvo labai brangi.

1952 m. vasario 7 d. J. Abukauskas-Siaubas legalizavosi, perdavęs būrio vado pareigas ir savo ginklą A. Kazakevičiui-Narsučiui. Kartu su juo registravosi ir jo pusbrolis Vytautas Abukauskas-Žiedas, šiek tiek vėliau jo pavaduotojas J. Zavadskas-Paukštis, J. Pernavas-Žvalgas ir du besislapstantys ryšininkai: Albinas Rožė ir Veronika Pernavaitė. Visi registrantai gavo laikinus pažymėjimus, tačiau KGB agentų buvo akylai sekami.

Jaunesnysis brolis Vytautas Abukauskas - Laisvutis net ir nemanė pasiduoti rusams. Jis sakė: „Geriau jau tegul mane pakiša kur nors po kelmu, tačiau aš niekada nesiregistruosiu!" Po jo žūties į KGB rankas patekusiame, neišsiųstame į Sibirą ištremtam draugui laiške jis rašė: „Iš jūsų pažįstamų sveiki ir gyvi tebekovojame dėl Tėvynės laisvės tik trys - Narsutis, Streikus ir aš. Nors mums šiemet daug sunkiau gyventi, „draugai" neduoda ramybės, bet neliūdim, sakom: be parako vis tiek mūsų nepaims. <...> Dienom ir naktim mus sekioja, norėdami paskutinį kailį nulupti... Gal jiems tai ir pavyks, gal ir greitai. Reiks mums atsisveikinti, užmigti amžinuoju miegu. Jie tai gali padaryti, bet Tėvynės meilės iš mūsų širdžių, kol jos plaka, neišraus..."

Praėjus mėnesiui, Jonas Abukauskas susituokė su Brone Indrašiūte. Buvo įdarbintas Degėsių valcų malūne sargu, o apgyvendintas prieš jį esančiame dviaukščiame name. Ten buvo ir klubas-skaitykla, kurio vedėjas (atrodo, komjaunuolis) dirbo ir KGB agentu. Šie klubai buvo komunistinės agitacijos-propagandos„lizdai", juose darbuodavosi tik ištikimiausi sovietiniam režimui žmonės, o jų darbas būdavo gerai apmokamas. Name buvo ir telefonas - tuo metu labai retas dalykas, todėl, apsilankius pas Joną partizanams, agentas bet kada galėjo pranešti Užpalių saugumui. Po registracijos Jonas tris kartus slapta susitiko su partizanais, atidavė jiems ir B. Žukausko-Žaibo padarytą bei jam dovanotą ženkliuką - „Vytį".

1952 m. spalio 16 d. žuvus broliui Vytautui Abukauskui-Laisvučiui ir J. Siručiui-Eimučiui, visi registrantai vienu metu buvo suimti ir atsidūrė Vilniaus KGB kalėjime. Tuo metu Jono žmona buvo jau penktą mėnesį nėščia.

Pagal J. Abukausko-Siaubo prisiminimus 2017-09-09.

Užpaliai. 27-oji serijos „Lietuvos valsčiai" monografija, I dalis. Vyr. redaktorius sudarytojas Stanislovas Balčiūnas. Vilnius: Versmės leidykla, 2013, p. 555-568.

Brangi šovinių kaina

Jei 1944-45 m. partizanai šovinių stygiaus nejautė, tai vėliau tai tapo vis didėjančia ir sunkiai sprendžiama problema. Daug ginklų teko atsisakyti vien dėl to, kad buvo negrįžtamai išeikvotos jų šaudmenų atsargos, o jokio tiekimo nebuvo. Kadangi seni šoviniai būdavo nepatikimi, partizanams tekdavo juos patikrinti - išardyti, pakeisti paraką, kapsulę. Surūdijusios, oksiduotu paviršiumi šovinių gilzės prisvildavo šovinio lizde, po šūvio automatiškai nebūdavo išmetamos, ginklas užstrigdavo. Partizanai visokiais būdais bandydavo „susikombinuoti" naujų šovinių, tačiau šitą jų problemą gerai žinojo ir priešas, todėl kartais pakliūdavo į paspęstus spąstus, sumokėdami už tai kartais labai brangiai - savo gyvybėmis.

Martinčiūnų kaime gyveno Aldona Rudokaitė - jauna, graži, draugiška mergina, gera siuvėja. Ji nebuvo ryšininkė, tik rėmėja - partizanams pataisydavo ir išplaudavo rūbus, duodavo pavalgyt. Jauni vyrai ją švelniai vadindavo Alduku, nes ji buvo ir Vytauto Abukausko-Laisvučio „simpatija". Tai sužinojusi, MGB ją slaptai suėmė, prigąsdino ir užverbavo, suteikdama agentės Rūtos slapyvardį. Ji pradėjo rusų saugumui pranešinėt, kur apsistoję partizanai, dėl jos išdavysčių vos nežuvo keli būrio vyrai, ją pradėta rimtai įtarinėt. Per registrantą Vytautą Abukauską-Žiedą (Laisvučio pusbrolį) ji su savo drauge Birute Sirvydyte parašė laišką, kviesdama užeiti ir pažadėjo jaunesniajam Siaubo broliui Vytautui Abukauskui-Laisvučiui gauti šovinių. Būrio vadas A. Kazakevičius-Narsutis jį perspėjo, kad tai spąstai, liepė neiti, bet tas vis tiek surizikavo. Matyt, buvo per daug didelė pagunda gauti naujų, „garantuotų" šovinių.

1952m. rugsėjo 21 d. V. Abukauskas-Laisvutis ir Julius Sirutis-Eimutis naktį užėjo pas ją į namus Martinčiūnų kaime. Ši atsakė, kad šovinių dar negavo, bet ryte sės ant dviračio, nuvažiuos į Užpalius ir parveš. Partizanai laikinai apsistojo į Sibirą

ištremtų ūkininkų Masiulių sodyboje, esančioje netoli miško. Užpaliuose rusų saugumas (MGB) jai davė du butelius degtinės su migdomaisiais (specialiu preparatu „Neptun“), kad partizanus pavaišintų, o šiems užmigus, galėtų paimti juos gyvus.

Apie pietus ji parvažiavo namo ir, kartu su savo drauge B. Sirvydyte bei paaugliu broliu Antanu, atėjo pas partizanus į apleistą sodybą, atsinešdama ir degtinės. Šovinių sakė dar negavusi, nes jos pažįstamas, pasirodo, buvo visiškai girtas, tačiau prižadėjo, kad „rytoj tai tikrai gaus“. Partizanai nutarė palaukti iki rytdienos, tačiau atneštos degtinės negėrė.

Tuo metu rusų kareiviai su skrebais, vadovaujami dviejų MGB karininkų, atvažiavo užsimaskavę šieno vežimuose. Sutartoje vietoje agentė Rūta jiems buvo palikusi raštelį, o jame nurodžiusi, kur apsistoję partizanai. Laisvučiui ir Eimučiui su merginomis linksmai besišnekučiuojant, netikėtai juos ėmė supti skrebai ir rusų kareiviai. Partizanai liepė merginoms bėgti, o patys griebėsi už ginklų. Prasidėjus susišaudymui, merginos pasileido per laukus namų link, o bebėgantį A.Rudokaitės brolį mirtinai „nukirto“ skrebų kulkosvaidžio serija. Abu partizanai per pievą, apšaudomi, bandė trauktis į mišką. Sugulę patogioje lomelėje, tarp viksvų, jie „trenkė“ atgal. V. Abukauskas-Laisvutis iš „dešimtuko“ pataikė į galvą ir sunkiai sužeidė skrebą, šaudžiusį iš kulkosvaidžio. Šiam nutilus, jie greitai metėsi miško link ir, turbūt, būtų laimingai išbėgę, jei ne MGB kpt. Kulikov. Jis paėmė sužeisto skrebo Degtiariovo kulkosvaidį ir, atsiguląs už akmenų krūvos, tol leido seriją po serijos, kol abu besitraukiančius partizanus nukovė.

Žuvusių partizanų kūnai buvo nuvežti į Dusetas ir užkasti nežinomoje vietoje. Atkūrus Lietuvos Nepriklausomybę, Jonas Abukauskas nuvažiavo į Ukmergę, kur milicijoje tardytoju dirbo senas čekistas Kulikov, prašydamas tik vieno - parodyti brolio ir jo draugo užkasimo vietą, tačiau tas buvo nenuoširdus, savo kaltės išpirkti nepanoro, nieko nepasakė.

Pagal J. Abukausko-Siaubo prisiminimus 2017-09-09.

Užpaliai. 27-oji serijos „Lietuvos valsčiai“ monografija, I dalis. Vyr. redaktorius sudarytojas Stanislovas Balčiūnas. Vilnius: Versmės leidykla, 2013, p. 555-568.

Mirtininkų kameroje

Vilniaus KGB kalėjime J. Abukauską-Siaubą tardė tris mėnesius ir nuteisė aukščiausia bausme - sušaudyti. Po nuosprendžio paskelbimo patys teisėjai parašė malonės prašymą - beliko tik jį pasirašyti.

Iškart pateko į mirtininkų kameras, kurios buvo pagrindiniame korpuse, pusrūsyje, prie įėjimo. Jose būdavo ne mažiau dviejų ir ne daugiau trijų kalinių - po vieną niekada nelaikydavo. Jonas visada tikėjo, niekada neprarado vilties, kad mirties bausmę pakeis. Kartą, sėdint vienoje kameroje su jūžintiškiu partizanu Viliumi Nemeikšiu-Šeškumi, įvedė trečią mirtininką - suvalkietį. Tas, pabuvęs kelias dienas, sako: „Jūs turbūt ne mirties bausme nuteisti - vis „pašposijat", pajuokaujat!" - „O ką, negi bus geriau, jei visą laiką sėdėsim ir tylėsim!" - atsakė Jonas.

Mirties nuosprendžio patvirtinimas ateidavo per du mėnesius. Po to jau per pirmąsias dešimt dienų galėdavo bet kada iššaukt ir įvykdyt mirties nuosprendį.

Po Stalino mirties kamerose jau visą dieną leisdavo žaisti šachmatais. Tarpusavyje susižinodavo naujienas, pasipasakodavo savąsias „kaldami Morzę" į šildymo vamzdį, kuris ėjo per visas kameras. Už tai Jonas buvo net nubaustas - gavo 6 paras karcerio.

Kartą jį įvedė į kamerą, kurioje rado sėdintį Mykolą Urboną-Liepą - tuo metu jis buvo vienas. Liepa buvo aukštas, šviesiaplaukis, nuoširdus vaikinas, suimtas KGB agentų-smogikų kartu su B. Kalyčiu-Siaubu. Nors ir laukė mirties nuosprendžio, bet buvo dvasiškai nepalūžęs, tvirtas. Jis papasakojo, kad juos suimant, B. Kalytis-Siaubas turėjo galimybę pabėgt, tačiau ja nepasinaudojo, pasidavė, nesusisprogdino ant nugaros, po drabužiais, pakabinta „šompoline" granata. Liepa pasižadėjo, kad, kai jį koridoriumi ves sušaudyt, garsiai sušuks paskutinius atsisveikinimo žodžius.

Kelias dienas J. Abukauskui-Siaubui teko sėdėti vienoje kameroje ir su V. Sabaliausku-Kirviu, irgi nuteistu mirties bausme. Jį B. Kalytis-Siaubas išsiviliojo į savo „štabą" ir, kartu su kitais agentais-smogikais, pakelyje suėmė.

Mirtininkų kamerose J. Abukauskas išsėdėjo penkis mėnesius. Mirus Stalinui, režimas pamažu pradėjo keistis į lengvesnę pusę. J. Abukauskui mirties bausmė buvo pakeista į 25 m. lagerio ir 5 metus be teisių. Tuo metu jis jau sėdėjo „dvidešimtpenkinių" kameroje. Vieną naktį jis išgirdo koridoriuje žingsnius ir M.Urbono-Liepos atsisveikinimo šūksnį: „Sudiev, vyrai!" Paskutinio žodžio galas buvo ištartas neaiškiai, nutrauktas - matyt, gavo stiprų smūgį arba kažkas bandė užčiaupti burną.

Pagal J. Abukausko-Siaubo prisiminimus 2017-09-09.

P.S. 1951m. KGB agentų-smogikų suimtas M.Urbonas-Liepa tardomas išdavė J.Tumo-Vaižganto rinktinės štabą - žuvo šeši partizanai, tarp jų ir J.Kemeklis-Rokas, tuo metu ėjęs rinktinės vado ir Vytauto apygardos štabo viršininko pareigas.

Nepavykęs „pasikasimas“

1957-58m. žiemą Irkutsko srities Taišeto 14-ajame režiminiame lageryje buvo ruošiamas pabėgimas. Visada, „kaip taisyklė“, pabėgimai, „pasikasimai“ vykdavo vasarą, o jai praėjus lagerio administracija „atsipūsdavo“, galėdavo būti rami - atrodė, kas išdrįs bėgti žiemos metu?

Priešingai tokiai nusistovėjusiai logikai, „pasikasimas“ - tunelis pabėgimui - buvo kasamas žiemą ir net 2 m gylyje. Pirmieji iš barako prausyklos jį pradėjo kasti Vytautas Bastys ir Jonas Abukauskas - jie padarė pradžią ir viskam vadovavo. Netrukus prie jų prisidėjo dar du - Edvardas Šmitas ir latvis Stanislav Jaunušuns. Jie keturi ir buvo pagrindiniai pabėgimo organizatoriai. Vėliau prisijungė Zigmas Laugalaitis ir dar daug kitų lietuvių.

Tunelį keisdamiesi kasė šeši žmonės, o kiti dirbo viršuje. Iš tunelio sunešta žemė buvo slapta išpilama ant barako lubų. Apie vykdomą „pasikasimą“ žinojo „pusė lagerio“, tačiau niekas neišdavė. Bėgti turėjo apie 20 žmonių, pabėgimo dieną pasiruošę, su kuprinėmis, į jų sekciją atėjo dar ir penki ukrainiečiai. Apie kasamą tunelį žinojo ir kartu kalėjęs, buvęs KGB agentas-smogikas A. Radzevičius-Alfa, tačiau nieko neišdavė.

Nuo kasamo tunelio pradžios iki lagerio tvoros buvo 25 metrai. Už jos prasidėjo lagerio prižiūrėtojų daržai, aptverti tvoromis, kur ir turėjo būti padaryta tunelio išėjimo anga. Tačiau, pasirodo, buvo suklysta. Nors jau buvo iškastas 40 metrų ilgio tunelis, jis nukrypo į šoną. Vytautas Bastys pirmas išsikasė į viršų ir pamatė, kad „pataikė ne ten“ - išlindimo anga buvo šiapus tvoros, visai šalia sargybos bokštelio, po pat apšvietimo lempa. Pabėgimas iškart buvo atšauktas. Dar naktį, keičiantis sargyboms, į užpustytą tunelio angą įkrito rusų kareivis. Buvo paskelbtas aliarmas, visą jų sekciją „sukišo“ į karcerį.

Vienas latvis tardomas prisipažino - nurodė pabėgimo organizatorius. Visi keturi buvo nuteisti - gavo papildomai po trejus metus ir pateko į Vladimiro kalėjimą.

Pagal J. Abukausko-Siaubo prisiminimus 2017-09-09.

Lagerio atsiminimų fragmentai

J. Abukauskas, patekęs į lagerį, eidavo kartu su brigada į darbą, bet nedirbdavo. Mėnesio gale, brigadininkui pateikus ataskaitą - tuščią lapą, kaip neįvykdęs normos „sėsdavo“ septynioms paroms į karcerį. Taip elgdavosi ne tik jis, bet ir daugiau lietuvių, atkaklių, užsispyrusių vyrų. Lagerio administracijai J. Abukauskas sakydavo: „Jūs mane laikote tarybų valdžios priešu, tai kaip aš galiu jai dirbti, ją stiprinti!“

Iš Maskvos atvažiavusios Specialiosios komisijos dukart peržiūrėjo jo bylą, tačiau skirtos kalėti maksimalios bausmės - 25 metų - nė kiek „nenumetė“, nesumažino, paliko tą pačią.

Taišeto 14-ajame režiminiame lageryje jis kalėjo kartu su buvusiu KGB agentu-smogiku A. Radzevičiumi-Alfa. Einant kartu kalinių kolonoje, Jonas prie visų jį paklausinėdavo, kaip jie „vykdydavo“ savo operacijas. Jis niekada nesigindavo, tik viską švelnindavo, sakydamas, kad viską darė už pinigus - KGB išmokėdavo labai dideles algas, premijas. Vien už Lietuvos Šiaurės-Rytų Karaliaus Mindaugo srities vado J. Kimšto-Žalgirio suėmimą jie gavo po 1000 rublių, o už paimtus gyvus partizanų būrių vadus tekdavo 200-300 rublių premijos. Paskui Vilniuje jie eidavo į geriausius restoranus ir gerdavo. Tačiau jam tų pinigų jau nebepakako - jis pradėjo plėšikauti ir „tūpė“ dešimčiai metų. Kaip minėta, darant „pasikasimą“ lageryje, jis viską žinojo, bet neišdavė, turbūt, ir pats būtų bėgęs.

Iš Vladimiro kalėjimo J. Abukauskas pateko į 19-ąjį griežto režimo Mordovijos lagerį. Teko dirbti (nedirbant) pagrindiniame, su dideliu priestatu, baldų ceche - ten gamindavo sieninių laikrodžių „su gegute“ dėžutes. Jonas sugalvojo tą cechą padegt. Baigiantis darbo dienai, slapta užlipo į pastogę. Iš laido su gumine izoliacija, apsukto lininiu audeklu, kuris labai gerai degė, buvo pasidaręs 1m ilgio „Bikfordo šniūrą“. Jo galą įkišo į degtukų dėžutę su pakulomis, apdėjo skiedromis ir pritvirtino pastogėje. Padegęs „šniūro“ galą, Jonas greit išbėgo ir įsimaišė tarp kitų kalinių. Netrukus visą brigadą surikiavo į koloną ir nuvarė į baraką. Vos įėjus į jį, pasigirdo šūvis - sargybinis pastebėjo degantį cecho stogą. Nors ir buvo bandyta gesinti gaisrą, visas medinis cechas, taip pat ir sukrauti medžiagų ruošiniai („zagotovkės“), sudegė. Niekas kaltininkų nesurado. Iš tikrųjų J.Abukauskas labai rizikavo - jį, kaip „užkietėjusį tarybų valdžios priešą“, už tai galėjo ir sušaudyt.

Kai kriminaliniai kaliniai pastatė betoninį 10-ąjį ypatingo režimo Mordovijos lagerį, J. Abukauskas iškart pateko į jį ir atsėdėjo net 14 metų. Jame kalėjusių politinių kalinių jis buvo pramintas „Trešeriu“ - 1963m. nuskendusio JAV atominio povandeninio laivo vardu, o kituose lageriuose dar vadintas „Akmeniniu maišu“. Jame Jonas

surado jam patinkantį darbą - prie naujai gauto automatinio pjūklo dirbti jį pasikvietė Stasys Gaudinskas. Šį išsiuntus į kitą lagerį, dirbo poroje su kitu lietuviu - Vytautu Klanausku. Režimas čia buvo daug sunkesnis - po darbo iškart uždarydavo į kameras, be jokių pasivaikščiojimų zonoje. Jame kalėjo neeiliniai kaliniai - pakartotinai teisti už pabėgimus, tie, kuriems mirties bausmė buvo pakeista į 25 metus, patekę į kalėjimą antrą kartą. Iš lietuvių jame, be J. Abukausko, kalėjo Liudvikas Simutis, Algirdas Petrusevičius, Petras Paulaitis, Alfonsas Svarinskas ir dar daug kitų. J. Abukausko nuomone, „žmogus yra gajus, prisitaiko prie sunkiausių gyvenimo sąlygų".

Vėliau J. Abukauskas vėl pateko į 19-ąjį griežto režimo Mordovijos lagerį. Dirbo staliumi-baldininku. Iš jo 1976 m. ir buvo paleistas į laisvę.

Pagal J. Abukausko-Siaubo prisiminimus 2017-09-29.

Partizanų slėptuvės ir stovyklos

Lietuvos teritorija partizaniniam judėjimui nepalanki, galima pagrįstai teigti – netinkama. Joje nėra nei didelių, tankių, sunkiai įžengiamų miškų masyvų, nepraeinamų pelkių, raižyto, nelygaus reljefo, tinkamo saugiai partizaninei veiklai. Atvirkščiai, vyrauja lygumos, nedidelės kalvos, visi miškai NKVD kariuomenės būdavo šukuojami tankiai, „kareivis prie kareivio," įtartinas vietas badant ilgais metaliniais virbais (smaigais). Kiekvienas pamiškės vienkiemis irgi būdavo nuodugniai „iškrečiamas," apieškomas, žemė metaliniais smaigais išbadoma.

Įtemptas, pilnas pavojų partizaniškas gyvenimas vertė išmokti slėptis. Pavojaus, baimės jausmas ir savisaugos instinktas priversdavo žmogų protauti, mąstyti, kaip geriau, saugiau, gudriau, visiškai netikėtose, priešui įtarimų nesukeliančiose vietose, įsirengti slėptuves. Nesugebėsi pasislėpti - žūsi.

1944-45m. kai kuriose Lietuvos vietovėse partizanai veikė dideliais, kariuomenės tipo būriais, miškuose įsirengdavo didelius bunkerius, atliekančius gynybinę – apsauginę paskirtį - su neužmaskuotais, vizualiai gerai matomais įėjimais, žiedinei gynybai aplink bunkerius iškastais apkasais (tranšėjomis), juose įrengtais kulkosvaidžių lizdais. Apie kokią nors konspiraciją net neverta kalbėt - į tokias įtvirtintas stovyklas vedė ne tik išminti takai, bet kartais ir arkliniais vežimais išvažinėti keliai. Partizanai kalbėdavo: skrebų mes nebijom, jie nekiš nosies į mišką, o prieš rusų kariuomenę mes turim kulkosvaidžius.

Tačiau, deja, jėgos buvo nelygios. NKVD kariuomenė ir pasienio kariuomenės pulkai, vykdę rusų veikiančiosios kariuomenės užnugario apsaugą, buvo mesti kovai prieš partizaninį judėjimą Lietuvoje (kaip ir Latvijoje, Estijoje, Ukrainoje). Jiems į pagalbą ateidavo šių šalių teritorijose dislokuotos reguliarios kariuomenės divizijos, okupacinio režimo apsaugai iš vietinių samdinių suformuotos sukarintos formuotės (skrebai). Gavosi didelis jėgų disbalansas priešo naudai - jie didelėmis pajėgomis apsupdavo ir iš minosvaidžių apšaudydavo partizanų stovyklas, šie pozicinėse kautynėse ir prasiveržd ami patirdavo didelių nuostolių, persekiojami turėdavo išsisklaidyti, išsiskirstyti į grupeles.

Tapo aišku, kad reikia iš pagrindų keist taktiką, pereiti į visiškai slaptą, konspiratyvią kovinę-operatyvinę veiklą, tam panaudojant jau ne kariuomenės tipo, bet mažų kovinių grupių taktiką ir priešui vizualiai nematomus, slaptus (konspiracinius) bunkerius.

Reikia pasakyti, kad ir pirmame partizaninio karo etape, iš pat pradžių, didelė dalis partizanų jau sėkmingai naudojo slaptus (konspiracinius) požeminius bunkerius, tačiau kiti, dažnai keisdami dislokaciją, ir toliau gyvendavo laikinose miško stovyklose. Bunkeris – tai slapta, konspiracinė požeminė slėptuvė, kuriai nuo 1944m. metų buvo prigijęs toks vardas. Tuo metu buvusią situaciją labai tiksliai atspindi Vyčio apygardos A.Žilio-Žaibo būrio partizano, skyrininko J.Juzėno - Jupiterio atsiminimai.

1944-45m. jų kaimynystėje veikęs A.Juzukėno-Liūto būrys sėkmingai naudojo požeminius bunkerius. Juose slėpdavosi visų tais metais vykusių miškų „valymų", „krėtimų"metu, nepatirdami nei kautynių, nei susidūrimų, nei nuostolių. Už tai „žaibokai" juos kartais pašiepiančiai pavadindavo „kurmiais,"nes šie nebuvo įgyję tokio kovinio patyrimo, kaip jie. Atvirkščiai, A.Žilio-Žaibo būrys, turėjęs 40-50 vyrų, požeminių bunkerių nenaudojo, jų nemėgo, o gyveno miško stovyklose. Jie patyrė visus NKVD kariuomenės vykdytus miško „valymus,"tačiau nuostolių sugebėdavo išvengti tik todėl, kad Žaibas, kaip gabus vadas, sugebėdavo savo būrį išvest, „išlaviruot"miške pro kareivių grandinę, nestojant į atvirą mūšį.

J.Kadžionio – Bėdos prisiminimais, 1944-45m. žiemai pragyventi stambių būrių partizanai darė didelius, su dviaukščiais gultais bunkerius. Troškūnų girioje, netoli Barboros akmens, buvo įrengtas bunkeris net šimtui vyrų. Repšėnų miškelyje buvo du dideli, gilūs, su dviaukščiais gultais bunkeriai, kurių vienas buvo vadinamas „tranzitiniu" ir turėjo atskirą, slaptą, tunelinį išėjimą. Jis buvo skirtas laikinai apsistoti keliaujantiems partizanams. Šiuos bunkerius iš gyventojų daug kas žinojo, vėliau jie buvo rusų atrasti ir susprogdinti.

Tuo pat metu ir vėliau būdavo statomi ir maži, 2x3m dydžio, skirti pasislėpti 3-5 žmonėms, bunkeriai. K.Patamsio prisiminimais, kartais, esant dideliam „zapūdui" (siautimui), ir į mažą bunkerį, pavojaus genami, sulįsdavo tiek daug vyrų, kad būdavo „kaip silkių statinėje", net oro trūkdavo.

Perėjus prie pilnai konspiratyvios, vizualiai visiškai nematomos požeminių bunkerių sistemos, jie prarado didelėse partizanų stovyklose buvusią gynybinę paskirtį. Iš jo jau nebebūdavo jokių galimybių priešui deramai pasipriešint, kaip sakydavo žymus partizanas Jonas Abukauskas – Siaubas, „jeigu jau rusai surado bunkerį, tai sykiu ir kapas." Ta slapta, konspiratyvi, išradingai ištobulinta bunkerių sistema, kai kur, jei būdavo tinkamas gruntas, su ilgais atsarginiais išėjimais, buvo naudojama visą partizaninio karo laikotarpį.

Reikia paminėt, kad be požeminių bunkerių, būdavo ir slėptuvių. Jos jau būdavo antžeminės, jas įsirengdavo vienkiemių pastatuose, pas ūkininkus.

J. Kadžionio-Bėdos pasakojimu, jos būdavo labai populiarios, nes, atvirkščiai nei bunkeriai, visada buvo sausos, o kai kurios, įrengtos troboje ar tvarte, dar ir šiltos. Jos būdavo įrengiamos tarp dviejų sienų, dvigubų lubų, dvigubos pastogės. Dažnai jas įsirengdavo klojimuose, šiaudų ar šieno prėsluose, tačiau jos būdavo tik iki pavasario, nes gyvulių šėrimui ar kraikui naudojamas prėslas per žiemą labai sumažėdavo. Pagal P Paškevičiaus iš Surdaugių k. prisiminimus, A. Jagiela-Ąžuolas ir A. Velanis-Tigras 1946-47 m. žiemą jų klojime, šieno prėsle, buvo įsirengę slėptuvę. Įlindimo angą užkišdavo surišto šieno „kamščiu". Skrebai darė kratą, tačiau jos nerado. Slėptuvės, bunkeriai - tai liaudies kūryba, išmonė, išradingumas, gudrumas. Niekas jų to nemokė, niekas nepatarė, viską reikėjo sugalvoti ir išrasti patiems, mokytis iš skaudžių klaidų.

Kartais slėptuvės būdavo klojime, pačioje pakraigėje (pvz., pas S. Kaunietį-Prietelių Tumėjos vnk.), kitur - tarp „dvigubo" stogo. Pvz., pas Balį Meldaikį iš Pūkenių k., tvarto gale pastatytoje malkinėje buvo padarytas dvigubas šiaudinis stogas su įlindimu pro tvarto skliautą. Ten tilpdavo 3-4 žmonės. Slėptuves darydavo ir troboje, kamaroje ar klėtyje tarp dviejų sienų. Tokią slėptuvę Skauradų kaime pas Bronių Keraitį turėjo A. Blauzdys-Konkurentas.

J. Abukausko-Siaubo pasakojimu, slėptuvės klojime, po prėslu, karkasą jie iš lentų ir medinių balkelių susikaldavo dar prieš kraunant šieną, iš jų padarydavo ir įlindimo „tunelio" rėmą. Sumynus šieno prėslą, telikdavo išpešti ties „tunelio" galu angą ir padaryti tvirtai surištą šieno kamštį jai uždengti – jį įtraukdavo pririšta virve.

Bunkerius partizanai dažnai įsirengdavo ne tik miškuose, bet ir vienkiemių sodybose: ūkininkų namuose, tvartuose, daržinėse, kartais ir kieme, ant paties tako, po šuns būda, lauke, darže ir t.t. Troboje įlindimo anga dažniausiai būdavo padaroma asloje (užmaskuojant dangtį, pabarsčius smėlio, aslą pašluodavo), pro pečiaus (krosnies) apačioje esančią angą, vadinamą pečeliu ir pan. Tai būdavo patogu tuo, kad daug lengviau išsispręsdavo maitinimosi problema, palengvėdavo buitis, laiku pasiekdavo naujausios žinios apie padėtį apylinkėje, išeinant į žygį, šeimininkai pirma patys išžvalgydavo vietovę.

Didelis bunkeris buvo klojime pas P. Radvilą Pusbačkių k. Jame laisvai tilpo septyni, o pavojaus atveju - ir daug daugiau vyrų. Įėjimo anga buvo padaryta asloje, kurią pašlavus, dangtis gerai užsimaskuodavo. Penkerius metus partizanavęs J. Kadžionis-Bėda turėjo septynis bunkerius: penkis - Troškūnų girioje, o du - Garbėnų miške.

J. Abukausko-Siaubo nuomone, partizanavimo patirtis parodė, kad bunkerių įrengimas pastatų pakraščiuose, prie pamatų, turėdavo trūkumų - čekistai, badydami metaliniais strypais, šias vietas ypač tikrindavo, be to, jos neapsaugodavo nuo drėgmės.

Partizanų vasariniai bunkeriai būdavo įrengiami atokiose, nuošaliose, sunkiai prieinamose, gyventojų nelankomose miško vietose: ten, kur niekas nevaikšto, neuogauja, negrybauja, neriešutauja, nemalkauja. Partizanai, kad neišsimintų takeliai, niekada ta pačia vieta pastoviai nevaikščiodavo, neišmindžiodavo žolės, nenulaužd avo medžio šakelių.

Žieminiai bunkeriai, atvirkščiai, būdavo įrengiami šalia keliuko, tako, kvartalinės linijos, kad pėdsakus maskuotų išvažinėtas keliukas, žmonių išmindžiotas takas, vežimu ar rogėmis išvažinėtas kelias. Juose, esant lengvam gruntui, būdavo iškasami ilgi, atsarginiai požeminiai išėjimai (tuneliai), siekiantys 30, 50 ir daugiau metrų. Apsupus bunkerį, jais pasinaudodami kai kurie partizanai tokiu būdu ir išsigelbėjo (vienas iš tokių laimingų atvejų – Kng.Margio rinktinės vado J.Kemeklio-Roko pasitraukimas). Tačiau NKVD greit pasimokydavo ir tokių klaidų nebekartodavo – bunkerius apsupdavo dviem žiedais - mažuoju, apie patį bunkerį, ir didžiuoju, kelių šimtų metrų spinduliu, kad partizanai nepasinaudotų atsarginiu išėjimu.

Visada bunkerius kasdavo jau iš anksto susitarę su arti gyvenančiu patikimu ūkininku, kuris turėdavo prižiūrėti bunkerį ir būti jo globėju (jo pareigos būdavo maisto tiekimas, žinių apie padėtį apylinkėje, gręsiantį pavojų perdavimas, bunkerio dangčio užmaskavimas). Juos, jau paruošus reikiamą medžiagą - lentas, rąstelius, karteles - turėdavo iškasti ir užmaskuoti labai greitai, per vieną dieną. Svarbiausia būdavo, kad niekas pašalinis kasant neužeitų, nes jei kas nors pastebėjo - „gatava:" reikėdavo bunkerį užversti žemėm, užmaskuoti ir ieškoti jam kitos vietos. Tokiu atveju konspiracija turėdavo būti labai griežta, besąlyginė.

Iškastų žemių paslėpimas buvo didelė problema. Ieškodavo arčiausiai kasamo bunkerio esančių žemės paviršiaus nelygumų, įdubų, atsargiai nuimdavo paviršinį, supuvusių lapų sluoksnį iki grunto. Iškastas žemes atsargiai, kad nepribarstytų, maišais tenai sunešdavo, supildavo ir kietai „sutrambuodavo". Paskui išlygintą žemės nelygumą kruopščiai užmaskuodavo paviršiniu sluoksniu, lapais.

Maži bunkeriai dažniausiai būdavo žemi, apie 1,3 m aukščio, kad laisvai galėtų sėdėti. Apačioje padarydavo grindis, o dviejose priešingose šoninėse sienose - ventiliacines angas (vieną aukščiau, kitą žemiau). Sienas iškaldavo, jei turėdavo, lentomis, kartais padengdavo medžių kartelėmis ar linais. Dangtis dažniausiai būdavo „vazono"

formos, į apačią siaurėjanti, žemės pripildyta dėžė, į kurią kartais įsodindavo eglutę. Įstačius jį į išėjimo angą, jei būdavo tokia galimybė, jį gerai, „su garantija," nukritusiais lapais užmaskuodavo bunkerio globėjas (prižiūrėtojas). Kartais į dangčio dėžę pridėdavo akmenų. Tai buvo praktikoje patvirtinta maža gudrybė - badant metaliniu strypu, šis atsiremdavo ne į lentinį dugną, kas iškart išduodavo bunkerį, o tartum į žemėje esantį akmenį. Dangčiai būdavo sunkūs – iš apačios jį pakeldavo tik įrėmę galvą ir prilaikydami rankomis, o iš išorės atkėlimui būdavo pritaisytos dvi vielos su kilpelėmis - kad perkišus dviem pirštais galėtų jas suimti. Viela būdavo surūdijusi, ruda, niekuo nesiskirdavo nuo prikritusių lapų, spyglių, o kad nestyrotų išsikišusi, užmaskavimui jį būdavo paprasčiausiai įkišama į dangčio žemę. Taip darydavo partizanas J.Kadžionis-Bėda, taip darydavo ir kiti partizanai.

Partizanai naudodavo ir kitas gudrybes. Kai kada šalia bunkerio buvo iškasamas papildomas mažas bunkerėlis, sujungtas siaura išėjimo landa. Atradus pagrindinį bunkerį, partizanai pereidavo į mažąjį atsarginį bunkerėlį, o išėjimo angą užmaskuodavo, užversdavo žemėmis. Tokį bunkerį buvo įsirengę A.Juzukėno – Liūto partizanai.

Bunkeriai buvo prišildomi juose gyvenančių žmonių kūnais ir iškvepiamu oru. Žiemą, per šalčius, jie būdavo sausi, tačiau rudenį, o ypač pavasarį, polaidžio metu, tiesiog „patvindavo" - per lubas ir sienas lašėdavo, bėgdavo vanduo, būdavo drėgna, šalta, pelydavo ne tik sienos, bet ir drabužiai. Reikia pasakyti, kad, toli gražu, ne visi jo statytojai padarydavo lubas su nuolydžiu, kad nubėgtų vanduo. Kartais grįžę į bunkerį partizanai jį rasdavo iki kelių apsemtą, tačiau pavojus vertė prisitaikyti prie visokiausių sąlygų - susirangydavo ant gultų ir miegodavo. Svarbiausia būdavo saugumas.

Dideliuose, pvz., 4x5m dydžio bunkeriuose, kartais įsirengdavo krosnelę (pečiuką), jei būdavo iškastas tunelis – jame iškastoje nišoje padarydavo tualetą, kartais bunkerio grindyse išsikasdavo šuliniuką (toks buvo Algimanto apygardos štabo (vadavietės) bunkeris Šimonių girioje).

Maisto atsargos būdavo bulvės, „lašinėliai," kumpiai, svogūnai, kartais – sūris; bidonuose turėdavo atsinešę vandens atsargų. Maistui virti naudodavo primusą, išsivirdavo žolelių arbatos, tačiau dažnai tekdavo valgyti ir šaltą maistą.

Gamtiniams reikalams atlikti naudojo bidoną, kartais jį patalpindavo į iškastą bunkeryje nišą.

Žiemos metu labai pasunkėdavo konspiracija, slaptumas. Pati didžiausia problema tapdavo paslėpti sniege pėdsakus, todėl partizanų judėjimas tapdavo labai apribotas, ryšys su „plačiuoju" pasauliu smarkiai suvaržytas arba net laikinai nutrūkdavo. Tekdavo savaitėmis, o kartais ir mėnesiais, gyventi neišeinant į paviršių ankštuose, blogai ventiliuojamuose bunkeriuose. Tokio gyvenimo buitis buvo ardanti sveikatą ir sunkiai pakeliama: veidai ištindavo, apipuldavo utėlės, trukdavo maisto, reikėjo jį labai taupyti. Gavę agentūrinius pranešimus, baltais maskuojamaisiais chalatais apsirengę NKVD kareiviai

kai kuriuos miško kvartalus, ieškodami pėdsakų ar kitų gyvybės ženklų, „prakošdavo," pračiuoždavo slidėmis. Ypač aktyviai jie veikdavo šviežiai pasnigus – ieškodami partizanų pėdsakų važinėdavo, vaikščiodavo pamiškėmis, miško keliukais, o juos atradę – sekdavo. Partizanų veikla tuo laikotarpiu būdavo ypač pavojinga ir rizikinga, atnešanti didelius nuostolius (galima net teigti, kad žiema buvo priešo sąjungininkė).

Siekdami išlaikyti slaptumą, užmaskuoti pėdsakus, partizanai imdavosi įvairiausių, netikėčiausių gudrybių. Viena dažniausių, kai partizanų rėmėjas atvažiuodavo rogėmis, partizanai eidavo pėda pėdon vienas paskui kitą priekyje arklio, o vienas iš rogių braukdavo iš paskos dar ir eglės ar pušies šaką. Kartais, pagal J.Kadžionio-Bėdos prisiminimus, paskutinis einantysis ant pėdsakų berdavo iš pintinės („kašiko") purų sniegą.

Dažnai, tačiau ne visada, bunkeriai turėdavo konspiracinį pavadinimą, dažniausiai neutralų, pvz., Kaunas, Tėviškė, Ramovė, arba jį vadindavo būrio ar grupės vado slapyvardžiu, pvz.: Montės, Žaibo, Tigro, Ryto bunkeris. Partizanai, palikdami bunkerį, ypač jeigu išeidavo ilgesniam laikui, ant užmaskuota dangčio dažnai palikdavo slaptus ženklus – tik jiems žinoma forma išdėstytus sausus stagarėlius, šakeles ar pagaliukus, juos tarpusavyje sukryžiuodavo ar panašiai. Tai, sugrįžus, perspėdavo, ar prie bunkerio nesilankė nekviesti svečiai – stribai ar rusų kareiviai, slapti šnipai. Partizanai aplinkui stengdavosi niekada nepalikti savo gyvenimo pėdsakų – popierių, šiukšlių – viską paslėpdavo, užkasdavo, užmaskuodavo.

Reiktų pažymėt, kad vienkiemiuose, rečiau - miškuose įrengtuose bunkeriuose (bunkeriukuose) slėpdavosi ne tik partizanai, bet ir jauni vyrai, pasirinkę pasyvaus, neginkluoto pasipriešinimo okupaciniam režimui kelią (besislapstantieji, rezervistai). Jie boikotavo prievartinę mobilizaciją į sovietinių okupantų kariuomenę (nėjo tarnauti į jų kariuomenę), jokia forma nebendradarbiavo (nekolaboravo) su okupaciniu režimu, jo valdžios struktūromis. Tai, iš tikrųjų, buvo kaip partizanų rezervas.

1951m. J. Abukauskas-Siaubas su draugais įsirengė bunkerį Puodžių miškelyje, visai šalia kelio. Vieta buvo saugi, netoli gyveno ūkininkas (bunkerio globėjas), kuris šį bunkerį „prižiūrėjo". Lapkričio gale, jau pasnigus, vieną dieną kažkas pradėjo draskyti bunkerio viršų. A.Kazakevičius-Narsutis pakėlė dangtį pasižvalgyt, tačiau pastebėjo tik kažką greitai nubėgant. Visi išlipo, pasiėmė ginklus, šovinių, maisto atsargas ir išėjo ieškoti „svečio". Pėdsakai atvedė į vienkiemį, kuriame gyveno, atrodė, geras žmogus. Jo vienas iš trijų vaikų, 10-11 metų berniukas, su šunimi vaikščiojo po mišką, o tas, turbūt, užuodęs maistą, pradėjo nagais kasti žemę apie ventiliacines angas. Nebuvo jokios garantijos, kad vaikai mokykloje nepasigirs, neišplepės. Liepę šeimynai iki vakaro neišeiti iš namų, partizanai nebegrįžo į bunkerį - iššygiavo kitur „laimės ieškoti". Taip, vos pradėję gyvent, prieš pat žiemą „liko be namų". O kur eit? Iš paskos sniege pasilieka „išdavikės" pėdos. Atėjo dienos metu į Remeikių kaimą, o ten kažkas pastebėjo, pranešė NKVD.

J. Abukauskas-Siaubas niekada nemėgo bunkerių. Miško stovykloje visada yra viltis, kad keli ar nors vienas partizanas prasiverš, išliks gyvas. Bunkeryje jau taip nebuvo – jeigu jį surado, „ tai sykiu ir kapas“. Kartą jų krašte įvyko nelaimingas atsitikimas. Virš bunkerio susirinko ganomos karvės, pradėjo snukiais badyti žemę, pešti žolę. Jos yra smalsus, kvailas gyvulys, turbūt pajuto žmogų. Bunkeryje buvę partizanai pagalvojo, kad rusai surado jų bunkerį ir visai be reikalo nusišovė.

Slėptuvės, bunkeriai - tai liaudies kūryba, jos išmonė, išradingumas, mąstymas, protas, gudrumas. Niekas jų to nemokė, niekas nepatarė, viską reikėjo sugalvoti ir išrasti patiems, mokytis iš skaudžių klaidų. Viskas buvo daroma savitai, neįprastai, be jokių standartų, kartais pasirinkta vieta net atrodė prieštaraujanti „sveikam protui," su pačiais įvairiausiais, netikėčiausiais sprendimais. Tai galėjo sugalvoti tik į mirtiną pavojų pakliuvęs žmogus.

Žiemos periodas partizanams būdavo pats sunkiausias, todėl pavasario laukdavo „kaip išganymo"- nutirpus sniegui ir sužaliavus medžiams, vėl prasidėdavo jų aktyvios partizaninės veiklos laikotarpis. Jie apsigyvendavo laikinose miško stovyklose, dažniausiai savadarbėse palapinėse ar brezentu dengtose pašiūrėse, tik ypatingais, pavojaus atvejais – miško šukavimo, „krėtimo" metu - pasislėpdami vasariniuose ar žieminiuose bunkeriuose.

Laikinąsias miško stovyklas irgi pasirinkdavo nuošaliose, žmonių nelankomose, sunkiai prieinamose vietose. Miegodavo brezentinėse palapinėse ant eglišakių guolio, kartais - iš kartelių padarytose ir eglišakėmis dengtose palapinėse. Jei turėdavo brezento, iš jo pasidarydavo stoginę ar pašiūrę. Svarbiausia būdavo tik apsisaugoti nuo lietaus. Jei vanduo būdavo negiliai, miške išsikasdavo šulinėlį.

Būdavo, nors ir retai, ir ilgalaikių miško stovyklų. Viena tokių – Troškūnų miško masyve, Butleriškio miške buvusi A.Jagielos-Ąžuolo būrio miško stovykla, su pertraukomis išsilaikiusi nuo 1944m. rudens iki pat 1948m. lapkričio 13d. dieną įvykusios išdavystės. Ji buvo labai nuošalioje vietoje, visai netoli Papartynės kaimo, nuo pamiškės nutolusi tik 350-400 metrų. Jos saugumą lėmė tai, kad nuo pamiškės miškas buvo apsemtas, stovyklą iš trijų pusių, kaip pusiasalį, supo vanduo, į ją galėjai patekti tik iš miško gilumos, o pasitraukimui labai tiko tankiai augančios eglaitės. Joje buvo iškastas šuliniukas, iš jaunų medžių kartelių buvo sukalti gultai, juos dengdavo iš brezento padaryta stoginė. Laužavietę supo trikampiu suguldyti beržų kamienai – ant jų partizanai sėdėdavo. Partizaniškam laužui kūrenti prisipjaudavo beržų – nors ir žali, jie gerai, kaitriai degdavo. Nors partizanai dažnai išsikeldavo stovyklauti ir kitas vietas, bet visada sugrįždavo į šitą, pagrindinę. Netoliese pamiškių vienkiemiuose gyveno patikimi, senai pažįstami ūkininkai, niekada neatsisakydavę padėti, pagelbėti. Levandavičių sodyboje partizanams kepdavo duoną, paaugliai sūnūs ateidavo į stovyklą su pjūklu pripjauti malkų, kaladžių atsisėsti. Su kai kuriais vietiniais gyventojais partizanai būdavo taip artimai susidraugavę, kad atrodė, kaip giminės.

Kartais laikinos miško stovyklos būdavo ne tik vasarinės, bet ir žieminės. Būdavo atvejų, kad partizanų būrys nuspręsdavo žiemoti miško stovykloje. Tam išsirinkdavo nuošalią, žmonių nelankomą vietą, pasistatydavo medinę miško trobelę ar išsikasdavo žeminę – mišrią, požeminę-antžeminę buveinę, kuri žiemą būdavo daug šiltesnė. Partizanai žiemai iš anksto pasiruošdavo maisto atsargas ir, laikydamiesi konspiracijos, gyvendavo niekada toliau savo stovyklos neišeidami – aplankydavo tik atėjęs ryšininkas. Jie tuo metu neužsiimdavo jokia kovine partizanine veikla, nesilankydavo pas pamiškės gyventojus, niekur nevaikščiodavo, darydavo viską taip, „tartum jų miške nebūtų." Tai darydavo todėl, nes miško „košimo"būtų lengvai aptikti, o žiemos metu traukiantis, paliekant pėdas, būtų neišvengiami nuostoliai.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos, K.Patamsio, J.Juzėno-Jupiterio, J. Abukausko-Siaubo prisiminimais, įvairia kita istorine medžiaga.

[1] Čekistai - „Če Ka" darbuotojai. Pavadinimas kilo nuo Rusijos bolševikų sukurtos represinės saugumo struktūros, pavadintos Visos Rusijos Ypatingoji komisija kovai su kontrrevoliucija ir sabotažu prie Liaudies komisarų tarybos (VČK). Ši žinyba keitė savo pavadinimus, iš esmės likdama tokia pati: VČK, OGPU, NKVD, NKGB, MGB, KGB, o dabar FSB. Aukščiausias žinybinis apdovanojimas - „Garbės čekisto ženklas" - turbūt, išliko iki šiol. Lietuvoje tarnauti šioje represinėje struktūroje buvo atrenkami seni pogrindinės kompartijos (LKP) nariai, ištikimai dirbę Sovietų Sąjungos naudai, pažinoję savo krašto žmones ir apylinkes. Jiems į pagalbą iš Rusijos buvo atsiųsti turintys didelį patyrimą čekistai, kartu organizavę plataus ir sisteminio tautos, jos valstybingumo naikinimo bei sovietizavimo darbus. Lietuvių čekistų veikla vertintina kaip išdavikiška, kolaboruojanti su priešu (analogiška Vakarų Europos šalių kolaborantų veiklai su vokiečių okupaciniu režimu II pasaulinio karo metais). Pokario metais Vilniuje buvo įsteigta MGB mokykla vietinių čekistų, nacionalinių kadrų, ruošimui (R. P.).

Trumpai apie „pilietinio karo elementus"

Lietuvos nacionalinio išsivadavimo partizaniniame kare, kuris vyko Lietuvoje 1944-53 m., kai kurie istorikai ir žurnalistai „randa pilietinio karo elementų." Jie teisūs tuo požiūriu, kad partizaninio karo metodai naudojami ir pilietiniame, ir nacionalinio išsivadavimo karuose. Tuo bendrumas ir baigiasi, nes tarp abiejų karo rūšių yra labai ryški skiriamoji „raudona linija" - tai svetimos valstybės įvykdyta krašto teritorijos karinė okupacija ir okupacinio režimo įvedimas arba, atvirkščiai, viso to nebuvimas.

Pilietinio karo metu šalis išsaugo savo suverenumą ir teritorinį vientisumą, savo valstybines sienas, nes vyksta tik vidinė kova tarp jos piliečių, tarp dviejų politinių jėgų - oficialiai turinčios valstybinę politinę valdžią bei jos ginkluotos politinės opozicijos. Abi kovojančios pusės siekia to paties - esanti valdžioje politinė jėga, remiama valstybės represinių struktūrų ir kariuomenės, stengiasi ją išlaikyti, o ginkluota politinė opozicija, kurią remia didelė piliečių dalis, nori valstybinę politinę valdžią paimti į savo rankas. Kaip įprasta, ginkluota opozicija, pogrindis, naudoja partizaninio karo metodus. Tačiau jiems netenka kovoti su svetimos valstybės okupacine kariuomene, okupacine valdžia, okupantų talkininkais (kolaborantais), nes šiame kare jų ir nėra. Pilietiniame kare ir viena, ir kita kariaujanti pusė gali būti remiama suinteresuotų valstybių politiškai, finansiškai, ginkluote, amunicija, kariniais specialistais, savanoriais ir pan. Nuo to karo pobūdis nesikeičia. Vienas iš tokio karo pavyzdžių - pilietinis karas Ispanijoje 1936-39m. Jis buvo remiamas iš vienos pusės – Italijos ir Vokietijos, o iš kitos - Sovietų Sąjungos. Abi pusės tiekė karo lėktuvus, tankus, artilerijos pabūklus, lengvąją ginkluotę. Abiejose pusėse kovojo tų valstybių kariškiai – lakūnai, diversinio-žvalgybinio darbo specialistai, kariniai patarėjai ir kt. Respublikonų pusėje taip pat kovojo „internacionalinės brigados" – savanoriai iš daugelio pasaulio šalių, kuriems buvo mokamos algos, finansuojamos Sovietų Sąjungos.

Kitas pavyzdys - 1979-1989 m. Afganistano karas. Prieš įvedant sovietų okupacinę kariuomenę - „ribotą karinį kontingentą"- į Afganistaną, šalyje jau buvo prasidėjęs politinės opozicijos pilietinis karas prieš Amino politinį režimą. Okupavus šalį, visos, net tarpusavyje priešiškos gentys ir politinės jėgos, vieningai stojo į nacionalinio išsivadavimo partizaninę kovą prieš sovietinius okupantus. Karas, trukęs devynerius su viršum metų ir atnešęs Sovietų Sąjungai didžiulius nuostolius, didele dalimi sukėlęs ir jos politinę-ekonominę griūtį, baigėsi tuo, kad kariuomenė iš šalies buvo negarbingai išvesta. Per tuos metus nesugebėta sukurti nei funkcionuojančio okupacinio režimo, nei įvesti šalies teritorinės kontrolės, nei įvykdyti prosovietinių politinių-ekonominių-socialinių pertvarkymų. Afganistano modžachedai (partizanai) kovojo ne tik su sovietinės kariuomenės daliniais, bet, visų pirma, ypač ryžtingai ir negailestingai, su okupacine valdžia bei jų sukurta kolaboracine sistema: vietiniais komunistais, okupacinės administracijos pareigūnais, milicija (Carandoj), prosovietinio režimo kariuomene ir saugumo struktūromis. Išvedus sovietines okupacines karines pajėgas, Afganistane prasidėjo jau pilietinis karas tarp įvairių politinių-karinių grupuočių (tarp bendrapiliečių) dėl politinės valdžios šalyje.

Pilietiniame kare nė viena kariaujanti pusė neišduoda savo valstybės suverenumo, saugo jos teritorinį vientisumą, nes priešingi veiksmai - savo valstybės išdavystė - tik pasmerktų šią politinę jėgą žlugimui, mirčiai.

Sovietų Sąjungai okupavus ir aneksavus Lietuvą, Latviją ir Estiją, kurios ėjo kapitalistinio, modernaus vystymosi keliu, buvo vykdomi didžiuliai, prievartiniai politiniai-ekonominiai-socialiniai pertvarkymai šių šalių viduje. Tam, kaip politinės prievartos įrankis, buvo naudojamas sovietinis okupacinis režimas bei jo sudėtinė dalis – kolaboracinė sistema, vykdantys masinį terorą, represijas, suėmimus, kankinimus, trėmimus. Šių šalių viduje vyko didžiuliai, esminiai pokyčiai: buvo naikinama buvusi kapitalistinė politinė-ekonominė formacija ir pereinama į jai visiškai priešingą, socialistinę politinę-ekonominę formaciją, radikalų komunistinį totalitarinį režimą. Iš esmės buvo keičiama jos bazė – ekonominės sistemos struktūra: panaikinta privati gamybos priemonių nuosavybė, vykdoma nacionalizacija, apribota žemės nuosavybė, pasikeitė darbo santykiai, vadovavimo sistema. Be bazės, kardinaliai buvo keičiamas ir jos antstatas: naikinama visa jo politinė-kultūrinė-ideologinė-teisinė sistema, įstatymai, valstybinės institucijos, teismai. Pačiu didžiausiu teroro, represijų taikiniu tampa šios sistemos žmogiškasis, pilietinis pagrindas : politinis, ekonominis, visuomeninis, kultūrinis elitas, buržuazija, kaip ideologiškai komunizmui priešiška socialinė klasė, sistemingai eliminuojant juos tiek fizinėmis, tiek politinėmis priemonėmis. Buvo kuriama visiškai analogiška politinė-ekonominė-ideologinė formacija, kaip ir Sovietų Sąjungos viduje, taip šias šalis pilnai integruojant į sovietinę vidaus sistemą, įvedant jose centralizuotą valdymą ir kontrolę. Tai buvo baisi, prievartinė, teroristinė, represinė politika, vykdanti viso visuomenės gyvenimo destrukciją, jos ne tik ekonominio, bet ir moralinio-kultūrinio-dvasinio vertybinio pagrindo naikinimą. Šiame procese, kaip ištikimas okupantų politinis-represinis įrankis, buvo naudojami vietiniai kolaborantai, „antipiliečiai," nors kai kas tai vadina „pilietinio karo elementais". Iš esmės, tai buvo dviejų antagonistinių, diametraliai priešingų politinių-socialinių reiškinių susidūrimas politinėje realybėje: patriotizmo ir kolaboracionizmo, pilietiškumo ir antipilietiškumo, piliečių ir antipiliečių, t.y., depilietizuotų elementų, išdavusių savo valstybę, tautą, visuomenę ir nuėjusių tarnauti okupaciniam režimui, svetimai valstybei.

Kalbant apie „pilietinio karo elementus," dar galima pasakyti, kad sovietinis okupacinis režimas, stengdamasis palengvinti integracinių sovietizacijos procesų vykdymą, stengėsi patraukti dalį lietuvių visuomenės į savo pusę, susilpninti ją, sukelti joje tarpusavio vidinį susipriešinimą, susiskaldymą, panaudodamas seną imperinį principą – skaldyk ir valdyk. Be visų politinių-propagandinių manipuliacinių dalykų, buvo naudojami ir realūs, gyvenimiški, praktiški sprendimai, turintys žmones patraukti į jų pusę.

Taip kaimo bendruomenėje atsirado naujakuriai – buvę bežemiai ar mažažemiai, kuriems nuo didžiažemių, vadintų buožėmis, buvo „atriekti" ir atiduoti jų naudojimui žemės plotai, dalis inventoriaus, gyvuliai. Daliai jų buvo išskirta net medienos namų, ūkinių pastatų statybai. Skatinant tarpusavio susipriešinimą, daugumai jų buvo įteiktas dar ir ginklas – rusiškas šautuvas. Nors tai ir iššaukė nepasitenkinimą, tačiau ma-

sinio, kruvino tarpusavio konflikto neįžiebė – partizanai gerai suprato sovietų tikslus ir į juos reagavo labai ramiai, rezervuotai. Ta naujakurių „laimė" irgi nesitęsė ilgai – netrukus, po kelerių metų, pradėjus kurti kolūkius, jie prarado ir gautą žemę, ir ūkinį inventorių, o nepaklusnūs, tam pasipriešinę ūkininkai, pateko net į Sibiro tremtį. Dar reikia pridurti, kad prievartinė kolektyvizacija (kolūkių kūrimas) sukėlė ne progresą, o, atvirkščiai, tokį didelį regresą, destrukciją žemės ūkyje, gyvulininkystėje, pieninin-kystėje, kad visi per 18 metų Lietuvoje pasiekti laimėjimai buvo anuliuoti: žmonės, kaip niekada kaime, atsidūrė visuotiniame skurde, nebeturėjo kuo išsikepti duonos. Žemės ūkio produkcijos lygis nukrito taip žemai, kad 1939m. lygis buvo pasiektas tik po 25 metų (1964 metais). Galima pagrįstai teigti, kad kaimo žmonių, sudarančių didžiąją Lietuvos gyventojų dalį, pasipriešinimas sovietiniam režimui buvo, su mažomis išimtimis, visuotinis, masinis. Susidūrimus tarp sovietiniam okupaciniam režimui atstovaujančių kolaborantų (sovietinių ir partinių aktyvistų, skrebų ir kt.) ir už krašto laisvę kovojančių patriotų – lietuvių partizanų – tai nacionalinio išsivadavimo judėjimo kovos dalis, kurios irgi negalime skaityti pilietiniu karu, t.y., tai tėra kova tarp patriotų ir okupacinio režimo kolaboracionistų.

Partizaninis karas Lietuvoje - tai tipiškas nacionalinio išsivadavimo karas už savo šalies laisvę, nepriklausomybę, valstybę. Iš tikrųjų, tai karas tarp Lietuvos ir Sovietų Sąjungos, kuris yra lygiai toks pat, kaip ir Sovietų Sąjungos-Afganistano karas. Jis vyko Lietuvos valstybės teritorijos sovietų karinės okupacijos bei jų sukurto brutalaus okupacinio valdžios režimo sąlygomis, šiems vykdant masinį terorą, represijas, trėmimus, net etninį valymą. Jokios reikšmės neturi okupacinės valdžios ir marionetinės vyriausybės vykdomi politiniai-ekonominiai-socialiniai pertvarkymai ir politinė propaganda „apie progresą ir bendrai kuriamą šviesų rytojų". Tai tėra siekis, naudojant informacinio-propagandinio karo technologijas, okupuotoje šalyje kuo lengviau, greičiau ir sklandžiau sukurti tokią pačią, kaip ir šalies okupantės viduje, bendrą, tarpusavyje integruotą, politinę-ekonominę-socialinę sistemą. Afganistane okupacinio režimo kūrimas tęsėsi 9 metus ir patyrė visišką fiasko, Lietuvoje okupacija užsitęsė beveik pusę amžiaus, tačiau pasibaigė tuo pačiu - okupacinio režimo žlugimu.

Nacionalinio išsivadavimo judėjimas paprastai naudoja partizaninio karo metodus, tačiau, skirtingai nei pilietiniame kare, laisvės kovotojų (piliečių) priešai iš esmės skiriasi. Jie kovoja prieš svetimos valstybės-agresorės sukurtą okupacinės valdžios režimą, represinį aparatą, okupacinę (NKVD) kariuomenę, kuriuos sudaro svetimtaučiai (svetimos šalies piliečiai), bei jų sukurtą kolaboracinę sistemą - vietinius okupantų talkininkus, kolaborantus, išdavusius savo Tėvynę ir tarnaujančius svetimai valstybei (vietinius depilietizuotus elementus, „antipiliečius"). Partizanų kovos veiksmai, nukreipti prieš okupacinio režimo represines struktūras, okupacinę (NKVD) kariuomenę, pagrindinę okupantų atramą, siekė sutrukdyti jai įvykdyti pagrindinę okupacinio

režimo užduotį: sustiprinti, įtvirtinti ir išplėsti okupacinį režimą šalyje, įvesti visuotinį valdymą, visišką visuomenės bei teritorinę kontrolę. Tokia yra partizaninio išsivadavimo karo esmė, tuo jis skiriasi nuo pilietinio karo.

Nueidami tarnauti okupantams, kolaborantai sutapatina save su svetimos valstybės piliečiais, o naudodami terorą, represijas prieš savo tautiečius – šalies patriotus - daro viską, kad juos prievarta paverstų svetimos valstybės-okupantės klusniais pavaldiniais. Todėl kalbėti apie „vidinę kovą tarp piliečių" jau nėra prasmės. Kolaborantai, išdavikai, šnipai - tai jau nebe „bendrapiliečiai". Jie patys pasirinko ne pilietiškumą, patriotiškumą, kuris, iš tikrųjų, ir buvo jų pilietinė pareiga, bet tarnavimą priešui, okupantams, svetimai valstybei, savo Tėvynės išdavystę, savos valstybės griovimą (antipilietiškumą). Šnipų, išdavikų, uoliausių okupantų talkininkų naikinimas buvo, yra ir bus bet kurios už savo krašto laisvę kovojančios partizaninės-pogrindinės kovinės organizacijos klasikinė funkcija, pagrindinė konspiratyvios (slaptos), sėkmingos ir veiksmingos kovos sąlyga. Dėl šių priežasčių visuose vykusiuose išsivadavimo karuose pirmiausia su jais be jokio gailesčio, griežčiausiomis priemonėmis, ir buvo kovojama.

Kai kam atrodęs „nekaltas" 1940m. Lietuvos Seimo delegacijos kolaborantų vykimas į Maskvą su prašymu priimti Lietuvą į Sovietų Sąjungos sudėtį iškart padarė lietuvius svetimos valstybės - Tarybų Sąjungos - piliečiais, su visomis iš to išplaukiančiomis teisinėmis pasekmėmis. Už Lietuvos laisvę kovojantys lietuviai patriotai, savo šalies piliečiai, jau buvo teisiami pagal Rusijos baudžiamąjį kodeksą „už Tėvynės išdavimą", t.y., išdavę ne Lietuvą, o jiems visiškai svetimą valstybę okupantę - Rusiją. Dėl tų kolaborantų išdavystės šimtai tūkstančių lietuvių patriotų atsidūrė Sibiro lageriuose ir tremtyje, kuriuose daugybė jų žuvo kankinama mirtimi.

Neoliberalizmo ideologijos suklestėjimo laikais iš to, kas istorine prasme turi seniai aiškiai apibrėžtą kolaboravimo sąvoką, bandoma „išplauti" jos esmę - Tėvynės išdavikas, kolaborantas tampa „tik kitaip manančiu", vos ne „laisvamaniu", visiškai už savo nusikaltimus neatsakančiu, tartum „protiškai neįgaliu", nepakaltinamu, kurio nevalia skriausti. Aišku, tokia demoralizuojanti, visuomenę mulkinanti propaganda naudinga tik potencialiam priešui. Jos esmė - būsimame kare nebūtų galima bausti išdavikų, kolaborantų, nes tai būtų nusikaltimas, „žmogaus teisių pažeidimas", „nekaltos civilių aukos". Tačiau propaganda yra viena, o realybė - visiškai kitokia. Be jokios abejonės, „skaudžiausia kirtį", kaip ir visuose ankstesniuose ir dabar vykstančiuose karuose, pajaustų Tėvynės išdavikai - kolaborantai. Tačiau nieko nepadarysi - koks pasirinkimas, toks ir likimas.

Partizanų kova su šnipais ir išdavikais

Pasaulinėje nacionalinių pasipriešinimo judėjimų istorijoje kova su šnipais, išdavikais, kolaborantais, jų naikinimas be jokio pasigailėjimo visada buvo, yra ir bus pirmoji, pagrindinė ir klasikinė pogrindžio organizacijų funkcija, užtikrinanti konspiratyvias sąlygas jos tolesniam sėkmingam veikimui. Tai yra pogrindžio aksioma, visiškai nepriklausanti nuo to, ar jos nariai to nori, ar nenori. Paprasčiausiai, jie priversti taip daryti, nes tai yra jų išgyvenamumo ir kovos tęstinumo pagrindas. Pasipriešinimo judėjimai Prancūzijoje, Olandijoje, Belgijoje, Čekijoje, Lenkijoje ir visose kitose šalyse, tarp jų ir Lietuvoje, laikėsi lygiai tokios pat praktikos.

Lietuvos partizanai aktyviai ir atsakingai kovojo su kolaborantais, išdavikais ir šnipais. Jie būdavo raštiškai perspėjami nutraukti savo kenkėjišką tautai ir partizaniniam judėjimui veiklą, taip pat, jeigu leisdavo aplinkybės, juos griežtai įspėdavo atėję patys partizanai. Rinktinių štabai būdavo atspausdinę raštiškų įspėjimų blankus, tereikėdavo jame įrašyti kolaboranto pavardę ir vardą. Dar reikia pasakyti, kad išdavikai gaudavo ne vieną, bet du, o kartais net tris tokius raštiškus įspėjimus, kuriuose būdavo iš anksto įspėti, kad, toliau tęsiant išdavikišką veiklą, jų laukia mirties bausmė.

Kartais „iki ausų prisidirbusiems“ okupantų pakalikams be didelių „ceremonijų“ įkrėsdavo „beržinės košės,“ pagrasindami, kad, jei toliau tęs savo kenkėjišką tautai veiklą, bus „šuniškas galas“ - ateisim ir „nuplavysim” (nušausim). Dažnai išdaviko likvidavimą vadindavo labai paprastais, atrodytų, jokių asociacijų su tuo neturinčiais pasakymais, kaip, pvz., „išėjo žvejot“, „nusinešė lapė“ ir kt. Tai drausmino okupantams tarnaujančius kolaborantus, nes bijojo, kad už išdavystę teks atsakyti. Tačiau, deja, ne visi įspėti šnipai „pasitaisydavo,“ kiti ir toliau tęsdavo savo niekingą darbą.

1944.11.20. Vyžuonų valsčiaus NKGB agentas „Gaidukas” NKVD leitenantui Trofimovui pranešė: „1944.11.15., apie 8 valandą vakaro, į mano namus Vilkabrukių kaime įsiveržė 15 banditų (partizanų). Įsiveržę į vidų, jie liepė uždegti šviesą, 3 kartus šovė į lubas ir liepė abiem su žmona gultis ant grindų. Jiems vadovavo Vladas Buitvydas, kuris liepė vienam iš savo banditų (partizanų) įkrėsti man ir mano žmonai po 15 smūgių šampalu (skirtu šautuvo vamzdžiui valyti). Vienas iš įsiveržėlių sumušė mano žmoną Konstanciją Pabedinskienę. Kai atskaitė 15 kartų, pats Buitvydas dar pridėjo žmonai 5 smūgius šampalu, pareiškęs, kad „čia tau, boba, pridedam už Staliną.” Paskui liepė laikyti liežuvį už dantų. Bet agentas „Gaidukas” partizanų įspėjimo nepaklausė, po poros mėnesių buvo jų išvestas į mišką ir iš ten nebesugrįžo.

1945.03.30. partizanai Čiukų kaime, Svėdasų valsčiuje, sulaikė Čiukų pieninės punkto direktorių, malūnininką ir Svėdasų MGB skyriaus agentą „Paštą.“ Juos

nusivedė į mišką ir ištardė. Pienininką ir malūnininką po tardymo paleido, o „Paštą“ išsivedė į mišką ir jis iš ten nebesugrįžo.

Partizanams tekdavo „tramdyti” ir per didelius plepius, „palaidus liežuvius,”kurie ir per daug matytavo, ir per daug girdėdavo, o, blogiausia, kad visai apylinkei tai išplepėdavo. Tačiau jiems bausmės jau labai skirdavosi.

Partizanų ryšininkas Stasys Indrašius prisimena, kad jo namuose bunkeryje gyvenę partizanai stengėsi „per daug matančių ir šnekančių, ko nereikia,” griežtai nebausti. Kai netoliese gyvenęs S. Indrašiaus kaimynas pradėjo per daug šnekėti, partizanai Albertas Nakutis-Viesulas, Stasys Gimbutis-Rūkas ir Jonas Mackus-Vėjas nusivedė žmogelį vėlai rudenį prie gilios kūdros „atsivėsinti” ir liepė plaukioti pirmyn-atgal, nuo vieno kranto į kitą. Taip žmogelis plaukiojo tol, kol visiškai užduso ir sušalo. Tada partizanai paklausė, ar jam jau praėjęs karštis, ar jau atsivėsino? Kai jis patvirtino, kad jau ataušo, paleido. Žmogelis rūpesčių daugiau nebekėlė.

Jeigu dėl šnipų išdavystės žūdavo partizanai (apie 80-90 procentų partizanų žuvo šnipų išduoti), Partizanų karo lauko teismo pareigūnai atlikdavo aplinkinių gyventojų, kaimynų, jų giminių ir artimųjų apklausą, kaltinamųjų tardymą. Apklausos ir tardymo protokolai bei nuosprendžiai buvo dokumentuojami ir saugomi kuopų, rinktinių, apygardų štabų archyvuose. Partizanai labai atsakingai žiūrėjo į šias procedūras, žinodami (ir ne be reikalo), kad jų kova ir bausmės išdavikams ateities istorijoje bus vertinamos „pro padidinamąjį stiklą.“ Jie teisingai manė, kad tautos „plieninė,“ tvirčiausioji dalis, bus okupantų sunaikinta, o dalis išlikusių tebus istoriniai ir politiniai prisitaikėliai, „minkštoji masė,“ lengvai minkomas „molis.“ Šie savo prisitaikėliškumą vertins kaip privalumą ir, nieko dėl laisvės nepraradę ir nepaaukoję, dėsis „tikraisiais“ patriotais. Pokario išsivadavimo judėjimo kovos jiems bus tik „kliuvinys,“ įrodinėjant savo „patriotiškumą.”

Šarūno rinktinės Butageidžio kuopos archyvai neišliko. Juos, vykdant kasimo darbus, rado darbininkai prie Repšėnų dvaro pastato. Kad neatitektų į KGB rankas, juos sunaikino patys radusieji - žinia apie radinį vis tiek būtų pasiekusi „čekistų ausis.“ Iš partizano J. Kadžionio-Bėdos atsiminimų, savavališkų mirties nuosprendžių vykdymų nebuvo arba pasitaikydavo labai retai - tai padaręs partizanas pats būdavo teisiamas Karo lauko teismo. Viskas buvo daroma su vadovybės žinia, po nuosprendžio patvirtinimo.

1949 m. pavasarį buvo įvykdytas mirties nuosprendis Šovenių k. gyventojams - vyrui ir žmonai, kurių išdavystė buvo įrodyta gyventojų apklausa ir pačių nusikaltusių prisipažinimu. Buvo atlikta ir dalinė turto konfiskacija. Kiti šeimos nariai buvo nekalti ir jų atžvilgiu jokia prievarta nenaudota. Buvo nušautas užverbuotas Troškūnų MGB agentas Budrevičius iš Degsnių k. Nors ir buvo įspėtas tris kartus, šnipinėti nesiliovė. Juozas Balčiūnas (Juzuliokas) iš Surdaugių k. irgi buvo nušautas kaip MGB šnipas. Surdaugių, Papartynės k. šnipinėjo Vacys Kepalinskas iš Degsnių k., visiems reikėjo jo saugotis. Vėliau jis sovietinės valdžios buvo už tai apdovanotas – gavo geras pareigas.

Savivaliavimo būta tik partizaninio judėjimo stichinės veiklos pradžioje. Partizanų Statutas laisvės kovotojų veiklą „įstatydavo į tam tikrus rėmus," kurių peržengimas pačiam partizanui grėsė mirties bausme. Vėliau jo ribas peržengdavo tik atskiri individai, kurie už nusikaltimus jau buvo baudžiami pačių partizanų.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos, Pauliaus Kiršos-Vilko, K.Patamsio, K.Maneikos prisiminimais, LGGRTC vyr. istoriko archyvine medžiaga, kitais istoriniais šaltiniais.

Liūdnas atsisveikinimas

Artėjo 1948-49m. žiema. Būrio vadas A.Jagiela-Ąžuolas ir jo pavaduotojas A. Velanis-Tigras pasikvietė Bėdą toliau nuo stovyklos ir sako: „Žinai ką, Bėda. Tau reikia „ant žiemos" išvažiuoti gyventi į miestą. Gal pasiseks susirasti darbą, paskui, pagal išgales, gal ir porą mūsų vyrų paslėpsi pas save per žiemą, o pavasarį vėl žiūrėsim. Mes tau truputį maistu ir pinigais padėsim. Tu turi dokumentus, dėdė padės prisiregistruoti, tokios progos praleisti negalima. Jei pamatysi, kad gresia pavojus, tai pas mus kelias visada atviras." Pamatęs, kaip nuliūdo Bėdos veidas, A. Velanis-Tigras sako: „Aš, jeigu tik galėčiau, visą gyvenimą sutikčiau akmenis skaldyti, tačiau man kelio atgal nebėra. Įsivaizduok, apsups rusai vieną kartą mišką ir nebus kitos išeities, tik mirtis. O pats turi galimybių išlikti gyvas, tai ir pasinaudok. Žūti visada spėsi!"

J.Kadžionis-Bėda suprato, kad kovos draugai jam linki tik gero ir, norom nenorom, sutiko su jų pasiūlymu. Kai apie tai papasakojo seseriai Monikai, ši labai nuliūdo ir bandė jį atkalbėti, tačiau brolis pasakė, kad toks yra vadų sprendimas ir jis jau davė sutikimą. Ji pasiskundė, kad J.Darela-Dieduška jų krašte girtuokliauja ir kabinėjasi prie vienišų moterų. Bėda pažadėjo apie tai pranešti vadui Ąžuolui. Monika iš vakaro su arkliu atvažiavo Tumėjon pas pamiškės gyventoją, partizanų ryšininką A. Kaunietį, o anksti ryte išvežė brolį į Troškūnų geležinkelio stotį, iš kur jis turėjo važiuoti į Panevėžį. Bevažiuojant mišku, sesuo papasakojo, kad J.Darela-Dieduška, būdamas girtas, išsitarė, kad jam nebeliko kitos išeities, kaip legalizuotis. J.Kadžioniui ši žinia iškart sukėlė įtarimą. Jis liepė seseriai apsigręžti ir važiuoti atgal į namus, o pats nusprendė grįžti į stovyklą ir pranešt įspėjančią žinią A.Jagielai-Ąžuolui.

Ankstų rytmetį jis jau buvo stovykloje. Jį pamatęs, A.Jagiela-Ąžuolas nustebęs sako: „O, Bėda ir vėl čia!.." Šis papasakojo, kad girdėjęs iš sesers, jog Dieduška sakęs: „Man kito kelio nebėra, tik registruotis..." Deja, Ąžuolas iš jo pasijuokė: „Prisiklausei bobų

kalbų. Ir pats neturi ramybės, ir kitiems neduodi. Važiuok kaip važiavai ir nesiblaškyk!“ J.Kadžionis-Bėda nuliūdo - vietoj padėkos iš jo pasišaipė. Ąžuolas sako: „Rytoj rytą anksti pažadinsim, kad spėtum į traukinėlį ir važiuok laimingai!“ J.Butkus-Karklas pažadėjo pakelti, nes ne visi partizanai turėjo laikrodžius. Naktį Bėda susapnavo labai aiškų, tikrovišką sapną - ištremta į Sibirą sesuo Petrutė jį perspėja: „Jonai, tik neik šiąnakt į Troškūnus!“ Anksti rytą jį pažadino Karklas, tačiau Bėda nesikėlė - ir pasakyt nedrįsta, ir eit negali. Atsikėlusiems vyrams paaiškino savo sapną. Šie nusistebėjo, kai kurie net pajuokavo, kad Bėdos niekaip negalima „išrodyti“ iš miško.

Tuo metu į svečius buvo atėjęs būrio vadas A.Žilys-Žaibas su žmona Klajūne (Žaibiene) ir savo vyrais: A.Mince-Lietumi, J. Bernatavičiumi-Rasputinu, V.Žemaičiu-Audra (Ladziuku), V. Jakuboniu-Vermachtu ir kitais. Stovykloje kūrenosi iš supjaustytų beržų sukrautas didelis laužas, partizanai aplink jį stovėjo arba sėdėjo, šildėsi, kalbėjo, juokavo. Diena jau ėjo vakarop, pradėjo snigti. Ažuolas jam priminė: „Dabar labai gera proga išeiti, nes užsnigs tavo pėdsakus.“ Vyrai jam į drobinį krepšį įdėjo virtos kiaulienos, duonos. Atsisveikindamas, stengėsi sulaikyti ašaras, partizanai, spausdami ranką, linkėjo laimingo kelio, o A.Mincė-Lietus, paspaudęs ranką ir paplojęs per petį, kelionei įteikė dar ir papirosų pakelį. Bėda neatsigręždamas, jau verkdamas, išskubėjo iš stovyklos. Paėjęs toliau, atsigręžė atgal: pro ašaras matė, kaip apie laužą sustoję vyrai šnekasi, juokauja, šildosi - vieni pritūpę ir atkišę rankas, kiti atgręžę nugaras. Tuo metu jis dar nežinojo, kad su daugeliu šių vyrų tai buvo paskutinis atsisveikinimas.

Remiantis J. Kadžionio prisiminimais.

Išdavikas J. Darela-Dieduška

Kavarskietis J. Darela - pagyvenęs, turintis du suaugusius sūnus žmogus, buvo aktyvus 1941m. Birželio sukilimo dalyvis. Visi manė, kad jis 1944m. pasitraukė į Vokietiją, tačiau J. Darela ilgai slapstėsi bunkeryje vienas. Išvargęs, kankinamas vienatvės, pradėjo ieškoti ryšių su partizanais, kad priimtų jį į būrį. Šeima jau buvo ištremta į Sibirą, tad buvo likęs visiškai vienišas. A. Jagiela-Ąžuolas, gerai jį pažinojęs, nors ir ne visai iš geros pusės, šnekėjo: „Gal ir nereikėtų jo priimt, bet jis gi buvęs Nepriklausomybės kovų savanoris, Birželio sukilimo dalyvis. Be to, jo šeima į Sibirą išvežta, kaip dabar žmogų tokioj bėdoj paliksi?“ Jis ir atsivedė J. Darelą į būrį.

Ilgai sėdėjęs bunkeryje, jis buvo labai suvargęs - nors ir nusiskuto apžėlusią barzdą, tačiau nuovargio pėdsakai taip ir liko giliai veide įsirėžę. Visgi būryje autoriteto neturėjo - nors būdamas senyvo amžiaus, pasakodavo nešvankius anekdotus, „blevyzgas“, buvo nedrausmingas, girtuokliaudavo, gąsdindavo žmones, kabinėdavosi prie moterų. Partizanams ne kartą tekdavo už jo elgesį atsiprašinėt. Pagal Surdaugių k. gyventojo Petro Paškevičiaus prisiminimus, pas juos užėjus Ąžuolo vyrams, susirinkę kaimynai jiems kalbėjo: „Kam jūs tampotės su savimi tą durnių, prišauks jums nelaimę!?“ Partizanai atsakę: „Neee, jis geras žmogus!“ Kartą prisigėręs jis pradėjo kabinėtis prie merginos, tad gyventojai pranešė partizanams. Šie, susiradę, varėsi J. Darelą-Diedušką į stovyklą, gal būtų ir sušaudę, tačiau pakeliui jis pabėgo.

J. Kadžionis-Bėda turėjo dokumentus, todėl, vyresnių partizanų spiriamas, žiemai ruošėsi išvykti gyventi į miestą. Jau išėjus iš būrio, sesuo Monika jam pranešė, kad J. Darela-Diedušką pas ūkininkus girtuokliauja, kvailioja ir šneka, kad jam nėra kitos išeities, kaip tik legalizuotis. Grįžo atgal pranešti vyrams, tačiau šie nepatikėjo: „Kur jis ten legalizuosis? Bobų kalbų klausai! Kaip važiavai, taip ir važiuok!“

Tačiau J. Darela-Diedušką jau buvo taip morališkai degradavęs, kad ryžosi draugų išdavystei. Į būrį jis sugrįžo, tačiau ne vienas, o atsivesdamas rusų garnizoną. Vėliau MGB jam leido išvykti į Sibirą, pas ištremtą šeimą, tačiau žinia apie jo judošišką išdavystę jau buvo „nuskridusi“ greičiau už jį. Tokiais tėvo darbais buvo labai pasipiktinę sūnūs, sutikę jį labai priešiškai. Taip išdavikas nerado laimės ir toli nuo namų. Tais pat metais ir mirė - eidamas gatve pradėjo vemti krauju ir krito negyvas.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

Būrio vado A. Jagielos-Ąžuolo ir jo bendražygių žūtis

1948 m. lapkričio 13-osios ankstų ir šaltą rytą, apie šeštą valandą, į Levandavičių namus Papartynės k. pasibeldė J. Darela-Diedušk a. Pasisveikino ir paklausė: „Ar stovykloje yra mūsų vyrai?“ - „Nežinau, - atsakė Ona Levandavičienė, - bet vakar trise buvo užėję.“ Atrėmęs į sieną šautuvą, jis priėjo prie ką tik pasemto šalto vandens kibiro ir godžiai, puodelį po puodelio, gėrė. Sūnus Julius pašoko iš patalo ir pasisiūlė: „Aš nueisiu į stovyklą pažiūrėt!“ - „Ai, neik!“ - tarė Darela ir, išeidamas pro duris, dar pridūrė: „Dabar aš juos truputį išgąsdinsiu!“ Po kokių dvidešimt minučių pasigirdo baisus šaudymas, kulkosvaidžių tratėjimas.

Partizanų miško stovykla tebuvo vos už 350-400 metrų. Vietoj palapinės jie naudojo ištemptą brezentą, kuris buvo panašus į dvišlaitį stogą ir apsaugojo tik nuo lietaus. Po juo iš rankos storumo jaunų medžių kartelių buvo sukalti gultai, ant jų iš eglišakių ir samanų padaryti guoliai, kuriuose partizanai miegodavo susiglaudę, šalia vienas kito. Jokios patalynės nebuvo. Partizanai turėjo prietaringą posakį: „Kuo geriau stovyklą įsirengsi, tuo trumpiau joje gyvensi." Kai kurie vyrai guolius buvo pasidarę atskirai, po atviru dangum, visai be pastogės. Pasak J.Kadžionio, jis iki šiol prisimena ant prisilaužytų eglišakių miegantį, pusiau užpustytą, prisidengusį garbanotą galvą pakelta kariškos milinės apykakle, J.Šileiką-Švedrį.

Stovykloje tuo metu nakvojo būrio vadas Antanas Jagiela-Ąžuolas, kulkosvaidininkas Anicetas Simanonis-Sigitas, Antanas Blauzdys-Konkurentas, Jonas Dagelis-Gintaras, Jonas Bernatonis-Melagis, Simonas Dailidėnas-Miesčionis, Alfonsas Pajuodis-Radvila, Danutė Dovydėnaitė-Laumė. Buvo atėjęs ir svečias - Šarūno rinktinės Kęstučio būrio partizanas Vytautas Skrebė-Klajūnas (nuo Subačiaus). Stovykloje nebuvo vado pavaduotojo Alekso Velanio-Tigro ir Juozo Šileikos-Švedrio - abu buvo išėję į svečius Tumėjoj, pas Balčiūną. Stovykloje jau degė laužas, virė katilas. Partizanai dar gulėjo savo guoliuose, atsikėlęs buvo tik subatėnas V.Skrebė-Klajūnas. Jis pirmasis ir pastebėjo tyliai atslenkančius rusus, kurie bandė apsupti stovyklą. Puolė pasiimti ant eglės šakos kabančio automato, tačiau rusai atidengė ugnį ir jį per rankas sužeidė. Šaudė kryžmine ugnimi, maždaug iš 40 m atstumo, o stipriausia ugnis buvo nutaikyta į tą vietą, kur gulėjo būrio vadas A.Jagiela-Ąžuolas (rusai tai žinojo iš išdaviko J.Darelos). Vos pašokusį ant kojų, jį per nugarą pervėrė kulkosvaidžio serija. Gintaras buvo nukautas šūviu į pakaušį - kulka pervėrė galvą, išmušdama dantis. Danutė iš pradžių buvo sužeista, o mirtinai nukauta jau besitraukiant iš stovyklos. Sužeistą V.Skrebę-Klajūną ant pečių išnešė, nepalikdamas ir savo rusiško rankinio kulkosvaidžio, stipruolis Sigitas. Rusai buvo paleidę partizanams persekioti vilkšunį ir bėgo jam iš paskos. Šuo prisivijo bėgantį Simoną Dailidėną-Miesčionį, pradėjo skalyti, tačiau šis dviem pistoleto šūviais „užmigdė" jį amžinai.

Netrukus į netoliese esančią Patamsių sodybą atėjo du NKVD kareiviai ir įsakė kinkyti vežimą. Jų lydimas, Kazys Patamsis su arkliniu vežimu atvažiavo į stovyklą, kurioje lankėsi, sėdėjo prie laužo, nakvojo šimtus kartų. Buvo atvaryti su vežimais ir du kiti kaimynai. Vaizdas buvo sukrečiantis: partizanų gultai buvo tušti, vidury stovyklos kūrenosi laužas, katile virė vanduo, o stovykloje jau negyvi gulėjo būrio vado A.Jagielos-Ąžuolo, J.Dagelio-Gintaro ir jaunos, gražios merginos su ilga kasa - Danutės Dovydėnaitės-Laumės - kūnai. A.Jagielai-Ąžuolui kulkosvaidžio serija, pataikiusi į nugarą, kiaurai buvo perėjusi per krūtinę, išplėšdama net plaučių gabalėlius.

Karinei-čekistinei operacijai vadovavęs MGB operatyvinis įgaliotinis, leitenantas Dilys, nuo nervinio sukrėtimo drebėjo kaip epušės lapas, tiesiog kaleno dantimis.

Rusus labai nustebino stovykloje rasti naujų rusiškų uniformų komplektai, tarpusavyje kalbėjo: „Откуда они взяли?“ („Iš kur jie gavo?“) Kareiviai labai gailėjo nušauto šuns, sakydami, kad geriau vietoj jo būtų nušovę „istribitelį.“Į kaimynų vežimus buvo sukrauti partizanų daiktai, o į Kazio vežimą kareiviai su stribais sumetė vieną ant kito partizanų kūnus. Ant žuvusiųjų susėdo ir stribai, sakydami: „Sėsk ir tu, nebijok, juk jie sveiki žmonės!“ Kazys atsisėdo ant vežimo „drabinos” kraštelio, o kelionė iki Kavarsko buvo „tikra Golgota“.

Įvažiavus į Kavarsko MGB skyriaus pastato kiemą, reikėjo kūnus iškelti. Kazys pakėlė viršuje gulintį Ąžuolą už pečių, tikėdamasis, kad kažkas ateis į pagalbą, tačiau tik išgirdo šaukiant: -„Traukis!,“ ir stribai parvertė vežimą ant šono, išversdami ir žuvusiųjų kūnus. Tuoj pat į kiemą sulėkė ir „stribų bobos,“ paaugliai vaikai. Visi vartė, apžiūrinėjo žuvusiųjų kūnus, drabužius, išvertė kišenes, klausinėjo smulkmenų, o „stribokai,“rusiškai keikdamiesi, pertraukdami vienas kitą, linksmai ir noriai pasakojo. Iš šalies žiūrint, visiems buvo tiek daug džiaugsmo, laimės, kalbų, kad atrodė tikra „kanibalų šventė.“

Paskui Kazį, kartu su kaimynais, nusivarė į MGB skyrių ir tardė iki vakaro.

Sustingusius kūnus sustatė Šovenių gatvėje, prie aikštės, atrėmę į buvusios sinagogos sieną, kelis kartus fotografavo. Skrebas Kirilas Romanovas iš vietinių rusų sentikių (vadintas Kiriliuku), dar bandė durtuvu badyti Ąžuolo kūną.

Po kiek laiko žuvusiųjų kūnai buvo įvairiomis pozomis sumesti ir užkasti negilioje duobėje, netoli Šventosios upės kranto. Kadangi J.Dagelio-Gintaro kojos duobėje nebetilpo, skrebai jas nukirto kastuvu.

1949m. žiemą partizanas Jonas Kadžionis-Bėda žuvusių bendražygių atminimui parašė eilėraštį, pavadindamas jį „Repšėnų miškely“, kuris tarp gyventojų buvo labai paplitęs, daugelis jį mokėjo mintinai.

Atkūrus 1990m. Lietuvos nepriklausomybę, partizanų kūnai iškilmingai, su bažnytinėmis apeigomis ir derama pagarba, buvo perlaidoti į Traupio kapines.

Remtasi K. Patamsio, M. Levandavičiūtės-Gilvydienės, J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

Malvina

Atsisveikinęs su būrio vyrais, J.Kadžionis nei Panevėžyje, nei Biržuose, nei Kaune darbo negavo. Grįžęs į tėviškę, susitiko A. Velanį-Tigrą, kuris po A.Jagielos-Ažuolo žūties tapo būrio vadu. Šis patarė registruotis: MGB po J.Darelos išdavystės ir taip viską žino, tad, jo manymu, nieko ir neklausinės. Taip ir padarė. Po registracijos Tigras paklausė: „Ar pasą išdavė?“ - „Ne“, - atsakė J. Kadžionis. - „Vadinasi, areštuos. Neišdavė todėl, kad niekur neišvažiuotum. Būk atsargus. Kai pajausi pavojų, grįžk pas mus“, - pasakė A. Velanis-Tigras. J. Kadžionis laikinai apsigyveno pas seserį Moniką, nes po ištrėmimo jų gimtuosiuose namuose buvo įsikūrę svetimi žmonės.

Dar prieš tremtį, 1947 metais, J.Kadžionio mama sakė: „Jonuk, tu nueik į Garbėnų k., ten gyvena labai gražios seserys Gedžiūnaitės.“ Jonas, suradęs progą, su draugais ir nuėjo. Patiko visa šeima, o ypač - jų dukra Malvina. Įsimylėjo ją iš pirmo žvilgsnio, pakerėjo viskas: ir jos išorinis, ir vidinis grožis, dvasios spindesys, elgesys, nuoširdumas, idealizmas, tikėjimas. Ji buvo išsilavinusi: iš pradžių, kartu su seserimi Genute, mokėsi Karmėlavos gimnazijoje, kur moksleives auklėjo krikščioniška dvasia ir ruošė prasmingam gyvenimui vienuolės, o paskui - Ukmergės mokytojų seminarijoje. 1945 m., kartu su vyresniąja seserimi Janina, buvo areštuotas jos tėvas, namai skrebų „išdraskyti“, jos tapo benamėmis. Brolis Jonas Gedžiūnas-Ereliukas, DKA B rinktinės Plieno būrio partizanas, buvo žuvęs 1946 m. sausio 22 d. kautynėse prie Želvos. Tėvui ir seseriai, kalintiems Vilniuje, dukterys nuveždavo maisto - kad perduotų siuntinį, nuvažiuodavo jau iš vakaro ir visą naktį prastovėdavo ilgiausiose eilėse. Visos seserys buvo Žaibo būrio ryšininkės, prasidėjus kovoms ir partizanų žuvimams, jos atsisakė šokių ir skaudžiai išgyvendavo jų mirtį. Malvina visada tikėjo Tiesos pergale, buvo labai drąsi ir ryžtinga, visur eidavo su malda ir pasišventimu. Atrodė, kad nėra jokių vilčių laimėti jos širdį, tačiau Jonui Kadžioniui ji tapo „kelrode žvaigžde“.

1949m. sausio mėn., kartu su keliais kaimo vaikinais, nutarė vėl nuvažiuoti į Garbėnų k., pas Gedžiūnaites. Rado tik Malviną ir jos motiną. Buvo nuoširdžiai pakviestas vakarienės. Prie stalo besišnekant apie jo bendražygių išdavystę ir žūtį, Malvina papasakojo, kad tuo metu ji susapnavusi pranašišką sapną: Darela padavė jai tris nešvarias nosines, o paskui sužinojusi ir apie trijų partizanų žūtį. Jau temstant ji ruošėsi išeiti, sakydama, kad namuose nebenakvojanti, nes bijanti ištrėmimo. J. Kadžionis pasiūlė ją pavėžėt. Bevažiuojant, ji pasakė ir paslaptį, kad už savaitės pas ūkininką, kur jie važiuoja, ateis du Žaibo būrio partizanai - būrio vadas V. Jakubonis-Vermachtas ir V. Žemaitis-Audra. Atsisveikinant, ji paprašė Joną vėl ją aplankyti. Jono širdis džiūgavo, o džiaugsmas ir laimė, lankant mylimąją, pavirsdavo eilėmis.

Jau prieblanda papuošė sniegą

Jau prieblanda papuošė sniegą
Ir mišką giliu ramumu,
Žirgelis prunkšnodamas bėga
Jausmingai žaviu pylimu.

Tuojau suspindės žiburėlis
Jaukioj pamiškės glūdumoj,
Palangėj sužvengs juodbėrėlis,
Garsai atsilieps tolumoj.

Pro langą pažvelgs Numylėta,
Tamsoje galbūt nepažins?
Pažinusi tyliai iš lėto
Giliausią man skausmą grąžins.

Nežino, kad ją labai myliu,
Guodžiuos nors tuo džiaugsmu giliu,
Sau vienas kentėdamas tyliu,
Kitiems net šypsotis galiu.

Peržengęs brangių namų slenkstį,
Lyg palaimą ten išvydau,
Nejaugi nejaugi per anksti
Skausme nevilties aš skendau?

Giliu mielumu Tyraakė
Paprašė, kad būčiau svečiu,
Kažką tyliai mamai pasakė,
Man apgaubė žvilgsniu šviesiu.

Nuoširdžiai mane pavaišino,
Žinojo - benamis esu,
Lyg viltį į širdį grąžino,
O sieloje darės šviesu.

Naktis jau gili, šunys loja,
Labai atsiprašę svečių,
Pasakė - namuos nenakvoja,
Tam yra rimtų priežasčių.

Beribė padangė žvaigždėta,
Žirgelis vėl bėga risčia,
O šalia manęs Numylėta
Ramybę man teikia slapčia.

Netoli aš ją pavėžėjau,
Lig trečio kaimyno namų,
Atrodė, kad Rojuj viešėjau,
Krūtinėj taip lengva, ramu.

Dar paslaptį vieną pasakė,
Ne meilę tai lietė, oi ne,
Iš džiaugsmo širdis smarkiai plakė,
Mačiau, ji atjaučia mane.

Paprašė, kad vėl aplankyčiau,
Kai aš jai sudiev pasakiau,
Šio džiaugsmo nebeapsakyčiau,
Nes mariose laimės plaukiau.

Tai buvo nuostabiausias ir laimingiausias J.Kadžionio gyvenimo laikotarpis, dvasinio pakilimo ir įkvėpimo dienos, kai „laimė netilpo krūtinėje". Kelias iki jos namų būdavo toks trumpas ir lengvas, kad jį „nuskrisdavo kaip ant sparnų". 1949 m. kovo 4-ąją, Šv. Kazimiero dieną, susitiko su Žaibo būrio partizanais. Nakčiai pasiliko nakvoti, jos prisiminimai virto eilėmis.

Žydra padangė

Žydra padangė, kaip gražu,
Švento Kazimiero naktis.
Žvaigždutėms mirgant pamažu,
Skleidės mūs meilės paslaptis.

Tarytum angelas rimties,
Taip skaidrino širdžių jausmus,
Toli nuo klaidingos minties
Liūliavo, nešė mus.

Aš nedrįsau jos rankom liest,
Tik veidą jos pabučiavau,
Viltis taip skaisčiai ėmė šviest,
O koks laimingas aš buvau.

Ne, ne žiedų tai šlamesys,
Aš jos alsavimą girdžiu,
Skausmingas meilės ilgesys
Užgavo stygas mūs širdžių.

Jos pabučiavimą jutau,
Lyg palaimą šventų jausmų,
Ir tik tada tesupratau,
Meilė negimsta be skausmų.

Nejau tai sapnas, net graudu,
Kaip greit prabėgo ši naktis
Pirmųjų laimės valandų,
Kai skleidės meilės paslaptis.

Šiame pasauly lemta žūt
Visiems, be išimties,
Dievuli, leisk man su ja būt
Drauge ir valandoj mirties.

Sunku buvo sulaukt sekmadienio, o širdis nenurimo:

Širdis jos vardą ėmė šaukt

Gražios svajonės ir sapnai
Vėl širdį apipynė,
Galingi ilgesio sparnai
Kelią į laimę skynė.

Sunku sekmadienio sulaukt,
Vai kokios ilgos dienos,
Širdis jos vardą ėmė šaukt
Naktimis mėnesienos.

Dabar veržiaus ją aplankyt,
Ilgėjaus brangaus veido,
Bet paslapties šios pasakyt
Niekam širdis neleido.

Ne, neišreikšiu tų jausmų,
Kurie pripildė sielą,
Šių neapsakomų džiaugsmų,
Kur teikia mano miela.

Praėjo du mėnesiai, kaip J. Kadžionis draugavo su Malvina. Tos dienos amžinai išliko atmintyje, kaip pačios šviesiausios ir laimingiausios gyvenimo akimirkos, džiaugsmu užliejusios jo laimingą širdį. Jos virsdavo eilėmis:

O kas apsakys tuos jausmus

Kiek kartų padangėj skaisčiau žvaigždės švietė
Toj pusėj, kur josios namai.
Nežemiška jėga viliojo ir kvietė
Man būti su ja amžinai.

Kiek kartų girdėjau jos ištariant vardą,
Man balo iš džiaugsmo veidai.
Jaučiau - jaunas kraujas man gyslose verda
Ir tirpsta krūtinėj ledai.

Kiek kartų man teko pas ją bekeliauti
Jausmingai žaviu pylimu,
O kokią ramybę kiekvienąkart jautė
Ir puošės širdis jaukumu.

Kiek kartų man teko lankyti jos kaimą,
Iš tolo ją jausti tiktai,

Širdy viešpatavo svajonių palaima,
Džiaugiausi kaip vaikas slaptai.

Kiek kartų man teko skaudžiai nusivilti,
Kai josios namuos neradau,
Atrodė, kad viską, svajones ir viltį,
Staiga amžinai praradau.

Kiek kartų man teko paliest jos rūbelį,
O koks tasai jausmas brangus.
Nuleistos blakstienos jos puošė veidelį,
Spindėjo jisai lyg dangus.

Kiek kartų man teko jau ją aplankyti,
O kas apsakys tuos jausmus.
Kaip miela man buvo jos veidą matyti,
Pamiršus dejones, skausmus.

1949 m. kovo 25 d. vėl prasidėjo masinis žmonių trėmimas į Sibirą - buvo siekiama palaužti ir įbauginti žmones, kad jie, nebesipriešindami, stotų į kolūkius. Netrukus atskriejo ir nelaimės žinia - ištrėmė Malviną ir jos šeimą. Atrodė, kad aptemo visas pasaulis ir karčią skausmo taurę teks išgerti iki dugno.

Naktį susapnavo balsą, liepiantį nuvykti į Traupio Šventos Onos bažnyčios sekmadienines mišias. Balsas pasikartojo tris kartus. Sesuo Monika irgi paragino - paklausyk sapno ir atlik gerą darbą. Taip ir padarė. Po mišių išėjęs iš bažnyčios, sustojo parūkyti. Prie jo priėjo nepažįstamas žmogus ir sako: „Malvina prašė, kad pas ją ateitum". J.Kadžionis iš nustebimo nebepratarė nė žodžio, juk visi kalbėjo apie jų šeimos ištrėmimą. Pasirodo, tai buvo Vladas Blažys iš Garbėnų k., pas kurį ji ir slapstėsi. Nieko nelaukdamas, išskubėjo pas mylimąją. Rado ją pasislėpusią klojime, su „rožančiumi" rankoje, verkiančią. Jonas nuramino ir pasakė, kad dabar per gyvenimą abu eis visada kartu. Pavakarieniavę, išėjo į tamsią naktį, į gyvenimo nežinią. Abu buvo benamiai, tačiau tikėjo, kad pasaulyje visada atsiras gerų žmonių, kurie jiems padės.

Apsistojo pas Oną Trečiokienę. Jos vyras jau buvo miręs, šeima gyveno vargingai, bet buvo nuoširdūs ir geri žmonės. Didįjį šeštadienį abu nuėjo miegoti į klėtį. Užsidegę žvakelę, abu suklaupė ir meldėsi - tai buvo gražios, palaimingos jų neramaus gyvenimo akimirkos, kurios išsiliejo eilėmis.

Skausmų pašvaistė

Kaimo klėtelėj dega žvakė,
Aplink pavojai ir mirtis.
Ką širdis širdžiai tuomet sakė,
Pasauliui liks tai paslaptis.

Abu suklaupę čia ant kelių
Paskendom maldoje širdžių,
Nuo svajingų meilės takelių
Sieloj pakilom lig žvaigždžių.

Nakčia pavasaris jau skleidės
Gležnučiais savo pumpurais,
Tarytum grožis Skaisčiaveidės,
Su meilės žvilgsniais atvirais.

O sielose skausmų pašvaistė,
Našlaičiai mes ir be namų,
Meilės žiedus ašaros laistė,
Liūdint namiškių mylimų.

Šita versmė Meilės šaltinių
Paliks tyra mums visada,
Lyg palaima jaunų krūtinių,
Kaip ta Šeštadienio malda.

1949m. Velykas praleido pas O.Trečiokienę, bet, pasklidus gandams apie naujus trėmimus, pasiėmę maisto, išėjo į Troškūnų mišką ir jame slapstėsi penkias dienas. Per tą laiką gimė naujos eilės.

Žaibo būrio vadas V.Jakubonis-Vermachtas siūlė Malvinai padaryti fiktyvius dokumentus, tačiau ši atsisakė. Abu žinojo: miškas - mirtis, dokumentai - kalėjimas. J Kadžionis, tuo metu vykdantis ir partizanų pavedimus, vaikščiojo „kaip ant skustuvo ašmenų“. Jautė, kad yra sekami, vis dažniau „siautė“ skrebai, nuo kurių reikėjo slapstytis. Gyvenimas darėsi tiesiog nebepakeliamas. Susitarė su partizanais, kad 1949 m. gegužės 16 d. ateis į būrį.

Sutartą dieną per žaliuojančius laukus abu atėjo į Troškūnų girią, susirado partizanų stovyklą. J.Kadžionis dar devynias dienas atlikinėjo partizanų pavedimus, kol nuvyko į partizanų bunkerį Pusbačkių k., pas P. Radvilą. Tuose „mažuose požemio rūmuose" jo laukė mylinti, kilni širdis. Abu suprato, kad ne tik pavojai, bet ir mirtis bus jų nuolatiniai palydovai, bet tai buvo laisvas ir sąmoningas tokio gyvenimo kelio pasirinkimas.

Visi būrio vyrai buvo linksmi, energingi, susitaikę su savo likimu ir kitokių išeičių neieškojo. Jau buvo 1949-ieji metai, partizaninės kovos saulėlydis. Partizanų buvo likę nedaug ir, atrodė, jokių prošvaisčių nebeliko, tačiau niekas neabejojo partizaninės kovos teisingumu, kad Tiesa vis tiek turi nugalėti, kad gal bus lemta sulaukti gerų permainų, o toji viltis palaikė ir gaivino. Jonas su Malvina neslėpė nuo partizanų savo jausmų ir rimtai ruošėsi partizaniškoms vestuvėms. Partizanai tam pritarė ir beliko tiktai laiko klausimas, kada jos įvyks.

J. Kadžionio-Bėdos prisiminimai.

1949 m. rugpjūčio 17 d.: miško kautynės prie Rezgių kaimo

Tuo metu penki Butageidžio kuopos partizanai gyveno Pusbačkių k., P.Radvilos klojime įrengtame bunkeryje. Jame laisvai tilpo visi vyrai ir J.Kadžionio-Bėdos sužadėtinė M.Gedžiūnaitė-Sesutė. Jiems buvo planuojama kelti partizaniškas vestuves. Po A.Jagielos-Ąžuolo žūties būriui vadovavo A.Velanis-Tigras. Sėdėdami bunkeryje vyrai pafilosofuodavo, pajuokaudavo, pasakodavo įvairius atsitikimus, kartais - ir tyliai padainuodavo. J.Kadžionis-Bėda, turintis literatūrinių gabumų, kurdavo eilėraščius, kurie, paplitę tarp žmonių, tapdavo ir dainomis.

1949m. gegužės mėn. buvo gautas vadovybės įsakymas kurti legaliai gyvenančių partizanų būrius, priklausančius OS sektoriui. Butageidžio kuopos vadas A.Velanis-Tigras, jo pavaduotojas A. Simanonis-Sigitas, skyriaus vadas J. Šileika-Švedrys ir kiti partizanai rimtai ir atsakingai ėmėsi šios veiklos. Per vasarą buvo atliktas milžiniškas organizacinis darbas: naktimis nužygiuota šimtai kilometrų, užmegzti ryšiai su patikrintais, laisvės idėjai ištikimais žmonėmis ir sukurti trys rezervinių (OS) partizanų būriai, paskirti jų vadai. Į jų gretas įstojo ir dalis buvusių „pirmosios bangos" partizanų, kurie legalizavosi dar 1945 m. Buvo sudaryti būrių narių slapyvardžių sąrašai, jiems išduoti Butageidžio kuopos pažymėjimai.

Baigiantis vasarai, per ryšininkus buvo gautas pranešimas, kad 1949 m. rugpjūčio 15 d. tarnybiniais reikalais pas juos į Butleriškių mišką atvyks Algimanto apygardos vadas A.Starkus-Montė su jį lydinčiais partizanais. Švedrys, civiliai apsirengęs ir pasiėmęs tik trumpąjį ginklą, nuėjo prie Pašilvio miško, netoli ūkininko Jono Dejaus sodybos, paruošti laikinai stovyklai vietą. Tai buvo dviejų kaimų, Narbutų ir Piktagalio, iškirstas miškas, apaugęs tankiais krūmais su įvairaus dydžio aikštelėmis, kurios būdavo nušienaujamos. Vieta buvo rami, nuošali, o visi aplinkiniai gyventojai - patikimi, seniai pažįstami žmonės.

Švedrys, padedamas vietinio ūkininko J.Dejaus, su paklodėmis prinešė šieno, susitiko su atvykusiais svečiais ir atsivedė juos į laikiną stovyklą. J.Kadžionis-Bėda tuo metu labai sirgo, buvo peršalęs, karščiavo, temperatūra pakildavo net iki 41 laipsnio. Išlipęs iš bunkerio, nuo silpnumo svyruodavo, vos paeidavo. Vadas A.Velanis- Tigras, tai matydamas, sako: „Einam kartu, Bėda. Lauke grynas oras, atsigausi, o čia, likęs vienas, varginsi šeimininkus, jie turės kilnoti bunkerio dangtį".

Sutemus visi išėjo į žygį, prie jų prisijungė dar trys atskirai slapstęsi partizanai. Bėda bunkeryje paliko savo vokišką Mauser 98K karabiną, pasiėmė tik parabelį su trim šovinių apkabom ir vokišką puolamąją granatą. Beeidami, pakelyje užsukdavo pas pažįstamus ūkininkus pasirinkti maisto, nes kartu su svečiais susidarė nemažas partizanų būrys. Svečius susitiko stovykloje jau vėlai vakare, kai kurie jau grupelėmis buvo sugulę į šieno guolius. Visi sveikinosi, partizanišku papročiu broliškai bučiavosi, prasidėjo kalbos ir juokai. Apygardos vadas A.Starkus-Montė vilkėjo uniformą, pasiūtą iš rusiškos kariškos milinės - ji labai gerai maskavo, prietemoje atrodė, tartum jis būtų susiliejęs su aplinka. Su apygardos vadu buvo atėję partizanai: A.Kubilius-Rūgštymas, P. Tamkevičius-Kastantas, V. Magyla-Vairas, J. Marcinkevičius-Jokeris, B. Strolė-Vėtra, A.Milčiukas-Tigras ir A.Vildžiūnas-Vijoklis. Stovykla, J.Kadžionio-Bėdos atsiminimais, buvo įrengta visai netoli ūkininko J.Dejaus sodybos, šalia didelio, beveik žmogaus dydžio, akmens.

Kitą rytą ūkininko J.Dejaus duktė Emilija nuvažiavo su dviračiu į Kavarską, nupirko vyrams degtukų, papirosų ir grįžusi pranešė - rusų kariuomenės Kavarske nėra.

Prasidėjo partizaniškas pasitarimas. Apygardos vadas A.Starkus-Montė ramiai, be nereikalingų žodžių, pakalbėjo apie esamą tarptautinę ir vidaus padėtį, partizanų veiklos uždavinius, rezervinių būrių paskirtį. Patarė, kokios taktikos laikytis su kolūkių organizatoriais, atnešė atspausdintos spaudos - laikraštėlių „Partizanų kova" su LLKS šūkiu: „Atiduok Tėvynei, ką privalai!" Būrio vadui Tigrui įteikė didelę šūsnį atspausdintų kvitų su šaknelėmis, kuriuos partizanai turėjo palikti gyventojams, gaudami iš jų maistą, pinigus, avalynę, drabužius. Atkūrus Lietuvos Nepriklausomybę, juos žmonės turėjo pateikti valdžiai, kaip paramos laisvės kovai įrodymą. Atlikus partizaniniam judėjimui nusikaltusių asmenų kokių nors daiktų, maisto produktų konfiskaciją, kitiems partizanams toks kvitas buvo įrodymas, kad ji jau atlikta.

Rugpjūčio 16d. pavakare apygardos vadas Montė su savo vyrais jau ruošėsi žygiuoti atgal, tačiau būrio vadas A. Velanis-Tigras pradėjo juos prašyti pasilikti dar vienai dienai, sakydamas: „Retai susitinkam, pasilikit. Išsimaudysim pirtyje, pasėdėsim, pašnekėsim, ką žinai, galim ir nebepasimatyti.“ Jis paprašė Bėdos, Konkurento ir Švedrio nueiti į netoli esantį Mackeliškių k. pas ryšininką P.Šaučiūną (slapyvardžiu „Mirtis”) ir parnešti du butelius „naminės arielkos“ svečiams pavaišinti.

Šį surado netoli savo namų, krūmuose, kur jis, pasistatęs „bravorėlį“, kaip tik ir varė „velnio lašus“. Tuo metu samagono varymas tarp gyventojų buvo tapęs masiniu reiškiniu ir virtęs jų pragyvenimo šaltiniu: „pasiutusios karvės pienelį“ veždavo parduoti į turgų, atsiskaitydavo tarpusavyje „prekinių mainų“ pavidalu. Jiems besišnekant, pasigirdo artėjantis arklio pasagų klapsėjimas ir ratų dardėjimas. Netrukus pasirodė ir „kurmanka“ (vežimas), kurioje sėdėjo pats artimiausias, „sklypas prie sklypo“, Kadžionių kaimynas K. Ginietis iš Piktagalio k., buvusio partizano Silvestro tėvas. Jis lauko keliukų raizgalynėje buvo pasiklydęs, ne ten pasukęs, ir labai nustebo juos susitikęs. Partizanai pasisveikino, paduodami ranką, trumpai šnektelėjo, o Jonas tarė: „Gerai, dėde, aš parodysiu jums kelią.“ Jis palydėjo, nebesėsdamas į vežimą, iki keliuko išsišakojimo ir ranka parodė, kur toliau važiuoti. Matyt, K.Giniotis jau niekur nebevažiavo, bet grįžo į namus. Jis buvo doras žmogus, partizanus labai gerbė, visada pasigirdavo, jeigu šie buvo užėję, tačiau nežinojo, neįtarė, kad jo sūnus Silvestras yra MGB užverbuotas agentas ir, grįžęs, viską šiam papasakojo.

Vyrai pasiėmė du butelius samagono - Tigras vėliau už juos atsiskaitydavo - ir grįžo į būrį. Kaip vėliau paaiškėjo, Silvestras Ginietis buvo atlėkęs ir jų ieškojo, tačiau partizanų stovykla buvo toliau, už gero kilometro, tad, palakstęs po krūmus ir pamiške, jų neberado.

Vakare ir naktį girdėjosi mašinų ūžimas, kuris visiems sukėlė įtarimą, bet Tigras visus nuramino, sakydamas, jog tai traktoriai naktimis aria, „stalininį penkmetį per tris metus nori įvykdyti“. Tačiau visiems įtarimo „nuosėdos“ liko, kad gal tai ir ne traktoriai. Bėda su Malvina iš anksto susitarė, kad pavojaus atveju laikysis drauge.

Partizanai išsimaudė pas Rezgių k. ūkininką Kazį Šakalį pirtyje, paskui visi 15 partizanų namuose susėdo už sustumtų stalų, pasikalbėjo, pavalgė, truputį išgėrė, padainavo partizaniškų dainų ir sugrįžo į stovyklą. Vakare Švedrys, kartu su Vytautu Magyla-Vairu, išėjo į Repšėnų k. Iš pradžių su jais kartu ruošėsi eiti ir Kastantas, tačiau, prieš išeinant, persigalvojo. Ankstų rytą, vos brėkštant, abu partizanai, nieko įtartino nepastebėję, sugrįžo į stovyklą. Švedrys pažadino J. Kadžionį-Bėdą, sakydamas: „Bėda, „pasargybuok“, o man leisk atsigulti į tavo guolį.“ Šis pasiėmė iš Tigro planšetės „Belomorkanal“ papirosą, išsitraukė popieriaus lapelį ir, atsisėdęs ant kelmo, bandė parašyti eilėraštį. Pradėjus rašyti, miško pusėje tai vienoj, tai kitoj vietoj pasigirsdavo sausų šakų treškėjimas. Bėda jau neberašė, o tik stebėjo aplinką. Kartais taip pro šalį „pratreškėdavo“ šernų virtinė, tačiau artėjantis treškėjimas girdėjosi labai plačiai. Nieko nelaukdamas, jis prišoko prie

miegančių partizanų ir visiems iš eilės pradėjo spardyti į batų padus - skelbti pavojų, o vadui pasakė, kad iš miško pusės kažkas atitreška ir tuoj pasirodys.

Visi iškart pašoko ant kojų. Montė pasižiūrėjo į laikrodį ir be žodžių, išskleisdamas plačiu mostu į šonus rankas, davė ženklą visiems išsiskleisti grandine. Vyrai tuoj užėmė pozicijas - Montė atsigulė viduryje su čekišku Brno kulkosvaidžiu, tolėliau, į šoną nuo jo, įsitaisė jų būrio kulkosvaidininkas A. Simanonis-Sigitas su rusišku „lėkštiniu" Degtiariovu. Tačiau niekaip nesisekė prikelti Švedrio – keliamas, jis vėl krisdavo į guolį, Malvina jį net tampė už ilgų, garbanotų plaukų.

Matydamas, kad Švedrio neprižadins, Bėda čiupo jo „dešimtuką" ir tarp draugų užėmė kovinę poziciją. Netrukus pasirodė plačia grandine atslenkantys rusai. Vienas jų, pastebėjęs partizanus, bjauriai keikdamasis, „subliovė: "„Stoj, bliadj!" Tada trenkė partizanų automatų, „dešimtukų" ir dviejų kulkosvaidžių ugnis. Priekyje ėję rusai tankios ugnies buvo tiesiog „nukirsti", kiti nutilo, sugulė, tačiau netrukus irgi atsakė stipria ugnimi. Pasigirdo komandos: „Bystro na lievo, na pravo, okružitj!" („Greičiau į kairę, į dešinę, apsupti!"). Partizanai, siekdami išvengti apsupimo, pradėjo grupelėmis, tarp krūmų, trauktis, manevruoti.

Trys partizanai - Malvina, Vairas ir Karklas, išbėgo iš miško į Repšėnų palaukę, ten sustoję, trumpai pasidairė ir buvo pastebėti rusų. Tie pradėjo į juos šaudyti ir puolė persekioti. Priekyje bėgęs J.Butkus-Karklas buvo sunkiai sužeistas. Jis dar sakė Malvinai: „Aš šaunuosi, o tu paimk mano automatą ir pranešk Zosei (žmonai)!.." - tačiau tam nebuvo jau laiko, viską lėmė akimirkos, nes iš paskos su šunimis vijosi rusai. Malvina, nusimetusi batus, uždususi atlėkė į A.Šeštoko vienkiemį, kur buvo pieno surinkimo punktas ir daug suvažiavusių žmonių. Ją greitai perrengė, davė pintinę ir ji nuėjo į Pusbačkių k., pas Augulį. Rusų kareiviai atsivijo, tačiau šunys vienkiemyje tarp daugybės pėdų pametė pėdsakus, tad pamanė, kad partizanė pasislėpė sodyboje ir pradėjo jos kratą.

A.Velanio-Tigro vedama šešių partizanų grupelė pasuko į kairę ir laimingai, be susidūrimų, spėjo pasitraukti gilyn į Troškūnų mišką. J. Kadžionis-Bėda stiprios rusų ugnies buvo prispaustas prie žemės, jautė, kad, kilstelėjus galvą, iš karto jį „nuskins". Susilpnėjus šaudymui, nušliaužė į dešinę, kur buvo didžiausi krūmai, pasislėpė, pasiruošė „dešimtuką" ir laukė pasirodant rusų. Netrukus priekyje sušmėžavo rusiška uniforma, Jonas prisitaikė, tačiau taikinys greit pranyko, o kai priartėjo visai arti, pasirodė, kad tai saviškiai. Priekyje ėjo Švedrys, vilkintis rusišką kareivišką palaidinę, sukištą į iš lietuviškos kariškos milinės pasiūtas galife kelnes. Iš paskos pasirodė Montė, Rūgštymas, Sigitas ir Konkurentas. Jonas atidavė „dešimtuką" Švedriui, sakydamas: „Tu esi laimingas žmogus, vos tik tavęs nenupyliau!" Montė sako: „Aišku, kad tai išdavystė! Turime kuo greičiau prasiveržti per keliuką į Troškūnų mišką, kol dar neatkirto!"

Visi greitai, be žodžių, negaišdami laiko, paruošę ginklus, tekini pasileido link sudegintos eiguvos, pro kurią ėjo vieškeliukas. Netoliese tarp medžių dar sušmėžavo

rusai, bet nespėjo net iššauti, nes ir vieni, ir kiti tuoj pradingo vieni kitiems iš akių. Priartėjus prie vieškeliuko, Montė garsiai sukomandavo: „Pirmyn!“ - ir visi kartu šoko į priekį. Kitapus kelio pasaloje sugulę rusų kareiviai visai iš arti atidengė tokią stiprią ugnį, kad vyrai iškart sukrito ant žemės. Nuo tankios kulkosvaidžių, automatų, šautuvų ugnies ant jų krito kulkų nukirstos medžių šakos, lapai, kamienų skiedros, pakilsi - iškart „nuskins.“ Vyrai prisispaudė prie žemės ir iš visų turimų ginklų kirto jiems atgal. Bėda buvo šalia Švedrio, šiam prisvilo „dešimtukas“ (senų šovinių bėdos - vamzdžio lizde prisvildavo, įstrigdavo ir po šūvio nebūdavo automatiškai išmetama šovinio tūtelė). Jis pašliaužė atgal už medžių, bato kulnu atmušė spyną ir vėl prišliaužė. Bėdai, šaudančiam iš parabelio, patarė: „Jei nematai taikinio, nešaudyk, paskui neturėsi kuo nusišaut!“ Tik staiga Bėda žvilgt į jo pusę, o Švedrys guli aukštielninkas - jo „dešimtuko“ buožė kulkos suskaldyta, o iš krūtinės veržiasi kraujas. Mirdamas net neaiktelėjo, nepasakė net „Ai!,“o pasikėlė, matyt, todėl, kad vėl buvo prisvilęs šovinys vamzdyje ir norėjo kulnu atmušti spyną. Montei kliuvo į galvą – pro praretėjusius plaukus matėsi, kad viršugalvis kulkos lyg vinimi perrėžtas. „Atgal!“ - sukomandavo jisai.

Pasitraukus nuo vieškeliuko, rusai jau nebešaudė, tik miške buvo girdėti baisus „aliarmas“ - rusiški rėkavimai, šaudymas. Matyt, taip tarp jų buvo sutarta. Visi pasigedo Sigito - šaukė jį vardu ir slapyvardžiu, tačiau jis sužeistas, be sąmonės, paliko gulėti prie keliuko, kautynių vietoje. Partizanai pabandė prasiveržti antroj, paskui trečioj vietoj, bet visur buvo atmušti. Visi nusimetė batus, kepures, viską, kas nors kiek trukdo. Rūgštymas savo naujus chrominius aulinius, kad neatitektų rusams, supjaustė peiliu. Tik Konkurentas batų nenumetė, sakydamas: „Aš pilnapadis, negaliu.“ Jonas gerai žinojo šio šaltakraujišką drąsą, tad, sugavęs akimis jo žvilgsnį, pratarė: „Blogai, Antanai?“ Konkurentas šyptelėjo ir ramiai atsakė: „Niekai, Bėda!“ Net ir toks atsakymas visiškai tragiškoje ir beviltiškoje situacijoje sustiprino viltį. Jonas prisiminė vieną apsemtą ir tankiomis eglaitėmis iki pat keliuko apaugusią vietą. Pamanė, gal ten, vandenyje, rusai nepasalaus. „Jei žinai, tai vesk!“ - tarė Montė. Išėjo į mažą aikštelę, toliau kalnelis, apsemtos eglutės ir keliukas. Laimei, Konkurentas pirmas pastebėjo pasalą, mostelėjo ranka „gult!,” ir visi spėjo sukristi ant žemės. Rusai taip „davė“ kryžmine ugnimi, kad net žemė aplinkui dulkėjo. Visi ėmė šliaužti atgal, sergantį Bėdą visai apleido jėgos, nenorėdamas pakliūti į nelaisvę, jis prisidėjo prie smilkinio pistoletą ir jau ruošėsi nusišaut, kai netoliese pamatė šliaužiantį Montę. Supratęs, kad draugai jo nepaliks, iš paskutinių jėgų nušliaužė nuo kalniuko žemyn. Kai tik vyrai nuo keliuko pasitraukė, rusai nustojo šaudyti.

Nuo mūšio pradžios praėjo jau beveik trys valandos, Montė, atsisėdęs po eglute, rankiojo iš šovinynų paskutinius šovinius ir pokšėdamas užtaisinėjo savo „Broniuką“ (Brno kulkosvaidį). Jis kalbėjo: „Dar niekada nebuvau į tokią beviltišką situaciją pakliuvęs. Šoviniai baigiasi, arba nusišaukim po šita eglute, arba žūtbūt prasiveržkim pro

keliuką!“ Minčiai nusišauti iškart pasipriešino Bėda, nors ką tik pats apie tai galvojo. Konkurentas ramiai pritarė: „Kam patiems šautis, tegul jie nušauna. Gal nors vienas gyvas prasiverš!“ Vėl, jau penktą kartą, visi atsargiai nušliaužė link keliuko. Ėjo kaip į mirtį, kad mūšyje nušautų. Prasiveržimui, praradus du draugus, trūko galingų ginklų ugnies - Bėda ir Rūgštymas buvo ginkluoti tik parabeliais, Konkurentas - „dešimtuku“ ir tik vienas A.Starkus-Montė - paskutiniais šoviniais užtaisytu čekišku Brno kulkosvaidžiu, iš karto nustatytu šaudyti pavieniais šūviais.

Dar neprišliaužus keliuko, Konkurentas „trinktelėjo“ iš „dešimtšūvio“ rusų pusėn, tie iškart atidengė stiprią ugnį. Montės sprendimas buvo labai drąsus ir visiems netikėtas. Jis, aukštas, tvirtas vyras, basas ir vienplaukis, nepaisydamas švilpiančių kulkų, staiga pašoko, kad geriau matytųsi, stačias, ir kerta iš kulkosvaidžio pavieniais šūviais tiesiai į pasaloje sugulusių kareivių šūvių dūmelius. Paskui, pasilenkęs, pabėgo dar į priekį, netikėtai kluptelėjo, išgąsdindamas draugus, ir vis keisdamas poziciją, priklaupdamas ant vieno kelio, „leido“ į rusus šūvį po šūvio. Kitapus vieškeliuko šaudyti liovėsi, pasidarė tylu. Greit atsistojęs, Montė mostelėjo draugams ranka, sakydamas: „Gana, šitie daugiau nebešaudys! Dabar visi kartu šokam per keliuką!“ Keturiese, sutartinai, keliais šuoliais, peršoko kelią, pavėlavusios kulkosvaidžių serijos pasigirdo tik jau esant Troškūnų miško pusėje. Kaip vėliau paaiškėjo iš archyvų, jie prabėgo pro pat sunkiojo kulkosvaidžio Maksim 1910 vamzdį, o juo šaudę stribai gulėjo iš baimės nepakeldami galvų.

Žygiuodami per mišką, Montė, Rūgštymas, Konkurentas ir Bėda į keturias dalis pasidalijo vienintelį turėtą obuolį. Jie pateko į didelės Troškūnų girios pakraštį, tačiau, norint pasiekti jos gilumą, dar reikėjo pereiti didelę miško aikštę, šienaujamą laukymę, ir kuo greičiau, kol rusai neužtvėrė kelio. Montė tarė: „Trauksim burtus. Kas ištrauks mažąjį degtuką, per aikštę eis pirmas!“ Paėmė keturis degtukus, vieną perpus nulaužė, nusigręžė ir atsisukęs atkišo kumštį su kyšančiais degtukų galiukais. Bėda ištraukė mažąjį, perlaužtą degtuką. „Nusiimk diržą, paslėpk ginklą ir pirmyn!“ - tarė Montė. Patys sugulė ir pasiruošė jį pridengti. Bėda nuėjo iki aikštės vidurio - niekas nešaudo, dar toliau - irgi nieko, ėmė bėgti tekinas, jau aikštės pakraštys, girdi, kaip šaukdami: „Valiooo!“, su trumpais perbėgimais, krisdami ir vėl keldamiesi, iš paskos atbėga draugai.

Nuėjo iki Paraisčių k., netoli matėsi kelias į Troškūnus. Montė sako: „Eeech, jei turėtume šovinių! Dabar „ruskių“ pilnos mašinos važiuos atgal, būtų pats laikas „patraukti“ iš kulkosvaidžio jiems per bortus!“ Nuėjo pas ryšininką P.Griciūną, tačiau niekur vokiškų šovinių negavo. Taip ir baigėsi šios kautynės. Pagal vietinių gyventojų pasakojimus, miške ir ties keliuku žuvusių rusų kareivių lavonai buvo sukrauti į „pastotes“, uždengti brezentu ir nuvežti į Troškūnus.[1]

J. Kadžionio-Bėdos manymu, jie gyvi išliko tik apygardos vado A. Starkaus-Montės dėka. Jis buvo šaltakraujiškas, greitos orientacijos, beprotiško narsumo ir sumanumo

vadas, mūšiuose visada pasižymėdavo priešui netikėtais sprendimais. O mūšyje būti ir drąsiam, ir taikliam - retas žmogus taip būdavo Dievo apdovanotas.

Nukautą J. Šileiką-Švedrį rusai nuvežė į Kavarską, buvo užkastas netoli Šventosios upės kranto, jo kapas liko nežinomas. Sužeistieji A. Simanonis-Sigitas ir J. Butkus-Karklas buvo nuvežti į Anykščių MVD kalėjimą, kur vienas kitam prisiekė nieko neišduoti. Tokiose beviltiškose situacijose vienintelė dvasinė žmogaus atrama būdavo malda. Abu meldėsi, bekalbėdamas „Tėve mūsų," J. Butkus-Karklas ir mirė. Jo palaidojimo vieta irgi liko nežinoma. A. Simanonis-Sigitas vyriškai atlaikė tardymus, kalėjo Sibiro lageriuose, o, grįžęs į Lietuvą, pragyveno ilgą ir garbingą gyvenimą.

Partizanų išdavikas išaiškėjo labai greitai. Vienas Mackeliškių k. gyventojas ankstų rytą važiavo į Anykščius karšti vilnų ir sutiko žygiuojančius rusų kareivius. Vienam iš jų, aprengtam rusiška palapinsiauste, nuo uždengto veido nusmuko medžiaginė maskuotė ir jis atpažino Silvestrą Ginietį. Ši žinia žaibo greitumu išplito tarp žmonių, pasiekdama ir partizanus. Tačiau Silvestras Ginietis - vertingas KGB agentas Kostas - netapo „nekalta civiline auka". Visą likusį savo gyvenimą jis buvo ištikimas KGB organų vergas.

Rusai suėmę tardė Emiliją Dejytę, tačiau ji išsigynė ir buvo paleista. Tačiau MGB, siekdama „pridengti" tikrąjį išdaviką, sugebėjo per savo agentus paskleisti melagingą žinią, neva ji išdavusi partizanus. Kai kurie gyventojai ar net partizanai tuo buvo net patikėję.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

[1] Žuvusieji rusų kareiviai, uždengti brezentu, „pastotėmis" buvo vežami į Troškūnus - jų „procesiją" sutiko, važiuodami iš malūno, keli Papartynės k. vyrai. Šios karinės-čekistinės operacijos, pavadintos „Proval", raporte apie rusų kareivių nuostolius neužsimenama, tačiau skundžiami Kurklių „liaudies gynėjai", kautynėse pasirodę kaip bailiai. Kadangi už žuvusius kareivius centrinė Maskvos vadovybė vietinių vadų „neglostydavo", šie surasdavo būdų, kaip žuvusiųjų nuostolius užmaskuoti. Tai masiškai buvo daroma ir II pasaulinio karo metu, ir Afganistano bei Čečėnijos karuose, daroma ir iki šiol. Priešo nuostolius partizanai tiksliai sužinodavo tik tuo atveju, jeigu jų surinkti su „pastotėmis" (vežimais) būdavo išvaromi ūkininkai - jie ir suskaičiuodavo žuvusius rusų kareivius. Bandymai tai padaryti remiantis archyviniais dokumentais yra „bergždžias reikalas", nes visos ataskaitos melagingos, mes gauname jau tuo laiku užprogramuotą „dezą" (dezinformaciją), kuri veda prie klaidingų išvadų ir pokarinės istorijos įvertinimo. Buvo laikas, kai Nepriklausomybės atkūrimo pradžioje istorikus „teisingai skaityti KGB archyvus" galėjo išmokyti buvę partizanai, pogrindininkai, politiniai kaliniai, labai gerai perpratę jų pinkles, operatyvines kombinacijas, tardymų metodiką ir kitus šios sistemos „niuansus". Archyvinės medžiagos patikimumą galima buvo patikrinti apklausiant ir palyginant jos duomenis su dar buvusių gyvų tų įvykių liudininkų parodymais. Deja, tai yra laiku neatlikti darbai. (Starkauskas, J. Čekistinė kariuomenė Lietuvoje 1944-1953 metais, p. 109 ir R. P) LGGRTC, Vilnius 1998, Spindulio spaustuvė.

Ištikimybės priesaika

Po Rezgių kautynių J. Kadžionis-Bėda ir A. Blauzdys-Konkurentas naktį atėjo į Pusbačkių kaimą, prie ūkininko Stasio Greckaus klojimo. Konkurentas ištraukė už virvutės pririštą durų kaištį, staigiu judesiu timptelėjęs, ją nutraukė ir, plačiai atsivėdėjęs, nusviedė jį kuo toliau. Tai buvo daroma tam tikrais sumetimais - tartum šeimininkas netvarkingas, klojimo durys atviros, be kaiščio, todėl, šiam nežinant, partizanai savavališkai ir apsistojo. Tokiu būdu ūkininkas turėjo galimybę išsiginti tartum nieko nežinojęs.

Bėda užlipo ant prėslo ir, rankomis bei kojomis atsispirdamas į lentinę sieną bei nugara atstumdamas šieną, pradėjo daryti landą žemyn. Staiga jį apsivijo Malvinos rankos - pasirodo, ji čia jau slėpėsi. Abiems tai buvo tiesiog stebuklas. Ji džiaugsmingai šnibždėjo: „Joneli, ačiū Dievui, kad tu gyvas! O žmonės kalbėjo, kad žuvai." Visi trys apsidžiaugė, pasipasakojo, kaip jiems pavyko gyviems prasiveržti pro rusų apsupimą. Malvina irgi buvo basa, bėgdama batus numetė Repšėnų k. pievose.

Kitą dieną, atsisveikinęs ir nepalikęs jokio ryšio, į gimtąjį kraštą - Alūkėnų k. apylinkes - iškeliavo A. Blauzdys-Konkurentas.

Dobilų prėsle Jonas ir Malvina pasidarė didelę slėptuvę, pro sienoje esančias lentų skyles joje buvo šviesu, netoli matėsi Traupio-Kavarsko vieškelis, juo einantys bei pravažiuojantys žmonės. Tai buvo kaip minkšti, dobilais kvepiantys „rūmai", kuriuose jie pragyveno ilgokai. Abu suprato, kad partizaniškų vestuvių, kurios turėjo įvykti jau „ant dienų", niekas nebeiškels, kad vietoj jų įvyko dviejų bendražygių laidotuvės. Tačiau abu buvo vienas kitam ištikimi ir savo nusistatymo keisti neketino. Tuo metu kunigai aiškindavo, kad tokiu sunkiu ir baisiu tautai laikmečiu žmonės gali neturėti galimybės „priimti šliūbą" bei išgirsti bažnytinį palaiminimą, tačiau jie gali vienas kitam prisiekti, o, esant galimybei, pakartoti tai jau iškilmingai, bažnyčioje.

Tai įvyko 1949 m. rugpjūčio 21 d., sekmadienį: mišių bažnyčioje metu, abu prisiekė vienas kitam amžiną ištikimybę ir meilę, laikydami tai „šliūbu". Šis sekmadienis buvo iškilmingiausia jų gyvenime diena, o priesaikai abu liko ištikimi visą gyvenimą, eidami net sunkiausiais „Golgotos keliais". Bėda tomis dienomis sukūrė eilėraštį, pavadindamas jį „Gyvenimo iškilmės".

Gyvenimo iškilmės

Koks svajingas šis mudviejų rūmas,
Kvepia šienas, margi dobilai.
Koks džiaugsmas ir koks čia ramumas,
Čia mane amžinai pamilai.
Pamilai, kaip tave aš mylėjau,
Begaliniai, širdim nekalta.
Aš laimės užburtas tylėjau,
Tu žydėjai lelija balta.

Tylumoj girdis širdžių plakimas,
Krebždesys vabalėlių maldos,
Čia pildėsi laimės troškimas
Būt drauge amžinai visados.

Čia prisiekėm dangui mylėti
Vienas kitą lig karsto lentos
Ir džiaugtis drauge, ir kentėti
Palaimoje meilės šventos.

Čia amžiams jau mudu supynėm
Širdžių meilę su žemės vargais,
Čia ilgesio žiedus mes skynėm,
Pasipuošusius rūbais margais.

Ir paparčio atradom čia žiedą,
Pražydėjusį audroje nakčia.
Nors ašaros skruostais nerieda,
Širdys verkė iš džiaugsmo slapčia.

J. Kadžionio-Bėdos prisiminimai.

Susitikimas su H. Danilevičiumi-Vidmantu

Praėjus kelioms savaitėms po kautynių prie Rezgių k., Vyčio apygardos Žaibo būrio partizanai perdavė jiems palydėti per savo veikimo teritoriją du partizanus, atkeliavusius iš labai toli, net iš Žemaitijos. Pasivedėję į šalį A. Velanį-Tigrą ir J. Kadžionį-Bėdą, jie tyliai perspėjo: „Mes patys nežinom, kas jie tokie. Sakė, kad nori pasiekti Algimanto apygardos vadovybę. Mes jums perduodam, bet būkit atsargūs."

Abu atvykę vyrai buvo apsirengę lietuviškomis karininkų uniformomis, ginkluoti rusiškais automatais, pistoletais, ant diržų kabojo granatos. Vienas jų prisistatė Vidmantu, kitas, jaunesnis, Algiu. Kaip vėliau paaiškėjo, vienas jų buvo Henrikas Danilevičius-Vidmantas, kilęs nuo Zarasų, buvęs Eržvilko mokyklos direktorius, vėliau - Kęstučio jungtinės apygardos vadas. Jis savavališkai buvo nuvykęs į Kauną susitikti su žmona, pateko į rusų pasalą, pabėgo, tačiau MGB, stengdamasi sukompromituoti, paskleidė žinią apie jo užverbavimą. Vakarų Lietuvos (Jūros) partizanų srities vado J. Žemaičio-Vytauto įsakymu, 1949 m. balandžio mėn. buvo nušalintas nuo apygardos vado pareigų ir, kaip LLKS vyriausiosios vadovybės specialusis atstovas, pasiųstas į Šiaurės-Rytų Lietuvos (Karaliaus Mindaugo) sritį. Jo pareigos buvo perduoti 1949 m. vasario mėn. vykusio apygardų vadų suvažiavimo nutarimus ir padėti juos įgyvendinti. Kartu su juo vyko ir jo adjutantas Juozas Leškys-Algis.

Repšėnų k., ūkininkų Vėžių klojime, šieno prėsle padarytoje didelėje slėptuvėje, jie kartu pragyveno porą savaičių. Vidmantas kaklą buvo apsibintavęs marle - ne dėl sužeidimo, bet dėl uždegimo. Turint daug laiko, užsimezgė ilgi tarpusavio pokalbiai, partizaninio gyvenimo prisiminimai. Vidmantas papasakojo apie 1949m. vasarį vykusio Lietuvos partizanų vadų suvažiavimo nutarimus, instrukcijas, direktyvas. Įkūrus LLKS, buvo parengti bendri partizanų veiklą apibrėžiantys dokumentai: LLKS statutas, įstatai, baudžiamasis statutas, apdovanojimai, patvirtintas partizano tarnybinis lapas (priklausymas atitinkamam būriui, rinktinei, apygardai, dalyvavimas kautynėse, sužeidimai, karinio laipsnio suteikimas). Lietuvoje kovai už Lietuvos laisvę vadovavo LLKS, o užsienyje - VLIK'as.

Vyrai per tą laiką atsigavo, pailsėjo ir nutarė keliauti toliau. 1949 m., rugsėjo gale, A.Velanis-Tigras ir J.Kadžionis-Bėda palydėjo juos iki Dabužių k. ir atsisveikino. Abu partizanai laimingai pasiekė Šiaurės-Rytų (Karaliaus Mindaugo) srities štabo bunkerį, esantį prie Andrioniškio k., o po to ir Algimanto apygardos štabą, esantį Šimonių girioje (yra išlikusios jų nuotraukos kartu su apygardos ir srities vadovybe). Tačiau netrukus įvyko didžiulė tragedija ir jiems, ir Šiaurės-Rytų srities, ir visai Algimanto apygardai. Po kelių išdavysčių ir netekčių, 1949 m. lapkričio 1d. karinės-čekistinės

operacijos metu Šimonių girioje žuvo visa Algimanto apygardos vadovybė, dalis partizanų pateko į nelaisvę. J.Leškys-Algis žuvo Algimanto apygardos štabo bunkeryje, o H.Danilevičius-Vidmantas - Šarūno rinktinės štabo bunkeryje.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

Gudraus šnipo pinklės

„Juodo darbo" meną bolševikai buvo labai gerai įvaldę, už tai juos reikėtų ir „apdovanoti". Mokėjo užverbuoti, daryti įvairias provokacijas, „pridengti" savo agentus taip, kad įtarimas kristų ant nekaltųjų.

1950m. kovo 2 d. Rikontiškių vnk., pas Morkūną, dėl išdavystės žuvo keturi Vyčio apygardos Briedžio rinktinės Žaibo būrio partizanai: Jonas Sinkevičius-Šermukšnis, Petras Sinkevičius-Ąžuolas, Povilas Kapčinskas-Alijošius, Vincė Adomonytė-Kunigaikštytė, o Pranas Dirsė-Kraštelis pakliuvo į nelaisvę.

Žaibiečiai nebūdavo per daug atsargūs, žiemą dažnai važinėdavo po besiribojančių valsčių apylinkes rogėmis, juokais sakydami, kad vis tiek, anksčiau ar vėliau, stribai užkasdami „paplos kastuvu per pilvą". Sutemus, važiuojant ties Garbėnų kaimu užpustytu lauku, arklys netikėtai įsmuko į apleisto šulinio duobę. Patys nebegalėdami jo ištraukti, pasikvietė į pagalbą du pro šalį ėjusius vyrus - Vladą Blažį ir Vaclovą Martinonį. Partizanai juos abu pažinojo kaip patikimus žmones, anksčiau ne kartą buvo su jais bendravę, o šie jiems niekada neatsisakydavo padėti.

Ištraukę arklį, visi pasuko savais keliais - partizanai nuvažiavo į Morkūnų vnk., o vyrai nuėjo namo. Niekas ir neįtarė, kad vienas šių vyrų, Vaclovas Martinonis, grįžo atgal, atsekė rogių vėžėmis iki sodybos ir nuskubėjo pranešti į Taujėnų NKVD skyrių.

Žuvus partizanams, jis padarė „dvigubą juodą darbą." Stengdamasis nuo savęs nukreipti įtarimą, pranešė V. Pauliukonio-Girėno partizanams, kad žinąs išdaviką - matęs Vladą Blažį naktį rogėmis važiuojantį į Ukmergę. Matyt, todėl, išdavinėdamas žmones, jis turįs ir daug pinigų. Partizanai juo patikėjo ir nutarė išdaviką sušaudyti.

Būtų įvykusi nepataisoma klaida, tačiau dėl laimingo atsitiktinumo J. Kadžionis-Bėda ir jo žmona Malvina-Sesutė Papartynėje, K. Patamsio sodyboje, sutiko būrio vadą V.Pauliukonį-Girėną su jo vyrais: Verpetu, Nevėžiu, Vaidila, Nykštuku ir Žalvariu. Šie perspėjo Bėdą, kad pasiruoštų maisto atsargų - jie ruošiasi sušaudyti išdaviką, nes po to bus rusų „siautimai". Malvinai-Sesutei pasidomėjus, ką jie ruošiasi baust, šie atsakė,

kad V. Blažį. Malvina, gerai pažindama tėviškės gyventojus, labai nustebo. Ji pažinojo V. Blažį kaip dorą, patriotiškai nusiteikusį kataliką, gabų visiems darbams „auksarankį“. Jis darydavo kryžius, mokėjo išdirbti odas, kurias labai anksti, dar naktį, veždavo parduoti į Ukmergės turgų. Pinigų jis turėjo, tačiau užsidirbdamas tik doru darbu.

Malvina perspėjo: „Vyrai, tik neskubėkit, viską gerai ištirkit. Negali būti, kad toks žmogus dirbtų Judo darbą.“

Partizanai pradėjo apylinkės gyventojų apklausą, iš kurios paaiškėjo, kad V. Blažys tą naktį tikrai važiavo į Taujėnus. Kalbos apie partizanų įtarimus pasiekė ir jį patį. Tačiau V. Blažys ir nesirengė niekur bėgti, laukė ateinant partizanų. Šiems atėjus, jis papasakojo, kad tąnakt, kaip įprasta, važiavo į turgų. Į klausimą, ar turįs ginklą, atsisegė marškinius ir parodė kryželį, sakydamas: „Štai mano ginklas.“ Partizanams pritrūko įrodymų, kad galėtų jį nubaust ir ši istorija būtų buvusi užmiršta, tačiau tikrasis išdavikas išaiškėjo tik 1953 metais, kada Girėnas ir jo būrio vyrai jau buvo žuvę.

V.Martinonis, atvažiavęs į Ukmergę, arklį su vežimu palikdavo savo giminaičio kieme. Kartą vienas Garbėnų k. apylinkių gyventojas, patikimas partizanų rėmėjas, irgi tenai paliko arklį. Su šeimininku draugiškai besišnekant, šis, girdamas V. Martinonį, pasakė: „Jeigu visi žmonės būtų tokie, kaip mano švogeris Vaclovas, banditai jau seniai būtų buvę išnaikinti.“ Partizanų rėmėjas apie tai papasakojo J. Kadžioniui-Bėdai, tačiau šis jokių priemonių imtis nebespėjo, nes netrukus pats papuolė į KGB agentų-smogikų rankas.

V. Martinonio niekas nenubaudė, kaip ir daugelis agentų, jis mirė sulaukęs senatvės, sava, natūralia mirtimi.

J. Kadžionio-Bėdos prisiminimai.

Antano Blauzdžio-Konkurento žūtis

Po kautynių prie Rezgių kaimo, atsisveikinęs su savo kovos draugais - J. Kadžioniu-Bėda ir Malvina, Konkurentas iššygiavo į savo tėviškę. Apsistojo Skauradų k. pas Bronių Keraitį. Jų sodyboje buvo įrengta slėptuvė tarp dvigubų sienų, skiriančių šaltąjį ir šiltąjį trobos galus. „Vokietmečiu“ joje slėpdavo grūdus, o prasidėjus partizaniniam judėjimui, joje slapstydavosi būrio vadas A. Aliukas-Kuprys su keliais vyrais. Slapti išėjimai buvo du - į kambarį, kurį užstatydavo komoda, ir į kamarą.

A. Blauzdys-Konkurentas, kaip prisimena J. Kadžionis-Bėda, buvo tikras kaimo vyras - rimtas, ramus, protingas, o tokie būdavo geri kariai: drąsūs, greitai susigaudantys

situacijose, niekada nepasimetantys. Kai prasidėjo legalizacija, jis kitų „išeičių“ neieškojo - su likusiais būrio vyrais dar kartą davė priesaiką, pabučiavo ginklą ir pasišventė kovoti iki galo. Jis buvo aukštesnio nei vidutinio ūgio, „plokščio“ sudėjimo, stiprus ir ištvermingas. Kartą Papartynės miško stovykloje su žaibiečiu J.Bernatavičiumi-Rasputinu, aukštu, gražiai nuaugusiu vaikinu, nešiojusiu karišką uniformą, ėjo imtynių. Abu „kaip briedžiai” „išarė“ miško žemę, tačiau nė vienas kito nepergalėjo. Galų gale Konkurentas ir sako: „Užteks, o tai nusilaušim koją, o kas gi mus gydys?“ Jis buvo ir mėgėjas „pašposyti'“, bet tik „rėmų ribose“, nieko neįžeisdamas.

Kartą naktį, kartu su J. Bernatoniu-Melagiu, ėjo per Alūkėnų kaimą. Abu buvo ginkluoti tik pistoletais. Einant pro vieną sodybą, kažkas sutarškėjo - Konkurentui pasirodė, kad kažkas „užvedė automatą“, o Melagiui - kad subarškėjo kibiras. Jis ir sako: „Turbūt varo „samagoną“, nueisiu patikrint!“ Vos įėjus pro vartelius, sargyboje stovėjęs rusų kareivis iškart „pylė“ į jį automato seriją. Melagis nesutriko ir „kirto“ iš parabelio jam atgal - visą apkabą, šūvis po šūvio. Pro langus iššokę rusai pradėjo šaudyti, paleido raketas, pasidarė šviesu, kaip dieną. Konkurentas, buvęs toliau nuo sodybos, spėjo laimingai pasitraukti. Grįžęs į būrį, jis pranešė vyrams, kad J. Bernatonis-Melagis, turbūt, žuvo - atrodė, kad kitaip ir būti negali. Apie pietus sveikas, net neįdrėkstas, grįžo ir pats Melagis. „Sveiki, vyrai! Ar tik nesiruošiat pietauti be manęs?“ - linksmai „šposijo“ jisai. Sąmyšyje jis pralindo pro tvoros plyšį ir laimingai pabėgo.

Dieną Konkurentas, jei apylinkėse būdavo ramu, skaitydavo ar ką nors dirbdavo kambaryje, todėl durys visada būdavo užkabintos kabliuku. Sutemus jis kartais išeidavo susitikti su gretimų apylinkių partizanais. B. Keraičio šeima buvo didelė: žmona, sūnus Bronius ir net penkios dukterys, tikras „mergų kiemas“ - Vlada, Aldona, Janina, Valerija ir Bronė. Pas juos nuo tremties slapstėsi ir žuvusio partizano Vytauto Juzėno-Vaiko sesuo Aldona. Pamačius ateinant rusus, ji tuoj pat sėsdavo už staklių ir ausdavo, nes iš išvaizdos buvo visai nepanaši į Keraitytes.

Apie slėptuvę žinojo doras ir patikimas žmogus - vietinis eigulys. Prie jo, kas buvo labai nebūdinga, buvo priskirtas miško žvalgas (matyt, MGB specialiai „pritaisytas“). Jis dirbo „švariai“, be jokių įtarimų, už tai saugumiečius reikėtų ir pagirt. Susidraugavo su Aldute Juzėnaite, kuri jį, turbūt, ir įsimylėjo.

Vieną vakarą į svečius atėjo eigulys, ir, nieko blogo neįtardamas, atsivedė savo bendradarbį - miško žvalgą. Vakarienę valgė visi kartu, prie stalo prisėdo ir A. Blauzdys-Konkurentas. J. Kadžionis, jį gerai pažinojęs, buvo nustebintas, kaip jis, senas, patyręs partizanas, galėjo pasirodyti svetimam žmogui. Matyt, šeimininkai ir eigulys garantavo, kad jis doras ir patikimas jaunuolis. Kitą dieną sodybą „užgriuvo“ rusų kareiviai. Visą dieną „krėtė“ trobesius, virbais badė žemę, bet bunkerio nerado. Po kelių dienų susitikęs Aldutę, jos „simpatija,“ miško žvalgas, pradėjo kalbą maždaug taip: „Matai, rusai visur ieškojo, bet bunkerio tai nesurado?“ Aldutė, nežinodama, kad

tokių paslapčių negalima atverti net mylimam žmogui, greičiausiai atsakė taip: „Nesurado todėl, kad ne ten ieškojo. Juk slėptuvė yra ne po žemėmis, bet prie kamino, tarp dviejų sienų.“

1950m. vasario 5-ąją, tą pačią dieną, jau temstant, bijodami, kad Konkurentas kur nors neišeitų, sodybą vėl „užgriuvo“ rusų kareiviai. Namus apsupo nuo miško pusės. Slėptuvės vietą jie jau žinojo tiksliai - užlipę ant aukšto, šeimininkui liepė ardyti lubas prie kamino. Konkurentas nutarė bėgti - išlindo per slaptą išėjimą į kamarą. Iššokęs pro langą, jis būtų sėkmingai pasitraukęs laukais, nes nuo kelio pusės rusai sodybos nebuvo „apstoję“. Tačiau viskas įvyko kitaip. Matyt išgirdęs triukšmą, kamaros duris pravėrė vienas rusų kareivis. Konkurentas šovė į jį, peršaudamas karišką diržą ir lengvai sužeisdamas, o pats iššoko pro langą, perbėgo kiemą, kelią ir pasileido tuščiu, lygiu lauku. Kilo baisus triukšmas, pasigirdo rusiškos komandos, sodybą nuo miško pusės „apstoję“ rusai subėgo į kiemą ir pamatė apsnigtu lauku bėgantį ginkluotą vyrą. Pasipylė šūviai. Konkurentas, tenubėgęs apie 50 metrų, krito mirtinai sužeistas. Rusai labai džiaugėsi - šaukė: „Uraaa!“, šokinėjo nuo vienos kojos ant kitos, ant delno pasistatę šautuvų buožes. Tačiau džiaugėsi ne visi - vienas rusų kareivėlis nusigręžęs verkė.

„Krėsdami“ sodybą rusai perspėdavo šeimininkus, kad jeigu nuo partizanų rankos žus nors vienas kareivis, sušaudys visą šeimą. Dėl šios priežasties, norėdami nors kiek nuraminti šeimininkus, bunkeryje besislapstantys partizanai prižadėdavo, kad jie nesipriešins - nusišaus arba susisprogdins.

Visa Keraičių šeima buvo suimta ir nuvežta į Raguvos MGB. Visas dukteris sustatė į kambario kampus ir liepė stovėti, nesiliečiant net prie sienos. Taip tęsėsi savaitę - miegojo stovėdamos, kojos ištino kaip kaladės. Visa laimė, kad kartais naktimis budėdavo dar žmogiškumą išsaugojęs skrebas. Jis sakydavo: „Vaikai, gulkit. Kai išgirsit kaukšint žingsnius, greitai vėl stokit prie sienos!“

Šeimininkas Bronius Keraitis buvo nuteistas 25 metus kalėti. Sūnus Bronius, kaip nepilnametis, po tardymų buvo paleistas. Iš lagerio B. Keraitis parašė laišką, kad miško žvalgui jis „skolingas 25 rublius“ - taip užšifruotai nurodydamas išdaviką, su kuriuo matėsi tardymo metu. Grįžęs iš lagerio, jis apie tai papasakojo jau smulkiau.

Remiantis Bronės Keraitytės-Chmieliauskienės atsiminimais.

Slapta MGB operacija

Tai, kad NKVD ir skrebai rengia slaptas operacijas, iššudydami jų vardu nekaltas šeimas, partizanai žinojo jau seniai. Tai suprasdavo ir vietos gyventojai, nes jos turėdavo būdingą „braižą“ - iššaudydavo, užmušdavo visus šeimos narius, ir senus, ir mažus, nepalikdami nė vieno gyvo liudininko. Taip 1949 m. rugsėjo mėn. pabaigoje įvyko ir Raseinių apskr., Kražių vls., netoli Šaltropių k. esančiame Lazdynijos vienkiemyje.

Ten gyveno Kašubų šeima - tėvas (berods, Aleksiejus), žmona ir penkios dukterys. Kašubos buvo vietiniai rusai, visi „švariai“ kalbėjo lietuviškai, į politiką nesikišo, nieko neskundė, gyveno neutraliai. Tėvas buvo labai geras kalvis - kaustė visų aplinkinių kaimų ūkininkų arklius, taisydavo bet kokį ūkinį inventorių: plūgus, akėčias, „drapakus“, ravėtuvus, ratus ir kt.

Tuo metu dar buvo daug partizanų, tarp jų ir skrebų, rusų kareivių vykdavo susirėmimai, susišaudymai.

Buvo jau rugsėjo pabaiga, pasibaigusi javapjūtė, o ataugusios pievos atole naktį pradėta ganyti arklius. Būdamas naktigonėje, prieš pat žarą, Šaltropių kaimo ūkininkas Kazimieras Šileris išgirdo artėjančios mašinos burzgimą. Ji važiavo per Cigonpjaunio mišką nuo Karklėnų pusės. Netrukus pamiškėje pasirodė rusiška „palutarka“ - ji sustojo, tuoj išjungė variklį ir šviesas. Iš jos iššoko skrebai ir rusų kareiviai su karininku. Karklėnų skrebai neturėjo savo autotransporto, naudojosi tik ūkininkų „pastotėmis“, todėl mašina galėjo atvažiuoti tik iš Varnių arba Kelmės.

Kareiviai ir skrebai tyliai, nekalbėdami, aplinkiniu keliuku („šonu“) apėjo Šaltropio kaimą ir per Lazdyniją nuėjo link Kašubų sodybos. Netrukus ten pasigirdo viena ilga automato serija, o po jos - pavieniai šūviai. Kazimieras Šileris išsigandęs pasislėpė krūmuose, o paskui, padaręs didelį lanką, parbėgo į namus. Viską, ką matė ir girdėjo, jis papasakojo savo šeimai, tarp jų - ir sūnui Leonui.

Rytą atėjo skrebai. Prievarta, nori ar nenori, jie suvarė Šaltropių ir Gorainių kaimų gyventojus į Kašubų sodybą, kur kieme gulėjo išdarkyti sušaudytos šeimos narių kūnai. Ten buvo nuvaryti ir Leono tėvai - Kazimieras ir Natalija Šileriai. Skrebų vyresnysis žmonėms paaiškino: „Jūs vietinius banditus šeriat, maitinat, o jie, naktį atėję, šaudo nekaltus žmones! Matot, pasirinko niekam blogo nepadariusią, taikią rusų šeimą!“

Po kelių dienų tėvas ir kiti kaimynai buvo šaukiami į Karklėnus NKVD tardymui. Vis klausinėjo - ar matei, ar girdėjai, ar žinai?

Viską, ką matė, tėvas papasakojo tik vienam žmogui, savo geram kaimynui Zigmui Zubrickui. Iš pradžių norėjo papasakoti ir apylinkės tarybos pirmininkui, bet, ačiū

Dievui, laiku persigalvojo - jei apie tai būtų sužinoję skrebai, tokį liudininką tuoj pat būtų sunaikinę.

Pagal Leono Šilerio, Kazimiero sūnaus, prisiminimus 2017-08-30.

Lietuvos žemės ūkis. Prievartinis kolūkių kūrimas

Jau per pirmąją rusų okupaciją ūkininkai baiminosi, kad, kaip Rusijoje, taip ir Lietuvoje, bus kuriami kolūkiai. Sovietinė valdžia melavo, išsisukinėjo, tačiau to padaryti taip ir nesuspėjo. Tačiau ir tuo metu tarp kaimo bendruomenės buvo stengiamasi sukelti tarpusavio priešpriešą, skubiai, be jokios racionalios logikos, atimant žemę iš stambių ūkininkų ir išdalijant ją mažažemiams ar bežemiams, kurie tą žemę tinkamai apdirbti ir nesugebėjo, ir negalėjo. Demagogiškai buvo aiškinama: „Žemė priklauso visiems, imkit dalgius ir pjaukit javus!“ (aišku, svetimus). Žemės ūkyje buvo sukeltas toks chaosas, kad jo produkcijos lygis sumažėjo net septynis kartus. Pradėjo trūkti maisto produktų (kaip niekada anksčiau), o geriausi ūkininkai, „apdėti“ nepakeliamais mokesčiais, atsidurdavo teismuose.

Lietuvoje 1922 m. buvo įvykdyta žemės reforma - dvarų ir stambių žemvaldžių žemė išdalyta bežemiams ir mažažemiams su tolimesniu jos išpirkimu lengvatinėmis sąlygomis. Išėję gyventi į vienkiemius, jie pasistatė naujus trobesius, išmoko ūkininkauti, kasmet gyveno vis geriau, ūkiai stiprėjo. Pažanga per beveik dvidešimt metų buvo akivaizdi, nes, kartu su žemdirbyste, buvo vystoma gyvulininkystė ir pieninininkystė, atsirado pieninės, didėjo eksportas. Žemės ūkiui vystytis padėjo sukurta bendrovė „Maistas“, eksportavusi mėsą, bekonus, valstybės remiamas „Pieno centras“, eksportuojantis į Vakarų Europą sviestą, kooperatyvų sąjunga „Lietūkis“, užsiimanti žemės ūkio produkcijos eksportu ir ūkininkams reikalingų prekių importu, akcinė bendrovė „Lietuvos cukrus“ (1940 m. baigtas statyti trečias cukraus fabrikas). Buvo įkurta Selekcijos stotis, išvestos ir tarp ūkininkų platinamos naujos, derlingos kultūrinių augalų veislės. „Lietūkio“ agronomai ūkininkus mokė modernaus ūkininkavimo. Sėkmingai buvo vykdoma linininkystė - linų eksportas vienu metu sudarė 1/3 viso Lietuvos eksporto. Šiuolaikinio, pažangaus ūkininkavimo mokė ir prenumeruojamas „Ūkininko patarėjas“, ir jaunųjų ūkininkų būreliai. Žemės ūkis buvo Lietuvos ekonomikos šerdis. Viskas buvo pasiekta sunkiu, kasdieniniu darbu, be jokios pagalbos iš šalies.

Vis tik 1/5 kaimo gyventojų buvo bežemiai (dalis jų nusigyvenę, pardavę žemę), o lygiai tokį patį skaičių sudarė mažažemiai, turintys iki 6 ha žemės.[1]

Vokiečių okupacijos metais, esant lietuvių savivaldai, žemės ūkio sistema išliko nepasikeitusi.

Atėjus antrajai sovietinei okupacijai, ištikimiausi ir uoliausi okupantų talkininkai - skrebai, sovietiniai ir partiniai aktyvistai - surašė ūkininkų gyvulius, turimą inventorių, dirbamos žemės plotą (dažnai jį specialiai padidindami, įskaitydami ir griovius, pelkėtos žemės plotus). Buvo uždėti didžiausi mokesčiai ir prievolės, ypač didelės, tiesiog nepakeliamos, stambiesiems ūkininkams. Buvo nustatytos ir vis didinamos grūdų, bulvių, pieno (sviesto), kiaušinių, mėsos, vilnos, šieno prievolės. Kai kurie ūkininkai, nepajėgdami jų įvykdyti, atsisakydavo žemės ir, viską palikę, bėgdavo gyventi į miestą. Daug valstiečių šių prievolių neįvykdydavo, todėl, kaip „sabotažnikai" (sabotuotojai), buvo teisiami, sodinami į kalėjimus, o jų turtas nusavinamas.

Komunistai iš pradžių slėpė savo tikslus, melavo, kad „kolchozų" Lietuvoje nebus. Siekdami suskaldyti ir sukiršinti kaimo bendruomenę, ėmė siūlyti ir dalinti žemę buvusiems bežemiams, vadinamiesiems naujakuriams. Tokiais būdais buvo siekiama kaime sukurti sau palankių gyventojų paramą ir simpatijas, sukelti tarp žmonių priešpriešą. Nors ir nelabai kas norėjo imti svetimą žemę, visgi atsirado pasidavusių valdžios vilionėms. Jiems sovietinė valdžia „išskirdavo" ir miško medienos pastatų statybai (dažnai tuo pačiu įbrukdami į rankas ir šautuvą), kai kurie net spėjo pasistatyti namus. Naujakurių „laimė" truko labai neilgai, tik kelerius metus - prasidėjus kolektyvizacijai, žemė ir iš jų buvo atimta, inventorius, gyvuliai suvisuomeninti, o nepaklusnūs pateko net į Sibiro tremtį.

Kaimui atėjo sunkūs laikai. Siautėjo, smurtaudami ir plėšikaudami, skrebai, partiniai ir sovietiniai aktyvistai, NKVD kariuomenė, buvo vykdomas beribis teroras ir represijos, suiminėjami, žiauriai tardomi ir žudomi žmonės, vykdomi trėmimai. Išvežimo į Sibirą žmonės bijojo kaip mirties, nes iš ten dar niekas nebuvo grįžęs. Trėmimų metu ūkininkai su šeimomis bėgdavo slėptis į miškus, suvažiuodami ten su vežimais, pasiėmę patalynę ir susisodinę mažus vaikus. Trėmimais buvo siekiama iš Lietuvos negrįžtamai iškeldinti į atšiauriausias Sibiro vietas aktyviausią, sąmoningiausią, labiausiai išsilavinusią ir mąstančią visuomenės dalį, atimti ir užvaldyti jų turtą, įbauginti ir užgniaužti bet kokį pasipriešinimą okupaciniam režimui, sunaikinti žmonių sąmonėje laisvos ir nepriklausomos valstybės idėją. Iš viso 1944-53 m. įvyko 34 mažesni ar didesni „vežimai" (trėmimai) į Sibirą. Jie buvo vykdomi klastingai, žiauriai, apiplėšiant žmones, neleidžiant jiems pasiimti pagal trėmimo instrukciją priklausančių daiktų ar maisto atsargų. Į trėmimo sąrašus pateko net 156 000, o į Sibirą ištremta ne mažiau kaip 132 000 lietuvių. Dalis žmonių spėjo pasislėpti, išėjo pas partizanus, pakeitė gyvenamąją vietą, gyveno nelegaliai, įsigijo padirbtus dokumentus ar pan.

Pokario metais kas šeštas tremtinys Sibire -„amžino įšalo žemėje"- buvo lietuvis. Penktadalis ištremtų lietuvių mirė nuo bado, šalčio, nepakeliamų darbo ir gyvenimo

sąlygų - jų kapinės išsibarsčiusios po visą Sibiro žemę. 1948 m. trėmimas, pavadintas „Весна“ („Pavasaris“), buvo masiškiausias - ištremta apie 40 tūkstančių žmonių. 1949 m. įvykdytas trėmimas „Прибой“ („Mūša“) - ištremta dar apie 30 tūkstančių žmonių. Taip buvo siekiama įbauginti ūkininkus, kad jie „laisva valia“ parašytų pareiškimus stoti į kolūkį. Atsisakę stoti į kolūkius ūkininkai buvo „išvežti“ 1951m., per trėmimo operaciją pavadinimu „Осень“ („Ruduo“) - ištremta dar 16 tūkstančių žmonių.[2, 3]

Tremčių tragediją, ištikusią daugybę Lietuvos šeimų, poetas Antanas Miškinis išreiškė lageryje slapta parašytomis eilėmis:

Išvežimai

Mes buvom taikūs, paprasti artojai,
Savosios žemės kurmiai mes tikri...
Audra sugrįždama pasikartojo
Ir paskandino keršto sūkury.

Vėl grįžo mums pažįstami korikai,
Atsinešė Antikristo kėslus.
Visoj šaly su durtuvais iškriko,
Apsėmė mus kaip amaras priklus.

Iš baimės bąla veidas mums kaip drobė,
Pažvelgus užmačių ir darbo jų -
Kryžius išdaužė ir namus išgrobė,
Miestelių aikštės taškomos krauju.

Kančia pritvinko neišpasakyta -
Ji liejasi per kalnus ir laukus.
Sugaudė ir susiundė viens prieš kitą,
Kad nežinia, kas dar išduos, įskųs.

Kuklaus mes buvom kraičio susikrovę,
Nesikėsinom turtų svetimų.
O Viešpatie! Kokia baisi tikrovė -
Paliekam be tėvynės ir namų.

Tai šie mes žmonės, paprasti, nežymūs,
Kankinti vargo įvairiais laikais,
Šiandieną atsidūrėm išvežimuos
Su alkstančiais ir mirštančiais vaikais.

Nuo gimto kelmo su krauju mus plėšo,
Sumindo batais kaustytais žaizdas.
Kur žėlė rūtos, plėsis varnalėšos -
Graudi aplinkui girdisi rauda.

Į ką dabar mums kreiptis pirmučiausia.
Poliariniuos pražūsime speiguos.
Marija, Dievo Motina Švenčiausia,
Kas, jei ne Tu, ateis mus ir paguos.

Pažvelk, kaip verkia moters ir vaikeliai,
Kaip motinos nualpsta liūdesy,
Kančias palengvink šito kryžiaus kelio, -
Visiems Tu, sako, Motina esi...

Tremtiniai prarasdavo viską - Tėvynę, namus, per visą gyvenimą sunkiu darbu užgyventą turtą, o svetimoje, amžino įšalo žemėje, jų laukė nelaimės, kančios, badas, sunkus vergiškas darbas ir mirtis. Pirmosios aukos būdavo seneliai ir maži vaikai - jų kapeliai išbarstyti po visą Sibirą.

Jau 1947 m. sovietinė valdžia pradėjo kalbėti apie kolūkių kūrimą, liaupsindama jų laimėjimus Rusijoje, esą, „dirbti nebereikės, žemę ars traktoriai, o grūdus sės iš lėktuvų“. Tačiau lietuviai matė miestų geležinkelių stotis užplūdusius badaujančius rusų „kolchoznikus“ kiaurais „vatnikais“, su terbomis ant pečių, ir nenorėjo tokio „rojaus“. Jei per baudžiavą ponui tekdavo eiti trijų dienų lažą, tai „kolchoznikų rojuje“ - visą savaitę. Komunistinis totalitarinis režimas žiauriausiomis priemonėmis stengėsi sunaikinti laisvuosius lietuvių ūkininkus, sovietizuoti kaimą - atimti žemę, gyvulius, ūkinį inventorių, pajungti juos ir visą žemės ūkį griežčiausiai, centralizuotai kontrolei.

Tam įgyvendinti buvo naudojama seniai išbandyta ir pasiteisinusi taktika: „Skaldyk ir valdyk!“ Kaimo bendruomenę buvo stengiamasi įvairiausiais būdais suskaldyti, supriešinti, tarpusavyje supjudyti, iš vienų žemę atimti, kitiems atiduoti. Patys geriausi, pažangiausi, daugiausia pasiekę ir prasigyvenę stambesni ūkininkai buvo paskelbti „buožėmis“, „reakcingais elementais“, kuriems tinkamiausia vieta tik Sibire, o

beraščiai, bežemiai ir mažažemiai - pažangiausia visuomenės dalimi, vedančia visus į „šviesų rytojų“, „į ekonominę pažangą su kolektyvinio ūkininkavimo privalumais“. Jais sovietinė valdžia ir bandė remtis prievarta kurdama kolūkius, o sovietinė propaganda ir istoriografija - ištikimi politiniai tarnai - tai vadino „klasių kova“ tarp „biednųjų ir turtingųjų“. Iš tikrųjų, šie prievartiniai procesai vyko visiškai ne ekonominės pažangos tikslu, bet siekiant visiškai suardyti buvusią santvarką, galutinai sovietizuoti, įvęsti totalinę kontrolę, integruoti Lietuvą į Sovietų Sąjungos ūkinę sistemą.

Po kaimus valkiojosi skrebai su partiniais ir sovietiniais aktyvistais, komjaunuoliais, grasinimais ragindami stoti į kolūkius. Ūkininkai būdavo suvaromi į mokyklų sales, kurias apsupdavo ginkluoti skrebai ir neišleisdavo parą ir daugiau, kol tie parašydavo pareiškimus. Sovietiniai aktyvistai sėdėdavo ant stalo pasidėję ginklus, žmonėms grasindavo, „apkumščiuodavo“. Kitus per lietų sustatydavo pastogėje po lašais, šaudydavo ant peties padėję šautuvus ar virš galvų, išsivarydavo į „stribynes“, laikydavo vandens pripiltuose rūsiuose. Vieną „užsispyrusį“ ūkininką Raguvos skrebai tris paras palaikė tokiame rūsyje, žmogus neatlaikė - susirgo ir numirė. Žmonės nuo aktyvistų stengdavosi pasislėpti, bėgdavo į mišką, namuose palikdami tik vaikus ar senus tėvus.

Valdžia visaip trukdydavo ūkininkui dirbti. Kai dar javai būdavo žali, skrebai jau ragindavo pristatyti pyliavas (grūdus), o kada ateidavo laikas javapjūtei, ūkininkus išvarydavo privalomiems darbams - kirsti ir vežti mišką, taisyti kelius.

Ūkininkams būdavo uždedami nepakeliami mokesčiai, o jų nesumokėjus, konfiskuojama žemė ir visas turtas - telikdavo tuščios namo sienos, ant kurių tekabėdavo tik šventųjų paveikslai, o galiausiai laukė ir Sibiro tremtis. Žemės ūkio mokesčiai nuo 1944 m. iki 1951 m. padidėjo net septynis kartus,[6] 1944-53m. už prievolių neįvykdymą buvo nubausti baudomis arba pasodinti į kalėjimą 140 tūkstančių valstiečių.[7]

1949m. buvo vieni iš dramatiškiausių Lietuvos kaime. Metų pradžioje kolūkiuose buvo apie 4 procentai valstiečių, o metų gale - jau 62 procentai. Tais metais buvo aprašytas 30 tūkstančių ūkininkų turtas, 12 tūkstančių iš jų atiduoti teismui. 1948 m. žemės mokestis buvo padidintas 1,5 karto, o mažažemiams - 2 kartus. 1949 m. mokesčiai padidinti atitinkamai 1,4 karto ir 4-5 kartus. Mokesčių našta, kad sumažėtų pajamos, buvo specialiai apsunkinta, 1947 m. sumažinus žemės ūkio produktų supirkimo kainas (pvz., grūdai atpigo 10 kartų). Toks stojimo į kolūkius masiškumas buvo pasiektas dar ir gąsdinant naujais trėmimais bei taikant įvairiausius teroro ir prievartos būdus: su grasinimais įkalbinėjant („Kas į kolūkius neis, tiems patepsim ratus ir „dardėkit“ sau į Sibirą“), uždarant valstiečius į rūsius, mušant, statant prie sienos ir imituojant sušaudymą, prievarta neišleidžiant iš susirinkimo ir t. t. 1950 m. žemės mokestis stambiems ūkininkams buvo padvigubintas, o turintiems 10-13 ha - padidintas beveik penkis kartus. 1950m. į kolūkius neįstoję valstiečiai, net ir mažažemiai, buvo paskelbti

„buožėmis“. Negalėdami sumokėti mokesčių, ūkininkai, baisiai išgyvendami, verkdami, stojo į kolūkius, „bendram naudojimui“ atiduodami savo prižiūrėtus, mylimus arklius, gyvulius, žemės ūkio padargus, prarasdami viską, kas buvo užgyventa ir sukurta jų sunkiu kasdieniniu darbu. Neišgalėdami sumokėti mokesčių, į juos įstojo net ir tie, kurie anksčiau „prisiekinėdavo Dievu“, kad nestosią niekada.[4] Paprastą žmogų liaudies valdžios vardu tiesiog „malė“ sovietinės totalitarinės sistemos „girnos“: teroras, represijos, trėmimai, nepakeliami mokesčiai, prievolės, privalomi darbai valstybei, maisto produktų paruošos, „prievartinis-laisvanoriškas“ obligacijų pirkimas, skrebų plėšikavimai, visiškas beteisiškumas ir, prie to dar, komunistinės valdžios skleidžiamas melas ir propaganda, besityčiojant iš visko, kas iki šiol jam buvo sava ir šventa.

Poetas humoristas L.Žitkevičius tą laikotarpį pavaizdavo išraiškingu ketureiliu:

Liaudį maudė, maudo, maudys...
Nieks nežino, kas ta liaudis,
Nes ta liaudis, kad ją biesas,
Pats didžiausias liaudies priešas...[8]

Į kolūkius dažnai pirmieji įstodavo ir pasiturintys ūkininkai, ar partizanų giminaičiai, žinoję, kad, priešingu atveju, jų neišvengiamai laukia Sibiro tremtis.

1948m. vasarą būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas su keliais būrio vyrais, tarp kurių buvo ir J. Kadžionis-Bėda, užėjo į netoli Budrių k. esantį Petrikų vienkiemį. Tai buvo patikimi žmonės, partizanų rėmėjai. Tais metais Šovenių, Budrių kaimuose jau buvo sukurtas kolūkis. Ąžuolas paprašė, kad pakviestų netoliese gyvenusį Bronių Jagielą. Pasikalbėjus, šis atsisveikino ir išėjo. Petrikaitė Aldutė, nežinodama, kad jie yra broliai, kaimynui išėjus tarė: „Šitas Jagiela yra blogas žmogus, pats pirmasis įstojo į „kolchozą“. A. Jagiela-Ąžuolas ir kiti partizanai tai „nuleido tylom“, tartum negirdėję.

1950 m. į kolūkį „laisvu noru“ buvo suvaryti ir papartyniečiai. Surdaugių, Papartynės, Serbentavos kaimų ūkininkai priklausė „Nevėžio“ kolūkio IV laukininkystės brigadai. Iš ūkininkų buvo atimti arkliai, vežimai, rogės, plūgai, t.y., visas ūkinis inventorius. Leista turėti tik vieną karvę, kitos buvo „kolektyvizuotos“ ir laikomos karvidėse. Suvisuomenino visus pastatus, palikdami tik gyvenamą trobą. Visa laimė, kad prie sodybos ūkininkams buvo paliktas 0,6 ha dirbamos žemės sklypelis - kad badu neišmirtų. O juk reikėjo dar ir apsirengti, ir apsiauti. O už ką? Juk pajamų jokių, nulis. Buvo visiška „prievartinė betvarkė“, žmonės, keikdami, vadino ją „durnių valdžia“. Buvo suardyta tiek metų kurta žemės ūkio sistema, jos produkcijos lygis krito katastrofiškai žemyn. 1935-39 m. Lietuvoje iš 1 ha buvo prikuliama 12 cnt. grūdų, o 1955 m. - tik 3-4 cnt., 1939 m. grūdinių

kultūrų produkcijos lygis buvo pasiektas tik 7-ojo dešimtmečio viduryje - 1964-65 metais.[5] Buvo įvesta nauja apmokėjimo sistema - darbadieniai. Valstybė besąlygiškai pasiimdavo nustatytą grūdų prievolės dalį, kitą dalį pasiimdavo už nuomojamą techniką MTS (mašinų-traktorių stotys), o kolūkiečiams nebelikdavo nieko. Tuo metu visiems buvo žinomas populiarus sovietų lozungas: „Pirmas ir geriausias grūdas - valstybei", tačiau paskutinio grūdo kolūkiečiui jau nebelikdavo, nebeužtekdavo. Tačiau tai „liaudies" valdžios nejaudino. Daugelyje kolūkių žmonės kelerius metus dirbdavo visai už dyką, negaudami už darbą nė kapeikos, nė gramo grūdų. Juozo Chmieliausko atsiminimais (Troškūnų mstl.), Kirmėlių k. „Ąžuolo" kolūkio pirmininkas A. Klivinskas 1950 metų gale, per kolūkiečių metinį rinkiminį-ataskaitinį susirinkimą, buvo mandagus. Jis atsistojo ir atvirai pasakė: „Ačiū, vyrai, kad dirbot!" Žmonės pirmuosius trejus metus kolūkyje dirbo veltui, už „ačiū". Iš nevilties kaimas, keikdamas valdžią, pradėjo gerti, o kad pragyventų, ėmė iš kolūkio vogti.

Esant tokiam nuskurdimui, žmonės buvo priversti iš kolūkio parsinešti tai javų pėdą, tai šiaudų. Kolūkio valdžia ieškodavo, tikrindavo, kratydavo kolūkiečių daržines, tvartus, kapstydavo mėšlą. Skauradų k., pagal Bronės Keraitytės-Chmieliauskienės atsiminimus (Troškūnų mstl.), jaunimas apie „Auksinės varpos" kolūkį sukūrė satyrinį eilėraštį:

Apie kolūkį

Susidarė durniai trys,
Jie Skauradus sutvarkys:
Januliokas, Vilkončiokas ir
Sudžiūvęs Morkūniokas.

Jie per naktį slampinėja,
Tikis rasti „karus" miežių.
Visi krūmai išlakstyti,
Visi mėšlai iškapstyti.

Kai po mėšlu jie neranda,
Ieško, kramto seną šiaudą.
Tik jiems laisvę Dievas duos,
Visus buožes „išvaduos".

P. S. „karai“ - aukštaitiškas tarmiškas žodis, reiškiantis vežimą šienui vežti. Janulis - kolūkio pirmininkas, Morkūnas - brigadininkas, Vilkončius - kolūkio valdybos narys.

Viename kolūkyje atsitiko tragikomiškas įvykis, apie kurį žmonės pasakodavo juokdamiesi, tačiau su giliai paslėpta širdgėla. Per kolūkio ataskaitinį susirinkimą pirmininkas pranešė: „Už metus darbo kiekvienam išeina po 30 kapeikų. Kaip darom - pasidalijam pinigus ar „užperkam“ kiną?“. „Kiną!“ - triukšmaudama, juokdamasi iš valdžios bei vargano savo gyvenimo, vieningai suūžė pilna žmonių salė.

Šeštojo dešimtmečio pradžioje už darbadienį temokėdavo „gražius“ - po 4-11 kapeikų (toks buvo Lietuvoje darbadienio apmokėjimo vidurkis). Tai buvo sovietinis, prievartinis, baudžiavinis lažas, kai žmogus veltui ar pusvelčiui dirbdavo visą savaitę. Kaimuose duona, kaip niekada Lietuvoje, jau buvo kepama primaišant bulvių, sutrintų pelų, burokų ar kitų „priedų“, o kiti ir visai nebeturėdavo iš ko jos kepti. Žmonės buvo priversti važiuoti į miestą pirkti juodos „forminės“ duonos, stovėti per naktį eilėse. Kaimas buvo visiškai nualintas, nebeturėjo drabužių, avalynės, atsidūrė ant bado slenksčio. Pagrindinis pragyvenimo šaltinis buvo asmeninis pagalbinis ūkis, tačiau ir jis buvo kontroliuojamas, ribojant gyvulių skaičių, pasėlius.

Tačiau kentėjo ne tik žmonės. Badavo ir dvėsė gyvuliai - iš karvių, atrodė, buvo belikę tik ragai. Pavasarį išbadėję arkliai būdavo taip nusilpę, kad savo jėgomis nebeatsistodavo, o gulėdami jie neėsdavo. Susirinkęs vyrų būrys juos pakeldavo ant kojų tik per balkį permestomis virvėmis, sutartinai traukdami jų galus. Tačiau šerdavo dažniausiai ne šienu, o apkerpėjusiais stogo šiaudais. Tokį vaizdą Garbėnų k. matė partizanaudamas J. Kadžionis-Bėda, bet taip buvo visur.

Sovietinei propagandai tai buvo nė motais. 1952 m. sovietiniai laikraščiai girdamiesi rašė: „Tarybų Lietuvoje nugalėjo kolūkinė santvarka.“ Iš tikrųjų žemės ūkis nusirito iki I-ojo pasaulinio karo laikų lygio.

K. Patamsis buvo brigadininku - vadovavo „Nevėžio“ kolūkio IV laukininkystės brigadai. Versti žmones visus metus sunkiai, už dyką, dirbti, paprasčiausiai neleido sąžinė. Kad žmonės galėtų prasimaitinti, neužpajamuodavo vieno rugių lauko. Brigados vyrai jį nupjaudavo, naktį javus slapta iškuldavo, grūdus pasidalindavo po lygiai ir išsivežiodavo. Buvo labai didelė rizika, nes už „organizuotą grupinį nusikaltimą“ - „liaudies nuosavybės grobstymą stambiu mastu“ - grėsė ilgi kalėjimo metai. Tačiau brigados vyrai buvo vieningi, niekam neišplepėjo.

Kokie sovietiniai įstatymai buvo negailestingi paprastam žmogui, parodo vienas atsitikimas. 1951 m. rugpjūčio mėn. už 8 gubų (80 surištų rugių pėdų) pasisavinimą buvo teisiamas Alūkėnų k. gyventojas J. Kiškis. Žmonių įbauginimui, Traupio mokyklos salėje buvo suorganizuotas „parodomasis“ teismas, „davęs“ kolūkiečiui 7 m. kalėjimo. Jo mažamečiai vaikai, suklaupę prieš teisėją, maldavo atleidimo. Tai žmones ir išgąsdino, bet dar labiau supykdė, nes dirbdavo nuo ryto iki vakaro „kaip juodi jaučiai“

už dyką. J. Kiškis iš kalėjimo grįžo 1953 m., po Stalino mirties, kai masiškai buvo peržiūrimos baudžiamosios bylos ir daugelis kalinių paleisti į laisvę.

Pienionių k. apylinkėje gyvenanti Monika Kadžionytė-Jakeliūnienė, kurios vyras buvo paimtas į rusų kariuomenę ir žuvo fronte, už darbą dvejus metus negavo nieko - šeima buvo visiškai nuskurdusi, nuplyšusi, į darbą eidavo basa. Vogti bijojo - juk brolis partizanavo, o visa Kadžionių šeima jau buvo ištremta. Iš Sibiro giminaičiai, įdėję į voką, atsiuntė 10 rublių – apsidžiaugusi, pėsčia nuėjo į Anykščius ir nusipirko tris poras guminių kaliošų.

Labai išplito brakonieriavimas. Miškuose žmonės „statydavo" kilpas - jomis gaudė stirnas, šernus, briedžius, bet kokį „gyvą sutvėrimą". Vieną kartą partizanų grupelė ėjo Troškūnų mišku, o vadas A. Velanis-Tigras nešėsi kulkosvaidį. Šokdamas per griovį, jis pataikė tiesiai į paspęstus spąstus - vielinę kilpą briedžiui, užsinerdamas ją kartu su kulkosvaidžiu. Draugai juokdamiesi jį išlaisvino, o jeigu arti būtų buvę rusai - „gatava", kol išsinersi, gyvą pagaus.

Pamiškėse gyvenantys pažįstami ūkininkai ar rėmėjai J. Kadžionio-Bėdos prašydavo: „Paskolink šautuvą briedį nušaut". Šis niekada nesutiko, sakydavo: „Vyrai, nereikia, nuodėmė briedį žudyt!"

Partizanai kolūkių prievartiniam kūrimui jau nebegalėjo daryti įtakos - mirtimi nubaudė tik kelis „aršiausius", žmonėms labiausiai nusikaltusius pirmininkus. Juk ne paslaptis, kad kai kurie jų buvo MGB užverbuoti, ginkluoti, įskundinėjo žmones, dalyvavo, sudarinėjant tremiamų į Sibirą žmonių sąrašus. Po 1948 ir 1949 m. masinių trėmimų (jų metu buvo ištremta daugiau nei 70 000 žmonių), masinio teroro, represijų, padidintų pyliavų ir mokesčių ūkininkai jau nebeturėjo kito pasirinkimo - nors iš nevilties ir verkdami, keikdami valdžią, slėpdami padargus, tačiau stojo į kolūkius. Partizanai matė, kad jau „nebeužtvenksi upės bėgimo", beliko tik įspėti arba nubausti labiausiai žmones engiančius kolūkių pirmininkus, aktyvistus. Reikia pasakyti, kad pradiniame kolektyvizacijos etape kolūkių pirmininkais buvo išrinkta ir teisingų, dorų žmonių, tačiau, esant tokiai betvarkei, ką nors pakeisti jie negalėjo - buvo visiška ūkio suirutė, kurią lydėjo neišvengiamas žemės ūkio produkcijos lygio kritimas. Vėliau, stambinant kolūkius, su „partijos kelialapiais" kelti žemės ūkio lygį buvo atsiųsta daug tokių pirmininkų, kurie neskirdavo kviečio nuo rugio, tačiau ištikimiausiai vykdė partijos direktyvas.

Kolūkis žmones „pagadino" - jie pradėjo girtuokliauti, iš kolūkio vogti, visa tai nesustabdomai tęsėsi iki pat jų žlugimo pabaigos. Apie kolūkiečių nesuinteresuotumą darbo rezultatais rodo, pavyzdžiui, toks juokingas faktas, kad „Vienybės" kolūkyje šienapjūtės metu lietaus debesį jie vadindavo „išvaduotoju". Visais laikais pagrindinis kolūkiečio pragyvenimo ir pajamų šaltinis išliko pagalbinis ūkis. Kadangi atlyginimai būdavo maži, valdžiai „šiek tiek atleidus varžtus", žmonės augindavo prie-

auglį, kiaules, karves, pristatydavo į pienines pieną. Tai buvo sunkus, alinantis „darbas po darbo“ - visada anksti keliantis ir vėlai gulant, be poilsio dienų. Tačiau jis buvo toks produktyvus, kad asmeniniuose ūkiuose pagaminamos mėsos ir pieno kiekiai, vertinant jų efektyvumą, santykinai dažnai lenkė kolūkio ekonominius rodiklius. Visą gyvenimą įvairiose pareigose dirbęs K.Patamsis, kuriam buvo suteiktas „garbės kolūkiečio“ vardas, net kolūkio klestėjimo laikais sakydavo: „Kolūkis neturi ateities, jis nenašus, nerentabilus.“

Tad ir daugelio jų „griūtis“ po Nepriklausomybės paskelbimo buvo ekonomiškai neišvengiamas reiškinys.

[1] Aleknavičius, Pranas. Nepriklausomoje Lietuvoje atliktų žemės ūkio paskirties žemės pertvarkymo darbų lyginamoji analizė. Vilnius: Mykolo Romerio universitetas. Vilnius, 2011. Prieiga internete: https://www.mruni.eu/upload/iblock/721/007_Aleknavicius.pdf. 2016-06-06. Lietuvos ekonomika. Vikipedija. Prieiga internete: https://lt.wikipedia.org/wiki/Lietuvos_ekonomika. 2016-06-06. Povilaitis, Bronius. Lietuvos žemės ūkis 1918-1940. Jo raida ir pažanga. Torontas, 1988, p. 276-282.

[2] Anušauskas, Arvydas. Teroras. 1944-1958 m. Vilnius: Versus Aureus, 2012, p. 196-213. Anušauskas, A. Trėmimų statistika. „Pavasaris“ dvelkė Sibiru. Dienraštis „Klaipėda“, 2018-06-16 Nr. 137 (21238), p. 5.

[3] Tininis, Vytautas. Sovietų Sąjungos politinės struktūros Lietuvoje ir jų nusikalstama veikla. Antroji sovietinė okupacija. IV tomas. Vilnius: Margi raštai, 2008, p. 61-64.

[4] Starkauskas, Juozas. Represinių struktūrų ir komunistų partijos bendradarbiavimas įtvirtinant okupacinį režimą Lietuvoje 1944-53 m. Vilnius: LGGRTC, 2007, p. 115-121.

[5] Naujas požiūris į Lietuvos istoriją. Sudarytojai Eidintas A. ir Rudis G., 1989, p. 216-219.

[6] Terleckas, Vladas. Ekonominis Lietuvos kaimo terorizavimas 1944-53 m. Prieiga internete: http:// www.llks.lt/ekonominis%20kaimo%20terorizavimas.htm. 2017-08-22.

[7] Gaškaitė, Nijolė. Pasipriešinimo istorija. Aidai, 2006, p. 27.

[8] Juciūtė, Elena. Pėdos mirties zonoje. Brooklyn: Pranciškonų spaustuvė, 341 Highland Blvd, N. Y. 11207, 1974, p. 17.

Taip pat remtasi K. Patamsio, J. Kadžionio-Bėdos, Alvinos Kiškytės, Bronės Keraitytės-Chmieliauskienės, Juozo Chmieliausko prisiminimais.

Žmogaus metamorfozė

Sunkiu Tėvynei momentu, kada žūtbūtinėje kovoje spręsdavosi jos likimas, kiekvienas žmogus, kiekvienas visuomenės narys, kiekvienas pilietis atsidurdavo fatališko pasirinkimo kryžkelėje.

Stiprios dvasios asmenybės, išpažįstančios krikščioniškas moralines ir tikėjimo vertybes, būdamos ištikimos laisvės ir teisingumo idealams, pasirinkdavo bekompromisinę kovą su okupantais, niokojančiais viską, kas jiems buvo šventa. Jie garbingai žuvo kovos lauke, kiti, morališkai ir dvasiškai nesugniuždyti, perėjo lagerių pragarą. Tai aktyviausia, garbingiausia ir vertingiausia visuomenės dalis, jos tapatybės ir išlikimo pagrindas. Tačiau mirtinų išbandymų kryžkelėje visada atsirasdavo silpnadvasių žmonių, neturinčių nei tvirtų moralinių nuostatų, nei idėjinio pamato. Jie iš pradžių pasirinkdavo garbingą laisvės kovos kelią, tačiau, neatlaikę sunkumų, pereidavo į stipresniojo pusę, išduodavo savo kovos draugus. Kai kurie svarstydavo ciniškai: „Ar būti, ar pūti? Tai geriau būti! Nesiskaitant su niekuo, išduodant ir parduodant bet ką, už bet kokią kainą! Svarbiausia - gyvuliškas noras išgyventi, net savo tautiečių kraujo ir gyvybių sąskaita."

Kai kurie „persivertėliai" iškart „glausdavosi" prie stipresnės pusės - kiek kartų keisdavosi valdžia, tiek kartų jie ir prisitaikydavo. Valdžiai tarnaudavo labai ištikimai, nuoširdžiai, tiesiog „nuo dūšios".

Piktagalio k., kur dauguma ūkininkų buvo mažažemiai, artimiausi Kadžionių kaimynai buvo Giniečiai. Jie buvo „gryni" kaimynai - abiejų sklypai ribojosi „žemė su žeme", o vienkiemiai stovėjo netoli vienas kito. Vaikai kartu augo, kartu žaidė, kartu ėjo į mokyklą. K. Giniečio žmona buvo ukrainietė – matyt, ją parsivežė baigęs karo tarnybą caro kariuomenėje. Lietuviškai ji viską išmoko netaisyklingai, „atbulai" - jos kalba buvo kažkoks dviejų kalbų mišinys, „gryni šposai", žmones dažnai prajuokindavę. Kartą J.Kadžionis, užėjęs trobos vidun, jos paklausė: „Kur dėdė?" Ši atsakė: „Anus nuvėjo perstatyla kabyla." („Jis išėjo perkelti arklio.")

Šeimoje augo trys vaikai: vyresnysis sūnus Silvestras (apie 1920 m. gimimo), jaunesnis brolis Jeronimas ir jauniausioji sesuo Julija (kaimiškai - Julė). Silvestras buvo nediduko ūgio, gražiai nuaugęs, taisyklingais veido bruožais, gamtos nepaprastai apdovanotas humoro jausmu. Nuo jo anekdotų, posakių, palyginimų, sugalvotų istorijų visi leipdavo juokais, „net už pilvų susiėmę".

1940m. užėjus rusams, Silvestras iškart „prisiglaudė" prie naujos valdžios. Per rinkimus, kaip ištikimiausias parsidavėlis, bėgiojo po kiemus, agituodamas balsuoti už komunistus Šupikovą ir Morozovą, susidėjo su Kavarsko vietiniais komunistais žydeliais.

1941 m. vasarą prasidėjus karui, jis iškart „pakeitė plokštelę“- užšokęs ant arklio, lakstė į kiekvieną kiemą, kviesdamas į sukilimą: „Vyrai, duokim bolševikams į kailį!..“

Kavarską jau buvo užėmę sukilėliai, suėmę ir pasodinę į daboklę vietinius komunistus, sovietinius aktyvistus. Atvykusiam į sukilėlių štabą „prisidėti“ Silvestrui buvo pasakyta: „Vyruti, tavo vieta kartu su komunistais daboklėje.“ Veržiantis rusų kariuomenės mašinų kolonai per Kavarską, kareiviai „atidengė pragarišką ugnį“ - šaudė į visas puses, padegdami daug namų. Daboklės sargas, kad, kilus gaisrui, nesudegtų suimtieji, atrakino duris. Žydeliai, prieš išbėgdami, nutarė primušti Silvestrą. „Ui, - sako, - tu buvai su mumis, o dabar išdavei!..“ Silvestras buvo „nepėsčias“ - nuo lango tuoj atplėšė lentą ir pasiruošė gintis. Slapstėsi jis kelias dienas. Jau atėjus vokiečiams, buvusiam sukilėliui Karoliui Kadžioniui einant keliuku į namus, iš rugių išlindo Silvestras ir sako: „Aš pasiduodu.“ „Eik namo ir ramiai gyvenk“, - atsakė jam Karolis.

Jo brolis Jeronimas pasirinko priešingą pusę - nors buvo ką tik sulaukęs pilnametystės, jau dalyvavo Kavarske sukilime. Jis vyresniojo brolio negailėjo, sakė: „Silvestrą reikia suimt ir perduot vokiečiams!“ Broliai Aleksas ir Karolis Kadžioniai, kaip sukilimo dalyviai, už kaimyną laidavo, sakydami, kad jo kaltė yra per menka.

Atėjus vokiečiams Kavarsko ir jo apylinkių gyventojai buvo sukrėsti vieno jauno žmogaus moraliniu nuopuoliu - begėdiškai žiauriu, akiplėšišku elgesiu su vietiniais žydais. Jeronimas Ginietis, žmonių pramintas „Žydų Karaliumi“, rikiavo, tvarkė ir varinėjo su bizūnu Kavarsko žydus, demonstruodamas savo „kietą“ ranką ir negailestingą charakterį. Gėda, užuojauta, sąžinė jam buvo svetimi dalykai. Vėliau jis išėjo tarnauti į Vermachtą, pateko į nelaisvę, kalėjo lageryje. Grįžęs iš jo, sugalvojo tik „kriminaliniam elementui“ būdingą aferą - kreipėsi į lageryje kalinčio sūnaus tėvus, sakydamas, tartum šis prašęs atvežti jam kostiumą. Kaip vėliau paaiškėjo, kalintis sūnus Jeronimo net nepažinojo. Tai tik parodo, kad kelmas, ant kurio išaugo „šie du kreivi medeliai su karčiais vaisiais“, buvo ligotas, nesveikas.

1944 m. pradžioje gen. P. Plechavičiaus pašaukti vyrai savanoriškai stojo tarnauti į Vietinę rinktinę. Tarp jų, palikęs namuose žmoną su mažais vaikais, buvo ir Silvestras Ginietis. Generolui P.Plechavičiui atsisakius iš rinktinės suformuoti SS legioną, vokiečiai ėmėsi prievartos - bandė karius nuginkluoti. Iš rinktinės štabo batalionams buvo duotas įsakymas išsiskirstyti su ginklais į namus. Į gimtinę uniformuotas, ginkluotas prancūzišku šautuvu, sugrįžo ir Silvestras.

1944 m. pavasarį-vasarą Kavarsko ir Troškūnų valsčių apylinkėse ėmė žiauriai siautėti raudonieji diversantai. 1944 m. birželio mėn. susirinkę buvę „plechavičiukai“, policijos batalionų kariai, policininkai juos sutriuškino netoli Papartynės k. esančiame Pašilvio miške. Tarp jų buvo ir Silvestras, jo pasakojimu, nukovęs vieną diversantą.

1944m. rudenį prasidėjo stichinis partizaninis judėjimas, organizavosi būriai. 1944 m. rugsėjo 14 d. Silvestras Ginietis, kartu su B. Sudeikio-Čigono vyrais,

dalyvavo Veršelių kautynėse prieš rusų pasieniečių būrį. Kovėsi drąsiai, o pagal likusią šovinių atsargą paskaičiavo, kad į „žaliakepurius“ paleido 62 šūvius.

Kadangi buvo geras „štukorius“, daugelyje apylinkių žmonės jį pažinojo ir mielai bendravo. Draugavo su Karoliu Kadžioniu-Vermachtu, o jam žuvus, dalyvavo laidotuvėse. Legalizavosi 1946 m., tačiau ir toliau palaikė ryšius su partizanais: šie dažnai pas jį užeidavo, o jis surinkdavo partizanų pas ūkininkus paliktas maisto atsargas ir atveždavo pas ūkininkus Verikus į Pusbačkių k. Niekam nebuvo net minties, net menkiausio įtarimo šešėlio dėl jo nepatikimumo.

1948m. pradžioje Silvestras vėl „pakeitė plokštelę“ - tapo MGB agentu, slapyvardžiu Kostas. 1949 m. rugpjūčio 17 d. dėl jo išdavystės žuvo du Butageidžio kuopos vyrai, o vienas, sunkiai sužeistas, pateko į MGB rankas gyvas. Išdaviko vardas greitai tapo žinomas - einant kareivių būryje apsigaubus palapinsiauste, jam nuo veido netyčia nusmuko maskuotė ir jį atpažino anksti ryte į turgų važiavęs vienas Mackeliškių k. gyventojas. Pagal KGB archyvinius dokumentus, „vertingas agentas Kostas“ dalyvavo įvairiose operatyvinėse kombinacijose. Daug pastangų šis J. Kadžionio-Bėdos sesers Kaziūnės sūnaus krikštatėvis padėjo, stengdamasis susekti ir išduoti savo buvusį artimą kaimyną, vieną paskutiniųjų šio krašto partizanų: jo ieškojo, kvietė į susitikimus, rašė laiškus. Tai jam nepavyko padaryti dėl vienos svarbios priežasties – J.Kadžioniui-Bėdai ir kitiems partizanams jis jau buvo žinomas, „iššifruotas“, „apsišvietęs“, todėl ir nebepavojingas, agentas.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Bunkeris Dabužių miške

1949-50m. žiema buvo pilna pavojų, vargo ir netekčių. Jai baigiantis, prieš pat Užgavėnes, J. Kadžionis-Bėda ir Malvina iš Taujėnų valsčiaus sugrįžo į gimtuosius Troškūnų miškus, ieškodami vietos kur ir pas ką įsirengti bunkerį, be kurio partizaninis gyvenimas pasidarė jau nebeįmanomas. Pasitarę, pavakary užėjo pas netoli Veršelių kaimo, pamiškėje gyvenusią Tamoliūnienę - pasiligojusią moterį, kurios vyras, kas tais laikais būdavo labai retas įvykis, buvo palikęs šeimą ir išvažiavęs gyventi į miestą. Vyriausiąją dukrą Genutę J. Kadžionis gerai pažinojo - abu kartu lankė mokyklą. Be jos, šeimoje dar buvo mažesni vaikai - Albinutė, Janutė ir Antanukas. Užėję, pasisveikino, paprašė valgyti. Jie ant stalo padėjo pilną keptuvę ką tik iškeptos, šviežios, garuojan-

čios mėsos. Būdami po ilgo žygio išalkę, jauni ir sveiki žmonės, su didžiausiu apetitu beveik visą ją ir suvalgė. Bėdai tik tada kilo mintis paklausti - gal jie pjovė gyvulį, iš kur ta mėsa? „Ne, - atsakė jie, - tai kaimynai mums Užgavėnėms atnešė." Bėdai pasidarė labai nepatogu - suprato, kad suvalgė jų Užgavėnių vaišes. O juk galėjo pasakyti, kad neturi, niekas nebūtų tikrinęs, tačiau partizanams nepagailėjo. Tokie tuo metu buvo žmonės - nuo savęs atimdami, atiduodavo geresnį kąsnelį, pasakydavo paslaptį, nieko negailėdavo. Genutė pradėjo klausinėti, kodėl partizanai nebeužeina, juk anksčiau lankydavosi nuolatos. Bėda ir paklausė: „Genute, ar norėtum, kad mes dažniau apsilankytumėm?" - „Žinoma!" - atsakė ji. - „Ar nesutiktum, kai ateis pavasaris, padėti įsirengti šalia esančiame miškelyje bunkerį ir mus pagloboti?" - paklausė Bėda. - „Oi, su mielu noru!" - atsakė Genutė.

Birželio pradžioje, iš anksto pasiruošę medieną, bunkerį per vieną dieną ir padarė - beliko tik užmaskuoti angą. Kitą dieną jai pritaikė ir dangtį. Darant bunkerį, visada reikėdavo labai skubėti - jau nekalbant apie kariuomenę, reikėjo vengt žmonių: jei kas nors pamatys – viskas, turi viską palikt. Net ir doras žmogus galėdavo išplepėt, pasidalint slapta žinia su pažįstamu, tas su kitu, kol žinia pasiekdavo ir agento „ausį". Tokiais atvejais bunkerį iškart užversdavo, o jo vietą - užmaskuodavo.

Bunkeris buvo 2 x 3 m pločio, 1,3 m aukščio, jame tilpdavo trys žmonės, bet galėdavai tik sėdėti arba gulėti. Tačiau atsirado viena blogybė - buvo jau „kolchozų laikai", Genutė kiekvieną dieną išeidavo į darbą, o jie pasilikdavo bunkeryje be jokio ryšio su išoriniu pasauliu, be jokių žinių, o tai yra labai pavojinga situacija. Vėliau bunkerį ir sutartinius pavojaus ženklus jau žinojo eigulys Antanas Paškevičius iš Dabužėlių k. bei du miško darbininkai: Povilas Pulokas ir jo žmona Emilija Pulokienė. Ji pirmoji ir pastebėjo netoli, vos už 400-500m nuo bunkerio, esančią rusų kareivių pasalą ir spėjo jiems pranešt. Rusai toje vietoje pasalavo apie dvi savaites, turėjo su savimi racijas (radijo ryšį), tačiau, nieko įtartino nepastebėję, pasitraukė. Pamiškės gyventojus įtarinėjo ir skrebai - kartą jauniausią broliuką Antanuką skrebai pargriovė ant lovos, įrėmė į kaklą peilį ir sako: „Sakyk, ateina pas jus „banditai" ar ne? Jei nepasakysi, nupjausim tau galvą!" Vaikinukas nieko jiems nepasakė, o juk visi vaikai gerai žinojo, kur yra bunkeris. Apsimesdami grybaujančiais, kartu su dviem sargiais šuniukais, iššvalgydavo mišką, pranešdavo, kad miške ramu, galima atkelti angą. Taip buvo pažeista partizaniška tradicija, kad vaikai neturi žinoti suaugusių paslapčių, tačiau kitokios išeities nebuvo.

Maistu apsirūpindavo iš žmonių - kas duodavo sūrio, kas sviesto, tačiau dažniausias valgis būdavo „lašinėliai arba kumpis". Turėjo primusą, naktį pravėrę angą, pasigamindavo šilto maisto, išsivirdavo sriubos. Tačiau gyvenant bunkeryje, mažai judant, esant oro trūkumui, būdavo blogas apetitas.

Tai buvo pirmas ir labai laimingas bunkeris - jo niekas neatrado, jame niekas nežuvo. Iš pradžių bunkeryje gyveno dviese, vėliau - trise, o paskui - net keturiese. Išgyvenę

metus laiko, atsiradus visokiems neaiškumams, atsargumo dėlei iš jo išsikėlė. Kasant kitą bunkerį, kai beliko tik uždėti lubas, apkasti žemėmis ir užmaskuoti, užėjo pašalinis žmogus. Nors ir prisiekė Dievu niekam nesakyti, bet ir pats prašė bunkerį užversti - kad jį skrebams suradus, paskui ant jo nekristų įtarimo šešėlis. Po valandos pro šalį praėjo kitas žmogus, tačiau apsimetė nieko nepastebėjęs. Jis iškart išplepėjo, kad partizanai miške kasa didelę duobę - matyt, „likviduos komunistus". Bunkerį teko užversti žemėmis, medžiais ir užmaskuoti taip, tartum žemė būtų nepaliesta. Žmogaus paleisti gandai pasiekė ir šnipų ausis - rusų garnizonas „darė miško valymą", tačiau nieko nerado. Trečią bunkerį, padedant J.Keraičiui-Liepsnai, laimingai išsikasė Repšėnų miškelyje, netoli 1945m. rusų išsprogdinto didelio, seno „tranzitinio" bunkerio. Į jį supylė ir užmaskavo iškasto bunkerio žemes. Ten buvo labai rami vieta.

1950m. gruodžio 22 d. Dabužių miško bunkeryje juos aplankė tėviška laimė - gimė sūnus Antanukas. Suvyniojus kūdikį į vystyklus, pamatė, kaip per jo veidelį nurėpliojo utėlė - „ištikima vargo palydovė". Buvo sutarta, kad vaiką augins Keraičiai, tačiau dėl atsitiktinumo, susiklosčius nenumatytoms aplinkybėms, jį auginti paėmė Alekso Taugino šeima iš Degionių k. Blogiausia, kad savo vaiko tėvai aplankyti negalėjo - MGB įtarė, kad tai Kadžionių sūnus, siuntė agentus pažiūrėti, į kurį iš tėvų jis panašus, nuolat pasalavo. Kartą naktį, tamsoje, tarpusavyje susidūrė net dviejų valsčių - Kavarsko ir Raguvos - skrebai, sušaudydami namo duris, sienas, vaiko vygę.

Pagal J. Kadžionio atsiminimus.

Alio, alio! Kalba Madridas!

Okupuotoje Lietuvoje pasilikę lietuviai gaudė kiekvieną laisvą žodį iš Vakarų pasaulio. Rimanto Ragaišio prisiminimais, jau N. Chruščiovo valdymo metais jų troboje vakarais susirinkę vyrai slapta klausydavo Madrido radijo. Laida prasidėdavo Kauno Karo muziejaus varpų muzika ir trukdavo 15 ar 20 min. Diktorius kalbėdavo lietuviškai, su lengvu akcentu, glaustai ir išsamiai pateikdamas informaciją apie tarptautinius politinius, diplomatinius, ekonominius, karinius įvykius, užsienio lietuvių pastangas kovoje „dėl laisvės reikalo". Buvo argumentuotai kritikuojama Sovietų Sąjungos komunistinė sistema, Lietuvos rusinimas, komunistinimas, rusų kalbos ir kultūros brukimas jaunajai kartai. Šnekėta apie branduolinės bombos sprogdinimus, sovietų agresyvią politiką, TSKP sekretoriaus N.Chruščiovo gąsdinimus visam pasauliui atominiu ginklu. Laidą

visada užbaigdavo žodžiais: „Lietuvi, nenustok tikėjęs Lietuvos laisve“, po kurių „seniokai“ ir rimti, pagyvenę vyrai, rankove nusibraukdavo ištryškusias ašaras.[1]

Pirmosios bolševikinės okupacijos metu (1940-41m.) užsienio radijo laidos į Lietuvą pradėtos transliuoti iš Vatikano. Nuo 1946 m. jos buvo atnaujintos, iš pradžių laidas transliuojant kas dvi savaites, po to - kas savaitę, o 1949 m. - jau keturis kartus per savaitę. Daug pastangų organizuojant lietuviškas radijo transliacijas į Lietuvą padėjo VLIK'as, taip pat Amerikos lietuvių kongresas, Amerikos lietuvių taryba. „Amerikos balso“ lietuviškų laidų transliacijos prasidėjo 1951m. vasario 16 d. Lietuvių visuomeninių organizacijų pastangomis 1951 m. birželio 1 d. „Laisvosios Europos“ radijo laidos lietuvių kalba pradėtos transliuoti ir iš Vakarų Vokietijos, o 1952 m. prasidėjo ir „Amerikos balso“ laidų transliacija lietuvių kalba iš Miuncheno. Informacijos parinkimui, redagavimui, transliacijai vadovavo tarpukario Lietuvoje žinomi ir gerbiami asmenys: dr. Kostas Jurgėla, inž. kpt. Povilas Labanauskas, dr. Vytautas Antanas Dambrava, buvęs „Dirvos“ redaktorius Vincas Rastenis ir daugybė kitų. Su susikūrusiomis įvairių radijo stočių redakcijomis aktyviai bendradarbiavo VLIK'as, prie kurio veikė informacinė agentūra ELTA. Ji kaupė informaciją apie politinę, ekonominę, kultūrinę ir religinę padėtį okupuotoje Tėvynėje, nagrinėjo su Lietuva susijusią užsienio spaudą bei radijo transliacijas, po to viską perduodami „Amerikos balso“, „Laisvosios Europos“ ir kitoms radijo stotims. Su informacinių tarnybų surinkta medžiaga buvo supažindinamos ir JTO įstaigos. Kasmet radijo laidų tinklas plėtėsi ir Lietuvos žmonės, atskirti nuo Vakarų pasaulio, galėdavo gauti vis išsamesnę ir objektyvesnę informaciją apie pasaulio įvykius. Lietuvių išeivija, politinės-visuomeninės organizacijos Vakarų valstybėse puikiai suprato, kad užsienio radijo laidos į pavergtą Lietuvą stiprina žmonių laisvės viltis, tikėjimą, ryžtą, demaskuoja melagingą sovietinę propagandą, informuoja, kas iš tikrųjų vyksta laisvajame pasaulyje. Laidose buvo pranešama ir apie išeivijos lietuvių nuveiktus darbus laisvės labui, kad „Lietuvos laisvės byla“ tęsiasi ir Vakaruose.

1952 m. transliacijas lietuvių kalba pradėjo Romos radijas. Laidas rengė dr. J. Gailius, Kazys Lozoraitis ir O. Stašinskaitė.

1955m. sausio 2 d. lietuvių vyskupų ir VLIK'o pastangomis prasidėjo lietuviškų laidų transliacijos Tarptautiniame ispanų radijuje iš Madrido, Lietuvoje vadintame „Madrido radiju“. Laidas vedė kun. K. Patalavičius.

Miunchene veikiančios radijo stoties „Liberti“ laidos buvo skirtos už „geležinės uždangos“ atsidūrusioms tautoms, o 1974 m. prasidėjo radijo transliacijos ir lietuvių kalba. Savo tikslus „Liberti“ apibūdino taip: „Tarnauti Sovietų Sąjungos kontrolėje esantiems klausytojams, teikti išsamią informaciją jų gimtąja kalba, skleisti naują žinių šaltinį žmonėms, gaunantiems tik sovietų cenzūruoto žinių monopolio teikiamą informaciją, atitaisyti oficialios sovietų propagandos iškraipymus ir praleidimus, sudaryti galimybę diskusijoms ir nuomonių pasikeitimams, kurie yra susiję su įvairiomis

sovietų okupacijoje esančiomis tautomis. Tuo būdu siekiama paveikti, kad ir patys Sovietų Sąjungos vadai pasirūpintų išsamesne ir objektyvesne informacija savo piliečiams apie svarbiausius įvykius, kad pagaliau įsiviešpatautų informacijos, spaudos ir žodžio laisvė."

Radijas stengėsi apimti kuo platesnes žinijos sritis, skleisti objektyvią politinę, socialinę-ekonominę, istorinę, religinę, kultūrinę ir mokslinę informaciją, perteikti pačių Sovietų Sąjungos gyventojų mintis, transliuodavo pogrindžio spaudą, kurios neįmanoma buvo viešai paskelbti „už geležinės uždangos". Buvo informuojama apie taikos pastangas, nusiginklavimo siekius, tarptautinį bendradarbiavimą, kultūrinę laisvę, ypač pabrėžiant žmogaus teises ir laisvės siekius, stengiantis, kad klausytojai iš pateiktos informacijos patys pasidarytų išvadas.[2]

[1] Remiantis Rimanto Ragaišio atsiminimais.
[2] Prieiga internete: http://genocid.lt/Leidyba/10/juozapas.htm. 2017-02-12.

Gyvenimas bunkeryje. J.Kadžionio-Bėdos prisiminimai

1950-53m.partizaninis gyvenimas be bunkerių tapo visai nebeįmanomas. Partizanų jau buvo likę mažai, „prisiveisė" daug šnipų, pagal kurių pranešimus rusai vykdydavo „valymus" ir pasalas. J.Kadžionis-Bėda slapstėsi kartu su žmona Malvina-Sesute, prie jų prisijungdavo po vieną-du partizanus iš kitų grupių. Jie turėjo du bunkerius Repšėnų miške, Troškūnų girioje buvo penki, o Garbėnų miške - dar du. Pas patikimus ūkininkus vienkiemiuose buvo įrengta daug slėptuvių. Likę partizanai tuo metu vaikščiojo tik savo žinomais takais, nukrypimas į šoną grėsė pavojais ir mirtimi. Pasitikima buvo tik savo ištikimais rėmėjais ir ryšininkais, o senų ryšių atnaujinimas ar naujų užmezgimas grėsė mirtimi - juos kontroliavo MGB ir jų užverbuoti agentai, persirengę partizanais agentai-smogikai. Tuo metu partizaninės kovos „autonomiškumas" buvo pagrindinė jos išsilaikymo sąlyga, leidusi ilgą laiką veikti savarankiškai, be jokio išorinio vadovavimo ir paramos.

Antžeminis ir požeminis partizaniškas gyvenimas labai skiriasi, tarp jų yra ryški skiriamoji riba – tai bunkerio angos dangtis. Jį uždėjus, iškart nutrūksta ryšys su didžiuoju išoriniu pasauliu ir atsiduri visiškai kitame, mažame požeminiame pasaulėlyje, mažoje požeminėje celėje. Jei ant žemės yra šviesu, girdėti įvairūs garsai, verda, juda

gyvenimas, tai po žemėmis viskas yra atvirkščiai: tamsu, visiška tyla, negirdėti jokių išorinių garsų ar dirgiklių. Jame būdamas esi visiškai atribotas nuo išorinio pasaulio, prarandi su juo ryšį, nebežinai, kas jame vyksta, tiesiog nuo jo atsilieki. Bunkery gyvenant skubėti nebėra kur, nes laikas slenka labai lėtai, beveik sustoja - yra daugybė laiko apmąstymams, prisiminimams, pokalbiams, maldai, todėl daug kas imdavosi kūrybos: ką nors rašė, kūrė, darė, drožė, meistravo. Trumpindami laiką, partizanai palošdavo kortom, skaitydavo knygas, labai retai – laikraščius, nes atėjus rusams žmonės gyveno vis vargingiau ir jų nebeįpirkdavo.

Tuo pat metu virš bunkerio esančiame išoriniame pasaulyje virė gyvenimas: jame vienas įvykis vijo kitą, vyko intensyvi žmonių veikla, bendravimas, judėjimas, darbai, o taip pat ir miškų „valymai," partizanų susidūrimai su priešu, netektys, praradimai. Po apylinkes „šliaužiojo," ieškodami partizanų, skrebai, rusų kareiviai, darbavosi priešo agentai, buvo rengiamos pasalos, NKVD skyriuose vyko suimtųjų tardymai, kankinimai, mėginimai užverbuoti ir, deja, kartais ir išdavystės.

Ramiausiai partizanai jausdavosi naktį - ji buvo partizanų nuosavybė. Jos metu, net ir gavę tikslų pranešimą, rusai bunkerių nepuldavo, o laukdavo ryto. Nuo ryto iki vakaro jau jausdavosi vidinė įtampa. Miško „valymą" rusai paprastai pradėdavo rytais, popiet - tik gavę pranešimą. Nors, „šukuojant" mišką, tikimybė, kad bunkerio neatras, buvo 99 procentai, tačiau 1 procentą galėjo nulemti atsitiktinai susiklosčiusios aplinkybės: rusas galėjo atsisėsti ant dangčio persiauti batus, bėgant per bunkerį arba, atvirkščiai, stovint ant jo, kai kitas praeina pro šalį, galėjo pajausti lubų lingavimą, aptikti jį, kas būdavo labai retai, badydami žemę metaliniais smaigais.

Dažniausiai į bunkerį ateidavo ryšininkai, bunkerio globėjas, pranešdavo apie padėtį apylinkėje, gerai užmaskuodavo dangtį. Jeigu jie neateidavo, tai jau būdavo labai rimtas pavojaus signalas, kad iš bunkerio išlipti negalima, pavojinga. Kartą Bėda truputį pakėlė bunkerio dangtį apsidairyti ir išgirdo treškėjimą - vyko miško „valymas". Kitą kartą Troškūnų miške buvusiame bunkeryje pakėlęs slėptuvės dangtį išgirdo rusų balsus ir, jį pamatęs, prie bunkerio pasileido pėdsekys vilkšunis. Bėda greit uždarė bunkerio angą ir į ventiliacines angas sukišo žibale sumirkytus skudurėlius. Šuo bėgiojo apie bunkerį ratu - jis nesuprato, kur dingo žmogus ir negalėjo jo užuosti. Priėję kareiviai nieko įtartino nepastebėjo ir šunį nusivedė.

Jei būdavo ramu, partizanai dieną praleisdavo miške. Partizanas gyvendavo ir džiaugdavosi tik šia diena, be jokių tolimesnių planų ateičiai, tačiau tikėdamasis, kad mirtis jį aplenks. Sėdėdami miške, klausydavo paukštelių čiulbėjimo, aplink graži gamta, ramu, ir galvodavo: „O ko mes sulauksime? Juk visi norėjo gyventi, bet žuvo", - tačiau vis tiek ramino, guodė save viltimi. Tuo pat metu jie turėjo didžiulę privilegiją prieš ištremtuosius, Sibiro lageriuose kalinčius ir okupacinės valdžios engiamus tautiečius - jie išliko laisvi, nepriklausomi, sovietinio režimo nesugniuždyti žmonės. Jiems

nereikėjo taikytis prie okupantų valdžios, jiems tarnauti, išsisukinėti, meluoti, padlaižiauti, atsisakyti savo įsitikinimų, vertybių.

Daugelis partizanų buvo artojų vaikai, tad su ilgesiu, kaip apie didžiausią laimę, svajonę, sakydavo: „Jei sulauksim laisvės, vėl eisim art žemės!“Bunkeris buvo jų laikinieji „nameliai“ - juose vyko visa žmogaus buitis, jo dvasinio gyvenimo šventės - Velykos, Kūčios, juose buvo meldžiamasi, mąstoma, svajojama, rašoma, kuriama.

Bunkeriai būdavo sušildomi, išdžiovinami tik savo kūnų ir iškvepiamo oro šiluma. Sienos, kad būtų šilčiau, padengdavo linais, o ant grindų pasiklodavo šieno. Visada būdavo su drabužiais, patalynės neturėjo, užsiklodavo tik kailiniais. Maistui pasigaminti naudojo primusą, išsivirdavo sriubos, bulvių. Dažniausiai vartojamas maistas būdavo lašiniai, duona ir svogūnai, kartais - sūris. Gamtiniams reikalams atlikti naudodavo sandariai uždaromą bidoną - buvo komfortas, jeigu jis stovėdavo bunkerio sienoje iškastoje nišoje, pridengtoje medžiagine širma. Kartais bunkeriai būdavo drėgni, supelydavo drabužiai. Viename bunkeryje, po lentinėmis grindimis, kurios buvo aukštai pakeltos, rinkdavosi vanduo - kas antrą naktį iš jo išsemdavo po 70-80 kibirų vandens. Pavasarinio polaidžio metu pro lubas varvėdavo vanduo, bunkeryje pasidarydavo labai drėgna. Bunkerio sienose būdavo padarytos ventiliacinės angos - pavojaus metu, kad neužuostų šunys, į jas įkišdavo žibale sumirkytus skudurėlius. Vakarais, jeigu būdavo ramu, atidarydavo bunkerio angą pravėdinimui. Tačiau nuo ilgo buvimo bunkeryje veidai būdavo paburkę, išbalę, net saulėje vasarą nebeįdegdavo. Kai kurie partizanai nuo nuolatinės drėgmės, šalčio, oro trūkumo susirgdavo tuberkulioze, reumatu.

Ilgiausiai neišeidamas iš bunkerio Bėda išgyveno net dvi savaites. Tokio gyvenimo buitis buvo labai sunki: ilgą laiką buvo nesiprausę, nesiskutę, neišsivalę dantų, nepasikeitę apatinių, truko oro, taupant žibalą, beveik visada reikėjo gyventi tamsoje ar prietemoje, baisiai apipuolė utelės. Kūnas ir drabužiai baisiai dvokdavo prakaitu, o dėl ilgo gyvenimo ankštoje patalpoje, susispaudus, sustingdavo, įskausdavo visas kūnas, visai pradingo apetitas. Nevėdinant bunkerio, jame tvyrojo sunkus, slogus, prakaitu ir kitais nemaloniais kvapais pasmirdęs oras, visada jautėsi jo trūkumas. Dar reikia pridurti, kad tokioje mažoje, su bloga ventiliacija patalpoje, į bidoną būdavo atliekami ir gamtiniai reikalai, o bunkerio išvėdinti nebuvo galima. Nežinant, kiek visa tai užtruks, reikėdavo viską taupyti - vandenį, maistą, žibalą. Toks gyvenimas ir fiziškai, ir morališkai-psichiškai labai vargino, jausdavo didelį nuovargį, mieguistumą, silpnumą, nerimą, išburko veidai, patino kojos.

Tokia būdavo bunkerio gyvenimo kasdienybė, kurią bet kuriuo momentu galėdavo nutraukti rusų balsai ir komanda: „Сдавайся!“ („Pasiduok!“).

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

Šnipo galas

Anksčiau jau buvo minėta, kad miškų sekimui ir kontrolei MGB buvo sukūrusi slaptą užverbuotų agentų tinklą. Kiekvienas agentas griežtai laikydavosi nustatytos taisyklės - veikdavo tik jam priskirtuose kvartaluose, niekada jų ribų neperžengdamas. Kas antrą dieną, nepriklausomai nuo to, ar būdavo ką pastebėjęs, turėdavo prisistatyti į sutartą vietą. Agentui „prapuolus", MGB laikydavo, kad tai partizanų veiklos padarinys ir skelbdavo aliarmą. Pradingusio agento veikimo zonoje esančius kvartalus apsupdavo NKVD kariuomenė ir tankiai, „kareivis prie kareivio", „šukuodavo", įtartinas vietas badydami ilgais, metaliniais virbais (smaigais). MGB manė, kad šių kvartalų ribose gali būti partizanų stovykla ar bunkeris.

1951m. rudenį J. Kadžionio-Bėdos grupelę, gyvenančią Dabužių miško bunkeryje, atėjo aplankyti trys Vyčio apygardos M. Janulio-Tautvydo vyrai: Pavasaris, Diemedis ir Kerštas. Bėda nutarė jiems parodyti Barboros akmenį. Partizanų būrelis iš pradžių ėjo miško keliuku, o paskui pasuko Mackeliškių vieškeliu link Troškūnų.

Kelio ir miško kvartalinės linijos susikirtime, patogioje stebėjimui vietoje, buvo pasislėpęs šnipas. Jį pastebėjęs, Diemedis net stabtelėjo. Iš pradžių šis pamanė, kad ateina rusai ir vedasi moterį (kartu ėjo ir Malvina-Sesutė), bet, prisileidęs arčiau, pastebėjo J. Kadžionio-Bėdos partizanišku papročiu nešiojamas ilgas kasas ir leidosi bėgti. Partizanai ėmė jį vytis, Diemedis rusiškai šūktelėjo: „Стой!"(Stok!). Tas dar sudvejojo, stabtelėjo, atsigręžė, tačiau, įsitikinęs, kad tai tikrai ne rusai, vėl pasileido tekinas. Miške buvo daug mažų aikštelių, vienoje jų šnipas, matydamas, kad pabėgti nepavyks, atsisėdo ir pakėlė rankas. Pribėgęs Diemedis sušėrė jam ranka per kepurę, ši nukrito, o nuo smūgio išsivertė kepurės dirželis, kurio kitoje pusėje buvo įsiūta mažytė, raudona sagutė. Partizanai žinojo, kad agentai naudojo įvairius įsiūtus sutartinius ženklus, stribams ir rusams parodančius, kad jie savi. Diemedis jo ir klausia: „O kas čia per dalykas?" - „Dėl gražumo", - atsakė agentas. „Dėl gražumo viršuje turi būti prisiūta, o ne išvirkščioje pusėje".

Prasidėjo šnipo kvotimas - kas toks, kur gyvena, kur dirba. Pasisakė esantis iš Troškūnų, niekur nedirbantis, tik „grybaujantis ir uogaujantis". „Kur ėjai?" - paklausė partizanai. - „Šienauti", - atsakė tas. - „Tai kur tavo dalgis?" - nusijuokė vyrai. Dar patardžius, priremtas įrodymų, šnipas vis tiek spyriojosi, neprisipažino, kad pasiųstas NKVD sekti ir pranešti apie partizanus. Tačiau tai jau nebeturėjo jokios reikšmės, vėliau partizanai dar sužinojo, kad jis būdavo ir aktyvus trėmimų vykdytojas. Šnipas sulaukė ir atpildo už savo „juodą darbą" - pradingo be pėdsakų.

Po poros dienų NKVD kariuomenė „šukavo“ mišką tankiai, „kareivis prie kareivio“, šautuvo durtuvu nudurdami ir užspeistą kiškį, tačiau nei partizanų, nei savo agento nerado.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

Šeštasis pojūtis. Partizanų nuojauta ir sapnai.

Žmogus turi penkis pagrindinius pojūčius: regėjimą, klausą, uoslę, skonį ir lytėjimą. Tačiau žmogui, pastoviai esančiam didžiulės psichinės įtampos bei gyvybei pavojingoje būsenoje, to nepakanka, nes egzistuoja ir šiais išvardintais jutiminiais pojūčiais neapčiuopiamas išorinis pasaulis. Sugebėjimas pasąmonėje jausti ore tvyrančią svetimą, neigiamą energiją, gręsiantį mirtiną pavojų – tai per tūkstantmečius žmogaus evoliucijoje gamtos suformuotas vidinis nuojautos, intuicijos jausmas, vadinamas šeštuoju pojūčiu. Jis yra aukščiau už mąstymą, protą, nes šis gali suklysti, o šeštasis pojūtis – ne. Ilgai partizanavusiems, nuolatinėje nervinės įtampos ir pavojaus būsenoje gyvenusiems žmonėms šeštasis pojūtis buvo labai išvystytas. Tam padėdavo kasdieninė malda, susikaupimas, psichinis - dvasinis susikoncentravimas, atsiribojimas nuo materialių, smulkmeniškų, nereikšmingų dalykų. Tai padėdavo išgirsti savo vidinį balsą, išlavinti intuiciją. Atsiradęs vidinis nerimas, baimė, abejonė, vidinio balso perspėjimas apie gręsiantį pavojų, padėdavo laiku priimti gyvybiškai svarbius sprendimus, nepakliūti į priešo paspęstus spąstus.

J. Kadžioniui-Bėdai tai padėjo net penkerius metus partizanauti, išvengti mirtinų pavojų ir MGB spąstų. Vidinis balsas, nuojauta padėdavo nepakliūti į pasalas, MGB rezgamas „operatyvines kombinacijas“, pagelbėdavo greitai apsispręsti, ar galima pasitikėti nepažįstamu žmogumi, neapsigauti, kur yra saugu, o kur tyko pavojus. Taip pat padėdavo ir perspėdavo „pranašiški“ partiziniški sapnai, tik reikėdavo laiku, o ne per vėlai, suvokti jų prasmę.

Sapnai laikytini vidinio, nematomo ryšio tarp žmogaus pasąmonės ir jį supančio išorinio pasaulio emocine išraiška, gautos informacijos apdorojimo procesu, išgyventos gyvenimiškos patirties ir stiprių emocinių įspūdžių susiliejimu, pasireiškiančiu vaizdiniais. Nors mokslininkai dar negali šio reiškinio visiškai paaiškinti, žmonės per tūkstančius metų sapnus nuolat tyrinėjo, darė apibendrinimus, išvadas, sukaupdami didžiulį patyrimą.

J. Kadžionis-Bėda su būrio vyrais 1949 m. svečiavosi pas ūkininką M. Aleksiūną Papartynės k. Vos užmigęs, jis susapnavo, kad supa rusai. Pašokęs iš miego, tai pasakė A. Velaniui-Tigrui, tačiau šis nepatikėjo, pasijuokė: „Miegok ir nekelk panikos!“ Netrukus pamatė skubiu žingsniu pareinantį šeimininką - jam eigulys Stasys Kaunietis pranešė, kad mišką „košia“ rusai. Vyrai vos spėjo pasislėpti retame miške, tarp mažų eglaičių.

Prieš Rezgių kautynes partizanas A. Simanonis-Sigitas dukart susapnavo balsą, sakantį: „Sigitai, kelkis ir vesk vyrus iš čia!“ Pakėlė būrio vadą A. Velanį-Tigrą, tačiau tas atsakė: „Tu ką, sapnais tiki? Netrukdyk miegoti!“ Antrą kartą balsas sapne vėl tarė: „Sigitai, greitai kelkis ir vesk vyrus iš čia!“, tačiau pažadintas Tigras vėl atsakė: „Nesąmonės, miegok!“ Netrukus pasirodė rusai ir prasidėjo kautynės.

A. Jagiela-Ąžuolas sakydavo: „Jeigu sapnuoji dūzgiančias bites, tai lauk, kada apie ausis skraidys „švininės bitelės!“

Anksti ryte Repšėnų miškelio stovykloje partizanas Vincas Žukauskas sėdėjo ir verkė - mat naktį susapnavo baisų sapną, sakė, kad tądien žūsiąs. Vidurdieny sargybos poste pasigirdo du sutartiniai šūviai - tai buvo pavojaus ženklas, kad miške rusai. Visi pašoko ant kojų. Grupei vadovavo Edvardas Šaučiūnas - jis ėjo priekyje, vesdamas užpakalyje vora einančius vyrus. Staiga priekyje pasigirdo vis artėjantis sausų šakų traškėjimas. P. Kirša-Vilkas puolė prie jo, sakydamas: „Edvardai, kur eini, priekyje rusai!“ Tas atsakė: „Nebijok, kaip nors prasmuksim!“ Tuoj pat netoliese sutratėjo Degtiariovo kulkosvaidis, pataikydamas V.Žukauskui tiesiai į vidurius. Parkritęs jis paprašė: „Pauliau, pribaik mane!“ Tačiau šis negalėjo, nekilo ranka, juk tai buvo geriausias jo draugas. Vienas iš partizanų, išpildydamas prašymą, paleido trumpą automato seriją jam į krūtinę. Nebebuvo laiko net ištraukti iš po parkritusio kūno rusiško automato, nes tarp eglaičių jau šmėsčiojo rusiškos uniformos. Visi pasileido gilyn į mišką. Rusai persekiojo juos visą dieną, bet grupė vakarop nuo jų „atsipalaidavo“, raistuose net buvo pasiklydę.

Mirties išvakarėse būrio vadas A. Jagiela-Ąžuolas pravedė, lyg nujausdamas pavojų, bendras vakarines pamaldas. Ankstų rytą jis ir du jo bendražygiai žuvo.

1950m. J.Kadžionis-Bėda įsirengė bunkerį jaujoje. Netrukus susapnavo į Sibirą išvežtą seserį Petrutę, kuri pasakė: „Šitam bunkery palengva darykis sau grabą!“ Tuoj po to jaują tris kartus „krėtė“ skrebai. Jie bunkerį tuojau paliko - jei būtų pasilikę, būtų žuvę.

J. Kadžionis-Bėda 1952 m. sapnuodavo, kad tai viename, tai kitame, tai trečiame kaime siaučia rusai. Net viską surašydavo į dienoraštį. Vėliau patikrinus paaiškėjo, kad viskas atitinka, tuose kaimuose tuo metu ir vyko „krėtimai“.

Prieš einant į susitikimą su agentais-smogikais, susapnavo didžiulę gyvatę ir tą pačią sodybą, į kurią ėjo. Atėjęs buvo nustebintas, tartum anksčiau joje būtų buvęs.

Pavojaus nuojauta atsirado ir susitikimo su agentais-smogikais metu, tačiau nesuprato, iš kur jis ateis.

Jų veikimo teritorijoje atsirado du „nauji partizanai“, iš kurių vienas, B.Blažys, buvo Eimučio žemietis, kartu tarnavęs rusų kariuomenėje. Jis buvo KGB užverbuotas ir, apsimetęs dezertyru, kartu su kitu agentu-smogiku atsiųstas J.Kadžionio-Bėdos grupės likvidavimui. J.Kadžionis-Bėda jautė pavojų ir ryšio su jais neužmezgė. Po J.Kadžionio-Bėdos ir Malvinos-Sesutės suėmimo Eimutis su jais susitiko ir buvo nukautas.

Remtasi:

[1.] https://lt.wikipedia.org/wiki/Sapnas
[2.] J.Kadžionio-Bėdos, P.Kiršos-Vilko, A.Simanonio-Sigito, K.Patamsio atsiminimais.

Netikėtas pavojus: tamsi naktis ir nieks nelaukia

Buvo 1953-iųjų metų žiema, vasario mėnuo. Troškūnų girioje, netoli Sirvydų k. esančiame bunkeryje gyveno trys partizanai: J. Kadžionis-Bėda, jo žmona Malvina-Sesutė ir dabužietis Pranas Jurkėnas-Eimutis. Jis buvo neseniai priimtas į partizanus, dar naujokas, pabėgęs iš karinio statybos bataliono Estijoje. Jo tėvas dėl to labai išgyveno, kalbėjo: „Taikos metas, o sūnus pabėgo iš kariuomenės, pasirinko mirtį.“ Bunkerį prižiūrėjo partizanų rėmėja Valiūnė Šeibokaitė-Šleikuvienė. Paklausius senosios Šeibokienės, ar duktė Valiūnė galėtų jiems padėti, ši atsakė: „Aišku, galės! Iš mūsų šeimos jau trys sėdi lageryje, koks jau skirtumas, jei sėdės ir ketvirtas!“

Buvo nerami žiema - beveik kas trečią dieną mišką „krėsdavo“ rusai, todėl vienas iš bunkerio gyventojų nemiegodavo, pasikeisdami budėdavo. Vieną dieną Bėda pašoko iš miegų, prižadintas šūvio ir stipraus sprogimo. Malvina ir Eimutis tuo metu nemiegojo, bet nieko negirdėjo. „Miegok, tau, turbūt, „priemėtis“, pasivaideno“, - tarė Malvina. Vos užmigęs, Bėda vėl pašoko pažadintas sprogimo.

Pavakary, atsargiai pakėlęs bunkerio dangtį, neteko žado - dieną buvo atlydys, dienojo, viršutinis sniego sluoksnis nutirpo, o link bunkeriuko vedantis jų išmindžiotas takelis tapo labai gerai matomas, „kaip pelenais pabarstytas”. Vos už 10 m nuo tako rado kareiviškų batų pėdsakus, išrautas, ieškant bunkerio dangčio, eglaites. Visa laimė, kad rusų kareiviai praėjo pro šalį, tačiau kitą dieną galėjo sugrįžt ir tęst miško „valymą“ toliau. Pasirodo, girdėtas per miegus šūvis ir sprogimai buvo įspėjimai apie nelaimę - juk rusai buvo visai čia pat, tik atsitiktinai praėjo pro šalį, nesuradę bunkerio. Visi atsidūrė dideliame pavojuje - per naktį jie žūtbūt turėjo palikti savo „namelius“.

Vakare buvo labai didelis rūkas. Eimutį pasiuntė pas pamiškės ūkininką pasiskolinti arklio - keliantis į kitą vietą, bunkeryje buvusius daiktus reikėjo išsivežti rogėmis. Rūke, krentant miglai, jam priėjus prie namo, pasigirdo rusiška komanda: „Стой, кто идёт!?“(„Stok, kas eina!?“). Eimutis tyliai šmurkštelėjo už tvarto ir pasileido atgal į mišką. Padaręs didelį lanką, atbėgo į bunkerį ir sako: „Greitai bėkim, rusai atsiveja!“ Susiruošti laiko jau nebebuvo. Pasiėmė tik dokumentus, ginklus ir atsarginį vokišką karabiną. Iš pradžių bėgo keliu, tačiau greit baigėsi „ir jėgos, ir degutas“. Vokišką šautuvą, paėmęs už vamzdžio, atsivėdėjęs numetė kuo toliau nuo kelio į sniegą. Pasuko į laukus, paskui vėl ėjo keliu. Visi trys visiškai „išsimušė iš jėgų“, ėmė atsilikti Eimutis, o iš paskos einanti Malvina ištarė: „Jonuk, nepalik manęs!“ Laimei, juos pasivijo iš kolūkio susirinkimo rogėmis važiavęs girtutėlis kolūkietis. Jis pavežė iki Šovenių k. Užėjus pas ūkininką Mikešką, šis mielai sutiko juos pavėžėti iki Garbėnų miško. Taip per vieną naktį partizanai perėjo tris valsčius: Troškūnų, Kavarsko ir atsidūrė trečiame, Taujėnų valsčiuje. Besislapstant Garbėnų miško apylinkės vienkiemiuose, atėjo pavasaris. Nuleidus sniegą, miško pakraštyje išsikasė du bunkerius, iš kurių vieną naudojo kaip tranzitinį (jame slėpdavosi J.Tilindis-Žvalgas). Abu bunkerius prižiūrėjo už kilometro gyvenęs Antanas Didrikas, turėjęs gausią šeimą. Iš čia jie ir išėjo į susitikimą su KGB agentais-smogikais.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

KGB agentų-smogikų spąstuose

Apie mjr. Sokolovo vadovaujamus KGB smogikus, apsimetusius partizanais, J. Kadžionis-Bėda jau seniai žinojo, tačiau nesitikėjo, kad likimas lems susitikti su jais akis į akį.

Su Vyčio apygardos ūkio skyriaus viršininku Mykolu Januliu-Tautvydu J.Kadžionis-Bėda susipažino 1950m. per ryšininką J. Tilindį-Žvalgą. Tautvydas buvo amžiumi gerokai vyresnis, ramus, pamaldus vyras, visada elgėsi padoriai. 1951-52 m. žiemą jų veikimo teritorijai tapus nebesaugia, jis apie tris mėnesius, kartu su Ipolitu Mulevičiumi-Pavasariu, pragyveno su jais viename bunkeryje Dabužių miške. 1953 m. gegužės mėn. J. Kadžionis-Bėda su bendražygiais buvo apsistoję Alūkėnų miško pakraštyje, netoli Putriškių kaimo. Tai buvo jau svetimas kraštas, Vyčio apygardos teritorija, todėl saugumo sumetimais privalėjo užmegzti ryšį su vietiniais partizanais ir pranešti apie savo atvykimą. Vietiniai, vykdydami kokią nors operaciją, perspėdavo ir svečius, kad šie paskui nepakliūtų į kariuomenės vykdomą miško „valymą“ ar pasalas.

Tuo metu partizanų jau buvo likę labai mažai, o J. Kadžionis-Bėda, jo žmona Malvina-Sesutė ir Pranas Jurkėnas-Eimutis legalizuotis ir pasiduoti priešui neketino - manė išsilaikyti dar 3-5 metus. Paskutinieji partizanai buvo „mirtininkai“ - sulaukti pagalbos jau iš niekur nebesitikėta ir, kad „pirmą arba penkioliktą“ ateis „amerikonai,“ seniai jau niekas nebekalbėjo. Tačiau likę gyvi partizanai nepuolė į paniką, mirtį priimdami kaip likimo duotą neišvengiamybę. Nežinoma buvo tik viena - kiek liko atskaičiuota metų, mėnesių, dienų iki tos lemtingos akimirkos.

Bėda per ryšininką J.Tilindį-Žvalgą perdavė laišką Tautvydui, nežinodamas, kad šis yra slaptai KGB agentų-smogikų suimtas ir randasi jų rankose. Netrukus gavo ir atsakymą. Laiške buvo rašoma:

„Ši žiema pareikalavo didelių ir skaudžių aukų, bet, ačiū Dievui, kurie esame likę gyvi, kovą tęsime toliau. Pas mane yra atvykę svečių, tarp jų - naujai suformuotos Algimanto apygardos Šarūno rinktinės vadas. Jis nori su jumis pasitarti tarnybiniais ir ryšio reikalais. Susitikimo vietą nurodys ryšininkas Žvalgas. Iki malonaus pasimatymo. Tautvydas.“

Tuo metu jie trise gyveno Garbėnų pamiškės krūmuose esančiame bunkeryje, kurį prižiūrėjo patikimas rėmėjas, netoliese esančio vienkiemio ūkininkas Antanas Didrikas. Antras, atsarginis bunkeris, buvo už gero kilometro, pačiame Garbėnų miške.

Į susitikimą J.Kadžionis-Bėda išėjo dviese, su žmona Malvina-Sesute. P.Jurkėnas-Eimutis pasiliko bunkeryje, nes jo batai buvo visiškai nunešioti, kiauri. Užsuko į Didrikų sodybą. Besėdint už stalo, visi kartu padainavo, bet, keista, ne partizaniškas, o tremtinių dainas. Iš kiemo grįžusi šeimininkė sako: „Bus mūsų šeimoje nelaimė. Atskrido gegutė ir kukuoja ant nudžiūvusio medžio. Taip buvo, kai žuvo mūsų sūnus!“ Atsisveikindami, šeimininkai jiems palinkėjo laimingų partizaniškų takelių ir J. Kadžionis su Malvina-Sesute išėjo į paskutinį žygį.

Susitikimo vieta buvo nurodyta Putriškių vienkiemyje, pas ūkininką Stasį Čekatauską. Dėl galimų, nenumatytų kliūčių susitikimui buvo nurodytos dvi datos - gegužės 21-oji ir 22-oji. Pirmą naktį jie neatėjo, atseit, jų apylinkėse neramu. Antrą naktį belaukiant Alūkėnų miške, ryšininkas J. Tilindis-Žvalgas pasiūlė eiti į sodybą. Bestovint kieme ir tyliai besišnekučiuojant, pastebėjo keliuku ateinančių partizanų būrelį. Artinosi septyni vyrai, eidami po vieną, du ar tris. Jiems suėjus į kiemą, Bėda pasisakė savo slapyvardį. Visi, kaip kovos broliai, pasisveikino, pasibučiavo, pasisakydami savo slapyvardžius. Tautvydas atėjo paskutinėje eilėje, tarp dviejų svečių, iš kurių vienas buvo žemo ūgio, tamsiaplaukis, apsirengęs vokiška uniforma. Besisveikinant, M.Janulis-Tautvydas tyčia pasuko galvą į šalį, nesibučiavo kaip Judas, o davė ženklą, kad kažkas negerai, jog pavojus. Deja, Bėda šį ženklą suprato savaip, nes tarp jų buvo įvykęs tarnybinis nesusipratimas. Jis buvo parašęs Tautvydui griežtoką laišką, todėl pamanė, kad šis įsižeidęs. Nustebęs pastebėjo, kad jo kepurėje nebėra lietuviškos kokardos, nors jo ginklai - rusiškas „dešimtukas“ ir vokiškas parabelis - buvo tie patys.

Visi suėjo į trobos vidų. Svečiai pradėjo klausinėti, kas naujo girdėt, tačiau visi buvo neramūs, „kaip ant adatų“ - tik dairėsi aplink, už stalo nesėdo. Ryšininkas J. Tilindis pasiūlė: „Ponai vyrai, gal po stikliuką norėtumėt išgerti?“ Bėda atsakė: „O iš kur tu gausi?“ - „Petrutė netoliese, miške, varo „samagoną“, tuoj parnešiu!“ - atsakė J. Tilindis ir išėjo. Bėdai ar Malvinai kur nors einant, svečiai nepasilikdavo, o sekdavo iš paskos. Tautvydas iškart paklausė, kur yra neseniai į partizanus priimtas Eimutis. Bėda jam atsakė, kad šis pasiliko bunkeryje. Svečiai pradėjo priekaištauti, kad jis gali būti provokatorius, naujokus draudžiama priimti, teks pasiaiškinti vadui. Bėda atsakė, kad už jį garantuojąs. J. Tilindžiui parnešus du butelius „arielkos“, svečiai tarėsi, kur gers. Žvilgtelėjo į vieną kambarį, į kitą, jiems kažkodėl nepatiko, paskui sako: „Einam į lauką!“ M.Janulis-Tautvydas tyli, nieko nekalba, Bėdai net liūdna pasidarė, kad taip negražiai tarp savų draugų, partizanų, atsitiko.

Kieme stovėjo senovinė klėtis su prieklėčiu, prie kurio, atnešę iš trobos, ir pastatė stalą. Šeimininkai atnešė užkandos, atkimšo butelius, kiekvienam išėjo išgert ne daugiau kaip po 1-2 stikliukus. Atėjus eilei išgerti, J. Kadžionis-Bėda atsisakė, tačiau svečiai vis tiek ėmė verst, o jų vadas Bronius Kalytis-Siaubas liepė „išlenkt stikliuką“ kategoriškai, be jokių kalbų. Bėda šiaip taip „išmetė ant tuščios“ stiklelį „arielkos“ ir pamatė, kad tolėliau vaikšto sargybinis. Jis ir sako: „Oi, atsiprašau, svečias „sargybuoja“, o mes dvi dienas jūsų laukėm, pailsėjom. Einu jo pakeist, tegul jis ateina prie stalo!“ Siaubas iškart įsikišo: „Nieko, jis naujokas, tegul „sargybuoja“!,“ bet vis tik pakvietė jį prie stalo. Vienas iš jų pripylė jam stikliuką, liepė išgert, davė užkandai lašinių, o Siaubas griežtu tonu įsakė: „Naujokas esi, marš „sargybuot“! Paskui jis pranešė Bėdai: „Vyksime į partizanų sąskrydį, kuriame dalyvaus pats srities vadas. Išbūsime kokias penkias dienas. Būtų gerai, kad jūsų žmona pasiliktų ir neitų kartu.“ Bėda atsitraukė nuo stalo su žmona pasitarti, sakydamas: „Malvina, sakė, kad sąskrydis bus miške, išeisime penkioms dienoms, o tave vadas nori palikti čia.“ Abu apsikeitė pistoletais, sau vietoj nagano pasiimdamas parabelį, kelionei patogesnį ir lengvesnį. Tačiau Bėda pajuto kažkokį vidinį nerimą, pavojaus nuojautą ir sako: „Vyrai, žmona viena nenori pasilikti.“ - „O kodėl?“ - paklausė Siaubas. - „Nenori ir viskas!“- atsakė Bėda. - „Be to, kur jinai pasiliks. Nėra nei slėptuvės, nei bunkerio!“ J. Tilindis-Žvalgas, kreipdamasis į Tautvydą, sako: „Ponas vade, ar galiu poniai parodyti bunkerį ir priglausti ją penkioms dienoms pagyventi?“ Šis atsakė: „Jūsų reikalas. Kaip norit, taip darykit...“ Tačiau Bėdą kankino bloga nuojauta. Jausdamas, kad išsiskyrimas neišvengiamas, jis pagalvojo, kad į sąskrydį susirinks partizanai iš įvairiausių vietovių, bus didelis judėjimas, kurį MGB gali susekti ir pradėti miško „valymą“. Jeigu ten laukia nelaimė, tai tegul ji ateina abiem vienu metu. Jis ir vėl pakartojo: „Mano žmona vis tiek nenori pasilikti!“

Siaubas, kreipdamasis į Malviną, paklausė: „Ar turėsi jėgų eit?“ Ši atsakė: „Kiek turėsiu jėgų, tiek eisiu. Pernakt, štai, atėjom septyniolika kilometrų!“

Siaubas su Tautvydu, sukišę galvas, pasišnibždėjo ir tarė: „Gerai. Galite ruoštis!“ Bėda su Malvina vėl apsikeitė pistoletais. Bėdai prie diržo besegant pistoleto dėklą, svečiai pajuokavo: „Dabar mes paviliosim jūsų žmoną. Ponia, prašom, eime!“ - ir, mandagiai paėmę ją už parankės, nusivedė. Prie Bėdos pasiliko tik svečias su vokiška uniforma. Atsisveikinant su sodybos šeimininkais Čekatauskais, šie nuoširdžiai palinkėjo laimingų partizaniškų takelių, tačiau tas takelis, pasirodo, buvo labai trumpas - vos 70 metrų.

Gegužės naktis buvo šviesi, prie pamiškės krūmų matėsi toli į priekį nuėjusių Tautvydo, trijų svečių ir Malvinos siluetai. Atsilikę nuo jų, neskubėdami ėjo du svečiai - Siaubas ir Tarzanas. Iš paskos einantis svečias su vokiška uniforma parodė į Siaubą, sakydamas: „Va šitas yra naujai sukurtos Šarūno rinktinės vadas!“ Paskui vėl priminė: „Srities vadas tave bars. Rusai dabar mūsų jėga paimti negali, todėl rezga provokacijas. Tu priėmei naujoką, pabėgusį iš kariuomenės. Ką tu žinai, gal jis provokatorius? Ar žmonių pasiklausinėjai?“ Paskui priekyje einantiems šūktelėjo: „Ei, palaukit!“ (tai buvo sutarta frazė pradėti suėmimo operaciją).

Priėjus prie laukiančių svečių, tie prasiskyrė, praleisdami Bėdą, o šiam atsidūrus viduryje, staiga griebė jam už rankų ir įsakmiai tarė: „Sulaikytas, nebandyk priešintis!“ Užpakalyje jo einantis vokiška uniforma vilkintis svečias į nugarą iškart įrėmė pistoleto vamzdį. „Už ką?“ - paklausė Bėda. „Už tai, kad nevykdei kaip reikiant partizaniškų pareigų!“ - atsakė Siaubas. Bėda atsakė: „Niekuo nesu nusižengęs nei žmonėms, nei partizanų statutui, todėl prieš partizanus nesipriešinsiu!“ Jam tuojau už nugaros surišo rankas. Netrukus priekyje pasigirdo nustebęs Malvinos balsas: „Ką jūs darot, ką jūs darot!“ Svečiai čiupo jai už rankų ir surišo už nugaros. Atvedė ir ją, abu susodino ant žemės. Malvina sako: „Jonuk, mes jau surišti!“ Tuo metu pasigirdo balsai: „Tautvydas pabėgo, Tautvydas pabėgo!“ Kilo netikėta sumaištis, keturiese nubėgo jo vytis, prasidėjo šaudymas. Du svečiai, pasilikę saugoti Bėdą ir Malviną, pasimetė, pradėjo tartis, ką daryti. Vienas pasiūlė, nušovus Bėdą ir Malviną, vytis Tautvydą, užsitaisė automatą, tačiau kitas pasipriešino: „Palauk, nešauk!“ Išsitraukęs raketinį pistoletą, jis paeiliui iššovė į viršų dvi raudonas raketas. Netrukus, atsakydamos į sutartą ženklą, į dangų iš visų pusių ėmė kilti raketos. Bėda ir Malvina suprato, kad jie apsupti. Netrukus susijaudinę atbėgo ir likusieji, tačiau be Tautvydo - pasirodo, jis nuo svečių pabėgo. Vienas, įpykęs, net norėjo kirsti ranka Malvinai per veidą, tačiau kitas sustabdė. Jie visi, susiglaudę krūvoje, šnekėjosi, tarėsi, tačiau Bėdai ir Malvinai dar neatrodė, kad pateko į partizanais persirengusių KGB agentų-smogikų nagus.

Bėda ištarė: „Tai matot, vyrai, kad Dievas yra.“ - „O kodėl?“ -klausia tie. - „Todėl, kad jūs nieko nežinot - ar vykdžiau aš tas pareigas, ar nevykdžiau. Jūs gi manęs nepažįstat. O jis puikiai žinojo (Tautvydas), ką reiškia partizanui skųst partizaną. Dabar jam už tai mirties bausmė. Tą pajutęs, jis ir pabėgo...“ Ir Bėda, ir Malvina, abu vienu

metu, pradėjo kalbėt: „Jeigu jūs žinot, kad mes nevykdėm partizaniškų pareigų ir esame prasikaltę, tai nušaukit mus - tik mūsų kraujas tegul trykšta ant jūsų sąžinės. Imkit mūsų ginklus ir gelbėkitės, nes netoliese yra Raguvos miestelis...“ Jie sako: „Mes atsiųsti iš užsienio, mums nebaisu žūti. Mums svarbu viską išsiaiškint!“ Bėda ir Malvina pradėjo šaukti: „Šaukit ir viskas!“ Tada jie pradėjo juos ramint, o vienas, lėtai pabrėždamas žodžius, ištarė: „Tarybų Sąjungoje žmonių niekas nešaudo!“

Dabar jau tapo aišku, kad jie atsidūrė smogikų rankose. Šie jau ir nebevaidino partizanų - pradėjo vienas kitą vadinti tikraisiais vardais, kalbėti rusiškai ir lietuviškai. Vienas perspėjo: „Tik nebandykit niekur bėgti! Mes jūsų neužmušim, bet jei bėgsite, nukirsim kojas. Iš mūsų jau vis tiek niekur neištrūksit!“ Jie pradėjo iš savo ginklų šaudyt į viršų, netrukus virš miško pakilo dvi raketos. Vienas jų sako: „Dabar pamatysit tikrus kareivius!“ Smogikai pavedėjo juos keliuku Raguvos link ir netrukus pasirodė MVD kareiviai, daugiausia „siauraakiai“, vesdamiesi šunis. Buvo tik pradėję aušti. Kareiviai juos ir smogikus apstojo, kad niekas jų neatpažintų, ratu ir sukomandavo: „Вперёд!“ („Pirmyn!“). Levaniškių kaime, ant vieškelio, stovėjo du dengti sunkvežimiai. Į vieną įkėlė Malviną, o į kitą - surištą Bėdą. Atrišę rankas, smogikai klausia: „Ar supratai, kad tai provokacija?“ Bėda atsakė: „Provokacija tai provokacija, bet Tautvydas tai pabėgo!“

Važiuodami į Vilnių, smogikai persirengė rusiškomis uniformomis. Miestelių parduotuvėse prisipirkę degtinės, alaus, užkandos, pasigėrę siūlė vaišintis ir Bėdai, dainavo rusiškas ir partizaniškas dainas. A. Radzevičius-Tarzanas jam pradėjo piršti savo idėjas: „Va, padėsi mums, kartu vaikščiosim po Vilnių, rūkysim geriausias cigaretes, „baliavosim“ brangiausiuose restoranuose!“ Bėda jam atsakė: „Dabar aš jau nieko negaliu jums padėt!“

Kai kurių KGB agentų-smogikų tapatybė nustatyta. Tai:

1. Bronius Kalytis-Siaubas (KGB agentas-smogikas Ramojus, buvęs Vytauto apygardos vadas). 2. Stasys Šimkus-Šturmas (KGB agentas-smogikas, buvęs stribas). 3. Ignas Tamošiūnas-Aštrus (KGB agentas-smogikas, buvęs stribas). 4. Alfonsas Radzevičius-Tarzanas (KGB agentas-smogikas Alfa, buvęs Vytauto apygardos partizanas). 5. Vytautas Petronis-Klajūnas, vilkėjęs vokišką uniformą (KGB agentas-smogikas Kairys, buvęs Vytauto apygardos partizanas).

Šis detalus pasakojimas parodo, kaip gerai agentų-smogikų[1] operacijos buvo suplanuotos ir psichologiškai apgalvotos, stengiantis partizanus suimti „vadovybės vardu“ už nesamus nusižengimus partizanų statutui ir drausmei, šiems nejaučiant jokios kaltės ir nesipriešinant, manant, kad partizanų vadai šią klaidą išsiaiškins. Tik jau būdami surišti, jie sužinodavo, kad pateko į KGB agentų-smogikų rankas. Partizanų suėmimas (arba likvidacija) prasidėdavo, ištarus sutartą žodį ar frazę.

Ryšininkas J.Tilindis-Žvalgas žuvo neilgai trukus po šių įvykių, atėjęs į susitikimą su partizanais apsimetusiais KGB agentais-smogikais (gal būt ir tais pačiais).

P. Jurkėnas-Eimutis žuvo nukautas 1953 m. liepos 2 naktį, lipdamas į savo bunkerį. Šioje operacijoje dalyvavo KGB agentas-smogikas Vytautas Milius-Globus bei kartu su Pranu Jurkėnu tame pačiame kariniame dalinyje tarnavęs, KGB užverbuotas agentas Bronius Blažys-Gediminas, vaidinęs „dezertyro rolę" (kilęs iš Kirkų k., netoli Dabužių).

M.Janulis-Tautvydas, KGB agentų-smogikų slaptai suimtas, ištardytas ir „operatyviai panaudotas", šios operacijos metu nuo jų sėkmingai pabėgo. Tęsdamas partizaninę veiklą, jis stengėsi informuoti gyventojus apie apylinkėse siaučiančius partizanais apsimetusius KGB agentus, ėmėsi rašytinės veiklos, pavadindamas tai „Laiškais visuomenei". Juose, atlikdamas didelį politinį šviečiamąjį-aiškinamąjį darbą, aprašė savo suėmimą, agentų-smogikų vykdomą veiklą, papasakojo apie KGB sukurtus netikrus partizanų štabus, atsiprašė žmonių už savo suklydimus. KGB dėdavo visas pastangas, stengdamasi tokius pabėgėlius kuo greičiau sunaikinti, kad jie neatskleistų šios slaptos operatyvinės sistemos paslapčių. Tam būdavo panaudojamas visas turimų slaptųjų agentų tinklas.

M. Janulis-Tautvydas buvo iškviestas į susitikimą Šapio k., Dailidėno sodyboje ir susišaudymo su Raguvos stribais metu žuvo per pat savo vardadienį - 1953 m. rugsėjo 29 d.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais.

[1] Be NKVD kariuomenės karinių-baudžiamųjų Lietuvos partizaninio judėjimo slopinimo priemonių, MVD / MGB struktūros į kokybiškai aukštą lygį iškėlė ypač slaptų operatyvinių antipartizaninių priemonių taikymą. Tam buvo panaudotas jau Vakarų Ukrainoje 1944-46 m. prieš UPA partizanus išbandytas „melagingų partizanų grupių", sudarytų iš NKGB agentų-smogikų, patyrimas (nes savasis nedavė norimų rezultatų). Iš ten į Lietuvą buvo komandiruotas jau įsisavinęs tokių grupių operatyvinės veiklos metodų ir „kombinacijų" arsenalą buvęs kontržvalgybos „Smerš" karininkas, NKGB kpt. (vėliau mjr.) A. Sokolovas. Specialiosios paskirties grupės, veikiančios partizanų vardu, buvo pats baisiausias, žiauriausias ir kartu efektyviausias antipartizaninės kovos įrankis. Nuo 1946 m. specialiosios agentų-smogikų grupės buvo centralizuotai ruošiamos slaptose mokymo bazėse.
MGB agentų-smogikų oficialūs uždaviniai buvo šie: A. Suimti ar fiziškai naikinti vadovavimo centrų vadovus, atskirus vadus ir aktyvą. B. Nukreipti partizanų būrius į kariuomenės ar NKVD pasalas. C. Nutraukti ir suardyti ryšius tarp būrių. D. Rinkti žvalgybos duomenis apie partizanų štabus, jų ryšius. E. Išaiškinti štabų ir būrių ginklų sandėlius, spaustuves ir kt. F. Prasiskverbti į pogrindžio vadovybę ir štabus.
Visų spec. grupių veikla vyko labai slaptai, apie ją nežinojo net apskričių, kuriose jos veikia, MVD-MGB viršininkai. Toks slaptumas ne tik garantavo MGB veiklos metodų konspiraciją, bet ir leido suversti agentų-smogikų žiaurumus partizanams, nes iš tikrųjų spec. grupės turėjo neribotą laisvę vykdyti bet kokias teroristines akcijas. <...> Kad „neišsišifruotų", agentai-smogikai iššudydavo visus savo veiklos liudininkus. Po spec. grupės operacijos NKVD daliniai inscenizuodavo kautynes ir tokiu būdu užmaskuodavo smogikų pėdsakus.
Jie kankindavo pasipriešinimo dalyvius (taip pat ir nepriklausančius rezistencijai asmenis - moteris, vaikus, senelius), žudydavo taikius gyventojus, partizanus - rezervistus, ryšininkus, rėmėjus, plėšdavo civilių gyventojų ir pasipriešinimo dalyvių turtą. Jiems negaliojo jokie įstatymai. Iš viso agentais-smogikais yra buvę apie 250 asmenų.

Pirmosios agentų-smogikų grupės LTSR valstybės saugumo liaudies komisaro A. Guzevičiaus iniciatyva buvo sukurtos apskričių NKVD skyriuose iš vietinių stribų, tačiau dėl jų žemos elgesio kultūros ir atvirų kriminalinių polinkių vietinių gyventojų greit būdavo „iššifruojamos". 1945 m. vasarą jų veikla buvo laikinai sustabdyta, nes NKGB IV valdybos nurodymu į Lietuvą buvo permesti Ypatingosios paskirties atskirosios motošaulių brigados (OMSBON) keturi specialiosios paskirties padaliniai po 100-120 profesionalių diversantų. Apsimetę iš Kurliandijos (Kuršo) katilo besitraukiančiais vokiečiais ir vlasovininkais (ROA kariais), jie veikė pagal toje vietovėje turimą agentūrinę-operatyvinę informaciją - stengėsi „susirišti" su vietiniais partizanais, o susitikimo metu juos sunaikinti arba suimti. Partizanų vadai greit suprato jų klastą, perspėjo apie pavojų, tačiau kai kurie partizanai susitikimų metu vis tik pateko į jų rankas ir tardant buvo žiauriai nukankinti. Specialiosios paskirties padalinių kruvinas kelias nusitęsė net iki Suvalkijos, tačiau jiems skirtų užduočių įvykdyti nepavyko.[3]

Kaip minėta anksčiau, nuo 1946 m. spec. agentų-smogikų grupės jau buvo kuriamos centralizuotai ir priklausė MGB-KGB 2N valdybai. Šioje struktūroje 1946-1954 m. aktyviai darbavosi ir iš Maskvos „pastiprinimui" atsiųstas pplk. Stanislav Vaupšasov (Stasys Vaupšas) - vienas žymiausių Sovietų Sąjungos NKVD-NKGB-GRU žvalgybinio-diversinio darbo bei partizaninio karo specialistų profesionalų, priklausęs jos „auksiniam fondui" (1944 m. jam buvo suteiktas aukščiausias apdovanojimas - Tarybų Sąjungos Didvyrio vardas). Tuo metu keitėsi ir agentų-smogikų grupių sudėtis - jose labai sumažėjo stribų skaičius. Grupėse buvo ir kitataučių: vietiniai rusai, vokiečių kareiviai G. Begeleinas-Germanas, K. Venigeris-Perkūnas (partizanų nušautas 1950 m.), pats „kruviniausias" iš jų Rudolfas Ottingas-Kirvis, mjr. A. Sokolovo iš Vakarų Ukrainos „parsigabentas" buvęs UPA partizanas N. Žaba-Kruk. 1946 m. pavasarį Dzūkijoje veikusiai agentų-smogikų grupei vadovavo žydų tautybės MGB operatyvinis įgaliotinis Konstantinas Jevseičikas.5 Vis tik didžiausią jų dalį sudarė spec. operacijų metu paimti gyvi ar sužeisti buvę Lietuvos partizanai. Taikant kankinimus ir psichologinio poveikio priemones, kai kurie jų išdavė savo kovos draugus ir buvo užverbuoti MGB agentais-smogikais. Kaip taisyklė, tai buvo jauni, fiziškai stiprūs, su moraline-psichine pusiausvyra vyrai, kurie patys iki smulkmenų žinojo visas partizaninio gyvenimo subtilybes - leksikoną, partizanų maldas, dainas, tarpusavio bendravimo etiketą, ryšių sistemą, naudojamą taktiką, elgesio su gyventojais ypatumus, įvairius specifinius posakius, palinkėjimus, pasisveikinimus ir t. t. Viso to išmokyti, pvz., stribą, atimdavo daugybę laiko, ne visi pasirodydavo tam ir gabūs. Jie būdavo specialiai psichologiškai parengiami, apmokomi fizinės kovos, sulaikymo metodų, įvairių taktinių-operatyvinių, psichologinių gudrybių.

Klausantis filmuotoje medžiagoje buvusių KGB agentų-smogikų pasakojimų, galima teigti, kad jų psichologinis-moralinis paruošimas buvo labai gerai apgalvotas, įtaigus ir vykdomas dviem kryptimis. Pirmoji buvo paremta „lietuvių tautos partizaninės kovos beprasmiškumo ir bereikalingų aukų" mitu - tapdami „žudikais profesionalais", MGB specialistų teigimu, jie veikė „teisingai, kaip tautos gelbėtojai", siekdami sustabdyti „beprasmį kraujo praliejimą" ir „priartinti taikų Tarybų Lietuvos rytojų". Iš kitos pusės, siekiant sukelti moralinę savigarbą, pasididžiavimą savimi, pajausti savo vertę, buvo teigiama, kad jie yra „kieti, rinktiniai vyrai", turintys ypatingą rangą MGB sistemoje, sugebantys be jokių moralinių skrupulų įvykdyti ypač sudėtingas ir pavojingas spec. operacijas. Jų statusą parodo jau tai, kad po sėkmingų operacijų jie „nesitepdavo rankų" - jų aukų kūnų paslėpimu, užkasimu rūpinosi NKVD „juodadarbiai" - eiliniai kareiviai. Jiems buvo mokamas ir labai solidus tais laikais 1200-1800 rublių atlyginimas bei premijos už paimtus gyvus ar nužudytus partizanus. Didžiulių netekčių partizaniniam judėjimui atnešė agentų-smogikų B. Kalyčio-Ramojaus, J. Bulkos-Bimbos, S. Šimkaus-Šturmo (buvusio stribo), J. Janušaičio-Matroso, A. Radzevičiaus-Alfos, S. Petravičiaus-Mažyčio, spec. agento V. Pečiūros-Gedimino bei kitų nusikalstama veikla. 1944-59 m. laikotarpiu šios specialiosios grupės nužudė apie 500, suėmė apie

220 partizanų, apsimesdami partizanais ištardė apie 700 pasipriešinimo dalyvių, o remiantis iš jų apgaule išgauta informacija buvo suimta apie 5000 partizanų rėmėjų ir ryšininkų. Taip pat buvo kankinami ir žudomi civiliai gyventojai (nužudytųjų skaičius niekada nebus išaiškintas, nes tai yra spec. tarnybų paslaptys). MVD ir MGB spec. grupių smūgis partizaniniam judėjimui buvo labai skausmingas, pareikalavęs daug aukų, sukėlęs nepasitikėjimą tarp partizanų. Ryšių užmezgimas tapo labai pavojingas, todėl partizanai buvo priversti veikti izoliuotai, autonomiškai. 1953 m. visiškoje MGB žinioje, agentų-smogikų vadovaujami, veikė šios „melagingų partizanų" organizacijos: LLKS tarybos 3-ioji sekcija, Šiaurės-Rytų Lietuvos srities štabas, Vyčio apygardos štabas, Vytauto apygardos štabas, taip pat Tigro, Liūto, Vaižganto, Žaliosios, Gedimino rinktinių štabai.
Į partizanų būrius buvo siekiama įterpti MGB „vidinius" agentus. Jų tikslas buvo ardyti, demoralizuoti partizaninį judėjimą iš vidaus: skatinti girtavimą, nedrausmingumą, tarpusavio nepasitikėjimą, kivirčus, nepaklusnumą vadovybei. Jie profesionaliai panaudodavo MGB sukurptą melagingą kompromituojančią medžiagą prieš partizanų vadus, kas kartais pasibaigdavo partizanų KLT mirties nuosprendžiais savo bendražygiams. Siekdami sukelti gyventojų nepasitenkinimą, priešiškumą ir pridengti tikruosius išdavikus - MVD-MGB agentus, jie partizanų eilėse skleidė MGB sufabrikuotus melagingus civilių gyventojų kaltinimus išdavystėmis, kurie kartais baigdavosi KLT mirties bausmėmis. Esant galimybei, „vidiniai" agentai pranešdavo MGB skyriams partizanų stovyklaviečių vietas, bunkerius, susitikimų vietas. Nuo tokių lietuvių išdavikų nusikalstamos veiklos didžiulių nuostolių patyrė ne tik partizaninis judėjimas, bet žuvo ir daug civilių gyventojų.
Kaip vieną iš operatyvinių-agentūrinių variantų reikėtų paminėti Mažeikių apskr. MGB skyriaus agentų-smogikų specialiąją grupę, pagal priedangos legendą 1946-50 m. veikusią LLA Mažeikių atskirosios kuopos vardu. Atlikdama partizanų būrio vaidmenį, ji turėjo užmegzti ryšius su tikromis partizanų bei pogrindinėmis organizacijomis ir jas sunaikinti. Grupei vadovavo P. Levinas-Siaubas (ag. Ąžuolas), jie turėjo 16 ryšininkų, net neįtarusių, kad turi reikalą su priešu. Nuo smogikų rankos pasalūniškai buvo nužudyti, vėliau inscenizuojant kautynes su NKVD kariuomene, Alkos rinktinės vadas K. Venckus-Adomaitis, jo pavaduotojas ir Sedos kuopos vadas J. Jakumas-Spalis, Tirkšlių kuopos vadas F. Gerulskis-Bijūnėlis, Žemalės būrio vadas K. Strazdauskas-Pilėnas ir keturi eiliniai partizanai. Dar kiti Alkos rinktinės kovotojai žuvo per čekistines-karines operacijas, agentams nurodžius jų buvimo vietą. Taip pat buvo suimta ar nužudyta daug ryšininkų, rėmėjų, pogrindininkų. Jie užmegzdavo ryšius su pogrindžio organizacijomis, skirdavo joms užduotis, o paskui jų nariai būdavo suimami ir patekdavo į kalėjimus. Pogrindžio atstovams iš legaliai gyvenančių asmenų buvo duota užduotis suformuoti rezervinę pogrindžio grupę, kurios narių sąrašai perduoti MGB, o šie suimti. 1947 m. vasarą pagal smogikų surinktą informaciją buvo užvestos trys agentūrinės bylos, iš jų dvi realizuotos, buvo nužudyti šeši, suimta virš 80 žmonių. Smogikai teikė MGB informaciją apie ryšininkų verbavimą, besislapstančius asmenis ir susitikimus su jais, partizanų būrių formavimą. Remiantis agentų-smogikų pranešimais, 1948 m. sausį suimta virš 80 asmenų, o 1949 m. balandį - virš 30 asmenų. Suimti visi A. Čerkaso pogrindinės grupės nariai (33 asmenys), o netrukus ir V. Valantino pogrindinė grupė (14 asmenų). Agentų-smogikų grupė dalyvavo nustatant penkių agentūrinių bylų narius, dėl to žuvo 10, o buvo suimta 70 žmonių. Tik 1950 m. Alkos rinktinės partizanai išaiškino šios grupės tikrąją veiklą ir nusprendė ją sunaikinti. Sužinoję apie iškilusią grėsmę, iš jos pabėgo daug nusikaltimų įvykdę broliai Pranas Levinas-Siaubas ir Jonas Levinas-Renė. Abu slapstėsi, plėšikavo, kol 1951 m. buvo MGB suimti ir nuteisti po 10 m. kalėti lageryje.6 Ši archyvinė medžiaga parodo, kokie buvo MGB operatyvinės veiklos metodai, kad galime daryti pagrįstą prielaidą, jog Lietuvoje trumpiau ar ilgiau veikė tikrai ne viena pagal panašią legendą sukurta partizanais apsimetusių MGB agentų-smogikų grupė, vykdžiusi nusikaltimus partizanų vardu.

Agentų-smogikų likimai buvo įvairūs: dalis jų žuvo spec. operacijų metu, dalis, kurių žmogiška moralė ir sąžinė dar nebuvo sunaikintos, operacijų metu bandė pabėgti (kaip Liūtas, Tauras, Dobilas, Beržas, kurie vėliau buvo suimti), dar kiti nukauti bėgant (Jaunutis ir kt.). Dėl šių priežasčių į pirmąsias operacijas „naujoką" dažnai vesdavosi prisirišę už kojos ar lytinių organų viela. Daliai užverbuotų agentais-smogikais pavyko pabėgti ir jie vėl tapo partizanais (Petraitis-Našlaitis, V. Ulec-kas-Vytautas, A. Gorbutauskas-Beržas, V. Baranauskas-Žemaitis, M. Janulis-Tautvydas, P. Liuiza-Šernas, S. Budreckas-Algirdas ir kt.), tačiau MGB dėdavo visas pastangas juos kuo greičiau sunaikinti. Kai kurie agentų-smogikų grupės susitikimo su partizanais metu viską jiems papasakodavo (partizano P. Bielskio-Aro išdavystės ir bandymo „nusiplauti išdavystės gėdą" atvejis, kai buvo sušaudyti kartu su juo atėję smogikai Maskva ir Muzikantas). Kai kuriuos agentus-smogikus partizanai demaskavo ir nuteisė mirties bausme (Aidą, Taurą, Šerną ir kt.). Daliai agentų-smogikų, juos „panaudojus" ir tapus nebereikalingais, už ankstesnę partizaninę veiklą buvo atnaujintos baudžiamosios bylos ir jie nuteisti mirties bausme (J. Jankauskas-Demonas, K. Riauba-Kazokas, J. Bieliūnas-Variagas, P. Vengraitis-Žilvitis, taip pat Nemunas, Zigmas, Klajoklis ir kt.), dar kiti nuteisti kalėti (K. Širvys-Sakalas, A. Radzevičius-Tarzanas, E. Bačelis-Gebelsas, J. Rudžionis-Obelinskas, A. Chainauskas-Šalna ir kt.). Už įvykdytus nusikaltimus į kalėjimus pakliuvo ir dalis smogikų iš stribų tarpo, tarp jų P. Preikšaitis-Jūra, MGB ltn. P. Rimkevičius. Kai kurie agentai-smogikai savo gyvenimą baigė savižudybe (P. Puodžiūnas-Mokytojas, A. Šermukšnis-Vacys), kiti išprotėjo (kaip A. Chainauskas-Šalna, nuo kurio rankos pasaloje žuvo J. Lukša-Daumantas). Pagal LSSR VRM ministro pplk. J. Vildžiūno tarnybinį raštą SSSR MVD vadovybei (1953 m. balandžio mėn.), 80 procentų visų partizanų buvo „likviduota kvalifikuotomis agentūrinėmis priemonėmis". Keista, tačiau niekur nekalbama apie labiausiai įslaptintą ir galingiausią žvalgybos žinybą - Tarybinės armijos Generalinio štabo Vyriausiąją žvalgybos valdybą (GRU). Kadangi Lietuvos archyvuose duomenų apie jų veiklą nerandama (o ir negalima rasti), laikoma, kad to ir nebuvo. Be jokios abejonės, ji veikė labai rafinuotai, slaptai, autonomiškai, „be iškabų", iš kažkurio karinio miestelio, Lietuvos partizaninio pasipriešinimo istorijoje palikdama labai ryškius, tačiau kitiems primetamus savo veiklos pėdsakus. Viena iš jos veiklos krypčių neabejotinai turėjo būti išardyti tautos vienybę, sukelti gyventojų nepasitikėjimą, nusivylimą partizanais, pyktį, kerštą. Tai galėjo būti daroma tik vienu būdu - nekaltų žmonių žudymais, kurių tikslas - „sutraukyti glaudų ryšį tarp miško ir kaimo, tarp partizanų ir gyventojų".

Šaltiniai:

[1] Gaškaitė, N. Žmonės be dievo: NKVD agentai smogikai. Laisvės kovų archyvas, 11 t. 1994, p. 123, 127.

[2] Pocius, M. MVD-MGB specialiosios grupės Lietuvoje (1945-59). Prieiga internete: genocid. lt/ Leidyba/1/mindaugas_pocius_mvd.htm. 2016-07.

[3] Linder, I. B., Čurkin, S. A., Abin, N. N. Diversanty. Legenda Lubianki - Pavel Sudoplatov, p. 748-749.

[4] Sovietinio saugumo agentai smogikai ir kova su lietuvių pasipriešinimu. - XXI amžius, Nr. 4 (1108), 2003 m. sausio 15 d. Prieiga internete: http://xxiamzius.lt/archyvas/xxiamzius/20030115/kryz_01.htm. 2017-03-18.

[5] Jevseičikas, Konstantinas. Giltinės sutramdymas. Pokario kovų prisiminimai. Vilnius: Periodika, 1989, p. 43-58.

[6] Šidlauskas, Gintaras. Mažeikių apskrities MGB skyriaus agentų smogikų specialioji grupė ir jos veikla. Prieiga internete: http://www.llks.lt/Visuomeninis%20KGB%20dokumentu%20viesinimas/agentai%20 smogikai.htm. 2017-06-26.

Trumpai apie partizanų konspiracinę sistemą

Konspiracija (lot. conspiratio – sutarimas, vieningumas, suokalbis) yra kiekvienos slaptos, uždaros politinės pogrindinės organizacijos pagrindas. Mūsų nagrinėjamu atveju - tai ypatingų atsargumo, slaptumo ir saugumo priemonių bei metodų sistema, padedanti užtikrinti kuo didesnį partizanų (pogrindžio) organizacijų struktūrų, jos narių bei jų veiklos saugumą bei slaptumą. Konspiracijos pagrindai – tai specialios žinios, kurias reikia gerai išmanyti bei profesionaliai, išradingai, kūrybiškai pritaikyti. Jų laikymasis turi būti nuolatinis, principingas, be jokių nuolaidų ar emocijų, paremtas racionaliu įžvalgumu ir objektyvia, sistemine logine analize. Nors tai reikalauja pastovios įtampos, niekada neleidžia atsipalaiduoti, bet tik tokiu būdu galima tikėtis teigiamų rezultatų, siekiant padaryti slaptą veiklą nematoma: tokia, kad ji efektyviai veiktų, o vizualiai - tartum neegzistuotų. Galų gale, konspiracija - tai partizanų kovinės-operatyvinės veiklos pagrindinis principas, įstatymas ir priemonė, nes, priešingu atveju, dėl dekonspiracijos, jie žlugtų ir nepasiektų savo užsibrėžtų strateginių tikslų. Tad partizanų veikla pagal savo pobūdį iš esmės yra konspiracinė veikla, slepiama nuo objekto (priešo), kurį jie veikia: partizanų ginkluotosios pajėgos yra priešui nematoma kariuomenė, partizanai - „nematomo fronto" kariai, visada veikiantys slapta, pasinaudodami miško, augmenijos, reljefo priedanga ir nakties tamsa.

Narių į tokias organizacijas atranka vykdoma labai kruopščiai, apgalvotai ir atsakingai, tik surinkus visus duomenis apie tokio asmens (naujoko) praeitį, jo idėjines – moralines nuostatas, politines pažiūras, šeimą, gimines, draugų, pažįstamų ratą, charakterio savybes, psichinę ir fizinę sveikatą, nes ateityje jo laukia didžiuliai sunkumai bei išbandymai – toli gražu ne kiekvienam lemta juos atlaikyti. Jis turi būti nereiklus, nuovokus, drąsus, sąžiningas, sugebantis prisitaikyti, sugyventi ir dirbti vienoje komandoje, turintis prigimtinį optimizmą, o labai didelis privalumas - jei ir humoro jausmą. Dažniausiai apie tokio asmens patikimumą garantuodavo jį jau anksčiau pažinoję partizanai, ryšininkai, rėmėjai, patikimi asmenys.

Tokios slaptos organizacijos nariai sudaro konspiracinę bendriją: uždarą žmonių bendrumą, kurį vienija idėjinė vienybė, bendri kovos tikslai, glaudūs konspiraciniai santykiai ir bendradarbiavimas. Priimant naujus narius, visada galioja geležinė taisyklė – stengtis išvengti atsitiktinių, nepatikimų, silpno charakterio, turinčių nors kokį nepasitikėjimo ar įtarimo „šešėlį" žmonių. Tarpusavyje bendraujama tik slapyvardžiais, tikrųjų vardų niekada neminint, o kiekvienas narys turi žinoti tik tiek organizacijos paslapčių, kiek reikia jo tiesioginei veiklai – ir niekada daugiau. Bet koks plepumas, pasakojimas to, ko kitiems ir nereikia žinoti – tai grubus konspiracijos taisyklių pažeidi-

mas, už kurį turi būti griežtai baudžiama. Juk tarp organizacijos narių gali būti ir priešo infiltruotų agentų, o suėmimo atveju kai kurie kovos draugai, tardymo metu neatlaikę kankinimų, galėjo priešui atskleisti daugiau paslapčių, nei jiems ir priklausė žinoti.

1944-45m. Lietuvoje buvo pačio masiškiausio, stichiškiausio ir aktyviausio partizaninio judėjimo laikotarpis, pasižymėjęs aktyvia puolamąja taktika, o iš kitos pusės - tai buvo ir aktyvaus organizavimosi, partizaninių struktūrų kūrimo metai. Tuo metu į partizaninį judėjimą labai stichiškai, masiškai įsijungus kaimo bendruomenei, pogrindinė konspiracija, galima sakyti, buvo kaip „palaida bala": per daug vieni kitais pasitikėdavo, per daug pasakodavo, per daug kalbėdavo (plepėdavo), per daug vietinių gyventojų žinodavo arba nors nujausdavo partizanų stovyklas, nešdavo jiems valgyti. Iš tikrųjų, tuo metu į kovą stojo daugybė dorų, patriotiškų, tačiau visiškai tam neparuoštų žmonių, nežinojusių elementarių konspiracijos taisyklių: niekas jų to nemokė, niekas jų neinstruktavo, niekas jų su tomis taisyklėmis nesupažindino. Didelių išdavysčių neįvykdavo vien todėl, kad partizanų veiklą rėmė ir palaikė didžioji tautos dalis, o rusų represinės struktūros (NKVD/NKGB) dar nebuvo spėjusios sukurti tankaus slaptų informatorių ir agentų tinklo. Nors skrebai ir rusų kareiviai jau nuo pat 1944m. rudens vykdė žiaurų terorą, represijas, dažnai suimdavo, išsivarydavo tardymui į valsčių NKVD/NKGB skyrius ryšiais su partizanais įtariamus ūkininkus, tardydami juos žiauriai kankindavo, mušdavo, tačiau išdavysčių pasitaikydavo retai: kaimo žmonės buvo morališkai ir fiziškai stiprūs, kantrūs, ištvermingi ir užsispyrę. Į visus klausimus jie atsakinėdavo trumpai: nežinau, nemačiau, negirdėjau, nepažįstu, nes žinojo, kad ką nors pasakius, tardytojas gali „surasti siūlo galą, o paskui išvynioti ir visą kamuolį". Paprasčiausiai jų krikščioniška sąžinė, auklėjimas, iš mažens įdiegtos dvasinės - moralinės vertybės neleido „padaryti išdavimų". Tai žmogui, tikinčiam katalikui, būdavo per daug sunki nuodėmė, nepakeliama, gniuždanti dvasinė-moralinė našta, su kuria jis toliau gyvent ir negalėjo, ir nenorėjo, tad geriau rinkosi mirtį ar Sibiro lagerius.

Kiekvienoje parapijoje pasitaikydavo ir tautos atskalūnų – komunistuojančių, rusų valdžiai tarnaujančių parsidavėlių, palaižūnų ar šiaip „persivertėlių". Juos partizanai griežtai įspėdavo, kad už blogus darbus teks viską palikus – trobesius, ūkį, žemę - nešdintis gyventi į valsčių, po „skrebų sparneliu", kitiems, jau gerokai „prisidirbusiems", būdavo gerai „iškaršiamas kailis", o retais atvejais, už ypatingus nusikaltimus, išdavystes, būdavo baudžiami ir mirties bausme.

Partizanai pradžioje dažnai veikė dideliais, kariuomenės tipo būriais, miškuose įsirengdavo didelius bunkerius, atliekančius gynybinę – apsauginę paskirtį, apie juos žiedinėms, pozicinėms kautynėms, išsikasdavo apkasus (tranšėjas), įsirengdavo kulkosvaidžių lizdus. Apie kokią nors konspiraciją net neverta kalbėt - į tokias įtvirtintas stovyklas vedė ne tik išminti takai, bet, kartais, ir arkliniais vežimais išvažinėti keliai.

Viskas keitėsi pasibaigus karui ir iš Vidurio Europos pradėjus išvedinėti dalį rusų kariuomenės. Lietuvoje jau nuo 1944m. veikė NKVD 4-oji šaulių divizija, pasieniečių (vadintų „žaliakepuriais") pulkai, užkardos, vykdę kariuomenės užnugario apsaugą, saugoję komunikacijas, tačiau partizaninis judėjimas Lietuvoje buvo taip plačiai išplitęs, kad su juo susitvarkyti jie nesugebėjo. Išvedama iš Vokietijos reguliarioji kariuomenė buvo panaudota masiniams miškų „šukavimams", tačiau norimų rezultatų nebuvo pasiekta – seni kareiviai, frontininkai, ką tik praėję „fronto mėsmalę", nebuvo nusiteikę žūti Lietuvos miškuose kovodami su lietuvių partizanais, o norėjo kuo greičiau sugrįžt į namus (jie stengėsi su partizanais nesusidurt, o susidūrę, stengdavosi jų „nepastebėt", elgėsi labai pasyviai). Pagrindinį vaidmenį atliko NKVD kariuomenė ir pasienio kariuomenės pulkai, anksčiau vykdę veikiančiosios kariuomenės užnugario apsaugą, o pasibaigus karui, mesti kovai prieš partizaninio pasipriešinimo judėjimus Lietuvoje, Latvijoje, Estijoje ir Ukrainoje. Jiems į pagalbą ateidavo šių šalių teritorijose dislokuotos reguliarios kariuomenės divizijos, okupacinio režimo apsaugai iš vietinių samdinių suformuotos sukarintos formuotės (skrebai). Gavosi didelis jėgų disbalansas priešo naudai - jie didelėmis pajėgomis apsupdavo ir iš minosvaidžių apšaudydavo partizanų stovyklas, šie pozicinėse kautynėse ir prasiveržd̃ami patirdavo didelių nuostolių, persekiojami turėdavo išsisklaidyti, išsiskirstyti į grupeles.

Tapo aišku, kad reikia iš pagrindų keist taktiką, pereiti į visiškai slaptą, konspiratyvią kovinę – operatyvinę veiklą, tam panaudojant jau ne kariuomenės tipo, bet mažų kovinių grupių taktiką ir priešui vizualiai nematomus, slaptus (konspiracinius) bunkerius.

Ta slapta, konspiratyvi, išradingai ištobulinta bunkerių sistema, kai kur, jei būdavo tinkamas gruntas, su ilgais, atsarginiais tuneliniais išėjimais, buvo naudojama visą partizaninio karo laikotarpį.

Reikia paminėt, kad, be požeminių bunkerių, būdavo ir slėptuvių. Jos jau būdavo antžeminės, jas įsirengdavo vienkiemių pastatuose pas ūkininkus: klojimuose, šieno prėsluose, trobesiuose tarp dviejų sienų, tarp lubų, tarp dvigubų pastogių ir kt. Visos, ir požeminės, ir antžeminės slėptuvės, buvo ypatingai svarbi, sudėtinė partizaninės organizacinės-konspiracinės sistemos dalis, kuri veikė labai efektyviai - retai kada bunkeris čekistų būdavo surandamas atsitiktinai, nežinant. Tačiau tam, kad jo nesurastų, partizanai privalėjo laikytis nuolatinių, kasdieninių konspiracijos (saugumo ir slaptumo) taisyklių.

Dažnai, tačiau ne visada, bunkeriai turėdavo konspiracinį pavadinimą, dažniausiai neutralų, pvz., Paneriai, Palemonas, Seklyčia, Tėviškė, Kaunas, arba jį vadindavo būrio ar grupės vado slapyvardžiu, pvz. : Ąžuolo, Jaguaro, Liūto bunkeris. Išeidami, partizanai ant užmaskuoto bunkerio dangčio dažnai palikdavo slaptus ženklus – tik jiems žinoma forma išdėstytus sausus pagaliukus, šakeles, juos tarpusavyje sukryžiuodavo ar panašiai. Tai, sugrįžus, perspėdavo, ar prie bunkerio nesilankė nekviesti svečiai. Partizanai aplinkui stengdavosi niekada nepalikti savo gyvenimo pėdsakų – popierių,

šiukšlių, net savo išmatų – viską paslėpdavo, užkasdavo, užmaskuodavo. Niekada, kad neišmintų takelių, nevaikščiodavo tomis pačiomis vietomis, neišmindžiodavo žolės, nenulauždavo medžio šakelių.

Žiemą, esant sniegui, partizanų veikla ir judėjimas būdavo labai apsunkinti, apriboti, sulėtėdavo, nes, laikantis saugumo priemonių, tekdavo savaitėmis, o kartais ir mėnesiais, gyventi neišeinant į paviršių ankštuose, blogai ventiliuojamuose bunkeriuose.

Siekdami išlaikyti slaptumą, užmaskuoti pėdsakus, partizanai imdavosi įvairiausių, netikėčiausių gudrybių. Geriausiai pėdsakus užmaskuodavo iš paskos su rogėmis važiuojantis bunkerio globėjas ar ryšininkas, tačiau kartais tekdavo ir patiems maskuoti paliktas pėdas: iš pintinių berdavo purų sniegą, šluodavo eglišakėmis ar pan.

Konspiracijos sumetimais, bunkerių vietą žinodavo mažai žmonių - tik tie, kurie jį kasė, kurie jame gyveno, bunkerio globėjas (arti gyvenęs ūkininkas), siauras bendražygių ratelis, tačiau ilgainiui tas sąrašas vis didėdavo. Juose apsilankydavo ir bendražygiai, ir atėję svečiai – kitų būrių, rinktinių partizanai, taip pat ryšininkai, štabų pareigūnai, ryšių kurjeriai. Jeigu partizanai, nujausdami galimą pavojų, laiku neišsikeldavo gyventi į kitą bunkerį, toks grubus konspiracijos taisyklių pažeidimas dažnai baigdavosi tuo, kad bunkeris būdavo išduotas, NKVD kareivių ir skrebų sunaikintas, o jame buvę partizanai žūdavo arba pakliūdavo į nelaisvę. Tai atnešdavo partizaniniam judėjimui, jo organizacinei-konspiracinei sistemai, didžiulius nuostolius.

Konspiracijai užtikrinti buvo imtasi ir saugumo priemonių – jei išėjęs į žygį partizanas vėluodavo grįžti 1-3 paras, būdavo skubiai keičiama dislokacija – partizanai palikdavo bunkerį ir persikeldavo į saugesnes vietas. Tuo pačiu kiekvienas suimtas partizanas žinojo, kad NKVD tardymo metu privalo žūt būt atsilaikyti nors tris paras, kad jo kovos draugai spėtų pakeisti dislokaciją.

Tačiau priešas irgi laikydavosi konspiracijos - partizanus stengdavosi suimti slaptai, niekam nematant, kartais MGB agentai juos užmigdydavo, į gėrimą įpylę migdomojo preparato Neptun-20, o tardymų metai žiauriai kankindavo, stengdamiesi kuo greičiau „išmušti" žinias. Tokiais atvejais su priemonėmis nesiskaitydavo: ir mušdavo, ir svilindavo, ir degindavo, išsukdavo sąnarius, sulaužydavo kaulus, kišdavo galūnes į verdantį vandenį, būdavo atvejų, kad užpildavo ant pilvo ir degančių žarijų. Net jei partizanas ir atsilaikydavo tris paras, apie jo suėmimą galėjo niekas nesužinot ir partizanams nepranešt, taip pat galėjo nesuveikt ryšių sistema ir pan.

Vienas iš tokių tragiškų atvejų – 1949m. rudenį įvykusios Šiaurės-Rytų Lietuvos Karaliaus Mindaugo srities štabo, Algimanto apygardos štabo, Šarūno rinktinės štabo bei jos kuopų bei būrių bunkerių išdavystės, privedusios prie Algimanto apygardos žlugimo.

Bunkerį apsupus NKVD kareiviams, partizanai pirmiausia atlikdavo konspiracinę pareigą – sudegindavo štabo dokumentus, o tik paskui nusišaudavo ar

susisprogdindavo. Jie gerai suprato, kad patekus gyviems į priešo rankas, jų laukia neįsivaizduojamo žiaurumo kankinimai ir tik laisva valia pasirinkta mirtis gali juos apsaugoti nuo išdavystės – tai buvo vienintelė garantija, padedanti išsaugoti organizacijos konspiracines paslaptis. Tuo pačiu čekistai (NKVD/NKGB) tai laikydavo didele operatyvine nesėkme, nes visada stengdavosi partizanus paimt gyvus ir juos ištardyt.

Tie, kurie pakliūdavo į čekistų rankas ir patekdavo į kalėjimų kameras, turėdavo ir ten griežtai laikytis konspiracijos, „laikyti liežuvį už dantų", net ir išvarginti, iškankinti, neprarasti blaivaus mąstymo, išlikti budrūs, nepasiduoti silpnumo, atvirumo momentui. Čekistai visokiais būdais stengdavosi juos palaužt – ne tik kankindavo, bet ir neleisdavo miegot, atstatyt jėgas, juos apsupdavo „kamerų agentai", kurie, apsimesdami „geradariais", stengdavosi iš jų ką nors sužinot, siūlydavosi padėt, perduot į laisvę laiškelį ir t.t.

Siekdami išlaikyti konspiraciją, arti bunkerių ar slėptuvių partizanai niekada nerengdavo kovinių operacijų, pasalų, stengdavosi gyventi tyliai, nepastebimai, lankydavosi tik pas patikimus vietinius gyventojus. Su žmonėmis bendraudami visada turėjo žinoti ką, kaip ir kiek galima kalbėti, kad neatskleistų, nors ir netiesiogiai, konspiracinių paslapčių. Bet koks plepumas būdavo nedovanotinas, neatleistinas.

Dėl konspiracijos, kad išsaugot bunkerių slaptumą ir bendraut be tiesioginio ryšio (sąlyčio), būdavo naudojamos slaptavietės ir slaptos „pašto dėžutės". Jos būdavo įrengiamos nuošaliose, žmonių retai lankomose miško vietose, prie kokio nors aiškiai matomo orientyro: po kažkuo tai išsiskiriančiu medžiu, po krūmu, šalia akmens, brūzgyne ar pan. Dažnai slaptaviete būdavo paprasta, medinė į žemę įkasta dėžė (išklota toliu) ar keturkampio formos, iš supjaustyto medžio kartelių ar lentų sukaltu dugnu ir sienelėmis duobė (ilgalaikė, daugkartinio naudojimo), arba, paprasčiausiai, tik keturkampė duobė (laikino ar vienkartinio naudojimo) su užmaskuotu mediniu dangčiu (dažnai su iš vielos padaryta viena ar dviem kilpomis jam pakelti). Jų dydis priklausė nuo poreikių: jose būdavo paliekami maisto produktai, vaistai, amunicija, ginklai ir kiti partizanams reikalingi daiktai. Medžių drevėse, po kelmais, po medžio šaknimis, išvartomis, akmenimis ar kitose vietose būdavo įrengiamos ir „pašto dėžutės". Tai būdavo mažos, žemėje išraustos duobelės, kad tilptų sandari, nuo drėgmės apsauganti dėžutė, butelis, sandarus indas, tam ypač tiko vokiškų dujokaukių bakeliai, kurių tais laikais būdavo pilna visur primėtyta. Iš viršaus maskuodami, jas užberdavo žemėmis, apibarstydavo lapais, spygliais ir pan. Juose ryšininkai, rėmėjai palikdavo laiškus, pranešimus, o partizanai, juos pasiėmę, įdėdavo savus.

Didelį pavojų partizanų organizacinei-konspiracinei sistemai kėlė „registrantai" („legalizuotieji"). Pagal 1945m. gegužės mėn. paskelbtą LTSR komisaro, NKVD gen. Bartašiūno amnestiją, partizanai buvo viliojami nutraukti kovą ir atvykti į valsčių NKVD skyrius „legalizuotis": „pripažinti kaltes", atiduoti ginklus bei po to kas 10 dienų

pas juos registruotis. Pirmoji „legalizacijos " banga buvo didelė, tačiau toliau ji ėmė slūgti. Miškuose pasiliko ir toliau kovą tęsė tik idėjiškai ir morališkai tvirti, pasiryžę kovoti iki galo vyrai – galima sakyti, kad partizanų eilės „išsigrynino", buvo atsikratyta bereikalingo „balasto". Kiekvienas, besiruošiantis legalizacijai, apie tai privalėdavo pranešti būrio vadui, buvo draudžiama atiduoti priešui ginklus, atskleisti partizanines konspiracines paslaptis. Vis tik, kartais tai įvykdavo ir be vadovybės žinios. Tokiu atveju partizanai pakliūdavo į keblią padėtį: turėdavo skubiai keist dislokaciją, persikelt gyventi į kitus bunkerius, įspėt ryšininkus, rėmėjus. Tokius „registrantus" partizanai griežtai bausdavo. Tuo pačiu NKVD/NKGB dėjo didžiules pastangas iš „legalizuotųjų" tarpo užverbuot sau agentus, kai kuriais atvejais tai ir pavykdavo.

Viena iš pagrindinių partizaninės taktikos ypatybių, išlaikančių jų konspiratyvumą, yra tai, kad jie vykdo kovines operacijas bei juda (žygiuoja) nakties metu (tad, galima sakyti, jog „naktis yra ištikima partizanų globėja"). Vis tik priešas pasalas partizanams irgi dažnai rengia nakties metu, kartais vienoje vietoje kantriai laukdami, nekeisdami dislokacijos, iki kelių parų ar net kelių savaičių (jeigu turėdavo agentūrinių duomenų apie galimą partizanų pasirodymą). Partizanai savo judėjimui dažniausiai pasirinkdavo patį tamsiausią nakties metą, patį blogiausią orą, ypač vengdavo eiti į žygius esant mėnulio pilnačiai (mėnesienai). Mat jei naktis būdavo partizanų globėja, tai mėnulis dažnai elgdavosi išdavikiškai. Visada žygio metu būdavo judama tyliai, nekeliant triukšmo, nekalbant (arba tik pašnabždomis), žiūrint į priekyje einančių kovos draugų sutartus rankų signalus, stengiantis neužminti ant sausų šakų. Visada stengiamasi nepalikti pėdsakų, žolėje nukrėstos rasos brydžių, ankstų rytmetį žyminčių jų judėjimo kryptį, o ypač - kertant kelius. Tai pamatę, skrebai ir rusų kareiviai, kartais gavę ir agento pranešimą, galėdavo tyliai atsekti iš paskos ir netikėtai užpulti. Pagal Algimanto apygardos Šarūno rinktinės partizano Jurgio Trečioko - Ryto atsiminimus, partizaninis gyvenimas buvo įpratinęs eiti tyliai, negirdimai, tamsiame miške, tarp medžių, net ne akimis, o tiesiog padais jausti taką, žemę, ant kurios statai koją.

Jei eidavo dienos metu, apie padėtį apylinkėse sužinodavo pagal pamiškių gyventojų naudojamus sutartus (konspiracinius) pavojaus ženklus (pakeltas šulinių svirtis, pastogėje atremtas kartis, ant tvorų padžiautus skudurus ir pan.), apie padėtį pasiklausdavo užėję pas ūkininkus, stengdavosi niekada neiti atvira vietove, laukais, o tik raižytomis, nelygiomis vietomis, visada prisidengdami krūmais, miškeliais, žygyje visada žvalgydamiesi pro žiūronus, stengdamiesi pirmi pastebėti priešo pasalas, slapukus.

Tačiau naktiniai žygiai visada išlikdavo pavojingi – kartais ir partizanų grupės tamsoje tarpusavy susidurdavo, vieni kitų neatpažindavo, įvykdavo susišaudymai, būdavo sužeidžiami ar net žūdavo kovos draugai.

Siekiant išvengti tokių aukų, būdavo naudojami konspiraciniai slaptažodžiai (parolės). Kad lengviau būtų įsiminti, jie būdavo sudaryti iš dviejų skirtingų, prasidedančių ta pačia raide, žodžių. Pvz., Anykščiai- Alunta, Panevėžys-Puntukas ir kt.

Partizaniniame judėjime tarp partizanų vadovybės, jų štabų ir jiems priklausančių būrių ypač svarbi yra konspiracinių ryšių sistema. Be jų esi „aklas ir kurčias", o tais laikais juos sudarydavo ištisa „gyva grandinė"- ryšininkai, (tarpiniai) ryšių punktai, įvairaus lygio štabai. Visa tai dažniausiai vykdė, su mažomis išimtimis, merginos, jaunos ryšininkės. Jos partizanų vadų buvo išmokytos konspiracijos taisyklių, turėdavo nepriekaištingus dokumentus, išgalvotą „legendą" (tikrinant dokumentus galėdavo smulkiai, įtikinamai papasakot iš kur, pas ką, kokiu tikslu ir kodėl važiuoja), sudėtingose, pavojingose situacijose privalėjo išlikti išoriškai ramios, nei savo elgesiu, nei mimika, nei išvaizda ar judesiu nesukelti jokio įtarimo, nesutrikti, nepasimesti, o greitai, šaltakraujiškai susiorientuoti, susigaudyti ir priimti teisingus sprendimus, nes kitaip – suėmimas, NKVD tardymai, kankinimai.

Tokiu atveju labai svarbu būdavo spėt, kad nepatektų į priešo rankas, sunaikint įkalčius – su savimi turimus partizanų dokumentus, paketus ar pranešimus. Viena iš jų, Izabelė Vilimaitė – Stirna, labai patyrusi ryšininkė, buvo ryšių įgaliotinė tarp Prisikėlimo ir Algimanto apygardų štabų.1949m. Viešintų valsčiuje, vieno ūkininko sodyboje, ji buvo skrebų suimta. Nors jos dokumentai ir buvo tvarkingi, be priekaištų, šiems įtarimą sukėlė tai, kad ir mergina, ir namų šeimininkė labai jaudinosi. Suėmę ją, nusivežė patikrinimui į Kupiškio MGB skyrių, ten nustatė jos tapatybę ir pradėjo verbuot.

Ryšininkai tarpusavyje ar ryšių punktuose (jei vykdavo pirmą kartą, būdavo nepažįstami) naudodavo ir konspiracinius slaptažodžius, dažniausiai klausimo-atsakymo forma ar tęstinius, tačiau kartais slaptažodžiu būdavo ir vienas sutartas žodis.

Be ryšių punktų, būdavo ir konspiraciniai butai (nors partizanai tokio termino, atrodo, nevartodavo). Vienas iš tokių pavyzdžių – Jotkonių k. (Svėdasų vls.) ryšininko Stepono Pajarsko sodyba. Joje buvo ryšių punktas - net du Pajarskų šeimos nariai buvo ryšininkais, pas juos apsilankydavo ar net trumpai apsistodavo iš toli atvykę ryšininkai (pvz., Izabelė Vilimaitė – Stirna), tačiau namuose vykdavo ir slapti Algimanto apygardos bei Šarūno rinktinės štabų vadovybės pasėdžiai, pasitarimai, susitikimai su atvykusiais iš kitų apygardų atstovais, o tai rodo, kad tai buvo ir konspiracinis butas.

Partizaninio judėjimo pagrindinė atrama, bazė buvo kaimas, jame glūdėjo pagrindiniai jo ištekliai - ir gyvieji, ir materialiniai. Iš ten ateidavo partizanų eilių papildymas naujokais, iš ten būdavo aprūpinama maistu, drabužiais, avalyne, amunicija, jis būdavo pagrindinis naujienų ir žinių šaltinis. Miško - kaimo ryšys buvo labai tamprus, organiškas, gyvybiškai būtinas ir, reikia pridurti, būtinai konspiratyvus, nes priešas dėjo visas pastangas jį nutraukt. Tam buvo sukurtas tankus MGB/KGB agentų ir informatorių tinklas, apie partizanų pasirodymą kaime jie skubėdavo pranešt valsčių NKVD/

NKGB skyriams. Partizanai turėdavo veikti labai atsargiai, slaptai, tačiau kartais ir patys padarydavo klaidų.

Viena iš tokių – svečiavimasis pas ūkininkus, nepalikus lauke sargybos. Tai būdavo didelė, skaudžiai baudžianti konspiracinė klaida, nes tokiu atveju priešas visada įgydavo taktinį pranašumą, apsupdamas ir užpuldamas staiga, netikėtai, o partizanai patirdavo daug nuostolių. Dėl tokios aplaidžios priežasties 1948m. gruodžio 13d. Šeduikių k. (Utenos r.) iš penkiolikos vyrų grupės žuvo net septyni: užėjo pas ūkininką į trobą, nepastatė sargybinio ir buvo netikėtai užpulti. Todėl Algimanto apygardos vadas A.Starkus – Montė, išlydėdamas partizanų grupę į žygį, visada perspėdavo: „Žiūrėkit, kad nebūtų taip, kaip Šeduikiuose!"

NKVD/NKGB žinybos, turinčios ilgametį partizaninės ir antipartizaninės kovos patyrimą, Lietuvoje susidūrė su masiniu lietuvių patriotizmu, masinio pasipriešinimo okupaciniam režimui reiškiniu, prieš kurį kovoti jiems labai sunkiai sekėsi, o reguliari kariuomenė šioje kovoje buvo bejėgė (jiems tai būdavo tas pats, kaip „bandyti kūju užmušti musę"). Tapo aišku, kad be specialių, slaptų operatyvinių priemonių jie nieko nepasieks, tad buvo imtasi sparčiai kurti slaptųjų agentų ir informatorių tinklą ir veikti su jo pagalba.

Partizanų vadai, daugumoje būdami savamoksliai, bet gabūs loginės, analitinės konspiracinės sistemos kūrėjai, organizatoriai, priešo planus, užmačias stengdavosi laiku atspėti, patys mokėsi iš savo skaudžių klaidų, už kurias tekdavo sumokėti labai brangiai – savo krauju. Jiems teko kovoti su labai stipriu, profesionaliu, turinčiu ilgametį daugybės karų, revoliucijų, perversmų, sukilimų, partizaninio, pogrindinio, žvalgybinio darbo bei kitos konspiratyvios veiklos patyrimą priešu, teko susiremti net su keturiomis galingomis jų žinybomis: NKVD, NKGB, tarybinės kariuomenės Generalinio štabo Vyriausiąja Žvalgybos Valdyba (GRU) ir kariuomenės kontržvalgyba „Smerš", įnešusioms didžiulį indėlį 1945m. Sovietų Sąjungai iškovojant pergalę prieš nacistinę Vokietiją (nors nėra duomenų apie karinės žvalgybos veiklą, tačiau to negalėjo nebūti, nes Lietuvos teritorijoje buvo dislokuoti sovietų reguliariosios kariuomenės daliniai ir junginiai). Tai, kad partizaninė kova, nors ir su dideliais nuostoliais, nuo 1944m. tęsėsi net iki 1953 metų, yra neabejotinas įrodymas, kad partizanų konspiracija kovoje su patyrusiu, profesionaliu priešininku, buvo pasiekusi reikiamą, būtiną profesinį lygį.

Konspiracijos mokėsi ir visa tauta - ir kaimiečiai, ir miesčionys, ir suaugę, ir net vaikai. Tai daryti skatino dėl okupantų vykdomo teroro, represijų, artimų žmonių žūčių atsiradęs stiprus, prigimtinis baimės, išlikimo jausmas, savisaugos instinktas, skatinantis būt atsargiu, intensyviai galvot, mąstyt: žinot, ką kiekvienoj situacijoj daryt, kaip teisingai elgtis, ką sakyt, kaip atsakyt, kad neužtrauktum bėdos nei sau, nei kitiems. Slaptumas, saugumo priemonės tais laikais taip buvo įaugusios į kasdieninį gyvenimą, tarpusavio bendravimą, kad gatvėje prie dviejų besikalbančių žmonių priėjus trečiam, tie iškart atsisveikindavo ir išsiskirstydavo. Kaimuose ūkininkai pasitikėdavo

tik sunkių išbandymų patikrintais kaimynais, jau tardytais, muštais, bet niekada neišdavusiais nei artimo, nei Dievo, nei Tėvynės.

MGB/KGB žinybos, susidūrusios su tokiu lietuvių visuomenės narių slaptumu, uždarumu, konspiracija, ieškodavo priemonių, kaip iš jos tarpo išaiškinti aktyviausius sovietinio režimo priešininkus. Tam panaudodavo savo užverbuotus agentus, provokatorius. Dėdamiesi dideliais patriotais, ką patvirtindavo ne tik žodžiais, bet kartais ir darbais, jie įgydavo savo draugų ir pažįstamų rate autoritetą, pasitikėjimą, darbovietėse, gimnazijose ar aukštosiose mokyklose iš patriotiškai nusiteikusių jaunuolių suorganizuodavo slaptas pogrindžio organizacijas, kurios, po trumpo veiklos periodo, būdavo sunaikinamos – jų nariai suimami ir atsidurdavo Sibiro lageriuose. Laisvėje likdavo tik KGB provokatoriai, kurie, apgaule ir klasta, vėl ieškodavo naujų aukų.

Siekdami veikti konspiratyviai, partizanai naudojo slapyvardžius. Jų būta labai gražių, unikalių, savitų, kas rodo jų kultūrą, išsilavinimą, brandą, istorijos žinojimą, literatūrinius – poetinius polinkius. Siekdami suklaidinti priešą, jie, laikui bėgant, juos kartais pakeisdavo, o kai kuriuose būriuose ir rinktinėse partizanai turėdavo jų net po du: sakytinį slapyvardį, skirtą tarpusavio bendravimui, ir rašytinį, skirtą dokumentų pasirašymui

Siekiant išlaikyti konspiraciją, užtikrinti organizacijos saugumą, viena iš būtinų sąlygų būdavo žinoti, ką veikia priešas, kas vyksta jo stovykloje, todėl buvo vedama nuolatinė žvalgyba. Ir patys partizanai, ir jų ryšininkai, rėmėjai pastoviai rinkdavo iš gyventojų žinias apie padėtį jų būrio, kuopos, rinktinės veikimo teritorijoje (visa surinkta medžiaga ataskaitų, raportų pavidalu centralizuotai patekdavo į rinktinės ir apygardos štabų žvalgybos viršininkų rankas), apie tai, kas vyksta valsčiuje, apie okupacinės valdžios, kolaborantų, komunistų, šnipų ir kitų priešiškų elementų veiklą. Visada buvo stengiamasi turėti savo žvalgų (agentų) priešo okupacinės valdžios ir represinėse struktūrose (tarp sovietinių ir partinių pareigūnų, aktyvistų, tarp skrebų, milicijoje, NKVD/NKGB skyriuose). Tai padėdavo laiku sužinoti kokią informaciją apie partizanus jie turi surinkę, leisdavo anksti atskleisti jų planus ir užmačias.

Dar viena ypatingai svarbi konspiracinės sistemos dalis – kova su priešo agentūra, šnipais (partizanų kontržvalgyba). Tai, paprastai tariant, yra kaip organizmo imunitetas nuo infekcinio užkrato (todėl kai kur ji ir vadinama imuniteto tarnyba). Ji būdavo vykdoma nuolat, nes šnipai partizaniniam judėjimai būdavo ypač pavojingi, nes ardydavo, griaudavo iš vidaus ilgai, kruopščiai kurtą konspiracinę - organizacinę sistemą. NKVD/NKGB organai, veikdami labai profesionaliai ir (irgi) konspiratyviai, stengdavosi, įgijus pasitikėjimą, įvairiais būdais infiltruoti savo agentus į partizanų eiles, griauti jas iš vidaus demoralizuojant jos kovotojus, skatinant jų nedrausmingumą, žiaurumą, konspiracijos taisyklių nesilaikymą, girtavimą, griaunant vadų autoritetą, užvedant ant pasalų, išduodant partizanų bunkerius, stovyklavietes, ryšininkus, rėmėjus. Laiku jų „neiššifravus", nedemaskavus (neatskleidus), partizaninis judėjimas

patirdavo tragiškų nuostolių. Visada naujų narių (naujokų) priėmimas, naujų ryšių užmezgimas turėjo didelį rizikos laipsnį, todėl partizanų vadai imdavosi visų priemonių tokių žmonių patikrinimui ir jų tikrosios tapatybės išaiškinimui. Kaip rodo ir partizaninio judėjimo istorija, viena iš svarbiausių sėkmingos konspiracinės partizanų veiklos sąlygų yra jos sėkminga kova su priešo agentūra.

Negalėdama karinėmis priemonėmis sunaikinti lietuvių partizaninio judėjimo, NKGB/NKVD Lietuvoje 1945/46 m. pradėjo gerai suplanuotą, su didžiuliais, toli siekiančiais galutiniais tikslais, specialiąją operaciją, kuri rėmėsi sunkiai įsivaizduojamo masto apgaule ir klasta. Iš slapta užverbuotų visuomenėje žinomų, teigiamai vertinamų, turinčių autoritetą žmonių NKGB/MGB suorganizavo jų valdomą ir pilnai kontroliuojamą fiktyvią centrinę partizanų vadovybę bei su jos narių pagalba pradėjo infiltruotis į partizaninio judėjimo struktūras bei griauti jas iš vidaus. Jų planai buvo grandioziniai: prisidengiant Lietuvos partizaninio judėjimo centralizacijos tikslu, buvo planuota fiziškai sunaikinti visą partizaninį judėjimą „nuo viršaus į apačią" principu. Ši MGB profesionaliai vadovaujama fiktyvi partizanų vadovybė giliai įsiskverbė į partizaninę konspiracinę-organizacinę sistemą, atnešdama didelius praradimus, žūtis, netektis. Vis tik jų veikla partizanų vadų buvo demaskuota ir konspiracija vėl atstatyta, MGB taip ir nepasiekus savo galutinių tikslų.

Jau nuo pat 1945 metų, iš pradžių veikdami apskričių ir valsčių lygyje, o nuo 1946 m. centralizuotai, MGB/KGB struktūros pradėjo prieš partizanus naudoti ypač pavojingą ir klastingą specialiosios operatyvinės kovos būdą – partizanais persirengusius KGB agentus-smogikus. Jie partizanams buvo ypatingas, mirtinai pavojingas priešas. Šios specialiosios operacijos būdavo labai profesionaliai, tiksliai, detaliai suplanuotos, numatant įvairius atsarginius variantus, labai rafinuotos ir gerai psichologiškai apgalvotos. Iki pačių smulkiausių dalykų buvo išstudijuota partizanų konspiracija, jų papročiai, tradicijos, leksika, elgesys, naudota taktika, išnagrinėtas jų mąstymas, logika, psichologija, išmoktos partizaniškos dainos, posakiai. Susitikę partizanus, smogikai - agentai tarpusavyje naudodavo sutartines žodžių frazes, judesius, poelgius, kurie būdavo ženklas ką daryt, kokį variantą pasirinkt, kada pradėt vykdyt operaciją. Tarpusavyje bendraudami, kalbėdami, juokaudami, elgdamiesi kaip kovos broliai, jie iš anksto pasiskirstydavo aukas, užimdavo patogias pozicijas ir veikdavo staiga, netikėtai: gavę sutartą ženklą ir netikėtai atidengę ugnį, vienus partizanus nušaudavo, o kitus, turinčius daugiau informacijos, ypač vadus, stengdavosi paimti gyvus.

Jų kontingento daugumą sudarė paimti į nelaisvę ir kankinimais bei psichologiniu smurtu priversti bendradarbiauti buvę partizanai, sutikę sutepti savo rankas buvusių bendražygių krauju. Dažnai į pirmą operaciją smogikai „naujoką", nepasitikėdami, vesdavosi prisirišę už vielos (ji būdavo perkišta per kelnes ir pririšta už kojos ar lytinių organų). Tie, kurie bandydavo bėgti, būdavo nušaunami, o kuriems pavykdavo

pabėgti, buvo labai intensyviai ieškomi ir sunaikinami – KGB dėjo visas pastangas išsaugoti savo operatyvinės veiklos konspiratyvumą.

Patiriant skaudžias aukas, partizanų vadai nusprendė imtis ypatingų saugumo priemonių. Į numatytą susitikimui vietą partizanai atvykdavo pirmi ir gerai iššvalgydavo apylinkes. Jei ateinančių į susitikimą grupėje tebūdavo tik vienas pažįstamas partizanas, o visi kiti – svetimi, nematyti, buvo įsakyta iškart atidengti ugnį ar saugiai pasitraukti. Eidami į susitikimą, niekas nenorėjo pakliūti į KGB rankas gyvas, tad pasiruošdavo blogiausiam: po drabužiais pasirišdavo, įsisiūdavo, pasislėpdavo granatas, imdavosi įvairiausių gudrybių, apsaugos priemonių. Partizanai KGB agentus – smogikus vadino tuo, kuo jie iš tikrųjų ir buvo – tautos išgamomis. Apie juos partizanų vadovybė perspėdavo jiems pavaldžius partizanus, jų ryšininkus, rėmėjus, jau 1946m. vasarą Vytauto apygardos vadovybė išplatino atsišaukimą, perspėdama gyventojus apie partizanais apsimetusius NKVD agentus.

Ypač mirtinai pražūtinga agentų - smogikų veikla buvo paskutiniame partizaninio judėjimo etape. Jie labai giliai įsiskverbė į partizanų organizacinę – konspiracinę sistemą Aukštaitijoje, perėmė ryšius, sukurdami jau fiktyvią, KGB pilnai valdomą, partizanų vadovybę - Vytauto apygardos bei Šiaurės – Rytų srities štabus: jų vardu spausdino ir siuntinėjo įsakymus, paskyrimus, spaudą. Per šiuos štabus jie bandė užmegzti ryšius ir su kitomis apygardomis bei jas sunaikinti. Stengdamiesi išlikti, išgyventi, partizanai ėmėsi saugumo priemonių: ėmė veikti autonomiškai, naudojosi tik senais, patikrintais ryšiais ir jokiu būdu neužmezginėjo naujų (nes juos kontroliavo KGB).

Tai buvo kruvini, mirtini smūgiai Lietuvos partizaniniam judėjimui, jo organizacinei-konspiracinei sistemai. KGB agentai – smogikai nužudė apie 500 ir paėmė į nelaisvę 220 partizanų, klasta ištardė apie 700 pasipriešinimo dalyvių, kurių parodymai leido suimti dar 5000 pasipriešinimo rėmėjų.

Ši jau istorine tapusi patirtis yra gera pamoka artėjančių sunkių išbandymų laikmečiui, parodanti ir patvirtinanti, kad prasidėjus okupacijai ir partizaniniam karui jokie seni autoritetai visuomenėje nebegalioja, nes kiekvieno žmogaus gyvenime tai yra lūžis, kryžkelė, pasirinkto kelio kryptis, naujas atskaitos taškas. Baisus, žiaurus okupacinis režimas ir sunkios kovos sąlygos iš kai kurių autoritetų padaro menkystas, o iš eilinių, paprastų, kuklių, civiliame gyvenime niekada į aukštus postus, „šiltas vietas" nesibrovusių žmonių – tikrus vadus, didvyrius.

Tad galime daryti išvadą, kad konspiracija - tai kiekvienos partizaninės (pogrindinės) organizacijos pagrindas, jos pradžia ir pabaiga, jos alfa ir omega, kasdienis, sunkus, reikalaujantis nuolatinės protinės, emocinės įtampos, profesionalumo ir atsargumo darbas, kūrybiškas, sisteminis, metodinis, analitinis loginis mąstymas ir iš to sekanti aktyvi, konkreti operatyvinė kovinė veikla.

Naudota literatūra:

[1] https://www.lietuviuzodynas.lt/terminai/Konspiracija. Prieiga internete 2023.07.23.
[2] https://abarona.org/en/article/osnovy-konspiracii-dlya-partizan/. Prieiga internete 2023.07.23.
[3] https://survincity.ru/2015/01/pravila-konspiracii/. Prieiga internete 2023.07.23.
[4] https://topuch.com/princip-konspiracii-sochetaniya-glasnih-i-neglasnih-metodov-i/index.5 html. Prieiga internete 2023.07.23.
[5] https://psihdocs.ru/genezis-konspiracii.html. Prieiga internete 2023.07.23.
[6] https://www.anykstenai.lt/_admin/fck/data/users/admin/File/Krastotyra-rinkiniai/Karys-2019-10-Starkus. 2024.03.16.
[7] https://lt.wikipedia.org/wiki/Antanas_Bakšys. 2024.01.26.
[8] https://www.xxiamzius.lt/archyvas/xxiamzius/20030115/kryz_01.html. 2024.01.27.
[9] Lietuvos partizanai Panemunio valsčiuje. (Istorinis tyrimas, atliktas pasinaudojant KGB archyvine medžiaga). LGGRTC vyriausias istorikas G.Vaičiūnas. 2024.03.28.
[10] Dalinai pasinaudota LGGRTC vyriausio istoriko G. Vaičiūno archyvine ir prisiminimų forma surinkta medžiaga.

Ryšių punktas Jotkonių kaime. Algimanto apygardos tragedija.

Visai netoli Šimonių girios, du kilometrai į rytus nuo Utenos - Kupiškio plento, randasi Jotkonių kaimas. Jis puslankiu apsuptas mišku, o rytuose ribojasi su Jaros upeliu. Jame yra senas, tačiau puikiausiai iki šių dienų išsilaikęs Pajarskų vienkiemis, suvaidinęs reikšmingą vaidmenį Algimanto apygardos partizaninio judėjimo istorijoje. Šiuo metu jame gyvena jauniausias iš vaikų – Vladas Pajarskas, prižiūrintis ne tik šią sodybą, bet ir išsaugojęs istorijai daug vertingų žinių apie joje gyvenusių savo šeimos narių veiklą ir jų indėlį į laisvės kovą.

Tėvas Steponas Pajarskas, g.1896m., karys-savanoris, Nepriklausomybės kovų dalyvis, buvo žemdirbys, ūkininkas – turėjo 25ha žemės. Jis buvo gabus, protingas, patriotinių pažiūrų žmogus, sugebėjęs ir sėkmingai ūkininkaut, ir išmintingai papolitikuot, ir išradingai „pašposyt". Šeimoje augo septyni vaikai: Albinas, Elena, Stasė, Veronika, Reda, Ona ir Vladas. Vyriausias iš vaikų, Albinas (g.1923m.), 1943m. baigė Rokiškio gimnaziją, o 1945m. vasarą, nenorėdamas kolaboruoti su brutaliu sovietiniu okupaciniu režimu, iš pasyvios (slapstymosi) perėjo į aktyvią nelegalią padėtį - tapo Vytauto Apygardos Liūto rinktinės Žalgirio būrio partizanu, slapyvardžiu Bebas. Nuo 1947m. jis priklausė naujai sukurtos Algimanto apygardos Šarūno rinktinei, o 1948m.,

kaip gabus, išsilavinęs (baigęs gimnaziją) ir turintis didelį partizaninės kovos patyrimą partizanas paskirtas Algimanto apygardos štabo viršininku. Albinui tapus partizanu, o vėliau ir vienu iš vadų, tėvas Steponas ir sesuo Veronika taip pat aktyviai įsijungė į partizaninę veiklą, tapdami ryšininkais, o jų sodyba – ryšių punktu.

Tais laikais labai dažnai atsitikdavo, kad vienas ar net keli šeimos nariai, kurių sodyboje būdavo ryšių punktas, norėdami pagelbėti, kad žinios kuo greičiau pasiektų partizanus, patys, laisva valia, geranoriškai, irgi tapdavo ryšininkais. Taip įvyko ir šiuo atveju: ir tėvas Steponas, ir duktė Veronika dažnai gautą korespondenciją pristatydavo patys. Keliaudavo visaip - ir pėsčiomis, ir važiuoti dviračiais ar arkliniais vežimais. Tai įvyko savaime, be jokių svarstymų ar dvejonių, nes kiekvienas doras katalikas, kiekvienas tautiškai subrendęs žmogus suprato, kad sunkiu Tėvynei metu privalo vienytis, burtis, padėt, ateit į pagalbą vargstančiam, kovojančiam artimui, pagelbėti savo krašto žmonėms, nešantiems sunkią, mirtinai pavojingą kovos naštą. Per jų sodyboje organizuotą ryšių punktą buvo palaikomi ryšiai tarp Aukštaitijoje veikusių besiribojančių Algimanto ir Vytauto apygardų Kunigaikščio Margio, Šarūno, Liūto rinktinių, Prisikėlimo apygardos štabu, Žaliąja rinktine – atvykę ryšininkai ar partizanai palikdavo įvairią korespondenciją: laiškus, paketus, partizanų atsišaukimus, laikraščius. Juos laikinai paslėpdavo įrengtoje slėptuvėje, o vėliau perduodavo iš kitos rinktinės atvykusiems ryšininkams ar partizanams.

Pas juos namuose lankydavosi ir eiliniai partizanai, ir vietiniai partizanų vadai, tačiau ypač reikšmingą vaidmenį jų sodyba suvaidino nuo 1947m., susikūrus Algimanto apygardai. Tai buvo jau ne tik ryšių punktas, bet ir konspiracinis (slaptas, slaptų susitikimų, posėdžių) butas: jame pradėjo dažnai lankytis Algimanto apygardos ir jos rinktinių vadovybė, vykdavo slapti štabų pasitarimai, posėdžiai, susitikimai su kitų apygardų partizanų vadais. Šioje sodyboje už iki šiol išlikusio to paties stalo ir krikštasuolių ne kartą sėdėjo Šiaurės-Rytų (Karaliaus Mindaugo) srities vadas A. Slučka - Šarūnas, daugybę kartų - Algimanto Apygardos vadas A.Starkus – Montė (stalo gale), apygardos štabo viršininkas A.Pajarskas – Bebas (šeimininkų sūnus), jų štabo nariai, Šarūno rinktinės vadas S.Gimbutis – Tarzanas, lankėsi Vytauto apygardos vadas J. Kimštas – Žalgiris, Vaižganto rinktinės vadas V.Čepukonis – Tigras (suimtas ir tapęs KGB agentu smogiku paskutinį kartą buvo užėjęs net 1956m.). Joje ne kartą pabuvojo ir garsi partizanų ryšininkė I.Vilimaitė – Stirna, įgaliotinė ryšiams tarp Algimanto ir Prisikėlimo apygardų, partizanų centralizacijos tikslais vykusi į Žemaitiją, susitikusi su būsimu LLKS Prezidiumo pirmininku J.Žemaičiu – Vytautu ir kitais aukštais pareigūnais.1948m. šioje sodyboje pusiau legaliai, su padirbtais dokumentais, kurį laiką gyveno B.Šniuolytė - Ida, vėliau, iškylus pavojui, išėjusi partizanauti (jos broliai, Vytautas ir Viktoras Šniuoliai, buvo Prisikėlimo apygardos štabo pareigūnai).1949m. rudenį, prieš pat Algimanto apygardos tragediją, pas juos lankėsi iš Žemaitijos su adjutantu J.Leškiu - Algiu atkeliavęs Vakarų Lietuvos (Jūros) srities partizanų vadovybės įgaliotinis Šiaurės – Rytų (Karaliaus Mindaugo) sričiai H.Danilevičius – Vidmantas.

Nors Algimanto apygardos štabe ir nebuvo aukštus mokslus baigusių vyrų, tačiau sėkmingą veiklą nulėmė jų asmeninės savybės: įgimti protiniai gabumai, energija, kovinė patirtis, moralinė ir politinė branda, idėjinis-dvasinis pasišventimas, realistinis, loginis mąstymas ir, galų gale, krikščioniška – tautinė pasaulėžiūra, jos vertybės. Visi jie, išskyrus Ūkio skyriaus viršininką Valterį, buvo jauni vyrai, tačiau visi jau turintys 4-5 metų partizaninio karo patyrimą, o tai yra labai daug – parodo jų patyrimą, profesionalumą, sugebėjimą pavojingose, kritinėse situacijose priimti teisingus sprendimus ir nežūti, išgyventi. Savo kovos kelią jie pradėjo eiliniais partizanais ar būrių vadais, o toliau ir patys lavinosi, mokėsi, ir buvo vyresnių vadų mokomi, ugdomi, instruktuojami, ruošiami ir kaip partizaninio judėjimo, o prasidėjus karui tarp Sovietų Sąjungos ir Vakarų demokratijų, ir kaip visuotinio sukilimo, kariuomenės vadovavimo kadrai, vadai.

Algimanto apygardos štabas užėmė centrinę vietą visos Aukštaitijos partizaniniame judėjime, jo veikimo teritorijoje veikė ir Šiaurės-Rytų (Karaliaus Mindaugo) srities štabas, o Šimonių girioje vykdavo svarbiausi srities partizanų vadų sąskrydžiai ir pasitarimai.

Apygardos štabą sudarė:

A.Starkus – Montė (g.1919m.), Algimanto apygardos vadas. Baigęs pradinę mokyklą (4 skyrius), puskarininkis, patyręs, profesionalus karys (turintis net 9 metų karinį patyrimą), tikras karo lauko vadas, pats planavęs ir puikiai vadovavęs kovinėms operacijoms. Pradėjo karo tarnybą 1940m. Lietuvos kariuomenėje savanoriu (išėjo tarnauti anksčiau laiko), 1941m. aktyviai dalyvavo Birželio sukilime, o 1941-1944m. kovojo Rytų fronte Vermachto daliniuose. Grįžęs iš fronto į gimtinę, 1944m. vasarą Zubiškių k. apylinkėse iš vietinių gyventojų suorganizavo Apsaugos būrį, kovėsi su ūkininkus plėšiančiais ir terorizuojančiais „raudonaisiais banditais"(sovietų diversantais).1944-45m. keturis mėnesius mokėsi vokiečių karinės žvalgybos mokykloje (Abwehr). Jau kaip partizaniniam karui paruoštas kovotojas 1945m. sausio 21 d. su 8 lietuvių desantininkų grupe grįžo „oro keliu" į Lietuvą – iššoko parašiutais iš vokiečių transportinio lėktuvo (matyt, „Junkers-52") Salamiesčio apylinkėse ir iškart ėmėsi aktyvios veiklos. Pats suorganizavo ir vadovavo Algirdo būriui, išaugusiam iki kuopos, buvo vienas iš Šarūno rinktinės įkūrėjų, jos štabo viršininku. Pati jo išvaizda bendražygiams kėlė pasitikėjimą: jis buvo aukštas, atletiškas, sauso ir tvirto sudėjimo, greitos reakcijos bei staigių judesių, griežtų, vyriškų veido bruožų blondinas. Kautynių metu jo komandos visada būdavo aiškios, trumpos, visada vietoje ir laiku, o priimti sprendimai teisingi, logiški, tikslūs. Puikiausiai valdė įvairių markių ginklus, buvo, kas mūšyje retai pasitaiko, ir drąsus, ir taiklus. Jo mėgstamiausias ginklas buvo čekiškas Brno kulkosvaidis (ZB-26), partizanų dažnai vadintas „Broniuku,"kuris šaudė ir automatiniu, ir pavienių šūvių, kaip ir šautuvas, režimu, kas būdavo didelis privalumas. Juo ginkluotas atvyko desantu ir nesiskyrė visą partizanavimo laiką. Rūpinosi jaunų partizanų kariniu – taktiniu parengimu, apmokymu, tam skyrė daug laiko, pats buvo parašęs ir atspausdinęs

instrukcijų, atmintinių. Nors visada tausojo gyvuosius apygardos resursus – partizanų gyvybes, prieš kovinę operaciją ar žygį juos pamokydavo, instruktuodavo, patardavo, perspėdavo, visuomet išliko aktyvių karinių (ginkluotos kovos) veiksmų šalininkas, o Algimanto apygarda buvo pati kovingiausia visame Aukštaitijos krašte.

Apygardos štabo viršininku buvo A.Pajarskas – Bebas (g.1923m.), partizanas nuo 1945m. vasaros, Rokiškio gimnazijos auklėtinis, gabus, išsilavinęs, visapusiškai raštingas vyras, geras organizatorius, pasižymėjęs kaip drąsus, turintis didelį patyrimą partizanas, kartu su Monte dalyvavęs pavojingose kovinėse operacijose. Jis ėjo ir vado adjutanto pareigas.

A.Matelis – Audenis (g.1919m.), baigęs gimnaziją, partizanas nuo 1945m., apygardos štabo Organizacinio skyriaus viršininkas. Vokiečių okupacijos metais dirbo Svėdasų valsčiaus sekretoriumi-raštininku. Išsilavinęs, turintis gerus organizacinius sugebėjimus štabo narys.

J.Burneika – Tardytojas (g.1918m.), apygardos štabo Ryšių skyriaus viršininkas, partizanas nuo 1944m. Turėjo pradinį (4 klasių) išsilavinimą, buvo siuvėjas. Nuo 1945m. Margio, vėliau - Jauniaus partizanų būrio vadas, pasižymėjo kaip gabus ryšių sistemos tarp būrių ir rinktinių kūrėjas, organizatorius.

Jonas Lapienis – Jokeris (g.1920m.), apygardos štabo Žvalgybos skyriaus viršininkas, partizanas nuo 1945m. Buvo gudrus, drąsus, sumanus, kartu su Monte dalyvaudavo pavojingose kovinėse operacijose.

J.Kemeklis - Rokas (g.1918), apygardos štabo Visuomeninio (Agitacijos ir propagandos) skyriaus viršininkas. Baigęs gimnaziją ir Gruzdžių aukštesniąją žemės ūkio mokyklą (veterinaras), LŠS narys, ats. puskarininkis, Birželio sukilimo dalyvis.1945m. suorganizavo ir vadovavo Ąžuolo būriui,1948m. įkūrė ir vadovavo Kunigaikščio Margio rinktinei. Leido periodinį laikraštį „Partizanų kova" apygardai ir „Laisvės šauklys" Margio rinktinėje. Gabus ir energingas organizatorius, apsišvietusi, idėjiškai tvirta asmenybė, puikus vadas.

P. Galvydis – Valteris (g.1909m.), apygardos Ūkio skyriaus viršininkas, partizanas nuo 1945m. Baigęs gimnaziją, atsargos karininkas, iki karo dirbo krautuvėje Svėdasuose. Gyveno atskirame bunkeryje, kur buvo įsirengęs ginklų remonto dirbtuves. Buvo išgarsėjęs kaip gabus ginklų meistras (vafenmeisteris).

Dar reikėtų pabrėžti, kad kaimas tais laikais nešė pačią sunkiausią išsilaisvinimo kovos naštą, buvo pagrindinė partizaninio judėjimo bazė, tvirtovė: jame buvo jo gyvieji resursai – eilių papildymas naujais kovotojais, iš jo vyko visas materialinis tiekimas, jis vykdė ir ryšių, ir žvalgybos veiklą, tiekdavo žinias, informaciją, jame būdavo poilsis, pirtis, šiltas maistas, moralinė - dvasinė atrama. Tuometinė jaunoji karta turėjo didžiulį intelektualinį - kūrybinį potencialą, kaime gyveno daugybė gabių, kūrybingų, patriotiškų, išauklėtų tarpukario Lietuvos dvasia žmonių, pasiryžusių be atlygio darbuotis jos labui.

Štabas, kaip apygardos ginkluotųjų pajėgų vadovavimo centras, sėkmingai organizavo ir vykdė karinę-taktinę, politinę-propagandinę, ūkinę-tiekimo, žvalgybos ir

kontržvalgybos veiklą, leido pogrindinę spaudą, atsišaukimus (proklamacijas). Jie, bei žemiau esančios partizanų organizacinės struktūros, buvo pogrindžio valdžia savo veikimo teritorijoje, kontroliavo, palaikė ir atsakė joje už tvarką, o jos potvarkiai, nurodymai gyventojams būdavo privalomi. Jei jie nebuvo vykdomi, šie būdavo įspėjami žodžiu ar raštu (gaudavo perspėjančius laiškus) ar baudžiami, o nusikaltėlių, aktyviausių, aršiausių kolaborantų, išdavikų laukė ir ypač griežtos bausmės.

Žygiuodami į Jotkonių k. partizanų vadai visada griežtai laikydavosi konspiracijos taisyklių. Slapta perėję Utenos – Kupiškio vieškelį, jie Jotkonių miškeliu atžygiuodavo į miško pakraštį priešais Pajarskų sodybą – iki jos belikdavo ateiti lauko keliuku apie 300 metrų. Pirmiausia su kariškais žiūronais jie gerai iššvalgydavo apylinkes, o iš miško išeidavo tik tada, jei virš ūkinio pastato (tvarto) stogo tarp sustatytų lentų ir karčių būdavo iškišta ir viena ilga - sutartinis ženklas, rodantis, kad pavojaus nėra. Pirmas keliuku eidavo apygardos vadas A.Starkus – Montė, ginkluotas čekišku Brno kulkosvaidžiu, paskui jį - kiti partizanai. Pasisveikinus ir trumpai pasišnekėjus, tėvas (Steponas Pajarskas) iškart išeidavo į lauką sargybuoti - niekada posėdžiuose nedalyvaudavo.

Kartą, esant apylinkėse ramiai padėčiai, Montė su Bebu nutarė išbandyt akies taiklumą – iškėlė ant šulinio karties taikinį ir, atsitraukę iki tvarto galo, į jį iš pistoletų šaudė. Abu buvo geri, taiklūs šauliai. 1930m.(jubiliejinių Vytauto Didžiojo metinių proga) išlietas šulinio rentinys išliko toksai, koks ir buvo. Prieš namą, pastatytą ant aukštumėlės, yra ilgi, gražūs („karališki") betoniniai laiptai – jais vaikščiojo ir paminėtos, ir dar daug nepaminėtų žymių partizaninio judėjimų asmenybių, tikri herojai. Namo gonkelis išlikęs toks pat – net stiklai tie patys, skrebai šautuvų buožėmis neišdaužė. Namo langai, durys, jų rankenos, net grindys išlikę tos pačios, kaip ir jau minėtas stalas ir krikštasuoliai, už kurių sėdint vykdavo partizanų posėdžiai.

Kartą, tai buvo 1949m. vasaros pabaigoje, Montė ir Bebas (sūnus) Steponui sako:„Turim sudėję ir užkasę tris bidonus su dokumentais. Norim parodyti, kurioj vietoj užkasėm, o tai žūsim ir niekas nesužinos". Tėvas į tai atsakė: „Ooo, tokie vyrai! Nei jūs žūsit, nei ką!"O tai įvyko vos keli mėnesiai prieš Algimanto apygardos štabo žuvimą. Vlado prisiminimais, tėvas sakydavo: " Jei būtų parodę, tai tikrai tą vietą būčiau parodęs Čepukoniui ir tie bidonai būtų atsidūrę KGB".

Ir Svėdasų, ir Šimonių NKVD ir skrebai niekada nepaliko jų šeimos ramybėje: tėvą „išsivarydavo" arba išsikviesdavo į tardymus, grasindavo, mušdavo, naktimis pasalaudavo apie sodybą, ne kartą bandė ištremt. Tačiau jis buvo protingas, gudrus, sugebantis labai logiškai, įtikinamai kalbėti žmogus, visada sugebėdavo iš susidariusios padėties išsisukt. Sužinojęs apie ruošiamus trėmimus, su šeima, susikrovę į vežimą patalynę, maisto atsargas, išvažiuodavo ir pasislėpdavo miške, o namuose pasilikdavo tik sena, apykurtė bobutė, kurios trėmėjų komanda – sovietiniai aktyvistai, skrebai, rusų kareiviai - jau nebeliesdavo.

Vis tik kalėjimo neišvengė duktė Veronika. Ji buvo labai gabi dailei, gražiai piešdavo. Kartą užėjęs į jų sodybą būrio vadas V.Čepukonis - Tigras paprašė jos nupiešti piešinių patriotine tematika – su Gedimino pilimi, lietuviška trispalve, antisovietinių karikatūrų. Vieną dieną jai bepiešiant, staiga netikėtai pro duris įvirto Šimonių skrebai. Ji vos spėjo pakišti piešinius po staltiese, tačiau šie juos atrado. Labiausiai juos papiktino tarp kitų piešinių rasta Stalino karikatūra. Taip 1951m. ji buvo NKVD suimta, pateko į Lukiškių, vėliau Leningrado kalėjimus, o iš ten – šešis metus kalėti už poliarinio rato, į Vorkutos lagerius.

Taip sutapo, kad nelaimės Algimanto apygardoje prasidėjo atvykus dviems partizanų įgaliotiniams iš Žemaitijos – H.Danilevičiui – Vidmantui ir jo adjutantui J.Leškiui – Algiui, kurie turėjo perduoti Šiaurės - Rytų (Karaliaus Mindaugo) sričiai 1949m.vasario mėn. vykusio partizanų vadų ir naujai sukurtos LLKS vadovybės nutarimus bei padėti juos įgyvendinti. O tai įvyko, deja, todėl, kad atvykimo metu buvo pažeista geležinė konspiracijos taisyklė, jog slaptos pogrindžio organizacijos narys niekada neturi žinoti daugiau paslapčių, nei jam tai priklauso. Matyt partizanai labai apsidžiaugė iš taip toli atvykusiais pasiuntiniais, savo kovos broliais, prarado budrumą, atsipalaidavo, padarydami klaidą, kuri, pasirodo, buvo mirtina.

Nors kai kur rašoma, kad pasiuntiniai iš Žemaitijos į Šimonių girią atvyko vasaros pradžioje, tai neatitinka faktų. Jų kelionė vyko ilgai ir su pertrūkiais. 1949m. rugpjūčio mėn. pabaigoje Vyčio apygardos, Briedžio rinktinės, Žaibo būrio partizanai juos atlydėjo per savo veikimo teritoriją ir perdavė Algimanto apygardos Šarūno rinktinės Butageidžio kuopos partizanams: vadui A.Velaniui – Tigrui, J. Kadžioniui – Bėdai ir M. Kadžionienei - Sesutei. Tai buvo gyvi išlikę kuopos partizanai po 1949m. rugpjūčio 17d. dieną įvykusių Rezgių kautynių, kuriose dalyvavo ir Algimanto apygardos vadas A.Starkus - Montė. Jie atvykusius svečius nusivedė į netoli Repšėnų k. (Kavarsko vls.) esančią Teklės Vėžienės, aktyvios partizanų ryšininkės, sodybą, kurios klojime, šviežio šieno prėsle, buvo padaryta slėptuvė. Ten jie kartu pragyveno dvi savaites. Po to palydėjo juos iki Dabužių k., atsisveikino ir šie savarankiškai, vieni, nužygiavo šiaurės kryptimi. LGGRTC vyr. istoriko G.Vaičiūno nuomone, jie greičiausiai susitiko su Karaliaus Mindaugo Šiaurės-Rytų srities štabo Ryšių skyriaus viršininku A.Kubiliumi-Rūgštymu, kuris juos ir atvedė į Srities štabą.

Prie Andrioniškio k., Butkiškių vnk. esantį Šiaurės – Rytų Lietuvos (Karaliaus Mindaugo) srities štabo bunkerį jie galėjo pasiekti apytikriai rugsėjo 15d. Kiek laiko jie svečiavosi A.Slučkos – Šarūno štabo bunkeryje, mes nežinome, tačiau, kai kurių Šimonių girios partizanų liudijimais, pasiuntiniai iš Žemaitijos pas juos atvyko 1949m. spalio mėn. pirmomis dienomis. Juos atlydėjo visi trys Butkiškių vnk. esančio štabo bunkerio gyventojai: pats Srities vadas A. Slučka – Šarūnas, štabo finansų skyriaus viršininkė J.Railaitė – Neringa (jo žmona, rašiusi ir eiles) bei Srities vado adjutantas B. Žukauskas - Princas, vykdęs ir kurjerio pavedimus. Jie irgi pasiliko pas Šimonių girios parti-

zanus ir ten svečiavosi apie dvi savaites (12-14) dienų. Nuo svečių (matyt, iš pagarbos, šventiškos nuotaikos) niekas ypatingai ir nebuvo slepiama, tad B.Žukauskas – Princas per tą laiką apsilankė net keturiuose (gal būt, kai kuriuose iš jų ir nakvojo) bunkeriuose: Algimanto apygardos štabo (A. Starkaus – Montės), štabo Ūkio dalies viršininko (P.Galvydžio -Valterio), Šarūno rinktinės štabo (S. Gimbučio – Tarzano) ir Žalgirio būrio partizano Stepono Šukio – Mauzerio bunkeryje, kas buvo grubus, nedovanotinas konspiracijos taisyklių pažeidimas. Per tą laiką buvo suorganizuota ir fotosesija – kartu su atvykusiais svečiais įvairiais rakursais, išradingai buvo padaryta daug puikių, vertingų, išlikusių istorijai partizaniškų nuotraukų (vienoje jų partizanų vadai atvaizduoja Gedimino stulpus), kuriose visi linksmi, geros, pakilios nuotaikos.

Vienoje iš nuotraukų štabo narys J.Burneika – Tardytojas nusifotografavęs (taip dažnai darydavo ir kiti partizanai) su Montės čekišku kulkosvaidžiu ir, deja, iki šiol kai kas painioja, tartum tai būtų pats Apygardos vadas A.Starkus – Montė.

Kad tai įvyko per pirmas dvi spalio savaites, parodo po to sekę įvykiai. Spalio viduryje (dėl saugumo užtikrinimo tai galėjo įvykti tik grįžus Srities vadui ir jį lydintiems asmenims į savo vadavietę) A.Starkus – Montė jau ruošėsi kovinei operacijai, o spalio17d. ją ir įvykdė – prie Juodupėnų k. surengė pasalą Šimonių miestelio čekistams. Nors pasala ir pasisekė, buvo nukauti trys MVD darbuotojai, tarp jų ir Šimonių milicijos skyriaus viršininkas E. Janin, tačiau neapsieita be nuostolių - sužeistas į šlaunį operacijai vadovavęs apygardos vadas A.Starkus – Montė. Pats štabo viršininkas A.Pajarskas – Bebas arkliniu vežimu naktį, aplinkiniais keliais, iš Svėdasų mst. slapta atvežė (užrišęs akis) gydytoją, kuris bunkeryje sutvarkė ir aprišo šautinę žaizdą.

Toliau sekė partizanų visiškai nenujaustas, netikėtas ir turėjęs baisias, tragiškas pasekmes visai Apygardai įvykis. MGB visą laiką rezgė slaptus operatyvinius planus, siekdami sunaikinti partizanus, o ypač - jų vadovybę, štabus. Jie visokiais būdais, pasinaudodami net menkiausia galimybe, stengėsi infiltruoti į jų eiles savo agentus, bandydami partizaninį judėjimą naikinti pačiu efektyviausiu ir veiksmingiausiu „nuo viršaus į apačią" principu (nuo vadovybės iki eilinių kovotojų). Jie buvo gerai įvaldę „juodo darbo" technologiją, dirbo profesionaliai, nuosekliai, psichologiškai subtiliai, negailėdami tam laiko.

Šiuo atveju tam buvo panaudotas MGB (KGB) agentas Mikas – 1948m. užverbuotas buvęs (legalizavęsis) partizanas Vytautas Kučys, išvažiavęs gyventi į Kauną. Jis jau antrus metus, vaidindamas dorą lietuvį, patriotą, partizanams vis siūlė savo paslaugas, pagalbą, rašė laiškelius, kvietė susitikti, žadėdamas, jog turi ryšių ir gali gauti to, ko partizanams labai trūksta. V.Kučys labai gerai pažinojo Srities Ryšių skyriaus viršininką A.Kubilių – Rūgštymą, su kuriuo kartu lankė pradinę mokyklą, buvo jaunystės draugai. Buvo užmezgęs ryšius ir susitikęs su pačiu Srities vadu A.Slučka – Šarūnu, tačiau šis buvo atsargus, laikė jį nuo savęs atokiau, visiško pasitikėjimo jis taip ir neįgijo. A.Kubilius – Rūgštymas, kaip senas pažįstamas, draugas, jau buvo kelis kartus su juo

susitikęs. 1949m. spalio 23d. V.Kučys – Mikas vėl pasikvietė jį į tėvų sodybą, esančią netoli Anykščių, Piktagalio k. Šis atėjo ne vienas, o su draugu, A.Slučkos – Šarūno asmeniniu ryšininku, partizanu A.Vildžiūnu-Vijokliu, tik neseniai palikusiu Srities štabo bunkerį. Dabar būtina papasakoti jo atsiradimo tame bunkeryje istoriją.

1948m. nuo ilgo, uždaro gyvenimo bunkeryje pašlijo B. Žukausko – Princo (Komendanto) sveikata. Nuo tokios „bunkerinės" ligos jaunam vyrui gydymas tebūdavo vienas - judėjimas ir grynas oras. Šarūnas pasiuntė jį pagyventi pas Šimonių girios partizanus, į Vytenio būrį – galvojo, tenai pušynai, pakvėpuos grynu oru ir atsigaus. Besisvečiuojant įvyko nelaimė – jų būrį užpuolė NKVD kariuomenė, partizanai išsisklaidė, o B. Žukauskas – Princas buvo sužeistas šlaunį. Į Srities štabą jį, šlubuojantį, parvedė partizanas A. Vildžiūnas – Vijoklis. Kadangi jis sužinojo štabo bunkerio vietą, buvo paliktas jame gyventi ir paskirtas Srities vado Šarūno asmeniniu ryšininku. Tačiau bunkeryje buvo per mažai vietos ir Šarūnas jį perspėdavo, kad šiam teks grįžti atgal į Vytenio būrį. 1949m. spalio mėn. gale į štabo bunkerį atėjo Srities štabo ryšių viršininkas A.Kubilius – Rūgštymas ir jį išsivedė – abu buvo susidraugavę, vienas kitu pasitikėjo, neseniai, 1949m. rugpjūčio 17d., abu kartu su A. Starkumi - Monte ir kitais partizanais dalyvavę Rezgių kautynėse Troškūnų miške.

Pas MGB agentą V. Kučį - Miką atvykę abu svečiai buvo labai svetingai sutikti ir pavaišinti - išgėrė degtinės, į kurią buvo primaišyta migdomojo preparato Neptun – 20. Iš sodybos apsvaigę jie išėjo dar savo kojomis, tačiau nuėjo nebetoli – netrukus abu prarado sąmonę ir krito leisgyviai. Agentas davė ženklą pasaloje esantiems MGB kareiviams, šie greit juos surado, surišo ir išsivežė – abu atsibudo jau čekistų rankose, Kauno MGB pastate. Panaudojus aktyvias tardymo priemones – žiaurius kankinimus (tame tarpe ir elektra), psichologinį spaudimą ir smurtą, Vijoklis po 4 dienų pasakė, kur randasi Srities štabo bunkeris, antras parodymus davė Rūgštymas, nes slėpti jau nebebuvo ko (iš tikro nėra tvirtų įrodymų, kuris iš jų pirmasis davė parodymus). Turbūt abu manė, kad per tiek laiko bunkeris bus jau paliktas, tuščias, o jo gyventojai – saugūs. Tačiau, pasirodo, niekas apie jų suėmimą nesužinojo, konspiracinė ryšių sistema nesuveikė ir A.Slučkai – Šarūnui niekas nepranešė.

1949m. spalio 28d. MGB 98-ojo šaulių pulko 3-iojo bataliono kareiviai apsupo Butkiškių vienk., kuriame buvo štabo bunkeris. Jis buvo sudarytas iš dviejų patalpų – pirmo ir antro bunkerio, sujungtų 5m ilgio koridoriumi. Pirmame bunkeryje buvęs B.Žukauskas – Princas, pirma užmaskavęs įėjimą į antrą bunkerį, pasidavė gyvas, tačiau ši gudrybė nepavyko – viskas buvo pasakyta, apie antrą bunkerį čekistai jau žinojo. Supratę, kad atsidūrė padėtyje be išeities, antrajame bunkeryje buvę Srities vadas A.Slučka – Šarūnas, srities štabo finansų skyriaus viršininkė J.Railaitė – Neringa ir ryšių įgaliotinis, šeimininkų sūnus J.Jovaiša – Lokys jokių kitų išeičių ir nebeieškojo - pirma sudegino dokumentus, o po to susisprogdino granata.

Belieka pridurti, kad šiuo atveju buvo grubiai pažeistos konspiracijos taisyklės – Butkiškių vnk. esančiame štabo bunkeryje A.Slučka – Šarūnas gyveno, nekeisdamas vadavietės vietos, nedovanotinai ilgai, nuo 1947 metų (nors turėjo dar du atsarginius bunkerius ūkininkų sodybose netoli Andrioniškio), jo vietą žinojo per daug žmonių – partizanų vadų, štabo pareigūnų, partizanų, ryšininkų, o tai, galų gale, ir baigėsi tragedija.

Patekus į čekistų rankas gyvam B.Žukauskui – Princui, buvo atverstas kruvinas Algimanto apygardos tragedijos puslapis. B.Žukauskas – Princas Kauno MGB pastate buvo žiauriai kankinamas, patyrė didžiulį psichologinį smurtą ir po trijų parų ėmė duoti parodymus - 1949m. spalio 31d. papasakojo čekistams apie keturis Šimonių girioje jam žinomus štabo bunkerius, nubraižė jų schemas, pasakė, kas juose gyvena. Savo atsiminimuose E. Valevičiūtė - Nida, Šarūno rinktinės štabo bunkeryje į MGB rankas gyva pakliuvusi partizanė, apie tardymo metu vykusią akistatą su B.Žukausku – Princu pasakojo: „Kaip jis buvo apdegintas visas, baisus, ant rankų pūslės. Tai aš galvojau: „Koks kankinys. Aš atleidžiu, Dieve, atleisk jam!".

Čia būtina paminėti tuo metu galiojusią partizanų konspiracijos taisyklę, jog pakliuvęs į priešo rankas partizanas turi žūt-būt atsilaikyti nors tris paras – tam, kad sutartu laiku nesugrįžus atgal, jo kovos draugai spėtų pakeisti dislokacijos vietą: skubiai paliktų bunkerius, slėptuves ar stovyklas ir persikraustytų į kitas saugias vietas. Tai turėdavo būti atlikta per vieną, dvi, daugiausiai – iki trijų parų. Būdavo atsitikimų, kai partizanai, kilus įtarimui, nuo sutarto grįžimo laiko praėjus net ir 1val., jau palikdavo bunkerį. Tuo pačiu čekistai irgi žinodavo šią konspiracijos taisyklę, todėl patekusius į jų rankas partizanus ir ryšininkus stengdamiesi kuo greičiau iškvosti, kankindavo ypač žiauriai: ir mušdavo, ir svilindavo, ir degindavo, išsukdavo sąnarius, sulaužydavo kaulus, merkdavo galūnes į verdantį vandenį - su priemonėmis niekada nesiskaitydavo, svarbiausia būdavo rezultatas.

Kad išsaugotų suėmimo slaptumą ir partizanai nespėtų imtis kontrpriemonių, MGB veikdavo labai profesionaliai - suimtąjį iškart aprengdavo plačia palapinsiauste, veidą aprišdavo maskuojančia medžiaga ir dar užsmaukdavo kapišoną. Taip buvo padaryta ir suėmus Rūgštymą bei Vijoklį, tas pats buvo padaryta ir paėmus į nelaisvę B. Žukauską – Princą. Mes nežinome, ar Šimonių girioje gyvenantiems partizanams ryšininkų buvo pranešta apie Srities štabo bunkerio žuvimą, o jei ir buvo, tai jie manė, kad visi jo gyventojai gyvi nepasidavė ir žuvo. Apie Princo suėmimą tuo metu niekas, išskyrus MGB ir suimtus Jovaišų šeimos narius, dar nežinojo, todėl ir jokių priemonių nebuvo imtasi - visi skaitė, jog jų bunkeriai yra saugūs.

1949m. lapkričio 1-ąją, Visų Šventųjų dieną, ankstų rytą, MGB 298-ojo šaulių pulko 3-ojo bataliono kareiviai apsupo Šimonių girioje, prie Priegodo ežero esantį Algimanto apygardos štabo žieminį bunkerį (jis buvo iškastas 1948m. rudenį). Maždaug už 3 kilometrų esančiame Šarūno rinktinės štabo bunkeryje tuo metu buvusi partizanė E.Valevičiūtė – Nida savo atsiminimuose pasakojo, kad ryte jie išgirdo du stiprius

sprogimus, o po to pasigirdo automato šūviai. Po jų apie pusvalandį buvo tyla, paskui vėl prasidėjo šaudymas – „pliekė kaip reikiant", girdėjosi sprogimai. Jai ir jos bendražygiams net nekilo jokio įtarimo, kad įvyko išdavystė ir puolamas A.Starkaus- Montės bunkeris. Jie pagalvojo, kad, kaip būdavo ir anksčiau, prie ežero atėjo debeikiečių partizanų būrys (J.Kemeklio -Tauro ar T. Kvyklio- Klajūno vyrai) ir šįkart susidūrė su NKVD kariuomene. Nutarė, kad vakare, sutemus, eis išsiaiškint, kas ten atsitiko.

Apygardos štabo bunkerio paėmimo operacija prasidėjo 10 val. ryto ir tęsėsi apie 3-4 val., nes partizanai įnirtingai priešinosi - jame buvo ne tokie vyrai, kurie pasiduoda.

Štabo pagrindinis bunkeris, pagal 2015m. atliktus archeologinius kasinėjimus ir MGB schemą, buvo didelis, 4,7x4,7 m pločio, iš kurio atsiverdavo durys į vieną ilgą, tiesų, ištisinį tunelį, kurio ilgoji dalis buvo pagrindinė, o trumpoji – atsarginė. Priešais bunkerio duris, kitoje tunelio pusėje, buvo įėjimas į kanceliarijos patalpą (raštinę). Pagrindinio tunelio ilgis buvo iki 13,8m, užsibaigęs išėjimo anga, uždengta dėžės formos dangčiu, pripiltu smėlio. Ji buvo už seno kelmo, šalia miško linijos ir joje išvažinėto miško keliuko (kad neišsimintų takai, partizanai vaikščiodavo išvažinėtu keliuku). Šiame tunelyje, du metrai nuo išėjimo angos, buvo maža, 1,2x0,7 m dydžio, tualeto patalpa. Į kitą, giliau į miško pusę, tęsėsi iki 5,5 m ilgio atsarginio tunelio dalis, užsibaigianti anga su užmaskuotu dangčiu.

Matyt, tie du girdėti sprogimai – tai MGB kareivių įvykdytas tunelių dangčių išsprogdinimas (patys iškelti dangčius bijojo). Pagrindinė kova vyko ties tunelių (koridorių) išėjimų angomis – rusai iš kelių metrų atstumo šaudė į angas, o partizanai iš tunelių atsišaudė. Pagal MGB sudarytą schemą, du partizanai žuvo pagrindiniame koridoriuje, 1,5-2 metrai nuo išėjimo angos, ties tualeto durimis. Vienas iš jų tikrai turėjo būti A.Starkus – Montė - tualete rasta jo čekiško Brno kulkosvaidžio tuščia šovinių dėtuvė (matyt, šaudė užsiglaudęs už tualeto patalpos kampo, o, keisdamas šovinių dėtuvę, jau iššaudytą, tuščią, numetė sau po kojomis). Antras 1,5m atstumu nuo angos žuvęs galėjo būti Bebas, nes nuo granatų sprogimų buvo sudarkytas neatpažįstamai. Dar du kiti partizanai žuvo atsarginiame tunelyje (koridoriuje) - vienas apie 1,5m nuo atsarginės išėjimo angos, kitas – ties įėjimu į kanceliariją, apie 5m atstumu nuo angos (matyt, irgi atsišaudė, užsiglaudęs už kanceliarinės patalpos kampo). Likę trys partizanai žuvo pagrindinėje bunkerio patalpoje (tarp jų turėjo būti abi merginos, ginkluotos tik trumpaisiais ginklais). Atliekant archeologinio kasinėjimo darbus, bunkerio patalpose (koridoriuose) rastos 56, o šalia bunkerio kasant išmestos dar šešios (4 iš jų - susprogusios nuo karščio) vokiškų šovinių tūtelės (Mauser karabino 7,92mm kalibro šovinių tūtelės). Galima sakyt, kad didžioji jų dalis ar net visos priklausė Montės čekiškam Brno kulkosvaidžiui (jis turėjo dar dvi atsargines dėtuves (iš viso tris), jose tilpdavo po 20 šovinių, viso - 60). Teoriškai dalis iššautų vokiškų šovinių gilzių galėtų priklausyti ir J.Burneikai – Tardytojui, nes jis buvo ginkluotas vokišku Mauser- 98k karabinu, tačiau labai mažai tikėtina, kad

šioje artimoje kovoje šis buvo panaudotas - tokiais atvejais naudojami, kaip efektyviausi, tik automatiniai ginklai. Žinoma, kad J.Leškys – Algis buvo ginkluotas rusišku PPŠ-41 automatu (pistoletiniai TT- 33 7,62mm kalibro šoviniai), A.Pajarskas - Bebas – rusišku, pusautomatiniu SVT – 40 šautuvu, vadintu „dešimtuku" (Mosino karabino 7,62mm kalibro šoviniai), o A. Matelis – Audenis – vokišku automatu MP - 40 (9mm kalibro pistoletiniai Parabellum šoviniai). Be jokios abejonės, šioje artimoje, ilgai trukusioje kovoje buvo panaudoti visi šie automatiniai ginklai.

Žinoma, kad partizanai buvo užminavę bunkerį ir galėjo patys susprogdinti pagrindinį tunelį (koridorių), kad sprogimo banga nublokštų lubas su žemėmis ir iš tunelio pasidarytų apkasas, patogus gynybai, tačiau, matyt, taip neįvyko. MGB ataskaitoje to visai neminima, tik pažymima, kad, partizanams pasiūlius pasiduoti, šie atsakė šūviais ir po kovos buvo sunaikinti.

MGB kareiviai, siekdami palaužti pasipriešinimą, per tunelio angas sumetė net 14 puolamųjų granatų RGD-42 (rasta 14 jų svirčių), didelė tikimybė, kad šaudė į jas ir signalinėmis raketomis, sukeldami tuneliuose gaisrą, troškius dūmus. Visa tai įvertinus, galima pagrįstai teigti, jog keturi tuneliuose (koridoriuose) kovoję, atsišaudę partizanai žuvo nuo MGB kareivių pro išėjimo angas įmestų granatų sprogimų (nuo jų neįmanoma buvo apsisaugoti, šie jas, matyt, mėtė tol, kol nutilo šūviai). Galima dar pakartoti - jie kovėsi ir žuvo vos 1,5-2m, o vienas jų – 5 m nuo išėjimo angos, pačiame įmestų granatų sprogimų epicentre (tikrai žinoma, jog A.Starkaus – Montės ir A.Pajarsko – Bebo kūnai nuo daugybės sprogusių granatų buvo labai sudarkyti, o Bebo - tiesiog neatpažįstamai). Likusieji trys partizanai, vyras ir dvi merginos, buvę pagrindinėje bunkerio patalpoje, nusišovė (abiejų merginų kūnuose, pagal Vandos Vigelytės atsiminimus, buvo tik šūvių paliktos žaizdos smilkiniuose, o skeveldrinių sužeidimų nesimatė). Labai tikėtina, kad tai, merginų prašymu, įvykdė kartu su jomis buvęs partizanas, kuris po to nusišovė ir pats.

Paėmę šį bunkerį, MGB kareiviai išnešė žuvusiųjų kūnus. Juos pirmiausia domino, ar tarp jų yra A.Starkus – Montė, todėl iškart apžiūrėjo, ar yra sužeidimas šlaunyje (apie tai jau žinojo). Bunkeryje žuvo septyni partizanai: Algimanto apygardos vadas A.Starkus-Montė, apygardos štabo viršininkas A.Pajarskas - Bebas, Organizacinio skyriaus viršininkas A.Matelis – Audenis, Ryšių skyriaus viršininkas J.Burneika –Tardytojas, LLKS vadovybės atstovo Šiaurės - Rytų Lietuvos (Karaliaus Mindaugo) sričiai H. Danilavičiaus - Vidmanto adjutantas Juozas Leškys-Algis, partizanė (buvusi ryšininkė) S.Vigelytė – Živilė ir partizanė B.Šniuolytė-Ida (A.Pajarsko – Bebo sužadėtinė, kai kurių liudijimais – žmona (priėmę „šliūbą" Adomynės bažnyčioje).

Paėmus šį bunkerį, buvo puolamas Apygardos štabo Ūkio skyriaus viršininko P.Galvydžio - Valterio bunkeris, esantis Šimonių girios pakraštyje, netoli Aluotų k. Jis

buvo paimtas labai greitai – rusų kareiviams atkėlus bunkerio dangtį ir pareikalavus pasiduoti, šis nusišovė.

Toliau buvo paimtas prie Varležerio buvęs bunkeris. Jame gyvenęs P.Plechavičiaus kuopos Žalgirio būrio partizanas S.Šukys – Mauzeris (g.1911.05.22.) irgi nepasidavė ir nusišovė.

Po to B.Žukauskas – Princas nuvedė MGB 137-ojo pulko kareivius ir Kauno MGB skyriaus operatyvinius įgaliotinius prie Šarūno rinktinės štabo bunkerio, esančio netoli Denionių ežero. Tai buvo didelis, žieminis, su ilgu pagrindiniu tuneliu (koridoriumi) bunkeris, kurio anga atsidarydavo prie pat miško keliuko (irgi tam, kad neišsimintų takeliai, ypač žiemą). Jame laikėsi 8 partizanai. Ryte išgirdę šūvius, jie svarstė, ką daryt – ar pasilikt, ar trauktis į atsarginę slėptuvę, tačiau niekas išdavystės neįtarė. Vienas iš partizanų pasakė savo nuomonę: "Jeigu niekas neišdavė, nė pats velnias mūsų slėptuvės nesuras, o jeigu eisime per mišką, rizikuojame pakliūti į pasalą". O rusai, pasirodo, apie bunkerį žinojo viską: ir kas, ir kiek jame gyvena, kad jis turi tris išėjimus, kad jie užminuoti trimis minomis.

Apie pusiaudienį, praėjus dviem valandom po Montės bunkerio paėmimo, bunkeryje esantys partizanai išgirdo, kad kažkas virš jų vaikšto, bado, kasa žemę. Visi suprato – rusai surado bunkerį. Šarūno rinktinės vadas S. Gimbutis – Tarzanas iškart įsakė ruoštis kautynėms, pradėti deginti dokumentai, niekas neketino pasiduoti gyvas. Buvo nuspręsta susprogdinti du išėjimus, o pro trečią, kilus sąmyšiai, bandyti pasitraukti. Paruošus sprogdinimui dviejų išėjimų minas, jie pradėjo per atsarginį išėjimą trauktis, tačiau planas nepavyko. Vienu metu sprogo ir jų, o nuo detonacijos, ir rusų kareivių ant bunkerio viršaus sprogdinimui padėti sprogmenys (tolas), gavosi labai galingas sprogimas, tiesiog „nupūtęs" bunkerio lubas su žemėmis. Jie tapo priešui visiškai atviri, be jokios priedangos, sulipę į medžius, į juos šaudė rusų kareiviai. H.Danilevičius – Vidmantas atsišaudė iš savo „desantinio" automato (PPS-43), o A. Žilys- Žirnis - iš kulkosvaidžio. Sprogimo metu J. Lapieniui - Dariui į galvą pataikė skeveldra, pliūptelėjo kraujo fontanas, aptaškęs A.Valevičiūtę – Nidą. Visi buvo sužeisti, apkurtę, apsvaigę nuo sprogimo bangos. S. Gimbutis-Tarzanas jau norėjo susisprogdinti, tačiau E.Velavičiūtė – Nida puolė jam ant kaklo, sakydama: Nereikia, Stasiuk, nereikia!

Žuvo trys partizanai: H.Danilevičius – Vidmantas, J.Lapienis – Darius ir A.Žilys – Žirnis, o į nelaisvę pateko penki: Šarūno rinktinės vadas S.Gimbutis – Tarzanas, V.Karosas – Vilkas, F. Niaura-Barsukas, S. Kriaučiūnas - Jaunutis ir E. Valevičiūtė – Nida. Juos nuvežė į Svėdasų skrebų būstinę, kur buvo suvažiavę daug Kauno MGB čekistų, ir pradėjo tardymus, o tokiais atvejais, siekdami kuo greičiau iškvosti, sužinoti paslaptis, kankindavo labai žiauriai, su priemonėmis visiškai nesiskaitydavo. S.Gimbutis -Tarzanas, kuris sakydavo, jog gyvas niekada nepasiduos, tardomas, mušamas pirmas palūžo ir sutiko duoti parodymus – išdavė du Šimonių girioje buvusius bunkerius: A. Jančio - Žaibo (Tigriečių) bunkerį prie Iženos upelio ir Barčio kalne esantį Ryto bunkerį. Labai žiauriai tardė

V.Karosą – Vilką: mušė, daužė, galų gale, laikydami užlaužę rankas ir kojas, pasėmė iš „pečiaus" ir ant nuogo pilvo užpylė karštų žarijų. Šis neatlaikė ir išdavė irgi du bunkerius: Kęstučio žieminį bunkerį Šimonių girios pakraštyje, prie Sliepsiškio k., ir Kunigaikščio Margio rinktinės štabo bunkerį Drobčiūnų miške.

Lapkričio 2 dieną, ankstų rytą, čekistinė – karinė operacija tęsėsi toliau. Pirmiausia buvo šturmuotas Kęstučio bunkeris, esantis Sliepsiškio k. palaukėje. Jame nepasidavė ir žuvo visi penki partizanai: P.Plechavičiaus kuopos, Žalgirio būrio vadas A.Žilys-Kęstutis, A. Niaura - Tursas, Genaitis, J. Pakštas - Gegutė, Bronius Birkus - Klevas ir V. A. Vizbarienė-Gražina (pradinių klasių mokytoja).

Žaibo bunkeryje (ten laikėsi Tigro būrio partizanai, jis dar vadinamas Tigriečių bunkeriu) besipriešindami irgi žuvo visi šeši partizanai: A.Jančys-Žaibas, V.Jančys – Tėvukas, Regina Jančytė (Tėvuko duktė), V. Kirdeikis – Papartis, G.Lapienis - Dudutis ir J. Mazurevičius - Briedis. Jiems nepadėjo išsigelbėti net iškastas 80 metrų ilgio atsarginio išėjimo tunelis – viską Tarzanas pasakė, viską čekistai žinojo. Ankstyvą rytmetį buvo šturmuojamas ir Ryto bunkeris, esantis Barčio kalne. Apie tai savo atsiminimuose papasakojo išlikęs gyvas Jurgis Trečiokas – Rytas.

Apie MGB ruošiamus Šimonių girios valymus jiems iš anksto pranešdavo iš Kauno (partizanai turėjo savo agentų ir Kauno MVD/MGB struktūrose). Taip buvo ir šįkart, tačiau visi buvo tikri, kad rusai patys surast bunkerių nesugebės, o išdavimų niekas nesitikėjo: visi gyveno draugiškai, kaip broliai ir seserys, vieni kitais pilnai pasitikėjo, net pykdavo ant J.Kimšto – Žalgirio, kad gyvena pasislėpęs, atskirai, slaptai (t.y., konspiratyviai).

Lapkričio 1 d. pavakary baigėsi visa dieną trukęs šaudymas (jų bunkeris buvo už 3 km), visi suprato, kad rusai daužė A.Starkaus - Montės bunkerį. Jie ėmė tartis, ką toliau daryt: eiti palaukėn pavojinga, gali miške būti rusų kariuomenės pasalos, o gyventojai apie padėtį dar nieko nežinos. Nutarė dar vieną dieną pralaukt, o sutemus - eit pasižvalgyt.

Ankstų rytą, brėkštant, prieš uždarant ir užmaskuojant angą, jis, kartu su partizanu Steponu Šukiu – Princu, buvo išlindę pakvėpuoti grynu oru į viršų. Atrodė tylu, ramu, bet Stepo klausa buvo geresnė – jis sukluso ir tyliai pasakė, kad girdi žingsnius. Abu tuojau įlindo į bunkerio vidų, uždarė jo angą. J.Trečiokas – Rytas nusiavė batus ir atsigulė ant gultų, kai pasigirdo šūviai Kęstučio bunkerio pusėje, o jis buvo už dviejų kilometrų. Pasidarė neramu, jis tuojau pašoko, vėl apsiavė batus. Netrukus, jau netoli jų bunkerio, pasigirdo šūvis, o po jo ir žingsniai, trepsėjimas viršuje. Visi suprato: rusai!„Pasiėmiau šautuvą (rusišką „dešimtuką" SVT-40, R.P.), persižegnojau, prisimena .J. Trečiokas - Rytas, ir paprašiau: „Viešpatie, gelbėk, jei esu to vertas, o jei ne, leisk žūti nuo pirmos kulkos!"Nejaučiau baimės. Virš bunkerio prasidėjo didžiulis triukšmas: trepsi, laužtuvais žemes bado, eglutes rauna, pro išėjimo angos dureles pasimatė įbesto gelžgalio galas. Rytas pro bunkerio ventiliacijos angą išmetė granatą, galvojo po sprogimo per angą šokti į viršų, tačiau ši nesprogo. Visi draugai sėdėjo išbalę, išsigandę, anei krust.

Rusų kareiviai pradėjo badyt bunkerio dureles. Šalia jų, šone, buvo įrengta tualeto patalpa, iš kurios, užsiglaudęs už kampo, Rytas prikišo prie jų šautuvo vamzdį ir iššovė. „Užgrojo“ kareiviai - kulkos zvimbė kaip bitės. Iššaudęs vieną apkabą, užsitaisė antrą. Stepas jam sako: „Jurgiuk, aš šaunuosi!”, nors anksčiau apie tokius sprendimus niekada net nebuvo užsiminęs. Rytas bandė jį sulaikyt, atkalbėt:„Nesišauk, žiūrėsim, kaip dar bus!”, bet šis nepaklausė ir padarė taip, kaip buvo nusprendęs - trinktelėjo šūvis, tik „tiiin!” - ir viskas. Rusai pradėjo iš kulkosvaidžio „kapot” tiesiai į angos dureles, o jis iškiša šautuvo vamzdį iš tualeto patalpos ir vis „pokšt” į jų pusę. Taip iššaudė tris apkabas (iš viso 30 šovinių).

Pabiro smėlis, bešaudant į viršų, rusų kareivių paleista kulka pataikė į kojos pirštą. Nuo angos atsitraukė į bunkerio vidų. Sesuo Rozalija verkia. Rytas sako: „Persižegnok, nušausiu! „ Sesuo: „Ne...!“ Per bunkerio kaminą rusai įmetė granatą – ši sprogo bunkerio viduje, bet nieko nesužeidė. Nušlubavo apie 10m prie galinės landos. Žiūri, kada jie atidengs angą, o tada - bandys šokti į viršų. Tuo metu rusų kareiviai susprogdino ant bunkerio viršaus padėtus sprogmenis (tolą) – lubos sprogimo bangos buvo tiesiog „nuneštos,” pabiro smėlis. Visi apkurtę, apsvaigę, sužeisti pakliuvo į čekistų rankas. „Kuris iš vidaus šaudėt?“ – lietuviškai klausia vienas iš jų, išsitraukęs iš dėklo pistoletą. Rytas greit susiorientavo pasakyt, kad šaudė tas, kuris nebegyvas (nusišovęs partizanas S.Šukys – Princas). Kareiviai sukūrė laužą, sanitaras aprišo kojį. Netrukus vėl pasigirdo šūviai ir sprogimai – jis suprato, kad čekistai surado ir Tigriečių bunkerį. Nors jame ir buvo atsarginė anga išlįsti, bet žuvo visi. Netrukus visus nuvarė į mašiną, kurioje sėdėjo palapinsiauste (marška) apgaubtas aukštas vyras, atvedęs čekistus prie jų bunkerio. Tai galėjo būti arba S.Kriaučiūnas – Jaunutis, arba F. Niaura-Barsukas, nes tik jie žinojo jų bunkerio vietą.

Ryto bunkeryje žuvo partizanas S.Šukys – Princas, gyvi į nelaisvę pakliuvo J.Trečiokas – Rytas, Juozas Indrašius - Sakalas , J.Rimkus – Gaspadorius ir Rozalija Trečiokaitė – Rožytė (Ryto sesuo).

Drobčiūnų miške, Kng.Margio rinktinės štabo (Viesulo) bunkeryje gyvenantiems partizanams šio bunkerio globėjas Balandis (sl.) jau lapkričio 1 d. vakare pranešė, kad žmonės kalba, jog Šimonių girioje čekistai susprogdinę paėmė Šarūno rinktinės štabo bunkerį, o į jų rankas gyvi pakliuvo penki partizanai kartu su jų vadu S.Gimbučiu – Tarzanu. Deja, seni, patyrę partizanai tokia baisia žinia nepatikėjo, manė, kad tai tik kažkokie bobiški gandai, ,,išmislai”, tarpusavy kalbėjo: Aaa, negali būti! Tačiau pasirodė – gali, o tos lemtingos, fatališkos klaidos, jau nebebuvo galima ištaisyti.

Jau kitos, lapkričio 2 dienos ankstų rytą MGB kareiviams apsupus jų bunkerį, jie irgi pakliuvo į beviltišką padėtį, tačiau nepasidavė, priešinosi, atsišaudė net dvi valandas. Vienintelis iš aštuonių partizanų išliko gyvas tik Kng. Margio rinktinės vadas J.Kemeklis-Rokas. Jis savo stebuklingą išsigelbėjimą ir draugų žūtį aprašė 1949 gruodžio 1 d. laiške Alaušo būrio vadui P.Pašiliui-Žaibui.

Rokas rašė: „Jūsų du laiškai 1949 m. lapkričio 2 d. pateko priešui, suimtam V.Karosui-Vilkui išdavus bunkerį. 10val. ryto pradėjo vaikščioti virš bunkerio, buvome 8-ni, kovėmės apie 2 val. Kadangi priešui buvo nurodyti visi išėjimai iš bunkerio, pabėgti nebuvo jokios galimybės. Pirmiausiai per išėjimą bandė prasiveržti Ąžuolas (Kazimieras Palskys), Tigras (Petras Černius), Rūkas (Stanislovas Gimbutis), bet buvo užmušti. Po to su dideliu vargu padarėme 3-čią išėjimą iš bunkerio, nežinomą priešui, aš per jį pažiūrėjau ir greta pamačiau du čekistus, paleidau dvi serijas į juos, po to ėmė šaudyti Eimutis, po to vėl aš, įsidėjęs naują ragelį. Tuo metu čekistas metė į mus trečią granatą. Pažiūrėjęs pro išėjimą, pamačiau, kad čekistas, metęs granatą, skubiai šliaužia atgal, tai aš, jo neapšaudęs, šokau jam iš paskos, iššliaužęs iš bunkerio, ėmiau bėgti ir laimingai pabėgau nuo priešų. Po mano pabėgimo Viesulas (A.Nakutis) ir Eimutis (Petras Dilys) tikriausiai tai pat bandė pabėgti per tą mūsų mūšio metu padarytą išėjimą, bet papuolė tiesiai ant kulkosvaidžio ir žuvo, likau iš 8-ių gyvas tik aš. Žuvo broliai: Rūkas, Viesulas, Tigras, Eimutis, Ąžuolas, Caras (Jonas Meškauskas) ir Šarūnas (Petras Miškinis). Be to, priešas paėmė 2 mašinėles, šapirografą, daug Rinktinės bei K.Mindaugo srities dokumentų. Pabėgau basas, be kepurės, tik su automatu ir pistoletu ant diržo. Todėl labai prašau, atsiųsk man savo spausdinimo mašinėlę, todėl, kad ji man labai reikalinga. Viską siųskite per partizaną Smūgį („Audros"būrio vadas Feliksas Stašiškis aut.). Šiandien jau šiaip taip apsitvarkiau ir pradedu dirbti, tik neturiu mašinėlės. Radiją jau turiu ir klausau žinių, vieta darbui nebloga. Bet, manau, kovos broliai man padės ir vėl galėsiu dirbti, kaip ankščiau, o pavasari gal ir mums patekės laisvės rytas, tam mes turime būti nuolat pasiruošę, kad mūsų priešai gautų tą, ką jie užsitarnavo per 6-ius okupacijos metus".

MGB čekistų nesurastas liko tik Margio būrio vado V. Čepukonio -Tigro žieminis bunkeris, esantis Šimonių girioje, netoli Šilagalių kaimo. Jis buvo gerokai toliau, ką tik iškastas, į jį partizanai dar tik neseniai buvo persikraustę iš vasarinio, tad apie jį beveik niekas žinojo. Paimti gyvi partizanai Svėdasų stribų būstinėje buvo mušami ir kankinami pernakt, o MGB karininkai ir vietiniai stribai kartodavo vieną ir tą patį klausimą: Kur yra Tigro bunkeris!? Ypač kentėjo E.Valevičiūtė – Nida. Čekistai žinojo, kad Tigro bunkeryje gyvena jos sesuo J.Valevičiūtė – Astra ir manė, kad ji žino jo vietą. Kankinimai buvo tokie žiaurūs, kad ji savo atsiminimuose sakydavo: „Jei būčiau žinojusi, būčiau neatlaikiusi, pasakiusi, tačiau, laimei, nežinojau."

Siekdami palengvinti ar nors kiek atitolinti kančias, kankinami partizanai būdavo priversti ką nors pasakyti, o tokiais atvejais, kad niekas nenukentėtų, pats nekalčiausias dalykas būdavo nurodyti bunkerius, kuriuose partizanai jau nebegyveno. Tad lapkričio 3d. karinė - čekistinė operacija Šimonių girioje tęsėsi toliau. Visą naktį mušti, kankinti, surištomis rankomis partizanai buvo vedžiojami po mišką (kalba būdavo trumpa - įremia pistoleto vamzdį į pakaušį ir pirmyn – vesk, rodyk, o jei ne – gausi kulką!), čekistams parodydami tik senus, tuščius bunkerius. Juos šturmuojant, miške iki pietų vėl aidėjo

šūviai, griaudėjo sprogimai, tačiau iš partizanų jau niekas nebežuvo (iš viso čekistų surastų bunkerių skaičius per tris dienas siekė net 14, iš jų 6 – tušti, negyvenami). Pats J.Trečiokas – Rytas parodė du tuščius, nebegyvenamus vasarinius bunkerius: J.Lapienio – Jokerio ir V.Čepukonio – Tigro, tačiau nieko neišdavė, niekas nuo jo nenukentėjo.

Iš viso per MGB organizuotą Šimonių girioje karinę – čekistinę operaciją 1949m. lapkričio 1-2 dienomis žuvo net 30 partizanų, 10 jų pakliuvo į čekistų rankas gyvi, buvo sunaikinti 8 partizanų gyvenami ir 6 tušti, jau palikti bunkeriai. Žuvo visa Algimanto apygardos vadovybė, visi patyrę vadai. Nors Kng. Margio rinktinės vadas J.Kemeklis – Rokas ir bandė ją atkurti, tačiau tam trūko vadovaujančių kadrų, nes išugdyti, paruošti naujus vadus reikia daug laiko. 1950m. Šiaurės – Rytų Lietuvos (Karaliaus Mindaugo) srities vado įsakymu Algimanto apygarda buvo panaikinta, o jos teritorija padalinta tarp Vytauto ir Vyčio apygardų.

Nutilus Šimonių girioje šūviams, artimieji – tėvai, broliai, seserys, giminės – naktį, slapčia išėjo ieškoti savo žuvusių sūnų, brolių, seserų kūnų. Tiktai žuvę Drobčiūnų miške Kng.Margio rinktinės štabo nariai, septyni vyrai, buvo atvežti į Svėdasų mst. ir suguldyti prie skrebų būstinės, už aukštos tvoros, kad žmonės nematytų. Visi kiti žuvę partizanai MGB kareivių buvo laikinai užkasti ar prie bunkerių, ar išsprogdintų tunelių (koridorių) grioviuose. Kodėl žuvusių partizanų kūnai buvo palikti žūties vietose, išlieka klausimas: arba čekistai buvo labai užsiėmę, arba todėl, kad nenorėjo per Spalio revoliucijos šventes, kurių metu aikštėse rengdavo,,darbo žmonių" demonstracijas ir mitingus, jose suguldyti daugybę žuvusių, išdarkytų žmonių kūnų, tuo parodydami, koks komunistinis režimas yra žiaurus, kruvinas ir nusikalstamas.

Partizanės, buvusios ryšininkės S.Vigelytės – Živilės, kilusios iš Sliepsiškio k.ir žuvusios Algimanto apygardos štabo bunkeryje, sesuo Vanda, vienuoliktos klasės mokinė, ankstų rytą pasiėmė arklį ir išjojo į Šimonių girią ieškoti žuvusios sesers. Ji težinojo, kad bunkeris randasi prie ežero, tad jojo aplink jį. Artėjant prie susprogdinto bunkerio, arklys pasidarė neramus, pradėjo prunkšti. Žuvusiųjų sudarkytus kūnus, plonai užbertus smėliu, ji surado išsprogdinto pagrindinio tunelio griovyje, seserį atpažino pagal šalikėlį.

Nutilus Šimonių girioje šūviams, granatų sprogimams, Steponas Pajarskas naktį pėsčias, slapta, saugodamasis, kad nepatektų į rusų pasalas, pasiekė už 5,5-6km, prie Priegodo ežero esantį štabo bunkerį, kurio vietą apytikriai žinojo (žinojo, kad jis randasi prie ežero, šalia keliuko). Širdyje dar vylėsi, kad gal žuvo ne visi, kad gal sūnus Albinas išliko gyvas. Septynis žuvusių partizanų kūnus, užbertus plonu smėlio sluoksniu, rado išsprogdinto pagrindinio tunelio griovyje – juos atsikasė plikomis rankomis. Ieškojo savo sūnaus Albino (A.Pajarsko - Bebo), tačiau jo nerado (tiksliau – dėl sužalojimų neatpažino). Grįžęs namo, vis kalbėjo: „Visus radau, o savo sūnaus – ne!" Atrodė, kad gal įvyko stebuklas, išliko gyvas, vis dar neprarado vilties.

Tačiau vienas žmogus, atsidūręs tokioje didžiulėje nelaimėje, buvo tiesiog fiziškai bejėgis ką nors padaryt – juk reikėjo kūnus ir išvežt, ir palaidot. Grįžęs į Jotkonių k., jis paprašė savo kaimynų – Antano Raščiaus ir Broniaus Šimkūno – pagalbos. Šie sutiko iškart, be žodžių, nei vienas neatsisakė padėt – partizanų valdžią kaimo žmonės gerbė. Jau ketvirtą naktį (iš lapkričio 4-os į 5-tą) jie tyliai, slapčia, trimis arkliniais vežimais, atvažiavo prie bunkerio. Šešių partizanų kūnai buvo užkasti vienoje vietoje, tik A.Starkaus – Montės kūnas, susuktas į baltą paklodę, užkastas atskirai. Matyt, jis buvo paruoštas išvežti į Kauną atpažinimui - čekistai visada su partizanų vadais taip darydavo. Kai kurie kūnai granatų sprogimų buvo labai sudarkyti, vienam nutraukta koja, kitiems kitos kūno dalys. Galų gale trijų vežimų naktinė procesija vingiuotu, duobėtu miško keliuku, einančiu nuo Andrioniškio, privažiavo Kupiškio – Utenos vieškelį. Kaip Steponas Pajarskas pasakodavo savo sūnui Vladui, nervai buvo taip įtempti, kad nebejautė jokios baimės, ėjo kaip į mirtį, nebesvarbu, kas bus, tas bus, nes jei būtų sutikę skrebus ar rusų kareivius – iškart „gatava", būtų visi pražuvę.

Netoli kelio sustoję, pasiklausę, pasižvalgę, ar niekas neateina, neatvažiuoja, greitai jį pervažiavo ir iškart pateko tiesiai į Jotkonių k. vedantį keliuką. Privažiavę kaimą, ties jo išsišakojimu pasuko į Jotkonių kaimo krūmelius, kuriuose ir suguldė žuvusiųjų kūnus. Vandos Vigelytės atsiminimais, jai pranešė, kad abi žuvusias partizanes į miškelį atvežė Steponas Pajarskas. Ji atlėkė viską metusi. Vaizdas buvo sukrečiantis. Abi merginos buvo nusišovusios iš pistoleto (arba tai padarė jų paprašytas kartu buvęs partizanas) – ir vienai, ir kitai smilkinyje matėsi šūvio palikta žaizda, abiejų ilgi, gražūs plaukai buvo pilni kraujo krešulių, drabužiai - kruvini, sudraskyti. Ji išplovė jų plaukus, apiplovė kūnus, B.Šniuolytę – Idą aprengė sesers likusiu sijonu, palaidinė tiko sena. Žuvusių partizanų kūnai sprogimų buvo labai sudarkyti, suplėšyti, dar niekas taip sužalotų kūnų nebuvo matęs. Susirinko namiškiai, giminės, kaimynai, visi iš skausmo verkė, moterys alpo, vaitojo. A.Starkui – Montei per šlaunį buvo nutraukta koja, kairės rankos bevardis pirštas, ant kurio jis mūvėjo sidabrinį žiedą su Vytimi, irgi buvo nutrauktas, laikėsi tik ant plonos odelės. Tą žiedą pasiėmė Steponas Pajarskas, prieš mirtį perdavęs jį sūnui Vladui, kurį šis tebesaugo iki šiol.

Iš pradžių A.Pajarsko – Bebo kūno nei tėvai, nei seserys neatpažino, nes jo visas kūnas buvo neatpažįstamai sužalotas, sudarkytas, granatos sprogimo tiesiog nuplėšta pusė galvos, visas veidas. Vėliau susirinkę kaimynai vien tik pagal išlikusį auksinį dantį nustatė, kad tai tikrai Albino kūnas. Vieni kaimo vyrai žuvusiems darė karstus, kiti atidavė jau turėtus, visų kūnai buvo apiplauti, sutvarkyti, švariai aprengti ir paruošti paskutinei kelionei.

Laidotuvės vyko naktį, iš lapkričio 6-os dienos į 7-ąją. Sutemus kaimo vyrai išėjo į Adomynės kapines kasti duobių. Tyliai, greitai darbuodamiesi jie iškasė tris duobes šalia kapinių tvoros, kad būtų galima arti su vežimu privažiuoti. Sužinojus, kad duobės jau paruoštos, vienas po kito pajudėjo vežimai su karstais – jie važiavo tiesiai, trumpiausiu,

apie 3km ilgio lauko keliuku, jungiančiu Jotkonių ir Adomynės kaimus. Atsargiai, tyliai, nekeldami triukšmo, po vieną jie privažiuodavo prie kapinių tvoros; karstus vyrai greit iškeldavo iš vežimo ir per betoninę tvorą perduodavo kitiems, o šie juos nuleisdavo į duobes. Viskas vyko labai greitai. Į vieną duobę buvo kartu palaidoti A.Starkus – Montė, A. Pajarskas – Bebas ir B.Šniuolytė – Ida, į kitas dvi – po du kitų partizanų karstus. Po to žemė buvo išlyginta, užmaskuota, kad nesimatytų jokių šviežio laidojimo žymių.

Čekistai, atvažiavę išsivežti prie Algimanto apygardos štabo bunkerio laikinai užkastų žuvusių partizanų kūnų ir jų neberadę, tiesiog pasiūto. Ant kojų sukelti skrebai apieškojo, iššniukštinėjo visas artimiausių kaimų kapines, iškasė net tris naujai supiltus kapus, atidarinėjo karstus, tačiau viskas buvo perniek. Adomynės kapinės jau buvo toliau nuo Šimonių girios, kitapus Kupiškio – Utenos vieškelio, jose ieškoti jiems net ir į galvą neatėjo, o iš informatorių, agentų niekas jiems apie tai nepranešė.

Margio rinktinės štabo bunkeryje žuvusius partizanus skrebai buvo užkasę prie Bajorų kaimo koplyčios, tačiau artimieji naktį slapta juos išsikasė ir palaidojo Kunigiškių k. kapinėse. Žaibo bunkeryje žuvęs partizanas J.Mazurevičius - Briedis artimųjų irgi buvo palaidotas Adomynės kapinėse, tačiau jo kapas iki šių dienų neišliko - artimiesiems prašant, jo pavardė iškalta paminkle, skirtame Algimanto apygardos štabo (Montės) bunkeryje žuvusiems partizanams. Senosiose Sliepsiškio kapinėse palaidota dešimt tomis dienomis Šimonių girios žuvusių partizanų. Šarūno rinktinės štabo bunkeryje trys žuvę partizanai - H.Danilevičius – Vidmantas, J.Lapienis – Darius ir A.Žilys – Žirnis, rusų kareivių buvo užkasti išsprogdinto išėjimo tunelio griovyje, o 1990m. perlaidoti į Sliepsiškio kapines.

Praėjus kuriam laikui, kai į Šimonių girią vėl sugrįžo tyla ir ramybė, nebegrėsė rusų pasalų pavojus, likę gyvi partizanai aplankė savo vadų, bendražygių žūties vietą – susprogdintą Algimanto apygardos štabo bunkerį. Be jokios abejonės, pirmiausia jie suklaupė ir už žuvusius draugus pasimeldė. Paskui apžiūrėjo buvusio bunkerio vietą, likusių kautynių pėdsakus, apšnekėjo, apsvarstė, kaip viskas vyko. Išeidami, kitapus keliuko augančios storos pušies kamiene jie paliko atminties ženklą - iš tuščių šautuvo gilzių iškalė žuvimo datą: 1949 11 01. Ta pušis išliko iki šiol ir, nors ta vieta ir buvo kažkokio tai kolaboranto iškapota kirviu, tačiau turime žinoti ir suprasti, kad ir bunkeris, ir ta pušis – tai sakraliniai tų laikų istorijos ženklai, palikti mums, ateities kartoms. Čia, atokioje, ramioje, gražioje vietoje, miške, giliai po žemėmis iškastame bunkeryje, buvo slepiamasi, dirbama, kuriama, rašoma, mąstoma, svajojama. Čia įvyko ir didžiulė drama, tragedija, čia jauni lietuvių patriotai, vyrai ir merginos, irgi sprendė Hamleto klausimą – būti ar nebūti?

Tokia yra kovingos, gerai organizuotos, turėjusius gerus, patyrusius vadus Algimanto apygardos tragedija. Savo tikslą klastingas, antipartizaninėje kovoje labai patyręs priešas, pasiekė tik užčiuopdamas jos veikloje smulkias, netobulai vykdomos konspiracijos spragas, plyšelius, per kuriuos ir smogė šį mirtiną smūgį. Tai, dabartiniu metu artėjant dideliems, naujiems tautos išbandymams, yra ir pamokanti istorija ateičiai.

Konspiracijos pagrindai - tai specialios, būtinos, didžiulės vertės žinios, kurias reikia profesionaliai įsisavinti, išmanyti ir išradingai pritaikyti, o jų laikymasis turi būti principingas, nuolatinis, be jokių nuolaidų, emocijų, atsipalaidavimo, paremtas tik racionaliu įžvalgumu bei objektyvia, sistemine logine analize. Šie tragiški įvykiai tik patvirtino, kad konspiracija – tai pagrindinis partizaninės kovinės – operatyvinės veiklos principas ir įstatymas, nes, priešingu atveju, dėl dekonspiracijos, gresia tokios organizacijos žlugimas, nepasiekiant nei sau iškeltų taktinių, nei strateginių tikslų.

Post scriptum: išvados, paaiškinimai, patikslinimai, apmąstymai.

Šie 1949m. lapkričio mėn. pradžioje Šimonių girioje vykę įvykiai jau seniai tapo istorija. Juos detaliai nagrinėdami turime suprasti ir jų pamokas – kodėl, dėl kokių priežasčių tai įvyko?

Konspiracinės taisyklės sukurtos apsaugoti pogrindinės organizacijos struktūras, jos narius, padaryti jų veiklą slapta, priešui nematoma, kas yra būtina sąlyga iškeltiems koviniams taktiniams ir strateginiams tikslams pasiekti. Tam reikalingas ne tik konspiracijos taisyklių išmanymas, bet ir principingas, nuolatinis, nedarant jokių išimčių nei sau, nei kitiems, jų laikymasis. Nors tai reikalauja nuolatinės įtampos, niekada neleidžia atsipalaiduoti, tuo pačiu ir apsunkina, sulėtina pogrindžio narių veiklą, tačiau tik principingai jų laikantis galima tikėtis siekiamo rezultato. Konspiracinėje sistemoje patys jautriausi yra ryšiai. Tai kaip žmogaus kūne esantys nervai: jais siunčiami nerviniai impulsai iš centro (štabo) į periferiją (žemiau esančias, pavaldžias pogrindžio struktūras), duodantys jiems įsakymus ir turintys atgalinį ryšį, teikiantys informaciją apie organizmo (pogrindžio organizacijos) vidaus būklę bei esamas išorines sąlygas (informacija apie priešą). Ryšių galutinis taškas yra partizanų dislokacijos vietos – jų bunkeriai, slėptuvės, laikinos miško stovyklos. Dėl šios priežasties MGB (KGB) struktūros dėdavo visas pastangas perimti, įsiskverbti į ryšių sistemą, kad galėtų sunaikinti partizanus, jų vadovybę, štabus. Ryšiai, naujų ryšių užmezgimas, pogrindžio veikloje visada būdavo susijęs su didžiausiais pavojais ir rizika, kas atsitiko ir šiuo atveju. Šiaurės-Rytų (Karaliaus Mindaugo) srities štabo Ryšių skyriaus viršininko A.Kubiliaus - Rūgštymo naujai užmegzti ryšiai su buvusiu klasioku, jaunystės draugu, užverbuotu KGB agentu V. Kučiu – Miku, turėjo Srities štabui, o ypač Algimanto apygardai, tragiškas pasekmes.

Partizanai, žinodami, kad patekę į čekistų rankas bus žiauriausiais būdais kankinami, reikalaujant išduoti savo kovos draugus, gyvi nepasiduodavo – susisprogdindavo arba nusišaudavo. Tai būdavo vienintelė ir patikimiausia garantija išsaugoti organizacijos konspiracines paslaptis, „nepadaryti išdavimų". Tie iš jų, kurie vietoj mirties pasirinkdavo priešo nelaisvę, žinojo, kas jų laukia, žinojo, kad kankinimais bus verčiami atskleisti pogrindžio paslaptis, išduoti savo bendražygius, ryšininkus. Kartais pasidavimas

priešui galėdavo būti tik jų trumpalaikio dvasinio silpnumo, sutrikimo momentas – joks žmogus negali tiksliai numatyt, nuspėt, kaip jis nežmoniškai įtemptoje, kritiškoje, gyvybei pavojingoje situacijoje pasielgs. Vis tik iš šių istorijų galime teigti, kad daugumai jų tai būdavo dvasios ir valios stiprumo, o tik mažai daliai, tik kai kuriems - jos silpnumo momentas. Juk jaunas partizanas S.Šukys – Princas, prieš tai bunkerio pašnekesiuose draugams sakęs, jog patekęs į padėtį be išeities pasiduotų, negalėtų pakelti rankos prieš save, pasielgė visiškai priešingai – ryžtingai, greitai priėmė sprendimą nusišaut. Tuo tarpu senas, patyręs partizanas, Šarūno rinktinės vadas S.Gimbutis – Tarzanas, savo senam, geram draugui, partizanų ryšininkui Steponui Pajarskui dažnai sakydavęs: „Ooo, manęs tai gyvo rusai tikrai nepaims!", pasidavė ir išdavė pirmas.

Apie bunkerių vietas žinodavo per daug partizanų – tai buvo didelė konspiracinė klaida. Pvz., kasant Algimanto apygardos štabo bunkerį prie Priegodo ežero, dalyvavo penki jo gyventojai, aštuoni Šarūno rinktinės štabo bunkeryje gyvenę partizanai bei atskirai gyvenęs P.Galvydis - Valteris. Taip pat jo vietą žinojo Srities vadas A.Slučka – Šarūnas, jo adjutantas B.Žukauskas – Princas, du bunkerio globėjai, Sliepšiškio k. gyventojai - Jonas Skardžius ir jo sūnus Bronius (viso apie 19-20 žmonių). Nors tai ir nemaloni tiesa, tačiau V.Čepukonio -Tigro bunkerio čekistai nerado dėl vienos priežasties – kad nei vienas gyvas į jų rankas pakliuvęs partizanas jo vietos nežinojo. Kaip sakė žiauriai MGB kankinta J.Valevičiūtė – Astra: „Ačiū Dievui, kad nežinojau, būčiau neatlaikiusi, pasakiusi!" LGGRCT vyriausias istorikas G.Vaičiūnas yra pasakojęs, kad apie šiuos įvykius klausinėjamas buvęs partizanas B.Žukauskas – Princas negalėdavo kalbėti, o tik verkdavo.

Nors daugelyje šaltinių rašoma, kad Algimanto apygardos štabo bunkeryje buvę partizanai susisprogdino granatomis, tačiau galima daryti kitokią prielaidą: keturi tuneliuose (koridoriuose) kovoję, atsišaudę partizanai žuvo nuo priešo įmestų granatų sprogimų (jų buvo įmesta net 14), o trys pagrindinėje bunkerio patalpoje buvę partizanai – nusišovė.

Paėmę bunkerį, rusų kareiviai, kaip buvo įprasta, išnešę žuvusių kūnus, daiktus, jį susprogdino. Net ir dabar plačiu perimetru aplink buvusią bunkerio vietą randamos jo metalinės dalys: vinys, vyriai, o net už 40 metrų nuo bunkerio rastas surūdijęs kanceliarinis skylamušis.

Visa ši aprašyta istorija remiasi ir rašytiniais šaltiniais – buvusių šių įvykių dalyvių paliktais atsiminimais, tačiau dalis ir žodiniais. Reikia pasakyti, kad daugelyje šaltinių publikuotų atsiminimų detalės šiek tiek skiriasi, todėl buvo remtasi labiausiai tikėtinu variantu. Žodiniai atsiminimai - tai LGGRCT vyriausio istoriko G.Vaičiūno pokalbiuose su J.Trečioku, J.Valevičiūte, B.Žukausku ir A.Kubiliumi sukaupta istorinė, nepublikuota medžiaga. Didžiulį indėlį į šios istorijos aprašymą įnešė Vladas Pajarskas – tai jo tėvo, partizanų ryšininko Stepono Pajarsko (mirusio 1993m.) jam papasakoti atsiminimai.

Didelę mįslę užminė A.Starkaus – Montės sidabrinis žiedas su Vyties ženklu (raudonos emalės fone). Jis labai panašus į Prisikėlimo apygardos štabo pareigūnų žūties vietoje Užpelkių kaime (Radviliškio raj.) rastą partizanų žiedą, irgi su Vyties ženklu (juodos emalės fone). Atidžiau pažiūrėjus į 1949m. spalio mėn. darytas šių partizanų nuotraukas, matyti, kad žiedus ant kairės rankos bevardžo (žiedinio) piršto nešiojo ne tik Algimanto apygardos vadas A.Starkus-Montė, bet ir Karaliaus Mindaugo Šiaurės-Rytų srities vadas A.Slučka-Šarūnas, apygardos štabo narys J.Budreika-Tardytojas, Srities štabo kurjeris B.Žukauskas-Princas, A. Žilys-Žirnis.Taip pat, pagal V.Pajarsko pasakojimus, žinoma, kad tokį žiedą nešiojo ir Algimanto apygardos štabo viršininkas A.Pajarskas-Bebas.

2017m. vasarą J. Abukauskas – Siaubas man yra pasakojęs, kad Margio rinktinės vado adjutantas Balys Žukauskas - Žaibas (nemaišyti su Baliu Žukausku – Princu) buvo labai gabus, turėjęs auksines rankas vyras. Jis pataisydavo, perdarydavo ginklus, pagamindavo ženkliukus su Vytimi, kurių vieną buvo padovanojęs ir jam. Jis dažnai lankydavosi ir Šimonių girioje. Galima daryti atsargią prielaidą, kad Algimanto apygardos štabo bunkeryje rasta rankų darbo kokarda galimai priklauso jam, o gal būt jis mokėjo daryt ir žiedus, juk daugiau niekas šiame krašte tokių dalykų nedarydavo (arba nėra jokių tai patvirtinančių šaltinių).Reiktų pasakyt, kad išlikęs Montės žiedas su Vyties ženklu turi didelę karinę – istorinę, simbolinę reikšmę, o Lietuvos kariuomenėje jis galėtų virsti kovinės šlovės, narsumo ženklu, tapti garbingu kariniu apdovanojimu Lietuvos specialiose pajėgose tarnaujantiems kariams – juk partizanai irgi buvo ir yra specialiųjų pajėgų kariai.

Šimonių girioje išlikę bunkerių likučiai – tai kiekvienam brandžiam piliečiui, patriotui, doram lietuviui sakralinės vietos. Juose gyveno, svajojo, mąstė, dirbo ir kovojo tarpukario Lietuvoje išugdyta jaunoji karta, sąmoningi, anksti politiškai subrendę, ištikimi savo Valstybei piliečiai, o iš tikrųjų - paprasti, eiliniai kaimo žmonės, mylėję savo kraštą ir jį gynę. Ta kova padarė juos didžiavyriais, išdrįsusiais stoti į mirtiną kovą prieš galingą priešą, užkariavusį pusę Europos. Už tai jie nesitikėjo gauti nei ordinų, nei medalių, nei jokių garbingų regalijų, o atidavė viską, ką turėjo – ir namus, ir šeimas, ir savo gyvybes. Tebūna Jiems amžina garbė, amžinas atminimas, o jų pasiaukojanti kova tegul išlieka pavyzdžiu jaunajai kartai artėjančių naujų geopolitinių lūžių ir kovų akivaizdoje.

Pasinaudota literatūra:

[1] Prieiga internete: https://luksas.wordpress.com/2011/10/28/partizanai-nuo-sventosios-krantu/. 2023.12.02.

[2] Prieiga internete: http://genocid.lt/UserFiles/File/Atmintinos_datos/2014/11/201411_simoniu_musis.pdf. 2023.12.03.

[3] Prieiga internete: https://www.kariuomene.lt/data/public/uploads/2021/03/karys_nr.10_2019_internetui.pdf. 2023.12.05.

[4] Prieiga internete: https://www.kariuomene.lt/data/public/uploads/2021/04/karys_nr.11_2014_internetui.pdf . 2023.12.06.
[5] Prieiga internete: https://www.partizanai.org/laisves-kovu-archyvas-20-t-1997-m/3624-svedasu-partizanai.2023.12.06.
[6] Prieiga internete: https://www.atl.lt/2015/518-527.pdf. 2023.12.06.
[7] Prieiga internete: http://genocid.lt/UserFiles/File/Atmintinos_datos/2019/20191104_simoniu_musis.pdf. 2023.12.06.
[8] Prieiga internete: https://www.partizanai.org/failai/html/algimanto-apygarda.htm. 2023.12.07.
[9] Prieiga internete: https://www.atmintiesknygos.lt/wpcontent/uploads/2021/07/2013_kupiskio_krasto_partizanai.pdf.2023.12.07.
[10] Prieiga internete: https://www.partizanai.org/laisves-kovu-archyvas-18-t-1996-m/3580-laiskai. 2023.12.08.
[11] Prieiga internete: https://www.lrt.lt/naujienos/kultura/12/1154141/grazina-sviderskyte-apie-lietuviu-partizane-jos-kancia-ir-kovas-regejo-tik-miskai-lemties-seses-ir-broliai. 2023.12.08.
[12] Prieiga internete: https://slaptai.lt/trecia-karta-issigelbeti-nepavyko/. 2023.12.08.
[13] Prieiga internete: https://www.xxiamzius.lt/archyvas/priedai/sidgija/20100205/sidgija_05.html. 2023.12.08
[14] „Laisvės kovų ir netekčių metai". Laisvės kovotojų prisiminimų rinktinė. 1 dalis. Leidykla „Margi raštai".2016. Sudarė R.Kaunietis.Psl. 658-669.
[15] Laisvės kovų archyvas. 21 tomas. Kaunas, 1997.
[16] LGGRCT vyriausio istoriko G.Vaičiūno surinkta archyvine medžiaga ir partizanų prisiminimais.

Partizano J.Bernatonio – Melagio nuotykiai

Iš Raguvos vls., Alūkėnų k. kilęs Jonas Bernatonis-Melagis buvo labai gyvo charakterio, visada geros nuotaikos, niekada nenusimenantis vaikinas, tikras „štukorius". Nors buvo nedidukas, kresno ūgio, tamsiaplaukis, stambia nosimi, bet juokaudamas sakydavo: „ Ar aš negražus? Nesvarbu, kad nosis didelė, svarbiausia, kad vidury veido įstatyta". Į partizanų gretas – A.Aliuko - Kuprio būrį, jis įstojo jau 1944m. rudenį, o dėl jo juokingų istorijų, pasakojimų, išdaigų, buvo pramintas Melagiu.

1944m. liepą, likus savaitei iki Šv. Onos atlaidų, Rytų frontas atsirito ir į Raguvos valsčių - į vakarus pradundėjo, pražlegsėjo 2-oji gvardijos armija. Miestelyje, pritaikydami jį karo reikmėms, jie tuoj ėmė daryti tvarką - iš bažnyčiai priklausančio klebonijos pastato iškėlę kunigus, įkūrė ten savo karo ligoninę. Joje nuo sužeidimų buvo gydomi eiliniai fronto kareiviai, dažniausiai pėstininkai, kurių nuostoliai mūšiuose būdavo patys didžiausi.

Nors Amerika pagal „lendlizą" Rusijai tiekdavo milžiniškus kiekius karo produkcijos, tame tarpe ir maistą, tačiau tarp kareivių pagarsėjusi „tušonka"(mėsos konservai) priekinėse fronto linijose kovojančių kareivių nepasiekdavo – juos išsidalindavo užnugaryje šiltai ir sočiai gyvenantys patys tiekėjai (intendantai), jų viršininkai, karinė vadovybė, štabai ir kitos užnugaryje veikiančios tarnybos. Paprastam rusų kareiviui, kuris galėdavo žūti bet kurią akimirką, jie skaitė, kad tai yra ir nereikalinga – užteks jam ir kruopų. Rusų kareiviai visada būdavo alkani, bet tik karo veiksmams – Rytų frontui - persikėlus į Baltijos šalis, vogdami ir plėšikaudami, jau galėjo sočiai prisivalgyti, o gyventojų bičių avilius skaitė tiesiog savo nuosavybe - užpildavo kibirą vandens ir plėšė, niekieno neatsiklausdami.

Raguvos karo ligoninėje aprūpinimas maistu irgi būdavo blogas. Po lengvų sužeidimų gyjantiems kareiviams - vadinamąjai „sveikstančiųjų komandai", buvo įsakyta iš vietinių gyventojų rinkti ligoninei maisto produktus. Jie vaikščiodavo būriu, ginkluoti, iš ūkininkų ėmė, ką norėjo, ko norėjo ir kiek norėjo – niekas jų nekontroliavo, vyko tikras plėšikavimas. Gyventojai juos praminė „ubagais". Nebegalėdami nuo jų atsiginti, jie pradėjo skųstis partizanams, o šie pažadėjo jiems padėti.

Tai įvyko 1945m. rudenį, rugsėjo mėn., jau po bulviakasio. Į eilinę „maisto produktų operaciją" keliuku link Alūkėnų k. ateinantį rusų kareivių būrelį nutarė pamokyti J.Bernatonis - Melagis. Jis pakelėje susirado sau patogią poziciją - atsigulė su „lėkštiniu " rusišku kulkosvaidžiu už bulvių kapčiaus ir laukė, kol šie priartės. Nors ruošėsi paleisti ilgą seriją, tačiau jau pirmo iššauto šovinio kulka įstrigo vamzdyje - kulkosvaidis „padarė kliūtį", užsikirto, nebeveikė.

Išgirdę šūvį, rusų kareiviai, seni frontininkai, nepasimetė - tuoj sukrito ant žemės, tačiau supratę, kad kulkosvaidis užspringo, patys atidengė ugnį. J.Bernatonis- Melagis, tapęs beginkliu, atsidūrė labai pavojingoje situacijoje. Tik pademonstravęs visą savo jėgą, vikrumą ir sumanumą, „išbėgo", nepalikdamas ir savo užstrigusio ginklo. Tačiau vis tik automato serijos buvo sužeistas - ir ne bet kur, o, kaip „štukoriui"ir pritinka, į kair. šlaunį ir užpakalį, į sėdmens raumenį. Ten ir pasiliko kelios įstrigusios kulkos. Vėliau, pasakodamas šią istoriją, kaip „užrušijo" (palietė, užkliudė) ginkluotus rusų kareivius, ir pats juokdavosi, sakydamas: „Vat tau ir ubagai!"

Tačiau šis jo nuotykis dar nesibaigė, turėjo tęsinį. Sužeidimą jis gydėsi pas savo dėdę Banikonį, gyvenusį Alūkėnų k. ir dirbusį apylinkės pirmininku. Jis iš Raguvos atvežė ir patikimą gydytoją, kuris iš peršauto sėdmens išėmė kulkas, išplovė ir sutvarstė žaizdą. Banikonio dukterys jį penėdavo, perrišdavo žaizdas, išplaudavo drabužius, o šis jas linksmindavo - visada būdavo „pilnas anekdotų". Tačiau labiausiai jis susidraugavo su mažiausiąja iš jų – septynmete Veronika. Kadangi jo lova stovėjo tame pačiame kambaryje, vakarais jai pasakodavo įdomiausias, su baisiausiais ir neįtikėtinais nutikimais paties sugalvotas pasakas - naktį ši bijodavo net ranką ar galvą iš po „kaldros" iškišt. Jas ji prisimena iki šiol, o Joną buvo tiesiog įsimylėjusi.

Naktimis jo aplankyti ateidavo mažomis grupelėmis, po du - tris vyrus, partizanai, atnešdavo vaistų. Kitame namo gale tuo metu gyveno ir Makščių šeima - jie buvo pusininkai, nuomavo Banikonių žemę, atiduodami pusę derliaus. Jų dukra Onutė irgi padėdavo slaugyti, juk visi gyveno draugiškai, kaip viena šeima.

Vieną dieną visi pro langus mato – nuo Janapolio k. keliuku link Alūkėnų ateina didelis skrebų būrys – dauguma pėsti, kiti važiuoja „pasivarę" pastotę (arklinį vežimą).Visi baisiai susirūpino - juk sodyboje nebuvo nei bunkerio, nei jokios slėptuvės, ir klausia: Jonai, kur dabar tave dėt? Tas ramiai, su humoru, atsakė: Jei suims, tai ir būsiu suimtas, o kaipgi kitaip bepadarysi.

Dukros pasimetė, nebežino ką daryt, o Onutei į galvą šovė išganinga mintis: Ne, sako, „davaj," paslepiam jį po lovos čiužiniu. Greit nuklojusi lovą, liepė: O dabar, Jonai, gulk! Tas atsigulė kniūbsčias į lovą, ant jo uždėjo čiužinį, paklojo patalus, padėjo pagalvę – atrodė lova kaip lova, niekuo nuo kitų neišskirianti.

Atėję skrebai po visur valkiojosi, viską apėjo, apieškojo, tačiau nieko nerado. Kur yra Banikonis? - klausia. O iš kur mums žinot, išėjo darban, - atsakė dukros. Taip viskas laimingai ir baigėsi.

Apgijęs J.Bernatonis - Melagis išėjo į mišką, kartu su jį išsivesti atėjusiais vietiniais partizanais - broliais Dailidėnais. Tačiau žaizda pūliavo, gijo ilgai, sunkiai. Kaip atsimena J.Kadžionis- Bėda, jau po sužeidimo praėjus keliems mėnesiams jo brolis Karolis Kadžionis -Vermachtas, kuris tuo metu su Melagiu „ kartu vaikščiojo", parsivedęs jį į namus, virtuvėje perrišinėjo jam žaizdą. Tai buvo toli nuo tėviškės, Piktagalyje, jau kitame, Kavarsko valsčiuje, kas rodė, kad J.Bernatonis – Melagis buvo stiprus, patvarus vyras, net ir su nesugijusia žaizda atlikdavęs ilgus naktinius žygius.

Parašyta remiantis J.Kadžionio – Bėdos (Anykščiai), B. Keraitytės – Chmieliauskienės (Troškūnai), Onos Makštytės - Maneikienės (Traupis) ir Veronikos Banikonytės - Meilūnienės (Užulėnis) atsiminimais.

Akis į akį su mirtimi (šeštasis pojūtis)

Ilgus dešimtmečius kalėdami Sibiro lageriuose, lietuvių partizanai labai gerai vienas kitą pažinojo, atskirdavo, kuriuo galima pasitikėti, kuriuo - ne, kam galima atskleist paslaptį, o kam – ne.

Aukštaitijos partizanas Jonas Kadžionis – Bėda ilgus metus kalėjo viename lageryje su Suvalkijos partizanu Povilu Pečiulaičiu - Lakštingala. Kadangi vienas kitu visiškai pasitikėjo, pasipasakodavo vienas kitam partizaniškų istorijų, nutikimų, paslapčių.

Ši istorija, papasakota P.Pečiulaičio, įvyko viename Suvalkijos kaime, tačiau kaimo pavadinimo ir kuriais metais tai įvyko, J. Kadžionis nebeatsimena - paprasčiausiai, tuo metu į tai neatkreipė dėmesio, todėl iš atminties ir išsitrynė.

Partizanų būrys viename kaime užėjo pas ūkininką pernakvot, tačiau nusprendė pasilikt ir dienai - dienavot. Šeimą sudarė trys asmenys - tėvas , motina ir mokyklinio amžiaus berniukas. Vaikas ryte išėjo į mokyklą ir, paėjęs keliu, pamatė, kad apylinkėse pilna rusų kariuomenės, o sodybas, apstoję, krečia rusų kareiviai. Jis apsisuko ir sugrįžo pranešt.

Partizanai šeimininkams ir sako: Pasikinkykit arklį ir važiuokit iš namų, o mes pasiliksim čia ir, jei rusai ateis, ginsimės. Tėvas pasikinkė arklį, su vaiku susėdo į roges, o žmona nesėda ir gana – kategoriškai atsisako važiuot, jokie įkalbinėjimai nepadeda. Vyras su vaiku išvažiavo, o ji grįžo į trobą, pasiėmė maldaknygę, atsiklaupė ant grindų ir meldžiasi.

Netrukus pasirodė ir ėmė artėti prie sodybos rusų kareivių būrys. Partizanai jau buvo pristūmę prie langų stalus, pasistatę kulkosvaidžius ir pasiruošę gintis. Buvo sutarta, kad ženklas atidengti ugnį bus tada, kai tik pirmas rusų kareivis pravers kiemo vartelius.

Pirmas prie vartelių priėjo baltais kailinukais vilkintis rusų karininkas, uždėjo ranką, ruošdamasis juos atidaryt, ir staiga apmirė – nei pirmyn, nei atgal, uždėta ant vartelių ranka tartum sustingo. Tęsėsi įtampos kupinos ilgos, minutėmis virtusios sekundės, visi laikė pirštus ant gaidukų, pasiruošę atidengt ugnį. Tik staiga karininkas žengė žingsnį atgal, apsisuko, ranka mostelėjo kareiviams ir visi per pusnis nubrido tolumoje esančios sodybos link.

Kas lėmė tokį karininko elgesį? Ar tai buvo fronte karo metu pasąmonėje išlavėjęs, instinktyvus šeštasis pojūtis - pajutimas svetimos, neigiamos energijos, perspėjanti pavojaus, mirties nuojauta, o gal jis pastebėjo ir akivaizdų pavojų – į jį atsuktus ginklų vamzdžius. O gal partizanus išgelbėjo karšta, gili, iš pačių širdies gelmių sklindanti, pagalbos maldaujanti šeimininkės malda, gailestinga Dievo ranka? Kaip buvo iš tikrųjų, niekas negalėtų atsakyt. Tik viena aišku – jis pajuto mirtiną pavojų ir, nenorėdamas žūti, atsitraukė.

Parašyta remiantis J.Kadžionio - Bėdos atsiminimais.

IV SKYRIUS

Indrašių istorija

1953m. pavasarį patekęs į Vilniaus KGB kalėjimą, J. Kadžionis-Bėda buvo pasodintas į 51-ąją kamerą. Joje buvo trys kaliniai, tarp jų - iš Sibiro lagerio atvežtas senukas Kazys Indrašius, gyvenęs Užpalių valsčiuje, Puodžių kaime. Jis buvo apsirengęs nuplyšusiais lagerininko drabužiais, su ant kepurės, krūtinės, nugaros ir kelnių prisiūtais kalinio numeriais. Nors ir išbadėjęs, iškankintas, tačiau užsispyręs, su „kietu“ charakteriu žmogus. Jis sakydavo: „Vyrai, neprisipažinkit nieko, nesvarbu, kad žino, neprisipažinkit ir viskas!“ Visi šyptelėjo, o J. Kadžionis paklausė: „O kaip pats, dėde, patekai, jei nieko neprisipažinai?“ Tada jis papasakojo, kaip čia papuolė.

Tai įvyko 1949m. pavasarį, tikslios datos J.Kadžionis nebeprisimena. K. Indrašius turėjo penkias dukteris ir sūnų Juozą, kuris gyveno kartu. Spitrėnų k. gyvenęs žentas Stasys Rėza, vedęs vyresniąją dukterį, varydamas samagoną susipyko su kaimynu, dėjo jam kirvio pentimi per galvą ir užmušė. Aišku, kilo didelis skandalas, pranešė Užpalių valsčiaus milicijai. Žentas atbėgo pas uošvį pasislėpt. Ieškoti S.Rėzos atvažiavo trys milicininkai, iš kurių du buvo vietiniai ruseliai, sentikiai. Atėję klausia: „Žentą turit namuose?“ - „Neturim“, - atsakė uošvis. „O samagono turit?“ - klausia milicininkai. - „Kad ir samagono neturim“, - atsakė Kazys Indrašius. - „Teks daryti kratą“, - sako milicininkai. „Ką gi, darykit, jūsų valia“, - tarė K.Indrašius.

Pradėję daryti kratą, jie pirmiausia pasuko į klojimą. Atidarius klojimo duris, iš vidaus kirto automatų ugnis. Du milicininkai krito vietoje, kitas dar bandė bėgti, tačiau nušovė ir jį. Klojime buvę du partizanai pasiėmė milicininkų ginklus, dokumentus, o K.Indrašiui pasakė: „Važiuok, dėde, į Užpalius ir pranešk, kas čia įvyko.“ Išvažiuojant žentas S.Rėza atsisveikino su uošviu ir pasakė, kad gyvas rusams nepasiduos.

K.Indrašius, pasikinkęs arklį, išvažiavo į Užpalius. Pakelyje susitiko iš malūno begrįžtantį sūnų Juozą. Papasakojus, kad jų namuose partizanai nušovė tris milicininkus, šis sako: „Viskas, išeinu į mišką, pas partizanus, gyvo manęs nepaims!“

Užpaliuose pranešus apie įvykį, MGB karininkai jo nebepaleido ir sako: „Gerai, sėsk į mašiną ir važiuojam!“ Atvažiavo pilna mašina stribų, susirinko lavonus. Pradėjo

tardyti, klausia: „Kas tokie nušovė?“ - „Nežinau, - atsakė Indrašius, - kažkokie du nepažįstami, ginkluoti vyrai.“ - „Aaa, nepažįsti?“ - tarė MGB karininkai ir pasodino į KPZ (tardymo kamerą).

Tais laikais tardydami labai žiauriai mušdavo, jo sprandas nuo kankinimų buvo randuotas, kaip „akėčiomis pervažiuotas“. Kankindami reikalaudavo prisipažinti, o K.Indrašius atsakydavo: „Kaip aš prisipažinsiu, jeigu jų nepažįstu!?“ Tačiau vienąkart į kamerą įėjo karininkas, draugiškai apkabino jį ir sako: „Indrašiau, ar tu žinai, kur patekai? Tave užmuš, tikrai užmuš, aš tau sakau. Tu prisipažink. Aišku, tave nuteis, bet praeis 2-3 metai ir sugrįši į namus. Tačiau būtinai reikia prisipažinti!“ K.Indrašius atsakė: „Karininke, su mielu noru, bet aš gi jų nepažįstu!“ - „Klausyk, - tarė karininkas, - sakyk, kad užmušė tavo sūnus ir žentas. Juk jie pabėgo ir slapstosi!“ Indrašius pagalvojo, kad tai, galbūt, gera išeitis - jo nebemuš, o sūnus bei žentas ir taip prižadėjo gyvi nepasiduoti. Kitą dieną tardytojas sako: „Tai kaip, Indrašiau, ar apsigalvojai, gal jau pasakysi, kas užmušė?“

- „Apsigalvojau“, - atsakė Indrašius.
- „Še, užrūkyk!“ - tarė tardytojas, atkišdamas papirosų pakelį.
- „Tai kad aš nerūkau, ačiū“, - atsakė K. Indrašius.
- „Na, tai kas tokie?“ - klausia tardytojas.
-„Sūnus ir žentas“, - atsakė senukas.

„Nu va! - tarė tardytojas, - spyriojaisi, o reikėjo iš karto taip ir sakyt!“ Greit „apiformino“ bylą, nuteisė 25 metus kalėti ir išsiuntė į Sibiro lagerius.

Praėjus kiek laiko besislapstantis žentas S. Rėza pagalvojo, kad jis padarė tik kriminalinį nusikaltimą ir nutarė pasiduoti. Atėjęs prisipažino užmušęs kaimyną, tačiau tardytojas klausia: „O kas milicininkus nušovė pas tavo uošvį?“ - „Šito tai tikrai nežinau“, - atsakė Rėza. Pradėjo tardydami mušti, o duoda taip, kad „būk sveikas“. Tam neprisipažįstant, tardytojas atnešė K. Indrašiaus parodymus, kur jis paliudijo, kad milicininkus nušovė žentas S.Rėza ir jo sūnus Juozas Indrašius. Tas, supratęs, kad tardydami užmuš, irgi prisipažino, kad jie kartu su svainiu nušovė milicininkus. Tuojau ir jam „apiformino“ bylą, „davė“ 25 metus ir išsiuntė į Sibiro lagerius.

1949m. lapkričio 1-2 dienomis rusai per išdavystes Šimonių girioje atrado daug bunkerių, žuvo visa Algimanto apygardos vadovybė ir 30 partizanų. Dešimt partizanų papuolė į rusų rankas, tarp jų - ir Juozas Indrašius-Sakalas. Pradėjo jį tardyti, klausdami, kas nušovė milicininkus. Tas sako: „Nežinau“. Tie pradėjo mušti, o „duoda“ taip, kad „mėsa nuo kaulų atšoka“. Jis vis tiek ginasi, negi sakysi, ko nebuvo. Galų gale, atnešę tėvo ir svainio S. Rėzos paliudijimus, sako: „Štai tavo tėvo ir svainio prisipažinimas, tai ko dar giniesi?“

Suprasdamas, kad melagingi prisipažinimai „išmušti“ kankinimais, jis irgi nebesigynė, viską patvirtino. Tačiau tardytojas pradėjo reikalauti ginklų, kuriuos, S.Rėzos liudijimu, paėmęs Juozas. Mušamas jis prisipažįsta, kad ir ginklus paėmė, o užkasė

miške. Tardytojas klausia: „Ar rastum tą vietą?“ - „Gal rasčiau“, - atsakė Juozas. Kartu su kareiviais nuvežė į mišką. „Kur ginklai užkasti?“ - klausia rusai. - „Gal čia“, - parodė ranka Juozas. Kareiviai iškasė duobę, tačiau nieko nerado. Mušamas parodė antrą, paskui trečią vietą, tačiau perpykę, suprakaitavę kareiviai nieko nerado. „Sakysi ar nesakysi, kur užkasei ginklus?“ - šaukė MGB karininkas. Liepė gult, išsipjovė lazdą ir ėmė Juozą mušt. Tas sako: „Nei šoviau, nei ginklų ėmiau, jūs mane mušat, aš neiškenčiu ir prisiimu kaltę. Jei jūs mušit, aš parodysiu dar kitą vietą, bet ginklų ten nerasit, nes aš jų savo akyse neregėjau!“ Bylą „apiformino“, teismas paskyrė „standartą“ - 25 metus kalėti, ir išsiuntė į Sibiro lagerius.

1952metų gale MGB agentai-smogikai suėmė partizaną Balį Žukauską-Žaibą. Bunkeryje buvo rasti Kng. Margio rinktinės štabo dokumentai, tarp jų ir Rinktinės vado raportas apie Puodžių k. vienkiemyje įvykusį ginkluotą susirėmimą, o dviem partizanams - B. Žukauskui-Žaibui ir V.Baltrūnui-Strazdeliui - už parodytą drąsą ir sumanumą pareikštos padėkos. Gavosi K.Indrašiaus parodymų ir Rinktinės vado raporto neatitikimas - nušovė ir vieni, ir kiti.

Iš lagerių į Vilniaus KGB kalėjimą pertardyti ir akistatai buvo atvežti tėvas ir sūnus Indrašiai, žentas S.Rėza. Senukui K. Indrašiui tardytojai ėmė grasinti, sakydami: „Kaip tu drįsai duoti melagingus parodymus, pas mus už tai ir baudžiamasis straipsnis yra. Koks tu tėvas, kokia tavo sąžinė, kad liudiji prieš savo sūnų ir žentą!“ Šiam papasakojus apie žiaurius mušimus ir istoriją su „geradariu“ MGB karininku, šie apsimetė tartum negirdėtų ir nesuprastų. Žentui S.Rėzai baudžiamasis straipsnis buvo pakeistas iš politinio į kriminalinį, paliekant kalėti 25 metus. Tokia pat 25 metų bausmė skirta senukui K.Indrašiui ir jo sūnui Juozui. Partizanas B. Žukauskas-Žaibas buvo nuteistas mirties bausme sušaudant.

Ši istorija akivaizdžiai parodo, kokia buvo žiauri, niekšiška, laužanti ir fiziškai, ir morališkai MVD / MGB tardymų „metodika“, privertusi žmones prisiimti nesamas kaltes, koks buvo sovietinio teismo įvykdytas teisingumas, kai buvo nuteistas ir milicininkus nukovęs partizanas, ir visai su tuo nesusiję Juozas ir Kazys Indrašiai bei S. Rėza.

Graži K.Indrašiaus sodyba skrebų buvo išdraskyta, turtas išgrobstytas. Žmona K.Indrašienė su penkiomis dukterimis buvo mušamos, terorizuojamos, statomos prie sienos prieš šautuvų vamzdžius, grasinant sušaudyti, iš jų buvo tyčiojamasi. Palikusios namus, nuo išvežimo (tremties) slapstėsi, nakvodamos svetimų vienkiemių daržinėse ir tvartuose.

Remtasi J. Kadžionio-Bėdos prisiminimais ir Indrašius, V. Indrajos motinėlės vaikai. Vilnius: Tėvynės pažinimo draugija, 2013, p. 175-192.

P. S. Kaziui Indrašiui, jo sūnui Juozui ir S. Rėzai laisvės atėmimo laikas 1956 m. Specialiosios komisijos sprendimu buvo sumažintas.

Teismas

Vilniaus KGB rūmuose teismas vyko tris dienas - 1953 m. rugsėjo 12-15 dienomis. J. Kadžionis labai rimtai tikėjo, kad gali būti nuteistas aukščiausia bausme - sušaudyti. Tai labai bjaurus jausmas. Lengva, tiesiog laimė, žūti kovojant mūšyje ir labai sunku mirti nuleistomis rankomis, bejėgiškai, tarp besityčiojančių priešų. Tardytojai jam labai stengėsi „pripaišyti" vieno NKVD šnipo „likvidaciją", tačiau pritrūko įrodymų, nebuvo liudininkų.

Jų byloje buvo keturi kaltinami asmenys: J.Kadžionis, Malvina, ryšininkė Stasė Šakalytė iš Rezgių k. ir buvęs partizanas B.Paulauskas. J. Kadžionis, stengdamasis išgelbėti merginą, prisiėmė kaltę sau - pasakė, kad ryšininkė buvo priversta nunešti nurodytu adresu laišką, grasinant ginklu. Ši buvo paleista į laisvę iš teismo salės. Nors buvo daug akistatų su buvusiais rėmėjais, J. Kadžionis išsigynė, sakydamas, kad jų nepažįsta, o maistą ėmė grasindamas ginklu. Dėl jo kaltės nė vienas žmogus į kalėjimą nepateko, niekas nenukentėjo. Jis pats buvo kaltinamas ir nuteistas kalėti pagal 58 straipsnio 1a, 8, 10, 11 punktus po 25 metus. Galutinė bausmė - 25 metai kalėjimo ir 5 metai su teisių apribojimu. Malvina taip pat buvo nuteista kalėti 25 metus. Tačiau tokios didelės bausmės jų nesugniuždė - vis tiek tikėjo, kad ateityje laukia didelės permainos, niekada neabejojo, jog toks nusikalstamas režimas ilgai neišsilaikys, tiesiog priverstas žlugti.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Petras Plumpa: jaunieji pogrindininkai

Artėjant partizaninės kovos saulėlydžiui, partizanų vadai gerai suprato, kad būtina keisti taktiką, reikia pereiti prie naujų pasipriešinimo okupaciniam režimui formų. 1952 m. buvo įkurta pogrindinė organizacija „Vyčių sąjunga", vienijanti legaliai gyvenančius pogrindininkus ir ginkluotus partizanus. Partizanai buvo įpareigoti steigti vietinius šios pogrindinės organizacijos skyrius. Į pogrindinę pasipriešinimo kovą pakilo jaunoji karta - moksleiviai, studentai, patriotiškai nusiteikęs jaunimas. Buvo kuriamos visiškai savarankiškos, slaptos pogrindinės organizacijos, spausdinamos ir platinamos proklamacijos, laikraštėliai, per tautines šventes iškeliamos Trispalvės. Tai buvo tautos

intelektualus, kultūrinis-dvasinis pasipriešinimas, ideologinė kova už laisvę. Buvo siekiama žadinti žmonių viltį, tikėjimą, kad laisvė ir teisybė nugalės, kad „raudonosios imperijos“ žlugimas neišvengiamas. Vienas iš tokių jaunimo pogrindžio organizatorių ir narių buvo P. Plumpa.

Petras Plumpa - kietas, užsispyręs aukštaitis, gimė 1939 m. Ratkūnų k., Rokiškio apskrityje. Pirmi jo patriotiniai atsiminimai siekia 1944 m., kada miestelio vyrai, susirinkę išlydėti į Vietinę rinktinę išvykstančių jo vyresniųjų brolių, atsistojo ir sugiedojo Lietuvos himną. Tas vaizdas išliko atmintyje visam gyvenimui.

1944 m. gruodžio 12 d. įvyko Panemunio valsčiaus puolimas, kuriame dalyvavo ir vėliau išsamiai viską papasakojo brolis Albertas. Čedasų k. mokyklos mokytojas, ats. ltn. Kazys Kalpokas sutelkė apie 180 partizanų būrį, priėmė jų priesaiką ir nutarė užimti Rokiškį - išlaisvinti kalinius. Vakare atvyko ryšininkas ir perdavė partizanų vadovybės įsakymą: „Rokiškio puolimą atidėti.“ Tuomet buvo nutarta „išvalyti nuo skrebų“nors Panemunio valsčių.

Nakties metu miestelis buvo apsuptas, o auštant partizanai pradėjo jo puolimą. Kautynės truko 2 valandas: 16 skrebų buvo nukauta, o 20 paimta į nelaisvę. Juos ištardžius, paaiškėjo, kad devyni iš jų dalyvavo taikių gyventojų žudynėse ir plėšimuose, todėl buvo nuteisti mirties bausme sušaudant. Likę skrebai pasižadėjo daugiau okupantams netarnauti, todėl, „atminčiai įkrėtus rimbų“, buvo paleisti. Sunaikinę valsčiaus dokumentus, partizanai pasitraukė į Taručių miškus. Iš Latvijos atvykusi rusų kariuomenė bandė juos apsupti, tačiau partizanai, sunaikinę rusų kulkosvaidžio lizdą ir tris kareivius, sėkmingai, be nuostolių, prasiveržė į Roksalos miškus.

Brolis Albertas su draugu kamaroje, po bulvių aruodu, įsirengė bunkerį. Namuose dažnai vykdavo kratos. Kartą stribas, pasišviesdamas balana, nuėjo į kamarą. Jam artėjant prie užmaskuotos angos, mama peržegnojo balaną ir ši užgeso. Kitas stribas parklupdė mamą prie sienos ir pradėjo virš galvos šaudyti - reikalavo išduoti sūnų. Tos kulkos sienoje išlikusios iki šiol. 1945 m. vasarą dėl išdavystės brolis Albertas ir jo draugas buvo suimti. Tėvą čekistai tardė, reikalaudami išduoti „kitus banditus“. Pamatę, kad nieko neišgaus, liepė jam kasti sau duobę. Įpusėjus kasimui, tėvas paprašė kareivio šaudant taikyti jam į galvą, kad mirtis būtų greita ir nereikėtų kankintis. Rusų kareivėlis nusigręžęs apsiverkė. Tokie žiaurūs buvo čekistų tardymo metodai. Ačiū Dievui, tėvo jie nesušaudė, o, kartu su sūnumi Albertu, nuteisė ir išsiuntė į Archangelsko lagerius.

Jų namuose vienas partizanas buvo palikęs daug prieškarinės patriotinės spaudos: žurnalų „Karys“, „Trimitas“, „Policija“, „Žvaigždė“, „Lurdas“, „Žvaigždutė“, „Kariūnas“ ir kitų. Visa Petro vaikystė praėjo beskaitant tuos leidinius ir gyvenant Nepriklausomos Lietuvos siekiais. Tai jam buvo tikra politinio-patriotinio auklėjimo mokykla. Antisovietines nuotaikas stiprino okupantų ir jų talkininkų teroras, žvėriškas brutalumas, melaginga propaganda ir neteisybė. 1951 m. rudenį stribai laužėsi į kaimynų namus,

kuriuose gyveno nuo senatvės sulinkusi senutė Žukienė ir jos dvylikametė giminaitė, moksleivė Genutė. Šios, bijodamos smurto, iššoko pro langus ir pasileido bėgti. Stribai paleido šviečiamąsias raketas ir pradėjo į jas šaudyti. Mergaitei kulka pataikė tiesiai į pakaušį. Kai kitą dieną mokiniai pranešė mokytojai, kad mokinę Genę Klimaitę nušovė „liaudies gynėjai", ši labai pasipiktino tokiu „tarybų valdžios šmeižimu". Petras neįsirašė nei į pionierius, nei į komjaunuolius, niekada nevengė pasakyti tiesos, o tai „naujai iškeptiems" tarybiniams mokytojams - komjaunuoliams ir komunistams - labai nepatiko. Juk jie buvo ištikimiausi totalitarinės komunistinės ideologijos skleidėjai ir propaguotojai, jaunosios kartos dvasios „nuodytojai ir luošintojai". Tikrieji savo profesijos žinovai - išsilavinę tarpukario pedagogai - turėjo paklust šių karjeristų diktatui. 1952 m. jį, kartu su tremtinių sūnumi Jonu Skeivalu, du mokytojai komjaunuoliai tardė, kaltindami antisovietine propaganda, gąsdino baudžiamąja byla ir pataisos kolonija.

Jau sulaukęs penkiolikos metų Petras Plumpa pradėjo rašyti apie partizaninę kovą romaną „Kruvina pašvaistė", kuriame rėmėsi tik matyta ir girdėta tikrove.

Besimokant Pandėlio vidurinėje mokykloje, 1955 m. jo vyresnysis draugas, kraštietis Algis Susnys, ėmėsi iš moksleivių kurti pogrindinę organizaciją. Jam didžiulę įtaką turėjo pažintis ir bendravimas su buvusiu moksleiviu Kaziu Daugelavičiumi, patriotinės jaunimo organizacijos „Vyčių sąjunga" grupės vadovu. Jos nariai 1953 m. buvo suimti. K. Daugelavičius su vienu draugu buvo nuteisti kalėti po 25 metus, kiti trys nariai - po 10 metų. Tuo metu Pandėlio apylinkėse dar veikė paskutinieji partizanai, kaimuose pasitaikydavo partizaninės spaudos, moksleiviai persirašinėdavo į sąsiuvinius partizanų dainas.

1955 m. birželio 20 d. Algis Susnys, Rimantas Greiška, Nijolė Gaškaitė ir Petras Plumpa parašė pirmuosius atsišaukimus, kuriuos išplatino Pandėlio, Suvainiškio, Konstantinavos, Paliepių ir Vilkolių apylinkėse. Po vasaros atostogų susirinkę mokiniai, pasiūlius A. Susniui, nutarė leisti laikraštėlį „Laisvės balsas", nes visi grupės nariai buvo gabūs ir kūrybingi literatai. Laikraštėlį redagavo Pandėlio rajono švietimo skyriaus inspektoriaus duktė N. Gaškaitė, kuri ir pati kūrė eilėraščius, apsakymus. Netrukus prie jų grupės prisijungė Donatas Bičiūnas, parašęs apsakymą „Ledas lūžta". Iki 1956 m. pavasario išėjo šeši laikraščio numeriai. Juose buvo ir publicistiniai straipsniai, ir politinių įvykių komentarai, ir Lenino bei Stalino raštų teiginių kritika (dažniausiai nacionalinės politikos klausimais). Straipsniuose buvo atskleidžiama totalitarinė komunistinės ideologijos prigimtis, demaskuojama okupacinė represinė politika. Laikraštėlio turinį atspindi straipsnių pavadinimai: „Komunistinė teorija ir praktika", „XX komunistų partijos suvažiavimas", „Apie Tarybinę Armiją", „Jaunimo uždaviniai" ir pan. Laikraštėlyje bendradarbiavo ir daugiau moksleivių: Česlovas Kučinskas, Aloyzas Karpinskas, Julius Patūpa, Vytautas Šiaučiūnas, Juozas Jurevičius ir kiti. 1956 m. vasario 15 d. Apaščios k. Č. Kučinskas išplatino antisovietines karikatūras, o N. Gaškaitė Pandėlio centre, ant ištremtų žmonių namo sienos, kuriame buvo įsikūrusi Taupomoji kasa, parašė: „Tegyvuoja Vasario 16!"

1956 m. kovo 24 d. SSRS Aukščiausiosios Tarybos prezidiumas paskelbė įsaką dėl politinių kalinių bylų peržiūrėjimo. Iš lagerių ir tremties į Lietuvą plūstelėjo žmonės - stalininio teroro aukos.

1956 m. balandžio mėn. KGB suėmė R. Greišką. Jis buvo išvežtas į Vilnių ir kelias dienas tardomas. Pandėlio KGB skyriuje buvo tardomi A. Susnys ir N. Gaškaitė, tačiau nieko neprisipažino. Netrukus KGB R. Greišką paleido, tačiau jis buvo išmestas iš mokyklos.

Po mokyklos baigimo pogrindininkai išsiskirstė po Lietuvos miestus - įstojo mokytis į aukštąsias mokyklas, technikumus, o P. Plumpa įsidarbino Kaune, Petrašiūnų šiluminėje elektrinėje.

1956 m. spalio mėn. gale Vengrijoje kilo revoliucija, peraugusi į ginkluotą sukilimą. Per Vėlines Kaune, kapinėse, susirinko apie 3-4 tūkstančius žmonių. Žmonių laisvės troškimas buvo nenumaldomas – įvyko stichinė demonstracija, išreiškianti solidarumą kovojančiai vengrų tautai, drąsiai reiškiami protestai, sakomos revoliucingos kalbos.

N. Gaškaitė, studijuojanti Kauno politechnikos institute, buvo sužavėta žmonių vienybe, patriotine dvasia ir savo akimis regėjo milicijos bei vidaus kariuomenės brutalų elgesį, išvaikant taikią manifestaciją, suiminėjant jos dalyvius, oratorius. Tokia pat demonstracija įvyko ir Vilniuje. Įkvėpta šių įvykių, N. Gaškaitė parašė eilėraštį:

Jei nusviro galva
Budapešto širdy,
Dega kraujo spalva
Ten dangaus pakraštys.

Jei sukniubo sūnus
Žemaitijos miškuos,
Tuoj bežvaigždžiam danguj
Žarija sužioruos.

O kur kraujas nukris,
Ten rasa suspindės
Ir pakils vyturys
Iš pašauto širdies.

1957 m. vasario mėn. viena kurso draugė supažindino N. Gaškaitę su ką tik iš lagerio grįžusiu pusbroliu Aleksandru Krasausku. Jis pažadėjo suvesti ją su antisovietinio pogrindžio atstovais.

Tuo metu A. Susnys mokėsi Kauno Veterinarijos akademijoje. Susirinkus bendraminčiams, jis pasiūlė sukurti antisovietinio pogrindžio grupę. Grupės vadu buvo

išrinktas A. Krasauskas-Sakalas, jos nariais tapo P. Plumpa-Giedraitis, A. Susnys-Aukštaitis, N. Gaškaitė-Rūta. 1957 m. lapkričio 17 d. Kaune, Ąžuolyne, A. Krasauskas, kaip grupės vadas, priėmė jos narių priesaiką. Netrukus į organizaciją įstojo ir KPI studentė Birutė Putrimaitė-Eglė. Gruodžio mėn. organizacijos nariais tapo pandėliečiai Donatas Bičiūnas-Romas, Vilniaus pedagoginio instituto studentas, Česlovas Kučinskas-Uosis, Vilniaus geležinkelio transporto mokyklos moksleivis, o 1958 m. vasario mėn. ir Jonas Skeivalas-Henrikas, Klaipėdos žemės ūkio technikumo moksleivis. Pogrindinė organizacija savo narių turėjo jau visuose trijuose didžiuosiuose Lietuvos miestuose. Faktiškai organizacijai vadovavo A. Susnys. Jis suformulavo pagrindinius uždavinius ir tikslus: a) gaminti ir platinti atsišaukimus; b) plėsti organizaciją, įtraukiant į ją naujus narius; c) platinti Nepriklausomybės laikų literatūrą; d) leisti organizacijos laikraštį. Laisvalaikiu organizacijos nariai mokėsi šaudyti, lavinosi, rašė eilėraščius ir prozos kūrinius.

1958 m. gruodžio mėn. buvo sukurtas atsišaukimo tekstas, padaugintas fotografiniu būdu. Naujųjų metų proga buvo kreipiamasi į visuomenę: „Sutikdami Naujuosius metus, sutelkime visas jėgas lietuviškumo palaikymui, lietuviškam jaunosios kartos išauklėjimui, mūsų Tėvynės išvadavimui. Jeigu jūsų gyslose dar sruvena lietuviškas kraujas ir širdyse dega Lietuvos karžygių dvasia, nuo šių Naujųjų metų visi kaip vienas pakilkime į kovą už žmogaus teises, už laisvę, už Nepriklausomybę."

Naujųjų metų išvakarėse į Kauną atvažiavo vilniškis Č. Kučinskas. Vakare visi jaunuoliai išėjo į miestą. Atsišaukimai buvo išmėtyti ar prisegti prie stulpų Kęstučio ir Donelaičio gatvėse, Laisvės alėjoje (pavadintoje Stalino vardu), autobusų stotyje, ant Aleksoto tilto, miesto autobusų stotelėse, duodami praeiviams į rankas. N. Gaškaitė atsinešė atsišaukimus į Rotušę, kur tuo metu buvo Statybos fakultetas ir vyko studentų šventinis vakaras. Prieš dvyliktą nakties ji pažėrė pluoštą atsišaukimų į salės vidurį, tarp šokančių porų.

Išplatinę atsišaukimus, pandėliečiai susirinko Aleksote, N. Gaškaitės ir B. Putrimaitės nuomojamame kambaryje - vienas kitą pasveikino su sėkmingai įvykdyta akcija ir Naujaisiais metais. Tos dienos nuotaika ir vilties troškimai atsispindi N. Gaškaitės eilėraštyje:

Vėl gruodis spigina laukus,
Ir vėl sniegulės krinta retos.
Einu gatve ir sveikinu aš jus,
Penkiasdešimt aštuntieji metai.

Šią naktį jūsų garbei mes,
Uždengę langus, prislopindami balsus,
Tvirta kovotojų ranka taures
Pakelsim už naujus, laisvus laikus.

Galbūt jūs slinksite tylėjime
Ir tautą mano kalsite grandinėm
Už tai, kad per silpnai mylėjome,
Kad per mažai Tėvynę gynėme.

O gal šie metai žengs sprogimams tratant,
Pabūklams griaudžiant, Kremliaus bokštams svyrant,
Kada prie savanorio aštuonioliktųjų metų
Guls žemėn penkiasdešimt aštuntų didvyris.

Priimsim viską, ką išties
Lemties slaptingoji ranka,
Ir degsim aukure vilties,
Kaip kažkada kažkur kažkas.

Po naujametinių atsišaukimų išplatinimo akcijos, Kauno miesto KGB ir jų užverbuoti slaptieji agentai buvo „sukelti ant kojų" - prasidėjo intensyvios pogrindininkų paieškos. Per agentus buvo sužinoti pirmieji įtariamieji ir pradėta juos sekti.

Pandėlyje A. Susnys iš spaustuvininko P. Mažuolio nupirko apie 800 spaustuvinio šrifto raidžių, o P. Plumpai pavyko užsakyti spausdinimo įrangą. Abu pradėjo rinkti atsišaukimo tekstą.

1958 m. vasario 15 d. B. Putrimaitė nuvežė į Vilnių ir perdavė Č. Kučinskui trispalvę vėliavą ir 150 atsišaukimų. Pasitelkęs į pagalbą pandėliečius D. Bičiūną ir J. Zuozą, Č. Kučinskas Vasario 16-osios naktį iškėlė vėliavą ant kalno, netoli Olandų gatvės.

Kauno mieste P. Plumpa, A. Susnys, N. Gaškaitė ir B. Putrimaitė nuvažiavo į Petrašiūnus. P. Plumpa, turintis leidimą įeiti į elektrinės teritoriją, įkopė į kaminą ir Trispalvę vėliavą pritvirtino pačioje viršūnėje, 80 metrų aukštyje. Kitą vakarą jis ir A. Susnys miesto gatvėse išplatino atsišaukimus.

KGB jau žinojo įtariamuosius. N. Gaškaitės ir B. Putrimaitės kambario kaimynystėje buvo įrengta pasiklausymo aparatūra. Tokia pat aparatūra slapta įtaisyta ir A. Susnio kambaryje. Ji įrašė A. Susnio, P. Plumpos, N. Gaškaitės ir B. Putrimaitės pokalbius, kuriuose buvo tartasi dėl veiklos prieš 1958 m. kovo 16 d. įvyksiančius Sovietų Sąjungos Aukščiausiosios Tarybos rinkimus. Buvo nutarta atspausdinti ir Kaune bei Vilniuje išplatinti atsišaukimus, primenančius okupacinės valdžios neteisėtumą.

1958 m. kovo 8 d. P. Plumpa atvyko pas A. Susnį - buvo kuriamas organizacijos „Laisvę Lietuvai" programos projektas. Projekte buvo numatyta palaikyti lietuviškumą, spausdinti ir platinti atsišaukimus, antisovietinę literatūrą, plėsti organizaciją, sukurti stiprias grupes Vilniuje, Kaune ir Klaipėdoje.

1958 m. kovo 13 d. A. Susnio kambaryje KGB operatyviniai darbuotojai slaptai atliko kratą: rado ir slapta persifotografavo pogrindinės organizacijos „Laisvę Lietuvai“ programą, atsišaukimus, šriftą, rėmelį su surinktu programos tekstu. Bijodami priešiškų rinkimams akcijų, KGB nutarė ilgiau nelaukti ir organizaciją sunaikinti.

Kovo 13-14 dienomis buvo suimti visi organizacijos nariai. Tardymo metu visi sėdėjo atskirose kamerose, o prie jų buvo pasodinti gerai paruošti „kamerų agentai“, kurie visokiais būdais stengėsi įgyti pasitikėjimą ir „išpešti“ saugumą dominančių žinių. Tardant, N. Gaškaitė sakė: „Aš vedžiau antisovietinę agitaciją prieš tarybinę santvarką Lietuvoje todėl, kad ji man nepatinka. Aš norėjau matyti Lietuvą nepriklausomą, laisvą, be tarybinės santvarkos. Toks buvo mano pagrindinis tikslas.“

1958 m. liepos 28-31 d. Vilniuje įvyko teismas. Visi aštuoni teisiamieji buvo kaltinami antisovietine agitacija ir grupine veikla (SSRS BK 58-10 I d. ir 58-11 str.). A. Susniui, Č. Kučinskui, D. Bičiūnui ir P. Plumpai dar buvo inkriminuojamas neteisėtas ginklo laikymas.

Galutinis nuosprendis: A. Krasauskui - 10, A. Susniui - 8, P. Plumpai ir N. Gaškaitei – po 7, D. Bičiūnui ir Č. Kučinskui – po 5, B. Putrimaitei - 3, J. Skeivalui - 2 metai laisvės atėmimo.

Nors ir buvo siūlyta, niekas malonės prašymų nerašė ir iškalėjo visą laisvės atėmimo laiką. Visi sugrįžo į Lietuvą, kaip savo laikraštėlyje kadaise buvo pranašavę:

Grįši nepražuvęs
Į Tėvynę šviesią!

Šviesa į Tėvynę dar negreit atėjo, bet tautos viltis ir kantrybė pagaliau išaugino laisvės medį. Asmeniškai P. Plumpai tai buvo tik laisvės kelio pradžia ir pirmoji okupantų skirta bausmė. Tas kelias atvedė į krikščionybę, kurioje atsiskleidė Dieviškojo pasaulio didybė, o kartu nauji siekiai, darbai ir... kalėjimai.

Parašyta pagal P. Plumpos atsiminimus. Eilėraščiais papildyta iš: Žemaitienė, Nijolė. Pogrindinė organizacija „Laisvę Lietuvai“, II dalis. Prieiga internete: genocid.lt/Leidyba /9/ zemaitiene.htm, 2016-09-20.

Omsko lageriuose

Po teismo J. Kadžionis pateko į Omsko lagerius. Pirmiausia papuolė į 4-ą lagpunktą - medžio apdirbimo fabriką. Po Stalino mirties Vorkutos, Norilsko, Kazachstano lageriuose prasidėję kalinių sukilimai tiesiog sukrėtė visą Gulago sistemą. Juos organizuojant bei vadovaujant labai aktyviai dalyvavo ukrainiečiai ir lietuviai. Kaliniai reikalavo geresnių darbo ir gyvenimo sąlygų, režimo palengvinimo, teisingumo. Valdžia sukilimus malšino žiauriai, brutaliai – mušdavo, šaudydavo, traiškydavo žmones tankų vikšrais. Kingyro lageryje sukilimo metu vos nežuvo Malvina - nuo atlekiančio tanko ji išsigelbėjo, tik pakibusi rankomis už grotų, o jos draugė latvė tai padaryti nesuspėjo, pateko po vikšrais ir buvo sutraiškyta. Vorkutos lageryje po tanko vikšrais žuvo ir LK kpt. Afanasijus Kazanas, vienas iš politkalinių sukilimo vadų. Kovojant buvo pralieta daug politinių kalinių kraujo, paaukota daug gyvybių, visi sukilimai buvo žiauriai numalšinti, tačiau sovietinė valdžia suprato, kad tokios didelės nepaklusnių kalinių masės teroru suvaldyti jau nebegalės ir pradėjo didžiules permainas. 1956m. lageriuose tvarka jau skyrėsi kaip „diena nuo nakties“: politiniai kaliniai buvo atskirti nuo kriminalinių, niekas nebeužrakindavo nakčiai barakų, pagerėjo maitinimas, už darbą jau buvo mokama, iš bado niekas nebemirė. Siuntinių skaičiaus kaliniams niekas neberibojo, galėjai gauti jų tiek, kiek tau ir atsiųsdavo.

J. Kadžionis lageryje sutiko buvusį Dainavos apygardos vado A. Ramanausko-Vanago ryšininką Kostą Truncą. Tas dzūkelis ir sako: „Šimts perkūnų, laisvėj būdami, kovojom prieš sovietų valdžią, o dabar ją statysim?!“ Abu nutarė geriau sėdėti izoliatoriuje, bet į darbą neiti. Ir nėjo. Izoliatoriuje maitino labai blogai, atrodė, kad laikas sustojo „kaip užšalęs vanduo,“ slėgdavo vienatvė. Galų gale abu nutarė baigti boikotą - dirbant brigadoje, tarp vyrų, greičiau ir laikas prabėgdavo, ir maitindavo geriau.

1956m. papuolė į 10-ą lagpunktą, kur politiniai kaliniai statė naftos perdirbimo fabriką. Jo parduotuvėse buvo pilna įvairiausio maisto: duonos, sviesto, grietinės, saldainių, bandelių, cukraus, pieno, kefyro, dešrų ir kt. Iš miesto atvykstantys dirbti laisvieji darbininkai - montuotojai, suvirintojai, traktorininkai, vairuotojai ir kt. - sakydavo: „Čia pilna maisto, o mes Omske, vos dešimt kilometrų nuo lagerio, negaunam net pieno vaikams nusipirkti.“ Statybos administracija į politinius kalinius žiūrėjo kaip į darbo jėgą ir buvo labai suinteresuota jų našiu, kokybišku darbu. Tačiau geriau ir našiau dirbti skatino jau ne prievarta, o darbo užmokesčiu, premijomis.

Kai kurie darbštūs, prie sunkaus darbo įpratę lietuviai jau ne tik viršydavo, bet įvykdydavo ir dvi dienos normas. Kad nesitrukdytų darbo laikas, maisto - bandelių, pieno, dešros - atnešdavo tiesiai į darbo vietą. Tai buvo ne lageris, o „pasaka“. Kaliniai

vaikščiojo apsirengę kostiumais, su laikrodžiais, „juodukai“ užsidėję net po du, tačiau vis tiek klausdavo: „Дорогой, скажи, сколько время?“ („ Brangusis, pasakyk, kiek valandų?“). Iš miesto laisvieji darbininkai už pinigus atveždavo degtinės, kai kurie prisigerdavo „kaip maišai“, nuo lagerio vartų sargyba juos tempdavo tiesiai į izoliatorių, o ryte iš jo žygiuodavo jau tiesiai į darbą. Į naktį nesaugomas statybas iš miesto prisirinko jaunų moterų - paleistuvių, o specialiai „meilės reikalams“ buvo iškastas slaptas bunkeris. Tačiau šitie reikalai baigėsi nelaimingai - statybose dirbantys buldozeriai netyčia jį užvertė žemėmis. Kol kaliniai kastuvais atkasė, visi bunkeryje buvę „damos ir kavalieriai“ jau buvo uždusę, tarp jų, ir vienas lietuvis.

Vieną šeštadienį, po pietų, liepė visiems baigti darbą. Privežė vaikinų, merginų, aprengtų darbo drabužiais, fotografavo, filmavo, o po to laikraščiuose parašė, kad „naftos perdirbimo fabriką spartuoliškais tempais stato komjaunuoliai“. Kaliniai su tuo laikraščiu nuėjo pas lagerio viršininką ir klausia: „Viršininke, tai kas stato šitą naftos perdirbimo fabriką!?“ - „Aišku, jūs!“ - atsakė šis. - „O kaip čia parašyta!?“ - rodo laikraštį. Tas numojo ranka: „Aaaai, jūs nekreipkit į tai dėmesio!..“ Sovietinė valdžia, kaip visada, melavo „per akis“, propaganda buvo vykdoma „visais frontais“.

Lageriuose kaliniai įsirengė futbolo ir krepšinio aikšteles, susidarė žaidėjų komandos. J. Kadžionis savo rankomis padarė biliardo stalą, niekuo nesiskiriantį nuo fabrikinio. Valdžia tokią veiklą tik girdavo - negailėjo „duonos ir žaidimų“ – svarbu, kad dirbtų, laisvalaikiu – žaistų, ir apie nieką negalvotų.

Tuo metu Lietuvoje žmonės, o ypač kolūkiečiai, gyveno labai sunkiai. Negalima būdavo gauti cukraus, jo nusipirkti galėjo tik tie, kurie pirmieji ateidavo balsuoti.

Tada niekas ir nebetikėjo, kad reikės „sėdėti“ 25 metus - juk laikai keitėsi, vyko permainos. N.Bulganinui būnant Sovietų Sąjungos vyriausybės ministru pirmininku, lageriuose pokyčiai vyko tik į gerąją pusę.

1956m. iš Maskvos į lagerį atvyko didelius įgaliojimus turinti Specialioji komisija. Ji peržiūrinėjo nuteistųjų bylas. Prasidėjo masinis (apie 80 procentų) politinių kalinių paleidimas į laisvę. Pirmiausia paleido pagal 58 str. 10 punktą „už antisovietinę propagandą ir agitaciją“ nuteistus kalinius, kalėjimo žargonu vadintus „pletkininkais“ (plepiais). Po jų perteisė ir paleido į laisvę daug buvusių partizanų, ryšininkų, rėmėjų, pogrindininkų, kitiems buvo sumažintas įkalinimo laikas.

Kartu su J. Kadžioniu kalėjo ir kraštietis Edmundas Raginis, buvęs Troškūnų geležinkelio stoties viršininku. Abu buvo susidraugavę, vienas kitu visiškai pasitikėjo. Jis buvo vyras „kaip reikiant“ - palaikė su partizanais ryšį, teikė jiems žinias, parūpindavo ginklų, platino proklamacijas. MGB jo veiklą išaiškino, o teismas skyrė 25 metus lagerio. Komisijai paleidus pagal 58 str. 10 punktą dešimčiai metų - „vaikiškai bausmei“ - nuteistus kalinius, buvo imtasi nagrinėti „dvidešimtpenkinių“ - nuteistų kalėti ilgiausiai, 25 metams, bylas.

Taip sutapo, kad komisija juos abu pasikvietė tą pačią dieną ir abiem paliko tą pačią maksimalią bausmę. E.Raginiui dar pasakė: „Kaip tau ne gėda, tarybinis tarnautojas, banditų proklamacijomis „apsikabinęs“ sėdėjai stotyje ir dar nori, kad tau bausmę „numestų”! Nepasikeitė ir J.Kadžionio likimas - pasikvietusi komisija tepasakė: „Geriau dirbk!“ Tačiau abu per daug nenusiminė, matė, kad „ledai jau pajudėjo“, tad, anksčiau ar vėliau, tikėjosi būsią paleisti.

„Paliuosavus“ daug kalinių, barako sekcijoje jų skaičius tiek sumažėjo, kad administracija leido nupjauti viršutinius gultus - jie tapo nebereikalingi. Abu draugai gulėjo šalia, ant gretimų narų, o prieš užmiegant, visada dar pasišnekėdavo. Kartą vakare, po komandos „Отбой!“(Poilsis!) išsitiesus ant kietų narų, Edmundas sako: „Aš tai nieko, jaunas, pergyvensiu, bet ką dabar man tėvams parašyti? Juk jie, senukai, pasiramsčiuodami lazdelėmis kiekvieną dieną eina į Trumbatiškio „gelžkelio“ stotelę ir, atėjus traukiniui, tarp atvykstančių keleivių ieško, klausinėja, ar Edmundas neparvažiavo? Aš jiems rašau, meluoju, nenorėdamas morališkai „nužudyti“, kad į mūsų lagerį komisija dar neatvažiavo. Juk mano mama tiek daug išgyveno - per Didįjį karą net devynis savo vaikus per mėnesį palaidojo. Ar begali jiems būti sunkiau kaip dabar, ar jie atlaikys dar vieną gyvenimo smūgį!?“

Specialioji komisija iš lagerio jau seniai buvo išvažiavusi. Vieną naktį J. Kadžionis susapnavo labai aiškų, tikrovišką sapną. Kalėjimo sapnai dažnai būdavo labai ryškūs, su pranašiškais ženklais, kuriuos ne visada būdavo lengva „iššifruoti“.

Lageryje „nariadčiku“[1] dirbo vienas latvis, visada vaikščiojęs su pypke „tarp dantų“. Pasižymėjo dar ir tuo, kad, kaip ir B. Sruoga, lageryje niekada nenešiojo kepurės, net per Sibiro žiemos šalčius. Kaliniai jį vadindavo „Trubka“ (Pypke). J. Kadžionis susapnavo jį beskubantį tarp barakų su ilgu popieriaus lapu - „pasiliuosuojančių“ kalinių sąrašu. „Trubka, - sako jam, - leisk ir man žvilgtelėti į šitą sąrašą!“ Žiūri, ogi sąraše pirma pavardė - Raginis. Rūpi surast ir savo pavardę. Ieško, ieško ir neranda, o ji, pasirodo, pačiame sąrašo gale, pati paskutinė.

Ryte atsikėlęs J. Kadžionis, prisiminęs aiškų sapną, sako draugui: „Edmundai, tave „paliuosuos!“ Tas truputį supykęs atsakė: „Jonai, ar tu durnas esi? Kas gi „paliuosuos“, juk komisija jau seniai išvažiavo!“ - „Aaaa, - sako J. Kadžionis, - tačiau aš gi mačiau „pasiliuosuojančių“ kalinių sąrašą, o jame tavo pavardė - pirmutinė!“ Dar truputį pasikalbėję, išėjo į darbus. Vakare, po vakarienės, patikrinimo ir komandos „Отбой!“(Poilsis!), atsigulė ant narų. Vidurnaktį jų barako sekcijoje staiga uždegė šviesą ir pasigirdo prižiūrėtojo komanda: „Raginis, greitai į „specdalį“!“ J. Kadžionis jam vėl: „Edmundai, tave „paliuosuos“!“ Tas jau nieko nebesako, greitai apsirengia ir išeina. Neilgai trukus grįžta atgal. Iš netikėtos laimės suploja rankas delnais, sukryžiavęs prispaudžia jas prie krūtinės ir sako: „Joneli, mane „paliuosavo“!“ Netrukus ir E. Raginis išvažiavo namo.

Tame pačiame lageryje teko būti kartu ir su poetu Antanu Miškiniu. Jis buvo smulkaus sudėjimo žmogus, labai išsilavinęs, doras ir sąžiningas. Dirbo visokius sunkius darbus - kasdavo, „knisdavo" vandens apsemtas tranšėjas, kanalus, buvo tikras „juodadarbis", į jokius „pridurkus" nesitaikė. Kaliniai jį vadino „Vargo Žiurke". Jis labai gerbdavo partizanus, mėgdavo klausytis jų dainų. Kiekviename lageryje būdavo apie 200 lietuvių, o juk lagerių buvo pristatyta daugybė - lageris prie lagerio. Kalėdamas, poetas A. Miškinis parašė savo garsiąsias „Sopulio psalmes", kurias J. Kadžionis atmintinai išmoko.

Lageryje A. Miškinis sukūrė savo geriausius lyrinius eilėraščius - nei prieš lagerį, nei po jo tokio minties gilumo, vidinio tragizmo, tiesos sakymo jo kūryboje nebebuvo. Tai buvo jo kūrybos „aukso vidurys", sukurtas pačiomis sunkiausiomis lagerio sąlygomis - esant dramatiškiausiems dvasiniams išgyvenimams, sukrėtimams, nuolatinei įtampai, nepritekliams, alkiui, nuovargiui, beteisiškumui, pažeminimui, nevilčiai, aplinkinių melui, klastai, nužmogėjimui, tačiau visada tikint Aukščiausiuoju.

Vienas iš jo eilėraščių vadinasi „**Regėjimas**"

Regiu - ant kryžiaus taip aukštai pakibęs
Tu, Išganytojas, kančioj tylus.
Atsižadu ir keršto, ir puikybės,
Atsižadu šėtono išmislų.

Mačiau, trėmimuos klykia kūdikėliai,
Tuo džiūgauja per prievartą minia...
Tai šito melo niekaip nepakėliau -
Kovon išstojau nuoga krūtine.

Aš mažas, menkas, kaip dulkelė,
Akis pakelt man į Tave drovu.
Bet išvedei mane ant didžio kelio
Ir parklupdei tarp įnirčio kovų.

Ir man derėtų kankinio vainikas,
Jei ant galvos uždėtum Tu Patsai.
Mane lyg nejučiom smakai apniko -
Staiga - nepasiruošusį visai...

Tačiau aš jau daugiau nepiktžodžiausiu...
Ir taip jau būčiau žuvęs, jei ne Tu.

Tu man paguoda ir viltis didžiausia
Šituo sunkiausių bandymų metu.

Parpuolu alpdamas po Tavo kojų,
Ir balsas mano girdimas danguos.
Su džiaugsmo ašarom karštom dėkoju,
Kad ateini rūsin mane paguost.

Tu ateini per storas mūro sienas,
Sargybas apginkluotas ir grotas.
Man atneši žvaigždėtą mėnesieną
Ir klausinėji - „Kurgi tu? Ar tas?“

Aš-tas. Tu - Išganytojas, Tave pažįstu -
Gyvenimas Tu, kelias ir tiesa.
Ir mano rūsys žvaigždėmis pražysta,
Ir liejasi ramybė ir šviesa.

Tu man barstai žodžius gražius kaip žiedas:
„Ko tu bijai? - Aš su tavim kartu“.
Ir pašnibždom kamputy psalmes giedu,
Ir klausosi kalėjimas kurtus...

Vienas jo lageryje sukurtų eilėraščių skirtas poetei Salomėjai Nėriai.

(S. Nėriui)

Už ką taip jau puošė Tave, seserėle,
Ar kad apkerėjo raudona gėlė?
Atvežė, paliko paskui patvorėly,
Patvorėly vieną amžinai gulėt.

Ar svyruos berželis, ar kukuos gegulė,
Ar pavasarėlis Tau pašvies anksti.
Daug brolelių Tavo patvorėliuos guli,
Patvorėliuos guli, paukščiams išmesti.

Kai tau laimę piršo, aukso kalnus siūlė,
Mūsų širdys tvino, kepo su kraujais.
Mes tada apstulbom - kurgi tu, sesule,
Kurgi, seserėle, argi Tau su jais?

Prie krūtinei segė Tau raudoną gėlę,
O mums veidas balo, temo mums šviesa.
Buvo liūdna, gaila, širdį baisiai gėlė -
Ta gėlė raudona kruvina visa...

Kai paskui pulkais mes ėjom ant pakūtos,
Su mumis, sesele, nebuvai kartu.
Jei jau mirt reikėjo, tai numirt Vorkutoj,
Tai palikt legenda mums galėjai Tu...[2]

1958 m. J. Kadžionis pateko į Taišeto 19-ąjį Čiunos lagerį, medienos apdirbimo fabriką. Nors jame ir nebuvo tokios „prabangos," kaip naftos perdirbimo įmonėje, tačiau sąlygos dar buvo neblogos - galėjai gauti siuntinius, už pinigus, be apribojimų, nusipirkti mėsos konservų.

Nuo 1961 m. pateko į Mordovijos lagerius - 11-ą, 7-ą, o vėliau į 17-ą. 1960m. lagerio režimas labai sugriežtėjo, atsirado daugybė apribojimų, suvaržymų. Per mėnesį kalinio maistui būdavo skiriama 13 rublių. Jeigu kalinys išdirbdavo nustatytą darbo normą ir nepažeisdavo lagerio režimo, turėdavo teisę iš asmeninės sąskaitos lagerio parduotuvėje nusipirkti margarino, marmelado ar saldainių („bambonkių") už 5 rublius per mėnesį. Kas normos neišdirbdavo, tokią teisę prarasdavo. Jeigu kalinys darbo normos neįvykdydavo nuolatos, laikas nuo laiko sėsdavo į karcerį, vadinamą Šizo (Штрафной изолятор, lietuviškai - bausmės izoliatorius). Ten maisto gaudavo tik už 10 kapeikų per parą. Buvo uždrausta nešioti civilius drabužius ir laikrodžius - privaloma apranga buvo jau tik kalinio drabužiai. Per mėnesį buvo galima parašyti tik du laiškus, o metuose gauti tik vieną 5 kg sveriantį siuntinį (už menkiausią režimo pažeidimą administracija galėjo ir jį uždrausti). Dar buvo leidžiama per metus gauti dvi banderoles po 1 kg svorio - jose galėjo būti popierius, laikraščiai, žurnalai. Viskas keitėsi tik į blogąją pusę - griežtėjo kalėjimo režimas, blogėjo maitinimas, atsirado daugybė draudimų, buvo stengiamasi visokiausiais būdais apsunkinti kalinių gyvenimą, sugniuždyti juos morališkai, iš vidaus pakirsti kalinių vienybę, sukelti nepasitikėjimą, supjudyti politinius kalinius tarpusavyje.

Mordovijos 10-asis lageris buvo ypatingo režimo, pats sunkiausias, vadinamas „Akmeniniu maišu". Jame po darbo kalinius laikydavo tamsiose, uždarose kamerose, negalėjai išeiti į zoną. Ten sėdėjo politiniai kaliniai, nuteisti antrą kartą arba jei buvo

teisti mirties bausme. Jame kalėjo Liudas Simutis, Alfonsas Svarinskas, Algis Petrusevičius, Jonas Abukauskas, Petras Paulaitis ir daug kitų lietuvių.

Mordovijos 1-ajame lageryje kalėjo tik dvasininkai, tarp jų - daug lietuvių kunigų. Kad „negadintų“ žmonių, jie buvo surinkti į vieną vietą. Atvykus iš Maskvos komisijai, tie buvo nustebinti, kad ant barako sienų pakabintos maisto dėžutės neužrakintos, be spynų. Kunigas Alfonsas Svarinskas jiems paaiškino: „Čia yra vienintelė vieta Tarybų Sąjungoje, kur niekas nevagia ir nesikeikia!“

1972 m. J. Kadžionį išvežė į Permės lagerį, kuriame iškalėjo iki pat galo, iki 1978 m.

Remtasi J. Kadžionio prisiminimais.

[1] „Nariadčik“ (pažodžiui - darbų paskirstytojas, tačiau jo pareigos apėmė daug platesnes sritis, buvo kaip patikėtinis, tarpininkas, kalėjimo administracijos atstovas tarp kalinių) - tai aukščiausios, vadovaujančios pareigos, suteikiamos kaliniui už „ypatingus nuopelnus“ su „kūmo“(operatyvinio įgaliotinio) palaiminimu. Jis buvo kalėjimo administracijos (štabo) atstovas kalinių tarpe - per jį kaliniai perduodavo malonės prašymus, skundus, per jį kalinį išsikviesdavo į štabą, pranešdavo apie nuobaudas, įvairius apribojimus (siuntinių, laiškų, pasimatymų). Jis kasdien „štabui“ raštu pateikdavo ataskaitą - kiek yra darbingų žmonių, kiek išėjo į darbą, kas serga, kas atleistas nuo darbo, kas sėdi karceryje ir t. t. Kaliniai niekada „nariadčiku“ nepasitikėjo, laikydami jį „valdžios šuva“.

[2] Antanas Miškinis. Sulaužyti kryžiai. Vilnius: Vaga, 1989, p. 16, 51.

Lietuvos čekistų vizitai lageryje

Lietuvos KGB darbuotojai labai „rūpinosi“ lietuviais ir lageryje - aplankydavo kiekvienais metais, kartais atsiveždami ir jiems „patarnaujančių“ žurnalistų.

Atvažiavę į lagerį, visus lietuvius politinius kalinius „išsišaukdavo“ pokalbiui. Tačiau ne visi pokalbiai vykdavo taip, kaip būdavo jų numatyta.

Lageryje kalėjo art. kpt. Petras Paltarokas-Algimantas, buvęs Joniškėlio ir Linkuvos krašto partizanų vadas. Tarp jo ir atsivežto KGB tarno įvyko maždaug toks pokalbis:

„Jūs žurnalistas?“ - paklausė P. Paltarokas. - „Taip taip“, - patvirtino šis. - „Ką jūs galite pasakyti apie žudynes Rainių miškelyje?“ - „Tai ką jūs čia, ką jūs čia! Čia „supinti“ dalykai!“ - „Juk jūs žurnalistas, tai aš teiraujuos. O apie Pravieniškių žudynes ką nors žinot?“ Tas vėl išsisukinėja: „Tai ką jūs, ką jūs, tai neaiškūs dalykai!“ - „Jei nežinot, kas darėsi Lietuvoje, tai gal žinot, kas vyko Červenėje?“ Tas nebeturi ką sakyt. Tada kpt.

P. Paltarokas atsistojo ir sako jam: „Žinai ką, pats esi piemuo, o ne žurnalistas!“- ir išėjo pro duris.

Tačiau taip sakydavo toli gražu ne visi, tam reikėdavo didelės drąsos, viskas būdavo įrašoma į bylą ir už tokius žodžius įgydavai „visuomenei pavojingo asmens“ statusą. Tokiam bausmės sumažinimas jau „nebešviečia“.

Kartą pakviečia J. Kadžionį. Kabinete sėdi ypatingai svarbių bylų tardytojas Vytautas Kažys. Klausia: „Kaip gyvenat?“

- „Kaip lageryje“, - atsako J. Kadžionis.

- „Kokia čia pas jus organizacija, kuri raudonus raiščius nešioja?“[1]

- „Panašiai kaip žydų prie vokiečių“, - atsakė J. Kadžionis.

- „Ar laisvės nori?“ - klausia.

- „Žinoma, noriu, - atsako J. Kadžionis, - kur rasi tokį žmogų, kuris laisvės nenorėtų!“

- „Jeigu nori, gali eit, kelias jums atviras“, - sako V. Kažys.

- „O ką reikia padaryt? - klausia J. Kadžionis, - Užsidėt raudoną raištį SVP?“

- „Nee, čia tai menkniekis, - numojo ranka. - Reikia pasmerkt praeitį. Parašyk, kad buvai jaunas, tave suklaidino, kad kova prieš tarybų valdžią buvo didžiulė klaida, ir važiuok namo!“

- „O ne, - atsakė J. Kadžionis, - jūs darėt žiauriausius nusikaltimus, o aš savo praeitį smerksiu!“ Tas pyktelėjo, sakydamas: „Aš žinau, kaip jums skaudu ir graudu, nes tauta jus išmetė į „gyvenimo diendaržius!“

- „Žinot ką, - atsakė J. Kadžionis, - tai jūs taip kalbat. Bet pasaulis apie mus kitaip atsiliepia. Aš manau, kad kaip tik jūs esat atsidūręs tame diendaržyje ir, kol nevėlu, keiskit savo gyvenimo kryptį!“ Tas žiūri nustebęs. „Klausyk, - sako, - o ką tu lageryje šneki?“

- „Lageryje aš nieko nešneku, - atsakė J. Kadžionis, - o jums, jeigu reikia, aš galiu ir daugiau kai ką papasakoti. Aš žinau, tokių „durnių“ jūs mažai randat, kiekvienas stengiasi pataikaut, o aš sakau tiesą.“ Tas tyli ir kažką rašo. J. Kadžionis, pusiau juokais, klausia: „Tai ką, į duobę ar dar kur nors?“ V. Kažys pakėlė akis nuo popieriaus lapo, pasimuistė ir tarė: „Į duobę ar ne į duobę, bet Lietuvos tau niekada nematyt!“

Kartą „išsišaukia“ būrio viršininkas ir sako: „Kadžioni, kodėl tu niekur nedalyvauji!?“

- „O kur reikia dalyvauti?“ - retoriškai paklausė J. Kadžionis. - „Na, pavyzdžiui, vidaus tvarkos sekcijoje (SVP).“ Jos nariai kartu su prižiūrėtojais vaikščiodavo po „zoną“, padėdami palaikyti tvarką. J. Kadžionis, vaidindamas nustebusį, nutarė jam sumeluot: „Jūs man siūlot stoti į šitą sekciją? Jų gi čia pilna, visur „raudonuoja“. Vienąsyk eidamas pro šalį girdėjau, kaip jie tarpusavyje šneka: „Nesvarbu, kad raudonas raištis ant rankos, svarbu, kas širdyje. Jeigu bus perversmas, mes patys pirmi bolševikams gerkles išplėšim.“ Jie, matyt, žydus šaudė, vaikus į šulinius mėtė. Jūs neduokit jiems siuntinių, pasiųskit į sunkesnius darbus, pamatysit, ar jie tuos raiščius benešios. O jūs man siūlot

kartu su jais vaikščiot!“ Tas pasimetė, galvoja: „Kas čia per žmogus?“ J. Kadžionis jam dėsto toliau: „Mano, kaip piliečio, pareiga būtų sužinojus pranešti, kad kažkas rengiasi, pavyzdžiui, darbovietę susprogdint. Tai visiškai kitas dalykas. Tačiau jeigu kažkuris atsinešė arbatos pakelį, aš turiu bėgt jums pranešt? Tai man tiesiog gėda, kaip gali taip žemai nupult.“ Būrio viršininkas pasimetė: „Dalinai tai jūs teisus.“ J. Kadžionis jam atsakė: „Ne dalinai, bet visiškai teisus!“ Tas pranešė saugumui. Atvykę iš Vilniaus KGB čekistai kviečiasi pokalbiui. Atėjus klausia: „Kaip gyveni, Kadžioni?“ - „Kaip lageryje“, - atsako šis. - „Ar lageryje nėra kokios slaptos organizacijos, kuri jums kenktų, maišytų?“ J. Kadžionis sako: „Ar yra kokia slapta organizacija, aš nežinau, tačiau man maišyt niekas negali, juk pats turiu savo galvą.“ Tie sako: „Teisingai, galvą turit, bet kur ta jūsų galva atvedė? Girdėjom, kad jūs čia darot susirinkimus, ar žinot, kad už tai yra baudžiamasis straipsnis?“ J. Kadžionis patikslina: „Ar jūs čia man taikot? Jeigu turit kokių duomenų, tai pasinaudokit šia įstatymo teise.“ Po pauzės jie sako: „Na, mes žiūrėjom jūsų bylą, ten nieko ypatingo nėra. Reiktų pagalvoti, kad jus pristatytų tribunolui.“ Tribunolas turėdavo teisę sumažinti bausmę iki 15 metų, o jeigu jau būdavai tiek „atsėdėjęs“, iškart važiuodavai į namus. Baigiantis pokalbiui, J. Kadžionis tarė: „Aš turiu į jus prašymą.“ Abu čekistai maloniai nusišypsojo, nes, jei turi į saugumą prašymą, tai jau esi „jų žmogus“. J. Kadžionis pradėjo: „Girdėjau, kad jūs peržiūrėjot mano bylą, joje nieko ypatingo nėra, o mane galima pristatyti tribunolui ir sumažinti bausmę?“ - „Taip taip“, - patvirtino čekistai.

- „Aš prašau manęs tribunolui nepristatyti!“

- „Kaip!?“ - nustebo šie. J. Kadžionis dar pakartojo: „Aš prašau, kad jūs manęs nepristatytumėt į šitą tribunolą.“

- „Bet kodėl!?“ - klausia saugumiečiai. J. Kadžionis toliau „dėsto“: „Cirko žiūrėt aš ne mėgėjas. Jeigu man, dirbančiam kaliniui, papildomai neduoda dviejų rublių, kaip kitiems, nusipirkti maisto produktų, tai kas man gali duoti laisvę? Juk yra invalidų, nešiojamų neštuvais, pirmoj eilėj jie turi būti paleisti. O aš dar galiu palaukt!“ Taip ir išsiskyrė.

Praėjus dviem dienoms, po rytinio patikrinimo būrio viršininkas praneša: „Kadžioni, prisistatyk į Stebėjimo komisiją.“ Tai tokia paruošiamoji komisija prieš siunčiant į tribunolą. Ją sudaro visokie aktyvistai, „pridurkai“, vyresnieji tvarkdariai. Kiekvienas tave „bado“, klausinėja, ar tu pripažįsti savo kaltę, kaip elgsies, paleistas į laisvę, ir pan. Jeigu nori būti pristatytas tribunolui, turi nusižemint ir sakyt: „Taip taip, esu labai nusikaltęs, labai gailiuosi, daugiau taip nebedarysiu.“ Jie nori tave „morališkai išprievartaut“, o paleis į laisvę ar nepaleis - tau jau kitas klausimas. Daugybei kalinių taip būdavo - „pristato“ tribunolui, o šis atsako. J. Kadžionis net nesiruošė eiti į šią komisiją - pasiėmė knygą ir nuėjo už mokyklos pastato skaityti. Jo ieškojo, lakstė, tačiau niekur nesurado. Kitą dieną būrio viršininkas sako: „Užeik!“ Pasodino J. Kadžionį už stalo ir klausia: „Kas turi galvoti apie jūsų laisvę!? Jūs ar mes!? Kodėl vakar neatėjai į

Stebėjimo komisiją!?“ J. Kadžionis jam sako: „Atsakysiu jums tiesiai ir atvirai - iš bolševikų valdžios nelaukiu jokios malonės.“ Būrio viršininkas iš nustebimo net išsižiojo: „Gali pakartot!?“ - „Galiu, - atsakė J. Kadžionis. - Iš bolševikų valdžios nelaukiu jokios malonės!“ - „Ką gi, dabar viskas aišku!“ - ištarė viršininkas.

Tai vyko Permės lageryje, kuris šiuo metu saugomas kaip muziejus. Rusijos disidentas Sergejus Kovaliovas J. Kadžioniui, arkivyskupui S. Tamkevičiui ir B. Gajauskui buvo išrūpinęs bilietus, ten visi ir susitiko, tačiau jau kaip garbės svečiai. Buvo suvažiavę net 14 šalių atstovai, kuriuos domino sovietinės sistemos nusikaltimai.

Remtasi J. Kadžionio prisiminimais.

[1] Lageryje iš „perauklėjimui“ pasiduodančių kalinių vidinei tvarkai palaikyti buvo sukurta „Vidaus tvarkos sekcija“(„Секция внутреннего порядка“ - СВП), kurios nariai nešiojo raudonus raiščius. Kaliniai tokių „persivertėlių“ negerbė ir СВП paniekinamai paraidžiui išvertė: „Сука вышла погулять“ (lietuviškai -„kalė išėjo pasivaikščioti“).

Partizanų dainos lageryje

Lageryje gražiausiai dainuodavo lietuviai ir ukrainiečiai. Tarp šių tautų nebūdavo konfliktų, tarpusavyje visada gerai sutardavo, kartu švęsdavo Velykas. Kadangi Kalėdų laikas nesutapdavo, šventės metu atėję į darbą lietuviai nedirbdavo - juos, kad būtų įvykdytos išdirbio normos, pavaduodavo ukrainiečiai, o švenčiant ukrainiečiams - jų darbo normą įvykdydavo lietuviai. Laisvalaikiu lietuviai dažniausiai „traukdavo“ partizaniškas dainas. Kartą, dainuojant, kareivis iš sargybos bokštelio ėmė lietuviškai šaukti: „Vyrai, kaip gražiai dainuojat. Metu šautuvą ir einu pas jus!“ - „Neik, dar pabūk!“ - atsakė dainininkai. Pasirodo, tai buvo Vidaus kariuomenės privalomoje karinėje tarnyboje tarnaujantis lietuvis. Vėliau, jam prašant, lietuviai slapta perdavė užrašytus partizaniškų dainų tekstus, kuriuos jis išsivežė į Lietuvą.

Pagal J. Kadžionio atsiminimus.

Mirtis iš nevilties

Mordovijos 7-ame lageryje kalėjęs rusas sužinojo, kad žmona jo nebelaukia -„susidėjo“ su kitu. Iš nevilties, nekreipdamas dėmesio į sargybinių komandas „Stok!“, šoko ant lagerio tvoros vielų ir buvo nušautas. Tokį pat likimą Mordovijos 11-ame lageryje 1962 m. pasirinko ir vienas lietuvis.

Buvęs Pasvalio krašto partizanas Bronius Žitkevičius - ramus, nedidelio ūgio vyrukas, lietuvių vadintas Broniuku, KGB saugumiečių prikalbintas pažadais išleisti į laisvę, parašė savo praeities „prakeikimą“. Tačiau to buvo per maža - laisvės dar nedavė. Pasirodo, reikėjo „prakeikti“ ne tik savo gyvenimą - verkšlenti, atgailauti, prisipažinti klydus, bet „prakeikti“ ir partizaninę laisvės kovą bei jos kovotojus -„buržuazinius nacionalistus“.

KGB, siekdama tarp lietuvių sukelti nesantaiką, šią žinią greit išplatino lageryje. Lietuviai į tokius poelgius žiūrėjo labai principingai, griežtai ir nuo Broniuko nusigręžė, „atsitvėrė siena“ - nebendravo, nesisveikino, tartum jis būtų tapęs „tuščia vieta“. Žmogus tapo „nei paleistas, nei pakartas“ - saugumiečiai juo pasinaudojo, pažado neištesėjo, o draugai jį atstūmė, pasmerkė. Iš nevilties, sąmoningai, pasirinko mirtį - „metėsi“ tiesiai ant lagerio tvoros vielų ir sargybos buvo nušautas.

Remiantis J. Kadžionio atsiminimais.

Pabėgimai iš lagerio

Nors lageriai buvo Sibiro glūdumose, apjuosti sargybų kordonais, o klimatas atšiaurus, žmogui tiesiog pražūtingas, visada atsirasdavo drąsuolių, kurie ryždavosi pabėgimui. VKP (b) sekretoriaus J.Stalino valdymo metais lageriuose politinių kalinių gyvenimas buvo ypač sunkus, beveik nepakeliamas. Lagerio teritorijoje auganti žolė badaujančių kalinių būdavo suvalgyta, tiesiog „išskusta“, o išvesti už zonos, kišdavo į burną bet kokį žalumyną - viską skrandis atlaikydavo. Sunkus, sekinantis fizinis darbas, didelės išdirbio normos ir maitinimas pusbadžiu greit nualindavo organizmą. Matydami, kad kaliniai aplink vis miršta ir miršta, atsirasdavo tokių, kurie sakydavo, kad blogiau nebus ir imdavo ruoštis pabėgimui.

Pasiruošimas būdavo ilgas, nes reikėdavo sukaupti maisto atsargų, todėl nuslėpti jį nuo aplinkinių būdavo sunku. Apie tai žinodavo daug kalinių, tačiau išdavystės būdavo retai - tai tik parodydavo kalinių vienybę. Pabėgus, iš vietinių gyventojų pagalbos niekas nesitikėjo. Atvirkščiai, nuo jų reikėjo slėptis, visokiais būdais vengti - už kruopų, miltų ar cukraus maišelį šie iškart „parduodavo" - pranešdavo NKVD. Laimingų pabėgimų būdavo labai mažai - daugelis kalinių buvo nušauti, o šunų apkandžioti jų kūnai atvežami į lagerį ir suguldomi prie vartų kitų įbauginimui. Jeigu to neįvykdavo, lageryje likusieji kaliniai manydavo, kad pabėgimas pasisekė. Iš tikrųjų, tai dar nereiškė sėkmingo galo - jų gyvybes galėjo pasiglemžti ir rūsti, negailestinga taiga.

Po karo lageriuose kalėjo daug buvusių karininkų, kareivių frontininkų, kariavusių abiejose fronto pusėse. Jie profesionaliai suplanuodavo ir dažnai sėkmingai įvykdydavo pabėgimus: užpuldavo sargybą, apsiginkluodavo, persirengdavo jų uniformomis. Tačiau dažniausiai tik pradžia būdavo sėkminga, o galas - tragiškas. Stalino valdymo laikais už pabėgimą bausdavo labai griežtai - 20 m. katorgos be teisės sugrįžti į namus. Nors, atrodė, prošvaistės ir nebuvo, tačiau viltis visada išliko gyva - visi tikėjo, kad amžinai taip nebus, kad nusikalstamas režimas, pastatytas ant žmonių kaulų, subyrės.

Pabėgimai tęsėsi ir po Stalino mirties. KGB per savo agentus platindavo kalinius „guodžiančius" gandus, kurie paprastai pasigirsdavo pavasarį, prieš „vasarinį pabėgimų sezoną". Jie būdavo labai tikroviški, žadinantys viltį: kalbama, kad bus pakeistas Baudžiamasis kodeksas, paskelbta amnestija, bus įvairių pasikeitimų „į gerąją pusę". Kartais kažkas iš kalinių net gaudavo laišką su labai gera žinia – kad tokiame tai lageryje jau darbuojasi atvykusi komisija, peržiūrimos kalinių bylos, sutrumpinamas įkalinimo laikas, o kai kurie net paleidžiami į laisvę. Tokiu būdu buvo stengiamasi sustabdyti kalinius nuo pabėgimų, už kuriuos labai griežtai atsakydavo lagerio vadovybė - „nulėkdavo ne tik antpečiai, bet ir galvos". Paprastai „ant žiemos" tokie pažadų platinimai baigdavosi - valdžia juk žinojo, kad žiemą niekas nebėgs.

Stalino valdymo metais kriminaliniai nusikaltėliai, „blatnieji", be maisto atsargų, į pabėgimą kartais vesdavosi ir „buliuką" - gerai atmaitintą jauną kalinį iš „frajerių" tarpo. Turbūt, tik jis vienas ir nežinodavo, koks likimas jo laukia - pabaigus maisto atsargas, recidyvistai jį papjaudavo ir toliau maitindavosi žmogiena. Taigos gyvenimas buvo laukinis, negailestingas, apie jį buvo sakoma: „Įstatymas - taiga, prokuroras - lokys." Politiniai kaliniai su šypsena sakydavo, kad „kriminalinis" bėgs visada, kada tik pasitaikys proga, net nesvarbu, kad kalėti liko tik kelios dienos.

Kalint „gerajame" Omsko lageryje, iš jo pabėgo vienas rusas, buvęs gen. A.Vlasovo ROA (Rusijos išlaisvinimo armijos) karininkas. Iš statybos objekto jį slaptai išvežė vienas laisvasis vairuotojas. Iš anksto buvo sutarta, pas ką jis slapstysis, kol kariuomenė ir operatyvininkai vykdys gaudynes. Vėliau lageryje sklido gandai, kad rusas sėkmingai pasiekė užsienį.

Bandyti bėgti nesusitarus, kas tave laisvėje paslėps, maitins ir globos, kol bus tęsiama „ieškojimo operacija“, būtų buvusi didžiausia beprotybė. Tik praėjus 7 paroms, kai vietinės gaudynės, pasalos ir „kordonai“ būdavo atšaukiami, skelbdavo visasąjunginę paiešką. Nuo tada kalinys jau galėdavo pradėti vykdyti savo planą. Jis visą laiką turėdavo būti atsargus, vengti gyvenviečių, geležinkelio, autobusų stočių ir kitų viešų vietų. Jei bėglys pakliūdavo į rankas vietiniams čekistams, šie, keršydami už bemieges „vaikymosi“ naktis, galėdavo jį užmušti arba taip sunkiai fiziškai sužaloti, kad likdavo invalidas. Pakliuvus toli nuo pabėgimo vietos, kalinio jau niekas nemušdavo - jį sulaikę galėdavo net pasijuokti.

Dažnai KGB per savo agentus pradėdavo ruošti pabėgimą. Būdavo kasami slapti tuneliai, kaupiamos maisto atsargos. Ant saugumiečių „užmesto kabliuko“ „užkibdavo“ daug kalinių. Čekistų provokacijos tikslas būdavo išaiškinti, kokie žmonės ryžtasi bėgti, kas išliko idėjiškai bei dvasiškai nepalaužtas ir toliau priešinsis valdžiai. „Susėmus“ bandžiusius bėgti, jie žinojo, kad daugiau lageryje pabėgimų nebebus. Tačiau visada, vėl ir vėl, atsirasdavo drąsių, ryžtingų, nebijančių rizikuoti vyrų, kurie viską statydavo „va bank”, pratęsdami ir papildydami pabėgimų iš lagerio istorijas. Tarp tokių drąsuolių visada būdavo ir lietuvių, apie kurių nuotykius ir pasakojama kituose skyriuose.

Remiantis J. Kadžionio prisiminimais.

Pabėgimas iš Mordovijos 10-o lagerio

Algirdas Petrusevičius 1953-56 m. buvo Kauno studentinio jaunimo pogrindžio organizacijos „Geležinis Vilkas“ vado A. Liorento pavaduotojas. 1955 m. jis baigė Kauno politechnikumą ir pradėjo dirbti statybų objektuose darbų vykdytoju. 1955 m. vasario 16-ąją A. Petrusevičius, padedamas bendražygių, iškėlė Lietuvos Trispalvę Kauno Rotušės aikštėje, Šv. Pranciškaus bažnyčios bokšte. KGB pradėjo intensyvią jaunųjų pogrindininkų paiešką ir 1956 m. vasario mėn. visi grupės nariai buvo areštuoti. Tuo metu jam tebuvo devyniolika, o A. Liorentui - dvidešimt metų.

1956 m. vasaros viduryje iš Maskvos, „Krasnaja Presnia“ kalėjimo, kartu su kitais politiniais kaliniais, etapu buvo atvežtas į Mordovijos 10-ą lagerį. Tais metais įvyko XX - asis VKP (b) suvažiavimas, griežtai pasmerkęs Stalino kultą, kuris sulaukė didelio atgarsio ne tik Sovietų Sąjungos viduje, bet ir visame pasaulyje. Tapo akivaizdu, kad keičiasi kompartijos politinis kursas, vyks permainos. Tai, be jokios abejonės, turėjo

paliesti ir visą Gulago sistemą. Po 1953-56m. per Sibiro lagerius nuvilnijusių bei MVD kariuomenės žiauriai numalšintų politkalinių sukilimų sovietų centrinė valdžia suprato, kad su tokia didele nepaklusnių kalinių mase nebesusitvarkys ir buvo priversta imtis pokyčių. Į visus lagerius buvo atsiųstos Specialiosios komisijos iš Maskvos. Jos turėjo didelius įgaliojimus - peržiūrėdavo kalinių bylas, daug kam sumažindavo kalėjimo laiką, kitus - iškart paleisdavo į laisvę.

Į 10-ą lagerį atvykusi Maskvos Specialioji komisija Lietuvos, Ukrainos, Estijos, Latvijos partizanų, gen. A.Vlasovo ROA daliniuose tarnavusių kareivių ir karininkų (vlasovininkų) bylų net neperžiūrėjo, kalinių pokalbiui nekvietė. Taip pat liko neperžiūrėtos vokiečių, aukštos klasės karinės pramonės inžinierių, bylos. Jie dirbo sovietų karinio-pramoninio komplekso kūrimo - projektavimo darbus, kiti - lėktuvų konstruktoriaus A.Tupolevo aviacijos projektavimo komandoje. Mordovijos 2-ajame ir 18-ajame lageriuose kalėjo daug belgų „karinių nusikaltėlių“ - įvairių specialybių inžinierių, mokslininkų, taip pat medikų, tarnavusių vokiečių kariuomenės medicininėje tarnyboje. Dėl jų paleidimo jau buvo tariamasi pačiu aukščiausiu, tarptautiniu lygiu: į Maskvą atvyko VFR kancleris K. Adenaueris, vėliau - Belgijos karalienė, pateikusi prašymą su savo piliečių sąrašu dėl jų išlaisvinimo. Vykstant tokiems procesams, 1956-57 m. jau nei vokiečių, nei belgų lageriuose nebeliko.

Išvykus Stebėjimo komisijai, lageryje sumažėjo kalinių skaičius, atsirado daug laisvų vietų, tačiau labai trumpam - netrukus iš Džezkazgano atvyko politinių kalinių etapas, tarp kurių buvo nemažai lietuvių, buvusių partizanų.

Pagal skaičių, didžiausią politinių kalinių dalį visada sudarė ukrainiečiai ir rusai, o lietuviai būdavo treti. Lageryje buvo įvairiausių tautybių išsilavinusių, įdomių žmonių, tarp jų - daug lietuvių partizanų, pogrindininkų, inteligentų, kunigų, Birželio sukilimo dalyvių. Trys Algirdai, bendražygiai ir bendraminčiai - Algirdas Petrusevičius, Algirdas Liorentas ir Algirdas Mackevičius - iškart „įsipaišė“ į lagerio gyvenimą, o jų žinias apie Birželio sukilimą, partizaninę kovą, pogrindžio organizacijas, jų naudotą kovos taktiką, papildė gyvi, įdomūs šių įvykių dalyvių pasakojimai. Algirdas Liorentas buvo žymaus karo lakūno plk. - ltn. Jono Liorento, 1934 m. vykusio grupinio skrydžio aplink Europą trimis (Nr.61,62,63) ANBO-IV lėktuvais, piloto sūnus.

Dar Maskvos persiuntimo („peresilkos”) kalėjime „Krasnaja Presnia“ jie sutiko šiek tiek už juos vyresnį, jau 24 metų amžiaus, Napoleoną Juršą - nuostabų tautietį, puikų poetą, Laisvės šauklį, kovotoją vienišių, rašiusį puikius pilietinius-patriotinius eilėraščius, kviečiančius tautiečius kovoti už laisvę, nenusiminti, nepalūžti. Jis juos platino Vilniuje, klijuodamas ant mokyklų, bažnyčių sienų bei kitose vietose, kol KGB buvo sugautas ir nuteistas. Napoleonas irgi priklausė pogrindinei jaunų bendraminčių grupelei.

Artėjant rudeniui, draugai, būdami karšti patriotai, bendraminčiai-idealistai, ėmė svarstyti, ką jie galėtų nuveikti, kad tokiu sunkiu savo tautai ir Tėvynei laikmečiu būtų jai

naudingi. Jie puikiai suprato, kad ginkluotos partizaninės kovos etapas jau baigėsi, o bet koks bandymas jį atgaivinti būtų nesėkmingas. Tarptautinė padėtis ir toliau buvo nepalanki - jokių kataklizmų, pasaulinių karinių konfliktų, karų, sukeliančių geopolitinius lūžius Europoje, artimiausiu metu nenusimatė. Tai parodė ką tik pasibaigęs Korėjos karas - lokalus karinis konfliktas tarp dviejų bipoliarinių sistemų – Rytų bloko (komunistinės) ir Vakarų bloko (kapitalistinės, demokratinės) - pasibaigęs lygiosiomis, paliaubų sutartimi. Sovietinė valdžia, vykdydama represijas, terorą, trėmimus, jėga nuslopinusi partizaninį judėjimą, Lietuvoje įsigalėjo, įsitvirtino, o kaimas, tautos pasipriešinimo bazė, tvirtovė, jo dvasinė-moralinė atrama, įvykdžius kolektyvizaciją, buvo planingai, palaipsniui naikinamas. Tautos žiedas - mokytojai, politinis, kultūros ir mokslo elitas, Šaulių sąjungos nariai, karininkai - fiziškai sunaikinti arba kali lageriuose. Pažangiausi Lietuvos ūkininkai su šeimomis ištremti - nežinia, kiek jų, išlikusių gyvų, besugrįš į Tėvynę.

A. Liorentas priminė duotą priesaiką - visais įmanomais būdais kovoti už Lietuvos laisvę, už tautos išlikimą, palaikyti jos dvasią, neleisti jai nutautėti, ištirpti, išsilydyti geležiniame „brolišku tautų“ kubile. Visi vieningai priėjo išvadą, kad geriausias būdas tautos dvasiai palaikyti, būtent, ir yra tai, ką jie veikė iki arešto - tautinių vėliavų švenčių proga iškėlimas ir pogrindinė spauda. Kad vėl galėtų tęsti savo veiklą, jiems būtinai reikėjo sugrįžti į Lietuvą, o vienintelis kelias tai įvykdyti - pabėgimas iš lagerio ir nelegalus gyvenimas pogrindyje. Visi buvo jauni, stiprūs, energingi, todėl viskas atrodė įmanoma. Ypač karštai pabėgimo idėjai pritarė Napoleonas Jurša ir Algirdas Liorentas. Napoleonas, kilęs iš Utenos krašto, sakė ten žinąs kelis išlikusius, gerai įrengtus partizanų bunkerius su ginklais ir spausdinimo mašinėlėmis, taip pat turįs patikimų giminių, galinčių suteikti reikiamą pagalbą.

Bėgti nusprendė trise - A.Petrusevičius, A.Liorentas ir N.Jurša, beliko tik išspręsti „mažą problemėlę“ - kokiu būdu tai padaryti. Buvusi galimybė pabėgti apgaulės būdu jau buvo negrįžtamai prarasta - Maskvos Specialioji komisija baigė darbą ir išvažiavo. Jai dirbant, labai gudriai pabėgo vienas ukrainietis, UPA partizanas: pasinaudojęs kito, „komisuoto“ kalinio pavarde, paprasčiausiai išėjo pro lagerio vartus ir dingo. Apsvarstė „pasikasimo“ iš lagerio variantą, tačiau greit jo atsisakė - požeminio tunelio kasimui šitas lageris buvo visiškai netinkamas. Jame barakai buvo išsidėstę per toli nuo spygliuotos vielos tvoros arba stovėjo aklinai užmūrytos sienos. Tačiau, kaip dažniausiai būna, galimybė pabėgti atsirado savaime, galima sakyt, „pati tiesiog nukrito jiems po kojomis“.

Vos už kelių kilometrų nuo lagerio esančiose tarpumiškėse buvo daržai, kuriuose lagerio virtuvei buvo auginamos bulvės, kopūstai ir morkos. Juos anksčiau prižiūrėdavo ir derlių nuimdavo kaliniai, vadinti „besargybiais“, kuriuos visus Specialioji komisija išleido į laisvę. Vietoj jų buvo sudarytos brigados iš lageryje likusių kalinių ir, kad darbas būtų našesnis, daugiausia jaunų, stiprių vyrų. Į vieną tokią 15 kalinių brigadą pateko ir besiruošiantis pabėgimui trejetukas.

Vieną dieną jų brigadą atvežė į keturkampio formos kopūstų lauką, iš dviejų pusių apaugusį tankiais krūmynais, už kurių driekėsi dideli miškų masyvai. Kareiviai su automatais sustojo jo kampuose, tarp jų paprasta, ištempta virve, buvo pažymėtos linijos. Viduryje lauko sustojo sunkvežimis, į kurį buvo kraunami kopūstai, o darbams vadovavo keli lagerio prižiūrėtojai. Visi trys draugai pabėgimui jau buvo pasiruošę: turėjo sutaupę maisto atsargų trims dienoms, iš „rombinių“ dildžių A. Petrusevičiaus padarytus durklus, kojines, kad neužuostų pėdsekiai šunys, buvo išmirkę tepale, o į batus prisibėrę machorkos dulkių. Dirbdami, jie apžiūrėjo vietovę ir nusprendė, kad ji per daug atvira, tad nutarė nerizikuoti ir palaukti patogesnės progos - kada išveš bulviakasiui.

Po kelių dienų jų brigadą sunkvežimiu išvežė į kitą vietą - už penkių kilometrų nuo lagerio esantį, iš visų pusių tankiu mišku apsuptą didžiulį bulvių lauką. Apsižiūrėję ir valandą padirbėję, draugai nusprendė „veikti“. A. Liorentas „gamtos reikalu“ paprašė prižiūrėtojo leidimo nueiti į krūmus. Vos tik jam dingus tankumyne, iš paskos, peršokę ištemptą virvę, puolė bėgti likę draugai - A. Petrusevičius ir N.Jurša. Pasigirdo pavėluotos sargybinių automatų serijos, tačiau bėglius jau dengė miškas. Visi trys pasileido bėgte šiaurės - vakarų kryptimi nuo geležinkelio linijos, į didelį miško masyvą, kurį pagal žemėlapį žinojo esant. Niekas jų nesivijo, miške buvo tylu, nesigirdėjo jokio pašalinio triukšmo. Po valandos bėgimo ir spartaus ėjimo, visi trys sugulė pailsėti ir pasitarti. Pagal jų apskaičiavimus, nuo geležinkelio trasos jie jau buvo nutolę apie 8 km. Artimiausias jų tikslas - kuo greičiau nepastebimai pasiekti ir apeiti Potmą. Tai gyvenvietė, kurioje buvo „peresilka“ - lagerinis paskirstymo punktas į kitus Mordovijos lagerius. Nuo jos ir prasidėjo geležinkelio linija į Maskvą. Toliau jų planas buvo eiti miškais Maskvos link, nenutolstant nuo geležinkelio linijos, orientuojantis pagal traukinių signalus. Pasiekus dideles gyvenvietes, už pinigus, kurių turėjo pakankamai, civiliai persirengti ir toliau jau veikti pagal susidariusias aplinkybes.

Pailsėję, vorele keliavo toliau, orientuodamiesi pagal kompasą. Po kokių šešių valandų žygio susėdo pailsėti ir užkąsti. Bevalgant, miške pradėjo labai greitai temti - visi suprato, kad naktį, tamsoje, žygiuoti tokiu tankumynu bus neįmanoma. Dar buvo vienas protingas sprendimas - pralaukti miške, pasislėpus, 7 paras - tada nuimamos visos pasalos, „kordonai“, o bėgliams sugauti skelbiama visasąjunginė paieška. Vis tik tokio plano teko atsisakyti, nes per mažai turėjo įsidėję maisto atsargų. Truputį pailsėję, skubėdami, kol dar visiškai nesutemo, žygiavo toliau. Miškas netrukus ėmė retėti, darėsi šviesiau, buvo stebėtina tyla ir ramybė. Išėję į miško pakraštį, tolumoje pamatė dvi žemas, šiaudais dengtas lūšnas ir kelias šieno kupetas. Prie jų, atrodė, nebuvo jokios gyvos dvasios - nei gyvulių, nei žmonių, nesigirdėjo net šunų lojimo. Nutarė tuos namus kuo platesniu ratu apeiti, bet staiga, kaip iš po žemės, išdygo dvi skarmaluotos, vyžomis apsiavusios, nenusakomo amžiaus moteriškės. Jie mandagiai pasisveikino, o šios pasiteiravo, kur jie tokiu vėlyvu metu keliauja. „Į Potmą, į geležinkelio

stotį“, - atsakė Algirdas Liorentas. Jos patarė keliauti kartu, sakydamos, kad tai bus pats tiesiausias ir greičiausias kelias, mat iki stoties belikę tik 10 km. Keliaujant, su moteriškėmis daugiausia kalbėjo A. Liorentas, o priėjus jų lūšnas, jis paprašė atsigerti vandens. Šios pasiūlė užeiti į vidų, tačiau, norint ten įlįsti, reikėjo susilenkti dvigubai ar net trigubai, tad, mandagiai padėkoję, pasiūlymo atsisakė. Moteriškės atnešė pieno, visi trys atsigėrė, jas pavaišino dar iš vokiečių inžinierių gautais saldainiais ir šokoladu. Atsisveikinant, viena jų paklausė, kas jie tokie esantys. A. Liorentas atsakė: „Mes geologai, iš Maskvos“. Ji tarė: „Jūs jauni, gražūs, į banditus tikrai nepanašūs.“ Atsisveikinę ir padėkoję, pasuko geležinkelio kryptimi. Vos užėję už krūmokšnių ir medžių, apėjo jų lūšnas ir, pakeitę kryptį, sparčiai nužygiavo miško link. Kol atėjo, jame jau buvo taip tamsu, kad nors į akį durk - toliau žygiuoti nebegalėjo, tad prisipjovė eglišakių ir sugulė poilsiui. Visus iškart apėmė toks didžiulis nuovargis, kad užmigo kaip užmušti. Po dviejų valandų visi trys nubudo drebėdami, sustingę nuo šalčio - jau buvo penkta valanda ryto. Truputį pasimankštino, apšilo, pavalgė ir, pradėjus brėkšti, sparčiai, vorele, patraukė šiaurės-vakarų kryptimi.

Apie 8 val. ryto priešais staiga „išdygo“ dešimt ar daugiau pasaloje gulėjusių kareivių su nukreiptais į juos karabinais. Keisčiausia, kad jie nieko nedarė - nei šaudė, nei šaukė, nei keikėsi. Visi trys žaibiškai apsisuko ir pasileido, kiek įkabina, pietų kryptimi. Prabėgę apie 3 km, priekyje išgirdo šunų lojimą, šautuvų šūvius, automatų serijas. Visi trys draugai suprato, kad vakare sutiktos moteriškės juos išdavė - pranešė čekistams. Kareiviai per naktį šį rajoną apsupo ir dabar stengiasi juos nuo šiaurinės pusės išvaryti į pamiškę, link geležinkelio.

Nutarė išsiskirstyti pavieniui, tikėdamiesi, kad kažkuriam, galbūt, pavyks iš tos apsupties išsiveržti, o jei nebebus kitos išeities - pasiduos. Jie nežinojo, kad kareiviams buvo duotas įsakymas „gyvų bėglių neimti“, t.y., juos nušauti.

A. Petrusevičius nutarė eiti į priekį, prieš grandine išsiskleidusius, artėjančius kareivius, pabandyti pataikyti į tarp jų esantį tarpą ir prasmukti. Atsigulė, pasislėpė tarp mažų eglaičių, paparčių ir netrukus pamatė artėjančius kareivius, išsidėsčiusius vienas nuo kito maždaug 10m atstumu. Ir vienas, ir kitas greta ėjęs kareivis praėjo pro šalį, jo nepastebėję. Netrukus pamatė artėjančią antrą grandinę, o vienas kareivis šįkart ėjo tiesiai į jį. Meldė Dievą, kad tik jis pasuktų pro šalį, tačiau, deja, veltui. Iš dildės padarytą durklą paslėpė - įbedė giliai tarp samanų ir, nebematydamas kitos išeities, nutarė pasiduoti.

Artėjantis kareivis jo nematė, žiūrėjo tolyn į priekį ir, matyt, būtų tiesiai ant jo „užrioglinęs“, bet A.Petrusevičius, atsistodamas, jam sušuko: „Načalnik” (viršininke), aš pasiduodu, esu neginkluotas!“ Šis iš netikėtumo taip išsigando, kad, atšokdamas atgal, vos nepargriuvo aukštielninkas. Pasitraukęs dar kokius 4m atgal, nesavu balsu „subliovė“: „Стой, руки вверх!“ („Stok, rankas aukštyn!“). Algirdas Petrusevičius pakartojo, kad jis pasiduoda, ginklo neturi. Kareivis drebančiomis rankomis sutarškino šautuvo spyną,

prisitaikė ir iššovė. Dešiniąją Algirdo ranką tartum elektra nukrėtė. Pakėlęs ją, pamatė, kad nutraukti trys pirštai. Ištiesęs kruviną ranką, tarė kareiviui: „Načalnik"(viršininke), už ką mane luošini? Aš juk beginklis, nesipriešinu, pasiduodu!" Tas visai pasiuto. Besikeikdamas vėl užtaisė šautuvą ir, skubiai prisitaikęs, iššovė. Supratęs, kad šis vėl nepataikė - šūvis pro šalį, - Algirdas parkrito aukštielninkas ir apsimetė negyvu. Kareivis dėl savo netaiklaus šaudymo dar labiau įsiuto - keikdamasis priėjo visai arti ir, prisitaikęs, iššovė į krūtinę - dešinę ranką šalia peties nusmelkė baisus skausmas, tačiau A. Petrusevičius nesujudėjo, net nesudejavo. Tas, matydamas, kad visi jo šūviai nemirtini, vėl nervingai sutarškino šautuvo spyną ir, prikišęs vamzdį, ėmė taikytis šauti į galvą.

Atrodė, kad beliko gyventi tik paskutinis akimirksnis, paskutinė sekundė, tačiau tuo momentu įvyko tiesiog stebuklas: netikėtai pribėgęs jų zonos vyresnysis prižiūrėtojas (viršila) spėjo sugriebti jam už šautuvo vamzdžio ir kulka praskriejo pro šalį. Jis gerai pažinojo Algirdą, buvo doras, nepraradęs sąžinės žmogus, nors ir dirbo tokioje baisioje įstaigoje. Matydamas tokį beprasmį žiaurumą, supykęs sušuko: „Tai puikus vaikinas, mūsų dailininkas, kam tu jį pribaiginėji?" Tas atkirto: „Aš vykdau seržanto įsakymą – „gyvų neimti!"

Algirdas sunkiai atsistojo. Dešinė ranka tabalavo, nes buvo sutrupinti kaulai, iš krūtinės smarkiai kraujavo. Suėmęs kairiąja ranka sužeistos rankos riešą, pamatė, kad laikrodis rodo lygiai pusę devynių. Dėl skausmo ir nukraujavimo jautė didžiulį silpnumą, temo akyse, vos pastovėjo ant kojų. Prižiūrėtojas pasakė, kad dar teks pakentėti - reikia „savomis kojomis" nueiti puskilometrį iki laukiančios mašinos su karininkais. Jis permetė nusilpusio sužeistojo kairiąją ranką sau per petį, o dešine ranka apkabino per liemenį. Abu lėtai pajudėjo pamiškės link - svyruodami, vis užkliūdami už šakų, klupdami. Beeinant, toli miške pasigirdo kelios automato serijos. Algirdas suprato, kad jau nušovė vieną jo draugą.

Prie laukiančios mašinos buvo susirinkę karininkai, daug vietinių gyventojų, moterys verkė. Prižiūrėtojas pasodino jį prie namo tvoros. Priėję keli karininkai paklausė, kodėl jis priešinosi, atseit, reikėjo pasiduoti, būtų likęs sveikas. Algirdas nebeturėjo jėgų jiems kažką aiškinti - netekus daug kraujo, jį labai troškino, tad paprašė tik vandens ir suteikti pirmąją pagalbą. Tie atsakė, kad, kai ateis laikas, viskas bus padaryta. Viena verkianti moteris nubėgo į namus ir atnešė atsigerti šalto pieno, kitos verkdamos kalbėjo: „Toks jaunas, gražus, o turi mirt!" Prie verkiančių moterų priėjęs MVD majoras niekšiškai sumelavo: „Jokio gailesčio tiems banditams! Jie prieš kelias dienas penkiolika mūsiškių žiauriai sukapojo kirviais, subadė peiliais!" Aplinkinių gailestingumas iškart „išgaravo", o vaikai net pradėjo svaidyti akmenukus. Tuo metu netoli, miške, pasigirdo karabino šūvis, o po trumpos pertraukėlės - antras. Algirdas suprato, kad ir antrą jo draugą aptiko kareiviai, tačiau dar buvo maža viltis, kad, galbūt, tik sužeidė, gal dar liks gyvas.

Staiga iš kažkur atbėgo užduseęs seržantas, įsakęs savo kareiviams nušauti bėglius, neimti jų gyvų į nelaisvę. Jis Algirdui nusegė laikrodį, karišku batu išspyrė iš rankos pieno puodelį ir ėmė žiauriai, kur tik papuola, jį spardyti. Labiausiai jį siutino tai, kad kalinys neprašė pasigailėti. „Ooo, niekšas, net nedejuoja!“ - keikdamasis šaukė jis, o karininkai stebėjo šią egzekuciją ir net nebandė sudrausminti.

Tai pamatęs, iš namuko išbėgo kariška uniforma vilkintis jaunuolis, griebė seržantą už „kupros“ ir nustūmė jį į šalį, šaukdamas, kad tai neįstatymiška, taip elgtis negalima, viską turi spręsti tarybinis teismas. Algirdas jam padėkojo ir paklausė, iš kur jis. Jaunuolis atsakė, kad jis MGU (Maskvos M. Lomonosovo vardo valstybinio universiteto) studentas, atliekantis praktiką. Nubėgęs į namuką, tuoj grįžo su bintu ir baltos medžiagos skiautėmis. Jis bandė aprišti dešinės rankos žaizdą, bet bintas vis nusmukdavo nuo peties, tad nusprendė bintu užveržti žaizdą per sutrupintus kaulus. Tai, kaip vėliau paaiškėjo, tik galutinai sutrikdė rankos kraujotaką ir pagreitino gangrenos procesą. Vis tik tai buvo žmogus, labai nuoširdžiai stengęsis padėti ir išlikęs atmintyje iki šiol. Galiausiai A.Petrusevičių įmetė į sunkvežimio kėbulą ir prasidėjo pilna kančių kelionė į lagerį, iš kurio tik vakar pabėgo. Kelias, kaip ir visur Rusijoje, buvo „duobė ant duobės“, kratymas nežmoniškas, kūnas vartėsi nuo vieno borto prie kito, kankino baisus troškulys.

Atvažiavus į lagerį, per bortą į kėbulą įšoko jį nuo mirties išgelbėjęs prižiūrėtojas. Jis labai nustebo, kad Algirdas dar nepraradęs sąmonės ir paklausė, kuo galįs padėti. Šis paprašė vandens ir paklausė, kada jam bus suteikta pirmoji pagalba? Prižiūrėtojas riktelėjo, kad atneštų arbatinuką su vandeniu. Nurijęs iš jo snapelio kelis gurkšnius, A.Petrusevičius truputį atsigavo, bet pats arbatinuką nulaikyti nebeturėjo jėgų. Prižiūrėtojas pašaukė jauną kareivį ir liepė, sužeistajam paprašius, jį girdyti. Išlipdamas iš kėbulo, nuramino, sakydamas, kad jau ruošiama mašina, su kuria netrukus jį nugabens į 3-ąjį „lagpunktą“ - Centrinę Mordovijos lagerių ligoninę. Skausmas nenumaldomai stiprėjo, darėsi jau nebepakeliamas, atrodė, kad visiškai sustojo laikas. Algirdas paprašė kareivio, kad pakviestų ką nors iš lagerio med. punkto. Šis riktelėjo pro šalį einantiems, kad pakviestų medikę su vaistais. Atrodė, kad praėjo visa amžinybė, kol virš mašinos borto pasirodė graži lagerio med. punkto viršininkės galva. Ji buvo ir stomatologė, pas ją Algirdas gydėsi dantį, o prieš pat pabėgimą ištinkavo bei išdažė jos kabinetą. „Kaip laikaisi, Petrusevičiau?“ - šypsodamasi tarė ji. Paprašius suleisti skausmą malšinančių vaistų, su šypsena tarstelėjusi: „Tu ir taip padvėsi!,“ - ji pradingo už mašinos borto. Prie jo buvęs kareivėlis, jai jau negirdint, pasipiktino: „Ну и сволочь!“ („Na ir niekšė!“).

Galų gale kareiviai atidarė galinį mašinos bortą ir, atsargiai paguldę ant paklodės, iškėlė jį iš kėbulo. Pasirodo, viskas vyko prie pat lagerio, iš kurio jie vakar pabėgo, vartų. Netrukus atskubėjo jaunutė med. sesuo su medikamentų krepšiu ant peties. Paguldę ant neštuvų, kareiviai jį nunešė iki geležinkelio, kur stovėjo drezina, turėjusi juos nuvežti į

ligoninę, esančią už 22 km. Med. sesuo atsisėdo šalia jo ir, vos pradėjus važiuoti, išėmusi iš krepšio švirkštą, suleido vaistų. Visą kelią iki ligoninės ji Algirdą guodė, verkdama glostė jo kairiąją ranką. Jis smulkiai papasakojo jai apie pabėgimą, sušaudymą, paaiškino, kur yra Lietuva ir už ką jie kovojo. Ji buvo vietinė mordvė, baigusi medicinos kursus. Prieš tai ji dirbo kriminalinėse zonose ir buvo susidariusi apie kalinius labai neigiamą nuomonę. Prieš mėnesį patekusi į politinių kalinių lagerį, buvo nustebinta ten kalinčių žmonių mandagumo, kultūringumo, išsilavinimo, tvarkingumo. Tik jai buvo neaišku, kodėl kriminalinius nusikaltėlius čekistai vadindavo sava, tik laikinai suklydusia liaudimi, o dorus, kultūringus politinius kalinius - banditais, tarybinės liaudies priešais. Algirdas, kiek įmanydamas, stengėsi jai tai paaiškinti, tačiau vargu ar jinai viską suprato.

Atvežus į lagerį-ligoninę, jis padėkojo med. sesutei už rūpestį, o ši, atsisveikindama, nuoširdžiausiai palinkėjo jam pasveikti. Iš neštuvų jis su paklode buvo paguldytas netoli vartų ant žemės, o ligoninės viršininkas, majoras, rūkęs pypkę, pažadėjo, kad jo pasiimti tuoj ateis sanitarai su neštuvais. Tas „tuoj“ užtruko gana ilgai, kol, galų gale, apie 8 val. vakaro pateko į priešoperacinę palatą. Ten buvo keturios lovos, o dviejose dejavo neseniai išoperuoti kriminaliniai kaliniai. Netrukus vėl atėjo su pypke dantyse majoras ir jaunas chirurgas, kaip vėliau paaiškėjo, atliekantis praktiką IV kurso studentas iš Kijevo medicinos instituto. Pasikvietęs med. seserį, jis žirklėmis sukarpė drabužius, visai nuogai jį išrengdamas. Apžiūrėjęs ranką, pasakė, kad jos išgelbėti nebepavyks, amputacija neišvengiama. Žaizda krūtinėje pasirodė nepavojinga - kulka praėjo tarp šonkaulių, sužeisdama tik raumenis. Paprašytas išsaugoti, neamputuoti rankos, chirurgas praktikantas atsakė, kad čia ne Kijevas ir ne Maskva, nėra net narkozės aparato. Paguldžius Algirdą ant operacinio stalo ir pradėjus dezinfekuoti operacijos vietą, vėl atlėkė majoras „su pypke tarp dantų“ ir paklausė, ar jis negalėtų operacinį stalą užleisti savo draugui A. Liorentui, kuriam reikalinga labai skubi operacija.

Grąžinus jį į priešoperacinę palatą, gretimoje lovoje pamatė gulintį nuogai išrengtą, kaip kreida išbalusį Algirdą Liorentą. Jis buvo visiškai sąmoningas, tačiau krečiamas šalčio. Abu pasisveikino. A. Liorentas nedejavo, tartum jam niekas neskaudėtų. Jis tarė: „Algirdai, jaučiu, kad mirštu. Man labai šalta, ypač kojoms.“ A. Petrusevičius pašaukė majorą, med. sesutės ant kojų puolė dėti gumines pūsles su karštu vandeniu. Buvo matyti, kad jam vyksta vidinis kraujavimas. Jis pasakė majorui, kad draugui reikėtų perpilti kraujo, tačiau šis atsakė, kad nežino net jo kraujo grupės. Vis tik netrukus prijungė lašelinę su kraujo pakaitalu.

Pakilęs A.Petrusevičius apžiūrėjo draugo žaizdas. Kairės akies vietoje buvo matyti vien krešuliai, tačiau kulka, pataikiusi įstrižai, neprakirto kaktikaulio, o pagal kaukolės kaulo išorę nuslinko link smilkinio ir išlėkė, palikdama pakaušio minkštuosiuose audiniuose žaizdą. Kita kulka iš priekio, virš bambos, buvo peršovusi jam pilvą. Paklaustas, ar jam neskauda galvos, Algirdas atsakė, kad jam labiausiai skauda nugarą.

Jis papasakojo, kad miške apsuptas blaškėsi į visas puses, nebežinodamas, ką daryti. Pasitaikė trys tankios eglės - į vieną jis įlipo ir tarp šakų užsimaskavęs tikėjosi sulaukti nakties. Matė, kaip „šukuodami“ mišką pro medžius prabėgo kareiviai. Visos viltys žlugo, kai iš paskos atbėgo du kareiviai su pėdsekiu vilkšuniu, kuris ir užuodė Algirdą. Kareiviams jis sušuko, kad pasiduoda, tačiau pasigirdo šūvis, po kurio jis jau nieko neprisiminė. Atgavo sąmonę tik po 5-6 val., gulėdamas šalia Napoleono Juršos lavono lageryje, prie „vachtos“ (sargybos posto). A.Petrusevičius su Aga (taip draugai vadino A. Liorentą) atsisveikino, šis dar sykį pakartojo, kad miršta. Netrukus jis ir mirė ant operacinio stalo, net nepradėjus operuoti.

Po pusvalandžio operavo A. Petrusevičių - jis iškart suprato, kad jo draugo nebėra, nors medikai, nenorėdami prieš operaciją jo jaudinti, iš pradžių tai mėgino nuslėpti. Asistuojant med. seseriai, jį operavo tas pats praktikantas, IV kurso studentas. Operacija vyko esant pilnai sąmonei, padarius dvi novokaino injekcijas į petį. Jos metu Algirdas operuojantiems pasakojo 1955 m. Kaune matytą argentiniečių filmą su Lolita Tores „Meilės amžius“, kurio istorija visiems patiko. Operacija buvo beveik neskausminga, išskyrus akimirkas, kai pjovė nervus. Paskui suleido vaistų, tarp jų ir migdomųjų, ir jis, nebeturėdamas jėgų nei galvoti, nei ko nors gailėtis, užmigo.

Kitą dieną nubudo, jausdamas nenumaldomą troškulį ir deš. rankos skausmą. Ačiū Dievui, greit pasirodė vakare asistavusi operacijai med. sesuo. Ji pagirdė iš arbatinuko vandeniu, į veną suleido gliukozės, pamaitino skysta koše. Pasakė, kad siūlus iš amputuotos rankos ištrauks po septynių parų. Paskui pridūrė: „Tavo ranką palaidojome kartu su tavo draugu A. Liorentu.“ Paklausus apie N. Juršą, atsakė, kad jam tiesiai į krūtinę pataikė aštuonios automato serijos kulkos, mirė iš karto.

Trečią dieną jį aplankė du lietuviai politkaliniai - jaunas vaikinukas ir pagyvenęs advokatas, berods, Juozas Kontrimas. Iš lovos atsikėlė ketvirtą parą. Žaizdos gijo greitai, be komplikacijų, po septynių dienų iš amputuotos bigės ir susiūtos krūtinės buvo išimti siūlai. Operavęs chirurgas - studentas praktikantas - savo darbu buvo patenkintas. Jis buvo aiškiai antitarybinių pažiūrų, sakė, kad grįžęs į Kijevą, visiems papasakos, kas čia darosi.

Buvęs advokatas J.Kontrimas A.Petrusevičiaus vardu parašė ilgą, išsamų skundą ir išsiuntė į Maskvą. Po dešimties parų jis buvo išsiųstas į Potmos persiuntimo lagerį ir pasodintas į tardymo izoliatorių „ant nuogų gultų“. Būtų vienutėje ir sušalęs, jei ne lagerio ligoninėje išduoti žieminiai drabužiai. Vienam sėdėt kameroje buvo labai sunku, atrodė, kad sustojo laikas. Prasėdėjęs vienutėje ilgiau kaip mėnesį, buvo iškviestas į tardymo kambarį. Iš Maskvos atvykęs prokuroras pasakė, kad jis atvyko sužinoti, kokie pažeidimai buvo įvykdyti juos areštuojant. A.Petrusevičius jam viską išsamiai papasakojo, šis viską „užprotokolavo“. Kiek žinoma, MVD žiaurusis seržantas buvo pašalintas iš tarnybos. Paklausus dėl tų vyžotų moterėlių, prokuroras papasakojo, kad,

jiems išėjus, jos tuojau pat telefonu apie juos pranešė į lagerio štabą. Per vietinį radiją buvo pranešta, kad iš lagerių pabėgo aštuoni kriminaliniai galvažudžiai, mirtinai užkapoję ir papjovę penkiolika žmonių. Joms už parodytą patriotizmą vietinė valdžia išdavė suknelių medžiagos ir po kepalą baltos duonos.

Už pabėgimą uždarame teisme A. Petrusevičius buvo nuteistas papildomai kalėti 1 metus ir aštuonis mėnesius. Po kelių savaičių buvo išvežtas į griežto režimo lagerį, kuriame sutiko Balį Gajauską, Juozą Uginčių, Juozą Tribušauską, Ričardą Kėkštą, Alfonsą Slušinską ir daugelį kitų. Prasidėjo naujas lagerinio gyvenimo etapas.

Pagal Algirdo Petruševičiaus atsiminimus.

Taišeto lageriai. Antrasis pabėgimas

1958 m. A. Petruševičius kalėjo Taišeto 25-ajame lageryje. Birželio pabaigoje jį iškvietė lagerio viršininkas ir paklausė, ar nenorėtų padirbėti. „Ne, - atsakė jis, - aš invalidas, be rankos, koks iš manęs gali būti darbininkas.“ Kartu buvęs nepažįstamas MVD majoras jį nuramino, sakydamas, kad fiziškai dirbti ir neteks – reikės, kaip inžinieriui-darbų vykdytojui, tik vadovauti statyboms. Pasiteiravus, ką reikės statyti, šis atsakė: „Statysit pionierių stovyklą,“ - ir parodė brėžinį. Projektas, pasirodo, buvo visai nesudėtingas - visi namai, ir gyvenamieji, ir valgykla, ir sporto salė, buvo vienaukščiai, mediniai. A.Petrusevičius pasiteiravo, iš kur gaus šiam darbui reikalingų kvalifikuotų specialistų. Čekistai atsakė: „Jūs, pabaltijiečiai, visi daugmaž universalūs. Pats pasirink iš savų.“ Algirdas sutiko pakalbėti su tautiečiais, išsiaiškinti, kas moka staliaus, betonuotojo, statybos meistro darbus.

Grįžęs į baraką, pirmiausia nuėjo pasitarti su patikimais draugais: partizanais Paliu Galdiku, Valiu Kirkicku, Alfonsu Slušinsku ir kitais. Jie visi labai džiaugsmingai sutiko šią žinią, nes atsirado labai palanki galimybė iš mažos zonos, kurioje bus ir gyvenama, ir dirbama, organizuoti pabėgimą. Daugelis norėjo žūtbūt, bet kokiu būdu, palikti šią „ašarų pakalnę“. Kitą dieną iškviestas pas lagerio viršininką, A. Petrusevičius pateikė jam pirmąjį dešimties žmonių sąrašą. Pamatęs jame kpt. Petro Paltaroko pavardę, šis susiraukė. Algirdas ėmė aiškinti, kad jis tiesiog nepamainomas specialistas, elektromechanikas, įvairiausių darbo įrankių galąstojas. „Pažiūrėsim!“ - atsakė čekistas. Mat kpt. P.Paltarokas tarpukariu Paryžiuje buvęs karo atašė, vienintelis lageryje sugebėjo

apskaičiuoti ir pervynioti sudegusių elektros variklių rites, išgaląsti įvairius medžio apdirbimo įrankius ir įrenginius.

Po dviejų savaičių jų 75 žmonių brigadą (nors buvo prašyta 100-120 darbininkų) sunkiai pravažiuojamais taigos keliais atvežė į statybos vietą, kaip paaiškėjo, į anksčiau ten buvusį karinį ryšių objektą. Jame stovėjo keli mūriniai pastatai ir vienas medinis barakas. Keturkampio formos teritorija buvo aptverta neįprastai, t.y., ne aklina baslių siena, o tankia spygliuotų vielų tvora, iš išorės jos kampuose stovėjo sargybos bokšteliai, tvoroje - vartai su sargybinių būdele (KPP). Iškart atvežė ir įrankius: kastuvus, pjūklus, kirvius, nivelyrus, teodolitus, betono maišykles, elektrinį diskinį pjūklą (zeimerį) ir kt. Pirmiausia prasidėjo žemės kasimo darbai, kuriuos atliko daugiausia rusų ir ukrainiečių tautybės asmenys. Gruntas, pasirodo, buvo labai kietas molis, tad teko dirbti kaip šachtose, su kirtikliais.

Kaliniai buvo apgyvendinti mediniame barake, miegojo ant ištisinių dviejų aukštų gultų. Kadangi iškart buvo statomi trys namai, buvo sudarytos ir trys darbo brigados. Mažiausiąją jų sudarė tik patikimi vyrai, kurių dauguma buvo tvirtai apsisprendę bėgti, bet kokiu būdu išsiveržti į laisvę. A.Petrusevičiaus nurodymu, ji ir įsikūrė mažiausiame barako kambarėlyje, kad niekas iš pašalinių negirdėtų jų tarpusavio kalbų. Šios brigados statomas namas tebuvo vos keturi metrai nuo spygliuotos vielos, už kurios buvo apie 6-7 m pločio pieva, toliau - tankūs krūmai ir prasidedanti gūdi taiga. Sargybos bokštelis irgi buvo visai arti - stovėjo vos už 20 metrų, kuriame budėjo kareivis su kulkosvaidžiu.

Paženklinę ir išniveliavę pamatų duobes, kaliniai pradėjo žemės kasimo darbus. Arčiausiai tvoros esančiame kampe iškasė papildomą plačią, gilią duobę, kad žmogus joje galėtų laisvai judėti. Dėl jos tuoj pat iškilo rūpesčių - darbo dienos pabaigoje atėjusiam MVD karininkui (čekistui) pasirodė nelogiška, kad visuose kampuose yra po vieną duobę, o viename kampe - net dvi. Vis tik pavyko įrodyti, kad ji iškasta per apsirikimą ir po vakarienės buvo užkasta, tiesa, ant viršaus, 60 cm gylyje, uždėjus medinį dangtį.

Darbai virte virė. A.Petrusevičiaus, kaip statybų inžinieriaus, darbų vykdytojo užsakymu, sunkvežimiai vežė rąstus, lentas ir kitas statybines medžiagas, o jis nurodinėjo, kur jas iškrauti. „Pasikasimo“ vietą nuo sargybos bokštelio pusės specialiai apkrovė rąstų rietuve ir lentų „štabeliais” taip, kad sargybinis iš bokštelio tematytų tik dirbančiųjų galvas ir pečius. Iš kitos pusės dar pastatė betono maišyklę, kiek toliau - elektrinį diskinį pjūklą (zeimerį), tokiu būdu prisidengdami nuo pašalinių akių ir iš išorės, ir iš vidaus pusės. Pagalbiniais darbininkais dirbo ukrainiečiai, keli rusai, bet daugumą sudarė moldavai, beveik visi Jehovos pasekėjai, sektantai, kurių niekas nedomino. Po darbo jie niekur nevaikščiodavo, o, susibūrę, melsdavosi ir giedodavo giesmes.

Tunelio kasimui kpt. P.Paltarokas savo dirbtuvėje pagamino specialius kastuvus. Kasėjo darbas pasirodė labai sunkus, patvariausi atlaikydavo ne ilgiau kaip dvi valandas, o daugelis negalėjo kasti dėl ksenofobijos – mažų, uždarų patalpų baimės. Buvo

sugalvotas iškastų žemių gabenimo iš tunelio mechanizmas, veikęs dviračio grandinės principu. Vietoj jos buvo naudojama virvė su kabliais, prie kurių buvo prikabinami tušti ir žemių prikrauti maišeliai. Tokius maišelius, turinčius kilpas, pasiuvo buvęs partizanas Vladas Valentinas, profesionalus siuvėjas. Geriausias kasėjas buvo partizanas Palis Galdikas, tačiau jį po savaitės darbo „susuko“ nugaros skausmai. Kad tunelyje būtų nors kiek šviesos, pasigaminęs grąžtą, A. Petrusevičius iš apačios pragręžė skylę. Per didžiausius vargus buvo kasamasi toliau.

Maždaug po dvidešimties dienų pragariško, kankinančio darbo, išgręžus tunelyje iš apačios jau trečią skylę, nuo angos jau buvo nutolę 9 metrus. Kasėjui atsargiai pro angą iškišus kartelę, visų džiaugsmui, krūmai jau buvo arti - tereikėjo iškasti dar 10 metrų tunelio, kad išlindimo vieta būtų tarp tankių krūmų ir aukštų eglaičių.

Vieną dieną atsitiko visiems didelį išgąstį sukėlęs įvykis. Niekam net į galvą negalėjo ateiti, kad lentas atvežęs miškovežis važiuos per tą vietą, kur buvo iškastas tunelis. Nei šūksniai, nei rankų mojavimai vairuotojo nesustabdė, tas, nekreipdamas dėmesio, važiavo toliau, tačiau kietas molis atlaikė, neįdubo.

Galų gale apie liepos 20-23 d. A.Petrusevičiui pragręžus žemėje skylę, virš tunelio, dienos šviesoje, jis išvydo miško lapiją. Beveik mėnesį trukęs sunkus, varginantis, tiesiog pragariškas darbas, kurio psichinę ir fizinę įtampą ne visi galėjo atlaikyti, buvo baigtas. Iš pasiryžusiųjų bėgti tik septyni sugebėjo kasti tunelį. Tai Palis Galdikas, Alfonsas Slušinskas, Valys Kirkickas, Ričardas Kėkštas, estas politinis kalinys Jaan Raagmets, latviai politiniai kaliniai Andrejus Jonikans ir Eduardas Plepsas. Visi kiti bijojo uždaros erdvės arba jų darbas buvo visiškai nenašus, tik tuščias laiko gaišinimas. Vienas estas, neprikasęs nė vieno maišelio, išlindo visas šlapias, drebantis ir net atsisakė toliau dirbti tame objekte. Prisaikdinę, kad tylės, jį paskyrė į kitą brigadą. Iš pradžioje norėjusių bėgti penkiolikos žmonių beliko dvylika.

Kartu su „pasikasimo“ darbais vyko ir kiti pasiruošimo darbai - buvo kaupiamos maisto atsargos. Kadangi visi dirbantys statybos objekte buvo savanoriai, jie gavo papildomus leidimus maisto siuntiniams. Be to, du kartus per mėnesį į statybas atvažiuodavo autofurgonas-parduotuvė („lariokas“). Ten galėdavai nusipirkti marmelado, meduolių, šokolado, „kombinžyro“ („kombinuotų riebalų“), kartais - baltos duonos. Po įvairių kulinarinių eksperimentų Albinas Kurtinaitis su Valiu Kirkicku sulydė labai maistingas plyteles - šokolado ir „kombinžyro“ mišinį. Daug kas siuntiniuose iš namų buvo gavę bėgliams labai tinkamo, kaloringo, mažai vietos užimančio produkto - naminių lašinių. Maisto atsargų turėjo užtekti maždaug dešimčiai dienų. Kiekvienas turėjo pats pasirūpinti kelioniniu maišu ar kuprine, visi turėjo naujai išduotus, dar nenešiotus kalinio drabužius, kerzinius batus. Tik latvis Andrejus Jonikans, kuriam bebuvo likę kalėti 8mėn., turėjo brolio per pasimatymą perduotą civilį kostiumą.

Buvo svarstoma, kaip bėgti, į kokias grupeles išsiskirstyti, kokį tolimesnį pabėgimo maršrutą pasirinkti. A.Petrusevičius buvo nusprendęs bėgti trise, kartu su partizanais Paliu Galdiku ir Alfonsu Slušinsku. Jis turėjo ryšį su buvusiu Tauro apygardos partizanu Juozu Uoginčiumi, kuris, paleistas iš lagerio, gyveno tremtyje 400 km į rytus, šalia Transsibiro geležinkelio magistralės esančiame mieste Zima. Juozas prižadėjo juos paslėpti ir visokeriopai padėti. Buvo manoma, kad čekistai nesitikės, kad lietuviai bėgliai keliaus ne į vakarus, o dar toliau į rytus.

Kitas rūpestis buvo pabėgti taip, kad liktų kuo mažiau pėdsakų. Siekiant apsisaugoti nuo pėdsekių šunų, kad šie neturėtų užuodžiamo masalo, buvo imtasi eilės priemonių: sukeista su pasiliekančiais draugais patalynė, visi anksčiau naudoti kalinių drabužiai, avalynė, kojinės, prieš bėgant, slapta užkasti į žemę, o bėglių autai apšlakstyti tepalo ir dyzelinio kuro mišiniu, į batus pribarstyta machorkos dulkių.

Visi turėjo pačių pasigamintus ginklus - peilius arba durklus. Kiekviena grupelė turėjo po žemėlapį, o A. Petrusevičius - ir kompasą, kurį pasidarė, išardęs teodolito busolę. Kiekvienas bėglys su savimi turėjo pinigų.

Buvo nutarta bėgti nedelsiant - 1958 m. liepos 26 d., 14 val., per pietų pertrauką. Šeštadienį darbo diena baigdavosi 16 val., o per vakarienę jų dar niekas neturėjo pasigesti. Pabėgimas turėjo išaiškėti tik vakarinio patikrinimo metu, 18 val. (kaip vėliau paaiškėjo, taip ir buvo).

Galutinai buvo pasiskirstyta grupėmis. Pirmąją grupelę sudarė A. Petrusevičius, P. Galdikas ir A. Slušinskas, antrąją - V. Kirkickas, V. Valentinas, estas Jaan Raagmets ir R. Kėkštas, trečiąją - V. Duda, latviai A. Jonikans ir E. Plepsas. Du paskutinieji buvo pavieniai bėgliai - rusas V. Klimov ir ukrainietis Čmona. Iki 14 val. į statomo namo vidų buvo sunešti ir paslėpti visi bėglių daiktai, o jie, ant naujų kalinio drabužių užsivilkę senuosius, dar vaidino dirbančius.

Paskutinio pasitarimo metu buvo nuspręsta, kad angą kitame tunelio gale iškas geriausias kasėjas - P. Galdikas. Kad nebereikėtų žemės gabenti maišeliais, ten iš anksto, specialiai, buvo iškasta duobė.

Atėjo laukta 14.00, pietų pertrauka. Albinas Kurtinaitis atidengė prieangio dangtį ir P.Galdikas dingo tunelyje, priekyje savęs stumdamas kuprinę. Jam nušliaužus į priekį apie 6m., į angą įlindo A. Petrusevičius, po jo - A. Slušinskas. Uždarius prieangio dangtį, pasigirdo sutartinis Alfonso Slušinsko kostelėjimas - dabar visi trys buvo palaidoti po žeme. Galų gale priekyje pasigirdo P. Galdiko kastuvo smūgiai į kietą molį. Nuo įtampos išpylė prakaitas, trūko oro, laukimas, atrodė, virto amžinybe. Galų gale tunelyje pasidarė šviesiau ir padvelkė šviežias oras. A.Petrusevičius, stumdamas priekyje savęs kuprinę, ėmė šliaužti angos link. Netikėtai kuprinė įstrigo tunelio angoje - nei pirmyn, nei atgal. Apėmė siaubas. Susitvardęs, sukaupė paskutines jėgas ir kuprinę staigiu judesiu patraukė atgal. Ranka apčiuopė išsikišusį akmenį, kurį, vargais negalais, iškrapštė ir nušliaužė

toliau į priekį. P. Galdikas jau buvo viršuje, padėjo iškelti jo kuprinę. Netrukus pasirodė ir A. Slušinskas. Pirmoji pabėgimo grupė jau buvo susirinkusi. Nuo sargybos bokštelio juos pridengė krūmai ir pušelės, iki miško reikėjo nušliaužti dar 20-25 metrus.

Buvo sutarta, kad A.Petrusevičius sulauks visų bėglių ir pabėgimo kelią nuo angos iki miško pabarstys, kad neužuostų pėdsekiai šunys, machorkos dulkėmis. Draugai nušliaužė laukti prie sutarto maumedžio. Netrukus pro angą pasirodė kuprinė ir Valio Kirkicko galva, po jo išlindo Vladas Valentinas, estas Jaan Raagmets, bet nebuvo Ričardo Kėkšto. Netrukus vietoj jo pasirodė trečios grupės vadas Vytautas Duda, latviai Andrejus Jonikans ir Eduardas Plepsas. Visi jie atsargiai nušliaužė prie maumedžio. Po kelių sekundžių išlindo V. Klimov ir, galų gale, paskutinis - ukrainietis Čmona. Jie irgi nušliaužė į mišką. Palaukęs kokią minutę, A.Petrusevičius, nežinodamas, kas nutiko R. Kėkštui, barstydamas machorkos dulkes, irgi nušliaužė į mišką. Kaip vėliau paaiškėjo, Ričardo kuprinė netilpo į tunelio angą ir jis pasiliko perdėti daiktus. Pro angą išlindo tik po kokių 10 min. ir liko vienas.

Atšliaužęs į sutartą vietą, A.Petrusevičius rado jo laukiančius draugus. Pasitarę, nutarė R. Kėkšto nebelaukti ir skubiai žygiuoti. Trečioji grupė jau buvo ne visa - A. Jonikans, persirengęs civiliu kostiumu, nutarė bėgti vienas ir dingo taigoje. Nebebuvo ir vienišių bėglių - V. Klimov ir ukrainietis Čmona irgi pasuko savais keliais. Užsidėję kuprines, bėgliai skubiu žingsniu patraukė šiaurės-rytų kryptimi.

Planas buvo paprastas - pasiekti maždaug už kilometro nuo lagerio tekantį upelį, siekiant sumėtyti pėdas, ilgai bristi prieš srovę, paskui persikelti į kitą krantą ir eiti taiga pagal Transsibiro geležinkelio magistralę tolyn į rytus, iki pat Zimos miesto. Traukinių eismas magistrale buvo labai intensyvus, todėl pagal jų dundesį galima buvo spręsti apie grupės judėjimo kryptį ir atstumą nuo geležinkelio.

Maždaug po 20 min. intensyvaus ėjimo A. Petrusevičius stabtelėjo ir žvilgtelėjo į laikrodį - buvo 14.50. Nuo skubaus ėjimo visi užduso, giliai kvėpavo, kuprinės iškart pasunkėjo. Apie galvas, iki kraujo kandžiodami odą, sukosi uodų ir mašalų debesys.

Atsigręžęs atgal, jis nustebo - kartu su jų grupe iš paskos ėjo V. Duda, V. Kirkickas ir, nuo visų atsilikęs, V. Valentinas. Su jais nebebuvo nei latvio E. Plepso, nei esto J. Raagmets - jie atsiskyrė ir nuėjo savais keliais. V. Valentinas, visas šlapias, išbalęs, suklupo, numetė savo kuprinę ir, priėjęs, be jėgų parkrito ant žemės. Visi suprato, kad jis savo kuprinės panešti nebegalės, todėl jos turinį išsidalijo patys patvariausieji - Galdikas, Duda ir Kirkickas. Tapo aišku, kad jų grupė neplanuotai padidėjo dvigubai.

Truputį pailsėję, nužygiavo į priekį, o Valentiną, kad neatsiliktų, priėmė į voros vidurį. Netrukus priėjo upelį, pagal savo dydį panašų į Dubysą. Upe, prieš srovę, ėjo apie 300-400 m , tol, kol turėjo jėgų, o suradę seklesnę vietą, perbrido į kitą pusę. Kitame krante buvo priversti sustoti - kai kurie prisėmė kuprines, reikėjo išsigręžti drabužius, autus, iš aulinių batų išpilti vandenį ir vėl apsiauti. Daugelio kojos jau buvo iki kraujo nutrintos.

Susitvarkę, vėl pakilo į žygį. Po valandos ėjimo jau buvo girdėti tolimas traukinio dundesys. Sustojo trumpam atsipūsti - buvo lygiai 17 val. Ilgiau delsti buvo labai pavojinga. Kol dar nepaskelbtas aliarmas, reikėjo kuo skubiau ir kaip įmanoma toliau atsidurti nuo savo bei aplinkinių lagerių zonos. Visi puikiai žinojo, kas jiems atsitiktų, jei pakliūtų į rankas vietiniams čekistams - šie būtų arba nušovę, arba žiauriai fiziškai suluošinę.

Po pusvalandžio žygiavimo traukinių dundesys girdėjosi jau labai aiškiai - iki jo galėjo būti apie 1 km. Nenutoldama nuo geležinkelio magistralės, grupė patraukė rytų kryptimi. Apie 18 val. sustojo pailsėti, užkąsti ir apsitvarkyti. Visi žinojo, kad šiuo metu lageryje jau aiškinamasi, kiek pabėgo kalinių ir kokios jų tapatybės. Po 20 min. poilsio vėl pakilo į žygį. Ėjo tylėdami, taupydami jėgas, kiekvienas su savo mintimis. Visi žinojo, kad laukia sunkus, ilgas, sekinantis, virš 400 km žygis Sibiro taiga.

Būtina papasakoti ir kas tuo metu dėjosi lageryje. Jiems lendant tuneliu, ištikimas draugas Albinas Kurtinaitis, būdamas „geras štukorius“, visaip kalbino ir juokino sargybos bokštelyje budintį kareivį, kad šis, neduok Dieve, nesidairytų į taigos pusę. Paskui viską padarė taip, kaip buvo sutarta: uždengė tunelio angą dangčiu, jį užkasė, žemę „sutrambavo“ ir iš viršaus apipylė skiedromis. Bėglių paliktus senus drabužius užkasė į duobę.

Kpt. P. Paltarokas, jau kalėdamas Mordovijos lageryje, J. Kadžioniui papasakojo, kas ten dėjosi toliau. Po darbo, 18 val. išsirikiavus vakariniam patikrinimui, buvo pasigesta dviejų kalinių. Administracijai pradėjus tikrinti kalinius pagal sąrašą, netikėtai paaiškėjo, kad trūksta ne dviejų, o net dvylikos. Už tai atsakingam KGB operatyviniam darbuotojui, „operui“, stovėjusiam prieš kalinių rikiuotę, iš išgąsčio paleido vidurius, nevalingai „atsivėrė visi vožtuvai:“ pasigirdo garsus „pirst pirst pirst!“ ir uniforminės galife kelnės pasidarė šlapios. Kaliniai, stovėdami rikiuotėje, vos slėpė šypsenas, tramdė juoką. Čekistai niekaip negalėjo atrasti, pro kur pabėgta. Galų gale vienas kareivis už spygliuotos tvoros rado žemėje skylę, įlindo į tunelį, nušliaužė iki pat dangčio ir į jį pastukseno. Tą vietą tuoj atkasė. Čekistams tapo aišku, kad pabėgimo bendrininkų, užmaskavusių pabėgimo angą, liko ir lageryje.

Smulkiai aprašinėti šią kelionę prireiktų atskiros knygos. Galutinio savo tikslo - miesto Zima - jie nepasiekė, iki jo dar liko 290-300km. Po 11 parų varginančio žygio Rytų Sibiro taiga, lydėto įvairiausių nutikimų, pavojų, pirmiems pastebint ir apeinant čekistų paspęstas pasalas, jų grupė naktį atėjo į didelį miestą - Nižnij Udinską. Visi buvo alkani, mirtinai pervargę, veidai nuo mašalų įkandimų žaizdoti ir ištinę. Grupė pabaigė maisto atsargas, tad ryžosi rizikingam žingsniui - rytmetį nuošalioje krautuvėje jo nusipirkti. Pasipildę maisto atsargas, nuėjo į didžiulį miesto parką pavalgyti. Aišku, greit buvo pastebėti, apie juos pranešta milicijai. Tame pačiame Nižnij Udinsko parke 1958 m. liepos 5 d. čekistų buvo apsupti, apšaudyti ir suimti. A. Slušinskas, išėjęs ieškoti tualeto, išgirdęs triukšmą ir šunų lojimą, spėjo pasislėpti, bet po trijų dienų irgi buvo sugautas.

Tos pačios dienos pavakary juos nuvežė į Nižnij Udinsko VRM milicijos skyriaus KPZ - Laikino sulaikymo kamerą. Visi buvo taip išvargę, kad krito miegoti kaip užmušti. Naktį juos pažadino didžiulis triukšmas – įsiutę, įsiveržė ištisas paras pasalose, kordonuose sėdėję, paieškos grupėse po taigą jų ieškoję ir uodus bei mašalus per tą laiką maitinę čekistai. Jie troško keršto, norėjo žiauriai su jais susidoroti: išvaikė vietinius milicininkus, daužė, laužė kameros duris, tačiau milicijos viršininkas pasitaikė drąsus, doras žmogus - raktus paslėpė ir kategoriškai atsisakė juos atiduoti. Įpykę čekistai pažadėjo susitikti kitą dieną, kai juos varys į etapą. Surakintus antrankiais sargybiniai juos varė per miestą į geležinkelio stotį, susirinkusiems gatvėse žmonėms sakydami, kad vedami banditai, išpjovę daug taikių tarybinių žmonių. Iš minios žmonės pradėjo į juos mėtyti akmenis.

Vos spėjus pagautus bėglius susodinti į areštinės traukinio vagoną (vadinamą „Stolypino vagonu"), užgriuvo, matyt, pramiegoję, juos gaudę čekistai. Vėl girdėjosi tie patys keiksmai, grasinimai, mėginimai išlaužti grotas, atimti raktus. Traukinio viršininkas irgi buvo padorus žmogus – jų reikalavimams nenusileido, porą kartų, pagąsdindamas, pistoletu iššovė į orą. Traukiniui pajudėjus, čekistai, grasindami ir keikdamiesi, iš jo iššokinėjo, palikdami juos ramybėje.

Po paros jų grupę atvežė į Taišetą, į Ozerlago Centrinį tardymo izoliatorių. Naktį A. Petrusevičių prikėlė ir atvedė į tardymo kambarį. Ten jau laukė specialiu lėktuvu iš Maskvos atskridusi čekistų grupė - Gulago viršininkas gen. Jevstegnejev, mažutis, smulkaus sudėjimo žydas, TSRS generalinio prokuroro R.Rudenkos, Niurnbergo tribunole buvusio sovietų vyriausiuoju kaltintoju, žentas. Jį atlydėjo aukštųjų karininkų grupė - dauguma papulkininkiai. Gulago viršininkas, iš įniršio dusdamas ir drabstydamasis seilėmis, šokinėjo prieš A. Petrusevičių, keikėsi šlykščiausiais žodžiais, žadėdamas „ištaškyti jo smegenis į sieną". Vaizdas išties turėjo būti komiškas - prieš aukštą, jauną, nuo bado išsekusį vyrą mašalų sukandžiotu, žaizdotu veidu, stovėjo beveik dvigubai mažesnis, generoliška uniforma su raudonais lampasais vilkintis storuliukas ir, pasišokinėdamas, mojavo savo mažais, putliais kumšteliais. Karininkų palyda, stovėjusi jam už nugaros, žiūrėjo ir iš savo viršininko pašaipiai šypsojosi. Generolas nuo pykčio priepuolio greit išseko, pavargo ir netrukus išėjo. Vienas iš papulkininkių ramiai, dalykiškai paklausė, ar A. Slušinskas, likęs laisvėje, nepradės keršyti tarybiniams piliečiams. Jiems teko paaiškinti, kad lietuviai ne banditai, o ramūs žmonės, musės nenuskriaus be reikalo, o bėga į Tėvynę todėl, kad jai niekuo nėra nusikaltę. Kiti irgi klausinėjo įvairių dalykų, paskui pasakė auklėjamųjų kalbų, paaiškino apie „tarybinių tautų amžiną, neperskiriamą draugystę ir sparčiai artėjančią šviesią komunizmo ateitį", kurioje ir jie suras savo vietą.

Kitos dienos popietę jį vėl atvedė į tardymo kambarį. Jame sėdėjo apie 40-45 m. amžiaus uniformuota moteris. Ji labai kultūringai prisistatė: „Irkutsko srities prokurorė Litvinova." Nustebino tai, kad ji padavė ranką ir, su nedidele pašaipa, tarė: „Sveikinu su pabėgimu - sėkmingu „požeminiu pasikasimu!" A.Petrusevičius, ne visai supratęs, ar tai

pagyrimas, ar pašaipa, atsakė, kad tai tik vienas iš daugelio Ozerlage įvykdytų pabėgimų išsikasus tunelį ir, deja, nesėkmingas. Ji atsakė, kad, būdama Irkutsko srities prokurore, geriau žino, kiek tokių bandymų būta, tačiau „dėl gero lagerių administracijos darbo visi jie buvo laiku „atskleisti". Visoje Ozerlago istorijoje tik lietuviai sugebėjo suorganizuoti tokį pabėgimą. Toliau ji tęsė: „Jus galima pasveikinti, tačiau už padarytus materialinius ir moralinius nuostolius valstybei ir tarybinei liaudžiai, iš tikrųjų, visus jus reikėtų „pastatyti prie sienos" - sušaudyti. Rytų Sibire - Ozerlago sistemoje - yra šimtai lagerių, kurių kiekviename yra fabrikas ar gamykla, turinti nuo vieno iki trijų tūkstančių darbo vietų. Pabėgimo metu tie fabrikai neveikė, nes jų sargyba ir prižiūrėtojai turėjo gaudyti bėglius, sėdėti pasalose ir t.t. Paieškoms buvo naudojama ir aviacija, skraidžiusi virš taigos bei stebėjusi kiekvieną miško properšą. Visa tai valstybei atnešė daugiamilijoninių nuostolių." A.Petrusevičiui paklausus, kaip suprasti „moralinius nuostolius", ji atsakė: „Sukrėsta visa Gulago[1] sistema, ypač Ozerlagas. Daugelis jo administracijoje dirbusių čekistų perkelti į žemesnes pareigas, kai kurie prarado ne tik antpečius, bet ir pensiją."

Pasibaigus tardymui, Taišeto teismas pagautiems bėgliams prie turėtų bausmių pridėjo dar po trejus metus, iš jų dvejus turėjo atsėdėti Vladimiro kalėjime.

Kaip vėliau paaiškėjo, R.Kėkštas buvo suimtas pats pirmas, po kelių dienų, geležinkelio stotelėje Rešioty. Rusas V. Klimov suimtas 1958 m. rugpjūčio 6 d. geležinkelio stotelėje Kliukvenaja. Estas J. Raagmets suimtas 1958 m. rugpjūčio 6 d. geležinkelio stotelėje Tinskaja. Latvis E. Pleps suimtas 1958 m. rugpjūčio 4 d. geležinkelio stotelėje Ilanskaja. Latvis A. Jonikans, persirengęs kostiumu, suspėjo įsėsti į traukinį dar iki 18 val., nepaskelbus pabėgusių kalinių paieškos. Jis laimingai, su persėdimais, pasiekė Latviją, tačiau 1958 m. rugpjūčio 30 d. buvo čekistų suimtas, aplankęs gimines ar draugus Renos miestelyje. Vienintelis nesugautas liko tik ukrainietis Čmona.

Ant A.Petrusevičiaus baudžiamosios bylos buvo nubrėžtos dvi įstrižos linijos - raudona ir mėlyna. Tai reiškė: 1.linkęs pabėgti; 2. turintis gerus organizacinius sugebėjimus.

Visi bėgliai, atkalėję skirtą laiką, sugrįžo į namus. A. Petrusevičius į Lietuvą grįžo po 12 m. ir 4 mėn., o P.Galdikas ir V.Valentinas nelaisvėje išbuvo ilgiausiai - net po 28 metus.

Tokia yra antroji A. Petrusevičiaus ir jo draugų pabėgimo iš Sibiro lagerio istorija, parodanti lietuvių politkalinių patriotizmą, beribį laisvės troškimą, Tėvynės ilgesį, nenumaldomą norą į ją sugrįžti. Dėl to buvo dedamos milžiniškos, tiesiog nežmoniškos, pastangos, tam buvo pajungtos visos jų protinės ir fizinės jėgos, išradingumas, drąsa, ištvermė, pasiryžimas, labai pavojingai balansuojant tarp gyvybės ir mirties.

Pagal Algirdo Petruševičiaus atsiminimus.

[1] Gulag - Vyriausioji lagerių valdyba.

Lageryje papasakota istorija

Tai P.Pukinsko, buvusio partizano, drąsaus ir ryžtingo žmogaus, J. Kadžioniui papasakota istorija. Ji išliko atmintyje iki šių dienų kaip vertinga pamoka apie Sokolovo vadovaujamų KGB agentų-smogikų veiklą. Kuriame miške tai įvyko, atmintis neišsaugojo, bet neabejotinai šių įvykių raportų ir ataskaitų dokumentai išlikę KGB archyvuose.

Tai įvyko apie 1946-47 metus. Kartą patikima, „tikrai garantuota“ ryšininkė į partizanų būrį atvedė nežinomų partizanų būrelį - virš dešimties vyrų. Šie sakėsi esą iš tolimesnių apylinkių: pateko į mūšį, buvo išsklaidyti, o dėl tebevykstančių „siautimų“buvo priversti laikinai iš savo krašto pasitraukti. Jų apranga, ginkluotė niekuo nesiskyrė nuo partizaniškos, elgesys bei kalba irgi nekėlė jokių abejonių. Atvykėliai labai norėjo susitikti su būrio vadu, bet šis buvo išvykęs ryšio reikalais. Nakvynei, kad nekiltų kokių nesklandumų, savo palapinę pasistatė atskirai. Naktį eiti sargybą susitarė paeiliui, keičiantis kas dvi valandas. Sargyboje buvęs P.Pukinskas pastebėjo, kad atvykėliai nemiega. Pasakęs, kad miego nenori, Petras pasiliko budėti toliau. Rytmečiu, kur nors einant jų būrio partizanui, kartu eiti prisistatydavo ir vienas iš svečių - tai pasirodė labai keista. Atvykėliai pasakė, kad vado sugrįžtant lauksią iki pietų, o vėliau - iššygiuos.

Vienam partizanui bevalant šautuvo vamzdį, nutrūko virvutė. Ją išstumti buvo galima tik įstačius į vamzdį šompolą ir kalant jį į akmenį ar kokį nors kitą kietą daiktą. Kažkuris iš partizanų prisiminė, kad netoliese yra nupjauto ąžuolo kelmas - medis kietas, kaip tik tokiam dalykui tinkamas. Petras su draugu nuėjo jo ieškoti, o jiems iš paskos iškart pakilo eiti du svečiai. Priėję prie nupjauto ąžuolo, jie netikėtai „užlipo“ ant pasalos – sugulusių, užsimaskavusių NKVD kareivių. Šie pradėjo šaudyti, nukaudami vieną atvykėlį, kiti puolė bėgti atgal į stovyklą, o Petras, tiesiai pro kareivius, metėsi į priekį ir laimingai pabėgo. Kaip vėliau paaiškėjo, laimingai pasitraukė ir dar vienas jų būrio partizanas.

Labai keista pasirodė tai, kad jų būrio partizanai pradingo visai be pėdsakų, „prasmego kaip skradžiai žemę“ - nebuvo nei gyvų, nei žuvusių. Pradingo ir ryšininkas, su vienu svečiu ėjęs į palaukę ieškoti vado.

Taip veikė gerai, profesionaliai paruošti KGB agentai-smogikai, papasakoję partizanams įtikinamą „legendą“. Jie visą naktį ruošėsi „naikinimo operacijai“ - pasiskirstė aukas, joms sekiodavo iš paskos, kad, gavę sutartą signalą (garsiai ištartą žodį, frazę), pradėtų žudikų darbą.

Tačiau šiai Sokolovo smogikų grupei likimas nebuvo palankus. Kartą, vėlai vakare, vienas ūkininkas važiavo iš malūno miško keliuku į namus ir pastebėjo NKVD kareivių pasalą - matyt, kažkuris iš kareivių buvo „užsižiopsojęs“. Šie, supratę, kad

ūkininkas juos pastebėjo, jį sustabdė. Kareivių elgesys žmogui, gerai mokančiam rusų kalbą (tik apsimetusiam nesuprantančiu), pasirodė labai keistas. Kareiviai buvo sutrikę, nežinojo kaip elgtis, - aiškiai buvo matyti, kad įvyko netikėtas, visiškai neplanuotas dalykas. Jie tarpusavyje ėmė tyliai tartis, ką su ūkininku daryti - ar jį paleisti, ar - sulaikyti. Galų gale, leido jam važiuoti į namus, prigrasinę apie juos niekam neprasitarti.

Grįžus į namus, netrukus į jų sodybą atėjo vietinių partizanų būrys, o su jais - ir nematyti svečiai, partizanai iš tolimesnių apylinkių. Šeimininkas, pasivedėjęs būrio vadą nuošaliau, jam papasakojo apie NKVD kareivių pasalą ir keistą jų elgesį. Pasiėmę maisto, partizanai išėjo. Būrio vadas pastebėjo, kad atvykę svečiai žygiuoja tiesiai link pasalos. Jis perspėjo, kad apylinkėse pavojinga, gali pasalauti rusai. Tie atsakė: „Jūs ką, bailiai!? Jeigu bijot, tai nešiokit „bobiškus undarokus“ (sijonus)!“

„Jeigu jūs tokie drąsuoliai, tai ir eikit pirmi!“ - atsakė vadas. Kai tik „svečiai“ išėjo į priekį, jis savo vyrams davė sutartą ženklą. Partizanai „kirto“ iš visų ginklų ir juos „išguldė“. Taip gavo galą ši KGB agentų-smogikų grupė. P. Pukinskui vadas pasakė: „Jūs savo vyrų ieškokit ten, kur stovyklavot. Jie ten turi būti užkasti!“

Pagal J. Kadžionio atsiminimus.

Kalinių liūdesys ir viltis

Teismų metu dauguma partizanų stebino ir šokiravo sovietinius teisėjus savo elgesiu: laidė pastabas, tarpusavyje kalbėdavo, skaitant nuosprendį - juokėsi. Jie nepripažino okupantų teismo, jiems buvo visiškai tas pats, ar šie skirs 20, ar 25, ar net 100 metų. Visi tikėjo, kad bolševikinis totalitarinis režimas ilgai negyvuos, viskas keisis, kad ateityje laukia neišvengiamos permainos. Toks tikėjimas palaikė ir lageryje, o viltis kaliniui buvo geriausias vaistas išgyventi. J. Kadžionio prisiminimais, kalėdamas jis net 19 metų tikėjosi didelių permainų, tačiau vėliau suprato, kad niekas greitu laiku nesikeis - beliko tik laukti, kada baigsis 25 metų įkalinimo laikas.

Kartais nuteistus kalėti ilgą laiką - 20 ar 25 metus - prislėgdavo užėjusi liūdesio banga, sunkios mintys, kad gal teks mirti lageryje. To kiekvienas kalinys labiausiai bijojo, laikė didžiausia Dievo bausme ir nelaime. Kalinių daugumą sudarė jauni vyrai, todėl mirtingumas buvo mažesnis nei, sakykim, lyginant su „kolchozu“, tačiau būdavo ir nelaimingų atsitikimų, ir ligų, pasibaigusių tragiškai - mirtimi. Juos laidodavo (užkasdavo) šalia lagerio esančiose kapinėse, o vietą pažymėdavo medine lentele, ant kurios užrašydavo baudžiamosios bylos numerį.

Petrą Pukinską, žemaitį, kilusį iš Mosėdžio valsčiaus Šačių kaimo, liudyti ar pertardyti partizano A. Žyprės- Silvestro byloje, iš lagerio buvo atvežę į Vilniaus KGB kalėjimą. Pasivaikščiojimo „garde“ metu jis nuo žemės pakėlė ir paslėpė mažą Lietuvos žemės akmenėlį, gimtojo krašto dalelę, kaliniui šventą dalyką.

Kalėdamas lageryje, jis susirgo vėžiu. Nesustabdomai progresuojanti liga taip jį išsekino, kad iš žmogaus, galima sakyti, beliko tik vieni griaučiai. Kalėjime miręs kalinys pakliūdavo į morgą, kur būdavo eilė skrodimui. „Skrodikas“ iš kalinių tarpo išskrosdavo mirusiojo kūną, o gydytojai nustatydavo galutinę diagnozę. Jausdamas, kad mirtis jau čia pat, P.Pukinskas padavė J. Kadžioniui ilgai slėptą akmenėlį ir paprašė: „Jeigu jau bus tokia Dievo valia, kad teks mirti lageryje, tai, kai darys skrodimą, šitą Lietuvos žemės akmenėlį įdėkit man į krūtinę!“

Tačiau to daryti neprireikė - vis tik kalėjimo administracija nutarė jį paleisti. Jis pats pranašiškai susapnavo ir savo paleidimą. Atėjusiam jo aplankyti J.Kadžioniui pasakė: „Mane paleis į Lietuvą. Šiąnakt sapnavau tris susipynusius trispalvius laidus, tačiau jie staiga „žybt!” - išsipynė ir pasidarė tiesūs.“ Ir iš tikrųjų, kalėjimo administracija jį „aktiravo“ - paleido į laisvę. Iki namų lydėti paskyrė med. seselę. Prieš atsisveikindamas, benešant jį iki kalėjimo vartų, jis J. Kadžioniui papasakojo: „Šiandien išsipildė mano sapnas. Esu ne vieną kartą sapne regėjęs sušaudytą juodą kryžių, kuriame yra 21 kulkos skylė. Anksčiau nežinojau, ką tai reiškia, bet dabar supratau - šiandien sukanka lygiai 21 lageryje iškalėti metai.“ Seni draugai išsiskirdami jau visam laikui atsibučiavo, apsiverkė.

P.Pukinskas mirė po dviejų savaičių, jau grįžęs į gimtąjį kraštą. Palaidotas Skuodo r., Šačių k. kapinėse.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Drama, vos nesibaigusi tragedija

Petras Pukinskas buvo Žemaičių apygardos Kardo rinktinės Sakalo būrio partizanas. Lageryje su J. Kadžioniu buvo geriausi ir ištikimiausi draugai, vienas kitam patikėję daug savo gyvenimo paslapčių ir istorijų. Jis buvo labai ryžtingo, karingo charakterio, niekada nenusimenantis vyras. Vieną iš jo pasakotų istorijų gerai prisiminė J. Kadžionis.

Partizanaujant kartą P. Pukinskas užėjo pas vieną ūkininką. Šeima pasirodė didelė, vaikų būrys tiesiog „apgulęs pečių“. Pasiprašė nakvynės, o šeimininkui padavė

savo laikrodį, nurodydamas, kurią valandą jį pažadinti. Kaip ir buvo sutarta, nurodytu laiku buvo pažadintas, padėkojo ir atsisveikinęs išėjo.

Praėjus kuriam laikui, jų ryšininkė, šio ūkininko žmonos giminaitė, papasakojo jos išgirstą istoriją apie vieną partizaną, kuriam miegant vyko didžiulė drama.

Pasirodo, jam užmigus ūkininkas pasiėmė kirvį ir ruošėsi jį „nukirst". Žmona puolė jam priešais, čiupo už rankų, stengdamasi jį sulaikyt, neleist. P.Pukinskui ramiai miegant, tarp vyro ir žmonos vyko tylios grumtynės. Galų gale vyras nusileido.

P.Pukinskas ryšininkei nieko nesakė, tačiau šis įvykis labai jį sukrėtė ir supykdė. Jis sakė: „Jeigu tai būtų lietę kitą partizaną, būčiau nuėjęs ir „gerai jį pašokdinęs", kadangi tai lietė tik mane, atleidau, bala jo nematė."

Pagal J. Kadžionio prisiminimus

KGB agentai-smogikai lageryje

Lageriuose J.Kadžioniui teko susidurti ir su buvusiais KGB agentais-smogikais. Kai kurie, net atlikę „judošišką darbą" - praliejęs bendražygių kraują, neišsipirkdavo - vis tiek būdavo teisiami ir patekdavo į tuos pačius lagerius, kuriuose kalėjo ir jų išduoti ar suimti partizanai. Daliai agentų-smogikų išvis nepasisekė - buvo atnaujintos jų baudžiamosios bylos, nuteisti mirties bausme ir sušaudyti.

E. Bačelis-Gebelsas, išdavęs Vyčio apygardos Žaliosios rinktinės vadovybę ir dalyvavęs nužudant jos vadą J. Šomką-Čerčilį, lageryje nuo lietuvių laikėsi atskirai, tyliai, niekur nesikišo, su niekuo nebendravo, „kūmui" nieko neskundė. Lietuviai prie jo ir nesikabinėjo, žiūrėjo kaip į tuščią vietą.

A. Radzevičius-Tarzanas (KGB agentūrinis slapyvardis Alfa), dalyvavęs operacijoje suimant J. Kadžionį-Bėdą, lageryje elgėsi labai įžūliai - vaikščiojo iškėlęs galvą, buvo labai įkyrus, skundė lietuvius „operui".[1] B. Gajauskas kartą specialiai užlipo ant stogo ties lagerio viršininko kabinetu pasiklausyti, kaip šis skundžia kalinius.

Dar nežinant, kad jis buvo agentas-smogikas, viename lageryje buvo stipriai sumuštas už kameros draugo išdavystę. Jeigu būtų žinoję apie jo ankstesnę veiklą, būtų užmušę mirtinai. A.Radzevičius buvo nuteistas 10 metų lagerio, visus ir „atsėdėjo".

J.Kadžioniui kalint Mordovijos lageryje, vakarienės metu, A. Radzevičius atėjo su savo „bliūdeliu" ir atsisėdo prie stalo tiesiai priešais jį. Lageryje kiekvienas privalėjo pasirašyti žinąs, kad, užmušus kitą kalinį, jo laukia mirties bausmė, t.y. „už galvą - galva". Suprasdamas,

kad KGB inspiruotas A.Radzevičius siekia išprovokuoti konfliktą, J. Kadžionis susivaldė. Tačiau jausmas viduje buvo netikęs, šleikštus. Apie tai jis papasakojo savo geriausiam draugui Petrui Pukinskui. Tas buvo karštas ir karingas: „Žinai, - sako, - aš jį „nuimsiu!"

Lageryje kalėjo visų gerbiamas, apaštališkas, turintis tarp kalinių didelį autoritetą kunigas Algirdas Mocius. Nutarė pirmiausia pasitarti su juo. Kunigas atsakė: „Žinot, vyrai, pirmiausia tokių dalykų negalima daryti vienam. Turi būti kokia nors organizacija, kitaip bus asmeniškumas. Antras dalykas - jis dabar niekam nebepavojingas - juk visi žinom, kas jis toks. Trečias dalykas - jeigu jį dabar sunaikinsi, visos jo nuodėmės kris ant tavęs. Galbūt jis, būdamas gyvas, dar padarys atgailą, o užmušdamas, jam tokią galimybę atimi!" Tokiu būdu kunigas A.Mocius juos atbaidė nuo susidorojimo su A. Radzevičiumi. Jau „pasiliuosuodamas" iš Mordovijos lagerio, J. Kadžionis nuėjo pas kūriku dirbantį Kostą Kavoliuką, prašydamas laužtuvo -„atsisveikindamas" buvo nutaręs sulaužyti išdavikui kojas, kad visam gyvenimui liktų „ubagas". K.Kavoliukas jį atkalbėjo: „ Jonai, kas iš to, „mat jį velniai", o tau ir vėl bus bausmė!"

Kartą į Mordovijos lagerį atvežė Algirdą Šermukšnį-Žilviną, buvusį Tauro apygardos Geležinio Vilko rinktinės vadą. Tuojau jį apspito pažįstami suvalkiečiai partizanai, tarp jų ir P. Pečiulaitis-Lakštingala. A.Šermukšnis su visais buvo labai draugiškas, kalbus, o P. Pečiulaičiui, kaip patikimam žmogui, pasipasakojo, kad buvo nuteistas mirties bausme, tačiau jo nesušaudė: kartu su kitais mirtininkais, jis dirbo pavojingus darbus urano kasyklose. Paleidžiant iš ten, turėjo pasirašyti, kad apie tai niekam nepasakos. KGB „operas" perspėjo: „Kam nors prasitarsi, kur buvai, iškart dingsi su „visais galais!" Ir vieną gražią dieną jis dingo. Dėl jo labai išgyveno buvę bendražygiai, tarp jų ir P. Pečiulaitis, sakydamas: „Gaila, pražuvo toks puikus vyras. Turbūt kam nors pasipasakojo ir pats save pražudė." Tačiau vėliau paaiškėjo tikrosios jo atsiradimo ir dingimo aplinkybės. Pasirodo, jis buvo užverbuotas KGB agentu-smogiku (slapyvardžiu Vacys) ir pats nušovė savo bendražygius – paskutinius Tauro apygardos partizanus. Į lagerį buvo atsiųstas iš partizanų sužinoti dar kokių nors KGB dominančių detalių. Uždavinį atlikęs - dingo. Dingimui „pridengti" buvo sugalvota įtikinama legenda apie urano kasyklas. Tuo metu, kai buvę bendražygiai dėl jo sielojosi, jis jau, matyt, vaikščiojo Kauno Laisvės alėja.

Lageryje kaliniai nežinojo, kad K. Širvys-Sakalas, buvęs J. Lukšos-Daumanto bendražygis, 1950 m. desantu atvykęs į Lietuvą, sužeistas pakliuvo į nelaisvę ir buvo užverbuotas KGB agentu-smogiku. Klemensas buvo labai ambicingas, išdidus vyras, su niekuo per daug nesiskaitė. Ar 1966, ar 1967 metais iš Lietuvos atvykusių KGB čekistų prikalbintas, jis sutiko parašyti kalinių žargonu vadinamą „prakeikimą", o kitaip - savo praeities pasmerkimą. K. Širvys rašė, kad buvęs suklaidintas, kad tarybų valdžia labai humaniška, kad tik dabar jam „atsivėrė akys", prašė atleidimo. Tą jo „savęs prakeikimą" tuoj pat išspausdino Lietuvos laikraščiai, kurių KGB specialiai atvežė paskaityti ir į lagerį - kad sukeltų tarpusavio kivirčus, nesantaiką, suskaldytų lietuvių vienybę. Matyt, Klemensą

truputį apgavo - pažadėjo, kad laikraščiuose straipsnis pasirodys tik po jo paleidimo iš lagerio. Lietuviai lageriuose buvo „nepėsti“ ir jam už tai būtų tikrai „zomšiškai išdirbę kailį“. Išsigandęs, nulėkė pas lagerio viršininką prašyti, kad jį išvežtų į Centrinę kalėjimo ligoninę. Tuo metu joje gydėsi J.Kadžionis ir P.Pukinskas, kurie jau žinojo apie jo „prakeikimą“. Prabėgdamas pro šalį, jis tarstelėjo: „Sveikas, Jonai!“ J. Kadžionis, atsisukęs, išrėžė: „Klemensai, apsišikai ir dar drįsti su lietuviais sveikintis. Mauk greičiau iš čia!“ Vakare J. Kadžionis su P. Pukinsku nuėjo į jo palatą. Tas labai išsigando, susigėdo, teisinosi: „Vyrai, muškit mane, aš tikrai kaltas!“ P. Pukinskas jam ir sako: „Ar žinai, ką tu padarei? Ir mano, ir tavo tėvo palaikai Sibire ilsisi! O tu, niekše, lipdamas per jų kaulus, nori išeiti į laisvę. Kas tu per žmogus!?“ Tas mušasi į krūtinę, sakydamas, kad jis kaltas, kad jie gali daryti su juo, ką nori. Jie ir nesiruošė jo mušti, tik „išdirbo morališkai“ ir išėjo. Netrukus K.Širvį paleido, tačiau dar kartą čekistų buvo atvežtas į lagerį papasakoti kaliniams, kaip „gerai Lietuvoje žmonės gyvena”. Jausdamasis „ne savo kailyje“, per daug nieko negyrė, gėdijosi, sakydamas, kad jam „pasiūlė atvažiuot papasakot, koks gyvenimas Lietuvoj“.

Petro Plumpos prisiminimais, jis buvo „senas stukačius“.[2] Kalint 7-ajame Mordovijos lageryje, 1959m. grupė lietuvių politinių kalinių susirinko paminėti 1940 m. birželio 15 d. okupacijos metines. Netikėtai barako sekcijos duris pravėrė K. Širvys, permetė visus žvilgsniu ir vėl jas uždarė. Po penkių minučių atlėkė kalėjimo viršininkas su prižiūrėtojais, šaukdamas: „Kas čia per sambūris!?“ K.Širvys dirbo cecho meistru. Po šio įvykio sveikindamasis su P. Plumpa jis gėdydavosi, vis sukdavo akis į šoną. Tai rodė, kad dar nebuvo visiškai sunaikinta jo žmogiška moralė, sąžinės jausmas.

Lietuviai labai griežtai žiūrėjo į tokius „savo praeities pasmerkimus“, o čekistai to labai siekė. Žinodami, kad kada nors gali tekti prieš pasaulį pasiaiškinti dėl vykdytų masinių represijų, teroro, trėmimų, jie siekė panaudoti buvusius laisvės kovotojus, partizanus jau be kankinimų pasakyti, kad jie klydo, kad jų kova buvo betikslė, beprasmiška ir nereikalinga. Tokie savo veiklos pasmerkimai buvo labai išmaningai panaudoti to laikotarpio informaciniame-propagandiniame kare, tačiau tais pačiais tikslais gali būti pakartoti ir ateityje.

Du buvę desantininkai, J. Lukšą-Daumantą išdavęs J. Kukauskas ir KGB agentusmogiku tapęs K. Širvys, tuo pačiu tikslu - savo praeities „prakeikimu“- buvo panaudoti ir Tarybų Lietuvos televizijos propagandinėje laidoje.

Remtasi J. Kadžionio ir P. Plumpos prisiminimais.

[1] „Operas“, „Kūmas“ - KGB operatyvinis darbuotojas lageryje. Jo žinioje buvo visas lagerio agentų ir informatorių tinklas, kuris teikdavo išsamią informaciją apie lagerio gyvenimą ir detaliai apie kiekvieną kalinį (elgesį, principingumą, charakterį, moralines savybes, politines nuostatas, tarpusavio santykius, draugus, pokalbius). Remdamiesi savo užverbuota agentūra, vykdydavo įvairias provokacijas, „operatyvines kombinacijas“ ir kt. (R. P).

[2] „Stukačius“ - skundikas, „beldikas“.

Apie du nuovadų viršininkus

Kartą po vakarinio patikrinimo J. Kadžionis atsigulė ant viršutinių narų ir ruošėsi maldai. Barako sekcijoje dar niekas nemiegojo, vieni ruošėsi gulti, kiti, persimesdami vienu kitu žodžiu, tarpusavyje šnekučiavosi. Jo dėmesį patraukė ant apatinių narų susėdę du buvę Nepriklausomos Lietuvos policijos nuovadų viršininkai - tarpusavyje šneka ir vis keikia, kaip „prie Smetonos buvo blogai gyventi". J. Kadžionis klausėsi, klausėsi ir jam pasidarė labai ant jų pikta. „Vyrai, - tarė jis, - jūs gyvenot kaip ponai - turėjot tarnaites, gavot geras algas, ant stalo buvo padėti skaniausi valgiai, o uniformos išplautos ir išlygintos. Dabar, kai bolševikai jums nudyrė septynias „skūras"[1], jūs, užsirišę raudonus raiščius, Lietuvą keikiat!" Abu nutilo, „kaip burnas vandens prisisėmę", nebepratarė nė žodžio.

Pagal J. Kadžionio atsiminimus.

[1] „Skūra" - oda.

Neatsargus pokalbis

Persiuntimo lageryje („peresilkoje") buvęs partizanas Algirdas Žyprė - Silvestras, irgi „nuo skambučio iki skambučio" atsėdėjęs 25 metus, susitiko disidentą Vladimirą Bukovskį. Susipažino, įsišnekėjo. Atsisveikinant jam pasakė, kad jeigu pateks į Uralo 36-ąjį lagerį, būtinai susirastų J.Kadžionį. Tuo metu ir nepagalvojo, kad kameroje yra pasiklausymo aparatūra, pokalbiai įrašinėjami. Netrukus J. Kadžionį be jokių priežasčių užgriuvo nemalonės - metams buvo uždrausti pasimatymai ir siuntiniai. Vėliau A.Žyprė, susitikęs J. Kadžionį, sakė: „Jonai, atleisk, padariau tau nemalonumų!" Lageryje visada turėjai būti atsargus, budrus, neprarasti savikontrolės bet kokiomis aplinkybėmis. O atsargų žmogų ir Dievas saugo!

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Režimo viršininkas Fiodorovas

Režimo viršininkas Fiodorovas buvo „pusiau psichas“, įėjęs į zoną, tuoj „priskaldydavo malkų:“ šaukdavo, keikdavosi, mojuodavo kumščiais, valgykloje išmėtydavo ir trypdavo kojomis padėklus. J. Kadžionis rytais, po prižiūrėtojo komandos „kelt!“, dažnai neidavo valgyti kalinio „buzos“, o draugų paprašydavo parnešti iš valgyklos tik duonos. Fiodorovas į sekciją ateidavo patikrinti, ar visi kaliniai po komandos atsikėlę. Kartą įėjo, o ant gultų tebeguli vienas kalinys, pavarde Cukanov. Tuoj prišoko: „Cukanov, komanda „kelt“ buvo?“ Tas sako: „Aš tau, niekše, parodysiu „kelt“. Daužydamas kumščiu sau į krūtinę, šlykščiai nusikeikęs, sušuko: „Aš tau kaip duosiu į snukį!“ Fiodorovas išsigandęs atšoko ir išlėkė pro duris. Tuo metu barako sekcijoje (gyvenamojoje patalpoje) tebuvo tik J. Kadžionis ir vienas jaunutis ukrainietis, pavarde Čiornyj. Varant į darbą, prižiūrėtojas liepė J. Kadžioniui ir ukrainiečiui išeiti iš kolonos ir nusivedė abu į štabą. Pirmąjį į kabinetą pašaukė Čiornyj, o įėjus J. Kadžioniui, tas jau rašė pareiškimą. Fiodorovas jį pasitiko labai meiliai, kaip geriausias draugas, sakydamas, kad viskas tvarkoj, jam be jokių apribojimų priklauso visi pasimatymai ir siuntiniai. J. Kadžionis, aišku, suprato, kad jam, kaip antram liudininkui, irgi parašius pareiškimą, kaip viskas buvo, Cukanovui už grasinimą pareigūnui būtų iškelta nauja baudžiamoji byla. Režimo viršininkas klausia: „Kadžioni, jūs ryte buvote sekcijoje?“ - „Taip, buvau“, - atsakė J. Kadžionis. - „O jūs girdėjote, kaip Cukanovas su manimi elgėsi, grasino?“ - „Ne, negirdėjau, - atsakė J. Kadžionis. - Aš tvarkiau savo spintelę ir į nieką nekreipiau dėmesio.“ Tas iš nustebimo net išsižiojo: „Jūs ką, kurčias!? O gal ausų neturite!?“ - „Taip taip, esu truputį kurčias!“ - atsakė J. Kadžionis. - „Lauk iš čia!“ - nebesusilaikė Fiodorovas.

Kaliniai keldavosi 6 val. ryto tik pagal komandą. Net atsibudęs turėdavai gulėti lovoje.

Kartą J. Kadžionis atsikėlė anksčiau. Tuoj už lango sušmėžavo šešėlis ir į sekciją įlėkė režimo viršininkas. - „Komanda keltis buvo?“ - klausia. - „Ne“, - atsakė Kadžionis. -„Tai kodėl vaikščiojate?“ - kabinėjosi Fiodorovas. - „Reikėjo nueit į tualetą nusišlapinti“, - sako J. Kadžionis. - „Ar negalėjai truputį palaukti?“ - „O kur režimo taisyklėse parašyta, kad reikia laukti?“ Tas ir nutilo.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Gudri kalinio provokacija

Kiekvienoje barako sekcijoje buvo užverbuotų agentų, informatorių, kurie sekdavo kiekvieną kalinio žingsnį, klausydavosi pokalbių. Juos atpažindavo pagal elgesį, o dažniausiai - tiesiog intuityviai. Kartą jaunas ukrainietis Stepan Sepeliak ant plono, rudo medicininio popieriaus viena ranka prisidengęs kažką ilgai rašė. Lapą tvarkingai sulankstė, praardęs pagalvę, įkišo į vidų ir užsiuvo. Sekcijoje tuo metu daugiau nieko nebuvo, tik „pridurkas“[1] - tvarkdariu paskirtas kalinys. Šiam išėjus, netrukus pro duris įvirto MVD leitenantas Rak. Priėjęs prie ukrainiečio gultų, paėmė pagalvę ir sako: „Ardyk!“ - „Pats ardyk!“ - atsakė ukrainietis. Tas praardė ir, aišku, surado sulankstytą popieriaus lapą. Jį išvyniojęs, perskaitė ir visas nukaito kaip žarija. Lape didelėmis raidėmis, su šauktuku, buvo parašyta: „Здравствуйте!“ („Sveiki!“). Negana to, kad „apšvietė“ savo agentą, bet ir pats atsidūrė kvailio vietoje, buvo tiesiog pasityčiota. Tačiau tokie agentai buvo „smulkios lagerio žuvelės“, paprasčiausi skundikai. Lageryje KGB sugalvodavo ir gudrių „agentūrinių kombinacijų“, kurias išnarplioti reikėdavo ir intuicijos, ir proto, ir loginės analizės.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

[1] „Pridurkas“ - tokiu lagerininkų terminu buvo vadinama atskira kalinių kategorija, kuri nedirbdavo kartu su brigada sunkių darbų statybose, cechuose, o pasilikdavo lageryje kaip „aptarnaujantis personalas“ - būdavo tvarkdariai, valytojai, pirtininkai, sanitarai, kirpėjai ir kt. Tokias „lengvas darbo sąlygas“ jiems suteikdavo kalėjimo administracija už tam tikras jiems teikiamas „paslaugas“, tačiau kalinių tarpe jie nei garbės, nei pasitikėjimo neturėjo.

Petro Plumpos prisiminimai: pogrindžio spauda, disidentinė veikla, LKB kronika.

1965 m. P.Plumpa iš lagerio sugrįžo į Lietuvą. Iš pradžių dirbo tėviškėje, o vėliau persikėlė į Vilnių ir įsidarbino santechninių darbų treste. 1967 m. nusprendė užsiimti daug rimtesne ir prasmingesne veikla - pogrindžio spauda. Remontuodamas Alksnynės bažnyčią, susipažino su radijo inžinieriumi Algirdu Palioku, kuris palaikė ryšius su ištremtuoju vyskupu Vincentu Sladkevičiumi. Jis ir pasiūlė jam įsidarbinti Kaune,

„Žemprojekto" institute, techninės literatūros spausdintoju. Taip atsirado galimybė rimtai užsiimti krikščioniškosios literatūros spausdinimu ir platinimu. Du inžinieriai, Algirdas Paliokas ir Jonas Gudelis, padarė Tihamerio Totho knygos „Jaunuolio būdas" kopijavimo maketus, o P.Plumpa rotaprintu išspausdino 3000 egzempliorių. Vienuolė Monika Gavėnaitė pasirūpino jų įrišimu ir išplatinimu. Vėliau jis atspausdino dar 200 katekizmo knygelių. Tačiau netrukus „Žemprojekto" instituto kadrų skyriui susidomėjus jo politine praeitimi, iš darbo teko išeiti.

Nuo 1969 m. P. Plumpa perėjo į nelegalų gyvenimą Pluiro pavarde, kuria įregistravo savo santuoką ir vaikus. Nuo to laiko jis užsiiminėjo tik nelegaliu knygų spausdinimu. Tų pačių metų vasarą kun. Jonas Buliauskas įsigijo nuosavą kopijavimo aparatą Erą[1], kurią pagamino tie patys inžinieriai - A. Paliokas ir J. Gudelis. Pas Raudondvaryje gyvenančią seserį Ievą Laurusevičiūtę, namo palėpėje, įsirengė darbo kambarį ir prasidėjo knygų kopijavimas: A.Maceinos „Niekšybės paslaptis", „Dievo avinėlis", J.Girniaus „Žmogus be Dievo", „Lietuviško charakterio problema", P.Gaidamavičiaus „Milžinas, didvyris, šventasis" ir daugelis kitų. Sesuo M. Gavėnaitė rūpinosi jų įrišimu, o kunigas J. Buliauskas - platinimu. Rudenį teko persikelti į Kauną, Kranto g. 14, pas M. Vilkaitę. Ten buvo padauginta Štuthofo konclagerio kalinio S. Ylos „Ateitininkų ideologija", A. Maceinos „Dievo avinėlis", „Moderni mergaitė" ir kitos knygos.

1970 m. tas pats kopijavimo aparatas Era buvo perkeltas į Aukštuosius Šančius, pas Augustiną Jaugelį, o literatūrą kopijavo jo brolis Virgilijus. Tuo metu P.Plumpa įsitraukė į P. Petronio suorganizuotą maldynų spausdinimą J.Levandrausko sodyboje prie Zapyškio. 1971 m. pavasarį Juozas Gražys sutiko priimti kopijavimo aparatą į savo butą Kaune, Kalniečių g. 113. Iš pradžių ten dirbo V. Jaugelis, o po kelių mėn. jo darbą perėmė P.Plumpa, išdirbęs tame bute iki 1973 m. pavasario.

Maistu ir techninėmis medžiagomis aprūpindavo J.Gražys, literatūrą išnešdavo ir jos įrišimu rūpinosi sesuo M.Gavėnaitė, knygas platindavo kun. J. Buliauskas. Ten buvo išleista daug ir įvairių knygų: S. Ylos „Žmonės ir žvėrys", L. Evely „Visi mes broliai", A. Maceinos „Didieji dabarties klausimai", enciklika „Humanae vita", J. Gliaudos „Simas", F. Lelioto „Gyvenimo problemos sprendimas", S. Kairio „Tau, Lietuva", Simo Kudirkos teismo proceso aprašymas, Lietuvoje parašyta apysaka apie pokario katalikų šeimos gyvenimą „Danguolės laimė" ir kiti leidiniai.

1969m., pakviestas A.Palioko, P.Plumpa dalyvaudavo butuose rengiamose rekolekcijose, kurias surengdavo sovietinės valdžios suvaržyti kunigai - Juozas Zdebskis ir Sigitas Tamkevičius. Kai 1970 m. už religinę praktiką iš darbo buvo atleista vilkaviškietė mokytoja Ona Brilienė, o vėliau už vaikų katekizavimą suimti kunigai A. Šeškevičius ir P. Bubnys, kunigas S.Tamkevičius pasiūlė informacinę medžiagą apie tai perduoti Maskvos disidentų leidžiamai „Dabarties įvykių kronikai" („Хроника текущих событий"). P.Plumpai daug kartų teko važinėti į Maskvą pas buvusius politinius

kalinius, su kuriais kartu kalėjo Mordovijos lageryje - Vladimirą Telnikovą ir Nikitą Krivošejevą, o vėliau - pas T. Velikanovą ir S. Kovaliovą. Jiems nugabendavo naujausią informaciją apie Lietuvos tikinčiųjų teisių suvaržymus, sovietinės valdžios ir saugumo persekiojimus, antireliginę propagandą, o iš ten parsiveždavo uždraustos literatūros. Vieną tokią aktualią knygą - istoriko R. Medvedevo „Beprotybės klausimas“ („Кто сумасшедший?“), išvertė Juozas Urbonas, mašinėle perrašė Janina Lumbienė, o P.Plumpa suredagavo įžangą ir padaugino.

Okupacinė sovietinė valdžia, siekdama sunaikinti katalikybę, sustiprino represijas prieš kunigus. 1971 m. už vaikų katekizavimą buvo nuteistas kun. Juozas Zdebskis, kiti nubausti piniginėmis baudomis. Aktyvesnieji kunigai nutarė šioms represijoms pasipriešinti protesto pareiškimais, po kuriais pasirašydavo daug tikinčiųjų. Tokiu būdu 1971 m. rudenį po Lietuvos tikinčiųjų memorandumu JTO generaliniam sekretoriui Kurtui Valdhaimui buvo surinkta 17000 parašų. P.Plumpa Memorandumo tekstą gavo iš kun. S. Tamkevičiaus, tikinčiųjų sąrašą su parašais nukopijavo su Era, o originalus paslėpė J. Gražys savo bute po grindimis. Memorandumo tekstą su tikinčiųjų parašų kopijomis P.Plumpa nuvežė į Maskvą. Laikydamasis konspiracijos, važiavo aplinkiniais keliais - per Jiezną, Eišiškes, rajoniniais autobusais iki Molodečno (Baltarusija) ir tik ten persėdo į traukinį. Maskvoje, Baltarusijos stotyje, išlipo ne į keleivių peroną, bet į krovininių traukinių pusę. Paskui jau miesto transportu pasiekė savo senus draugus. Atėjo pas juos net neperspėjęs, nes telefonai buvo KGB pasiklausomi. Bičiuliai ėmėsi žygių ir Memorandumas pasiekė užsienį. Vakarų žiniasklaida apie Memorandumą pranešė 1972 m. balandžio 3 d.

1971m. Igliaukoje, pas kun. Alfonsą Svarinską, P. Plumpa pirmąkart susitiko ir užmezgė ryšius su rusų „Dabarties įvykių kronikos“ bendradarbiu Sergejumi Kovaliovu. Susitikime dalyvavo ir kun. S. Tamkevičius. Buvo tariamasi, kaip padėti neseniai areštuotam kun. J. Zdebskiui.

1972 m. pradžioje kun. S.Tamkevičius užsiminė apie planuojamą leisti lietuvišką Kronikos variantą ir pasiūlė P.Plumpai redaguoti tekstą. Jis redagavo tik pirmąjį LKB kronikos numerį, nes nuolat vežioti redaguojamą tekstą iš Simno, kur gyveno S. Tamkevičius, į jo konspiracinį butą Kaune, būtų buvę labai pavojinga.

Lietuvos katalikų bažnyčios kronika (LKB kronika) buvo pradėta spausdinti 1972 m. kovo mėn. Spausdinimo mašinėle parašytą tekstą atveždavo kun. S.Tamkevičius, o P.Plumpa iš laikraštinių raidžių sukomponuodavo titulinį lapą ir leidinį padaugindavo. Konspiraciniame bute Kaune (Kalniečių g. 113) su Era nukopijuodavo po 100 Kronikos egzempliorių, o juos įrišdavo J.Gražys. Leidinį platino kun. S.Tamkevičius, J.Gražys, J.Buliauskas, sesuo M.Gavėnaitė ir kitos vienuolės. Kalniečių g. 113 name buvo padauginti pirmieji penki LKB kronikos numeriai ir dalis šešto numerio - jame buvo dirbama iki 1973 m. pavasario. Vienas iš paskutiniųjų ten padaugintų leidinių buvo Molotovo-Ribentropo pakto slaptieji protokolai - „TSRS užsienio politika 1939-1940 m.“

1973m. vasarą P.Plumpa kopijavimo aparatą Erą perdavė P. Petronio žinion ir sumontavo ją Ežerėlio gyvenvietėje, pas A. Patriubavičių. Šis atspausdino 6-ąjį bei 7-ąjį LKB kronikos numerius, padaugino knygas „Danguolės laimė“ ir „Dievas šiandien“.

Kitą Erą P. Petronio užsakymu įsigijo Vytautas Vaičiūnas - ją 1973 m. rudenį įsirengė Kauno r., Šlėnavos k., pas Kazį Gudą.

1973m. J.Stašaitis sumontavo rotatorių ir kartu su V.Jaugeliu daugino LKB kronikos 8-ąjį numerį bei paruošė vaškuotes A. Grauslio knygos „Ieškau Tavo Veido“ gaminimui, tačiau, deja, darbą nutraukė lapkričio mėn. prasidėjusios kratos ir suėmimai.

Tuo metu P.Plumpa su šeima gyveno J.Basanavičiaus gatvėje esančiame bendrabutyje. Jo sekimui buvo užverbuoti kaimynai, kuriems už tai mokėdavo pinigus. Nors nuo bendrabučio iki konspiracinio buto Kalniečių gatvėje buvo ne daugiau kaip 500 metrų, kad į jį patektum nepastebėtas, „be uodegos“, reikėdavo sugaišti po pusę dienos ar nakties. Norint veikti konspiratyviai – slaptai ir saugiai - negalima buvo laikytis jokios sistemos, jokio standarto, jokio periodiškumo, jokio pastovaus maršruto. Kiekvieną mašiną, kiekvieną sutiktą žmogų reikėjo laikyti potencialiu saugumo sekliu ir atitinkamai elgtis. Jeigu nebūdavo tikras, kad pavyko atsikratyti „uodegų“, nerizikuodavo - į konspiracinį butą nebeidavo, o grįždavo atgal į namus. Kad tokios kelionės būtų kuo retesnės, konspiraciniame bute išbūdavo neišeidamas net po kelis mėnesius. Maisto atnešdavo J.Gražys, o E.Martinaitienė paieškodavo kopijuoti tinkamo popieriaus. Ne tik pogrindininkai, bet ir jų rėmėjai visą laiką gyveno „kaip ant adatų”. Net fiziškai stiprūs žmonės, ilgą laiką būdami nuolatinio pavojaus būsenoje, sunegaluodavo, pavargdavo. Didžiulė psichinė įtampa organizmą alino kaip nuodai, beveik visi tą darbą dirbantieji jautė, kad be ypatingos angelų globos ta kelionė negali ilgai tęstis. Pagrindinis Kronikos redaktorius kun. S.Tamkevičius dažnai kartodavo maldą: „Viešpatie, Tu žinai, kad dirbu Tau. Jei šis darbas Tau reikalingas - globok, jei ne - tegul jis pasibaigia.“ Kartą rekolekcijų metu jis yra užsiminęs, kad, iškilus dideliems sunkumams, jis einąs į kapines pasimelsti už mirusius, kurie, savo ruožtu, išmeldžia gyviesiems reikiamų malonių. Tai šventųjų bendravimo tiesa, kurią, deja, ne visi krikščionys pripažįsta ir todėl daug gyvenime praranda.

1973 m. lapkričio 19 d. prasidėjo kratos ir galimų LKB kronikos leidėjų areštai. Kitą dieną Lietuvoje buvo atlikta apie 50 kratų. Suėmė Petrą Plumpą, Paulių Petronį, Virgilijų Jaugelį, Joną Stašaitį ir Adolfą Patriubavičių. KGB, norėdama iškart sunaikinti leidybos centrą ir redakciją, sekė juos 18 mėnesių, tačiau, kaip pasirodė, be rezultatų. Vilniaus KGB izoliatoriuje prasidėjo tardymai, tačiau P.Plumpa į klausimus neatsakinėjo ir po tuščiais protokolų lapais nepasirašinėjo. Tiesą sakant, nematė jokio reikalo bendrauti su tikėjimo ir Bažnyčios priešais. Įpykęs tardytojas pažadėjo, kad jis gaus tokią bausmę, kiek kitų sudėjus. Taip ir buvo - jis buvo nuteistas aštuoneriems metams laisvės atėmimo, įkalinant griežto režimo lageriuose, draugai iš viso - irgi 8 metus. Visi buvo kaltinami Baudžiamojo kodekso 68 str., t.y., sistemingu užsiiminėjimu antitary-

bine agitacija ir propaganda. P. Plumpa teisme atsisakė duoti bet kokius parodymus apie religinės literatūros platinimą, paaiškinęs, kad tikėjimo priešams tokios informacijos nedavė ir neduos. Kai teisėjai jo klausinėdavo apie bendradarbius, jis atsakydavo: „Neturiu moralinės teisės pasakyti, nes tam asmeniui pakenkčiau." Vis tik kai kurių liudininkų parodymais jis buvo apkaltintas LKB kronikos 6-ojo ir 7-ojo numerių dauginimu. Teisme tariant paskutinį žodį, V. Jaugelis jiems pasakė: „Jums reikėtų sėdėti nusikaltėlių suole, o mes turėtume jus teisti!"

Jau metus iškalėjęs lageryje, per susitikimą su žmona P. Plumpa sužinojo, kad LKB kronika toliau sėkmingai gyvuoja, išaugo jos tiražas. KGB niekada nesugebėjo jos sunaikinti - leidyba vyko iki pat 1989-ųjų, kai prasidėjo Atgimimo laikotarpis.

LKB kronika buvo išsamiausias dokumentų ir faktų apie sovietų valdžios persekiojamą Bažnyčią rinkinys. Joje pateikti ir kai kurių Lietuvos vyskupijų kunigų sąrašai, nurodant nuo 1940 m. nužudytus, areštuotus, lageriuose mirusius ir iš jų grįžusius kunigus. Jos medžiagą sudarė kreipimaisi ir pareiškimai dėl tikinčiųjų teisių suvaržymo; pranešimai apie jaunimo priverstinį ateistinį auklėjimą; apie valdžios kovą prieš pačią LKB kroniką, jos leidėjų bei talkininkų tardymus, kratas, teismus; žinios iš vyskupijų, apie konkrečius tikinčiųjų teisių pažeidimo faktus - jų diskriminaciją, persekiojimus, atleidimus iš darbo; pareiškimai ir kreipimaisi, adresuoti Bažnyčios atstovams, tuometinei vietinei ir SSRS valdžiai, įvairioms valdžios institucijoms, reikalaujant grąžinti tikintiesiems Vilniaus arkikatedrą, Klaipėdoje statyti bažnyčias ir kt.

LKB kronikos patekimas į laisvąjį Vakarų pasaulį turėjo didžiulę reikšmę - išplisdama įvairiausiais žiniasklaidos kanalais, ji informavo pasaulio visuomenę apie tikinčiųjų diskriminaciją, persekiojimus, sąžinės ir tikėjimo laisvės suvaržymus „anapus geležinės uždangos". Kronika pasauliui „apnuogino" visą „pūvantį, dvokiantį" sovietinės sistemos vidų, parodė, kad Sovietų Sąjungoje jokios laisvės ir demokratijos nėra, kad užsienis „maitinamas" tik profesionaliai pateikiama melaginga propaganda. Lietuvos žmonės Kronikoje skelbiamą informaciją galėdavo išgirsti per „Amerikos balso", „Laisvės", Vatikano radijo stotis. Užsienyje LKB kronika būdavo išverčiama į anglų kalbą ir išsiuntinėjama į Europą, Šiaurės ir Pietų Ameriką, Australiją, kur gyveno daugiausia lietuvių emigrantų.

LKB kronika buvo vienintelis KGB nesurastas pogrindžio leidinys. Per 17 metų buvo išleistas 81 numeris, paskelbta apie 5000 katalikų tikinčiųjų diskriminavimo ir kitų žmogaus teisių pažeidimų Lietuvoje atvejų. Jo leidyba buvo nutraukta tik 1989 m., jau pasiekus užsibrėžtus tikslus. Tolesnei Kronikos leidybai nebebuvo būtinybės - jos veiklą tęsė daugybė kitų leidinių, o istorinė misija jau buvo sėkmingai atlikta.

[1] Pagal P. Plumpos prisiminimus.
Era - elektrografinis plokštuminis kopijavimo aparatas, gamintas Kaune nuo 1960 m. Kopijuojamo originalo atvaizdas formuojamas plokščiame seleno sluoksnyje, nuo kurio elektriniu lauku perkeliamas ant popieriaus arba ofsetinės formos pagrindo.

Slaptas lagerio paštas

Žinios iš sovietinių lagerių pasiekdavo laisvę, pakliūdavo į užsienio spaudą, „Amerikos balso“ ir „Laisvosios Europos“ radiją. Tam būdavo naudojamas „slaptasis paštas“. Pasimatymai su artimaisiais būdavo trumpieji, nuo 8 iki 16 val., arba ilgieji, trunkantys nuo 1 iki 3 parų. Laišką parašydavo ant plono, rudo medicininio popieriaus. Standžiai susukę į trumpą vamzdelį, jį apsukdavo celofanu, stipriai, kaip ritę, apvyniodavo siūlu ir apliedavo vašku. Gaudavosi maža kapsulė. Ją prarydavo arba įsikišdavo į tiesiąją žarną. Jei pranešdavo skundikai, agentai arba prižiūrėtojams kildavo įtarimų, „paštininkui“ tuoj pat duodavo vimdančių ar laisvinančių vaistų, iškviesdavo felčerį, šlubą žydą, kuris, užsimovęs medicininę guminę pirštinę, kišdavo pirštą į tiesiąją žarną patikrinti. Jei kalinys nesutikdavo šios procedūros atlikti, neleisdavo į pasimatymą. Pasimatymo patalpoje nuėjęs į tualetą atlikti „gamtinių reikalų“, „paštininkas“ kapsulę švariai nuplaudavo ir slapta perduodavo svečiui - dabar ją prarydavo arba įsikišdavo „į intymias vietas“ giminaičiai - žmonos, seserys ar broliai. Tada jau būdavo didelė garantija, kad paštas sėkmingai pasieks adresatą, nes net jei žmogų peršviečiant rentgeno aparatu, kapsulės nesimatė. Laiškai turėdavo būti nugabenti nurodytu adresu - į Leningradą, Maskvą ar kitur. KGB irgi žinojo šį žinių perdavimo būdą ir stengėsi visaip jį sutrukdyti.

Dažnai kalinį, prieš paleidžiant į laisvę ar pasimatymą, kad sutrukdytų „perduoti paštą“, netikėtai perkeldavo į kitą lagerį, ilgai laikydavo atskiroje kameroje, atlikdavo išsamias kratas - „krėsdavo per visus galus“. Tokiose situacijose buvo atsidūrę ir S. Kovaliovas, ir A.Svarinskas - daug kartų reikėdavo, slapta nuo prižiūrėtojų, traukti iš „parašos“ kapsulę ir, ją nuplovus, vėl praryti.

„Slaptasis paštas“ patekdavo Maskvos disidentams. Jie gautą informaciją slaptai persiųsdavo į Miuncheną K. Liubarskiui, kuris leido biuletenį „Žinios iš SSSR. Žmogaus teisės“, taip pat į kasmet atnaujinamą sovietinių politinių kalinių sąrašą (kuris, atrodo, buvo spausdinamas Niujorke).

Pagal J. Kadžionio ir P. Plumpos prisiminimus.

Žydai lageryje

Senosios, prieškarinės kartos lietuvių politkalinių požiūris į žydus buvo „kreivas“ - prisimindami jų „karštą broliavimąsi“ su rusais 1940-41 m., nepasitikėjo. Šie irgi, manydami, kad tarp lietuvių gali būti buvusių žydšaudžių, į draugystę nesiveržė. Lietuviams sakant, kad „jūs ir sukūrėt šitą bolševikinę sistemą“, žydai gindavosi ir labai pykdavo. Bet būdavo ir tokių, kurie atsakydavo: „Mes ją sukūrėm, mes ją ir sugriausim.“ Septintajame dešimtmetyje, o ypač po Čekoslovakijos įvykių plūstelėjus į lagerius naujai politinių kalinių bangai, jaunoji karta tarpusavyje bendravo laisvai, be buvusių praeities nuoskaudų ar įtarimų.

Kartą prie dirbančio J. Kadžionio priėjo vienas žydelis, užsienietis, kilęs iš Prancūzijos. Stovėdamas jam už nugaros, pradėjo bjauriausiais rusiškais keiksmažodžiais keikti „dangų” (krikščioniškąjį tikėjimą). Lageryje tokie dalykai buvo ypač netoleruojami - religiniai įsitikinimai buvo šventas dalykas, kiekvienas kalinys privalėjo gerbti kito tikėjimą. Atsisukęs, J. Kadžionis griebė jį už „giesmės“ ir ėmė smaugt, tas - visu balsu rėkt. Prišokęs brigadininkas juos išskyrė. J.Kadžionis jam paaiškino, kad šis keikė jo tikėjimą, trukdė dirbti. Šis, viską supratęs, liepė jam grįžti į darbo vietą. Netrukus vėl pasigirdo triukšmas - dabar jau žydui šonus „velėjo“ buvęs Utenos krašto partizanas Balys Pupeikis-Tauras. Vėliau, supratęs savo klaidą, žydelis atėjo pas J. Kadžionį ir atsiprašinėjo: „Jonai, dovanok!..“

Mordovijos 11-ajame lageryje kalėjo du jaunučiai vokietukai, broliai. Jie buvo teisti už šnipinėjimą. Vienas jų zonoje, praeidamas nepasveikino MVD karininko Jofės. Tas klausia: „Kodėl nesveikini!?“ Vokietukas jam atsakė: „Kol egzistuoja pasaulis, dar nėra buvę atsitikimo, kad vokietis sveikintų žydą!“ Už žodinį karininko įžeidimą gavo „maksimumą“ - 15 parų bausmės izoliatoriuje („Šizo“).

Pasimatymų name tvarkdariu dirbęs žydas Kravčiuk po grindimis buvo įtaisęs slėptuvę, kurioje artimųjų atvežtą maistą kalinys galėdavo laikinai paslėpti. Vėliau jis maisto produktus išnešdavo ir grąžindavo savininkui, tačiau ne už dyką - už pinigus.

Į lagerį patekę žydai iš pradžių - kokius 2-3 mėnesius - su niekuo nebendraudavo, stebėdavo aplinką, kol įsitikindavo „kas yra kas“. Lageris dažnai jiems būdavo kaip „tarpinė stotelė“ išvykstant į Izraelį. Išėjus į laisvę, Maskvoje bereikėdavo nueiti su protesto plakatu į Raudonąją aikštę ir iškart būdavo išsiunčiamas į Pažadėtąją žemę.

Kalint Permės 36-ajame griežto režimo lageryje, į jį pateko penki jauni žydai: Šimonas Grilius, broliai Israel ir Vulf Zalmanson, Jakov Suslianskij ir Jurij Fiodorov. Trys iš jų priklausė jaunų žydų grupei, kuri 1970 m. Leningrade buvo suplanavusi pagrobti lėktuvą ir nuskristi į Izraelį. Vienas iš jų, Eduard Kuznecov, mokėjo jį valdyti. Tačiau, pasirodo, ir tarp žydų yra savų išdavikų - visi buvo išduoti ir suimti. Iš jaunųjų politinių kalinių artimiausiai su J.Kadžioniu susidraugavo iš Klaipėdos kilęs ir švariai lietuviškai

kalbantis Šimonas Grilius. Jie vienas kitu pasitikėjo, o J. Kadžionis, kaip senas kalinys, išmokė jį visokių kalėjimo gudrybių, pvz., parodė, kaip saugiai paslėpti pinigus. Pinigai būdavo slepiami paprastai ir išradingai - taburetės kojoje iš apačios grąžtu išgręžiama skylė, į kurią įkišami kietai vamzdeliu susukti banknotai, o apačia užtepama purvu.

Žydai ir lageryje neleido laiko veltui, patvirtindami, kad jie yra „darbščios tautos" atstovai. Dirbdami kokį nors darbą, tuo pat metu mokydavosi ir kalbų - prieš akis būdavo padėtas popierėlis su užsienio kalbos žodžiais.

Permės lageryje Nr. 36 kalėjo Ukrainos žydas Semionas Gluzmanas. Jis 1972 m. buvo nuteistas 7 metams griežto režimo lagerio ir 3 metams tremties už tai, kad, būdamas psichiatras, pasielgė dorai ir garbingai - pripažino, kad žymus žmogaus teisių gynėjas, disidentas, Maskvos Helsinkio grupės narys, Ukrainos Helsinkio grupės įkūrėjas gen.- mjr. Piotras Grigorenko yra psichiškai sveikas, žymi, iškili asmenybė, nepagrįstai nuteista priverstiniam gydymui Černiachovsko uždaroje psichiatrijos ligoninėje.

Jis buvo labai energingas ir aktyvus. Lageryje, stengiantis palaužti, kad atsisakytų disidentinės veiklos, kaliniai būdavo engiami ir terorizuojami. S. Gluzmanas ėmėsi labai atsakingo ir pavojingo darbo - pradėjo rašyti lagerio įvykių kroniką, už kurią grėsė nauja baudžiamoji byla. Ant plono medicininio popieriaus jis surašydavo visus kalėjimo administracijos vykdomus kalinių teisės pažeidimus, provokacijas, kalinių engimo atvejus arba gyvybiškai svarbių sveikatos sutrikimų ignoravimus (pvz., kaip S. Kovaliovo atveju). Visa tai „slaptuoju paštu" pasiekdavo Maskvos disidentus, o iš jų - Vakarų valstybių spaudą, „Laisvės", „Amerikos balso", „Laisvosios Europos" radijo stotis.

1977 m. P.Plumpa pateko į Permės lagerį Nr. 35. Jame lagerio kroniką rašė estų inžinierius Matis Kijrendas. Darbas buvo slaptas, įtemptas ir pavojingas, todėl buvo reikalinga pamaina. 1978-79 m. šį darbą perėmė P. Plumpa. Išsiuntus jį į Čistopolio kalėjimą, kronikos rašymą vėl perėmė estas M. Kijrendas, o paskui jo tautietis, buvęs Talino politechnikos instituto dėstytojas Kalju Metikas.

Pagal J. Kadžionio ir P. Plumpos atsiminimus.

Apie rusų misiją

Kartą lageryje vienas rusų inteligentas išreiškė mintį, kuri, vėliau pamąsčius, pasirodė labai gili ir išmintinga. Jis pasakė maždaug taip: „Rusija Dievo tam ir sutverta, kad baustų kitas tautas už jų padarytas klaidas!" Gulint ant narų, ši mintis nedavė ramybės. Ji buvo genialiai paprasta, parodanti daug šimtmečių besitęsiančią rusų bei kitų tautų tarpusavio

istoriją. Išvada buvo negailestinga: Rusija pripažįsta tiktai grubią jėgą, stipresniojo teisę, visada niekina silpnumą ir už jį negailestingai baudžia, naudodamasi tokia pačia logika ir morale, kaip ir lagerio „blatnieji“. Kad ir kokia ji bebūtų - raudona, balta, geltona ar kitokios spalvos, jos mentalinė esmė išliks ta pati: visada pasinaudos kitos tautos klaidomis, nusilpimu, bejėgiškumu, naivumu, dės visas pastangas, kad patikėtų jos melu, apgaule, gražiais pažadais, visokiais būdais stengsis ją supjudyti, suskaldyti ir užkariauti. Tereikia pasidaryti silpnam, kad taptum jos grobiu. Tik tautos jėga, vienybė, blaivus protas ir drąsa yra išlikimo pagrindas. Ne veltui romėnai sakė: „Nori taikos, ruoškis karui!“ Suklysi, atsipalaiduosi, dėl laikinos gerovės nepasirūpinsi savo saugumu, gynyba - iškart pražūsi! Padarytos klaidos jie neatleis, o be pasigailėjimo pasinaudos.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Subtili KGB provokacija

Pasimatymų pastate tvarkdariu dirbo buvęs partizanas, „perėjęs ugnį ir vandenį“ - teistas mirties bausme, kuri vėliau pakeista kalėti 25 metus, sėdėjęs uždarame kalėjime. Atrodė patikimas, sunkumų užgrūdintas vyras. Tuo metu J. Kadžioniui buvo uždrausta gauti siuntinius - tam visada atsirasdavo kokių nors priežasčių. Tas ir sako: „Jonai, siuntinių skyriaus ekspeditorė išėjo atostogų, o ją pavaduoja labai gera moteris - „opero“ žmona. Dabar labai gera proga - parašyk laišką, kad tau atsiųstų siuntinį. Pasiūlyk ir patikimiems žydukams, gal jie irgi norės.“ J. Kadžionis apie tai papasakojo iš Klaipėdos kilusiam Šimonui Griliui. Tas iškart susigaudė „kame reikalas“: „Jonai, - sako, - tai juk provokacija!“ Dabar ir jam pačiam „atsivėrė akys“. Pasidarė aišku, kad tai labai subtiliai apgalvota psichologinė agentūrinė kombinacija, siekiant sukelti realiais faktais pagrįstus įtarimus, kad neteisėtai gaunantys siuntinius kaliniai yra užverbuoti KGB. Juk visi žinojo, kad siuntiniai išduodami tik lagerio viršininko įsaku. Jei kalinio pavardės įsako sąraše nėra, jis negali gauti siuntinio, net jei jis būtų ir atsiųstas. Tiktai užverbuotiems agentams tokios taisyklės negaliojo. „Draugelis“ vis klausinėjo: „Jonai, ar jau parašei?“ J. Kadžionis negalėjo jam pasakyti teisybės tiesiai į akis - taip lageryje buvo nepriimta, labai pavojinga, už tai galėjai ir galvą prarasti. Jis ir sako: „Tu sakei, kad ji gera moteris. Aš pagalvojau ir nusprendžiau, kad dėl kažkokių penkių kilogramų lašinių statyti į pavojų gerą moterį neverta. Tegul geriau tavo adresu man atsiunčia siuntinį. Ar sutinki?“ Tas, „pasimuistęs“, vos slėpdamas nepasitenkinimą, sutiko, tačiau jo vardu siuntinio J. Kadžionis taip ir negavo.

Pagal J. Kadžionio atsiminimus.

Santykiai su lenkais

Lenkų lageryje buvo nedaug. Lietuviai su jais nesipyko, bet ir per daug nedraugavo - geriausiai sutardavo su ukrainiečiais. Lenkai kalėjime niekada netvirtindavo, kad „Wilno nasze“, o, atvirkščiai - smerkė Vilniaus užgrobimą, sakydami, kad jis teisėtai priklauso lietuviams. Ar jie kalbėjo nuoširdžiai, ar melavo, sunku pasakyti - juk lietuvių buvo daugiau, o tarp jų niekada netrūko ir „karšto charakterio“ vyrų. Apie 1956 m. jų skaičius labai sumažėjo, nes dauguma buvo išsiųsti kalėti į Lenkiją.

Pagal J. Kadžionio atsiminimus.

Apie laisvą atsiskyrimą

1971 m., J. Kadžioniui kalint Mordovijos 17A lageryje, iš Vladimiro kalėjimo etapu atvežė du ukrainiečius: teisininką Ivaną Kandybą ir buvusį mokyklos direktorių Michailo Gorin. Abu kilę iš Vakarų Ukrainos, rodos, Lvovo. Jie, kartu su kitais patriotiškai nusiteikusiais inteligentais, buvo sukūrę politinę organizaciją, kuri pagal TSRS Konstituciją reikalavo to, kas ten ir buvo parašyta - teisės Ukrainai laisvai atsiskirti nuo Tarybų Sąjungos. Tardant, jie dar kartą patvirtino: „Mes, - sako, - norėjom atsiskirti pagal Konstituciją.“ Tardytojas jiems ir sako: „Tarybų Sąjungos Konstitucija parašyta tik durniams ir Vakarams, o jūs nesat nei durniai, nei užsieniečiai. Tai ko gi jūs norit!?“

Pagal J. Kadžionio atsiminimus.

Apie naivumą

Kalėjimas yra gera gyvenimo mokykla pažinti žmones, atskirti, kur yra užslėptas blogis, klasta. Jeigu lageryje kalinys klausdavo to, ko nereikia žinoti, tai reikšdavo tik viena - arba jis durnas (kvailas), arba „stukačius“ (užverbuotas), o tai abiem atve-

jais yra pavojinga. Tačiau tarp lagerio kalinių pasitaikydavo ir tokių, kuriems KGB agentai eilinį kartą „kabindavo ant ausų makaronus“, o jie vis patikėdavo. Keisčiausia, kad tai visiškai nepriklausė nei nuo intelekto, nei nuo išsilavinimo, nei nuo iškalėto laiko trukmės: kai tik KGB „užmesdavo meškerę“, taip ant jos kabliuko ir užkibdavo. Galima sakyti, kad jie sirgo sunkia naivumo ligos forma be jokios vilties pasveikti.

Kartą J.Kadžionis visą valandą apgalvotai, logiškai sudėliojęs faktus kpt. P.Paltarokui aiškino apie tarp jų esantį KGB agentą, apsimetusį karštu patriotu ir įgavusį didelį tautiečių pasitikėjimą. Būdamas protingas, išsilavinęs žmogus, išklausęs nepatikėjo ir tarė: „Čia jūsų klaida!“

Dar būnant Vilniaus kalėjime, į Petro Plumpos bendrabylio, teisiamo už „Katalikų bažnyčios kronikos“ platinimą, Juozo Gražio kamerą „įmetė“ gerai paruoštą „stukačių“. Šis papasakojo, kad sudaryti bylą tardytojams trūksta įrodymų ir tuoj jį paleis. Pasiūlė savo pagalbą, gal ką reikia perduoti į laisvę. J. Gražys iškart „užkibo ant kabliuko“. „Žinai, - sako, - kai tave paleis, nueik štai šituo adresu, surask knygas, dokumentus ir juos paslėpk!“ Tai buvo P.Plumpos korespondencija ir atspausdintos knygos. Saugumiečiai nuėjo ir viską pasiėmė. Vietoj 4 metų kalėjimo, teismas P.Plumpai pridėjo dar keturis.

Lageryje kalėjo du žydų tautybės broliai - Israelis ir Vulfas Zalmanson iš Rygos. Vulfas, vyresnysis brolis, buvo inžinierius, jau baigęs aukštuosius mokslus, o jaunesnysis - ką tik baigęs vidurinę mokyklą. Kad ir keista, lageryje geriausiai orientavosi jaunesnysis brolis - greit atskirdavo „stukačius“, provokacijas, žaibiškai susigaudydavo situacijose. Atvirkščiai, inžinierius visai nesigaudė lagerio gyvenime - visais pasitikėjo, visom kalbom tikėjo. Jo ankstesnė gyvenimo patirtis lageryje pasirodė bevertė, tik kliudydavo.

Apie 1963-64 m. į Mordovijos 11-ąjį lagerį pateko rokiškėnas Daščioras - vidutinio amžiaus, doras, teisingas, išsilavinęs žmogus. Tuo metu Lietuvoje vyko teismo procesai, kuriuose buvo teisiami žydšaudžiai. Jis parašė į laikraštį, kad labai teisinga, kada teisiami žudikai, tačiau, kad teisybė triumfuotų, turėtų būti nuteistas ir rusų garnizono vadas, pokario metu davęs įsakymą sudeginti namus su gyvais žmonėmis, mažais vaikais (tiksliai nurodydamas pavardę, laiką ir vietą). Antrą kartą parašius, jį suėmė ir teisė „už antitarybinę propagandą“. Jis neįsivaizdavo, kad į lagerį gali pakliūti žmogus, nuteistas už teisybę. Buvo taip sukrėstas ir pasimetęs, kad atrodė „kaip iš mėnulio iškritęs“ - nebežinojo ką daryti, kaip elgtis. J. Kadžionio klausinėdavo pačių paprasčiausių dalykų: „kas galima, o kas ne“, visai nesiorientavo aplinkoje, visais tikėjo, visų klausė, buvo bejėgė „stukačių“ auka. Pasirodė, kad jo civilinio gyvenimo patyrimas lageryje visiškai netiko, čia reikėjo įsisavinti visai kitokios, lagerinės „gyvenimo mokyklos“ pamokas.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Apie Kazimierą Skebėrą

K.Skebėra buvo įdomus, kalbus, įvairiapusiškai išsilavinęs, labai mandagus, „su aukštuomenės manierom“ žmogus, lageryje vadintas „Profesoriumi“. Mėgdavo pasakoti įvairias ilgiausias istorijas, kurios būdavo realybės ir jo fantazijų mišinys, o klausytojų jam niekada netrūkdavo - iškart susirinkdavo pulkelis. Kartais, pasakodamas, imdavo ir „užstrigdavo“. Tada susiimdavo rankomis už galvos ir sakydavo: „Oooi, užėjo smegenų tamsumas!“ Kai sugalvodavo tęsinį, atsidusdavo: „Ooo, jau praėjo!“ - ir pasakodavo toliau. Jo istorijos būdavo labai įdomios, tačiau visos, deja, išgalvotos.

Pagal J. Kadžionio atsiminimus.

Apie lagerio pogrindį

Tai buvo Taišeto lageryje. Kartą buvęs partizanas, tardymo metu „padaręs išdavimų“, pasikvietė J.Kadžionį į nuošalią vietą slaptam pokalbiui. Jis papasakojo, kad lageryje sukurta slapta pogrindinė lietuvių organizacija, pasiūlė duoti priesaiką ir tapti jos nariu. Dar pridūrė, kad jis numatytas vadovauti septynių narių grupei. J. Kadžionis neįsivaizdavo, kaip lageryje, esant nuolatiniam agentų ir informatorių stebėjimui, galima sukurti kažkokią pasipriešinimo organizaciją, be to, kam ji iš viso reikalinga? Ją vis tiek susektų ir be reikalo nukentėtų žmonės. Atsakęs, kad jis jau vieną kartą priesaiką davė, tokio pasiūlymo atsisakė. Tuo metu kalėjimo administracija per savo „aktyvą“ tarp kalinių vykdė viešą propagandą, agituodami klausyti kalėjimo valdžios, nesusidėti su nacionalistais, tapti SVP nariais. Vienas rusas mokytojas iš „kalinių aktyvistų“ per susirinkimą kalbėjo: „Neklausykim šitų nacionalistų, mūsų laukia šeimos, mūsų laukia gyvenimas. Dirbkim, darykim viską, ką liepia administracija, grįžkim į namus ir gyvenkim kaip žmonės!“ Tačiau grįžti į namus jam nebuvo lemta - jau pirmą naktį buvo rastas užmuštas. J. Kadžionis suprato, kad tai kažkurios „septintuko“ grupės darbas. Nors KGB ir bandė ieškoti kaltininkų, tačiau niekada viešai jie nebuvo surasti. Vis tik labiausiai tikėtinas buvo kitas variantas - visi tyliai, „be triukšmo“, buvo nustatyti ir visam likusiam gyvenimui užverbuoti KGB agentais.

J. Kadžionio atsiminimai.

Naujoji politkalinių karta

Po 1956 m. Vengrijos sukilimo ir sovietinės kariuomenės įvykdyto jo numalšinimo, į lagerius pateko daug jaunų žmonių, protestavusių prieš sovietų politiką „pasmaugiant" vengrų revoliuciją. Jie buvo nuteisti „už antitarybinę agitaciją ir propagandą". Po 1968 m. Čekoslovakijos įvykių - „Prahos pavasario" numalšinimo, kai buvo „pasmaugta" kita revoliucija, siekusi „demokratinio komunizmo" sukūrimo, į lagerius vėl plūstelėjo didžiulė politinių kalinių banga. Tai buvo prieš sovietų agresiją vienokiais ar kitokiais būdais protestavę žmonės, kurių daugumą sudarė inteligentai, studentai, jaunimas ir, aišku, disidentai.

1971 m. į Mordovijos 19-ąjį lagerį pateko Jonas Šilinskas. Jis buvo nuteistas už „grupinį nusikaltimą" – lietuviškų tautinių vėliavų iškėlimą ir antitarybinių atsišaukimų platinimą Klaipėdoje, kas siejosi su „Prahos pavasario" revoliucinėmis nuotaikomis Lietuvoje.

Jo pogrindinė veikla prasidėjo 1969 m. balandžio mėn., kai kartu su bendraminčiais Steponu Vindašiumi ir Stasiu Balkaičiu Klaipėdos miesto centre ir Paryžiaus Komunos gatvėje ant statybinio krano strėlės iškėlė Trispalves vėliavas. Rugsėjo mėn. kartu su Stasiu Balkaičiu ir Aleksu Pašiliu išplatino 400 atsišaukimų. 1970 m. vasario 16 d. naktį J. Šilinskas kartu su S. Balkaičiu perlipo Klaipėdos celiuliozės-kartono kombinato tvorą. Stasys užlipo ant 100 m aukščio kamino ir jo viršuje pritvirtino tautinę Trispalvę su šūkiu „Sutraukysim vergijos grandines!" Paskui abu mieste išplatino atsišaukimus: įkišdavo juos į pašto dėžutes, mėtė ant takų, prie mokyklų. 1970 m. liepos gale J. Šilinskas ir jo draugai buvo suimti, o po keturių mėn. tardymo įvyko teismas. J. Šilinskas buvo nuteistas 5 m., A. Pašilis - 4 m., o S. Balkaitis - 3 m. laisvės atėmimo griežto režimo lageryje.

Tuo metu Mordovijos 19-ajame lageryje kalėjo jaunimas - 20-25 m. amžiaus kaliniai. Tarp jų buvo ir vienas jaunas rusas, kažkurios tai Vakarų valstybės žvalgybininkas, šiaurėje perėjęs Norvegijos-Sovietų Sąjungos sieną, KGB suimtas ir nuteistas. Jis, kad nieko nepasakotų jauniems kaliniams, buvo išsiųstas į Vladimiro kalėjimą. Lageryje kalėjo ir 3-4 jauni žydai, tarp jų ir Šimonas Grilis iš Klaipėdos. Jis pasiūlė protestuoti prieš tokį susidorojimą su politiniu kaliniu ir skelbti bado streiką. Dešimt jaunų politinių kalinių, tarp jų ir J. Šilinskas, badavo 7 paras. Nors ir nieko neiškovojo, tačiau badavusieji visam laikui tapo gerais, vienas kitu pasitikinčiais draugais.

Tais pačiais metais J. Šilinskas buvo išsiųstas į Mordovijos 3-iąjį lagerį. Jame kalėjo daug jaunimo: lietuvių, latvių, estų, žydų, rusų, armėnų, totorių. Jie ir buvo patys aktyviausi: protestuodami prieš lagerio administracijos savivalę, skelbdavo bado streikus, neidavo į darbą. Vienas rusas, Viačeslav Radionov, pradėjo nebegauti laiškų. Per draugų artimuosius sužinojo, kad ir žmona negauna jo laiškų. Protestuodamas prieš tokią

savivalę, jis paskelbė bado akciją, reikalaudamas prokuroro. Po dviejų parų jį prižiūrėtojai nutempė į BUR'ą. Apie 20 jaunų kalinių, patarti J.Šilinsko, reikalaudami prokuroro nutarė ne badauti, bet streikuoti. Po 3 dienų, taip ir nesulaukę jokio atsakymo, vis tik išėjo į darbą. Lagerio administracija jų nebaudė, nenorėjo, kad kiltų neramumų.

1973 m. vasarą jį išvežė į Uralą - Permės srityje esantį 36-ąjį lagerį. Jame susipažino ir susidraugavo su J. Kadžioniu, S. Kudirka. 1974 m. vasarą budintis karininkas sumušė ukrainietį S.Sepeliak. Jauni kaliniai, reikalaudami prokuroro, pradėjo streiką. Streikuojančius suvarė į BUR'ą - vidinį kalėjimą. J.Šilinskas, kaip aktyviausias, buvo nubaustas jame sėdėti ilgiausiai - tris mėnesius, iš jų - pusantro mėn. karceryje. Kitiems skyrė 3-5 ar 7 parų bausmes. Jauni rusai, atbuvę trijų parų bausmę, išėjo į darbą. Po penkių parų bausmės išleistas Vitold Abankin, admirolo P.Abankino sūnėnas, jiems sako: „Pabaltijiečiai, ukrainiečiai, žydai, armėnai BUR'e sėdi, o jūs kaip avinai einate į darbą. Kai bus laisva Rusija, kaip jūs į akis žmonėms pažiūrėsit!" Rusų jaunimas į darbą nebeišėjo, visi buvo pasodinti penkioms paroms į vidinį kalėjimą, o V. Abankin, kaip ir S. Kudirka, išsiųstas į Vladimiro kalėjimą.

1975m. liepą, paskutinius tris kalėjimo mėnesius praleidęs etapuose, atsidūrė Vilniaus KGB izoliatoriuje. Išsikvietęs mjr. Trakimas sako: „Atkalėjai, o dabar reikėtų pasmerkti savo buvusią veiklą ir grįžti į normalų gyvenimą." J. Šilinskas jam atsakė: „Aš teismo skirtą laiką atkalėjau, tai ko dar reikia?" Šis nepatenkintas ištarė: „Bus sunku gyventi!" Netrukus buvo paleistas į laisvę.

Pirmiausia įvykdė draugų prašymus: aplankė Rygoje gyvenančius Israelio Zalmansono tėvus, po to, P.Plumpos prašymu, Šlavantų parapijos kunigą J. Zdebskį ir perdavė jam lagerio žinias.

KGB mjr. Trakimo žodžiai buvo ištarti ne veltui. Jie niekada J. Šilinsko nepaliko ramybėje, persekiojo, metams buvo uždėtas namų areštas, vėliau pratęstas dar pusei metų. Visą laiką iki pat Nepriklausomybės atgavimo jautė KGB agentų „kvėpavimą į nugarą".

Remiantis Jono Šilinsko atsiminimais.

Apie lagerio prisitaikėlius

Dalis kalinių, nuteistų ilgą laiką kalėti, imdavo „keisti plauką". Jie rodydavo savo neprincipingumą, susidėdami su buvusiais KGB agentais-smogikais, „beldikais"(„stukačiais"), agentais - jiems šypsodavosi, kalbindavo, padlaižiaudavo,

kartu „badydavo“ biliardo stalą, žaisdavo domino, gerdavo „čefyrą“, užsirišdavo raudonus raiščius. Patys stengėsi save pateisinti, sakydami: „Nekreipkit dėmesio į mūsų elgesį, širdyje mes išlikę tokie patys!“ Jie pagrįstai tikėjosi, kad apie jų prisitaikėliškumą ir moralinių bei idėjinių nuostatų atsisakymą sužinos kalėjimo administracija, pasiųs į Stebėjimo komisiją, o vėliau į Tribunolą, kuris galėdavo sumažinti kalėjimo laiką iki 15 metų. Taip negarbingai ir neprincipingai elgiantis, kai kuriems pasisekė anksčiau sugrįžti į namus, tačiau tarp dorų kalinių jie visam laikui prarasdavo bet kokį autoritetą ar pagarbą.

Apie juos J. Kadžionis sukūrė eilėraštį:

Apie prisitaikėlius

Ir iš mus tautiečių yra
Kas nevertas vardo vyro,
Nes geri jie su visais.
Ar tai niekšai, ar tai dori -
Jie visiems įtikti nori,
Trinas su visais „biesais“.
Nieko švento jiems nebėra,
Gyvuliai jūs plauko bėro.
Žmonės mato, netylės,
Kas Tėvynėj jus mylės.
Vieni keikias, daužo stalą,
Kiti geria tiesiog „smalą“,
Žodžiu, elgias negražiai.
Juk ne veltui juos vadina

Tiesiog rusiškai - „skatina“,
O lietuviškai - „ožiais“...

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Nepavykęs eksperimentas

Lageriuose atsiradus disidentams, kalėjimo administracija, norėdama iš jų pasityčioti, sugalvojo naujas taisykles, „eksperimentą“, kad kalinys, pro vartus įeidamas į lagerio zoną, šaltyje turi persiauti veltinius.

Buvo žiemos metas, 27 laipsniai šalčio, o tai Sibire iš tikrųjų yra nedaug. Po darbo visi jau buvo pavargę, bet seni kaliniai administracijai visada paklusnūs, liepsi - jis nusirengs ir eis nuogas. Tačiau valdžia labiausiai norėjo pasityčioti ir pažeminti naujos kartos politinius kalinius - disidentus. J. Kadžionis, nors priklausė „seniams“, tačiau veltinių persiauti ir neketino, prisijungė prie jaunųjų. Jis praėjo pro sargybą nesustodamas, o šie, žinodami jo charakterį ir kad jis „dvidešimtpenkinis“, mostelėjo ranka - „Eik!“ - apsimetė, tartum nepastebėję. Disidentas Sergejus Kovaliovas nusiavė veltinius ir nuėjo per sniegą 200 m iki savo barako basas. Kiti jauni kaliniai irgi atsisakė persiauti. Juos baudė, bet vis tiek savo „eksperimento“ buvo priversti atsisakyti. Pas S.Kovaliovą į pasimatymą atvažiavo žmona. Šalia stovėjo karininkas Rak, kuris klausėsi pokalbio ir stebėjo, ar nieko slaptai jai neperduoda. S. Kovaliovas žmonai ir sako: „O dabar atidžiai klausyk, ką aš tau pasakysiu!“ Jis pradėjo pasakoti, kaip iš kalinių tyčiojamasi, kad jie šaltyje išrenginėjami, kaip jis basas per sniegą ėjo į zoną. Rak pradėjo šaukt: „Baigt kalbas, baigt kalbas!“ S.Kovaliovas jam ir sako: „Kas geriau žino, kaip su savo žmona kalbėt, tu ar aš!?“ Belieka pasakyt, kad žinios iš lagerio visada pasiekdavo laisvę.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Disidentas P.Plumpa: trumpi lageriniai prisiminimai

Lageryje darbo savaitė buvo 6 dienos, o darbo diena trukdavo 8-9 val. Išdirbio normos būdavo įvairios, tačiau nepritaikytos konkretaus žmogaus jėgoms ir sugebėjimams - vieni jas įvykdydavo nesunkiai, kiti vos pajėgdavo, treti - neįvykdydavo niekada. Tokiems „režimo pažeidėjams“ būdavo taikomos nuobaudos: draudžiami pasimatymai, neleidžiama papildomai nusipirkti lagerio parduotuvėje produktų.

Atlyginimai buvo skaičiuojami pagal minimalų laisvųjų darbininkų atlyginimą, tačiau pusę uždirbtų pinigų pasiimdavo valstybė, o iš likusios dalies atskaičiuojami pinigai

maistui, kalinio rūbams ir teismo priteistoms išlaidoms padengti. Likutis buvo pervedamas į asmeninę kalinio sąskaitą.

Atstumai nuo lagerio iki darbo vietos buvo skirtingi - priklausomai nuo darbo pobūdžio. Darbai cechuose buvo greta gyvenamosios zonos, o miško ir statybos darbai - už kelių kilometrų. Darbo metu dažniausiai nukentėdavo naktinių pamainų darbininkai medienos cechuose - dėl neapsaugotų pjūklų ar peilių nusipjaudavo pirštus.

Apranga buvo specifinė - prastos medžiagos kalinio kelnės ir švarkelis, kuriuos išduodavo išsimokėtinai vieneriems ar dvejiems metams. Iš šiltų drabužių buvo vatinės kelnės, „tielogreika" - trumpas vatinukas, ir „bušlatas" - ilgas, iki pat kelių, vatinis.

Kalinio maitinimui skirdavo 13 rublių per mėnesį. Jei kalinys įvykdydavo darbo normą, galėdavo iš savo asmeninės sąskaitos nusipirkti margarino, marmelado ar saldainių už 5 rublius per mėnesį. Kas nustatytos išdirbio normos neįvykdydavo, pasinaudoti šia galimybe nebegalėjo. Lagerio valgykloje sriuba („buza") buvo verdama pagal receptą: H_2O plius sorų grūdai, minus riebalai, lygu „klipatos" palaikai...

Jeigu kalinys darbo normos neįvykdydavo nuolat, laikas nuo laiko sėsdavo į karcerį. Ten maisto gaudavo tik už 10 kapeikų.

Medicininis aptarnavimas priklausė nuo kalinio elgesio. Antisovietiškai aktyvus kalinys sunkiai susirgęs negalėjo tikėtis gero gydymo, nors daug kas priklausė individualiai nuo kiekvieno mediko sąžinės.

Sanitariniai mazgai buvo primityvūs, kaip „carinių laikų". Uralo (Permės) lageriuose, žiemą esant 50 laipsnių šalčio, visi kaliniai, net ir invalidai, į lauko išvietę net ir naktį turėdavo eiti 100 metrų.

Barakai būdavo mediniai, kartais - aptinkuoti. Paprastai jie turėdavo 2 arba 4 sekcijas. Kiekvienoje sekcijoje gyvendavo apie 50-75 kalinius, tačiau kartais gyvenusių skaičius sumažėdavo iki 30-40 žmonių.

Kaliniai gulėdavo ant dvinarių (dviaukščių) metalinių lovų su visada įdubusiu metaliniu tinklu.

Visi ant krūtinės, kairėje pusėje, nešiojo prie drabužių prisiūtus užrašus su vardu, pavarde ir būrio numeriu. Kalinių skaičius buvo tikrinamas dukart: rytinis patikrinimas rikiuotėje, o naktį ant narų miegančius skaičiuodavo prižiūrėtojai.

Antrojo įkalinimo metu (1973-1981 m.) Petrui Plumpai karceryje teko sėdėti 194 paras, o sustiprinto režimo kamerose (BUR'e) - apie metus. Karceryje maitinimo racioną periodiškai kaitaliodavo: vieną parą duodavo 350 g duonos ir virinto vandens, antrą - duonos ir sriubos (vandenyje išvirtų bulvių arba grūdų, be jokių riebalų). Per mėnesį maistui karceryje skirdavo 3 rublius.

Lovų ir patalynės karceryje nebūdavo - reikėdavo gulėti ant lentos, po galva pasidėjus batus. Viršutinius šiltus drabužius atimdavo.

1980 m. už protesto streiką buvo nuteistas 1 metus kalėti uždarame kalėjime. Buvo išvežtas į Čistopolio kalėjimą, Totorijoje.

1981m. po antrojo įkalinimo sugrįžus į namus, vieneriems metams buvo skirtas namų areštas (be teismo sprendimo). Be to, be milicijos leidimo neturėjo teisės palikti savo gyvenamosios vietos - Kulautuvos gyvenvietės.

Norint smulkiai aprašyti lagerio gyvenimą, tam reikėtų paskirti visus metus.

Pagal P. Plumpos atsiminimus.

Disidentas S. Kovaliovas Permės lageryje

1976 m. pradžioje lietuviai politkaliniai sužinojo, kad pas juos į Permės 36-ąjį lagerį atvežė Sergejų Kovaliovą. Norėdami pirmieji jį pasitikti, J. Kadžionis ir P. Plumpa, jo laukdami, vaikščiojo pirmyn-atgal pagrindine lagerio zonos gatve. Abu suprato, kad pirmą kartą papuolęs į lagerį, jis dar nežino vidaus gyvenimo „subtilybių" - prie jo tuojau pripultų KGB užverbuoti „pridurkai" ir stengtųsi sužinoti, „išpešti" kokių nors, kad ir nereikšmingų, žinių. Todėl, norėdami to išvengti, turėjo jį pasitikti pirmieji.

S.Kovaliovas 1975m. gruodžio mėn. buvo teisiamas Vilniuje. Teismas jam skyrė 7 metus laisvės atėmimo, bausmę atliekant griežto režimo lageryje, ir 3 metus tremties.

Mokslininkas, biofizikas Sergiejus Kovaliovas priklausė Maskvos disidentų grupei - buvo 1969 m. sukurtos SSRS Žmogaus teisių gynimo iniciatyvinės grupės, pirmosios, nepriklausomos visuomeninės Žmogaus teisių gynimo asociacijos narys. Jis aktyviai prisidėjo prie pogrindžio spaudos leidimo ir platinimo. Nuo 1971 m. buvo vienas iš pagrindinių nelegalaus savilaidos biuletenio „Dabarties įvykių kronika" leidėjų. Maskvoje S.Kovaliovas susitikdavo ir bendradarbiavo su Lietuvos disidentais - Nijole Sadūnaite, Petru Plumpa, Sigitu Tamkevičiumi, Alfonsu Svarinsku ir kitais, buvo pagrindinė disidentinio judėjimo Lietuvoje ir Maskvoje jungtis. „Dabarties įvykių kronikoje" buvo skelbiama ir apie lageriuose kalinamus lietuvius, tikinčiųjų persekiojimą, žmogaus teisių pažeidinėjimus bei priešinimąsi sovietinės valdžios veiksmams, o nuo 1972 m. pranešama apie naujus Lietuvos katalikų bažnyčios kronikos numerius. S. Kovaliovas ir pats prisidėjo prie LKB kronikos platinimo, jo pastangomis leidinys pasiekdavo Vakarų laisvąjį pasaulį. Jis buvo senas A. Sacharovo bendražygis ir vienmintis, Maskvoje ir Leningrade turėjo daug draugų, pažįstamų. Savo charakteriu jis buvo panašus į kunigą A. Svarinską - visada sakydavo, ką galvoja. Tačiau „tiesos sakymas" kalėjimo administracijai niekada

nepatikdavo ir, „perauklėjimo tikslais“, jis vis atsidurdavo ir atsidurdavo karceryje. J. Kadžionis ir kiti draugai jam sakydavo: „Sergejau Adamovičiau, pakentėk, nieko nesakyk, jų vis tiek nepakeisi, o tave juk negyvai užkamuos!“

Kalėdamas lageryje jis susirgo tiesiosios žarnos vėžiu, būtinai reikėjo atlikti operaciją. Lagerio administracija visaip vilkino, „tempė“ laiką - tikėjosi, kad vėžys išplis, metastazuos į kitus organus ir disidento S.Kovaliovo problema bus išspręsta stalinietiškai - „nėra žmogaus, nėra ir problemos“. Vėliau jį siuntė operuotis lagerio ligoninėje, tačiau jis, nepasitikėdamas, ir ne be pagrindo, atsisakė. S. Kovaliovas nutarė reikalauti, kad jį pervežtų gydymui į Leningradą, jam gerai žinomiems chirurgams. Lagerio administracija užsispyrė: „Neleist!“ S.Kovaliovas paskelbė bado streiką ir badavo, rodos, 35 paras. Jį atskyrė nuo kitų kalinių, buvo „pristatytas“ prižiūrėtojas ir atliekamas dirbtinis, prievartinis maitinimas. Lageryje jau antrą kartą kalėjo „kieto“, galima sakyti, „dvigubo“charakterio užsispyręs ir drąsus lietuvis Petras Plumpa. Pirmą sykį jis iškalėjo septynis, o antrąkart jau vieneriais daugiau - aštuonerius metus. Jis parašė kalėjimo administracijai maždaug tokio turinio pareiškimą: „Aš žinau, kad jūs sadistai ir jums būtinai reikalinga žmogaus kančia. Aš save aukoju, jūs galit su manim daryti, ką norit: marinti badu, šaldyti, mušti. Tačiau jūs nekankinkit sunkiai sergančio žmogaus!“

Visų nuostabai, kalėjimo administracija, norėdama parodyti, kad jie „ne sadistai“, tuo metu jam nieko ir nedarė - suvesti sąskaitas paliko vėlesniam laikui, o S.Kovaliovas, galų gale, buvo išvežtas į Leningradą. Ten sėkmingai atlikta operacija, o po kurio laiko jis vėl grąžintas į lagerį.

Pagal J. Kadžionio atsiminimus ir prieiga internete: https://lt.wikipedia. org/wiki/Sergejus _Kovaliovas, 2016-09-22.

Kalėdų incidentas

Kūčių vakarą J. Kadžionis ir P. Plumpa ant stalo užsidegė žvakutę, pasimeldė. Jonas sako: „Petrai, rytoj Kalėdų vakaras, ateik pas mane į svečius!“ Abu gyveno tame pačiame barake, bet skirtingose jo sekcijose. Kiekvienoje sekcijoje gyvendavo apie 50-70 kalinių, išeiti į lauką buvo atskiros durys. Abiejų brigadų kaliniai zonoje, darbe, valgykloje galėdavo bendrauti, o barake ateiti pas kitoje sekcijoje gyvenančius draugus jau buvo uždrausta.

Petras, nepaisydamas šio draudimo, atėjo pas J. Kadžionį į svečius – abu, susėdę, geria arbatą, kalbasi. Aišku, pranešus „stukačiui“, tuoj prisistatė MVD karininkai. Prikibo prie

Petro: „Plumpa, tu iš kur? Iš svetimos sekcijos? Ar žinai, kad pas mus yra įstatymai?“ Petras tylėjo, tylėjo ir neiškentęs atrėžė: „Jūs banditai ir jūsų įstatymai banditiški. Nešdinkitės iš čia!“ Tuoj pakilo didžiausias šurmulys, karininkai, pasipiktinę, nubėgo tiesiai į štabą ir sugrįžo kartu su kalėjimo administracija. Tie vėl pradėjo aiškinti ir gąsdinti, kad lauke ar darbe galima susitikti, kalbėtis, tačiau pereiti į kitą barako galą, pas draugą - didelis nusikaltimas.

J. Kadžionis, matydamas, kad Petrui gali blogai baigtis, atsistojo ir sako: „Pilieti viršininke, šioje istorijoje kalčiausias esu aš! Šiandien mums šventė, Kalėdos, jį pasikviečiau į svečius. Tai aš padariau nusikaltimą, todėl mane ir bauskit!“ Administracijai pasidarė nepatogu - barake visi kaliniai sustoję klausosi ir šypsosi, o juk nieko blogo neatsitiko - du kaliniai per Kalėdas kalbasi ir geria arbatą. Galų gale viršininkas sako: „Plumpa, kad po penkių minučių čia tavo kojos nebūtų!“ - ir visas jų būrys išgarmėjo pro duris. Petras į jų raginimą nekreipė dėmesio, pasėdėjo, pakalbėjo ir ramiai, neskubėdamas, išėjo. Tikrintojai nebepasirodė, buvo gėda prieš kitus kalinius.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Pokalbis valgykloje

Uralo 36-ojo lagerio valgykloje buvo senai nusistovėjusi tvarka - visi žinojo savo staliukus ir, be jokios betvarkės ar šurmulio, susėsdavo į savo vietas. J. Kadžionis sėdėdavo prie vieno stalo su S. Kovaliovu ir dar dviem kaliniais. Kartą budintis karininkas, MVD kpt. Nikiforov, pamatęs, kad J.Kadžionis prieš valgį persižegnojo, priėjo ir pradėjo „auklėti“: „Laisvėje būdamas visokių šunybių prikrėtei, o pakliuvęs į kalėjimą - meldies!..“

J. Kadžionis labai ramiai jį išklausė ir, visiems kaliniams girdint, tarė: „Pilieti viršininke! Kada jūs paskutinį kartą padėsit savo galvą ant pagalvės ir prisiminsit, ką esate savo gyvenime padaręs, melsitės, aišku, jeigu nebus jau per vėlu!“ Viršininkas nieko neatsakė, apsigręžė ir išėjo. Bet nuo to karto jis pasikeitė – susitikęs, visada pirmas sveikindavosi: „Здравствуйте, Каджионис!“ (Sveiki, Kadžionis). Matyt, ramus, dvasiškai gilus atsakymas jį stipriai sukrėtė, sukėlė apmąstymus, galbūt priminė jo tėvų tikėjimą. Tai rodė, kad jo dvasiškasis pradas išliko nesunaikintas, kad giliai širdyje jis buvo išsaugojęs krikščionišką pagarbą ir sąžinę.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Išmintingas patarimas

Lageryje kartu kalėjo kunigas Bronius Bulika - labai gabus, visuomeniškas žmogus, kartu su mokytoju Jurgiu Burniu parašęs „Lagerines Mišių maldas“. Jis sakydavo: „Vyrai! Jeigu žmogus ką nors išdavė, bet dėl to gailisi, pats labai kenčia, tai jo nepasmerkit, žiūrėkit atlaidžiai. Tas pats žmogus vieną kartą gali atlaikyt, o kitą kartą -palūžt!“ Juk kartais atsitikdavo tiesiog nenusakomų dalykų. Visi žinojo buvusio partizano Žvirblio istoriją. Bunkeryje jis buvo su mergina, o viršuje rėkavo rusai, siūlydami pasiduoti. Nutarė nusišaut, bet mergina paprašė: „Nušauk mane pirmą, pačiai neužtenka drąsos!“ Žvirblis nušovė merginą, o pats pasidavė rusams - nebeatlaikė, palūžo, pritrūko jėgų, užėjo dvasinio silpnumo momentas. Vyrai iš jo nepiktai pasijuokdavo: „Na, kaip ten buvo bunkeryje!?“

Pagal J. Kadžionio prisiminimus.

Apie Simą Kudirką ir KGB kombinacijas

Urale, 36-ajame lageryje, J. Kadžionis susipažino su buvusiu Lietuvos žvejybinio jūrų laivyno jūreiviu - radistu Simu Kudirka.

1970m. JAV teritoriniuose vandenyse prie plaukiojančios žvejybinės bazės „Советская Литва“ („Tarybų Lietuva“) prisišvartavo amerikiečių pakrančių apsaugos kateris „Vigilant“ - vyko oficialus žvejybos atstovų ir laivų kapitonų susitikimas. Jo metu S.Kudirka peršoko į amerikiečių laivą ir pasiprašė politinio prieglobsčio. Vietoj to, kad laivas su bėgliu bet kokia dingstimi iškart atsišvartuotų, amerikiečiai visiškai pasimetė, išsigando, puolė skambinti aukštesniajai vadovybei, kol gavo įsakymą: „Bėglį grąžinti!“

S.Kudirka grįžti į tarybinį laivą atsisakė, o amerikiečių įgula dalyvauti „prievartos akte“ nesutiko. Amerikos karinio katerio kapitonas, parodydamas ne tik politinį, bet ir visišką tarnybinį nemokšiškumą, į savo laivo denį, oficialiai esantį JAV teritorija, įsileido rusų jūreivius. Šie besipriešinantį Simą sumušė ir prievarta išsivedė. Netrukus ši istorija JAV laikraščiuose pateko į viešumą, sukeldama didžiulį skandalą. Protesto demonstracijose aktyviai dalyvavo ir Amerikos lietuviai, dėl šio gėdingo įvykio net JAV prezidentas R.Niksonas pareiškė apgailestavimą ir inicijavo pataisas dėl politinio prieglobsčio suteikimo. Tarybinis teismas Simą Kudirką už „Tėvynės išdavimą“ nuteisė 10 metų kalėti.

Pakliuvęs į lagerį, jis susidėjo su jaunais ruseliais, skelbė bado streikus, reikalavo teisių. Kartą jis J.Kadžioniui sako: „Man labai skauda galvą.“ - „O kodėl tau taip skauda?“ - klausia J. Kadžionis. - „Mes badaujam“, - sako Simas. - „Simai, - sako J. Kadžionis, - aš nueinu į tas pievas, kur jie „badauja“ - sugulę gitarą „brazdina“ ir šokoladą valgo. Pats pagalvok, iš kur jo gauna. Juk parduotuvėje nenusipirksi. Tu greičiau mesk tas kvailystes!“ Simas nueina į jų „kompaniją“ ir sako: „Daugiau nebegaliu kentėti - skauda galvą, silpna ir aš bado streiką nutraukiu.“ - „Tai negarbinga!“ - atsakė šie.

Po kiek laiko susitikęs J. Kadžionį, jis sako: „Jonai, nežinau, ar tau sakyt, ar ne, bet aš turiu dar vieną paslaptį.“ - „Simai, - atsakė J. Kadžionis, - jeigu tu būtum senas kalinys, sakyčiau: „Nesakyk!“ Man nereikia ant pečių užsikrauti sau papildomos naštos. Tačiau tu esi jaunas kalinys, todėl patarčiau pasakyt.“

Jis pradėjo pasakoti, kad ruseliai iš pirties pradėjo kasti pabėgimui tunelį bei kviečia prisidėti ir jį - ruošiamas didelis pabėgimas. Jam liepė paimti J.Kadžionio laikrodį (buvo leidžiama ant spintelės turėti mažus, stalinius laikrodžius - žadintuvus). J. Kadžionis iškart suprato, „kur čia šuo pakastas“. KGB per savo agentus organizavo bandymą pabėgti, įtraukdama ir lietuvius, kad sudarytų jiems naują baudžiamąją bylą ir pratęstų kalėjimo laiką. Pasirodo, į šį „pabėgimą“, kaip bendrininką, bandoma įtraukti ir jį, turintį didelę įtaką kaliniams. Tokiu tikslu pas bėglius turėjo rasti ir daiktinį įrodymą - jo laikrodį.

„Simai, - tarė J. Kadžionis, - labai gerai, kad pasakei. Dabar paklausyk, kaip viskas bus. Kai tu įlįsi kast, galbūt ne pirmą, o antrą ar trečią kartą, tave suras ir suims. Tave kankins, vers išduoti. Jeigu neišduosi, išveš į Vladimiro kalėjimą, ten vėl tardys, kankins. O tie ruseliai, su kuriais kasi tunelį, bus perkelti į kitą lagerį ir iš tavęs juoksis!“

Simas, paklausęs patarimo, vėl atsisakė, šįkart nebeidamas kasti ir tunelio pabėgimui. Tuoj kilo didelis lagerio valdžios sujudimas. Matydami kartu vaikščiojančius ir besikalbančius J. Kadžionį ir S. Kudirką, jie tuoj pristatydavo „klapčiukus“ - ruselius, kurie nemokėdavo lietuviškai, tačiau turėdavo paslėptus magnetofonus. KGB domino, apie ką jiedu šneka. J. Kadžionis perspėjo Simą: „Kai aš keisiu pokalbio temą, tai ir tu, niekur nesidairydamas, keisk!“

Galų gale KGB tas žaidimas nusibodo. Išsikviečia J. Kadžionį KGB karininkas, latvis, atrodo, pavarde Matuzans, ir sako: „Kadžioni, aš turiu jums pasakyti labai gerą naujieną!“ - „Ooo, labai gerai, - atsakė J. Kadžionis, - aš visada laukiu gerų naujienų!“ Tas trenkė kumščiu į stalą ir suriko: „Kiek tu persekiosi lietuvius!?“ - „Oho, čia tai naujiena! O ką aš darau!?“ - nustebo J. Kadžionis. - „Tu gi neleidi lietuviams per zoną pereiti!“ - „Palaukit palaukit, - sako J. Kadžionis, - norėčiau konkrečiau, gal tikrai ką nors ne taip darau!“ - „Mes pasišaukėm ne tau pasakyt, - sako saugumietis, - bet kad tu mums pasakytum, kas čia dedasi!“ J. Kadžionis sako: „Čia jau kaip iš „pasakų pasaulio“ - kaip aš galiu neleist pereit per zoną?“ - „O kodėl tu draugauji, pvz., su Šilinsku ir Kudirka, o ne su Mikalausku ar kitais?“ - klausia saugumietis. - „Tai kad režimo taisyklėse nėra parašyta, kad su Mikalausku reikia draugauti, o

su Šilinsku - ne, yra nusikaltimas. Jeigu būtų tokios taisyklės, aš tikrai pagalvočiau, - sako J. Kadžionis, - tačiau taip nėra, todėl draugus aš pasirenku pats.“ Saugumietis mato, kad taip lengvai J. Kadžionio „prie sienos neprirems“, ir pradeda kalbėt konkrečiai: „Ar tu supranti, kur link mes vedam šitą kalbą?“ - „Tikrai nesuprantu, - sako J. Kadžionis. - Jeigu aiškiau pasakytumėt, gal ir suprasčiau.“ - „Gerai, pasakysiu aiškiau: netrukdyk saugumui! - lėtai, pabrėždamas du paskutinius žodžius, ištarė saugumietis. - Ar dabar supratai?“- „Dabar visiškai nesuprantu, - atsakė J. Kadžionis. - O kuo gi aš trukdau!?“

Tas, aišku, žino, kad J. Kadžionis viską labai gerai supranta, tačiau neišsiduoda, todėl pradeda kalbėti atvirai: „Tai tu Kudirką keliems mėnesiams pasodinai į BUR'ą[1]. Dabar jis tave keikia!“ - „Ooo, atsiprašau, jis nei manęs, nei jūsų nekeikia, nes jis keiktis nemoka!“ -„Ne ne, - sako saugumietis, - turiu minty ne keiksmažodžius, bet kad per tavo kaltę sėdo į BUR'ą.“ - „Taigi aš jūsų žinioje esu. Jeigu jis nekaltas, jūs padarėt klaidą, tai jį paleiskit, o mane pasodinkit!“ - atsako J. Kadžionis. Taip ir išsiskyrė.

J. Kadžionis labai gerai suprato, kokį gyvybei pavojingą kelią pasirinko, išardydamas KGB rezgiamas pinkles. Jo ir pats Simas Kudirka klausė: „Ar tu, Jonai, nebijai? Juk tave užmuš!“ Iš tikrųjų J. Kadžionis bijojo, žinojo, kad atkeršys. Tačiau palikti nelaimėje žmogų, iš šalies stebėti, kaip saugumo „voratinklis apvynioja“ tautietį ir traukia jį prapultin, į bedugnę, tikinčiam žmogui būtų buvusi didžiausia nuodėmė, visą likusį gyvenimą kankintų sąžinė. O tai buvo baisiau nei KGB.

Remtasi J. Kadžionio prisiminimais.

[1] BUR - barak usilennogo režimą - sustiprinto režimo barakas, dar vadinamas vidiniu kalėjimu.

Vienoje kameroje su kriminaliniais

1971 m., J.Kadžioniui esant Mordovijos 3-ojo lagerio Centrinėje ligoninėje, jam pranešė, kad ruoštųsi etapui. Nors ir nepasakė, kur veš, tačiau jis įtarė, kad į Lietuvą - „praplauti smegenų“, kad pasmerktų savo praeitį.

Pirmiausia atvežė į Mordovijos Potmos paskirstymo lagerį („peresilka“). Atrakino vienos kameros dvigubas duris ir įstūmė vidun. Ji buvo sausakimšai prikimšta kriminalinių kalinių, apie 18-20 vyrų, kurie nebetilpo - vieni gulėjo ant narų, kiti po narais. Vaizdas iš karto pasirodė „nekoks“. Politinius kalinius su kriminaliniais „maišyti“ buvo griežtai draudžiama, todėl suprato, kad jį, kaip „liaudies priešą“, specialiai įkišo susidorojimui.

Tie klausia: „Iš kur būsi?“ -„Iš Mordovijos“, - atsakė J. Kadžionis. - „O koks straipsnis?“ - „58-as“, - ramiai atsakė J. Kadžionis, suprasdamas, kad tokiais atvejais vienintelis išsigelbėjimas - nemeluoti, o drąsiai sakyti tiesą. „O kur tave veža?“ - klausia. - „Turbūt į Lietuvą.“ - „O ko ten veža?“ - „Kad pasmerkčiau praeitį.“ - „Ar pasmerksi?“ - klausia. J. Kadžionis sako: „Ne, jokiu būdu.“ - „O su kuo jūs gyvenat?“ - klausia kriminaliniai. J. Kadžionis, suprasdamas, ką jie turi mintyje, atsakė: „Kaip tai su kuo? Su niekuo negyvenam.“ Tie nepatikėjo, nusijuokė.

Daugiausia klausinėjo jų „šaikos“ (gaujos) vadas, pavarde Drozdovas. Jis klausia: „Ar pats tikintis esi?“ - „Taip, tikintis.“ - „Tikintis ir kalėjime sėdi!?“ - nusijuokė. - „O ką padarysi? - sako J. Kadžionis. - Jūs klausiat, o aš atsakau, kaip yra.“ Drozdovas tęsia: „Esi tikintis žmogus, tai man pasakyk. Aš turiu tris žmonas. Kai išeisiu į laisvę, su kuria man gyvent?“ - „Pagal tikėjimą, reiktų gyventi su pirmąja“, - atsakė J. Kadžionis. - „Teisingai, - patvirtino Drozdovas. - Kai patekau į kalėjimą, tik pirmoji man siuntė siuntinius. Esu pasižadėjęs, kai išeisiu į laisvę, cerkvėje uždegti jai didelę žvakę.“ Klausinėja toliau: „Hmm, 58 straipsnis. Tai reiškia, kad rusus šaudei?“ - „Nieko panašaus, - atsakė J. Kadžionis. - Aš kovojau ne prieš rusus, bet prieš bolševikinę sistemą, sovietinę valdžią. Juk jūs rusai, o kiti rusai jus į kalėjimą pasodino. Ką jūs padarėt, kad turit tiek laiko kalėt?“ Tie sako: „Mums patinka, kad tu kalbi tiesą. Visi, kiek buvom sutikę, ginasi, meluoja, visaip „kraiposi“, kad tik nepasakyt teisybės. Kai paleis iš kalėjimo, mes irgi imsim automatus ir eisim prieš valdžią kariaut!“

Drozdovas vieną kriminalinį nuvijo nuo gultų ir sako: „Jonai, ateik, čia tavo vieta!“ J. Kadžionis manė, kad gali dar naktį užpulti, bet niekas nė pirštu nelietė. Ryte J. Kadžionis sako: „Vaikinai, česnako norite?“ - „Duok!“ - apsidžiaugė tie. Atidaręs savo tuščią lagaminą, surankiojo tris jame buvusias česnako galvutes ir atidavė vyrams. Jiems patiko nuoširdumas. Pradėjo sakyt eilėraščius, nukreiptus prieš sovietų valdžią, tačiau visi jie buvo su keiksmažodžiais, brutalūs, politiniams kaliniams nepriimtini. Drozdovas turėjo menininko talentą - priėjęs prie sienos, tik „žybt žybt“- ir nupaišė Lenino portretą. Įėjęs prižiūrėtojas riktelėjo: „Drozdovai, greit nutrink!“ Išsikalbėjo, pasipasakojo, kad juos prižiūrėtojai labai muša, tyčiojasi. Daugelis kriminalinių turėjo peilius - J. Kadžionis neįsivaizdavo, kaip juos paslėpdavo per kratas. Tiktai vienas ruselis kameroje buvo nusiteikęs priešiškai, iš neapykantos vis „griežė dantimis“.

Atsisveikinant Drozdovas padovanojo jam nosinę, kurioje cheminiu pieštuku buvo nupieštas italų aktorės Sofi Loren paveikslas. Tačiau nupiešta „su tokia chemija“, kad vandenyje neišsiplaudavo. Jonas sako: „Man nepatogu, aš lieku skolingas. Jūs pasakykit, į kurį lagerį jus veža, o aš paprašysiu žmonos nusiųsti jums banderolę su rūkalais“. Malvina vėliau taip ir padarė.

Praėjus keleriems metams, besigydydamas Saransko lagerio ligoninėje, J. Kadžionis gulėjo vienoje palatoje su kriminaliniu kaliniu. Išsikalbėjus, tas pradėjo pasakoti iš kriminalinių girdėtą istoriją apie lietuvį, kurį šie buvo sutikę lageryje - tikintį

Dievu, kariavusį prieš sovietinę valdžią partizaną, kuris neišsižadėjo savo praeities. O svarbiausia, atsisveikinant jis pažadėjo atsiųsti cigarečių banderolę ir, įsivaizduokit, ištesėjo žodį, atsiuntė. J.Kadžionis su šypsena išklausė istoriją apie save.

Tokia buvo laimingai pasibaigusi istorija, politiniam kaliniui atsidūrus tarp kriminalinių nusikaltėlių. Tačiau ji buvo suplanuota ir turėjo baigtis visai kitaip, tragiškai. Kalėjimo administracija ir KGB, veikdami išvien, J. Kadžionį bandė sunaikinti pačių kriminalinių nusikaltėlių rankomis - jį turėjo užmušti, papjauti, sužaloti, padaryti sunkiu invalidu, morališkai ir fiziškai išniekinti išprievartaujant. Tokiu būdu būtų išspręsta seno, nepalaužiamo politinio kalinio J. Kadžionio „problema“ - savo patyrimu ir išmintimi trukdžiusio KGB veiklai lageryje, ne kartą atskleidusio jų klastingus planus, išgelbėjusio nuo jų rezgamų pinklių ne vieną jauną kalinį. Pagrindinis J. Kadžionio ramstis ir sąjungininkas lageryje buvo tikėjimas ir tiesa - jais remdamasis gyvenime patyrė daug sunkių išbandymų, tačiau morališkai niekada nepralaimėjo.

Remtasi J. Kadžionio prisiminimais.

Paskutinės lagerio dienos

1978 metais, iki „pasiliuosavimo“ likus trims mėnesiams, būrio vadas J. Kadžionio paklausė, kur jis važiuos gyventi, išėjęs į laisvę. Šis nedvejodamas atsakė: „Į Lietuvą!“ ir nurodė adresą, kur ruošiasi vykti. Būrio vadas užsirašė ir daugiau jau nebeklausė. J Kadžioniui tai pasirodė įtartina, juk tuo metu tiek metų iškalėjusiems partizanams grįžimas į Lietuvą „nešvietė“. Daugumai po kiek laiko buvo atsakoma, reikalaujama nurodyti kitą adresą. Aišku, į Sibirą galėjai važiuoti kur panorėjęs. Paskutinį mėnesį kalint, jį išsikviečia iš Lietuvos atvykę du saugumiečiai. „Kaip gyveni?“ - klausia. -„Kaip lageryje“,- atsakė J. Kadžionis. - „Tai bausmė baigiasi?“ - „Taip, baigiasi.“ -„Tai kokiu kostiumu važiuosi?“ - „Turbūt, su šituo, kasdieniniu, - paplojęs rankomis per darbinį lagerininko švarkelį, sako J. Kadžionis. - Pripratau prie jo per 25 metus, tapo kaip savas. O namuose matysiu, pagal išgales kokį nors kostiumą ir įsigysiu.“ - „O ką kalbėsi?“ - klausia saugumiečiai. - „Ką galvoju, tą ir kalbėsiu“, - atsakė šis. -„Aaa, tai jums bus labai blogai“, - sako saugumiečiai. - „O jūs kaip? Viena galvojat, kitaip šnekat? Tai jūs tik dėl šito gyvenat?“ - ranka patapšnojęs sau per pilvą, pasakė J. Kadžionis. Saugumiečiai tarpusavyje susižvalgė, patylėjo, galų gale tarė: „Nu gerai!“

Likus iki „pasiliuosavimo“ dešimčiai dienų, į jo darbo vietą atėjo MVD karininkas Rak (kalinių pravardžiuojamas „Durak“) su keliais prižiūrėtojais. Truputį pakalbėjęs,

„patrepsėjęs“, tarė: „Gerai, viską palikite ir eime!“ Parvedė į zoną, prisistatė „operas“, pradėjo daryti kratą. Rado Šv.Agotos duonos. Klausia: „Kam tai?“ J. Kadžionis sako: „Buvo su žmona pasimatymas, tai paliko atminimui.“ Vienas karininkas šypsodamasis sako: „Žinom žinom, jie šitai duonai meldžiasi. Dabar jam jokia duona nebepadės. Girdėjom, norėjai pas Sacharovą papulti!?“ - „Aišku, neblogai būtų susitikti, tačiau atimate tokią galimybę“, - sako J. Kadžionis. - „Žiūrėk, kad vėl nepapultum į „rūkančiųjų vagoną“, - sako tie. Liepė pasiimti savo daiktus ir uždarė į izoliatorių, dar „įmetė“ir visiems žinomą „stukačių“.

Kitą dieną išvežė į Permės kalėjimą. Prieš išvažiuojant J. Kadžionis išprašė leidimo pasiųsti žmonai Malvinai nors trumpą telegramą: „Pasitikti neatvažiuok!“ Kaip vėliau paaiškėjo, ji vis tiek atvažiavo į Permės lagerį pasitikti, tačiau jame savo vyro jau neberado. Kad iš lagerio kalinį prieš pat paleidžiant išvežtų į kalėjimą, buvo nebūdinga - galima buvo įtarti naujos bylos sudarymą. Apie tai pranešė ir „Amerikos radijas“. J.Kadžionis sapnavo baisius sapnus - su žudynėmis, kraujais. Permės kalėjime buvo pasodintas vienas, atskiroje kameroje, kurioje bėgiojo aibė prūsokų. Kelis kartus buvo daromos nuodugnios kratos - krečiama viskas, „nuo galvos iki kojų“. J. Kadžioniui paklausus, ko ieško, tie atsakydavo: „Brangusis, tokia jau mūsų tarnyba!“ Dėl nuolatinių „laikinų sunkumų“ sugedus kalėjimo kanalizacijai, visas koridorius buvo apsemtas vandeniu - moterys prižiūrėtojos vaikščiojo braidydamos, tiesiog gaila buvo į jas žiūrėti. Atėjo paskutinė įkalinimo diena, 1978m. gegužės 23-ioji. J.Kadžionis pabeldė į langelį. Atėjusiai prižiūrėtojai pasakė, kad reikia nusiskusti barzdą, šiandien paskutinė jo įkalinimo diena. Sužinojusi, kad jis atsėdėjo 25 metus, ši nustebusi sako, kad tokios bausmės Tarybų Sąjungoje jau seniai nebėra (tai buvo slepiama ir nuo kalėjimo darbuotojų). Ji pažadėjo pranešti korpuso budinčiajam. Netrukus atėjo „korpusinis“, atnešdamas ir skutimosi reikmenis. Tai jau buvo geras ženklas, rodantis, kad iš kalėjimo jį paleis. Netrukus prižiūrėtojas nuvedė jį į buhalteriją, kur J. Kadžioniui sumokėjo darbo užmokesčio likutį - 230 rublių. Paskui atėjęs KGB karininkas sako: „Eime!“ Atėjus prie „varnelės“ („voronoko“ - automašinos su „boksais“ kaliniams vežioti), saugumietis sako: „Sėskite į „boksą“ (ankšta, uždara patalpa vienam kaliniui). - „Ne, - atsakė J. Kadžionis, - aš jau laisvas žmogus ir į „boksą“ nebesėsiu.“ - „Na gerai, atsisėsiu aš, - tarė saugumietis, - o jūs sėskite į kabiną, prie vairuotojo.“

Pro kalėjimo vartus po 25 metų pertraukos išvažiavo į laisvę. Išlindus iš tokio „urvo“, pasaulis atrodė labai gražus, kaip pasakų šalis. Atvykus į Permės geležinkelio stotį, KGB karininkas sako: „Būtinai nusipirkite šiandieninį laikraštį.“ Kaip paaiškėjo, jame buvo parašyta apie rusų disidento Vladimiro Bukovskio suėmimą. Saugumietis tartum perspėjo: už laisvą žodį areštai tebesitęsia. Jis palinkėjo laimingo kelio ir atsisveikino.

Sugrįžus į okupuotą Lietuvą. Laisvėje - bet be laisvės

Grįžimas į Tėvynę 1978 m. pavasarį atrodė kaip didžiausia palaima. Joje džiaugsmingai buvo sutiktas artimųjų, buvusių bendražygių, rėmėjų, kaimynų, pažįstamų. Tačiau Lietuvą valdė vietinių komunistų marionetinė valdžia, ištikimiausi Maskvos tarnai. Išleisdama J.Kadžionį gyventi į Lietuvą, KGB turėjo vieną slaptą tikslą - per jį susekti, išaiškinti Lietuvos katalikų bažnyčios kronikos leidyklą. Lietuvos KGB „iš viršaus spaudė“ Maskva, o tie stengėsi iš visų jėgų, tiesiog „nėrėsi iš kailio“. Jau lageriuose, tikrindami susirašinėjimo laiškus su P.Plumpa, S.Kovaliovu, saugumiečiai žinojo, kad tarp jų yra glaudus ryšys, idėjinis bendrumas, visiškas tarpusavio pasitikėjimas. Būdami geri, patyrę verbavimo specialistai, žmogaus psichologijos žinovai, jie mąstė maždaug taip: tegul kol kas laisvai pakvėpuoja, pasidžiaugia, „apšyla kojas“, o tada „paspausim“, sakydami: „Arba dirbsi mums, arba vėl sėsi!“ Juk reikia pasakyti karčią tiesą - toli gražu ne visi atsilaikydavo, dalis palūždavo, pasiduodavo, sutikdavo, nes niekas nebenorėjo vėl patekti tenai, iš kur ką tik sugrįžo.

J.Kadžionis buvo iš tų, kurie nesutiko. Prasidėjo KGB vykdomas psichologinis ir moralinis teroras, panaudojant prieš jį visą jų žinioje buvusią agentūrą bei sovietinį-partinį biurokratinį aparatą: į darbą nepriimdavo, nes nepriregistruotas, o neregistruodavo todėl, kad nepriimtas į darbą. Vietiniai čekistai taip „užsisėdo“, kad J. Kadžionis pateko kaip į „uždarą ratą“, atrodytų, be jokio išėjimo, be jokios išeities, o prasidėję persekiojimai buvo nesibaigiantys, kaip „pasaka be galo“. Tuose visagalio KGB organizuotuose „žaidimuose“ dalyvaudavo ir milicija bei jos pasų stalas, ir darbo įmonių vadovai, ir kadrų skyrių viršininkai. Juk sovietinėje totalitarinėje sistemoje visa komunistinė nomenklatūra buvo organiškai susijusi su KGB, tai buvo tiesiog jų „partinės ir tarnybinės pareigos dalis“ - niekada neatsisakydavo padėti. Panaudojant įvairiausių jų žinioje buvusių priemonių arsenalą, buvo stengiamasi jį palaužti, priversti pasiduoti, paklusti jų valiai. Per vietinius KGB agentus buvo vykdomos įvairios provokacijos, platinami šlykštūs gandai, nepagrįsti kaltinimai, vykdomas nuolatinis sekimas, užverbuoti kaimynai pranešdavo apie kiekvieną jo žingsnį, ištartą žodį.

Per Anglijos lietuvių išeivijos Šv. Kazimiero draugijos kunigus ir brolį Aleksą Jonui ir Malvinai Kadžioniams buvo išrūpintas kvietimas atvykti gyventi į Angliją, suteikiant nuolatinių gyventojų statusą, tačiau dokumentus Lietuvos sovietinė valdžia atsisakė priimti, nes „adresatas neregistruotas“.

1983 m. pavasarį J. Kadžioniui buvo užvesta baudžiamoji byla „už pasų stalo taisyklių pažeidimą ir veltėdžiavimą“ - grėsė teismas, suėmimas ir įkalinimas, šįkart - kartu su kriminaliniais. Šis, nieko nelaukdamas, „perėjo į nelegalią padėtį“ - pradėjo slapstytis. 1983 m. gegužės 17 d. Lietuvos TSR marionetinė Ministrų Taryba priėmė nutarimą, kad „J.Kadžionis turi palikti Lietuvos teritoriją“. Suprasdamas, kad Lietuvoje teisybės

nesulauks, jis parašė skundą į Maskvą, kad imtųsi priemonių „prieš vietinių tarybų valdžios pareigūnų savivalę“. Netrukus ir pats, slaptai nuo vietinių saugumiečių, nuvyko į TSRS vidaus reikalų ministeriją, kur gavo leidimą apsigyventi Kaliningrado srityje. Tačiau ir tenai darbo paieškos tiesiog varė į nevilčių - vieną dieną priimdavo, o kitą jau sakydavo - „mums nebereikia“. KGB „geležinė ranka“ valdė ir kontroliavo viską „totaliai“. Beliko važiuoti į Kaliningradą ir kreiptis į VRM generolą Ščerbakovą. Tas galų gale „įjungė žalią šviesą“ - šiaip taip pavyko apsigyventi Sovietske ir įsidarbinti lentpjūvėje.

Tik 1989 m. prasidėjus Atgimimui ir sovietinės totalitarinės sistemos griūčiai, po ilgamečių didžiulių vargų, persekiojimų, išgyvenimų, jau visam laikui sugrįžo į Tėvynę, kurios niekada neišdavė, už kurią aukojosi visą savo gyvenimą.

Pagal J. Kadžionio prisiminimus (2016-2017 m.).

Vietoj epilogo. Paskutinis žodis

Vieno iš paskutiniųjų Lietuvos partizanų - buvusio Vytauto apygardos, Lokio rinktinės, Vyčio būrio vado Juozo Streikaus-Stumbro kalba, pasakyta LTSR Aukščiausiojo Teismo baudžiamųjų bylų teisinės kolegijos 1962 m. birželio 15 d. uždarame teismo posėdyje.

Kai buvo suteiktas paskutinis žodis, vienas iš paskutiniųjų Lietuvos partizanų Juozas Streikus neneigė net akivaizdžiai išgalvotų kaltinimų, nesigynė, o kaltino. Į teisėjo klausimą: „Už ką žudėte tarybinius piliečius?“ - jis atsakė: „Aš nieko nežudžiau. Mes baudėme mirties bausme, remdamiesi mūsų karo lauko įstatymais ir ne tarybinius piliečius baudėme, o išdavikus. Nė vieno nenušovėm, kas netarnavo saugumui, neišdavė partizanų, nežudė jų šeimų, nedegino mūsų namų ir netrėmė į Sibirą savo tėvynainių. Jūs drįstate mus kaltinti? - klausė teisiamasis. - Už ką? Ar tai aš su savo vyrais įsibroviau į Rusijos platybes, gal mes, lietuviai, trėmėme rusus į negyvenamus Šiaurės ledynus? Gal mes jus užpuolėme, jūsų namus plėšėme? Tai jūs atėjot į mūsų žemę, užgrobėt mūsų sodybas, pelenais pavertėt daugybę namų, tai jūs šaudėt į mus. Mes tik priešinomės, gynėme savo kraštą, savo laisvę, mes buvome priversti imtis ginklo. O ko jūs tikėjotės? Jūs mus žudysite, o mes privalom tylėti kaip avinėliai? Mes savo rankomis užsidirbam duoną, neatimame jos iš silpnesnių. O kol mes dirbame nugarų neištiesdami, jūs gaminate ginklus, grobiate ištisas valstybes, atimate iš žmonių jų sukurtas gėrybes. Taip, jūs mus pavergėt, kurių nespėjote nužudyti ir ištremti į Sibirą, mes likome su broliu paskutinieji... miške. Kiti jau nužudyti, net jų kūnai išniekinti... Ir jūs dar drįstate mus teisti? Kokia teise? Sakykite, kas jums suteikė teisę

pasmerkti mirčiai už tai, kad mes gynėme savo namus, tautos papročius? Žinau, susidorosite su manimi, bet sakau jums - Lietuva bus laisva. Ir mūsų Trispalvė dar suplevėsuos. Šiandien jūs galingi, ginkluoti, visai lietuvių tautai jau paskelbėt mirties nuosprendį, bet jums niekada nepavyks nužudyti mūsų meilės Lietuvai, mūsų tikėjimo ir vilties išgyventi raudonąjį marą, išlikti gyviems. Mums svetimas prievarta brukamas jūsų bolševizmas, jokia jėga jums nepavyks pavergti lietuvio dvasios. Žmonės kentės, galbūt netgi vykdys jūsų įsakymus, paklus jūsų nurodymams ir tvarkai, tačiau niekada nepriims jūsų ideologijos, liaudis prakeiks jus, į jus niekas nesikreips pagarbiu žodžiu. Galima prievarta paversti visą tautą nebylia darbo jėga, bet ne jūsų jėgoms pavergti mūsų sielas. Jūs žudote mus, tyčiojatės iš visko, kas mums šventa. Mes ginamės ir toji kova dar nebaigta, ji nepasibaigs su paskutiniojo Ažvinčių girios partizano mirtimi. Mes turėjom teisę gintis visomis įmanomomis priemonėmis. Okupuota, pavergta, žudoma tauta visada bus teisi, nesvarbu, kokius gynimosi būdus jai tenka pasirinkti. Jūs drįstate kaltinti mane, kad kovojau ginklu? Matyt, per mažai aš šaudžiau, matyt, per mažai žuvo okupantų svetimose žemėse, jei jūs teisiate tuos, kurie ginasi. Jūsų tiesa pagrįsta melu: net jūsų generolų pažadai - melas. Kiek aš buvau laisvas? Dvejus metus?.. Argi tai buvo laisvė, kai sekamas kiekvienas tavo žingsnis, girdimas kiekvienas žodis? Bet ir per tuos dvejus metus aš stačiau namus, elektros stoteles, o jūs tuo metu žudėte ir tebežudote. Net tuos, kurie jau sudėjo ginklus, net nugalėtus žudote. Kas jūs tokie? Tylit? Neturit ką atsakyti? Tada aš atsakysiu: jus pražudys jūsų pačių melas, jūsų sukurta prievarta ir ateis diena, kai Lietuva vėl gyvens taip, kaip sugeba ir nori pati. Ateis tokia diena, nors jūs jau nužudėt pusę lietuvių tautos. Tokia tat atneštoji jūsų laisvė... Tokia pati ir jūsų atneštoji moralė: pasižiūrėkit į savo kareivius. Girti plėšikai! Kaip jie elgiasi su nekaltais mūsų žmonėmis? Suskaičiuokite, kiek šeimų, kiek namų jūsų rankomis sunaikinta. Ir jūs dar mėginate mums sąskaitas pateikti! Ateis valanda, kai jus prakeiks visos jūsų pavergtos tautos! Ateis laikas, kai jūs būsite teisiami, kai reikės atsakyti žmonijai ir istorijai už jūsų padarytus nusikaltimus pavergtoms mažoms tautoms. Kur jūs dėsitės su savo ginklais ir tinginyste, kai visas pasaulis pasmerks karus, sunaikins ginklus? Aš tikiu - bus tokia diena žemėje. Kaip jūs tada pažiūrėsite teisingumui į akis? Taip, šiandien jūs mane teisiate, pasmerktas aš... Bet jus ateityje teis visas pasaulis. Su visais jūsų stabais ir komunizmo tvirtovėm. Net žodis komunizmas taps keiksmažodžiu. Gal bus diena, kai ir jūs patys praregėsite, pamatę savo dirvonuojančius laukus ir nužmogėjusius generolus, išsigąsite, sukūrę baisią karo mašiną, kuria taip didžiuojatės. Ir jei bent vienas dar būsite gyvas, gal prisiminsite čia išgirstus paskutiniojo Lietuvos partizano žodžius. Todėl dar kartą sakau jums: Lietuva nemirs su mano mirtimi. Aš kovojau garbingai: gulinčio nemuša, kaip sako mūsų liaudies išmintis. Mes tada dar tikėjom, kad ir jūsų kova bus garbingesnė... Gaila, mes skirtingai garbę suprantame. Dabar matau: mums reikėjo kitaip elgtis, visiems sukilti prieš jus, visomis išgalėmis: protu, ištverme, neapykanta ir ginklu. Visiems iki vieno - į miškus, visiems iki vieno negailestingai kovai pasiryžti: arba - arba... Gal nebūtų mūsų kova

apjuodinta, gal nebūtų jūsų nurodymu atsiradusios miškuose banditų gaujos, veikusios partizanų vardu. Gal nebūčiau šiandien teisiamas, o mano tauta nebūtų pavergta. Mums ne gintis reikėjo, o persekioti jus, šaudyti be jokių garbingos kovos taisyklių, o mes tik gynėmės. Ir kai Lietuva šitą supras - ji bus laisva. Aš neprašau iš okupantų malonės pasigailėti ir nieko pats nesigailiu, gal tik vieno... Mes mokėme savo vaikus tik duoną auginti, medį sodinti, o reikėjo išmokyti taikliau šaudyti, be gailesčio, nes okupantai nė vieno iš mūsų nesigailėjo. Ir negailės, ir plėš, ir alins mūsų tautą tol, kol ji neišmoks gintis taip, kaip bitės gina savo avilį, kol visi, kaip vienas, nepasitiks priešo su ginklu rankoje. Neprašau pasigailėjimo - aš gyniau, kas man ir mano Lietuvai buvo ir amžiams liks šventa. O dabar - žudykite, jūs žudyti mokate geriau. Tik neužmirškite - atbus tautoje mūsų pralietas kraujas, pasibels į kiekvieno lietuvio širdį ir tada pralaimėsite jūs, prievartos ir smurto nešėjai. Pralaimėsite, nes nieko gero nepadarėte savo rankomis, savo darbu ir meile, nuo pat savo kruvinos revoliucijos pradžios nieko gero nesukūrėte, tik naikinote. Apiplėštų tautų turtai nepadarys jūsų nei turtingesniais, nei gailestingesniais. Aš niekinu jus. Ir mirdamas visai nesigailiu būtent šitaip nugyvenęs savo trumpą gyvenimą: aš gyniau Tėvynę, aš mylėjau Lietuvą ir mirštu laisvas - šitų jausmų jūs nepajėgsite nužudyti."

Prieiga internete: http://www.tiesos.lt/index.php/tinklarastis/straipsnis/partizano-baigiamoji-kalba-troikos-teisme. 2017-12-10.

II dalis

PRIEDAI

I. Partizaninių judėjimų bei partizanų slaptų statinių – slėptuvių, bunkerių, stovyklų - klasifikacija.

Partizaninės kovos taktika, būdai, veikimo kryptys, tarpiniai ir galutiniai strateginiai tikslai priklauso nuo daugelio objektyvių ir subjektyvių priežasčių: ar tai yra pilietinis, ar nacionalinio išsivadavimo partizaninis judėjimas, ar tai pagrindinė, savarankiška partizaninio judėjimo karinė jėga, ar kariuomenei pagalbinis partizaninis judėjimas, ar jis yra uždaro tipo, ar atviro ir t.t.

Partizanų slaptieji, konspiraciniai statiniai taip pat turi ir daug bendrumų, ir skirtumų, o jų pagrindinė, tikslinė paskirtis visada buvo viena - saugumas ir slaptumas. Iš jų dažniausiai pasitaikantys buvo bunkeriai – požeminės, gerai užmaskuotos, vizualiai nematomos slėptuvės. Reikia pasakyt, kad iki pat 1944m. antrosios sovietinės okupacijos Lietuvos gyventojai tokio pavadinimo išvis nevartojo ir, galima sakyt, net nežinojo. Praslenkant Rytų frontui, jie slėpdavosi požeminėse slėptuvėse, kurias vadino rusišku pavadinimu – „akopais". Matyt, „bunkerio" pavadinimą irgi atnešė rusų kareiviai, kurie, darydami kratas, klausdavo vietinių gyventojų, kur yra bunkeris. Nors bunkeriai pasaulinėje karybos praktikoje būdavo požeminiai, antžeminiai ar mišrūs (požeminiai-antžeminiai), Lietuvos partizanai bunkeriais vadino tik slaptus, gerai užmaskuotus požeminius statinius. Antžeminiai slapti statiniai, įrengiami vienkiemių ar kaimų sodybų pastatuose, būdavo vadinami slėptuvėmis. Be šių, būdavo ir daug kitų slaptų statinių su pačiais originaliausiai ir netikėčiausiais sprendimais, pvz., kartais partizanai slėpdavosi pelkėse ar ežere, tarp nendrių, į vandenį įleistuose kubiluose ar sandariose medinėse dėžėse.

Todėl, norint suprasti partizaninį judėjimą, jo organizacinę-konspiracinę sistemą, jos, kaip uždaros, slaptos sistemos veikimą, būtina klasifikacija, kuri žemiau ir pateikiama.

1. Partizaninių judėjimų klasifikacija.

Pagrindiniai, bendrieji taktiniai elementai, būdingi visiems be išimties partizaniniams išsivadavimo judėjimams, tačiau kiekvienas jų pasižymi tam tikrais skirtumais, kuriuos lemia ne tik subjektyvios, bet ir – daugeliu atvejų – objektyvios priežastys, susijusios su partizaninio judėjimo kategorija, tipu, forma ir raidos etapu.

Pirmiausia reikia išskirti dvi skirtingas partizaninio judėjimo kategorijas:

I kategorija - partizaninis nacionalinio išsivadavimo judėjimas

II kategorija - pilietinio karo partizaninis judėjimas

I kategorija, arba partizaninis nacionalinio išsivadavimo judėjimas – tai okupuotos tautos kova už laisvę ir nepriklausomybę su okupaciniu režimu, jo sudėtine dalimi – kolaboracine sistema, okupacinėmis karinėmis pajėgomis bei krašto kolonizavimu.

II kategorija, arba pilietinio karo partizaninis judėjimas, turi kertinius principinius skirtumus - tai suverenios, teritoriškai vientisos ir nepriklausomos valstybės bendrapiliečių vidinė, tarpusavio ginkluota kova tarp dviejų politinių jėgų – oficialiai turinčios valstybinę politinę valdžią, bei jos ginkluotos politinės opozicijos. Esanti valdžioje politinė jėga, remiama valstybės represinių struktūrų ir kariuomenės, stengiasi ją išlaikyti, o ginkluota politinė opozicija, kurią palaiko didelė piliečių dalis, nori valstybinę politinę valdžią paimti į savo rankas. Šiame tarpusavio (pilietiniame) kare nei vienai kariaujančiai pusei netenka kovoti nei su okupaciniu režimu, nei su okupacine kariuomene, nei su okupantų talkininkais (kolaborantais) , nes to paprasčiausiai nėra. Vienas tipiškiausių tokio karo pavyzdžių yra partizaninis pilietinis karas Kuboje 1956-59m.(Kubos revoliucija), sėkmingai perėjęs visus tris savo vystymosi etapus - mažų kovinių grupių, kariuomenės tipo partizaninio judėjimo, sukilėlių kariuomenės (sukilimo) - ir pasibaigęs pergale.

I kategorija - partizaninis nacionalinio išsivadavimo judėjimas, skirstomas į du tipus, kurių pirmasis yra pagrindinis, o antrasis - pagalbinis.

I-as tipas, pagrindinis – partizaninis judėjimas, kaip pagrindinė, savarankiška ir vienintelė ginkluota jėga, kovojanti už savo krašto teritorijos išvadavimą, valstybės nepriklausomybę, yra sukurtas pačios tautos (o ne valstybės) vidiniais ištekliais ir jėgomis, priešui okupavus visą krašto teritoriją (kaip, pvz., Lietuvos, Latvijos ir Estijos atveju). Toks išsivadavimo judėjimas yra jau kaip atskiras karas, nors, dažnai, ir oficialiai nepripažintas.

Pirmojo (pagrindinio) tipo partizaninis judėjimas skirstomas į dvi formas: **1.) atvirą**, partizaniniam judėjimui palankią, komunikuojančią su kaimyninėmis užsienio valstybėmis, ir **2.) uždarą**, partizaniniam judėjimui ypač nepalankią, išoriškai visiškai izoliuotą formą.

Pagrindinio tipo, atvira partizaninio judėjimo forma, pasižymi viena labai palankia ypatybe – partizaninį karą vedanti šalis turi okupacinės kariuomenės sunkiai arba beveik nekontroliuojamas išorines sienas su draugiškai nusiteikusiomis ir ją

visomis priemonėmis - ginklais , amunicija, finansiškai, materialiai, politiškai ir t.t. - remiančiomis valstybėmis. Pats akivaizdžiausias šios formos pavyzdys yra Afganistane vykęs partizaninis išsivadavimo judėjimas. Kaimyninėse valstybėse – Pakistane, Irane - buvo spec. mokymo bazės, kuriose užsienio kariniai instruktoriai apmokydavo modžachedus partizaninio karo taktikos, įvaldyti įvairių sistemų šiuolaikinius ginklus, paruošdavo žvalgybinio, diversinio, minavimo-sprogdinimo ir kitų specialybių specialistus. Per šias šalis iš Kinijos, JAV buvo vykdomas tiekimas ginkluote, sprogmenimis, amunicija, palaikomi politiniai ryšiai su kitomis užsienio valstybėmis.

Pagrindinio tipo, uždara (išoriškai izoliuota) partizaninio judėjimo forma yra pati sunkiausia ir jam nepalankiausia, - išorinės krašto sienos būna visiškai užblokuotos ir kontroliuojamos okupacinės kariuomenės, jos nesiriboja nei su viena neutralia ar draugiška kaimynine valstybe, per kurią būtų vykdomas karinis tiekimas ginklais, šaudmenimis, sprogmenimis, amunicija, o partizanų formuotės papildomos specialiose mokymo bazėse apmokytais kadrais, palaikomi politiniai- kariniai ryšiai su užsienio valstybėmis. Šiai pačiai sunkiausiai, nepalankiausiai, uždarai formai, priklauso Lietuvos, Latvijos, Estijos, Ukrainos ir, nuo 1944-45m., Lenkijos teritorijoje (Armija Krajova) vykę partizaniniai judėjimai.

Reikia pabrėžti, kad dar viena sunkinanti šių partizaninių judėjimų veiklą aplinkybė buvo ta, kad šiuose kraštuose partizaninis judėjimas vyko jau pasibaigus II-ąjam pasauliniam karui, kaip „karas po karo", sovietinei imperijai visas atsilaisvinusias, milžiniškas represines – karines pajėgas metus jų slopinimui. Tai buvo pačių tautų savarankiškai, natūraliai, tik savomis jėgomis ir milžiniškomis pastangomis, remiantis tik vidiniais tautos ištekliais, sukurti partizaniniai judėjimai, be jokio dirbtinumo, be jokios prievartos.

Pagrindinio tipo partizaninis judėjimas susideda iš dviejų dalių - **vidinės karinės-politinės** ir **išorinės politinės**, tarp kurių palaikomi glaudūs tarpusavio ryšiai (nors priešas visokiais būdais stengiasi juos suardyti ar apriboti).

Vidinė karinė – politinė dalis - tai okupuoto krašto teritorijoje kovojančios partizanų ginkluotosios pajėgos – karinė-politinė organizacija, turinti sukurtą visų lygių vadovavimo sistemą (vadus, štabus), karinį statutą, aukščiausią karinę ir politinę vadovybę, jos aiškiai suformuluotą politinę ir karinę programą, apgalvotą karinį strateginį planą bei taktiką. Jos vykdo aktyvų politinį-propagandinį-agitacinį darbą (pasipriešinimo judėjimo ideologijos skleidimas, spauda, agitacija, propaganda ir kt.), siekia didžiosios visuomenės dalies palaikymo, jos aktyvios pilietinės rezistencijos: pilietinis nepaklusnumas okupantams, nekolaboravimas, moralinė – dvasinė rezistencija, boikotas, sabotažas ir kt. Tai, kartu paėmus, yra visas kompleksas karinių - politinių būdų ir priemonių, siekiant pagrindinio strateginio tikslo – laisvos, nepriklausomos valstybės atstatymo.

Išorinė politinė dalis - tai partizaninio judėjimo atstovų politinė veikla užsienyje, siekiant sukurti jam atstovaujančią emigracinę (egzilinę), užsienio valstybių diploma-

tiškai pripažintą vyriausybę (kas yra didžiausias pasiekimas), arba politinę atstovybę (užsienio delegatūrą), kas irgi turi didelę politinę reikšmę, o, nesant kitų galimybių, nors Informacinį biurą. Pvz., Lietuvos atveju LLKS atstovavo VLIK-as, o Armijai Krajovai vokiečių okupacijos metais - lenkų emigracinė vyriausybė Londone. Užsienyje veikiančios ir partizaniniam judėjimui atstovaujančios struktūros vykdo aktyvią politinę – diplomatinę bei informacinę - propagandinę veiklą, rūpinasi objektyviu informacijos apie vykstantį partizaninį karą išplatinimu užsienio žiniasklaidoje (per spaudą, radiją, televiziją ir kt.), stengiantis suformuoti tokią viešąją ir tarptautinę nuomonę, kad paverstų jį ypač svarbiu, spręstinu politiniu pasauliniu įvykiu, užsitikrinti Vakarų demokratinių valstybių ir JTO politinę paramą, motyvuotai įrodinėjant, kad vedama kova yra aukščiausių laisvės, tiesos, demokratijos vertybių gynimas. Partizaniniam judėjimui atstovaujančios politinės-organizacinės struktūros rūpinasi užsienio valstybių politine parama, su jų pagalba siekia partizaninį karą iš lokalaus, paversti tarptautiniu, aukščiausiu pasauliniu lygiu spręstinu kariniu konfliktu, rūpinasi šių šalių tiekiama finansine, materialine (ginklai, amunicija) parama, telkia emigracijoje esančius tautiečius, kurie, užsienio valstybių spec. mokyklose apmokyti ir paruošti, grįžta kaip desantininkai į Tėvynę tęsti partizaninę kovą. Pvz., Lenkų AK emigracinės vyriausybės Londone veiklos dėka buvo vykdoma parama - tiekimas ginklais, amunicija, partizaninių struktūrų papildymas ir sustiprinimas Didž. Britanijos spec. mokyklose apmokytais kariniais specialistais. VLIK-o pastangomis, padedant JAV CŽV, atstovaujančiai ir NATO, į Lietuvą 1950-51m. buvo atsiųsti J. Lukšos ir J .Būtėno desantai, o Anglijos bei Švedijos žvalgybų siunčiami lietuvių, latvių, estų desantai jūros keliu .

Partizaninių judėjimų vystymesi teoriškai galima išskirti tris vystymosi etapus (stadijas):

1.) mažų kovinių grupių partizaninį judėjimą

2.) kariuomenės tipo partizaninį judėjimą

3.) sukilėlių kariuomenę ir visuotinį sukilimą priešo okupuotoje šalyje.

Vis tik, kaip rodo pasaulinė istorinė praktika, kiekvienas partizaninis judėjimas yra unikalus, savitas ir jokie standartai negalioja. Dažnai jis iškart būna kariuomenės tipo, vėliau pereidamas į mažų partizaninių grupių kovą, tačiau, be užsienio paramos, tiekimo, išsenka ir baigiasi, pereidamas į labiau rafinuotas taikaus, neginkluoto pasipriešinimo formas (kaip Lietuvos LLKS, Ukrainos OUN-UPA atvejais). Lenkijoje Armija Krajova sėkmingai praėjo pirmąsias dvi stadijas, o trečioje, nesėkmingai pasibaigus Varšuvos sukilimui, visuotinio sukilimo plano buvo atsisakyta, vėl pereita prie mažų kovinių grupių taktikos ir, galiausiai, pralaimėta. Sovietinis partizaninis judėjimas visada išliko I-II etape, kaip mažų kovinių grupių bei kariuomenės tipo partizaninis judėjimas. Čečėnijos pirmojo karo (1994-96m.) metu II etapas labai sėkmingai perėjo

į III etapą, atnešdamas pergalę, o antrojo Čečėnijos karo metu (1999-2000m.) II etapas perėjo į I - ąjį, nusilpo ir, galų gale, pralaimėjo. Kiekvienoje šalyje šie judėjimai turėjo tik jiems būdingų vystymosi, struktūrinių, kovinių-taktinių ir daugybę kitų ypatumų.

II-as tipas, arba pagalbinis - pačios valstybės sukurtas partizaninis judėjimas, kaip reguliariajai kariuomenei pagalbinis kariavimo būdas, esant valstybės teritorijos dalinei okupacijai, toliau tebesitęsiant karo veiksmams tarp abiejų kariaujančių valstybių, kur pagrindinį vaidmenį priešo okupuotos teritorijos išvadavime atlieka reguliarioji kariuomenė. Valstybės politinės-karinės vadovybės, spec. tarnybų jis sukurtas tam, kad priešo užnugaryje vykdytų pagalbines reguliariajai kariuomenes užduotis, kurių svarbiausios, pirmaeilės, yra šios: sprogdinti, ardyti, griauti priešo užnugaryje pagrindines, svarbiausias karines komunikacijas, infrastruktūrą, visomis priemonėmis trikdyti priešo kariuomenės tiekimą, papildymą „gyvosios jėgos" rezervais, karine technika, amunicija, sprogdinti karinius (ginklų, amunicijos, degalų, maisto) sandėlius, vykdyti taktinę, operatyvinę ir strateginę žvalgybą, užpuldinėti smulkias priešo grupes, ardyti ryšio priemones. Antraeilės užduotys yra kova su okupaciniu režimu, jo sudėtine dalimi - kolaboracine sistema, siekiant sukelti kuo didesnę priešo užnugario destrukciją, suardyti jo valdymą, kontrolę, ūkinių-ekonominių išteklių panaudojimą, vykdyti aktyvią politinę agitaciją – propagandą. Šiuo atveju partizaninis judėjimas, o tiksliau, žvalgybinės – diversinės formuotės, vykdo spec. tarnybų bei su karine vadovybe suderintus, koordinuotus veiksmus, tuo padėdamos (sustiprindamos, suteikdamos karinį pranašumą) savo kariuomenei bei pastoviai silpnindamos priešo kariuomenę. Šiems uždaviniams įgyvendinti valstybinės struktūros partizanų formuotėms vykdo tiekimą ginklais, sprogmenimis, amunicija, karinės aviacijos pagalba atsiunčiami žvalgybinio - diversinio darbo specialistai, vadovaujantys kadrai, vykdomas tiesioginis, koordinuotas vadovavimas iš valstybės centrinių karinių-žvalgybinių struktūrų ir vietoje (okupuotoje teritorijoje) sukurtų štabų.

Tokio partizaninio judėjimo priešo užnugaryje, tebevykstant kariniams veiksmams fronte tarp abiejų kariaujančiųjų valstybių reguliariųjų kariuomenių, tipiškiausias pavyzdys yra sovietinis partizaninis judėjimas, ypač Rusijoje, Baltarusijoje, Ukrainoje, naudojęs ir prievartinį mobilizacijos principą savo eilėms papildyti

Didelė dalis grupių būdavo specialios paskirties: žvalgybinės, žvalgybinės - diversinės, diversinės, dažnai jos veikdavo ir bendros paskirties formuočių (brigadų, padalinių, būrių) sudėtyje, pasinaudodamos jomis, kaip priedanga. Kai kurie (ne spec. paskirties) partizanų būriai vykdė bendros paskirties užduotis, pagrindiniu priešu pasirinkdami okupacinį režimą, jo administracinį aparatą, jį saugančias, iš vietinių gyventojų (kolaborantų), suformuotas sukarintas formuotes, užpuldinėjo mažas priešo kareivių grupes. Pagalbinis partizaninio judėjimo tipas visada yra atviros formos, tačiau, pralaimėjus reguliariai kariuomenei, jis gali virsti pagrindiniu, savarankišku partizaniniu judėjimu, vieninteliu kariavimo būdu, kuris gali būti atviros arba uždaros formos.

Tačiau sovietinis, kaip pagalbinis kariuomenei, partizaninis judėjimas, vykdė ne tik užnugario užduotis. Jis naudotas ir kaip geopolitinės ekspansijos įrankis, kuris vykdė valstybinius strateginius uždavinius tolimajame užnugaryje. Tai buvo Raudonosios armijos „ilgoji ranka", specialiųjų tarnybų (NKVD/NKGB/GRU) priešakiniai būriai, veikiantys kaip „aštuonkojo čiuptuvai". Jų užduotis buvo vykdyti operatyvinę ir strateginę žvalgybą, skverbtis į Rytų-Vidurio Europos šalis, atlikti svarbų paruošiamąjį darbą, sudarant vidines sąlygas būsimai jų reokupacijai (kaip Lietuva, Latvija, Estija) ar okupacijai (Lenkija, Čekoslovakija, Vengrija, Rumunija ir t.t.). Tokių partizaninių judėjimų asmeninė sudėtis buvo mišri: didžiąją jų dalį sudarė tų šalių piliečiai, nacionaliniai kadrai, likusią – sovietiniai piliečiai, spec. tarnybų darbuotojai. Įvykdžius okupaciją, tokių partizaninių judėjimų nariai (pvz., kaip Armija Liudova Lenkijoje, Ukrainos partizaninio judėjimo sudėtyje veikusios lenkų formuotės) sudarydavo okupacinio režimo administracinį-valdymo aparatą, kolaboracinės sistemos pagrindą.

Kaip matome, pagrindiniai skirtumai tarp šių dviejų partizaninių judėjimo grupių taktiniame lygmenyje yra tai, jog **I tipo partizaninis judėjimas, veikiantis kaip pagrindinė karinė jėga, pirmiausia kovoja su okupaciniu režimu, iš vietinių gyventojų sukurta sudėtine šios sistemos dalimi - kolaboracine sistema, okupaciniu represiniu aparatu, iš vietinių samdinių (kolaborantų) suformuotomis karinėmis formuotėmis bei vidaus kariuomenės padaliniais; tarp gyventojų veda propagandinį - agitacinį darbą, skatina pasyvų pilietinį pasipriešinimą.**

Atvirkščiai**, II-o, pagalbinio tipo partizaninis judėjimas, kaip pagalbinė reguliariai kariuomenei karinė jėga, pirmoje eilėje vykdo reguliarios kariuomenės ir spec. tarnybų užduotis, naikindamas, ardydamas svarbiausias karines komunikacijas, sutrikdydamas priešo kariuomenės tiekimą ir aprūpinimą, vykdydamas taktinę, operatyvinę, strateginę žvalgybą, o jo antraeiliai, bendros paskirties uždaviniai, yra kova su okupaciniu režimu, kolaboracine sistema, agitacijos-propagandos vykdymas. Apibendrinant, trumpai, tai būtų tokios 4 pagrindinės veikimo kryptys: 1. Diversijos. 2. Žvalgyba. 3. Teroras. 4. Informacinis karas.**

Tačiau ir pagalbinio tipo partizaninio judėjimo, bendros paskirties būriai, padaliniai, neturintys specialaus paruošimo kadrų, dažnai naudojo bendrinę, mišrią taktiką, pirmoje vietoje iškeldami kovą prieš okupacinį režimą, kolaboracinę sistemą, naikindami mažas priešo kareivių grupes.

Reikėtų paminėti, kad partizaniniam judėjimui, kaip pagalbiniam reguliarios kariuomenės veiksmams, tarpukario metu buvo ruošiami Lietuvos Šaulių sąjungos nariai. Jie turėjo priešo užnugaryje, jiems nurodytoje, gerai žinomoje veikimo teritorijoje (teritoriniu principu), vykdyti žvalgybą, diversijas, išpuolius, naikinti štabus, ryšio priemones, gadinti komunikacijas, sprogdinti priešo kariuomenės amunicijos, ginklų, degalų sandėlius, visomis priemonėmis trukdyti kariuomenės tiekimą. Be šaulių,

partizanų grupes turėjo sudaryti ir specialiai paruoštų karių grupės, paliktos priešo užnugaryje ar perėjusios fronto liniją. Jiems turėjo vadovauti ir numatyti užduotis Lietuvos kariuomenės štabai, o, jas vykdant, grupės turėjo visišką savarankiškumą, taktinę laisvę. Partizanai galėjo naudoti ir savo, ir priešo ginkluotę, būti apsirengę ar lietuviškomis, ar priešo kariškomis uniformomis, ar civiliai.

Pagalbinis partizaninio judėjimo tipas yra to karo sudėtinė dalis (o ne atskiras karas), padedantis savo šalies reguliariajai kariuomenei įgyti fronte pranašumą ir sekinantis, silpninantis priešo kariuomenę, sutrikdant jos tiekimą, ardant komunikacijas, sėjant paniką, griaunant okupacinį režimą.

Atvirkščiai, I-o, pagrindinio tipo, partizaninis judėjimas yra jau kaip atskiras karas, nors dažnai oficialiai ir nepripažintas.

Reikia pasakyt, kad **Lietuvos partizaninis judėjimas priskiriamas prie pagrindinio, visiškai savarankiško, uždaros, izoliuotos formos partizaninio judėjimo, partizaniniame kare - pačios sunkiausios, nepalankiausios formos.**

Partizaninis pasipriešinimas visada yra silpnesnės kariaujančios pusės kovos būdas, o tai apsprendžia ir jo naudojamą taktiką. Partizaninio judėjimo I-am tipui, kaip pagrindiniam ir savarankiškam kovos būdui, taktikos esmė yra visomis priemonėmis - ir karinėmis, ir baudžiamosiomis, ir politine agitacija-propaganda – kovoti, griauti, ardyti svetimos valstybės sukurtą okupacinį režimą, jo sudėtinę dalį - vietinę kolaboracinę sistemą, šį režimą saugančias bei ginančias priešo represines struktūras - saugumo bei vidaus reikalų žinybas, jų karines bei iš vietinių samdinių (kolaborantų) sukurtas sukarintas, jiems pavaldžias formuotes, visada išvengiant atviros kovos su priešo reguliariąja kariuomene.

Su reguliariąja priešo kariuomene, kaip to siekia okupacinė karinė valdžia, partizanai atvirų, frontalinių kovų visada stengiasi išvengti – tai per didelė karinių jėgų kiekybinė (skaičiumi) ir kokybinė (ginkluotės) disproporcija priešo naudai, vedanti partizanų formuotes tik į visišką pralaimėjimą, pražūtį. Tokiais atvejais, siekdami išvengti atviros kovos, partizanai naudoja labai judrią, mobilią, manevrinę, priešui labai nepatogią, išsisklaidymo taktiką, o jo kariuomenė, nesutikdama pozicinio pasipriešinimo, praranda galimybę sutelktais, koncentruotais smūgiais, jiems smūgiuoti, t.y., „mojuoja tartum kūju, norėdama užmušti musę," nepasiekdama savo karinio tikslo.

Pagrindinio tipo partizaniniame kare pergalė dažniausiai pasiekiama ne sukilėlių kariuomenės sukūrimu, visuotiniu sukilimu bei okupacinės kariuomenės sutriuškinimu, jos kariniu pralaimėjimu (ginkluota pergale). Atvirkščiai, dažniausiai tai pasiekiama mažais, tačiau priešui labai skausmingais, skrupulingai apskaičiuotais, tiksliais, kasdieniniais taktiniais laimėjimais, demoralizuojančiais okupantų kariuomenę, keliančiais okupacinės valdžios baimę ir paniką. Nors okupacinės kariuomenės nuostoliai yra akivaizdūs, bet pagrindinės laimėjimo priežastys, esant pastoviam okupacinio režimo žlugdymui, destrukcijai, jo bejėgiškumui, nesugebėjimui įvesti okupuoto kraš-

to valdymo, kontrolės, pasinaudoti jos ekonominiais – ūkiniais resursais, įvykdyti politinius – ekonominius pertvarkymus, integruojant ją į šalies okupantės politinę-ūkinę sistemą, yra, galų gale, priimtas politinis sprendimas išvesti okupacinę kariuomenę.

Jis priimamas tik valstybei – agresorei galutinai įsitikinus tolimesnės okupacijos neperspektyvumu ir patirtais didžiuliais politiniais – ekonominiais – finansiniais, o, tuo pačiu, ir kariniais nuostoliais. Antra pergalės pusė - tai partizaninio judėjimo išorinės dalies, jos politinių atstovų aktyvios ir sėkmingos politinės veiklos užsienyje pasiekti aukšti rezultatai: užsienio valstybių politinė, finansinė, materialinė, moralinė parama, politinis – ekonominis spaudimas ir sankcijos valstybei-okupantei, okupacijos klausimo iškėlimas ir svarstymas tarptautiniame lygyje.

Reziumė, partizaninio judėjimo klasifikaciją galima išdėstyti tokia tvarka:

Partizaniniai judėjimai išskiriami į dvi skirtingas kategorijas:
I kategorija - partizaninis nacionalinio išsivadavimo judėjimas
II kategorija - pilietinio karo partizaninis judėjimas

I-a kategorija - partizaninis nacionalinio išsivadavimo judėjimas - skirstomas į du tipus, kurių pirmasis yra pagrindinis, o antrasis – pagalbinis.

:

A.) I-as, pagrindinis tipas, arba partizaninis judėjimas kaip vienintelė, savarankiška ir pagrindinė karinė jėga, kovojanti už savo krašto išvadavimą nuo okupantų.

Jis yra dviejų formų:

1. **atviros formos**
2. **uždar**os(išoriškai izoliuotos) formos

Jis sudarytas iš dviejų sudėtinių dalių :

1. **vidinės karinės-politinės**
2. **išorinės politinės (egzilinė vyriausybė, užsienio delegatūros, informaciniai biurai ir kt.)**

Esant palankioms sąlygoms, partizaninis judėjimas, kaip pagrindinis kariavimo, būdas praeina tris stadijas (etapus):

1. **mažų kovinių grupių partizaninį judėjimą**
2. **kariuomenės tipo partizaninį judėjimą**
3. **sukilėlių kariuomenę ir visuotinį sukilimą priešo okupuotoje šalyje**

Vis tik, partizaninio judėjimo vystymasis negali būti standartinis, įspraustas į tam tikrus rėmus, galimi jo įvairiausi variantai.

B.) II-as, pagalbinis tipas, - tai partizaninis judėjimas, kaip pagalbinis kariuomenei, kariavimo būdas. Jis visada yra atviros formos, būna profesionaliai apmokytas, organizuotas ir geriausiai materialiai aprūpintas.

II kategorija – pilietinio karo partizaninis judėjimas. Jis gali turėti tokias pat formas, sudėtines dalis bei praeiti tokius pat etapus, kaip ir pagrindinis partizaninio nacionalinio išsivadavimo judėjimo tipas.

Tokia yra trumpa partizaninio judėjimo klasifikacija, padedanti lengviau suprasti bei paaiškinti jos kovinės taktikos, naudotų kovos metodų bendrumus ir skirtumus, strateginius tikslus.

2. Partizanų slaptųjų statinių – slėptuvių, bunkerių, stovyklų – klasifikacija.

Partizanų dislokacijos (apsistojimo, stovyklavimo, gyvenimo vietos) visada būdavo konspiracinės (slaptos). Jie gyvendavo bunkeriuose (požeminėse slėptuvėse), sodybose įrengtose slėptuvėse (antžeminėse slėptuvėse). Tai slapti, konspiraciniai partizanų statiniai. Laikinose ar ilgalaikėse miško stovyklose gyvendavo jose įrengtose žeminėse, miško trobelėse, palapinėse. Tokiais atvejais šie statiniai neužtikrindavo nei slaptumo, nei saugumo, nei gynybinės funkcijos, o konspiracinę paskirtį atlikdavo pati pasirinkta stovyklavimo vieta: jos nuošalumas, blogas prieinamumas, retas gyventojų lankomumas, gera miško priedanga.

Jie skirstomos į keturis tipus:

I tipas. Bunkeriai - požeminiai slapti statiniai (slėptuvės), įrengiamos miškuose, vienkiemiuose, kaimo sodybose.

Jie buvo dviejų rūšių:

1.slapti, gerai užkonspiruoti, vizualiai nematomi bunkeriai. Tai buvo pats masiškiausias, labiausiai paplitęs, bunkerių tipas.

2. Dideli, su neužmaskuotu išėjimu ir jame įstatytomis durimis greitam, patogiam išėjimui, bunkeriai, naudoti pozicinei žiedinei gynybai pritaikytose pastoviose stovyklose (su iškastais žiedinei gynybai apkasais, kulkosvaidžių lizdais). Jie buvo būdingi 1944-45m. periodui.

Pagal įsirengimo vietą bunkeriai būdavo dviejų rūšių:

1.sodybų bunkeriai

2.miško bunkeriai.

Sodybų bunkeriai būdavo iškasami gyvenamuose ar ūkiniuose pastatuose, netoli sodybos esančiose teritorijose: daržinėse, klojimuose, tvartuose, namuose po grindimis, kieme ant tako, po šuns būda, po malkine, darže, lauke, pirtyse, ariamoje dirvoje ir kt.

Miško slėptuvės (bunkeriai) būdavo iškasami miške, vizualiai nematomi, konspiratyvūs. Tačiau, kaip minėta, būta išimčių. 1944-45m., partizaninio judėjimo pradžioje, didelėse, pastoviosiose stovyklose, aplink bunkerius kartais būdavo įrengiamos gynybinės pozicijos, iškasami apkasai, kulkosvaidžių lizdai. Tada, greitam, skubiam išėjimui, bunkeryje būdavo palikta plati išėjimo anga, įstatytos durys.

Pagal metų laikus miško bunkeriai skirstomi į dvi grupes:

1. Vasariniai bunkeriai

2. Žieminiai bunkeriai.

Vasariniai bunkeriai būdavo įrengiami atokiose, sunkiai prieinamose ir žmonių nelankomose miško vietose, jie naudoti pastoviam ar laikinam gyvenimui, pasislėpimui, vykstant miško „valymo"operacijai, esant pavojui.

Žieminiai bunkeriai dažnai būdavo įrenginėjami šalia miško keliuko (kad neišsimintų takai), dažnai turėdavo ilgus atsarginius išėjimus (tunelius) saugiam pasitraukimui, šildymo sistemą (pečiuką), kartais – iškastą šulinėlį.

Pagal dydį bunkeriai būdavo skirstomi į:

a.)mažus

b.) vidutinius

c.) didelius.

Maži, tipiniai bunkeriai būdavo apie 2x3m pločio, apie 1,3m aukščio, juose gyvendavo du-trys partizanai.

Vidut. dydžio bunkeriai siekdavo 4x5m pločio ir daugiau, iki 1,8-2m aukščio, juose būdavo krosnelė, šulinėlis, gyvendavo partizanų grupė – apie 7 žmonės.

Partizaninio judėjimo pradžioje būdavo ir labai dideli bunkeriai, kuriuose tilpdavo ir 100 žmonių.

Bunkeriai pagal paskirtį buvo skirstomi į tris rūšis:

1.Pagrindiniai bunkeriai (jie būdavo geriausiai įrengti, saugiausi ir naudojami pastoviam gyvenimui).

2.Atsarginiai bunkeriai (naudojami pavojaus atvejui, pasitraukus iš pagrindinio bunkerio. Dar jie galėdavo būti naudojami kaip ginklų, šaudmenų ar maisto sandėlis).

3.Tranzitiniai bunkeriai – skirti laikinam apsistojimui, vykstant ilgai trunkantiems žygiams tuo pačiu maršrutu (tarp būrių, rinktinių, apygardų).

Atskirai reikėtų pažymėti besislapstančiųjų jaunų vyrų, vedančių pasyvų pasipriešinimo okupaciniam režimui būdą, bunkerius. Dažniausiai, su mažomis išimtimis, jie būdavo įrengiami sodybose arba netoli jų, būdavo maži, kompaktiški, visada slapti, gerai užmaskuoti, vizualiai nematomi. Kartais tai būdavo ir slėptuvės, įrengtos sodybos patalpose.

II tipas. Slėptuvės, antžeminiai slapti statiniai (slėptuvės sodybų pastatuose).

Jos būdavo antžeminės, įrengiamos vienkiemių pastatuose: po šieno prėslu, tarp dviejų sienų, tarp dvigubų lubų, dvigubo stogo ir pan. Jos turėjo privalumų: buvo sausos, kai kurios - ir šiltos, o maitinimo, higienos, informacijos bei žinių apie esamą padėtį problemos spręsdavosi daug lengviau.

III tipas. Laikinos miško stovyklos.

Laikinose miško stovyklose partizanai apsistodavo trumpam, kelioms dienoms ar savaitei, gyvendavo palapinėse ar iš šakų suręstose pašiūrėse, panašiose į žaginius.

IV. Ilgalaikės miško stovyklos

Ilgalaikės (pastovios) miško stovyklos buvo skirstomos į:

a) vasarines

b) žiemines

Ilgalaikėse (pastoviose) stovyklose partizanai irgi gyvendavo palapinėse, pašiūrėse su brezentiniu stogu, įsirengdavo gultus, guolius, prisipjaudavo malkų atsargų, pasidarydavo laužavietę, apie ją, iš nupjautų medžių, pasidarydavo sėdimas vietas. Jos būdavo įrengiamos atokiose, žmonių sunkiai prieinamose, nelankomose vietose (kur yra natūralios gamtinės kliūtys, natūrali, maskuojanti aplinka). Žiemos metu pastoviosiose stovyklose gyvenamosios, apšildomos patalpos būdavo su neužmaskuotu, plačiu išėjimu bunkeriai, į žemę pusiau įkastos žeminės (mišrios, antžeminės-požeminės buveinės) ar medinės miško trobelės. Apie jas žiedinei gynybai būdavo iškasamai apkasai, įtvirtinimai, įrengti šaudymo lizdai. Visos jos buvo tik iš dalies konspiratyvios, nes, miško valymo metu, jas lengvai aptikdavo priešas, galėdavo jas pastebėti ir atliekant oro žvalgybą (naudojant karo aviaciją). Tokio tipo stovyklos dažniausiai būdavo partizaninio judėjimo I-ojo etapo metu, bet retkarčiais pasitaikydavo ir II-ojo etapo metu, net ir 1949m.

Mažos miško trobelės būdavo pastatytos atokiose, sunkiai praeinamose vietose, miškų tankumynuose, kur pagrindinį, maskuojantį vaidmenį, atlikdavo pati aplinka.

Prie tokių dalinai konspiratyvių slėptuvių tektų priskirti ir žemines - mišraus tipo, antžemines-požemines buveines (statinius), nes tik ½, apatinė jos dalis, būdavo po žeme, o viršut. dalis - virš žemės, kuri iš viršaus būdavo užpilama žemėmis, užmaskuota velėnomis. Tačiau durų užmaskuoti buvo neįmanoma, iš arti jos būdavo gerai matomos. Šiuo atveju pagrindinį maskuojantį vaidmenį irgi atlikdavo pati aplinka, sunkiai praeinama, nuošali vietovė. Miško žeminės tai gyvenamasis statinys, kurį naudodavo ir civiliai gyventojai. Nors kai kas jas vadina bunkeriais, jo neatlikdavo nei

vienos bunkerio sąlygos: slaptumo, saugumo, gynybinės funkcijos. Šiuo atveju slaptumą, konspiraciją turėdavo užtikrinti pati pasirinkta vieta: atoki, sunkiai praeinama, žmonių nelankoma vieta, tankus miškas ir pan.

Tokiose stovyklose iškasti bunkeriai su neužmaskuota išėjimo anga irgi atlikdavo tik apsauginę-gyvenamąją ir tik dalinai konspiracinę funkciją. Kariuomenei vykdant miško „šukavimą", nei miško trobelės, nei žeminės, nei neužmaskuotomis išėjimo angomis bunkeriai jau nebegalėdavo apsaugoti jose gyvenančių partizanų, nes tai būdavo tik dalinai konspiratyvios slėptuvės. Jas rusų kariuomenei atradus, partizanai būdavo priversti trauktis, veržtis iš apsupimo. Jos dažniausiai būdavo naudojamos žiemą, o jose gyvendami partizanai, kad nepaliktų pėdsakų, būdavo priversti visiškai apriboti savo judėjimą, neturėti jokių kontaktų su vietiniais gyventojais, gyventi labai izoliuotai, „tartum jų nebūtų".

Tokia yra sutrumpinta, paprasta partizanų slaptų, konspiracinių statinių klasifikacija. Galima pasakyti, kad ją būtų galima dar labiau praplėsti, pagilinti, tačiau pagrindiniai dalykai, „griaučiai', išliktų tie patys. Slaptieji statiniai – tai liaudies kūryba, išmonė, išradingumas. Iš tikrųjų, jų įvairovė buvo daug didesnė, su įvairiausiais, originaliais, nestandartiniais sprendimais.

II. Partizaninis judėjimas kaip alternatyvi karo vedimo forma. Lietuvos ir kitų Vidurio-Rytų Europos šalių partizaniniai judėjimai (partizanų skaičius, socialinė ir nacionalinė sudėtis, organizacinė struktūra, kovos taktika, mobilizacija, specifiniai ypatumai, palyginamosios charakteristikos, strateginiai tikslai).

1. Apie partizaninį judėjimą kaip alternatyvią karo vedimo formą. Lietuvos partizaninis judėjimas: jo taktika, strategija, pagrindiniai bruožai, statistiniai duomenys.

Rytų Europos tautos, 1944-45 m. okupuotos sovietų, nežinojo (ir negalėjo patikėti), kad, baigiantis II pasauliniam karui, įvyko Europos pasidalijimas į „įtakos zonas." Juk 1939 m. pasirašytas slaptas Molotovo-Ribentropo paktas su papildomais slaptaisiais protokolais - „įtakos sferų pasidalijimu" tarp dviejų agresyviausių militaristinių valstybių - nacistinės Vokietijos ir Sovietų Sąjungos - sukėlęs II pasaulinį karą, buvo

akivaizdi tokios klaidingos politikos istorinė pamoka ateičiai. Nepaisant to, artėjant pergalingai karo pabaigai, Vakarų demokratinės valstybės - JAV ir Anglija - amoraliai ir ciniškai pamynusios tarptautines teisės normas, Atlanto chartijoje deklaruotus politikos principus, tautų apsisprendimo teisę, įvykdė panašų „įtakos sferų pasidalijimą Europoje“ su vienu iš Molotovo-Ribentropo pakto „signatarų“ - Sovietų Sąjungos totalitariniu komunistiniu režimu. Vakarų valstybės tiesiog išdavė jų pačių Atlantos chartijoje 1941m. pasirašytus tautų apsisprendimo teisės ir laisvės principus, išdavė sovietų užkariautas Rytų Europos tautas, kurios pakilo į nelygią, didvyrišką partizaninę kovą už tai, kas joms teisėtai ir priklausė, - savo laisvę ir nepriklausomybę. Taip buvo atverstas tragiškos, kruvinos ir didvyriškos išsivadavimo kovos šių tautų istorijoje puslapis.

Partizaninis judėjimas yra vienas iš svarbiausių konspiratyvių, dinamiškų, manevringų, lanksčios taktikos, įvairialypių formų kariavimo būdų. Tai pradinis karo etapas, sėkmingai vystantis nuo mažų kovinių grupių peraugantis į kariuomenės tipo, vėliau – sukilėlių armiją ir visuotinį sukilimą, „didelį karą“ (Lietuvos atveju - Vakarų valstybių karą su sovietais ir lietuvių partizanų sukilimą), tokiu būdu pasiekiant pagrindinį strateginį tikslą - valstybės nepriklausomybės atstatymą.

Politine prasme partizaninis išsivadavimo judėjimas - tai, visų pirma, tautos kova; partizanų būriai yra jos kovinė, ginkluota dalis, jos avangardas, remiamas ir palaikomas didžiosios tautos dalies, kovojantis už jos laisvę, nepriklausomybę, politinius-socialinius tikslus. Karine prasme – tai slaptos, nereguliarios ginkluotosios pajėgos, kariaujančios mažomis kovinėmis grupėmis, labai dinamiškos, manevringos, mobilios, naudojančios pasalų, antpuolių, diversijų taktiką. Pasipriešinimo judėjimo išplitimas, jo jėga, išsilaikymo trukmė tiesiogiai priklauso nuo tautos palaikymo, jos paramos. Nors jis visada yra silpnesnės kariaujančios pusės ginklas, tačiau grėsmingas, labai gyvybingas, dinamiškai kintantis, su „lanksčia taktika“ ir kovinių veiksmų improvizacija. Reguliarioji okupacinė kariuomenė su savo standartine pėstininkų taktika, panaudojus prieš ją „grynai“ partizaninę taktiką, būdavo visiškai bejėgė, o jos veiksmai - neefektyvūs. Tokie partizaninio karo bruožai būdingi ir Lietuvos išsivadavimo kovai.

Partizaninis karas kaip nacionalinio išsivadavimo judėjimas prasideda šalies teritoriją okupavus svetimos valstybės - agresorės kariuomenei ir sukūrus okupacinės valdžios režimą. Okupuotos šalies reguliarioji kariuomenė nebeegzistuoja (išsklaidoma, dalis jos žūva, patenka į nelaisvę). Vietoj jos patriotiškai nusiteikę civiliai gyventojai, karininkai, kareiviai organizuoja nereguliarias ginkluotąsias pajėgas - partizanų formuotes. Tai slapta, priešui neregima (konspiracinė), turinti visai kitokią organizacinę-kovinę struktūrą kariuomenė, taikanti visai kitokią taktiką, naudojanti tik lengvąją ginkluotę ir tik jai būdingą žvalgybos, aprūpinimo ginklais, amunicija, apranga ir provizija (maistu) sistemą. Labai svarbi šios sistemos sudėtinė dalis yra civiliai gyventojai, atliekantys daugybę partizaninio judėjimo funkcijų: žvalgybos, informacijos rinkimo, ryšių, spau-

dos platinimo, tiekimo, aprūpinimo maistu, rūbais, ginkluote, amunicija ir kt. Partizaninis karas - tai koviniai veiksmai prieš okupacinę valstybę su jos represiniu aparatu (NKVD-NKGB), kariuomene bei okupacinį režimą vykdančia valdžia. Tai ne tik pasalos, diversijos, staigūs antpuoliai naikinant okupacinės valdžios struktūras, pareigūnus, juos saugančius iš vietinių samdinių suformuotus sukarintus būrius (stribus), okupantų vidaus kariuomenės (NKVD) kareivius, represinio aparato darbuotojus, vietinius okupantų talkininkus (kolaboracinės sistemos griovimas), bet ir kitos pasipriešinimo formos: boikotas, sabotažas, kolaborantų perspėjimas, politinė agitacija - propaganda, proklamacijų ir pogrindinės spaudos platinimas, moralinė - dvasinė rezistencija - t.y., viskas, kas silpnina okupacinę valdžią ir padeda tautai nelygioje kovoje atsilaikyti.

Pagrindiniai partizaninės kovos taktiniai elementai yra šie: profesionali konspiracija, žvalgyba, kontržvalgyba, kovinių veiksmų netikėtumas, drąsa, greitumas, gudrumas, sugebėjimas greitai, lanksčiai prisitaikyti prie nenumatytų aplinkybių, mobilumas, manevringumas (išsisklaidymas ir susijungimas), neleidžiant priešui savęs apsupti, kovos veiksmų improvizacija, gerai įvaldyta naktinio mūšio taktika, staigūs, netikėti išpuoliai ten ir tada, kur ir kada priešas tam visiškai nepasiruošęs, mokėjimas jį apgauti, suklaidinti, įvilioti į spąstus. Partizanai, net ir atsidūrę beviltiškiausioje padėtyje, turi sugebėti rasti savotiškus, išradingus, nelauktus, įprastinės karinės psichologijos prasme priešui labai netikėtus sprendimus. Su reguliariąja kariuomene, kaip to siekia ir provokuoja priešas, partizanai į atvirą kovą niekada nestoja. Juk jos, turinčios didžiulius kiekybinius ir ginkluotės pranašumus, „primesta“ pozicinio (pėstininkų) karo taktika vestų partizanines formuotes tik į visišką pražūtį, palengvintų okupantams pasiekti pagrindinį strateginį tikslą - fiziškai sunaikinti tautos pasipriešinimą ir galutinai įtvirtinti okupacinės valdžios vykdomą absoliučią teritorinę bei gyventojų kontrolę. Okupantų kariuomenės gyvosios jėgos rezervai, jos materialinė-techninė bazė neriboti - už jos stovi su savo neišsemiamais resursais visa okupacinė valstybė. Dėl to prieš juos (padalinius, grupes) naudojamos dažniausiai dvi kovos formos: iš užnugario ar sparnų (flangų) trumpos, netikėtos pasalos, antpuoliai bei diversijos: kelių, pastatų, tiltų, geležinkelio minavimas (Lietuvoje tokie diversiniai veiksmai būtų vykę visuotinio sukilimo metu, Vakarų valstybėms pradėjus karinius veiksmus). Partizanai, naudodami „grynai” mažų kovinių grupių taktiką, turi neiššvaistyti tuščiai jėgų, o išsaugoti ir kaupti jas ateičiai, lemiamam momentui, dienai „X“, siekti strateginės pergalės mažais taktiniais laimėjimais. Tokios pat taktikos – išvengti (tam, kad išliktų) atviros frontalinės kovos su okupacine reguliariąja kariuomene laikėsi visi Europos partizaniniai judėjimai, neišskiriant ir sovietinio.

Okupacinė valdžia - tai krašto valdymas, kontrolė, jos ūkinių-darbinių resursų panaudojimas, prievartinis naujos politinės-ekonominės-socialinės sistemos kūrimas su jos tolimesne integracija į bendrą valstybės okupantės politinę-ekonominę sistemą, kolonizacinė politika. Tam pasiekti okupantai naudoja prievartą, masines represijas,

terorą, žudynes, trėmimus, suėmimus. Jei okupantų tikslas - įvesti efektyvų okupacinės valdžios režimą, tai partizanų tikslas diametraliai priešingas - visiškai jį suardyti. Okupacinei valdžiai atsidūrus bejėgiškoje, neveiksnioje būklėje, įsijungia pati masiškiausia, nepaslankiausia ir bukiausia okupantų jėga - reguliarioji kariuomenė. Lietuvos partizanų, kaip ir kitų partizaninių judėjimų, kovą galima suskirstyti į tris lygius, kurių pirmieji du yra pagrindiniai. Tai:

- Kova prieš okupacinį valdžios režimą.
- Kova prieš okupacinę valdžią saugančias represines struktūras: NKVD, NKGB, jų agentūrą, skrebus, NKVD ir pasienio kariuomenę.

Okupantams nebesusitvarkant, patiriant pralaimėjimą pirmuose dviejuose lygiuose, kova persikelia į trečiąjį lygį - antipartizaninius karinius veiksmus pradeda reguliarioji kariuomenė.

Visada svarbiausias partizanų taikinys buvo pirmojo ir antrojo lygio okupacinės valdžios atstovai - sovietų okupacinės administracijos pareigūnai, sovietinis ir partinis aktyvas, sovietinių okupacinių represinių struktūrų - NKVD ir NKGB - pareigūnai, jų agentai ir informatoriai, iš vietinių samdinių suformuotos sukarintos formuotės (skrebai), jų karinis ramstis - NKVD ir pasienio kariuomenės daliniai. Su reguliariąja priešo kariuomene partizanai atviros, frontalinės kovos visada stengėsi išvengti manevruodami, pasislėpdami, išsisklaidydami.

Partizaninio karo esmė - įvairiausiomis priemonėmis paralyžiuoti, destabilizuoti okupacinės valdžios veiklą, šalies valdymą ir kontrolę, ardyti priešo komunikacijas, trukdyti pasinaudoti šalies ūkiniais-ekonominiais ištekliais, priešintis integracijai į valstybės okupantės politinę - ekonominę sistemą. Tuo pat metu okupacinės kariuomenės uždavinys yra priešingas - užtikrinti, įtvirtinti, išsaugoti okupacinę valdžią. Trumpai tariant, partizanų pagrindinė kova vyksta prieš okupacinės valdžios režimą ir jos represinį aparatą, o okupacinės kariuomenės - už jo išsaugojimą. Dėl to kova su priešo reguliariąja kariuomene yra antraeilis uždavinys, nes atviroje kovoje partizanai nugalėti ją neturi jokių galimybių, o galutinei pergalei pasiekti tai nėra lemiamas veiksnys. Ilgą laiką nesugebėjus įvesti stabilaus, funkcionuojančio okupacinio režimo, teritorijos ir gyventojų kontrolės, patiriant didžiulius ekonominius, finansinius, tame tarpe – ir karinius, nuostolius, pereinama prie politinių-diplomatinių derybų, kurie baigiasi okupacinės kariuomenės išvedimu.

Po pasibaigusio karo su Vokietija Sovietų Sąjunga visas savo milžiniškas karines-represines jėgas galėjo mesti kovai su Lietuvos, Estijos, Latvijos ir Ukrainos partizaniniais judėjimais. Kaip jau anksčiau minėta, okupacinės kariuomenės pagrindinė funkcija - kovoti su partizaniniu judėjimu stengiantis įvesti, paremti, sustiprinti okupacinės valdžios režimą, o partizanų, atvirkščiai, šią sistemą visiškai paralyžiuoti,

suardyti. Tačiau šioje kovoje priešo reguliariosios kariuomenės vaidmuo vis tiek išlieka antraplanis - dėl savo nepaslankumo, taktikos vienpusiškumo jos antipartizaninės kovos rezultatai yra menki. Ji tartum „mojuoja kūju, stengdamasi užmušti musę," nes neturi su priešininku kontakto, jo nemato, neturi galimybių sutelktai, koncentruotai smūgiuoti, nes yra pritaikyta kariauti tik su tokia pat reguliariąja kitos šalies kariuomene.

Pagrindinį vaidmenį kovoje su partizanais vaidina okupacinės represinės struktūros - jų skrupulingai sukurtas agentūrinės-operatyvinės sistemos tinklas ir specialiosios paskirties daliniai. Jie, o ne kariuomenė, yra didžiausi ir pavojingiausi partizanų priešai, su kuriais vykdoma bekompromisė ir žiauri kova.

Daugelyje pasaulio šalių partizanai pasiekė savo strateginius tikslus - šalies laisvę - nesutriuškindami okupantų kariuomenės, bet tik nuolatos ardydami priešo komunikacijas, nuolat griaudami ir paralyžiuodami okupacinės valdžios režimą, sukeldami visišką jo destrukciją ir įgydami psichologinį pranašumą, t.y., strateginio tikslo siekdami pastoviomis, mažomis taktinėmis pergalėmis. Partizaninis karas - tai visada ilgai trunkantis, priešą sekinantis ir varantis į nevilties karas. Valstybės-agresorės kariuomenė, nesutikdama „akis į akį" priešininko, priversta vykdyti tik policines funkcijas bei neefektyvias antipartizanines operacijas. Okupantai, nebegalėdami sukontroliuoti, suvaldyti užimtos šalies teritorijos, jos gyventojų, morališkai-psichologiškai išvarginti „nematomo fronto" veiklos, dėl patirtų didžiulių finansinių-ekonominių, materialinių, o ne tik kariuomenės gyvosios jėgos nuostolių, nebematydami toliau jokios strateginės politinės-karinės perspektyvos, priima galutinį politinį sprendimą - išvesti okupacinę kariuomenę.

Taip buvo ilgai trukusiuose partizaniniuose karuose Alžyre, Afganistane, Vietname ir kt. Juk iš Afganistano sovietinės kariuomenės kontingentas buvo išvestas ne todėl, kad jis pralaimėjo, buvo sutriuškintas, bet todėl, kad beviltiškai negalėjo sukurti, įtvirtinti ir apsaugoti nuo partizanų naikinančių smūgių okupacinio valdžios režimo, nesugebėjo įvesti krašto teritorijos, jos gyventojų valdymo bei kontrolės, įvykdyti politinės-ekonominės-socialinės sistemos pertvarkos. Per devynerius metus trukusį karą oficialiais duomenimis, žuvo 14 tūkstančių (neoficialiai - 40-45 tūkstančiai) ir buvo sužeista 50 tūkstančių (neoficialiai - iki 130 tūkstančių) tarybinių kareivių, nors didžiausius nuostolius patyrė Afganistano tautos - žuvo net 900 tūkstančių gyventojų (kitais šaltiniais - apie 1 mln.)[7].

Žiūrint paviršutiniškai, partizaninis judėjimas išoriškai visada atrodo chaotiškas, netvarkingas, padrikas, tačiau iš tikrųjų jis turi savo griežtą vidinę logiką, sistemą, tvarką, taktiką ir dėsningumus. Tai kaip gyvas organizmas, - nuolat kintantis, atsinaujinantis, greitai prisitaikantis prie naujų aplinkybių, labai plastiškas, kūrybingas, okupantams nenuspėjamas, net ir sutriuškinus, vėl atgyjantis, „pakylantis kaip Feniksas iš pelenų." Priešui jis yra kaip „nematomas šešėlis," nuolat visur jį persekiojantis. Tuo pat metu okupacinės kariuomenės antipartizaninės kovos veiksmai yra visų pirma karas prieš liaudį, tautą.

Būtina paminėti, kad tarpukario Lietuvoje partizaniniam karui, remiantis 1919-23 m. karine patirtimi, buvo ruošiami Šaulių sąjungos nariai. Atsitraukus Lietuvos kariuomenei, jie buvo apmokyti veikti mažomis grupėmis priešo užnugaryje, jiems paskirtoje, gerai žinomoje teritorijoje (vadinamose „celėse"). Šaulių užduotis buvo naikinti, ardyti okupantų kariuomenės komunikacijas, rengti pasalas, užpuldinėti mažus dalinius, vykdyti žvalgybą, palaikyti ryšį su Lietuvos kariuomenės vadovybe, vykdyti jos įsakymus, derinti (koordinuoti) tarpusavio kovinius veiksmus. Tai buvo teritorinės gynybos - partizaninio karo - koncepcija. Ji buvo taikyta 1941 m. birželio sukilimo metu, o vėliau, nuo 1944 m., ją naudojo, tobulino, pritaikė prie naujų veikimo sąlygų partizanų vadai, tarp kurių buvo daug Šaulių sąjungos narių (79).

Partizanas, kaip kovotojas, turi pasižymėti daugeliu fizinių ir moralinių-psichologinių savybių: privalo sugebėti greitai ir tiksliai susigaudyti netikėtai iškilusioje situacijoje, pats, savarankiškai, priimti teisingus sprendimus ir juos ryžtingai įvykdyti. Yra didžiulis privalumas, jei jis veikia gimtinėje, tarp savų žmonių, savame krašte. Tokiu būdu jis gerai žino vietoves (tai taktiškai labai svarbu), tarp vietinių gyventojų visada turi daug draugų, pažįstamų (kurie bus ryšininkais, rėmėjais, žvalgais, tiekėjais), kurie visada informuos apie esamą padėtį, įspės apie pavojų, padės maistu, reikalui esant - paslėps.

Partizanas - tai kovotojas, dažniausiai naudojantis netikėto, staigaus, įnirtingo, trumpo, negailestingo, naikinančio artimo mūšio taktiką. Tuo pat metu jis iš anksto numato atsitraukimo kelius, išdėsto prie kelių pasalas, kad jokiu būdu nepatektų į pagalbon atskubėjusios kariuomenės apsupimą, jos „reples," nes tai baigtųsi jo žūtimi. Partizanas rizikuoja savo gyvybe tik esant būtinybei, tačiau reikiamu momentu be dvejonių turi būti pasirengęs ją paaukoti. Jis turi būti šaltakraujiškas, neprarandantis savitvardos, esant bet kokiems pavojams sugebantis net sunkiausiomis sąlygomis greitai ir teisingai įvertinti susidariusios situacijos teigiamas ir neigiamas puses, sugebėti pasinaudoti priešo klaidomis, visada būti pasiruošęs įvairiausiems netikėtumams ir, svarbiausia, bet kokiais, net ir beviltiškais momentais, sugebėti surasti teisingiausią, bet, karinės psichologijos prasme, priešui patį netikėčiausią sprendimą. Kad nežūtų, sugebėtų išgyventi, partizanas turi sugebėti prisitaikyti prie įvairiausių aplinkybių: mokėti gerai maskuotis, tiesiog „suaugti, susilieti" su aplinka, virsti jos dalimi, paversti ją savo sąjungininke, viską matyti, o pats išlikti nematomas. Jis turi būti greitos orientacijos, išradingas, mokėti ryžtingais veiksmais pakreipti situaciją savo naudai. Sugebėjimas prisitaikyti prie vietovės ir išradingumas - galingas ginklas, kuris paverčia niekais visus reguliariosios kariuomenės planus. Partizanas turi visada išlikti budrus - viską, ką jis girdi ir mato, turi turėti omenyje, tačiau su niekuo apie tai nešnekėti, net su kovos draugais, nes visada turi atsiminti, kad priešas stengiasi į jų gretas įterpti savo vidinius agentus. Be moralinių, partizanas privalo pasižymėti daugeliu svarbių fizinių savybių. Jis turi turėti „geležinę sveikatą," būti ištvermingas, atlaikyti maisto, vandens,

aprangos, avalynės nepriteklių, badą, šaltį, lietų, sniegą, sugebėti įvairiausiomis gamtos sąlygomis išgyventi po atviru dangumi, be laužo, pasiklojęs eglišakių, o sužeidimo ar ligos atveju, gydytis pats, pasikliaudamas tik savo stipriu organizmu, atsparumu, kantrybe. Bandymas pakliūti į ligoninę - tai didžiulė rizika papulti į priešo rankas, žūti ar būti žiauriai nukankintam, reikalaujant išduoti kovos draugus, ryšininkus. Partizanais gali būti tik stiprios dvasios, turintys gilų atsakomybės ir pareigos jausmą, tvirtus idealus žmonės. Tik tai jiems padeda įveikti kasdieninius sunkumus ir pavojus vykdant mirtiną, bekompromisę kovą už laisvės idėją.[7]

Lietuvos - Sovietų Sąjungos karas, stichiškai kilęs prieš okupacinę valstybę - Sovietų Sąjungą ir jos represinį okupacinį aparatą (NKVD-NKGB struktūras, vidaus kariuomenę), vyko viso krašto okupacijos, kai šalies reguliarioji kariuomenė jau nebeegzistavo, sąlygomis. Lietuvių partizaninis pasipriešinimo judėjimas pasižymėjo jam būdingomis savybėmis - visuotine ir ilgalaike tautos laisvės kova ir visiška izoliacija nuo išorinio pasaulio, t. y., rėmėsi tik vidiniais ištekliais, be jokios paramos iš išorės. Tai lietuvių tautos patriotų karas prieš okupacinę valstybę, jos okupacinės valdžios režimą, represines struktūras, vietinius kolaborantus ir okupacinę kariuomenę. Lietuvoje, kur tuo metu gyveno apie 2,5 mln. gyventojų, partizaninis judėjimas buvo masinis -1945 m. pavasarį jų gretose kovojo apie 30 tūkstančių, o per visą partizaninio karo laikotarpį - apie 50 tūkstančių aktyvių partizanų (neskaitant pasyvių, rezervinių partizanų, ryšininkų, pogrindininkų). Iš jų kovoje žuvo 20-21 tūkstantis partizanų (KGB duomenimis, Lietuvoje buvo apie 78 000-80 000 partizanų, jie, matyt, priskaičiavo ir beginklius besislapstančius vyrus, motyvuotai laikydami juos partizanų rezervu)[20, 17 skyrius]. Daug partizanų buvo suimta ir nuo bado, šalčio, ligų bei nepakeliamų darbo sąlygų žuvo Sibiro lageriuose[1].

Istorinėje literatūroje galima aptikti duomenų ir apie 16-osios lietuviškosios divizijos kareivius - frontininkus, kovojusius partizanų eilėse, kur labai padėjo šių geras rusiško karinio leksikono mokėjimas bei priešo karinės taktikos išmanymas.

Lietuvos partizanai į savo gretas priimdavo tik savanorius, be jokios prievartos - „stojimas“ pas partizanus buvo asmens vidinio apsisprendimo reikalas. Netinkamas partizaninei kovai ar neturintis pasitikėjimo partizanas tapdavo tik grupės balastu, todėl to stengtasi išvengti. Pagal socialinę sudėtį didžiąją partizanų dalį sudarė valstiečiai - vidutiniokai, mažažemiai, bežemiai, mažas procentas stambių ūkininkų, taip pat inteligentijos atstovai: mokytojai, studentai, gimnazistai, atsargos ir kadriniai karininkai bei kt. 1944-47 m. iš Lietuvos į Sibirą buvo ištremta 4800 partizanų šeimų, iš jų 27 % buvo bežemiai arba mažažemiai (turėjo mažiau nei 10 ha žemės), 30 % sudarė vidutinieji valstiečiai, turėję 10-20 ha žemės ir tik 8 % - stambieji ūkininkai.[20] Mobilizacija į partizanų formuotes niekada paskelbta nebuvo, galiojo visiškas savanoriškumo principas.

1944-45 m. naudota kariuomenės tipo taktika - kaunamasi su NKVD, pasienio kariuomenės daliniais, stribais, buvo užimami valsčių ir net apskričių centrai, iš kalėjimų išlaisvinami kaliniai, okupacinėse įstaigose naikinami prievolių dokumentai. Tai buvo intensyviausios kovos ir didžiausių nuostolių metai (1944-45 m. žuvo 10 tūkst. partizanų). 1946 m. tankiai išdėsčius rusų kariuomenės įgulas, pagal gautus agentų pranešimus kariuomenė tuoj puldavo persekioti partizanus, vykdydavo miškų „valymus." Siekiant išvengti bereikalingų aukų, nuo 1946 m. palaipsniui pereita prie partizaninės mažų kovinių grupių taktikos, o dar vėliau, nuo 1947-48 m., siekiant tausoti jėgas ir išsaugoti organizacines struktūras, kadrus, gyvąją sudėtį, aktyvios ginkluotos kovos vengta - naudota laukimo taktika. Lietuvos partizanai greitai suprato pagrindinį partizaninio karo taktikos principą, kurį vėliau labai tiksliai suformulavo vienas iš partizaninio karo specialistų Ernesto Če Gevara: „Niekada nestok į mūšį ten ir tada, kur ir kada to nori priešas." Tai pagrindinis partizaninio karo postulatas, partizaninės taktikos esmė, kuri, galima sakyti, buvo, yra ir bus visada.

Partizaninio karo metu buvo vykdoma ir aktyvi propagandinė-informacinė kova, leidžiant partizaninę spaudą bei „gyvu žodžiu" - tuo siekta išlaikyti tautinę ir valstybinę savimonę, krikščioniškąją-tautinę ideologiją, palaikyti visuomenės tikėjimą nepriklausomos valstybės atkūrimu.

Lietuvos teritorija partizaniniam karui nepalanki - nėra stambių miškų masyvų, raižyto reljefo, kalnuotų, pelkėtų, sunkiai prieinamų vietovių. Lietuvoje buvo dislokuotos didžiulės okupacinės kariuomenės pajėgos - NKVD ir pasienio kariuomenės daliniai, reguliarioji kariuomenė, todėl miškų „valymai" prasidėjo jau 1945m. pradžioje. Lietuvos partizaninis judėjimas, kilęs iš pačios tautos ir jos remiamas, stengėsi įvairiais būdais prisitaikyti prie nepalankių kovos sąlygų, pasinaudoti esama vienkiemių sistema, pradėtos naudoti konspiracinės, vizualiai nematomos slėptuvės – požeminiai bunkeriai, antžeminės slėptuvės sodybų pastatuose. Galima sakyti, kad tai buvo „liaudies kūryba" -savarankiškai, niekam neaiškinant, kuriamos įmantriausios bunkerių, slėptuvių sistemos: slėptuvės tarp dvigubų sienų, dvigubų lubų, dvigubų pastogių, šieno prėsluose, bunkeriai po grindimis, krosnimis, šuliniuose, ant takų, miško pakelėse, tvartuose po ėdžiomis, klojimuose, po šuns būdomis, ant upelių krantų, miškuose, pelkėse ir t. t. Tarp gyventojų ir partizanų sukuriama originali sutartinių įspėjamųjų pavojaus ženklų sistema, informuojanti apie apylinkėse esamą padėtį. Atsiranda daugybė ryšininkų (dažniausiai merginų), vykdančių pavojingiausius pavedimus, ryšių punktai, „pašto dėžutės." Susikūrė partizanų kovinė-organizacinė struktūra, kurios pagrindinis kovinis vienetas buvo būrys, sudarytas iš skyrių. Keli būriai sudarė kuopą. Kuopos, kurių skaičius buvo įvairus, sudarė rinktinę, o trys-keturios rinktinės - apygardą. Apygardos jungėsi į tris sritis. Vakarų Lietuvos (Jūros) sričiai priklausė Žemaičių, Prisikėlimo ir Jungtinė Kęstučio apygardos su 10 rinktinių, Pietų Lietuvos sričiai - Tauro ir Dainavos

apygardos su 6 rinktinėmis, Šiaurės-Rytų Lietuvos (Karaliaus Mindaugo) sričiai priklausė Algimanto, Vytauto, Vyčio, Didžiosios Kovos apygardos su 9 rinktinėmis.

Lietuvos partizanai, kaip nacionalinio išsivadavimo judėjimo kovotojai, iš esmės skyrėsi nuo karo metu krašte veikusių raudonųjų diversantų: nesprogdino geležinkelio linijų, tiltų, nenaikino ūkinių objektų (pieninių, elektros pastočių, ryšių linijų, grūdų sandėlių, šieno, šiaudų atsargų, durpynų įrengimų ir kt.), nedegino kaimų, nes tam ir nebuvo jokios karinės būtinybės. Jie buvo savo krašto patriotai, o ne stalininio ar hitlerinio totalitarinių režimų talkininkai. Tai buvo visiškai kitokio mentaliteto, auklėjimo, politinių įsitikinimų ir moralinių-dvasinių vertybių žmonės, viską darantys savo Tėvynės labui. Jie gerai suprato, kad viskas sukurta kasdieniu, kruopščiu darbu, todėl niekam nekildavo ir minčių plėšti, deginti, sprogdinti ar kitais būdais naikinti Lietuvos turtą. Diversijų taktika prieš rusų kariuomenę būtų buvusi panaudota tik vienu atveju -kilus sovietų karui su Vakarų valstybėmis ir Lietuvoje pradėjus sukilimą.

Lietuvos partizaninio judėjimo tikras, objektyvus įvertinimas galimas tik naudojantis principu „ten ir tada“ - t.y., vertintinas ne šių dienų įprastinėmis kasdienio, taikaus, materialiai, galima sakyti, komfortiško, be didelių rūpesčių, visuomenės gyvenimo normomis, bet tuo istoriniu metu okupantų vykdyto teroro, represijų, trėmimų, suėmimų, tuo metu vykusio partizaninio karo sąlygomis, tuometinės „ribotos informacijos erdvėje“. Visuomenei pereinant iš taikaus būvio į karo meto sąlygas, kardinaliai, iš pagrindų pasikeičia visuomenės gyvenimo taisyklės, vertybiniai orientyrai, vėl sugrįžta daugelį šimtmečių sunkiausius išbandymus atlaikiusios, tautos išgyvenimu, išlikimu patvirtintos senos, tradicinės vertybės: tautiškumas, patriotiškumas, pilietiškumas, kolektyvizmas, bendruomeniškumas, solidarumas, pasiaukojimas dėl tautos, valstybės, laisvės idėjos, kovojančių draugų. Vėl sugrįžta pagarba didvyriškumui, kariams, partizanams, žmonių dvasinei-moralinei stiprybei. Per kančias, tragedijas, nelaimes, kaip renesansas, atgimsta krikščioniškasis tikėjimas, jo kultūrinės-dvasinės vertybės, pagarba šeimai, artimiesiems, vėl aukojamasi dėl bendrojo gėrio. Tokiu metu atsiskleidžia tikroji, vertybinė, o ne paviršutinė, parodomoji, žmogaus vertė, o kolektyvizmas, pasiaukojimas laimi prieš liberalistinį individualizmą, kuris, aukojantis dėl bendrojo gėrio, vertinamas tik kaip egoizmas, savanaudiškumas, savų, asmeninių interesų, iškėlimas aukščiau visuomenės, tautos, valstybės. Tokiomis vertybėmis grindžiami žmonių tarpusavio santykiai, visuomenė labai aiškiai „atsisijoja”, kas yra pagarbos vertas, o kas - ne. Tai, galų gale, daug kam yra ir moralinio-dvasinio išsivalymo, išgijimo procesas. Karo metu visuomenės narių jėgos, protas, visi dvasiniai, fiziniai ir materialiniai ištekliai pajungiami pagrindiniam tautos tikslui - kovoti, laimėti ir išgyventi.

Tuo metu partizanų sprendimai būdavo priimami apgalvotai, pagal susidariusias aplinkybes ir pagal turimas žinias. Tai, kad Lietuvos partizaninis judėjimas, tautos palaikomas, išsilaikė taip ilgai, rodo, kad partizanų vadovybė ir partizanai elgėsi teisingai,

protingai, adekvačiai situacijai. Retrospektyviai žiūrėdami į praeitį, turėdami apie ją gausiausią, visapusišką istorinę informaciją, galime tik stebėtis, kaip sunkiausios okupacijos sąlygomis, turint minimalią informacinę bazę, buvo priimti teisingiausi ir logiškiausi įsakymai, nutarimai, instrukcijos.

Lietuvos partizaninis judėjimas daugelyje vietų kilo stichiškai, „iš apačios," visiškai savarankiškai, be jokios išorinės pagalbos. Lietuvių partizanai kariavo iki pat galo daugiau kaip dešimt metų, amžinai sovietų spec. tarnybų sekami, „amžinai užpjudyti, be jokio poilsio, be jokių išeiginių"- kasdienėj įtampoj, pavojuose, priversti gyventi ankštuose, drėgnuose bunkeriuose po žeme. Tačiau net ir sunkiausiomis sąlygomis jie išliko nepalūžę ir ištikimi laisvės idėjai: kūrė pogrindį, rašė eiles, politinius straipsnius, apžvalgas, spausdino atsišaukimus, laikraštėlius, dažnai tai darydami tik vienu turimu prietaisu - rašomąja mašinėle. 1952-53 m. MGB su užverbuotų agentų pagalba sunaikino partizanų laikraščių „Aukštaičių kova," „Prisikėlimo ugnis," „Partizanas," „Laisvės balsas," „Prie rymančio Rūpintojėlio," „Į kovą," „Laisvės Varpas," „Vyčių keliu," „Malda girioje," „Kovojantis lietuvis," „Lietuva brangi," „Laisvės kova" spaustuves. Tačiau net iki pat 1957 m. Prisikėlimo apygardoje mašinėle buvo spausdinamas partizanų laikraštėlis „Partizanų šūvių aidas." Kai kurie partizanai nuo nuolatinės įtampos labai pavargdavo, prarasdavo budrumą, imdavo rizikuoti - juk jie labai gerai suprato, kad gyvybė dažnai priklauso ne tik nuo atsargumo, bet ir nuo visiškai nuo to nepriklausančių atsitiktinių, fatališkų aplinkybių. Galima sakyti, kad Lietuvos partizanams, be jokios pagalbos, „vienui vieniems" daugiau nei dešimt metų kovojusiems su stipriausiu priešu - sovietiniu totalitariniu režimu, pasaulio istorijoje analogų nebuvo.

Pasaulio partizaninio judėjimo praktikoje be vidinių sąlygų, būtinos ir išorinės. Tai, visų pirma, draugiškų ir suinteresuotų užsienio valstybių teikiama parama nacionalinio išsivadavimo kovai ginkluote, pinigais, amunicija. Be šios, labai svarbi yra užsienio šalių politinė-diplomatinė pagalba, iškeliant šią kovą į tarptautinių santykių ir derybų lygmenį. Tai yra partizanų kova „už mūšio lauko" - pralaužiant kordonus patekti į Vakarų laisvąjį pasaulį, pranešti jam apie vykstantį karą, suformuoti tokią viešąją ir tarptautinę nuomonę, kad paverstų jį svarbiu, būtinai spręstinu politiniu pasauliniu įvykiu, užsitikrinti politinę paramą motyvuotai įrodant, kad partizaninio karo priežastys yra aukščiausių laisvės, tiesos ir demokratijos vertybių gynimas. Didžiulis politinis-diplomatinis laimėjimas yra turėti emigracinę (egzilinę) vyriausybę, pripažintą užsienio valstybių ir užmezgusią su jomis diplomatinius santykius. Vienas iš svarbiausių jos uždavinių yra objektyvios informacijos išplatinimas užsienyje žiniasklaidos priemonėmis (per spaudą, radiją, televiziją) apie okupuotoje šalyje vykstančią išsivadavimo kovą, jos mastą, tikslus, eigą, okupantų vykdomus žiaurumus, terorą, nusikaltimus, kontaktų užmezgimas su užsienio valstybių vyriausybėmis. Tokiu būdu siekiama ne tik užsienio demokratinių valstybių vyriausybių ir visuomenės moralinės-

politinės paramos, bet ir kad tautos išsivadavimo kova taptų tarptautinių politinių derybų, ekonominio-politinio spaudimo, tarptautinių organizacijų, ypač JTO, politinių svarstymų bei derybų objektu.

Lietuvos geopolitinė padėtis partizaniniam karui buvo labai nepalanki - ji buvo visiškai izoliuota nuo Vakarų pasaulio, nesiribojo nė su viena draugiška ar net neutralia valstybe, todėl negalėjo gauti nei finansinės, nei materialinės (ginkluotės, ekipiruotės, amunicijos), nei moralinės ar politinės pagalbos. 1945m.Vakarų sąjungininkams dalį Rytų Prūsijos, besiribojančios su Lietuva, atidavus administruoti Sovietų Sąjungai (Rusijai), lietuvių tauta tiesiog fiziškai buvo atkirsta nuo Vakarų pasaulio, visos trys Baltijos šalys - Lietuva, Latvija Estija – liko visiškoje geopolitinėje-ekonominėje izoliacijoje, slavų tautų apsuptyje. Tai buvo tiesiog geopolitinė katastrofa, kurios padariniai, problemos išliko iki šiol. Vieninteliai „siauri varteliai" į Vakarus buvo Lenkija, jau 1945m tapusi Sovietų Sąjungos satelite, sudėtine Rytų komunistinio bloko dalimi. Sovietų specialiosios tarnybos (KGB) ir vidaus bei pasienio kariuomenė visokiausiais būdais siekė partizanų ryšį su „laisvuoju pasauliu" sutrukdyti, užblokuoti, o šią kovą nuo pasaulio visuomenės nuslėpti. Lietuvos-Lenkijos siena buvo labai stipriai saugoma, tačiau partizanai 1947 m. net du kartus kirto „geležinę uždangą" (ją pereidavo ir vėliau, pvz., 1949m.). Reikia pasakyt, kad 1944-45-46m. Lietuvos - Lenkijos siena buvo santykinai, dar blogai saugoma, ją kelis kartus kirto J.Deksnys, jo ir lietuvių partizanų sukurtos BDPS ir Užsienio delegatūros (VLAK-o) atstovas.

Pirmą kartą, bendražygių padedami, 1947 m. gegužę per ją prasiveržė J.Lukša-Daumantas ir Jurgis Krikščiūnas-Rimvydas, o antrą kartą, 1947 m. gruodį, J.Lukša-Daumantas ir Kazimieras Pyplys-Audronis kartu su juos lydinčiais partizanais (šie po 2 savaičių sieną kirto dar kartą ir sugrįžo į Lietuvą). Tąkart pilna pavojų kelionė į Vakarus turėjo labai konkrečius tikslus - užmegzti ryšius su Vokietijoje atkurta lietuvių emigracine VLIK'o organizacija, kuri turėjo tapti (ir tapo) Lietuvos partizaninio judėjimo, 1949 m. Lietuvos partizanų vadų suvažiavime pavadinto LLKS, politine atstovybe Vakaruose. Jie atgabeno ir okupantų nusikaltimus demaskuojančių dokumentų, nuotraukų (jose buvo ir fotografijų su aikštėse išniekintais žuvusių partizanų kūnais), pranešdami apie jau ketvirtus metus vykstantį partizaninį karą. Ši informacija pateko į Vakarų demokratinio pasaulio spaudą, apie sovietų slepiamą „karą po karo" sužinojo pasaulio visuomenė, politikai, valstybių vadovai. Buvo tikimasi Vakarų valstybių paramos, norėta išsiaiškinti galimo karinio konflikto galimybes, apytikrius jo terminus.

1950m. J.Lukša-Daumantas, kaip LLKS įgaliotinis prie VLIK'o, padedamas amerikiečių CŽV (Centrinės žvalgybos valdybos) filialo Vokietijoje, grįžo į Lietuvą pranešti ilgai lauktą, bet liūdną ir tragišką žinią: „Karo nebus, reikia pereiti prie kitų pasipriešinimo formų!"

Išsivadavimo kovai Lietuvoje buvo ruošiamasi jau vokiečių okupacijos metais, tam sukurtos trys sukarintos pogrindinės organizacijos: Lietuvos laisvės armija (LLA, turėjusi apie 10 000 narių), Lietuvos laisvės kovotojų sąjunga (LLKS, 1943 m. turėjusi 3000 narių) [4], Lietuvių fronto (LF) karinė Kęstučio organizacija (1944 m. gegužės mėn. turėjusi apie 10 000 narių)[6]. Šios pogrindžio struktūros, susidarius palankiai tarptautinei ir vidaus padėčiai - kilus sovietų karui su Vakarais - turėjo tapti Lietuvos kariuomenės branduoliu, kariniais daliniais: sukelti šalyje visuotinį sukilimą, perimti administracinį valdymą, sienų apsaugą. 1944 m. vasarą prasidėjus greitam, netikėtam Raudonosios armijos puolimui ir sovietų okupacijai, nemaža dalis šių organizacijų narių pasitraukė į Vakarus, kovėsi Tėvynės apsaugos rinktinės (TAR) gretose fronte prie Ventos ir Sedos, kiti susirinko LLA Platelių stovykloje (per kelis mėnesius joje pabuvojo apie 5-6 tūkstančiai vyrų, tačiau jų galėjo būti iki 9-10 tūkstančių)[14] ir organizavosi partizaninei ir pogrindinei kovai. LLA organizacinės struktūros sovietų okupacijos sąlygomis pasirodė gyvybingiausios, jomis buvo remtasi partizaninio judėjimo vystymosi pradžioje daugelyje Lietuvos vietovių. Didžiulį vaidmenį organizuojant partizaninį pasipriešinimą suvaidino LŠS nariai, šauliai (1940 m. jų buvo iki 88 tūkstančių), specialiai šiai kovai ruošti tarpukario laikotarpiu.

1944-45 m. prasidėjus stichiniam ir masiniam savanorių antplūdžiui į miškus, pirmosios bangos partizanai daug kur išsiveržė iš šių struktūrų rėmų, veikė savarankiškai, patys rinkosi vadus, tačiau visada paklusdavo aukščiau esančiai vadovybei. Tuo metu buvo naudojama kariuomenės tipo partizaninė taktika, vykdavo atviros kautynės su NKVD ir pasienio kariuomene, skrebais, būdavo užimami valsčių centrai, sutriuškinamos jų įgulos. Tai buvo partizaninio judėjimo didžiausio pakilimo laikotarpis, rengtasi visuotiniam sukilimui: sudaromi rezerviniai būriai, rengiami mobilizacijos planai, kaupiami ir sandėliuojami ginklai, amunicija, medikamentai. Tačiau tokia taktika partizanams atnešė daug aukų: okupacinė kariuomenė turėjo neišsenkamus gyvosios jėgos, ginkluotės ir amunicijos rezervus, esant reikalui karinius pastiprinimus - NKVD šaulių divizijas, pasieniečių pulkus - į Lietuvą permesdavo iš Latvijos, Baltarusijos ar Kaliningrado srities. Po didelių netekčių, nesulaukus, kaip buvo tikėtasi, greitai kilsiančio Vakarų valstybių karo su sovietais, bet tikintis tarp jų karinio konflikto ateityje, buvo logiškai pereita prie „grynai“ partizaniškos - mažų kovinių grupių taktikos.

Kariuomenės tipo partizaninė taktika taikoma, jei okupacinė kariuomenė sutelkta pagrinde miestuose, apskričių centruose, o okupacines valdžios struktūras provincijoje saugo dažniausiai tik iš vietinių kolaborantų suformuotos sukarintos samdinių struktūros (kaip Lietuvoje 1944-45 m. sukurti stribų būriai valsčiuose). Tokiu būdu, esant palankiai vidaus ir išorės situacijai, paramai ginklais ir amunicija iš užsienio, partizaninis judėjimas gali peraugti į visuotinį sukilimą, sukilėlių kariuomenę, išvaduoti savo kraštą ir paimti visą valdžią į savo rankas. Esant priešingam variantui - šalyje

sukoncentravus daug priešo kariuomenės, tankiai išdėsčius garnizonus (karines įgulas), nesant užsienio paramos ir laukiant palankios tarptautinės politinės situacijos, partizanai pereina prie „grynai“ partizaniškos - mažų kovinių grupių taktikos. Tikroji partizaninė taktika ir yra mažų kovinių grupių taktika, pradėta taikyti, kai Lietuvoje buvo tankiai dislokuotos rusų kariuomenės įgulos - mobilios, gerai aprūpintos autotransportu.

Lietuvos partizanų naudota taktika, galima sakyti, buvo labai panaši, atitinkanti klasikinę mažų kovinių grupių taktiką, kurios pagrindiniai bruožai yra šie: 1). Partizanų grupės, ginkluotos tik lengvaisiais ginklais, niekada neturi (ir negali) stoti į atvirą kovą su priešo kariuomene, kuri, turėdama absoliučią jėgos persvarą, visada bando partizanams ją „primesti,“ išprovokuoti pozicines kautynes, juos apsupti ir paskui sutelktu, koncentruotu smūgiu, sunaikinti. Partizanai į tokias kautynes „nesivelia,“o jų taktika yra diametraliai priešinga - labai judri, mobili, lanksti, manevringa, nenuspėjama, netikėta. 2). Partizaninę „mažų kovinių grupių“ taktiką galima išreikšti keliais žodžiais: „smok ir atsitrauk.“ Tai ir yra partizaninės taktikos pagrindas, jo „ašis.“ Tas trumpas ginkluotos kovos su priešu kontaktas turi būti plastiškas, netikėtas, tikslus, profesionalus, priešui labai skausmingas ir atnešantis jam daug nuostolių. Jo esmė – tam tikroje vietoje, tam tikru momentu įgyti nors ir laikiną, bet ryškų pranašumą. Jį reikia stengtis užpulti „didžiausio kovinio bejėgiškumo ir netikėtumo momentu“ - pavargus, išsekus, poilsio metu, miegant, valgant, žygiuojant, važiuojant, įvilioti į pasalas, rengti staigius antpuolius, pasinaudoti priešo kariuomenės nepaslankumu, t.y., galioja visai kitokios kovos taisyklės. 3). Partizanai niekada neturi susivilioti galimybe „visiškai sutriuškinti priešą,“ pereiti į užsitęsusias kautynes. Jei po pirmo smūgio jie nepasiekia savo tikslo, greitai atsitraukia - jiems nuostolinga veltis į ilgas kautynes su reguliariąja kariuomenė, kur iškart išryškėja jos pranašumai (stipri, koncentruota įvairių ginklų rūšių ugnis). Atsitraukimas turi būti toks pat staigus, netikėtas, kaip ir išpuolis - partizanai atsitraukia įvairiomis kryptimis, išsisklaido ir vėl susirenka sutartame punkte. Atsitraukimą reikia pradėti dar esant priešui panikoje, dezorganizacijos būklėje, nespėjus šiam smogti atsakomąjį smūgį. Patyręs ir kiekybiškai pranašesnis priešas (o tai gali būti ir užmaskuotai veikiančios specialiosios pajėgos) gali greitai suorganizuoti persekiojimą, bandyti apeiti iš šonų (flangų), užbėgti besitraukiantiems už akių. Vargas, jei partizanai patenka tarp „replių“ ir laimė, jei jos užsidaro už jų nugarų. Priešo kariuomenės persekiojami, jie greitai traukiasi, stengiasi nuo priešo „atsipalaiduoti,“ o, esant būtinybei, kelių partizanų grupelė šaudydama, keldama triukšmą, gali juos suklaidinti, nuvilioti neteisinga kryptimi. Partizanai privalo pasinaudoti pelkių, miškų, raižyto reljefo vietovių žinojimu, o, esant reikalui, išsisklaidyti, pasislėpti slėptuvėse, bunkeriuose, tapti „civiliais,“ nematomais. Laiku ir sėkmingai pasitraukti - tai partizaninės taktikos ypatumas, nes svarbiausia, kad grupėje nebūtų sužeistų ir ji neprarastų mobilumo. 4). Kaip

minėta, po antpuolio, pasalos partizanai turi labai greitai pasitraukti, „išnykti," esant reikalui - išsisklaidyti. Praėjus pavojui, esant gerai tarpusavio ryšių sistemai, jie praveda žvalgybą, surenka operatyvinius duomenis, vėl susijungia į grupes (jėgų sujungimas) ir toliau rengia priešui pasalas, staigius išpuolius, po to vėl greitai atsitraukdami ir „išnykdami." Kai kurie lietuvių partizanų vadai, savamoksliai partizaninio karo „virtuozai," tokią partizaninės kovos taktiką sėkmingai pritaikė ir Lietuvoje. 5). Partizanai niekada nepuola „ten ir tada, kur ir kada" priešas jų antpuoliui pasiruošęs, jo laukia, yra gerai įsitvirtinęs ir sutelkęs jėgas. Atvirkščiai - jie visada puola netikėtai, nelauktai, stengdamiesi užklupti priešininką tam visai nepasiruošusį, pasirinkdami jam patį nepalankiausią laiką, jo „silpnumo akimirką". Tuo pačiu partizanai visąlaik privalo būti atsargūs, patys nepakliūti į klastingai jiems „paspęstus spąstus," kantriai „išlaukti" sau palankaus momento, visada ieškoti ir surasti priešininko silpnas vietas ir jomis pasinaudoti. Taikant teisingą „išsisklaidymo" taktiką, okupantų vykdomos kariuomenės operacijos baigdavosi nesėkmingai, be rezultatų, nepasiekdamos savo tikslų - gausiomis pajėgomis juos apsupti ir sutelktu, galingu smūgiu, sunaikinti, t.y., priešo kariuomenė prarasdavo galimybę, nematydama ir nesutikdama priešininko, smūgiuoti. Atviri mūšiai - tai jau ne partizaninių grupių, o sukilėlių kariuomenės paskirtis, kai, esant pakankamai paramai iš užsienio valstybių bei esant ar tikintis jų greito „karinio įsikišimo," pereinama į kitą partizaninės kovos etapą – sukilėlių armiją ir visuotinį sukilimą.

Lietuvoje NKVD-NKGB struktūros, matydamos, kad kariuomenės operacijos neveiksmingos, irgi keitė taktiką. Jos pradėjo naudoti judrias kovines grupes (žvalgybinės-paieškos grupės, čekistinės-karinės grupės), labai tankiai, kas 10-15 km, išdėstė savo karines įgulas ir pagalbines sukarintas formuotes (skrebus), pradėjo kurti tankų agentūros (šnipų) tinklą, kuris sekė ir pranešinėjo apie pasirodžiusius partizanus, skleidė melagingus gandus (dezinformaciją), dalį jų, kaip vidinius agentus, stengėsi infiltruoti į partizanų būrius. Šie stengėsi griauti, skaldyti, demoralizuoti partizaninį judėjimą iš vidaus, sukelti tarpusavio nepasitikėjimą, melagingai sufabrikuotais kaltinimais išprovokuoti nepagrįstoms kerštо akcijoms, tuo sukeliant gyventojų nepasitenkinimą. Okupantai kartu su vietiniais kolaborantais vykdė intensyvų informacinį karą - pasitelkdami melą, faktų klastotes stengėsi sumenkinti, apjuodinti, apšmeižti partizanų kovą, suskaldyti tautos vienybę, sukelti abejones kovos tikslingumu ir galutine pergale. Kovai prieš partizanus pasitelkti ir patys klastingiausi, žiauriausi ir profesionaliausi, gerai fiziškai, taktiškai ir psichologiškai parengti, apsirengę partizanų uniformomis MGB (KGB) agentai-smogikai. Kovai prieš partizanus vadovavo patyrę NKVD, NKGB ir kontržvalgybos „Smerš" karininkai, tikri žvalgybinio-diversinio ir kontržvalgybinio darbo profesionalai, kai kurie jų ir patys vadovavę sovietinio partizaninio judėjimo formuotėms (pvz., Tarybų Sąjungos didvyris, vienas iš žymiausių GRU žvalgų-diversantų, plk. Stasys Vaupšas (Stanislav Vaupšasov).

Partizanai turėjo atspėti priešo taktiką, ją pergudrauti, padaryti neefektyvia. Pasipriešinimo kovos procese kūrybiškai, dinamiškai ir išradingai keitėsi kovos formos bei metodai, negalima buvo naudoti jokių „standartų." Neįveikdamas partizaninio pasipriešinimo, priešas ėmėsi žiauriausių represijų ir teroro, į kalėjimus sodino partizanų rėmėjus, ryšininkus, artimuosius, taikydamas „kolektyvinės atsakomybės" principą į Sibirą ištrėmė jų šeimas. Žuvusių partizanų kūnai buvo darkomi, suguldomi miestelių aikštėse ant grindinio gyventojų įbauginimui, o paskui slapta užkasami - daugelio jų palaidojimo vietos nežinomos iki šiol. Lietuvos partizanai žinojo, kad savo jėgomis, be Vakarų valstybių pagalbos, iš okupacijos neišsivaduos. Dėl to buvo orientuojamasi į tarptautinę politinę situaciją, laukiama sovietų ir Vakarų valstybių karinio konflikto, naudojama laukimo, jėgų išsaugojimo taktika. Didžiulį smūgį partizaniniam judėjimui sudavė prievartinė kolektyvizacija - ji visiškai nuskurdino kaimo žmones, o sovietinė valdžia visiškai perėmė kaimo gyvenimo ir jo resursų kontrolę į savo rankas. Tokiu būdu ji įvykdė vieną iš sėkmingos kontrpartizaninės kovos sąlygų - atkirto partizanus nuo kaimo paramos, tiekimo, aprūpinimo. Visiškai nuskurdinti, ties bado riba atsidūrę valstiečiai nebegalėjo jų paremti maistu, drabužiais, avalyne. Partizanai buvo priversti vykdyti kolūkių rekvizicijas ir ekspropriacijas, išrašydami „pakvitavimus." Viskas tapo daug sudėtingiau - tai reikėdavo atlikti labai slaptai, konspiratyviai, dalyvaujant jau keletui patikimų žmonių: grūdus reikėjo pas kažką slapta nuvežti, sumalti, duoną iškepti, o gyvulius paskersti, mėsą išrūkyti. Tai buvo labai pavojinga, nes po tokių „ūkinių operacijų" skrebai ir MVD kareiviai vykdydavo masines kratas.

NKVD-NKGB struktūros iš savo agentų žinodamos apie Lietuvos partizanų vadų siekius sukurti centrinę vadovybę, šią idėją ėmėsi įgyvendinti pačios. Per savo užverbuotus agentus jie sukūrė politinio vadovavimo struktūrą - BDPS (Bendras demokratinio pasipriešinimo sąjūdis), o prie jo VGPŠ (Vyriausiasis ginkluotųjų pajėgų štabas) - fiktyvią partizanų centrinę vadovybę. Ši gerai KGB suplanuota Lietuvos partizaninio judėjimo sunaikinimo „iš viršaus į apačią" operacija nors ir atnešė kai kurioms apygardoms labai daug aukų, žlugo. Ją demaskuojant svarbus vaidmuo priklauso J. Lukšai-Daumantui, vienam iš žymiausių partizaninio judėjimo vadų. NKVD-NKGB struktūros net spausdino ir platino provokacinę pogrindinę spaudą, laikraščius: „Kova" (leido BDPS), „Šviesa", „Bočių keliais", „Vienybė" (leido „Vienybės komitetas", sukurtas ir vadovaujamas NKVD).

1949m. Lietuvos partizanai savo tarpinį strateginį tikslą pasiekė - buvo sukurta centralizuota karinė-politinė vadovybė LLKS (Lietuvos laisvės kovos sąjūdis), paskelbta jo Deklaracija apie galutinį partizanų kovos tikslą - Lietuvos parlamentinės respublikos atstatymą. Buvo apdovanoti labiausiai nusipelnę kovotojai, apsvarstytos veiklos kryptys, taktika, ryšiai su užsieniu, priimtas kreipimasis į ginkluoto pogrindžio dalyvius ir visus krašto gyventojus. Užsienyje išsilaisvinimo kovai turėjo atstovauti įtakingiausia

lietuvių emigracinė organizacija VLIK'as (Vyriausiasis Lietuvos išlaisvinimo komitetas, tęsiantis savo veiklą jau nuo vokiečių okupacijos laikų - 1943 metų), o jo oficialiu įgaliotiniu nuo LLKS buvo paskirtas J. Lukša-Daumantas.

Po 1950 metų partizaninis judėjimas labai nukentėjo nuo KGB agentų-smogikų: jie perimdavo ryšius, nužudydavo arba suimdavo partizanus, kūrė „legendinius štabus." Esant tokiai padėčiai, dalis partizanų veikė savarankiškai, „autonomiškai," konspiratyviai, improvizuotai, neatnaujindami senų ryšių ir neieškodami naujų - tuo metu tai buvo jų išsilaikymo pagrindas.

KGB struktūros, siekdamos išaiškinti patriotiškai nusiteikusius ir už laisvę pasiryžusius kovoti visuomenės narius, ypač tarp jaunimo - moksleivių, studentų - per savo agentus provokaciniais tikslais „organizuodavo" pogrindžio grupes, kurių nariai po trumpos antisovietinės veiklos būdavo suimami, teisiami ir patekdavo į Sibiro lagerius. Laisvėje pasilikdavo tik KGB agentai.

Partizaninio judėjimo išplitimo mastas, jo trukmė, kovos efektyvumas tiesiogiai priklausė nuo civilių gyventojų, t.y. kaimo, palaikymo. Kieno pusėje gyventojai, tas partizaniniame kare ir laimi. Partizaninis judėjimas kontroliuoja gyventojus, žino ir formuoja jų nuotaikas. Jeigu nuotaikos blogėja, atsiranda svyravimas, netikėjimas kovos pergalinga baigtimi, partizanų pareiga jas suformuoti, palaikyti, pakelti, sustiprinti. Kaimo gyventojai - tai partizaninio judėjimo rezervas, produktų tiekimo šaltinis, tai šiltas maistas, poilsis, karšta pirtis. Be to - tai partizanų agentūra, jų „akys ir ausys." Lietuvos partizanai labai jautriai ir griežtai reaguodavo į gyventojų kalbas, kad „amerikonai neateis, karo nebus, reikės gyventi „prie rusų" - toks asmuo galėdavo būti apkaltintas net „komunistavimu." Net ir tada, kai tapo aišku, jog „amerikonai tikrai pirmą ar penkioliktą neateis," paskutinieji partizanai sakydavo, kad vis tiek taip nebus, turės ateityje būti „pasikeitimų." Jie guodė žmones, nors patys jau nebesitikėjo greitų permainų. Juk jei sakysi, kad „nieko nebus," tai kam tada pats ir tavo veikla yra reikalingi?

Lietuvoje „miško brolių" palaikymas buvo didžiulis - viena tautos dalis kovojo, kita, didžioji tautos dalis, ją palaikė ir rėmė. Nepaisant okupantų įvykdytų didžiulių represijų, teroro, trėmimų, suėmimų, Lietuvos partizanai be jokios pagalbos iš užsienio, remdamiesi tik vidiniais tautos ištekliais, išsilaikė labai ilgai, iki 1953 m., o mažomis grupelėmis ar pavieniui - iki 1958-1965 metų.

Lietuvos partizanai, kaip ir visų šalių partizaniniai judėjimai, logiškai ir motyvuotai pagrindiniu ir pavojingiausiu priešininku laikė ištikimiausius okupantų pagalbininkus - vietinius kolaborantus. Nors jie vaidino tik pagalbinį vaidmenį, nuo kolaborantų skaičiaus ir jų uolumo priklausė okupacinės sovietų valdžios įtvirtinimo sėkmė. Jie buvo kaip okupacinio režimo „pamatas" - jį išjudinus, sugriūdavo ir visas „valdžios pastatas," prireikdavo daug laiko jo atstatymui. Juk okupantai be vietinių talkininkų pagalbos, nemokėdami kalbos, atsidūrę „informaciniame vakuume," vien iš nežinoji-

mo būtų bejėgiai tai padaryti. Kolaborantai ne tik uoliai dalyvavo kuriant okupacinę valdžią, ištikimai vykdė jos potvarkius, darbavosi represinėse struktūrose - NKVD ir NKGB - kovodami su nacionaliniu pasipriešinimu, tačiau buvo ir taip reikalingos okupantams informacijos šaltinis apie Lietuvos visuomenės gyvenimą, jos narių politines pažiūras, nuotaikas, buvusią jų veiklą, nusistatymą okupantų atžvilgiu, suteikdavo tikslias žinias apie buvusios nepriklausomos valstybės pareigūnus, tarnautojus, kariškius, Šaulių sąjungos narius, mokytojus, katalikiškų, patriotinių ir jaunimo organizacijų atstovus. Partiniai ir sovietiniai aktyvistai (pradedant kaimo apylinkių pirmininkais) buvo aktyviausi trėmimų sąrašų sudarytojai ir vykdytojai, okupantų rengiamų represijų ir teroro prieš lietuvių tautą talkininkai. Kitas jų porūšis - „slaptieji kolaborantai," sudarę KGB užverbuotų agentų tinklą. Šie civiliai, vadinami „čekistais be antpečių," sekė ir pranešinėjo apie savo tautiečių pažiūras, pokalbius, išdavinėjo partizanus, ryšininkus, pogrindininkus. Pačios žemiausios kategorijos „juodadarbiams" priskiriami skrebai – pagalbinė, sukarinta vietinių samdinių struktūra, priklausiusi MGB žinybai, kurių būriai buvo kiekviename valsčiuje (J. Paleckio siūlymu pavadinti „liaudies gynėjais"). Jie buvo žmonių trėmėjai, nuolatiniai represinių, antipartizaninių operacijų dalyviai, vedliai, fizinio, moralinio ir psichologinio teroro prieš savo tautą vykdytojai. Būdami morališkai degradavę, išgarsėjo plėšikavimu, laukiniu, tiesiog nesuvaldomu žiaurumu kankinant suimtuosius, tyčiojantis iš žuvusiųjų kūnų.

Dėl šių priežasčių, remiantis partizaninio karo logika, jo pasauline praktika, Lietuvos partizanai dažnai savo kovos objektu pasirinkdavo pačią jautriausią, pačią pažeidžiamiausią okupacinės valdžios dalį, jos pagrindinį ramstį - kolaborantus. Tai sukeldavo okupacinės valdžios destrukciją, baimę, paniką, demoralizaciją, sutrikdydavo jos veiklą, stabdė sovietizacijos ir prievartinės kolektyvizacijos procesus. Kai kuriuos kolaborantus baimė „tapti partizanų taikiniu" priversdavo nutraukti ir talkininkavimą okupantui. Tokią pačią taktiką - kovą su labiausiai nusikaltusiais kolaborantais, t.y. okupantų sukurtos koloboracinės sistemos griovimą, naikinimą - II pasaulinio karo metu vykdė visi be išimties Europos pasipriešinimo judėjimai, ji būtų taikoma ir būsimose pasipriešinimo judėjimo kovose nepaisant priešiškų jėgų vykdomos propagandos apie „nekaltų civilių aukas" (juk iš 27,7 tūkst. 1944-53 m. KGB užverbuotų agentų visi buvo civiliai, niekas nenešiojo „čekistų antpečių," bet dėl jų kaltės žuvo 80-90 procentų Lietuvos partizanų).

Kolaborantų kaltė yra didžiulė, neišmatuojama. Jai priklauso suimtieji, pakliuvę į Sibiro lagerius, ištremti į Sibirą, mirę ten nuo bado ir šalčio tautiečiai, išduoti ir žuvę partizanai. Okupantų ir jų vietinių talkininkų (kolaborantų) vykdyto teroro aukomis tapo ne mažiau kaip 456 000 žmonių (t.y. kas antras vyras, kas aštunta moteris ir kas penkioliktas vaikas), jiems ištikimai talkininkaujant į Sibiro lagerius, tremtį pateko 332 000 tautiečių (iš jų žuvo virš 60 tūkst.), o Lietuvoje buvo nužudyta 26 500 žmo-

nių[1]. Dėl šių priežasčių lietuvių, kaip ir kitų šalių partizanai, visų pirma kovojo ir be gailesčio naikino tautai labiausiai nusikaltusius kolaborantus, šnipus, kitus įspėdavo raštu nutraukti savo kenkėjišką veiklą. Mažiau nusikaltusiems buvo vykdomos turto konfiskacijos, o patys aktyviausi, labiausiai nusikaltę, prie tautos naikinimo prisidėję asmenys - sušaudomi. Pokario metais Lietuvoje buvo sunaikinta apie 8-10 tūkstančių tautai labiausiai nusikaltusių kolaborantų, tačiau lietuvių tautos patirtos aukos nuo sovietinių okupantų ir jų vietinių talkininkų (kolaborantų) vykdyto teroro, represijų, trėmimų, žudymų nepalyginamai daug kartų didesnės [1].

Partizanai negalėjo tiesiogiai įtakoti miestų rusinimo politikos, tačiau ėmėsi griežtų priemonių prieš Lietuvos provincijos kolonizavimą ir kolchozinimą (kolūkių kūrimą). Rusų kolonistai, atsikraustę į dvarus, ištremtų ūkininkų sodybas, būdavo griežtai perspėjami, nustatomas terminas, iki kurio jie privalo „išsinešdint", o jei ne, bus „išrūkyti" ugnimi.

1947 m. lapkričio 11 d. įvyko Pilviškių valsčiaus Opšrūtų kaimo puolimas - baudžiamoji akcija prieš iš Rusijos atkeltus kolonistus. Į pasitraukusių vokiečių ūkininkų ir lietuvių tremtinių paliktus namus okupacinė valdžia atkėlė rusus ir įkūrė kolchozą. Jie tapo „ rusiška sala", sovietizavimo, komunistinimo, kolchozinimo, kolonizavimo politikos vietine baze - buvo apginkluoti, iš jų tarpo paskirtas seniūnas, kiti - dešimtininkais. Jų elgesys buvo barbariškas, primityvus, be jokios civilizuotos kultūros, o savivalė - beribė: įžūliai priekabiavo, žemino, skundė, šnipinėjo, apvaginėjo lietuvius, šaudydami į orą, grasindavo nušauti, reikalaudavo degtinės, lašinių, apiplėšinėdavo į turgų arba iš jo važiuojančius ūkininkus, uždėdavo lietuviams nepagrįstai dideles prievoles. Iš tikrųjų tai buvo ginkluoti banditai, NKVD agentai, girtuokliai ir tinginiai, atnešę iš Rusijos ir jiems įprastą gyvenimo būdą. Partizanai raštu jiems įsakė per mėnesį „apleist" Lietuvą. Šiems nereaguojant, buvo nutarta šiuos „raudonuosius parazitus" iš Lietuvos „išrūkyt" - kolonistų „lizdą" nuginkluoti ir išvyti, o jei priešinsis - sunaikinti. Naktinio antpuolio metu dalis rusų iškart pasidavė, tačiau aštuoniuose namuose įsitvirtinę aršiausi kolonistai pro langus atsakė kulkosvaidžių ir automatų ugnimi. Partizanai jiems „nepagailėjo lietuviškos ugnies" - intensyvaus susišaudymo metu žuvo ne tik dalis „kolchoznikų,"bet, kartu su jais, ir namuose buvusių moterų bei vaikų. Likę gyvi susikrovė savo mantą į vežimus ir, neatsigręždami, „išdūmė" atgal „į matušką Rasiją." Tokiu ryžtingu, be gailesčio būdu visam laikui buvo užkirstas kelias Lietuvos kolonizavimui, pristabdytas prievartinis kolūkių kūrimas. Iš tikrųjų tai buvo natūrali tautos savigyna prieš prievartinį okupacinį režimą, jo įtvirtinimą, rusinimą, kolonizavimą. Juk patys ūkininkai prašė Tauro apygardos Žalgirio rinktinės vadovybę pagalbos, nes daugiau iš niekur ir negalėjo jos tikėtis[11].

Partizanų santykiai su gyventojais buvo draugiški - visi jie buvo savo krašto žmonės, dauguma - gerai pažįstami, draugai, giminės, visi laukę ir tikėjęsi laisvės. Blogai besiel-

giantis partizanas užtraukdavo gėdą savo giminei, savo šeimai, juk tėvai galėdavo pasakyti: „Sūnau, ką tu darai?“ Jų elgesį lėmė ir krikščioniškas-tautinis auklėjimas mokykloje, šeimoje, pagarba vyresniajam. Todėl nebūta tokių plėšikavimų, būdingų sovietiniams diversantams, kurie neturėjo tarp gyventojų paramos, su jais visai nesiskaitė. Tai buvo jau kitoks, sovietinis mentalitetas, pasižymėjęs agresyvumu, teroru ir neapykanta.

Lietuvos partizaninis judėjimas - tai „iš pačios tautos gelmių,“daug kur savaime, stichiškai, kilęs ginkluotas pasipriešinimas okupantų vykdomam terorui, represijoms, tautos naikinimui. Susirinkę kaimų vyrai patys tardavosi, ką daryti, kaip priešintis, kuo apsiginkluoti. Pačios tautos sukurtas, kovos metu jis kūrybiškai vystėsi, keitėsi struktūriškai, taktiškai, kito kovos formos, tačiau visada rėmėsi tik vidiniais tautos ištekliais ir parama. Tai buvo pats tikriausias ir natūraliausias partizaninis judėjimas - be jokių svetimų valstybių tiekiamų pinigų, ginklų, svetimos paramos, t.y., be jokio dirbtinumo. Per tarpukario laikotarpį išaugusi ir pilietiškai subrendusi nauja visuomenės karta, kaimo jaunimas, nacionalinė inteligentija ir karininkija pakilo į kovą, remdamasi vien tik savo jėgomis, „vienui vieni.“ Jos potencialas buvo labai galingas, pergalei pasiekti tetrūko tik dviejų sąlygų - užsienio valstybių teikiamos karinės-materialinės paramos ir palankių tarptautinių aplinkybių - tarp dviejų antagonistinių geopolitinių sistemų kilusio karo. Konfliktas, kilęs tarp Vakarų demokratijų ir Sovietų Sąjungos, įgavęs visai kitokią, lėtinę „šaltojo karo“ formą, užsitęsė labai ilgai, beveik 50 metų ir baigėsi sovietų sukurtos imperijos subyrėjimu bei okupuotų tautų išsilaisvinimu.

Šiame ant „melo ir žmonių kaulų pamatų“ pastatytos „blogio imperijos“ politinio griovimo procese aktyviai dalyvavo Lietuvos visuomenė, jos avangardas - Persitvarkymo Sąjūdis, kuris iš esmės buvo perėjusio į taikaus pasipriešinimo formą partizaninio judėjimo tęsinys.

Nors po dešimtmetį vykusios kovos Lietuvos partizaninį judėjimą okupantai, padedami vietinių kolaborantų, nuslopino, tačiau nenugalėjo jo dvasios. Ginkluota rezistencija buvo kaip ledkalnis, kuris ištirpo, tik pereidamas į kitą būseną. Partizanai pralaimėjo tik ginkluotos kovos etapą, pralaimėjo mūšį, bet nepralaimėjo karo. Toliau besitęsiantis tautos pasipriešinimas tapo takus kaip vanduo - prasiskverbiantis pro menkiausią plyšį, nesustabdomas, natūraliai, organiškai kintančių, prisitaikančių prie įvairiausių aplinkos formų. Jau taikiomis, rafinuotomis formomis kova prieš totalitarinį okupacinį režimą tęsėsi per visą okupacinį laikotarpį ir, susidarius palankioms aplinkybėms, staiga prasiveržė kaip nesustabdomas, galingas pavasarinis potvynis, siekdamas to paties strateginio tikslo - Lietuvos laisvės ir nepriklausomybės.

Okupacijos metais KGB taip ir nepajėgė palaužti tautinio ir religinio pasipriešinimo. Tik dalis visuomenės „susitaikė“ su sovietiniu režimu, tačiau daugybė žmonių ir toliau ieškojo būdų kaip nuo sovietizacijos, komunistinimo bei rusifikacijos apsaugoti tautines tradicijas , kultūrines-dvasines vertybes, kalbą, kaip išlaikyti moralinius

ir religinius įsitikinimus. Didžioji visuomenės dalis taip ir nepriėmė jai prievarta brukamos svetimos komunistinės ideologijos, o išsaugojo savąją, krikščioniškąją-tautinę, kuri buvo jos pasipriešinimo jėga ir stiprybės šaltinis.

Kartais tai peraugdavo į atviro pilietinio nepaklusnumo akcijas. Vienos garsiausių - Vėlinių minėjimas Kaune 1956 m., išreiškęs moralinę paramą Vengrijos revoliucijai ir peraugęs į susirėmimus su milicija; 1972 m. gegužės mėn. Kaune kilo demonstracijos su tautiniais šūkiais per R. Kalantos, jaunuolio, protesto prieš totalitarinį komunistinį režimą vardan susideginusio Muzikinio teatro sodelyje, laidotuves.

Lietuvos partizaninio judėjimo galutinis kovos tikslas buvo Lietuvos Demokratinės Respublikos, kaip laisvos ir nepriklausomos valstybės, atkūrimas. Partizanų vadovybė atliko milžinišką darbą sukurdama naują Valstybės Konstitucijos projektą, siekdama, kad visuomenė vadovautųsi socialinio teisingumo ir demokratinio valdymo principais. Tai buvo naujas planas Lietuvos ateičiai.

Vidurio-Rytų Europos tautos - Lietuva, Estija, Latvija, Ukraina, Lenkija, Baltarusija - buvo riba, skirianti dvi skirtingas civilizacijas - Rytų komunistinę (antikrikščioniškąją) ir Vakarų Europos krikščioniškąją. Šių tautų partizaniniai judėjimai - tai kovos už Vakarų Europos krikščioniškąją civilizaciją avangardas, jos priešakiniai būriai, priekinė fronto linija. Kovodami ir žūdami už savo laisvę, jie kovėsi ir už Vakarų krikščioniškąjį pasaulį, jo tikėjimą, kultūrą, vertybes, nes ir patys buvo jo sudėtinė dalis. Šios pasipriešinimo kovos tęstinumas Vakarų Europoje 1947 m., pagal Trumeno doktriną, peraugo į „sovietų ekspansijos sulaikymo strategiją," kuri 1949m. logiškai transformavosi į Vakarų valstybių kolektyvinę gynybinę struktūrą - NATO bloką, galutinai sustabdžiusį sovietų invaziją Vakarų kryptimi.

Vertinant pagal aukščiau pateiktą klasifikaciją, lietuvių partizaninis judėjimas buvo pagrindinio tipo, vienintelė, savarankiška, už tautos ir valstybės laisvę kovojanti karinė jėga. Jis buvo uždaro tipo – be jokios užsienio pagalbos, net be jokio moralinio-politinio palaikymo, plačiajame pasaulyje net nežinant apie šiame krašte vykusią didvyrišką, pasiaukojamą kovą.

Lietuvos partizaninį judėjimą objektyviai galime įvertinti tik palyginimo principu, glaustai aprašant sovietinių partizanų Rusijoje, Baltarusijoje, Ukrainoje ir Lietuvoje veiklą, taip pat nacionalinius partizaninius judėjimus Ukrainoje (OUN-UPA), Lenkijoje, Pietryčių Lietuvoje, Vakarų Ukrainoje, Vakarų Baltarusijoje (Armija Krajova), trumpai pateikdami pagrindinius duomenis apie mums broliškų tautų - latvių ir estų partizanus.

2. Sovietinių partizanų (diversantų) veikla Lietuvoje vokiečių okupacijos metais.

Lietuvos partizaninis judėjimas visų pirma lygintinas su vokiečių okupacijos metais krašte veikusių sovietinių žvalgybinių-diversinių formuočių veikla. Reikia pasakyti, kad nei pagal nacionalinę sudėtį (geriausiu atveju lietuviai jose sudarė tik 1/3), nei pagal tikslus, nei pagal organizacinį pavaldumą jos visiškai „netelpa“ į Lietuvos sovietinio partizaninio judėjimo apibrėžimą. Nors ir veikdamos Lietuvos teritorijoje, jos neišreiškė jokių lietuvių tautos laisvės siekių, nekovojo už Lietuvos nepriklausomos valstybės atstatymą, neišreiškė jokių jos interesų. Šios formuotės buvo kilusios ne iš lietuvių tautos, o sukurtos (organizuotos), remiamos ir vadovaujamos svetimos valstybės - Sovietų Sąjungos - specialiųjų tarnybų: NKVD-NKGB, Raudonosios armijos Generalinio štabo Vyriausiosios žvalgybos valdybos (GRU) ir Lietuvos partizaninio judėjimo štabo (LPJŠ), kuris tebuvo sovietų Centrinio partizaninio judėjimo štabo (CPJŠ) sudėtinė dalis. Atvirkščiai, be kovinių veiksmų prieš vokiečių okupantus, jos ypač aktyviai kovojo prieš lietuvių antinacinį pogrindį ir tebuvo svetimos valstybės, stalininio totalitarinio režimo įrankis, naudojamas, kaip viena iš priemonių tautoms užkariauti. Karine prasme tai buvo Raudonosios armijos pagalbinės žvalgybinės-diversinės formuotės, silpninančios vokiečių užnugarį, ardančios komunikacijas, sutrikdančios kariuomenės tiekimą ir tokiu būdu mažinančios vokiečių karinę galią Rytų fronte (vedė„mažąjį karą”). Tiksliau tai buvo stalininiai diversantai, Rusijos teritorijoje baigę NKVD, NKGB, GRU specialiąsias mokyklas arba apmokyti NKVD 4-osios valdybos pagrindinėje diversantų mokymo bazėje - Ypatingosios paskirties atskirojoje motošaulių brigadoje (OMSBON). Iš viso jų buvo paruošta apie 1000, o Lietuvą jie pasiekė kaip parašiutininkai, arba atvykę „oro keliu“ į Baltarusijos partizanų bazes, esančias stambiuose miškų masyvuose. Iš ten jie „smelkėsi“ į Lietuvos teritoriją. Pagal savo paskirtį tai buvo operatyvinės, teroristinės, agentūrinės, organizacinės, specialiosios, žvalgybinės, žvalgybinės-diversinės grupės, pavaldžios aukščiau išvardintoms žinyboms. Jų sudėtis - karo pradžioje į Rusiją pasitraukę buvę komunistai ir komjaunuoliai, 1940-41 m. partinio-sovietinio aktyvo, NKVD, NKGB struktūrų darbuotojai, t.y., asmenys, jau tada išdavę savo Tėvynę. Prie jų labai neskaitlingai prisijungė prosovietiškai nusiteikę vietiniai gyventojai, taip pat svetimtaučiai - buvę karo belaisviai, į apsupimus pakliuvę sovietų karininkai ir kareiviai, pabėgę iš getų žydai. Nepriklausomai nuo jas papildžiusio vietinio „kontingento“, jos vis tiek išliko specialias užduotis vykdantys svetimos valstybės diversiniai padaliniai.

Į Rūdninkų girią stalininiai diversantai, vadovaujami Genriko Zimano-Jurgio, iš Baltarusijos persikėlė 1943 m. spalio 4 d. Tai buvo daroma dviem tikslais: siekiant suaktyvinti sovietinių partizanų veiklą Pietryčių Lietuvoje, o antra - papildyti jų eiles

iš Kauno ir Vilniaus getų pabėgusiais žydų tautybės asmenimis. Tam, be abejo, turėjo reikšmės ir tai, kad ir pats G. Zimanas buvo žydų tautybės, norėjęs ir, galima sakyti, tiesiog privalėjęs padėti nelaimės ištiktiems tautiečiams. Prieš tai buvo įvykę nemalonių incidentų Baltarusijoje, kai sovietinius baltarusių partizanus pasiekę pabėgėliai žydai iš Vilniaus geto būdavo nurengiami, nuginkluojami ir išvejami lauk, t.y., klestėjo antisemitizmas. Lenkų AK jų irgi niekas nelaukė.

Atsirado būtinybė iš LKP(b) CK Lietuvos partizaninio judėjimo štabo operatyvinės grupės, 1943 m. pavasarį atsiųstos „oro keliu" į Baltarusijos Begomlio miškus, sukurti du vadovavimo centrus - Šiaurės ir Pietų. Rūdninkų girioje buvo sukurtas G. Zimano-Jurgio vadovaujamas LKP(b) Pietų srities komitetas. Faktiškai jis ir buvo vyriausiasis „sovietinių partizanų" vadas Lietuvoje, nes jo veikimo zonoje buvo du patys svarbiausi strateginiai centrai - Vilnius ir Kaunas. G. Zimanui-Jurgiui vadovaujant į Rūdninkų girią iš getų plūstelėjo žydų bėgliai, labai papildę stalininių diversantų gretas. Susikūrė būriai - „Mirtis fašizmui," „Keršytojas," „Už pergalę," „Kova," „Laisvoji Lietuva"- kuriuose daugumą sudarė žydų tautybės asmenys. Būriuose tarp žydų ir rusų būdavo priešpriešos, antisemitinių nuotaikų, net kruvinų konfliktų. Lietuviai šiuose būriuose sudarė mažumą - 1944 m. liepos mėn. duomenimis, Rūdninkų girioje iš 1157 raudonųjų diversantų tik 76 buvo lietuviai (į šį skaičių neįeina GRU specialios paskirties grupės nariai).[19]

Rūdninkų girioje veikusių sovietinių partizanų būrių skaičius ir nacionalinė sudėtis (1944 m. liepos mėn.)

Būrio pavadinimas	Lietuviai	Rusai	Žydai	Kiti	Iš viso
„Mirtis fašizmui"	5	16	39	-	60
„Keršytojas"	1	5	100	-	106
„Už pergalę"	1	5	106	7	119
„Kova"	2	16	58	-	76
„Už tėvynę"	29	57	19	-	135
„Išlaisvintojas"	5	89	18	-	112
„Laisvoji Lietuva"	1	38	54	-	93
„Pergalė"	5	58	20	-	83
„Perkūnas"	9	75	37	-	121
„Mirtis okupantams"	3	104	51	6	164
A. Mickevičiaus	15	38	14	21	88
Viso:	76	531	516	34	1157

Šiame sąraše išvardinti Rūdninkų partizanų būrių pavadinimai buvo rusiški, lietuviškais jie tapo tik pokarinėse sovietinio istoriko P. Štaro knygose (R. P.).

Rūdninkų girios stalininiai diversantai pasižymėjo išskirtinai žiauriu elgesiu su vietiniais gyventojais, plėšikavimu, civilių žudynėmis, kovojo su priešiškai jiems nusiteikusiais vietinių kaimų gyventojais, naudodami pačias brutaliausias ginkluotos kovos priemones.

„Maskviniai" partizanai neturėjo jokio vietinių gyventojų lietuvių palaikymo (labiausiai juos remdavo tik rusų sentikių kaimai), todėl plėšikavimas, prievarta, teroras tapo pagrindine jų santykių su gyventojais forma, peraugusia į ginkluotą priešpriešą. Valstiečiai ginklavosi ir ėmė nuo sovietinių diversantų gintis. Kadangi daugumą sovietinių partizanų sudarė svetimtaučiai, augę Rusijos totalitarinio komunistinio režimo sąlygomis, kur represijos, teroras, prievarta, visuomenėje išplitęs kriminalinio pasaulio nusikalstamumas buvo jų gyvenimo kasdienybė ir norma, savo mentalitetu, pažiūromis (kurios neretai būdavo atvirai šovinistinės, didžiarusiškos), elgesio kultūra, tikslais buvo visiškai svetimi lietuvių tautos mentalitetui. Jų žiaurus kriminalinio pobūdžio elgesys, plėšikavimas, vagystės, girtuokliavimas, šiurkšti prievarta, tyčiojimasis, grasinimai pagimdė neišvengiamą konfliktą, kuris „nuvilnijo" per visą Lietuvą. Juk už stalininių diversantų įvykdytas diversijas vokiečiai vietinius gyventojus imdavo įkaitais ir sušaudydavo, išgrobsčius visą derlių, valstiečiai nebegalėjo įvykdyti pyliavų, todėl patekdavo į kalėjimus, nemažai jų buvo nuteista mirties bausme. Tai buvo masinis reiškinys, apėmęs visą kraštą - sovietiniai diversantai kariavo tikrą karą su Lietuvos valstietija, degino kaimus ir atskiras sodybas, žudė civilius gyventojus.

Siekdami apsiginti nuo užplūdusių sovietinių ginkluotų gaujų, nuo 1943 m. rudens Lietuvoje daugelio kaimų valstiečiai ėmė kurti kaimo savisaugą. Kaimuose buvo daug drąsių, turinčių karinį patyrimą, neišsigandusių priešo grasinimų vyrų. Šakaldonių, Grinkavos, Babrauninkų, Maižiškių, Druckūnų, Nemunaičių, Nebylių, Šimonių k. vyrai sėkmingai atrėmė gausesnio priešo puolimus, diversantai, patyrę nuostolių, atsitraukė, tačiau nuožmioje kovoje neapsieita ir be „kaimo sargybinių" aukų. Daug kaimų stalininiai diversantai klastingai užpuolė, nuginklavo, kai kuriuos savisaugininkus nužudė (Vareikių, Eigirgalos, Didžiųjų Ibėnų, Degėsių, Girdėnų k. ir kt.). Valstiečiams buvo grasinama susidorojimu, sunaikinimu, namų ar ūkinių trobesių sudeginimu, gyvulių iššaudymu, todėl dalis kaimų, neatlaikę baisių gąsdinimų, moralinio šantažo, pasidavė, nusiginklavo. Pietryčių Lietuvoje buvo užpulti, apiplėšti ir sudeginti Kaniūkų, Bakaloriškių, Daržininkų, Musteikos k., o Švenčionių apskrityje - Pakerotės ir Pašerinės kaimai, nužudyti niekuo nekalti gyventojai. Vykdydami Bakaloriškių k. baudžiamąją operaciją, raudonieji diversantai, žygiuodami per Smalių, Gruožninkų, Taučionių, Spenglininkų kaimus, nušovė 16 valstiečių, kai kuriuos nužudydami dar ir žiauriai kankino, o namus - sudegino. Kaimus puldavo didelėmis pajėgomis, susijungę keli būriai, maždaug po 120-150 vyrų. Vis tik kaimų savisauga daugelyje Lietuvos vietų nenugalėta išsilaikė iki pat 1944 m. vidurvasario, kol atsirito Rytų frontas.

Kaimo savisaugos kovos su raudonųjų banditų „bandomis“ (gaujomis) buvo lietuviško kaimo patriotizmo išraiška, nemari Nepriklausomos Lietuvos valstybės idėja, 1919-23 m. kovose prieš lenkus, bolševikus ir „bermontininkus“ įgytas karinis-partizaninis patyrimas, naujos išsivadavimo kovos organizacinės užuomazgos, 1944m. peraugusios į antisovietinį partizaninį judėjimą[11].

Pietryčių Lietuvoje didelę dalį sovietinių diversantų sudarė pabėgę iš getų žydų tautybės asmenys. Dalies jų priešiškumas lietuviams buvo atsiradęs už kai kurių jų dalyvavimą vokiečių organizuotose žydų naikinimo akcijose, tačiau jų kerštо aukomis tapdavo niekuo nenusikaltę, paprasti laukų artojai - valstiečiai. Tuo pat metu lietuviai, gerai prisimindami 1940-41 m. tragiškus Lietuvai įvykius, žydus laikė tautos priešais, išdavikais ir tada, ir dabar tarnaujančiais bolševikams. Kai kurie šiuose įvykiuose, žiauriuose tarpusavio susidūrimuose dalyvavę žydai, išvykę gyventi į Vakarų šalis, kaip garbingi žmonės (Shiye Goldberg, Rakhil Margolis, Joseph Harmatz, Pol Bagriansky) apie tą tragišką laikotarpį parašė labai vertingus, kiek įmanoma objektyvius, necenzūruotus prisiminimus (tarp jų apie Kaniūkų kaimo gyventojų žudynes, prievartines maisto produktų akcijas ir pan.). Jie po getuose patirtų baisumų, kančių norėjo išgyventi - tai buvo jų kova už būvį, už gyvenimą bet kokia kaina, bet kokiomis priemonėmis, nes, paprasčiausiai, jie nebeturėjo kito pasirinkimo. „Keršytojo“ būrio nario, pabėgėlio iš žydų geto, kauniečio Pauliaus Bagrianskio (Pol Bagriansky) atsiminimai apie Kaniūkų k. žudynes parašyti nuoširdžiai, atvirai, nenuslepiant žiaurių moterų ir vyrų žudynių epizodų[12].

Pagrindinį, galima sakyti, lemiamą poveikį Lietuvoje veikusių stalininių diversantų ir prie jų prisijungusių karo belaisvių, žydų, vietinių lietuvių veiklai turėjo materialinė parama iš sovietinio užnugario - parašiutais nuleidžiami kroviniai su ginklais, šaudmenimis, sprogmenimis. Juos labai morališkai - psichologiškai palaikė ir turėtas nuolatinis radijo ryšys su užfrontėje veikusiu LPJŠ (Lietuvos partizaninio judėjimo štabu), Raudonosios armijos laimėjimai ir fronto artėjimas prie Lietuvos. Vis tik sovietinių diversantų kovingumas buvo žemas, jie nepajėgdavo kovoti su rimtesniu priešininku - vokiečių, lenkų AK ir lietuvių karinėmis bei policijos pajėgomis, prieš kurias patirdavo pralaimėjimus. Siekdami sureikšminti savo veiklą, radiogramų ataskaitose jie „triuškino“ kaimuose dislokuotus „vokiečių ir policijos garnizonus,“t.y., kovojo su kaimo savisauga - valstiečiais, gynusiais savo ir šeimos narių gyvybes, savo ūkį, turtą, derlių, gyvulius. Vienos iš sėkmingiausių jų kautynių - mūšis prie Inklėriškių k. su 80 vokiečių kareivių motorizuotu būriu, kuriame jiems pavyko apsiginti. Tai lėmė stalininių diversantų turimos ginkluotės pranašumas - mūšyje buvo panaudoti „oro keliu“ atsiųsti minosvaidžiai, prieštankiniai šautuvai.

Plačiau išvystyti „raudonąjį terorą“ Lietuvoje prieš besiformuojantį antisovietinį pogrindį stalininių diversantų grupės nesugebėjo - stigo jėgų. Jie savo veikimo teritorijose surinko visą informaciją apie lietuvių patriotus, „tarybinės valdžios priešus,“

sudarė jų sąrašus, o atsiritus Rytų frontui, perdavė juos Raudonosios armijos kontržvalgybai „Smerš.“ Šie iškart pradėjo vykdyti suėmimus, tardymus, jau 1944-45 m. kalėjimai buvo tiesiog „prikimšti“ suimtųjų.

Daugiausia diversijų geležinkelio magistralėje Vilnius-Daugpilis įvykdė Rytų Lietuvoje (Švenčionių apskr.) veikę partizanai, vadovaujami LKP(b) CK Šiaurės srities pogrindinio komiteto sekretoriaus, LPJŠ operatyvinės grupės vado M.Šumausko-Kazimiero (jų bazės buvo Baltarusijos teritorijoje, Kazėnų ir Naručio miškuose), taip pat iš Baltarusijos atėję F. Markovo brigados baltarusių partizanai. Kitose Lietuvos srityse geležinkelio diversijų mastai buvo maži. Dažniausiai savo veiklos „taikiniu“ jie pasirinkdavo nesaugomus ūkinius objektus: degindavo stambius valstybinius ūkius, maisto ar grūdų sandėlius, šieno klojimus, pienines ir pieno nugriebimo punktus, lentpjūves, tuo sutrikdydami apdirbtos medienos tiekimą vokiečių kariuomenei. Ataskaitose labai madinga buvo pranešinėti apie sugadintą telefono ir telegrafo ryšį, nupjautus telegrafo stulpus, sunaikintus laidus, kabelius, išvestus iš rikiuotės pašto punktus. Buvo naikinami visiškai karinės-strateginės reikšmės neturintys objektai, griaunantys Lietuvos ūkį: durpynų kasimo mašinos ir pastatai, plytinės, koklių fabrikai, malūnai, pabėgių, durpių gamyklos, elektrinės, elektros skirstytuvai, vandentiekio linijos, užtvankos ir kt.

Sovietiniai diversantai žudė Birželio sukilimo dalyvius, policijos pareigūnus, savivaldos administracijoje dirbusius asmenis, eigulius, į nelaisvę paimtus lietuvių policijos batalionų kareivius žiauriai nukankindavo. Taip pat jų taikiniu buvo atkelti į Lietuvą vokiečių kolonistai.

Kadangi diversantai skverbėsi į Lietuvą per rytinę jos dalį, 1943 m. rugpjūčio-spalio mėn. vokiečių kariuomenė Svyrių (Baltarusijos pasienis) ir Švenčionių apskrityse įvykdė baudžiamąją operaciją „Sommer,“ o po jos Kazėnų miškų (irgi Baltarusijos pasienis) „valymo“ operaciją „Fricas.“ Jos metu žuvo Žalgirio brigados komisaras D. Rocius-Baškys, vienas iš Rainių žudynių organizatorių ir vykdytojų. Tai buvo vienintelės vokiečių kariuomenės įvykdytos miškų „valymo“ operacijos Lietuvos-Baltarusijos pasienyje. Rūdninkų girios „valymo“ operacijai vokiečiai nebeturėjo jėgų - nustačius Trakų brigados stovyklos bazės vietą, ji tebuvo apšaudyta iš pabūklų. Tai parodo, kad sovietinių diversantų veikimo sąlygos (nepalyginti su Lietuvos partizanų) buvo palankios, kariuomenė miškų „nešukavo,“ jiems nereikėjo slėptis bunkeriuose, o patogiai gyveno žeminėse. Didžiausia jų problema buvo vietinių gyventojų priešiškumas, kaimuose susikūrusi savisauga.

Vokiečiams pavaldi lietuvių saugumo policija, viešoji policija mažai rūpinosi užkirsti kelią diversijoms geležinkelio magistralėse. Jie, kaip patriotiškai nusiteikę ir bendradarbiaujantys su lietuvių antinacinio pogrindžio organizacijomis pareigūnai, labiau nerimavo dėl Lietuvos piliečių saugumo, nes ir vokiečiai, ir bolševikai jiems buvo vienodi priešai.

Sovietų marionetinės LKP(b) CK I sekretorius, LPJŠ viršininkas A. Sniečkus, kuris neįsivaizdavo Lietuvos ateities kitaip nei Sovietų Sąjungos sudėtyje, labai baiminosi, kad„byrant“ Rytų frontui ir nusilpus vokiečiams, lietuviai, kaip 1941m. birželio mėn., nesukiltų ir nebandytų skelbti Lietuvos nepriklausomos valstybės atstatymo. Ypač juos buvo išgąsdinęs Vietinės rinktinės, kaip būsimos Lietuvos kariuomenės branduolio, sukūrimas. Vis tik griaunantį šios lietuviškos karinės formuotės vaidmenį atliko ne sovietai, bet, jų džiaugsmui, patys vokiečiai. Jie suėmė ir politinę lietuvių pogrindžio vadovybę - VLIK'o narius, taip suardydami planus suformuoti, įsigijus už Amerikos lietuvių pinigus ginklų Švedijoje, Lietuvos kariuomenės šešias divizijas, o vokiečiams traukiantis, Lietuvoje įvykdyti sukilimą, paskelbti apie Lietuvos valstybės atstatymą ir neutralitetą[64].

Siekdamos pašalinti bet kokią nepriklausomos valstybės atstatymo deklaracijos galimybę, labai aktyviai veikė ir besiruošiančios Lietuvos reokupacijai Sovietų Sąjungos valdžios struktūros. Didžiulį dėmesį LPJŠ ir kitų žinybų spec. tarnybos (NKVD, NKGB, GRU specialiosios grupės) skyrė kovai su tautiniu pogrindžiu: per užverbuotą ir į pogrindines organizacijas įterptą agentūrą stengėsi sutrukdyti bendrą jėgų konsolidaciją, koordinuotus veiksmus, bandymus sukurti centralizuotą vadovybę. 1944 m. rugpjūčio viduryje Žemaitijoje buvo įkurta Platelių LLA „Vanagų" mokomoji stovykla, kurioje susirinko daugybė iš rusų okupuotos Lietuvos dalies pasitraukusių patriotiškai nusiteikusių lietuvių karininkų, gimnazistų, studentų, inteligentijos atstovų, policininkų, šaulių, jaunųjų ūkininkų.

Jau liepos 28 d. Pievėnuose buvo nutarta sukurti lietuvišką karinį junginį ir, sutarus su vokiečiais, netrukus pradėta formuoti lietuvių savanorių divizija (TAR). Tai buvo paskutinė galimybė turėti Lietuvos ginkluotąsias pajėgas sukilimo atvejui ir šalies teritorijos kontrolei. Lietuvių pogrindžio sukarintų ir politinių organizacijų vadai bandė apjungti, konsoliduoti jėgas kovai su sovietiniais okupantais, sukurdami Lietuvos gynimo komitetą (LGK). Stalininės žvalgybinės-diversinės grupės, gaudamos informaciją per savo agentus, visokiais būdais bandė tam sutrukdyti. 1944m. rugpjūčio 14 d. į sovietinių diversantų pasalą pateko vienas iš aktyviausių LLA organizatorių Žemaitijoje - plk. ltn. P. Budraitis - suvarpytas kulkų jų lengvasis automobilis užsidegė, žuvo visi juo važiavę asmenys: jis pats, jo sūnus Edvardas, kpt. I. Kontrimas ir vairuotojas A. Gailiūnas. Netrukus Žemaitijoje į avariją pateko ir buvo sužeisti vieni iš LLKS vadų: kpt. I. Vylius-Vėlavičius ir gen. Teodoras Daukantas su bendražygiais.

1942m. antroje pusėje sovietiniams diversantams Lietuvoje buvo keliamos tokios bendros užduotys:

1. Kurti sovietinių partizanų būrius ir diversines grupes. 2. Dezorganizuoti judėjimą plentais ir geležinkeliu.3. Vietose įsigyti ginklų ir šovinių. 4. Ardyti telefono ir telegrafo linijas. 5. Naikinti ginklų, šovinių ir kuro sandėlius. 6. Organizuoti diversinius aktus gamyboje. 7. Užmegzti ryšį tarp partizanų organizacijų.

Be to, LKP(b) CK sekretorius A. Sniečkus 1942 m. rugpjūčio 14 d. pavedė atkurti pogrindines partines organizacijas, organizuoti jų veiklą, partizaninį judėjimą ir jam vadovauti. Vėliau, 1942 m. lapkričio 10 d., buvo detaliau nurodytos bendros veiklos gairės:

1. Ardyti priešo komunikacijas. 2. Organizuoti diversijas svarbiose okupantų įmonėse, bazėse, sandėliuose, oro uostuose. 3. Organizuoti karinę žvalgybą. 4. Žlugdyti visas karines, ekonomines okupantų priemones. 5. Aktyviai agituoti gyventojus dalyvauti partizaniniame darbe. 6. Vykdyti atskiras karines užduotis. 7. Naikinti okupacinės valdžios atstovus ir išdavikus iš vietos gyventojų.

Kaip matyti iš keliamų jiems užduočių, niekur nebuvo reikalaujama, kad diversantai (sovietiniai partizanai) kariautų su priešo reguliariąja kariuomene - juk komunistai buvo labai geri partizaninio karo specialistai. Paskutinėje užduotyje nurodytas jų ginkluotos kovos taikinys - okupacinės valdžios pareigūnai ir agentūra iš vietinių gyventojų tarpo, yra bendra visiems partizaniniams judėjimams.

Siekiant užkirsti kelią raudonųjų gaujų smelkimuisi iš Baltarusijos į Lietuvą, Rytų Lietuvoje, Adutiškyje, buvo dislokuotas 2-asis, o Svyriuose, Baltarusijos pasienyje, 257-asis lietuvių policijos batalionai, aplinkiniuose kaimuose įkurti atsparos punktai. Pietryčių Lietuvoje, Onuškyje, kovai su Rūdninkų girios G.Zimano vadovaujamais diversantais 1944 m. pavasarį dislokuotas 253-iasis lietuvių policijos batalionas. Mažiausiai apsaugota liko Vidurio Lietuva ir Žemaitija, kur blogai ginkluoti valsčių policininkai buvo bejėgiai susitvarkyti su vietos gyventojus terorizuojančiomis „raudonųjų bandomis."1944m. pavasarį suformuota Vietinė rinktinė irgi įsijungė į kovą su „raudonuoju banditizmu," kartu su policija sėkmingai kovojo prieš diversantus. Tačiau vokiečiai turėjo kitų planų - performuoti ją į SS legioną ir pasiųsti į Rytų fronto „mėsmalę." Gen. P. Plechavičius tai vykdyti kategoriškai atsisakė ir davė įsakymą rinktinei išsiskirstyti.

Apytikris stalininių diversantų skaičius Lietuvoje likvidacinės LPJŠ komisijos 1945m. duomenimis, buvo 3904 žmonės, o skirstant pagal tautybę, jų sudėtis buvo: 1475 rusai, 1386 lietuviai, 676 žydai ir 367 kitų tautų atstovai. Tarp jų - 1020 buvusių karo belaisvių. Tai labai apytiksliai, visiškai nepatikimi duomenys. Negalima nepaminėti, kad sovietinėje istoriografijoje lietuvių diversantų skaičius santykinai vis didėjo, o rusų - mažėjo. Taip buvo norima pavaizduoti šį judėjimą buvus lietuviškesnį. Juk ir Tarybų Sąjungos didvyrių vardai buvo suteikti išskirtinai lietuviams, apie jų žygdarbius sukuriant nebūtus mitus, sukeliant kartu „petys į petį" kariavusių rusų pagrįstą nepasitenkinimą. Vietiniai gyventojai sovietinių diversantų atžvilgiu visur buvo nusiteikę labai priešiškai, tad apie mobilizacijos galimybę net nekalbėta. Taip ir lieka neaiškus specialiųjų grupių ir diversantų būrių, priklaususių NKVD-NKGB-GRU žinyboms, skaičius, o jų Rūdninkų girioje buvo daug. Artėjant Rytų frontui, šios grupės pagal įsakymą persikėlė toliau į Vakarus - Rytų Prūsiją, Rytų Lenkiją ir t. t.

Sovietinių diversantų veikla, sustiprėjusi tik 1943-44 m., taip savo „piko“ ir nepasiekė - Rytų frontui ritantis į Lietuvą, prie Raudonosios armijos puolamųjų karinių veiksmų prisidėti jie buvo nepajėgūs, vykdė tik pagalbines funkcijas - padėjo ieškoti pasislėpusių vokiečių kareivių, kurie be pasipriešinimo pasidavinėjo į nelaisvę. Atvirkščiai nei lenkų AK, dalyvavusiai Vilniaus užėmimo operacijoje, jiems buvo leista pražygiuoti per miestą komunistų suorganizuotame propagandiniame 1944 m. liepos 13 d. parade. Tuo jų veikla ir užsibaigė. Galima sakyti, kad aktyvus jų veiklos periodas buvo labai trumpas - vieneri metai, viena peržiemota žiema, nepatiriant miškų „valymų.“ Tai visiškai nesulyginama su Lietuvos partizanų veikimo sąlygomis. Lietuvos istorijoje sovietinių „bandų“ veikla paliko tik slogius, neigiamus prisiminimus, o jų veikla vertintina kaip antilietuviška, antitautinė, teroristinė ir represinė. Visa sovietinė istoriografija apie jų didvyriškus žygius, daugybę atliktų diversijų, sunaikintų priešų - suklastota, o buvusių sovietinių diversantų parašyti atsiminimai - cenzūruoti, melagingi ir beverčiai. Politiniais-propagandiniais tikslais buvo klastojama istorija: 1957m. teigta, kad sovietiniai diversantai Lietuvoje nuvertė nuo bėgių 364 vokiečių ešelonus, sugadino apie 377 garvežius, susprogdino 110 tiltų. Praėjus dešimčiai metų (1966 m.), nuverstų ešelonų skaičius padidėjo iki 577, paaiškėjo, kad sovietiniai diversantai nukovė „daugiau kaip 14 tūkstančių vokiečių kareivių, karininkų, policininkų ir jų talkininkų.“ Kad tai yra visiškas absurdas, melas, nelogiška disproporcija, galima spręsti palyginus Ypatingosios paskirties atskirosios motošaulių brigados (OMSBON), pagrindinės diversantų mokymo bazės, veiklos ataskaitą. 1941-44 m. ji profesionaliai paruošė ir pasiuntė į vokiečių užnugarį (vokiečių okupuotą Rusijos teritoriją, Baltarusiją, Ukrainą, Moldaviją, Estiją, Latviją, Lietuvą ir kt.) 212 specialiosios paskirties būrių ir grupių (iš viso 7316 žmonių), kurios per trejus metus nuleido nuo bėgių 1415 vokiečių karinių ešelonų, sunaikino 1232 garvežius, susprogdino 335 geležinkelio ir plentinių kelių tiltus. Reikėtų pabrėžti, kad jos veikė didžiulėje teritorijoje, prie magistralinių kelių ir geležinkelio linijų, santykinai daug palankesnėmis salygomis, miškingose vietovėse, kur buvo didesnis civilių gyventojų palaikymas. Tai rodo, kad sovietinių istorikų duomenys apie raudonųjų diversantų „laimėjimus“ yra dirbtinai išpūsti, falsifikuoti - sudarytų net daugiau nei 1/3 OMSBON diversantų profesionalų per trejus metus sėkmingai įvykdytų diversijų didžiulėje vokiečių okupuotoje teritorijoje. Lietuvoje, kurios plotas mažas, tokių rezultatų pasiekti buvo praktiškai neįmanoma. Vien priešo gyvosios jėgos („daugiau kaip 14 tūkstančių“), prilygstančios vienos vokiečių divizijos sudėčiai, sunaikinimas yra visiškas melas - tokio skaičiaus vokiečių karinių pajėgų okupacijos metais Lietuvoje net ir nebuvo. Per visą 1941-44 m. laikotarpį okupuotoje Sovietų Sąjungos dalyje, kovodami su sovietiniais partizanais, žuvo viso labo 35 tūkstančiai vokiečių kareivių[3]. Objektyvią tiesą apie jų „nuveiktus darbus“ galėtų pasakyti tik vokiečių archyvai. Viskonsino universiteto (JAV) profesorius Džonas Armstrongas

rašo: „Tuo labiau net tarybiniai šaltiniai priversti pripažinti, kad Pabaltijo šalių (sovietiniams) partizanams nieko pasiekti nepasisekė... Nekelia abejonių, kad pagrindinė partizanų veiklos žlugimo priežastis buvo visiškas vietinių gyventojų priešiškumas. Partizanų veiklos rezultatai Estijoje ir Lietuvoje (lyginant su Latvija) buvo dar mažiau pastebimi.“[3] Belieka pridurti, kad sovietinių diversantų formuočių vienas iš svarbiausių slaptų uždavinių buvo geopolitinis - užtikrinti 1939-40 m. okupuotų šalių sėkmingą reokupaciją ir inkorporaciją. Tad ir visi šių struktūrų vadovaujantys kadrai tapo aukščiausia okupuotų šalių marionetine valdžia.

Lietuvoje apie stalininių diversantų veiklą, paskelbus Nepriklausomybę, galėjo papasakoti likę gyvi jų įvykdytų nusikaltimų liudininkai, kaimų gyventojai, tačiau surinkti „gyvos istorinės medžiagos“ nesugebėta. Niekada nebebus išaiškintas ir jų sušaudytų, nukankintų, įvairiais būdais nužudytų aukų skaičius. Tai laiku nepadaryti darbai ir dideli, jau negrįžtami, istorijos mokslo praradimai.

Lyginant Lietuvos partizanų ir stalininių partizaninių-diversinių formuočių veiklą Lietuvoje, galima pabrėžti jų pagrindinius skirtumus.

1.Tai buvo visiškos partizaninio karo priešingybės, visiški antipodai - lietuvių partizanai kovojo už Lietuvos valstybės laisvę ir nepriklausomybę, o stalininiai diversantai, atvirkščiai, - prieš jos laisvę, nepriklausomybę, už šalies reokupaciją ir pakartotinį inkorporavimą. Jie buvo Sovietų Sąjungos, svetimos valstybės, stalininio totalitarinio režimo ekspansinės geopolitikos įrankis.

2. Lietuvių partizaninis judėjimas buvo sukurtas pačios tautos jėgomis, kilo „iš apačios,“ o stalininių diversantų formuotės buvo sukurtos ir apmokytos svetimos valstybės teritorijoje esančių represinių-žvalgybinių struktūrų (NKVD, NKGB, GRU) specialiose mokymo bazėse.

3. Jei Lietuvos partizanų absoliučią daugumą sudarė lietuviai, tai sovietinių, atvirkščiai, didžiąją dalį sudarė svetimtaučiai. Galimai tik 1/3 jų skaičiaus sudarė lietuviai, jau 1940-41m. išdavę savo valstybę, tapę kolaborantais, nusikaltėliais, represinių tarnybų - NKVD-NKGB darbuotojais, griovusiais valstybę, vykdžiusiais terorą ir represijas prieš savo tautiečius, suėminėję, brutaliai kankinę, žudę, vykdę trėmimus. Didelė jų dalis buvo pogrindinės kompartijos nariai, Sovietų Sąjungos (Kominterno) žvalgybos agentai, kai kurie baigę Rusijoje specialiąsias mokyklas ir dėl savo profesinio pasirengimo paskirti į vadovaujančius postus. Reokupavus Lietuvą, šie okupantų talkininkai tapo partinio-sovietinio administracinio aparato darbuotojais, ištikimai vykdžiusiais stalininę politiką (terorą, represijas, trėmimus, sovietizaciją).

4.Lietuvių partizanai veikė savam krašte, tarp savų žmonių, jų kovą rėmė absoliuti tautos dalis. Sovietiniai diversantai jokio Lietuvos gyventojų palaikymo neturėjo, buvo visiškai svetimi, tarp jų vyravo atvira priešprieša, patys kaimai ginklavosi ir gynėsi nuo „raudonųjų banditų.“ Tam turėjo įtakos ir pusiau kriminalinis sovietinis mentalitetas,

brutalus elgesys, plėšikavimas, žudynės. Lietuvos gyventojus, prisidėjusius prie stalininių diversantų, lietuviai pagrįstai laikė išdavikais ir bolševizmo tarnais. Sovietiniai diversantai vykdė žudynes, terorą, smurtą prieš lietuvių pareigūnus, administracijos darbuotojus, eigulius, patriotiškai nusiteikusius asmenis, Birželio sukilimo dalyvius.

5. Stalininiai diversantai, matydami, kad lietuvių antinacinis pogrindis natūraliai transformuosis, peraugs į antisovietinį pasipriešinimą, partizaninį judėjimą, rinko apie jį žvalgybinę informaciją (kuria vėliau pasinaudojo NKVD-NKGB struktūros), o 1944m. vasarą Žemaitijoje perėjo prie kovinių-diversinių veiksmų (plk. ltn. P. Budraičio ir jo bendražygių žūtis, LLKS vadų patekimas į inscenizuotą autoavariją), visaip trukdė pogrindžio organizacijų konsolidacijos procesui, karinio-politinio organo - Lietuvos gynimo komiteto - sukūrimui.

6. Lietuvos partizaninis judėjimas veikė visiškoje geopolitinėje izoliacijoje, be jokios materialinės (ginkluote, amunicija), finansinės, politinės, net ir politinės-moralinės paramos. Atvirkščiai, stalininiai diversantai Lietuvoje buvo aprūpinami ginklais, šaudmenimis, jų eiles papildydavo specialiose mokymo bazėse Rusijos teritorijoje parengti diversantai. Jiems buvo tiesiogiai vadovaujama iš sovietinės užfrontės, nuolat palaikomas radijo ryšys, o tai turėjo didelę moralinę-psichologinę reikšmę.

7.Lietuvos partizanai veikė labai sunkiomis, nuo 1945 m. vasaros - jau pokario sąlygomis, kai Sovietų Sąjunga visas karines-represines jėgas galėjo skirti kovai su nacionalinio išsivadavimo judėjimu. Krašte buvo sutelktos didžiulės okupacinės kariuomenės pajėgos, įvairiu metu siekusios nuo 50 tūkst. iki 150 tūkst. kareivių, kiekviename valsčiuje buvo NKVD ir NKGB skyriai, skrebų būriai, o daugelyje - NKVD ir pasienio kariuomenės garnizonai (įgulos). Esant reikalui, papildomos divizijos kovai su partizaniniu judėjimu buvo atsiunčiamos į Lietuvą iš Rytprūsių, Baltarusijos, Latvijos. Dažnai buvo vykdomos gaudynės „ablavos", miškų „valymai," blokados. Stalininiai diversantai veikė labai palankiomis sąlygomis - vykstant karui, kai vokiečių karinės pajėgos buvo sutelktos kariniams veiksmams fronte, tragiškai stingant karinių pajėgų užnugario apsaugai, nesant Lietuvoje užnugario apsaugos divizijų, kai valsčiuose tebūdavo 2-3 policininkai. Tik Lietuvos šiaurės, rytinėje ir pietrytinėje dalyse buvo lietuvių policijos batalionų ir vokiečių kareivių atsparos punktai, mažos įgulos, vykdoma geležinkelio apsauga. Niekada stalininiai diversantai nebuvo priversti pereiti prie „bunkerinės" slėptuvių sistemos - Lietuvos miškams „valyti", „šukuoti" vokiečių kariuomenė neturėjo jėgų. Kaip karinį-politinį paradoksą vokiečiai prieš sovietinius partizanus panaudojo kitą jėgą - oficialius sovietų sąjungininkus - lenkų AK - juos apginklavusi ir perdavusi Pietryčių Lietuvos teritorijos kontrolę.

8.Lietuvos partizanai pradiniame partizaninio karo etape naudojo aktyvią kariuomenės tipo taktiką, užimdavo valsčių, net ir rajonų centrus, išvaikydavo skrebus, sunaikindavo pyliavų dokumentus, kaudavosi su NKVD ir pasienio kariuomenės daliniais. An-

trame etape naudota mažų kovinių grupių, kurių pagrindiniai taikiniai yra okupacinės valdžios, kolaboracinės sistemos ir represinės struktūros, taktika. Ūkiniai objektai, kaip Lietuvos turtas, nebuvo naikinami. Stalininiai diversantai, sustiprėję tik 1943 m. rudenį, atviros kovos su lietuvių policijos batalionais ir vokiečių kariuomenės daliniais visada vengė - užpuldinėjo tik jų atsparos punktus, sargybos postus, surengdavo pasalas.

Stambiausios jų puolamosios operacijos, pasižymėjusios didžiuliu brutalumu, būdavo prieš Lietuvos kaimų savigyną. Dažniausios diversijos būdavo nesaugomų ūkinių objektų naikinimas. Geležinkelio diversijos (sprogdinimai) dažniausiai buvo vykdomos šiaurės-rytinėje Lietuvos dalyje, kur veikdavo ir iš Baltarusijos teritorijos atvykę sovietiniai partizanai.

9.Lietuvos partizaniniame judėjime dalyvavo įvairių politinių įsitikinimų žmonės, kuriems pagrindinis siekis buvo Lietuvos valstybingumo atstatymas. Stalininiai diversantai buvo tik Sovietų Sąjungos totalitarinio režimo komunistinės ideologijos nešėjai, platintojai, vykdytojai, kiekviename būryje buvo komisaras, dirbęs politinį ideologinį-propagandinį darbą. Dar kartą galima pabrėžti, kad tai buvo sovietų totalitarinės sistemos struktūrinė dalis, jos geopolitinės ekspansijos, reokupacijos, laisvų tautų užkariavimo įrankis. Vėliau sovietiniai partizanai tapo partinio aparato, sovietinės administracijos, represinių struktūrų darbuotojais, buvo aktyviausi Lietuvos sovietizacijos, komunistinimo, teroro, represijų prieš savo tautą, trėmimų į Sibirą organizatoriai ir vykdytojai.

3. Sovietinių partizaninių (žvalgybinių-diversinių) formuočių veikla Rusijos, Baltarusijos ir Ukrainos teritorijoje.

Sovietinių partizaninių (žvalgybinių-diversinių) formuočių veikla Rusijoje, Baltarusijoje ir Ukrainoje nuo kitų šalių partizaninių judėjimų skyrėsi iš esmės. Tai buvo kovinė-diversinė-žvalgybinė-teroristinė- propagandinė veikla vokiečių okupuotoje sovietų teritorijoje, jų užnugaryje, organizuota pačios valstybės - Sovietų Sąjungos politinių-karinių-žvalgybinių struktūrų, tebevykstant kariniams veiksmams fronte tarp abiejų kariaujančių pusių reguliariųjų kariuomenių.

Jau 1941 m. vokiečių okupuotoje Sovietų Sąjungos dalyje pati sovietų valstybė ėmėsi kurti (organizuoti) žvalgybinių-diversinių struktūrų tinklą, tam naudodama ir prievartinės mobilizacijos metodą. Tai 1941-42m. privedė prie beveik visiško dirbtinai sukurtos pasipriešinimo sistemos kracho. Nežiūrint išorinio panašumo, sovietiniai partizanai pagal karinių formuočių sukūrimo principus, komplektaciją ir funkcijas neatitinka klasikinio partizaninio judėjimo apibrėžimo - jis taikomas tik su išlyga. Iš tikro, tai būdinga pačios valstybės sukurtų specialiųjų formuočių (komandosų) veiklai, vykdančiai specialias užduotis - diversijas, žvalgybą, terorą, informacinį karą. Tai, iš tikrųjų, pagal pateiktą klasifikaciją, ir yra kariuomenei pagalbinis partizaninis

judėjimas, priešo užnugaryje vykdantis diversijas, žvalgybą, terorą, agitacinį-propagandinį darbą. Formuočių pagrindą, jų branduolį, visada sudarė žvalgybinio-diversinio darbo profesionalai, o sovietams, nežiūrint į nuostolius, svarbiausia buvo masiškumas, kiekybė. Kadangi šias formuotes organizavo, apmokė, vykdė tiekimą ir vadovavo Sovietų Sąjungos partinė vadovybė, žvalgybinės struktūros (NKVD, NKGB ir GRU) bei frontų kariuomenės štabai, tai ir lėmė jų formavimo, kovos metodų, taktikos ir strateginių tikslų specifiškumą.

1941m. komunistų valdžioje likusi milžiniška Rusijos teritorija (užfrontė), visa valstybė, visas jos partinis-valstybinis valdymo aparatas, NKVD, NKGB, Raudonosios armijos Generalinio štabo Vyriausioji žvalgybos valdyba, Liaudies gynybos komitetas, Vyriausioji karinė vadovybė bei karinis-pramoninis kompleksas, metė visas jėgas ne tik frontui (armijai) stiprinti, bet ir „iš viršaus, pagal įsakymą," organizuoti specialiosios paskirties dalinius, padalinius ir grupes veikti vokiečių kariuomenės užnugaryje. Jų paskirtis: kovoti su okupacine valdžia (kolaborantais), užpuldinėti ir naikinti priešo „gyvąją jėgą" (priešo kareivių grupes, padalinius, smulkias įgulas), sprogdinti ir deginti karinius sandėlius, transporto priemones, ardyti strateginės reikšmės komunikacijas, sutrikdyti Vermachto aprūpinimą-tiekimą, vykdyti žvalgybą, terorą, politinę agitaciją-propagandą (informacinį karą), t.y., padėti Raudonajai armijai kariauti fronte, silpninant vokiečių užnugarį. Tai buvo su kariniais veiksmais fronte koordinuota sovietinės totalitarinės sistemos avangardo - specialiųjų karinių žvalgybinių-diversinių formuočių - veikla. Sovietinių partizanų formuočių struktūrinę-organizacinę esmę sudarė viskam vadovaujanti ir kontroliuojanti administracinė-komandinė sistema „nuo viršaus iki apačios," t.y., nuo Stalino iki pat partizanų būrio vado. Dalis būrių buvo suformuojama vietoje, kiti - siunčiami per fronto linijas. Su karinės aviacijos pagalba buvo sukurta efektyvi jų tiekimo-aprūpinimo sistema ginklais, šaudmenimis, amunicija, o kartais ir provizija (maistu), apranga. Tai buvo ir galimybė bet kada papildyti, sustiprinti, paremti formuotes eiliniais diversantais-parašiutininkais, įvairaus profilio diversinio-žvalgybinio darbo specialistais, vadovaujančiais kadrais (vadais, štabų karininkais, komisarais). Sovietinių partizanų formuotės vykdė aukščiausios partinės valdžios, frontų vadovybės, NKVD-NKGB, GRU specialiąsias diversines-žvalgybines užduotis, Centrinio partizaninio judėjimo štabo (CPJŠ) vadovaujamos brigados, pulkai turėjo karinių dalinių numerius, vadovavosi Raudonosios armijos kariniu statutu (pvz., S. Kovpako Sumų partizanų brigada iš pradžių vadinosi karinė dalis Nr. 00105, vėliau - Nr. 00117). Kai kurios artimojo užnugario partizanų formuotės įeidavo į fronto sudėtį kaip karinės dalys, vykdė jų tiesioginius įsakymus[9].

Sovietinė propaganda visada stengėsi sovietinių partizanų veiklą pavaizduoti kaip „visaliaudinį, masinį, patriotinį sukilimą prieš vokiškuosius okupantus," tačiau tai neatitiko tikrovės, tebuvo tik mitas. Rusijos, Baltarusijos, Ukrainos bei kitų sovietinių

respublikų stalininiai partizanai neatsirado stichiškai, spontaniškai, „iš beribio tarybinio patriotizmo ir pasiaukojimo". Tiesioginiai jų organizatoriai ir vadovai buvo VKP(b) (komunistų partija), NKVD-NKGB ir Raudonosios armijos Generalinio štabo Vyriausioji žvalgybos valdyba (GRU) - valstybės saugumo-žvalgybos-represinio aparato struktūros, „geležine ranka" organizavusios partizanų diversines formuotes, naudodamos prievartinę mobilizaciją, terorą, bauginimus.

1941m. liepos 3 d. J. Stalinas per radiją kreipėsi į tarybinę liaudį, pareikšdamas: „Priešo užimtuose rajonuose sudaryti raitelių ir pėsčiųjų partizanų būrius, kovai su priešo daliniais, tiltų, kelių sprogdinimui, telefono ir telegrafo ryšio gadinimui, miškų, sandėlių ir gurguolių padegimui sukurti diversines grupes." Toks uždavinių formulavimas buvo visiškas partizaninio karo neišmanymas. Jame nebuvo pagrindinės, esminės užduoties, kuri turėjo tapti diversinio darbo „šerdimi" - visiškai atkirsti vokiečių kariuomenę nuo jos aprūpinimo šaltinių, suardyti ištęstas komunikacijas (susprogdinti strategiškai svarbiausias magistralines geležinkelio linijas, tiltus ir plentus).

1941 m. liepos 18 d. pasirodė VKP(b) CK nutarimas „Apie kovos organizavimą vokiečių kariuomenės užnugaryje," o 1942 m. gegužės 30 d. įkurtas Centrinis partizaninio judėjimo štabas (CPJŠ).

1941 m. birželio 26-27 d. gautas įsakymas kovai su vokiečių okupantais prie NKVD suformuoti Ypatingąją kariuomenės grupę specialioms užduotims atlikti. Iki liepos vidurio buvo suformuotos dvi brigados. Jų sudėtis buvo elitinė - žymūs sportininkai, Aukštosios NKVD mokyklos, Specialiosios paskirties mokyklos, Aukštosios Pasienio kariuomenės mokyklos, NKGB tobulinimosi kursų kursantai, Kominterno specialiajam rezervui priklausę įvairių šalių komunistai emigrantai (ispanai, austrai, bulgarai, vokiečiai, slovakai, lenkai, italai ir kt., dalis jų - agentai-nelegalai, daugelis jau kariavę Ispanijoje 1936-39m.). Taip pat ją sudarė su komjaunimo kelialapiais atsiųsti aktyvistai, inžinieriai, patyrę techniniai darbuotojai, intelektualinio darbo elitas (dėstytojai, aspirantai, studentai), jau turintys žvalgybinio-diversinio darbo patirtį NKVD kadriniai čekistai, kariniuose veiksmuose dalyvavę Pasienio kariuomenės karininkai ir, be abejo, seni, patyrę žvalgybinio-diversinio darbo specialistai - veteranai (tarp jų ir surusėjęs lietuvis Stasys Vaupšas, vienas iš brigados batalionų vadų). 1941 m. spalio 15 d. Ypatingoji kariuomenės grupė performuota į NKVD kariuomenės Ypatingosios paskirties atskirąją motošaulių brigadą (OMSBON).

Brigados užduotys: žvalgyba (strateginė, operatyvinė, taktinė), diversinė veikla, ardant priešo komunikacijas (sutrikdant vokiečių kariuomenės tiekimą), teroras, kova su priešo agentūra (kontržvalgyba). Kita svarbi kryptis - organizuoti, vystyti bei plėsti partizaninį judėjimą priešo užnugaryje, kurti pogrindines organizacijas. Veikimo ribų plotis - nuo Barenco iki Juodosios jūros, gylis - iki pat Berlyno[16]. Brigadoje buvo ruošiami įvairaus profilio specialistai: žvalgai (tarp jų ir slaptoji agentūra), diversantai,

radistai, minuotojai, sprogdintojai ir kt. (jos mokymo bazėje buvo paruošta apie 25 tūkstančiai žvalgybos-diversinio darbo specialistų)[18]. Būrių veikimo rajonai ir jiems skiriamos užduotys būdavo suderinami su Raudonosios armijos Generaliniu štabu ir Vakarų, Centrinio, Briansko, Baltarusijos I, II, III ir Ukrainos I frontų štabais. Pirmieji OMSBON būriai ir specialios grupės buvo išmestos vokiečių užnugaryje jau 1941 m. vasarą-rudenį Smolensko, Oriolo, Kursko, Briansko srityse, taip pat dalyje Baltarusijos ir Ukrainos rajonų. 1942 m. pavasarį labai intensyviai buvo formuojamos naujos grupės. Kadangi Kalinino ir Vakarų frontuose vokiečių kariuomenė nebesugebėjo visur sudaryti ištisinę fronto liniją, o būdavo tik tam tikru atstumu išdėstyti įtvirtinti atsparos punktai, per susidariusius „plyšius" į vokiečių užnugarį, kaip konvejeriu, plūstelėjo daugybė specialiosios paskirties grupių ir būrių. Taip pat grupėms išmesti tolimame užnugaryje buvo naudojama ir karinė transportinė aviacija. 1942-43 m. visose okupuotose Rusijos srityse, Ukrainoje, Baltarusijoje, Pabaltijo respublikose, Šiaurės Kaukaze jau veikė OMSBON grupės.

1941 m., traukiantis Raudonajai armijai, NKVD sričių valdybos, partijos sričių komitetai, frontų politinės valdybos ir ypatingieji skyriai suformuodavo, apginkluodavo ir palikdavo veikti priešo užnugaryje „teritorinius" partizanų būrius, kurie turėdavo palaikyti ryšį su frontų karine vadovybe, vykdyti jų nurodymus, derinti veiksmus. Jų sudėtis: NKVD ir partiniai darbuotojai, kariškiai, komunistai ir komjaunuoliai, milicininkai. Tačiau vokiečių kariuomenės pergalės karo pradžioje buvo tokios triuškinančios, kad jie būdavo demoralizuoti: išsiskirstydavo, pasiduodavo vokiečiams, išduodavo kitas grupes, slaptus ginklų ir šaudmenų sandėlius. Tokių dirbtinai „sulipdytų" grupių skaičius sparčiai „tirpo." Tai geriausiai parodo NKVD ataskaita. Nuo 1941 m. rugpjūčio iki 1942 m. kovo 6 d. į Ukrainos teritoriją buvo pasiųsti 1874 partizanų būriai (bendras partizanų skaičius 29 307 žmonės) ir 776 pavieniai agentai (iš viso daugiau nei 30 000 žmonių). Žymaus diversanto veterano, minavimo-sprogdinimo specialisto I. Starinovo duomenimis, iki 1942 m. rugpjūčio mėn. jų liko tik 6821 (į tai neįskaičiuota, kiek partizanų dar buvo atsiųsta nuo kovo iki rugpjūčio mėn.). Leningrado srityje 1941 m. rudenį veikė apie 26 000 partizanų, o žiemą jų liko tik 4000. Baltarusijoje per visus 1941 m. veikė 668 partizanų būriai (apie 19 000 partizanų), o 1942 m. sausio mėn. liko tik 61 būrys. Pabaltijo šalyse, Moldavijoje jokio partizaninio judėjimo tuo metu išvis nebuvo[7].

1941 m. į vokiečių užnugarį buvo siunčiami ir kariuomenės daliniai - batalionai, pulkai (pvz., 1941 m. rugpjūtį į vokiečių užnugarį buvo pasiųstas Ukrainos I-as partizanų NKVD pulkas bei kt. formuotės), tačiau jų veikla nepasiteisino - buvo vokiečių sutriuškinti, o jų likučiai perėjo atgal per fronto liniją pas savuosius. 1941 m. liepos-gruodžio mėn. žuvo apie 60 tūkst. sovietinių partizanų ir diversantų[7, 18].

Kovoti su priešo kariuomene partizanai gali tik užpuldami iš pasalų, sprogdindami minomis automašinas ir šarvuočius. Bandymai stoti į atvirą mūšį su kariuomene buvo lydimi didžiulių nuostolių, daug didesnių, nei fronte. Du ukrainiečių ir šeši Leningrado srityje veikę partizanų pulkai, bandę naudoti „kariuomenės" taktiką, stojo į atvirą mūšį su Vermachto daliniais ir buvo visiškai sutriuškinti. Tai rodo, kad jų kovinė galia buvo nepalyginamai silpnesnė, o pasirinkta kovinė taktika - klaidinga[7].

1941 m. sovietiniai partizanai veikė visiškoje izoliacijoje, nes nebuvo vietinių gyventojų palaikymo. Valstiečiai, tuo metu sudarę 4/5 šalies gyventojų, buvo nusiteikę jiems priešiškai, tikėjo vokiečių pergale ir išvadavimu nuo bolševizmo. Jie nekantraudami laukė „agrarinės reformos" - kolūkių panaikinimo ir žemės išdalijimo. Niekas nebevaržė ir jų tikėjimo laisvės, vėl veikė cerkvės.

Į užnugarį per fronto liniją ar aviacija („oro keliu") pasiųstos specialiosios grupės partizanų būrius organizuodavo iš apsuptyje likusių raudonarmiečių. Vokiečiams sparčiai puolant, į apsupimo „katilus" pateko ištisos armijos, o 1941 m. į vokiečių nelaisvę pasidavė net 3,8 mln. raudonarmiečių[19]. Dalis jų (šimtai tūkstančių), bijodami pasiduoti vokiečiams, slapstėsi kaimuose, kiti susijungdavo į „išlikimo grupes", versdamiesi marodieriavimu (plėšikavimu). Specialiosios paskirties grupių čekistai griežtai, „geležine ranka," iš jų organizavo būrius, įvedinėjo griežtą drausmę, paskirdavo jiems lėktuvais „atkomandiruotus" vadus, komisarus, įkurdavo Ypatinguosius skyrius, apmokydavo partizaninės taktikos, žvalgų, diversantų, minuotojų-sprogdintojų specialybių. Taip gimdavo būriai, kurie 1943 m. išaugdavo iki brigadų (250-2500 partizanų) sudėties. Tie, kurie nepaklusdavo čekistų diktatui, norėdami išlikti nepriklausomi, buvo vadinami „banditais" ir naikinami.

1941-42 m. Smolensko srityje, Jelnios ir Dorogobužo rajonų miškų masyvuose, iš buvusių apsuptųjų raudonarmiečių NKVD-NKGB ir partiniai darbuotojai, komisarai (dažniausiai atsiųsti kariniais lėktuvais), oro desantinės brigados grupės pradėjo organizuoti partizanų būrius. Tuo pačiu metu buvo paskelbta ir šaukiamojo amžiaus vyrų mobilizacija. Kariuomenės pavyzdžiu sukurtos partizanų formuotės iki būrių, kuopų, batalionų ir pulkų sudėties. Jos pradėjo kontroliuoti dalį teritorijos, užpuldinėjo vokiečius, pradėjo vykdyti diversijas vokiečių komunikacijose. Kartu miškuose veikė ir reguliarioji kariuomenė - gen. P. Belovo 2-asis gvardijos kavalerijos korpusas, kuris vadovavo ir partizaniniam judėjimui šiame regione. Prie Dorogobužo buvo įrengtas lauko aerodromas, per kurį karinė aviacija partizanų formuotėms tiekė ginklus, šaudmenis, proviziją, aprangą, buvo atsiunčiami vadovaujantys kadrai, kariniai specialistai, evakuojami sužeistieji. 1942 m. gegužės-birželio mėn. vokiečių kariuomenė visas šias grupuotes sutriuškino - paėmė į nelaisvę arba nukovė apie 10 500 partizanų ir raudonarmiečių, tik 2-3 tūkstančiai jų sugebėjo prasiveržti į Briansko miškus. Aukščiausioji

partizanų ir karinė vadovybė iš šio rajono buvo evakuota karinės aviacijos lėktuvais. Partizaninis judėjimas šiose vietovėse jau niekada nebeatsigavo[9].

1941 m. rudenį vokiečiams atnaujinus puolimą Maskvos kryptimi, spalio mėn. Briansko srityje Vermachtas apsupo 3-iąją, 13-ąją bei, atskirai, 50-ąją rusų armijas - susidarė du „katilai," kurie netrukus buvo likviduoti, paimant daugybę belaisvių. Nors, karine prasme, šis regionas buvo užimtas Vermachto, tačiau šiame artimajame užnugaryje įvesti kontrolės vokiečiai nesugebėjo. To priežastis - tiesiog tragiškas kariuomenės, reikalingos teritorijai okupuoti ir užnugario tvarkai įvesti, trūkumas. Vokiečiai užimdavo tik stambiausius centrus, gindavo tik svarbiausias komunikacijų linijas. Ne tik provincija, bet ir dauguma svarbių rajonų centrų buvo palikti likimo valiai, be jokių užnugario apsaugos dalinių. Tokiu susidariusiu „vakuumu," aišku, pasinaudojo NKVD-NKGB specialiosios grupės, iš Briansko miškų masyvuose likusių „apsuptųjų" raudonarmiečių organizuodamos partizanų būrius, kurie imdavosi vokiečių neužimtos teritorijos kontrolės. Galima sakyti, kad šituose stambiuose miškų masyvuose sąlygos partizaniniam judėjimui, partizanų bazių, stovyklų, mokymo poligonų, slapto požeminio ginklų sandėlių tinklo kūrimui buvo labai palankios. Per 1942 m. sausį vokiečių fronto linijos gynyboje susidariusį „plyšį" ėjo nuolatinis pastiprinimų žmonėmis, specialistais, ginklais ir sprogmenimis srautas, būriai pasidarė dideli, jungėsi į brigadas - formavosi kariuomenės tipo daliniai ir padaliniai. Šiaurinėje Briansko srities dalyje jiems vadovavo Briansko fronto, o vakarinėje dalyje - Vakarų fronto prie Karinės tarybos sukurti partizaninio judėjimo štabai (fronto štabai). Kontroliuojamoje teritorijoje buvo įvesta visuotinė karinė prievolė, gerokai papildžiusi partizanų formuočių gretas. Reguliarus tiekimas vyko „oro keliu" - lėktuvai su kroviniais nusileisdavo lauko aerodromuose, kai kada šaudmenų ir ginklų kroviniai būdavo nuleidžiami iš lėktuvų parašiutais. Naudojant karinę aviaciją, būdavo atsiunčiami ir būsimi partizanų formuočių vadai, įvairūs kariniai specialistai, instruktoriai.

Iš fronto atitraukti vokiečių kariuomenės daliniai per „valymo" operacijas lengvai užimdavo „partizanų kontroliuojamus rajonus." „Raudonųjų banditų gaujos," pagal vokiečių karinės vadovybės raportus, būdavo labai gerai taktiškai apmokytos - jos vengdavo atvirų kautynių su reguliariąja kariuomene, traukdavosi, išsisklaidydavo, pereidavo į kitus veikimo rajonus. Nors partizanai „valymų" metu ir patirdavo didžiulių nuostolių, atsitraukus vokiečiams, jie sugrįždavo atgal į savo veikimo teritoriją, toliau vėl ją kontroliuodami ir be pasigailėjimo bausdami mirties bausme su vokiečiais bendradarbiavusius valstiečius. Tačiau, pirmiausia, jie žiauriai susidorodavo su vokiečių paskirta vietine administracija - kaimų seniūnais ir jų apsauga - pagalbinėje policijoje tarnaujančiais tautiečiais. Valstiečiai atsidurdavo tarp „kūjo ir priekalo" - vokiečiai neturėdavo karinių jėgų užtikrinti jų saugumo, o partizanų kerštas būdavo žiaurus ir neišvengiamas. Kitas svarbus jų apsisprendimo faktorius - partizanų kontroliuojamoje

zonoje vokiečių baudžiamųjų operacijų metu vykdomi kaimų deginimai, žudynės, gyventojų evakuacija ir jaunimo išvežimas darbams į Vokietiją. Tai valstiečius irgi vertė pasirinkti sovietinių partizanų pusę.

Briansko srityje veikiantiems partizanams buvo keliami šie uždaviniai:

1. Plataus masto diversijos ir okupacinės valdžios veiklos sutrikdymas. 2. Žvalgyba priešo užnugaryje. 3. Kuo didesnio kaimų skaičiaus užėmimas ir jų gynyba. 4. Pašaukti į partizanų eiles kuo daugiau žmonių, galinčių „nešioti ginklą." 5. Partizanų užimtuose rajonuose vykdyti maisto produktų rekvizicijas. 6. Tarp gyventojų vykdyti propagandą. 7. Tiesiogiai remti Raudonosios armijos vykdomas karines operacijas.

Pagal karinės vadovybės 1942 m. gegužės direktyvą, pagrindiniai partizanų uždaviniai buvo šie:

1. Sutrikdyti vokiečių kariuomenės tiekimą, ardant pagrindines komunikacijas (geležinkelio magistrales, tiltus). 2. Kovoti su pagalbinės policijos būriais ir kaimo gyventojais, padedančiais vokiečių kariuomenei. 3. Gyventojų įbauginimas, vedant priešišką propagandą <...>.

Vokiečių duomenimis, 1943 m. Briansko srityje veikė apie 12-16 tūkstančių partizanų. Nors vokiečių vykdytų karinių operacijų metu partizanai patirdavo didžiulių nuostolių, tačiau sunaikinti partizaninio judėjimo šiame regione vokiečiai nepajėgė - jie „išslisdavo," išsisklaidydavo, pereidavo į kitus veikimo rajonus, iš naujo performuodavo savo dalinius, padalinius, būrius ir, pasitraukus vokiečiams, vėl grįždavo į savo veikimo zoną. Partizanų kontroliuojami rajonai atsirado ne dėl jų kovinės galios, ne dėl išaugusio partizanų skaičiaus, bet, paprasčiausiai, dėl vokiečių užnugario apsaugos kariuomenės trūkumo. Vien dėl to dalyje užnugario teritorijos nebuvo karinių dalinių saugomo okupacinės valdžios aparato ir valdymo kontrolės.

Iš kitos pusės, partizanai nesugebėjo įvykdyti savo pagrindinės užduoties - visiškai sutrikdyti armijų grupės „Centras" tiekimą, naikinant magistralines komunikacijas (geležinkelio linijas), nes jų diversijos sukeldavo tik laikinus nesklandumus. Nesugebėjo jie paremti ir Raudonosios armijos veiksmų. Viena tikra, kad jie privertė vokiečius užimti statinę gynybos sistemą išilgai saugomų komunikacijų, sukuriant atsparos punktus. Tarpai tarp jų būdavo neginami, tačiau tai buvo dėl vokiečių kariuomenės trūkumo. Kada vokiečių kariuomenė priversdavo partizanus stoti į atviras kautynes, šie visada pabėgdavo, tuo išvengdami visiško sutriuškinimo - jų kovingumas buvo nepalyginamai žemesnis nei vokiečių kareivių[9].

1941 m. lapkričio mėn., vykstant Maskvos puolimo operacijos „Taifūn" antram etapui, vokiečių armijų grupės „Centras" vokiečių kareiviai, aprengti vasarinėmis uniformomis, pateko į nepavydėtiną padėtį. Jiems teko susidurti su dar vienu galingu priešu - „Generolu Šalčiu" - šalta, negailestinga Rusijos žiema. Gelbėdamiesi nuo ankstyvų

šalčių, jie buvo priversti apsigyventi kaimų ir miestelių valstiečių trobose, rūsiuose, daržinėse, pirtyse.

Vokiečiams fronte patekus į tokią sunkią padėtį, vyriausiasis kariuomenės vadas Stalinas ir visa karinė vadovybė sureagavo „žaibiškai," su bolševikine logika, išleisdama slaptą įsakymą:

Vyriausioji karinė vadovybė

1941 m. lapkričio 17 d. įsakymas Nr. 0428

Apie specialiųjų komandų, naikinančių ir deginančių gyvenamuosius punktus vokiečių fašistinės kariuomenės užnugaryje, sukūrimą.

Paskutinio karo mėnesio patyrimas parodė, kad vokiečių kariuomenė blogai pasiruošusi kariauti žiemos sąlygomis, neturi šiltos aprangos ir, patirdama milžiniškus sunkumus, glaudžiasi pafrontės zonos gyvenamuosiuose punktuose. <...> Vokiečių kareiviai, paprastai, gyvena miestuose, miesteliuose, kaimuose, valstiečių trobose, daržinėse, rūsiuose. <...> Atimti galimybę vokiečių armijai apsistoti kaimuose ir miestuose, išvyti vokiečių grobikus iš visų gyvenamųjų punktų laukan į šaltį, „išrūkyti" juos iš šiltų patalpų ir priversti šalti po atviru dangumi - toks yra neatidėliotinas uždavinys, nuo kurio sprendimo priklauso greitas priešo sutriuškinimas, jo armijos moralinis pakrikimas.

Vyriausioji kariuomenės vadovybė įsako:

Sugriauti ir sudeginti iki pamatų visus vokiečių užnugaryje esančius gyvenamuosius punktus, esančius 40-60 km į gylį nuo fronto linijos ir 20-30 km į kairę ir į dešinę nuo kelių. Gyvenamųjų punktų nurodytame radiuse naikinimui nedelsiant panaudoti aviaciją, artilerijos ir minosvaidžių ugnį, žvalgų komandas, slidininkus ir partizanų diversines grupes, aprūpintas buteliais su padegamuoju skysčiu, granatomis ir sprogmenimis <...>.

Dauguma vykdančiųjų šią svarbią valstybinę užduotį turi būti persirengę trofėjinėmis vokiečių vermachto ir SS kariuomenės uniformomis. <...>[17]

Naudojant „išdegintos žemės" taktiką - deginant kaimus (tai, neabejotinai, yra karo nusikaltimas), kaip matome, aktyviai dalyvavo ir partizanų diversiniai būriai. Jie sudegino šimtus kaimų, kurie statistiškai buvo priskirti vokiečių įvykdytiems nusikaltimams. Sovietinis totalitarinis režimas, kad išliktų, su priemonėmis nesiskaitė ir savo gyventojų gyvybių niekada nevertino. Patys gyventojai naktimis ėjo sargybą, saugodami nuo padegimo savo namus, nes tai būtų buvusi ir jų šeimų tragiška mirtis nuo šalčio ir bado. Daliai diversantų-padegėjų, tarp kurių buvo daug merginų komjaunuolių, po mirties buvo suteikti Tarybų Sąjungos didvyrių vardai. Iš jų sovietinės propagandos labiausiai išpopuliarinta ir žinomiausia yra Zoja Kosmodemjanskaja.

Nacizmo tyrinėtojas Olegas Plenkovas taip išsakė savo nuomonę: „Stalino totalitarinėje sistemoje kitaip kariauti buvo tiesiog neįmanoma, tačiau, iš kitos pusės, čia slypi padėties tragizmas - Vermachto kitaip nebuvo galima įveikti“[10].

Jau pavėlavę, 1942 m. vasarį, vokiečiai paskelbė įsaką apie žemės ūkio sistemos pertvarką. Ji labai nuvylė valstiečius - privatūs ūkiai nenumatyti, kolūkiai pervadinti komunaliniais ūkiais, buvo padidintas tik pasodybinio žemės sklypo plotas. 1941 m. valstiečiai nebuvo sovietinių partizanų rėmėjai, jie labiau pasitikėjo vokiečiais. Tik 1942 m., po vokiečių nesėkmės prie Maskvos, prasidėjo, o 1943 m. žiemą, po feldmaršalo F. Pauliuso VI armijos sutriuškinimo prie Stalingrado, baigėsi valstiečių „laukimo politika“ bei žlugo į vokiečius dėtos viltys - nors ir nenoriai, jie ėmė „linkti į sovietinių partizanų pusę.“ Tam neturėjo reikšmės, kad dauguma jų plėšikavo, be jokių skrupulų vykdė rekvizicijas, gąsdino, baugino, nesiskaitė su gyventojais. Remti nekenčiamą, bet neišvengiamai sugrįžtantį stalininį totalitarinį režimą, skatino tik racionalus išskaičiavimas - baimė būti apkaltintiems išdavimu bei tapti NKVD represijų aukomis. Tada partizanų būrius papildė valstiečiai savanoriai, kuriuos seni partizanai paniekinamai vadindavo „43-iųjų metų partizanais.“ Iš tikrųjų, valstiečiai ir į vokiečius, ir į partizanus žiūrėjo labai „šaltai,“ nes abi pusės vykdė rekvizicijas, represijas, terorą. Jie nekentė ir vokiško, ir sovietinio režimo, nes nė vienas neišreiškė jų lūkesčių, neužtikrino saugesnio ir geresnio gyvenimo, tačiau trečio kelio nebuvo.

Vokiečių okupuotose teritorijose užnugario apsaugos kariuomenę 1943-44 m. sudarė apie 200-250 tūkstančių kareivių, iš kurių pusę sudarė vokiečiai. Reikia pasakyti, kad jų skaičius apytikriai atitinka prieš juos kovojusių partizanų skaičių. Vokiečių patirti nuostoliai kovoje su sovietiniais partizanais, kaip jau minėta, yra apie 35 tūkstančiai kareivių. Vokiečių užnugario apsaugos divizijos buvo „antrarūšės“ - suformuotos iš pagyvenusių, vyresnio amžiaus kareivių, netinkančių kovoti fronte. Kitas užnugario karines dalis sudarė slovakai, rumunai, vengrai, kurie buvo ir žemo kovingumo, ir žemos kovinės dvasios. Užnugario apsaugą vykdė ir nacionaliniai (ukrainiečių, baltarusių, estų, latvių, lietuvių ir kt. tautų) policijos batalionai, savisaugos batalionai, rusų kazokų pulkai, gen. Vlasovo ROA batalionų kariai bei pagalbinė policija[3].

1941-44 m. didžiulėje vokiečių okupuotoje Sovietų Sąjungos teritorijoje, kurioje gyveno 70 mln. gyventojų (tai sudarė 2/5 visų gyventojų), iš viso veikė nuo 400 tūkst. iki 500 tūkst. įvairiataučių sovietinių partizanų. Centrinio partizaninio judėjimo štabo duomenimis, 1944 m. sausį jų buvo apie 250 000, o birželio mėn. apie 175 000. Vokiečių okupuotose Rusijos, Baltarusijos, Ukrainos teritorijose buvo paskelbta šaukiamojo amžiaus vyrų mobilizacija į sovietinių partizanų dalinius (daugelis jų buvo kariuomenės tipo formuotės - brigados, batalionai, kuopos, būriai ir t.t. Jiems vadovavo NKVD, NKGB, GRU karininkai, partiniai darbuotojai, komisarai, buvo Ypatingieji skyriai, galiojo Raudonosios armijos karinis statutas). Vengiantys tarnybos ir

besislapstantys vyrai buvo vadinami išdavikais ir be gailesčio šaudomi, todėl kiti pasirinkdavo priešingą išeitį - išeidavo tarnauti į pagalbinę policiją ar policijos batalionus[3].

Sovietiniai partizanai Rusijos teritorijoje kovojo prieš vietinius vokiečių kolaborantus (vietinį okupacinį-administracinį aparatą), vietinę pagalbinę policiją, užnugario bei karinių objektų apsaugą vykdančius policijos batalionų karius, mažas vokiečių kareivių grupes, rengė pasalas, antpuolius, diversijas, ardydami vokiečių komunikacijas (sprogdindami geležinkelio bėgius, strateginės ar vietinės reikšmės tiltus), visokiais būdais trukdė vokiečių kariuomenės aprūpinimą, vykdė žvalgybą, terorą, sabotažą.

Įdomi Baltarusijos šiaurės rytų dalies, vadinamosios Polocko žemumos, sovietinių partizanų veiklos istorija. Didžiąją jos dalį sudarė Polocko ir Vitebsko sritys, turėjusios virš 1 mln. gyventojų, o vietovės buvo miškingos, pelkėtos, su klampiais durpynais, ežerais, blogais, tik vasarą pravažiuojamais, keliais. Per jos teritoriją ėjo strateginės reikšmės magistralinės komunikacijos: geležinkelio linijos Varšuva-Minskas-Smolenskas-Maskva, Kijevas-Leningradas, taip pat antrarūšės geležinkelio linijos, jungiančios šį regioną su Ryga ir kitais Baltijos uostais. Be šių, buvo dar viena strategiškai svarbi geležinkelio atšaka, turinti alternatyvą linijai Varšuva-Minskas-Smolenskas. Per šią teritoriją ėjo pagrindinis plentinis kelias, kuriuo vyko armijų grupės „Centras“ judėjimas. Polockas ir jo apylinkės buvo užimtos vokiečių kariuomenės, praėjus vos trims savaitėms nuo karo pradžios. Vokiečių daliniai greitai judėjo į priekį, palikdami šią teritoriją be kariuomenės ir okupacinės valdžios kontrolės. Tuo pasinaudojo partiniai organai ir NKVD, kurie jau vokiečių užnugaryje tęsė pradėtą organizacinį partizaninio judėjimo darbą. Užnugario apsaugos divizijų atliekami teritorijos „valymai“ buvo epizodiniai, trumpalaikiai. Gyventojai prieš partizanus buvo nusistatę priešiškai, tikėjo vokiečių pergale, tačiau turėjo susitaikyti su sovietinių partizanų teritorijos kontrole ir jų vykdomomis prievartinėmis rekvizicijomis, plėšikavimais. Partizanų būrius sudarė buvę „apsuptieji“ raudonarmiečiai, vietinių partinių ir tarybinių organų darbuotojai, komjaunuoliai, valstiečiai, darbininkai, iš kurių jau karo pradžioje buvo formuojami „naikintojų batalionai“ kovai su vokiečių desantais. Papildymas, ypač vadovaujančiais kadrais, komisarais, buvo atsiunčiamas per fronto liniją arba „oro keliu,“ panaudojant karinę aviaciją. Taip pat partizanų būrių organizacine veikla užsiėmė spec. paskirties diversinės grupės. Buvo vykdoma ir šaukiamojo amžiaus vyrų mobilizacija. Partizanai buvo organizuojami į būrius, kuriems vadovavo NKVD arba Raudonosios armijos karininkai ir komisarai. Tuo metu nebuvo koordinuotų kovinių veiksmų tarp būrių bei juos reguliavusios kariuomenės vadovybės. Partizanai vykdė direktyvose nurodytą diversinę veiklą: minavo geležinkelio linijas, sprogdino ešelonus, tiltus, nutraukdavo telefono ir telegrafo ryšį. Vokiečių patrulių ar transporto priemonių išpuoliai, rengiant pasalas, buvo reti. Partizaninės veiklos žemas efektyvumas priklausė nuo kelių priežasčių:

1. Priešiškas gyventojų nusistatymas partizanų atžvilgiu vertė juos veikti labai atsargiai, vengiant rizikos būti išduotiems vokiečiams.

2. Trūko kovinio patyrimo, buvo žemas organizacinis lygis, trūko centralizuoto veiksmų valdymo iš sovietinio užnugario („Didžiosios žemės“).

3. Daug dėmesio buvo skiriama propagandiniam darbui tarp gyventojų, įtikinėjant juos, kad karas dar nepralaimėtas.

4. Būrių organizavimas, besislapstančių raudonarmiečių paieška, mobilizuotų naujokų apmokymas užėmė daug laiko, todėl buvo mažas diversijų skaičius.

5. Partizanų veiklai išsiplėsti trukdė ir vokiečių naudojamos kontrpartizaninės kovos priemonės.

Kiekybine ir kokybine prasme partizaninis judėjimas šiame regione pasikeitė po Raudonosios armijos 1941-42 m. žiemos puolimo, kai fronto linija priartėjo prie Vitebsko. Į rytus nuo miesto ilgą fronto ruožą užėmęs tik vienas vokiečių korpusas negalėjo sudaryti ištisinės fronto linijos. Vokiečių gynyboje susidarė „plyšys,“ vadinamasis „Vitebsko koridorius,“ išsilaikęs iki pat 1943 m. pavasario. Prie karinių veiksmų, palaikant Raudonosios armijos puolimą, šio regiono partizanai neprisidėjo, tuometinė jų taktika buvo inertiška, neaktyvi.

Jau ne tik transporto lėktuvais, bet ir per fronto linijoje susidariusį „koridorių“ partizanai pradėjo gauti ginkluotę, šaudmenis, sprogmenis, pastiprinimus. Prasidėjo partizaninio judėjimo reorganizacija ir spartus augimas. 1942 m. vokiečių 3-iosios tankų armijos pranešime sakoma: „<...> Partizanų judėjimo organizacija vyksta visu tempu. Jų kovinė galia sustiprinta atsiųstais reguliariosios kariuomenės padaliniais. Tuo pat metu jie gauna paruoštus vadus, taip pat sunkiąją ginkluotę, artileriją, prieštankinius pabūklus ir t.t.“ Partizanų būriai plėtė savo kontroliuojamos teritorijos ribas, mobilizavo šaukiamojo amžiaus vyrus, būriai greit išaugdavo į brigadas. Jiems vadovauti, prie Kalinino fronto Karo tarybos buvo sukurtas partizaninio judėjimo štabas, o 3-iojoje ir 4-ojoje smogiamosiose armijose - operatyvinės grupės, palaikomas per radiją, aviaciją ar fronto liniją nuolatinis ryšys, perduodami įsakymai, žvalgybos duomenys, koordinuojami partizanų formuočių ir fronto kariuomenės veiksmai. 1942 m. partizanai galėjo visai nebijoti vokiečių užnugario apsaugos dalinių - po 1941-42 m. žiemos puolimo, jų skaičius labai sumažėjo, nes buvo pasiųsti į frontą. Partizanai plėtė kovos veiksmus - užpuldinėjo automašinų kolonas, maisto ir šaudmenų sandėlius, vokiečių atsparos punktus, didino savo teritorijos ribas. Vokiečių užnugario vadovybė, vengdama sutriuškinimo, iš administracinių centrų net atšaukė nedideles vokiečių įgulas. Likusios vokiečių užnugario apsaugos pajėgos jau negalėjo sustabdyti partizaninio judėjimo vystymosi, nes saugojo tik magistralines komunikacijas, strateginius centrus, svarbius karinius objektus. Tai buvo gynybinė taktika, partizanams paliekant kovinių veiksmų iniciatyvą ir laisvą veikimo teritoriją. Vokiečiai galėjo apsaugoti savo komunikacijas tik nuo visiško jų suardymo ir tiekimo paralyžiavimo, tačiau negalėjo apsaugoti nuo diversijų.

1942-43 m. Polocko žemumos teritorijoje buvo surengtos kelios antipartizaninės karinės operacijos, tačiau mažomis, vienos divizijos, jėgomis, kas partizanų veiklai šiame regione didesnės įtakos ir neturėjo. Partizaninį judėjimą galėjo sutriuškinti tik naudojama aktyvi puolamoji taktika - stambių kariuomenės grupuočių įvykdytos didelio masto antipartizaninės (miškų „valymo“) operacijos, vėliau, į „išvalytą teritoriją,“ atsiunčiant užnugario apsaugos dalinius. Tačiau, deja, tai padaryti vokiečiai negalėjo - beviltiškai trūko kariuomenės. Vokiečių duomenimis, 1942 m. lapkričio mėn. jie kontroliavo jau tik 32,8 % Polocko žemumos teritorijos (Vitebsko, Polocko ir Lepelio sritys).

1943 m. Polocko žemumoje, padedant Raudonajai armijai, susiformavo keturi gerai įtvirtinti partizaninio judėjimo centrai, kuriuos sudarė apie 35 000-40 000 partizanų. Rosonų rajone, vokiečių armijų grupių „Šiaurė“ ir „Centras“ riboje, „atkomandiruotas” gen. Trufanov iš 10-12 tūkst. partizanų suformavo brigadas, kurių sudėtyje buvo ir 2000 reguliariosios kariuomenės kareivių, aprūpintų sunkiąja ginkluote. Tiekimas pastoviai, nepaliaujamai, vykdytas transportinės karo aviacijos lėktuvais. Partizanai visiškai kontroliavo savo teritoriją, visi prieigos keliai buvo užblokuoti, užminuoti. Tas pats vyko Ušačių rajone, kur bazavosi iki 12-15 000 partizanų. Ten buvo pastatyti gynybos įrengimai, visi keliai užblokuoti, laukai - užminuoti, vokiečių kariuomenei - neprieinami. Tarp Lepelio ir Borisovo gerai ginkluotai, iš brigadų sudarytai operatyvinei grupei vadovavo plk. Mačiulskij. Į rytus nuo Lepelio buvo sukoncentruota ketvirta, stipri operatyvinė grupė, vadovaujama gen. Dubrovskio.

1943 m. rugpjūtį, padedant spec. sprogdintojų būriams iš Raudonosios armijos dalinių (RA), partizanai įvykdė keletą stambių diversijų geležinkelio linijose, paralyžiuodami traukinių judėjimą kelioms dienoms. Diversijos tęsėsi visą rudenį.

1943 m. lapkričio mėn., prasidėjus Raudonosios armijos puolimui, partizanai sprogdino tiltus, kelius, norėdami sutrukdyti vokiečių 3-iajai tankų armijai atsitraukti. Po sunkių mūšių, padedant B. Kaminskio brigadai RONA (Rusų Išsivadavimo Liaudies Armija - vėliau SS šturmo brigada RONA, dar vėliau – 29-oji rusų SS grenadierių divizija (rusų I-oji), vokiečiams pavyko susigrąžinti Lepelio-Vitebsko kelio kontrolę ir išdėstyti atsparos punktus.

Kadangi 1943-44 m. žiemos puolimo metu Raudonoji armija Vitebsko neužėmė, vasarą puolimas turėjo pasikartoti. Vokiečių 3-ioji ir 4-oji tankų armijos pateko į keblią padėtį - saugiai pasitraukti trukdė užnugaryje, Ušačių rajone, sutelkta galinga, apie 18 000 partizanų, grupuotė, kuri, pagal ginkluotę, apmokymą, vadovavimą ir aprangą, atrodė, kaip stambus reguliariosios kariuomenės junginys (trys karinės brigados). Vokiečiai nutarė šį junginį sutriuškinti dar iki rusų vasaros puolimo. Tai turėjo užtikrinti saugų vokiečių kariuomenės atsitraukimą bei sutrukdyti šiems vykdyti geležinkelio linijų ir plentinių kelių diversijas. Fronto vadovybė vokiečių užmačias atspėjo - buvo intensyviai ruošiamasi šio įtvirtinto rajono gynybai, karinė aviacija vykdė nepertrau-

kiamą karinį tiekimą. 1944 m., balandžio viduryje, vokiečių daliniai, apie 20 000 kareivių, pradėjo šio rajono puolimą. Nežiūrint į įnirtingą pasipriešinimą, per kelias savaites partizanai buvo sutriuškinti - 7 000 jų žuvo, dar 7 000 paimti į nelaisvę. Kautynėse partizanus rėmė Raudonosios armijos aviacija - naikintuvai ir bombonešiai, spec. paskirties diversinės grupės, tačiau tai jų neišgelbėjo - atvirose kautynėse reguliarioji kariuomenė dar kartą įrodė savo pranašumą. Taip žlugo bandymas panaudoti partizanų brigadas, kaip Raudonosios armijos pagalbinę karinę jėgą, vokiečių užnugaryje 1944 m. vasaros puolamosios operacijos metu.

Pradedant 1944 m. vasaros puolimą - „Bagrationo" operaciją - birželio mėn. partizanai įvykdė tūkstančius diversijų, visiškai sugadindami geležinkelio linijas Vitebskas-Orša ir Polockas-Molodečnas. Kritiniu vokiečiams fronte momentu vėl buvo paralyžiuotas geležinkelio judėjimas.

Polocko žemumoje prieš sovietinius partizanus kariavo ne tik vokiečiai, bet ir jų pusėje kovojantys baltarusių ir kitų tautų daliniai: baltarusių policijos batalionai, apsaugos batalionai, baltarusių geležinkelio apsaugos batalionas, pagalbinė policija, iš rusų suformuota B. Kaminskio SS šturmo brigada RONA - iš viso apie 27 000 įvairių formuočių karių, policininkų.

Sovietinių partizanų (diversantų) formuočių veikla Polocko žemumoje buvo stipri, gerai aprūpinta, centralizuotai vadovaujama, koordinuojama su kariniais veiksmais fronte, sugebėjusi suformuoti kovingas brigadas, kontroliuoti ir valdyti didžiąją žemumos dalį. Jų diversinė veikla irgi buvo santykinai sėkminga - 1943 m. vasarą, vykstant mūšiams prie Kursko („Citadelės" operacija), bei 1944 m. birželį pradėjus „Bagrationo" puolamąją operaciją prieš armijų grupę „Centras,"kelioms dienoms buvo paralyžiuotas vokiečių kariuomenės tiekimas. Tai lėmė šios priežastys:

1. Palankios gamtinės-geografinės sąlygos: didžiuliai, tankūs, mišrių miškų masyvai, didelės pelkės ir sunkiai praeinami durpynai, daugybė ežerų, upelių, blogi, tik vasarą pravažiuojami keliai, diversijoms patogus geležinkelio linijų išsidėstymas.

2. Fronto ir Raudonosios armijos artumas viso aktyvaus partizaninio judėjimo metu, užtikrinęs nuolatinį ryšį su kariuomenės (3-iosios ir 4-osios smogiamųjų armijų) bei Kalinino fronto vadovybe, prie jų sukurtu partizaninio judėjimu štabu, centralizuotu vadovavimu, karo aviacijos ir per fronto liniją veikiančia reguliaria tiekimo-aprūpinimo sistema. Su tuo organiškai susijęs ir kitas labai reikšmingas faktorius - partizaninio judėjimo sustiprinimas profesionaliais, vadovaujančiais kadrais, kariniais specialistais, žvalgybinio-diversinio darbo profesionalais, papildymas eiliniais reguliariosios kariuomenės kareiviais.

3. Raudonosios armijos (ir Kalinino fronto) vadovybės dėtos pastangos suorganizuoti galingą, gerai apginkluotą, apmokytą, efektyviai naudojantį diversinės kovos metodus strateginėse geležinkelio ir kelių magistralėse partizaninį judėjimą šiame regione.

4. Vietinių gyventojų parama, iš pradžių buvusi partizanams priešiška ar abejinga. Iš tikrųjų, vietiniai gyventojai, esantys partizanų kontroliuojamoje teritorijoje, kito pasirinkimo ir neturėjo - jie tiesiog buvo priversti bendradarbiauti, nes vokiečiai jų apginti negalėjo.

5. Vokiečių aukštosios karinės vadovybės nesugebėjimas skirti pakankamą kiekį kariuomenės sovietinių partizanų formuočių sutriuškinimui bei, po įvykdytos antipartizaninės operacijos, užnugario apsaugos dalinių nedislokavimas kaimo vietovėse, kuris sutrukdytų partizaninių būrių performavimui ir reorganizacijai.

Sovietinių partizanų veikla Polocko žemumoje - tai Baltarusijos partizaninio judėjimo dalis, pasižymėjusi tuo, kad koviniai veiksmai vyko artimajame užnugaryje, pafrontės zonoje, strategiškai svarbiame regione, vadovaujant kariuomenei - prie Kalinino fronto Karinės tarybos sukurtam štabui. Karine prasme, tai buvo „mažasis karas," vykdomas kariuomenei pagalbinės karinės jėgos – partizanų formuočių, reguliariai kariuomenei kariaujant „didįjį karą," o politine prasme - vienas, bendras karas. Bandymas panaudoti partizanų formuotes bendriems kariniams veiksmams prieš vokiečių reguliariąją kariuomenę, buvo nesėkmingas. Kitose šalies vietovėse partizaninis judėjimas turėjo kitų jam būdingų ypatumų, tačiau jo organizacinė-struktūrinė bei vidinė vadovavimo sistema visur išliko tokia pati. Tolimajame užnugaryje partizanų formuotėms „iš išorės" vadovavo jau CPJŠ priklausantis Baltarusijos partizanų judėjimo štabas iš „Didžiosios žemės" (sovietinės užfrontės), tiekimas buvo vykdomas tik „oro keliu," naudota jau ne kariuomenės, o prasiveržimo bei išsisklaidymo taktika. Dar reikėtų pabrėžti, kad partizaninis judėjimas nebuvo organizuojamas savanoriškumo principais - didžiąją partizanų dalį sudarė buvę „apsuptieji" ir iš belaisvių stovyklų pabėgę raudonarmiečiai, vietiniai, mobilizuoti, šaukiamojo amžiaus vyrai ir tik mažą jų dalį - savanoriai. Kaip Rusijoje, taip ir Baltarusijoje, artimajame užnugaryje (pafrontėje) veikiančios partizanų formuotės, operatyvine prasme, buvo vadovaujamos prie frontų Karo tarybos sukurtų partizaninio judėjimo štabų (frontų štabų), kurie buvo tarpinė, jungianti grandis su CPJŠ. Stambiuose miškų masyvuose, pelkėtose vietovėse įkūrę bazes baltarusių partizanai laikėsi pasyvios, „laukimo" taktikos, jų kovinės-diversinės veiklos rodikliai gerokai atsilieka nuo Ukrainos sovietinių partizanų, kurie buvo tiesiog priversti stepėse ir miškingose stepėse nuolat judėti, keisti dislokaciją, susidurdami su užnugario apsaugos daliniais.

Vokiečių vykdomų antipartizaninių karinių operacijų metu dažnai žiauriai nukentėdavo vietiniai gyventojai - kaimai buvo deginami, gyventojai evakuojami, dalis jų - išvežama darbams į Vokietiją. Tačiau tai dažnai priklausė nuo operaciją vykdančios vokiečių karinės vadovybės - kitur buvo baudžiami tik tie asmenys, kurių ryšiai su partizanais būdavo nustatyti.

Sovietinis partizaninis judėjimas Ukrainoje turėjo daug tik jam būdingų ypatumų, tačiau irgi nebuvo stichinis, savaiminis, kilęs „iš liaudies." Jis buvo organizuotas komunistų partijos ir spec. tarnybų - NKVD, NKGB, Raudonosios armijos Vyriausiosios žvalgybos valdybos (GRU) ir Ukrainos partizaninio judėjimo štabo. Ukrainiečių tauta turėjo savitą tautinę savimonę, skatinusią ją siekti laisvės ir nepriklausomybės, turtingą ir karingą praeities istoriją. Laisvės siekių nenumalšino ir 1932-33 m. VKP(b) - komunistų partijos įvykdytas masinis nusikaltimas - visiška grūdų rekvizicija ir maisto produktų atsargų konfiskavimas iš gyventojų, taikos metu atvedęs tautą prie Didžiojo badmečio tragedijos - Holodomoro. Jo metu iš bado žuvo 7-10 mln. gyventojų. Tokiu būdu komunistai, vykdydami tautos genocidą, sprendė ukrainiečių tautos laisvės problemą.

Dėl šių priežasčių ukrainiečiai niekada nebuvo visiškai lojalūs stalininiam totalitariniam režimui, netgi centrinėse bei rytinėse Ukrainos srityse.

1941-42 m. Ukrainoje vyko masinis raudonųjų partizanų grupių „pradingimas," dažnai - be pėdsakų. 1942 m. kovo 6 d. Ukrainos SSR vidaus reikalų liaudies komisaras V. Sergijenka nusiuntė Ukrainos KP(b) CK sekretoriui D. Korotčenkai aiškinamąjį raštą, kuriame buvo sakoma: „Nuo 1941 m. rugpjūčio iki 1942 m. kovo Ukrainos SSR buvo suformuoti 1874 partizanų būriai, kuriuose iš viso buvo apie 30 tūkst. žmonių." Tuo metu SSRS NKVD aiškinamajame naikintojų batalionų štabo rašte buvo pranešama, kad, tų pačių metų duomenimis, 1-ąją tų pačių metų dieną Ukrainoje ryšį su „Didžiąja žeme" palaikė 37 veikiantys partizanų būriai, kuriuose buvo 1918 dalyvių.

NKVD duomenimis, keliose Centrinės ir Pietų Ukrainos srityse iki 1941 m. rudens buvo palikta arba atsiųsta partizaninei kovai 7,5 tūkst. žmonių. 1943 m. kovo 1 d. šiose keturiose srityse nė vienas partizanas nepalaikė ryšio su Ukrainos PJŠ (Ukrainos partizaninio judėjimo štabu).

Rytų Ukrainoje pasikartojo įvykiai, labai panašūs į 1941 m. įvykius. Ukrainos PJŠ operatyvinio skyriaus ataskaitoje buvo pažymėta, kad 1942 m. birželį-liepą, traukiantis Raudonajai armijai, trijose Rytų Ukrainos srityse buvo palikta 216 būrių su 6 radijo stotimis. Po pusmečio, kai Raudonoji armija vėl užėmė šias teritorijas, su ja, nurodytose srityse, susisiekė tik 12 būrių (5%), kuriuose buvo 241 žmogus. Beveik visi 1942 m. vasarą Charkovo ir Donbaso teritorijoje palikti būriai per du-tris mėnesius nustojo egzistuoti, o to priežastys, tos pačios - blogas pasirengimas, iniciatyvos stoka, pasitraukimas į sovietų užnugarį, perėjimas į vokiečių pusę.

Partizanų būrius, pogrindines, diversantų grupes formavo sovietų partinio-valstybinio aparato darbuotojai (nomenklatūra) ir NKVD čekistai. Vieni partizanų būriai buvo „teritoriniai," skubiai suformuoti artėjant frontui, vadovaujami kompartijos veikėjų, kiti būdavo masiškai siunčiami per „kiaurą" fronto liniją (kurios, kaip tokios, iš tikrųjų, iki pat 1942 m. pavasario, Ukrainoje ir nebuvo), kiti - išmetami parašiutais.

Kaip pasakojama GRU darbuotojo Nikolskio atsiminimuose, paskelbtuose jo dukters, „žmonių parengimas ir jų permetimas į priešo užnugarį buvo atliekamas tokiais mastais, kad kartais priminė savotišką konvejerį." Masinis diversantų siuntimas į užnugarį be kruopščios atrankos, be tinkamo žvalgybinio, diversinio, taktinio, konspiracinio, psichologinio ir net fizinio paruošimo, visiškai nepasiteisino. Patekę į pavojų, jie pasimesdavo, puldavo į paniką, vokiečių būdavo lengvai sutriuškinami, kiti, demoralizuoti, išsiskirstydavo, dezertyruodavo, savavališkai grįždavo atgal į sovietinį užnugarį. Didelė partizanų dalis savanoriškai pasiduodavo, pranešdami apie kitus būrio narius, konspiracinius ryšius, ginklų sandėlius bei kitas grupes, pasilikdami tarnauti vokiečiams. Tai buvo masinis reiškinys. Nesėkmė lydėjo ir pėsčiomis fronto liniją perėjusius dalinius, pvz., 1-ąjį ukrainiečių partizanų NKVD pulką. Galima sakyti, kad 1941-42 m. Ukrainoje įvyko visiškas sovietinių partizanų sutriuškinimas, jie patyrė milžiniškus nuostolius, iki 1942 m. vasaros kraštas nuo jų buvo „išvalytas". Tik labai maža partizanų dalis tęsė kovą, šiek tiek didesnę įtaką jie turėjo tik Ukrainos šiaurės rytuose, Sumų ir Černigovo srityse, kur miškingose stepėse veikė S. Kovpako Sumų ir A. Fiodorovo Černigovo būriai. Tačiau, stengdamiesi išsigelbėti nuo sutriuškinimo, jie pasitraukė į Rusijos teritorijoje esančius Briansko miškų masyvus. Visa tai rodo, kad vietinių gyventojų palaikymo sovietiniai partizanai neturėjo.

Rusijos teritorijoje, netoli Ukrainos sienos, esantis Briansko miškų masyvas turėjo dar vieną didžiulę strateginę reikšmę - jis buvo patogus placdarmas sovietiniam partizaniniam judėjimui plisti į Ukrainą ir toliau į vakarus. 1942 m. iš Briansko miškų į reidą iššygiavo „klajojantis" (reidinis) S. Kovpako būrys, turėjęs Ukrainos šiaurės rytų dalyje pasiekti Sumų sritį. Reido metu vyko sėkmingos kautynės su policija, smulkiais vengrų, vokiečių daliniais. Birželio viduryje vokiečių ir vengrų kariuomenės daliniai apsupo būrį ir jį sutriuškino. Prasiveržę likučiai grįžo atgal į Rusiją, į Briansko miškus. 1942m. liepos-rugpjūčio mėn. į reidą iššygiavo „klajojantis" A. Fiodorovo būrys. Mūšiuose patyręs didžiulių nuostolių, jis buvo priverstas atsitraukti į Rusijos teritoriją, į Oriolo sritį. Tą laikotarpį kavalerijos partizanų junginio vadas Michailas Naumovas prisiminė kaip ypač sunkų: „Tuo metu vyko mūšiai prie Stalingrado. Į partizanus niekas nėjo... teko, grasinant sušaudyti, imtis prievartinės mobilizacijos į partizanus." Tuo metu Ukrainos sovietinių partizanų būriai slėpėsi Rusijos (Briansko) ir Baltarusijos miškuose (Polesėje), netoli sienos.

1942 m. rugsėjo 2 d. Kremliuje J. Stalinas susitiko su iš užnugario lėktuvu atskraidintais dviejų didžiausių Ukrainos partizanų junginių vadais - S. Kovpaku ir A. Saburovu. Jiems buvo duota svarbi užduotis - iš Briansko miškų bei miškingos šiaurinės Ukrainos dalies pereiti į mažai miškingas vietoves, stepes, pasiekti dešinįjį Dniepro krantą. Paskui žygiuoti į pietus ir pietvakarius, pasiekiant rajonus, kuriuose yra svarbiausios vokiečių komunikacijos, bet nėra partizanų būrių. Jų junginiai turėjo nutiesti

kelią kitiems, iš paskos einantiems, stambiems junginiams į vakarus, į dešiniakrantę Ukrainą. Pati operacija buvo pavadinta „Stalino reidu," o junginiai, panaudojus karinę aviaciją, buvo puikiai viskuo aprūpinti: automatais, kulkosvaidžiais, šaudmenimis, sprogmenimis, nauja kariška mundiruote ir avalyne.

Šie „klajokliai" junginiai pasinaudojo palankiu momentu - vokiečių pralaimėjimu prie Stalingrado, užnugario dezorganizacija ir katastrofišku vokiečių užnugario apsaugos kariuomenės trūkumu. Vis tik, vykdyti įsakymą - pereiti į pietinę Ukrainos dalį - jie vengė, laikydamiesi šiauriau Rovno-Žitomiro-Kijevo linijos. Tik M. Naumovo kavalerijos brigada bandė tai įvykdyti - ji pasuko į pietus, ties Čerkasais, ledu, perėjo Dnieprą, tačiau buvo vokiečių sutriuškinta, o jos likučiai prasiveržė atgal į Baltarusiją. Pagrindinės partizanų jėgos ir toliau laikėsi šiaurinėje Ukrainos srityje, Polesėje, netoli Baltarusijos sienos, kontroliuodamos šią teritorijos dalį.

1943 m. A. Fiodorovo Černigovo brigada pasiekė vakarinę Ukrainos dalį - Voluinę (Volynę). Vietos gyventojų jie buvo sutikti labai priešiškai, tačiau parašiutais nuleidus krovinius - uždelsto veikimo minas - pradėjo diversijas geležinkelio linijose. 1943m. S. Kovpako Sumų brigada, 1900 partizanų, pradėjo „Karpatų reidą." Jos tikslas buvo pasiekti Šiaurės Bukovinos Černovicko sritį ir pradėti vykdyti diversijas naftos verslovėse, pereinant ir į Rumunijos teritoriją. Liepos pabaigoje partizanai pradėjo naikinti naftos gavybos bokštus Karpatuose, tačiau vokiečiai juos iš ten greit išstūmė ir, padedami aviacijos, pradėjo persekioti. Vietiniai gyventojai, ypač guculai, buvo nusiteikę priešiškai ir pasitiko juos ginklų ugnimi. Vyko kruvinos kovos su vietinių kaimų gyventojais. Skubiai traukdamiesi, kalnuose jie paliko dalį gurguolės, patys sunaikino pabūklus, minosvaidžius. Stanislovskio srityje S. Kovpako brigada vokiečių ir vengrų dalinių buvo sutriuškinta, žuvo komisaras S. Rudnevas. Sovietų karinė aviacija jiems padėti atsisakė, nes skrydžiams buvo per trumpos naktys. Išsiskirstę į būrius, šie bandė trauktis į Priekarpatę, tačiau, atkirtus kelius, traukėsi iki pat Polesės. S. Kovpakas šio atsitraukimo metu buvo sužeistas ir lėktuvu išskraidintas į Maskvą. Reidas buvo nesėkmingas, įsitvirtinti Karpatuose sovietiniams partizanams nepasisekė.

1943 m. birželio-rugpjūčio mėn. vyko J. Melniko brigados reidas į Vinicos sritį, tačiau jie irgi buvo sumušti, išblaškyti ir grįžo atgal į Polesę. M. Naumovo brigada sėkmingai veikė Kijevo-Žitomiro sričių ribose, Berijos vardo junginys - šiaurės vakarinėje Žitomiro srities dalyje. 1943 m. spalio pradžioje N. Chruščiovas rašė Stalinui: „Iš viso Ukrainoje, priešo užnugaryje, šiuo metu veikia daugiau kaip 30 tūkstančių ginkluotų partizanų..."

Karinė aviacija vykdė brigadoms tiekimą „oro keliu," o 1943 m. gruodį, Žitomiro rajone pralaužus frontą, susidarė „Ovručo koridorius." Visą žiemą, jau ne tik lėktuvais, bet ir per koridorių, nepaliaujamu srautu vyko tiekimas. Buvo pristatyta 786 tonos

krovinių: 26 pabūklai, 246 minosvaidžiai, 218 prieštankinių šautuvų, 245 kulkosvaidžiai, beveik 5 tūkst. automatų, 90 tonų sprogmenų, šovinių, minų, sviedinių ir pan.

1944 m. sausio 1 d. Ukrainos PJŠ palaikė ryšį su 43,5 tūkst. partizanų. Okupuotoje teritorijoje taip pat veikė NKGB ir Raudonosios armijos Generalinio štabo Žvalgybos valdybos (RA GŠ ŽV) spec. grupės. Gavus naujos ginkluotės, partizanų brigadoms buvo iškelti ir nauji uždaviniai, kurių svarbiausias - žygis į Rytų Galiciją - nieko nesužavėjo. Patyrę junginių vadai atsisakinėjo vykdyti šią užduotį, bijodami aršių susidūrimų su UPA. Tik vienintelis M. Šukajevo Stalino vardo junginys, patyręs daug nuostolių, atliko reidą į Karpatus ir patraukė tolyn į Slovakiją. 1944 m. pavasarį-vasarą pagrindinės Ukrainos PJŠ formuotės pasitraukė į sovietų užnugarį, S. Kovpako vardo 1-oji Ukrainos partizanų divizija, per Liublino vaivadiją, pasiekė Varšuvos prieigas ir grįžo į Baltarusiją, dalis būrių nužygiavo į Slovakiją, kiti - į Lenkiją.

Atėjus sovietams, 1944 m. rudenį gen. S. Kovpako vardo divizija buvo performuota - tapo atskiraja NKVD vidaus kariuomenės kavalerijos brigada ir buvo pasiųsta kovoti prieš UPA partizanus[10].

Junginių vadams buvo suteikti Tarybų Sąjungos didvyrių vardai (S. Kovpakui ir A. Fiodorovui - net dukart), kariniai generolų-majorų laipsniai.

Ukrainos sovietinių partizanų 1941-1944 m. skaičius buvo apie 115 tūkstančių - sudėjus visas NKVD, NKGB, Raudonosios armijos Generalinio štabo Vyriausiosios valdybos (GRU) ir Ukrainos partizaninio judėjimo štabo formuotes. Iš viso buvo sukurta 11 partizanų junginių. Jų nacionalinė sudėtis: rytų ir centrinės Ukrainos dalies ukrainiečiai, rusai ir apie 7,72 % baltarusių. Strateginis tikslas - kova su vokiečių okupantais ir kolaborantais (teroras), diversijos, žvalgyba, propagandinė-agitacinė veikla, sovietinės valdžios - stalininio totalitarinio režimo - atstatymas, Ukrainą laikant sudėtine Sovietų Sąjungos dalimi. Iš tikrųjų, tai buvo stalininio totalitarinio režimo specialiosios karinės formuotės (komandosai). Joms buvo būdingas tam tikras specifiškumas - UPJŠ partizanai labiausiai užsiėmė diversine veikla, NKVD-NKGB formuotės - teroru, o GRU - žvalgyba[10].

1941-44 m. Ukrainos sovietiniai partizanai mūšiuose sunaikino apie 10 tūkst. vokiečių kareivių, jų sąjungininkų ir kolaborantų (nuo 1/2 iki 2/3 jų sudarė ukrainiečiai).

Diversijų geležinkelio linijose metu buvo sugadinta apie 2,3 tūkst. garvežių ir 7 tūkst. vagonų[10].

Junginiai naudojo kariuomenės tipo taktiką, kovodami su neskaitlingais pagalbinės policijos, kaimų savisaugos, užnugario apsaugos kariuomenės būriais ir įgulomis, vykdė diversijas geležinkelio linijose. Taip pat užsiėmė teroru ir represijomis - žudė su vokiečiais arba UPA bendradarbiaujančius gyventojus, degino kaimus, plėšikavo, prievartavo, vykdė rekvizicijas, turto konfiskacijas.

Ypač aršiai jie kovojo su UPA – Ukrainos sukilėlių armija (nacionalinio išsivadavimo judėjimu). Atvirų mūšių su vokiečių reguliariosios kariuomenės daliniais vengė - juos visada pralaimėdavo ir, sutriuškinti, chaotiškai traukdavosi slėptis į Polesės miškingas bei pelkėtas teritorijas Baltarusijoje, stambius Briansko miškų masyvus. Dalinai kontroliavo tik šiaurės rytinę, vėliau - dalinai ir šiaurės vakarinę Ukrainos dalį, retai išeidami žemiau Rovno-Žitomiro-Kijevo linijos.

Užfrontės vadovybės centrai tiesiogiai įsakydavo vykdyti represijas, niekas iš vadų už žiaurų elgesį su gyventojais, žudynes niekada nebuvo nubaustas. 1941 m. lapkričio 30 d. Ukrainos SSR NKVD įsakyme sakoma: „Vokiečiai <...> kaimo vietovėse skiria seniūnus, vyresniuosius ir policininkus, miestuose ir miesto tipo gyvenvietėse - miesto valdybos pirmininkus, burmistrus, komendantus, policijos viršininkus ir kitus valdininkus <...>.

Įsakau:

1. Nedelsiant organizuoti sistemingą <...> fašistų ir jų administracijos, taip pat, jų turto, naikinimą.
2. Šiam tikslui panaudoti visas mūsų turimas bei surasti naujų, papildomų agentūrinių priemonių.
3. Tai vykdyti, panaudojant partizanus, diversines grupes ir žvalgybos agentūrą <...>.
4. <...> sukurti specialiąsias trijų-penkių žmonių teroro grupes, kurios vykdys uždavinį naikinti fašistinę administraciją.“

1941 m. spalį-gruodį įvykdyta pirmoji teroro akcija Poltavos krašte - „sunaikinta daugiau kaip 50 seniūnų ir kitų fašistų statytinių...“

Černigovo srities Koriukovsko rajono gyventojų pasakojimu, partizanai žudė vokiečių namo paleistus buvusius karo belaisvius - kareivius ir karininkus, taip pat dezertyrus: „pririšdavo juos prie dviejų prilenktų medžių ir perplėšdavo pusiau“.

Partizanų ataskaitose jų vykdyto teroro rezultatas buvo kur kas didesnis, nei kovinės veiklos efektas. Sumų srities Gluchovsko r. Sopyčų kaimo gyventoja Jevdokija Laukina pasakojo, kad, 1942m. vasarį, jų kaimą užpuolus partizanams, policininkai dvi paras gynėsi, užsidarę cerkvėje, o šie tuo metu žudė jų šeimų narius - moteris, vaikus, senukus, sudegino 50 namų.

Sumų srities Gluchovo Zeliankos kaimo gyventojo Ivano Čuguno pasakojimu, 1942 m. girti Saburovo būrio partizanai padegamosiomis kulkomis jų kaime sudegino 42 kiemus, nužudė dešimtis žmonių. To priežastis - policininkų nukautas vienas partizanas.

Po karo Josifas Senjis sovietų struktūroms pasakojo: „<...> reikėjo užimti Zernovos kaimą, kuris buvo atsparos punktas, nes jame buvo trijų rajonų policija. <...> 11 valandą nakties priartėjome prie Zernovo kaimo ir pradėjome padeginėti namus. Iš 380 namų liko tik 25 <...>.“

Vokiečiams tai kėlė nerimą. 1942 m. rugpjūčio 9 d. jie rašė: „Partizanų aktyvumas nekinta. Jie, stipriomis grupėmis, netikėtai įsiveržia į kaimus, išsitempia tinkamus

tarnybai vyrus, žudo burmistrus ir kitus asmenis, kurie laikomi draugiškai nusiteikusiais vokiečių atžvilgiu... Komarovkos <...> kaime jie paliko ranka rašytą plakatą: „Nestojusiems į kovą tėvynės išdavikams - mirtis, mirtis šeimoms, kurių dukterys ir sūnūs užsiverbavo dirbti pas vokiečius."

1943 m. liepos 25 d. Saburovo junginys sutriuškino Davyd Haradoką Baltarusijoje: „Kai naktį būrys įsiveržė į miestelį, vokiečių kareiviai ir policija iš miestelio išėjo į kareivines. <...> Jie visi liko gyvi. Draugas Saburovas įsakė miestelio namus išplėšti, o patį miestelį - sudeginti. Tą pačią akimirką kovotojai puolė į butus ir, juos išplėšę, miestelį sudegino."

Kovpakas aprašė savo junginio grįžimą iš Karpatų reido 1943m. rugpjūtį-rugsėjį per Vakarų Ukrainos teritoriją, kaip vos ne kasdienes žudynes...

Buvo paplitęs sadistinis elgesys, kankinimai. Belaisviams išdurdavo akis, išmušdavo dantis, nudyrę odą, barstė druska. N. Šeremetas rašė: „Buvau liudininkas, kaip policininkus mušė iki kraujo, pjaustė peiliais, degino galvos plaukus, arkanu pririšdavo už kojų ir tempdavo arkliu per mišką, plikydavo karštu vandeniu, pjaustė lyties organus."

Partizanas I. Chitrenka sovietų struktūroms atvirai pranešė apie parodomąją bausmę: „Mūsų vaikinai paėmė gyvą žandarmerijos viršininką ir du žandarus... Mes juos gyvus sudeginom." Visada tragiškas būdavo paimtų į nelaisvę vokiečių kareivių likimas - jų nešaudydavo, o padalydavo būriams, kuopoms. Prasidėdavo kolektyvinė sadistinė orgija - mušdavo, kankindavo kareivius iki mirties.

Būdavo ir kūno „ketvirčiavimo" atvejų, užfiksuotų vokiečių ir UPA dokumentuose. Didžiausią mastą teroras pasiekė 1943-44 m., kovojant prieš UPA partizanus. Sovietiniai partizanai nesugebėjo užimti jiems priešiškos katalikų (unitų) Galicijos, tačiau pravoslaviški Volynės (Voluinės) kaimai labai nukentėjo. Net Ukrainos PJŠ vadovybė rekomendavo už vieną nukautą diversantą nužudyti 15 OUN-UPA narių. Šią rekomendaciją Saburovo junginio partizanai tiksliai vykdė.

„1943 m. birželį Kolkovo rajone (Rovno sritis) apie 90 bolševikų gauja (lenkai) užpuolė Pelčės kaimą. Liaudis leidosi bėgti, gauja įsiveržė į kaimą ir plėšė viską, kas pakliuvo, o visus, patekusius po ranka, žudė. Šiame kaime nužudyti 35 žmonės".

1943 m. liepą priešprieša su banderininkais (UPA) įgavo dar žiauresnes formas: „Pastaruoju metu sudeginti šie kaimai ir nužudyti nariai bei prijaučiantys: Vysocko rajone Sernikų kaimas - sudeginta 60 trobų, nužudyta 40 šeimų <...>. Ivaničių kaime iššudyta 10 šeimų. Vičavkos kaime nužudyta 30 žmonių <...>. Stolynsko rajone (Pinsko sritis) Ričicos kaime sudeginta 30 trobų, iššudytos 5 mūsų šeimos... Dubrovicko rajone (Rovno sritis) praeinančios bolševikų grupės sudegino Orviznicos kaimą - 12 trobų, o Nicevkos kaime sudeginta 10 trobų, nužudyta mergina (OUN jaunimo organizacijos narė). Gari kaime sudeginta 40 trobų (dalį prieš tai sudegino lenkai su vokiečiais), Truputno kaime - 10 trobų, Zališanų kaime - 90 trobų <...>."

1943 m. spalį-lapkritį Rovno srities šaurės rytuose: „Naktį Karpilovkos kaimą užpuolė gausios raudonųjų gaujos - apiplėšė, sudegino ir nužudė 183 mūsų valstiečius...[10] “

Tai, aišku, tik maža dalis paminėtų nusikaltimų, rodančių sovietinių partizanų - ištikimų stalininio totalitarinio režimo komandosų - žiaurumą, teroro ir represijų prieš vietinius gyventojus mastą.

Įsakymas ir prievarta buvo pagrindinės sovietų partizaninių formuočių organizavimo ir papildymo formos. Kaip skatinimo priemonė, karo laikotarpiu partizanams buvo skaičiuojamas atlyginimas. Pagrindinę, „cementuojančią“ būrių dalį, jų branduolį, sudarė sričių bei rajonų komunistų partijos ir sovietinio aparato darbuotojai - nomenklatūra. Ji, dėl privilegijų, buvo ištikima komunistiniam režimui. Didžiausią eilinių partizanų masę sudarė buvę „apsuptieji“ raudonarmiečiai ir pabėgę karo belaisviai, mobilizuoti šaukiamojo amžiaus valstiečiai, mažesniąją -savanoriai, perbėgėliai (tarnavę policijoje, savisaugos daliniuose), o mažiausią - vadovaujantys kadrai ir kariniai specialistai, atsiųsti iš „Didžiosios žemės“: NKVD, NKGB, GRU karininkai, komisarai, radistai, diversantai, žvalgai, sprogdintojai, medicinos darbuotojai ir kt. 1942 m. rugsėjo 2 d. partizaninio judėjimo štabų viršininkų ir būrių vadų pasitarime, dalyvaujant junginių vadams S. Kovpakui ir A. Saburovui, J. Stalinas kalbėjo: „Visus karo prievolininkus, likusius kaimuose, reikia pakelti, nori jie eiti kariauti, ar nenori. Išimtiniais atvejais, tuos, kurie nenori kariauti, laikyti dezertyrais“ (karo metu bausmė už dezertyravimą - mirtis. R. P.).

1942 m. vasarą Sumų srityje, „ryčiau Burynos, Djakovo kaime, ant telegrafo stulpo buvo rastas kvietimas, skirtas 10 gyventojų. <...> Nurodyti gyventojai privalo ateiti pas partizanus. Neįvykdžius nurodymo, jie bus sušaudyti, o jų namai - sudeginti.[10] “

Partizanų vadai, poilsiui ir instruktažams, lėktuvais būdavo nuskraidinami į Maskvą, gyvendavo ištaigingiausiuose viešbučiuose, lėbaudavo. Tokių, poilsinių, komandiruočių metu jie būdavo apdovanojami koviniais ordinais, jiems suteikiami aukštesni kariniai laipsniai. Į užfrontę taip pat patekdavo ir dalis sužeistų partizanų.

Būriuose girtuokliavimas vyko per visą partizaninio judėjimo laikotarpį - gerdavo ir eiliniai partizanai, ir vadai, toks partizanų buities reiškinys buvo labai paplitęs, virtęs masiniu. Visa tai dažnai sužlugdydavo kovines operacijas, bereikalingai žūdavo daug partizanų, būdavo nelaimingų atsitikimų, tarpusavio susišaudymų, moterų prievartavimų. Vis tik, jeigu girtavimas nevirsdavo chroniniu alkoholizmu, jis beveik neturėjo įtakos vadų karjeros augimui. Visuose būriuose vyravo barniai, muštynės, keiksmažodžiai, vadų despotija, paleistuvystė (vadai turėjo ir išlaikė meilužes - „miško žmonas“), t.y., toks buvo sovietinio žmogaus mentalitetas. Girtuokliavimas skatino plėšikavimą. „Įeidami į trobas, iškart prašydavo degtinės. Degtinė banditus truputį apramindavo ir toje troboje jie ne taip plėšdavo, tik pasiimdavo daiktus, kurie jiems labiausiai patikdavo. Labiausiai patiko laikrodžiai, jų atidžiai ieškodavo. Negavę degtinės, imdavo viską,

kas tik pasitaikydavo po ranka, net ir tuos daiktus, kurių jiems tikrai nereikėjo.“ Kaip I-ojo Ukrainos fronto Karinei tarybai pranešė kontržvalgyba „Smerš,“ vokiečių užnugaryje, Čekoslovakijoje, esantis Vorošilovo būrys savivaliavo: „Šių metų lapkričio 14 d. Podrgadų kaime šio būrio dalyviai iš vietinių gyventojų atėmė auksinius daiktus, prie vyro išprievartavo jo žmoną mokytoją, apiplėšė parduotuvę, iš daugelio valstiečių atėmė laikrodžius.“ Ukrainos KP(b) CK atstovas I. Syromolotnas nusiuntė laišką apie Tarybų Sąjungos didvyrio Saburovo junginį UPJŠ viršininkui T. Strokačui: „Pagal turinį, jo būrys artimas gaujai. Liaudis nuo jų bėga į mišką lygiai, kaip ir nuo vokiečių. Plėšikavimui nėra ribų.[10] “

Būrių maitinimo problema buvo sprendžiama maisto rekvizicijomis, kurios būdavo neūkiškos, chaotiškos, neapgalvotos, vykdomos paeiliui kelių būrių. Dažnai plėšikaudavo: „Pastebėti raudonieji partizanai, kurie sprogdina geležinkelį, plėšia kaimus, naikina grūdus... Kaimuose „iššluoja“ viską: paskutinę druską iš druskinių, drabužius, net raugintus agurkus ir medų iš avilių.“ Volynės sritis: „Kiekvieną sutiktą apiplėšia iki paskutinio siūlo, palieka be drabužių ir apavo, paleidžia pliką, be to, dar ir sumuša.“ „Bolševikų gauja apiplėšė Berestianų kaimą (Cumanų rajonas). Žmonėms gatvėse nuavė batus ir nuvilko drabužius.“ „Alkana gauja pirkiose grobė viską, kas pakliuvo po ranka... Tiesiog paima visus drabužius, net vaikiškus.“ „Ko nors neduosi partizanams - gyvybę atiduosi.“ Černigovo-Volynės junginio vadovybės žodžiais, keli brigados vadai terorizavo vietinius gyventojus, „mušdami, žudydami ir plėšdami“...

Į raudonųjų partizanų vykdomas diversijas vokiečiai reaguodavo „šabloniškai“ - degindami vietinius kaimus ir žudydami jų gyventojus. Daugiausia nukentėjo šiaurinės Ukrainos dalies kaimai, kur partizanų aktyvumas buvo didžiausias. Tai, kad vokiečiai degino kaimus, buvo naudinga viską šaltakraujiškai apskaičiavusiai sovietų pusei, tai patvirtina ir sovietų formuočių vidaus dokumentai. Vykdydami diversijas ar kitokias kovines operacijas gyvenamosiose vietose ar arti jų, jie siekė sukelti gyventojų priešpriešą su vokiečiais, įgyti daugiau šalininkų ir papildyti savo būrius žmonėmis. Kaimų jie niekada nuo vokiečių teroro negynė, traukinių, su vežamais į Vokietiją darbams žmonėmis, nesprogdino. Negalima atmesti prielaidos, kad nacių teroro provokavimas iš viso buvo pagrindinis sovietų diversinių, kovinių ir teroristinių formuočių uždavinys. Juk tiesioginių jų veiklos rezultatų - sunaikintų okupantų, kolaborantų arba sugadintų objektų - buvo daug mažiau, nei taikių gyventojų aukų ir sunaikintų materialinių vertybių vokiečių baudžiamųjų operacijų metu. Informaciją apie šiuos žiaurumus vokiečių okupuotoje teritorijoje, taip pat užsienyje, platino sovietų propagandos mašina. Visa tai nuo nacių atstūmė ne tik sovietų piliečius, bet ir pasaulio bendruomenę. Iš viso vokiečiai Ukrainoje sudegino 335 kaimus, nužudė apie 47 967 civilius gyventojus. Karpatų reido metu junginio vadas S. Kovpakas pareiškė: „Aš jau savo vaikinams sakiau, kad pats didžiausias mūsų laimėjimas bus tada, kai vokiečiai sudegins nors vieną Galicijos

kaimą.“ CPJŠ štabo viršininko Ponomarenkos siūlymu, vokiečių terorą reikia užsiundyti ir lenkams: „Lenkijoje būtina įžiebti partizaninę kovą. Tai sukels ne tik karinį, bet ir lenkų gyventojų teisingą siekį, kovojant už bendrą reikalą su vokiečių okupantais, o, tuo pačiu, lenkams (turėta galvoje AK) nepavyks visiškai išsaugoti savo jėgų.

Sovietiniai šaltiniai pripažįsta, kad sovietiniai partizanai susidūrė su ypatingomis problemomis 1939-40 m. okupuotuose kraštuose - Estijoje, Latvijoje, Lietuvoje, Vakarų Ukrainoje, Vakarų Baltarusijoje, Besarabijoje, tačiau laiko tai „savaime suprantamu dalyku.“ Vis dėlto, sovietiniam partizaniniam judėjimui buvo keliami ir svarbūs strateginiai- geopolitiniai uždaviniai, patvirtinantys teiginį, kad tai buvo sovietinio totalitarinio režimo specialiosios paskirties formuotės, agresyvus, žiaurus, negailestingas sovietų ekspansinės geopolitikos įrankis, pajėgiantis vykdyti ir tokio masto uždavinius. 1941 m. vokiečiams pirmiems pradėjus puolimą ir sužlugdžius sovietų suplanuotą Vakarų-Vidurio Europos puolimo operaciją „Groza“(„Audra”), 1944m. jau nebesitikėta visiškai tų planų įgyvendinti, tačiau to ir neatsisakyta. Vidurio-Rytų Europos šalyse, vadinamojoje „minkštojoje Europos papilvėje,“ Raudonajai armijai išvarius vokiečius, susiformavo politinis vakuumas, kuriuo iškart pasinaudojo Sovietų Sąjunga. Tam iš anksto buvo ruošiamasi - iš 1943 m. paleisto Kominterno komunistinių kadrų jau buvo sukurti šių šalių tautiniai komitetai - ištikimos sovietiniam režimui „šešėlinės marionetinės vyriausybės.“ Šiuose procesuose buvo naudojamos ir sovietų specialiosios nereguliarios kariuomenės pajėgos - vadinamieji sovietiniai partizanai.

1944 m. sovietinis partizaninis judėjimas, artėjant frontui, turėjo dar labiau išplisti už Ukrainos ribų į Vakarus - į Lenkiją, Slovakiją, Vengriją, Rumuniją, bei „išplėsti socialistinės sistemos lagerį“.

Jeigu lenkų AK partizanus, ištikimus Londone esančiai Lenkijos vyriausybei, sovietiniai partizanai kartais užpuldavo, susišaudydavo, nuginkluodavo, tai 1943-44 m. šios dvi priešiškos jėgos - AK ir sovietiniai Ukrainos PJŠ partizanai - susivienijo bendrai kovai prieš Ukrainos nacionalinį išsivadavimo judėjimą (UPA), sudarydamos taktinę (karinę) sąjungą. Jos bendrai, iki pat Raudonosios armijos atėjimo, kovojo ir prieš vokiečius, ir ypač prieš UPA. AK priešą, daug silpnesnį lenkų komunistinį partizaninį judėjimą „Gvardija Liudova“ (vėliau pakeitusį pavadinimą į „Armija Liudova“), sovietai visokeriopai rėmė, aprūpindami ginkluote ir amunicija. 1944 m. pavasarį tarybinė vadovybė su jais užmezgė nuolatinį radijo ryšį ir pradėjo tiekimą „oro keliu.“ Tuo pat metu buvo sukurtas ir Lenkijos partizaninio judėjimo štabas. 1944 m. vasarį iš lenkų, buvusių trijuose „klajojančiuose“ (reidiniuose) junginiuose, buvo suformuota Lenkų partizanų brigada. Jau ilgą laiką sovietiniai partizanai visoje okupuotoje teritorijoje į savo eiles telkė žmones iš Rytų Europos: lenkus, čekus, slovakus, vengrus, rumunus. Dalis jų buvo karo dezertyrai, perėję į sovietų pusę, kiti, pakliuvę į nelaisvę, ir „perauklėti.“ 1944 m. balandį į partizanus atrinkti lenkai ir čekoslovakai buvo surinkti specialiam apmokymui Volynės

(Voluinės) lageryje. Kursus vedė patyrę diversantų karininkai, radistai, sprogdinimo-minavimo specialistai. Vasaros pradžioje, pagal Lenkijos, Čekoslovakijos, Rumunijos komunistų partijų vadovų prašymus, kursų programa buvo praplėsta, o Ukrainos PJŠ tapo šių šalių partizanų apmokymo ir vadovavimo centru.

Užbėgant už akių, galima pasakyti, kad Lenkijoje sovietiniams „reidinių" būrių, Lenkų partizanų brigados bei lenkų komunistiniams „Gvardija Liudova" partizanams pasiekti ypatingų rezultatų ir nereikėjo - jų vaidmuo buvo antraeilis. Lenkijos AK ir lenkų nacionalinį pogrindį savo slegiančia, naikinančia galia, sutriuškino Raudonoji armija, jos kontržvalgyba „Smerš" bei NKVD-NKGB struktūros. Lenkų komunistinių partizanų paskirtis buvo visai kita - tapti Lenkijoje kuriamo komunistinio režimo administracinio-komandinio aparato ir saugumo struktūrų kadrais - vadovaujančiais darbuotojais, kvislingine, marionetine valdžia. Tuo pat metu nereikia pamiršti ir S. Kovpako vardo partizanų divizijos reido iš Vakarų Ukrainos į Lenkiją per Liublino vaivadiją iki pat Varšuvos prieigų, vaidmens. Juk Raudonajai armijai užėmus Liubliną, sovietų žvalgybos struktūros iš lenkų komunistinių pogrindžio veikėjų iškart sukūrė Lenkijos nacionalinio išsivadavimo komitetą (Liublino komitetą), o Sovietų Sąjunga, pripažindama jį oficialia valstybės valdžia, iš kart užmezgė diplomatinius santykius. Užėmus Varšuvą, jis tapo iš Maskvos vadovaujama marionetine Lenkijos vyriausybe.

Rumunijoje sovietiniams partizanams įsitvirtinti nepavyko - ten buvo labai stiprios antirusiškos vietinių gyventojų nuotaikos, visiška jų izoliacija.

Sovietų vadovybę labai domino didžiulę strateginę reikšmę turintys „Karpatų vartai" - tiesioginis išėjimas į Slovakiją ir Vengriją. 1944m. viduryje šios šalys tapo pagrindiniais „taikiniais" - planuota partizaninį judėjimą iš Ukrainos išplėsti į šių šalių teritorijas.

Į Vengriją UPJŠ vadovybė pasiuntė apie 2 tūkstančius partizanų. Tiesioginės karinės paramos puolančiai Raudonajai armijai jie nesuteikė, tačiau Vengrijoje partizanų atsiradimas turėjo didelę politinę ir moralinę reikšmę.

Slovakijoje padėtis buvo visai kitokia - 1939m. ji tapo nominaliai „nepriklausoma" šalimi, jos kariuomenės daliniai vokiečių okupuotoje Sovietų Sąjungos dalyje vykdė užnugario apsaugos karines funkcijas (vokiečių užnugario apsaugos daliniai). Londone veikė Čekoslovakijos emigracinė vyriausybė, o jai ištikima slovakų kariuomenė, besiartinant Raudonajai armijai, siekdama išsaugoti buvusią santvarką, ruošė valstybės perversmą. Toks planas netenkino nei Sovietų vadovybės, nei jos marionečių - Čekoslovakijos komunistų partijos vadovų. Buvo nutarta šį procesą sužlugdyti - pasiųsti į Slovakiją mišrius Ukrainos PJŠ organizuotus ir parengtus partizanų būrius, sukelti komunistinį sukilimą. Nuo 1944 m. birželio prasidėjo jų permetimas į Slovakijos teritoriją parašiutais (buvo permesta 220 čekų bei slovakų ir 450 sovietinių partizanų). Jie tapo branduoliu, organizuojant ir stiprinant vietinių komunistų partizanines pajė-

gas. 1944m. rugpjūčio pabaigoje partizanų skaičius jau siekė 8 tūkstančius ir jie ėmėsi aktyvios veiklos - didelėje šalies dalyje sukėlė betvarkę. Į tai reaguodama Slovakijos marionetinė (provokiška) vyriausybė paprašė vokiečių įvesti kariuomenę. Norėdama išgelbėti šalį ir išeiti iš „Ašies valstybių" sudėties, Slovakijos kariuomenė pradėjo sukilimą. Ukrainos PJŠ papildomai nusiuntė dar 3000 sovietinių partizanų ir ginkluotės (ten kariavo ir gen. M. Naumovo kavalerijos junginys, naujai sukurti partizanų junginiai „Pugačiov," „Čiapajev"). Nesutikdami su Slovakijos nacionalinio komiteto sukurto Vyriausiojo partizaninio judėjimo štabo veikla, Čekoslovakijos komunistai paprašė Ukrainos PJŠ atsiųsti specialiąją vadovavimo grupę. Jau rugsėjo pabaigoje ji buvo suformuota ir skubiai atsiųsta (tai buvo GRU-NKVD-NKGB partizaninio-diversinio darbo veteranų-profesionalų grupė). Prasidėjo partizaninis karas prieš vokiečių okupacinę kariuomenę ir chaosas. Kovoje prieš vokiečius komunistai įgijo patriotų aureolę, o užėmus Čekoslovakijos teritoriją Raudonajai armijai, komunistai sėkmingai paėmė politinę valdžią. 1946 m. Slovakija jau tapo „komunizmo ramsčiu"[3].

Tokia yra trumpa sovietinių partizanų veiklos apžvalga. Ukrainoje sovietinių partizanų veikla buvo daug aktyvesnė ir efektyvesnė nei Baltarusijoje, kur partizanų skaičius buvo didžiausias, o geografinės sąlygos jų veiklai - ypač palankios. Po karo partizanų vadai tapo komunistinės nomenklatūros dalimi - partinio-sovietinio aparato darbuotojais, represinių struktūrų - NKVD ir NKGB - vadovaujančiais kadrais.

Apibendrinant sovietinių partizanų formuočių veiklą kaip sistemą, galima padaryti išvadą, kad tai buvo komunistinio totalitarinio režimo sudedamoji dalis, jo, kaip geopolitinio įrankio, „aštuonkojo čiuptuvai," „ilgoji ranka" vokiečių okupuotame užnugaryje, ekspansinės geopolitikos įrankis, veikęs kaip Raudonosios armijos avangardiniai, toli į priekį išsiveržę, būriai, padaliniai, junginiai, ištikimai ir besąlygiškai vykdę įsakymus, silpninę vokiečių užnugarį, ardę jų komunikacijas, padėję susigrąžinti jų okupuotas teritorijas bei įvykdyti pakartotinę 1939-40m. okupuotų šalių okupaciją. Jie skverbėsi ir į kitas Vidurio bei Rytų Europos šalis, sudarydami sąlygas naujų šalių užkariavimui, komunistinių režimų sukūrimui, pavertusiam jas Sovietų Sąjungos - sovietinės imperijos - satelitėmis. Tam šios specialiosios nereguliarios kariuomenės pajėgos buvo kuriamos, tokia yra jų veiklos ir joms keltų uždavinių esmė. Tuo pat metu, tai paneigia sovietinių diversantų veiklą buvus partizaniniu judėjimu, - iš tikrųjų, jis neturėjo jokio savarankiško, stichinio, liaudiško pasipriešinimo požymių.

Pagrindiniai sovietinių partizanų (diversantų) skirtumai nuo Lietuvos partizaninio judėjimo būtų šie:

1. Sovietiniai partizanai (diversantai) kovoje prieš vokiečių okupantus buvo tik pagalbinė jėga, t.y., karine prasme vedė „mažąjį karą," o pagrindinį vaidmenį kare atliko reguliarioji sovietų kariuomenė (vedė „didįjį karą") - politine prasme tai buvo

vienas, bendras karas. Sovietinis partizaninis judėjimas vyko laikinai vokiečių okupuotoje šalies teritorijoje, iš kurios buvo pasitraukusi rusų kariuomenė tebesitęsiant kariniams veiksmams fronte. Atvirkščiai, Lietuvos partizaninis nacionalinio išsivadavimo judėjimas buvo pagrindinė karinė jėga kovoje prieš sovietų okupantus, veikė visos teritorijos okupacijos sąlygomis, jau pasibaigus Europoje karui, be jokios išorinės pagalbos. Tai buvo jau atskiras partizaninis (tautos) karas už savo laisvę ir nepriklausomybę, oficialiai užsienyje niekur nepripažintas, nežinomas arba labai mažai žinomas. Atsidūrus už „geležinės uždangos,"Rusijos totalitarinio režimo jis buvo tiesiog nuslėptas, užslaptintas nuo pasaulio valstybių politikų, Vakarų visuomenės.

2. Sovietiniai partizanai nesusikūrė savaime, stichiškai. Tai buvo pačios valstybės - Sovietų Sąjungos, represinių bei žvalgybos struktūrų (NKVD, NKGB, RA GŠ VŽV (GRU), Centrinio partizaninio judėjimo štabo ir jo padalinių (vadovaujamų partinio-komandinio aparato darbuotojų) Stalino įsakymu organizuotos mišrios karinės - diversinės - žvalgybinės struktūros, atliekančios specialiąsias užduotis priešo užnugaryje. Visos jos rėmėsi užfrontėje sukurta specialiųjų karinių pajėgų baze. Lietuvos partizaninis judėjimas, atvirkščiai - kilo savaime, stichiškai, „iš apačios," tik savo piliečių iniciatyva, jų pačių sukurtas, todėl buvo „grynas," be jokio dirbtinumo.

3. Iš užfrontės tiekiama visokeriopa parama, ten sukurti specialūs mokymo centrai, šioms formuotėms iškelti žvalgybiniai - diversiniai-kariniai - politiniai - propagandiniai uždaviniai iš esmės apsprendė ir jų veiklos taktinius, organizacinius, vadovavimo ir kitus ypatumus. Tuo metu tai buvo geriausiai paruoštos, geriausiai aprūpintos ir profesionaliausiai organizuotos masinės karinės-žvalgybinės-diversinės struktūros, vykdančios joms iškeltus ne tik bendrus, bet ir specifinius uždavinius, kovojant ne vien prieš vokiečius, vokiečių okupacinį režimą, bet ir prieš tautinius sąjūdžius. Vieni iš pagrindinių jų uždavinių vokiečių užnugaryje buvo diversijos, ardant vokiečių komunikacijas, trikdant jų kariuomenės tiekimą, renkant žvalgybinio pobūdžio žinias, t.y., silpninant vokiečių kariuomenę ir tuo prisidedant prie Raudonosios armijos (RA) laimėjimų fronte. Sovietiniai partizanai veikė tik valstybės dalies teritorijos okupacijos sąlygomis, todėl iš „Didžiosios žemės" (užfrontės) gaudavo įvairiapusišką pagalbą. Lietuvos, Latvijos, Estijos, Ukrainos partizanai, atvirkščiai, vedė kovą visos jų šalių teritorijos okupacijos sąlygomis, negavo iš išorės jokios paramos, jokio aprūpinimo, net politinio-moralinio palaikymo. Didžiausias bendrumas (sovietiniams partizanams tarp daugybės kitų uždavinių tai buvo viena iš jų veiklos sričių) - kova su okupaciniu režimu, kolaboracine sistema, juos saugančiomis represinėmis- karinėmis struktūromis, vengiant atvirų kautynių su reguliarios kariuomenės daliniais.

4. Lietuvos partizanai diversijų transporte, pramonėje, ūkyje nevykdė, nes, strateginiam tikslui pasiekti, tai ir nebuvo reikalinga. Diversinių veiksmų taktika karinėse komunikacijose būtų panaudota tik prasidėjus Vakarų valstybių karui su sovietais.

Tuo tarpu sovietiniai partizanai, kaip pagalbinė kariuomenei jėga, koordinuotai, vienu metu su karinėmis operacijomis fronte, vykdė tokias stambaus masto diversines operacijas geležinkelio linijose, kaip „Bėgių karas," „Koncertas."

5. Lietuvos partizaninis judėjimas geopolitiškai buvo visiškai izoliuotas nuo Vakarų valstybių, per visą savo veiklos laikotarpį negavo iš išorės jokios pagalbos. Atvirkščiai, sovietinių partizanų formuotės gaudavo visapusišką, ne tik materialinę, bet ir moralinę-psichologinę paramą. Iš sovietinio užnugario jiems buvo vadovaujama, palaikomas nuolatinis radijo ryšys, koviniai-diversiniai veiksmai derinami su karinėmis operacijomis fronte. Visą laiką šias formuotes papildydavo specialiose mokymo bazėse „Didžiojoje žemėje"" paruoštais kadrais (vadovaujančiu sąstatu, žvalgybos, diversijų, sprogdinimo specialistais), karinės aviacijos pagalba vyko tiekimas ginklais, šaudmenimis, sprogmenimis, uniformomis, avalyne, maistu. Junginių vadai nuskrisdavo instrukcijoms į Maskvą, ilsėdavosi geriausiuose viešbučiuose. Tuo pačiu partizanų junginiai iš užfrontės kariniais lėktuvais atskridusios štabo vadovybės būdavo inspektuojami vietose, vykdavo pasitarimai, apmokymai, instruktažai, kovinių apdovanojimų įteikimas - pvz., Ukrainoje tai atlikdavo Ukrainos partizaninio judėjimo štabo vadovybė, tarp jų ir štabo viršininkas T. Strokačas.

6. Sovietinių partizanų ir spec. paskirties formuotės jau vokiečių okupacijos metais visur, be išimties, kovojo su tų šalių nacionalinio išsivadavimo judėjimais ir pogrindžiu - Lietuvoje su LLA, LF , LLKS, VLIk-u ir kt. Ukrainoje jie vedė žiaurią, bekompromisinę kovą su OUN-UPA, UNRA partizanais. Sovietinių partizanų kovos su lenkų AK turėjo tam tikrų savitų bruožų - nuo taktinės (karinės) taikos Vakarų Ukrainoje iki ginkluotos tarpusavio kovos Lietuvoje bei Vakarų Baltarusijoje.

7. Sovietiniai partizanai-diversantai veikė jiems labai palankiose sąlygose - didžiulėje miškingo, raižyto reljefo, vokiečių nekontroliuojamoje arba, tik iš dalies, kontroliuojamoje teritorijoje, šiems katastrofiškai trūkstant užnugario apsaugai karinių pajėgų. Vokiečiai pagrinde stengėsi užtikrinti tik strateginių centrų ir pagrindinių komunikacijų apsaugą, visą periferiją palikdami sovietinių partizanų kontrolei. Atvirkščiai, Lietuvoje, kaip ir Ukrainoje, Latvijoje, Estijoje, partizaninis judėjimas, pasibaigus II pasauliniam karui, patyrė visą sovietinės imperijos represinių struktūrų, Vidaus, Pasienio, reguliariosios kariuomenės jėgą. Nugalėjus nacistinę Vokietiją, visos šios pajėgos buvo mestos kovai su nacionalinių išsivadavimų judėjimais Ukrainoje ir Pabaltijyje. Lietuvių partizanams teko kovoti su aukščiausio lygio žvalgybinio, diversinio, partizaninio karo profesionalais. Į Lietuvą buvo komandiruoti patyrę karinės kontžvalgybos „Smerš", NKVD, NKGB karininkai, elitiniai NKVD, Pasienio kariuomenės pulkai, jiems į pagalbą ateidavo reguliarioji kariuomenė. Sovietinės okupacinės kariuomenės daliniai buvo mobilūs, motorizuoti (gerai aprūpinti transportu), jų įgulos išdėstytos labai tankiai, koncentruotai ne tik didžiuosiuose miestuose, apskrityse, bet

ir valsčių centruose, tarp jų tebūdavo tik 10-15-18 km atstumai. Esant reikalui, būdavo permetamos kovai su lietuvių partizanais divizijos iš Baltarusijos, Latvijos, Kaliningrado srities. Okupacinės kariuomenės asmeninė sudėtis Lietuvoje buvo pasiekusi nuo 50 tūkst. iki 150 tūkst. kareivių skaičių.

8. Sovietiniai partizanai niekur neturėjo vietinių gyventojų (valstiečių) palaikymo, šie buvo priversti bendradarbiauti tik prievarta, nes vokiečių okupacinė valdžia jų apginti negalėjo - neturėjo jėgų. Ypač didelis vietinių gyventojų priešiškumas buvo Lietuvoje, Estijoje, Latvijoje, Vakarų Ukrainoje. Tai nesulyginama su Lietuvos partizanų veikla - jie turėjo didžiulę tautos paramą, vedė ilgą kovą remdamiesi tik jos vidiniais ištekliais, gyventoju palaikymu.

9. Sovietiniai partizanai ir jų spec. paskirties formuotės vykdė vietinių gyventojų terorą, represijas, taikydami kolektyvinės atsakomybės principą (baudė mirties bausme su vokiečiais kolaboravusių gyventojų šeimas), plėšikavo, užpuldinėjo, degino kaimus, žudė jų gyventojus. Lietuvoje pagrindinė jų kova irgi vyko su kaimų savisaugos būriais - daug kaimų buvo sudeginta, nužudyta daug jų gyventojų. Lietuvos partizanai tokių problemų neturėjo - pats kaimas buvo didžiausia jų atrama ir tvirtovė, būdavo puolamos tik skrebų ir rusų įgulos. Lietuvos partizanai nubaudė mirties bausme už kolaboravimą su priešu, išdavystes mažiau nei 10 tūkstančių gyventojų. Kolektyvinės atsakomybės principas nebuvo taikomas arba taikytas tik atskirais, ypatingais atvejais. Prieš partizanus ir pogrindį pokario metais veikė didžiulis slaptų agentų tinklas - apie 27,7 tūkstančiai „čekistų be antpečių." Atviriems ir slaptiems kolaborantams padedant, buvo vykdomi masiniai nusikaltimai prieš lietuvių tautą, teroras, represijos, trėmimai, į Sibiro lagerius pateko daugybė lietuvių patriotų, jų kaulais nusėta Sibiro žemė. Tarp partizanų mirties bausme nubaustų vietinių gyventojų, kaip jau minėta, mažiau nei 10 tūkstančių žmonių, pagrinde, slaptų arba atvirų kolaborantų iš vienos pusės, bei nuo sovietinio teroro, represijų žuvusių tautiečių (26,5 tūkstančio), ištremtų, suimtų ir patekusių į Sibiro lagerius (332 tūkstančiai) bei ten žuvusių (apie 60 tūkstančių) skaičiaus yra tiesiog didžiulė praraja, nesulyginami aukų mastai, didžiulė disproporcija.[1]

10. Jeigu sovietiniai partizanai karinės aviacijos lėktuvais buvo aprūpinami įvairia ginkluote, šaudmenimis, sprogmenimis, kartais juos tiekiant per susidariusius fronto linijų „koridorius," tai lietuviai partizanai jokio aprūpinimo „iš išorės" niekada negavo - kovojo su ginklais, įsigytais dar karo metu, tik dalį jų ginkluotės papildydavo rusiški trofėjai. Visą laiką buvo šovinių deficitas - juos reikėjo taupyti, nes turėtos atsargos, ypač vokiškų, buvo labai ribotos (juos tekdavo rinkti iš gyventojų). Dėl šaudmenų stygiaus, palaipsniui buvo atsisakyta prancūziškų šautuvų, kulkosvaidžių, vokiškų automatų MP-40, Stg-44 ir kt., ėmė vyrauti rusiški ginklai.

11. Rusijos propagandoje iki šiol sėkmingai naudojamas mitas „apie garbingą išvadavimo nuo fašizmo misiją," iš tikrųjų, buvo jų ekspansinių geopolitinių planų

įgyvendinimas – Vidurio-Rytų Europos tautų užkariavimas bei pavertimas jas savo vasalais, satelitais. Be abejonės, tokie pat uždaviniai, kaip pagalbiniai, buvo keliami ir sovietiniams partizanams - vokiečių okupuotos teritorijos susigražinimas, tame tarpe, ir 1939-40 m. okupuotų valstybių reokupacija, tolesnė geopolitinė ekspansija į Vakarus, užgrobiant kitas Vidurio Europos šalis. Kitaip sakant, tai buvo ištikimas, paklusnus sovietinės totalitarinės sistemos geopolitinis įrankis. Lietuvos partizaninis judėjimas nepuoselėjo jokių ekspansinių planų, veikė tik savo etninėse žemėse, teturėdamas tik taurų ir garbingą tikslą - savo tautos Laisvę ir Nepriklausomybę.

12. Sovietinius partizanus vienijo tik viena ideologija ir bekompromisinė politinė totalitarinė jėga - komunistų partija. Lietuvių partizaninis judėjimas apjungė įvairių politinių įsitikinimų (išskyrus komunistinių) piliečius, kurie pirmiausia siekė Lietuvos valstybingumo atstatymo.

13. Sovietiniai partizanai, net jų stambūs junginiai, atvirų mūšių su reguliaria vokiečių kariuomene vengė, nes visada juos pralaimėdavo, būdavo sutriuškinami, todėl naudojo „išsisklaidymo“ taktiką. Stalininiai diversantai Lietuvoje, ko gero, teturėjo tik vieną atvirą mūšį su 80-ties vokiečių kareivių motorizuotu būriu prie Inkleriškių km. Būdami geriau ginkluoti (rusų karo aviacijos pagalba aprūpinti ne tik automatiniais ginklais, bet ir minosvaidžiais, prieštankiniais šautuvais) bei turėdami kiekybinį pranašumą, privertė vokiečius atsitraukti. Lietuvos partizanai tokių mūšių su NKVD kariuomene turėjo daugybę, ypač jų nevengė 1944-45 m., padarydami priešui daug nuostolių. Pvz., vien tik 1946 m. lietuvių partizanai įvykdė 1840 antpuolių.[23]

14. Didelė dalis sovietinių partizanų NKVD spec. mokyklose buvo apmokyti partizaninės kovos taktikos, diversinio - žvalgybinio darbo, naudojimosi įvairių sistemų ginklais, sprogdinimo ir kt. dalykų. Lietuvių partizanai visko mokėsi patys, kovos eigoje, daug talentingų vadų tapo tikrais partizaninio karo profesionalais, taktikos specialistais. 1944 m. LLA į vokiečių karinės žvalgybos (Abvero) mokyklas buvo pasiuntusi apie 200 kursantų. Apytikriai apie 100 iš jų partizaninę veiklą išlikę liudijimai - dalis jų greitai žuvo (juos labai „medžiojo“ rusų kariuomenės kontržvalgyba „Smerš”), kiti turėdavo paklusti jau esamai partizanų vadovybei, kurios daugelis jų buvo paskirti būrių, kuopų vadais, štabų pareigūnais. Desantininkai neturėjo jokių privalumų - viskas priklausė nuo jų asmeninių savybių, sugebėjimo. Žymiausias iš jų - A. Starkus-Montė, gabus vadas ir drąsus karys, tapo Algimanto apygardos vadu.

15. Sovietinių partizanų pagrindą sudarė represinių struktūrų (NKVD-NKGB) pareigūnai, sovietinio-partinio aparato darbuotojai, okupuotose teritorijose Rusijoje, Baltarusijoje, Ukrainoje buvo vykdoma prievartinė mobilizacija. Lietuvos partizanai buvo savanoriai, galiojo laisvo apsisprendimo principas, nebuvo jokios prievartos.

4. Ukrainiečių nacionalinio išsivadavimo judėjimas - OUN-UPA (Ukrainos nacionalistų organizacija-Ukrainos sukilėlių armija).

Ukrainiečių tauta nuo seno turėjo savitą, tvirtą tautinę savimonę, karingą, maištingą, laisvą kazokišką dvasią, turtingą savo praeities istoriją, skatinusią, esant pasaulio geopolitiniams lūžiams, siekti savo krašto laisvės ir nepriklausomybės. 1917-20m. tai vykdyti ėmėsi vienas iš Ukrainos tautinio atgimimo vadų Simonas Petliūra, vadovaudamas paskelbusiai suverenumą nuo Rusijos Ukrainos liaudies respublikai (direktorijai) ir jos kariuomenei UNA (Ukrainos liaudies armija). 1919m. bolševikinė Rusija pradėjo invaziją į Ukrainą, užėmė Kijevą. S.Petliūra nebematė kitos išeities, kaip sudaryti tarpusavio karinę-politinę sąjungą su Lenkija, tikėdamasis jos pagalbos, dviem likusiomis savo divizijomis prisidėjo prie bendrų karinių pajėgų. Deja, tai Ukrainos nepriklausomybės neišgelbėjo: 1921m. tarp Sovietų Rusijos ir Lenkijos (formaliai ir Sovietų Ukrainos) buvo pasirašyta taikos sutartis, įvykdytas žemių tarp šių dviejų valstybių pasidalijimas. Rusijai atitekusi didžioji - centrinių ir rytinių žemių dalis, buvo pavadinta Sovietų Ukraina, o Vakarų Ukraina prijungta prie Lenkijos.

1932-33 m. VKP(b) – Sovietų Sąjungos komunistų partijos vadovybė, jų okupuotoje ir pavadintoje Ukrainos TSR dalyje, įvykdė žiaurų, masinį etninį nusikaltimą, genocidą - visišką grūdų rekviziciją ir maisto produktų atsargų konfiskavimą iš gyventojų, taikos metu atvedusį tautą prie Didžiojo badmečio tragedijos - Holodomoro. Jo metu iš bado žuvo 7-10 mln. gyventojų. Tokiu būdu komunistai, vykdydami tautos etninį valymą, genocidą, visam laikui bandė išspręsti ukrainiečių tautos laisvės problemą, o šie niekada nebuvo lojalūs stalininiam totalitariniam režimui. To baisaus likimo išvengė tik Vakarų Ukraina, tuo metu įėjusi į Lenkijos sudėtį, kuri ir ėmėsi Ukrainos tautos laisvės ir nepriklausomos valstybės atstatymo darbų, tapo nacionalinio išsivadavimo judėjimo centru.

Vakarų Ukrainoje veikusi UVO (Ukrainos karinė organizacija), o nuo 1929 m. susikūrusi OUN (Ukrainos nacionalistų organizacija), buvo įgijusi didžiulį pogrindinės kovos prieš lenkų okupacinę valdžią patyrimą - veikė griežčiausios konspiracijos sąlygomis, turėjo platų, įslaptintą agentūros tinklą, gerai organizuotas pogrindžio struktūras, užsiėmė aktyvia politine propaganda, kūrė pogrindines sukarintas jaunimo grupes, vykdė teroro aktus, diversijas, turėjo savo atstovybes užsienio valstybėse. Ji siekė sukurti nepriklausomą Ukrainos valstybę, tam panaudodama ir politinius, ir karinius metodus. Jau 1929 m., pirmojo OUN suvažiavimo metu, pareikšta, kad, „vykstant nacionalinei revoliucijai, iš Ukrainos žemių turi būti išvyti visi okupantai." Galima sakyti, jog ji paskelbė pogrindinį karą prieš lenkų valstybę.

Jos vadai buvo pogrindžio kovos profesionalai. Jau tuo metu OUN palaikė ryšius su Lietuva ir gaudavo iš jos paramą. OUN vadovui J. Konovalecui buvo suteikta Lietuvos

pilietybė ir jis lankydavosi Kaune. Laisvės alėjoje Nr.20 buvo spausdinami OUN leidiniai - žurnalai „Surna“, „Nacionalist“, brošiūros, veikė lietuvių ir ukrainiečių draugystės bendrija. Oficialus OUN atstovas palaikė ryšius su Lietuvos vyriausybės, Užsienio reikalų ministerijos (matyt - ir žvalgybos) atstovais. Iš Lietuvos per užsienio valstybių ambasadas OUN užsienio atstovybėms buvo teikiama finansinė parama.

Prasidėjus II pasauliniam karui ir sovietams okupavus bei prijungus Vakarų Ukrainą prie Ukrainos TSR, organizacijoje kilo ideologinių nesutarimų dėl kovos už Ukrainos nepriklausomybę metodų ir taktikos. 1940m. pradžioje įvyko OUN skilimas į dvi frakcijas: radikalų (revoliucinį) OUN-B (S. Banderos) ir nuosaikųjį OUN-M (A. Melniko). S. Banderos ir jo bendražygių įsitikinimu, Vokietija tebuvo laikina sąjunginininkė, todėl jų organizacija turėjo pati ryžtingai kovoti už Ukrainos valstybės sukūrimą. A. Melnikas laikėsi pasyvios taktikos, tikėdamasis, kad patys vokiečiai padės sukurti nacionalinę valstybę.

1919-39 m. Lenkijai atitekusi Vakarų Ukraina, kurioje gyveno 6 mln. ukrainiečių, tapo nuožmios, nesutaikomos lenkų ir ukrainiečių tautinės priešpriešos arena. Pilsudskinės Lenkijos okupacinė valdžia, būdama kraštutinai šovinistinė, pačiais agresyviausiais, gėdingiausiais būdais vykdė ukrainiečių nacionalinę priespaudą, diskriminaciją, prievartinę asimiliaciją - uždarinėjo ukrainiečių mokyklas, cerkves, gimnazijas. Ukrainiečiai neturėjo ne tik savo savivaldos, bet netgi kultūrinės autonomijos. Jie negalėjo užimti jokių administracinių postų, buvo uždrausta ukrainiečių kalba valstybinėse ir administracinės valdžios įstaigose, jie laikyti „antrarūšiais žmonėmis,“ turėjusiais „perimti aukštesnę lenkų civilizaciją“[50]. Vakarų Ukraina lenkų valdžios oficialiai buvo vadinama „Rytų Mažąja Lenkija“ („Malopolska Wschodnia“), uždraudžiant net Vakarų Ukrainos pavadinimą, o patys ukrainiečiai - „rusinais.“ Vyko brutali krašto kolonizacija ir polonizacija, visiškas ukrainiečių pilietinių teisių ir laisvių ignoravimas, teroras, represijos, jų kultūros, švietimo ribojimas, visoks trukdymas, beribė vietinės lenkų valdininkijos savivalė. Iš ukrainiečių kalbos buvo tyčiojamasi, ja negalima buvo pasiekti jokio mokslo. Lvovo Jano Kazimiro universitete ir kitose aukštosiose mokyklose buvo panaikinti visi fakultetai ukrainiečių kalba, vien Lvovo srityje iš 1922-23 m. buvusių 2435 mokyklų iki 1934-35 mokslo metų beliko tik 457. Visokiais būdais buvo pažeidinėjamos ukrainiečių politinės teisės, mokymo įstaigose buvo vykdoma lenkinimo politika, iš mokyklų šalinami mokytojai ukrainiečiai. Lenkija, pasiskelbusi unitarine valstybe, sulaužė visas tarptautines sutartis, net savo konstituciją (Versalio sutarties 2 straipsnis, Rygos sutarties 7 straipsnis ir Lenkijos Respublikos konstitucijos 111-116 straipsniai), įpareigojančias gerbti pagrindines kitų tikėjimų ir tautybių gyventojų teises. Lenkų požiūris į kaimynystėje gyvenančias tautas buvo kupinas paniekos, tuščio pasipūtimo ir tamsumo, tiesą sakant, jas net nelaikė vertas būti tautomis. Dėl to

tarpukario Lenkija taip ir netapo integruota šalimi - buvo centrinė, etninė Lenkija, ir jos okupuotos sritys - „beteisės kolonijos."

Lenkų policija sukūrė slaptą agentūros tinklą (slaptieji agentai - „konfidentai") - per jį buvo vykdomas ukrainiečių sekimas, pranešama apie bet kokias „antivalstybiškumo apraiškas".

Kraštas buvo lenkinamas ir kolonizuojamas pagal valstybinę Lenkijos programą apgyvendinant lenkų kolonistus - „osadnikus." Į Galiciją ir Volynę iki 1938 m. buvo atkelta 200 tūkstančių lenkų kolonistų, iš jų dauguma buvusių 1918-1919 m. Lenkijos-Ukrainos karo veteranų, Pilsudskio legionierių su šeimomis - teisėtai vadintinų kariniais kolonistais. Jiems buvo veltui dalijama geriausia žemė, kuriamos kolonijos (gyvenvietės), jie tapo pagrindine lenkiško okupacinio režimo atrama. Lenkų kolonistai sudarė absoliučią daugumą įvairiose administracinėse įstaigose, buvo paskirti mokyklų mokytojais (1935 m. jau 77,7 % mokytojų buvo lenkai). Buvo sukurta daug sukarintų lenkiškų organizacijų, kaip papildoma policinė-represinė struktūra veikė Pasienio teritorijų apsaugos korpusas. Lenkijos valdžios vykdomų karinių-policinių pacifikacijų (baudžiamųjų operacijų), t.y., masinio teroro, represijų prieš ukrainiečius metu, jie būdavo patys aktyviausi jų dalyviai, pagalbininkai. Kadangi lenkų kolonistai buvo okupacinės valdžios vykdomos antiukrainietiškos politikos pagrindinė atrama ir įrankis, jiems sudarytos ir išskirtinės sąlygos - veltui (kaip jau minėta anksčiau) dalijama žemė, įvairios įmonės. Kolonistų kaimai gyveno geriausiai, su vietiniais gyventojais nesiskaitydami, žiūrėdami į juos „iš aukšto." Tokia politika tik padidino vietinių ukrainiečių nedarbą ir skurdą, nes daugelis žemės nebeįstengė išsipirkti. Ukrainiečiams nustatytos kontribucijos, revizijos kaimuose ir kooperatyvuose, bet kokių kultūrinių autonominių siekių slopinimas, taip pat didžiulė socialinė nelygybė, gimdė pilietinio nepaklusnumo aktus[50].

Galima sakyti, kad lenkų-ukrainiečių konfliktai buvo nesibaigiantys ir vyko visose gyvenimo srityse. Dėl vis didėjančio antagonizmo tarp ukrainiečių ir lenkų kildavo susirėmimų, būdavo padegamos kolonistų sodybos, sabotuojami okupacinės valdžios potvarkiai, užpuolamos jų administracinės įstaigos. Šią veiklą organizavo ir vykdė pogrindinės ukrainiečių organizacijos OUN nariai, kuriuos palaikė didžioji tautos dalis.

1930 m. priešiškumas tarp ukrainiečių ir atkeldintų kolonistų pasiekė kritinį tašką. Asmeniniu J. Pilsudskio įsakymu buvo surengta pirmoji pacifikacija (masinė baudžiamoji akcija) tuometinėse Lvovo, Tarnopolio, Stanislavovo vaivadijose, apėmusiose 16 sričių ir 450 kaimų, kurią vykdė Lenkijos okupacinė administracinė valdžia, remiama policijos ir karinių dalinių (ulonų). Atvykę, jie naikindavo viską, kas ukrainietiška: plėšė iškabas su ukrainietiškais visuomeninių-kultūrinių organizacijų pavadinimais, daužė ir naikino skaityklas, bibliotekas, kooperatyvus, griovė pastatus, naikindavo, konfiskuodavo ir išgrobstydavo turtą. Būdavo net moterų išprievartavimo atvejų. Kra-

tų metu išmušdavo namų langų stiklus, ant žemės išpildavo valstiečių grūdus, sudaužydavo buities reikmenis. Žmonės buvo mušami šautuvų buožėmis, plakami rimbais ar šompolais, visaip fiziškai žalojami (vienas ulonas žmogų laikydavo už kojų, kitas už rankų, o trečias plakdavo). Ukrainiečius suklupdydavo ant žemės ir versdavo giedoti Lenkijos himną, šaukti „Tegyvuoja Pilsudskis!“ ir pan. Lenkai vykdė prieš ukrainiečių tautą brutalų terorą, taikydami „kolektyvinės atsakomybės“ principą. Baudžiamosios akcijos metu buvo uždarytos trys ukrainiečių gimnazijos, 145 ukrainietiškos socialinės-kultūrinės įstaigos, 40 sporto įstaigų, 8 kooperatyvai, 46 „Prosvitos“ („Švietimo“) rateliai, draugijos „Gimtoji mokykla“, suimami kultūrinės-intelektualinės inteligentijos atstovai. Iš viso akcijos metu areštuota apie 2000 ukrainiečių, 1/3 jų nuteisti kalėti. Kaimams buvo uždėtos didžiulės kontribucijos, juose apsistodavo lenkų kavalerijos daliniai, kuriuos turėdavo išlaikyti vietiniai valstiečiai.

Be masinių baudžiamųjų akcijų, būdavo taikomos ir lokalios, atskirose vietovėse. Jas vykdydavo kariškiai ir policija (išlikusios nuotraukos apie 1934 m. vykdytą pacifikaciją)[60].

Kratos būdavo atliekamos ir ukrainiečių pravoslavų cerkvėse, Ukrainos graikų katalikų bažnyčiose. Pacifikacijas galima vadinti žiauriais pogromais, masiniu teroru, brutalia fizine prievarta, moraliniu pasityčiojimu iš ukrainiečių.

Ukrainiečiai nepasidavė ir į tokius lenkų veiksmus atsakė radikaliu nacionalizmu. OUN pogrindžio nariai vykdė teroro aktus prieš lenkų valdžią, degino kolonistų sodybas, vykdė diversijas, o 1934 m. nušovė pacifikaciją organizavusį Lenkijos vidaus reikalų ministrą generolą B. Perackį. Kovojantys už Ukrainos laisvę ir nepriklausomybę ukrainiečiai buvo žiauriai persekiojami, suėminėjami, teisiami ir sodinami į kalėjimus, koncentracijos lagerį Bereza Kartuzskaja (įkurtą Polesėje, Vakarų Baltarusijoje, kuriame kalėjo ir Vilniaus krašto lietuvių patriotai). Lenkų okupacijos metais Vakarų Ukrainoje represijos palietė iki 1 220 000 ukrainiečių[31, 32, 33, 38].

Buvo lenkinami vietinių gyventojų vardai, pavardės, keičiami ukrainietiški geografiniai pavadinimai. Dalis ukrainiečių buvo deportuota į Lenkijos centrines sritis.

1938 m. buvo įvykdyta antra pacifikacija, nukreipta prieš Ukrainos stačiatikius. Pagal istoriką ir publicistą Zbignevą Zaluskį, jos metu „tiktai Volynėje katalikų bažnyčiomis buvo paverstos 139, sugriautos 189 cerkvės, o palikta veikiančių tik 151. Žingsnis po žingsnio, buvo likviduojamos ukrainiečių kultūrinės ir ūkinės įstaigos Galicijoje. Volynėje, kaimuose, kur 80 % gyventojų sudarė ukrainiečiai, iš 2000 bendrojo lavinimo mokyklų tik 8 bebuvo ukrainiečių, o 500 mokyklų ukrainiečių kalba tebuvo tik kaip viena iš mokomų disciplinų“[50]. Represuoti stačiatikių dvasininkai, tikintieji, prievarta buvo verčiami priimti Romos katalikų tikėjimą[34]. Nuolat buvo spausdinami draudžiamų knygų, almanachų, kalendorių ir kitų leidinių sąrašai. Lenkų okupacinė valdžia rengėsi visai likviduoti ukrainietiškas mokyklas. „Nėra jokios ukrainiečių tautos, - pareiškė Lenkijos

vyriausybės švietimo ministras S. Grabskij, ukrainiečių tauta - tai tik komunistų propagandinė išmonė.“ Per 25 metus „ukrainiečių klausimą“ buvo planuota išspręsti[60].

„Cerkvių griovimas buvo vykdomas tiesiog vandališkai. Nakčia, netikėtai, ginkluoti kulkosvaidžiais, pasirodydavo būrys lenkų policininkų, kartais kartu su areštantais (kaliniais), ir iki ryto cerkvė būdavo sugriaunama iki pamatų. Taip pat baisiai, tiesiog barbariškai, būdavo išsityčiojama iš šventų relikvijų, religinių apeigų dalykų. Dvasininkai ir tikintieji, kurie bandydavo ginti savo šventybes, būdavo policijos sumušami, areštuojami ir teisiami[50]“.

Lenkų kariuomenės daliniai Volynėje šaudė į protestuojančius ukrainiečių demonstrantus. Tai gimdė nacionalinį pasipriešinimą, OUN palaikymą, kalėjimuose ir konclageryje Berza Kartuzskaja kalėjo daugybė ukrainiečių ir baltarusių[50]. Tokia lenkų vykdoma antiukrainietiška politika Vakarų Ukrainoje „pasėjo vėją, bet pjovė audrą“.

Visiškai tokia pati kolonijinė-diskriminacinė Lenkijos politika buvo vykdoma ir Vakarų Baltarusijoje. 1921-39 m. į ją iš centrinės Lenkijos buvo atkelta net 300 tūkstančių lenkų kolonistų - „osadnikų“, taip pat daugybė lenkų valdininkų, darbininkų. Vietoj pažadėtos kultūrinės autonomijos prasidėjo arši polonizacija. 1923 m. buvo 400 baltarusių mokyklų, o beliko veikiančios tik 37. Tuo pat metu atidaryta 3380 lenkiškų mokyklų. Vakarų Ukrainoje ir Vakarų Baltarusijoje lenkų okupacijos metais katalikų bažnyčiomis paversta net 1300 cerkvių, ir dažniausiai - su kraujo praliejimu[50].

1939 m. rugpjūčio 23 d. pasirašytas Molotovo-Ribentropo paktas, geopolitiškai pasidalijant įtakos sferomis. Visų pirma jis sprendė Lenkijos pasidalijimo tarp dviejų imperijų - raudonosios (Sovietų Sąjungos) ir rudosios (nacistinės Vokietijos) – klausimą, buvo nustatyta demarkacinė linija tarp abiejų okupacinių zonų (galima sakyti, įvykdė IV Lenkijos padalijimą). 1939 m. rugsėjo 1 d. Lenkiją užpuolė Vokietijos kariuomenė ir per kelias savaites ją sutriuškino. Rugsėjo 17 d. nuo rytinių Lenkijos sienų puolimą pradėjo Raudonoji armija, triuškindama ir imdama demoralizuotos lenkų kariuomenės likučius į nelaisvę. Keista, tačiau Lenkijos vyriausybė nepaskelbė karo padėties su Sovietų Sąjunga, palikdama jai teisinį pretekstą išvengti atsakomybės už pradėtą II pasaulinį karą, nors sovietai, pagal Pakto su vokiečiais susitarimą, okupavo net 51 % jos teritorijos. Vakarų Ukraina 500 metų buvo besikeičiančių okupantų - lenkų, austrų, rumunų, vengrų, vokiečių - valdžioje, todėl jos prijungimas 1939-40 m. prie Sovietų Sąjungos vietinių gyventojų buvo laikomas tik kaip vieno okupacinio režimo pakeitimas kitu. Netrukus prasidėjo NKVD teroras, represijos, suėmimai, trėmimai.

1941 m. birželio 22 d. prasidėjo karas tarp nacistinės Vokietijos ir stalininės Rusijos. Jau birželio 30 d., vokiečių kariuomenei įžengus į Lvovą, OUN vadovybė paskelbė Ukrainos nepriklausomos valstybės įkūrimo aktą. Tai vokiečiams labai nepatiko - S. Bandera ir jo artimiausi bendražygiai buvo suimti ir atsidūrė Zaksenhauzeno konclageryje. OUN vokiečiai uždraudė, jos nariai buvo persekiojami ir suėminėjami,

tačiau pogrindis sėkmingai veikė toliau. Jo tolesnės veiklos išdava buvo jau pogrindžio armijos - OUN-UPA - sukūrimas.

Ukrainos sukilėlių armija (UPA) - pagrindinė ir masinė ukrainiečių tautos karinio pasipriešinimo jėga, 1942 m. pabaigoje-1943 m. pradžioje sukurta politinės organizacijos OUN-B. Ji kovojo prieš abu okupantus - hitlerinį nacistinį ir stalininį komunistinį totalitarinius režimus bei lenkų Armiją Krajovą - senus priešus, vėl siekusius prijungti prie Lenkijos Vakarų Ukrainą. UPA strateginis tikslas buvo savarankiškos Ukrainos valstybės sukūrimas, liaudies demokratija ir tautų lygybė.

OUN-B vadovas S. Bandera jau nuo 1941 m. vasaros kalėjo Vokietijoje, Zaksenhauzeno konclageryje, o po karo tapo politiniu emigrantu. OUN karinės struktūros - UPA sukūrimui ir vadovavimui, jis, savaime suprantama, jokios įtakos nebeturėjo, nors tai buvo jo revoliucinio politinio-idėjinio sparno, OUN-B, bendražygių veiklos rezultatas. Matyt, dėl to sovietinėje istoriografijoje UPA kovotojai vadinami „banderininkais".

Vokiečių okupacinės valdžios teroras prieš ukrainiečius nuo 1942 m. įgavo sisteminį charakterį, o maisto produktų rekvizicijos, jaunimo siuntimas darbams į Vokietiją, gyventojų sušaudymai, teroras, represijos tapo neapykantos ir kerštо vokiečiams priežastimi. OUN-UPA vadai matė, kad karas su vokiečiais neišvengiamas, o 1943 m. jos eiles masiškai papildė pagalbinėje policijoje tarnavę ukrainiečiai. Vietoj jų į šią tarnybą įstojo vietiniai lenkai, o tai 1943 m. sukėlė tarp ukrainiečių ir lenkų mažumos kilusius tarpnacionalinius konfliktus ir abipusį terorą.

Vokiečių okupacijos metais Vakarų Ukrainoje aktyviai veikė lenkų pogrindinė Armija Krajova, taktiniais sumetimais bendradarbiavusi ir su Ukrainos sovietiniais partizanais. Vakarų Ukrainos sovietinių partizanų formuotėse, NKVD, RA GŠ GRU būriuose iš viso veikė iki 5 tūkst. lenkų tautybės asmenų, o 1944 m., Ukrainos PJŠ kadrų pagrindu, buvo suformuotas Lenkijos PJŠ (Partizaninio judėjimo štabas), sudarytas iš keturių junginių. Daug lenkų dirbo vokiečių administracijos organuose, sudarė vietinės policijos daugumą, tarnavo lenkų pagalbinės policijos batalionuose, kurie, o ypač 202-asis, pasižymėjo žiauriomis baudžiamosiomis akcijomis prieš ukrainiečius. Lenkų policijos batalionai buvo dislokuoti Kobrine, Kovelyje, Klevanėje, Ružičiuose ir kitose vietovėse. Iš Lenkijos buvo atsiųsta „mėlynoji" policija - taip vadinti pagal uniformų spalvą lenkų policijos padaliniai, įkurta net jų mokykla. Vokiečiai lenkus priimdavo tarnauti ir į žandarmeriją.

Pagal vietinio lenko prisiminimus, „buvo malonu pažiūrėti į tuos būrius, nors ir vilkinčius vokiškais mundurais, kaip jie gražiai marširuoja, traukdami lenkišką dainą. Tai matydami, ukrainiečiai visai nuleido galvas, jų nusiminusiuose veiduose matyti baimė..."[50]

Visas šias tris, atrodė, visiškai skirtingas struktūras: AK, sovietinius lenkų partizanus, vietinėje policijoje, policijos batalionuose, okupacinėje administracijoje tarnaujančius lenkus vienijo vienas bendras bruožas - žiaurus teroras prieš ukrainiečių tautą,

pogromai, žudynės, kaimų deginimai. Pvz., Cholmščinoje nuo 1942 m. rugpjūčio iki 1943 m. pradžios, lenkai nužudė net 543 mokytojus, šventikus, gydytojus, atsargos karininkus ir kitus nacionalinės inteligentijos atstovus – ukrainiečių visuomenės elitą. Vien religiniu pagrindu buvo vykdomos žudynės - pvz., Grubešovščinoje nužudyta 2000 ukrainiečių pravoslavų. Lenkų policijos batalionai nekovojo prieš sovietinius partizanus, o tik prieš ukrainiečius[50].

1943 m. spalį OUN Saugumo tarnybos analitiniame rašte susidariusi padėtis buvo labai aiškiai atskleista: „Lenkai elgiasi: 1) „kaip vokiečių administracijos tarnautojai (tam priskirtini ir kriminalinės policijos, pagalbinės policijos batalionų kariai - R. P.); 2) kaip raudonieji partizanai (sudarę atskirus nacionalinius junginius - R. P.); 3) kaip nepriklausoma ginkluota jėga (stipriausia iš jų Armija Krajova, vadovaujama lenkų emigracinės vyriausybės Londone, ir Gvardija Liudova - mažai skaitlinga, prokomunistinė, Maskvos valdoma ir remiama sukarinta struktūra, vėliau pervadinta į Armija Liudova - R. P).<...> Iki šiol nėra patvirtintų duomenų apie žymesnius lenkų puolimus prieš raudonuosius, arba, atvirkščiai, raudonųjų prieš lenkų policininkus (tarnaujančius vokiečiams R.P.), taip pat prieš lenkų gaujas (AK). Iš to galima daryti išvadą, kad vokiečiai, kaip ir bolševikai, naudoja lenkus kaip ginklą prieš mus, be to, lenkai visai nepasirengę žūti kartu su vokiečiais arba visiškai atsiduoti bolševikams. <...> Iš esmės, aktyvus lenkų elementas (sukarintos pajėgos ir jų rezervas - R. P.) išsaugotas ir <...> rengiasi palankiu momentu dideliam savarankiškam puolimui (operacijai „Burza“ („Audra“) - R. P.).“

Ukrainos OUN-UPA ir lenkų AK partizanų veikla pasižymėjo etniniais konfliktais, kurie, iš dalies, ir buvo neišvengiami dėl principinių, diametraliai priešingų abiejų kovojančių pusių politinių nuostatų. To neatsitiko nei su rumunų, nei su vengrų tautinėmis mažumomis, kurios išliko lojalios ukrainiečių kovai už laisvę, o OUN-UPA vadovybė buvo užmezgusi ryšius su Rumunijos ir Vengrijos aukščiausiosios karinės-politinės vadovybės atstovais. Su lenkų karine-politine vadovybe užmegzti OUN-UPA kontaktai buvo nevaisingi dėl nesutaikinamų abiejų pusių pozicijų. Lenkų AK vadai Varšuvoje ir emigracinė lenkų vyriausybė Londone viską bandė išspręsti prievarta ir karine jėga, kategoriškai, iš principo, laikydama Vakarų Ukrainą neatskiriama vieningos Lenkijos dalimi. Tokios pat pozicijos laikėsi ir karingai nusiteikusi lenkų tautinė mažuma, 1921-39 m. atkelti kolonistai, laikydami Vakarų Ukrainą savo „teisėta žeme.“ AK tikslas buvo Lenkijos valstybingumo atstatymas su 1939 m. sienomis, t.y., ir su etniškai jiems nepriklausančiomis žemėmis - Vakarų Ukraina, Vakarų Baltarusija ir Vilniaus kraštu. Tuo pat metu Ukrainos OUN-UPA kovotojų strateginis tikslas buvo aiškus ir bekompromisis - Ukrainos nepriklausomos valstybės sukūrimas jos etninėse žemėse, įvairiais būdais kovojant su visais jos priešais - vokiečiais, sovietais, lenkų AK, ją palaikančia, daugiausia šovinistiškai nusiteikusia, lenkų tautine mažuma, vokiečiams tarnaujančiais lenkų policijos batalionais bei okupacinės administracijos

pareigūnais. Galima sakyti, kad „lenkų šovinizmo dalgis atsitrenkė į ukrainiečių nacionalizmo akmenį." Tarpetninė įtampa pasiekė savo apogėjų ir prasiveržė nesuvaldomai, kaip vulkanas. Ypač kruvini įvykiai jau 1943 m. prasidėjo Volynėje, o vėliau, Galicijoje - srityse, kur buvo apgyvendinta daugiausia lenkų kolonistų (kaip minėta anksčiau - buvusių kariškių, Pilsudskio legionierių arba, tiksliau sakant, karinių kolonistų), turėjusių „stovėti Lenkijos interesų šiame krašte sargyboje."

Didele dalimi šiuos kruvinus įvykius išprovokavo lenkų policijos batalionų (šucmanų) dažnai kartu su vokiečiais vykdomos prieš ukrainiečių kaimus baudžiamosios akcijos - pogromai, žudynės, kaimų deginimai. Lenkus buvo bandyta „išstumti" į Lenkiją, depolonizuoti šį kraštą. Jie buvo perspėti - trumpai ir aiškiai liepta išsikraustyti į savo tėvynę. 1943 m. liepos mėn. OUN žurnalas „Prie ginklo" („Do zbroi") rašė: „Tegul jie eina kurti Lenkiją savo žemėje, o čia tik gali pagreitinti savo gėdingą mirtį." Kaimams UPA pateikė ultimatumą - išsikraustyti iki nustatyto termino į savo tėvynę. Armija Krajova, kaip kolonijinės-ekspansinės politikos įrankis, siekdama Vakarų Ukrainą vėl prijungti prie Lenkijos, šio reikalavimo lenkų mažumai vykdyti neleido, o įsakė: „Neklausyti ukrainiečių!" Prasidėjo kruvini etniniai konfliktai - lenkų kaimų žudynės. AK atsakė tuo pačiu, žudydama ir degindama ukrainiečių kaimus. 1944 m. tai išplito jau ir į Galiciją. Apie AK ir vietinės lenkų milicijos (kaimų savigynos) dalyvavimą ukrainiečių etninėse žudynėse savo atsiminimuose aprašė AK narys Stefan Dambski[26]. Tarpusavio etniniuose konfliktuose žuvo daug civilių gyventojų, kurių didžiąją dalį sudarė lenkai (apie 40-60 tūkst., kai kuriais šaltiniais - net 100 tūkst. aukų, tačiau, šiuolaikinių ukrainiečių istorikų duomenimis, gali neviršyti 35 tūkstančių), o mažesniąją dalį - ukrainiečiai (apie 15 tūkstančių civilių aukų, tačiau gali siekti iki 24 tūkstančių). Be abejo, tokiais nacionaliniais konfliktais buvo suinteresuotos abi pusės - vokiečių okupacinė valdžia ir sovietai, tai vykdę spec. tarnybų rankomis. Galima sakyti, kad tikrieji etninio konflikto aukų skaičiai nežinomi iki šiol ir yra tapę negarbingų politinių manipuliacijų ir informacinio karo priemone[8, 10].

Tuo metu, kai Prancūzijos, Jugoslavijos, Lenkijos partizaniniai judėjimai rėmėsi gaunama efektyvia parama iš Anglijos, JAV ar Sovietų Sąjungos, OUN-UPA susikūrė ir rėmėsi tik savo jėgomis, tik vidiniais tautos resursais, viską pradėdama „nuo nulio." Reikėjo laiko sukurti nors minimalią materialinę bazę, būtiną partizaninio karo pradžiai, vieningą, drausmingą, pavaldžią centrinei vadovybei sukilėlių armiją. Tuo metu veikė daugybė savarankiškų sukarintų formuočių, iš kurių stambiausios buvo Polesės Sečė, UNRA (Ukrainos liaudies revoliucinė armija), gyventojų savigynos būriai, Ukrainos liaudies savigyna, OUN-M karinės formuotės, kovojusios prieš sovietinius partizanus (Liaudies savigyna 1943 m. rugpjūtį prie Deliatino sutriuškino sovietinių partizanų brigadą, vadovaujamą S. Kovpako). Visas jas savo „tvirta ranka ir geležine valia" apjungė į UPA ir ėmė vadovauti OUN-B. 1943-44m. sandūroje UPA turėjo jau

40 tūkstančių kovotojų, o iš viso jos eilėse pabuvojo apie 400 tūkstančių žmonių (remiantis įvairiais šaltiniais, UPA sukilėlių skaičius skiriasi). OUN turėjo savo Saugumo tarnybą, įslaptintą agentūrą, puikiai teritoriniu principu organizuotą pogrindį (štabus, skyrius, kuopeles), rėmėjus.

Ukrainos nacionalinio išsivadavimo judėjimo struktūra buvo sudaryta iš keturių sudėtinių dalių: politinės organizacijos OUN, karinių UPA formuočių, Karinio vadovavimo ir kontrolės centro (vyriausiosios UPA vadovybės) bei koordinacinio nacionalinio organo (UGOR).

Išsivadavimo kova tęsėsi 10 metų, remiama ir palaikoma absoliučiai didžiosios tautos dalies, kuri tvirtai tikėjo, kad ukrainiečiai turi visą teisę turėti nepriklausomą valstybę. Kaip ir po I pasaulinio karo, tikėtasi, kad abi kariaujančios pusės nusilps ir Vakarų demokratijos diktuos joms savo sąlygas, suteikdamos okupuotoms tautoms laisvo apsisprendimo teisę, arba prasidės Vakarų valstybių karas su Sovietine Rusija.

UPA veikimo teritorija buvo didžiulė, apėmė 10 sričių, apie 150 000 kvadratinių km plotą, kuriame gyveno apie 15 mln. gyventojų[7]. Aktyvius kovinius veiksmus ji vykdė ir savo etninėse žemėse, atitekusiose Lenkijai: Lemkovščinoje, Peremyšlščinoje, Jaroslavščinoje, Chomščinoje, Podliašje. Be to, UPA partizanai aktyviai veikė ir už buvusios Kerzono linijos pietrytinėje Lenkijos dalyje - Cholmščinoje (Zabužje), savo senose etninėse žemėse pagal kairįjį Bugo krantą. Nustačius Sovietų Sąjungos-Lenkijos sienos ribas ir sutraukus abiejų šalių pasienio kariuomenę jos apsaugai, UPA ten įkūrė 6-ąją karinę apygardą kodiniu pavadinimu „San“, kuri veikė autonomiškai. Aktyvūs kovos su Lenkijos kariuomene veiksmai tęsėsi iki 1948 m. Lenkai kovojo ne tik karinėmis priemonėmis, bet ir vykdė etnines akcijas - deportavo ukrainiečius iš jų gimtųjų žemių pietrytinėje Lenkijos dalyje.

1944 m. liepos 11-15 d. įvyko ilgai ruoštas Ukrainos Vyriausiosios Išsivadavimo Rados didysis susirinkimas (UGOR), kuris tapo išsivadavimo kovos bendranacionaliniu vadovybės centru. Buvo išrinktas pogrindinio parlamento prezidentas, užsienio ir vidaus reikalų ministrai, o Generalinio sekretoriato sekretoriumi ir karo reikalų ministru paskirtas vyriausiasis UPA vadas papulkininkis Roman Šuchievič (Taras Čiuprinka). Dalis parlamento narių, vadovaujamų užsienio reikalų ministro, išvyko į užsienį atstovauti Išsivadavimo Radai (Tarybai) Vakarų demokratiniame pasaulyje[23].

Paskutiniai mūšiai su vokiečiais, siekiant apsirūpinti trofėjiniais ginklais, vyko 1944 m. rudenį. Nuo to laiko kautynės vyko tik su Raudonosios armijos ir NKVD daliniais.

Sovietiniai partizanai Ukrainoje anksti, jau 1943 m., išprovokavo OUN-UPA atvirai kovai, rinkdama apie ją žvalgybinę informaciją, o, po Vakarų Ukrainos reokupacijos, perdavė šiuos duomenis NKVD-NKGB bei armijos kontržvalgybai „Smerš“.

Pasibaigus karui, UPA kova su sovietine okupacine valdžia dar labiau sustiprėjo. Tam tiesioginės įtakos turėjo beribis (tiesiog sadistinis) represinio NKVD aparato

žiaurumas, komunistinės valdžios marodieriavimas (plėšikavimas), moralinis tyčiojimasis iš ukrainiečių tautos. Ši didvyriška UPA sukilėlių kova tęsėsi iki 1953 metų.

OUN okupuotoje Vakarų Ukrainoje sukūrė pogrindinę nacionalinę valstybinę struktūrą, kuri buvo kaip priešprieša, atsvara okupacinei sovietų valdžiai. Beveik visoje teritorijoje, kurioje veikė OUN pogrindis ir UPA sukilėliai, buvo faktinė dvivaldystė. OUN-UPA Saugumo tarnyba turėjo efektyvią žvalgybą ir kontržvalgybą, buvo įsiskverbusi į visus visuomenės sluoksnius, sovietines partines institucijas, administracinį aparatą, miliciją, naikintojų batalionus, įvairias įstaigas, gaudama sau išsamios ir naudingos informacijos.

Dar prieš UPA sukūrimą, OUN organizavo būsimų karinių formuočių vadovaujančių kadrų kursus, kurie veikė, prisidengę sporto klubais, žemės ūkio specialistų ruošimo kursais ir pan. 1943 m. liepą buvo įkurta pirmoji karo mokykla „Draugovininkai", o 1944 m. pradžioje - karo mokykla „Elniai". Jos ruošė partizanų karininkus ir puskarininkius. Taip pat karo mokyklos veikė apygardose UPA-Šiaurė, UPA-Vakarai, o puskarininkių mokyklos - kiekvienoje apygardoje. Iki 1945m. jos paruošė apie 2 tūkstančius partizanų karininkų ir 4 tūkstančius puskarininkių. Karininkų mokymo kursų trukmė visada buvo 768 val., puskarininkių visas kursas 579 val., sutrumpintas - 393 val., o eilinio kovotojo kursų trukmė - 359 val. Be karo mokyklų, buvo organizuojami specialieji radistų, ryšininkų, žvalgų, sprogdintojų, politinių darbuotojų kursai. Ukrainos Raudonasis Kryžius, vadovaujamas OUN, ruošė medicinos darbuotojus. Jį sudarė trys skyriai: medicinos, farmacinis ir visuomeninės paramos. Juose dirbo daug žydų tautybės medikų.

UPA asmeninė sudėtis buvo komplektuojama mišriu būdu - pagrindinai remtasi savanoriškumo principu, taip pat ir daline mobilizacija (18-40 m. amžiaus vyrų), nors visuotinės karinės mobilizacijos Vakarų Ukrainoje niekada paskelbta nebuvo. Į UPA eiles buvo priimami asmenys, vadovaujantis principu - „reikalinga ne kiekybė, bet kokybė".

UPA eilėse kovojo daug kitų tautybių savanorių, buvo net 15 nacionalinių formuočių - šimtinių ar kurenių (bataliono) dydžio. Jose tarnavo uzbekai, gruzinai, armėnai, Kubanės kazokai, rusai (jų šimtinė vėliau buvo išformuota), baltarusiai ir kt. Kartu su ukrainiečiais kovoję austrai, vokiečiai, prancūzai, belgai, jugoslavai atskirų nacionalinių padalinių nesudarė. Yra dokumentais nepatvirtintų duomenų, kad UPA eilėse kovėsi ir iš lietuvių policijos bataliono pasitraukę lietuviai, sudarę atskirą šimtinę. 1943 m., UPA vadovybei leidus, jie per Baltarusiją pasitraukė į Lietuvą. Dar reikėtų paminėti, kad ukrainiečių pagalbinėje policijoje dalis tarnavusių vyrų vilkėjo lietuviškus kariškus mundurus (juos aprengė vokiečiai, pasinaudoję sandėliuose lietuvių sukauptomis karinėmis atsargomis), o 1943m. visi šie policininkai metė savo tarnybą ir stojo į UPA eiles. Į jų vietą, kaip jau buvo minėta, tarnauti vokiečiams išėjo vietiniai lenkai.

UPA socialinė sudėtis atspindėjo visuomenės struktūrą. Apie 60 procentų sukilėlių sudarė valstiečiai - bežemiai ir vidutiniokai, sudarę geriausią UPA kontingento dalį. Turtingų, stambių ūkininkų jos eilėse beveik nebuvo. Valstiečių motyvacija buvo aiški - tik Ukrainos nepriklausoma valstybė gali įvykdyti žemės reformą, duoti žemės, suteikti galimybę laisvai ūkininkauti. Jie jau buvo matę, kaip atrodo „darbininkų ir valstiečių valstybės" gyvenimas realybėje. Darbininkai sudarė iki 20-25 procentų UPA asmeninės sudėties, jų skaičius dar padidėjo, sklindant gandams apie „prasidėsiantį Sovietų Sąjungos karą su Vakarų sąjungininkais".

Inteligentai, ypač studentija ir vyresniųjų klasių moksleiviai, sudarė 15 procentų UPA sudėties. Tai buvo pati sąmoningiausia, labiausiai išsilavinusi jos dalis, kaip karinis kontingentas - vienas iš geriausių. Dauguma jų buvo baigę karininkų ar puskarininkių mokyklas ir tapę jaunesniaisiais vadais, instruktoriais. Vyresniosios kartos inteligentai buvo kovose užgrūdinti pogrindžio profesionalai, OUN veikėjai, patys sukūrę UPA ir patraukę liaudį paskui save. Jie pasižymėjo tvirtu charakteriu, stipria valia, užsispyrimu, drąsa, teisingumu, patriotizmu ir ištikimybe Ukrainos valstybingumo idėjai.

UPA karinę vadovybę sudarė vyriausiasis vadas ir Vyriausiasis UPA štabas, vadovaęs visoms karinėms apygardoms bei jų štabams. 1943-50 m. vyriausiuoju vadu buvo Roman Šuchievič.

Siekiant, kad centrinis vadovavimas būtų tikslus ir efektyvus, UPA teritoriniu principu buvo suskirstyta į keturias generalines karines grupes (UPA-Šiaurė, UPA-Pietūs, UPA-Vakarai, UPA-Rytai), o šios - į karines apygardas. Smulkiausias taktinis-teritorinis vienetas buvo sektorius. UPA-Rytai veikė trumpai, labai sunkiomis sąlygomis, greitai buvo panaikinta, o apie jos veiklą išliko labai mažai duomenų.

Organizaciniu požiūriu plačiai buvo naudojami terminai „skyrius" (kaip savarankiškas UPA struktūrinis vienetas) ir „poskyris" - kaip sudėtinė jo dalis. 1943-45 m., o Karpatuose - net iki 1947 m., skyriumi vadino kurenį (batalioną, sudarytą iš 300-600, kartais, net iki 2000 kovotojų), o poskyriu - šimtinę (kuopą, sudarytą iš 60-200 kovotojų). Vėliau, dėl patirtų nuostolių, skyrių jau sudarė viena-dvi nepilnos šimtinės, o poskyrį - būrys (četa). Pats mažiausias kovinis vienetas - rojus, armijoje atitiko skyrių. Kaimuose veikė legaliai gyvenantys savigynos būrių nariai (UNS, SKO) - jie, esant reikalui, OUN nurodymu, dalyvaudavo kovinėse operacijose, o po jų, paslėpdavo ginklus ir vėl gyvendavo įprastinį civilį gyvenimą iki kitos užduoties.

Pradiniame UPA kūrimosi etape labai trūko ginklų, viską reikėjo pradėti „nuo nulio." Plečiantis partizaniniam karui, atsirado sukilėlių kontroliuojamų teritorijų, vadinamų „UPA respublikomis." Per jų teritoriją vykstančius vokiečių traukinius su į frontą vežamais ginklais, amunicija, paprasčiausiai „nuleisdavo" nuo bėgių, o visą ginkluotę pasiimdavo. Taip buvo sukauptos ir sandariai įrengtose žemėje slėptuvėse

(bunkeriuose) sandėliuojamos didžiulės ginklų, šaudmenų, sprogmenų atsargos. Taip pat ginklus UPA įsigydavo, užpuldinėdama vokiečius, vengrus, sovietinius partizanus - diversantus, rengdami vokiečių karinių sandėlių antpuolius. Atsitraukdami, dalį ginklų paliko vokiečiai - jie buvo suinteresuoti partizaniniu karu Raudonosios armijos užnugaryje.

1943-44 m. UPA galutinai įsitvirtintino Volynėje bei Galicijoje ir perėmė kaimiškų vietovių kontrolę į savo rankas.

Pagrinde UPA partizanai buvo ginkluoti automatiniais ginklais: vokiškais automatais MP-38/40, rusiškais PPŠ-41, PPD-40, PPS-43, vengriškais 39M ir 43M, čekiškais ZK-383, lengvaisiais rusiškais kulkosvaidžiais DP-27, vokiškais MG-34, MG-42.

Iš šautuvų populiariausi buvo šie: Mosino 1925-30 m. ir 1938-44 m. modelio karabinai, vokiški karabinai Mauser 98K, vengriškas šautuvas M-43, pusiau automatiniai rusiški šautuvai SVT-38/40 ir vokiškas Walther G-43. Šturmo karabinai MP-44 (Stg-44) tarp Ukrainos partizanų nebuvo plačiai paplitę (nes jų nebuvo).

Iš pistoletų, patys populiariausi buvo du tipai: vokiškas Walther P-38 ir rusiškas 1930-33 m. modelio pistoletas TT.

Granatos buvo įvairios: rusiškos, vokiškos, vengriškos, puolamosios ir ginamosios, prieštankinės. Kovai prieš tankus buvo naudojami ir granatų „ryšuliai" bei „Molotovo kokteiliai".

Iš individualių ginklų labai populiarūs buvo didelę pramušamąją galią turintys prieštankiniai vokiški lengvieji granatsvaidžiai - faustpatronai.

Taip pat partizanai turėjo ir sunkiosios ginkluotės: rusiškų sunkiųjų 1910 m. pavyzdžio kulkosvaidžių Maksim1910, sunkiųjų Goriunovo kulkosvaidžių SG-43, stambaus kalibro 1938 m. pavyzdžio kulkosvaidžių DŠK.

Iš prieštankinių šautuvų buvo naudojami šie tipai: PTRD (Degteriovo), PTRS (Simonovo), PzB-39 (vokiečių), Soloturn S-18 (vengrų).

Buvo naudojami 85 mm bei 51 mm kalibro rusiški ir 62 mm kalibro vokiški minosvaidžiai.

UPA partizanai pradiniame karo etape naudojo ir sovietinę trofėjinę artileriją: prieštankinius 45 mm kalibro 1937 m. pavyzdžio ir 76 mm kalibro 1927 m. pavyzdžio pulko pabūklus, zenitinius 1939 ir 1940 m. pavyzdžio pabūklus. Jų, aišku, santykinai buvo daug mažiau, nei lengvosios ginkluotės.

Sunkiosios ginkluotės skaičius palaipsniui mažėjo dėl jos susidėvėjimo, patekimo į priešo rankas, tačiau pagrindinė to priežastis buvo sąmoningas jos atsisakymas - ji labai apribojo partizanų formuočių judrumą, manevringumą, mobilumą, judėjimo greitį.

Nors ir buvo sukurti UPA kovotojų uniformos pavyzdžiai, tačiau partizanai pradiniame kovos etape rengėsi mišriai - pusiau kariškai arba civiliai, o vėliau - trofėjiniais kariškais drabužiais. Pasitaikydavo, kad ištisi skyriai būdavo apsirengę vokiškomis,

vengriškomis arba rusiškomis (sovietinėmis) uniformomis. Tai, žygiuojant, sukeldavo daug nesusipratimų, nelaimingų atsitikimų ir netikrų aliarmų. Vėlesniame kovos etape kai kuriuose skyriuose buvo naudojamas uniformos tipas, panašus į angliškąjį.

Kepurės irgi buvo įvairios: „mazepinkos“, „petliurovkos“, „kubankos“, vokiškos ar rusiškos kariškos kepurės bei pilotės. Bendra tarp jų buvo tik tai, kad jos turėjo ukrainietišką kokardą.

UPA, pagal vyriausiojo vado 1944 m. sausio 27 d. įsakymą, turėjo šiuos oficialius apdovanojimus:

I. Apdovanojimai už kovinius nuopelnus:

1. I ir II klasės „Auksinis kovinių nuopelnų kryžius“.
2. I ir II klasės „Sidabrinis kovinių nuopelnų kryžius“.
3. „Bronzinis kovinių nuopelnų kryžius“.

II. Apdovanojimai už ypatingą darbą UPA (skirti kariškiams ir civiliams):

1. „Auksinis nuopelnų kryžius“.
2. „Sidabrinis nuopelnų kryžius“.
3. „Bronzinis nuopelnų kryžius“.

III. Ženklai už sužeidimus:

1. „Auksinė žvaigždė“.
2. „Sidabrinė žvaigždė“.

Kiti apdovanojimai:

1. Medalis „Už kovą ypač sunkiomis sąlygomis“ (įsteigtas 1948 m.).
2. Vakarų šalyse gyvenantys kovotojai 1967 m. buvo apdovanoti UPA įkūrimo 25-mečio proga įsteigtu apdovanojimu - „Auksiniu UPA kryžiumi“.

Partizanų formuotės ilgiau kaip 3-4 mėn. nuolatinėje (bazinėje) stovykloje negyvendavo. Rytais, po mankštos, prausimosi ir gyvenamosios vietos sutvarkymo, būdavo komanda: „Maldai rikiuok!“ Rikiuotėje stovėdavo po tris, dešine ranka nusiėmę kepures. Kalbėdavo poterius „Tėve mūsų“, „Sveika, Marija“, o gale - maldą „Ukraina, šventa didvyrių motina...“

Pirmasis UPA kovos periodas, trukęs nuo 1942 m. iki pat 1944 m. pabaigos, buvo stambių kovinių vienetų (skyrių) naudojama kariuomenės tipo taktika. UPA suformavo kurenius (batalionus) ir kitus stambius junginius, turinčius kavaleriją ir net sunkiąją ginkluotę - artileriją, išvalė ištisus rajonus nuo vokiečių užnugario apsaugos dalinių ir administracijos, sovietinių partizanų, įvesdami visišką kontrolę (vadinamąsias UPA respublikas). Slenkant frontui, jie stojo į aršią kovą ne tik su NKVD užnugario apsaugos, bet ir su Ukrainos frontų (jų buvo net keturi: I-II-III-IV, jų sudėtis - nuo 3-5 iki 9-10 armijų) reguliariosios kariuomenės daliniais, kovojo kaip „reguliarioji kariuo-

menė prieš reguliariąją.“1944 m. žiemą kautynėse su UPA padaliniu buvo mirtinai sužeistas Raudonosios armijos I-ojo Ukrainos fronto vadas gen. N. Vatutinas.

Tokioje atviroje, stambaus masto ir įnirtingoje kovoje, kuri, naudojant teisingą partizaninę taktiką, turėtų vykti tik baigiamajame pergalingo partizaninio karo periode, NKVD, Pasienio kariuomenei bei reguliariosios armijos daliniams buvo sudarytos labai palankios galimybės vykdyti tarpusavyje suderintas stambaus masto karines-čekistines operacijas, pasibaigiančias koncentruotais, sutelktais, triuškinančiais smūgiais UPA formuotėms. Prieš Ukrainos partizanus buvo panaudotos didžiulės pajėgos: aviacija, tankai, kavalerija, artilerija, šarvuoti traukiniai, NKVD specialiosios paskirties grupės. Tai buvo didvyriškos kovos, didelių pergalių ir didžiausių nuostolių metai. Partizanai vykdė puolamąsias operacijas, užiminėjo rajonų centrus, sukeldami okupacinės valdžios baimę ir destrukciją. Dažnai partizanų daliniai būdavo pastoviame judėjime (žygyje), vadinamuosiuose maršuose, tik trumpam apsistodami kaimuose. Taip pat, kaip vienas iš UPA būdingų bruožų, buvo dalinių maršai (koviniai žygiai), vadinami reidais. Apygardos ribose jie skaitėsi taktiniais, visoje UPA veikimo teritorijoje - operatyviniais, o tolimi reidai per sieną į Lenkijos, Rumunijos, Čekoslovakijos teritorijoje esančias etnines ukrainiečių žemes - strateginiais. Jie buvo vykdomi politiniais-propagandiniais tikslais, kad ukrainiečių UPA nacionalinio išsivadavimo judėjimas, jo siekiai taptų plačiai žinomi ir „už kordono ribų“ - Vakarų laisvajame pasaulyje. Vietinių etninių ukrainiečių kaimuose jie būdavo sutinkami, kaip didvyriai - cerkvėse vykdavo pamaldos, partizanų chorai giedodavo bažnytines giesmes. Buvo laikomasi griežčiausios disciplinos, pagarbos, nes laikyta, kad „šių žmonių akimis į juos žiūri visa Vakarų Europa.“

Po Vokietijos kapituliacijos Sovietų vadovybė, kartu su NKVD bei Pasienio kariuomene, prieš UPA partizanus nutarė panaudoti ir reguliariąją kariuomenę. I-ojo, II-ojo ir III-ojo Ukrainos frontų kariuomenė judėjo atgal į Sovietų Sąjungą kaip tik per Vakarų Ukrainos rajonus, kuriuose vyko aktyvus partizaninis pasipriešinimo judėjimas. 1945 m. liepos-rugsėjo mėn. visos kariuomenės rūšys apsistojo šių rajonų kaimuose ir miestuose, užimdamos net iki 90 procentų gyvenamųjų punktų. UPA aktyviai skleidė propagandą - visuose keliuose ant telegrafo stulpų, medžių, tiltų rėmų, namų ir bažnyčių sienų buvo prirašyta lozungų, šūkių, kvietimų, pvz.: „Raudonosios Armijos kovotojai ir vadai! Nekariaukite su mumis, nes mes nekariaujame prieš jus! Padėkite mums ginklais, amunicija, žvalgyba, informacija! Tegyvuoja revoliucinės antistalininės UPA sąjunga su revoliucine Raudonąja Armija!“

Daugelyje atsišaukimų buvo kviečiama Raudonosios armijos - nugalėtojos jėgomis - nuversti nekenčiamą stalininį režimą, nekovoti prieš „engiamų tautų išsivadavimo kovą“, „kad jų pergalė, už kurią sumokėta milijonais gyvybių, TSRS tautoms, dirbančiųjų masėms, kiekvienam tarybiniam žmogui nieko nedavė, o tik, atvirkščiai, dar labiau padidino stalininį jungą.“

Ši OUN-UPA skleidžiama psichologinė propaganda raudonarmiečiams frontininkams turėjo didžiulę įtaką, padėjo suprasti tikruosius UPA kovos tikslus, suformavo teigiamą požiūrį į ukrainiečių sukilėlius. Per kelias dienas jie sužinojo, kad UPA sukilėliai „nešaudo į kareivius, o tik kovoja su visų nekenčiama NKVD ir NKGB bei visokiomis „užnugario žiurkėmis." Paimtiems į nelaisvę kareiviams partizanai turėjo parodyti „maksimumą supratimo, proto ir takto": „perrišti sužeistiesiems žaizdas", duoti valgyti, nuraminti juos draugiškame pokalbyje, civilizuota forma surengti jų apklausą. Tie belaisviai, kurių kaltė prieš ukrainiečių tautą nenustatyta, būdavo paleidžiami į laisvę.

Galima sakyti, kad UPA propagandos „grūdas krito į palankią dirvą". Kai kurie daliniai atsisakydavo kariauti prieš UPA arba kariaudavo taip, kad nepadarytų jiems jokių nuostolių, palikdavo kaimuose partizanams savo amuniciją, paleisdavo suimtuosius, susimušdavo su NKVD kareiviais. „Šukuodami" miškus, šaudydavo, keldavo triukšmą, garsiai šaukdavo, kad išvengtų susidūrimo su sukilėliais. Kovoje su UPA kareiviai frontininkai rodė visišką nekovingumą ir neutralitetą. Sovietų valdžia ėmėsi šią problemą spręsti: buvo demobilizuota 10 vyresniųjų šaukimų į kariuomenę, kuriuos pakeitė naujokais. Tas divizijas, kuriose daugumą sudarė ukrainiečiai, išsiuntė į Mandžiūriją kariauti prieš japonus. 1945 m. pabaigoje visos „frontinės" divizijos iš Vakarų Ukrainos buvo išvestos, o, vietoj jų, iš Sibiro ir Centrinės Rusijos buvo atsiųsta NKVD kariuomenė, kuri toliau kovojo su UPA. Vis tik, šiuo periodu sutelkti NKVD, Pasienio ir reguliariosios kariuomenės smūgiai UPA partizanams padarė milžiniškus, jau nebeatstatomus, nuostolius.

OUN-UPA visą laiką vedė aktyvią politinę-propagandinę ir psichologinę kovą. Tai buvo daroma ir žodžiu, ir spausdinant atsišaukimus, laikraščius, žurnalus, brošiūras, dainų ir eilėraščių rinkinius, net knygas. UPA gretose buvo daug gabių literatų, poetų, rašytojų, apie didvyrišką išsivadavimo kovą buvo sukurta daugiau nei 600 dainų. Partizanų formuotėse kovojo ir specialiai paruošti politiniai darbuotojai, todėl politinė-propagandinė, psichologinė (informacinio karo) veikla buvo vykdoma labai profesionaliai. Didelis dėmesys buvo skiriamas jaunimo patriotiniam auklėjimui, spausdinami žurnalai „Už Ukrainos laisvę", „Į pamainą", 1948 m. brošiūrų rinkinys „Didvyrių pėdomis" ir daug kitų. Buvo rengiamos specialios akcijos: antipionieriškos, antikomjaunuoliškos, prieš rusų kalbos vartojimą, tuo tikslu, kryptingai, išleidžiant atsišaukimus ir brošiūras. Propagandiniu tikslu buvo vykdomi ilgi reidai per sieną į Užkerzonę (ukrainiečių etnines žemes už Kerzono linijos).

Viena iš akcijų - kaltinamosios medžiagos apie komunistų atliekamus nusikaltimus prieš ukrainiečių tautą rinkimas, vykdomas nuo 1947 m. Tai buvo atliekama, apklausiant liudininkus, fotografuojant nusikaltimų vietas (su pakartaisiais ant stulpų, kartuvėse, išdarkytus, nurengtus nukautų sukilėlių kūnus aikštėse, sustatytus prie sienų ir kt.).

Su išdavikais ir okupantų talkininkais buvo kovojama juos raštiškai kelis kartus įspėjant. Jei išdavikas ir toliau tęsdavo savo kenkėjišką veiklą, jį bausdavo mirties bausme.

Akcijos prieš kolektyvizaciją buvo vykdomos, spausdinant atsišaukimus, propagandinius biuletenius, perspėjimus aršiausiems aktyvistams. Jei tai nepadėdavo, buvo fiziškai naikinami kolūkių organizatoriai ir iniciatoriai, užpuolus kolūkius, MTS stotis, naikinamas ar gadinamas jų inventorius, technika.

Buvo vykdoma žvalgyba, sužinant trėmimų datas ir tremiamųjų sąrašus. 1947 m. spalį vykusio trėmimo metu į Sibirą turėjo būti išvežta 100 tūkst. žmonių, tačiau 50 tūkst. buvo iš anksto įspėti ir spėjo pasislėpti. Buvo platinamos įvairios instrukcijos: ką ir kaip daryti, kad išvengtum deportacijos (trėmimų), instrukcijoje „Prievarta išvežtiesiems į Sibirą bolševikų katorginiams darbams" stengiamasi pakelti ištremtųjų dvasią, duodami patarimai, kaip organizuoti kasdienį gyvenimą tremties vietoje.

Sumažinus ir apmokestinus kolūkiečių sodybinius sklypus, 1946-47 m. Rytų Ukrainoje prasidėjo badas, kurio metu žuvo 250 tūkstančių žmonių26. Į Vakarų Ukrainą plūstelėjo pabėgėliai. UPA kovotojai saugojo juos nuo milicijos, „stribų", aiškino bado priežastis, vietiniai gyventojai juos maitindavo, aprūpindavo maistu. Buvo vykdoma aktyvi propagandinė-agitacinė veikla, spausdinami atsišaukimai, pvz.: „Ukrainiečiai, broliai iš rytinių Ukrainos sričių", „Visi į pagalbą badaujantiems broliams - ukrainiečiams", „Į Rytų Ukrainos jaunimą." Dideliu tiražu išspausdinta brošiūra „Žodis broliams ukrainiečiams iš rytinių Ukrainos žemių," kurioje kolūkiečiams aiškinamos tikrosios bado priežastys.

Tuo pat metu NKVD-NKGB bei milicijos, kaip sudėtinės represinio-baudžiamojo aparato dalies, veiklos mastai buvo milžiniški. Kartu su Pasienio kariuomene, reguliariosios armijos daliniais, nuo 1944 m. vasario iki 1945 m. pabaigos, kai buvo reokupuota Vakarų Ukraina, jos teritorijoje buvo surengtos 39 773 čekistinės-karinės operacijos. Jų metu žuvo 103 313 partizanų ir pogrindininkų, suimti 110 785 žmonės, pasinaudoję amnestija, registravosi 50 058 UPA partizanai ir OUN nariai. Be jų, buvo suimti 13 704 Raudonosios armijos dezertyrai bei 83 284 asmenys, slapstęsi ir vengę karinės tarnybos. Per visą OUN-UPA kovos laikotarpį žuvo 155 108 sukilėliai, ryšininkai ir pogrindininkai, 103 866 sukilėliai buvo suimti ar paimti į nelaisvę kautynių metu, 76 753 UPA kovotojai legalizavosi. UPA įvykdė 14 000 puolamųjų operacijų, per kurias nukauta 25 tūkstančiai (kitais šaltiniais - 30 676) sovietinių kareivių ir karininkų, represinių struktūrų (MVD-MGB) darbuotojų[22]. OUN-UPA partizanai sunaikino apie 35 tūkstančius[22] (kitais šaltiniais - 60 tūkstančių) kolaborantų - įvairaus lygio sovietinio-partinio aparato darbuotojų, partinių ir komjaunimo sekretorių, deputatų, tarybinių aktyvistų, NKVD-NKGB agentų, išdavikų, „istribitelių". Iš viso UPA gretose pabuvojo iki 400 000 sukilėlių[25].

Buvo vykdomi didžiuliai miškų „valymai", gaudynės, blokados, stengiantis nutraukti, suardyti ryšius tarp „kaimo ir miško", sutrukdyti maisto tiekimą. Visokiais

būdais, net prievarta, formuojami „naikintojų batalionai“ (lietuviškų „skrebų” variantas) iš vietinių gyventojų - 1946 m. birželį jau buvo 35 000 „istribitelių.“ Taip pat labai aktyviai naudotos ir specialiosios represinių struktūrų (NKVD-NKGB) priemonės:

1. NKGB sukurtos agentų-smogikų grupės, persirengusios partizanų uniformomis ir veikiančios jų vardu. Jų paskirtis - suėmimai arba fizinis OUN ir UPA vadų naikinimas, civilių gyventojų žudynės, siekiant sukelti visuomenės nepasitikėjimą ir priešiškumą OUN-UPA.

2. „Paralelinio agentūrinio tinklo“ sukūrimas - slaptų MVD, MGB bendradarbių ir jų agentų veikla OUN pogrindžio vardu, steigiant jos štabus, skyrius, kuopeles (tuo siekiant išaiškinti ir suimti aktyvius, patriotiškai nusiteikusius ir priešintis okupaciniam režimui nusiteikusius asmenis).

3. Daugelio NKVD-NKGB operatyvinių darbuotojų perkėlimas į vadinamuosius „slaptuosius darbuotojus“ - paruošų agentus, kooperatyvų ar savanoriškų draugijų stambiuose miestuose atstovus, turinčius 30-40 agentų tinklą aplinkiniuose rajonuose.

1944-46 metais įvyko daug „oblavų“ (gaudynių) - mažų ir didelių. 1945 m. balandžio 7 d. prasidėjusios užtruko net iki gegužės mėnesio pabaigos. Jose dalyvavo iki 40 000 kareivių, vadovavo penki generolai, buvo pasitelkti čekistai - partizaninio karo profesionalai, du patyrę sovietinių partizanų būriai, specialistai - bunkerių, slėptuvių, slaptų sandėlių ieškotojai.

Vykdomų blokadų metu buvo įvedama ypatingoji padėtis: imamos įkaitais „banditų šeimos“, vykdomos kratos, suėmimai, tardymai „panaudojant fizinio poveikio priemones“ - žiaurius, sadistinius kankinimus, gyventojų plėšimai (pogromai), išstatomos pasalos, užkardos, „šukuojami“ miškai, naikinami partizanų kapai ir kryžiai.

1946 m. pirmoje pusėje Vakarų Ukrainoje vyko „didžioji blokada“, nes pavasarį turėjo vykti rinkimai į TSRS Aukščiausiąją Tarybą, o partizanai siekė to neleisti. Be NKVD ir Pasienio kariuomenės brigadų ir divizijų, joje dalyvavo reguliariosios kariuomenės divizijos, permestos iš Rusijos, Sibiro, Vidurinės Azijos. Vien NKVD-NKGB kontingentas sudarė 58,5 tūkstančio žmonių. Kariuomenė blokavo beveik visas gyvenvietes (apie 90 %), privertė UPA kovotojus žiemoti miške, paralyžiavo jų veiklą. Senkančias maisto atsargas partizanai galėdavo papildyti, tik stodami į mūšį su kariuomenės daliniais ir patirdami didelius nuostolius. Kariuomenė prieš partizanus naudojo visą savo turimą ginkluotę, blokados metu UPA prarado apie 40 % savo kovotojų. Tuo pačiu metu buvo vedamas labai aršus politinis-propagandinis puolimas (informacinis karas) prieš Ukrainos nacionalinio išsivadavimo judėjimo idėją, tikslus, siekius, ukrainiečių istoriją, meną, literatūrą, unitų bažnyčią, suėminėjami unitų šventikai. 1946 m. vasario 26 d., jau penktą kartą, buvo paskelbta amnestija UPA kovotojams, siūlanti „savanoriškai pasiduoti tarybų valdžiai“. Buvo aktyviai naudojamos specialios provokacinės-diversinės grupės, „vidiniai agentai“ partizanų formuotėse turėjo fiziškai naikinti (dažniausiai nuodyti) OUN

ir UPA vadus. Blokados metu įvyko 1500 kautynių ir susirėmimų, žuvo 5 tūkstančiai partizanų, tačiau sunaikinti partizaninio judėjimo taip ir nepavyko.

1947 m. Vakarų Ukrainoje įvyko pirmieji bandymai sukurti kolūkius. Į tai ginkluotas pogrindis atsakė baudžiamosiomis akcijomis. UPA kovotojai mirties bausme baudė aktyviausius, perspėjimams nepaklususius kolūkių pirmininkus, kooperatyvų darbuotojus, mokytojus, vykdžiusius sovietinį ideologinį švietimą, kolūkių aktyvistus ir sovietinio partinio-administracinio aparato darbuotojus. Galima sakyti, kad 1948 m. kolūkių kūrimas patyrė visišką nesėkmę. Vis tik 1950 m., po masinio teroro, represijų, kolūkiai buvo sukurti.

Be vykdomo prieš ukrainiečių tautą teroro, represijų, dar viena kovos prieš nacionalinio išsivadavimo judėjimą formų buvo masinės OUN-UPA narių ir jiems prijaučiančių šeimų deportacijos (etninis valymas). Pirmasis trėmimas, įvykdytas I Ukrainos fronto kariuomenės, įvyko 1943 m. Stalino ir Vorošilovgrado srityse, tačiau ypatingą reikšmę ir prasmę jie turėjo Vakarų Ukrainoje. 1947 m. spalio mėn. įvykdytos deportacijos metu ištremti 76 586 žmonės, kitas trėmimas įvykdytas jau 1948 m. vasario mėn. Iš viso, iki 1953 m. buvo ištremti 175 063 žmonės - kaip „ukrainiečių nacionalistai“, „buožės“, „banditų pagalbininkai“. Taip masiniais trėmimais ir kolūkių sukūrimu buvo pakirsta sukilėlių materialinė bazė kaime.

UPA buvo priversta prisitaikyti, keisti taktiką, 1946 m. pradžioje įvyko jos reorganizacija. Buvo išformuoti stambūs UPA skyriai, atsisakyta kariuomenei būdingos atviros, frontalinės kovos, pereita prie mažų kovinių grupių taktikos. Pradėta naudoti slėptuvių - gerai užmaskuotų bunkerių, sistema, dalis UPA sukilėlių perėjo į pogrindį. Įvykdžius reorganizaciją, skyriai ir poskyriai (rojai, četos) turėjo naudoti manevrinę taktiką, buvo paskirti jų veikimo rajonai, o maršų metu jie turėjo aktyviai skleisti politinę propagandą. Tuo metu politiniais-propagandiniais tikslais prasidėjo reidai į Pietų Lenkiją, rytinę Čekoslovakijos ir Rumunijos dalį. Jų metu buvo rengiami mitingai, aiškinami UPA kovos tikslai, cerkvėse giedamos giesmės. Reidų metu įvykdavo karinių susidūrimų, vieno iš jų metu, 1947 m., buvo nukautas Lenkijos vidaus reikalų ministro pavaduotojas generolas K. Sverčevskis. Dalis UPA kovotojų, atlikę 1500 km reidą, per Čekoslovakiją, Austriją pasiekė Vokietiją, laisvąjį pasaulį, atgabendami daug dokumentų, fotonuotraukų apie vykstantį išsivadavimo karą už „geležinės uždangos“. Trečiame kovos etape, 1949 m., NKVD kariuomenei sutriuškinus pagrindines sukilėlių formuotes, išardžius pogrindinį tinklą ir masinėmis gyventojų deportacijomis likvidavus OUN-UPA sukilėlių judėjimo materialinę bazę, buvo pereita prie pasyvios, pogrindinės kovos taktikos. R. Šuchievičiaus įsakymu buvo išformuoti dar veikiantys štabai ir kovinės formuotės. Tikroji organizuotos ir centralizuotos UPA, kaip sukilėlių armijos, veiklos istorija tęsėsi nuo 1943 iki 1949 m. Atskiros sukilėlių grupės ir pavieniai kovotojai ir toliau tęsė kovą. 1955 m., KGB duomenimis, Vakarų Ukrainoje veikė

12 nedidelių sukilėlių būrių, 18 pavienių kovotojų ir 475 pogrindininkai. Paskutinis UPA vadas Vasilis Kukas 1954 m. buvo suimtas KGB agentų-smogikų, o paskutinis trijų UPA kovotojų mūšis su vidaus kariuomene įvyko 1960 m.

Čekistai visokiausiais būdais stengėsi pasiekti, kad UPA ir OUN pogrindį nustotų remti tauta. Tam buvo naudojama ne tik propaganda, bet ir masinis teroras, represijos. Partizanų šeimos buvo tremiamos į Sibirą, jų turtas konfiskuojamas. Siekiant įbauginti, buvo vykdomos viešos egzekucijos, prievarta suvarant vietinius gyventojus, - pakliuvę į nelaisvę partizanai buvo kariami kartuvėse, sušaudytų kūnai pakabinami ant stulpų, numetami gatvėse, neleidžiant palaidoti.

Kiekvieno rajono NKVD-MGB skyriuje buvo sukurtos specialiosios paskirties grupės (agentai-smogikai), veikusios kaip UPA kovotojai. Didelę jų dalį sudarė buvę sovietiniai partizanai, kovoję prieš UPA ir žinoję jos taktiką. Jiems buvo keliami šie uždaviniai:

1. Vykdyti žvalgybinę veiklą, išaiškinti OUN ir UPA vadus, juos suimti arba fiziškai sunaikinti.
2. Vykdyti UPA dalinių, stovyklų, bazių paiešką su po to sekančiomis NKVD kariuomenės čekistinėmis-karinėmis naikinimo operacijomis.
3. Ryšių punktų išaiškinimas ir naikinimas, ryšininkų suėmimas arba nužudymas.
4. Žvalgybinių duomenų rinkimas apie UPA dalinių dislokaciją prieš rengiant stambaus masto karines operacijas.
5. OUN-UPA slėptuvių ir bunkerių paieška, jų naikinimas.
6. Siekiant sukompromituoti sukilėlių pasipriešinimo kovą, OUN-UPA vardu vykdyti vietinių gyventojų plėšimus ir žudynes.
7. Įsiskverbti į OUN-UPA aukščiausios vadovybės struktūras (tarp jų ir užsienyje), vykdyti dezorganizaciją ir destrukciją iš vidaus.
8. Sukelti politines provokacijas tarp įvairių visuomenės sluoksnių, stengiantis juos tarpusavyje supriešinti.

1945 m. birželio 20 d. Vakarų Ukrainoje veikė 156 specialiosios paskirties NKGB agentų-smogikų grupės, kuriose buvo 1783 asmenys.

Šių MGB spec. grupių veikla OUN-UPA partizanams padarė daug nuostolių, apie čekistų nuopelnus galima spręsti pagal tai, kad grupių vadams buvo suteikti Tarybų Sąjungos didvyrių vardai.

1951-52m. čekistai naudojo iš agentų-smogikų suformuotas „parašiutininkų grupes“, tarytum desantu, atsiųstas iš Vakarų valstybių. Jie būdavo aprengti amerikiečių arba anglų uniformomis, tačiau su UPA skiriamaisiais ženklais (kokardomis). Naktimis jie užpuldinėjo kaimus, grobė, plėšė, žudė „išdavikus“ (iš tikrųjų - patriotus, UPA rėmėjus). Tai buvo dar viena iš įbauginimo akcijų, kurių čekistai turėjo sukaupę beribį arsenalą.

Raudonosios armijos dalinių politiniai darbuotojai, NKVD-NKGB organai prieš UPA vykdė intensyvų psichologinį-propagandinį karą, kuriame buvo siekiama dviejų tikslų:

1. Visais įmanomais būdais diskredituoti partizanus ir pogrindininkus (tarp jų, ir kaip „išdavikus, parsidavusius hitleriniams okupantams“).

2. Demonstruoti tarybinės sistemos pranašumus, sprendžiant nacionalines ir socialines problemas.

3. Stengtasi įtikinamai ir paprastai įrodyti, kad:

a) Raudonoji armija, sutriuškinusi vokiškąjį fašizmą, yra pati stipriausia;

b) bolševikų partija, įtvirtinusi „neišskiriamą tautų draugystę“, buvo viena iš pagrindinių pergalės prieš fašizmą sąlygų;

c) OUN yra šnipinėjimo organizacija, sukurta vokiečių.

Tokiais propagandiniais tikslais buvo rengiami mitingai, į kuriuos prievarta suvaromi vietiniai gyventojai. Tačiau žmones tai mažai paveikė, juk jie patys aplink matė terorą, represijas, žudynes, melą, trėmimus, suprato, koks „kolūkinis rojus“ jų laukia. Iš tikrųjų, Vakarų Ukrainos socialinio, kultūrinio, politinio-idėjinio išsivystymo lygis buvo daug aukštesnis nei Tarybų Sąjungoje, todėl propaganda jokių laimėjimų neatnešė, ji visuomenėje būdavo paprasčiausiai ignoruojama. Vakarų Ukrainos nacionalinio pasipriešinimo judėjimas buvo nuslopintas tik grubia, brutalia jėga.

Nuo 1944 m. rugsėjo iki 1946 m. vasario Tarybų Sąjungos vyriausybė net penkis kartus kreipėsi į UPA kovotojus, žadėdama amnestiją. Tai buvo formuluojama vienodai: „Tarybinė vyriausybė nenori kraujo praliejimo ir dovanoja gyvybę pasidavusiems iki (nurodoma data), bet negailestingai susidoros su tais, kurie ir toliau kovos prieš TSRS.“

Reikia pasakyti, kad pasidavę sukilėliai į laisvę praktiškai nebuvo paleidžiami.

1947m. OUN-UPA vadovybė, eiliniai kovotojai ir didžioji dalis visuomenės dar tikėjo realia kilsiančio karo tarp Sovietų Sąjungos ir Vakarų valstybių (JAV, Anglijos) galimybe, jam vykstant turėjo būti sukurta nepriklausoma Ukrainos valstybė. Tokią informaciją per savo ryšio kanalus skleidė OUN centrinė vadovybė Vakarų Europoje, palaikiusi ryšius su JAV CŽV ir anglų IS (Mi-6) žvalgybomis. Informaciją atgabendavo specialūs kurjeriai, kurių dalis pakliūdavo ir į NKVD rankas. Ruošimasis įvyksiančiam karui paskatino OUN-UPA keisti taktiką - vengti frontalinių, atvirų kautynių su NKVD kariuomene, veikti mažomis grupėmis ir išsaugoti jėgas būsimoms lemiamoms kovoms.

Buvo bandyta susisiekti ir su Lietuvos partizanais. 1948 m. UPA pasiuntė 12 kovotojų grupę, kuri, aprūpinta gausia spausdintine literatūra, laiškais ir dokumentais, per Baltarusiją turėjo pasiekti Lietuvos teritoriją. Susisiekti su lietuvių partizanais, matyt, tikėtasi, pasinaudojant senais, dar prieškariniais, OUN ryšiais Kaune. Ties Baranovičiais, keldamasi per upę, grupė pateko į pasalą ir, supratusi, kad jų judėjimo kryptis ir tikslai NKVD jau žinomi, o priekyje jų laukia „kordonai“, nutarė trauktis atgal į Ukrainą. Žygio metu baltarusių kaimuose jie platino politinius propagandinius

atsišaukimus, aiškino apie UPA kovos tikslus. Iš šios grupės kovotojų dalis sulaukė ir Ukrainos nepriklausomybės paskelbimo, todėl ši informacija neabejotinai tikra ir ukrainiečių istorikams gerai žinoma.

Pagrindiniai UPA ir Lietuvos partizaninio judėjimo (LLKS) skirtumai ir panašumai:

1. Ukrainos sukilėlių armija (UPA), sukurta 1942-43 m., buvo politinės pogrindžio organizacijos OUN - vieno stipriausių ir geriausiai organizuotų Europoje pogrindinių judėjimų, sukūrusių pogrindžio valstybę visoje Vakarų Ukrainos teritorijoje, nereguliarios ginkluotosios pajėgos. OUN konspiracinės valdžios struktūros buvo tokios gyvybingos ir efektyviai veikiančios, kad sugebėjo atsilaikyti prieš viena po kitos besikeičiančias okupacijas: pilsudskinės Lenkijos okupacinį režimą (1919-39 m.), pirmąją sovietinę okupaciją (1939-41 m.), nacistinę vokiečių okupaciją (1941-44 m.) ir ilgai, iki 1953 m., priešinosi antrajai sovietinei okupacijai. Nors ir turėjo savo atstovybes užsienyje, tačiau niekada nebuvo sukūrusi egzilinės (emigracinės) vyriausybės, nesulaukė Vakarų valstybių pripažinimo ir viešo politinio-diplomatinio palaikymo, negavo iš užsienio jokios paramos.

2. Pagrindinis bendrumas - ir ukrainiečių UPA, ir lietuvių LLKS, buvo „gryni" nacionalinio išsivadavimo judėjimai, kurių strateginiai tikslai siekė to paties - laisvų, nepriklausomų valstybių atkūrimo.

3. Ir Lietuvos, ir Ukrainos nacionalinio pasipriešinimo judėjimai, stoję į kovą prieš didžiulę raudonąją imperiją, jos brutalų totalitarinį režimą, patys, atskirai, šios kovos laimėti negalėjo. Visa pasipriešinimo strategija ir taktika buvo pritaikyta ir rėmėsi neišvengiamai kilsiančio karo „tarp Vakarų ir Rytų" prielaida. Ir UPA, ir LLKS rėmėsi tik savo tautų vidiniais ištekliais, absoliučios daugumos gyventojų palaikymu ir, negaudami jokios paramos iš užsienio, kovojo „vienui vieni".

4. Kaip anksčiau minėta, UPA buvo sukurta politinės pogrindžio organizacijos OUN pagrindu, turėjusios jau seniai efektyviai veikiančią Saugumo tarnybą, žvalgybą, slaptos agentūros tinklą visuose visuomenės sluoksniuose, įstaigose, miestuose ir kiekviename kaime. Skirtingai nei Lietuvoje, OUN, įgijusi didžiulį, ilgalaikį pogrindžio kovos patyrimą jau prieš lenkų okupacinį režimą, buvo sukūrusi gerai funkcionuojančią pogrindinę nelegalią nacionalinę valstybinę struktūrą, besipriešinančią besikeičiantiems okupaciniams režimams (lenkų, sovietų, vokiečių, po jų - vėl sovietų). Lietuvių pogrindinės kovos patirtis buvo daug trumpesnė, tačiau partizaninės kovos dvasia, patyrimas glūdi jau 1918-20 m. Nepriklausomybės kovose. Nepertraukiamai šis kovinis patyrimas didėjo, vystėsi 1921-23 m. naudojant partizaninio karo metodus prieš lenkus pasienio neutralioje zonoje, o tarpukario metu - Lietuvos šaulių sąjungos partizaninės taktikos apmokymuose ir instruktažuose. Partizaninės kovos organizuo-

tumas ir masiškumas, virtęs visuotiniu sukilimu, labai sėkmingai pasireiškė 1941 m. Birželio sukilime. Antinaciniame pogrindyje buvo sukurtos pogrindinės sukarintos struktūros ir, galų gale, ypač svarbus buvo šiuolaikiško karinio ir antipartizaninės kovos patyrimo įgijimas, kovojant Rytų fronte Vermachte ir policijos batalionuose.

5. UPA kovojo su daugybe priešų: vokiečių kariuomene, sovietinių partizanų formuotėmis, lenkų AK partizanais, Raudonąja armija, NKVD ir Pasienio kariuomene, naikintojų batalionais („stribais“), o reidų metu, su Lenkijos, Čekoslovakijos, Rumunijos kariuomenių daliniais. Lietuvių partizanai kovojo su represinių struktūrų - NKVD ir Pasienio kariuomene, naikintojų batalionais (stribais), išimtinais atvejais - su reguliaria kariuomene. Jei pirmame partizaninio karo etape abi pusės naudojo kariuomenės tipo taktiką, tai antrame pradėjo naudoti „lanksčią“ mažų kovinių grupių taktiką. Ir lietuvių, ir ukrainiečių partizaninių judėjimų bendras, pagrindinis ir galutinį strateginį kovos tikslą lemiantis priešas buvo stalininė Rusijos imperija.

6. Ir UPA, ir LLKS niekada nesiekė jokių ekspansinių tikslų, jokių etniškai svetimų teritorijų prijungimo, o kovojo tik savo teisėtose etninėse žemėse.

7. UPA partizanų veikimo Vakarų Ukrainoje gamtinės sąlygos buvo palankios - raižytas, kalnuotas reljefas, miškingos vietovės (ypač Karpatuose). Lietuvių partizanams teko veikti daug sunkesnėmis sąlygomis - lygumose, palyginti mažuose miškų masyvuose. Dėl šių priežasčių anksti buvo pradėta naudotis bunkerių, įvairiausių slėptuvių sistema. Abu partizaniniai judėjimai aktyviai kovojo prieš okupacinį sovietinį režimą, sovietinius-partinius aktyvistus (kolaborantus), KGB agentus, išdavikus.

8. UPA partizanai 1944-45 m. naudojo ir sunkiąją ginkluotę, tačiau to greitai buvo atsisakyta - ji labai apsunkindavo dalinių manevringumą, mobilumą, judėjimo greitį. Partizaninio karo pradžioje daugiausia buvo naudojama vokiška ginkluotė, taip pat rusiški, vengriški, čekoslovakiški, rumuniški, o paskutiniame kovos etape - dažniausiai rusiški ginklai. Lietuvos partizanai 1944-45 m. irgi buvo ginkluoti įvairių šalių ginklais - vokiškais, rusiškais, čekiškais, prancūziškais, belgiškais, o paskutiniame etape - dažniausiai tik rusiškais. Sutartiniai ženklai, paroliai buvo panašūs kaip ir Lietuvoje (pvz., paroliai, kaip ir lietuvių partizanų, buvo naudojami iš tokios pat raidės žodžio).

9. UPA, nors ir veikdama savo etninėse žemėse, neišvengė abipusių, kruvinų etninių konfliktų su diametraliai priešiškai jų nacionalinio išsivadavimo kovai nusiteikusiomis Lenkijos pogrindžio karinėmis pajėgomis - Armija Krajova (vadovaujama lenkų emigracinės vyriausybės Londone) bei juos remiančia lenkų vietine tautine mažuma. Galima sakyti, kad toks konfliktas buvo tiesiog neišvengiama jų tarpusavio ilgalaikės politinės-nacionalinės priešpriešos išdava. Lietuvos partizanams etninių konfliktų su rusais, lenkais pavyko išvengti. 1944 m. vasarą AK Lietuvoje jau buvo Raudonosios armijos ir NKVD dalinių nuginkluota arba sutriuškinta, dalis jos dalinių pasitraukė į Lenkiją. Su pasilikusiais Vilniaus krašte AK likučiais lietuvių partizanai

vedė derybas dėl bendros kovos prieš bendrą priešą - sovietų totalitarinį režimą, pasiskirstyta veikimo teritorijomis, sutarta keistis žvalgybine informacija ir ateiti vieni kitiems į pagalbą. Yra duomenų, kad pasibaigus karui, (1945-46 m.), UPA ir vietoj išformuotos AK sukurtos pogrindinės karinės organizacijos „Laisvė ir Nepriklausomybė“ (VIN) abipusės pozicijos suartėjo. Atviros tarpusavio kovos periodas baigėsi, o prieš bendrą priešą - stalinizmą - buvo priimti kompromisiniai sprendimai. UPA kartu su VIN 1946 m. gegužės mėn. įvykdė bendrą operaciją - sėkmingą Grubešov miesto puolimą[8]. Tačiau šis įvykis, turbūt, buvo daugiau išimtis, o ne taisyklė.

10. UPA ir LLKS veikė geopolitinėje izoliacijoje, apsuptos priešiškų valstybių, todėl visada bandydavo pramušti „geležinę uždangą“ ir pranešti apie savo išsivadavimo kovą Vakarų laisvajam demokratiniam pasauliui, siekė jo pripažinimo, ypač tokių valstybių, kaip JAV, Anglija. OUN-UPA jau 1944 m. turėjo OUN atstovybes Vakarų valstybėse, per kurjerius buvo palaikomas ryšys su UPA vadovybe. Lietuvos nacionalinio išsivadavimo kovos politinio atstovavimo užsienyje procesas užsitęsė – iki 1948m jam atstovavo VLAK-o delegatūra, neturėjusi užsienyje jokio „politinio svorio”, ir, tik J. Lukšai-Daumantui ir K. Pypliui-Audroniui pasiekus Vakarus, nuo 1948m. antros pusės, šio vaidmens ėmėsi VLIK’as. Vis tik ir Ukrainos, ir Lietuvos nacionalinio išsivadavimo judėjimai taip niekada ir neturėjo tvirto politinio-diplomatinio užnugario Vakarų demokratinėse šalyse, nebuvo sukūrę emigracinių vyriausybių, tačiau taip buvo ir dėl objektyvių, nuo jų visiškai nepriklausančių tarptautinių politinių aplinkybių. Vakarų demokratinės valstybės, vos praėjus karui, vengė bet kokių naujų karinių konfliktų, skaitėsi su Sovietų Sąjungos karine galia ir įtaka Europoje. Nuo 1944 m. lietuvių, ukrainiečių, estų, latvių tautų nacionalinio išsivadavimo judėjimai vyko prieš sovietinius okupantus, stalininį totalitarinį režimą, kuris buvo Vakarų demokratinių valstybių sąjungininkas, Antihitlerinės koalicijos narys. Vardan savo interesų, pamynę tarptautinės teisės principus, moralę, sąžinę, Vakarai pardavė Rytų-Vidurio Europos šalių laisvę - buvo išsižadėta Atlanto chartijos principų, o Jaltos, Potsdamo konferencijose priimti gėdingi, panašūs į „Miuncheno suokalbį“, susitarimai. Nors tarp buvusių sąjungininkų - Sovietų Sąjungos ir Vakarų valstybių - po karo „atsivėrė bedugnė“, prasidėjo ir tarpusavio konfrontacija, buvo sukurti priešiški kariniai blokai - NATO (1949 m.) ir „Varšuvos pakto“ valstybių (1955 m.), ji neperaugo į atvirą karinį konfliktą, tačiau, įgavusi naujas, „šaltojo karo“formas, tęsėsi net 50 metų, visiškai sugriaudama sovietinę imperiją.

11. UPA, naudodama kariuomenės taktiką, 1944—45 m. stojo į atvirus mūšius „kaip reguliarioji kariuomenė su reguliariąja“, kovodama prieš NKVD, Pasienio ir reguliariąją kariuomenę bei patirdama nuo jų sutelktų, koncentruotų smūgių, didžiulius nuostolius. Galima sakyti, kad UPA buvo išprovokuota tokiai atvirai kovai, „į jėgą atsakė ne lanksčia partizanine taktika, bet irgi jėga“. Tik po didžiulių netekčių pereita prie „grynai partizaninės“ - mažų kovinių grupių taktikos. Lietuvos partizanai 1944-45 m. irgi naudojo

„kariuomenės taktiką“. 1945-46 m. pabaigoje, patyrus didelių nuostolių, logiškai tokių „atvirų“ mūšių atsisakyta ir taip pat pereita prie mažų kovinių grupių taktikos.

12. UPA iškart sukūrė centralizuotą politinę ir karinę vadovybę - galima sakyti, kad „organizavimasis“ vyko „iš viršaus į apačią“. Lietuvoje partizaninio judėjimo centralizacijos procesas užsitęsė iki 1949m. - partizaninių struktūrų kūrimasis vyko daugiau „iš apačios į viršų“, nes daugelyje vietų buvo kilęs stichiškai, savaime, sukurtas pačių vietinių gyventojų. Vis tik partizaninių struktūrų autonomiškumas, esant labai aktyviai MGB slaptųjų agentų ir agentų-smogikų veiklai, buvo stiprioji lietuvių partizaninio judėjimo pusė, jo išsilaikymo pagrindas.

13. UPA buvo sukūrusi pogrindines karo mokyklas, kuriose ruošė sukilėlių vadovaujančius kadrus - karininkus ir puskarininkius, taip pat įvairių sričių karinius specialistus. Kiekvienas eilinis kovotojas turėdavo išeiti nustatytos trukmės kovinį apmokymą. Lietuvoje, Tauro apygardoje, buvo organizuoti mokomosios kuopos kursai, juos baigusiems suteikti puskarininkių laipsniai. Dažniausiai naujokai karinių dalykų buvo apmokomi vadų arba tarnavusių kariuomenėje, kariavusių Rytų fronte ir turinčių karinį patyrimą kovotojų.

14. UPA partizanai nešiojo įvairias uniformas - vokiškas, rusiškas, vengriškas, pusiau kariškas ar rengėsi civiliai. Vėlesniame kovos periode naudotas į anglišką panašus karinės uniformos stilius. Lietuvoje partizanai nešiojo Lietuvos kariuomenės uniformas, pusiau kariškus ar civilius rūbus.

15. UPA vadovybė buvo patvirtinusi karinius apdovanojimus, kurie, atstačius Ukrainos nepriklausomybę, buvo įteikiami išlikusiems gyviems kovose pasižymėjusiems laisvės kovotojams. 1949m. Miknaičių k. vykusiame partizanų vadų suvažiavime buvo patvirtintas kovinis apdovanojimas - Laisvės Kovos kryžius (I-II-III laipsnio). Tuo metu partizanai neturėjo galimybės juo apdovanoti kovose pasižymėjusių kovotojų, tačiau, atstačius Lietuvos nepriklausomą valstybę, to nebuvo padaryta. Taip buvo praleista istorinė galimybė atstatyti partizanų sukurtą karinį apdovanojimą - Laisvės Kovos kryžių, juo pagerbti tuo metu dar daug buvusių gyvų Lietuvos partizanų. Gavosi taip, kad didvyriškas, pasiaukojantis 1944-53 m. partizaninis karas Lietuvoje taip ir liko be savo autentiško karinio apdovanojimo - tai, pilietiniu-istoriniu požiūriu, yra nedovanotina to laikotarpio valstybės politikų (ir istorikų) klaida.

16. Prieš UPA ir LLKS sovietų represinės struktūros naudojo ne tik slaptą agentūrą, vidinius agentus, bet ir klastingą ir žiaurų ginklą - partizanais apsimetusius KGB agentus-smogikus, „žudikus profesionalus“, įvykdžiusius daugybę nusikaltimų ir partizanų vardu. Jie abiejų šalių partizaniniams judėjimams atnešė didžiulių nuostolių.

17. Abu partizaniniai judėjimai prieš okupantus vykdė ir aktyvią psichologinę-propagandinę kovą, naudodamiesi ir „gyvu žodžiu“, ir spausdintine pogrindžio literatūra. UPA daliniai pereidavo (prasiveržd avo) per sieną ir, politiniais-propagandiniais

tikslais, vykdė tolimus strateginius reidus į savo etnines žemes Lenkijoje, Čekoslovakijoje, Rumunijoje. Lietuvių partizanai iki 1947-49 m. irgi sėkmingai kirsdavo Lietuvos-Lenkijos sieną, o Punsko apylinkėse, etninėse žemėse, veikė Tauro apygardos Vytauto rinktinei priklausę partizanai. Jų pareigos buvo užtikrinti ryšio su užsieniu funkcijas, palaikant santykius su vietiniais lenkų AK partizanais.

18. Abi tautos patyrė didžiulį terorą, represijas, trėmimus, masinius gyventojų nuostolius, buvo vykdoma šių šalių kolonizacija ir asimiliacija.

19. Sovietinis, o dabar ir Rusijos totalitarinis režimas, niekada nepripažino lietuvių, ukrainiečių, estų, latvių nacionalinio išsivadavimo kovos prieš sovietinius okupantus. Informacinis karas prieš šių tautų laisvės kovą buvo vykdomas jau nuo pat jos pradžios. Partizanai vadinti „vokiečių pagalbininkais“, vėliau jau „JAV imperializmo agentais“, „buržuaziniais nacionalistais“, „banditais“, tam panaudojant sufabrikuotas istorines klastotes, melą. Partizaninė kova „sovietų propagandos fronte“ falsifikuotai vadinta „klasių kova“, „karu savų su savais“ ir pan. Šiam tikslui buvo pajungta ir „politikos tarnaitė“ - istorijos mokslas, taip pat spauda, literatūra, teatras bei pats masiškiausias iš menų - sovietinis kinas. Tuo pat metu niekada neužsimenama apie prieš šias tautas sovietų įvykdytus masinius brutalius nusikaltimus, raudonąjį terorą, represijas, suėmimus, trėmimus, didžiules šių tautų aukas, „vergų darbą“ lageriuose ir tremtyse, šių žmonių kaulais nusėtą Sibiro žemę, vykdytą prievartinę kolonizacijos ir nacionalinės asimiliacijos politiką.

20. Ir ukrainiečių, ir lietuvių tautos buvo atsidūrusios tarp dviejų brutalių, sovietinio ir nacistinio, totalitarinių režimų „girnų“, kovoje už laisvę patyrė didžiules aukas, kančias. To niekada nesupras Vakarų Europos tautos, neturėjusios tokio istorinio patyrimo, pergyvenusios tik nacių okupaciją, dalis jų - tik „švelnius“ okupacinius režimus, laikantis Hagos konvencijos nustatytų taisyklių. Kokie silpni buvo antinacinio pasipriešinimo judėjimai Vakarų Europoje (nors ir remiami Anglijos), galima spręsti iš patirtų aukų skaičiaus, pvz., Prancūzija, kuri istorijai paliko garsųjį „resistence“ pavadinimą, 1940-44 m. savo gretose turėjo iki 40 000 pasipriešinimo judėjimo dalyvių, iš kurių 8 tūkstančiai žuvo.

Galima sakyti, kad Ukrainos ir Lietuvos antisovietinio partizaninio išsivadavimo judėjimo mastai Vakarų Europoje dar nežinomi ir neįvertinti, tai, didele dalimi, yra ir Lietuvos vidinė politinė problema, sukurtų sovietinių istorinių mitų ir rusiškos propagandos įtaka. Partizanai buvo laisvi, atsisakę tarnauti okupaciniam režimui žmonės, niekada neišdavę Tėvynės, nesiklaupę ant kelių, nugalėję baimę, išdrįsę stoti į kovą prieš žiauriausią pasaulyje totalitarinę sistemą. Buvę sovietų kolaborantai, savo prisitaikėliškumą vertinantys tik kaip privalumą ar net patriotiškumą, niekada, net moraliniu požiūriu, su tuo nesusitaikys, istorinės tiesos nepripažins, visada meluos, veidmainiaus, išsisukinės. Komunistinės ideologijos transformacija į kairįjį neoliberalizmą - labai nepalanki terpė patriotizmui. Realybė yra tokia, kad net dalis istorikų (ne tik „tarybinės laidos,“ bet ir jų mokinių), žiniasklaidos atstovų partizaninį

judėjimą vertina ne Lietuvos valstybingumo požiūriu, bet priešo sukurtais mitais. Tai rodo, kad potencialiam priešui informaciniame kare yra labai aktualus mūsų požiūris į savo laisvės kovą - juk partizaninis karas yra vienas iš grėsmingiausių karo metodų, o jie nenorėtų tokios kovos pasikartojimo. Juk, iš tikrųjų, Čečėnija yra nenugalėta, nepriklausoma, nors ir valdoma „kol kas ištikimo" režimo, o Rusija moka jam „išpirką" (tai atsieina pigiau, negu kariauti nesibaigiantį partizaninį karą). Lietuvoje irgi pigiau „nusipirkti" vietinių „juodųjų arkliukų" - užmaskuotų rusiškos propagandos skleidėjų, kuriuos lengva atpažinti pagal jų veiklą ir rašinius viešojoje erdvėje. Tai rodo, kad kova už laisvę, už valstybę yra nenutrūkstantis, permanentinis procesas, kad visuomenė turi turėti „imunitetą" priešo propagandai, būti gerai informuota, žinoti, suprasti savo istoriją, sugebėti atskirti propagandinį melą nuo tiesos. Viso to galima pasimokyti iš buvusių partizanų, politinių kalinių, kurie niekada neišdavė savo principų, neprarado realaus mąstymo, išliko atsparūs sovietinės propagandos „užkratui."

5. Lenkijos emigracinei vyriausybei Londone pavaldi ir centrinės vadovybės Varšuvoje vadovaujama pogrindžio karinė organizacija Polska Armija Krajowa (Krašto armija), veikusi ir Lietuvoje, Vakarų Baltarusijoje bei Vakarų Ukrainoje. Operacija „Audra." Varšuvos sukilimas.

Lenkijos AK buvo sukurta 1942 m. vasario 14 d. pogrindinės organizacijos „Tarnyba Lenkijos pergalei" (SZP) pagrindu, o išformuota vadovybės įsakymu 1945 m. sausio 19 d. Veikė vokiečių okupuotoje Lenkijos teritorijoje, taip pat Vakarų Ukrainoje, Vakarų Baltarusijoje ir Pietryčių Lietuvoje. Šios teritorijos 1920m. buvo lenkų kariuomenės okupuotos ir iki 1939m. įėjo į Lenkijos sudėtį. AK buvo Antihitlerinės koalicijos narė (oficiali Sovietų Sąjungos sąjungininkė), pagrindinė, pati masiškiausia lenkų pasipriešinimo vokiečių okupacijai karinė organizacija, 1944 m. turėjusi apie 350 000-400 000 narių (iš 22 mln. gyventojų), iš kurių apie 100-110 tūkstančių dalyvavo aktyviuose koviniuose veiksmuose (kiti buvo kaip rezervas sukilimo atvejui). Jos strateginis tikslas - Lenkijos valstybės su 1939 m. sienomis atstatymas (padedant Anglijai ir JAV). Armija Krajova buvo viena iš didžiausių pogrindžio kariuomenių II pasaulinio karo metais, Lenkijoje garbingai kovojusi už savo tėvynės išlaisvinimą. Ji visiškai skyrėsi nuo AK, kovojusios Vilniaus krašte, taip pat Vakarų Ukrainoje ir Vakarų Baltarusijoje. Ten jai teko vykdyti visai kitokius taktinius ir strateginius uždavinius, kurių pagrindinis buvo geopolitinis - nesiskaitant su jokiomis priemonėmis, užgniaužti šių tautų laisvės kovą, paruošti sąlygas jų reokupacijai, vėl prievarta „priglausti jas prie motinos Lenkijos krūtinės". Tiems tikslams įgyvendinti vietinių gyventojų (autochtonų) atžvilgiu buvo naudojama brutali prievarta, teroras, represijos, neišvengta ir karinių

nusikaltimų - etninių žudynių tautiniu pagrindu. Centrinėje Lenkijoje AK laikėsi pasyvios laukimo, jėgų išsaugojimo taktikos, nes į aktyvius kovinius veiksmus vokiečiai atsakydavo masinėmis lenkų tautos represijomis. Iš tiesų, tai buvo tik antraeiliai koviniai uždaviniai. Visa AK kovos strategija, pagrindinis tikslas, buvo visuotinis tautos sukilimas ir emigracinės lenkų vyriausybės valdžios įvedimas priartėjus frontui arba nusilpus, tapus bejėgėms, abiems kariaujančioms pusėms. Tam per visą okupacijos laikotarpį ir buvo ruošiamasi.

Pagrindiniai kovos būdai buvo: sabotažas, diversijos, konspiratyvi ginkluota veikla, aktyvi žvalgyba. Į Lenkiją iš Anglijos, parašiutais, buvo nuleista daug britų žvalgybos ir specialiose mokyklose gerai paruoštų pogrindinio, žvalgybinio, diversinio, partizaninio karo specialistų, vadovaujančių kadrų (karininkų). Britų ir amerikiečių karinė aviacija „oro keliu" tiekdavo ginklus, šaudmenis, sprogmenis, ryšio priemones ir kt. Pogrindinių organizacijų ir AK veiklai palaikyti buvo teikiama ir finansinė parama. Lenkų žvalgai britams karo metu tiekė apie 44 % visos informacijos, gaunamos iš Vokietijos ir okupuotų šalių. Iš plačiai pasaulyje nuskambėjusių lenkų žvalgybos laimėjimų galima paminėti tokius, kaip vokiečių slaptos šifravimo sistemos „Enigma" perdavimas anglams, dabartinių sparnuotųjų raketų prototipo - raketų V-1 ir V-2 - mokslinio-tiriamojo ir gamybos centro Panemiundėje išaiškinimas, po kurio 1943 m. jis buvo anglų subombarduotas. Lenkų žvalgai pateikė informaciją apie vokiečių sintetinio benzino gamyklas (operacija „Synteza") bei daugybę kitų karinių-pramoninių objektų Lenkijoje ir Vokietijoje. Taip pat buvo vykdoma aktyvi propaganda, ne tik antivokiška, bet ir antisovietinė bei antikomunistinė. Pagrindinis AK spaudos organas buvo „Informacinis biuletenis". Apie karinės veiklos intensyvumą galima spręsti iš statistikos, kad 1943 m. buvo 170 ginkluotų AK susirėmimų, kurių metu žuvo virš 1000 vokiečių kareivių. Pagal statistinius duomenis, 1941-44 m. buvo nuleisti nuo bėgių 732 traukiniai, sudeginti 443 transportai, sunaikinta iki 4,3 tūkst. transporto priemonių, sudeginta 130 sandėlių su ginklais, sugadinta 19 tūkst. vagonų, 6,9 tūkst. garvežių, susprogdinta 40 geležinkelio tiltų, įvykdyta 5,7 tūkst. pasikėsinimų prieš vokiečius ir lenkų kolaborantus ir t.t. Per penkerius metus kovoje su vokiečių okupantais, o ypač paskutiniame karo etape, Varšuvos sukilime, žuvo 33 tūkstančiai lenkų[56, 50, 63].

Lenkų pogrindžio veiklą Vakarų Ukrainoje, Vakarų Baltarusijoje ir Pietryčių Lietuvoje galima suskirstyti į tam tikrus etapus:

1. 1939-09 - 1941-06 - konspiracinių pogrindžio struktūrų kūrimo laikotarpis, pirmieji antisovietinės veiklos pasireiškimai.

2. 1941-06 - 1943-04 – bendradarbiavimas, kovojant prieš vokiečius, su Sovietų Sąjunga. AK narių įsiskverbimas į okupacinės valdžios administracines-ūkines ir policijos struktūras, siekiant daryti joms įtaką.

3. 1943-04 - 1944-06 - atviros konfrontacijos su Sovietų Sąjunga periodas, diplomatinių santykių tarp Maskvos ir lenkų emigracinės vyriausybės Londone nutraukimas.

4. 1944-06 - 1950 m. - pogrindinė kova prieš sovietų okupaciją ir jų vietinius kolaborantus. Trumpalaikis bendradarbiavimas su baltarusių, ukrainiečių ir lietuvių antisovietiniu pogrindžiu.

1942-44 m. Vakarų Baltarusijoje, Vakarų Ukrainoje ir Pietryčių Lietuvoje AK pradėjo kovą prieš bet kokius vietinių (etninių) gyventojų bandymus stiprinti savo tautinę savimonę, kultūrą, švietimą, o lenkų pogrindžio nariai, užėmę vietas vokiečių administraciniame-ūkiniame ir policijos struktūrų administraciniame aparate (labiausiai tai pasakytina apie Vakarų Ukrainą ir Vakarų Baltarusiją), vykdė tokią pačią nacionalinę politiką, kaip ir tarpukario laikotarpiu, nukreiptą prieš šių tautų sąjūdžius[58].

Vienas iš Lenkijos tarpukario laikotarpio politikų ir lenkų šovinistų, Romanas Dmovskis, taip buvo suformulavęs Lenkijos strateginį tikslą: „Tarp pačių stipriausių - vokiečių nacijos ir rusų nacijos - nėra vietos mažai nacijai, todėl mes turime daryti viską, kad taptume didesne nacija, nei esame." Visa tai galima buvo pasiekti tik ekspansijos į šalia gyvenančias tautas būdu, bet kokiais būdais siekiant „tapti imperija".

Antihitlerinės koalicijos valstybės (JAV, Anglija, iki 1943 m. ir Sovietų Sąjunga) pripažino Lenkijos valstybingumą, emigracinę lenkų vyriausybę, teikė jai politinę, diplomatinę, finansinę ir karinę pagalbą.

AK vadovavo centrinė vadovybė Varšuvoje, pavaldi emigracinei lenkų vyriausybei Londone, vadovaujamai ministro pirmininko ir vyriausiojo Lenkijos ginkluotųjų pajėgų vado gen. V. Sikorskio. Okupuotoje Lenkijoje nuo 1943 m. buvo suformuota pogrindinė valstybė, sudariusi veiksmingą ir vieningą sistemą, kurioje veikė gerai konspiruota vykdomoji, įstatymų leidžiamoji ir teisminė valdžia. Jai vadovavo Londono emigracinės lenkų vyriausybės delegatas kraštui (nuo 1944 m. gegužės mėn. - ministro pirmininko pavaduotojas) su jam pavaldžia delegatūra - pogrindine vyriausybe[35].

Jau 1941 m. buvo užmegzti diplomatiniai santykiai su Maskva, kuri pripažino lenkų tautos teisę į savo valstybės atkūrimą, o liepos 30 d. buvo pasirašyta Maiskio-Sikorskio sutartis. Gen. V.Andersui leista Sovietų Sąjungos teritorijoje, iš belaisvių lageriuose buvusių lenkų kareivių ir karininkų, formuoti Lenkijos ginkluotąsias pajėgas. 1943 m. balandžio mėn. Berlyno radijas pranešė apie prie Smolensko, miške, rastus sušaudytų lenkų karininkų palaikus. V.Sikorskis pareikalavo, kad šias Katynės žudynes tirtų nepriklausoma komisija - tarptautinis Raudonasis Kryžius. Maskva jį įspėjo to nedaryti, o, šiam nenusileidžiant, apkaltino jį bendradarbiavimu su vokiečiais ir diplomatinius ryšius su lenkų emigracine vyriausybe nutraukė. JAV ir Didž. Britanija šiame „nešvariame žaidime" palaikė Staliną, nes karinė sąjunga su didžiulį karinį potencialą turinčia Sovietų Sąjunga jiems buvo nepalyginamai svarbesnė, nei su silpna Lenkija.

Nutraukusi diplomatinius ryšius, Maskva sovietiniams partizanams nurodė, kad „visokių organizacijų, vadovaujamų Londono vyriausybės, veikimas yra neteisėtas kišimasis į mūsų valstybės vidaus reikalus“. Prasidėjo aktyvi sovietinių partizanų kova su AK (Lietuvoje, o ypač Vakarų Baltarusijoje). Ja buvo siekiama dalį AK narių patraukti į savo pusę, o priešiškai nusiteikusius - sunaikinti. Visiškai kitokia situacija buvo Vakarų Ukrainoje, kur Ukrainos PJŠ, turėjęs autonomiją nuo CPJŠ, vykdė atskirą politiką: jo vadovybė, matydama stiprėjančią OUN-UPA įtaką, stengėsi neleisti sovietinių partizanų konfrontacijos dar ir su AK. Armija Krajova ir sovietiniai partizanai Vakarų Ukrainoje suvienijo savo jėgas prieš bendrą priešą - UPA (ukrainiečių nacionalinio išsivadavimo judėjimą) ir tapo sąjungininkais būtent tuo laikotarpiu, kai Vakarų Baltarusijoje ir Lietuvoje viskas vyko atvirkščiai - tarp sovietinių partizanų ir AK vyko tarpusavio karas, kurį sukėlė CPJŠ nurodymas iš Maskvos. Vakarų Ukrainoje raudonieji partizanai ir AK kartu vykdė operacijas prieš UPA ir vokiečius, o toks bendradarbiavimas padėjo sovietinei žvalgybai įsiskverbti į jos struktūras. Vėliau jų surinkta informacija labai palengvino NKVD-NKGB struktūroms 1944 m. sutriuškinti lenkų AK ir jų pogrindį Vakarų Ukrainoje. Lietuvoje ir Vakarų Baltarusijoje AK ir sovietinių partizanų susirėmimai vyko iki 1944 m. vasaros, kol atsirito Rytų frontas.

Vienas būdingiausių AK bruožų - jos agresyvi, arši, kraštutinai šovinistinė politika prieš 1920 m. okupuotų kraštų etninius gyventojus - lietuvius, baltarusius, ukrainiečius. Tai buvo, kaip dar prieškaryje Lenkiją buvo pavadinęs V.Čerčilis, „Europos gobšiosios hienos“ vykdytos politikos tęsinys.

1920m. Lenkijai klasta užgrobus Vilniaus kraštą, tarpvalstybiniai Lietuvos-Lenkijos santykiai visą laiką buvo įtempti, o diplomatiniai - nutraukti. Praktiškai tokią padėtį galima pavadinti „nei taika, nei karas”. Lenkija buvo vienintelė šalis Europoje, nepripažinusi Lietuvos valstybės de jure (iki pat 1938-03-17), o ribą tarp abiejų šalių skyrė ne valstybinė siena, o tik demarkacinė linija - ten visą laiką vykdavo provokaciniai ginkluoti konfliktai.

Vokiečių okupacijos metais tarpusavio santykiai dar labiau įkaito, priešiškumas buvo kaip 1919-20m. Lietuvos-Lenkijos karo metu. Vilniaus kraštas tuo metu priklausė Lietuvos generalinei sričiai, o, šalia vokiečių valdžios įstaigų, veikė ir lietuvių administracija - apskričių ir valsčių savivaldybės. 1939 m. prijungus Vilniaus kraštą prie Lietuvos, Rytų Lietuvoje pamažu daugėjo lietuvių valdininkų, mokytojų, policininkų, agronomų, veterinarų, kunigų ir kitų profesijų žmonių. Nors vokiečių okupacijos metais nei lietuviai, nei lenkai negalėjo būti tikraisiais Vilniaus krašto šeimininkais, tačiau visą tą laiką vyko ir užmaskuota, ir atvira kova dėl įtakos Vilniaus krašte. Didžiulį lenkų nepasitenkinimą kėlė tai, kad lietuviai įsitvirtino vietos valdžios organuose. Abi pusės ir toliau Vilniaus kraštą laikė savo valstybės dalimi - lietuviai - Lietuva, o lenkai -

Lenkija. Antagonizmas buvo didžiulis, o ginkluota, radikalių formų konfrontacija - neišvengiama, nes abipusės derybos likdavo bevaisės.

AK veiklą Vilniaus krašte galima vertinti tik pagal nuo pat XV-XVI a. besitęsiančių lietuvių-lenkų tarpusavio santykių prizmę, kaip jų tęstinumo istoriją, kuri yra šifro raktas atskleisti AK naudotos taktikos ir strateginių tikslų esmę.

1569 m. Lenkijos-Lietuvos Liublino unija teigė, kad turi būti viena respublika, bet „abiejų valstybių", nekeičiant jų sienų. Tuo metu ir Seinai, ir Suvalkai, ir Gardinas, ir Lyda priklausė Lietuvai - tai buvo jos etninės, su lietuviškai kalbančiais gyventojais, žemės[33]. Tačiau Lietuvai šis konfederacijos projektas nebuvo sėkmingas - Lietuvos Didžioji Kunigaikštystė, tuo metu turėjusi triskart didesnę teritoriją nei Lenkija, palaipsniui prarado visas valdytas žemes, po daugiau nei 200 m. valdymo, karaliaus Žygimanto Augusto nutarimu, iš Lietuvos buvo atimta ir perduota valdyti Lenkijai Ukraina. Lietuvių tautinei sąmonei, tapatybei, raštui, kultūrai, istoriografijai, poezijai, literatūrai, menui nebuvo jokių sąlygų vystytis - viską užgožė lenkinimo politika (polonizacija), tam panaudojusi ypač galingą ginklą - katalikų bažnyčią, to meto viešajame gyvenime vaidinusią didžiulį vaidmenį. Tai buvo didžiulės istorinės klaidos pasekmė, kad po Lietuvos krikšto nebuvo sukurta savarankiška Lietuvos katalikų bažnyčios provincija - ji hierarchiškai liko visiškai priklausoma nuo lenkų bažnyčios vadovybės. Vietoj to, kad katalikų bažnyčia būtų teisinga globėja, silpnųjų užtarėja, ji tapo lietuvių, kaip tautinės bendruomenės, kultūros naikinimo įrankiu, vykdė Lietuvoje lenkų politinę ir kultūrinę invaziją. Jeigu kitose šalyse krikščionybė buvo skelbiama vietine kalba, vykdydama ir vystydama tautinės kultūros bei raštijos veiklą, tai Lietuvoje viskas vyko atvirkščiai. Kadangi nebuvo sukurta turtingesnė lietuviška religinė literatūra, labai silpnai vystėsi ir pasaulietinė lietuviška raštija.

Lietuviškoji bajorija, elitinė visuomenės dalis, sulenkėjo, perėmė svetimą kultūrą, kalbą, tapdama lenkais, kurie dirbo Lenkijos Karalystės labui, palikę savo tautą likimo valiai. Lietuviškąją kultūrą, tradicijas, papročius išsaugojo tik valstietija. Nuo 1697 m. oficialia Lietuvos raštinės kalba tapo lenkų[45].

Laimei, tuo metu Lietuvos kultūros lopšys atsirado Rytprūsiuose, Mažojoje Lietuvoje, kur buvo protestantų tikėjimas, lietuviškose parapijose reikalaujantis vartoti gimtąją, tikinčiųjų, kalbą. Net ir svetimos tautybės pastoriai privalėjo išmokti kalbėti ir vesti bažnyčioje pamaldas tik lietuviškai. Karaliaučiaus universitetas (1544-1944 m.) buvo protestantizmo Rytuose tvirtovė, o pats miestas virtęs ne tik mažlietuvių, bet ir didžlietuvių, atvykusių iš LDK, lietuviškosios kultūros centru. XVIa. lietuviai jame galėjo sudaryti apie 20% jo gyventojų. Todėl ir pirmosios lietuviškos knygos, išspausdintos 1547-89 m., buvo ne Abiejų Tautų Respublikoje (iš tikrųjų, visada vadintoje Lenkijos Žečpospolita, Lenkijos Karalyste), o Rytprūsiuose, Mažojoje Lietuvoje. Šis kraštas ir tapo lietuvių tautinės kultūros židiniu, pradėjusiu ne tik lietuvių raštijos,

terminijos, bet ir pasaulietinės poezijos, muzikos istorijos pradžią. Tarp Karaliaučiaus universiteto steigėjų buvo prof. A. Kulvietis, prof. S. Rapolionis, jame buvo išugdyti žymiausi XVI-XX a. pradžios lietuvių kultūros ir visuomenės veikėjai: M. Mažvydas, M. Daukša, B. Vilentas, J. Zablockis, M. Giedraitis, A. Rodūnionis, J. Bretkūnas, P. Ruigys, D. Kleinas, pirmasis lietuvių poetas K. Donelaitis, lituanistas prof. L. Rėza, prof. F. Kuršaitis, jo giminaitis prof. L. Kuršaitis, prof. V. Gaigalaitis ir daugybė kitų įžymių mokslo, kultūros ir visuomenės veikėjų. Jame buvo įkurta lituanistikos katedra, o etnografiniame muziejuje - lietuvių tautinis skyrius[44]. Jų pradėta veiklą XIX a. pabaigoje-XX a. pradžioje kartu su Didžiosios Lietuvos lietuvių inteligentija išsirutuliojo į tautinio atgimimo sąjūdį - aušrininkų, vėliau varpininkų, veiklą.

Taip pat galima pasakyti, kad 1579 m. įkurtas Vilniaus universitetas taip ir netapo lietuvių tautos šviesos, pažangos, mokslo, kultūros „žiburiu", šventove. Atvirkščiai. Jame dėstė lenkų profesoriai, o universitetas tapo tikra polonizacijos citadele - visi studentai turėjo kalbėti tik lenkiškai, „tapti lenkais", o lietuvių kalba, lietuvybė buvo išjuokiama ir niekinama kaip pagonybės sinonimas.

Tais laikais lenkiškoji ideologija vadovavosi lietuvių tautinės būties, kultūros neigimu, niekinimu, diskriminacija, pripažįstant jai tik visiškai vietinį, regioninį savitumą ir svarbą, o Lietuva laikoma ne tautine (nacionaline), o tik istorine-geografine sąvoka, Lenkijos dalimi. Pagal šį požiūrį lietuviai (baltai) - tai ne savita, atskira tauta, išlaikiusi turtingą senąją indoeuropietišką prokalbę, „o tik kitaip kalbantys lenkai" , t.y., tokie pat slavai, tik „atsilikę", turintys perimti lenkų kalbą ir kultūrą. Keista, tačiau šis ideologinis marazmas dar gyvas kai kurių „garsių" veikėjų kalbose iki šių dienų.

Tuometinė lenkiškoji Lietuvos interpretacija šiuolaikiniame istoriniame kontekste atitiktų dabartinės šovinistinės „rusų pasaulio" koncepcijos ideologiją, kai Ukraina nelaikoma tauta, o tik „geografine sąvoka", „tik truputį kitaip kalbančia rusų tautos dalimi". Pasirodo, net XXI a. informacinio karo technologijos gali remtis „senutėlėmis, suplėkusiomis, šimtmečių senumo", tačiau gyvybingomis iki šiol lenkų koncepcijomis[39].

Vadinamosios Pirmosios Žečpospolitos vidiniai nesutarimai buvo tokie gilūs, kad valstybė tapo amorfine mase, politiškai silpnavališka, bejėge, nebesugebančia konsoliduoti jėgų prieš išorės priešus ir apsiginti. Tai, galų gale, atvedė prie jos žlugimo - gėdingų trijų padalijimų XVIII a. pabaigoje. Po to vykę nesėkmingi sukilimai irgi iš anksto buvo pasmerkti pralaimėti, nes niekada nebuvo visuotinės tautas vienijančios idėjos, buvo kovojama už „Lenkijos Karalystę", o Lietuvos vardas net neminimas. Taip pasireiškė visiškai skirtingas lietuvių ir lenkų požiūris į Žečpospolitą. Lenkai Lenkijos Karalystę visada laikė unitarine valstybe, sudaryta iš LDK ir Lenkijos žemių, o lietuviai LDK visada laikė atskira nuo Lenkijos dalimi.

Laikotarpis po I pasaulinio karo buvo naujų nacionalinių valstybių atsiradimo „pavasaris". To paties - nepriklausomos nacionalinės valstybės sukūrimo - siekė ir lie-

tuvių tauta. Lenkai visomis išgalėmis stengėsi tai sutrukdyti ir Lietuvą prijungti prie Lenkijos valstybės autonomijos (kolonijos) teisėmis. 1919 m. rugpjūčio-rugsėjo mėn. Lietuvoje įvyko Lenkijos žvalgybos agentų labai entuziastingai ruoštas, tačiau blogai koordinuotas ir didžiulio lietuvių tautos pasipriešinimo sulaukęs Lenkų karinės organizacijos (POW) bandymas įvykdyti valstybinį perversmą. Buvo numatyta ir marionetinė vyriausybė, kuri, užėmus Kauną, turėjo paprašyti Lenkijos įvesti savo kariuomenę. Lietuvos karinė kontržvalgyba sugebėjo šį sąmokslą laiku išaiškinti ir likviduoti. Lenkija savo dalyvavimo šio perversmo organizavime išsigynė, teigdama, jog tai buvo tik „vietinių lenkų" darbas. Tačiau ir toliau ekspansinės užsienio politikos nebuvo atsisakyta, tam pasitelkti tik kiti būdai.

Vos praėjus metams, 1920 m. spalį buvo įvykdyta gėdinga Pilsudskio-Želigovskio karinė avantiūra. Lenkų gen. L. Želigovskio daliniai, atseit, „vietiniai", sukilę, „be J. Pilsudskio žinios" (iš tikrųjų, jo įsakymu) okupavo Lietuvos sostinę Vilnių, Vilnijos kraštą, pietinę Suvalkiją su Seinais, Punsku, Suvalkais, Vygriais, Augustavu ir toliau tęsė puolimą į Lietuvos gilumą. Jie užėmė Nemenčinę, Švenčionėlius, Širvintas, Giedraičius, o spalio 27 d. Želvą ir Vidiškius, grasindami perkirsti plentą Ukmergė-Utena. Lapkričio 17 d. lenkai atnaujino puolimą, prasiverždami į Lietuvos kariuomenės užnugarį Vidiškių-Kurklių kryptimi. Lenkų kavalerija ties Kavarsku perėjo Šventąją ir veržėsi gilyn į Lietuvą, pasiekdama Kėdainius. Susidarė labai pavojinga padėtis. Persigrupavusi bei sustiprinta į frontą atsiųstais naujais daliniais, lietuvių kariuomenė perėjo į kontrpuolimą, sumušdama lenkus prie Širvintų, Giedraičių ir atsiimdama anksčiau turėtas teritorijas. Lapkričio 21 d., reikalaujant Tautų Sąjungos komisijos atstovams, lietuvių puolimas buvo sustabdytas. Prasiveržusi į Lietuvos kariuomenės užnugarį lenkų kavalerijos brigada, persekiojama ir apšaudoma lietuvių partizanų ir šaulių, ties Labanoru kirto demarkacinę liniją ir grįžo atgal į Lenkiją.

Nors 1920 m. lapkričio 29 d. Kaune, dalyvaujant Tautų Sąjungos atstovams, buvo pasirašyta Lietuvos-Lenkijos paliaubų sutartis ir nustatyta 6 km pločio skiriamoji neutrali zona - abi kariuomenės atsitraukė po tris kilometrus nuo demarkacinės linijos, tačiau lenkų valdžios tai netenkino. Ji Lietuvą ir toliau laikė tik „laikina valstybe", šio susitarimo nesilaikė ir nuo pat pirmos dienos jį pažeidinėjo. Lietuvos Nepriklausomybės kovos tęsėsi toliau, iki pat 1923 m. pavasario, tačiau jau neoficialiai, kaip „nepaskelbtas karas", naudojant partizaninio karo metodus. Neutrali zona buvo „niekieno žemė", kurioje gyventojų daugumą sudarė lietuviai, kitą dalį - nutautėję lietuviai, lenkų šalininkai. Lenkų valdžia iš savo šalininkų suorganizavo Liaudies miliciją bei lenkų partizanus, pradėjo kviestis į pagalbą kariškius, žandarus. Šie ėmė lietuvius gąsdinti, terorizuoti, plėšti, bausti kontribucijomis, konfiskacijomis, gyvulių rekvizicijomis, apiplėšdami net Lietuvos pusėje esančius kaimus, išsivesdami ūkininkų arklius.

Lietuviai nepasidavė - kreipėsi pagalbos į Lietuvos valdžią. Jai padedant, susikūrė šaulių, milicijos, lietuvių partizanų būriai. Tarp abiejų pusių užvirė aršios kovos.

Lietuvių žvalgybos duomenimis, 1921 m. vasarą Suvalkų krašte Lenkija iš demobilizuotų lenkų karininkų ir kareivių ėmė sparčiai organizuoti ginkluotus būrius, vykdyti jų apmokymus. Planuota sukurti iki 7000 lenkų partizanų dalinius, kurie užimtų neutralią zoną ir pasistūmėtų 10 km į Lietuvos teritoriją.

Savo ruožtu krašto apsaugos ministras prof. J.Šimkus, paneigdamas Tautų Sąjungos atstovo Bergeros tvirtinimą, jog gen. L. Želigovskis Vilniaus krašte teturįs iš viso tik 12 000 karių ir nekeliąs pavojaus Lietuvai, 1921 m. birželio 21 d. informavo užsienio reikalų ministrą, jog lietuviai „turi reikalą ne su Želigovskio kariuomene, bet su reguliariosios lenkų armijos daliniais, kuriuose yra apie 65 000 pėstininkų, 8000 raitelių ir 200 patrankų. Be to, „Vidurio Lietuvos" teritorijoje buvo priskaitoma dar daug civiliais rūbais persirengusių kareivių". Tokios didelės lenkų karinės pajėgos kėlė didžiulį pavojų tuometinei Lietuvai, nors Nepriklausomybės kovos jau ir buvo pasibaigę. Jos reikalavo didelių išlaidų Lietuvos kariuomenei stiprinti, stabdė valstybės vystymąsi, blogino jos ekonominę-ūkinę-finansinę padėtį, trukdė vykdyti reformas. Lietuvos valdžia elgėsi patriotiškai - atėjo į pagalbą neutralioje zonoje lenkų terorizuojamiems, žudomiems ir apiplėšinėjamiems lietuviams. Buvo nutarta: 1) sustiprinti Suvalkijoje miliciją, aprūpinti ją ginklais, kad pati galėtų apsiginti nuo lenkų puldinėjimų; 2) padėti Lietuvai lojaliems neutralios zonos gyventojams susiorganizuoti į karinius būrius, skirti jiems ginklų ir apmokymo instruktorių; 3) skirti šiems reikalams lėšų.

Uniformuoti ar civiliais rūbais persirengę lenkų kariškiai ir vietiniai lenkai, ginkluoti šautuvais, kulkosvaidžiais, granatomis, prieš lojalius Lietuvos valdžiai lietuvių gyventojus pradėjo baisiausią terorą, smurtą, žudynes: kankindavo, baisiai sumušdavo, suluošindavo, žiauriausiais būdais nužudydavo. Prasidėjo Lietuvos kareivių sargybų prie neutralios zonos užpuldinėjimai, susišaudymai. Lenkija siekė užgrobti ne tik neutralią zoną, bet ir Kapčiamiestį, Širvintas, Giedraičius bei kitas Lietuvos teritorijas iki pat Šventosios. Į karinius veiksmus įsitraukė ir Lietuvos partizanai, šauliai, milicija, už neutralios zonos esančios lietuvių karių sargybos. Lietuvos kariuomenei griežčiausiai, tiesiog, kategoriškai, buvo uždrausta įžengti į neutralią zoną. Tuometinė lenkų valdžia savo veiksmais visaip siekė išprovokuoti lietuvių kariuomenės atsakomuosius veiksmus, įvilioti ją į neutralią zoną ir, Tautų Sąjungai apkaltinus ją tariamu paliaubų nesilaikymu, pereiti į puolimą. Lietuvos karinė vadovybė turėjo veikti labai atsargiai ir apgalvotai - juk puolimui prie Lietuvos sienos buvo sukoncentruotos stambios Lenkijos karinės pajėgos - iš centrinės Lenkijos atsiųstos šešios divizijos, šarvuočiai, Lydoje dislokuotos dar dvi divizijos, neskaičiuojant jau „Vidurio Lietuvos" „želigovskininkų". Vietiniams lenkų partizanams ir iš Lenkijos atvykusiems kariškiams - persirengėliams tiekta amunicija, ginklai, išmokamos algos. Vėliau lenkų provokacijoms neutralioje

zonoje ir už jos ribų, Lietuvos teritorijoje, įgavus nuolatinį, sisteminį charakterį bei iškilus grėsmei prarasti Širvintas, Giedraičius ir kitas vietoves, lietuviai pasinaudojo pačių lenkų naudojama karine gudrybe - laikydami tai didžiausioje paslaptyje, dalį karių savanorių perrengė civiliais drabužiais. Jie, kaip neutralios zonos partizanai, turėjo padėti vietinei lietuvių milicijai ir šauliams duoti atkirtį lenkų puldinėjimams. Tai buvo drąsūs, rinktiniai vyrai, visada veikę mažomis grupėmis, mažomis jėgomis prieš gausias lenkų karines formuotes, tačiau gerai ginkluoti, praktinėje kovoje gerai įsisavinę partizaninio karo taktiką ir nepralaimėję nė vieno mūšio. Vadovaujami jaunų karininkų - ltn. Petro Inicko, ltn. Domo Kavaliausko, ltn. Kazio Taruškos, ltn. Kosto Dulksnio, ltn. Kazio Petkevičiaus ir kitų - pilną pavojų tarnybą neutralioje zonoje vykdė labai sėkmingai, ištisai naktimis saugojo Širvintų miestelį, beveik kas antrą naktį atremdami didesnius ar mažesnius lenkų antpuolius. Tuo metu lenkai, jausdami savo nebaudžiamumą ir jėgą, turėdami Tautų Sąjungos atstovų palaikymą, į neutralią zoną atvirai kviesdavosi Lenkijos kariuomenės dalinius. Širvintų ir Giedraičių miestelių gyventojai nuolatinių lenkų puolimų buvo labai įbauginti, patyrė daug moralinių išgyvenimų, materialinių nuostolių, kautynių metų tarp jų būdavo sužeistų ir užmuštų. Lietuvių partizanai atmušė visus devynis didžiuosius Širvintų puolimus, kurių paskutinis, įvykęs 1923 m. vasario 24 d., lenkams baigėsi didžiausiu ir gėdingiausiu sutriuškinimu, panišku bėgimu. Jų metu buvo nukauti 21 lenkų užpuolikas ir visų šių devynių puolimų organizatorius, lenkų neutralios zonos komendantas ir jų partizanų vadas Sartonas. Jau kovo antroje pusėje lenkų partizanai (persirengėliai) buvo išvyti iš visų Giedraičių-Širvintų apylinkių kaimų.

1923 m. vasario 27 d. apie 100 lenkų kareivių, prasiveržę į Lietuvos užnugarį, užpuolė Molėtus, suėmė lietuvių milicininkus, miestelį apiplėšė.

Lietuvos kariuomenė ruošėsi atremti lenkų kariuomenės puolimą, buvo rengiami karinių veiksmų planai. Siekiant išvengti galimų didelių nuostolių kilus naujam karui, daug ginklų ir amunicijos sandėlių iš Kauno buvo evakuota į Šiaulius ir Mažeikius - pasilikta tik tiek, kiek tuo metu reikėjo. Lenkams veržiantis į šalies gilumą, buvo nurodyta susprogdinti visus geležinkelių ir pagrindinių kelių tiltus.

Vilniaus krašte lenkai organizavo sukarintas organizacijas, vadovaujamas lenkų karininkų, kurių gausiausia buvo ZBK („Krašto apsaugos sąjunga“), 1922 m. pervadinta į „Pakraščių apsaugos sąjungą“. Ši organizacija buvo lenkų centrinės valdžios apginkluota, visokeriopai remiama bei jos lėšomis išlaikoma. Be šios, veikė dar daug kitų sukarintų organizacijų: „Lenkų laisvės organizacija“, „Pakraščių gynimo komitetas“, „Vilniaus savigynos komitetas“, „Kauno žemės politinis komitetas“. ZBK sukarinta organizacija ir jos vadovaujami „vietiniai lenkų partizanai“ labai aktyviai veikė neutralioje zonoje, stengdamiesi iš jos išstumti lietuviams palankią miliciją, išprovokuoti karinius veiksmus tarp lietuvių ir lenkų kariuomenių, apšaudydavo arba užpuldavo už neutralios zonos,

Lietuvos teritorijoje, esančias lietuvių karių sargybas. Nuo jų rankų žuvo daug lietuvių milicininkų, Lietuvai palankiai nusiteikusių ūkininkų, lietuvių partizanų ir karių.

1923 m. pradžioje Suvalkijos pietuose, Lietuvos kariuomenės IV pėstininkų divizijos saugomame bare, veikė trys stiprios sukarintos lenkų partizanų organizacijos: 1) „Suvalkų rajono šaulių ratelių sąjunga", 2) 1922 m. spalio mėn. iš Suvalkų atvykusi 200 partizanų grupė, 3) Varviškių kaime, neutralios zonos lietuvių pusėje įsitvirtinusi lenkų partizanų karinė organizacija „Varviškės savivalda" („Samorząd Warwiszki"). Ją sudarė iš Lietuvos pabėgę lenkų dvarininkai, atvykėliai iš Vilniaus, Silezijos bei kitų Lenkijos vietų įvairūs avantiūristai, demobilizuoti kareiviai, sulenkėję aplinkinių kaimų gyventojai. Iš viso, Varviškės kaimo įgulą sudarė apie 350 žmonių, ginkluotų šautuvais, kulkosvaidžiais, granatomis, turėję vieną minosvaidį (kitais šaltiniais, jų skaičius siekė apie 700 žmonių). Ši vietovė neutralioje zonoje tapo tikra lenkų teroristų baze, naudojo lenkišką antspaudą ir kovojo už Lietuvos prijungimą prie pilsudskinės Lenkijos. Jie užpuldinėjo ir plėšė gyventojus plačiame Druskininkų-Beržininkų miestelių fronte, nužudė daug nekaltų lietuvių gyventojų. Nebepakęsdami lenkų plėšikavimo ir žudynių, Varviškių apylinkės gyventojai kreipėsi pagalbos į Lietuvos kariuomenės vadovybę. Prieš lenkus buvo pasiųsti, perrengus civiliais drabužiais, Alytaus XI pėstininkų pulko I bataliono I, II, III kuopos kariai, remiami I kulkosvaidžių kuopos. 1923 m. kovo 23 d. jie pradėjo kaimo puolimą ir greit jį užėmė. Lenkai paniškai pabėgo, apie 30 jų žuvo, kautynių metu sudegė kaimas ir lenkų ginklų sandėlis. Iš lietuvių pusės žuvo du karininkai, du kareiviai, dar keturi dingo be žinios, o du buvo sužeisti. Tačiau ir sunaikinus šį svarbų lenkų karinės ekspansijos į Lietuvą lizdą, puldinėjimai prieš lietuvių kariuomenės sargybas nesiliovė. Vien kovo mėn. lenkai įvykdė 23 stambius išpuolius lietuviškoje neutralios zonos pusėje.

Prieš tai, vasario 15 d., prasidėjo lenkų reguliariosios kariuomenės veržimasis į neutralią zoną Valkininkų-Rūdiškių geležinkelio stočių ruože. Vietos lietuviškų kaimų partizanai juos pasitiko smarkia ugnimi. Tik po atkaklių mūšių lenkams pavyko užimti Klepočių ir Vaikštenių kaimus. Tą pačią dieną lenkai didelėmis pajėgomis puolė Leipūnų kaimą, tačiau vietos lietuvių partizanams stipriai pasipriešinus, patyrė nemažai nuostolių ir jo paimti neįstengė. Smarkios kautynės vyko prie Pūčkarnių k. ir Liepūnų viensėdžio - nors ir patirdami nuostolius, lenkai, galų gale, kaimą užėmė. Iki tos dienos vakaro lenkų kariuomenei pavyko užimti šiuos punktus: geležinkelio liniją tarp Valkininkų ir Rūdiškių stočių, Karpiškių, Kuklių, Pūčkarių, Vaitakarčmio, Klepočių, Vaikštenių, Ąžuolijų kaimus, Liepūnų viensėdį ir Valkininkų geležinkelio stotį. Vasario 16 d. lenkų kariuomenė, veržiamasi pirmyn į vakarus nuo Valkininkų-Rūdiškių geležinkelio linijos, privertė lietuvių partizanus pasitraukti iš Leipūnų kaimo ir prisiartino prie lietuvių kariuomenės sargybų neutralios zonos pasienyje. Puldama daug gausesnėmis jėgomis, ji užėmė Žilinų, Panošiškių, Jakėnų, Strielčiškių, Kalėnų,

Daugėliškių, Smalių, Solomiankos kaimus, pereidama į Lietuvos teritoriją ir priversdama lietuvių kareivių sargybas atsitraukti. Netrukus buvo imtasi priemonių padėčiai atstatyti. Vasario 17 d. prasidėjo lietuvių kariuomenės puolimai, kurie tęsėsi iki vasario 23 d. Abi pusės patyrė nuostolių mūšiuose, tačiau lenkai buvo priversti atsitraukti - Lietuvos teritorijoje, šiapus neutralios zonos, nebeliko nė vienos lenkų užimtos vietovės. Tačiau lenkams atiteko visa Pamerkio-Valkininkų-Rūdiškių rajono neutrali zona, taip pat Varėnos-Valkininkų-Rūdiškių geležinkelio linija. Tose vietovėse gyveno vien tik lietuviai. Ši demarkacinė linija išliko iki pat 1939 m. rugsėjo mėn.

Lietuvos visuomenę labai sukrėtė 1923 m. kovo 19 d. įvykęs brutalus nusikaltimas Alytaus apskr. Paliepių kaime, Lietuvos teritorijoje, jau šiapus demarkacinės linijos. Lenkų kareiviai, persirengę civiliais rūbais, užpuolė Paliepių k. ir kardais užkapojo ten buvusią lietuvių karių sargybą, išniekino gynėjų kūnus, nukirsdami kojas, pirštus, baisiausiai sudaužydami galvas. Tai sukėlė didžiulį lietuvių pasipiktinimą.

1923 m. kovo 15 d. Ambasadorių konferencija priėmė nutarimą dėl neutralios zonos panaikinimo ir administracinės linijos tarp Lietuvos ir Lenkijos nustatymo. Buvo pradėta žymėti demarkacinę liniją, karinė įtampa atslūgo, bet provokacijos niekada nesiliovė. Oficialiai pasibaigus kovoms už Nepriklausomybę, Lietuva dar trejus metus kariavo nepaskelbtą partizaninį karą su Lenkija, kuriame turėta didžiulių kareivių, karininkų, lietuvių partizanų, milicininkų ir civilių gyventojų aukų, buvo sudeginta daug kaimų, patirta milžiniškų materialinių ir moralinių nuostolių[72].

Pietryčių Lietuvoje 1920m. buvo sukurtas laikinas „pseudonepriklausomas“ teritorinis-administracinis vienetas - „Vidurio Lietuva“, 1922m. fiktyviu, „laisvu balsavimu,“ prisijungęs prie Lenkijos. Negalėdama paneigti istorinio fakto, kad Vilnius yra Lietuvos sostinė, klastodama gyventojų surašymo duomenis, Lenkija Vakarų valstybėms stengėsi įrodyti, kad šiame krašte gyvena lenkų dauguma, o tai buvo visiškas melas. Ši beveik prieš šimtmetį lenkų įvykdyta karinė operacija yra visiška šių dienų Rusijos įvykdytos Krymo aneksijos, panaudojus vietinę „penktąją koloną”, variacija.

Tuo pat metu Lenkija reiškė pretenzijas ir į Klaipėdos uostą. Vis tik lietuviai suspėjo užbėgti jiems „už akių“ - įvykdė sukilimą ir prijungė Klaipėdos krašto „mažlietuvius“ - lietuviškas etnines žemes - prie Lietuvos. Lenkai jau buvo „pasišovę“ įvykdyti karinę intervenciją, tačiau nei Prancūzija, nei Vokietija, nei Anglija nenorėjo gilinti konflikto ir tokiems jų veiksmams nepritarė.

Vilniaus krašte Lenkija oficialiai skelbė besilaikanti Tautų Lygos reikalavimų dėl tautinių mažumų teisių užtikrinimo, tačiau vykdė nuoseklią, labai agresyvią lietuvių (ir kitų ne lenkų tautų) diskriminacinę-asimiliacinę politiką. Lenkinimo politika buvo vykdoma ne tik per bažnyčią, bet ir per mokyklas, okupacinės valdžios administracinėmis priemonėmis. Lietuviams buvo neleidžiama dirbti valstybės tarnyboje, dažnai nesuteikiama pilietybė, neišduodami pasai, lietuvišką mokyklą leidžiama lankyti,

tik įrodžius abiejų tėvų lietuvišką kilmę, lenkinamos lietuviškos pavardės, bažnyčioje atsisakoma krikštyti lietuviškais vardais, pamokslai bažnyčioje sakomi tik lenkiškai, lenkų kunigams per pamokslus tvirtinant, kad „lietuvių kalba yra pagonių, chamų, chalopų kalba“, kuria gėda kalbėti kultūringiems žmonėms, visiškai netinkama maldoms, „nesuprantama Dievui“, kad, „viena lenkiškai sukalbėta „Sveika, Marija“, atstoja dešimt sukalbėtų lietuviškai“ ir t.t. Lietuviams kunigams daugelyje bažnyčių (pvz., Rodūnės, kuri kelis kartus dėl to buvo uždaryta) lenkai neleisdavo laikyti lietuviškai mišių, triukšmaudavo, šaukdavo, sukeldavo muštynes, akmenimis apmėtydavo net lietuviškai giedančią laidotuvių procesiją. Patys lenkų kunigai suorganizuodavo mušeikų grupes, kurios bažnyčiose mušdavo giedančius lietuvius lazdomis, keikdavosi. Buvo visaip tyčiojamasi, žeminama ir menkinama lietuvybė, pabrėžiant lenkų „poniškumą“: „Jak poliak - to pan, jak litvin - to cham“ ir t. t. Apie lietuvių kalbą lenkų buvo sukurta įvairių nekultūringų, vulgarių posakių, pvz.: „Polski język slicznie padni, ruskyj język do lajania, a litewski do dupy wycierania!“[43] (Vertimas: „Lenkų kalba gražiai skamba, rusų kalba - lojimui, o lietuvių kalba - užpakalio šluostymui!“).

Nemaža dalis lietuvių, nepakeldami tokio teroro, užsirašė lenkais, viešai vartojo lenkų kalbą ir tik namuose kalbėjo lietuviškai. Nuo 1924 m. oficialiai valstybine pripažinta tik lenkų kalba.

1926 m. okupuotame Vilniaus krašte veikė įvairios lietuvių organizacijos ir draugijos: Lietuvių mokslo draugija, Lietuvių švietimo „Ryto“ draugija, Lietuvių labdarybės draugija, Lietuvių katalikų blaivybės draugija, Šv. Kazimiero draugija, Lietuvių sanitarinės pagalbos draugija, Lietuvių mokytojų sąjunga, Šv. Zitos tarnaičių draugija, Lietuvių klubas ir atskira „Ryto“ draugija Švenčionyse. Dauguma šių draugijų buvo tiesioginėje Laikinojo Vilniaus lietuvių komiteto žinioje, o joms dažniausiai vadovavo kunigai. Šių draugijų tikslas buvo kovoti prieš okupantų vykdomą tautinės diskriminacijos politiką, moralinį ir fizinį terorą, siekiantį vieno tikslo - priversti lietuvius išsižadėti savo kalbos ir tautybės.

Viešumoje deklaruodama tautinių mažumų teises, Lenkija įsteigė visą mokyklų tinklą tautinių mažumų kalba arba dvikalbes (lietuvių ir lenkų kalba), tačiau neturėjo nei mokytojų, nei programų, nei tikslo tokiai švietimo sistemai užtikrinti. Vėliau pereita prie dvikalbių mokyklų, o galiausiai, nuo 1936 m., prie lenkų mokyklų su dėstoma lietuvių kalba, kaip atskira disciplina.

Lietuvių visuomenė, matydama valstybinėse mokyklose vykdomą lenkinimo politiką, pradėjo steigti privačias lietuviškas mokyklas. To ėmėsi dar 1915 m. įkurta „Ryto“ draugija. 1925 m. jau buvo 98 lietuviškos mokyklos, o jas lankė 2/3 lietuvių vaikų. Tuo laikotarpiu dar veikė J. Kairiūkščio vadovaujama lietuvių mokytojų seminarija, buvo išsikovota teisė, kad Vilniaus Vytauto Didžiojo gimnazijos absolventai turėtų teisę studijuoti Vilniaus universitete ir įgytų aukštąjį išsilavinimą, kuris iki tol lietuviams buvo neprieinamas. Tačiau nuolatiniai persekiojimai, priekabės, užgauliojimai, kiekviename žings-

nyje rodoma neapykanta, lietuviams sudarė nepakenčiamas gyvenimo ir darbo sąlygas. Buvo užpuolami ir sumušami lietuvių gimnazistai, per Vasario 16-ąją išdaužomi namų langai, įsiveržiama siaubti, niokoti butų. Lietuviai, nepakeldami nuolatinio moralinio, o dažnai, ir fizinio teroro, išvykdavo į Kauną, kiti išvažiuodavo, negalėdami gauti paso, dar kiti būdavo ištremiami. Į lietuvių vietą būdavo atkeliami kolonistai iš Lenkijos.

Vilniaus lietuvių bendruomenė sugebėjo sukurti ir po Vilniaus kraštą paskleisti lietuviškos spaudos tinklą. 1926 m. Vilniuje, triskart per savaitę, buvo išleidžiamas inteligentijai skirtas laikraštis „Vilniaus aidas“, kartą per savaitę - kaimui skirtas „Kelias“, kartą per mėnesį - jaunimui skirtas „Jaunimo draugas“. 1928 m. pradėtas leisti katalikiškas savaitraštis „Vilniaus rytojus“ (jo leidyba nutraukta 1938 m.), „Kultūros“ draugija nereguliariai leido „Vilniaus šviesą“. Taip pat nereguliariai buvo išleidžiami „Jaunimo draugas“, „Vilniaus varpas“. Pagrindinis lietuviškos spaudos tikslas buvo lietuvių tautinės sąmonės ugdymas, o tokia veikla buvo visiškai priešinga lenkų valdžios vykdomai krašto nacionalinės asimiliacijos politikai. Todėl lietuviški laikraščiai buvo cenzūruojami, konfiskuojami, uždaromi, jų redaktoriai baudžiami, suimami.

1927m., po J. Basanavičiaus mirties, lenkų okupacinis režimas Vilniaus krašte labai sustiprėjo, prasidėjo represijos, suėmimai. Lenkų valdžia pamatė, kad lietuvių organizuojamas švietimas darosi jų nebekontroliuojamas ir yra visiška priešingybė jų vykdomai valstybinei nacionalinės asimiliacijos politikai, mat, Lenkija, pagal jų planus, turėjo tapti grynai mononacionalinė, unitarinė valstybė. Stipriausias smūgis lietuviškam švietimui buvo suduotas 1927 m., kai buvo uždaryta Vilniaus lietuvių mokytojų seminarija, spėjusi išleisti vos vieną absolventų laidą. Tuo pačiu metu, įsakyta uždaryti net 47 iš 100 „Ryto“ privačias lietuviškas mokyklas, suimtas draugijos pirmininkas, jos nariai, 15 mokytojų ir daug kitų veikėjų.

Pradėjus trūkti mokytojų, tėvai samdė mokytojus privačioms pamokoms, tačiau pagautieji buvo baudžiami didžiulėmis baudomis, kalėjimu, patekdavo į konclagerį Bereza Kartuzskaja (Vakarų Baltarusijoje) arba būdavo iškeldinami iš pasienio teritorijų. Kaip ir Rusijos carinės nacionalinės priespaudos laikais uždraudus lietuvišką spaudą, vėl suklestėjo knygnešystė - per sieną, iš Lietuvos, buvo gabenamos knygos, spauda, maldaknygės.

1933-34 m. toliau naikinant lietuviškų mokyklų tinklą (1934 m. beliko tik 15 pradinių mokyklų ir Vytauto Didžiojo gimnazija), pradėta steigti mažiau lenkų valdžios kontroliuojamas skaityklas.

1935 m. į Vilnių buvo atsiųstas vaivada - lenkų kariuomenės atsargos plk. B.Bocianskis, kraštutinių pažiūrų šovinistas, tapęs lietuvių persekiojimo simboliu. Jau 1936 m. vasarį jis išleido slaptą dokumentą „Administracinės valdžios priemonės prieš Lenkijos lietuvių mažumą ir planai šiuo klausimu ateičiai“. Jame buvo keliami šie tikslai:

1. Sutramdyti lietuviškos spaudos veiklą.
2. Likviduoti Vilniaus laikinąjį komitetą.
3. Išsiųsti į Lenkijos gilumą lietuvių tautybės kunigus.
4. Palaipsniui likviduoti visas lietuviškas pradines mokyklas.
5. Dėl per mažų lietuviams ir jų organizacijoms skiriamų bausmių kreiptis į Teisingumo ministeriją, kad teismo baudžiamoji politika būtų suderinama su administracinės valdžios vykdoma politika.

Šie planai buvo sėkmingai vykdomi. Per trejus metus uždarytos visos pagrindinės lietuvių draugijos, įskaitant ir Laikinąjį Vilniaus lietuvių komitetą, taip pat visos pradinės mokyklos, daugybė skaityklų. Kategoriškai uždrausta steigti naujas mokyklas, skaityklas, bibliotekas.

Valstybinėse mokyklose lietuvių kalba teliko tik kaip viena iš mokomųjų disciplinų, siekiant, kad jos mokytų ne lietuvių, bet lenkų mokytojai.

1938 m. vienintelė neuždaryta lietuvių mokykla liko Vilniaus Vytauto Didžiojo gimnazija. Ji veikė teroro sąlygomis - buvo suiminėjami mokiniai, išdaužomi langų stiklai, mokykla ne kartą buvo iškelta iš savo patalpų, kaltinta antivalstybine veikla, draudžiamos literatūros naudojimu ir platinimu. Vis tik, ji išliko lietuvių jaunimo kultūrinio bei visuomeninio gyvenimo židinys, turėjo savišvietos kuopas, savo orkestrą, dramos ir literatų sekcijas. Aktyviai veikė ir Vilniaus lietuviai skautai, vadovaujami P. Žižmaro.

Naikinant mokyklas, tarp lietuvių paplito vadinamosios „tėvų mokyklos“ - samdomas mokymas namuose. Tačiau lenkai įvedė „drakoniškas“ taisykles - vienu metu buvo leidžiama mokyti tik vienos šeimos narius, o, jų nesilaikant, uždėtos didžiulės piniginės baudos. Už lietuvišką veiklą nuteisti lietuviai, kaip ir ukrainiečiai, baltarusiai, gerai žinojo lenkų konclagerio Bereza Kartuzskaja kalinimo sąlygas.

1938 m. kovo 11 d., perėjęs per demarkacinę liniją į Lietuvos teritoriją, buvo nušautas lenkų pasienietis. Lenkijoje prasidėjo tikra „karinė psichozė“ - pasipylė rėksmingos, su šovinistiniais šūkiais, demonstracijos, laikraščiai dar labiau stengėsi įkaitinti atmosferą antraštėmis: „Už kraują - krauju!“, „Parklupdyti ant kelių Kauno Lietuvos despotus!“ Lenkija, grasindama karine jėga, pateikė Lietuvai ultimatumą (tragikomiškas diplomatinis reikalavimas pasaulinės politikos praktikoje), reikalaudama per 24 val. užmegzti diplomatinius santykius, o jei ne, pagrasino su kariuomene „nužygiuoti iki Kauno“. Tokių įžūlių gąsdinimų fone Vilniaus lenkus visai apėmė „militaristinė karštligė“. Jie masiškai ėjo į demonstracijas, skanduodami šūkius, kuriuose reikalavo kraujo keršto: „Marsz na Kowno!“, „Na Litwę!“, „Mirtis lietuviams!“, „Kas lietuvius muša, tas šimtą metų gyvena!“ Akmenimis buvo išdaužyti Vytauto Didžiojo gimnazijos, Vilniaus lietuvių būstinės langai.

Įtampa tarp Lietuvos ir Lenkijos pasiekė savo apogėjų. Lenkijos kariuomenė buvo telkiama Lietuvos pasienyje, iki karo tetrūko tik vieno atsitiktinai paleisto šūvio. Tačiau suveikė slaptoji diplomatija - Sovietų Sąjunga įspėjo Lenkijos vyriausybę „nekelti bangų“ - pareiškė, kad Sovietų Sąjunga suinteresuota, „jog šis konfliktas būtų išspręstas išimtinai taikiomis priemonėmis, nenaudojant jėgos, kuri galėtų sukelti pavojų visai Rytų Europai“. Vėliau, dar pridūrė: „Sovietų Sąjunga suinteresuota išsaugoti Lietuvos valstybės nepriklausomybę ir yra kategoriškai nusistačiusi prieš karo eskalavimą.“ Tokią pat poziciją išsakė ir Prancūzija bei Anglija. Lenkijai beliko nusileisti, tačiau Lietuva vis tik buvo priversta užmegzti su ja diplomatinius santykius[36, 37].

Lenkija egoistiškai įsijautė į imperijos vaidmenį, visai nenujausdama, kad jos „ambicijos neatitinka turimos amunicijos“, prarado realybės jausmą, neįvertino savo pačios geopolitinės padėties nestabilumo, nesuprato, kad jau atsidūrė tarp dviejų galingų imperijų – Vokietijos ir Sovietų sąjungos - „girnų“. Užvaldyta gobšumo, ji dar taikėsi atplėšti nuo Čekoslovakijos, pavadintos „dirbtiniu dariniu“, Tešino sritį, kurioje gyveno 80 tūkst. lenkų ir 120 tūkst. čekų. Vokiečiai lenkams pritarė ir pareiškė, kad „ginkluoto konflikto tarp Lenkijos ir Čekoslovakijos dėl Tešino atveju Reichas stos į jos pusę“. 1938 m. Lenkija paskelbė apie Lenkijos-Čekoslovakijos sutarties dėl tautinių mažumų denonsavimą, o po kelių valandų išsiuntė jai ultimatumą dėl žemių, kuriose gyvena lenkų mažuma, prijungimo prie Lenkijos. Pradėtas verbuoti „Tešino savanorių korpusas“, kuris pasienyje su Čekoslovakija pradėjo rengti karines provokacijas, o lenkų karo aviacija pradėjo pažeidinėti jos oro erdvę. 1938 m. rugsėjo 28-29 d. naktį pasirašoma garsioji Miuncheno sutartis, istorijoje įvardinta kaip „gėdingas Miuncheno suokalbis“, o spalio 1 d. Čekoslovakija Lenkijos naudai atsisako Tešino srities, kurią ši okupuoja.

1939 m. sausio 26 d. Varšuvoje, susitikime su Vokietijos užsienio reikalų ministru J. fon Ribentropu metu, J. Bekas, Lenkijos užsienio reikalų ministras, pareiškia: „Lenkija pretenduoja į Sovietų Ukrainą ir išėjimą į Juodąją jūrą.“ 1939 m. kovo 4 d. Lenkija baigė plano „Rytai“ („Wschod“) kūrimą karui su Sovietų Sąjunga. Tą patį mėnesį Vokietijos užsienio reikalų ministras J. fon Ribentropas Lenkijos ambasadoriui iškėlė reikalavimus dėl Dancigo koridoriaus - reikalavo teisės nutiesti eksteritorinę autostradą ir geležinkelį, sujungsiančius Vokietiją su Rytprūsiais. Atsakydama, Lenkija paskelbė memorandumą, šiurkščia forma atmesdama vokiečių siūlymus dėl Dancigo. Didž. Britanijos ir Prancūzijos vyriausybės paskelbė apie karines garantijas Lenkijai, susijusias su grėsme iš Vokietijos pusės. Lenkai, neįvertinę savo jėgų, pradėjo svajoti apie „maršą į Berlyną“[40]. Viso to baigtis - Ribentropo-Molotovo paktas ir Lenkijos padalijimas (ketvirtasis) tarp dviejų totalitarinių režimų - nacistinės Vokietijos ir stalininės Rusijos imperijų. 1941 m. rugsėjo 1 d. užpuolus vokiečiams, ji tesugebėjo tik silpnai

pasipriešinti ir buvo per dvi savaites „išprievartauta“. Iš rytų pusės netrukus ją užpuolė stalininė Rusija - šįkart Lenkija pasidavė „išprievartavimui“ nesipriešindama.

Vokiečiai siūlė Lietuvai irgi dalyvauti šiame „žygyje“, atsiimti jai priklausantį Vilniaus kraštą, tačiau Kaunas atsisakė ir laikėsi neutralumo politikos - nenorėjo pasinaudoti Lenkijos bejėgiška būkle. Iš kitos pusės, tai buvo prezidento A.Smetonos geopolitiškai labai toliaregiška užsienio politika - Anglija Lietuvai, kaip vokiečių sąjungininkei, būtų iškart paskelbusi karą (tam jau buvo paruošta ir nota). Jis gerai suprato, kad pasaulyje didžiausią geopolitinę galią turi anglosaksai ir laikėsi jų pozicijos. Vien dėl šios priežasties Prezidentūra ir Vyriausybė iš Kauno nepersikėlė į Vilnių - Vakarų valstybės jo atgavimo nebuvo diplomatiškai pripažinusios Lietuvai. Tai, kad prezidentas A.Smetona tuo metu buvo geopolitiškai toliaregiškas, išmintingas ir teisus, patvirtina tai, kad Lietuva ir po II pasaulinio karo išlaikė ir Vilniaus, ir Klaipėdos kraštą, kaip vientisą, neatsiejamą savo teritorijos dalį.

Jau nuo 1939m. rugsėjo 18 d. patyrę pralaimėjimą lenkų kariuomenės daliniai pradėjo pereidinėti Lietuvos-Lenkijos demarkacinę liniją, o iki rugsėjo 29 d. Lietuvoje buvo internuoti 12 767 kareiviai ir karininkai (tai atitiko vienos pėstininkų divizijos sudėtį). Juos nuginkluojant ir internuojant, įvyko daug incidentų, ne visi lenkų kariškiai sutikdavo laikytis lietuvių reikalavimų, bet kraujo praliejimo pavyko išvengti. Buvo įkurtos septynios internuotų lenkų stovyklos, kuriose gyvenimo sąlygos ir elgesys atitiko 1907 m. Hagos IV ir V konvencijų bei 1929 m. sužeistųjų ir belaisvių Ženevos konvencijose priimtus reikalavimus. Internuotieji buvo maitinami taip pat, kaip ir Lietuvos kariuomenėje - tai per mėnesį valstybės iždui atsieidavo 1,5 mln. litų.

Deja, internuoti lenkų kareiviai (daugiausia karininkai) lietuvių palankumo ir suteikto jiems prieglobsčio visiškai nevertino. Jie vis dar tikėjo greita Anglijos ir Prancūzijos pergale prieš Vokietiją ir „didžiosios Lenkijos“ atkūrimu su visomis jai iki karo pradžios priklausiusiomis žemėmis. Buvo skleidžiami gandai, kad Lenkija greit bus atkurta, o Lietuva taps sudedamąja jos dalimi. Pvz., Suvalkų Kalvarijos stovykloje laikomų lenkų karininkų elgesys lietuviams buvo sunkiai suprantamas. Lietuvos URM tarnautojas P. Gaušys, 1940 m. vasario 29 d. komandiruotas į šią stovyklą, rašė: „Arčiau pasižiūrėjus į internuotų karininkų gyvenimą S. Kalvarijoje, atrodo, lyg jie būtų bepročiai ar vaikai. Nieko nedirbdami, jie visą laiką praleidžia ginčydamiesi, ką, karui pasibaigus, reikės daryti su Lietuva. Vieni jų siūlo Lietuvą tiesiog prijungti prie Lenkijos, kiti - labiau liberalesni, mano, kad Lietuvai reikėtų duoti autonomiją, paliekant ją Lenkijos ribose. Tuo nepasitenkindami, jie jau suspėjo iš savo tarpo paskirti būsimus provincijai pareigūnus: apskričių komendantus, teisėjus, inžinierius etc. Ir dabar pešasi dėl vietų...“

Buvo stengiamasi užmegzti ryšius su antilietuviškomis lenkų organizacijomis Vilniaus krašte, vietiniais lenkais, į stovyklas, ypač Rokiškio, kur buvo laikomi karininkai, pradėti gabenti ginklai. Negana to, dar ir rašomi įvairūs nepagrįsti skundai tarptauti-

nėms organizacijoms, kuriuos lenkų emigracinė vyriausybė panaudodavo propagandiniais tikslais prieš Lietuvos valstybę.

Būdavo dažni pabėgimai. Iki 1939 m. spalio 28 d. iš internuotųjų stovyklų buvo pabėgę 1420, o iki 1940 m. birželio 15 d. - dar 1605 internuoti lenkų kariškiai (nors dalis jų buvo sugauta ir grąžinta atgal). Stovyklose įvesti drausmę ir tvarką sunkiai pavykdavo: vaikščiodavo už stovyklos ribų be leidimų, kol turėjo pinigų - girtuokliaudavo, ignoruodavo lietuvių karinės administracijos potvarkius.

Dėl nesutarimų tarp lenkų ir jų engiamų ukrainiečių karo belaisvių, pastarieji buvo atskirti.

1939 m. spalio 25 d. Rokiškio internuotųjų stovykloje įvyko maištas, kuriame dalyvavo apie 1100 lenkų karininkų. Jie pradėjo šaudyti į sargybą einančius lietuvių karius, bandė pagrobti jų kulkosvaidį. Lietuvių kariams atidengus atsakomąją ugnį, vienas lenkų karininkas buvo nušautas. Maištą numalšinus, lenkų karininkai ėmė grasinti, kad, kitą kartą, jie geriau pasiruoš ir nuginkluos lietuvių sargybą. Neramumų būta ir kitose stovyklose. Priešiškiausi, agresyviausi Lietuvos valstybei buvo lenkų karininkai.

1939-40 m. į Lietuvą buvo tris kartus atvykę tarptautinio Raudonojo Kryžiaus atstovai, kurie, apžiūrėję internuotųjų stovyklas, rasta tvarka liko patenkinti[29].

Vokiečiams 1941 m. okupavus Lietuvą, Vilniaus krašte (Pietryčių Lietuvoje) buvo įkurta Lietuvos generalinė sritis, prie kurios 1942 m. prijungtos Svyrių ir Ašmenos apskritys, keletas valsčių.

Vilniaus krašte, viso lenkų pogrindžio priešakyje, 1942 m. buvo įkurta lenkų emigracinei vyriausybei Londone atstovaujanti Delegatūra, vadovaujama dr. Z. Fedorovičiaus.

Armija Krajova buvo pavaldi Vyriausiajai komendantūrai Varšuvoje, o ši - lenkų emigracinei vyriausybei Londone. Šios vadovaujančios struktūros vadovavo ir lėmė jos veiksmus ne tik Lenkijos teritorijoje, bet ir jos 1919-20 m. okupuotose teritorijose - Vilniaus krašte, Vakarų Ukrainoje ir Vakarų Baltarusijoje. Jos gaudavo finansinę paramą, iš kurios būdavo išlaikoma vadovybė, kaupiama ginkluotė, palaikomas nuolatinis radijo ryšys su Londonu ir Varšuva (su Varšuva ir per kurjerius).

Lenkijos emigracinės vyriausybės planai buvo ambicingi - Vidurio Europos šalių - Lenkijos, Lietuvos, Čekoslovakijos (o, galbūt, ir Vengrijos) konfederacija, atkuriant Lenkiją su 1939 m. sienomis. Tai buvo planas sukurti Vidurio Europoje stiprią valstybę, „Vidurio Europos bastioną“, kuriame stipriausia būtų Lenkija. Deja, šimtmečių istorija parodė, kad nei viena pusė, nei Rytai, nei Vakarai, nebuvo suinteresuoti, nenorėjo trečios geopolitinės jėgos atsiradimo Vidurio Europoje, kitaip nebūtų buvusi padalinta ir Žečpospolita.

Sovietams tokie lenkų planai labai nepatiko ir juos erzino, tačiau šie šventai tikėjo, kad JAV ir Didž. Britanija nė už ką neatiduos Lenkijos rusams. Savo politika V. Sikorskis reiškė pretenzijas ir į Sovietų Sąjungos užgrobtas rytines žemes, o tai jau buvo labai pavojinga

politika. Lenkija buvo per silpnas, nelygiavertis, įžūlus ir per daug gobšus šio geopolitinio žaidimo partneris, nebeparankus ir sovietams, ir Vakarams. 1943 m. liepos mėn. gen. V. Sikorskis žuvo iki šiol neišaiškintomis aplinkybėmis aviakatastrofoje, inspektuodamas gen. V.Anderso armijos dalinius, kovojusius anglų kariuomenės sudėtyje.

Nepaisant to, 1943 m. spalio mėn. lenkų emigracinė vyriausybė suplanavo ir patvirtino planą „Audra“ („Burza“), kuriame buvo numatyta, traukiantis vokiečių kariuomenei, Lenkijos 1939 m. sienų teritorijoje įvesti savo karinę ir civilinę valdžią, pavaldžią emigracinei vyriausybei Londone. Paprastai tariant, „AK lenkų kareivis turėjo pasitikti Raudonąją armiją kaip šių žemių šeimininkas“. Lenkus nuliūdino Didž. Britanijos ministro pirmininko V. Čerčilio kalba 1944 m. vasario 22 d. Bendruomenių rūmuose, kur jis pareiškė, jog „Anglija niekada negarantavo Lenkijai jos sienų neliečiamumo ir nepritarė Vilniaus prijungimui prie jos“. Vis tik emigracinė vyriausybė Londone ir centrinė vadovybė Varšuvoje nutarė veikti pagal savo seną planą, tikėdamasi, kad sąjungininkai (Stalinas, Ruzveltas, Čerčilis), susidūrę su nauja geopolitine realija - lenkų vykdoma karine-administracine šių kraštų teritorijos kontrole dar prieš ją užimant Raudonajai armijai, bus priversti pakeisti savo nuomonę.

Iki 1943 m. emigracinė Lenkijos vyriausybė Londone ir centrinė vadovybė Varšuvoje iš AK reikalavo laikytis pasyvios taktikos - „stovėti su ginklu prie kojos“, t.y., tausoti jėgas, vengti stambesnių karinių operacijų, ruoštis lemiamoms kovoms ateityje, kol galutinai paaiškės politinė-karinė padėtis. Susidūrimai, kautynės su vokiečių kariuomenės daliniais buvo reti, juos puldavo tik turėdami didelį jėgų pranašumą. 1944 m. sausio 31 d., jau vykstant AK ir vokiečių vadovybės deryboms, įvyko Kiemeliškių kautynės, kuriose stambus (iki 700 partizanų) AK būrys sutriuškino vokiečius, nukaudamas 39 kareivius.

1943m. antroje pusėje tapo aišku, kad po Stalingrado katastrofos ir Kursko mūšio („Citadelės“ operacijos) II-pasauliniame kare įvyko persilaužimas - sovietai galutinai perėmė karinę iniciatyvą į savo rankas. Vokiečiai stambioms puolamosioms operacijoms (ofenzyvai) jau nebeturėjo jėgų ir, kaip rašė tuometiniai laikraščiai, „planingai lygino fronto liniją“, t. y., atsitraukinėjo. Artėjant Rytų frontui į vakarus, artėjo ir lemiamas rytinių Lenkijos sienų, tuo pačiu ir Vilniaus krašto, sprendimo momentas, arši kova dėl šios teritorijos kontrolės tarp trijų priešininkų - lietuvių (savisaugos dalinių, policijos, Vietinės rinktinės), lenkų (Armija Krajova) bei sovietinių partizanų. Tai vertė AK šiose žemėse stiprinti pozicijas ir ruoštis jų reokupacijai. Jos veikloje vadovautasi lenkų emigracinės vyriausybės politinėmis ir AK centrinės vadovybės karinėmis direktyvomis bei instrukcijomis. Artėjant „lemiamam momentui“, buvo atsiųstas pastiprinimas iš centrinės Lenkijos žmonėmis, kariniais kadrais. 1943 m. lenkų antinacinio pogrindžio antilietuviška propaganda, diversiniai ir teroro aktai padažnėjo, išplito, AK ėmė taikyti aktyvios ginkluotos kovos taktiką.

Kaip ir Vakarų Ukrainoje, taip ir Vilniaus krašte, AK pirmutinis uždavinys buvo atitinkamai paruošti šių kraštų teritorijas reokupacijai, jas etniškai „išvalyti“. Tam bet kokia kaina, brutaliai, nesiskaitant su priemonėmis, reikėjo sukelti vietiniams lietuviams panišką baimę, sunaikinti jų lietuviškumą, nuslopinti bet kokius siekius išsaugoti gimtąją kalbą, kultūrą, norą būti Lietuvos valstybės dalimi. AK labai suaktyvino kovą prieš lietuvių policiją, administraciją, inteligentiją, lietuviškas mokyklas, mokytojus, eigulius, lietuvių kunigus, girininkus, agronomus, ūkininkus, ėmėsi žiauriausio teroro, smurto, plėšikavimo (banditizmo), etninio valymo priemonių (žudynių) prieš lietuvių šeimas, bandydami juos įbauginti, paralyžiuoti bet kokį pasipriešinimą, priversti juos palikti savo kraštą ir „bėgti“, pasitraukti į „Kauno Lietuvą“. Tuo pat metu lenkai naudojo savo seniai patikrintą ir efektyvų propagandinį triuką, kuris rėmėsi principu - „patys muša, patys rėkia“, dėl visko kaltindami ne save, o tiktai lietuvius.

1943 m. lapkričio 4 d. AK plk. ltn. Vitoldo (J. Kulikovskio) įsakyme buvo grasinama, kad „bet kokie aktyvūs veiksmai prieš mūsų dalinius sukels griežtas represijas prieš lietuvių tautybės gyventojus“. 1943 m. lapkričio 1-2 d. naktį lenkų partizanai užpuolė Kaniavos kaimą (Eišiškių apskr.), išvaikė lietuvių policiją ir vietinę valdžią, sudegino policijos punktą ir valsčiaus patalpas, ieškojo pasislėpusių tarnautojų. Šis kaimas ne kartą pultas ir vėliau - išgrobstytas turtas, terorizuotos lietuvių šeimos. 1944 m. sausio 11 d. AK užėmė Graužiškių miestelį, sausio 17 d. - Rudaminą, kurioje sudegino vietinės valdžios pastatus, tarp jų, ir lietuvių išpuoselėtą progimnaziją. 1943 m. Rytų Lietuvoje vietinių gyventojų iniciatyva buvo įsteigta net 13 progimnazijų, bet dėl „akovininkų“ vykdyto teroro, žudynių, daugelis jų mokslo metų nebaigė - mokytojai buvo apiplėšti, sumušti, kai kurie - sušaudyti, kiti, net ir lietuviai mokiniai, buvo priversti slapstytis, nenakvoti namuose. Mokyklos būdavo apiplėšiamos, išgrobstomos, lietuviški vadovėliai, mokinių sąsiuviniai suplėšomi, deginami. 1944 m. sausio mėn. AK partizanai įsakė visiems lietuviams mokytojams išsikraustyti iš Turgelių valsčiaus. 1944 m., per Velykas, Rodunės, Nočios ir kitose apylinkėse buvo nužudyta 12 žmonių - vien už tai, kad jie lietuviai.

1944 m. gegužės 16 d. Gervėčių progimnazijos direktorius kunigas J. Gylys rašė: „Gervėčių valsčius jau antrą kartą pergyveno visuotinę paniką. Per Didįjį Penktadienį išvažiavo mūsų paskutiniai ginkluotosios apsaugos daliniai, o su jais, drauge, ir visi tarnautojai, o čia pat, už penkių kilometrų, Alginionių dvare ir kaime siautė lenkų banditai <...>. Laikinai pabėgo iš Gervėčių vidurinės mokyklos mokytojas Vytautas Kazlauskas. Mokytojai Pipirienė ir Pupalaigis dar laikinai apsiramino... <...>. Ir ne be priežasties visus apėmė panika: po Velykų, per mėnesį, Gervėčių valsčių jau apie 12 kartų puolė gaujos lenkiškųjų banditų: apgrobė, sumušė daug vyrų ir moterų, daugelis dar ir šiandien nuo lovos pasikelti negali, o tris lietuvius mirtinai nukankino <...>. Esant šitokioms sąlygoms, ir stiprius nervus turinčiam žmogui psichinės jėgos ilgainiui išsenka. Todėl ir mano

mokinių, kurių daugelis naktimis namie nenakvoja, nes sugauti buvo žvėriškai mušami, terorizuojami, vedami sušaudyti, pažangumas paskutinį trimestrą žymiai kritęs <...>."

„Tebedirbančius mokytojus vis dažniau apiplėšdavo ir nužudydavo. Rudaminos mokytoją Gudonį pririšo prie arklio uodegos ir nušovė. Turgelių mokytojas buvo rastas, pakištas po egle, išbadytomis akimis ir nupjautu liežuviu. Kai 1944 m. balandžio 16 d. AK užpuolė Švenčionių apskrities valsčiaus centrą, išvestas dingo ir Joniškio mokytojas Stimburys. Buvo apiplėšta Dūkštų (Maišiagalos vls.) mokytoja J. Talkačiauskaitė. Apiplėšimų metu lenkų partizanai reikalavo, kad mokytojai išsikraustytų." Tai vyko visoje Pietryčių Lietuvoje, šie fragmentiniai atsiminimai iš atskirų vietovių tik parodo bendrą tuo metu šiame krašte tvyrojusią AK vykdyto teroro ir smurto atmosferą.

„1944 m. pavasarį pradžios mokyklų darbas dėl AK teroro Rytų Lietuvoje buvo paralyžiuotas. Pradžios mokyklų departamento duomenimis, tuomet Vilniaus apygardoje trūko net 611 mokytojų: Vilniaus apskrityje - 153, Trakų - 91, Svyrių - 111, Ašmenos - 65, Švenčionių -114, Eišiškių - 77.[48] "

Lietuvių savivaldos ir policijos dokumentuose „Apie AK antilietuviškas akcijas 1943-1204-1944-06-20" rašoma (pateikiami pranešimų fragmentai):

6. Š.m. sausio 18 d. naktį lenkų partizanai, užpuolę Vidžių miestelį, sudegino gimnazijos patalpas, kooperatyvą ir valsčiaus savivaldybės namus. Žuvo policininkai Juozas Vaitkus, Antanas Mackaitis, gaisrininkas Kostas Patapavičius ir gydytojas Andrejus Kušnevas, kuriuos nušovė per puolimą. Sužeisti Kušnevo žmona, gaisrininkas Algirdas Pakštys, Algirdas Čiponėnas ir Stasys Čelnas <...>.

7. Š.m. sausio 17 d. 1 val. lenkų partizanai užpuolė Rudaminos miestelį, sudegino valsčių (pastatą), paštą, policijos būstinę. Jie nuginklavo ir apiplėšė policijos pareigūnus, paimdami civilius ir uniforminius drabužius. Be to, apiplėšė visus miestelyje gyvenančius lietuvius ir „Rūtos" krautuvę.

8. Š.m. sausio mėn. Turgelių apylinkėse stovyklavusieji gerai ginkluoti lenkų partizanai visiems Turgelių valsčiaus lietuviams mokytojams įsakė išsikraustyti iš šio valsčiaus.

<...>

11. Š.m. sausio 20 d. 20 val. lenkų partizanai Gabrelaučiznos k. Graužiškių vls. nušovė Antaną Vasiliauską, jo žmoną Eleną ir sūnų Juozą, sudegino gyvenamąjį namą, klojimą ir jų lavonus sumetė į ugnį. Tai padarė dėl jų palankumo lietuvių policijai.

12. Š.m. sausio 26 d. 4 val. Dambravos plv. Graužiškių vls. lenkų partizanai kambaryje nušovė Aleksandrą Lukaševičiūtę ir apiplėšė ūkį.

13. Š.m. sausio 25 d. Šumsko miestelį užpuolę lenkų partizanai nurengė policiją, atėmė ginklus ir išvaikė pareigūnus.

14. Š.m. sausio 27 d. Dieveniškėse lenkų partizanai policijai įteikė ultimatumą apleisti miestelį. Visos lietuviškos įstaigos pasitraukė į Benekonis.

<...>

21. Š. m. vasario 10 d. apie 2 val. lenkų partizanai Pakamonės plv. Rudaminos vls. lietuviui Dambrauskui įsakė su šeima išsikraustyti iki vasario 12 d.

22. Lenkų partizanai, terorizuodami lietuvius repatriantus, 330 šeimų privertė išvykti iš Maišiagalos ir Paberžės valsčių.

<...>

50. Rodūnios, Nočios ir kitose apylinkėse per praėjusias Velykas ir po švenčių buvo nužudyti: Balys Rusteika, Vladas Kanevičius, Vacys Ancevičius, Stasys Lukoševičius, Mackevičius, Vladas Stacinskas, Stegas, broliai Vladas, Petras ir Bronius Rusianavičiai, Svetlavičienė, Aleksas Vilkelis. Nužudymo priežastis - laikė save lietuviais.

<...>

52. Š.m. balandžio 24 d. Eitminiškių k. Paberžės vls. lenkų partizanai iš namų pagrobė lietuvį kunigą Ambraziejų Jakavonį (buvo nužudytas, jo užkasimo vieta nežinoma. - R. P.).

<...>

56. Š. m. gegužės mėn. naktį Rudaminos mstl. lenkų partizanai suėmė ŽŪG įstaigos vedėją, pradžios mokyklos mokytoją ir ūkininką, užnėrę kilpas ant kaklų, varė Turgelių kryptimi. Kaip paaiškėjo, juos visus mušė, kankino.

57. Š. m. birželio 10 d. Gervėčių girininkas Kostas Kubilius ir paskirstymo punkto vedėjas Aloyzas Ulozė važiavo Kerniškių k. Varnėnų vls. Jie buvo lenkų partizanų sulaikyti, nurengti, kankinami ir nužudyti[49].

Vilniaus AK būriai skverbėsi ir į „Kauno Lietuvą“, už demarkacinės linijos, lenkų slaptų pogrindinių politinių ir karinių organizacijų branduoliai buvo sukurti visoje Lietuvoje, suformuota ir Kauno AK paapygardė, vadovaujama Vilniaus AK apygardos vadovybės.

Tai buvo daroma tikintis, kad Vilniaus krašte po karo gali įvykti Vakarų valstybių atstovų stebimas plebiscitas (balsavimas) dėl tolimesnės jo priklausomybės. Vis tik, įvesti visišką krašto kontrolę trukdė kelios priežastys: lietuviškoji krašto administracija su policija, vokiečių okupacinė valdžia ir ginklų trūkumas. Su vokiečių smulkiais daliniais, dislokuotais Vilniaus krašte, AK partizanų susidūrimai, turint minty jų išaugusį skaičių, būdavo palyginti reti. Buvo naudojama „jėgų kaupimo ir išsaugojimo iki palankaus momento“ taktika - ruošiamasi lemiamai „Aušros vartų“ operacijai.

Tačiau netrukus įvyko tai, kas, mąstant logiškai, atrodė tiesiog neįmanoma. Pati vokiečių vadovybė, išduodama savo principines politines nuostatas lenkų atžvilgiu, blogėjant padėčiai Rytų fronte bei Pietryčių Lietuvoje labai suaktyvėjus stalininiams diversantams, ėmė ieškoti naujų karinių sąjungininkų užnugariui apsaugoti. Tuo jie siekė kelių tikslų: a) dar labiau supriešinti tarpusavyje lietuvius ir lenkus, konfliktą panaudojant savo interesams; b) pasinaudoti lenkų AK sukurtomis sukarintomis struktūromis, juos slapta apginkluoti bei legaliai perduoti jiems Pietryčių Lietuvos teritorinę

kontrolę (gerai žinodami, kad lenkai visomis išgalėmis to siekia); c) panaudoti AK kovai prieš sovietinius partizanus, išstumti šiuos iš Vilnijos krašto į Rūdninkų girią bei užtikrinti saugų pyliavų, miško medienos tiekimą ir geležinkelio apsaugą.

Pirmieji vokiečių kontaktai su AK buvo užmegzti jau 1943 m. pabaigoje ir tęsiami 1944 m. sausio-vasario mėn. Palankia sau kryptimi AK veiklą labai paveikė pašliję lietuvių-vokiečių santykiai. 1943 m. Lietuvoje buvo boikotuotos ir sužlugo SS lietuvių legiono, o vėliau, ir darbo jėgos mobilizacijos. Vokiečiai pakeitė taktiką - lietuvių-lenkų konflikte pradėjo remti lenkų pusę. Vokiečių poziciją atspindi Vilniaus apygardos komisaro H. Vulfo 1944 m. sausio 18 d. rašytas pranešimas: „<...> lietuviai dėl savo menkos karinės parengties ir nežymaus bendradarbiavimo, sprendžiant svarbius karo ekonomikos klausimus, negali kelti pretenzijų, kad jų pozicija būtų suprasta. Todėl reikia laukti, kad šio krašto lietuvių inteligentijos sluoksniai, atsižvelgdami į dabartinę karinę padėtį, peržiūrės savo santykius tiek su mumis, tiek su lenkais.“ Lenkai taip apsidžiaugė, kad net ėmė svajoti apie jų savivaldą šiame krašte.

Vykdydami CPJŠ įsakymą dėl AK formuočių likvidavimo, sovietų partizanai Vakarų Baltarusijoje sunaikino du lenkų dalinius - 1943 m. rugpjūčio 26 d. prie Naručio sunaikintas poručiko Kmicico dalinys, o 1943 m. gruodžio 1 d. Naliboko girioje - AK Stolbcų grupuotė. Matydamas, kad tarp sovietinių partizanų ir AK įvyko skilimas, Baltarusijos generalkomisaras Curt von Gottberg nutarė tuo pasinaudoti ir pasiūlė lenkams savo pagalbą. Abiem pusėms sutarus, vokiečiai pradėjo Naugarduko apygardos AK dalinių apginklavimą, amunicijos tiekimą, o šie įsipareigojo šį kraštą išvalyti nuo sovietinių partizanų. Susitarimas buvo sėkmingas - AK greitai iš Naugarduko šiaurės-vakarų dalies išvijo sovietinius partizanus, o vokiečiai iš šios teritorijos atsitraukė, palikdami ją visiškai AK kontrolei. Ši, tuo pasinaudojusi, įvykdė mobilizaciją, sustiprino savo jėgas, pradėjo „etninius baltarusių valymus“ - antroje 1943 m. pusėje AK nužudė daugiau nei 300 baltarusių (tautinį elitą), o 80 įskundė gestapui, kad sunaikintų juos „svetimomis rankomis“[50].

Lydos apygardoje AK, papildyta iš centrinės Lenkijos atvykusiais etniniais lenkais, kartu su vietinių lenkų pagalbinės policijos daliniais, pradėjo aršią kovą su bet kokiu, net mažiausiu, baltarusių pasipriešinimu, menkiausia opozicija, bet kokia tautine kultūrine veikla. Lenkų vykdyto teroro ir fizinio naikinimo aukomis tapo jos elitinė visuomenės dalis: mokytojai, valdininkai, visuomenės ir kultūros veikėjai, baltarusių jaunimo sąjungos atstovai ir kt. Lenkai, tarnaujantys pagalbinėje policijoje, sumušdavo žmones vien už tai, kad jie kreipdavosi gimtąja baltarusių kalba. Lenkų šovinizmo „presas“ be gailesčio, visu svoriu, slėgė baltarusių tautą, todėl tarpusavio santykiai buvo labai „įkaitę“, tiesiog, nesutaikinami.

Tuo metu į Vakarų Baltarusiją buvo komandiruoti lenkų karininkai, Anglijoje baigę žvalgybos mokyklas ir parašiutais nuleisti Lenkijoje. Jie labai sustiprino AK vadovaujančią kadrinę sudėtį[50].

AK Naugarduko apygarda per savo veiklos laikotarpį įvykdė 30 kovinių operacijų prieš vokiečius, kaip sovietų sąjungininkė, ir 105 kovines operacijas prieš sovietinius partizanus, kaip vokiečių sąjungininkė. Vokiečiai visada ištikimai, kartais, net su perdėtu uolumu, vykdė savo įsipareigojimus. Sovietiniai partizanai iš šios teritorijos buvo išstumti į Naliboko girią[48].

Matydamas tokius puikius bendradarbiavimo rezultatus, generalkomisaras Curt von Gottberg mėgino tokią pačią sutartį sudaryti su Vilniaus AK komendantu, įvyko net jo atstovų susitikimas su A. Kžyžanovskiu-Vilk. Tačiau netrukus šis gavo vokiečių vadovybės Vilniuje pasiūlymą, todėl atsisakė ryšių su Minsku ir 1943 m. gruodžio-1944 m. sausio-vasario mėn. pradėjo derybas su vokiečių atstovais. Apie užmegztus ryšius su AK vadovybe išliko istorijai daug Vilniaus apygardos gebitskomisaro H. Vulfo, entuziastingo šio sandėrio šalininko, V.Komaro kolegos, Lietuvos generalkomisarui A. Rentelnui rašytų ataskaitinių pranešimų, taip pat su šiuo laikotarpiu susiję derybas vedusio Vilniaus Abvero skyriaus mjr. J. Christianseno laiškai ir dokumentai. Iš tikrųjų, neoficialius ryšius AK vadovybė su vokiečiais palaikė jau anksčiau. 1943 m. spalio mėn. AK kontržvalgybos skyrius užmezgė ryšius su Vilniaus Abveru, gaudamas kodinį pavadinimą „Blume". Jis tapo pavaldus Abverui ir abi žinybos aktyviai bendradarbiavo, kovodamos su komunistais ir sovietiniais partizanais iki pat 1944 m. birželio mėn. Dėl šios priežasties AK Vilniaus apygardos vadovybė, skirtingai negu kitos, veikė pusiau legaliai ir per trejus metus visiškai nenukentėjo (išskyrus AK informacijos biuro šefą), nes vokiečiai jų atžvilgiu turėjo toli siekiančių planų[52].

Neabejotinai vienas žymiausių AK veikėjų Vilniaus krašte buvo lenkų kilmės dvarininkas Vladislavas Komaras, pogrindinis slapyvardis - „Malutki". Jo dėka, padedant Vilniaus apygardos gebitskomisarui H. Vulfui, prasidėjo slaptas vokiečių ir AK bendradarbiavimas, išsprendęs ginklų tiekimo problemą. Lenkų istoriografijoje apie jį šnekama labai šykščiai, nenoriai, kad „nesuteptų Vilniaus AK garbės", tačiau jo nuopelnai šiai organizacijai yra ypač dideli ir svarbūs.

V. Komaras gimė 1910 m. Aukštaitijoje, Raguvėlės dvare. Poznanėje baigęs gimnaziją, studijavo agronomiją Žemės ūkio akademijoje Belgijoje ir Poznanės universitete. 1934 m. parvyko į Lietuvą. Kadangi buvo auklėjamas lenkiško šovinizmo, nukreipto prieš Lietuvos valstybę, dvasia, matyt, grįžo jau užverbuotas lenkų žvalgybos. 1939-1940 m. jis jau dalyvavo lenkų pogrindžio darbe ir šnipinėjo jų naudai. Lietuvoje, jam padedant, internuoti lenkų karininkai gaudavo Vakarų valstybių atstovybių Kaune išduotus dokumentus, patekdavo į užsienį, kiti V.Komaro būdavo nukreipiami į Vilniuje besiformuojančias lenkų pogrindines organizacijas. Jis užmezgė ryšius su pogrindine karine organizacija „Ginkluotos kovos sąjunga" (ZWZ) ir Lenkijos emigracinės vyriausybės emisaru Kaune, pplk. T. Rudnickiu-Wierzba, vadovavusiu lenkų žvalgybos padaliniui,

kodiniu pavadinimu „bazė Anna“. Nėra patikrintų žinių, kur jis buvo 1940-41 m. sovietams okupavus Lietuvą, tačiau, didžiausia tikimybė, kad tuo metu jis atsidūrė Vokietijoje.

1941 m. birželio mėn. vokiečiams okupavus Lietuvą, V. Komaras staiga atsiranda Vilniuje. Tuo metu atrodė labai keista, kad, kaip lenkas, Vokietijai labai priešiškos Lenkijos patriotas, jis jau buvo įgijęs tokį didžiulį vokiečių okupacinės valdžios pasitikėjimą, kad iškart paskirtas į ypač aukštas pareigas, kurias eidavo tik vokiečiai. Kartu su Vilniaus apygardos komisaro H. Vulfo administracija V.Komaras organizuoja LO - Ostlando krašto žemės ūkio tvarkymo susivienijimo („Landbewirtschaftungsgesellschaft Ostland“) Vilniaus skyrių ir paskiriamas naujai įkurtos įstaigos direktoriaus, kpt. Wilhelm Kube pavaduotoju su labai plačiais įgaliojimais. Kyla logiškas klausimas: už kokius nuopelnus lenkų tautybės asmuo buvo paskirtas į tokias aukštas pareigas, kas garantavo jo ištikimybę vokiečių Reichui? Pagal tuo metu galiojusią tvarką, tai galėjo padaryti tik dvi tarnybos - gestapas (valstybės slaptoji policija) arba Abveras (vokiečių karinė žvalgyba). Tai rodo, kad jis dar iki sovietų-vokiečių karo pradžios palaikė ryšius su viena iš šių žvalgybų (labiausiai tikėtina - Abveru) ir teikė jai naudingą informaciją.

Jeigu lietuviai daugiausia dirbo Pietryčių Lietuvos (provincijos) savivaldos įstaigose, tai Vilniaus mieste vokiečių sukurtų okupacinės valdžios struktūrų ir įstaigų darbuotojų dauguma buvo lenkai. Eidami tarnauti vokiečiams, jie stengėsi lietuvių atžvilgiu išsaugoti savo turėtas privilegijuotas pozicijas šiame krašte, dirbti tik lenkų naudai, kenkti lietuvių administracijai. Daugiausia lenkų dirbo šiose pagrindinėse, „aukščiausio rango,“ vokiečių okupacinės valdžios įstaigose:

1. Ostland Faser GmbH
2. Gebietskommissariat Wilna-Land
3. Gebietskommissariat Wilna-Stadt
4. Arbeitsamt Wilna
5. Bahnhof Wilna
6. Ostland Film GmbH

Aišku, Vilniaus krašte, priešingai nei Vakarų Baltarusijoje ir Vakarų Ukrainoje, lenkai nebuvo priimami tarnauti policijoje.

Pasinaudodamas savo pareigomis, V.Komaras Vilniaus krašto dvarų administratoriais paskyrė išimtinai lenkų tautybės asmenis, patikimus karinio pogrindžio (SZP) narius. Dvarų personalas, darbininkai irgi buvo lenkai, pogrindžio ir AK (nuo 1942 m.) nariai arba patikimi asmenys. Dvarai „visiškai pateko jų žinion“, tapo lenkų AK pagrindinėmis atramos bazėmis, „AK lizdais“. Tai, pagal partizaninio karo logiką, objektyviai nulėmė ir jų atliekamas funkcijas. Visų pirma ji buvo ekonominė - logistinė. Juose sava valia, iš patriotinės pareigos, AK daliniams buvo vykdomas patikimas,

užtikrintas maisto produktų, gyvulių skerdienai, pašarų arkliams tiekimas bet kuriuo paros metu, net aprūpinant transportu, kas visiškai užtikrino jų gyvybinius poreikius (o ne vykdomos prievartinės „rekvizijos“, kaip kad rašo kai kurie istorikai). Antra, pagal išgales, buvo vykdomas ir kitų rūšių aprūpinimas (apranga, avalyne, vaistais, tvarsliava, galimai ginklais, šaudmenimis). Trečia - tai buvo AK partizanų konspiratyvinė bazė (būsimų partizanų, besigydančių po ligos ar sužeidimų, saugus poilsis po žygių). Ketvirta - jie neabejotinai vykdė ryšių punkto funkcijas, buvo ryšininkai tarp miesto pogrindžio ir atskirų AK dalinių. Penkta - jie vykdė vietinės žvalgybos funkcijas: rinko žinias apie lietuvių policiją, savisaugą, administraciją, vietinius lietuvius, jų nuotaikas, pažiūras, taip pat apie vokiečius, sovietinius diversantus, visą informaciją perduodami AK vadovybei. Šešta - tai buvo vokiečių valdžios struktūrų persekiojamų lenkų kilmės asmenų saugus prieglobstis.

Dirbdamas Vilniaus apygardos komisariato teritorijoje buvusių okupacinei valdžiai pavaldžių valstybinių ūkių faktiniu valdytoju, bendraudamas su aukščiausiąja Vilniaus srities vokiečių vadovybe, V. Komaras turėdavo galimybių gauti slapčiausių žinių ir informuoti lenkų pogrindį bei AK apie vokiečių okupacinės valdžios, jos represinių struktūrų (gestapo, SD) veiklą, planus, rengiamas vokiečių karines akcijas, gaudynes Reicho darbams Vokietijoje ir pan.

Vilniaus apygardos komisarui H. Vulfui ir kitiems aukštiems vokiečių pareigūnams buvo gerai žinoma, kad V. Komaras yra AK įgaliotinis, kad dvarai užsiima maisto tiekimu lenkų AK, tačiau dėl to visai nesijaudino - jiems ir buvo reikalingas toks žmogus, kuriuo pasitikėtų abi pusės – ir vokiečiai, ir lenkai.

Per V. Komarą, aršų lietuvių priešą, Vilniaus apygardos komisarą H. Vulfą ir kitus aukštuosius vokiečių pareigūnus, sutarus su vokiečių karine žvalgyba (Abwehr), kilo idėja apginkluoti AK partizanus, kad jie įvestų Vilniaus krašto teritorijos kontrolę, nuslopintų raudonųjų diversantų siautėjimus, trikdančius vokiečių kariuomenės tiekimą.

Prasidėjus deryboms, AK Vilniaus apygardos vadas A. Kžyžanovskis-Vilk nuvyko į Varšuvą gauti šiuo klausimu vadovybės instrukcijų. Buvo pasakyta, kad derėtis su vokiečiais galima, bendras (karinis) veikimas yra neįmanomas, o prieš sovietinius partizanus galima veikti agresyviai. Susitarimai gali būti tik žodiniai, „sukirtus rankomis“. Vilniaus Abvero skyriaus vado mjr. J. Christianseno kompetencijoje buvo „baltalenkių gaujų amunicija ir aprūpinimas“. Tiekta ginkluotė (įskaitant ir sunkiąją), šaudmenys, minosvaidžiai, provizija (maistas) iš SS sandėlių ir Vilnijos dvarų (su vokiečių žinia ir leidimu), medikamentai, lauko ligoninės, lauko ryšių priemonės, karinė apranga. Vokiškomis lauko žiemos uniformomis „Winteranzug M42“ apsirengusius Vilniaus AK apygardos partizanus galima pamatyti nuotraukose internete „V.Savukyno „Istorijos detektyvai“: tie, kuriuos laikėme priešais, II pasaulinio karo metu buvo vieninteliai mūsų draugai“ (www.lrt.lt, 2018 m. kovo 4 d.). Tiekimas vykdytas „be tiesioginio

kontakto“, pagal išankstinį susitarimą: kariniai kroviniai vokiečių atvežami į sutartas vietas, dažniausiai, atokias geležinkelio stoteles pamiškėse, ginklų sandėliai tam tikram laikui paliekami be sargybos. Tarp lenkų ir vokiečių ryšiai buvo palaikomi ir taktiniame lygyje, tarp mažų dalinių, todėl visa tai greitai tapo vieša paslaptimi. Apie tai šnekėjo ir AK eiliniai kareiviai, lenkų gyventojai, Vilniaus visuomenė, lietuvių policija, administracija, rašė lietuvių pogrindžio spauda, pranešinėjo į Maskvą sovietiniai partizanai. Vilniaus slaptosios policijos (lietuvių) viršininkas A.Lileikis turėjo net nuotraukų, įrodančių vokiečių ginklų tiekimą AK, paprašė vokiečių vadovybės paaiškinimo. „Akovininkai“ atvirai kalbėjo: „Mes prieš vokiečius nekariaujam, mes tik prieš lietuvius!“[41]. Nors AK centrinė vadovybė Varšuvoje 1944 m. kovą ir įsakė (bijodama tarptautinės politinės diskreditacijos) Vilniaus AK vadovybei nutraukti bendradarbiavimą su vokiečiais, tačiau jo nesustabdė - abi pusės sėkmingai palaikė santykius įvairiuose lygiuose iki pat 1944 m. liepos mėnesio, o ypač aktyviai, iki pat galo, su vokiečiais bendradarbiavo AK 5-oji brigada, vadovaujama Lupaškos[52].

Iš tikrųjų, galima sakyti, kad vokiečiai lenkų AK apginklavo ir atidavė jai visą Vilniaus krašto kontrolę su sąlyga, kad ši vykdytų užnugario apsaugą nuo sovietinių diversantų, „išstumtų“ juos iš Pietryčių Lietuvos, užtikrintų gyventojų pyliavų vykdymą, apsaugotų nuo diversijų geležinkelio linijas. Susidarė paradoksali situacija: AK, Antihitlerinės koalicijos narė, oficialiai ir sovietų sąjungininkė, sudarė slaptą karinę sąjungą su priešinga kariaujančia puse – vokiečiais, ir pradėjo kovinius veiksmus prieš savo oficialius sąjungininkus - sovietinius partizanus, kurie buvo sudėtinė Sovietų Sąjungos ginkluotųjų pajėgų, žvalgybos struktūrų ir komunistinio administracinio aparato dalis[41, 52].

Pietryčių Lietuvoje AK pradėjo vykdyti įsipareigojimus vokiečiams. 1944 m. kovo 1 d. buvo sutriuškintas K.Kalinausko vardo sovietinių partizanų būrys, vėliau kautynėse su AK nuostolių patyrė „Perkūno“, „Išlaisvintojo“, „Bičiulių“ ir kiti būriai. 1944 m. gegužę Vilniaus AK 3-ioji, 4-oji ir 5-oji brigados surengė operaciją prieš sovietinių partizanų bazes Rūdninkų girioje. Nors juos rėmė ir vokiečių artilerija, tačiau sunaikinti „raudonųjų banditų“ jiems nepavyko. Niekada Vilniaus AK apygardos brigadose nebuvo žydų tautybės partizanų - pabėgę iš Kauno ir Vilniaus getų, jie „dideliu lanku aplenkdavo“ šios organizacijos formuotes ir stodavo į sovietinių partizanų būrius. Atvirkščiai, AK, kurioje vyravo reakcinga šovinistinė ideologija, žydus laikė „ištikimais komunistų tarnais“ ir, kovodama su sovietiniais partizanais, o ypač aršiai su žydų partizanų būriais, jų į nelaisvę neimdavo, o sušaudydavo[48, 49, 52, 61].

AK slapti susitarimai su vokiečiais, apginklavimas, draugiški abipusiai santykiai, palikta jų valiai teritorijos kontrolė sudarė jai puikias sąlygas šiame krašte „įsiviešpatauti“. Polonizacija jau buvo įgyvendinama brutaliai, ginklu, kovojama prieš viską, kas lietuviška: terorizuojami, sumušami, apiplėšiami ar sušaudomi policininkai, valsčių

ir apskričių tarnautojai, eiguliai, girininkai, valstiečiai, mokytojai. Jiems buvo rašomi grasinantys laiškeliai, kurių turinys būdavo maždaug toks: „Nešdinkitės į Kauno Lietuvą arba jūsų laukia mirtis!“ Ypač stengtasi įbauginti mokytojus, paralyžiuoti lietuviškų mokyklų veiklą – tokia buvo gerai apgalvota taktika, stengiantis sukliudyti lietuvių tautinės savimonės atgimimui. AK vykdytas teroras sužlugdė ne tik lietuviškas, bet ir gudiškas (baltarusiškas) mokyklas Vilniaus krašte ir Gardino apskrityje. AK vykdė civilių gyventojų „teismus“, nepateisinamus jokia teise. Turėdami vokiečių suteiktas teises kontroliuoti Pietryčių Lietuvą, 1944 m. kovo-balandžio mėn. jie jau buvo visiškai užvaldę daugelį valsčių ir kaimų. Buvo vykdoma vietinių gyventojų mobilizacija į AK, naujokų apmokymai, šaudymo pratybos dienos metu, o vokiečių daliniai, laikydamiesi neutralumo, ramiausiai automašinomis pravažiuodavo pro šalį. AK partizanai vis ilgiau ilsėdavosi valsčių centrinėse gyvenvietėse, o kovo 29 d. net įsidrąsino pulti apskrities centrą - Trakus ir geležinkelio mazgą Lentvarį. Nuo Lentvario jie buvo atmušti, tačiau Trakų miestelį jiems pavyko užimti. Kaip visada, taip ir šiuo atveju, neapsieita be tyčiojimosi - patekę į nelaisvę lietuvių policininkai buvo išrengti iki apatinių baltinių ir, su gėlėmis rankose, varomi per miestą.

1944 m. pavasarį karinių jėgų balansą Pietryčių Lietuvoje galėjo pakeisti gen. P.Plechavičiaus vadovaujama Vietinė rinktinė (LVR). Gegužės 3 d. į Vilniaus kraštą kovai su „rusų ir lenkų banditais“ atvyko pirmieji septyni VR batalionai, vėliau planuota dislokuoti dar aštuonis. Vokiečių planai buvo kitokie - iš LVR norėta suformuoti SS legioną ir pasiųsti jį į Rytų frontą. Gen. P. Plechavičius griežtai laikėsi savo pozicijos - Vietinė rinktinė, kaip ir buvo sutarta, kovoja su banditizmu tik Lietuvos teritorijoje. Vokiečiai lietuviais labai nepasitikėjo, matydami, kad jie bando sukurti Lietuvos kariuomenę ir bijojo tokios nepatikimos, ginkluotos jėgos atsiradimo savo užnugaryje. Dėl to batalionai buvo labai blogai apginkluoti - tik lengvaisiais ginklais - prancūziškais trofėjiniais šautuvais ir kulkosvaidžiais, kurių gauta mažiau, nei priklausė pagal etatus. Ginklus kariai gavo vieną dieną prieš išvykstant į Vilnių, tik kartą išbandę šaudyklose. Negauta nei sunkiųjų kulkosvaidžių, nei minosvaidžių, nei granatsvaidžių, o šaudmenų ir granatų kiekis buvo labai ribotas.

Batalionai vokiečių įsakymu buvo išskaidyti į mažus kovinius vienetus ir dislokuoti kaimuose ir miesteliuose. Vilniaus AK tuo metu turėjo ne tik didelę kokybinę, bet ir kiekybinę persvarą - apygardoje tuo metu buvo apie 9 tūkstančius partizanų. Vos atvykus į Pietryčių Lietuvą, įvyko kautynės su lenkais prie Pavlovo kaimo, vėliau – prie Turgelių, Graužiškių, Ašmenėlėje, Tolminove, Mūrinėje Ašmenoje ir kt. Turint mažas šovinių atsargas (įvairių kuopų karių atsiminimais, turėta po 10, 15, 20, 45 šovinius), sutelktomis jėgomis puolant gausiam, moderniai vokiečių apginkluotam, turinčiam kavaleriją, artilerijos pabūklus priešui, visos jos buvo nesėkmingos. Be šovinių likusius VR karius „akovininkai“ paimdavo į nelaisvę, dalis jų buvo sušaudyti,

nukankinti, vieno kario kūnas atgautas su nukirsta galva, kiti, tyčiojantis, išrengti ir paleisti. Kautynėse ir AK patyrė nuostolių, vykdavo žuvusių kareivių laidotuvės su kariškomis apeigomis, tačiau jų skaičius niekur neminimas.

Vokiečiai žaidė dvigubą žaidimą - lenkų rankomis norėjo sutriuškinti nepaklusnius lietuvių batalionus. Vokiečių karininkai automobiliais nuvykdavo pas lenkus, gerdavo su AK vadovybe, ir, aišku, pranešdavo jiems VR batalionų bei kuopų dislokaciją, sudėtį, judėjimo laiką, kryptį, ginkluotę, turimas šovinių atsargas. Tokiu būdu geriau ginkluoti ir gausesni AK daliniai pasalose, suderintose su vokiečiais, būdavo gerokai pranašesni. Buvusių LVR lietuvių karininkų ir karių atsiminimais, „lenkai ir vokiečiai veikė išvien". 1944 m. gegužės 9 d. naujai paskirtas SS ir policijos vadas Lietuvai K. Hintze perdavė gen. P.Plechavičiui savo viršininko F. Jeckelno įsakymą, pagal kurį LVR batalionai ir komendantūros perduoti SS ir apygardų komisarų žinion, jiems suteikta „garbė" vilkėti SS uniformą ir sveikintis iškeliant į priekį dešinę ranką (nacistiškai). Pasipiktinęs tokiu nacių sprendimu, gen. P. Plechavičius atsisakė vykdyti jų reikalavimus. Vokiečiai, supykdyti lietuvių nepaklusnumo, nutarė LVR nuginkluoti. Gegužės 15 d. vokiečių SS daliniai pradėjo Vietinės rinktinės likvidaciją. Labiausiai nukentėjo Pietryčių Lietuvoje dislokuoti batalionai - jie buvo vokiečių apsupami, nuginkluojami ir suimami. Išrikiavus, atrinkti 86 lietuvių kariai, kurie, kad „nuplautų gėdą", buvo sušaudyti Paneriuose. Maža dalis pateko tarnauti į vokiečių karo lauko žandarmeriją, o dauguma, apie 3,5 tūkstančio, išsiųsti į Vokietiją, liuftvafės aerodromų apsaugai (priešlėktuvinei gynybai). Kovose ir nacių įvykdytose egzekucijose žuvo daugiau kaip 200 rinktinės karių. Vilniaus krašte LVR veikė tik beveik dvi savaites - 12 dienų. Dėl dviejų priešų suokalbio - prieš ją nukreipto lenkų ir vokiečių bendradarbiavimo - patyrė karines nesėkmes, kurios, susidarius tokioms aplinkybėms, objektyviai buvo tiesiog neišvengiamos. Vis tik, didžioji dalis Vietinės rinktinės karių, kurių batalionai spėjo gauti paskutinį štabo įsakymą, su ginklais išsiskirstė į namus, o 1944 m. rudenį daugelis jų tapo partizanais. Buvusio VR kario J. Inčirausko prisiminimais, gen. P. Plechavičius Vietinės rinktinės kariams yra pasakęs: „Vyrai, miško durys atviros!"

Gen. P.Plechavičius ir štabo karininkai 1944 m. gegužės 15 d. buvo vokiečių suimti ir atsidūrė Salaspilio konclageryje[48, 51].

Likvidavus LVR, Rytų Lietuvos provincijoje nebeliko jėgos, kuri galėtų pasipriešinti AK viešpatavimui Vilniaus krašte. 1944 m. gegužės 20 d. AK Vilniaus apygardos komendantas A. Kžyžanovskis-Vilk išleido „Atsišaukimą lietuviams". Jame lietuviai buvo kaltinami antilenkiškumu, visa kaltė už tarpusavio konfliktus verčiama lietuvių visuomenei. Už lenkų persekiojimą nacių okupacijos metais apkaltinta viena pusė: „Visai gi lietuvių visuomenei krinta moralinė ir fizinė atsakomybė už tai, kad ji niekad nepasmerkė tų nusikaltėlių, bet tyliai stebėjo lenkų tautos naikinimą." Atsišaukime

buvo iškeltas ultimatyvus reikalavimas lietuvių policijai ir saugumui liautis kovojus su lenkų partizanais, tarsi pastarieji būtų draugiška lietuviams kariuomenė.

Atsišaukimas baigiamas grasinimu: „Mūsų kantrybė baigiasi. Jei lietuvių administracija, policija ir saugumas šito kreipimosi nesupras ir neatsisakys tokių kovos metodų, aš perspėju, kad prieš visą lietuvių policiją, saugumą ir administraciją bus panaudotos kraštutinės priemonės ir, su mano dispozicijoje esančios lenkų karinės pajėgos pagalba, artimiausiu laiku nusikaltėlių lizdas bus sunaikintas. Jei siekiate beatodairiškos kovos - sulauksite!“[48, 49].

Lenkų planai buvo labai ambicingi, galima sakyti, visiškai nepamatuoti, avantiūristiniai. Neapskaičiavus savo jėgų ir menkos politinės įtakos Europoje, planuota prievarta, teroru ir karine jėga sukurti Vidurio Europoje dar didesnę Lenkijos valstybę, pagrįstą federacijos pagrindais. Tokie „imperialistiniai“ siekiai apėmė jau ne tik „Vilniaus Lietuvą“ - jų planuose buvo numatytas ir „Kauno Lietuvos“ tolimesnis likimas.

1943 m. spalio 22 d. AK Vilniaus apygardos štabo informacijos-propagandos biuras (BIP) dokumente „Iš lietuvių reikalų“ („Ze spraw litewskich“) rašė: „Vilnijos teisinė padėtis neišspręsta <...>, įtampą tarp lenkų ir lietuvių gali nutraukti tik radikalus santykių pakeitimas. Tam būtina atremti lietuvių pretenzijas į Vilnių - perkelti Vilnijos sienas, įjungiant į Lenkiją Kauną su apylinkėmis, sugrąžinti iš tų vietovių išstumtus lenkus, pašalinti iš pakaunės vokiečius ir rusus, pakeičiant juos lenkiškuoju gaivalu (lenkais). <...> Lietuviškasis gaivalas (lietuviai), atlikus jų atranką (selekciją) ir nubaudus nusikaltusius, nusigręš nuo Vilniaus ir nukryps jūros link, kur, kartu su lenkais, kurs didelį ūkinį židinį Gdansko įlankos miestų bendrijoje. <...>

Baigėsi Lietuvos suverenumo mitas. Dvidešimtmetė patirtis ir karo įvykiai parodė, kad Nemuno žemupyje turime veikti ne su sveika, nors ir negausia tauta, bet su barbariška ir demoralizuota liaudimi, kuri yra nesąmoningas žaislas Lenkijai priešiškų jėgų rankose. Lietuvių nacionalizmas taip sugadino tenykščių žmonių protą ir sąžinę, jog kraštui būtinas ilgas auklėjimo procesas.“

1943 m. rugpjūčio mėn. BIP ataskaitos politinėje apžvalgoje, „Tautinių reikalų skyriuje“, rašoma: „Dabartinė lietuvių tauta turi labai daug pirmykščių žmonių bruožų. Ji visiškai netekusi aukštesniųjų jausmų. Dorovės jausmas, teisingumas, riteriškumas, atlaidumas, taurumas ir pan. lietuvių visuomenei yra garsai be jokio turinio...“

Kaip matome, tokie ideologiniai lenkų kliedesiai kaimyninių tautų atžvilgiu visiškai nesiskyrė nuo vokiečių nacistinės (fašistinės) ideologinės doktrinos.

„Jaunai lietuvių tautai patinka tik jėga. Bet koks neryžtingumas, nuolaidumas ir tolerancija žadina jos įžūlumą, stiprina įsitikinimą, kad ikišiolinė jos taktika teisinga.“

Toliau Vilniaus AK politiniai strategai dokumente „Lenkų-lietuvių santykių sureguliavimas“ („Ureguliowanie stosunkow polsko-litewskich“) rašo: „Lietuvą pripažinus kariaujančia su Lenkija šalimi, kyla neginčijamas reikalavimas Lenkijos kariuomenei

ją okupuoti. <...> Karinė Lietuvos okupacija - pereinamasis veiksmas, kuris negali ilgai trukti. Todėl būtina pasirengti ilgalaikiam lenkų-lietuvių santykių sureguliavimui. Lietuvos geografinė padėtis, jos glaudūs ryšiai su Lenkija, taip pat ketvirčio milijono lenkų bendrija Lietuvoje verčia Lenkiją imti tų santykių reguliavimą į savo rankas: esame labai suinteresuoti tos problemos išsprendimu, todėl negalime pasyviai stebėti, kas dedasi Nemuno baseino vidurupyje ir žemupyje.

Apskritai, lietuvių problemos sprendimas galėtų įgauti tokį pavidalą:

1. Lietuvos Respublikos nepriklausomybės atkūrimas.
2. Naujos Lietuvos valstybės, sujungtos federacijos ryšiais su Lenkija, sukūrimas.
3. Lietuvos įjungimas į Lenkijos valstybės ribas, kartu suteikiant etnografinei Lietuvos teritorijai tautinę autonomiją.

<...> Tam reikia:

A. Okupavus Lietuvą, tiesiog sukurti civilinę okupuotos teritorijos valdybą, tiesiogiai pavaldžią Ministrų Tarybos Prezidiumui, jokiu būdu nesuvaržytą karinės vadovybės politikos.

B. Tai civilinei valdybai turi vadovauti Lenkijos Respublikos pilietis, politikas, gerai išmanantis Lietuvos problemas ir lenkų-lietuvių santykius.

C. Civilinė valdyba privalo iš karto įteisinti Lietuvoje politinę ir kalbų lygybę, leidžiančią abiejų tautybių atstovams kartu, vienodomis sąlygomis, dirbti administracijoje, auklėti vienus ir kitus taikaus sugyvenimo demokratijos rėmuose, linkme.

D. Visi lietuviai, kalti dėl lenkų-lietuvių santykių aštrinimo, privalo būti beatodairiškai pašalinti iš administracinio darbo, o tie, kuriems teismai įrodys nusikaltimus lenkų tautai, ypač Lietuvai okupavus Vilniją, turi būti pamokomai nubausti. <...>“[49].

Viename iš perspektyvinių pokarinės Lietuvos sutvarkymo projektų, teigiama: „ <...> d) Lietuvos Respublika yra Vidurio Europos federacijos narė, glaudžiai susijusi su Lenkija; pagal specialią Lenkijos sutartį su Lietuva, pastarosios interesams tarptautinėje arenoje atstovauja Lenkijos Respublika. Lietuvos piliečių interesams užsienyje atstovauja Lenkijos konsulinės atstovybės; e) pagal sudarytą karinę konvenciją, Lenkijos Respublika garantuoja Lietuvai jos sienų integralumą ir gynimą nuo svetimos agresijos.

Taigi:

1. Lietuvos ginkluotosios pajėgos yra pavaldžios Lenkijos Vyriausiajai vadovybei;
2. Lenkijos ginkluotosios pajėgos naudojasi Lietuvos teritorijoje esančiomis savo sausumos, jūros ir aviacijos bazėmis.
3. Geležinkelio, jūrų ir oro transportui vadovauja bendra administracija.
4. Tarp valstybių egzistuoja valiutų unija, paremta bendru Emisijos banku.
5. Tarp Lietuvos Respublikos ir Lenkijos panaikinti muitai; <...>“[48].

Visa tai buvo planuojama įvykdyti karine jėga, tačiau Antihitlerinės koalicijos narių Teherano, Jaltos ir Potsdamo konferencijose priimti nutarimai pavertė šiuos planus „vėjais“.

Karo metu Lenkijoje ir Pietryčių Lietuvoje veikė prie AK apygardų sukurti Lenkijos specialieji teismai. 1943m. pradžioje buvo paskelbtas „Lenkijos Respublikos specialiojo teismo komunikatas“, kurio vienoje pastraipoje rašoma, arba, tiksliau, grasinama: „Privalome nuolat atsiminti, kad šiame kare kiekvienas lenkas ir lenkė yra kareiviai, o kas savo kareiviškos pareigos neįvykdys, neras sau vietos laisvoje ir atgimusioje Lenkijoje.“ Tarp kitų nusikaltimų, minimas ir lenkų tautybės atsisakymas. Už tai numatyta ir bausmė: „Lenkijos baudžiamosios taisyklės atima teises, numato turto konfiskaciją ir kalinimą tiems, kurie išsižadėjo lenkų tautybės <...>.“ Tai, kad lenkai rimtai ruošėsi „jiems nusikaltusių asmenų baudžiamajai akcijai“, parodo Vilniaus bernardinų vienuolyne 1995 m. rasti AK pogrindžio dokumentų archyvai su 750 žmonių sąrašu. Jame išvardyti ir šių asmenų nusikaltimai, tarp kurių yra ir šie: „pakeitė tautybę“ arba „užsirašė lietuviu“[49].

AK pogrindžio grupės vykdė žvalgybinį-diversinį darbą. D ir L grupių veikla nukreipta prieš lietuvius. Instrukcijoje „Diversinio darbo priemonės ir metodai,“ pateikiami išsamūs jų veiklos būdai:

1. Spauda: atsišaukimų ir proklamacijų lietuvių ir lenkų kalbomis spausdinimas ir platinimas.
2. Agitacija: gandų, sukeliančių lietuvių nerimą, skleidimas (vokiečių ir bolševikų užmačios lietuvių atžvilgiu, gandai apie savivaldos panaikinimą, visuotinę mobilizaciją, evakuaciją, suėmimus ir pan.).
3. Dezorganizacija: telefonu, telegrafu ir paštu siunčiami suklastoti įsakymai, pavedimai ir potvarkiai, sukeliantys sąmyšį (taikyti lietuvių administracijai).
4. Aferos: gestapo vardu atliekamos pas lietuvius kratos, pinigų paėmimas iš lietuviškų įstaigų sąskaitų pagal padirbtus čekius ir kt.
5. Veikla lietuvių sąskaiton: a) antivokiškame darbe paliekami pėdsakai, nurodantys, kad tai lietuvių darbas; b) lietuvių kalba leidžiamos proklamacijos, raginančios sabotuoti vokiškas įstaigas; c) ant sienų rašomi antivokiški ir probolševikiniai (komunistiniai -R. P.) šūkiai lietuvių kalba.
6. Žvalgybinė-destrukcinė veikla: a) įterpti į lietuviškas pogrindžio organizacijas Lietuvos lenkus ir per juos rinkti reikalingą informaciją; b) sukelti neapykantą tarp lietuviškų organizacijų vadų ir lietuviškoje visuomenėje griauti pasitikėjimą jais.
7. Registracija: a) žvalgyba ir tiksli lietuvių, nusiteikusių prieš lenkus, vardinė registracija; <...>.
8. Polonofiliška veikla: a) atitinkama propaganda tarp lietuvių polonofilų, jų prolenkiško nusiteikimo stiprinimas; b) specialaus laikraščio, propaguojančio tarpusavio bendradarbiavimą, leidimas[49].

1944m. pavasarį-vasarą lenkų-lietuvių tarpusavio santykiai Vilniaus krašte kuo toliau, tuo labiau blogėjo, priešprieša buvo begalinė. Dėl didžiulės įtampos įvykdavo konfliktai su kraujo praliejimu. Vienas jų - Glitiškių dvaro tragiška istorija.

Dirbdamas Vilniaus apygardos komisariate, V. Komaras visą laiką buvo ir tiesioginis netoli Vilniaus esančio Glitiškių dvaro valdytojas. Tai, kad jis buvo AK atstovas, Vilniaus srities gebitskomisaro H. Vulfo draugas, turintis gerus ryšius tarp vokiečių administracijos, nulėmė ir ypatingą šio dvaro statusą. Jame, be jokios abejonės, vykdavo V.Komaro ir AK vadų susitikimai, posėdžiai, pasitarimai, buvo pasikeičiama ir aptariama gauta slapta informacija, planuojami ir derinami veiksmai, priimami svarbiausi sprendimai. Galima sakyti, kad prie visų anksčiau išvardytų šešių funkcijų, šis dvaras atliko dar ir septintąją - buvo AK konspiracinio buto, posėdžių, pasitarimų vieta.

Tuo metu lietuvių ir lenkų tarpusavio santykiai buvo labai įtempti, „įkaitę“, tetrūko tik mažos kibirkšties, kad įsiliepsnotų didelis, sunkiai užgesinamas gaisras. 1944 m. birželio 20 d. šiame dvare įvyko tai, kas galėjo ir neįvykti - AK, jausdama savo nebaudžiamumą ir jėgą, praradusi bet kokį konspiracinį atsargumą, įžūliai, visai be reikalo, įvykdė kruviną incidentą, kuris, esant didžiulei įtampai, iškart sukėlė atgalinę reakciją - „kirto be pasigailėjimo atgal“.

Visa ši istorija šiais laikais „apvilkta“ tokiu storu melo sluoksniu, kad remiamasi tuo metu Dubingių kaimo bažnyčios buvusio klebono Jono Žvinio atsiminimais. Jis, grįždamas iš Vilniaus į namus Paberžėje, sužinojo apie šį tragišką įvykį ir specialiai užvažiavo į Glitiškes pasižiūrėti, kas ten atsitiko. Kunigas J.Žvinys matė visus tos baudžiamosios akcijos padarinius, kalbėjosi su gyvais to įvykio liudininkais, o po kelių dienų pats tapo lenkų AK vykdytų žudynių Dubingiuose liudininku.

Pagal jo atsiminimus, tos dienos rytą, apie 10 val., AK partizanai („akovininkai”) iš Lyglaukio pusės apšaudė Paberžę. Joje stovėjo 258-ojo lietuvių policijos bataliono įgula - kareivių kuopa. Jos vadas įsakė dešimčiai senų, patyrusių kareivių nueiti į žvalgybą ir išsiaiškinti padėtį. Kareiviai ėjo atsargiai: priekyje - du žvalgai, kiti, atsilikę, vorele iš paskos. Netoli dvaro AK partizanai jiems surengė pasalą - pirmuosius du kareivius (žvalgus) praleido, o į kitus atidengė ugnį. Du lietuvių kariai iškart žuvo vietoje, keturi sužeisti pasislėpė rugiuose, o likusieji - pasitraukė. To dvaro personalas ir darbininkai lenkai (pagal kunigą J. Žvinį - tėvas ir duktė) vedžiojo AK partizanus, rodydami, kur pasislėpė sužeistieji. Du sužeistus lietuvių kareivius „akovininkai“ surado ir žiauriai nukankino - mirtinai užbadė šautuvų durtuvais. Visa tai matė kiti du likę gyvi sužeistieji. Išgirdę šaudymą, į įvykio vietą atskubėjo ltn. Petro Polekausko vadovaujama lietuvių kareivių kuopa. „Akovininkai“ išsilakstė.

Sužeistieji kariai papasakojo, kas čia dėjosi. Kuopa tuoj apsupo dvarą, sužeisti lietuviai nurodė tuos lenkus, kurie pražudė jų draugus. Šiuos su visa šeima išsivarė į lauką

ir sušaudė. Dvare rado ir lenkų AK karininkus. Du iš jų prisipažino, kad vakar vakare atvyko į dvarą pas lenkų atsargos karininką V.Komarą, valgė, gėrė, kalbėjosi (t.y. vyko karinis pasitarimas). Jie buvo paleisti. Kiti su lietuvių karininku kalbėtis atsisakė, laikėsi išdidžiai, nesiskaitė, dar įžeidinėjo: „Ką čia su „šūdinu lietuviu" („guvny litwin") kalbėtis!" Mat per daug pasitikėjo V.Komaro ir jo žmonos, tarnavusių Vilniaus apygardos administracijoje, gerais ryšiais su vokiečiais, galvojo, kad lietuviai jų liesti neišdrįs, pabijos, tačiau tokiu elgesiu patys išprovokavo kruviną konfliktą. Ltn. P.Polekauskas vokiečio (matyt, ryšių karininko) dar paklausė: „Ką daryti?" Tas atsakė: „Šaudyti!" Su tais lenkų karininkais „nebesiceremonijo" - įsakė išvesti į lauką ir sušaudė ties eglaitėmis šalia kelio, iš viso 11 vyrų. Kunigas J.Žvinys matė tuos sušaudytuosius, už juos pasimeldė. Manoma, kad tarp sušaudytųjų „akovininkų" buvo ir AK 5-osios „mirties brigados" padalinio vadas „Korszun". Neabejotinai AK dokumentai apie šį įvykį išlikę iki šių dienų archyvuose, tačiau į viešumą nepatenka dėl to, kad ir toliau galima būtų nešvariais būdais eskaluoti šią temą. Kita vertus, raportai vadovybei irgi būna labai subjektyvūs, labai dažnai neatitinka tiesos.

Lietuvių kareiviai, Glitiškėse sunaikindami „AK lizdą," pavartojo tam laikotarpiui būdingą, dažnai įvairių kariaujančių pusių taikytą „kolektyvinės atsakomybės principą", laikydami dvaro gyventojus ne pašaliniais žiūrovais, o aktyviais dalyviais. Pati AK deklaravo, kad „kiekvienas lenkas ar lenkė yra AK karys". Vokiečių saugumo policija, ištyrusi šį įvykį, nustatė, kad iš dvaro gyventojų lietuvių kareivių buvo sušaudyti 26 asmenys, o iš viso duobėje užkasti 38 asmenys - 15 moterų ir 23 vyrai. Dešimties vyrų amžius tinkamas karinei tarnybai (nuo 20 iki 36 m.), o trijų amžius nežinomas (manoma, kad tai irgi AK kariai, kurių vietiniai nepažinojo). Žuvo septyni vaikai ir paaugliai (5, 8, 10, 12, 14, 16, 17 m. amžiaus). Likusieji sušaudytieji - seni ir pagyvenę vyrai, o moterys - įvairaus amžiaus. Dalies aukų pavardės lietuviškos, tačiau slaviškai iškraipytos, „sulenkintos". Buvo atvaryti vietiniai lenkai - jiems liepė iškasti duobę ir palaidoti nušautųjų kūnus prie kelio.

Užbėgant už akių, galima pasakyti, kad ltn. P. Polekausko vokiečiai nei nubaudė, nei sušaudė - jis vėliau pasitraukė į Vokietiją, o po karo, 1951 m., emigravo į JAV.

Pasiėmę sužeistuosius ir žuvusius, lietuvių kareiviai grįžo į Paberžę. Žuvę lietuvių kareiviai buvo pašarvoti valsčiaus salėje.

V. Komaras-Malutki, sužinojęs apie įvykius dvare, tą pačią dieną, kartu su vokiečiu, aukštu Vilniaus apygardos pareigūnu Hofmanu, atvyko į dvarą. Grįžtant atgal į Vilnių, Paberžėje jų automobilį lietuvių kariai sustabdė. V. Komaras bandė ant lietuvių, kaip buvo įpratęs, šaukt, rėkt, tačiau jėga buvo ištrauktas iš kabinos. Hofmanas ėmė protestuoti, tačiau jam buvo liepta kuo greičiau nešdintis. Automobiliui pajudėjus, V.Komaras šoko bėgti šiam iš paskos. Lietuvių kareiviai pradėjo į jį šaudyti, sužeisdami

į koją. Šis dar bandė slėptis rugiuose, tačiau buvo pribaigtas šūviais. Jis ir buvo tas 38-asis, palaidotas kartu su kitais sušaudytais pakelėje prie Glitiškių dvaro.

Praėjus kelioms dienoms, šeimai prašant, V.Komaro-Malutki lavonas buvo iškastas ir, dalyvaujant bei gedint Vilniaus srities vokiečių administracijos vadovybei, palaidotas Rasų kapinėse. Vokiečiams jis buvo taip nusipelnęs, kad šie net išspausdino laikraštyje jam nekrologą.

Iš Glitiškių dvare 38 sušaudytų asmenų neabejotini Lietuvos priešai buvo vienas iš svarbiausių Vilniaus apygardos AK veikėjų, AK vadovybės įgaliotinis derėtis su vokiečiais V. Komaras - Malutki, taip pat sušaudytieji „akovininkai" - AK Vilniaus apygardos 5-osios „mirties brigados" karininkai, puskarininkiai ir eiliniai kareiviai, dvaro gyventojai, kurių išdavystės dėka buvo žvėriškai nukankinti sužeisti lietuvių kariai. Kokią dalį sušaudytų dvaro gyventojų sudarė lenkų pogrindžio nariai, vykdę ryšininkų, žvalgų, tiekėjų, rėmėjų ir kitas užduotis, jau niekas nebepasakys. Dalis žuvusiųjų - moterys, seniai, vaikai. Kas galėjo išprovokuoti tokį lietuvių elgesį? Gal būt, kilęs su dvaro personalu konfliktas, įžeidinėjimai, o gal keršijo už draugus, visus juos skaitydami AK bendrininkais. Tačiau, kad ir kaip bebūtų, mažų vaikų, senių šaudymas yra nepateisinamas dalykas, nusikaltimas. Be abejo, lietuvių kareiviai labai gerai žinojo, kokį terorą, civilių lietuvių, jų šeimų žudynes 1943-44 m. AK partizanai vykdė Vilniaus krašte, todėl atsakė tuo pačiu, pagal principą: „už kraują - krauju", šiuo atveju tapdami panašiais į juos.

Vienas lenkų istorikas labai neistoriškai, tendencingai, propagandiniais tikslais, apie šį įvykį rašęs tik lenkų auditorijai, pabrėžė, kad lietuvių baudžiamoji akcija buvo nukreipta „tik prieš nekaltus asmenis, vien todėl, kad jie buvo lenkai". Jis „tartum" užmiršo visos šios tragedijos pradžią - nuo ko viskas prasidėjo, kaip viskas vyko, net nemini apie dvare buvusius AK karininkus, apie išskirtinį šio dvaro, „kaip AK konspiracinio buto, štabo" vaidmenį, palaikant AK vadovybės ir jų įgaliotinio, Anavilio dvarų valdytojo V.Komaro-Malutki, ryšius su vokiečiais. AK vadovybės įgaliotinis V.Komaras, AK karininkai, kareiviai kovojo prieš Lietuvos valstybę, jos teritorinį vientisumą, buvo tiesioginiai ar netiesioginiai AK nusikaltimų Vilnijos krašte vykdytojai ar bendrininkai. Dvaro gyventojai irgi buvo „ne bet kokie, o tik AK reikalui ištikimi žmonės" arba, mažų mažiausiai, šalininkai, dalis jų – aktyvūs lenkų pogrindžio nariai (dvare, atliekančiame AK konspiracinio buto, štabo, ryšių punkto funkcijas, kitokie gyventojai ir negalėjo būti). Vis tik, civilių (išskyrus išdavusių lietuvių karius) aukų kaltė niekuo neįrodyta, o mirties nuosprendis, nors ir karo sąlygomis, neteisėtas, nusikalstamas. Aišku, geriausia būtų, jei to išvis nebūtų įvykę, tačiau po kelių dienų buvo atverstas kitas, kruvinas, dar didesnis aukų sąrašo lapas - AK pradėtos ir savaitę trukusios žudynės etniniu pagrindu, palietusios ištisas šeimas, su mažais vaikais, kūdikiais, jau tikrai vien už tai, kad jie lietuviai. [35,47,48,49]

AK sureagavo ne kaip „garbingi lenkų kareiviai“, kurie galėjo, turėdami didžiulę jėgos persvarą, užpulti Paberžės lietuvių policijos įgulą ir atviroje kovoje „suvesti sąskaitas“ su tiesioginiais baudžiamosios akcijos vykdytojais. Tačiau viskas įvyko priešingai - jie neišdrįso stoti į atvirą kovą su 258-ojo lietuvių policijos bataliono karių kuopa, o į tokį kunigo J. Žvinio užduotą klausimą lenkų podchorunžis atsakė, kad šie, mat, labai gerai ginkluoti, turi kulkosvaidžius, minosvaidžius.

1944 m. birželio 22 d. Vilniaus apygardos 5-osios „mirties brigados“ vadas Z. Šendzieliažas-Lupaška buvo iškviestas prisistatyti į AK Vilniaus komendantūrą (tai rodo, kokias puikias veiklos sąlygas Vilniaus mieste vokiečiai buvo sudarę AK vadovybei). Ten jis sužinojo apie Glitiškių įvykius ir gavo įsakymą „įvykdyti reidą pagal senąją Lietuvos-Lenkijos demarkacinę liniją“. Ši „etninio valymo“ operacija, prasidėjusi 1944 m. birželio 23 d. Dubingiuose, tęsėsi iki birželio 29-30 d., pasiekdama ir Molėtų apylinkes. Ji buvo nutraukta tik dėl įvykusių svarbių permainų Rytų fronte - Baltarusijoje prasidėjusios Raudonosios armijos „Bagrationo“ operacijos, kuri pralaužė vokiečių gynybą, „išėjo į operatyvines platumas“ ir, palikdama užnugaryje apsuptas Vermachto grupuotes, greitai artėjo prie Vilniaus. Vilniaus apygardos AK daliniai turėjo skubėti - artėjo lemiamas jų veiklos etapas - karinė operacija „Aušros vartai“ (sudėtinė operacijos „Audra“ dalis).

Kažkodėl istorikų (lenkų ir lietuvių), turbūt, siekiant sumažinti aukų skaičių, tas kerštо atsakas vadinamas tik Dubingių žudynėmis. Tai yra netiesa, melas. Dubingiai - tai tik pirmoji AK pradėtų žudynių diena, pirmosios aukos, tik „etninio valymo akcijos“ pradžia. Po Dubingių lietuvių etninės žudynės vyko Alkūnų, Stebuliškių, Ažubalių-Zabalinos, Joniškio, Bijutiškių, Vymančių, Graužinių, Garšvėnų, Kunonių, Daciškių, Ažuožerių, Raputėnų, Žangėdų kaimuose, Arnionių dvare, Kirdeikių, Juodenėnų, Sereikiškių, Malinovkos, Vymančių vnk., pasiekdamos Giedraičius, Molėtus. Lietuvių aukų skaičius pasiekė ne mažiau kaip 91 (apie 100), tarp jų buvo daug mažamečių vaikų, kūdikių. Kunigo J.Žvinio pokalbio su lenkų AK karininkais metu jis pasakė, kad lenkai iššudė triskart daugiau lietuvių, nei žuvo lenkų Glitiškėse, tačiau šie to net neneigė. Buvo žudomi, dažniausiai šeimomis, valstiečiai, mokytojai, eiguliai, nužudytas ir Bijutiškių bažnyčios klebonas Jonas Zabulionis.

Kaip šios žudynės vyko - remtasi autentiškais Dubingių bažnyčios klebono J.Žvinio, tų įvykių liudininko, prisiminimais.

Naktį, iš 1944 m. birželio 22-osios į 23-iąją, anksti ryte, pas jį per kapines atbėgusi moteris pranešė: „Banditai!“ - mat vietiniai gyventojai AK būrius vadindavo „bandomis“. Iššokęs iš lovos, jis pasislėpė paežerėje. Ilgą laiką kaime girdėjosi šūviai. Jiems nutilus, grįžo į kleboniją - manė, kad tai eilinis lenkų „bandų“ plėšikavimas, kaip būdavo ir anksčiau. Tuo metu miestelyje lietuvių policijos atsparos punkto jau nebebuvo - po

1944 m. kovo 8 d. įvykusių kautynių su AK, jis buvo panaikintas, o „pilis“ - vasarnamis, jų dislokacijos vieta, sudeginta.

Atbėgę žmonės pranešė, kad lenkai iššudė daugybę žmonių, ištisai šeimomis, nepasigailėdami net kūdikių. Iš bažnyčios pasiėmęs stulą, šventus aliejus, išėjo į kaimą. Pirmiausia užsuko į buvusį pasienio punktą - jo viename gale gyveno eigulio šeima, jo svainis, jaunas, gražus siuvėjas Kerulis, bei iš Balošos malūno nuo lenkų persekiojimo atbėgusi lietuvė. Visi keturi suaugusieji buvo nušauti į kaktą, taip pat nužudyti du vaikai - 6,5 ir 0,5 metų. Kūdikis nušautas lopšyje ir subadytas durtuvu. Šalia jo padėta mašinėle atspausdinta kortelė: „Už lietuvių darbus Glitiškėse prakeikiam juos amžinai. Niekada nepaduosim broliškos rankos. Už jų darbus - kerštas. Wilk.“ Vaidakevičių šeima buvo išvesta ant gonkų ir visa iššaudyta: tėvas - su kryžiumi rankoj, motina - su maldaknyge, 12 m. berniukas ir 10 m. mergaitė - su rožiniais rankose, o 3 mėn. kūdikis lopšyje durtuvu subadytas, kraujuose paplūdęs. Šalia irgi padėta tokia pat kortelė su parašu „Wilk“. Pasimeldęs, nuėjo toliau. Žmonės, tarp jų ir vietiniai lenkai, šaukė: „Klebone, kur eini? Banditai nušaus!“

Pas Gurskius sušaudė tik žmoną ir sūnų, tėvas tuo metu buvo išėjęs į lauką perkelti karves.

Ketvirtoji auka - Gritės namai. Vaikai suspėjo pasislėpti, kraujo klane peršauta gulėjo tik motina. Nors ir buvo dar gyva, bet susikalbėti jau nebeįmanoma. Davė jai sąlyginį išrišimą, suteikė paskutinį patepimą ir nuėjo toliau.

Penktoji auka - Stašelio šeima. Lenkai nušovė žmoną ir 12 m. mergaitę.

Šeštoji auka - Stasio Gylio namai. Du vaikai nužudyti šalia motinos, kūdikis durtuvu subadytas lopšyje, vyriausioji dukra Jadvyga nuvesta į klojimą, išprievartauta ir nužudyta. Mažametė dukrelė, peršauta per petį, klūpojo ant suolo ir, žiūrėdama pro langą, verkė. Ją paėmė ant rankų ir nunešė pas felčerį, jos krikšto tėvą. Pabėgti suspėjo tik vyriausias Gylių sūnus. <...>

Nužudytųjų kūnus vietiniai surinko, aprengė, padarė karstus. Mažus vaikus suguldė šalia motinų. <...> Iškasė didelę, bendrą duobę, nuleido į ją 25 baltus (nedažytus) karstus. Pasakė pamokslą, prakeikdamas tuos, kurie žudo nekaltus žmones. <...>[34, 47, 49].

Ši „etninio valymo akcija“ tęsėsi toliau, pasiekdama net Giedraičių, Molėtų apylinkes - buvo žudomi lietuviai ištisomis šeimomis, kūdikių kūneliai lopšiuose perveriami šautuvų durtuvais, iškeliami į viršų ir laikomi tol, kol nustodavo spurdėti. Tai buvo sadizmo, niekuo nepateisinamo žiaurumo „orgija“, dar labiau suteršusi ir taip nešvarius AK Vilniaus apygardos brigadų kareivių ir karininkų mundurus. Aišku, ne švaresni jie buvo ir Vakarų Baltarusijoje bei Vakarų Ukrainoje[48, 49].

Artėjant Rytų frontui ir Vokietijos sutriuškinimui, AK ruošėsi visuotiniam sukilimui. Sovietų atžvilgiu buvo laikomasi „dviejų priešų“ koncepcijos, kuria remiantis, manoma, kad Rusija ir Vokietija turi išsekti, prarasti karinę galią, o Lenkija, su An-

glijos ir JAV pagalba, sukeltų pergalingą, visuotinį sukilimą. Buvo manoma, kad vėl pasikartos Lenkijai labai palankus I pasaulinio karo pabaigos scenarijus[30].

AK Vyriausiosios vadovybės 1944 m. liepos 11 d. įsakyme Bialystoko apygardos vadui apie „Audros" operacijos vykdymą, sakoma: „<...> 1. Sukilimas jų teritorijoje dar gali būti aktualus, jei netikėtai įvyks vokiečių fronto griūtis. <...> 2. Teisingiausia būtų vykdyti akciją „Audra". Jos vykdymo būdai priklausys nuo jūsų teritorijoje susidariusių karinių aplinkybių:

A. Vokiečiams skubiai traukiantis, jūs turite smogti vokiečių užnugario daliniams, pagal galimybes, stipriomis pajėgomis (būriais). Vokiečiams atsitraukus, aplenkti sovietus ir pirmiems užimti stambius gyvenamuosius punktus: Gardiną, Volkovyską, Bialystoką, Suvalkus, Augustavą, Zambrovą, Lomžą ir Ostrolenką.

B. Tuo atveju, jei aptiksite sutelktas stambias vokiečių karines jėgas, besiruošiančias puolimu, gynybiniais veiksmais bandančias sustabdyti sovietų tolesnį veržimąsi į priekį, turite mūšių periodo metu saugiose vietose sulaukti jų galo, o pradėti veikti, tik traukiantis vokiečiams. Šiomis aplinkybėmis, <...>, galite pradėti akciją „Audra" <...>.

C. Jei prasidės vokiečių fronto griūtis, kuri gali įvykti anksčiau nei kitose Lenkijos dalyse, bendras įsakymas apie sukilimo pradžią gali pavėluoti. Jūs turite pasinaudoti momentu ir užimti svarbiausius punktus iki sovietų kariuomenės atėjimo, o tuo pat metu organizuoti ir apginkluoti didesnes karines pajėgas.

3. Užėmus vietoves, iškart pradėti formuoti stambias karines jūsų būrių grupuotes, organizuojant 29-osios pėstininkų divizijos išsidėstymą Bialystoko, Gardino, Suvalkų, o 18-osios pėstininkų divizijos - Lomžos, Zambrovo rajonuose, prijungiant prie jų Suvalkų ir Podliaskos kavalerijos brigadų dalinius.

<...>

Iš sovietų gavus organizacinio pobūdžio pasiūlymus, kaip tai įvyko Volynėje, turite pranešti ir gauti leidimą iš savo Vyriausiosios vadovybės. <...> Jokiu būdu nepaklusti formuotėms, organizuotoms sovietų (Berlingo armija, V. Vasilevskaja ir kt.) ir nesutikti tarnauti sovietų armijoje."

Vilniaus užėmimo akcija „Aušros vartai" buvo sudėtinė bendros visą Lenkijos teritoriją, su 1939 m. sienomis, apimančios operacijos „Audra" dalis. 1944 m. birželio 12 d. AK vadovybė priėmė sprendimą pradėti šią operaciją. „Viskas tame plane rėmėsi tuo, kad Vilniui, kaip svarbiausiam Lenkijos Respublikos šiaurės-rytų intelektualiniam bei visuomeniniam centrui, būtina kokiu nors išraiškingu būdu parodyti savo lenkiškumą tiek prieš sovietų valdžią, pretenduojančią į tas žemes, tiek prieš Europą ir sąjunginikų stovyklą. Planas numatė sutelkti artimiausiose Vilniaus apylinkėse visus AK Vilniaus ir Naugarduko apygardų partizanų dalinius tam, kad jie galėtų užimti miestą tuo momentu, kai vokiečių kariuomenė iš jo išeis. <...>"[35]. 1944 m. liepos 12 d. AK vadovybės įsakyme buvo nurodyta: „2. Susidūrus su sovietiniais daliniais, AK dalinių ir

padalinių vadai atskleidžia savo priklausomybę, pareikšdami: „Lenkijos Respublikos vardu pareiškiu, kad aš, kaip (nurodyti karinės formuotės pavadinimą) vadas, siūlau suderinti su įžengusiomis į Lenkijos Respublikos teritoriją sovietinėmis ginkluotosiomis pajėgomis tarpusavio veiksmus, kovojant prieš bendrą priešą“[58].

Operacijos karinis-politinis uždavinys yra savarankiškai, prieš ateinant Raudonajai armijai, užimti Vilnių, sukurti jame karinę-civilinę administraciją ir „prisistatyti teisėtais šio krašto šeimininkais“. Jos pradžia numatyta liepos 10 d., tačiau sėkminga sovietų „Bagrationo“ operacijos pradžia ir greitai link Vilniaus artėjanti Raudonoji armija buvo netikėtumas ne tik vokiečiams, bet ir lenkams. Dar 1944 m. liepos 3 d. Vilniaus miesto įgulą tesudarė labai menkos pajėgos - vos 500 vokiečių kareivių. Miesto karinę ir civilinę valdžią apėmė panika. Sustiprinto Vilniaus rajono vadas gen. mjr. Gerhardas Poelis liepos 3 d. surengė bendrą pasitarimą, kuriame dalyvavo Vilniaus m. gebitskomisaras Hansas Hingsas, Vilniaus įgulos štabo viršininkas pplk. Kemerlingas, SS unterštumfiureris Biblas, atstovavęs vokiečių saugumo tarnybai SD. Jis ir pasiūlė apsvarstyti galimybę „įjungti į miesto gynimą“ apie 18 tūkstančių AK partizanų, puslankiu telkiamų apie Vilnių, netgi patikėti jiems svarbiausią gynybos barą. H. Hingsas buvo kategoriškai prieš, sakydamas, kad, pasitelkus lenkus, fiureris praras Vilnių, o gen. mjr. G. Poelis - ir savo galvą. Liepos 4 d., H. Hingsui ir H. Vulfui jau traukiantis į vakarus, Vilniaus m. karinė vadovybė per saugumo tarnybą SD vis tik pabandė užmegzti tiesioginius kontaktus su AK vadovybe. Jie siūlė lenkams dideles nuolaidas, įskaitant Vilniaus m. ir jo administravimo atidavimą į AK rankas.

Atsakymo gen. mjr. G. Poelis tikėjosi sulaukti iki 1944 m. liepos 7 d. 8 val. ryto, tačiau nemalonia bei netikėta forma gavo jį 9 val. anksčiau.

Nei AK karinė vadovybė - sujungtų Vilniaus ir Naugarduko apygardų vadas A. Kžyžanovskis, nei politinė valdžia - Lenkijos emigracinės vyriausybės Vilniaus apygardos delegatūros atstovas Z. Fedorovičius, nenorėjo prieš visą pasaulį politiškai kompromituotis, atvirai sudarydami karinę sąjungą su „pralaimėti pasmerktais naciais“, viešai išduodant Antihitlerinės koalicijos sąjungininkus (kuriuos, t.y., sovietus, slaptai išdavinėjo pirmąjį 1944 m. pusmetį). Buvo nutarta, galų gale, „atvirai išstoti prieš vokiečius“ ir bandyti paimti Vilnių karine jėga anksčiau, nei jį pasieks rusų kariuomenė. Tačiau tuo metu situacija mieste jau buvo pasikeitusi - miesto gynybai paskubomis sutraukta iki 17 000 vokiečių kareivių, miestas paskelbtas „įtvirtinta vietove“ (nors taip ir nebuvo), o vadovauti gynybai iš Italijos atskrido gen. Reiner Stahel. Nors ir suprasdami savo karinį bejėgiškumą, lenkai ryžosi, anksčiau nei rusai, pradėti Vilniaus puolimą, kuris, iš tikrųjų, tebuvo tik jo karinė imitacija, siekiant politinių-propagandinių tikslų, tarptautinių atgarsių, kuriais turėjo pasinaudoti lenkų emigracinė vyriausybė Londone derybose su sąjungininkais.

AK daliniai 1944 m. liepos 6 d. 23 val. pradėjo Vilniaus puolimą nuo Rasų-Subačiaus gatvių pusės. Kadangi puolimo data buvo paankstinta, dalis dalinių (Naugarduko, Lydos) nespėjo atvykti - matyt, ir nenorėjo, vengė dalyvauti[50], dar kiti (pvz., AK 5-oji brigada, vadovaujama Z. Šendzieliažo-Lupaškos), atvirai atsisakė vykdyti šį įsakymą. Dėl šių priežasčių puolimo operacijoje iš 16 tūkstančių tedalyvavo tik apie 4200 lenkų partizanų. Dalis ginkluoto lenkų pogrindžio grupių veikė ir miesto viduje. Puolimo pradžia buvo nesėkminga - vokiečiai jį sėkmingai atmušė ir liepos 7 d. rytą, 5 val., lenkų daliniams buvo įsakyta trauktis. Tą pačią dieną Vilniaus prieigas pasiekė III Baltarusijos fronto kariuomenės daliniai, vadovaujami gen. I.Černiachovskio, o liepos 9 d. Vilniaus m. jau buvo iš visų pusių apsuptas. Miesto mūšiuose AK daliniai kovėsi kartu su Raudonosios armijos kareiviais, didžioji dalis - drauge su gen. S. Gladyševo vadovaujama 277-ąja šaulių divizija. Apie lenkų partizanų dalyvavimą miesto mūšiuose savo atsiminimuose pasakojo ir likę gyvi vokiečių parašiutininkai[53]. AK dalinio vadas B. Zagorny-Jan su bendražygiais po mūšių rusų karinės vadovybės buvo pristatyti kariniams apdovanojimams, kitiems - pareikštos padėkos. Mūšiai dėl Vilniaus tęsėsi visą savaitę ir tik 1944 m. liepos 13 d. miestas buvo užimtas rusų kariuomenės, dalyvaujant ir AK partizanams. Miesto kautynėse žuvo apie 500 lenkų. B. Zagorny-Jan buvo paskirtas Kalvarijų rajono karo komendantu, istorijoje išlikusios nuotraukos su gatvėse kartu patruliuojančiais AK ir Raudonosios armijos kareiviais. Tačiau koks didelis nusivylimas laukė lenkų, kai liepos 13 d. užimto miesto gatvėmis pražygiavo, kaip nugalėtojai, to visiškai nenusipelnę Rūdninkų girios sovietiniai partizanai, o jiems buvo atsakyta. Mieste iškart buvo iškabinti skelbiantys mobilizaciją į Raudonąją armiją skelbimai, o tai jau rodė, kad sovietai šį kraštą laiko neatskiriama savo teritorijos dalimi.

Vilniaus užėmimo operacijos metu lenkų AK vykdė ir „etninį valymą“, „šukavo“ kvartalus, rūsius, ieškojo lietuvių, nors dauguma jų dėl grasinimų iš miesto jau buvo pasitraukę. Aktyviausiai lenkų AK veikė Žvėryno rajone, Vokiečių, Mickevičiaus gatvėse. Atėję pas rūsiuose besislapstančius, sakydavo: „Ar yra lietuvių!? Moterų neliesti!“ Visi tylėdavo, bet pasitaikydavo, kad ir išduodavo. Jei niekas nepranešdavo, tikrindavo dokumentus. Pase radę įrašą: „tautybė - lietuvis“, tą žmogų sušaudydavo. Taip buvo AK banditų sušaudytas dr. Irlikis (o jo butas apiplėštas), K.Daugintis, du lietuviai studentai (jų pavardės nežinomos). Aušros gatvėje, po kiemus, bėgiojo šviesiaplaukės, ilgakasės lenkaitės - ieškojo pasilikusių lietuvių, o radusios, pranešdavo AK[48, 49, 54].

Užėmus Vilnių, lenkai du kartus virš Gedimino pilies buvo iškėlę lenkišką vėliavą, tačiau rusų kareiviai ją nuimdavo ir vėl iškeldavo raudoną, o, galų gale, pastatė sargybą. AK karininkai NKVD plk. P. Kapralovui pareiškė, kad „Vilniaus žemė niekada nepriklausė ir niekada nepriklausys lietuviams“[55].

Iš Vilniaus prasiveržusi ir į vakarus besitraukianti gen. R. Stahel vadovaujama vokiečių grupuotė ties Kriaučiūnų ir Naujasodės kaimais susidūrė ir susikovė su AK daliniais, tačiau šios kautynės AK jau nebeturėjo jokios politinės ar karinės strateginės reikšmės, nes tolesnis jos likimas buvo nulemtas Maskvoje.

Tragiško likimo sulaukė ir „didelis lenkų draugas", buvęs Vilniaus apygardos gebits-komisaras H. Vulfas - už AK dalinių apginklavimą jis buvo pačių vokiečių sušaudytas.

AK Vilniaus-Naugarduko jungtinės apygardos vadas (komendantas) A. Kžyžanovskis-Vilk užmezgė ryšius su III Baltarusijos fronto karine vadovybe. Jis atsisakė AK dalinius įjungti į lenkišką Berlingo (prosovietinę) armiją, tačiau siūlė jau seniai aukščiausiosios karinės-politinės vadovybės Varšuvoje bei Londone apgalvotą ir aptartą variantą: AK daliniai, būdami pavaldūs lenkų emigracinei vyriausybei Londone, kovoja, kaip sąjungininkai, Raudonosios armijos sudėtyje, operatyviniu-taktiniu požiūriu vadovaujami jos karinės vadovybės.

Susidarė painus padėties dvilypumas: karine prasme - tartum sąjungininkai, politine - tartum priešininkai. Toks nelogiškas sprendimas gimdė neišvengiamą tarpusavio konfliktą ir, galima sakyti, nulėmė tolesnį AK likimą. 1944 m. liepos 17 d. AK Vilniaus-Naugarduko apygardų komendantas A. Kžyžanovskis-Vilk su štabo karininkais atvyko oficialiai, kaip diplomatas, automobiliu su lenkiška vėliavėle, į III Baltarusijos fronto štabą. Pradėjęs skaityti lenkų korpuso suformavimo projektą, buvo nustebintas - nė vieno iš sėdinčių generolų tai nesudomino. Netrukus gen. mjr. I. Černiachovskis atsistojo ir trumpai pasakė: „Vyriausybės įgaliotas turiu jus suimti." Įbėgę pro duris rusų karininkai juos iškart nuginklavo, jokie protestai nepadėjo.

Jau liepos 15 d. NKVD grupės Vilniuje surado ir likvidavo du AK ginklų sandėlius, kuriuos mėginta išgabenti ir paslėpti miškuose. Tai buvo vokiečių ginkluotė - ją sudarė 302 vokiški kulkosvaidžiai, 152 šautuvai, 40 granatų[55].

Prasidėjo AK dalinių Vilniaus krašte nuginklavimas. L.Berijos 1944 m. rugpjūčio 3 d. pranešime J.Stalinui pateikiami tokie apibendrinti duomenys: III Baltarusijos fronto daliniai nuginklavo 7924 lenkų kariškius, o I Pabaltijo fronto daliniai - 400 lenkų kareivių. Paimta 5500 šautuvų, 370 automatų, 270 kulkosvaidžių, 12 lengvųjų pabūklų, 27 automobiliai, 7 radijo stotys, 720 arklių.

Iš internuotųjų tik 440 „akovininkų" buvo užverbuoti į Berlingo armiją. Kiti atsisakė, teigdami, jog negavę tam aukštesnės vadovybės įsakymo. Internuoti AK kareiviai buvo laikomi Medininkų pilies kieme, paskui išvežti į Rusiją. Kalugoje iš jų buvo suformuotas 361-asis RA pulkas, tačiau, atsisakius duoti raudonarmiečio priesaiką, performuotas į darbo batalionus ir išsiųstas „Liespromchozo" žinion - kirsti miško. Dalis AK būrių metė ginklus ir išsivaikščiojo po namus, dar kiti, pasitraukė į centrinę Lenkiją.

Vis tik dalis AK narių liko Lietuvoje ir bandė priešintis toliau. Tačiau, kaip parodė laikas, jėgos buvo labai nelygios - vokiečių (vakarietiškas) okupacinis režimas, kurio metu lenkų pogrindis klestėjo, buvo daug silpnesnis už sovietinį (rytietiškąjį). Lenkų pogrindžio struktūros prieš NKVD-NKGB ir karinės kontržvalgybos „Smerš" kvalifikuotus veiksmus pasirodė esančios bejėgės pasipriešinti, o visas pogrindinių struktūrų tinklas iro, trūkinėjo, tapo neveiksnus. Totalitarinės kontrolės ir visuotinio sekimo sąlygomis šių struktūrų veikla pasirodė esanti neefektyvi.

Jau 1944 m. rugpjūčio mėn., pelenguojant radijo siųstuvų ryšį („išėjimą į eterį"), vienas po kito buvo suimti radistai su racijomis, siųsdavę AK vadovybei Varšuvoje ir vyriausybei Londone pranešimus, gaudavę įsakymus, veikimo instrukcijas. Tuoj po jų buvo suimtas ir apygardos štabo ryšių viršininkas, o netrukus surastos ir AK radijo technikos slėptuvės - taip buvo „užblokuoti" ryšiai su užsieniu.

Verbuojant informatorius, agentus (ir iš buvusių pogrindžio narių), infiltruojant agentūrą į AK struktūras, buvo toliau naikinamas pogrindžio tinklas. 1944 m. rugsėjo 26 d. suimtas AK apygardos štabo operatyvinio skyriaus viršininkas Z. Blumskis. 1944 m. gruodžio mėn. NKGB suėmė ir filtravimo tikslais sulaikė 2699 lenkų nacionalistus, atskleidė ir sunaikino dviejų iš penkių AK Vilniaus miesto rajonų vadovybę. Naikinant AK struktūras, suimti 77 žmonės, taip pat 27 „egzekutyvos" (mirties nuosprendžių vykdytojų grupės) nariai. Masinės represijos Vilniuje, savo apogėjų pasiekusios 1944 m. gruodį, sukėlė vietiniams lenkams baimę. Jie pradėjo slapstytis kaimuose, kiti rengėsi išvykti į Lenkiją. Nuo 1944 m. liepos iki 1945 m. sausio 1 d. NKVD suėmė 3976 lenkų pogrindžio organizacijų narius.

1945 m. sausio 8 d. pasaloje bute buvo suimtas AK Vilniaus-Naugarduko apygardos komendantas J. Kulikovskis. Tardomas, jis atskleidė apygardos štabo struktūrą, skyrių viršininkų slapyvardžius, konspiracinių butų adresus.

1945m. sausio 28 d. suimtas AK apygardos štabo 4-ojo skyriaus (intendantūros) viršininko pavaduotojas S. Kialka-Boleslav. Jis organizavo slaptos AK spaustuvės darbą ir vadovavo Legalizacijos skyriui, kuris gamino fiktyvius dokumentus AK nariams.

Lenkų pogrindį labai demoralizuojančiai paveikė 1945 m. sausio 19 d. gen. Okulickio įsakymas apie Armijos Krajovos paleidimą (demobilizaciją).

1945 m. sausio 3-8 d. NKVD daliniai „šukavo" Rūdninkų girią. Operacijos metu žuvo 132 ir paimtas į nelaisvę 221 lenkų partizanas. 1945 m. kovo 27 d. sovietų saugumas suėmė trečiąjį AK Vilniaus apygardos komendantą S. Heilmaną.

Iki 1945 m. balandžio 1 d. NKGB buvo suėmusi 9183 lenkus, tarp jų - 7059 pogrindžio narius.

Lenkų AK partizanų būrių veikla po patirtų skaudžių smūgių 1945 m. pavasarį ėmė slopti. AK vadovybė (komendantūra) ėmė vykdyti partizanų būrių likvidavimosi politiką, kuri atitiko ir sovietų valdžios skatinimus legalizuotis.

Per NKVD ir AK susidūrimus Vilniaus apskrityje per pirmąjį 1945 m. ketvirtį žuvo 4 NKVD-NKGB darbuotojai, 12 raudonarmiečių ir NKVD kariuomenės kariškių, 3 sovietiniai aktyvistai, 13 stribų ir 13 gyventojų. Be to, partizanai suėmė ir išsivedė su savimi 1 NKVD darbuotoją, 4 RA ir NKVD kariškius, 5 gyventojus. Šie statistiniai duomenys rodo, kad AK kovingumas per tą laikotarpį labai pasikeitė, nusilpo, taktika tapo pasyvi.

AK labai susilpnino NKVD represijos ir partizanų legalizavimasis, buvo naudojamos aktyvios agentūrinės-operatyvinės ir profilaktinės priemonės, toliau griaunant partizaninį pasipriešinimą. Ypač daug dėmesio skirta legalizavimosi propagandai, tam panaudojant užverbuotus agentus, žinomus praeityje visuomenės ir kariuomenės veikėjus, kunigus, legalizuotus partizanus.

Pavasarį-vasarą AK būrių veikla dar labiau susilpnėjo, nes AK vadovybė davė įsakymą būrius išformuoti. Be to, NKVD-NKGB teroras ir operacijos palaužė AK būrių ryžtą priešintis, prasidėjo masinė partizanų legalizacija. Lenkų pogrindis Vilniuje pradėjo masiškai spausdinti fiktyvius pasus ir kitus dokumentus, tai padėjo daugeliui AK narių tapti legaliais piliečiais, pakeisti savo tapatybę, gauti atleidimus („broniruotes“) nuo tarnybos kariuomenėje. Ši veikla buvo taip masiškai išvystyta, kad iki 1945 m. rugpjūčio mėn. buvo pagaminta ir išduota net iki 20 tūkstančių įvairių padirbtų dokumentų[50]. Didesnių AK puolimų 1945 m. balandžio-gegužės mėn. Vilniaus apskrityje jau neužregistruota. 1945 m. liepos 18 d. suimtas paskutinis AK Vilniaus apygardos vadas V. Chraščevsky-Ksavery.

1945 m. lapkričio 1 d. Vilniaus apskrityje veikė tik vienas AK partizanų būrys, Trakų apskrityje - 6 partizanų grupės (95 žmonės).

1945m. pabaigoje Vilniaus apskrityje jau nebeliko nė vieno AK partizanų būrio. Taip greitai ir netikėtai, susidūrus su rimtu, stipriu priešininku, pasibaigė Armijos Krajovos veikla Vilniaus krašte[55].

Po Pietryčių Lietuvoje veikusios AK bandymo užimti Vilnių ir 1944 m. liepos 17 d. sekusio jos dalinių nuginklavimo, internavimo bei vadovybės suėmimo, lygiai po savaitės Vakarų Ukrainoje, Lvove, įvyko kita lygiai taip pat suplanuota ir įvykdyta sudėtinė „Audros“ operacijos dalis. Ji prasidėjo liepos 23 d., kai Varšuvos ir Londono vadovybės jau buvo gerai informuotos apie Vilniaus AK apygardai tragiškai pasibaigusio bandymo bendradarbiauti su rusų kariuomene, iškeliant jiems savo sąlygas, pasekmes.

Reikia pridurti, kad operacija „Audra“ turėjo būti vykdoma ne tik Vilniuje, Lvove, bet, atsitraukiant vokiečiams, pasinaudojus palankia situacija, ir kaip galima daugiau kitų vietovių, ypač - stambesniuose gyvenamuosiuose punktuose. Juose turėdavo būti iš AK ar vietinės savigynos dalinių sudarytos įgulos, karinė ir civilinė administracija, iškeltos Lenkijos valstybinės vėliavos, išstatyti postai, gatvėse vykdomas patruliavimas,

t.y., jie turėjo pasitikti rusų kariuomenę „kaip teisėti šios žemės šeimininkai, oficiali valdžia". Viena iš tokių pavykusių operacijų iki 1944 m. rugpjūčio 1 d. buvo įvykdyta Biala Podliaskoje[58].

Jau 1944 m. liepos 7 d. AK Lvovo apygardos vadas V. Filipkovskis gavo įsakymą pasiruošti „Audros" operacijai - bet kokia kaina užimti Lvovą, sukurti lenkų administracijos organus, kurie atstovautų emigracinei vyriausybei Londone, „įrodydami šių žemių lenkiškumą ir priklausomybę Lenkijos Respublikai".

Pirmame etape, artėjant frontui, Lvovo apylinkėse, 10 km spinduliu, buvo numatytos vokiečių komunikacijų sabotažo akcijos. Vietovėse, kuriose gyvena ukrainiečiai, buvo leidžiama vykdyti baudžiamąsias akcijas. Atsitraukiant vokiečiams, kovinius veiksmus įsakyta pradėti miesto pakraščiuose, ypač - pietiniuose-vakariniuose rajonuose, o miesto centre - jų nevykdyti. Užkirsti kelią ir likviduoti bet kokius ukrainiečių UPA partizanų mėginimus užimti miestą.

AK 3-iosios Lvovo apygardos komendanto V. Filipkovskio karines pajėgas sudarė 7 tūkstančiai AK partizanų, miesto viduje veikiantys 5-oji pėstininkų divizija (5 tūkst. karių), 14-asis ulonų pulkas ir vietinių savanorių būriai. Už Lvovo signalo laukė „miško skyrių" kovinės grupės: „Rytai" (910 karių), „Pietūs" (150 karių), „Vakarai" (550 karių), „San" (600 karių), „Šiaurė" (150 karių), kurios turėjo savo koviniais veiksmais paralyžiuoti vokiečių transporto komunikacijas.

Priartėjusios prie Lvovo, Raudonosios armijos gen. Rybalko ir gen. Leliušenko vadovaujamos 3-ioji ir 4-oji tankų armijos prasiskyrė ir, nesustodamos, ėmė jį supti iš pietų ir šiaurės pusės. Iš paskos joms puolė 38-oji ir 60-oji armijos. Liepos 22-23 d. naktį vokiečiai, vengdami apsupimo, paliko miestą ir ėmė trauktis. Armija Krajova perėjo į puolimą - puolė besitraukiančias vokiečių kolonas, užėmė priemiestį, kitus svarbius miesto objektus, o Kochanovskio (dabar K. Levickio g. 23) įkūrė savo štabą. Ypač sėkmingai miesto viduje veikė 14-asis ulonų pulkas. Raudonosios armijos ir Armijos Krajovos daliniai dėl miesto kovėsi kartu, kaip sąjungininkai, lenkai jiems padėjo dar ir tuo, kad labai gerai žinojo miestą. Jiems teko kovoti ir su ukrainiečių UPA daliniais, įsitvirtinusiais Šv. Juro cerkvėje. 1944 m. liepos 27 d. vakare visas miestas buvo užimtas. Nuo liepos 26 d. ant miesto rotušės pagrindinio bokšto jau plevėsavo Lenkijos, o ant žemesnių kampinių bokštų, jos sąjungininkių - JAV, Anglijos, Prancūzijos ir Sovietų Sąjungos - vėliavos.

Lenkų emigracinė vyriausybė Londone šią Lvovo užėmimo operaciją laikė labai sėkmingai įvykdyta, komendantui plk. V. Filipkovskiui buvo suteiktas brigados generolo laipsnis ir, kartu su kitais pasižymėjusiais lenkų karininkais, jis buvo apdovanotas „Virtuti Militari" kryžiumi.

Dvi dienas raudonarmiečiai ir AK kariai su raudonais-baltais raiščiais gatvėse patruliavo kartu. Mieste ant namų plevėsavo Lenkijos valstybinės baltos-raudonos vėliavos.

Tačiau kovinė draugystė ir bendradarbiavimas, kaip ir Vilniuje, greitai baigėsi. 1944 m. liepos 27 d. komendantas V. Filipkovskis susisiekė su I Ukrainos fronto štabu. Kitą dieną buvo pakviestas atvykti. Štabe jį pasitiko ne karinė vadovybė, o NKVD saugumo komisaras Gruškė. Jis, be jokių įžangų, pareiškė, kad Lvovas yra tarybinis miestas, iškart pareikalavo nuimti nuo namų lenkų vėliavas, nutraukti AK patruliavimą gatvėse, surinkti karius į kareivines ir „sudėti ginklus“. V.Filipkovskis buvo priverstas pasirašyti įsakymą dėl AK 3-iosios Lvovo apygardos karių nusiginklavimo. Liepos 30 d. jis, kartu su keliais aukštaisiais AK karininkais, buvo išskraidintas į Žitomirą, kur, tartum, buvo lenkų kariuomenės gen. M. Rolios-Žimerskio štabas. Atskridus, visi iškart buvo suimti ir atsidūrė Sibiro lageriuose. Kitą dieną Lvove, į pasitarimą štabe, buvo sukviesti AK karininkai ir lenkų administracijos darbuotojai. NKVD netrukus apsupo pastatą - visi buvo suimti ir taip pat atsidūrė Sibire. Eiliniams AK kariams buvo pasiūlytos dvi galimybės: tarnyba Berlingo lenkų kariuomenėje (prosovietinėje) arba būti internuotiems iki karo pabaigos. Dauguma karių pasirinko antrą variantą - Sibiro lagerius.

Kaip išimtį galima paminėti 1944 m. balandžio 4 d. Volynėje tarp AK ir rusų karinės vadovybės vykusias sėkmingas derybas. Ten buvo reorganizuota, apginkluota ir įjungta į Raudonosios armijos sudėtį Volynės 27-oji pėstininkų divizija (į jos sudėtį įėjo ir vokiečių suformuotas buvęs 107-asis lenkų pagalbinės policijos batalionas), sutinkant su lenkų iškeltomis sąlygomis, jog šis junginys ir toliau išlieka pavaldus AK vadovybei ir emigracinei vyriausybei Londone[50, 58].

Vilniuje ir Lvove įvykdytos AK operacijos „Audra“ turėjo sukelti didelį atgarsį pasaulio spaudoje, pademonstruoti šių teritorijų lenkišką suverenumą ir integralumą. Stalinas labai supyko, užsienio radijams pranešus, jog Vilnių išvadavo lenkų Armija Krajova, o ne Raudonoji armija. Operacijos „Audra“ buvo nesėkmingos ir Liublino bei Žešovo vaivadijose.

Tačiau netrukus lenkų nacionalinio pasipriešinimo istorijoje buvo atvertas puslapis, savo tragiškumu sukrėtęs visą Europą.

Vos įžengusi į Lenkiją ir užėmusi Liubliną, 1944 m. liepos 21 d. Sovietų Sąjunga iš komunistinių lenkų kolaborantų sudarė Lenkijos nacionalinį išsivadavimo komitetą (vėliau vadintą Liublino komitetu), kurio organizacinis susirinkimas įvyko 1944 m. liepos 22 d. Maskvoje. Tą pačią dieną Lenkijoje, Chelme, buvo paskelbtas jo Manifestas „Į lenkų tautą“. Jame buvo deklaruojamos demokratinės teisės, skelbiama apie 1921 m. Lenkijos Konstitucijos atstatymą, nepripažįstama 1935 m. Konstitucija, lenkų emigracinė vyriausybė Londone ir jos Delegatūra krašte, laikant jas neteisėtomis ir apsišaukėliškomis[76]. Sovietų Sąjunga su lenkų nacionalinio išsivadavimo komitetu užmezgė oficialius diplomatinius tarpvalstybinius santykius, tuo pripažindama jį oficialia Lenkijos vyriausybe. Įvykiai Vilniuje, Lvove ir kitose vietovėse, taip pat šio komiteto

sukūrimas, rodė, kad sovietai Lenkijoje rengiasi įvesti komunistinį režimą ir paversti ją savo satelite. Darėsi aišku, kad emigracinės lenkų vyriausybės vadovaujamai AK sovietai nepadės, o atvirkščiai - stengsis ją nuginkluoti, patraukti į savo pusę arba sunaikinti. Tačiau AK vadovybė ir emigracinė vyriausybė nesiruošė pasiduoti ir ruošėsi lemiamai kovai - jokiais būdais neleisti Lenkijoje įtvirtinti prosovietinę marionetinę vyriausybę ir dėti visas pastangas teisėtai valdžiai atkurti.

Sparčiai iš Rytų artėjant I Baltarusijos fronto kariuomenės daliniams, vadovaujamiems lenkų tautybės maršalo K. Rokosovskio, 1944 m. liepos 23-24 d. Varšuvoje prasidėjo paniška, skubota vokiečių administracijos įstaigų evakuacija, per miestą traukėsi iš fronto atitraukti, sumušti Vermachto daliniai. Nereikia pamiršti tuo metu Vokietijos karinę-politinę vadovybę sukrėtusių dviejų svarbių dezorganizuojančių faktorių.

1944 m. birželio 6 d. Vakarų sąjungininkų kariuomenė išsilaipino šiaurės Prancūzijoje, Normandijoje, pradėdama galutinę Vokietijos sutriuškinimo operaciją „Viešpats“ („Overlord“), koordinuotą ir suderintą su Rytų fronte rusų vykdoma puolimo operacija „Bagration“. Karo veiksmams persikėlus ir į Vakarų Europą, Vokietija jau buvo puolama dviem frontais, iš Rytų ir Vakarų. Antihitlerinės koalicijos valstybių kariuomenės, turėdamos milžinišką karinę persvarą, nesustabdomai artėjo prie III-ojo Reicho sienų. Vokietija, teturėdama 80 mln. gyventojų, praradusi karinių žaliavų šaltinius, naftą, kariauti dviem frontais prieš ją susivienijusiomis galingiausiomis pasaulio valstybėmis, sudarančiomis Antihitlerinę koaliciją, buvo tiesiog nepajėgi, susidarė didžiulė jėgų disproporcija. Darėsi aišku, kad III-ojo Reicho laukia neišvengiamas pralaimėjimas. Vokietijos generalitetas dar ryžosi pakeisti susidariusią padėtį, pabandyti išgelbėti šalį nuo gresiančios pražūties, sudarydamas su Vakarais separatinę (atskirą) taiką. Tam reikėjo pašalinti vieną kliūtį - Vokietijos kanclerį ir tautos fiurerį A. Hitlerį. 1944 m. liepos 20 dieną prieš jį buvo įvykdytas atentatas (pasikėsinimas), deja, nesėkmingas. Atentate dalyvavę vokiečių generolai ir aukštieji generolai buvo nuteisti mirties bausmėmis. Atrodytų, turėjo kristi vokiečių kareivių kovinė dvasia, sutrikti vadovavimas kariuomenei, tačiau to neįvyko. Ir iš Rytų, ir iš Vakarų frontas artėjo prie Vokietijos sienų, dabar vokiečių kareivis jau kovėsi už savo tėvynę, už savo namus.

Prasidėjus tokiems įvykiams, atrodė, kad palankesnės situacijos sukilimui kilti ir negali būti. Už Vislos, Varšuvos priemiesčiuose, jau buvo telkiamas puolimui Raudonosios armijos I Baltarusijos frontas, o vokiečiai, manyta, neturėdami tiek karinių pajėgų, pabijos veltis į ilgus, sekinančius miesto mūšius ir iš Varšuvos patys pasitrauks. Jau liepos 26d. lenkų emigracinė vyriausybė Londone davė sukilimui sutikimą - čia turėjo įvykti tai, kas nepavyko nei Vilniuje, nei Lvove. Planas buvo toks pats - AK daliniai turėjo užimti miestą, likus „dvylikai valandų iki pasirodys Raudonoji armija“.

Nors sukilimui dėl netikėtai greitai priartėjusio fronto nespėta gerai pasiruošti, neatvežti iš užmiesčio slaptų sandėlių ginklai, tačiau įvykiai klostėsi labai sparčiai - gauta informacija, kad Varšuvos priemiestyje Prahoje, rytiniame Vislos krante, jau pasirodė rusų tankai. Varšuvos Vyriausiosios komendantūros ir emigracinės vyriausybės narių pasitarime nutarta nebelaukti - sukilimą pradėti rugpjūčio 1 d. 17 val. Visapusiškai neįvertinus tuo metu susidariusios karinės-politinės padėties, manyta, kad tereikės atsilaikyti tik 2-3 dienas. Reikia paminėti, kad sukilėlių veiksmai su Raudonosios armijos vadovybe buvo nederinti - jie turėjo Varšuvoje rasti jau posėdžiaujančią, teisėtą, nors jiems ir politiškai nepriimtiną, priešišką, tačiau oficialią Antihitlerinės koalicijos sąjungininkę - Lenkijos valdžią, emigracinę lenkų vyriausybę. Tuo tikslu jau 1944 m. liepos 26 d. sostinėje buvo sukurta „ekspozitūra" - emigracinės vyriausybės atstovybė, kaip atsvara Liublino komitetui. Lenkai tikėjosi, kad „įvyks antras stebuklas prie Vislos", pasikartos 1920m. sėkmė. Kartu buvo atsisakyta visuotinio sukilimo Lenkijoje idėjos, manant, kad jis tik palengvintų sovietams okupuoti šalį, be to, rusai tai išnaudotų savo politiniams-propagandiniams tikslams, griaunant emigracinės vyriausybės autoritetą. Vis tik, nebuvo atsižvelgta į ką tik įvykusias karčias šios politikos pasekmes Vilniuje ir Lvove, nenumatyta tokia situacija, kad sovietai į pagalbą neateis.

Dar liepos viduryje buvo nutarta iškart veikti dviem frontais. Emigracinės lenkų vyriausybės Londone premjeras S. Mikolaičikas jau buvo nuvykęs į Maskvą deryboms, o 1944 m. liepos 31 d. įvyko pirmasis pokalbis tarp jo, kaip visai Lenkijai atstovaujančios emigracinės vyriausybės premjero, ir Sovietų Sąjungos užsienio reikalų liaudies komisaro V.Molotovo, dėl abiejų valstybių, kaip sąjungininkių, bendradarbiavimo kovoje prieš vokiečius. Iš V.Molotovo pusės tebuvo visiškas pokalbio ignoravimas - S. Mikolaičikui pasiūlyta dėl bendros kovos su vokiečiais pirmiausia tartis su Liublino komitetu[73, dok Nr. 13] Tuo pat metu iš vakarų sąjungininkų britų ir amerikiečių, lenkų emigracinė vyriausybė ir AK vadovybė tikėjosi besąlygiškos paramos. 1944 m. liepos 27 d. anglams buvo pranešta apie ruošiamą sukilimą, tartasi dėl tiekimo, taip pat prašyta atsiųsti lenkų parašiutininkų brigadą. Anglai brigados desanto atsiuntimą laikė nerealiu - skrendant per vokiečių teritoriją, būtų buvę patirta didelių nuostolių.

Sukilime dalyvavo apie 25 tūkstančiai AK narių, jų apginklavimas buvo blogas, šovinių teturėjo tik 3-4 mūšių dienoms. Kartu, „petys į petį," kovojo ir prokomunistinės Armijos Liudovos kariai, tačiau visiško abipusio pasitikėjimo nebuvo. Puolamuosius veiksmus sukilėliai vykdė tik 4 dienas: buvo užimta didžioji miesto centro dalis, Senamiestis, Rotušė, Paštas, Elektros stotis, Centrinė telefonų stotis, valstybiniai ir komunaliniai pastatai bei juos supantys rajonai. Tačiau nepavyko užimti nė vieno strateginio objekto: vokiečių kareivinių, aerodromų, stočių, tiltų per Vislą, įvesti autostrados kontrolės, nebuvo susprogdintos geležinkelio linijos. Anksti nutraukus puolamuosius

veiksmus ir perėjus į gynybą, susidarė daug tarpusavyje izoliuotų, įvairaus dydžio, sukilėlių kontroliuojamų miesto rajonų, tarp kurių ryšiai buvo palaikomi kanalizacijos tuneliais.

Veiksmai tarp šių rajonų buvo nekoordinuoti, pasyvūs. Sukilimo pradžioje vokiečių miesto garnizonas buvo sudarytas iš žemo kovingumo užnugario ir policijos dalinių, kurie laikėsi pasyvios taktikos. Tuo pasinaudojus, lenkų sukilėliams pavyko paimti vokiečių (ir kitų tautybių) belaisvių, užimti SS karinį sandėlį, apsirūpinti vokiečių karinėmis uniformomis, įsigyti trofėjinių ginklų, paskelbti vietinę mobilizaciją. Gatvėse civiliai gyventojai buvo sukrovę barikadas, daug kur iškasė prieštankinius griovius. Sukilėlių kontroliuojamoje miesto dalyje veikė radijas „Bliskavica“ („Žaibas“), buvo leidžiamas informacinis biuletenis, ant sienų lipdomi įsakymai ir nurodymai gyventojams, veikė skautiškas paštas. Buvo didžiulis patriotinis pakilimas - visur plazdėjo lenkų vėliavos, visi džiaugėsi, sveikino vienas kitą. Sukilime labai aktyviai dalyvavo patriotiškai nusiteikęs jaunimas - merginos, jaunuoliai, paaugliai, net vaikai. Sklido gandai, kad sąjungininkų lėktuvai atskraidins gen. V. Anderso armijos lenkų desantininkų (komandosų) brigadą. Vokiečiai vykdė nepertraukiamus puolimus, tačiau sukilėliai kovėsi labai įnirtingai ir savo pozicijų priešui neužleisdavo. Užsitęsus sukilimui ir trūkstant ginklų, pradėta savadarbių automatų „Bliskavica“ gamyba. Sukilimo metu susidarė keturi pagrindiniai sukilimo židiniai:

1. Mokotuv - grupuotė, sudaryta iš penkių batalionų, 1200 žmonių, kartu, su beginkliais, siekianti iki 5000 žmonių. Vadas plk. Karolis iš AK.
2. Centras - grupuotė iš 15000 žmonių, tačiau ne visi ginkluoti. Vadas plk. Gžoch iš AK.
3. Černiakuv - grupuotės vadas plk. Radoslav Jan. 1944 m. rugsėjo 24 d. vokiečiai užėmė šį rajoną ir nuslopino sukilimą.
4. Žolibož - kapituliavo 1944 m. rugsėjo 30 d.[73, doL Nr. 95]

Anglų karinės misijos Maskvoje informacija, pasiųsta į Raudonosios armijos Generalinį štabą, pranešant apie 1944 m. rugpjūčio 1 d. prasidėjusį sukilimą Varšuvoje:

Maskva

1944 m. rugpjūčio 2 d.
01 val. 10 min.

Iš Britanijos Generalinio štabo gautas pranešimas, siekiant informuoti Sovietų Generalinį štabą. Lenkų vyriausybė Londone iš Lenkijos nelegalios armijos vadovybės gavo šias telegramas:

1. Telegrama Nr. 1: „Rugpjūčio 1 d. Varšuvoje mes pradėjome mūšius. Atsiųskite labiausiai reikalingų šaudmenų ir prieštankinių ginklų. Krovinius išmesti apšviestose gatvių vietose ir aikštėse: Filtry, Kerceleg, Ogrod, Šaški, Aleja Voiska Polskogo Belvederska.“

2. Telegrama Nr. 2: „Kadangi mes pradėjome už Varšuvą atviras kautynes, prašome, kad rusai mums padėtų, nedelsiant atakuodami iš išorės.“

3. „Prašymas pristatyti į Varšuvą šaudmenis ir prieštankinius ginklus nusiųstas sąjungininkų vadovybei Italijoje - tai, jei įmanoma, įvykdyti nedelsiant.“

Britų karinė misija.[73,dok Nr. 17]

Tuo metu I Baltarusijos fronto kariuomenė (1944 m. rugpjūčio 2 d.) sustabdė savo puolimą - buvo vykdomos tik neparuoštos, daugiau imitacinės, mažomis pajėgomis, Vislos forsavimo operacijos, paprastai, nesėkmingos. Raudonoji armija stovėjo už Vislos ir žiūrėjo, kaip vokiečių aviacija nebaudžiamai bombarduoja Varšuvą, kaip dega griaunamas miestas, o sąjungininkai iš lėktuvų nevykusiai mėto sukilėliams karinius krovinius, kurių didelė dalis patenka į vokiečių rankas. Sovietai „atsiribojo nuo Varšuvos sukilimo avantiūros“, neteikė jokios pagalbos, iš rusų kariuomenės užimtos Lenkijos teritorijos skubantys padėti kovojančiai Varšuvai AK daliniai būdavo apsupami, nuginkluojami ir internuojami. Spaudžiant Vakarų sąjungininkams, sovietai pradėjo teikti sukilėliams pagalbą tik nuo 1944 m. rugsėjo 13 d., kada sukilimo pralaimėjimas jau buvo akivaizdūs.

Vokiečiai sukilimui numalšinti sutraukė stiprias pajėgas - SS ir policijos dalinius. Tarp jų buvo ir žiaurumu pagarsėjusi SS šturmo brigada, vadovaujama grupenfiurerio Dirlenvangerio, 29-osios rusų SS grenadierių divizijos pulkas (vadas brigadenfiureris B. Kaminskis, pačių vokiečių sušaudytas už jo kareivių vykdytas civilių lenkų gyventojų žudynes), rusų kazokų šimtinės, 111-asis azerbaidžaniečių pulkas, Rytų musulmonų SS pulkas ir kiti daliniai. Rugpjūčio 20 d. vokiečių pajėgas sudarė jau 25 tūkstančiai kareivių, o jau anksčiau, rugpjūčio 5 d., jie perėjo į puolimą, stengdamiesi sukilėlių užimtą miesto dalį suskaldyti į sektorius ir juos likviduoti atskirai. Miestas buvo smarkiai bombarduojamas ir apšaudomas vokiečių artilerijos, o sukilėliai, neturėję nė vieno pabūklo, buvo priversti slėptis rūsiuose. Vokiečiai iš lėktuvų mėtė lapelius, civiliams gyventojams siūlydami palikti miestą.

Apie sukilimo eigą, abiejų pusių naudotą taktiką galima spręsti iš vokiečių dokumentų, žvalgybos pranešimų - „Vokiečių dokumentai apie Vermachto ir SS veiksmus Varšuvos sukilimo metu. Iš Vermachto 9-osios armijos štabo operatyvinių ir žvalgybinių pranešimų armijų grupės „Centras“ štabui apie partizanų veiksmus užnugaryje ir įvykius Varšuvoje 1944 m. liepos-spalio mėn“[74].

Vokiečiai, kaip matyti, sukilimo Varšuvoje nesitikėjo, nors ir turėjo apie AK surinkę daug žvalgybinės informacijos: „AK pagrinde sudaryta iš aukštojo visuomenės sluoksnio tautinio jaunimo. Jos uždavinys - apmokymas, apginklavimas ir pasiruošimas nacionaliniam sukilimui. Lukov miške, 20 km į pietus nuo Siedlcų, vyko pusantro mėnesio trukmės apmokymai, po kurių jų dalyviai buvo paleisti, o vietoj jų atvyko kito

šaukimo žmonės. AK savo priešais laiko rusus ir mus. Didelį vaidmenį suvaidino subtili rusų propaganda, kad Rusija, JAV ir Anglija susitarė dėl nepriklausomos Lenkijos sukūrimo. <...> Iš kitos pusės, AK atsisakė ryšių su Lenkijos nacionalinio išsivadavimo komitetu Maskvoje. Tikimasi, kad AK artimiausiu metu laikysis „laukimo taktikos". Stambaus sukilimo nesitikima." Perduota 1944-07-26[74 Nr. 2].

„Po rytinės santykinės ramybės ir mažo gyventojų skaičiaus gatvėse po vidurdienio, gatvėse pastebimas stiprus pagyvėjimas. Didelės žmonių minios Erlezarplatc ir gretimose gatvėse. Kelyje, vedančiame į Radomą, miesto pakraštyje, sutinkama daug jaunų žmonių su kuprinėmis ir duonos maišais ant pečių, vykstančių pietų link.

Apie 16 val. saugumo policija paskelbė apie perėjimą prie visiškos kovinės parengties.

Apie 17 val. virš miesto centro pasirodė du juodų dūmų stulpai. Tarp 16 ir 17 val. įvairiuose miesto rajonuose prasidėjo daugybiniai susišaudymai. Daugelyje vietų gatvės užverstos barikadomis. Skersai gatvių guli nuversti tramvajai ir pastatytos barikados.

Nepatvirtintais duomenimis, aerodromas Okocijoj buvo atakuotas apie 300 banditų." (1944-08-01)[74 Nr. 4].

1. Varšuva. Po trumpos naktinės ramybės, ankstų rytą mūšiai vėl prasidėjo. Sukilėliai apsupo Centrinę, Rytinę, Terminalo stotis, telegrafą, visas telefono stotis, husarų kareivines, kriminalinės ir viešosios tvarkos policijos tarnybines patalpas. Sukilėlius galima atskirti pagal baltus-raudonus raiščius ant rankovių su lenkų ereliu arba vokiškas uniformas su rusiškais šalmais. Jie ginkluoti pėstininkų ginklais, minosvaidžiais, prieštankiniais ginklais – faustpatronais ir prieštankiniais granatsvaidžiais - „panceršrekais". Sukilėliai gerai apmokyti ir, pirmiausia, bando užimti mažus vokiečių atsparos punktus - veikia tokiomis jėgomis, kad, kol atvyksta mūsų tankai, jie jau būna paimti. Pagrindiniai sukilėlių užimti rajonai - Centrinis paštas, Pašto aikštė ir Cvetočnajos gatvė. Paštas buvo atakuotas su tokia jėga, kad teko atsitraukti ir iš abiejų šoninių priestatų. Plačiai naudojami buteliai su padegamuoju skysčiu, statomos barikados, <...>. Mūsų ir priešo nuostoliai dideli. <...>

2. Į šiaurės vakarus nuo Varšuvos esančiuose miškuose, įpiečiau Vislos vingio, susitelkusios didelės AK pajėgos, kuriose yra iki 300 raitelių. 1944-08-01 jie nuginklavo vokiečių padalinį. <...>

3. 1944-08-02 ryte, Pečicoje, žvalgybos būrys atakuotas 200-300 AK sukilėlių. Iš vokiečių pusės žuvo 3, iš jų du karininkai, šeši sužeisti. Žuvo 120 sukilėlių, 60 jų paimta į nelaisvę.

4. Pagal patikimo asmens pranešimus, Prutkove ruošiamasi sukilimui.

5. Komunistinės bandos susitelkė miškuose, į šiaurę nuo Varšuvos <...>.

6. Sprendžiant pagal įvairius patikimų asmenų pranešimus, yra didelių nesutarimų tarp Varšuvos nacionalinio judėjimo ir būrių, veikiančių kaimo vietovėse. <...>

7. Iš susidariusios padėties galima padaryti išvadą: energingas Varšuvos sukilimo nuslopinimas sukels tarp sukilėlių abejones ir jie nebebandys sukelti sukilimo visoje šalyje“[74 dok. Nr 5].

„Sukilėliai įrenginėja gynybos punktus, užmūrija langus, palikdami tik siaurus plyšelius šaudymo angoms. Jie daro slaptus požeminius tunelius, kuriuos iškasa per aikštes, gatves, per iškirstas namų rūsių sienas. Pagal patikimo asmens pranešimą, žmonės iš AK prasiskverbė iš priemiesčio Volia į Pilies aikštę. Kai kurie sukilėliai dėvi vokiškas uniformas. <...> Kaminskio kareivius vokiškomis uniformomis apsirengę sukilėliai įviliojo į namo vidų ir, iš arti, juos iššaudė. <...>“[74 Nr. 14].

„Priešo veiksmų taktika atitinka mūsų kovos veiksmus. Jei pirmomis dienomis priešas, ginkluotas šaunamaisiais ginklais, puolančius mūsų kareivius pasitikdavo šautuvų ugnimi ir sistemingai apšaudydavo gatvės ruožą, kuriame pasirodydavo vokiečių kareiviai, tai dabar priešas prisileidžia mūsų smogiamuosius būrius, liepsnosvaidžius ir netgi tankus, iki tam tikros vietos, kad naikintų juos taiklia snaiperiška ugnimi. Mūšiuose pabuvoję kareiviai pasakoja, kad negrįžtamų nuostolių priežastis dažniausiai yra taiklus šūvis į galvą. <...> Šaudymo plyšiai sienoje yra iki pusės plytos pločio, dažniausiai - nematomi. Netgi naktį nematyti šūvio liepsnos, o girdisi tik labai silpnas garsas. Matyt, snaiperis laiko savo šautuvą taip toli nuo šaudymo plyšio, kad garsas ir šūvio liepsna lieka patalpoje. Snaiperiai pagrinde šaudo iš aukštų vietų: iš už kaminų, nuo stogų ar iš viršutinių aukštų. Labai retai pasitaiko, kad šaudytų iš rūsių ar apatinių aukštų. Kaip ir anksčiau, jie labai sunkiai pagaunami, o jei papuola į mūsų kareivių rankas, juos iškart sušaudo, užmuša. Todėl nėra belaisvių, kuriuos būtų galima apklausti.

<...>

1944-08-10 pradėjus platinti lapelius, leidžiančius gyventojams palikti miestą, buvo nustatyta, kad sukilėliai leidžia išeiti tik moterims ir vaikams, o vyrus sulaiko. Sukilėliai tarp miesto gyventojų paskleidė žinią, kad iki 1944-08-15 visa Varšuva bus sukilėlių visiškai išvaduota. Patikimas asmuo praneša, kad bendras sukilėlių skaičius Mokutovo rajone yra apie 4000 žmonių“[74 doL Nr. 17].

„1944 m. rugpjūčio 6 d. <...> Pagal požiūrį į sukilimą, tarp gyventojų galima išskirti šias grupes:

1. Sukilusi AK. Sudaryta iš nacionalinių ginkluotųjų pajėgų, Nacionalinės partijos, Darbininkų partijos, Lenkijos socialistinės partijos ir atskirų smulkių grupių. AK labai aktyvi ir pasiruošusi kovoti iki galo, net jeigu tai būtų visiškas sunaikinimas. AK nėra gausi, tačiau gerai organizuota. Ji terorizuoja pasyvius ar priešiškus jai elementus.

2. „Neutrali“ grupė. Vengia bet kokių išsišokimų, laikosi „laukimo“ taktikos ir, atėjus laukiamam momentui, prisijungs prie stipresniųjų pusės.

3. Lenkai, kurių požiūris į sukilimą neigiamas. Jie sudaro didžiausią gyventojų grupę ir remiasi logika:

A. Lenkija jau „visų pusių“ išduota, todėl belieka tik pasiduoti vokiečių malonei.

B. Bolševikai, nežiūrint jų pažadų, nepadėjo sukilimui nei ginklais, nei šaudmenimis, nei maisto produktais, nei sanitarinėmis (medicininėmis) medžiagomis. Jie neatsiuntė parašiutininkų, nebombarduoja vokiečių įtvirtinimų. <...>

C. Labai bijo bado. Sukilėliai jau rekvizavo maisto produktus iš parduotuvių, kavinių ir privačių namų.

D. Tai, kad sovietų aviacija nebombarduoja vokiečių pozicijų, sukilėliai aiškina blogomis oro sąlygomis, tačiau vokiečiai vykdo bombardavimus visokiomis oro sąlygomis, o sovietų aviacija nepasirodo, net esant puikiausioms oro sąlygoms. Gyventojai baiminasi, kad juos gali ištikti geto likimas.

E. Plinta gandai, kad Stalinas ir Mikolaičikas Maskvoje nesutarė, įvyko „skilimas“, kuriais tikima. <...>[74 dok. Nr. 8].

„1944 m. rugpjūčio 21 d. Pagal patikimo asmens duomenis, iki rugpjūčio vidurio žuvo apie 14 000 sukilėlių ir miesto gyventojų. <...> Patikimas asmuo praneša, kad ukrainiečiai, „folksdoiče“ (vietiniai vokiečiai) ir įtartini lenkai, AK įsakymu, sušaudomi“[74 doL Nr. 28].

„1944 m. rugpjūčio 13 d. Varšuvoje didžioji miesto dalis yra sukilėlių rankose. <...> Jų pasipriešinimas, kaip ir anksčiau, įnirtingas. Sukilėliai ginasi su įniršiu, nesitraukdami, šaudo tik į gerai matomus taikinius. Pasirodę pranešimai apie šaudmenų trūkumą iki šiol nepasitvirtino. Pastoviai, desantiniu būdu, sukilėliams tiekiami kroviniai, kurių didžiąją dalį pavyko perimti vokiečiams. <...>

Nesant pagalbos iš sovietų, atsirado sunkumai su maisto produktais, vykdoma prieš sukilėlius mūsų propaganda jau netolimoje ateityje atves prie to, kad sukilimas nuslops. Tačiau, šiuo metu, negalime į jį žiūrėti neatsakingai, lengvabūdiškai.

Tuo metu Prahoje (Varšuvos priemiestyje, kitame Vislos krante, rusų fronto pusėje - R. P.) vyrauja ramybė...“[74 dok. Nr. 19].

„1944 m. rugpjūčio 18 d. <...> Sukilėlių pasipriešinimas visuose atakuotuose ruožuose įnirtingas. Priešininkas mūsų sunkiosios artilerijos apšaudymų išvengia, visiškai priartėdamas prie mūsų pozicijų <...> .

„1944 m. rugpjūčio 18 d. <...> 23.30. Gerai ginkluotų 400 sukilėlių, apsirengusių vokiškomis uniformomis su raudonais-baltais raiščiais ant rankovių, turėjusių amerikietiškų maisto produktų atsargas daugeliui dienų, puolimas pietinėje Varšuvos priemiesčio dalyje vokiečių bataliono buvo sėkmingai atremtas. Paimti du belaisviai, žuvo

trys mūsiškiai. Sukilėliai judėjo nuo pietinio miškų masyvo, turėdami įsakymą prasimušti į Varšuvą“[74 dok. Nr. 26].

„1944 m. rugsėjo 26 d. <...> Sukilėliai ginkluoti pėstininkų ginklais, tarp jų, prieštankiniais šautuvais, minosvaidžiais. Per paskutiniąsias 14 dienų naktimis juos sovietai iš oro (lėktuvais) aprūpindavo ginklais, šaudmenimis ir maisto produktais“[74 doL Nr. 38].

„1944 m. spalio 2 d. <...> 20.20. Varšuvoje, tarp SS obergrupenfiurerio Ericho von dem Bach-Zelewski ir AK Generalinio štabo gen. Buro įgalioto karininko, buvo pasirašyta sutartis apie karinių veiksmų nutraukimą. Sutartis įpareigojo Varšuvą pasiduoti nuo 1944 m. spalio 3 iki 5 dienos. Iki šios dienos apsuptą rajoną miesto centre paliko 24000 žmonių...“[74 dok. Nr. 41].

„1944 m. spalio 3 d. <...> Pagal sutarties sąlygas, barikadas išardys patys lenkai. Iki šio laiko evakuota 48 000 žmonių. Išvaduota 170 vokiečių belaisvių ir civilių... <...>“[74 dok. Nr. 42].

„1944 m. spalio 5 d. <...> Varšuvoje buvo nuginkluojami paskutinieji trys lenkų AK pulkai. Paimta 90-95 belaisviai. Bendras paimtų į nelaisvę skaičius, įskaitant ir paskutinius mūšius, sudaro 11 668 žmones. <...> Vykdoma gyventojų evakuacija iš Rytinio žiedo. Evakuota 14 798 žmonės (iš viso 65 000 žmonių).

Generolas Bur, kartu su penkiais generolais, pasidavė vokiečiams <...>“[74 dok. Nr. 44].

Prieš sukilimą vyriausioji AK vadovybė tikėjosi visokeriopos Vakarų pagalbos, dar liepą prašė anglų, kilus Varšuvoje sukilimui, karo lėktuvais atsiųsti jiems į pagalbą lenkų parašiutininkų dalinius iš Italijos ir Anglijos, panaudoti lenkų lakūnus, tarnaujančius britų RAF, bombarduojant vokiečių aerodromus. Anglijos vadovybė atsisakė, motyvuodama tuo, kad jiems trūksta lėktuvų, be to, desantas patirtų didžiulius nuostolius. Jeigu, tarkim, vokiečiai būtų atsitraukę, o miestą būtų užėmę AK ir gen. Anderso armijos daliniai, Varšuvos aerodromuose leistųsi, su kariniais kroviniais, sąjunginiknų transportiniai lėktuvai, bombonešiai, naikintuvai, Stalinui būtų tekę spręsti sunkų uždavinį - pripažinti emigracinę lenkų vyriausybę, posėdžiaujančią Rotušėje, ar pradėti prieš AK karinius veiksmus. Jei AK palaikytų anglų ir amerikiečių aviacija, galėjo kilti konfliktas ir tarp Antihitlerinės koalicijos sąjunginiknų. Atiduoti valdžią Lenkijoje emigracinei vyriausybei Stalinas negalėjo jau vien todėl, kad ji nepripažino 1939m. nustatytų naujų vakarinių Sovietų Sąjungos sienų. Iš tikrųjų vokiečiai, nuslopinę Varšuvos sukilimą, išgelbėjo sovietų vadovybę nuo konflikto su Vakarų sąjungininkais[62].

J. V. Stalino laiškas Didž. Britanijos mininistrui pirmininkui ponui Čerčiliui:

1944 m. rugpjūčio 8 d.
Slaptai, asmeniškai
<...> Pokalbis su Mikolaičiku mane įtikino, kad jis turi nepakankamą informaciją apie įvykius Lenkijoje. <...> Nematydamas būtinybės lenkams primesti kokį nors sprendimą, aš pasiūliau Mikolaičikui ir jo kolegoms susitikti ir patiems aptarti savo klausimus su Lenkijos nacionalinio išsivadavimo komiteto atstovais, o, visų pirma, apie visų Lenkijos demokratinių jėgų suvienijimą išvaduotoje lenkų teritorijoje. Šie susitikimai įvyko. <...> Nacionalinio komiteto delegacija kaip Lenkijos Vyriausybės pagrindą siūlė atkurti 1921 m. konstituciją, duoti jiems keturių ministrų portfelius, skiriant Mikolaičiką premjeru. Tačiau Mikolaičikas nesiryžo duoti tam savo sutikimą. Gaila, šie susitikimai dar neatnešė norimų rezultatų. <...>[73 dok Nr. 28]

JAV ir Anglijos karinė vadovybė karinius krovinius į Varšuvą pristatydavo sunkiaisiais bombonešiais „Liberator“, vadintais „skraidančiomis tvirtovėmis“, tačiau parašiutais, iš didelio aukščio, išmesti ginklų konteineriai labai dažnai, ypač sukilimo pabaigoje, sumažėjus kontroliuojamai miesto teritorijai, patekdavo vokiečiams. Sąjungininkams teko kreiptis į sovietų vadovybę, kad leistų pasinaudoti jos užimtoje teritorijoje esančiais aerodromais degalų lėktuvams papildymui, tačiau ši kategoriškai atsisakė.

TSRS užsienio reikalų liaudies komisaro laiškas Didž. Britanijos pasiuntiniui pagalbos suteikimo Varšuvai klausimu:

Maskva

1944 m. rugpjūčio 16 d.
Ponui A. K. Kerry
Gerbiamas Pone Pasiuntiny,
Patvirtindamas rugpjūčio 15 d. Jūsų laiško, kuriame Jūs pranešate apie gautą pono Ideno telegramą apie ginkluotės Varšuvai oro būdu tiekimą ir galimybę amerikiečių lėktuvams po to nusileisti sovietinėse bazėse, gavimą, laikau būtina Jums pranešti: Tarybinė Vyriausybė, aišku, negali prieštarauti, kad anglų ir amerikiečių lėktuvai išmestų ginklų krovinius Varšuvos rajonuose, laikydami, kad tai pačių amerikiečių ir anglų reikalas. Tačiau Tarybinė Vyriausybė, be abejo, prieštarauja, kad anglų ir amerikiečių lėktuvai, išmetę krovinius Varšuvos rajone, nusileistų tarybinėje teritorijoje. Tarybinė Vyriausybė nenori savęs susieti nei tiesiogiai, nei netiesiogiai, su Varšuvoje vykstančia avantiūra.
Prašau Jus, pone pasiuntiny, priimti mano didžiulės pagarbos Jums užtikrinimą.
V. Molotov[73 dok.Nr.41].

Reikia pridurti, kad nusileidimas papildyti degalais sunkiesiems bombonešiams „Liberator“ buvo reikalingas tam, kad, vietoj degalų grįžimui atgal (į Šiaurės Italiją), būtų buvę galima paimti daugiau karinių krovinių Varšuvos sukilėliams.

Savo požiūrį į Varšuvos sukilimą J. Stalinas taip išreiškė savo laiške V. Čerčiliui:

Premjero J. V. Stalino laiškas Didž. Britanijos ministrui pirmininkui ponui V. Čerčiliui

Slaptai ir asmeniškai

1945 m. rugpjūčio 5 d.

Jūsų laišką gavau. Manau, kad Jūsų informacija apie lenkus stipriai padidinta ir nekelia pasitikėjimo. Tokią išvadą jau galima padaryti, remiantis tokiu faktu, kad lenkai emigrantai sau pirašė vos ne Vilniaus paėmimą kažkokiais Armijos Krajovos daliniais ir net paskelbė tai per radiją. Bet tai, aišku, jokiu būdu neatitinka tikrovės. Armija Krajova, sudaryta iš kelių būrių, kurie neteisingai vadinami divizijomis. Jie neturi nei artilerijos, nei aviacijos, nei tankų. Aš neįsivaizduoju, kaip tokie būriai gali paimti Varšuvą, kurios gynybai vokiečiai atsiuntė keturias tankų divizijas, tarp jų - diviziją „German Gering“.[73 dok Nr 23]

1944 m. rugpjūčio 13 d. Varšuvos AK Vyriausioji vadovybė anglų prašė: 1) padidinti ginklų ir šovinių tiekimą; 2) subombarduoti nurodytus svarbius miesto objektus; 3) išmesti lenkų parašiutininkų desantą. Priešingu atveju, negaunant skubios pagalbos, nelegali lenkų armija bus per kelias dienas sutriuškinta.[73 dok Nr 36 ištrauka]

Iš J. V. Stalino laiško Didž. Britanijos ministrui pirmininkui V. Čerčiliui:

1944 m. rugpjūčio 16 d.

Slaptai, asmeniškai

Po pokalbio su p. Mikolaičiku aš daviau nurodymą, kad Raudonosios armijos vadovybė intensyviai vykdytų ginklų krovinių išmetimus Varšuvos rajone. <...>

Toliau, geriau susipažinęs su Varšuvos reikalais, aš įsitikinau, kad varšuviška akcija - tai neapgalvota, baisi avantiūra, civiliams gyventojams kainavusi daug aukų. To nebūtų įvykę, jei sovietų vadovybė būtų buvusi informuota iki akcijos pradžios ir jei būtų palaikomi tarpusavio kontaktai.

Susidarius dabartinei padėčiai, sovietų vadovybė priėjo išvadą, kad ji turi atsiriboti nuo Varšuvos avantiūros, nes ji negali prisiimti nei tiesioginės, nei netiesioginės atsakomybės už šią akciją. <...>[73 dok. Nr.42]

Didž. Britanijos pasiuntinio laiškas TSRS užsienio reikalų liaudies komisarui su pridedamu priedu (laišku) nuo Didž. Britanijos vyriausybės Varšuvos klausimu:

Britanijos pasiuntinybė
Maskva
1944 m. rugsėjo 5 d.
Brangus pone Molotovai!
Aš rašau savo Vyriausybės nurodymu, kad perduočiau Jums pridėtą laišką Varšuvos klausimu
Nuoširdžiai Jūsų
Arčibald Klark Kerry
Laiškas nuo Vyriausybės
Jo didenybei Užsienio reikalų komisarui
Šiandien Karinis komitetas savo posėdyje peržiūrėjo visus pranešimus apie padėtį Varšuvoje, kurie rodo, kad lenkai, kaudamiesi prieš vokiečius, atsidūrė visiškai beviltiškoje, nepavydėtinoje padėtyje.
Karinis komitetas siekia, kad Sovietų Vyriausybė žinotų, jog šios šalies visuomenė Varšuvos įvykių, o taip pat tenai esančių lenkų gyventojų patiriamų žiaurių kančių, giliai sukrėsta. Nepriklausomai nuo to, teisingai ar neteisingai buvo pasielgta, kad pradėtas sukilimas, patys Varšuvos gyventojai už priimtus sprendimus negali turėti jokios atsakomybės. Mūsų liaudis negali suprasti, kodėl Varšuvos lenkams nebuvo atsiųsta jokios materialinės pagalbos iš išorės. Tas faktas, kad tokia pagalba negalėjo būti nusiųsta lenkams vien dėl Jūsų Vyriausybės atsisakymo leisti JAV lėktuvams naudotis Rusijos aerodromais, dabar tapo plačiai žinomas. Jei, be viso šito, lenkai dabar bus vokiečių sutriuškinti (tai, kaip mums pranešama, turėtų įvykti per dvi-tris dienas), visuomeninė nuomonė patirs tokį smūgį, kokį bus sunku įvertinti. Karinis komitetas negali suprasti Jūsų Vyriausybės atsako nekreipti dėmesio į Britanijos ir Amerikos Vyriausybių įsipareigojimus, suteikiant lenkams Varšuvoje pagalbą. Jūsų Vyriausybės veiksmai, nutraukiantys pagalbos teikimą, mums atrodo prieštaraujantys sąjungininkų bendradarbiavimo dvasiai, kuriai Jūs ir mes skiriame didžiulę reikšmę dabar ir ateityje.
Iš pagarbos Maršalui Stalinui, o taip pat tarybinei liaudžiai, su kuriais mes nuoširdžiai norime dirbti ateityje, Karinis komitetas į Tarybinę Vyriausybę nori kreiptis su kvietimu: suteikti kuo galima platesnę pagalbą, kuriai tik ji yra pajėgi ir, be viso to, suteikti galimybę JAV lėktuvams naudotis šiuo tikslu Jūsų aerodromais. [73 dok Nr 58]

1944 m. rugsėjo 19 d. sovietų rastas ir į Maskvą išsiųstas vakarinėje Prahos (Varšuvos priemiesčio) dalyje ant sienos priklijuotas dokumentas - vyriausiojo ginkluotųjų pajėgų (Lenkijoje) komendanto, gen. Buro įsakymas. Jame rašoma:

„Lenkai, lemiamas mūsų didvyriškos kovos momentas iš mūsų pareikalaus didžiulio, nesvyruojančio tikėjimo mūsų pergale, būti pasiruošus pasiaukoti tautos labui, laikytis disciplinos.

Skelbiu šį įsakymą:

Bolševikai stovi Varšuvos prieigose. Jie tvirtina, kad yra lenkų tautos draugai. Tai klastingas melas. Mūsų pakraščiai, Vilnius ir Liublinas, šaukiasi keršto. Bolševikinis priešas sutiks tokią negailestingą kovą, nuo kurios susvyravo ir vokiečių okupantai. Bet kokie veiksmai Rusijos naudai yra Tėvynės išdavystė. Lenkų sukilimo laikas dar nesibaigė. Visus sovietinių talkininkų įsakymus anuliuoju. Armijos Krajovos komendantas įpareigoja nuslopinti bet kokius mėginimus padėti sovietams. Vokiečiai traukiasi. Tad į kovą su sovietais! Tegyvuoja Laisvoji Lenkija!

Bur - Vyriausiasis šalies ginkluotųjų pajėgų komendantas.[73 dok Nr.71 ištrauka]

I Baltarusijos fronto vado pranešimas vyriausiajam vadui apie sukilėlių padėtį Varšuvoje

Maskva

1944 m. rugsėjo 21 d.

Drg. Semionovui (Stalino pseudonimas pranešimams, R.P.)

Pranešu apie padėtį Varšuvoje:

Pagal daugumą šaltinių, ypač didelės dalies gyventojų, išeinančių iš Varšuvos, apklausą, o taip pat agentūros duomenis, nustatyta, kad bendras ginkluotų sukilėlių skaičius, tęsiantis kovą mieste, neviršija 4000 žmonių, veikiančių izoliuotai trijuose rajonuose.

Formaliai, bendrą vadovavimą vykdo gen. „Monteris", kurio štabas yra centriniame rajone, bet, iš tikrųjų, kiekvienas rajonas gyvuoja ir veikia savarankiškai. Rajonų viduje Armijos Krajovos būriai, Armija Liudova, Saugumo korpusas savo politinį ir organizacinį savarankiškumą išsaugojo ir stengiasi išsaugoti savo nepriklausomumą.

Sukilėliai ginkluoti lengvaisiais ginklais - pistoletais, karabinais, automatais, nedideliu skaičiumi rankinių kulkosvaidžių (daugiausia vokiškų), neturi pabūklų, vidut. ir sunkiųjų minosvaidžių, blogai aprūpinti šaudmenimis.

Turint minty sukilėlių skaičių, jų silpną ginkluotę, izoliuotą veikimą atskirais židiniais, nesant bendros karinės vadovybės ir politinės vienybės, sukilėliai jokios realios kovinės jėgos, kovojant už Varšuvą, nesudaro ir negalima tikėtis iš jų nors kokios reikšmingesnės pagalbos.

Mieste ir sukilėlių užimtuose rajonuose yra daug gyventojų, galinčių dalyvauti kovoje su vokiečiais, tačiau jie neorganizuoti, neginkluoti, jiems trūksta maisto produktų. Dėl to įtraukti juos į aktyvią kovą šiuo metu nėra galimybės.

Pagal gyventojų, išėjusių iš Varšuvos, pranešimus, žinoma, kad rugpjūčio mėn. sukilėliai dar gaudavo ginklus, šaudmenis, maisto produktus ir medikamentus, išmetamus (konteineriais) iš anglų lėktuvų. Tačiau, pagal gyventojų apklausą, dauguma krovinių pateko į vokiečių rankas, nes buvo išmetami iš didelio aukščio.

Viso to pavyzdys - 1944-09-14 iš šimto anglų lėktuvų - „skraidančių tvirtovių"- net iš 4,5 km aukščio išmesti kroviniai. Iš mūsų kranto buvo gerai matomi besileidžiantys 230 parašiutų su kroviniais - absoliuti jų dauguma nusileido ne į rajonus, užimtus sukilėlių, bet į vokiečių kontroliuojamą teritoriją, dalis net pasiekė mūsų dalinių dislokaciją, esančią už 40 km nuo Varšuvos.

Tokiu būdu, vietoj pagalbos sukilėliams, sąjungininkai vykdo tiekimą vokiečiams.

Mūsų iš lėktuvų PO-2 išmetami kroviniai beveik visada pasiekia tikslą, tai patvirtina visi išeinantys iš Varšuvos gyventojai, taip pat - ir mūsų agentūra.

Toliau tęsiame ginklų, šaudmenų, maisto produktų ir medikamentų tiekimą sukilėlims.

Rokosovskij

Telegin [73 dok Nr 78]

Tik 1944 m. rugsėjo 13 d. (!!!) sovietinės aviacijos lėktuvai PO-2, žemai skrisdami, pradėjo mėtyti krovinių konteinerius - ginklus, šaudmenis, maisto produktus, medikamentus. Per 13 naktų sukilėliams buvo išmesta: viena 45 mm kalibro patranka ir 100 sviedinių, 1378 automatai, 156 minosvaidžiai, 505 prieštankiniai šautuvai, 170 šautuvų, 522 rusiški karabinai, 350 vokiškų karabinų, daug įvairaus kalibro šaudmenų, 18 428 rankinės (rusiškos) granatos, 9860 vokiškų granatų, 18 270 kg maisto produktų, 515 kg medikamentų it kt.[73 dok. Nr_ 86]

Premjero J. V. Stalino laiškas Didž. Britanijos ministrui pirmininkui V. Čerčiliui ir JAV prezidentui F. Ruzveltui

1944 m. rugpjūčio 22 d.

Slaptai, asmeniškai

Jūsų ir pono Ruzvelto laišką, kuris liečia Varšuvą, aš gavau. Dabar noriu pasakyti savo nuomonę.

Anksčiau ar vėliau, tačiau tiesa apie krūvelę nusikaltėlių, pradėjusių Varšuvos avantiūrą, siekiant užgrobti valdžią, taps visiems žinoma. Šitie žmonės pasinaudojo varšuviečių pasitikėjimu, mesdami daugumą beveik beginklių žmonių prieš vokiečių pabūklus, tankus ir aviaciją. Susidarė tokia padėtis, kad kiekviena nauja diena lenkų išnaudojama ne Varšuvos išvadavimui, bet hitlerininkų nežmoniškam Varšuvos gyventojų žudymui. <...> [73 dok Nr 47]

Kaip minėta, sovietai tik nuo rugsėjo 13 d. pradėjo sukilėliams tiekti ginklus, šaudmenis. Reikia pasakyti, kad jų tiekimas, krovinius išmetant iš mažo aukščio, buvo daug tikslesnis ir efektyvesnis. Jie net leido, galų gale, sąjungininkų lėktuvams naudotis sovietų aerodromais, tačiau jau buvo per vėlu - prasidėjo sukilimo agonija, sukilėliai kontroliavo tik mažą miesto dalį ir ruošėsi kapituliacijai. Buvo užmegzti ryšiai tarp vokiečių ir Varšuvos AK vadovybės. Tada vėl „šmėkštelėjo" Vilniaus apygardos AK vadovybei gerai pažįstamo Abvero mjr. J. Christianseno veidas.

Pietryčių Lietuvoje AK apginklavimo ir vokiečių-lenkų bendradarbiavimo tarpininkas buvo Abvero (vokiečių karinė žvalgyba) Vilniaus skyriaus mjr. J. Christiansenas. Vėliau jis buvo perkeltas į kitas tarnybos vietas - Galicijoje, o po to - Krokuvoje. 1944 m. rugsėjo pabaigoje, kai paaiškėjo, kad Varšuvos sukilimas galutinai pralaimėjo, su vokiečiais pradėtos derybos dėl sukilimo kapituliacijos sąlygų. AK vyriausiasis komendantas gen. Bur-Komarovskis vokiečių paprašė, kad deryboms tarpininkautų mjr. J. Christiansenas, kuris buvo specialiai iškviestas iš Krokuvos ir savo misiją sėkmingai įvykdė. Už tai gen. Bur-Komarovskis jam padovanojo savo nuotrauką, kitoje pusėje įrašydamas: „Su dėkingumu". Šis istorinis faktas meta „juodą šešėlį" ant visos AK vadovybės - pasirodo, ji gerai žinojo apie AK Vilniaus apygardos bendradarbiavimą su vokiečiais, šio Abvero žvalgybos majoro nuopelnus lenkams bei juo visiškai pasitikėjo[49, 50].

Promaskvietiška Armija Liudova, net ir sukilimo metu išlaikiusi savarankiškumą, pasielgė kitaip - išėjo iš miesto ir dalis jų prasiveržė per Vislą pas rusus (į Prahos priemiestį). Varšuvos AK vadovybė tokį sprendimą iš principo atmetė.

Į vokiečių nelaisvę pasidavė 17 tūkstančių AK sukilėlių, tarp jų - 922 karininkai. Sukilimo metu žuvo apie 200 tūkstančių lenkų, iš jų - 17 tūkstančių sukilėlių. Visi civiliai sostinės gyventojai buvo iš miesto išvežti, 87 tūkstančiai iš jų pateko į Vokietiją, priverčiamiesiems darbams. Jau sukilimo metu nuo bombardavimų, artilerijos apšaudymų griuvėsiais virto 25% miesto. Keršijant lenkams, A.Hitlerio įsakymu, miestas buvo „nušluotas nuo žemės paviršiaus" - specialiai sprogdinant, sugriauta apie 85 % sostinės pastatų[77]. Pagal vokiečių duomenis, žuvo 1577 vokiečių (ir kitų tautybių) kareiviai, 8374 buvo sužeista[78] .

Griuvėsiais virtusią Lenkijos sostinę Varšuvą Raudonoji armija, kartu su prosovietiniais (Berlingo) lenkų armijos daliniais, užėmė tik 1945 m. sausio 17 d. Ta proga buvo įsteigtas karinis apdovanojimas - medalis „Už Varšuvos išlaisvinimą. 1945 sausio 17".

Varšuvos sukilimas - paskutinis lenkų mėginimas atkurti teisėtą, suverenią Lenkijos valdžią, vykdančią prieškarinės valstybės tęstinumą, žlugo.

AK nukraujavę, išretėję daliniai toliau dar apie du, o kai kuriuose regionuose, net 5-6 metus, kovojo prieš sovietinius okupantus ir vietinį okupacinį komunistinį režimą. Į Pomeraniją (Pamarį), kuris po karo buvo atimtas iš vokiečių ir prijungtas prie

Lenkijos, pasitraukė Vilniaus AK apygardos 5-oji brigada. Pietryčių Lietuvoje ji buvo sukaupusi didelį lietuvių etninio valymo, teroro, represijų patyrimą, o buvusioje Vokietijos teritorijoje, matyt, irgi sprendė tokius pačius, tačiau dabar jau vokiečių-lenkų etninius konfliktus. Ji savo veiklą užbaigė 1947 m., o jos vadas mjr. Lupaška 1948 m. buvo suimtas, nuteistas ir 1951 m. sušaudytas.

Pagal išdėstytą istorinę medžiagą galima pažymėti šiuos AK veiklos ypatumus bei AK ir Lietuvos partizaninio judėjimo palyginamąsias charakteristikas.

1. Pirmiausia, deja, privalome paminėti vieną iš pagrindinių AK strateginių tikslų ir užduočių – tai buvo Lenkijos kolonijinės, ekspansinės, reokupacinės geopolitikos karinis įrankis, atnešęs daug aukų lietuvių, baltarusių ir ukrainiečių tautoms, stengiantis šių tautų dalį etninių teritorijų vėl prijungti prie Lenkijos.

Lyginant su Lietuvos partizaniniu judėjimu, AK turėjo daugybę pranašumų. Ji buvo Antihitlerinės koalicijos narė (oficiali Sovietų Sąjungos ir Vakarų valstybių sąjungininkė), turėjo egzilinę lenkų vyriausybę Londone, Vakarų valstybių diplomatinį pripažinimą, daug lenkų emigrantų kovojo britų kariuomenės sudėtyje gen. V.Anderso armijoje, tarnavo karo lakūnais RAF (britų karališkosiose oro pajėgose). Vokiečių okupacijos sąlygomis ji buvo sukūrusi pogrindinę valstybę su veikiančiomis valdžios institucijomis. Iš Anglijos ir JAV gaudavo ne tik politinę paramą, bet buvo tiekiami ir ginklai, sprogmenys, ryšio priemonės, atsiunčiami britų spec. mokyklas baigę lenkų karininkai, žvalgai. Jos strateginis tikslas buvo Lenkijos valstybės su 1939m. sienomis atstatymas (padedant Anglijai ir JAV). Armija Krajova buvo viena iš didžiausių pogrindžio kariuomenių II-ojo pasaulinio karo metais (trečia pagal dydį po sovietinių partizanų ir OUN-UPA). Tokio diplomatinio-politinio užnugario užsienyje, Vakarų valstybių pripažintos egzilinės vyriausybės, teikiamos karinės ir finansinės pagalbos neturėjo nei Ukrainos, nei Lietuvos, Latvijos ar Estijos nacionalinio išsivadavimo judėjimai. Tačiau čia glūdi ir skirtumas - lenkų AK Vakarų sąjungininkų buvo remiama tik kaip kovojanti prieš vokiečius (lenkų priešą Nr. 1), o ne prieš sovietus (priešą Nr.2). Tuo tarpu Lietuvos, Latvijos, Estijos nacionalinio išsivadavimo judėjimai, atvirkščiai, pagrindiniu, priešu Nr.1, laikė sovietus, o prieš vokiečius, priešą Nr.2, naudojo neginkluotos pogrindinės kovos metodus.

2. Vakarų valstybės, buvusios Antihitlerinės koalicijos narės, iš principo negalėjo politiškai-diplomatiškai pripažinti lietuvių, latvių, estų tautų išsivadavimo kovos prieš sovietinius okupantus, jų oficialaus politinio atstovavimo užsienyje, nes Jaltos konferencijoje išdavikiškai, pamynusios tarptautinę teisę, buvo atidavusios jas Sovietų Rusijai okupuoti. Pabaltijo partizaniniai judėjimai buvo užmezgę ryšius su švedų, britų ir amerikiečių žvalgybomis, tačiau šiame „nematomame fronte“ jas nugalėjo, dirbęs labai profesionaliai ir rafinuotai, KGB. Galima sakyti, kad žvalgybinės informacijos Vakarų valstybių žvalgyboms Pabaltijo šalių partizanai teikė labai mažai

arba ji neturėjo didelės vertės. Pagal partizaniniame judėjime dalyvavusių laisvės kovotojų ir gyventojų skaičiaus santykį, Lietuvos pasipriešinimo judėjimo mastai buvo didesni. Tuometinėje Lenkijoje iš 22 mln. gyventojų AK gretose priskaičiuojama apie 350-380 tūkstančių narių (iš jų koviniuose veiksmuose tedalyvavo apie 110 tūkstančių aktyviai veikiančių partizanų, o kiti būtų prisijungę tik paskelbus visuotinį sukilimą). Lietuvoje iš maždaug 2,5 mln. gyventojų partizaninėse kovose dalyvavo apie 50 tūkstančių aktyvių partizanų. Skirtingai nei lenkai, mūsų istorikai nepriskaičiuoja rezervinių ar besislapstančių nuo mobilizacijos į rusų kariuomenę vyrų, nors realiai tai buvo partizanų rezervas visuotinio sukilimo atveju, Vakarų valstybėms pradėjus karą su sovietais.

Ir lietuviai, ir lenkai 1944m. vasarą artėjant antrajai sovietų okupacijai, bandė panaudoti panašią taktiką - sukelti sukilimą, atsitraukiant vokiečiams, užimti ir kontroliuoti nors dalį šalies teritorijos, joje sukurti valstybinę karinę-politinę valdžią. Sovietų kariuomenės vadovybei jie turėjo prisistatyti oficialiais laisvos, neutralios valstybės atstovais ir pareikšti, kad šie įžengė į jų teisėtą valstybės teritoriją. Toliau turėjo vykti politinės derybos dėl Raudonosios armijos statuso, jos tranzito per krašto teritoriją sąlygų. Lietuvoje pirmas toks bandymas įvyko 1941 m. birželio 23-28 dienomis. Lietuvių partizanai (LAF) sugebėjo visoje Lietuvoje sukelti antisovietinį sukilimą, paimti valdžią į savo rankas, suformuoti Laikinąją Vyriausybę ir, dar prieš ateinant vokiečiams, paskelbti Lietuvos nepriklausomos valstybės atstatymą. Nors LLV gyvavo tik šešias savaites, ji spėjo priimti ir atstatyti daug įstatymų, o jos sukurta savivalda išsilaikė visą vokiečių okupacijos laikotarpį, gerokai palengvindama lietuvių tautai jos naštą, išsaugodama visą buvusią ūkinę sanklodą, švietimo sistemą. Pagal antinacinio pogrindžio - VLIK'o ir jo Karinės tarybos veiklą, matyti, kad panašus veiksmų planas - tam tikros Lietuvos teritorijos dalies karinė kontrolė su suformuota lietuvių karine-politine valdžia, kuri vestų derybas su rusų kariuomenės vadovybe - buvo numatytas ir artėjant Rytų frontui. Tokiu tikslu vokiečių okupacijos sąlygomis imtasi veiksmų kuriant lietuvių ginkluotąsias pajėgas - Vietinę rinktinę (VR), VLIK'o Karo taryboje rengti mobilizaciniai planai apie šešių lietuviškų divizijų suformavimą ir apginklavimą (ginklus įsigyjant Švedijoje). Tam tikslui buvo užmegzti ryšiai ir derinami veiksmai su JAV diplomatine atstovybe Švedijoje. Visa tai vokiečiams sužlugdžius (likvidavus VR ir suėmus VLIK'o narius), bandyta dar pasinaudoti paskutine galimybe - sukurti Savanorių diviziją (TAR), kuri, apginkluota vokiečių, užimtų Lietuvos teritorijoje fronto gynybos ruožą, o atsitraukiant vokiečiams, liktų ir kontroliuotų dalį krašto teritorijos. Šis planas irgi nepavyko - dėl blogo apginklavimo, sunkiosios ginkluotės trūkumo (prieš tankus neturėta sunkiosios artilerijos) Sedos kautynėse ji patyrė pralaimėjimą ir iširo[64]. Žiūrint į karčią lenkų AK patirtį, tokie lietuvių pogrindžio planai ir negalėjo būti sėkmingi, nes sovietai į jokias politines derybas nesileido, o viską sprendė karinėmis

priemonėmis. Šių valstybių pokarinis likimas jau buvo nulemtas slaptuose Jaltos konferencijos susitarimuose.

Lenkijos AK, vadovaujama Vyriausiosios komendantūros Varšuvoje ir lenkų emigracinės vyriausybės Londone, visą laiką ruošėsi strateginiam tikslui – užimti, traukiantis vokiečiams, administracinius centrus, sukurti karinę ir civilinę valdžią, rusų kariuomenės vadovybei demonstruojant šios teritorijos pavaldumą emigracinei vyriausybei. Kaip rašyta anksčiau, visa ši ilgai ruošta operacija, turinti kodinį pavadinimą „Audra“, žlugo. Po buvusio trumpo tarpusavio karinio bendradarbiavimo su sovietais taktiniame lygyje užimant Vilnių, Lvovą, AK vadovybė būdavo klastingai suimama, jos daliniai nuginkluojami, išformuojami ir internuojami. Paskutinis šios tragiškos visai AK operacijos „Audra“ aktas buvo Varšuvos sukilimas, trukęs du mėnesius. Raudonoji armija, jau buvusi sostinės Prahos priemiesčiuose, sustabdė (arba tik imitavo) puolimą. Visos lenkų politinės šio plano iliuzijos žlugo - sovietai iš principo negalėjo ateiti jiems į pagalbą, nes jie Lenkijai turėjo paruoštą (ir su Vakarų sąjungininkais suderintą) visai kitokį, kaip būsimos komunistinės satelitės, planą. Kaip matyti, ir lietuvių, ir lenkų pogrindžio planai sovietų okupacijos atžvilgiu buvo panašūs. Lietuviams jie sužlugdavo jau pradiniame etape, o lenkams - šio plano vykdymo metu. Abiem atvejais galutinis rezultatas buvo toks pat - sovietinio okupacinio režimo įvedimas.

3. Lenkijos etninėje teritorijoje (centrinė Lenkija) ir jos rytinėse okupuotose žemėse (Rytinė Lenkija), kuriai priklausė Vakarų Ukraina, Vakarų Baltarusija ir Pietryčių Lietuva, veikusios Armijos Krajovos daliniai savo taktika ir strateginiais uždaviniais skyrėsi „kaip diena ir naktis“. Visa tai apsprendė jau tarpukaryje Lenkijos vykdyta brutali kolonijinė politika, kurią įvairiomis formomis, siekiant „neprarasti anksčiau turėtų pozicijų“, vokiečių okupacijos metais buvo stengiamasi tęsti ir toliau. Be pogrindžio struktūrų, delegatūrų, toliau tokios Varšuvos Vyriausiosios komendantūros ir emigracinės vyriausybės Londone vykdomos nacionalinės politikos ginkluotos jėgos įrankiu, „geležine ranka“, tapo AK. Centrinėje Lenkijoje, etninėse lenkų žemėse, tarpukario laikotarpiu buvo atliekamos reformos, vykdomos investicijos, vystėsi pramonė, švietimas, kultūra, mokslas menas, o lenkiškoji visuomenė gyveno pagal konstitucijoje suteiktas teises. Vokiečių okupacijos metais centrinėje Lenkijoje AK laikėsi pasyvios laukimo, jėgų išsaugojimo taktikos, nes į aktyvius kovinius veiksmus vokiečiai atsakydavo masinėmis lenkų tautos represijomis. Palyginimui, pagal kovinių veiksmų mastus Baltarusijos sovietiniai partizanai, turėdami maždaug tokį patį kovotojų skaičių, surengė nepalyginamai daugiau kovinių operacijų ir diversijų[50]. Pirmaeiliai uždaviniai buvo sabotažas, žvalgyba, kova su kolaborantais, ginkluoto pogrindžio - Armijos Krajovos, struktūrų organizavimas ir apginklavimas. Visa AK kovos strategija, pagrindinis tikslas buvo visuotinis tautos sukilimas ir emigracinės

lenkų vyriausybės Londone valdžios įvedimas, priartėjus frontui arba nusilpus, tapus bejėgėms, abiems kariaujančioms pusėms (fronto griūtis). Tam per visą okupacijos laikotarpį ir buvo ruošiamasi. Vokiečių okupacijos metais Armija Krajova, valstiečių batalionai centrinėje Lenkijoje kovojo už savo šalies laisvę ir nepriklausomybę - tai, be jokios abejonės, yra teisėta ir garbinga kova. Galima sakyti, kad centrinėje Lenkijoje kovojusi AK paliko garbingą istoriją, didvyrišką, pasiaukojantį Varšuvos sukilimą, turėjusį savo politiniu tragizmu sukrėsti ir priversti susimąstyti ne tik to meto, bet ir šių laikų pasaulio visuomenę. Tuo tarpu rytinėje Lenkijos teritorijoje, okupuotose ukrainiečių (Vakarų Ukraina), baltarusių (Vakarų Baltarusija) ir lietuvių (Pietryčių Lietuva) etninėse žemėse, viskas vyko atvirkščiai: jos tebuvo kolonizuotas agrarinis-žaliavinis priedėlis, atsilikusi, užguita provincija. Vis tik Vilniaus kraštas turėjo savo specifinių savitumų - tokių brutalių lenkų okupacinės valdžios vykdomų pacifikacijų (baudžiamųjų akcijų) jame nebuvo. Tuo metu Vakarų Baltarusijoje, o ypač Vakarų Ukrainoje, okupacinis lenkų režimas buvo įvedamas ne tik valdžios potvarkiais, įsakymais, bet ir policijos bei kariuomenės brutalia jėga, padedant iš Lenkijos atvykusiems kolonistams - „osadnikams“. Tai buvo vykdoma žiauriausiomis priemonėmis - teroru, represijomis, masinėmis fizinėmis bausmėmis, sodinant nepaklusnius ukrainiečius ir baltarusius į kalėjimus bei specialiai tam tikslui įkurtą konclagerį Bereza Kartuzskaja, baudžiant piniginėmis baudomis, kontribucijomis, plėšiant, griaunant cerkves, mokyklas, švietimo įstaigas. Buvo vykdoma žiauri nacionalinė, religinė, kultūrinė diskriminacija, prievartinė polonizacija, asimiliacija, ne lenkų tautybės asmenys laikomi antrarūšiais žmonėmis. Tai buvo radikaliai šovinistinė „didžialenkiškumo“ politika šiuose kraštuose. Tokios tarpukario Lenkijos valdžios šiuose kraštuose vykdytos nacionalinės diskriminacinės-kolonijinės politikos įrankiu vokiečių okupacijos metais tapo AK, vadovaujama Varšuvos Vyriausiosios komendantūros ir emigracinės vyriausybės Londone. Lenkijoje kovojusi už savo tėvynės išlaisvinimą, ji visiškai skyrėsi nuo AK, kovojusios Vilniaus krašte, taip pat Vakarų Ukrainoje ir Vakarų Baltarusijoje. Ten jai teko vykdyti visai kitokius taktinius ir strateginius uždavinius, kurių pagrindinis - nesiskaitant su jokiomis priemonėmis, užgniaužti šių tautų laisvės kovą, paruošti sąlygas jų reokupacijai. Tiems tikslams įgyvendinti vietinių gyventojų (autochtonų) atžvilgiu buvo naudojama brutali prievarta, teroras, represijos, neišvengta ir karinių nusikaltimų - etninių žudynių tautiniu pagrindu, kurios, neabejotinai, yra neišplaunama juoda dėmė AK istorijoje. Jau tarpukario laikotarpiu buvo pagimdyti neišvengiami tarpusavio konfliktai, tautinis pažeminimas ir neapykanta pavergėjams – tai, karo sąlygomis, prasiveržė jau kaip ginkluota jėga, be gailesčio baudžianti už įvykdytus nusikaltimus. Į toliau besitęsiančius diskriminacinius lenkų veiksmus ukrainiečiai atsakė galingu atoveiksmiu - nacionalinio išsivadavimo judėji-

mo karinių pajėgų - OUN-UPA - sukūrimu ir bekompromise ginkluota kova su lenkų AK, kurią ši pralaimėjo.

4. Okupuotose rytinėse teritorijose AK buvo radikaliai nukreipta ne prieš vokiečių okupaciją, bet prieš visas ne lenkų tautas, naudojo prieš jas (ukrainiečius, baltarusius, lietuvius) terorą, represijas, žudynes etniniu pagrindu. Lenkų interesai buvo „aukščiau visko", AK tai įrodinėjo ginklu. Jos veikla, kaip ir UPA, pasižymėjo etniniais konfliktais. Paprastai jie kilo tuose regionuose - Galicijoje ir Volynėje, į kuriuos tarpukario laikotarpiu buvo atkelta apie 200 tūkst. lenkų kolonistų - „osadnikų" - buvusių Pilsudskio legionų karių su šeimomis. Juos galima laikyti kariniais kolonistais, daug jų užėmė administracines pareigas okupacinės valdžios organuose, dalyvavo baudžiamosiose akcijose (pacifikacijose) prieš ukrainiečius. Jiems buvo veltui (už dyką) skirtos geriausios žemės, kuriamos kolonistų gyvenvietės, jie užėmė privilegijuotą padėtį. Tarp jų ir ukrainiečių visada vyko konfliktai, susirėmimai. Galima teigti, kad etniniai konfliktai tarp ukrainiečių ir lenkų buvo seniai „užprogramuoti," kaip Lenkijos tarpukariu vykdytos brutalios nacionalinės kolonijinės politikos pasekmė, tiesiog neišvengiami dėl kategoriškų, diametraliai priešiškų interesų konflikto. Visa tai, galų gale, baigėsi tuo, ką galima apibūdinti labai trumpai - „ką pasėjo, tą ir pjovė".

Vilniaus AK apygarda Pietryčių Lietuvoje vykdė prieškarinę kolonijinę, antilietuvišką šio krašto politiką, brutaliausiais būdais kovojo su šio krašto lietuvių tautinio atgimimo, prisijungimo prie Lietuvos siekiais, grasinimais, smurtu, fiziniu teroru, plėšimu, žudynėmis etniniu pagrindu ruošė jį Lenkijos reokupacijai. Lenkų partizanų smurtavimo baisumus lietuviai, gyvenę demarkacinės linijos neutraliojoje zonoje ir šalia jos, jau buvo patyrę ir pergyvenę 1921-23 m. Toks pat „nepakitęs braižas" išliko ir AK, kaip to paties proceso tęsinys. Iš tikro, lenkų AK veikla Vilniaus krašte - tai nesibaigiantis tarpetninis konfliktas, pasireiškęs įvairiausiomis brutaliomis, smurtinėmis formomis, etninėmis žudynėmis.

5. AK stengėsi susilaikyti nuo aktyvios kovos su vokiečiais, o 1944 m. Pietryčių Lietuvoje ir dalyje Vakarų Baltarusijos - Naugarduko, Lydos srityse - su jais aktyviai bendradarbiavo, vykdė jų užduotis. Iki galo laikėsi jėgų kaupimo, išsaugojimo iki palankaus momento, taktikos, ruošdamasi pagrindiniam uždaviniui - „Audros" operacijai. Jos koviniai veiksmai centrinėje Lenkijoje prieš vokiečius buvo pasyvūs (vengta atsakomųjų baudžiamųjų vokiečių akcijų), laukta fronto priartėjimo bei ruoštasi visuotiniam sukilimui, turėjusiam visiškai atstatyti šalies nepriklausomybę su jos 1939 m. sienomis. Tokią naivią politiką, praradusią realybės pojūtį, aklą pasitikėjimą Vakarų sąjungininkais demonstravo visa AK vadovybė ir egzilinė vyriausybė. Vykdoma „didžialenkiška", šovinistinė politika patyrė visišką nesėkmę - tam lenkai neturėjo vidinių jėgų, o tautiniai pasipriešinimai skaldė ir silpnino pačią Lenkiją. Tai vedė prie visiško politinio bankroto.

6. Trumpas bendradarbiavimas su sovietais Vilniaus užėmimo operacijos metu negalėjo atsverti prieš tai buvusio kolaboravimo su vokiečių okupacine valdžia ir kovos su sovietiniais partizanais (oficialiais sąjungininkais, Antihitlerinės koalicijos sudėtine dalimi), kurie buvo sovietinių karinių-žvalgybinių struktūrų dalis. Sovietai AK laikė visiškai priešiška, lenkų emigracinės vyriausybės politiką vykdančia jėga ir be jokių kompromisų su ja susidorojo.

7. Savarankiškai kovoti ir išvaduoti savo teritorijas AK nesugebėjo - buvo visais atžvilgiais per silpna, galėjo kariauti tiktai partizaninio karo metodais. Atviroje kovoje neprilygo nei vokiečių, nei RA daliniams.

8. Išėjimas iš pogrindžio, bandant bendradarbiauti su sovietais, juos iškart pražudė - buvo prarasta konspiracija, išaiškintos ir likviduotos pogrindžio struktūros. Sovietinis okupacinis režimas iškart parodė savo pranašumus ir jėgą prieš anksčiau buvusią vokiškąją okupaciją - buvo įvesta totali kontrolė, sekimas, labai profesionaliai veikė represiniai-žvalgybiniai organai (NKVD, NKGB, karinė kontržvalgyba „Smerš"), prieš kuriuos kovoti AK pasirodė esanti per silpna.

9. Lenkų pogrindis ir AK Vakarų Ukrainoje, užėmus šias teritorijas Raudonajai armijai, patyrė pralaimėjimą, AK daliniai buvo priversti pasitraukti į etninę Lenkiją, kiti nusiginklavo, dar kiti - perėjo į pogrindį. Tas pats įvyko ir Pietryčių Lietuvoje bei Vakarų Baltarusijoje. 1944-45m. įvykdžius lenkų gyventojų repatriaciją, iš jos buvusių okupuotų rytinių žemių (Pietryčių Lietuvos, Vakarų Baltarusijos, Vakarų Ukrainos) perkėlus juos į Vokietijai priklausiusias Rytprūsių žemes, Pomeraniją (Pamarį), Sileziją, kurios sovietų buvo atplėštos nuo Vokietijos ir perduotos Lenkijai kaip kompensacija už atitekusias Sovietų Sąjungai jos rytines žemes, AK likučiai prarado bet kokią vietinių gyventojų paramą.

10. Atsidūrusius užnugaryje AK dalinius rusų kariuomenė stengėsi nuginkluoti, kiti pereidavo į pogrindį, toliau kovodami prieš sovietų kariuomenę ir okupacinę valdžią. Bet kokie AK dalinių bandymai ateiti į pagalbą Varšuvos sukilėliams baigdavosi nesėkme - jie būdavo rusų kariuomenės apsupami ir nuginkluojami.

11. Lenkų emigracinės vyriausybės politika, vykdyta siekiant išsaugoti okupuotas Lenkijos rytines žemes - Vakarų Ukrainą, Vakarų Baltarusiją, Pietryčių Lietuvą, patyrė visišką nesėkmę. Tai buvo tik politinės iliuzijos, tarptautinės geopolitinės padėties klaidingas įvertinimas, kuris atnešė AK nariams liūdną likimą - jie buvo nuginkluoti, internuoti, atsidūrė Sibiro lageriuose. Jau Jaltos konferencijoje Anglija, Sovietų Sąjunga, JAV priėmė susitarimus, kad šios žemės turi atitekti Sovietų Sąjungos jurisdikcijai, o vietinius lenkus repatrijuoti (sugrąžinti) atgal į tėvynę - Lenkiją.

12. Bandymas įvykdyti plataus masto AK operaciją „Audra" patyrė visišką nesėkmę -Vilniaus krašte, Lvove AK daliniai buvo nuginkluoti, o išėjimas iš pogrindžio atskleidė jos konspiracines struktūras, kurios NKVD-NKGB buvo greitai sunaikintos.

Varšuvos sukilimui, kaip šios operacijos pagrindinei daliai, rusai į pagalbą neatėjo (dėl savo geopolitinių tikslų ir negalėjo ateiti), o tai, priimant AK vadovybės sprendimą sukilti, nebuvo numatyta. Sukilimo numalšinimas buvo paliktas vokiečiams, kurie jį brutaliai įvykdė, sugriaudami ir sostinę.

13. AK, kurios doktrina buvo antikomunistinė ir antinacistinė, rytinėse žemėse pasižymėjo politiniais-kariniais paradoksais. Vakarų Baltarusijoje ir Pietryčių Lietuvoje jie sudarė sąjungą su vokiečiais, išdavė Antihitlerinės koalicijos sąjungininkus - sovietinius partizanus - ir aršiai prieš juos kovojo. Vakarų Ukrainoje viskas vyko atvirkščiai - jie sudarė karinę sąjungą su sovietiniais partizanais, kovodami prieš ukrainiečių nacionalinio išsivadavimo judėjimą - UPA ir vokiečius. Ir Vakarų Ukrainoje, ir Vakarų Baltarusijoje, ir Pietryčių Lietuvoje AK pasižymėjo viena bendra savybe - kova prieš šių tautų laisvės siekius. Galima sakyti, ji ieškojo bet kokių sąjungininkų kovai prieš Lenkijos 1920-39 m. okupuotų tautų nacionalinio išsivadavimo sąjūdžius, ruošdamasi šių teritorijų reokupacijai. Lenkų pogrindžio vadovybė laikė, kad okupuotose rytinėse teritorijose (Vakarų Baltarusijoje, Vakarų Ukrainoje, Pietryčių Lietuvoje) veikia pogrindinė Lenkijos valstybė, o visi rytinių sričių gyventojai ir toliau išlieka jos piliečiai. Tokia politika ji tik dezintegravo ir silpnino pačią Lenkiją, kuri buvo nepajėgi vykdyti imperinę politiką. Tai buvo Vyriausiosios komendantūros Varšuvoje, lenkų emigracinės vyriausybės Londone vykdytos „rytinių žemių" politikos - jų siųstų įsakymų, instrukcijų, nurodymų, pasekmė.

14. AK ir lenkų pogrindis Vakarų Ukrainoje, Vakarų Baltarusijoje bei Pietryčių Lietuvoje stengėsi įsiskverbti į vokiečių okupacines struktūras, siekdamas užimti vyraujančią padėtį vietinių tautų atžvilgiu, bet kokiomis priemonėmis slopinti jų tautinio savarankiškumo siekius. Vakarų Ukrainoje lenkai tai sėkmingai pasiekė - jie tarnavo (t.y. kolaboravo) vokiečių okupacinėje administracijoje, policijoje, tarnavo pagalbinės policijos batalionuose. Ir AK, ir sovietiniai lenkų partizanai, ir vokiečių okupacinėse struktūrose (policijoje, administracijoje) tarnavę lenkai pasižymėjo bendru bruožu - kova prieš ukrainiečių nacionalinio išsivadavimo judėjimą. Panašūs procesai vyko ir Vakarų Baltarusijoje. Pietryčių Lietuvoje kraštą (provinciją) valdė lietuvių savivaldos organai, tačiau lenkai užėmė vyraujančią padėtį centrinėse vokiečių valdžios struktūrose - Vilniaus apygardos gebitskomisariate ir kitose įstaigose. Ši aukšta administracinė padėtis nulėmė AK veiklą šiame krašte - ji buvo vokiečių apginkluota bei jiems atiduota visiška Vilniaus krašto teritorinė kontrolė. Tai sukėlė terorą, žudynes, net etninius valymus, prieš vietinius šio krašto gyventojus lietuvius.

15. Varšuvos sukilimas - paskutinis mėginimas atkurti teisėtą, suverenią, vykdančią prieškarinės valstybės tęstinumą Lenkijos valdžią ir jokiais būdais neleisti įsigalėti marionetinei prosovietinei vyriausybei - Liublino komitetui. Jis buvo neišvengiamas, jo tiesiog negalėjo nebūti - visuotiniam sukilimui morališkai-psichologiškai

buvo nusiteikusi didžioji tautos dalis, jam, kaip strateginiam tikslui, buvo ruošiamasi visą okupacijos laikotarpį. Jeigu to nebūtų įvykę, lenkų tauta būtų praradusi savigarbą ir orumą. Tai buvo didvyriškos, tragiškos ir garbingos AK kovos už laisvę istorijos puslapis, atnešęs jos kovotojams bei civiliams gyventojams didžiules aukas, sostinės sugriovimą ir pasibaigęs kapituliacija. Jis vyko neplanuotai labai ilgai, net du mėnesius, tačiau viską nulėmė jau įvykę slapti Jaltos susitarimai, teritorinis Europos pasidalijimas. Lenkija, galima sakyti, tapo sovietų ir Vakarų demokratinių valstybių „nešvaraus tarpusavio sandėrio" auka, pakliuvo į visiškai beviltišką karinę-politinę situaciją. Jokie siekiai, jokios aukos išsaugoti savo prieškarinį valstybinį statusą nepadėjo - viskas įvyko taip, kaip buvo suplanavusi Maskva.

16. Stalinas, vokiečių rankomis sutriuškinęs AK - pagrindinį savo priešą Lenkijoje, jos elitą, pasižymėjusį nesutaikinama antikomunistine doktrina, tik palengvino sau komunistinio režimo įvedimą šalyje. Tarp sovietų ir lenkų emigracinės vyriausybės, jos krašto Delegatūros bei pogrindinės Armijos Krajovos visą laiką buvo nesutaikinami prieštaravimai. Geriausiu atveju lenkai sovietus laikė tik „Vakarų sąjungininkų sąjungininkais". AK vadovybė ir neslėpė, kad karinėmis priemonėmis ji kovoja prieš Vokietiją, o politinėmis - prieš Sovietų Sąjungą. AK vadai ir emigracinė vyriausybė, pradėdami sukilimą, jau iš Vilniaus, Lvovo AK apygardų skaudžios patirties žinojo, kad Raudonoji armija nepakenčia savo užnugaryje jokių svetimų karinių dalinių, nepaklūstančių jos vadovybei, - juos nuginkluoja, o jei priešinasi - sunaikina[78].

17. Vakarų sąjungininkų parama Varšuvos sukilimo metu buvo nepakankama, tačiau tam irgi buvo objektyvių priežasčių. Tuo metu vyko sunkūs mūšiai su vokiečiais Belgijoje, Olandijoje ir Italijoje, visos pagrindinės jėgos (tarp jų, ir lenkų parašiutininkų brigada) buvo sutelktos Vakarų Europoje[78].

18. Lietuvių, latvių, estų, ukrainiečių partizaniniai judėjimai buvo tipiška nacionalinio išsivadavimo kova. Lenkų AK pasireiškė strateginių tikslų dvilypumas - etninėje Lenkijoje ji veikė kaip tipiškas nacionalinio išsivadavimo judėjimas, o rytinėse, prievarta prijungtose lietuvių, baltarusių, ukrainiečių žemėse, kaip kolonijinės-ekspansinės karinės politikos įrankis, kovojo prieš šių tautų laisvės siekius.

Tragiška Varšuvos sukilimo istorija visam pasauliui viešai parodė, kaip Antihitlerinės koalicijos sąjungininkai, pamynę Atlanto chartijoje deklaruotos politikos principus, bet kokias moralines, etines normas, tarptautinę, tautų laisvo apsisprendimo teisę, ištikimai bendradarbiaudami ir nuolankiai patarnaudami sovietiniam totalitariniam režimui, tarpusavyje ciniškai vedė slaptas derybas, „pardavinėjo, kaip turguje", kitų tautų laisvę.

Armijos Krajovos istorijai, lyginant su kitų šalių partizaniniais judėjimais, skirta didžiausia „Priedų" skyriaus dalis. Neatsitiktinai ji apima ir jos prieš istoriją bei ilgus šimtmečius trukusius abipusius lietuvių - lenkų santykius. Žiūrint į dabartinės Len-

kijos vidaus ir užsienio politiką, galime pasakyti, kad ji darosi panaši į pilsudskinę, prieškarinę, neatitinkančią XXI a. dvasios. Jie niekaip negali įveikti savo senos, chroninės ligos - šovinizmo, nesuprasdami, kad jos, kaip valstybės, stiprybės pagrindas yra, visų pirma, jai draugiškos kaimyninės valstybės - Lietuva, Ukraina ir Baltarusija (buvusi LDK), kad dėl viso to privalo atsisakyti bet kokių nepagrįstų teritorinių pretenzijų į Vilnių ar Lvovą. Tačiau, deja, ji niekada nepripažino nei savo klaidų, nei savo įvykdytų etninių nusikaltimų lietuvių, baltarusių ir ukrainiečių žemėse. Žiūrint į tarpusavio šalių politinius santykius, metodus, Lenkijos, per savo parankinius, vykdomą politiką Vilniaus krašte, galime pasakyti: „Lenkijos politika Lietuvos atžvilgiu nepasikeitė, ji dar iki šiol niekaip negali susitaikyti su lietuvių tautos teise turėti savo atskirą valstybę!“ Tai reikalauja iš Lietuvos politikų gilaus lietuvių - lenkų istorijos supratimo, blaivaus, realistinio tarpusavio santykių, kurių skaudžias pasekmes jaučiame iki šiol, įvertinimo, įžvalgumo, profesionalumo, tikslios geopolitinės padėties analizės, išmintingos tarptautinės politinės strategijos ir taktikos, kruopštaus darbo su sąjungininkais, niekada nepamirštant savo valstybės - Lietuvos - tikslų ir interesų. Nereikia pamiršti paprastos politinės loginės taisyklės: mažai valstybei principinių, vertybinių politinių nuostatų atsisakymas veda tik į jos mirtį, pražūtį. Jeigu lenkų kariuomenės kareiviai per NATO dienas Lenkijoje marširuodami oficialiai dainuoja seną Pilsudskio legionierių dainą (kiek pakeistą variantą), kad „po Varšuvos aplankysim mūsų senąjį Vilnių, o nuo Vilniaus kelias jau paruoštas iki Lvovo“ (nebeminėdami Kijevo, Berlyno, Hamburgo, Drezdeno ir t.t.), tai parodo, kokiam žygiui iš tikrųjų jie yra psichologiškai-morališkai ruošiami, kokia yra vykdoma valstybinė propaganda, kokie yra tikrieji, slapti politiniai tikslai (norintys, tai gali pamatyti ir išgirsti :Youtube: POLISH SOLDIERS SING MILITARY SONGS | NATO DAYS IN POLAND 2017 | WOJSKO POLSKIE MASZERUJE I ŚPIEWA!). Tai yra labai informatyvus, „apnuoginantis“ tikruosius lenkų politinius tikslus ir verčiantis rimtai susimąstyti, simptomas, kurį reikia vertinti labai blaiviai, realistiškai, be „rožinių“ iliuzijų. Kas gali garantuoti, kad tokie „antrąkart strateginiai sąjungininkai“, atėję į pagalbą, vėl nepasiliks Pietryčių Lietuvoje, nebus pakartota dar viena, jau šiuolaikinė, Želigovskio avantiūros variacija. Juk jiems beliks atlikti tik paprastą formalumą - šio krašto gyventojų referendumą dėl autonomijos (kam jau senai „purenama dirva“), o paskui pareikšti norą „prisišlieti prie motinos Lenkijos krūtinės“. Aišku, liberalus Vakarų pasaulis, ir pats turintis daugybę problemų, padiskutuos, pašnekės, paguos, nuramins ir naiviai apsimes, „kad tartum nieko rimto ir neatsitiko“ - juk viskas įvykdyta „laisvai, demokratiškai“. Belieka tik paminėti vieną paralelę - kokia kiltų didžiulė politinė isterija su skundais visam pasauliui - „mus vėl muša“, jei lenkai pamatytų žygiuojančius Vokietijos Bundesvero karius, traukiančius prieškarinę maršo dainą apie savo gimtąjį miestą Stettin (Ščecin), Breslau (Vroclav), Opellno (Opole), Kolberg (Kolobžeg), Allenštein

(Olštyn), Danzig (Gdansk), Malbork (Marienburg) ir kt. - daugelį šimtmečių (apie 700 metų) buvusias vokiečių Pomeranijos, Silezijos, Rytprūsių žemes. Juk jos (didžioji jų dalis) buvo atiduotos Lenkijai, kaip kompensacija už jos buvusias rytines teritorijas - Pietryčių Lietuvą, Vakarų Baltarusiją ir Vakarų Ukrainą, tuo pačiu, iš ten sugrąžinant į Tėvynę (repatrijuojant) lenkus, kurie apsigyveno vokiečių pabėgėlių paliktuose namuose. Lenkijoje nuo 1944-45 m. jai atitekusiose Vokietijos žemėse iki šiol oficialiai nepripažįstama vokiečių tautinė mažuma (oficialiai ją sudaro ne mažiau kaip 150 000 vokiečių tautybės gyventojų, o faktiškai - daug daugiau). Lietuvoje po lenkų repatriacijos („sugražinimo į Tėvynę"), vėl atsirado Lietuvos lenkų, besijaučiančių beveik „Lenkijos atstovais Lietuvoje", vadinamų „polacy na Litwie", problema? Po Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo 1990 m. jie iš prorusiškų „autonomininkų" be jokių Lietuvos valdžios trikdžių transformavosi į LLRA - iš esmės išlikdami tokie patys, tik su kitokia, legalizuota politine „iškaba". Tai suteikė jiems galimybę „teisėtai" dalyvauti politinėje veikloje ir toliau vykdyti skaldytojišką veiklą, dezintegraciją, tautinę nesantaiką Vilniaus krašte, ignoruoti valstybinius įstatymus, kurti tartum atskirą vietinės valdžios valdomą teritoriją, tuo parodant „lyg tai Vilniaus žemių istorinį neatskiriamumą nuo Lenkijos". Šiuos politinius procesus remia ir oficialias aukštas pareigas einantys Lenkijos politikai, už viso to kyšo net buvusių (aišku, ir esamų iki šiol) kgb-istų ausys. Tad, dairydamiesi tolyn į rytus, kur atgijo neostalininis totalitarinis režimas ir „niaukiasi dangus, žadėdamas Europai didelę audrą", pasižiūrėkim ir kas dedasi „pas mus ir mūsų pašonėje"- Pietryčių Lietuvoje ir Lenkijoje.

6. Partizaniniai judėjimai Latvijoje ir Estijoje. Jų mastai, taktika, specifinės savybės. Lietuvių ir latvių partizanų bendradarbiavimas. Trumpas Baltijos tautų pasipriešinimo judėjimo apibendrinimas.

Latvijos ir Estijos partizaninio judėjimo mastai buvo žymiai mažesni nei Lietuvoje, tačiau tai nulėmė ir objektyvios priežastys - II pasauliniame kare patirtos karo tarnybai tinkamo amžiaus vyrų netektys. Latvijoje buvo suformuotos dvi - 15-oji ir 19-oji latvių SS grenadierių divizijos (SS legionas), policijos batalionai bei kitos karinės formuotės (apie 140 tūkst. karių, iš kurių 50 tūkst. žuvo). Estijoje suformuota 20-oji estų SS grenadierių divizija (jų sudėtis būdavo apie 15-16 tūkst. kareivių ir karininkų), taip pat kiti kariniai daliniai (per visą karo laikotarpį žuvo apie 30 tūkstančių estų karių).

Šios trys SS divizijos patyrė didžiulius nuostolius mūšiuose prie Narvos, vėliau Kurliandijos (Kuršo) katile, o 15-oji latvių SS grenadierių divizija buvo evakuota į Vokietiją ir ten baigė savo kovos kelią. Daug SS legionierių žuvo, pateko į sovietų nelaisvę ir Sibiro lagerius. Yra rašoma, kad VI armijos korpuso, kurį sudarė abi latvių SS grenadierių

divizijos, vadas, SS obergrupenfiureris, Riterio kryžiaus su ąžuolo lapais kavalierius Valteris Kriugeris, likusias iki kapituliacijos dienas panaudojo latvių grenadierių, savo ištikimų kovos brolių, gelbėjimui. Jis panaikino jų duotą karinę priesaiką (todėl jiems nebegaliojo kapituliacijos įsakymas), aprūpino geriausia ginkluote, apranga, suskirstė į mažas grupes po 10 žmonių, kurios, padedamos vietinių gyventojų, prasiskverbdavo pro rusų pozicijas ir toliau tęsė jau partizaninę kovą už savo Tėvynės laisvę[66]. Kad buvo ruošiamasi partizaninei kovai, parodo ir tai, jog rusai Kuržemėje rado daug gerai užmaskuotų ginklų sandėlių (aišku, ne visus). Iš buvusių legionierių galima paminėti tokius partizanų vadus kaip Janis Gura, Miervaldis Ziedainis, Visvaldis Brizga (slapyv. Karlis Krauja), Peteris Dzelzitis, Karlis Mūsinš ir daugybę kitų.

Kaip ir lietuviai, latviai vokiečių okupacijos metais irgi siekė sukurti Latvijos kariuomenės branduolį. Tai daryti skatino nesena istorinė patirtis. Carinės Rusijos kariuomenės latvių pulkuose tarnavę latviai sėkmingai sukūrė savo ginkluotąsias pajėgas ir 1918-20 m. iškovojo Latvijos nepriklausomybę. Negalėdami išvengti vokiečių mobilizacijos, 1943 m. jie stojo į formuojamą SS legioną pagrinde dėl tokios pat priežasties - kad galėtų sukurti Latvijos kariuomenės branduolį, o nusilpus abiems kovojančioms pusėms, prasidėjus „fronto griūčiai", pasipriešinti rusų okupacijai ir atkurti savo valstybę. Latvių SS grenadierių divizijos buvo grynai „frontinės", tik geriau apmokytos, apginkluotos, nešiojančios SS uniformą ir skiriamuosius ženklus. 1946 m. Niurnberge tarptautinio tribunolo jos pripažintos eilinėmis fronto divizijomis, neturinčiomis nieko bendro su vokiečių Waffen SS įvykdytais nusikaltimais. Kuršo katile latvių SS legionieriai didvyriškai kovėsi už savo žemę, savo laisvę, šventai tikėdami per pogrindį platinamomis žiniomis, kad jų ginamas žemės lopinėlis - Kuržemė, taps atvykusios išvaduoti nuo sovietų okupacijos britų-amerikiečių kariuomenės išsilaipinimo placdarmu. Šis šventas mitas pavirto tikėjimo religija, persidavė ir partizanams, kai kurie jų vadai net mokėsi anglų kalbos, kad galėtų susišnekėti su atvykusiais sąjungininkais.

Latvijos partizaninis judėjimas niekada nebuvo sukūręs centralizuotos karinės-politinės vadovybės, tačiau buvo gerai organizuotas regioniniu principu. 1945 m. Kuržemėje veikė Šiaurės Kuržemės partizanų organizacija, Latvijos nacionalinė partizanų organizacija (LNPO), „Tėvynės vanagai", 1944-48 m. Vidžemėje -„Latvijos savigyna", 1945 m. pietų Latgaloje - Latvijos Tėvynės sargų (sargybinių) sąjunga, Latvijos nacionalinė partizanų sąjunga ir kitos smulkesnės organizacijos. Jų žymiausi vadai buvo K. Rusovs, A. Cirulis, A. Juchnevičs, K. Blumbergs,V. Mundure, P. Cevers, ltn. M. Zeidainis, Peteris Supe, Antons Cirkans, Albert Feldbergs, ltn. Evalds Pakulis ir daugybė kitų.

Po Kurliandijos katilo kapituliacijos, Kuršo miškuose slėpėsi net apie 4000 buvusių latvių legionierių. Vieni jų jungėsi į būrius, kiti išeidavo partizanauti į savo gimtąsias

vietas, kai kurie ruošėsi jūros keliu pasiekti Švediją. Didžiausias partizaninio judėjimo išplitimas buvo Cėsių, Talsų, Liepojos, Vilakos ir Maduonos rajonuose - ten buvo daugiausia surengta antipartizaninių operacijų, kurias vykdė 5-oji NKVD divizija ir stribai, iš kurių tik 37 % sudarė latviai.

Estijoje intensyviausias partizaninis judėjimas vyko Vurio apskrityje, pasienio vietovėse tarp Piarnu ir Laane, Tartu ir Viru apskričių. Pagrindinė partizaninio pasipriešinimo organizacija - Ginkluotosios kovos sąjunga, kuriai vadovavo Endel Redlich. Nuo 1944 iki 1953 m. partizaniniame judėjime dalyvavo maždaug 14 000-15 000 vyrų. Nuo 1944 m. lapkričio iki 1947 m. lapkričio jie įvykdė 773 ginkluotus išpuolius, buvo nukauti arba įvykdytos mirties bausmės apie 1000 sovietinių aktyvistų ir šnipų. Per tą laikotarpį žuvo apie 2000 estų laisvės kovotojų - „miško brolių“ („metsavennad“)[70].

Latvių partizanai, siekdami apsirūpinti maisto produktais, du kartus, o estų - 1,5 karto dažniau, užpuldavo valstybines įmones nei Lietuvoje - tai rodo ten buvusią silpnesnę kaimo tiekimo bazę. Lietuvių partizanai tokią apsirūpinimo maistu taktiką pradėjo naudoti tik po įvykdytų masinių trėmimų ir kolektyvizacijos, kai kaimas labai nuskurdo.

Prof. H.Strodas, remdamasis Maskvoje rasta NKVD kariuomenės ataskaita, nurodo okupuotose Baltijos šalyse vykusio ginkluoto pasipriešinimo judėjimo kiekybinius skirtumus: pavyzdžiui, 1945 m. Lietuvoje žuvo 8916 žmonių, Latvijoje - 715, o Estijoje - tik 270. Palyginus šiuos duomenis, galima teigti, kad šiose šalyse maždaug tokiu pat proporciniu santykiu skyrėsi ir pasipriešinimo mastai.

Pagal įvairių istorikų apskaičiavimus, Latvijos partizaniniame judėjime dalyvavo apie 10 000 - 15 000 (maks. iki 20 000) aktyvių partizanų - „miško brolių“ („meža brali“)[69].

1946m. Latvijoje žuvo 7 kartus mažiau rezistentų nei Lietuvoje, tačiau puolamųjų operacijų jie įvykdė tik tris kartus mažiau, tai rodo, kad jie veikė mažomis grupėmis ir labai konspiratyviai. Tuo tarpu estų partizanai, patirdami tokius pat nuostolius kaip ir latviai, įvykdė 2,5 karto mažiau kovinių operacijų. Tai rodo mažesnį kovos intensyvumą ir didesnį konspiratyvumą. Panašūs palyginamieji koviniai rodikliai išliko ir 1947 m.

Partizaninis pasipriešinimas, ypač pagal mūšiuose su NKVD kariuomene patirtas netektis ir priešui padarytus nuostolius, 1947 m. Latvijoje, pagal įvairius kovinius rodiklius, buvo 9-15 kartų mažesnis nei Lietuvoje. Tuo tarpu partizanų veikla Estijoje pagal tokius pačius rodiklius buvo 3-4 kartus mažesnė nei Latvijoje. Latvijoje ir Estijoje, kaip ir Lietuvoje, MVD/MGB naudoti metodai buvo vienodi. Aktyviai veikė provokatorių - KGB agentų-smogikų grupės, buvo naudojami specialūs migdomieji ir narkotiniai preparatai (pvz., „Neptun“), vidiniai agentai, informatoriai ir pan.

Lietuvos šiaurinio pasienio su Latvija partizanai - skuodiškiai, mažeikiečiai, joniškiečiai, biržiečiai, rokiškėnai ir kt., norėdami išvengti NKVD kariuomenės persekiojimo, dažnai pereidavo į didesnius Latvijos miškus, užmegzdavo ryšius su latvių partizanais. Susikurdavo bendri būriai - drauge stovyklaudavo, slėpdavosi bunkeriuose, kartu vykdydavo kovines operacijas, tarp vietinių latvių surasdami ištikimų ryšininkų ir rėmėjų. Juos vienijo kovos prieš tą patį priešą bendrumas, abiejų tautų tarpusavio pasitikėjimas, draugystė, tie patys laisvės siekiai. 1948 m. Vytauto apygardos Lokio rinktinės jungtiniam lietuvių-latvių „Vyčio" būriui vadovavo B. Vaičėnas-Liubartas, o 1949 m. sausio 7 d. jis vadovavimą perdavė Juozui Streikui-Stumbrui. Žuvus latvių vadui J. Fričui, B. Vaičėnui-Liubartui priklausė aštuoni mišrūs lietuvių-latvių partizanų būriai. Juozo Streikaus-Stumbro „Vyčio" jungtinis būrys Jekabpilio ir Aknystės apylinkėse veikdavo išvien su vietiniais latvių partizanais, kartu įvykdė ne vieną sėkmingą kovinę operaciją. Ilūkstės partizanų būrio, vadovaujamo latvio Stasio Urbono, Dunavos miške esančiuose trijuose gerai įrengtuose bunkeriuose, po kautynių apsistodavo ir latvių, ir lietuvių partizanai[67].

Jelgavos apskrityje, Lielaucės miške, 1948-49 m. veikė bendras latvių ir lietuvių partizanų junginys „Jutis", turėjęs įrengtą net 62 kvadratinių metrų bunkerį su dviem ilgais išėjimais, elektros stotimi, buvo užminuoti į jį vedantys takai. Jo vadas buvo Karlis Krauja (buvęs legionierius), o pavaduotojas - Pranas Gelažius-Klonis. Jame vykdavo junginių „Jutis" ir „Dauguvos vanagai" susitikimai, posėdžiai. 1949 m. kovo 17 d. dalis partizanų su būrio vadu buvo išėję į žygį, o bunkeryje likę 15 latvių ir 9 lietuviai. Matyt, įvykus išdavystei, NKVD kariuomenė bunkerį apsupo, net tris valandas vyko įnirtingos kautynės, sužeisti į priešo rankas pakliuvo 7 latviai ir 2 lietuviai[68].

Kovodami petys į petį už savo tautų laisvę, Latvijoje žuvo ir daug lietuvių partizanų. Žuvusių abiejų tautų kovos brolių kūnai, kaip ir Lietuvoje, žmonių įbauginimui būdavo išniekinami aikštėse, o vėliau stribų slapta užkasami žvyrduobėse, patvoriuose, durpynuose.

Pasienyje su Estija latvių partizanai palaikė ryšius ir bendradarbiavo su estų laisvės kovotojais.

Pabaltijo šalyse - Lietuvoje, Latvijoje ir Estijoje - sinchroniškai, tuo pačiu metu, buvo vykdomos masinių trėmimų į Sibirą operacijos. 1949 m. vykusio trėmimo „Priboj" metu iš Pabaltijo šalių į Sibirą buvo ištremta 95 tūkstančiai gyventojų.

Panašiais būdais, kaip ir Lietuvoje, buvo vykdoma ir prievartinė kolektyvizacija.

Kaip Lietuvos, taip ir Latvijos bei Estijos partizanai kovojo „vienui vieni", be jokios pagalbos iš Vakarų valstybių, remiami tik savo tautų vidiniais ištekliais. Visi jie laikėsi „laukimo taktikos", tikėjo kilsiančio karo tarp sovietų ir Vakarų valstybių galimybe. Šeštajame dešimtmetyje ginkluoto pasipriešinimo periodas baigėsi ir natūraliai perėjo

į kitas - pasyvias, labiau rafinuotas, subtilias pasipriešinimo formas, kovą tęsė tik mažos partizanų grupelės ar pavieniai partizanai.

1945-54m. Didžiosios Britanijos žvalgyba (SIS, MI6), bendradarbiaudama su amerikiečių CŽV ir Švedijos spec. tarnybomis, bandė užmegzti ryšius su Latvijos partizaniniu judėjimu. Ji buvo apmaudžiai apgauta ir visą tą laiką KGB čekistų gėdingai „vedžiojama už nosies" - pasirodo, jie bendravo, palaikė ryšius, kartu gyveno bunkeriuose ne su tikrais partizanais, o su KGB agentais-smogikais. Per britų žvalgybos neprofesionalumą ir jų žvalgybos karininko Kim Filby išdavystę žuvo daug latvių, taip pat ir lietuvių bei estų patriotų, iš Vakarų atvykusių padėti kovojantiems tautiečiams. 1952 m., nusileidęs į Kuržemę parašiutu, išduotas infiltruoto KGB agento, žuvo ltn. Alfreds Riekstinš, Riterio kryžiaus bei I ir II klasės Geležinių kryžių kavalierius, buvęs mokytojas, vienas iš drąsiausių 19-osios latvių SS grenadierių divizijos karininkų.

Latvių prof. H.Strodo apskaičiavimais, per visą partizaninio judėjimo laikotarpį žuvo arba karo tribunolų nuosprendžiu buvo sušaudyti 2905 žmonės. Sovietinės pusės nuostolius sudaro apie 2000 žmonių: 1050 sovietinių aktyvistų ir saugumo agentų, apie 500 NKVD (MVD) kareivių ir MGB darbuotojų, daugiau nei 700 stribų ir kt.

1954 m. vasario 1 d. Latvijoje dar veikė 105 partizanai, kurie iki 1956 m. pasidavė arba žuvo.

Lietuvos-Latvijos pasienio teritorijose partizanavę būrio vadas Juozas Streikus-Stumbras, jo brolis Izidorius Streikus-Girėnas ir bendražygis Vladas Krasauskas-Kukutis, gavę asmeninę LTSR KGB pirmininko gen. K. Liaudžio garantiją apie partizanų neliečiamumą, 1958 m. liepos 22 d. atvyko į Obelius registracijai. Tačiau KGB generolas (kaip ir įprasta šiai struktūrai) duoto žodžio neištesėjo - Juozas Streikus-Stumbras, kartu su broliu Izidoriumi, 1961 m. spalio 6 d. buvo suimti. Izidorius nuteistas 15 m. kalėti, o Juozas - aukščiausia, mirties bausme, ir 1962 m. rugpjūčio 17 d. Vilniuje sušaudytas. Jis priešų pasigailėjimo neprašė, nesižemino, o jo paskutinis žodis teisme virto 2 val. trukusia kaltinimo kalba okupantams.

Lietuvos, Latvijos, Estijos partizaniniai judėjimai, atsidūrę už „geležinės uždangos", kaip jau minėta, pasižymėjo tokia pat konflikto tarp Rytų ir Vakarų laukimo taktika, veikė „vienui vieni", naudojo tokią pat ar panašią partizaninės kovos taktiką. Ji tesiskyrė masiškumu (laisvės kovotojų skaičiumi), kovinių operacijų intensyvumu ir nuostolių mastais. Pasibaigus ginkluotos kovos periodui, ji įgavo naujas, taikias, subtilias visuomenės pasipriešinimo formas. Ant partizaninėje kovoje „pakloto pamato" 1988m. susikūrė naujos nacionalinio išsivadavimo judėjimų struktūros: Lietuvoje - Persitvarkymo Sąjūdis, Latvijoje - Tautos frontas (Tautas Fronte), Estijoje - Liaudies frontas (Rahvarinne). 1989 m. rugpjūčio 23 d. visos trys „Baltijos sesės" visam pasauliui pademonstravo savo vienybę Baltijos kelyje, kur 2 mln. žmonių, nuo Vilniaus, per

Rygą iki Talino, susikibo į gyvą grandinę, demonstruodami pasiryžimą atstatyti tai, kas iš jų buvo neteisėtai atimta - savo laisvas, nepriklausomas valstybes.

Baltijos tautų partizaninio pasipriešinimo kova - tai „Garbės vainikas" jų istorijoje. Ir lietuviai, ir latviai, ir estai, patekę už „geležinės uždangos", už savo laisvę kovojo vienui vieni, be jokios paramos, remdamiesi tik savo tautų parama ir vidiniais ištekliais. Tai buvo „gryni", patys tikriausi nacionaliniai partizaniniai judėjimai, kilę iš pačios tautos siekių, visiškai be svetimų valstybių paramos, pinigų, ginklų, nesutepę savo garbės etniniais konfliktais ar ekspansija į svetimas žemes.

1. Anusauskas, A. *Teroras*. 1940-58 m. Vilnius: Versus Aureus, 2013, p. 280.
2. Kuodytė, Dalia, Kašėta, Algis. *Lietuvos kovų ir kančių istorija. Laisvės kovos 1944-53 metais*. Kaunas: LPKTS, 1996, p. 14.
3. Армстронг, Джон. *Советские партизаны. Легенда и действительность. 1941-44.* Москва: Центрполиграф, 2007, p. 13-14, 49-57, 79, 194, 195-198, 82-88.
4. Prieiga internete: www.llks.lt/istorija.html. 2016-11-06.
5. Prieiga internete: https://lt.wikipedia.org/wiki/Armija_Krajova. 2016-11-06.
6. Prieiga internete: www.xxiamzius.lt/numeriai/2005/01/19/istving_01.html. 2016-11-06.
7. *Малая война. Организация и тактика боевых действий малых подразделений.* Хрестоматия. Сост. и ред. А. Е. Тарас. Минск: Харвест, 1998, p. 420, 175, 178-222, 163-164, 170, 366, 418-427.
8. Tkačenko, S. N. *Povstančeskaja armija. Taktika borby*. Pod obščej redakciej A. E. Tarasa. Minsk-Moskva: Charvest AST, 2000, p. 6-25, 31-110, 112-168, 170-215, 218-277, 279-372.
9. Армстронг, Джон. *Партизанская война. Стратегия и тактика.* 1941-1943. Москва: Центрполиграф, 2007, p. 2263, 418-422, 85-123, 151-196.
10. Gogun, Alexander. *Stalino komandosai. Ukrainiečių partizanų formuotės 1941-1944 m.* Vilnius: Briedis, 2016, p. 190-192, 8, 49-84, 107, 111, 114-134, 179-190, 225-237, 219-225, 282-296, 212-219, 89-94, 233, 244, 64, 192-202.
11. Apie Žalgirio mūšį Opšrūtuose - XXI amžius. Prieiga internete: www.xxiamzius.lt/numeriai/2010/10/20/istdab_02.html. 2017-03-01. Sovietų kolonijos krachas. - Lietuvos žinios. Prieiga internete: www.lzinios.lt/lzinios/Istorija/sovietu-kolonijos-krachas/191568. 2017-03-01; Daumantas, Juozas. *Partizanai*. Vilnius: Vaga, 1990, p. 352-356.
12. Irena Tumavičiūtė. *Sausio 29-oji - Kaniūkų skerdynių dalyvio prisipažinimas*. Prieiga internete: http://www.llks.lt/ Varpo%20straipsniai/kaniuku%20skerdynes.html. 2017-03-05. Irena Tamavičiūtė. Taikių gyventojų žudikams negali būti senaties - XXI amžius, Nr. 10(1702). Prieiga internete: http:// xxiamzius.lt/numeriai/2009/02/04/istving_01.htm. 2017-03-05. Rimantas Zizas. Vietinė savisauga (savigyna) Lietuvoje nacių Vokietijos okupacijos metais (1941-1944). Prieiga internete: http://genocid.lt/Leidyba/10/rimantas.htm. 2017-03-05. Rimantas Zizas. Raudonųjų partizanų ir Pietryčių Lietuvos kaimų savisaugos ginkluoti konfliktai 1943 m. Prieiga internete: etalpykla.lituanistikadb.lt/fedora/objects/LT-LDB-0001:J.../datastreams/.../content. 2017-03-05. Audronė Janavičienė. Sovietiniai diversantai Lietuvoje (1941-44). Prieiga internete: http://genocid.lt/Leidyba/1/audrone. htm. 2017-03-05. Donatas Januta. Pirčiupio motinos paslaptis. Prieiga internete: http://on.lt/pirciupio-motinos-paslaptis. 2017-03-05.

Donatas Januta. Užmirštų dzūkų savanorių kovos (1943-1944) ir „Pirčiupio motinos“ paslaptis. Prieiga internete: http:// www.draugas.org/06-09-11januta.paslaptis.html. 2017-03-05.

[13.] Štaras, Povilas. *Partizaninis judėjimas Lietuvoje.* Vilnius: Mintis, 1966, p. 243-245.

[14.] Vilutis, Leonas. *Likimo mozaika*. Atsiminimai. Kaunas: Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjunga, 1992, p. 99.

[15.] „Vatiniai“ - vatinės šiltos striukės, dar vadinamos vatinukais, „šimtasiūlėmis“, „vatnikais“, „vatinkomis“, „fufaikomis“ -buvo populiariausias sovietinio laikotarpio drabužis. „Čebatai“ - auliniai batai (tarmiškai).

[16.] Линдер, И., Чуркин, С., Абин, Н. Диверсанты. *Легенда Лубянки - Павел Судоплатов.* Москва: РИПОЛ классик, 2008, p. 592-685.

[17.] Prieiga internete: www.democracy.ru/article.php?id=2080, 2017-03-22; http://shiropaev.livejournal.com/22172.html. 2017-03-22.

[18.] Prieiga internete: http://www.antraspasaulinis.net/e107_plugins/content/content.php?content.1062. 2017-03-28.

[19.] Solonin, Mark. *Birželio 22-oji. Katastrofos anatomija.* Vilnius: Briedis, 2010, p. 239.

[20.] Боярский В. *И. Партизанство вчера, сегодня, завтра. Историко-документальный очерк*. Издательский дом «Граница», 2003, glava 5. Prieiga internete: http://www.libros.am/book/read/id/358086/slug/partizanstvo-vchera-segodnya-zavtra. 2017-06-16.

[21.] Tomas Žilius. *Specialiųjų NKVD grupių veikla Lietuvoje ir Vakarų Ukrainoje šiuolaikinėje istoriografijoje*. Prieiga internete: gs.elaba.lt/object/elaba:16243858/16243858.pdf, 2017-07-01.

[22.] A. Gogun. *Dejatelnostj vooružionnych nacionalističeskich formirovanij na teritorii zapadnych oblastej USSR:1943-1949,* 2002. Prieiga internete: http://www.dissercat.com/content/deyatelnost-vooruzhennykh-natsionalisticheskikh-formirovanii-. 2017-07-01.

[23.] Ričardas Čekutis, Dalius Žygelis. *Laisvės kryžkelės. Pasipriešinimas Vakarų Ukrainoje*. Prieiga internete: http://www. bernardinai.lt/straipsnis/2007-04-02-laisves-kryzkeles-pasipriesinimas-vakaru-ukrainoje/4653. 2017-07-07.

[24.] Tomas Žilius. *Specialiųjų NKVD grupių veikla Lietuvoje ir Vakarų Ukrainoje šiuolaikinėje istoriografijoje*. Prieiga internete: gs.elaba.lt/object/elaba:16243858/16243858.pdf. 2017-07-08.

[25.] Dalius Žygelis. *Pokario Ukraina su okupantais kovojo be užnugario*. Prieiga internete: http://lzinios.lt/lzinios/Istorija/ pokario-ukraina-su-okupantais-kovojo-be-uznugario/169459. 2017-07-08.

[26.] Prieiga internete: http://istorijai.lt/saltasis-karas-1946-1991-metu-pasaulio-konspektas/. 2017-07-12.

[26.] Dambski, Stefan. *Egzekutorius.* Vilnius, 2012.

[27.] Mindaugas Pocius. *Antisovietinis ginkluotas pasipriešinimas Valkininkų krašte 1944-45 metais*. Prieiga internete: www.llt. lt/pdf/valkininkai/valkininkai-antisov.pdf. 2017-07-22.

[28.] Arūnas Bubnys. *Lietuvių ir lenkų pasipriešinimo judėjimai 1942-1945 m.: sąsajos ir skirtumai*. Prieiga internete: genocid. lt/Leidyba/7/arunas7.htm. 2017-07-22.

[29.] *Karo archyvas, XVI*. Ats. red. ir sud. dr. Gintautas Surgailis. Lietuvos Respublikos krašto apsaugos ministerija. Vilnius: Senamiesčio spaustuvė, 2001, p. 185-228.

[30.] Prieiga internete: http://www.istidom.lt/2016/10/didysis-lenku-melas-kaip-jie-vilniu-eme.html. 2017-07-26.

[31.] R. Maceikianecas. *Grįžtant prie viešo atsiprašymo temos.* Prieiga internete: alkas.lt/2013/07/01/maceikianecas-griztant-prie-vieso-atsiprasymo-temos/. 2017-08-02.

[32.] R. Maceikianiecas. *Pats laikas atsiprašyti Lietuvos.* Prieiga internete: http://alkas.lt/2017/05/31/rmceikianecas-pats-laikas-atsiprasyti-lietuvos/. 2017-08-02.

[33.] Prieiga internete: http://genocid.lt/centras/lt/1548/a/. 2017-09-28.

[34] Stšembosas, Tomašas; Korab-Žebrykas, Romanas; Tarka, Kšyštofas. *Kai kurie istorinės tiesos faktai. Armija Krajova.* -Znad Willi S. A. Vilnius 2001. Iš lenkų kalbos vertė S. Jegelevičius ir K. Grušnis.

[35] *Lenkija: nuo ultimatumo iki draugiškų santykių deklaracijos.* Prieiga internete: www.bernardinai.lt/.../2016...lenkija-nuo-ultimatumo...santykiu-deklaracijos/146953. 2017-08-07.

[36] Meltiuchov, M. I. *Voennyje tainy XX vieka. 17sentiabria 1939. Sovietsko-polskije konflikty 1918-1939.* Moskva: Veče, 2009, p. 178-180.

[37] V. Sinica. *Be ryto naktis: Lenkijos okupuoto Vilniaus lietuvių gyvenimas*. Prieiga internete: Vytautas Sinica, Nepriklausomybės sąsiuviniai, 2016 m. Nr. 4/18, www.alkas.lt. 2018.07.12.

[38] *Западная Украины под властью Польши.* Prieiga internete: bagazhznaniy.ru>history/zapadnaya...vlastyu-polshi; http://www.litsoch.ru/referats/read/153087. 2017-10-07.

[39] B. Kuzmickas. Lietuvos lenkinimas. Ištraukos iš: B. Kuzmickas.Tautos kultūros savimonė. Vilnius: Mintis, 1988, p. 20-51.

[40] Prieiga internete: http://alkas.lt/2014/07/13/a-komarovskis-su-hienos-plesrumu/. 2017-10-07.

[41] Prieiga internete: http://www.veidas.lt/skirtingi-armijos-krajovos-vertinimai-lenkams-%E2%80%93-didvyriai-lietuviams-%E2%80%93-zudikai. 2017-10-09.

[42] Prieiga internete: https://lt.wikipedia.org/wiki/Vladislovas_Komaras. 2017-10-09.

[43] G. Šapoka apie „Vilniaus krašto lenkinimą". Prieiga internete: http://pro.online.lt/gintautas-sapoka-vilniaus-krasto-lenkinimas. 2017-10-09.

[44] Dr. A. Matulevičius. Didžiosios ir Mažosios Lietuvos studentai Karaliaučiaus universitete (450-osioms metinėms). Vilnius: Voruta", 1994. Prieiga internete: http://www.mazoji-lietuva.lt/didziosios-ir-mazosios-lietuvos-studentai-karaliauciaus-universitete-450-osioms-met. 2017-10-09.

[45] Prieiga internete: http://alkas.lt/2017/06/18/is-rytu-lietuvos-lenkinimo-istorijos-z-zinkevicius-salcininku-ir-vilniaus-rajonu-senuju-vietos-gyventoju-pavardes/. 2017-10-09.

[46] Prieiga internete: http://alkas.lt/2016/08/03/j-radziulis-is-rytu-lietuvos-lenkinimo-istorijos-mano-gyvenimo-kronikos/, 2017-10-09; http://alkas.lt/2016/04/24/k-misius-is-rytu-lietuvos-lenkinimo-istorijos-dieveniskiu-krasto-lenkinimas/. 201710-09.

[47] Kunigas J. Žvinys. Mano gyvenimo užrašai. Vilnius: Mintis, 1993, p. 139-148.

[48] Armija Krajova Lietuvoje. Vilnius-Kaunas, 1995, p. 3-130.

[49] Armija Krajova Lietuvoje, II dalis. Sud. Kazimieras Garšva. Vilnius: „Vilnijos" draugija, Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjunga, 1999, p. 7-300.

[50] Яковлева, Е. В. Польша против СССР. 1939-1950. Вече, 2007. Prieiga internete: http://www.universalinternetlibrary. ru/book/24156/ogl.shtml; https://coollib.com/b/221703/. 2017-10-25.

[51] Martinionis, A. Vietinė Rinktinė. Vilnius: Kardas, 1998, p. 297-354.

[52] Urbanavičius, Bronius. Liaudies keršytojai (iš partizano atsiminimų). Vilnius: Vaga, 1975, p. 319-328.

[53] Liepsnojantis Vilnius. Sud. Gintautas Šironas. Vilnius: Briedis, 2014.

[54] Zinkevičius, Zigmas. Lietuviai. *Praeities didybė ir sunykimas*. Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidybos centras, 2015, p. 229.

[55] Arūnas Bubnys. *NKGB-NKVD prieš lenkų pogrindį Lietuvoje 1944 m. antroje pusėje - 1945 m. pirmoje pusėje*. Žurnalas Genocidas ir rezistencija, 1999, Nr. 2 (6), psl. 47-165 - Prieiga internete: http://genocid.lt/Leidyba/6/genocida6.htm

[56] Усовский Александр Валерьевич. Кто развязал Вторую Мировую? Настоящие «поджигатели войны» Глава 10. Армия Крайова — большой польский миф. Prieiga internete: https://history.wikireading.ru/216321. 2017-11-07.

[57.] Битва при Львове (1944) — Википедия. Prieiga internete: https:// ru.wikipedia.org>Битва при Львове (1944). 201711-01.
[58.] Int. puslapis: «Военная литература»: militera.lib.ru. Leidinys: Русский архив: Великая Отечественная. Том 14 (3-1). СССР и Польша. — М.: ТЕРРА, 1994. ДОКУМЕНТЫ АРМИИ КРАЙОВОЙ (1943-1945 ГГ.) ИЗ ДОКУМЕНТОВ АРМИИ КРАЙОВОЙ О СОВЕТСКОПОЛЬСКИХ ВОЕННЫХ ОТНОШЕНИЯХ (ПЕРЕВОД С ПОЛЬСКОГО ЯЗЫКА ИЗ КНИГИ «АРМИЯ КРАЙОВА В ДОКУМЕНТАХ. 1939-1945». ЛОНДОН, 1976-1981. Т. 3. Prieiga internete: http://militera.lib.ru/docs/da/terra_poland/06. html. 2017-11-03.
[59.] Michail Vovk. Voennaja politika Polši na byvših nacionalnych vostočnych okrainach v gody Vtoroj mirovoj voiny v sviete nacionalnych problem (disertacija i avtoreferat). Prieiga internete: http://www.dissercat.com/content/voennaya-politika-polshi-na-byvshikh-natsionalnykh-vostochnykh-okrainakh-v-gody-vtoroi-mirov. 2017-11-06.
[60.] Пацификация Западной Украины. Prieiga internete: http://mirpolitiki.net/istorija_kultura/pacifikacija-zapadnoj-ukrainy-2016.html zapadnoj-ukrainy... 2017-11-07.
[61.] Šumauskas, Motiejus. Gyvenimo prasmė. Vilnius: Vaga, 1975, p. 195-198.
[62.] Широкорад Александр. Давний спор славян. Россия. Польша. Литва. Prieiga internete: izbe.rrnbook.. .davniy-spor-slavyan.. .polsha-litva. 2017-07-20.
[63.] Армия крайова - это... Что такое Армия крайова? Prieiga internete: https://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/128033. 2017-11-19.
[64.] Bloznelis, Mindaugas. Lietuvių frontas, I dalis. Kaunas: fondas „Į laisvę“, 2008, p. 215-218, 246-247.
[65.] Ričardas Čekutis, Dalius Žygelis. Laisvės kryžkelės. Laisvės kovos Latvijoje bei Estijoje. Prieiga internete: http://www. bernardinai.lt/straipsnis/2007-04-16-laisves-kryzkeles-laisves-kovos-latvijoje-bei-estijoje/4624. 2017-11-28.
[66.] Kurovski, Franc. Kotiol smierti v Kurliandii. Chronika sraženij gruppy armij „Sever“ 1944-1945. Moskva: Centropoligraf, 2010, p. 265-267.
[67.] Povilas Gaidelis. Likimo sesė ir broliai. Latvių ir lietuvių bendra kova su okupantais. Prieiga internete: http://www.llks.lt/ pdf2/Varpo%20straipsniai/Gaidelis_likimo-seses-ir-broliai.pdf. 2017-11-29.
[68.] Juozapas Fričas ir „Jutis“ keliai“. Prieiga internete: http://www.partizanai.org/laisves-kovu-archyvas-36-t-2004/3935-juozapas-fricas-ir-jutis-keliai. 2017-11-29.
[69.] Prieiga internete: https://en.wikipedia.org/wiki/Latvian_partisans. 2017-11-30.
[70.] Prieiga internete: http://metsavennad.esm.ee/metsavennad.html. 2017-12-02.
[71.] Prieiga internete: http://www.estonica.org/et/Relvastatud_V6itluse_Liit/. 2017-12-02.
[72.] Leščius, Vytautas, doc. dr. Lenkų provokacijos neutralioje zonoje 1921-23 metais. Karo archyvas, XXII, Vilnius: Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademija, 2007, p. 153-219.
[73.] РУССКИЙ АРХИВ: ВЕЛИКАЯ ОТЕЧЕСТВЕННАЯ. ТОМ 14 (3-1). СССР и Польша. Int. puslapis: «Милитера» («Военная литература»): militera.lib.ru ir militera.org. Leidinys: Русский архив: Великая Отечественная. Том 14 (3-1). СССР и Польша. — М.: ТЕРРА, 1994. Knyga internete: http://militera.lib.ru/docs/da/terra_poland/index.html, http://militera.lib.ru/docs/da/0/one/terra_poland.rar. Глава третья. За Варшаву! (Восстание, капитуляция, освобождение. 1944-1945 гг.) http://militera.lib.ru/docs/da/terra_ poland/03.html, 2017-12-04.
[74.] РУССКИЙ АРХИВ: ВЕЛИКАЯ ОТЕЧЕСТВЕННАЯ. ТОМ 14 (3-1). СССР и Польша. Int. puslapis: «Милитера» («Военная литература»): militera.lib.ru ir militera.org. Leidinys: Русский архив: Великая Отечественная. Том 14 (3-1). СССР и Польша. — М.: ТЕРРА, 1994. Knyga internete: http://militera.lib.ru/docs/da/terra_poland/index.html, http://militera.lib.

ru/docs/da/0/one/terra_poland.rar. Priedai. НЕМЕЦКИЕ ДОКУМЕНТЫ О ДЕЙСТВИЯХ ВЕРМАХТА И ВОЙСК СС В ПЕРИОД ВАРШАВСКОГО ВОССТАНИЯ. http://militera.lib.ru/docs/da/terra_poland/05.html. 2017-12-06.

[75.] РУССКИЙ АРХИВ: ВЕЛИКАЯ ОТЕЧЕСТВЕННАЯ. ТОМ 14 (3-1). СССР и Польша. Int. puslapis: «Милитера» («Военная литература»): militera.lib.ru ir militera.org. Leidinys: Русский архив: Великая Отечественная. Том 14 (3-1). СССР и Польша. — М.: ТЕРРА, 1994. Knyga internete: http://militera.lib.ru/docs/da/terra_poland/index.html, http://militera.lib.ru/docs/da/0/one/terra_poland. rar. Priedas: ДОКУМЕНТЫ АРМИИ КРАЙОВОЙ (1943-1945 гг.). http://militera.lib.ru/docs/da/terra_poland/06.html. 2017-12-06.

[76.] РУССКИЙ АРХИВ: ВЕЛИКАЯ ОТЕЧЕСТВЕННАЯ. ТОМ 14 (3-1). СССР и Польша. Int. puslapis: «Милитера» («Военная литература»): militera.lib.ru ir militera.org. Leidinys: Русский архив: Великая Отечественная. Том 14 (31). СССР и Польша. — М.: ТЕРРА, 1994. Knyga internete: http://militera.lib.ru/docs/da/terra_poland/index.html., http:// militera.lib.ru/docs/da/0/one/terra_poland.rar. ГЛАВА ЧЕТВЕРТАЯ. СОВЕТСКИЕ ВОЕННЫЕ ВЛАСТИ И ПОЛЬСКОЕ НАСЕЛЕНИЕ НА ОСВОБОЖДЕННОЙ ТЕРРИТОРИИ ПОЛЬШИ В 1944-1945 гг. http://militera.lib.ru/docs/da/terra_poland/04.html.

[77.] Варшавское восстание 1944 года: мифы и реальность. Prieiga internete: http://history.milportal.ru/2011/05/ varshavskoe-vosstanie-1944-goda-mify-i-realnost/. 2017-12-10.

[78.] Варшавское восстание 1944. ЗА КУЛИСАМИ КАТАСТРОФЫ ВАРШАВСКОГО ВОССТАНИЯ 1944. Избранные публикации и документы. Prieiga internete: http://ursatm.ru/forum/index.php?/topic/2873-varshavskoe-vosstanie-1944/. 2017-12-10.

[79.] Karo archyvas. XXIX. Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademija. Vilnius, 2014. Psl. 152-155.

III. Rusijos karo istorikų ir spec. tarnybų karininkų Lietuvos partizaninio judėjimo analizė ir įvertinimas, praėjus pusei amžiaus

Малая война. Организация и тактика боевых действий малых подразделений. Хрестоматия. Сост. и ред. А. Е. Тарас. Минск: Харвест, 1998. ISBN 985-433-344-2. - Mažasis karas. Mažų padalinių kovos veiksmų organizacija ir taktika. Chrestomatija. Sud. ir red. A. E. Taras. Minskas: Charvest, 1998. Recenzentai: doc., karo mokslų kandidatas, plk. A. J. Blagovestov, BR KGB pplk. S. M. Barkun. Serija „Kommandos“. Skiriama Rusijos spec. tarnybų, MVD, pasienio ir vidaus kariuomenės karininkams ir praporščikams. III dalis. Kontrpartizaninio karo organizacija ir taktika (sutrumpinto teksto vertimas iš rusų k.).

Tarybinis kovos su partizanais ir sukilėliais patyrimas (V.N. Bogdanov ir kt.)

Tarybų Sąjunga, nugalėjusi fašistinę Vokietiją ir militaristinę Japoniją, daugelį metų buvo priversta žiauriai ir sekinančiai kovoti vidaus fronte. Beveik viso vakarų pasienio erdvėje išsirutuliojusi drama buvo neišvengiama dar Baltijos valstybių, Vakarų Baltarusijos ir Vakarų Ukrainos prijungimo prie TSRS 1939-1940 m. stadijoje. Tačiau tada ją nustelbė netrukus prasidėjęs aukštesnio lygio ginkluotas susirėmimas - karas tarp TSRS ir Vokietijos.

Pirmiausia, reikėtų apibūdinti bendrus šių įvykių bruožus. Visi sukilimai minėtose teritorijose neturėjo geografinio ir funkcinio centro, nebuvo pastebimų sukilusių masių susitelkimo tam tikrose vietose, jos neturėjo karinės-politinės vadovybės (Lietuvos ir Ukrainos pasipriešinimo judėjimai turėjo - R. P.), nebuvo rajonų, kuriuose ginkluota kova būtų buvusi itin atkakli. Kaip tik priešingai - pasipriešinimo židiniai buvo plačiai išsisklaidę. Daugeliu atvejų pasipriešinimas kildavo dėl etninių ir religinių motyvų, suteikdavusių jam kilnumo ir dar daugiau tvirtybės.

Kovai su sukilėliais dažniausiai būdavo pasitelkiamos teisėsaugos ir valstybės saugumo pajėgos, vykdžiusios specialias operacijas. Kartkartėmis jose dalyvaudavo ir Raudonosios armijos kareiviai. Konfliktų pradžia ir pabaiga visuose sukilimo židiniuose beveik sutapo, tačiau niekur nepavyko pasiekti galutinio jų sutriuškinimo. Tuo pačiu metu, nė vienas partizanų judėjimas nekėlė sau uždavinio laimėti karą. Pasipriešinimo strategija rėmėsi tuo, kad visi lūkuriavo Maskvai priešiškų išorės (Vakarų valstybių) jėgų įsikišimo į konfliktą. Todėl plačiai naudotasi uždelsto partizaninio karo ir diversinių-teroristinių akcijų metodais.

Kova su lietuviais „miško broliais“

Be ypatumų, būdingų ir kitų kraštų partizaniniams judėjimams, kiekvienas nacionalinio pasipriešinimo judėjimas buvo savitas. Pavyzdžiui, partizaninė kova Lietuvoje 1944-1952 m. įgavo plačiausią mastą ir buvo labiau organizuota bei žiauresnė nei kitose Baltijos valstybėse. Pirmuoju pasipriešinimo aktu Lietuvoje tapo 1940m. rinkimų į liaudies seimą boikotavimas. Šis boikotas parodė, kad gyventojai buvo masiškai nusiteikę prieš naująją politinę realybę. Jau tuo metu ėmė kurtis pogrindinės grupės, kurių pagrindiniu tikslu tapo ginkluota kova. Vokietijai užpuolus Tarybų Sąjungą, 1941 m. birželį sovietų kariuomenės užnugaryje jos įvykdė sukilimą ir daugelyje miestų bei gyvenviečių įtvirtino savo valdžią. Šis pirmasis, didelis antisovietinis išpuolis padėjo pagrindus pokario partizaninio judėjimo vadovybės branduolio susidarymui, sukilėliai įgavo kovos su valdančiuoju režimu patirties.

Baltijos šalis okupavus vokiečių armijai, lietuvių kova dėl nacionalinės nepriklausomybės įvairiomis formomis tęsėsi toliau. Pirmaisiais karo metais ji dažniausiai pasireiškė tuo, kad lietuvių jaunimas vengė šaukimo į vokiečių kariuomenę. Nuo

1943-iųjų, kai karo eiga ėmė aiškiai krypti ne Vokietijos naudai, kai kurie partizanų būriai ėmė grobti besitraukiančių vokiečių karinių dalinių ginklus ir turtą, rengdamiesi karo veiksmams prieš artėjančią sovietų armiją.

1944-ųjų vasarą III Baltarusijos fronto[1] (ir I Pabaltijo fronto, R.P.) kariai beveik išvalė Lietuvos teritoriją nuo vokiečių okupantų. Faktiškai buvo atkurta ikikarinė padėtis, kurios didžioji dalis gyventojų nekentė, laikydami, jog geriau žūti su ginklu rankose, nei vėl patirti masinius areštus bei deportaciją. Tokie sovietų valdžios atsakomieji veiksmai į lietuvių bendradarbiavimą su vokiečiais buvo labai tikėtini. Partizanų skaičiaus augimui taip pat turėjo įtakos 1944m. šaukimas į Raudonąją armiją. Ne paskutinį vaidmenį partizanų judėjimui plečiantis suvaidino ir ideologiniai motyvai. Sukilėlių vadovybės branduolį sudarė karininkai ir inteligentai, vertinę tarpukario Lietuvos buržuazinį gyvenimo būdą ir buržuazinės kultūros idealus. Pastarieji aštriai reagavo į nacionalinių teisių suvaržymą ir propagavo agresyvų nacionalizmą. Kovą su sovietų valdžia jie suprato ne tik kaip kovą dėl Lietuvos nepriklausomybės, bet ir kaip kovą su bedieviais, katalikų bažnyčios priešais. Kadangi daugelis gyventojų buvo katalikai, savo kailiu patyrę neigiamą sovietų valdžios požiūrį į jų tikėjimą, jie stojo į ginkluotos opozicijos pusę. Lietuvių tauta taip palaikė „miško brolius“, kad partizanų vadai, siekdami suvaldyti savo būrius ir užtikrinti jų saugumą, buvo priversti stabdyti pernelyg didelį besiveržiančių savanorių srautą.

Dar daugiau, pasinaudodami periodiškai skelbiamomis amnestijomis, jie netgi demobilizavo dalį partizanų, pervesdami juos į legalią padėtį pagal gyvenamąją vietą, kad turėtų galimybę panaudoti juos koviniuose veiksmuose reikiamu momentu ir reikiamoje vietoje. Apskritai, pasipriešinimo judėjimo dalyvius galima buvo suskirstyti į tris kategorijas: veikiantieji kovos būriai, rezervas ir prijaučiantieji. Kovotojai tarp žmonių buvo populiarūs ir laikomi nacionaliniais didvyriais. Jie laikydavosi miškuose, slėpdamiesi laikinose priedangose arba gerai užmaskuotose slėptuvėse (bunkeriuose). Partizanai buvo ginkluoti vokiškais ir sovietiniais ginklais, vilkėjo lietuviškomis karinėmis uniformomis, produktų gaudavo iš juos palaikančių valstiečių arba atimdavo iš įstojusiųjų į kolūkius. Sukilėlių rezervą sudarė reikšminga gyventojų dalis, kuri taip pat turėjo ginklų, tačiau gyveno savo namuose ir, formaliai, buvo paklusni valdžiai. Rezervo pajėgos periodiškai įsiliedavo į veikiančiuosius būrius, kad jie sustiprėtų, organizuojant stambias operacijas, taip pat siekiant dezinformuoti priešininką ir atitraukti jo pajėgas nuo pavojingų partizanams veikimo krypčių. Kartais rezervinės pajėgos būdavo naudojamos savigynai.

Partizanams prijaučiantys asmenys paprastai nedalyvaudavo ginkluotoje kovoje, tačiau vykdydavo svarbias žvalgybos, ryšių ir tiekimo užduotis.

Pabrėžtina, kad visose trijose Baltijos šalyse planai suderinti nacionalinio išsivadavimo judėjimą su vokiečių slaptųjų tarnybų diversine ardomąja veikla, veikiai žlugo. <....>

Tačiau šis etapas nepraėjo be pėdsakų. Jis padėjo būsimo pasipriešinimo organizacinius, materialinius ir socialinius-psichologinius pamatus, leido jam, be jokių pauzių, plačiai išsiskleisti praktiškai iškart, pasibaigus karui.

Sukilimo pakilimas buvo toks didelis, kad pradiniame etape, ypač 1945-1947 m., davė priešingą rezultatą, nei tikėtasi. Pasipriešinimo vadovybė pervertino savo kovines galimybes ir neretai su savo būriais stodavo į atvirus mūšius, patirdama didžiulių nuostolių. Todėl antrame etape kovos taktika radikaliai pasikeitė. 1949-1952 m. periodui būdinga diversinė-teroristinė partizanų veikla, savo bazių ir slaptų sandėlių gynyba. Kitaip tariant, pagrindinis „miško brolių" uždavinys buvo išgyventi ir kartu demonstruoti savo jėgą ir buvimą <...>[3]. Tokia taktikos evoliucija daugiausia buvo padiktuota dirbtinai uždelsto pobūdžio pasipriešinimo strategijos. Blaiviai įvertindami savo galimybes, taip pat dviejų priešiškų pasaulinių sistemų susidūrimo galimybę, lietuvių nacionalistai pagrindines savo viltis dėjo į išorės (Vakarų valstybių) jėgų įsikišimą. Galutinai jų viltis sužlugdė Varšuvos sutarties karinės organizacijos sukūrimas (1955 m. gegužės mėn.) ir globalinės Rytų bei Vakarų sistemų priešpriešos ribos nukėlimas toli į vakarus. Be to, kovinė partizanų veikla turėjo sulėtinti ar pristabdyti lietuvių tautos sovietizavimą iki Vakarų valstybių įsikišimo. Būtent todėl puolimų objektais tapdavo organizacijos ir asmenys, tiesiogiai susiję su Lietuvos integracija į bendrą Sovietų Sąjungos politinę-ekonominę sistemą. Tai vietos partiniai ir tarybiniai darbuotojai, agitatoriai ir propagandininkai, kolūkių organizatoriai, eiliniai piliečiai, įtariami bendradarbiavimu su naująja valdžia. Neatsitiktinai iš „miško brolių" 25 108 užmuštųjų ir 2 965 sužeistųjų 1944-1956 m. daugiau kaip 23 tūkstančiai žmonių buvo lietuviai[4].

Kyla teisėtas klausimas dėl lietuvių partizanų kovos efektyvumo priežasčių ir tarybinės vyriausybės jėgų, turėjusių kiekybinę ir materialinę persvarą, neefektyvumo. Be jau aptartų socialinių, psichologinių ir politinių aplinkybių, atsakymo reikėtų ieškoti ir abiejų pusių taktikoje.

Šį tą suvokti apie partizanų kovos būdus iš dalies leidžia Lietuvos laisvės armijos (LLA) vyriausiojo štabo 1944 m. lapkričio 4 d. įsakymas. Jame sakoma: „Kad kova su NKVD, vietine administracija ir šnipais būtų sėkminga, būtina kovoti be gailesčio ir skrupulų. Rinkti tikslias žinias apie NKVD dalinių skaičių, jų ginkluotę, sargybos postus, budrumą ir t.t. Sudarinėti planus, pagrįstus gudrumu, išradingumu, o ne jėga. Operacijas vykdyti tik naktimis, paskiriant reikiamą žmonių skaičių. Tuo tikslu, geriausia vaidinti milicijos ir NKVD darbuotojus, atvykusius iš kitų apskričių. Esant galimybei, apsirengti rusiškais kariškais drabužiais ir kalbėti rusiškai. Kilus pavojui, kad

gali atpažinti vietiniai gyventojai, nešioti kaukes, naudoti grimą, vadintis išgalvotais vardais. Pavienius enkavedistus ir nedideles grupes, vykstančias į gaudynes, likviduoti, nepaliekant jokių pėdsakų, kad susidarytų įspūdis, jog dingo be žinios. Ginklais ir šaudmenimis apsirūpinti, renkant žuvusių priešų ginklus, perkant iš raudonarmiečių už „samagoną"..." Iš principo, tokia taktika nesikeitė viso partizaninio karo metu. Jos esmę sudarė tai, kad per kiekvieną išpuolį priešui būtų smogiamas netikėtas smūgis, kad jis patirtų kuo daugiau nuostolių, paskui - žaibiškai atsitraukiama. Lietuvių partizanai dažniausiai puldavo nedidelėmis, 2-3 žmonių, grupelėmis. Į mūšį stambesnės pajėgos būdavo metamos tik tais atvejais, kai nebūdavo kitos išeities. Tuomet „miško broliai" kaudavosi itin įnirtingai.

Pavyzdžiui, 1945 m. dvi NKVD divizijos aptiko apie 800 partizanų grupuotę ir primetė jiems pozicinį-gynybinį mūšį. Apie jo pobūdį kalba skaičiai: netekę beveik 150 saviškių kovotojų, partizanai išvedė iš rikiuotės 800 priešo kareivių. Partizanai laikėsi griežtos taisyklės - jokiomis aplinkybėmis nepasiduoti į nelaisvę, kad nestatytų į pavojų savo būrio draugų ir šeimos narių. Todėl, net beviltiškomis situacijomis, jie atkakliai priešindavosi, o, matydami, kad kilo tikras pavojus patekti į nelaisvę, stengdavosi susisprogdinti granata taip, kad subjaurotų veidą ir jo neįmanoma būtų atpažinti. Pasakytina tai, kad negailestingai jie elgdavosi ir su priešais. Sovietų kariai, kovoję su lietuvių sukilėliais, kritinėmis situacijomis taip pat stengdavosi verčiau žūti, nei pakliūti į nelaisvę.

Ginkluotas pasipriešinimas Lietuvoje visą laiką pasižymėjo pavienių partizanų būrių autonomiškumu ir nepriklausymu nuo centrinės vadovybės. Galbūt, tai turėjo neigiamą įtaką sutartiniams kovotojų veiksmams ir manevringumui visos respublikos mastu, tačiau, kartu, toks išsisklaidymas mažino pavienių pasipriešinimo židinių pažeidžiamumą ir galimybę sunaikinti visą partizaninį judėjimą, likvidavus centro struktūras. Apskritai, decentralizacija tapo visų Baltijos šalių partizaninio karo ypatumu, o bendros vadovybės nebuvimą kompensavo griežta disciplina vietose (gyvybiškai nulemta pačių partizanų, kurie buvo priversti daugelį metų gyventi ir veikti glaudžios apsupties sąlygomis, statuso). Kad, faktiškai, decentralizacija pasiteisino, patvirtina toks epizodas. LLA vadovybė įsteigė jaunesniųjų vadų rengimo ir mokymo centrą. 1947 m. pirmoji kursantų laida, išėjusi mokslus pagal bendrą programą, būtų galėjusi unifikuoti ir koordinuoti pasipriešinimo judėjimą. Tačiau, neilgai trukus po centro įsteigimo, jis buvo aptiktas ir sunaikintas. Pasipriešinimo armijos vadų vertinimu, šios netekties žala gerokai viršijo laukiamą naudą. Vėliau prie minties kurti naują centralizuotą kadrų rengimo centrą negrįžta[5].

Paprastai, kiekvieno partizanų būrio, veikusio viename rajone, narių skaičius neviršydavo 6-10. Tai smarkiai apsunkino NKVD dalinių veiksmus. Tokiomis sąlygomis pagrindinis jų uždavinys būdavo aptikti punktus, stovyklas, slėptuves, sandėlius ir ki-

tas partizanų veikimo vietas. Tačiau ir aptikus šias nedideles grupes, joms nesunkiai pavykdavo išvengti koncentruotų smūgių. Tekdavo griebtis įvairių karinių gudrybių, kad įviliotų jas į patogią apsupimui vietą. Kai tai pavykdavo, mūšio baigtis būdavo nulemta.

Esminis persilaužimas, kovojant su partizanais, įvyko tada, kai tapo aišku, jog negalima apsiriboti vien kariniais veiksmais. NKVD kariuomenėje buvo įkurtas specialus kovai su partizanais skyrius, organizavęs vietos savigynos būrius. Šis skyrius ruošė slaptuosius agentus, užsiėmė antipartizanine propaganda, skleidė melagingus gandus, provokuodavo partizanus veiksmams ir akcijoms, kurių baigtis jau iš anksto būdavo nulemta ir panašiai. Tačiau ypač reikšmingą karinį, politinį ir socialinį-psichologinį efektą davė tariamų (melagingų) partizanų būrių formavimas. Jais tapdavo specialiai parengti NKVD padaliniai. Kad įgytų vietos gyventojų pasitikėjimą, jie netgi vykdydavo visiškai antisovietines akcijas[6], o paskui ieškodavo būdų įsilieti į ginkluotą pogrindį. Įsiliejimo į partizanų gretas schema leisdavo atskleisti sukilėlių grupes ir išduoti NKVD daliniams, taip pat, nustatyti, kurie vietos gyventojai palaiko ryšius su partizanais. Partizanai šį kovos metodą laikė pačiu pavojingiausiu, nes jie buvo tiesiogiai priklausomi nuo gyventojų, kurie eidavo į žvalgybą, buvo partizanų ryšininkai, aprūpindavo maistu.

Skaudžiausias smūgis partizanų judėjimui smogtas tada, kai sovietų valdžiai vis dėlto pavyko užbaigti kolektyvizaciją ir paimti kaimo išteklius savo žinion. Kariniai pralaimėjimai, nepalankiai susiklosčiusi tarptautinė padėtis ir 1955-ųjų amnestija privertė nutraukti ginkluotą kovą. Ji užleido vietą kur kas rafinuotesniam pasipriešinimui, kurio tikrasis potencialas visiškai atsiskleidė tik žlugus Tarybų Sąjungai.

[1] Taip pat ir I Pabaltijo frontas.

[2] Tokios realybės neatitinkančios nuostolių disproporcijos priežastis yra tik viena — žuvusieji buvo beginkliai, nuo mobilizacijos į rusų kariuomenę besislapstantys vyrai arba paprasti civiliai asmenys. Pagal NKVD ataskaitas, visi žuvusieji buvo priskiriami partizanų kategorijai. Tačiau savo ataskaitose jie nurodydavo ir paimtų trofėjinių ginklų skaičių, kuris buvo stebėtinai ir neproporcingai mažas. NKVD ataskaitose teigiama, kad 1944 m. spalio, lapkričio ir gruodžio mėn. Lietuvoje nužudyta apie 2 489 žmonės, tačiau tik dešimtadalis jų žuvo būdami ginkluoti (Anušauskas, 2013, p. 125). Tai tik parodo represijų ir teroro masiškumą, siekiant morališkai ir fiziškai palaužti tautinį pasipriešinimą. Taip pat NKVD ataskaitose slėpdavo arba sumažindavo savo kareivių nuostolius (bijodami griežtos Maskvos centrinės vadovybės reakcijos dėl nekompetencijos ir neefektyvaus vadovavimo) (Anušauskas, 2013, p. 137). Per pusantrų okupacijos metų (1944—1945 m.) Lietuvoje nuo okupantų žuvo 13,2 tūkstančio gyventojų, 32 661 buvo išsiųstas į Sibiro lagerius, Lietuvoje kalintas 9 801 žmogus, nuteistas mirties bausme ir sušaudytas 721 žmogus, legalizavosi 43 802 žmonės (daugiau-

sia beginkliai besislapstantieji nuo mobilizacijos ir dalis partizanų), fronte žuvo apie 25 tūkstančiai rusų pusėje kariavusių 1944—1945 m. mobilizuotų lietuvių kareivių (Anušauskas, 2013, p. 160—161).

[3] Šiuo laikotarpiu partizanai griežtai laikėsi konspiracijos ir aktyvių kovinių veiksmų nebevykdė. Jie turėjo patikimų rėmėjų būrį, kartais vykdydavo kolūkių ekspropriacijas, išduodami partizanų vardu pažymas, raštu įspėdami arba nubausdami kolūkių pirmininkus ir kitus sovietinius bei partinius pareigūnus, kurie per daug stengėsi sovietų valdžios labui, engdami kaimo žmones. Sovietų engiamiems tautiečiams, beveik už dyką vargstantiems kolūkinį lažą, jie tapo vaikščiojančiais pagarbos vertais laisvės simboliais, vieninteliais nepasidavusiais žiauriai prievartos sistemai ir iki savo mirties likusiais laisvais žmonėmis (R. P.).

[4] Objektyvus ir tikslus šių nuostolių skaičius vargu ar kada nors bus sužinotas, tačiau šie skaičiai nerealiai padidinti. Pagal KGB darbuotojo P. Raslano pažymą, partizanų užpuolimų metu jų žuvo dvigubai mažiau — 12 992 žmonės (įskaitant NKVD kareivius ir karininkus, stribus, milicininkus, sovietinius aktyvistus, užverbuotus agentus ir kt.).

[5] Kalbama apie 1947 m. Tauro apygardoje organizuotus jaunesniųjų vadų (puskarininkių) kursus, kurie baigėsi kautynėmis su stribais ir NKVD kariuomene. Kursai jau buvo baigti, egzaminai išlaikyti, partizanams suteikti puskarininkių laipsniai. Kautynėse žuvo keli partizanai, tarp jų ir kulkosvaidininkas Stasys Lukša-Juodvarnis (Juozo Lukšos brolis).

[6] Antisovietines akcijas reikia suprasti kaip kolaborantų-sovietinių pareigūnų ar aktyvistų – baudimą mirties bausme.

Vertimas ir komentarai
Roberto Patamsio

ROBERTAS PATAMSIS. LIETUVIŲ PASIPRIEŠINIMAS.

ISBN 978-609-481-276-7

R. Patamsio knygos **„Lietuvių pasipriešinimas"** antrasis, pataisytas ir papildytas leidimas yra reikšmingas indėlis į Lietuvos partizaninio judėjimo tyrimus. Leidinyje, remiantis paskutinių dar gyvų šios kovos dalyvių – partizanų, ryšininkų ir rėmėjų – prisiminimais, siekiama kuo tiksliau ir detaliau rekonstruoti pokario pasipriešinimo laikotarpio įvykius. Autorius iš daugelio fragmentiškų, „mozaikinių" epizodų kuria vientisą ir panoraminį to laikotarpio vaizdą, taip atskleisdamas pasipriešinimo judėjimo mastą bei jo vidinę struktūrą.

Antrojo leidimo struktūroje išskirtinę vietą užima nauji, analitinio pobūdžio skyriai, kuriuose nagrinėjamos tokios temos, kaip konspiracijos principai, kolaboracionizmo reiškinys, partizanų strategija ir taktika, partizaninių judėjimų klasifikacija, geopolitiniai kontekstai bei informacinio karo aspektai. Knygos turinys grindžiamas įvairių šaltinių sinteze, leidžiančia autoriui tiksliai rekonstruoti kautynių, susirėmimų ir kitų įvykių eigą, perteikiant juos autentiškai – su išlikusiais dalyvių dialogais ir pasisakymais.

Leidinyje taip pat aptariamas tautinis antisovietinis pogrindis, **„Lietuvos Katalikų Bažnyčios kronikos"** leidyba, disidentinis judėjimas, Stalino, Chruščiovo ir Brežnevo laikų lagerių realijos, politinių kalinių pabėgimai bei reikšmingiausi lagerinio gyvenimo epizodai. Partizaninio karo įvykiai Lietuvoje analizuojami plačiame pasaulinių istorinių procesų kontekste, akcentuojant jų neatsiejamumą nuo bendrų XX a. geopolitinių įvykių Europoje bei visame pasaulyje.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Teksto korektūra – autoriaus, Roberto Patamsio.

SL 1335. 2026 03 07. Tiražas 150 egz.
Spausdino BooksFactory.co.uk, PRINT GROUP Sp. z o.o., ul. Cukrowa 22, 71-004 Szczecin, Poland

Užrašams

Užrašams